

Độc
ý
thần
nữ.

Nguyệt
Hà
Khuyên
Ga

Phúc
hắc
lĩnh
đế

cuồng súng
thê

Editor: V.O

ĐỘC Y THẦN NỮ: PHÚC HẮC LÃNH ĐẾ CUỒNG SÙNG THÊ

Nguyệt Hạ Khuynh Ca

Ngôn Tình, Dị Giới, Huyền Huyền, Xuyên Không, Cổ Đại, Sủng

Thể loại: Xuyên không, dị giới, sủng

Editor: V.O

Nàng chính là huyết mạch còn lại của Thần Sáng Thế, không ngờ bị tộc nhân phản bội, đoạt mất linh mạch, moi tim mà chết, ngã xuống hạ giới.

Nàng chuyển thế sống lại, trí nhớ kiếp trước đều khôi phục, linh mạch thức tỉnh, dùng y thuật của mình cứu sống người, hồi bạch cốt, nhưng gì người khác nợ nàng đều phải trả cho nàng.

Vị hôn phu vong ân bội nghĩa, đại sư tỷ tâm ngoan thủ lạt đều bị nàng phế bỏ. Trưởng lão âm hiểm, ngoan độc bị cho lên nình hầm. Nhật được băng sơn mỹ nam...ách! cái này phải xử lý như thế nào?

Mĩ nam mắt phượng nheo lại: "Không bằng đóng gói mang đi, dù sao nàng cũng đã mua mạng của ta."

"Hả? Ta dùng cái gì có thể mua được mạng của người?"

"Lòng của nàng."

"Nói hươu nói vượn! Ta khi nào thì giao tim ta cho người, ta như thế nào lại không biết?" Bạch Vũ trợn mắt nhìn.

Mĩ nam bình tĩnh ôm lấy nàng: "Đời trước."

Mục lục

- Chương 1: Mối tình mà chết, loạn thế (1)
- Chương 2: Mối tình mà chết, loạn thế (2)
- Chương 3: Vạn năm sau, sống lại (1)
- Chương 4: Vạn năm sau, sống lại (2)
- Chương 5: Vong ân phụ nghĩa, tra nam (1)
- Chương 6: Vong ân phụ nghĩa, tra nam (2)
- Chương 7: Nhật được mỹ nam, cứu người (1)
- Chương 8: Nhật được mỹ nam, cứu người (2)
- Chương 9: Nhật được mỹ nam, cứu người (3)
- Chương 10: Nhật được mỹ nam, cứu người (4)
- Chương 11: Thẩm tra, hãm hại (1)
- Chương 12: Thẩm tra, hãm hại (2)
- Chương 13: Thẩm tra, hãm hại (3)
- Chương 14: Thẩm tra, hãm hại (4)
- Chương 15: Tiến đến đông nhạc, ám sát (1)
- Chương 16: Tiến đến đông nhạc, ám sát (2)
- Chương 17: Tiến đến đông nhạc, ám sát (3)
- Chương 18: Tiến đến đông nhạc, ám sát (4)
- Chương 19: Linh mạch thức tỉnh, ngũ hành
- Chương 20: Triệu hoán, hỏa diễm thanh điều (1)
- Chương 21: Triệu hoán, hỏa diễm thanh điều (2)
- Chương 22: Lần đầu đến đông nhạc, phiên toái (1)
- Chương 23: Lần đầu đến đông nhạc, phiên toái (2)
- Chương 24: Lần đầu đến đông nhạc, phiên toái (3)
- Chương 25: Lần đầu đến đông nhạc, phiên toái (4)
- Chương 26: Công hội triệu hoán sư (1)
- Chương 27: Công hội triệu hoán sư (2)
- Chương 28: Công hội triệu hoán sư (3)
- Chương 29: Công hội triệu hoán sư (4)
- Chương 30: Thức ăn của tiểu thanh (1)
- Chương 31: Thức ăn của tiểu thanh (2)

Chương 32: Thức ăn của tiểu thanh (3)
Chương 33: Nhẫn bách vũ, nằm mộng (1)
Chương 34: Nhẫn bách vũ, nằm mộng (2)
Chương 35: Nhẫn bách vũ, nằm mộng (3)
Chương 36: Nhẫn bách vũ, nằm mộng (4)
Chương 37: Phi hồng chi nguyệt, cự tuyệt (1)
Chương 38: Phi hồng chi nguyệt, cự tuyệt (2)
Chương 39: Linh thuật, bạo liệt lưu hỏa
Chương 40: Trường thi đấu, thắng liên tiếp (1)
Chương 41: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (2)
Chương 42: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (3)
Chương 43: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (4)
Chương 44: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (5)
Chương 45: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (6)
Chương 46: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (7)
Chương 47: Thăng cấp, triệu hoán sĩ trung giai
Chương 48: Quyết đấu với hạ lâu trình (1)
Chương 49: Quyết đấu với hạ lâu trình (2)
Chương 50: Quyết đấu với hạ lâu trình (3)
Chương 51: Thi độc hoa
Chương 52: Vô trần bảng, khiêu chiến (1)
Chương 53: Vô trần bảng, khiêu chiến (2)
Chương 54: Vô trần bảng, khiêu chiến (3)
Chương 55: Vô trần bảng, khiêu chiến (4)
Chương 56: Mãn tư chất, hòa diễm thanh điều (1)
Chương 57: Mãn tư chất, hòa diễm thanh điều (2)
Chương 58: Mãn tư chất, hòa diễm thanh điều (3)
Chương 59: Liệt danh vô trần bảng (1)
Chương 60: Liệt danh vô trần bảng (2)
Chương 61: Tạm biệt dạ quân mạc (1)
Chương 62: Tạm biệt dạ quân mạc (2)
Chương 63: Tạm biệt Dạ Quân Mạc (3)
Chương 64: Vô trần tửu lâu (1)

Chương 65: Vô trần tửu lâu (2)
Chương 66: Cực phẩm linh tửu, hợp tác (1)
Chương 67: Cực phẩm linh tửu, hợp tác (2)
Chương 68: Cực phẩm linh tửu, hợp tác (3)
Chương 69: Doanh địa tiềm long, lên núi (1)
Chương 70: Doanh địa tiềm long, lên núi (2)
Chương 71: Long tuyến (1)
Chương 72: Long tuyến (2)
Chương 73: Long tuyến (3)
Chương 74: Long tuyến (4)
Chương 75: Long tuyến (5)
Chương 76: Chu gia trả thù, mất mặt (1)
Chương 77: Chu gia trả thù, mất mặt (2)
Chương 78: Chu gia trả thù, mất mặt (3)
Chương 79: Chu gia trả thù, mất mặt (4)
Chương 80: Chu gia trả thù, mất mặt (5)
Chương 81: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (1)
Chương 82: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (2)
Chương 83: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (3)
Chương 84: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (4)
Chương 85: Bạch vũ phần nộ (1)
Chương 86: Bạch vũ phần nộ (2)
Chương 87: Dưỡng thương (1)
Chương 88: Dưỡng thương (2)
Chương 89: Dưỡng thương (3)
Chương 90: Dưỡng thương (4)
Chương 91: Mỹ nhân hương
Chương 92: Kết cục
Chương 93: Nhạc Kỳ Nhân
Chương 94: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (1)
Chương 95: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (2)
Chương 96: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (3)
Chương 97: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (4)

Chương 98: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (5)
Chương 99: Gặp chuyện không may, đồng nhạc nguy cơ (1)
Chương 100: Gặp chuyện không may, đồng nhạc nguy cơ (2)
Chương 101: Gặp chuyện không may, đồng nhạc nguy cơ (3)
Chương 102: Hang ổ thổ phỉ (1)
Chương 103: Hoang ổ thổ phỉ (2)
Chương 104: Hang ổ thổ phỉ (3)
Chương 105: Hang ổ thổ phỉ (4)
Chương 106: Đầu nguồn long tuyền, trầm luân (1)
Chương 107: Đầu nguồn long tuyền, trầm luân (2)
Chương 108: Đầu nguồn long tuyền , trầm luân (3)
Chương 109: Bài danh cuối cùng (1)
Chương 110: Bài danh cuối cùng (2)
Chương 111: Bài danh cuối cùng (3)
Chương 112: Triệu hoán đại hội, quy tắc (1)
Chương 113: Triệu hoán đại hội, quy tắc (2)
Chương 114: Gặp mặt cừu nhân (1)
Chương 115: Gặp mặt cừu nhân (2)
Chương 116: Đại hội bắt đầu, con bài chưa lật (1)
Chương 117: Đại hội bắt đầu, con bài chưa lật (2)
Chương 118: Thiên tài tụ tập, bắt phàm (1)
Chương 119: Thiên tài tụ tập, bắt phàm (2)
Chương 120: Thiên tài tụ tập, bắt phàm (3)
Chương 121: Thiên tài tụ tập, bắt phàm (4)
Chương 122: Bày ra thực lực, lên đài (1)
Chương 123: Bày ra thực lực, lên đài (2)
Chương 124: Bày ra thực lực, lên đài (3)
Chương 125: Giao đấu với bắc la, thịnh nộ (1)
Chương 126: Giao đấu với bắc la, thịnh nộ (2)
Chương 127: Giao đấu với bắc la, thịnh nộ (3)
Chương 128: Giao đấu với bắc la, thịnh nộ (4)
Chương 129: Giao đấu với bắc la, thịnh nộ (5)
Chương 130: Giao đấu với Bắc La, thịnh nộ (6)

Chương 131: Đứng đầu lục quốc, thỉnh cầu (1)
Chương 132: Đứng đầu lục quốc, thỉnh cầu (2)
Chương 133: Đứng đầu lục quốc, thỉnh cầu (3)
Chương 134: Quay về bắc la, cung yến (1)
Chương 135: Quay về bắc la, cung yến (2)
Chương 136: Quay về bắc la, cung yến (3)
Chương 137: Quay về bắc la, cung yến (4)
Chương 138: Quay về bắc la, cung yến (5)
Chương 139: Mỹ nữ đến, ăn dấm chua (1)
Chương 140: Mỹ nữ đến, ăn dấm chua (2)
Chương 141: Mỹ nữ đến, ăn dấm chua (3)
Chương 142: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (1)
Chương 143: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (2)
Chương 144: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (3)
Chương 145: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (4)
Chương 146: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (5)
Chương 147: Vân khố, san bằng hoàng cung (1)
Chương 148: Vân khố, san bằng hoàng cung (2)
Chương 149: Vân khố, san bằng hoàng cung (3)
Chương 150: Vân khố, san bằng hoàng cung (4)
Chương 151: Vân Khố, San Bằng Hoàng Cung (5)
Chương 152: Vân Khố, San Bằng Hoàng Cung (6)
Chương 153: Vân Khố, San Bằng Hoàng Cung (7)
Chương 154: Vân khố, san bằng Hoàng cung (8)
Chương 155: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (1)
Chương 156: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (2)
Chương 157: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (3)
Chương 158: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (4)
Chương 159: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (5)
Chương 160: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (6)
Chương 161: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (7)
Chương 162: Đến Vô Trần Cung (1)
Chương 163: Đến Vô Trần Cung (2)

Chương 164: Đến Vô Trần Cung (3)
Chương 165: Đến Vô Trần Cung (4)
Chương 166: Đến Vô Trần Cung (5)
Chương 167: Đến Vô Trần Cung (6)
Chương 168: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (1)
Chương 169: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (2)
Chương 170: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (3)
Chương 171: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (4)
Chương 172: Quyết đấu, xa luân chiến (1)
Chương 173: Quyết đấu, xa luân chiến (2)
Chương 174: Quyết đấu, xa luân chiến (3)
Chương 175: Quyết đấu, xa luân chiến (4)
Chương 176: Quyết đấu, xa luân chiến (5)
Chương 177: Quyết đấu, xa luân chiến (6)
Chương 178: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (1)
Chương 179: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (2)
Chương 180: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (3)
Chương 181: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (4)
Chương 182: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (5)
Chương 183: Ngạo thị Vô Trần Cung (1)
Chương 184: Ngạo thị Vô Trần Cung (2)
Chương 185: Ngạo thị Vô Trần Cung (3)
Chương 186: Ngạo thị Vô Trần Cung (4)
Chương 187: Mãnh thú Băng Nguyên (1)
Chương 188: Mãnh thú Băng Nguyên (2)
Chương 189: Mãnh thú Băng Nguyên (3)
Chương 190: May mắn hay xui xẻo (1)
Chương 191: May mắn hay xui xẻo (2)
Chương 192: May mắn hay xui xẻo (3)
Chương 193: May mắn hay xui xẻo
Chương 194: Xé rách không gian (1)
Chương 195: Xé rách không gian (2)
Chương 196: Xé rách không gian (3)

Chương 197: Xé rách không gian (4)
Chương 198: Hoa đăng, ghen (1)
Chương 199: Hoa đăng, ghen (2)
Chương 200: Hoa đăng, ghen (3)
Chương 201: Hoa đăng, ghen (4)
Chương 202: Hoa đăng, ghen (5)
Chương 203: Hoa đăng, ghen (6)
Chương 204: Hoa đăng, ghen (7)
Chương 205: Hoa đăng, ghen (8)
Chương 206: Đại hội linh tửu (1)
Chương 207: Đại hội linh tửu (2)
Chương 208: Đại hội linh tửu (3)
Chương 209: Đại hội linh tửu (4)
Chương 210: Đại hội linh tửu (5)
Chương 211: Đạo phổ, thể hiện ân ái (1)
Chương 212: Đạo phổ, thể hiện ân ái (2)
Chương 213: Đạo phổ, thể hiện ân ái (3)
Chương 214: Đạo phổ, thể hiện ân ái (4)
Chương 215: Tất sát, Phách Thiên Liệt (1)
Chương 216: Tất sát, Phách Thiên Liệt (2)
Chương 217: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (1)
Chương 218: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (2)
Chương 219: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (3)
Chương 220: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (4)
Chương 221: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (5)
Chương 222: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (1)
Chương 223: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (2)
Chương 224: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (3)
Chương 225: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (4)
Chương 226: Âm sát, đột phá (1)
Chương 227: Âm sát, đột phá (2)
Chương 228: Âm sát, đột phá (3)
Chương 229: Âm sát, đột phá (4)

Chương 230: Âm sát, đột phá (5)
Chương 231: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (1)
Chương 232: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (2)
Chương 233: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (3)
Chương 234: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (4)
Chương 235: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (5)
Chương 236: Đình Vô Danh quật khởi (1)
Chương 237: Đình Vô Danh quật khởi (2)
Chương 238: Đình Vô Danh quật khởi (3)
Chương 239: Đình Vô Danh quật khởi (4)
Chương 240: Tửu yến ngũ quốc (1)
Chương 241: Yến tửu ngũ quốc (2)
Chương 242: Yến tửu ngũ quốc (3)
Chương 243: Yến tửu ngũ quốc (4)
Chương 244: Nhiên Huyết, bại sự (1)
Chương 245: Nhiên Huyết, bại sự (2)
Chương 246: Nhiên Huyết, bại sự (3)
Chương 247: Nhiên Huyết, bại sự (4)
Chương 248: Nhiên Huyết, bại sự (5)
Chương 249: Đại hội săn bắn, tranh (1)
Chương 250: Đại hội săn bắn, tranh (2)
Chương 251: Đại hội săn bắn, tranh (3)
Chương 252: Đại hội săn bắn, tranh (4)
Chương 253: Đại hội săn bắn, tranh (5)
Chương 254: Đại hội săn bắn, tranh (6)
Chương 255: Săn bắn, ai là con mồi (1)
Chương 256: Săn bắn, ai là con mồi (2)
Chương 257: Săn bắn, ai là con mồi (3)
Chương 258: Săn bắn, ai là con mồi (4)
Chương 259: Săn bắn, ai là con mồi (5)
Chương 260: Đuổi giết, phá giải (1)
Chương 261: Đuổi giết, phá giải (2)
Chương 262: Đuổi giết, phá giải (3)

Chương 263: Đuổi giết, phá giải (4)
Chương 264: Đuổi giết, phá giải (5)
Chương 265: Đuổi giết, phá giải (6)
Chương 266: Đuổi giết, phá giải (7)
Chương 267: Mạng nhện, Bách Lý trường lão (1)
Chương 268: Mạng nhện, Bách Lý trường lão (2)
Chương 269: Mạng nhện, Bách Lý trường lão (3)
Chương 270: Mạng nhện, Bách Lý trường lão (4)
Chương 271: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (1)
Chương 272: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (2)
Chương 273: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (3)
Chương 274: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (4)
Chương 275: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (5)
Chương 276: Tung tích, ác ma đến
Chương 277: Thủ tịch đại đệ tử (1)
Chương 278: Thủ tịch đại đệ tử (2)
Chương 279: Thủ tịch đại đệ tử (3)
Chương 280: Thủ tịch đại đệ tử (4)
Chương 281: Thủ tịch đại đệ tử (5)
Chương 282: Không có tư cách nói chuyện với ta (1)
Chương 283: Không có tư cách nói chuyện với ta (2)
Chương 284: Không có tư cách nói chuyện với ta (3)
Chương 285: Không có tư cách nói chuyện với ta (4)
Chương 286: Theo ta đi (1)
Chương 287: Theo ta đi (2)
Chương 288: Theo ta đi (3)
Chương 289: Theo ta đi (4)
Chương 290: Theo ta đi (5)
Chương 291: Theo ta đi (6)
Chương 292: Theo ta đi (7)
Chương 293: Theo ta đi (8)
Chương 294: Theo ta đi (9)
Chương 295: Theo ta đi (10)

Chương 296: Đến Thượng Vực, an bài (1)
Chương 297: Đến Thượng Vực, an bài (2)
Chương 298: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (1)
Chương 299: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (2)
Chương 300: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (3)
Chương 301: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (4)
Chương 302: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (5)
Chương 303: Vực Thanh Phong, ước chiến (1)
Chương 304: Vực Thanh Phong, ước chiến (2)
Chương 305: Vực Thanh Phong, ước chiến (3)
Chương 306: Chuẩn bị chiến tranh, năm người tề tụ (1)
Chương 307: Chuẩn bị chiến tranh, năm người tề tụ 2
Chương 308: Chuẩn bị chiến tranh, năm người tề tụ (3)
Chương 309: Khoáng thạch, Tiểu Bạch thăng cấp (1)
Chương 310: Khoáng thạch, Tiểu Bạch thăng cấp (2)
Chương 311: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (1)
Chương 312: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (2)
Chương 313: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (3)
Chương 314: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (4)
Chương 315: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (5)
Chương 316: Trúng độc, trốn tránh chiến đấu (1)
Chương 317: Trúng độc, trốn tránh chiến đấu (2)
Chương 318: Trúng độc, trốn tránh chiến đấu (3)
Chương 319: Chiến đấu đoàn đội, toàn đội bị diệt (1)
Chương 320: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (2)
Chương 321: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (3)
Chương 322: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (4)
Chương 323: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (5)
Chương 324: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (6)
Chương 325: Biểu mộ tới (1)
Chương 326: Biểu mộ tới (2)
Chương 327: Biểu mộ tới (3)
Chương 328: Biểu mộ tới (4)

Chương 329: Biểu muội tới (5)
Chương 330: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (1)
Chương 331: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (2)
Chương 332: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (3)
Chương 333: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (4)
Chương 334: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (5)
Chương 335: Vực Chủ không có lý tưởng (1)
Chương 336: Vực Chủ không có lý tưởng (2)
Chương 337: Vực Chủ không có lý tưởng (3)
Chương 338: Vực Chủ không có lý tưởng (4)
Chương 339: Vực Chủ không có lý tưởng (5)
Chương 340: Vực Chủ không có lý tưởng (6)
Chương 341: Lệnh Hồ Hùng ra tay (1)
Chương 342: Lệnh Hồ Hùng ra tay (2)
Chương 343: Lệnh Hồ Hùng ra tay (3)
Chương 344: Lệnh Hồ Hùng ra tay (4)
Chương 345: Lệnh Hồ Hùng ra tay (5)
Chương 346: Phản kích, Vực Thanh Phong vực bị diệt (1)
Chương 347: Phản kích, Vực Thanh Phong bị diệt (2)
Chương 348: Phản kích, Vực Thanh Phong bị diệt (3)
Chương 349: Khánh Công Yến (1)
Chương 350: Khánh Công Yến (2)
Chương 351: Khánh Công Yến (3)
Chương 352: Khánh Công Yến (4)
Chương 353: Khánh Công Yến (5)
Chương 354: Khánh Công Yến (6)
Chương 355: Yên Chi Tuyết (1)
Chương 356: Yên Chi Tuyết (2)
Chương 357: Yên Chi Tuyết (3)
Chương 358: Yên Chi Tuyết (4)
Chương 359: Yên Chi Tuyết (5)
Chương 360: Lòng Đế Vương (1)
Chương 361: Lòng Đế Vương (2)

Chương 362: Lòng Đế Vương (3)
Chương 363: Lòng Đế Vương (4)
Chương 364: Lòng Đế Vương (5)
Chương 365: Mỏ quặng, cạm bẫy (1)
Chương 366: Mỏ quặng, cạm bẫy (2)
Chương 367: Mỏ quặng, cạm bẫy (3)
Chương 368: Mỏ quặng, cạm bẫy (4)
Chương 369: Mỏ quặng, cạm bẫy (5)
Chương 370: Mỏ quặng, cạm bẫy (6)
Chương 371: Mộc Thiên Tịch, kế hoạch (1)
Chương 372: Mộc Thiên Tịch, kế hoạch (2)
Chương 373: Mộc Thiên Tịch, kế hoạch (3)
Chương 374: Cứu mỹ nhân, trực tiếp đánh phá Hoàng Long 1
Chương 375: Cứu mỹ nhân, trực tiếp đánh phá Hoàng Long (2)
Chương 376: Hoa hồng, kế trong kế (1)
Chương 377: Hoa hồng, kế trong kế (2)
Chương 378: Hoa hồng, kế trong kế (3)
Chương 379: Hoa hồng, kế trong kế (4)
Chương 380: Hoa hồng, kế trong kế (5)
Chương 381: Hoa hồng, kế trong kế (6)
Chương 382: Hoa hồng, kế trong kế (7)
Chương 383: Hoa hồng, kế trong kế (8)
Chương 384: Hoa hồng, kế trong kế (9)
Chương 385: Hoa hồng, kế trong kế (10)
Chương 386: Hoa hồng, kế trong kế (11)
Chương 387: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (1)
Chương 388: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (2)
Chương 389: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (3)
Chương 390: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (4)
Chương 391: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (5)
Chương 392: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (6)
Chương 393: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (1)
Chương 394: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (2)

Chương 395: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (3)
Chương 396: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (4)
Chương 397: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (5)
Chương 398: Độc chết người (1)
Chương 399: Độc chết người (2)
Chương 400: Độc chết người (3)
Chương 401: Độc chết người (4)
Chương 402: Độc chết người (5)
Chương 403: Độc chết người (6)
Chương 404: Vô Vọng Sơn Trang (1)
Chương 405: Vô Vọng Sơn Trang (2)
Chương 406: Vô Vọng Sơn Trang (3)
Chương 407: Vô Vọng Sơn Trang (4)
Chương 408: Cấu kết, ám sát (1)
Chương 409: Cấu kết, ám sát (2)
Chương 410: Cấu kết, ám sát (3)
Chương 411: Cấu kết, ám sát (4)
Chương 412: Cấu kết, ám sát (5)
Chương 413: Chiếc nhẫn thích hợp (1)
Chương 414: Chiếc nhẫn thích hợp (2)
Chương 415: Chiếc nhẫn thích hợp (3)
Chương 416: Chiếc nhẫn thích hợp (4)
Chương 417: Chiếc nhẫn thích hợp (5)
Chương 418: Chiếc nhẫn thích hợp (6)
Chương 419: Chiếc nhẫn thích hợp (7)
Chương 420: Chiếc nhẫn thích hợp (8)
Chương 421: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (1)
Chương 422: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (2)
Chương 423: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (3)
Chương 424: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (4)
Chương 425: Cứu cứu đến (1)
Chương 426: Cứu cứu đến (2)
Chương 427: Cứu cứu đến (3)

Chương 428: Cửu cữu đến (4)
Chương 429: Cửu cữu đến (5)
Chương 430: Cửu cữu đến (6)
Chương 431: Cửu cữu đến (7)
Chương 432: Cửu cữu đến (8)
Chương 433: Tổ đội (1)
Chương 434: Tổ đội (2)
Chương 435: Tổ đội (3)
Chương 436: Thượng Quan Vân Trần
Chương 437: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (1)
Chương 438: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (2)
Chương 439: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (3)
Chương 440: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (4)
Chương 441: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (5)
Chương 442: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (6)
Chương 443: Thần Vực, chìa khóa (1)
Chương 444: Thần Vực, chìa khóa (2)
Chương 445: Thần Vực, chìa khóa (3)
Chương 446: Thần Vực, chìa khóa (4)
Chương 447: Thần Vực, chìa khóa (5)
Chương 448: Thần Vực, chìa khóa (6)
Chương 449: Thần Vực, chìa khóa (7)
Chương 450: Linh Chủ, Cửu Huyền Băng Hồ (1)
Chương 451: Linh Chủ, Cửu Huyền Băng Hồ (2)
Chương 452: Chìa khóa vàng 1
Chương 453: Chìa khóa vàng 2
Chương 454: Chìa khóa vàng 3
Chương 455: Chìa khóa vàng 4
Chương 456: Chìa khóa vàng 5
Chương 457: Bách bảo lâu 1
Chương 458: Bách bảo lâu 2
Chương 459: Bách bảo lâu 3
Chương 460: Bách bảo lâu 4

Chương 461: Bách bảo lâu 5
Chương 462: Bách bảo lâu 6
Chương 463: Bách bảo lâu 7
Chương 464: Tiền trần huyễn kính 1
Chương 465: Tiền trần huyễn kính 2
Chương 466: Tiền trần huyễn kính 3
Chương 467: Tiền trần huyễn kính 4
Chương 468: Tiền trần huyễn kính 5
Chương 469: Tiền trần huyễn kính 6
Chương 470: Tiền trần huyễn kính 7
Chương 471: Tiền trần huyễn kính 8
Chương 472: Tiền trần huyễn kính 9
Chương 473: Tiền trần huyễn kính 10
Chương 474: Tiền trần huyễn kính 11
Chương 475: Kiến trúc không gian 1
Chương 476: Kiến trúc không gian 2
Chương 477: Kiến trúc không gian 3
Chương 478: Kiến trúc không gian 4
Chương 479: Kiến trúc không gian 5
Chương 480: Kiến trúc không gian 6
Chương 481: Kiến trúc không gian 7
Chương 482: Trung tâm tháp thiên ky 1
Chương 483: Trung tâm Tháp Thiên Ky 2
Chương 484: Trung tâm Tháp Thiên Ky 3
Chương 485: Trung tâm Tháp Thiên Ky 4
Chương 486: Trung tâm Tháp Thiên Ky 5
Chương 487: Trung tâm Tháp Thiên Ky 6
Chương 488: Trung tâm Tháp Thiên Ky 7
Chương 489: Khế ước 1
Chương 490: Khế ước 2
Chương 491: Khế ước 3
Chương 492: Xuất sắc 1
Chương 493: Xuất sắc 2

Chương 494: Xuất sắc 3
Chương 495: Xuất sắc 4
Chương 496: Xuất sắc 5
Chương 497: Xuất sắc 6
Chương 498: Xuất sắc 7
Chương 499: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 1
Chương 500: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 2
Chương 501: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 3
Chương 502: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 4
Chương 503: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 5
Chương 504: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 6
Chương 505: Âm linh u hà 1
Chương 506: Âm linh u hà 2
Chương 507: Âm linh u hà 3
Chương 508: Âm linh u hà 4
Chương 509: Âm linh u hà 5
Chương 510: Âm linh u hà 6
Chương 511: Âm linh u hà 7
Chương 512: Âu Dương Diệp 1
Chương 513: Âu Dương Diệp 2
Chương 514: Âu Dương Diệp 3
Chương 515: Âu Dương Diệp 4
Chương 516: Âu Dương Diệp 5
Chương 517: Định hồn châu 1
Chương 518: Định hồn châu 2
Chương 519: Định hồn châu 3
Chương 520: Bên trong tháp, loạn đấu 1
Chương 521: Bên trong tháp, loạn đấu 2
Chương 522: Bên trong tháp, loạn đấu 3
Chương 523: Bên trong tháp, loạn đấu 4
Chương 524: Bên trong tháp, loạn đấu 5
Chương 525: Bên trong tháp, loạn đấu 6
Chương 526: Bên trong tháp, loạn đấu 7

Chương 527: Trái tim 1
Chương 528: Trái tim 2
Chương 529: Trái tim 3
Chương 530: Trái tim 4
Chương 531: Trái tim 5
Chương 532: Trái tim 6
Chương 533: Trái tim 7
Chương 534: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 1
Chương 535: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 2
Chương 536: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 3
Chương 537: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 4
Chương 538: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 5
Chương 539: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 6
Chương 540: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 1
Chương 541: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 2
Chương 542: Thiên mệnh huyết mạch , trở về 3
Chương 543: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 4
Chương 544: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 5
Chương 545: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 6
Chương 546: Trị liệu, trái tim sống lại 1
Chương 547: Trị liệu, trái tim sống lại 2
Chương 548: Trị liệu, trái tim sống lại 3
Chương 549: Trị liệu, trái tim sống lại 4
Chương 550: Trị liệu, trái tim sống lại 5
Chương 551: Trị liệu, trái tim sống lại 6
Chương 552: Trị liệu, trái tim sống lại 7
Chương 553: Trị liệu, trái tim sống lại 8
Chương 554: Trị liệu, trái tim sống lại 9
Chương 555: Trị liệu, trái tim sống lại 10
Chương 556: Trị liệu, trái tim sống lại 11
Chương 557: Trị liệu, trái tim sống lại 12
Chương 558: Thủy Qua và Thụ Tinh 1
Chương 559: Thủy Qua và Thụ Tinh 2

Chương 560: Linh hồn trở về, kinh hi 1
Chương 561: Linh hồn trở về, kinh hi 2
Chương 562: Linh hồn trở về, kinh hi 3
Chương 563: Linh hồn trở về, kinh hi 4
Chương 564: Linh hồn trở về, kinh hi 5
Chương 565: Trở về, Ngũ Hành đại lục 1
Chương 566: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 2
Chương 567: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 3
Chương 568: Trở về, Ngũ Hành đại lục 4
Chương 569: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 5
Chương 570: Trở về, Ngũ Hành đại lục 6
Chương 571: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 7
Chương 572: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 8
Chương 573: Trở về, Ngũ Hành đại lục 9
Chương 574: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 10
Chương 575: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 11
Chương 576: Đến ám dạ 1
Chương 577: Đến ám dạ 2
Chương 578: Đến Ám Dạ 3
Chương 579: Đến Ám Dạ 4
Chương 580: Đến Ám Dạ 5
Chương 581: Vương Hậu, tư cách 1
Chương 582: Vương Hậu, tư cách 2
Chương 583: Vương Hậu, tư cách 3
Chương 584: Vương Hậu, tư cách 4
Chương 585: Vương Hậu, tư cách 6
Chương 586: Vương Hậu, duy nhất 1
Chương 587: Vương Hậu, duy nhất 2
Chương 588: Vương Hậu, duy nhất 3
Chương 589: Vương Hậu, duy nhất 4
Chương 590: Vương Hậu, duy nhất 5
Chương 591: Vương Hậu, duy nhất 6
Chương 592: Vương Hậu, duy nhất 7

Chương 593: Vương Hậu, duy nhất 8
Chương 594: Vương Hậu, duy nhất 9
Chương 595: Vương Hậu, duy nhất 10
Chương 596: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 1
Chương 597: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 2
Chương 598: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 3
Chương 599: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 4
Chương 600: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 5
Chương 601: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 6
Chương 602: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 7
Chương 603: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 8
Chương 604: Tìm phiến phước 1
Chương 605: Tìm phiến phước 2
Chương 606: Tìm phiến phước 3
Chương 607: Tìm phiến phước 4
Chương 608: Tìm phiến phước 5
Chương 609: Tìm phiến phước 6
Chương 610: Tìm phiến phước 7
Chương 611: Tìm phiến phước 8
Chương 612: Ngầm ám sát, sinh con 1
Chương 613: Ngầm ám sát, sinh con 2
Chương 614: Ngầm ám sát, sinh con 3
Chương 615: Ngầm ám sát, sinh con 4
Chương 616: Ngầm ám sát, sinh con 5
Chương 617: Nội quỹ 1
Chương 618: Nội quỹ 2
Chương 619: Nội quỹ 3
Chương 620: Âm vệ Phượng Hoàng 1
Chương 621: Âm vệ Phượng Hoàng 2
Chương 622: Âm vệ Phượng Hoàng 3
Chương 623: Âm vệ Phượng Hoàng 4
Chương 624: Âm vệ Phượng Hoàng 5
Chương 625: Âm vệ Phượng Hoàng 6

Chương 626: Thuần phục mãnh thú 1
Chương 627: Thuần phục mãnh thú 2
Chương 628: Thuần phục mãnh thú 3
Chương 629: Thuần phục mãnh thú 4
Chương 630: Thuần phục mãnh thú 5
Chương 631: Thuần phục mãnh thú 6
Chương 632: Thuần phục mãnh thú 7
Chương 633: Tâm tư các Trùng lão 1
Chương 634: Tâm tư các Trùng lão 2
Chương 635: Tâm tư các Trùng lão 3
Chương 636: Tâm tư các Trùng lão 4
Chương 637: Tâm tư các Trùng lão 5
Chương 638: Tâm tư các Trùng lão 6
Chương 639: Tâm tư các Trùng lão 7
Chương 640: Tâm tư các Trùng lão 8
Chương 641: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 1
Chương 642: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 2
Chương 643: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 3
Chương 644: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 4
Chương 645: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 5
Chương 646: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 6
Chương 647: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 7
Chương 648: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 8
Chương 649: Đại hội trăm phái 1
Chương 650: Đại hội trăm phái 2
Chương 651: Đại hội trăm phái 3
Chương 652: Đại hội trăm phái 4
Chương 653: Đại hội trăm phái 5
Chương 654: Đại hội trăm phái 6
Chương 655: Đại hội trăm phái 7
Chương 656: Đại hội trăm phái 8
Chương 657: Đại hội trăm phái 9
Chương 658: Đại hội trăm phái 10

Chương 659: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 1
Chương 660: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 2
Chương 661: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 3
Chương 662: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 4
Chương 663: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 5
Chương 664: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 6
Chương 665: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 7
Chương 666: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 8
Chương 667: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 9
Chương 668: Phi đao Lưu Ly 1
Chương 669: Phi đao Lưu Ly 2
Chương 670: Phi đao Lưu Ly 3
Chương 671: Phi đao Lưu Ly 4
Chương 672: Phi đao Lưu Ly 5
Chương 673: Đại chiến 1
Chương 674: Đại chiến 2
Chương 675: Đại chiến 3
Chương 676: Đại chiến 4
Chương 677: Đại chiến 5
Chương 678: Đại chiến 6
Chương 679: Đại chiến 7
Chương 680: Hai tiểu Ma Vương 1
Chương 681: Hai tiểu Ma Vương 2
Chương 682: Hai tiểu Ma Vương
Chương 683: Rời khỏi Vực sâu 1
Chương 684: Rời khỏi Vực sâu 2
Chương 685: Rời khỏi Vực sâu 3
Chương 686: Dạ Giang Thành, Đoàn gia 1
Chương 687: Dạ Giang Thành, Đoàn gia 2
Chương 688: Dạ Giang Thành, Đoàn gia 3
Chương 689: Dạ Giang thành, Đoàn gia 4
Chương 690: Dạ Giang thành, Đoàn gia 5
Chương 691: Dạ Giang thành, Đoàn gia 6

Chương 692: Dạ Giang thành, Đoàn gia 7

Chương 693: Bình Tây thành 1

Chương 694: Bình Tây thành 2

Chương 695: Bình tây thành (3)

Chương 696: Bình tây thành (4)

Chương 697: Bình tây thành (5)

Chương 698: Bình tây thành (6)

Chương 699: Bình tây thành (7)

Chương 700: Bình tây thành (8)

Chương 701: Bình tây thành (9)

Chương 702: Nửa đêm phá rối (1)

Chương 703: Nửa đêm phá rối (2)

Chương 704: Nửa đêm phá rối (3)

Chương 705: Nửa đêm phá rối (4)

Chương 706: Nửa đêm phá rối (5)

Chương 707: Bảo tháp chín tầng (1)

Chương 708: Bảo tháp chín tầng (2)

Chương 709: Bảo tháp chín tầng (3)

Chương 710: Bảo tháp chín tầng (4)

Chương 711: Phản công (1)

Chương 712: Phản công (2)

Chương 713: Phản công (3)

Chương 714: Phản công (4)

Chương 715: Phản công (5)

Chương 716: Phá Tháp (1)

Chương 717: Phá Tháp (2)

Chương 718: Phá Tháp (3)

Chương 719: Phá Tháp (4)

Chương 720: Phá Tháp (5)

Chương 721: Phá Tháp (6)

Chương 722: Vách Núi (1)

Chương 723: Vách Núi (2)

Chương 724: Vách Núi (3)

Chương 725: Vách Núi (4)

Chương 726: Minh Hải (1)

Chương 727: Minh Hải (2)

Chương 728: Minh Hải (3)

Chương 729: Minh Hải (4)

Chương 730: Minh Hải (5)

Chương 731: Minh Hải (6)

Chương 732: Đại Kết Cục

Chương 1: Mọi tim mà chết, loạn thế (1)

Trời chiều đỏ như máu đem mặt đất bao phủ trong ánh sáng màu đỏ. Một trận gió âm lãnh thổi qua, cây tùng bách trên núi Sáng thế phát ra âm thanh sần sật.

Vách núi dốc ngược đen hun hút, Bạch Vũ một thân tố y trắng noãn đầy máu. Hai chân của nàng bị chặt đứt, gân tay bị moi ra, trên gương mặt tuyệt sắc chỉ còn lại khắc khổ cùng cừu hận, hai tròng mắt tuyệt mỹ khiến người khác hít thở không thông hàm chứa đầy nước mắt, dưới ánh tà dương tuyệt vọng rơi xuống.

Nằm trong lòng ngực của nàng cũng là một nam tử tuấn mỹ vô song, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng lộ ra đường cong tuấn dật xuất trần, cao ngạo lạnh lùng, sợi tóc đen mực như thác nước chảy xuống, bên lông mày khắc sâu hoa văn hắc ma tà mị tinh khiết, giống như thần tiên tôn quý, làm cho người khác có một loại cảm giác áp bách không thể xâm phạm.

Mày kiếm anh tuấn hạ xuống, một đôi con ngươi trầm tĩnh nhắm lại, khiến người khác nhìn không được muốn biết một khi quang hoa mở ra phát ra bốn phía như thế nào, nhưng hắn lại lâm vào cơn ngủ say, vĩnh viễn. Ngực của hắn bị vũ khí sắc bén xé mở, lộ ra một lỗ thủng, trái tim bị lấy đi một cách tàn nhẫn.

"Vì cái gì? Ngươi đối phó với ta cũng liền thôi, ngươi vì cái gì muốn giết hắn?" Bạch Vũ phẫn hận ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời nơi ba con thú được triệu hoán đang nâng một bóng dáng phiêu dật đứng giữa. Đạo bóng dáng kia nàng quá quen thuộc, chính là tỷ tỷ cùng cha

khác mẹ của nàng Ngọc Ưu Liên, nữ nhân hé ra khuôn mặt như búp bê.

Nàng chưa bao giờ biết khuôn mặt búp bê đơn thuần vô tội kia sau lưng lại cất dấu một tâm địa rắn rết, còn như thế nào học được tính cách lừa gạt.

Ngọc Ưu Liên cao cao tại thượng nhìn xuống Bạch Vũ, lộ ra nụ cười vô cùng đơn thuần: “Muội muội, người hồ đồ rồi sao? Dạ Quân Mạc chính là Âm Dạ quân vương, là tử địch của Sáng Thế thần điện chúng ta, người làm sao có thể yêu hắn? Hắn đối với người tuyệt đối không phải thật lòng, ta giết hắn cũng vì tốt cho người.”

“Vì tốt cho ta?” Bạch Vũ đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, giọng điệu tràn đầy châm chọc: “Người là vì chính người, vì muốn được đến Ngũ Hành đại lục.”

Ngọc Ưu Liên tươi cười biến mất, đáy mắt lộ ra một mặt âm trầm ngoan độc: “Đúng thì thế nào? Ta muốn có Sáng Thế thần điện, muốn trở thành chủ nhân của Ngũ Hành đại lục! Chúng ta là tỷ muội cùng cha khác mẹ, dựa vào cái gì mà nhất định phải là người mới có thể trở thành người đứng đầu Ngũ Hành thế giới? Dựa vào cái gì người cũng không làm lại có thể kế thừa Sáng Thế thần điện? Không phải bởi vì người được cho rằng là huyết mạch duy nhất là Thần Sáng Thế lưu lại sao? Trừ bỏ huyết mạch người còn có cái gì? Lấy đi huyết mạch của người, ta có thể thay thế người! Nếu không phải Dạ Quân Mạc vẫn luôn âm thầm che chở người, ta đã sớm hủy diệt người. Hiện giờ hắn đã chết, ta xem ai còn có thể cứu người!”

“Thượng Quan ca ca bọn họ sẽ không để người thực hiện được mục đích!” Bạch Vũ phản hận nhìn chằm chằm Ngọc Ưu Liên. Ngọc Ưu Liên ghen tị với nàng như thế, nàng trước kia cư nhiên một chút cũng không phát giác được. Nhớ tới trước kia người tỷ tỷ này làm bộ như

đối với nàng vô cùng thân thiết cùng yêu thương, nàng hiện tại chỉ cảm thấy muốn nôn ra.

”Ha ha! Không thể tưởng tượng được chuyện đã đến nước này người vẫn còn có thể khờ dại như thế, khó trách bị ta lừa gạt xoay vòng vòng.” Ngọc Ưu Liên phát ra tiếng cười như chuông bạc, vuốt ve Triệu hoán thú: “Người nghĩ rằng chuyện ta muốn giết người bọn họ không biết sao? Bọn họ rất rõ ràng, còn giúp ta ngăn chặn quân đội mà Dạ Quân Mạc kêu gọi. Cả Sáng Thế thần điện đều đã phản bội người, chỉ có một người duy nhất trung thành với người - Thạch cô cô đã bị giết, sẽ không có ai đến cứu người đâu.”

”Không có khả năng.....” Bạch Vũ sắc mặt một mảnh trắng bệch.

Nàng đã bị tất cả phản bội sao? Nàng cho tới bây giờ luôn dùng huyết mạch của mình che chở thần điện, lại đặt cả thiên mệnh vào, làm cho thần điện sùng sững không ngã. Nàng như thế nào lại có lỗi với Sáng Thế thần điện, có lỗi với bọn họ?

Liền bởi vì số mệnh mang huyết mạch của nàng, bọn họ lại nhẫn tâm đưa nàng vào chỗ chết?

Chương 2: Mọi tim mà chết, loạn thế (2)

Bạch Vũ đột nhiên cảm thấy tim mình rất đau, nhiều năm nay vẫn luôn sống trong những lời nói dối, nàng nhất định là bị mù mới có thể nghĩ đám lang soi này đối tốt với nàng. Thiên mệnh của nàng thực sự đã hại chết cô cô, hại chết Dạ Quân Mạc!

”Không gì là không thể, người cứ yên tâm mà đi chết đi!” Ngọc Ưu Liên khoát tay, một đạo bạch quang hướng về phía Bạch Vũ mà đi.

Bạch Vũ bị một cỗ lực lượng vô hình bao phủ, thân hình đầy máu lung lay trong không trung, một cỗ sát ý tàn bạo sẽ rách thân thể của hắn, nổ banh huyết nhục của nàng. Nàng rõ ràng cảm giác được linh mạch từng chút một thoát ly thân thể của nàng, giống như thiên đao vạn quả, rút gân lột da, đau nhức truyền khắp toàn thân.

Nàng đau đến mức hôn mê, nhưng lăng trì đau nhức lại cứ như châm chọc - kích thích thần kinh của nàng, làm cho nàng chịu tra tấn thống khổ dày vò như ở địa ngục, mỗi một giây đều dài như một thế kỷ.

Một cỗ uy áp khổng lồ vô hình khuyết tán ra, linh mạch Ngũ Hành của Bạch Vũ quang mang chớp động chói lóa mắt, rốt cuộc hoàn toàn thoát ly thân thể của nàng.

”Đến đây!” Ngọc Ưu Liên lộ ra tươi cười hưng phấn khó có thể ức chế được, phi thân phóng qua, một tay bắt lấy linh mạch cầm vào trong tay, phát ra nụ cười thỏa mãn như bệnh tâm thần: “Lấy được rồi! Rốt cuộc thì nó cũng là của ta! Từ hôm nay trở đi, ta chính là

người mang thiên mệnh, ha ha ha.....”

Bạch Vũ giống như búp bê vải bị tàn phá té trên mặt đất, nghe tiếng cười điên loạn của Ngọc Ưu Liên, khóe miệng vẽ ra một tia trào phúng, dùng hết khí lực cuối cùng ôm lấy Dạ Quân Mạc bên người.

Bàn tay trắng nõn như bạch ngọc nhẹ nhàng lướt nhẹ qua ánh mắt lạnh lùng của hắn, lướt qua hoa văn thần bí yêu dị của hắn, cầm lấy khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, nhẹ hôn lên đôi môi bạc lạnh lẽo.

Bạch Vũ tựa vào bên tai hắn thấp giọng nỉ non: “Chàng xem nàng ta ngốc như thế nào, nghĩ có thể cầm đi linh mạch của ta là có thể cướp đi thiên mệnh huyết mạch của ta, kỳ thật huyết mạch chân chính ở trong này.”

Nàng chỉ chỉ vào trong ngực chính mình, lộ ra một mặt tươi cười làm cho thiên địa vạn vật biến sắc: “Quân Mạc, bọn họ vì thiên hạ này mà giết chàng, ta hôm nay liền chôn cùng chàng, có được không?”

Nàng nhẹ nhàng nói xong, bộ mặt tươi cười lộ ra dáng vẻ quyết tuyệt khiến kẻ khác kinh hãi, chủ thủ sắc bén đột nhiên xuất hiện trong tay nàng, bị nàng dùng sức đâm vào ngực.

Máu tươi màu đỏ sẫm theo chủ thủ chảy xuống, cùng với máu của Dạ Quân Mạc nhiễm đỏ mặt đất, dưới ánh tà dương phản xạ ra ánh sáng lạnh như băng.

”Người đang làm cái gì?” Ngọc Ưu Liên tỉnh táo lại rồi cuộc phát hiện có chút không đúng, cống quát muốn ngăn cản, Bạch Vũ đã moi tim của mình bỏ vào trong lồng ngực của Dạ Quân Mạc.

Một đạo uy áp tử vong nghiền áp vạn vật phóng lên cao, quang mang chói mắt từ trên người Bạch Vũ khuếch tán ra, thiên địa bị bạch sắc

bao phủ, hơi thở bạo ngược hủy diệt dâng lên hung bạo, nhóm quân đội hơn trăm người được Ngọc Ưu Liên mệnh lệnh đóng quân dưới chân núi trong nháy mắt hồi phi yên diệt.

”Nguy rồi!” Ngọc Ưu Liên quá sợ hãi, kinh hoàng cưỡi lên Triệu hoán thú, lấy tốc độ cực hạn chạy đi.

Quang mang bạch sắc giữa bầu trời mênh mông, thanh âm Bạch Vũ mờ ảo dần dần tiêu tán: Quân Mạc, ta ở kiếp sau chờ chàng, sẽ chờ chàng đến tìm ta. Chúng ta cùng nhau, đem món nợ máu hôm nay, từng chút từng chút đòi lại hết!”

Thiên mệnh huyết mạch bị tổn hại, hung bạo tiêu diệt, càn quét cả Ngũ Hành đại lục, giằng co suốt một năm.

Theo cùng các tư liệu lịch sử ghi lại, một nửa lục địa Ngũ Hành địa lục bị băng vùi lấp, hai phần ba tông môn bị hủy diệt, Ngũ Hành thế giới tính cả hạ giới có 8 thế giới, 72 vực, 3000 nơi cùng nhau lâm vào hỗn loạn kéo dài đến vạn năm.

Một năm này thế nhân xưng là Loạn Thế Nguyên Niên.

Chương 3: Vạn năm sau, sống lại (1)

Một vạn năm sau, Vân Vũ Thần Châu, vương thành Bắc La Quận quốc.

Bạch Vũ trong cơn ác mộng bừng tỉnh dậy, một thân đầy mồ hôi lạnh ướt đầm áo lót.

Ánh chiều tà từ cửa sổ chiếu vào khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, tóc đen như thác nước có chút tán loạn ở phía sau, một đôi mắt trong suốt như kim cương, như sóng nước dao động, hiện ra ánh sáng màu tím, lộ ra vẻ thần bí động lòng người, khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để hình dung.

Cả người nàng như bước ra từ trong tranh, lúc này sắc mặt hơi hơi trắng bệch, càng hiện ra một phần mềm mại chọc người thương tiếc.

Nàng lại gặp ác mộng.

Gần đây cũng không biết bị trúng tà gì, nàng luôn gặp cùng một cơn ác mộng. Trong mộng, nàng bị người hãm hại vô cùng thâm hiểm, tứ chi bị phế, cuối cùng moi tim mà chết.

Nàng không rõ người hại nàng trong mộng có bộ dáng như thế nào, nhớ không rõ bọn họ tên gọi là gì. Nhưng loại cừu hận khắc cốt ghi tâm cùng tê tâm liệt phế trong mộng khiến nàng cảm thấy rất chân thực, giống như một khối đá to đập thật mạnh vào trong ngực nàng, cảm giác khó chịu đến mức không thở nổi.

Một đồng trí nhớ loạn thất bát tao mơ hồ tiến vào trong đầu của nàng, giống hệt như chuyện tình phát sinh trong mộng, chân thật làm cho người ta sờn gai óc.

Bạch Vũ sợ run cả người, dùng sức lắc lắc đầu, ác mộng có chân thật thì cũng chỉ là mộng mà thôi, nàng vẫn là một tú hoa, bình tĩnh một chút.

Nàng thêu xong một nửa khăn tay lại tiếp tục thêu tiếp, mới thêu mấy châm, cửa phòng chi nha một tiếng mở ra, một lão bà bà đầu bạc trắng vẻ mặt lại như trẻ con đi đến, đúng là sư phụ của nàng Bạch Tử Quỳnh, Quốc sư đại nhân của Bắc La Quận quốc, y sư đứng đầu của Quận quốc.

Bạch Tử Quỳnh nhìn về phía Bạch Vũ, đáy mắt toát ra ý cười hiền lành: “Tiểu Vũ, con tỉnh rồi, đang thêu hoa sao?”

”Đúng vậy, sư phụ. Người xem con thêu như thế nào?” Bạch Vũ cười tủm tỉm cầm khăn tay đưa qua.

”Đây là đồ đệ của ta thêu, đường nhiên là đẹp rồi, đây là..... gà con màu đỏ?”

Bạch Vũ lệ rơi đầy mặt, cái này rõ ràng là phượng hoàng có được không? Lão bà ngài nếu không nhìn ra cũng không cần cứng rắn khen ngợi, ta biết tú công của ta không được tốt lắm.

Bạch Tử Quỳnh cũng phát hiện không đúng, ho khan hai tiếng: “Thêu khăn tay lúc rảnh hãy làm, con bây giờ nên chuẩn bị một chút, thử nghiệm thức tỉnh linh mạch, qua vài ngày nữa con đã 16 tuổi rồi.”

Bạch Vũ tim đập kịch liệt nảy lên: “Sư phụ cảm thấy con thật sự có thể thức tỉnh linh mạch sao?”

Vân Vũ Thần Châu là một đại lục tôn sùng Triệu hoán sư, ở đây có thực lực mới có thể được coi trọng, có được địa vị, có được thừa nhận. Ngay cả hoàng tộc Bắc La Quận quốc cũng phải có thực lực cường đại mới có thể trở thành người thống trị.

Ở Bắc La Quận quốc, đứa nhỏ có thiên phú ở thời điểm 6,7 tuổi đã có thể thức tỉnh linh mạch, triệu hoán ra Triệu hoán thú của chính mình, trở thành Triệu hoán sư cường đại là mục tiêu của mỗi người.

Nhưng Bạch Vũ là một bé gái mồ côi không cha không mẹ, thân thể gầy yếu, lúc Bạch Tử Quỳnh nhặt được nàng, nàng ở trong tã lót đã suy yếu sắp chết. Bởi vì dưới vai trái bên xương quai xanh của nàng có một vết bớt hình lông vũ màu trắng, cho nên Bạch Tử Quỳnh đơn giản đặt cho nàng cái tên Bạch Vũ, bình thường kêu nàng là Tiểu Vũ.

Bạch Tử Quỳnh nghĩ hết tất cả biện pháp mới bảo vệ được mạng của nàng, lại giúp nàng điều trị mười mấy năm, mới làm cho thân thể của nàng cùng người thường không khác nhau lắm, thức tỉnh linh mạch không cẩn thận một cái sẽ làm cho thân thể của nàng không chịu nổi. Hơn nữa, linh mạch phải thức tỉnh càng sớm càng tốt, nếu qua 10 tuổi còn không có thức tỉnh linh mạch, trên cơ bản cả đời này sẽ không thể thức tỉnh linh mạch.

Bạch Vũ cho đến nay cũng chưa thể thức tỉnh linh mạch, đã sớm bị người khác đối đãi như phế vật.

Chương 4: Vạn năm sau, sống lại (2)

“Con đây là không tin tưởng ta? Ta không phải đã sớm nói qua với con sao, sinh nhật 16 tuổi của con nhất định có thể thức tỉnh tinh linh mạch. Nhưng là ta buổi tối xem thiên văn, đo lường tính toán một chút cũng không có ra kết quả.....” Bạch Tử Quỳnh lắc nhai cùng Bạch Vũ.

Bạch Vũ nghe xong trầm nghĩ mắt trợn trắng.

Lời này từ lúc nàng còn nhỏ đã bắt đầu nghe sư phụ nói qua vô số lần, không phải nàng không tin sư phụ, sự thật là sư phụ ở phương diện tướng số chính là người bình thường, cái gì xem thiên văn, lý lẽ trắc mệnh, xem bói toán, mỗi một lần đều không có kết quả.

Sư phụ lại vẫn cứ khẳng khẳng thực thích tướng số đoán mệnh, xem cũng không ra được cái gì, lần trước Bạch Vũ không biết xấu hổ ngắt lời, kết quả sư phụ tinh thần gấp trăm lần từ giờ Ngọ nói đến tối, nói đến mức Bạch Vũ muốn khóc.

“Đúng rồi, con năm nay đã đủ 16 tuổi cũng nên cùng Tam hoàng tử Bắc Thần Phong thực hiện hôn ước, chuẩn bị thành thân, con mấy ngày nay có gặp qua Tam hoàng tử không?” Bạch Tử Quỳnh lắc nhai nửa ngày, đột nhiên chuyển đề tài.

Bạch Vũ nghe Bạch Tử Quỳnh lắc nhai vào tai trái ra tai phải, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, thốt ra: “Không có.”

“Con bao lâu rồi chưa gặp lại hắn?”

Bạch Vũ suy nghĩ một chút: “Đại khái khoảng hai tháng.”

”Cái gì? Hai tháng này con làm cái gì vậy? Tam hoàng tử trong khoảng thời gian này đều ở Vương thành, con sao lại không đi tìm hắn? Có một vị hôn phu rất tốt, đặc biệt là một vị hôn phu có điều kiện vô cùng tốt, sao lại không xem trọng mà vứt đi!” Bạch Tử Quỳnh tức giận trừng Bạch Vũ.

Bạch Vũ không nói gì bĩu môi: “Cũng không phải con muốn gả cho hắn, là do sư phụ người giúp con định hôn ước.”

”Đúng, là do ta tuyển cho con. Ta không phải là lo lắng cho con không thức tỉnh được linh mạch, muốn tìm người có thể bảo hộ được cho con sao. Sư phụ lại không thể bảo vệ con cả đời.”

“.....” Người vừa rồi còn thực sự khẳng định con có thể thức tỉnh linh mạch, hiện tại lại cảm thấy người đoán trước không đúng sao?

”Con xem bộ dạng của con chính là hồng nhan gây họa, người không có năng lực thật sự không bảo hộ được cho con. Tam hoàng tử Bắc Thần Phong là thiên tài Quận quốc trăm năm khó gặp, tuổi còn nhỏ đã là đỉnh Triệu hoán sư, ôn nhu phong độ, đối đãi với người ngoài ôn hòa, được định là Hạ Nhâm quận vương, ta ngàn chọn vạn tuyển mới lựa chọn hắn trở thành phu quân của con, con phải biết quý trọng duyên phận.”

Bạch Vũ khóe miệng thẳng tắp, cái gì gọi là bộ dạng hồng nhan gây họa? Bộ dạng xinh đẹp cũng không phải lỗi của ta! Còn cái gì gọi là quý trọng duyên phận? Nếu năm đó hắn trong lúc cận kề cái chết được ta dùng máu mình cứu sống mà nói là duyên phận, thì đó cũng là nghiệt duyên. Ta cam đoan hắn đời này không muốn dù chỉ một lần trải qua cái loại duyên phận này.

”Được rồi, được rồi, con bây giờ lập tức tiến cung tìm hấn. Nếu hấn thực sự bị đoạt đi rồi, con liền một cước đạp hấn.” Bạch Vũ không chút để ý qua loa có lệ.

Nàng đối với chuyện xuất giá thật sự không hiểu lắm, cũng không có cảm giác gì nhiều, nếu nói nhất định phải xuất giá, ánh mắt sư phụ vẫn là có thể tin tưởng, trừ phi gặp được kẻ lừa đảo, nếu không sư phụ nàng sẽ không nhìn sai.

Bạch Tử Quỳnh lúc này mới vừa lòng gật đầu: “Chuyện này còn thiếu không nhiều thứ lắm, ta hôm nay có việc, sẽ không cùng con tiến cung, con nhớ phải mang khăn che mặt.”

Bạch Vũ nhất thời suy sụp hạ mặt, ảo não nhìn về phía cái khăn che mặt ở đầu giường.

Nàng từ lúc 7 tuổi, ra ngoài gặp người đã phải mang theo khăn che mặt. Không có biện pháp, ai kêu nàng có bộ dạng xinh đẹp lại không có năng lực tự bảo vệ mình. Chờ sau khi nàng lập gia đình, nàng khẳng định có đánh chết cũng sẽ không mang lại cái khăn che mặt kia, vừa ngọt ngọt lại khó chịu, cả ngày mang khăn sa thật dày cũng là do bị ép buộc.

Chương 5: Vong ân phụ nghĩa, tra nam (1)

Tiến cung vẫn an vị hôn phu chung quy cũng không thể đi tay không, lần trước lúc Tam hoàng tử Bắc Thần Phong tới gặp Bạch Vũ còn đưa tới không ít dược liệu, tuy rằng đã là chuyện của hai tháng trước, nhưng đáp lễ vẫn cần phải làm.

Bạch Vũ tự mình xuống phòng bếp làm một lồng bánh bao nhỏ cỡ thạch anh, trắng bóng trong sáng, nàng là một người tham ăn, trù nghệ của nàng hoàn toàn phù hợp với khẩu vị của nàng, ở cả Bắc La hoàng cung cũng đều có tiếng. Ngay cả Quận Vương Đô cũng thường đến chỗ nàng nhờ nàng nấu ăn chiêu đãi khách quý trên yến hội.

Hương vị điểm tâm tràn ngập cả phòng bếp, Bạch Vũ nhịn không được ngón trở di động, tự mình mở miệng ăn hơn phân nửa, sau đó đem còn lại bỏ vào lồng, đi đến hoàng cung.

Là hôn thê của Tam hoàng tử, cũng là đồ đệ Quốc sư thương yêu nhất, Bạch Vũ có tư cách tự do ra vào hoàng cung. Tròng cung người nhận thức nàng cũng không ít, dọc theo đường đi chợt nghe một đám người nhàn rỗi không có việc gì làm đang nói huyền thuyên.

”Nhìn xem, kia không phải là Bạch Vũ sao? Lại tiến cung tìm Tam hoàng tử, một người vừa xấu xí lại là phế vật, còn quán quýt lấy Tam hoàng tử không tha, thật sự là không biết liêm sỉ.”

”Ai kêu người ta có một sự phụ lợi hại, nghe nói năm năm trước Quốc sư đại nhân cứu Tam hoàng tử một mạng, Bạch Vũ liền dựa

vào ân tình này cùng Tam hoàng tử đính hạ hôn ước, những người không có bối cảnh như chúng ta có hôn mộ cũng không được.”

”Ai, Tam hoàng tử cũng thật sự là xúi quẩy. Không nói đến Bạch Vũ là một cái phế vật, còn xấu xí đến mức khiến người khác giận sôi. Lần trước có người không cẩn thận nhìn thấy mặt nàng ta, ghe tởm đến ba ngày sau cũng không ăn cơm được, nói nàng ta khuôn mặt đầy rỗ, miệng lệch mũi tẹt.”

”Nếu ta là nàng ta, đã sớm tự mình lui hôn ước, nào còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt Tam hoàng tử. Tam hoàng tử là nên tặng cho Đại sư tỷ.”

”Đúng, Đại sư tỷ mới năm tuổi liền thức tỉnh linh mạch hỏa hệ, thực lực so ra cũng không kém Tam hoàng tử, hơn nữa bộ dạng cũng rất đẹp, chỉ có nàng mới xứng đôi với Tam hoàng tử.”

Mọi người líu ríu, nghị luận Bạch Vũ xấu đến cỡ nào, Đại sư tỷ kinh diễm đến cỡ nào.

Bạch Vũ nghe xong sắc mặt đen như đáy nồi, nghĩ muốn đánh người.

Lời đồn đãi này nọ này cũng không phải là lần đầu tiên nàng nghe được, mỗi khi đến hoàng cung, đều có thể nghe được mấy lời đồn này một lần so với một lần còn thái quá hơn.

Không phải nàng đeo khăn che mặt sao, như thế nào lại trở thành mặt rỗ, miệng lệch mũi tẹt, xấu xí không chịu nổi? Sức tưởng tượng không khỏi rất phong phú, rõ ràng là chưa hề thấy, lại có thể nói có mũi có mắt, giống như từng nhìn thấy khuôn mặt thật của mình.

Đại sư tỷ Bạch Lý Vân nàng cũng biết, là đứa con gái duy nhất của

Bách Lý tướng quân, ở Bắc La Quận quốc là người trẻ tuổi nổi bật, là nhân tài Quận quốc hao phí đại lượng tài nguyên trọng điểm bồi dưỡng, mới đây ngày càng nổi bật, nghe nói đã được định để tham gia Triệu hoán đại hội.

Thanh danh hiển hách như vậy chính là nhân vật cùng nàng không có nhiều cơ hội cùng xuất hiện, nàng là lần đầu tiên nghe được người khác đem nàng cùng Bách Lý Vân đặt cùng nhau để so sánh, nàng không biết là nên tự nhận mình xúi quẩy hay là nên cảm thấy vinh hạnh.

Sau khi đi qua khỏi địa phương đông người, Bạch Vũ cũng tới được cung điện của Bắc Thần Phong. Trong điện im ắng, một người cũng không có, ngay cả một thị nữ cũng không thấy.

Bắc Thần Phong không có ở đây sao? Bạch Vũ có chút kỳ quái tiêu sái đi vào tầm cung Bắc Thần Phong.

Một trận tiếng vang quái dị từ bên trong truyền ra, nghe giống như là thanh âm thở hổn hển, hình như là thanh âm của nữ tử.

Ngay sau đó, một giọng nữ mềm mại cùng một giọng nam trầm thấp cùng tiếng hô dứt quãng truyền ra, Bạch Vũ có chút mê mang nghe xong nửa ngày, mới phản ứng lại bên trong đã xảy ra cái gì.

”Tam điện hạ, người chừng nào thì lấy ta?” Một thanh âm nữ tử nũng nịu làm cho người ta nổi da gà vang lên.

Chương 6: Vong ân phụ nghĩa, tra nam (2)

Bạch Vũ giống như bị sét đánh, đây không phải thanh âm của Bách Lý Vân kia sao? Nữ nhân bên trong lại là Đại sư tỷ Bách Lý Vân?

”Không vội, bảo bối của ta. Đợi qua vài ngày nữa Bạch Vũ đầy 16 tuổi, chờ sau khi nàng ta cùng ta thành thân, ta sẽ lập tức hướng phụ vương thỉnh cầu nàng làm sừn phi của ta.” thanh âm Bắc Thần Phong vang lên.

”Cái gì! Ta làm sừn phi? Cái phế vật xấu xí kia dựa vào cái gì áp trên đầu ta? Điện hạ, người thật sự muốn kết hôn với nàng ta sao? Người không phải nói chỉ yêu mình ta sao? Có phải nàng ta quần quýt lấy chàng không buông hay không?” Bách Lý Vân ủy khuất làm nũng, thanh âm phát ra làm cho xương cốt người ta mềm mại sắp rớt.

”Ngoan, ta không muốn kết hôn với nàng ta, nhưng mặt mũi Quốc sư không thể không cho. Nàng cũng biết, Quốc sư là Triệu hoán sư duy nhất ở Bắc La Quận quốc có thể so sánh với Phụ vương ta.”

”Thế thì thế nào? Thực lực của cha ta cũng không kém chút nào, nếu người không muốn thực hiện hôn ước này, ta sẽ khiến cho cha ta đi nói.”

”Không. Tuy rằng Bạch Vũ bộ dạng xấu xí, còn là một phế vật, nhưng nàng ta rất hữu dụng. Máu của nàng ta là vật báu vô giá, trời sinh bách độc bất xâm, chứa đựng sinh cơ vô tận. Có thể trị bách bệnh, cứu người trọng thương, thậm chí có thể khiến cho người khởi tử hồi

sinh. Năm đó ta dùng máu của nàng ta dưỡng bệnh năm ngày, linh mạch lại có cải thiện kinh người, tốc độ tu luyện phi thăng.”

Thanh âm Bách Lý Vân cũng trở nên hưng phấn: “Lại có thể kỳ diệu như thế? Khó trách điện hạ muốn lấy nàng ta. Như vậy cũng tốt, chờ đem nàng ta lấy về lập tức nhốt lại, ta sẽ nhanh chóng tới lấy máu của nàng ta. Cái phế vật kia cũng chỉ là một đả loại không biết cha mẹ là ai, có cái gì tốt? Có thể làm cho Quốc sư yêu thương như vậy, có thể được xem sách trong Bắc La tàng thư, còn dám cùng ta đoạt nam nhân! Ta muốn cho nàng ta hối hận vì đã sống trên đời này!”

”Được, chỉ cần không giết chết, tùy tiện cho nàng chơi đùa.” Bắc Thần Phong phát ra tiếng cười sang sảng.

Bạch Vũ đứng ở ngoài cửa, sắc mặt xanh mét, hai tay dùng sức nắm lấy cặp lồng, các khớp ngón tay trắng bệch.

Thật đúng là một kẻ lừa đảo! Đã nhận thức Bắc Thần Phong nhiều năm như vậy, không nghĩ tới hẳn cư nhiên là một tên cặn bã nham hiểm!

Năm đó nàng vì cứu Bắc Thần Phong mà mất máu quá nhiều, mê man ba ngày, không có nàng Bắc Thần Phong sớm đã chết. Hiện giờ Bắc Thần Phong cư nhiên lại hồi báo nàng như vậy, đem nàng nhốt lại ** kho máu! Sớm biết như vậy đánh chết nàng cũng sẽ không lãng phí máu tươi quý giá đi cứu Bắc Thần Phong.

Còn có Bách Lý Vân, đường đường là nữ nhi của Đại tướng quân, có thiên phú, có mỹ mạo, được sinh ra trong hoàn cảnh tốt đẹp, lại ghen ghét với bé gái mồ côi như nàng, không biết xấu hổ cùng Tam hoàng tử âm thầm cầu thả, ngoan độc muốn cho vị chính phi là nàng sống không bằng chết.

Khó trách hai người này lại thông đồng cùng một chỗ, một cái vong ân phụ nghĩa, một cái tâm địa ác độc, hai tên khốn cấu kết với nhau làm việc xấu!

Lồng hấp trong tay Bạch Vũ không biết khi nào đã bị nàng ném trên mặt đất, Bạch Vũ nhìn cũng không nhìn một cái, xoay người bước đi.

Trong phòng, Bắc Thần Phong đột nhiên đẩy Bách Lý Vân trên người ra: “Không đúng, ngoài cửa giống như có người!”

Bách Lý Vân lập tức nghiêm túc, cẩn thận nghe: “Không có mà?”

Bắc Thần Phong lắc đầu, phủ thêm quần áo lên người, rồi đi ra ngoài. Bách Lý Vân cũng nhanh chóng thay quần áo đuổi theo. Đẩy cửa Điện ra, nhìn không chớp mắt vào cái lồng hấp đổ trên mặt đất, trong lòng lộp bộp.

Bắc Thần Phong nhất thời giận tái mặt: “Đã bị Bạch Vũ phát hiện.”

”Nàng ta có phát hiện thì thế nào?” Bách Lý Vân không cho là đúng.

”Nàng ta nếu nói cho Quốc sư biết, tính tình vị Quốc sư kia chính là bao che khuyết điểm, khẳng định sẽ đem sự thịnh nháo lớn, muốn lấy nàng ta là không thể nào, còn có thể khiến cho Phụ vương đối với ta sinh ra bất mãn.” Hắn đã sắp thành thân, điều quan trọng là nếu đạo đức bị hoại, cùng nữ nhân khác câu ba đáp bốn, phụ vương đầu chỉ bất mãn, làm không tốt thì cả văn võ toàn triều sẽ đem hắn mắng cho cầu huyết lâm đầu, khổ tâm hắn xây dựng hình tượng tốt bên ngoài đều bị phá hủy.

Bách Lý Vân cũng ý thức được chuyện này nghiêm trọng: “Phải làm sao bây giờ? Nếu không ta hiện tại đi uy hiếp giết nàng ta.”

”Đã không còn kịp rồi. Bất quá hiện tại Quốc sư hẳn là đã ra khỏi thành tiếp thống lĩnh Sa Hoàng, ít nhất ngày mai mới có thể trở về, chúng ta có cả đêm thời gian để tiên hạ thủ vi cường.” Bắc Thần Phong khòe miệng không đổi giọng lên, đáy mắt hiện lên một đạo mũi nhọn lãnh khốc.

Bách Lý Vân cười duyên dựa vào trên người Bắc Thần Phong: “Nên làm như thế nào, người nói là được.”

Chương 7: Nhật được mỹ nam, cứu người (1)

Sắc trời dần hạ xuống, cơn mưa nhỏ tí tách nhỏ giọt, Bạch Vũ có chút thất hồn lạc phách tiêu sái đi trên đường.

Nàng vừa rồi thật sự muốn vọt vào trong, chỉ vào hai kẻ khốn kiếp kia mắng to, đáng tiếc nếu nàng thật sự làm như vậy, chỉ sợ không đợi nàng mở miệng mắng đã bị hai người kia giết chết. Không có thực lực quả nhiên không thể làm được gì, có ghen khuất cũng chỉ có thể chịu đựng.

Nhưng làm bộ không phát hiện không có nghĩa là nàng không biết, cách sinh nhật 16 tuổi của nàng chỉ còn có năm ngày, trước đó nhất định phải đem hôn ước thổi lui.

Bạch Vũ không muốn xin Bạch Tử Quỳnh giúp đỡ. Lấy tính tình nóng nảy của sư phụ, nếu biết chuyện này, nhất định sẽ chạy tới giết Tam hoàng tử cùng Bách Lý Vân, đem Quận quốc âm ỉ đến long trời lở đất.

Hiện giờ tình cảnh của Bạch Tử Quỳnh ở Bắc La Quận quốc kỳ thật không phải tốt lắm, bà tuy rằng vẫn được người ta tôn trọng như trước, nhưng Quận vương đã đề phòng bà, Bách Lý Uy tướng quân cùng bà quan hệ vẫn rất căng thẳng, nói là đối thủ một mất một còn cũng không quá. Chờ bà phạm sai lầm, chính là sẽ nắm được nhược điểm của nhiều người.

Bạch Vũ không muốn bởi vì sự kiện này làm cho sư phụ thân rơi vào hiểm cảnh, cho nên chỉ có thể tìm một lý do từ hôn khác.

Bắc Thần Phong thích ở trên người khác, ta muốn đem hắn đạp xuống! Loại lý do này tuyệt đối không thể nói thẳng ra, nhưng tìm một lý do khác cũng không dễ.

Ta không xứng với Bắc Thần Phong! Nếu nói lời này ra, sư phụ nhất định sẽ đem ta mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Ta cùng Bắc Thần Phong không có cảm tình! Sư phụ nhất định sẽ nói không có cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng.

Ta đã thích người khác! Lý do này tốt, nhưng nếu bọn họ hỏi người ta thích là ai thì phải làm sao bây giờ?

Bạch Vũ cực khổ suy nghĩ, đột nhiên phát hiện trừ bỏ Quận vương cùng Bắc Thần Phong, nàng cư nhiên ngay cả một chút hiểu biết về nam tử cũng không có! Được sư phụ bảo hộ quá tốt, giao tiếp của nàng 16 năm qua với thế giới ít đến đáng thương.

Làm sao bây giờ? Trông cậy vào lão thiên gia tặng nam nhân đến cho nàng sao?

Phanh-----

Từ chỗ rẽ âm u đột nhiên có một người lao ra, đâm đầu lên người Bạch Vũ. Bạch Vũ đang ngăn người nhất thời mắt nổ đom đóm, lao đảo lui về phía sau vào bước, người nọ lại giống như uống rượu, thân hình không xong, thẳng tắp ngã xuống trên mặt đất.

Bạch Vũ cẩn thận nhìn lên, người này mặc một thân cẩm bào màu đen, áo choàng bị cắt vụn thành những mảnh nhỏ, máu huyết đầy người đem nước mưa trên mặt đất nhiễm đỏ, trên mặt cũng bị mảng lớn vết máu bao trùm, làm cho Bạch Vũ không thấy rõ khuôn mặt của

hắn, bất quá hầu kết trên cổ hắn phi thường rõ ràng.

Đây là một nam tử, nhìn qua vẫn còn là một nam tử trẻ tuổi.

Bạch Vũ không nói gì nhìn trời, lão thiên gia thật sự là đã tặng nam nhân đến cho nàng rồi.

Nàng xem xét một chút nam tử này, phát hiện hắn bị thương rất nặng, cơ hồ toàn thân đều là miệng vết thương che kín, nếu mặc kệ hắn ở nơi này, không bao lâu hắn sẽ không còn một chút máu mà chết.

Bạch Vũ tốt xấu cũng theo sư phụ học tập nhiều năm y thuật như vậy, thật sự không đành lòng để người ở chỗ này chờ chết, xuất ra một ít thuốc bột tùy thân dùng để cầm máu cho hắn ăn vào, dùng sức vác hắn lên người, từng bước một trở về.

Hắc y nam tử dáng người cao ngất, vóc dáng so với Bạch Vũ cao hơn rất nhiều, còn bị trọng thương sắp chết. Bạch Vũ vác hắn ở trên người như vác một tòa núi lớn, chỉ có thể cố sức kéo, mỗi bước đi đều mệt đến mức thở hồng hộc.

Càng không hay chính là mưa càng lúc càng lớn, mặt đất lầy lội có mấy cái hố, không để ý giẫm phải thì sẽ ngã sắp xuống.

Trên lưng Bạch Vũ nam nhân nằm úp sấp, cả người bị đập giũ giống như khi con trát bùn, thật vất vả đem nam nhân vác trở về, nguyên bản chỉ cần 10 phút lộ trình nhưng lại nửa giờ mới đến nơi.

Chương 8: Nhật được mỹ nam, cứu người (2)

Bạch Vũ đem nam tử đặt ở trên giường, ngoảnh đầu lại nhìn thấy chính mình cũng bị mưa xối ướt sũng không kém, rõ ràng lưu loát đem áo nam tử cởi ra treo lên, xem xét miệng vết thương của hắn. Vốn là máu không ngừng chảy, còn chậm trễ lâu như vậy, Bạch Vũ thực sự sợ đem hắn mang trở về, hắn sẽ chết mất.

Hoàn hảo người này ý chí kiên cường, tố chất thân thể không tồi, đáng người lại vô cùng tốt, hoàn mỹ đến mức suýt nữa khiến cho Bạch Vũ phun máu mũi.

Áo tơ tằm màu đen mở ra, lộ ra thắt lưng khêu gợi, bộ ngực cường tráng, đường cong phác họa thon dài tinh xảo, tao nhã ma mị đến mức nói không nên lời, da thịt dưới ngọn đèn dầu nhiễm một tầng quang mang nhàn nhạt, nhìn sơ qua khắp cả miệng vết thương trên người, làn da trắng đến mức làm cho nữ nhân đều ghen tị.

Bạch Vũ vỗ vỗ hai má đang nóng lên, cố gắng đem lực chú ý chuyển dời đến vết thương trên người hắn.

Miệng vết thương của hắn rất kỳ quái, Bạch Vũ đi theo sư phụ học y nhiều năm như thế cũng chưa từng thấy qua miệng vết thương như vậy, giống như bị cuốn vào trong lốc xoáy vô số đao phong sắc bén, bị vụn xoắn lại, miệng vết thương trải rộng toàn thân.

Tất cả miệng vết thương của hắn đều là trong nháy mắt đồng thời tạo thành, vô số miệng vết thương cơ hồ khiến thân thể hắn bị xé rách.

Bạch Vũ không thể tưởng tượng được khi hắn bị những thương tổn như vậy, hắn có bao nhiêu đau đớn, người thường phải chịu loại ngoại thương đến mức này chỉ sợ sớm đã chết, hắn lại có thể chống đỡ cho đến hiện tại, tuy rằng hô hấp coi như vững vàng, nhưng miệng vết thương rất nhiều, quá sâu, máu căn bản là không đủ.

Trừ những vết thương đó ra, hắn còn bị nội thương rất nặng, nhưng loại nội thương này Bạch Vũ cũng chưa từng gặp qua. Trong cơ thể hắn tựa hồ tồn tại hai loại lực lượng tương trợ lẫn nhau, ở trong cơ thể hắn không ngừng tranh đấu rồi lại duy trì tương đối cân bằng, một khi ngày nào đó mất đi cân bằng, hắn thực sự có thể không khống chế được mà lập tức tan thành từng mảnh.

Bạch Vũ cau mày, nội thương này hiện tại nàng không trị được, tạm thời sinh mệnh cũng không có gì nguy hiểm, hiện tại điều quan trọng hơn chính là mau chóng cầm máu, phải ở trong thời gian ngắn nhất đem toàn bộ miệng vết thương khép lại.

Nàng lấy tới một cái chén nhỏ, chịu đựng đau đớn dùng chủy thủ đặt lên cổ tay cắt một cái, máu tươi đỏ sẫm từ miệng vết thương chảy ra, một giọt lại một giọt, giống một chuỗi hạt châu màu đỏ lọt vào trong chén, rất nhanh liền được hơn non nửa chén.

Bạch Vũ đem máu của mình ngừng chảy lại, nâng nam tử dậy, đem bát đưa tới bên miệng của hắn, đem máu từng chút từng chút đổ vào miệng của hắn. Có thể là bởi vì mùi máu tươi quá nặng, thân thể hắn hơi hơi rung động một chút, có chút kháng cự nhúu mày, nhưng cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Uống xong nửa bát máu tươi, miệng vết thương trên người hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu khép lại, máu cũng theo đó mà ngừng chảy.

Bạch Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy khăn lông ướt đến, nhẹ nhàng chà lau máu khô trên người hắn, bàn tay trắng nõn mảnh khảnh nâng lấy khuôn mặt hắn, tẩy sạch máu khô trên mặt hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện trước mắt Bạch Vũ, cao ngạo lạnh băng, lộ ra khí phách vương giả, ngũ quan thâm thúy tôn quý tao nhã, khiến kẻ khác tim đập thình thịch.

Bên cạnh lông mày của hắn là hoa văn màu đen phức tạp tựa như một cái trọng chùy, đập thật mạnh vào lòng Bạch Vũ, nhắc lên gợn sóng vạn trượng.

Rõ ràng chưa từng gặp qua, vì cái gì lại có cảm giác khắc sâu vào trong tâm khảm? Rất quen thuộc, như thế nào cũng không muốn tỉnh dậy.

Bạch Vũ không tự chủ được vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua chân mày của hắn.

Dạ Quân Mạc mí mắt giật giật, chậm rãi mở mắt, trong nháy mắt, ánh sáng chói mắt từ trong con ngươi như hắc bảo thạch của hắn phát ra, sắc bén, lạnh như băng, thâm thúy như hắc động, xuyên thấu kiếp trước kiếp này.

Bạch Vũ chạm vào mâu quang động lòng người, tâm kịch liệt nháy lên, một tia ưu tư trong lòng nàng dâng lên.

Chương 9: Nhật được mỹ nam, cứu người (3)

Nhưng mà, Dạ Quân Mạc vừa mở mắt nhìn thấy Bạch Vũ giống như nữ quý tử sông Hoàng Hà đi ra. Nhúc nhích thân mình một chút, rõ ràng phát hiện quần áo của hắn đã bị cởi hết sạch, mâu quang sâu trong nháy mắt lạnh đến mức đóng băng, một cỗ sát ý sắc bén từ trên người hắn phát ra.

Hắn hất cánh tay Bạch Vũ ra, không để ý trọng thương ngời dậy. Bạch Vũ nóng nảy, không hờn giận đè hắn lại: “Đừng nhúc nhích, ngươi bị thương!”

Dạ Quân Mạc cử động một chút, một vạn năm trước, cũng có một cô gái nắm lấy hắn không tha, nói với hắn: “Đừng nhúc nhích, ngươi bị thương.” Ngay lúc hắn gặp nàng vào ngày hôm đó.

Dạ Quân Mạc nâng mắt lên, ánh mắt lạnh lùng như đao phong đảo qua Bạch Vũ.

Người Bạch Vũ lơ đãng giống như một chú chó nhỏ lưu lạc, sợi tóc ướt sũng hỗn độn dính dính vào trên trán, trên khăn che mặt màu xám lấm tấm bùn lầy, chỉ lộ ra đôi mắt màu tím đen ngập nước, sáng ngời trong suốt, khiến kẻ khác hoa mắt.

Hắn vĩnh viễn không quên được đôi mắt này.

Hắn truy tìm vạn năm, gặp qua vô số nét mặt, đã trải qua vô số lần bị không gian xé rách khiến thân thể đau nhức, vô số lần tuyệt vọng không có kết quả, vì tìm kiếm chuyển thế của nàng, vì tìm lại Bạch Vũ

của hắn!

Hắn đột nhiên thân thủ kéo xuống khăn che mặt của Bạch Vũ.

"Này! Người làm cái gì?" Bạch Vũ nổi nóng, một phen đoạt lại cái khăn che mặt. Nàng vẫn luôn hy vọng người đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của nàng chính là phu quân của nàng, hiện tại lại để cho người xa lạ thấy được.

Dạ Quân Mạc đậy mắt lạnh lùng hiện lên một đạo quan mang đen tối không rõ, đột nhiên bắt lấy cổ tay Bạch Vũ, bá đạo đem nàng kéo vào trong lồng ngực, không một lời xé mở quần áo của nàng.

"Người, người muốn làm gì? Dừng tay, phi lễ....." Bạch Vũ bị hành động điên cuồng bất thành lích xảy ra của hắn làm kinh sợ, kích động muốn rời khỏi lồng ngực của hắn, Dạ Quân Mạc lại đột nhiên tê liệt ngã xuống trên người nàng, vết thương trong ngực còn chưa có hoàn toàn khép lại tung tóe mở ra, máu chảy như trút.

Ách, ngắt đi rồi? Bạch Vũ đẩy hắn ra, trong lòng còn sợ hãi mặc lại quần áo, che lại xương quai xanh cùng vết bớt hình lông chim màu trắng.

Người này sẽ không phải muốn xem vết bớt dưới xương quai xanh của ta đi? Hắn làm sao mà biết được? Trùng hợp? Hay là nhận sai người?

Bạch Vũ cơn tức đầy mình oán thăm, đi lấy thuốc bột cầm máu mà sư phụ dùng các loại dược liệu trân quý mài thành. Cứu người chính là giúp người, tiền phạt phải tiến đến Tây Thiên, đã chữa trị đến mức này chung quy cũng không thể bỏ dở nửa chừng.

Ngay lúc nàng đang bận rộn giúp Dạ Quân Mạc băng bó, vài tiếng

đập cửa bỗng nhiên vang lên.

Bạch Vũ trong lòng cả kinh, đều đã trở thế này, còn có người nhàn rỗi không có việc gì đến gõ cửa?

”Ai vậy?”

”Là chúng ta. Bạch Vũ sư muội, người đã ngủ chưa?”

Nguyên lai là vài vị sư tử quan hệ coi như không tời, tới thật không đúng lúc.

Trong phòng nơi nơi đều là mùi máu tươi, người bệnh không mặc quần áo, chính nàng một thân cũng chật vật, cả người ướt sũng, còn dính không ít máu, căn bản không có cách nào gặp người.

”Chờ một chút.” Bạch Vũ nhanh chóng kéo chăn đem Dạ Quân Mặc che kín thật tốt, cởi quần áo ướt sũng ra, mặc một thân áo lót, một lần nữa cầm một cái khăn che mặt mang lên, làm bộ vừa mới tắm qua, lúc này mới mở cửa.

”Các vị sư tử, có chuyện gì sao?” Bạch Vũ đứng ở trước cửa, mê mang hỏi.

”Thích khách chạy ra khỏi Hoàng cung, Bách Lý tướng quân đang nơi nơi tìm bắt người, từng nhà trong cả vương thành đều điều tra, nơi này của người vẫn không ngoại lệ. Chúng ta là cố ý tới nhắc cho người tỉnh ngủ. Người đã chưa ngủ, cũng đừng ngủ, nhanh chóng đi mặc quần áo, chờ điều tra đi.”

”Thích khách?” Bạch Vũ chấn động, không tự giác nhớ tới người nào đó đang nằm trên giường. Hẳn sẽ không phải là thích khách kia đi?

”Đúng vậy, nghe nói thích khách bị thương, Bách Lý tướng quân tra khảo rất nghiêm ngặt, người ta không ra mở cửa cũng mạnh mẽ xông vào. Người nếu đang ngủ, để cho nam nhân vào phòng sẽ không tốt lắm.”

Chương 10: Nhật được mỹ nam, cứu người (4)

“Ta đã biết, cảm ơn các vị sư tử.” Bạch Vũ tiến bước các sư tử, xem xét Dạ Quân Mạc đang hôn mê bất tỉnh.

Thích khách là từ trong hoàng cung trốn ra, vị mỹ nam này cũng từ phương hướng cửa thành chạy lại đâm vào nàng, phương hướng không giống. Hơn nữa lúc nàng rời đi Hoàng cung vẫn còn gió êm sóng lặng, thời gian không hơn.

Nàng khẳng định hẳn không phải thích khách, nhưng một khi để cho Bách Lý Uy phát hiện, có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.

Bách Lý Uy chính là phụ thân của Bách Lý Vân, Đại tướng quân của Bắc La Quận quốc, trong tay nắm giữ duy nhất đội cấm vệ quân tinh nhuệ được thành lập từ các Triệu hoán sĩ, chuyên môn phụ trách bảo vệ Vương thành. Hẳn làm việc từ trước đến nay luôn thích chém tận giết tuyệt, thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót, tối nay tất cả những người bị thương chỉ sợ cũng bị hắn xem như là thích khách ngay tại chỗ giết chết.

Bốn cô nương mất sức lực lớn như vậy mới có thể đem người từ từ vong kéo trở về, ngay cả máu trân quý nhất đều cho người uống, người cư nhiên vẫn sẽ chết? Người như thế nào lại xúi quẩy như vậy!

Bạch Vũ thật sự không thể chấp nhận được, nàng quyết định đem Dạ Quân Mạc dấu vào trong thư các.

Nàng sống tại một lâu nhỏ tên gọi là Bắc La thư các, có thể lấy tên của Quận quốc để gọi, thì chắc chắn đó không phải là một gian thư các bình thường.

Gian thư các này là cấm địa của Bắc La Quận quốc, tầng trên thư các cất giấu tất cả tàng thư giá trị của Bắc La Quận quốc, chính là sách thuốc truyền lại cho đời sau, điển tích tư liệu lịch sử, cùng với linh thuật quý giá nhất.

Sau khi tu tập linh thuật, có thể Triệu hoán ra Triệu hoán thú để sử dụng, Triệu hoán trên diện rộng có thể gia tăng lực công kích của Triệu hoán thú, một chiêu linh thuật có thể cải biến thắng bại của một cuộc chiến. Giá trị của một quyển linh thuật tuyệt đối không có tiền tài nào có thể tính được, có đôi khi có thể trở thành một vị Triệu hoán sư thậm chí là thành lập một tông môn, một đế quốc căn cơ vững mạnh.

Trong Bắc La thư các cất giấu khá nhiều hệ linh thuật, thậm chí còn có hai bản trung phẩm linh thuật! Những người mà Quận quốc bồi dưỡng chỉ khi tăng lên cấp bậc mới có cơ hội đi vào lựa chọn linh thuật.

Tầng thượng của thư các được canh giữ sâm nghiêm, có Quận vương cùng Quốc sư tự mình dùng linh lực để phong ấn, cả Quận quốc không ai có thể xông vào.

Bất quá vừa đúng Bạch Tử Quỳnh là người trông coi thư các, Bạch Tử Quỳnh trầm mê y thuật, rất ít đến thư các, liền đem nhiệm vụ này ném qua cho Bạch Vũ. Bạch Vũ là đệ tử duy nhất có thể ra vào Bắc La thư các, thậm chí còn chuyển đến ở lại trong thư các, làm cho tất cả những người cầu linh thuật không được hạn nàng đến nghiên rắng nghiên lợi.

Đem Dạ Quân Mạc giấu vào bên trong thư các, cho dù Bách Lý Uy có kêu ngạo cũng không thể đi vào.

Bạch Vũ nhanh chóng mặc quần áo cho Dạ Quân Mạc, dù sao chung quy cũng không thể kéo hẳn như thế này một đường đến thư các, sau khi đã giúp Dạ Quân Mạc mặc quần áo xong. Bạch Vũ tìm nửa ngày, mới tìm được một ít áo khoác rộng thùng thình mà sư phụ lưu lại tùy tiện mặc vào cho hẳn, giống như tha bao tải kéo hẳn tới cấm địa thư các, tìm một góc không nhìn thấy thả hẳn xuống.

Bạch Vũ còn cẩn thận đem vết máu trong phòng chùi rửa sạch sẽ, đem tất cả băng gạc cùng quần áo dính máu đều mang đi, lưu loát ở trong thư các đốt bỏ không để lại dấu vết, hủy sạch chứng cứ, bận rộn đến hơn nửa đêm mới rửa sạch sẽ toàn bộ.

Sau đó, Bách Lý Uy đã đem chỗ ở của nàng điều tra qua. Nàng trở lại phòng ở, nhìn thấy phòng mình một mảnh hỗn độn, các loại đồ vật này nọ rơi đầy trên đất, người đến điều tra đã lục tung, giống như thổ phi đem phòng ở càn quét sạch một lần, dược liệu trân quý cùng thứ phẩm linh tinh trong ngăn tủ hết thảy đều không thấy.

Đây là cấm vệ quân sao? Là cường đạo mới đúng! Bạch Vũ nổi trận lôi đình, nhưng cũng không thể làm được gì. Đi tìm Bách Lý Uy cầm đồ trở lại, người ta là một Đại tướng quân, cho dù làm trò đem đồ vật này nọ của người cầm đi thì người có thể có năng lực làm được gì?

Bạch Vũ cũng lười sửa sang lại, đem gì đó trên giường dọn dẹp một chút, ngã đầu liền ngủ.

Chương 11: Thẩm tra, hãm hại (1)

Bạch Vũ không ngủ được lâu lắm, ngày mới vừa sáng nàng đã bị người kêu dậy từ bên trong ổ chăn ấm áp, nói là Quận vương muốn gặp nàng, kêu nàng nhanh chóng tiến cung.

Vị sư tỳ đến kêu ánh mắt kinh thường nhìn nàng, ánh mắt thập phần quái dị, tựa hồ có chút vui sướng khi người gặp họa, làm cho Bạch Vũ đối với chuyện tiến cung lần này có một loại dự cảm không rõ.

Quả nhiên, tới Hoàng cung, Quận vương thế nhưng ở bên trong chủ điện chờ nàng.

Trong điện có Bách Lý Uy, Bắc Thần Phong, còn có vài vị Quốc công hoàng thất. Bách Lý Vân cũng đến đây, cũng mặc một thân đồ thẩm giống như bình thường, trang điểm dày đậm đẹp đẽ, sắc sỡ lóa mắt, đứng ở phía sau Bách Lý Uy.

Tất cả mọi người bộ mặt âm trầm không nói lời nào, trong đại điện không khí áp lực khiến kẻ khác hít thở không thông, ba người bày ra một bộ tư thế thẩm tra.

Bắc La Quận vương ngồi ngay ngắn ở vị trí cao cao tại thượng trên ngai vàng, hắc hắc ra khuôn mặt như dân chúng bình thường, ném vào trong đám người phòng chừng nửa ngày tìm khắp nơi cũng không thấy, nhưng làm Quận vương, khí tràng vẫn rất mạnh.

Hắn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Bạch Vũ đang đứng giữa đại điện,

ánh mắt rất có lực uy hiếp làm cho cả người Bạch Vũ không được tự nhiên.

”Gặp qua Quận vương.” Bạch Vũ thành thành thật thật làm một cái lễ.

”Bạch Vũ, ngươi có biết tội?” Không đợi Quận vương nói chuyện, Bách Lý Uy liền cướp lời mở miệng, bắt đầu vấn tội.

Bạch Vũ khó hiểu nháy mắt mấy cái: “Ta có tội gì?”

”Ngươi còn dám giả bộ?” Bách Lý Uy hừ lạnh một tiếng, ném một quyển sách thật mạnh xuống dưới chân Bạch Vũ: “Đây là từ trong phòng ngươi khám xét ra, ngươi còn có cái gì để nói?”

Bạch Vũ tập trung nhìn vào, vậy mà lại là một quyển Kim hệ linh thuật phạm phẩm, Thiên Tàn Chưởng.

Bắc Thần Phong đứng lúc thờ dài: “Tiểu Vũ, ta thật không nghĩ tới nàng sẽ đithur các ăn trộm linh thuật. Quốc sư đại nhân đem thư các vào trong tay nàng, nàng như thế nào có thể trông coi rồi ăn trộm? Nàng làm như vậy không sợ làm thất vọng sự tín nhiệm của Quốc sư đại nhân sao? Nàng thật sự đã làm cho ta thất vọng rồi!”

Hắn vừa nói vừa lắc đầu, một bộ bóp cổ tay thờ dài, tựa hồ thật sự vì Bạch Vũ mà thương tâm.

Vài vị Quốc công nhất thời liền oa oa nổ tung, một đám đều nháy mắt liền biến thành phán quan thiết diện vô tư, công chính nghiêm minh.

”Tam hoàng tử điện hạ nói không sai, Bạch Vũ trông coi rồi ăn trộm, quả thật đáng giận! Dựa theo pháp lệnh Quận quốc, ăn trộm cấm địa linh thuật, tương đương với phế bỏ kinh mạch, lập tức xử tử!”

”Đúng vậy, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, thỉnh Quận vương lập tức xử tử Bạch Vũ răn đe.”

Bắc Thần Phong vội ho một tiếng, mặt lộ vẻ hổ thẹn đứng lên hướng mọi người cầu tình: “Các vị thúc bá, Bạch Vũ nói như thế nào cũng là vị hôn thê của ta, nàng phạm vào sai lầm cũng là do ta không có để ý xem chừng nàng. Các vị có bằng lòng tha cho nàng một mạng, nhẹ nhàng xử phạt, tha cho nàng một mạng?”

Bách Lý Uy khen ngợi: “Tam hoàng tử thật sự là trọng tình trọng nghĩa, đáng tiếc Bạch Vũ phạm phải chính là tội lớn ngập trời, lão phu thấy nàng ta không xứng với Tam hoàng tử điện hạ, hôn ước rõ ràng xem như mất hiệu lực. Dựa vào mặt mũi Tam hoàng tử cùng Quốc sư, có thể giữ lại toàn bộ thi thể cho nàng ta.”

Vài vị Quốc công trong đại điện liên tục gật đầu, phi thường đồng ý với phương pháp của Bách Lý Uy, như vậy tức là biểu hiện ra Quận vương cùng Tam hoàng tử nhân từ, còn có thể khiến cho những người muốn thâm nhập cấm địa kinh sợ.

Bạch Vũ từ đầu tới cuối đều không có nói một lời, chột nghe bọn họ người một câu ta một câu làm bộ làm tịch đem vở diễn hoàn thành, liền trực tiếp định tội cho nàng. Nếu nàng còn không biết chuyện gì xảy ra, nàng thật sự có thể một mất một còn.

Việc điều tra thích khách đêm qua, căn bản toàn bộ đều là gạt người lấy cớ! Chính vì muốn tìm một cơ hội quang minh chính đại đem quyền linh thuật từ trong phòng nàng khám xét ra, vu oan giá họa.

Bắc Thần Phong chẳng những có thể đúng lý hợp tình thối lui hôn ước, còn có thể giành được một cái thanh danh hữu tình thật tốt, nói không chừng thời điểm hành quyết của nàng còn có thể thay mặt đổi

đào, thần không biết quỷ không hay đem nàng bắt trở về làm ** kho máu.

Chương 12: Thẩm tra, hãm hại

(2)

Bắc Thần Phong, người đứng là đã tính toán thủ đoạn rất tốt, người cho là một mình người mới biết diễn sao?

Bạch Vũ âm thầm không thềm tốn hơi nhiều lời, thỉnh linh phát ra tiếng: “Sách linh thuật trân quý như vậy, Bách Lý tướng quân sẽ không tùy tiện ném xuống đất, thật sự là tài đại khí thô, vậy mới không sao chép ra, cho nên không thấy hiếm lạ?”

Bách Lý Uy sắc mặt hơi hơi chuyển xanh, bản linh thuật này sau khi khám xét ra đều một mực nằm trong tay hắn, muốn sao chép ra thật sự là có thể.

”Bản tướng quân như thế nào lại làm loại chuyện này? Quận vương minh giám, Bách Lý gia ta là Hòa hệ gia tộc, một quyển Kim linh thuật như vậy hoàn toàn vô dụng.” Hắn cố gắng quýt hướng Quận vương thể hiện trung tâm.

Bạch Vũ lơ đễnh bĩu môi: “Không cần thì sẽ không sao chép sao? Linh mạch của ta cũng chưa thức tỉnh, càng không cần phải ăn trộm, không có việc gì ăn trộm cái này làm gì?”

Bách Lý Uy nghẹn lại nói không ra lời, vài vị Quốc công vừa rồi còn đối với Bạch Vũ lên án tội trạng lập tức không có thanh âm.

Bạch Vũ ánh mắt trong suốt vụt sáng, đáng thương hề hề nhìn Bắc Thần Phong: “Tam hoàng tử điện hạ, ta biết người ghét bỏ ta phế vật, đã sớm muốn từ hôn. Kỳ thật người chỉ cần nói thẳng là được, ta

cam đoan sẽ không quán quýt lấy người, tuy rằng người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, nhưng ta cũng không phải là người liều chết quán quýt, người hà tất phải đặt bản bí tịch vào trong phòng ta?”

Khuôn mặt tuấn tú của Bắc Thần Phong bỗng chốc hóa thành than.

Trước kia lúc hắn cùng Bạch Vũ ở cùng một chỗ, Bạch Vũ trừ bỏ ăn chính là ăn, cả người quả thực rất hiền lành dễ tiếp thu, không thể tưởng được lại có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nói mấy câu liền đem hắn kéo xuống nước, trước kia thật sự là nhìn lầm nàng ta.

Hắn đã cảm giác được vài vị Quốc công ánh mắt nhìn hắn bắt đầu có điểm không đúng.

”Tiểu Vũ, nàng nói bậy bạ gì đó? Nàng đã cứu mạng của ta, ta chưa từng ghét bỏ nàng. Nếu không phải nàng phạm phải sai lầm lớn, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ từ hôn.” Bắc Thần Phong lập tức xoay chuyển, đem bộ dạng vô cùng đau đớn biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

”Bạch Vũ nâng mi: “Thật sự? Nhưng bọn họ nói ta là phế vật.”

”Đó là do thân thể nàng không tốt.”

”Bọn họ nói ta bộ dạng xấu xí.”

”Ta không cần bộ dạng của nàng.”

”Người xác định? Ta miệng lệch mũi tẹt, khuôn mặt đầy rỗ, khiến người khác sợ tới mức ba ngày ăn không ngon, người có muốn nhìn một chút hay không?” Bạch Vũ làm bộ vạch cái khăn che mặt ra.

Bắc Thần Phong vẫn một bộ biểu tình thâm tình dứt khoát rứt cuộc bắt đầu mất tự nhiên.

Bách Lý Vân ở một bên nghe Bắc Thần Phong thổ lộ mặt cũng tái đi, rứt cuộc không thể nhịn được nữa rống lên: “Bạch Vũ, người nói đủ chưa! Tam hoàng tử đã đối với người hết lòng quan tâm giúp đỡ, là người được một tấc lại muốn tiến một thước, ăn trộm cơ mật của Quận quốc, Tam hoàng tử cùng người giải trừ hôn ước chính là chuyện kinh thiên địa nghĩa, người ít làm cho người ta chán ghét đi!”

”Cho nên vẫn là không muốn nhìn xem? Thực đáng tiếc.” Các người ngay cả cho ta một cơ hội nhận thức cuối cùng cũng không nả ra.

Bắc Thần Phong xấu hổ trên mặt biến mất, vẻ mặt lạnh như băng: “Không có gì đáng tiếc hết. Tiểu Vũ, hôn ước là hôn ước, ăn trộm bí tịch chính là ăn trộm bí tịch, không thể nói nhập làm một. Tuy rằng nàng đã cứu mạng của ta, nhưng cũng không thể bỏ qua lỗi nàng tự tiện mang bí tịch ra khỏi cấm địa”

Hắn xoay mặt hướng về phía Quận vương: “Phụ vương, ta cùng Bạch Vũ hôn ước như vậy chấm dứt, thỉnh y theo luật xử trí nàng đi.”

”Bạch Vũ, người còn có cái gì để nói?” Quận vương không chút để ý hỏi Bạch Vũ, đã nhận định Bạch Vũ có tội.

Hắn đương nhiên biết chuyện này có vấn đề, nhưng hắn không sao cả. Nếu so sánh với Bách Lý Uy cùng con hắn Bắc Thần Phong, Bạch Vũ bất quá chỉ là một phế vật râu ria, nếu bọn họ muốn cho Bạch Vũ có tội, thì chính là Bạch Vũ có tội.

Nếu nói thuận lợi, nói không chừng còn có thể dùng Bạch Vũ đem Bạch Tử Quỳnh cũng nhập tội. Bạch Tử Quỳnh ở Bắc La Quận quốc

uy vọng rất cao, thậm chí đã vượt qua Quận vương hấn, như vậy một cơ hội có thể đả kích Bạch Tử Quỳnh, hấn có lý do gì mà không thành toàn?

Chương 13: Thẩm tra, hãm hại

(3)

Bạch Vũ vẫn cố gắng lý lẽ: “Ta chưa từng làm qua.”

”Hừ! Chúng có đặt ngay trước mắt mà còn liều chết không chịu nhận, lão phu nói người làm thì chính là người làm, có nguy biện như thế nào nữa cũng vô dụng.” Bách Lý Uy khinh thường hừ lạnh một tiếng, đã không kiên nhẫn nhiều lời cùng Bạch Vũ, cường thế giải quyết dứt khoát.

Mặt khác, mọi người ở đây đều gật đầu phụ họa, ở trong mắt bọn họ Bạch Vũ bất quá chỉ là một con kiến, cho dù nàng có bị oan uổng thì thế nào? Không ai ngu ngốc vì nàng mà đối đầu với Bách Lý Uy, với Tam hoàng tử.

”VẬY trước giam vào thiên lao, tùy ý xử quyết đi.” Bắc La Quận vương vung bàn tay to lên, nhìn cũng không nhìn Bạch Vũ một cái. Không có điều tra, không có nghi ngờ, liền đơn giản định tội cho Bạch Vũ rồi tử hình.

Bạch Vũ cười lạnh, một đám khốn nạn vô sỉ này chính là kêu nàng đến để xem diễn, tội danh đã sớm định cho nàng, biện giải của nàng đều nói cho heo nghe!

”Ta xem ai dám đụng đến đồ đệ của ta!” Một tiếng sấm rống giận đột nhiên vang lên trong đại điện, mọi người đều cả kinh sắc mặt chuyển thành trắng, Bách Lý Uy thiếu chút nữa đánh ngã ly trà.

Bọn họ theo trước cửa nhìn lại, Bạch Tử Quỳnh đã trở lại, phía sau

còn có một thiếu niên nhìn không đến hai mươi tuổi đi theo. Thiếu niên hé ra khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tuấn lãng lộ ra một cỗ khí chất nam nhân.

Bắc La Quận vương nhìn thấy thiếu niên, lập tức đứng dậy nghênh đón: “Vị này chắc là Sa Hoằng thống lĩnh? Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên.”

“Đông Nhạc Quận quốc thống lĩnh Sa Hoằng, gặp qua Bắc La Quận vương.” Thiếu niên không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ.

“Miễn lễ. Bốn vương chiêu đãi không chu toàn, đang có chút chuyện phiền toái cần phải xử lý, người đi đường mệt nhọc, không bằng trước đi nghỉ ngơi đi.”

“Không ngại, ta ở lại đây cũng tốt.” Sa Hoằng nói xong, không coi ai ra gì đến một bên ngòi xuống.

Bắc La Quận vương thấy thế cũng không nói được gì, Bạch Tử Quỳnh đã túm chặt lấy, đổ ập chất vấn lên đầu hắn: “Quận vương, ta chỉ vừa mới ly khai nửa ngày, người cư nhiên lại xử tử đồ đệ của ta! Nàng đã làm sai cái gì mà người phải xử tử nàng? Người phải cho ta một cái công đạo!”

“Đồ đệ của người tự tiện đem bí tịch linh thuật bên trong thư các ăn trộm ra ngoài, Quận vương phán tội nàng thì có gì không đúng?” Bách Lý Uy vênh váo tự đắc trả lời.

“Nói hươu nói vượn! Đồ đệ của ta sẽ không làm loại chuyện này, sách trong thư các nàng tùy thời đều có thể xem, lấy ra ngoài để làm cái gì? Lấy ra bán sao? Người mua?”

Bách Lý Uy trên trán gân xanh nháy lên, cắn răng cười lạnh: “Nói

không đúng chính là cầm bán, giá trị của một quyển linh thuật đủ cho nàng ta tiêu xài cả đời.”

”Ta phi! Đồ đệ của ta còn thiếu tiền sao? Đồ cưới ta cho nàng đủ để mua mấy tòa thành, một quyển phá linh thuật lại khiến nàng hiếm lạ sao?”

“.....” Bách Lý Uy tức giận sôi lên, nửa ngày nói không ra một chữ. Y sư quả thật là chức nghiệp không thiếu tiền nhất ở Vân Vũ Thần Châu, Bạch Tử Quỳnh là thần y nổi danh, tài phú trong tay nhiều đến mức ngay cả Quận vương cũng ghen tị.

Bạch Vũ che miệng cười trộm, trong lòng yên lặng đối với sư phụ giờ ngón tay cái. Sư phụ quả nhiên uy vũ khí phách! Một hồi đến liền đem khí thế khiến người khác chết khiếp.

”Quốc sư, ta biết người đau lòng đồ đệ, nhưng chuyện Bạch Vũ ăn trộm linh thuật là sự thật, Bách Lý tướng quân tự mình khám xét ra, không thể chối cãi! Người tới, đem Bạch Vũ dẫn đi cho bốn vương.”

Bắc La Quận vương đột nhiên mở miệng, đánh gãy tranh chấp của hai người, đạ mạt hạ lệnh.

”Chậm đã! Quận vương, người nhất định phải xử trí đồ đệ của ta sao?” Bạch Tử Quỳnh nóng nảy, giống như gà mái bảo vệ con đem Bạch Vũ bảo vệ bên người.

Bắc La Quận vương lộ ra ý cười bí hiểm: “Cũng không nhất thiết là mạng của nàng ta.”

Chương 14: Thẩm tra, hãm hại (4)

Bạch Tử Quỳnh nghe hiểu được, đây là bà phải trả giá chút đại giới.

Có năng lực ngồi ở vị trí Quốc sư này nhiều năm như vậy, đối với tranh đấu trong Hoàng cung Quận quốc bà cũng không phải không hiểu, bà chỉ đáng thương đồ nhi rõ ràng bị người ta hãm hại.

"Người muốn cái gì?" Bạch Tử Quỳnh nghiêm mặt hỏi.

"Du Linh Thảo, người có nguyện ý lấy ra không?" Quận vương sâu kín hỏi

"Không thể được, người nghĩ cũng đừng nghĩ!" Bạch Tử Quỳnh còn chưa có mở miệng, Bạch Vũ liền căm tức giành trước cự tuyệt.

Du Linh Thảo là loại cỏ khả năng nâng cao tư chất Triệu hoán thú trên diện rộng, là dược liệu quý hiếm, trong tay Quận vương cũng không phải không có, nhưng Du Linh Thảo trong tay Bạch Tử Quỳnh ước chừng đã được ba ngàn năm niên kỷ!

Dược liệu niên kỷ càng cao, dược hiệu càng tốt, dược liệu trên ngàn năm thậm chí sẽ có hiệu quả biến dị kỳ diệu.

Vân Vũ Thần Châu dược liệu quý hiếm thiếu hụt, dược liệu trên trăm năm đều cực kỳ hiếm thấy, giá cả đắt đỏ. Một gốc cây cỏ cầm máu bình thường nhất nếu sinh trưởng trăm năm, đều phải hơn một ngàn tinh thể thứ phẩm, cũng đủ cho một hộ cơm no áo ấm trôi qua một năm.

Du Linh Thảo trong tay Bạch Tử Quỳnh là gốc cây dược liệu ba ngàn năm duy nhất của cả Bắc La Quận quốc! Cơ hội nâng cao tư chất có thể đạt tới 70%.

Bắc La Quận vương mắt thèm Du Linh Thảo này không chỉ mới ngày một ngày hai, nhưng Bạch Tử Quỳnh lại không cho, cũng chậm chạp không có sử dụng. Bởi vì Du Linh Thảo là của một vị bằng hữu đưa cho bà, là kỷ niệm duy nhất mà bằng hữu kia để lại cho bà.

Bạch Tử Quỳnh rất ít nói về vị bằng hữu kia, nhưng Bạch Vũ biết vị bằng hữu kia đối với Bạch Tử Quỳnh rất quan trọng, Bạch Tử Quỳnh cơ hồ coi Du Linh Thảo này như mạng của mình!

Bạch Vũ có bị đánh chết cũng không nguyện ý để sư phụ đem Du Linh Thảo cho Quận vương vô sỉ cướp đi.

Nhưng Bạch Tử Quỳnh lại không một ngum cự tuyệt như lúc trước, lo lắng một chút sau lại cư nhiên gật đầu: “Có thể. Nếu người đem Tiểu Vũ đổi tử hình thành lưu đày, ta sẽ đồng ý.”

Phạm nhân Bắc La Quận quốc một khi lưu đày sẽ bị áp giải đến biên cảnh nơi sa mạc hoang vắng, nơi đó thuộc địa bàn của Đông Nhạc Quận quốc. Tiểu Vũ đã không còn có thể lại ở tại Bắc La Quận quốc nữa, biên cảnh Đông Nhạc Quận quốc tuy rằng hoang vắng, nhưng ít ra những người này cũng không thể hại nàng được nữa.

Bắc La Quận vương vui mừng quá đỗi, một ngum đáp ứng.

Bắc Thần Phong lại nóng nảy, hẳn còn muốn máu của Bạch Vũ, nếu Bạch Vũ rời đi Bắc La Quận quốc thì sẽ ngoài tầm với của hắn.

”Phụ vương, chuyện này không thể được! Ăn trộm bí tịch là tội lớn lại

chỉ phán lưu đày, chỉ sợ khó có thể phục chúng, kẻ cắp đối với cấm địa có tâm tư cũng sẽ rục rịch.....”

”Sao vậy Bắc Thần Phong, ngươi muốn để cho ta đi chết sao?” Bạch Vũ thình lình đánh gãy hấn, nhìn hấn với ánh mắt tràn ngập hèn mọn: “Ngươi không phải lo lắng ta đem chuyện người cùng Bách Lý Vân lén lút lâu lẳng nói ra mới vội vã đối phó với ta sao? Ngươi bây giờ còn chưa có hài lòng sao? Ta đời này chỉ hối hận một chuyện là lúc trước đã cứu một tra nam lang tâm cầu phế! Cho dù ngươi không lui hôn thì ta cũng sẽ lui, ta không hiểm lạ hai thứ hàng hóa hạ tiện như các ngươi.”

Bắc Thần Phong nằm mơ cũng không nghĩ đến Bạch Vũ sẽ dưới loại tình huống này trước mặt mọi người đem chuyện gièm pha này nói ra, khuôn mặt nghiêm chỉnh của hấn nhất thời vặn vẹo, phong độ cũng không còn sót lại chút gì: “Các ngươi chết hết rồi sao? Còn không đem nữ nhân điên nói hươu nói vượn này tha xuống cho ta!”

Mọi người ở đây sắc mặt đều lúng túng, cư nhiên nghe được bí ẩn gièm pha như vậy, hình tượng Tam hoàng tử tốt bụng nháy mắt sụp đổ không còn lại gì, không biết về sau bọn họ có bị Tam hoàng tử diệt khẩu không a?

”Không cần, ta tự mình đi.” Bạch Vũ ánh mắt lạnh như băng xẹt qua trên người Bắc Thần Phong. “Chuyện ngày hôm nay ta sẽ nhớ kỹ, các ngươi tốt nhất hy vọng mình sẽ không bao giờ gặp lại ta!” Bởi vì thời điểm gặp lại ta, chính là lúc các ngươi gặp xui xẻo!

Chương 15: Tiến đến đông nhạc, ám sát (1)

Bạch Vũ xoay người rời khỏi đại điện, ngoài điện ánh sáng sáng ngời, nhưng nàng lại cảm thấy ánh mặt trời có chút lạnh, sống mũi không hiểu vì sao lại cay cay.

Bạch Tử Quỳnh theo sát nàng ra ngoài đại điện, Bạch Vũ quay người lại ôm lấy Bạch Tử Quỳnh: “Sur phụ, con không nỡ bỏ người.”

Con biết người là vì cứu con, con không sợ chịu khổ, không sợ cô độc, không sợ đi đến địa phương hoang vắng, con chính là không nỡ rời bỏ người.

Bạch Tử Quỳnh thở dài: “Sur phụ về sau không thể bảo hộ cho con, con phải biết tự chiếu cố chính mình, những thứ này là lộ phí ta chuẩn bị cho con.”

Bạch Vũ trầm mặc tiếp nhận bọc nhỏ Bạch Tử Quỳnh đưa cho, mở ra vừa thấy, dở khóc dở cười, bên trong cư nhiên ước chừng có mười khối tinh thể.

Tinh thể là tinh thạch chứa đựng linh khí, có thể dùng để tu luyện, cũng là tiền thông dụng ở Vân Vũ Thần Châu. Toàn thành lưu thông trên cơ bản đều là tinh thể thứ phẩm, bởi vì tinh thể thứ phẩm chứa hàm lượng linh khí quá ít, dùng để tu luyện cơ hồ không có hiệu quả.

Thứ chân chính có thể sử dụng để tu luyện chính là tinh thể nguyên vẹn, hấp thu linh khí trong tinh thể có thể ngưng tụ ra linh lực quý giá nhất của Triệu hoán sư. Một khối tinh thể có thể đổi 10.000 tinh thể

thứ phẩm!

Bạch Tử Quỳnh lại một mạch đưa cho nàng gấp 10 vạn lần tinh thể thứ phẩm, cũng đủ cho nàng sống xa hoa cả đời, chưa thấy qua ai tặng lộ phí lại nhiều như vậy.

Cái này còn chưa hết, Bạch Tử Quỳnh lại lặng lẽ đưa cho nàng một cái hộp nhỏ: “Thứ này con nhất định phải giữ cho tốt, ngàn vạn lần đừng để cho người khác phát hiện, cho dù muốn bán, cũng phải tránh tai mắt của mọi người.”

Bạch Vũ tò mò mở ra nhìn thoáng qua, trong hộp chứa một gốc cây thảo dược khô héo màu vàng, nhìn qua tựa như một cây lúa mạch bị héo rũ.

Bạch Vũ hít một ngụm khí, người khác không biết, nhưng nàng có thể nhận thức được, cái này không phải là Du Linh Thảo ba ngàn năm sao?

”Sur phụ! Người đưa cái này cho con, người lấy cái gì đưa cho Bắc La Quận vương?” Bắc La Quận vương cũng không phải người dễ bị lừa như vậy, nếu sur phụ không lấy ra Du Linh Thảo thật sự cho hắn, hắn tuyệt đối có thể què quá hóa khùng xử lí sur phụ!

”Ta nói thật cho con biết, lúc trước bằng hữu của ta tặng cho ta một cây Du Linh Thảo mẹ, có thể tách ra, tuy rằng niên kỷ cũng không khác lắm, nhưng cây mẹ đích thực tốt hơn rất nhiều, ta hiện tại đem cây mẹ giao lại cho con.” Bạch Tử Quỳnh bình tĩnh nói xong, ánh mắt già nua nhìn về phía địa phương xa xa.

Bạch Vũ nắm cái hộp nhỏ, cảm giác giống như nặng tựa ngàn cân: “Sur phụ, con sẽ trở về, mang người rời đi Bắc La Quận quốc!”

Bạch Tử Quỳnh nở nụ cười: “Được! Có chí khí. Bất quá con cũng biết, tổ tiên của ta nợ Bắc La Quận quốc một cái ân tình, cho nên bị bắt cùng Bắc La Quận quốc ký kết kế ước nhiều thế hệ bảo hộ Bắc La Quận quốc. Muốn giải trừ kế ước, trừ phi con có thể đạt được danh hiệu đệ nhất ở Đại hội Triệu hoán sư, thỉnh cầu cung chủ Vô Trần Cung ra tay.”

Bạch Vũ sắc mặt khế biến, Đại hội Triệu hoán sư do Vô Trần Cung tổ chức, sáu quốc gia cùng nhau tham gia vào sự kiện trọng đại này. Cứ 5 năm lại tổ chức một lần, chỉ có Triệu hoán sư dưới 20 tuổi mới được tham gia, mỗi Quận quốc cũng chỉ có 3 người được tham gia! Đừng nói là đứng thứ nhất, muốn lấy được tư cách tham gia cũng khó như lên trời.

”Con nếu không thể thức tỉnh linh mạch, thì cứ hảo hảo sống ở Đông Nhạc Quận quốc, đừng trở lại đây nữa. Con bình an, sư phụ cũng an tâm.” Bạch Tử Quỳnh có chút đau lòng chua xót nói. Đại hội Triệu hoán sư này hầu như chỉ có linh mạch yêu nghiệt hay những thiên tài mới có thể tham gia, khoảng cách của nàng quá mức xa xôi. Bà thấy lần này cùng Bạch Vũ xa cách chỉ sợ không bao giờ còn có thể gặp lại nữa.

Bạch Vũ nhìn Bạch Tử Quỳnh ánh mắt không buông, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết.

Danh hiệu đệ nhất Đại hội Triệu hoán sư, chẳng sợ khó khăn, chỉ cần có hy vọng con sẽ làm tất cả. Sư phụ, con nhất định sẽ thức tỉnh linh mạch, nhất định sẽ trở về. Con sẽ không để người chờ lâu, đến lúc đó bọn họ muốn ngăn cản con, con sẽ san bằng Hoàng cung!

Chương 16: Tiến đến đông nhạc, ám sát (2)

Sau khi Bạch Vũ cùng sư phụ cáo biệt, khó tránh đêm dài lẩm mọng, ngay cả chỗ ở cũng không trở về, liền trực tiếp ra cửa cung, bước trên lộ trình lưu đày, áp giải nàng chính là thiếu niên Đông Nhạc Quận quốc, thống lĩnh Sa Hoằng.

Sa Hoằng lần này đến Bắc La Quận quốc vốn là đến áp giải phạm nhân quay về Đông Nhạc, người bị lưu đày của Bắc La Quận quốc đến Đông Nhạc Quận quốc có 22 người, thêm Bạch Vũ nữa là tổng cộng có 23 người, vừa vặn đi ngay trong ngày.

Bạch Vũ kỳ thật rất muốn trở về một chuyến, tranh thủ vào bên trong Thư các nhìn xem.

Cái người đêm qua nàng cứu kia vẫn còn nằm bên trong thư các, không biết sau chuyện này, Bắc La Quận vương có đem thư các điều tra lại một lần nữa hay không. Nếu đúng như vậy, người kia nhất định phải chết, đáng tiếc bộ dạng hắn nhìn tốt như vậy.

Bạch Vũ than thở, nàng hiện tại cùng Bồ Tát quá gian tự thân khó bảo toàn, thật sự không có biện pháp lại đi cứu người.

Sa Hoằng nhìn thấy bộ dạng Bạch Vũ lo lắng, đột nhiên nghiêm trang khuyên giải: “Bạch Vũ cô nương không cần quá mức lo lắng, kỳ thật Đông Nhạc Quận quốc cũng không có hoang vắng như mọi người tưởng tượng. Ân oán của người cùng Bắc Thần Phong trong đại điện ta đều đã nghe được, ta thực thường thức dũng khí của người, tới Đông Nhạc Quận quốc ta sẽ chiếu cố tốt cho người.”

Bạch Vũ cực kỳ không biết nói gì, nàng không phải lo lắng vấn đề hoang vắng hay không? Sư phụ nói cho nàng biết thống lĩnh Sa Hoằng quả thực rất chính trực, có thể tin tưởng, nhưng vị thiếu niên thống lĩnh này nghĩ sự tình cơ hồ thật đơn giản.

”Người xác định có thể đưa ta an toàn tới Đông Nhạc Quận quốc?”

”Ách, có ý tứ gì?”

“.....” Ta lo lắng có người sẽ nửa đường đem ta - xử lý a, đại ca!

Bạch Vũ vừa mới theo Sa Hoằng đi ra khỏi thành, Dạ Quân Mạc nằm một đêm bên trong Thư các rốt cục tỉnh lại.

Hắn vừa tỉnh lại liền phát hiện chính mình mặc một thân áo khoác của nữ! Tay áo, ống quần, y phục tất cả đều thiếu khuyết một mảng lớn, Dạ Quân Mạc cảm thấy hắn bởi vì mất máu quá nhiều sắc mặt vốn nên tái nhợt hiện tại đã hoàn toàn biến thành xanh đen.

Vô luận có luân hồi chuyển thế bao nhiêu lần, tính tình nghịch ngợm của nàng vẫn không thay đổi, ta có nên cảm tạ nàng không lấy một kiện váy cho ta mặc không đây? Dạ Quân Mạc bên môi xẹt qua một tia ý cười chợt lóe, hai tròng mắt lạnh lùng gần cả vạn năm lần đầu tiên có độ ấm.

Một đạo bóng dáng màu đen ở trong không trung hiện ra, dễ dàng đột phá linh lực phong ấn bên trong Thư các, nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, thân hình màu đen cao ngất khiêm tốn cúi người, quỳ gối xuống: “Ám Ưng tham kiến Thánh quân, thuộc hạ bảo hộ bất lực, khiến cho Thánh quân rơi vào hiểm cảnh, thỉnh Thánh quân giáng tội.”

Đầu của hắn cúi xuống thật sâu, hai mắt nhìn dưới mặt đất, giống như hoàn toàn không thấy trên người Dạ Quân Mạc mặc quần áo không được tự nhiên, hai tay đang cầm một bộ áo khoác ám văn màu đen viền tơ vàng, cung kính hướng lên trên.

Hắn là thị vệ bên người Thánh quân, vạn năm đi theo Thánh quân vô số lần tiến vào những nơi bất đồng. Đột phá không gian phong tỏa tiến vào những nơi nghịch thiên mà đi, thực lực càng cao bị thương càng nặng, Thánh quân mỗi lần mạnh mẽ tiến vào đa phần đều bị trọng thương mà hôn mê, không hề có năng lực tự bảo vệ mình, nhiệm vụ của hắn chính là đi theo bảo hộ Thánh quân.

Nhưng lần này hắn cùng Thánh quân lại bị tách ra, để cho Thánh quân rơi vào tình huống không được bảo hộ suốt một đêm, vạn nhất xảy ra chuyện gì..... nghĩ tới đó hắn liền một thân mồ hôi lạnh.

Dạ Quân Mạc cầm lấy quần áo, ngọn lửa u lam trên người đem áo trắng hóa thành tro tàn, thay một thân màu đen, hắc y thâm trầm lạnh như băng làm cho khí chất của hắn càng toát ra vẻ cao ngạo, khí thế đoạt nhân, phong mang lộ rõ.

”Tình huống như thế nào?”

”Khởi bẩm Thánh quân, đại lục này gọi là Vân Vũ Thần Châu, là đại lục đẳng cấp thấp nhất. Trên đại lục có 6 quốc gia hỗn chiến không ngừng, hiện giờ là nơi dùng võ lực vi tôn, nhưng có một thế lực cường đại nhất độc lập ngoài 6 quốc chính là Vô Trần Cung.”

”Cô nương đã cứu ta đâu?” Dạ Quân Mạc lạnh như băng hỏi, tình huống ở đại lục này hắn không cần phải để ý, hắn chỉ quan tâm đến Bạch Vũ.

”Thuộc hạ không tìm được nàng, sau khi nàng đi đến Bắc La Hoàng

cung thì không có trở về, thỉnh Thánh quân trách phạt.” Đầu Âm Ưng cúi xuống càng thấp, cứng nhắc trả lời, lộ ra một chút uể oải.

Dạ Quân Mạc nháy mắt lạnh như băng: “Không tìm được? Trong vòng 3 ngày không tìm thấy nàng, ngươi cũng đừng quay trở về gặp ta.”

”Vâng”

”Về phần Vô Trần Cung, có lẽ ta nên đi một chuyến.” Dạ Quân Mạc con ngươi lạnh như băng hiện lên một tia cân nhắc. Có lẽ phải nán lại đại lục này thật lâu, có vài người cũng nên trước đi cảnh cáo một chút.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 17: Tiến đến đông nhạc, ám sát (3)

Edit: V.O

Đoàn người Bạch Vũ vì mau chóng muốn tới Đông Nhạc, nôn nóng gấp rút lên đường, ban đêm ngủ lại trong một mảnh rừng rậm. Mọi người ở trong khu rừng lạnh lẽo đốt mấy đống lửa trại, vây quanh đống lửa ngón ngàng nằm ngủ.

Bạch Vũ ngồi ở bên rìa đống lửa cách xa mọi người, cuộn cuộn thân mình, ngẩn người nhìn đống lửa. Tính toán ngày, hôm nay đúng là sinh nhật 16 tuổi của nàng, sư phụ vốn còn tính toán chuẩn bị một yến hội cho nàng, không nghĩ tới đảo mắt một cái nàng lại ở trên đường lưu đày trôi qua sinh nhật.

Nhưng cho dù sinh nhật có trôi qua, nàng kỳ thật cũng không sao cả, nàng chỉ lo lắng chính mình có thể thức tỉnh linh mạch được hay không. Bạch Tử Quỳnh phi thường khẳng định nói với nàng vô số lần, nếu nàng qua 16 tuổi vẫn không thể thức tỉnh linh mạch, nàng liền vĩnh viễn không thể thức tỉnh linh mạch được nữa.

Bạch Vũ mặc dù có chút hoài nghi, nhưng trong lòng cũng có chút không xác định. Phương pháp thức tỉnh linh mạch của mỗi người cũng không giống nhau, phương pháp thức tỉnh linh mạch của nàng đến giờ vẫn không tìm thấy.

Qua thêm 2 giờ nữa thì sinh nhật 16 tuổi của con sẽ trôi qua, sự thực là con sẽ không thể thức tỉnh linh mạch? Sư phụ, lúc trước mỗi lần người đoán đều là sai, nếu như lần này đúng, con nhất định sẽ

không để cho người xem bói, người quả thực chính là miệng quỷ đen!

Bạch Vũ dờ khóc dờ cười nghĩ, đột nhiên nghe được phía sau cây cỏ phát ra động tĩnh ma sát sột soạt.

”Ai?” Nàng trong lòng cả kinh, lập tức quay đầu lại.

Ba nam tử diện mạo đáng kinh không biết khi nào thì đụng vào sau lưng của nàng, chủ thủ trong tay dưới ánh trăng phát ra hàn quang, người muốn giết nàng quả nhiên vẫn đến.

”Yêu, phản ứng còn rất nhanh. Đáng tiếc là ngươi đáng chết. Đắc tội người không nên đắc tội, còn thêm tội thật sự rất nặng. Có người muốn mạng của ngươi, còn muốn lấy máu toàn thân của ngươi.” Một nam tử thường thức chủ thủ, xuất ra một bình sứ:”Yên tâm, giống như giết gà, chỉ là cắt yếu hầu lấy máu mà thôi.”

”Muốn máu của ta? Ai phái các người tới, Bắc Thần Phong hay là Bách Lý Vân?” Bạch Vũ nâng mi, người biết máu của nàng trân quý trừ bỏ Bạch Tử Quỳnh chỉ có Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân, không phải chính là bọn họ phái những tên quái dị này tới đó chứ.

Ba người cười lạnh: “Chuyện này ngươi cũng đừng quản, chúng ta phải lên kế hoạch thật lâu mới tìm được cơ hội này, ngươi cũng nên tự nhận là mình xui xẻo đi.”

”Cho nên những người khác ngủ như chết cũng là do các người làm?”

”Hắc hắc, bất quá chỉ hạ chút mê dược, khiến cho bọn họ không quấy rối mà thôi. Về phần vị thiếu niên áp giải ngươi kia, hẳn đi tuần tra, ngươi đoán xem hắn đã đụng phải cái gì?”

Bạch Vũ nhất thời lạnh mặt, nàng đã nghe được tiếng đánh nhau ở phụ cận, hiển nhiên người được phái tới cũng không chỉ có ba người này, Sa Hoằng bị một nhóm người khác đối phó.

Ba người nhanh chóng tiêu sái đến gần Bạch Vũ, một phen kéo lấy quần áo của nàng, mang theo chủ thủ lạnh như băng dồn ép về phía này, chủ thủ còn chưa có đụng tới da mình Bạch Vũ đã cảm thấy cả người nổi da gà.

Nàng đột nhiên kéo khăn che mặt của mình xuống: “Bách Lý Vân có nói qua với các người, ta có bộ dạng rất được?”

Ba người động tác cứng đờ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của Bạch Vũ. Cô nương này như thế nào lại là một mỹ nhân! Cho dù là danh họa vĩ đại nhất cũng không vẽ ra được một phần vạn mỹ mạo của nàng, ánh trăng mờ lung rải lên mặt nàng một tầng quang mang màu bạc, khiến tim kẻ khác nháy mắt đập liên hồi.

Bạch Vũ thừa dịp bọn họ thất thần nháy mắt đá vào thân của người phía trước, nhanh chân bỏ chạy.

Một tiếng “Xoạt” vang lên, quần áo Bạch Vũ bị xé rách một mảng lớn, ba người phục hồi tinh thần lại, lập tức nổi điên đuổi theo.

Bạch Vũ ở trong rừng rậm âm u nhanh chân chạy trốn, muốn chạy đến nơi phát ra âm thanh đánh nhau, lại bị ba người phía sau truy đuổi, chỉ có thể hoảng hốt chạy loạn.

Chương 18: Tiến đến đông nhạc, ám sát (4)

Edit: V.O

Phanh ----

Bạch Vũ thấy không rõ con đường phía trước nháy mắt đâm đầu vào một người thân thể rắn chắc như bức tường, nhất thời mắt nổ đom đóm. Một cánh tay thon dài đột nhiên nắm thắt lưng của nàng, đem nàng kéo vào lồng ngực lạnh lẽo.

Bạch Vũ trong lòng nhảy dựng, một cỗ cảm giác xa lạ mà an toàn quanh quẩn quanh thân thể của hắn. Nàng ngẩng đầu, thấy trước mắt hé ra khuôn mặt nam tử lạnh băng tuấn mỹ, ma văn màu bạc bên chân mày dưới ánh trăng có vẻ thần bí mà tôn quý, một đôi con ngươi đậm mạc rực rỡ sáng ngời nhìn nàng, làm cho ánh trăng đều ảm đạm thất sắc.

"Là người!" Bạch Vũ nhận ra người này. Bộ dạng gây tai họa cho sinh linh như thế, người gặp qua hắn chỉ sợ không thể quên được.

"Ân." Dạ Quân Mạc thản nhiên lên tiếng, nhìn quần áo bị xé rách trên người Bạch Vũ, lãnh mâu xẹt qua một tia không vui, gương mặt nhìn về ba người hùng hùng hổ hổ đang truy đuổi tới, vung tay lên.

Một ngọn lửa u lam như tia chớp xẹt qua, nổ ầm ở trên người ba người, ba người kêu thảm thiết một tiếng, không kịp phản kháng liền hôi phi yên diệt, ngay cả một chút dấu vết cũng không có lưu lại.

Bạch Vũ hít một ngụm khí lạnh, phục hồi tinh thần lại, phát hiện nàng vẫn còn dán tại trên ngực hắn, nhanh chóng yên lặng lui ra ngoài.

Dạ Quân Mạc giữ chặt nàng, thần sắc bình tĩnh đem quần áo kéo sửa lại cho tốt: “Về sau không cần phải dùng sắc đẹp đi hấp dẫn người khác.”

“.....” Ai muốn đi hấp dẫn người khác? Cái này không phải là tránh khỏi bị mất mạng sao?

”Lạnh không?” Dạ Quân Mạc nắm tay nàng lạnh như băng, đăm đăm hỏi.

”A?” Bạch Vũ ngây người một chút, rút tay về, thực trái lương tâm nói: “Không lạnh.”

Dạ Quân Mạc con người hạ xuống, đột nhiên đem nàng bế lên, giống như bọc hài tử thật cẩn thận dùng áo choàng thật dày đem nàng bọc lại.

Bạch Vũ bị động tác bất ngờ của hắn làm cho hoảng sợ: “Người, người đang làm gì? Ta nói không lạnh.”

”Ta biết.” Dạ Quân Mạc thần nhiên trả lời.

“.....” Người biết cái gì? Biết thì sao lại muốn ôm ta? Ta và người rất quen thuộc sao?

Bạch Vũ thực hoài nghi Dạ Quân Mạc đang cố ý chiếm tiện nghi của nàng, nhưng thấy hắn nhìn mình không chớp mắt, động tác lại vô cùng tự nhiên khiến nàng cảm thấy là mình đã suy nghĩ nhiều.

Nàng chạy lâu như vậy, thân mình đã sắp đông cứng, đột nhiên

được ôm vào một cái ôm ấm áp, nàng có điểm luyến tiếc rời đi. Từ chối vài cái cũng thoát không được ôm ấp của Dạ Quân Mạc, dứt khoát thành thành thật thật tìm tư thế thoải mái.

”Người muốn dẫn ta đi đâu?” Bạch Vũ tò mò hỏi Dạ Quân Mạc đang ôm nàng đi từng bước một rất ổn định.

Dạ Quân Mạc cúi đầu, chống lại đôi mắt sáng như ánh trăng của Bạch Vũ: “Có muốn báo thù không?”

Bạch Vũ trong nháy mắt xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh, bên môi gợi lên một tia sắc bén: “Ta muốn! Nhưng người phải giúp ta?”

”Ta được lợi gì?” Dạ Quân Mạc hỏi lại.

Bạch Vũ nâng mi: “Ta cứu mạng của người, chẳng lẽ còn không đủ? Người sẽ không giống tên khốn vong ân phụ nghĩa Bắc Thần Phong kia đi? Người nếu tính toán ta thì sẽ rất xúi quẩy.”

Nàng không có giải thích Bắc Thần Phong là ai, Dạ Quân Mạc nếu hỏi nàng có muốn báo thù không, nhất định đã điều tra qua nàng cùng Bắc La Quận quốc có ân oán.

”Ta vừa rồi cũng cứu mạng của nàng.” Dạ Quân Mạc sâu kín phun ra một câu.

Bạch Vũ yên lặng, quả thật có chuyện như vậy: “Cho nên chúng ta thanh toán xong rồi sao?”

”Nàng chữa khỏi thương thế cho ta, ta liền giúp nàng.” Khuôn mặt lạnh nhạt tuấn tú của Dạ Quân Mạc không có một chút cảm xúc, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

Nàng quên mất ta cũng không sao. Ta sẽ lại khiến cho nàng yêu ta một lần nữa, trước mắt cứ bắt đầu từ chữa thương, tựa như lúc trước nàng quấn quýt lấy ta, ta sẽ làm cho nàng không thể rời xa ta nữa.

Chương 19: Linh mạch thức tỉnh, ngũ hành

Edit: V.O

Bạch Vũ buồn bực: “Nội thương của người chữa trị quá khó.”

Ai biết hai cỗ lực lượng trong cơ thể người là từ đâu mà ra? Chữa không tốt lại phá hủy cân bằng, chỉ một chút sơ sót cũng khiến người mất mạng.

”Không ngại, nàng có thể chậm rãi chữa trị.”

”Người vì cái gì lại chọn ta? Chẳng lẽ bởi vì ta cứu người, người liền đem ta xem như thần y?”

Dạ Quân Mạc nhìn chăm chú vào đôi mắt Bạch Vũ nhấp nháy, không có trả lời, đột nhiên đem nàng thả xuống: “Tới rồi.”

Bạch Vũ khoát áo choàng bằng nhung, đứng trên một mảnh đất trống. Đây là trung ương rừng rậm, phía dưới mặt cỏ trống trải, ánh trắng màu bạc chiếu xuống đất, rắc lên một tầng quang mang nhàn nhạt. Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

”Nơi này có gì đặc biệt sao?” Bạch Vũ kỳ quái hỏi.

”Nơi này thích hợp cho việc Triệu hoán.”

Bạch Vũ tinh thần chấn động: “Người giúp ta thức tỉnh linh mạch?”

Dạ Quân Mạc không nói một lời phát tay áo, Âm Ưng từ trong chỗ tối đi ra, cung kính hướng Dạ Quân Mạc dâng lên một ly rượu màu bạc cùng chủ thủ sắc bén. Dạ Quân Mạc tiếp nhận chủ thủ, mặt không chút thay đổi cắt vào cổ tay.

Bạch Vũ không nói gì giữ chặt hấn lại: “Người không phải bởi vì ta dùng máu cứu người mà tính toán bồi thường cho ta một ly chứ?” Chuyện kia hay là quên đi, ta cũng không thiếu một ly máu của người.

”Không có máu của ta, nàng không thể thức tỉnh linh mạch được.” Dạ Quân Mạc mặt không chút thay đổi ở cổ tay cắt một đường thật sâu, đem máu chảy vào ly rượu, lông mi một chút cũng không động.

Bạch Vũ đem thiên mệnh huyết mạch cho hấn, vô luận chuyển thế bao nhiêu lần, mỗi một đời cũng không thể tu luyện, mỗi một đời đều thân thể đều suy yếu, sống không quá 20 tuổi. Chỉ có dùng thiên mệnh huyết mạch kích hoạt lực lượng huyết mạch trong người Bạch Vũ, mới có thể làm cho thân thể Bạch Vũ hoàn toàn hồi phục, làm cho nàng thức tỉnh linh mạch.

Dạ Quân Mạc đem một ly máu tràn đầy đưa cho Bạch Vũ.

”Máu của người có thể giúp cho người khác thức tỉnh linh mạch?” Bạch Vũ thực sự hoài nghi lời nói của Dạ Quân Mạc, nhưng nhìn thấy vết thương của Dạ Quân Mạc còn chưa tốt liền vì nàng mà chảy nhiều máu như vậy, cũng không nên lãng phí một phen tâm ý của người ta, cắn răng một hơi uống hết.

Dạ dày lập tức dậy lên một loại cảm giác giống như hỏa thiêu, nhanh chóng khuếch tán ra toàn thân.

Bạch Vũ cảm giác cả người cực kỳ khó chịu, trên người một hồi lại

một hồi nhiệt hỏa nóng đến mức muốn chết đi, một hồi lại giống như ở trong hầm băng.

Một cỗ lực lượng khủng bố như nước lũ từ thân thể nàng bộc phát ra, linh mạch của nàng phát ra ánh sáng ngũ sắc, hoàn toàn thức tỉnh, đem rừng rậm âm u chiếu sáng như ban ngày.

Ám Ưng nhìn trên người Bạch Vũ ánh sáng nhiều màu đan vào nhau, nghẹn họng nhìn trân trối: “Đây là..... ngũ hệ linh mạch? Không có khả năng!”

Ngũ hành thế giới do Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ năm hệ nguyên tố tạo thành, thuộc tính linh mạch có thể quyết định sẽ triệu hoán ra được Triệu hoán thú có thuộc tính gì.

Đại đa số mọi người chỉ có một thuộc tính linh mạch, nhiều hệ linh mạch đều là thiên tài trong hàng vạn người, song hệ cùng tam hệ ngẫu nhiên có thể nhìn thấy, Tứ hệ linh mạch cơ hồ chính là lông phượng và sừng lân, đều là nhân vật trong truyền thuyết, tỷ như chủ nhân của hắn.

Về phần Ngũ hệ linh mạch, cho tới bây giờ còn chưa có nghe nói qua. Ám Ưng cảm thấy hắn nhất định là hoa mắt.

Dạ Quân Mạc lại tuyệt nhiên không giật mình, lẳng lẳng nhìn hào quang bao phủ Bạch Vũ.

Linh mạch Bạch Vũ giống như một mầm cây vừa mới chui từ dưới đất lên, chậm rãi duỗi thân mở ra, tốc độ tăng trưởng từng chút từng chút một lấy mắt thường có thể nhìn thấy, trên cành cây nhỏ ngưng kết ra hình dạng giống như 5 giọt nước trong suốt.

Bạch Vũ tò mò nhìn mấy khỏa giọt nước, đây là cái mà sư phụ

thường nói linh lực Triệu hoán đây sao? Ta thật vất vả mới thức tỉnh được linh mạch, lại chỉ cho ta có một chút linh lực như vậy, thật là keo kiệt.

Chương 20: Triệu hoán, hỏa diễm thanh điều (1)

Edit: V.O

Nếu để cho nhóm Triệu hoán sư vất vả tu luyện nghe được Bạch Vũ oán thăm nhất định sẽ cùng bị học máu ba lần.

Muốn ngưng tụ ra 1 điểm linh lực cần hấp thu một lượng lớn linh khí, không đến mười ngày nửa tháng nghỉ muốn cũng đừng nghĩ. Người thường thời điểm thức tỉnh linh mạch cũng chỉ có một hai điểm linh lực, Bạch Vũ được năm điểm linh lực thế nhưng còn ngại không đủ.

Không qua bao lâu, ánh sáng trên người Bạch Vũ biến mất, lực lượng Ngũ hệ linh mạch dần dần ổn định. Nàng hoạt động thân thể một chút, trên người có một cỗ lực lượng mà từ trước đến nay chưa bao giờ có, làm cho nàng cảm thấy được tinh lực vô cùng dư thừa, nàng chưa từng có cảm giác thân thể thoải mái như vậy.

"Máu của ngươi thật là hữu dụng! Ta hiện tại có thể bắt đầu Triệu hoán." Bạch Vũ nóng lòng muốn thử, đôi mắt sáng như dòng thu thủy vụt sáng mang theo quang mang kinh diễm, tràn ngập chờ mong.

Từ trong hư không Triệu hoán ra Triệu hoán thú chính là cơ hội phi thường khó có được, cũng không phải tùy thời đều có thể, chỉ có linh mạch lớn đến một trạng thái vừa đủ mới có thể có được một lần cơ hội, thời điểm linh mạch thức tỉnh chính là cơ hội Triệu hoán đầu tiên, không ai nguyện ý bỏ qua.

"Nàng muốn Triệu hoán thuộc tính gì?" Dạ Quân Mặc mặc cho hứng

thú hỏi nàng. Ngũ hệ linh mạch có thể Triệu hoán ra tất cả thuộc tính thú, mỗi loại thuộc tính Triệu hoán thú không giống nhau, khác biệt phi thường lớn.

”Chuyện này không phải ta có thể quyết định.” Bạch Vũ thêu mi: “Nếu có thể, ta nghĩ muốn Triệu hoán thú có lực công kích cường đại một chút.”

Dạ Quân Mạc hướng Âm Ưng nhìn thoáng qua, Âm Ưng lấy ra một cây tiêu có khắc vạch được làm bằng thủy tinh, mặt trên viết những con số 1-10 từ thấp đến cao.

”Đây là cây tiêu đo đạc tư chất thú Triệu hoán?” Bạch Vũ vè mặt kinh ngạc. Nàng từng ở trong Bắc La Hoàng cung nhìn thấy qua loại tiêu này, là bảo bối của Bắc La Quận vương, ngay cả Bắc Thần Phong cũng không có. Nam nhân trước mắt này cư nhiên tiện tay có thể lấy ra, còn không thèm để ý để cho thuộc hạ hấn cầm?

Âm Ưng gật gật đầu: “Đến thời điểm Triệu hồi thú, linh khí từ trên người tản ra sẽ được cây tiêu này giữ lại. Linh khí trong cây tiêu càng nhiều, tư chất Triệu hoán thú sẽ càng cao.”

Vì để có thể trực tiếp nhìn nhận đánh giá tư chất của Triệu hoán thú, các Triệu hoán sư ở trên cây tiêu khắc số lên, tư chất Triệu hoán thú chia từ 1-10 đẳng cấp.

Linh khí dưới 4 điểm đều là tư chất bình thường, có thể đạt tới 5-7 điểm là cực kỳ hiếm có, 8-9 điểm chính là Triệu hoán thú cực phẩm ngàn năm mới gặp, về phần điểm 10 là thú hoàn toàn có trí lực, đó là tuyệt phẩm khó gặp trong truyền thuyết, trên Vân Vũ Thần Châu chưa từng xuất hiện.

Tư chất Triệu hoán thú đại biểu cho tiềm lực phát triển của Triệu

hoán thú, tư chất càng cao, tương lại năng lực lại càng cường đại. Nói như vậy, Triệu hoán sư có linh mạch thiên phú càng tốt, Triệu hoán ra Triệu hoán thú tư chất sẽ càng cao.

Bạch Vũ tiêu hao một điểm linh lực, mở ra nghi thức Triệu hoán.

Linh lực hóa thành thiên ti vạn lữ linh khí dũng mãnh tiến vào tứ chi trăm mạch của nàng, linh khí dày đặc bao vây lấy toàn thân nàng, mạnh mẽ dữ dội, một đạo ánh sáng bay về phía ngôi sao trên bầu trời, đảo mắt biến mất trong bầu trời đêm rục rĩ.

Một ngôi sao băng xẹt qua, ánh lửa thật dài kéo trên không trung mà đến, rơi xuống mảnh đất trống trước mặt Bạch Vũ.

Trong hỏa diễm, một con bồ câu nhỏ tắm trong hỏa mà ra, một thân lông chim xanh hồng giao nhau phát ra ngọn lửa sáng rực lộng lẫy. Con chim phát ra một tiếng kêu to thanh thúy, cao ngạo phình phịch cánh vài cái, bay đến trên cánh tay Bạch Vũ.

Linh khí nồng đậm trên thân con chim không ngừng tản ra, nháy mắt làm cho linh khí trong cây tiêu bay lên tới 4 điểm, rồi sau đó 5 điểm.....

6 điểm.....

7 điểm.....

Linh khí chạy một đường thế như chẻ tre, trực tiếp tới gần nấc 8 điểm

Chương 21: Triệu hoán, hỏa diễm thanh điều (2)

Ám Ưng nhìn chăm chăm bên trong cây tiêu đang không ngừng tăng thêm linh khí, tròn mắt đều muốn trờng ra. Này vừa nhìn chỉ là một con chim nhỏ một tay có thể bóp chết cư nhiên lại là một con Cực phẩm Triệu hoán thú? Có làm hay không?

Linh khí trong cây tiêu quả nhiên chọc thủng nấc số 8, nhưng cái này vẫn chưa có dừng lại, linh khí vẫn như trước chậm rãi nâng lên, tuy rằng tốc độ rõ ràng chậm lại, nhưng một chút ý tứ dừng lại cũng không có, cuối cùng vừa lúc chạm vào nấc thứ 9 mới rốt cực ngừng lại.

Ám Ưng chấn kinh hồi lâu mới có thể khó tin mở miệng: “Hỏa hệ, Hỏa Diễm Thanh Điều, tư chất 9 điểm, là cực phẩm trong cực phẩm!”

Ai có thể nghĩ đến tại một Đại lục cấp bậc thấp này cư nhiên sẽ xuất hiện một Cực phẩm Triệu hoán thú đạt tới 9 điểm!

”Tư chất chỉ có 9 sao? Không phải tư chất cao nhất.” Bạch Vũ nhìn lại đây, nhìn thấy linh khí trên cây tiêu, có chút thất vọng.

Bất quá có thể Triệu hồi ra Triệu hoán thú Hỏa hệ tư chất Cực phẩm 9 điểm, cũng coi như không tời. Hỏa hệ của mình chính là một trong những thuộc tính có lực công kích cao nhất trong Ngũ hệ, Bạch Vũ nghĩ thầm, ta thành công rồi.

Ám Ưng nghe được Bạch Vũ còn không vừa lòng, cái gì cũng không muốn nói.

Dạ Quân Mạc nhìn Hỏa Diễm Thanh Điều trên vai Bạch Vũ, từ đầu tới cuối ngay cả một ánh mắt dao động đều không có, càng đừng nói tới cái gì giật mình. Chiếu theo tư chất linh mạch của Bạch Vũ, Triệu hoán ra Triệu hoán thú có tư chất 9 điểm bất quá chỉ là bình thường.

Bạch Vũ chơi đùa với Hỏa Diễm Thanh Điều, vượt lông chim bóng loáng đến phông tay của nó: “Người gọi là Hỏa Diễm Thanh Điều, ta gọi người là tiểu Thanh được không?”

”Chiêm chiêm!” Tiểu Thanh tỏ vẻ không tình nguyện phun ra một ngụm hỏa.

Bạch Vũ nghiêng người né tránh, ngọn lửa đánh về phía Âm Ưng đang ở bên cạnh ngăn người, hun cái mặt của hắn biến thành màu đen.

”Tính tình thật là xấu!” Bạch Vũ chọc vào cái miệng nhỏ nhắn của Hỏa Diễm Thanh Điều: “Người là nữ hài phải không? Về sau phải ngoan một chút. Từ giờ trở đi, ta chính là chủ nhân của người, người phải nghe lời ta nói, biết không?”

”Chiêm chiêm-----” tiểu Thanh không phục nhảy lên đầu Bạch Vũ, mở ra bộ cánh như hùng ưng giương cánh, một bộ lão tử ta là thiên hạ đệ nhất.

Bạch Vũ không nói gì đem nó lôi xuống, đặt ở đầu vai.

”Nhớ rõ nàng đã đáp ứng với chuyện của ta.” Dạ Quân Mạc nhìn Bạch Vũ, đạm mạc mở miệng.

Bạch Vũ dùng sức gật đầu: “Ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người chữa bệnh. Không phải chỉ là nội thương thôi sao? Chờ bốn cô nương cần

thận nghĩ lại biện pháp.”

Gây khó dễ cho người bị thương, còn chịu ân huệ của người ta, như thế nào cũng phải hồi báo. Bạch Vũ đối với y thuật của mình coi như cũng có tin tưởng, cho dù nàng trị không hết, không phải còn có sự phụ sao? Bất quá Bạch Vũ cũng không dám chắc, cho dù là thần y cũng có thể trị không hết bệnh, ở trên phương diện y thuật nàng phải thật sự nghiêm túc.

”Ta sẽ lại đến tìm nàng.” Dạ Quân Mạc đăm đăm gật đầu. Hắn liều mạng khắc chế chính mình, mới không đem Bạch Vũ trực tiếp đóng gói mang đi, nếu làm như vậy Bạch Vũ quả thực có thể sẽ xem hắn như bọn buôn người không có ý tốt.

”Bây giờ phải đi? Ta còn chưa biết tên của ngươi.” Bạch Vũ đột nhiên nhớ tới vấn đề lớn này, trên trán không khỏi nổi lên hắc tuyến. Một người ngay cả tên nàng cũng không biết cư nhiên lại tin tưởng như vậy, tấm lòng của nàng đúng là rộng lớn a? Bị người đem bán cũng không biết.

Dạ Quân Mạc trầm mặc một hồi, đột nhiên đến gần Bạch Vũ, khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt Bạch Vũ vô hạn phóng đại: “Nàng xác định muốn biết sao?”

”Ách..... Không thể hỏi sao?” Trái tim Bạch Vũ mãnh liệt nhảy dựng, không tự chủ được lui về phía sau. Không được phép hỏi sao, đây là muốn làm gì?

Dạ Quân Mạc một phen giữ chặt nàng, ngón tay thon dài lướt nhẹ qua hai má có chút phiểm hồng của nàng: “Nàng nghe cho rõ, ta tên là Dạ Quân Mạc. Không được phép quên cái tên này nữa!”

Chương 22: Lần đầu đến đông nhạc, phiến toái (1)

Dạ, Quân, Mạc!

Bạch Vũ nghiền ngẫm ba chữ, trong lòng giống như bị cái gì đâm trúng, có chút đau.

Xa xa, tiếng gọi lo lắng âm ỉ của Sa Hoằng đột nhiên truyền tới: “Bạch Vũ, Bạch Vũ cô nương, ngươi ở nơi nào?.....”

Bạch Vũ ngẩng đầu nhìn xung quanh, mới phát hiện Dạ Quân Mạc không biết khi nào đã ly khai. Nàng vung tay lên đem Hỏa Diễm Thanh Điều thu hồi, Hỏa Diễm Thanh Điều hóa thành một ngọn lửa màu đỏ tiến nhập vào trong linh mạch của nàng.

”Bạch Vũ, ngươi ở đây sao! Vừa rồi có người đến ám sát, ngươi như thế nào lại chạy đến nơi này? Có bị thương hay không?” Sa Hoằng nâng bả vai Bạch Vũ, cẩn thận đánh giá một phen, thấy nàng không có việc gì mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

”Ta không sao, những người khác đã chết?”

”Ách..... đã chết.” Sa Hoằng nhìn Bạch Vũ, biểu tình đột nhiên có chút đại ra.

”Chúng ta trở về đi.”

”Mặt của ngươi.....”

A! Quên mang cái khăn che mặt! Khó trách Sa Hoằng biểu tình đột nhiên kỳ quái như vậy. Bạch Vũ nhanh chóng mang cái khăn che mặt lên, làm bộ như không có việc gì: “Người hãy coi như chưa nhìn thấy gì đi.”

Sa Hoằng khòe miệng vừa kéo, điều này sao có thể làm bộ như không thấy? Bắc Thần Phong còn nói người là xấu nữ, con mắt của hấn bị mù sao? Hai người vừa về tới chỗ lữ trại, Sa Hoằng lập tức gọi mọi người dậy, suốt đêm ra khỏi phiến rừng rậm này.

Kế tiếp trên đường, Sa Hoằng không bao giờ ăn ngủ bên ngoài nữa, có sốt ruột cũng đều ở lại trạm dịch.

Ba ngày sau, đoàn người rốt cục cũng tới nơi, biên cảnh chi thành Đông Nhạc Quận quốc, được xưng là vùng phụ cận có nhiều mãnh thú hung dữ nhất của Bình Thạch thành.

Biên cảnh hoang vắng thật sự không có nói quá, đặc biệt dọc tường thành đổ nát, cát vàng bay đầy trời, bụi đất bay lên, bên ngoài tường thành chính là sa mạc hoang dã hiếm có dấu vết con người, thường xuyên có nhiều dã thú lui tới, thậm chí người có năng lực chiến đấu còn có thể Triệu hoán ra mãnh thú ăn thịt người.

Bình Thạch thành bởi vì thường xuyên bị mãnh thú công kích, tường thành mới bị tổn hại nghiêm trọng.

Trên thành lâu, các nơi đều có đội thị vệ tuần tra, mỗi đội đều có một Triệu hoán sĩ dẫn đầu, phòng ngừa có mãnh thú tập kích, đồn thời giám sát người bị đày đến đây tu sửa tường thành. Thành lâu phụ cận cùng lều trại nối liền một mảnh, chính là địa phương cho những người tu sửa tường thành ở lại.

Lều trại rất nhỏ, chỉ đủ một người nằm ngủ. Một tầng vải bố hơi

mỏng, nhìn qua giống như tùy thời đều có thể bị bão cát thổi đi, đại đa số đều bị tổn hại, chứ chưa nói tới chuyện có thể che gió tránh mưa.

Bọn Bạch Vũ đến đúng lúc giờ cơm trưa, thủ vệ thành lâu đưa tới đồ ăn cho những người tu sửa tường thành thập phần keo kiệt.

Bạch Vũ nhìn đồ ăn này, quả thực là sấm sét giữa trời quang. Cơm đen cháy khét còn có thêm một cái màn thầu dưa muối ôi thiu tuyệt đối không phải là mỹ thực mà một người thích ăn uống như nàng có thể chấp nhận được.

”Dựa theo quy củ, phạm nhân tới sung quân đều phải ở trong này tu sửa tường thành. Điều kiện ở đây không được tốt lắm, nhưng người đừng lo lắng. Ta rất nhanh sẽ nghĩ biện pháp đem người ra. Nhiều nhất là ba ngày, người có thể rời đi nơi này, đến lúc đó ta ở trong thành sẽ an bài chỗ ở tốt cho người.” Sa Hoằng thấy sắc mặt nàng không đúng, nhanh chóng đi an ủi nàng.

Bạch Vũ biểu tình cứng ngắc, không ôm hi vọng hỏi: “Ở đây có phòng bếp không? Ta có thể tự mình nấu cơm ăn không?”

Sa Hoằng không nghĩ tới Bạch Vũ lại rối rắm vấn đề này, lập tức gật đầu: “Có thể! Trong thành lâu có một phòng bếp nhỏ, ta lập tức đi hỏi giúp người.” Dọc theo đường đi, Bạch Vũ đều đối với hắn rất khách khí, đây là lần đầu tiên nhờ hắn hỗ trợ, cho dù không thể cũng phải làm cho có thể.

Lúc này, hai Triệu hoán sĩ dẫn đầu có chuyện quan trọng đến tìm Sa Hoằng, Sa Hoằng đành phải trước theo chân bọn họ đi bàn chuyện, để cho Bạch Vũ tự đi tìm một cái lều trại để ở.

Chương 23: Lần đầu đến đông nhạc, phiên toái (2)

Bạch Vũ trong một đám lều trại tìm nửa ngày, tất cả lều trại đều có người ở, đồ vật này nọ, còn lại những lều trại bỏ trống đều bị tổn hại vô cùng thê thảm, Bạch Vũ tìm hơn nửa ngày mới tìm được một cái lều trại có thể miễn cưỡng ở được.

May mắn lều trại nam nữ không ở cùng nhau, nữ tử phía bên rìa tường phía tây, nam tử ở phía đông, bằng không cho dù có phá lều trại, trên cơ bản cái gì cũng ngăn không được.

Nàng vừa mới đem đồ vật này nọ buông xuống, lại có người lại đây chào hỏi.

"Mới tới à, ngươi là người từ đâu tới? Ta là từ Mạn Thủy Quận quốc tới." Một nữ tử mặc áo đay vải thô, người đầy bụi đất nhiệt tình hỏi.

"Bắc La Quận quốc." Bạch Vũ trả lời.

"Vậy cũng coi như gần, nói không chừng còn có cơ hội để trở về." Một người khác cười nói.

"Đúng vậy, nhất định có cơ hội." Bạch Vũ lạnh nhạt cười, đáy mắt xẹt qua một tia sắc bén.

"Ngươi thấy mấy thị vệ thủ thành phía trên kia không? Bọn họ là người giám sát chúng ta, bọn họ chỉ để ý đến việc chúng ta có đem nhiệm vụ trong ngày hoàn thành hay không, có muốn chạy trốn hay không, những chuyện khác cũng không quản, cho nên nơi này coi

như cũng thư thái.”

”Những người đó cũng là thị vệ thủ thành sao?” Bạch Vũ chỉ vào một ít người bên trong thành lâu.

”Bọn họ?” Mấy người nói chuyện phiếm cùng Bạch Vũ sắc mặt đều trầm xuống, ngưng ngưng nói: “Bọn họ cũng là người tu sửa tường thành.”

”Cũng là người tu sửa tường thành?” Bạch Vũ khó hiểu, nếu tất cả mọi người giống nhau, vì cái gì bọn họ có thể ở bên trong thành? Bên trong thành điều kiện rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Bạch Vũ còn không có kịp hỏi, mấy nữ tử bên trong thành lâu cũng đã đến trước mặt nàng.

Người đi đầu chính là cô nương mặc y phục màu phấn, ăn mặc đẹp đẽ gọn gàng, hoàn toàn không nhìn ra là người tu sửa tường thành làm việc nặng nhọc. Thân thể của đám nữ hài tử nhỏ hơn nàng ba tuổi, một đám vênh vác tự đắc, trong ánh mắt tràn ngập ghét bỏ cùng khinh miệt.

”Người là người mới tới? Tên gọi là gì?” Cô gái phấn y liếc mắt nhìn Bạch Vũ, mở miệng chất vấn, giọng điệu giống như đang thẩm tra phạm nhân.

Bạch Vũ nhíu mày lại: “Có chuyện gì?”

Cô gái phấn y ngạo mạn khóe miệng gọi lên: “Đương nhiên là có chuyện. Nghe cho rõ, ta gọi là Hạ Lâu Trinh, là lão Đại ở đây. Trên người ngươi có thứ gì đáng giá lập tức giao ra đây, đừng để bọn ta động thủ khám xét.”

Bạch Vũ mày liễu nhướng lên: “Đồ vật của ta, dựa vào cái gì phải đưa cho các người?”

”A, còn chưa nghe hiểu sao? Đây là quy củ. Hao tài miễn tai, hiểu hay không?”

Hay cho một cái hao tài miễn tai, đây có đúng là đụng phải cướp bóc không? Dung nhan Bạch Vũ dưới khăn che mặt hiện lên vẻ không vui: “Không hiểu! Đây là quy củ gì? Người định?”

”Phải! Chính là ta định. Ở trong này, Hạ Lôu Trinh ta chính là quy củ! Thức thời thì nhanh chóng đem đồ vật này nọ đều giao ra đây. Tất cả đều phải giao, nếu không để chúng ta động thủ khám xét biết người có tư tàng, cũng đừng trách bọn ta không khách khí.” Hạ Lôu Trinh giọng điệu cuồng vọng, nhìn chăm chăm Bạch Vũ giống như nhìn con mồi, có nguy cơ hành động bắt đầu bẻ cổ tay.

Bạch Vũ cảm giác được đối phương không chỉ phô trương thanh thế, cảm giác cảnh giác vài phần.

Mấy nữ tử bên người lặng lẽ túm túm góc áo của nàng: “Người đưa cho nàng ta đi, nàng ta là Triệu hoán sĩ, là Triệu hoán sĩ phi thường lợi hại, rất nhiều người dẫn đầu đều thua trong tay nàng ta, chúng ta không thể trêu vào.”

”Đông Nhạc Quận quốc luôn bị mãnh thú tập kích, Triệu hoán sư lại không nhiều lắm, cho nên địa vị của Triệu hoán sư vô cùng cao. Bọn họ tuy rằng cũng là bị sung quân tới, nhưng bọn họ lại là Triệu hoán sĩ, sau khi tu sửa tường thành vài ngày sẽ được đề bạt lên làm thị vệ thủ thành, về sau nói không chừng còn được trọng dụng. Nếu nàng ta giết người, mấy thị vệ thủ thành sẽ không quản.”

”Đúng, người đưa cho nàng ta đi, tiền không quan trọng, bảo vệ tính

mạng mới quan trọng hơn.”

Mọi người khuyên Bạch Vũ, khuyên nàng không cần phải lấy trứng chọi đá.

Chương 24: Lần đầu đến đông nhạc, phiên toái (3)

Hạ Lôu Trinh đắc ý cười rộ lên: “Có nghe thấy không, không ai quản sống chết của một con kiến như ngươi. Không muốn chết thì mau chóng đem đồ giao nộp ra đây.”

Bạch Vũ mắt lạnh nhìn, Triệu hoán sĩ là có thể càn rỡ như vậy sao? Những đồ trên người nàng đều là do sư phụ cho nàng, đừng nói là Triệu hoán sĩ, cho dù có là chân chính Triệu hoán sư đến đây, cũng đừng hòng bắt nàng khi không đem đồ vật của mình ra giao nộp.

”Không đưa. Có bản lĩnh thì ngươi tự mình tới lấy!”

”Muốn chết! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đáng thương cho ngươi ngày đầu tiên lại chết ở trong này.” Hạ Lôu Trinh giận tím mặt, không chút do dự Triệu hồi ra Triệu hồi thú của mình.

”Bá Vương Lục Tích!”

Một con Cự Tích thân dài đến hai thước màu xanh biếc xuất hiện trước mặt Bạch Vũ, ngẩng cao cái đầu to lớn, con mắt lạnh như băng như độc xà nhìn chăm chăm Bạch Vũ, một cỗ hơi thở nguy hiểm ngoan độc tán ra bốn phía, khiến cho những người xung quanh không tự chủ được phải tránh xa.

Bạch Vũ không tự chủ được rung mình một cái.

Đây là một con Triệu hoán thú hệ Kim, là một Triệu hoán thú có thao tác rất mãnh liệt nổi danh là Bá Vương Lục Tích, phàm là những con

mồi ở khoảng cách trong vòng ba thước cơ hồ không thể nào đào thoát.

Bạch Vũ chưa từng học qua những tri thức về Triệu hoán thú, nhưng nàng trước lại mơ hồ nghĩ đến thông tin này. Nàng cũng không hiểu được nàng như thế nào lại đột nhiên biết được những chuyện này, nàng cũng không có thời gian nghiên cứu suy nghĩ, bởi vì hiện tại nàng đang ở trong phạm vi ba thước.

”Tiểu Thanh!” Bạch Vũ lập tức gọi ra tiểu Thanh.

Cùng lúc đó, Bá Vương Lục Tích cử động, thân thể cao lớn giống như lò xo, nhanh như tia chớp phóng về phía Bạch Vũ, răng nanh tràn đầy, mồm to như chậu máu nháy mắt đã tới trước người Bạch Vũ.

”Thực nhanh!” Không ít người dẫn đầu từ xa xa phía trên nhìn xuống không khỏi thốt ra, bọn họ cũng là Triệu hoán sĩ, nhưng không ít người trong bọn họ căn bản không thấy rõ động tác của Bá Vương Lục Tích.

”Sao lại thế này?” Sa Hoảng từ trên thành lâu cao rất xa kia đi xuống, vừa lúc nhìn thấy một màn này.

”Sa Hoảng thiếu gia, là Hạ Lôu Trinh cùng một phạm nhân mới tới xảy ra xung đột.”

”Mới tới?” Sa Hoảng nhìn kỹ, cư nhiên là Bạch Vũ, nhất thời quá sợ hãi: “Đáng chết!”

Thực lực của Hạ Lôu Trinh hẳn biết rõ, Hạ Lôu Trinh từ khi đến nơi này, cùng Triệu hoán sĩ đồng cấp chiến đấu cho tới bây giờ chưa từng bị thua, đối phó với một cô nương bình thường như Bạch Vũ lại

càng không thể thất thủ.

Hắn nhanh chóng chạy như điên qua, đáng tiếc hắn đã đến quá muộn.

Mắt thấy Bá Vương Lục Tích chỉ cần khép miệng lại là có thể cắn đứt cổ Bạch Vũ, mọi người vây xem phát ra hoảng sợ thét chói tai, không ít nữ tử đều bịt kín mắt, không dám nhìn một màn huyết tinh Bạch Vũ bị cắn rơi đầu.

Chiêm chớp-----

Một tiếng chim hót thanh thúy uyển chuyển đột nhiên vang lên, ngọn lửa hùng hực nháy mắt đem Bá Vương Lục Tích bao phủ, Bá Vương Lục Tích đang mở ra mồm to như bồn máu bị ngọn lửa cực nóng lấp đầy, theo bản năng lập tức ngậm miệng lại, nhanh chóng lui về phía sau.

Sa Hoằng đang ở giữa không trung tâm tình đột nhiên hạ xuống, vừa rồi hắn thật sự nghĩ đến Bạch Vũ sẽ chết. Tưởng tượng đến cảnh Bạch Vũ chết trước mắt hắn, tâm của hắn đột nhiên nảy lên khó chịu.

Rõ ràng là tuyệt sắc khuynh thành, lại bị người coi như xấu nữ, bị vị hôn phu vứt bỏ, bị người kết phờng hãm hại. Bạch Vũ cái gì cũng không nói, bình tĩnh đi tới nơi lạnh khủng khiếp, cũng chưa từng cự tuyệt mà nhận mệnh.

Một cô nương như vậy, Sa Hoằng không muốn nàng chết như vậy. May mắn, nàng là Triệu hoán sĩ, nàng có thể tự bảo hộ chính mình.

Sa Hoằng nhìn chăm chăm Hỏa Diễm Thanh Điều đang bay trong Hỏa Diễm, liếc mắt một cái cũng nhìn ra được Hỏa Diễm Thanh Điều tư chất bất phàm, Bá Vương Lục Tích của Hạ Lôu Trinh cùng con

điều này căn bản không có cách nào so sánh, đè áp không phải chỉ một cấp bậc đâu.

Hạ Lôu Trinh lại không thấy như vậy, nàng ta đã đối phó qua rất nhiều Triệu hồi thú lợi hại, chỉ là một con chim nhỏ biết phun lửa mà thôi, nàng ta căn bản ngoảnh đầu khinh thường.

Chương 25: Lần đầu đến đông nhạc, phiên toái (4)

Edit: V.O

”Thật là đáng ghét, ăn luôn con điều kia đi!” Hạ Lâu Trinh thờ hống hển phát ra mệnh lệnh.

Bá Vương Lục Tích gật gù đắc ý, liều mạng muốn há miệng cắn tiểu Thanh, nhưng phía trước cái miệng của nó bất thành lình lại bị một ngọn lửa đốt cho huyết nhục mơ hồ, căn bản không thể mở ra, ngược lại tiểu Thanh móng vuốt sắc bén đem đầu nó cào cho chảy máu.

Cập thử xem-----

Trước mắt Bá Vương Lục Tích một mảnh đỏ tươi, một con mắt của nó trực tiếp bị cào đến luống cuống, thân mình nó đau đến mức một trận run rẩy, giống như nổi điên quay đầu bỏ chạy.

”Đừng chạy!” Hạ Lâu Trinh kích động hô to, Bá Vương Lục Tích đã đau đến mức không thể quay đầu lại được nữa, căn bản không thèm nhìn nàng ta, chỉ lo chạy trốn chết.

Hạ Lâu Trinh có chút sợ hãi, cũng muốn chạy, đột nhiên cảm thấy trên mặt tê rần, khuôn mặt bị tiểu Thanh cào ra ba vết máu nhào đầu về phía trước, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Tiểu Thanh còn ngại không đủ, lại phun ra một ngụm hỏa, ba người hầu đi lên giúp đỡ Hạ Lâu Trinh cùng nhau bị bao phủ trong biển lửa.

Bốn người kêu thảm, thật vất vả từ trong Hỏa Diễm chạy ra, đã chật vật không chịu nổi, mất đi nửa cái mạng.

”Bây giờ vẫn còn muốn bắt ta giao đồ ra sao?” Bạch Vũ gọi tiểu Thanh trở về, từ trên cao nhìn xuống các nàng, có thể nói con người chớp động, một mặt vui sướng đầy ý cười, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng năng lực của Triệu hoán thú để đánh người, cảm giác cũng không tệ lắm.

Bá Vương Lục Tích quả thật rất lợi hại, nhưng con Bá Vương Lục Tích này lại là tư chất bình thường, cùng một bậc với tiểu Thanh nhưng lại kém xa. Đương nhiên thuộc tính tương khắc cũng hô trợ được không ít.

Ngũ đại nguyên tố của Ngũ hành thế giới có quan hệ tương sinh tương khắc, có thể là bởi vì Thần Sáng Thế lúc ấy đặt ra, nếu đem ra so sánh, thuộc tính khắc chế của Ngũ hành thế giới phi thường đơn giản, chỉ có năm điều: “Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim.

Hỏa hệ của tiểu Thanh vừa vặn khắc chế Kim hệ của Bá Vương Lục Tích.

Mọi người một mảnh ồ lên, kinh hô không thôi, nữ tử mới tới mang cái khăn che mặt này cũng là Triệu hoán sĩ! Lại còn là Triệu hoán sĩ lợi hại như vậy, mới một lát đã đem Hạ Lôu Trinh đánh bại.

”Ta không có nhìn lầm đi? Con chim nhỏ kia cư nhiên có thể đánh bại Bá Vương Lục Tích?”

”Đúng vậy, là Hạ Lôu Trinh bị đánh bại! Còn bị đánh bại..... thực thê thảm.”

”Dựa vào, là trùng hợp đi?”

”Chuyện này cũng có thể trùng hợp? Người đi chạm vào một cái thứ xem?”

.....

Hạ Lôu Trinh nghiêng rặng nghiêng lợi, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới nàng sẽ bị một Triệu hồi sĩ mới đến đánh bại!

”Hừ! Không phải là bởi vì thuộc tính của người khác chế ta sao? Người chờ đó cho ta, Hoàn tử sẽ không bỏ qua cho người!” Nàng hung hăng phun một ngụm nước miếng, cùng ba người còn lại khập khiễng nhanh chóng chạy mất dạng.

”Hoàn tử? Hoàn tử là ai?” Bạch Vũ mặc danh kỳ diệu.

Một đám người khi nghe đến tên Hoàn tử, nhất thời sắc mặt xanh mét, hết thảy cùng Bạch Vũ cách ra một khoảng cách, giống như sợ gặp phải ôn dịch, cách ly Bạch Vũ rất xa.

”Hắn là chỉ Hoàn Tố Âm, nàng ta là nghệ sĩ của Đông Nhạc Quận vương, phụ trách quản lý công tác tu bổ tường thành bên Bình Thạch thành này.” Sa Hoằng đi tới, nhìn Bạch Vũ với ánh mắt tràn ngập ngạc nhiên.

Đầu tiên là che dấu dung mạo khuynh thế, sau lại che dấu thân phận Triệu hoán sĩ, thật không biết trên người nàng có bao nhiêu kinh hi.

Bạch Vũ nhìn mặt lại: “Nàng ta nếu tới tìm ta lời thôi chẳng phải rất phiền toái sao?” Là người lãnh đạo trực tiếp sao! Hơn nữa lại có thể khiến cho Đông Nhạc Quận vương thu làm nghệ sĩ, thực lực hẳn là

cũng không tòi.

”Không cần lo lắng, ta sẽ cảnh cáo nàng ta đừng tới tìm người gây phiền toái.” Sa Hoảng nghiêm trang cam đoan.

Bạch Vũ chần chờ một lúc: “Nàng ta là nghĩa nữ của Quận vương, người đi cảnh cáo nàng, không tốt lắm đâu?” Người khẳng định sẽ không trêu chọc vào phiền toái đó chứ?

Chương 26: Công hội triệu hoán sư (1)

Edit: V.O

”Không ngại” Sa Hoằng lộ ra tươi cười như ánh mặt trời, không cho là đúng khoa tay: “Nàng ta là nghĩa nữ, còn ta là Đại nghĩa tử của Quận vương.”

Bạch Vũ đúng là không biết Sa Hoằng ở Đông Nhạc quốc có thân phận hiển hách như thế này: “Cho nên người rất quen thuộc?”

”Không quá quen thuộc.”

”Ân?” Đều có chung một nghĩa phụ, hoàn toàn có thể không quen sao?

”Phụ vương ta có 50 nghĩa tử, 30 nghĩa nữ, ta chung quy cũng không thể quen thuộc từng người được?”

“.....” Phụ vương người đúng là có nhiều đứa nhỏ a!

”Triệu hoán sư ở Đông Nhạc có địa vị vô cùng cao. Người nếu đã là Triệu hoán sĩ, là có thể được vào ở Thạch phòng trong thành lâu, mỗi khi đến trăng tròn còn có thể nhận được 500 khối tinh thể thứ phẩm coi như phí lao động, tùy thời đều có thể đi ra ngoài, nếu không muốn có thể nghỉ tại chỗ này cũng được, thành chủ sẽ an bài cho người. Nhưng trước hết người phải vào thành đến Công hội Triệu hoán sư nhận chứng thực.” Sa Hoằng còn thật sự nhắc nhở Bạch Vũ.

”Công hội Triệu hoán sư? Chính là Công hội Triệu hoán sư do Vô Trần Cung thành lập ở các quốc gia sao?” Bạch Vũ ở trong thành Bắc La Quận quốc đã từng thấy qua Công hội Triệu hoán sư, nguy nga hoa lệ, rộng lớn đại khí, nhưng về ngoài khí thế lại hoàn toàn khác xa Hoàng cung.

Nghiệp đoàn như vậy trải rộng cả Vân Vũ Thần Châu, đơn giản mà nói chính là cấp hộ tịch cho các Triệu hoán sư, chứng thực thân phận cùng thực lực của Triệu hoán sư, thuận tiện mua bán các loại tài nguyên tu luyện, cung cấp khán đài để thi đấu, ngẫu nhiên còn phát hành một ít nhiệm vụ có giải thưởng, mở mấy hội đấu giá tinh thể.

Những thứ có quan hệ buôn bán làm ăn với Triệu hoán sư cơ hồ đều bị bọn họ độc quyền, Vô Trần Cung bởi vì vậy cũng trở thành tông môn giàu có nhất Vân Vũ Thần Châu.

”Đúng, chính là nó. Vô Trần Cung chứng thực thân phận Triệu hoán sư ở Vân Vũ Thần Châu đều thông dụng, người nếu chuẩn bị đi, ta có thể đi cùng người.” Sa Hoằng trong con người anh khí bức người tràn ngập chân thành.

”Vẫn không cần phiền toái người, ta có thể tự mình đi. Người hẳn là có việc phải vội đi?” Sa Hoằng dọc theo đường đi đều rất chiếu cố nàng, nàng thật sự ngượng ngùng lại phải phiền toái hẳn.

Sa Hoằng chém đinh chặt sắt: “Không có, ta hiện tại rất rảnh rỗi.”

Hắn vừa mới nói xong, người dẫn đầu đi phía sau hắn liền sắc mặt xấu hổ nói: “Sa Hoằng thiếu gia, Quận vương vừa rồi còn gọi người trở về lập tức bẩm báo.....”

Sắc mặt Sa Hoằng nhất thời liền đen.

Bạch Vũ buồn cười: “Ta tự mình đi thôi, người có việc vội đi sẽ không đi theo giúp ta được.”

”Được rồi. Nếu có cần trợ giúp cái gì nhất định phải nói với ta.” Sa Hoảng bất đắc dĩ dặn dò.

Sau khi Bạch Vũ dàn xếp mọi thứ ổn thỏa, liền một mình đi Bình Thạch thành.

Bình Thạch thành tuy rằng không lớn, còn thường xuyên bị mãnh thú tập kích, nhưng không có tiêu điều như trong tưởng tượng, trong thành đồ vật nên có đều có, trên đường cái còn thập phần náo nhiệt.

Ngay giữa trung tâm thành có một trường thi đấu lớn ngoài trời, tiếng người ồn ào, Bạch Vũ ở khoảng cách thật xa cũng có thể nghe được tiếng quát tháo kích động huyên não giữa sân.

”Các vị mau tới trường thi đấu khiêu chiến đi! Thắng liên tiếp mười trận có thể đạt được 10 vạn tinh thể thứ phẩm, thắng liên tiếp 20 trận còn có thể đi lấy tiền thưởng ở bên trong sảnh, có hứng thú đến khiêu chiến một trận không?” Bọn tiểu nhị ở đài thi đấu khắp nơi lôi kéo người đi vào khiêu chiến.

”Người bị lôi kéo tham gia thi đấu gần đây tựa hồ đặc biệt nhiệt tình?” Mọi người xem náo nhiệt nghị luận sôi nổi.

”Người không biết? Có một Triệu hoán sĩ đặc biệt lợi hại mới vừa đến trường thi đấu này, trong tay có một con Triệu hoán thú Nhất giai, ngay cả Triệu hoán thú Nhị giai của người ta cũng bị đánh bại, đã thắng liên tiếp 15 trận, bây giờ nếu không có ai lên khiêu chiến, chỉ sợ thực khiến cho hắn thắng liên tiếp 20 trận!”

”A? Khó trách đài thí đấu lại gấp rút như vậy, Triệu hoán sĩ có năng lực thắng liên tiếp 20 trận ở trên đài thí đấu năm năm này cộng lại cũng không vượt quá mười người! Nếu để cho hắn thành công, cả Quận quốc chỉ sợ đều phải oanh động, tham gia thí đấu còn được trả tiền thưởng hậu hĩnh, bọn họ như thế nào cũng không thể để cho người ta đơn giản thành công thắng liên tiếp.”

”Nói gì thì nói, nhưng nghe nói đánh cuộc ở đài thí đấu đã bị lỗ không ít tiền, chúng ta cũng có thể đi đánh một khoản mới đúng.....”

”Ai, vị cô nương này, nhìn người mi thanh mục tú, linh mạch thượng đẳng, nhất định là Triệu hoán sĩ lợi hại, có muốn đến tham gia trận thí đấu xác định tên tuổi?” Một tiểu nhị đến lôi kéo trước mặt Bạch Vũ.

Chương 27: Công hội triệu hoán sư (2)

Bạch Vũ vẻ mặt mông lung, lí do thoái thác này chẳng lẽ không giống với bọn giang hồ bịp bợm hay dùng hay sao? Ngay cả nàng nhìn qua là một nữ tử yếu đuối như vậy cũng bị lôi kéo, xem ra đài thi đấu kia thật sự là rất sốt ruột.

”Cám ơn, ta tạm thời không có ý định này.” Bạch Vũ uyển chuyển vự tuyệt.

”Vậy sao? Kia thật đáng tiếc.” Tiểu nhị lại chạy nhanh đi tìm người kế tiếp.

Bạch Vũ tiếp tục đi về phía trước, không khó khăn để tìm ra phân hội do Vô Trần Cung mở ra ở Bình Thạch thành.

Cùng với Công hội Triệu hoán sư ở Bắc La vương thành giống nhau, nghiệp đoàn nơi này cũng đồng dạng trang trí xa hoa, xanh vàng rực rỡ, so với mỗi kiến trúc trong thành cũng có thể thấy được, cũng chỉ có Vô Trần Cung mới có khả năng đem kiến trúc của mình gây dựng khí phách như thế.

Bạch Vũ bước vào Công hội Triệu hoán sư, đệ tử nghiệp đoàn nghe nói nàng tới chứng thực thân phận Triệu hoán sư, lập tức khách khí thỉnh nàng vào phòng khách, bưng lên cho nàng một ly trà ngon: “Thỉnh ngài chờ một chút, Hội trưởng của chúng ta đang vội, đợi lát nữa sẽ gặp ngài.”

”Tốt.” Bạch Vũ cũng không nóng vội, kiên nhẫn ngồi uống trà.

Hội trưởng phân hội ở Bình Thạch thành họ Hành, tên là Hành Tuấn Sơn, danh tự nghe có vẻ như là anh tài kiệt xuất, nhưng kỳ thật là một người mập mập cao lớn thô kệch. Lúc đệ tử hướng hấn bẩm báo có Triệu hoán sư đến chứng thực thân phận, hấn đang cùng Thương trưởng lão của Vô Trần Cung nói chuyện.

”Không thấy ta đang bận sao? Lúc này sao lại có người đến thí nghiệm kiểm tra?” Hấn rất không bình tĩnh trừng mắt.

Đệ tử vẻ mặt đau khổ, người ta vừa mới tới, ta còn có thể không cho người ta vào cửa hay sao?

”Có Triệu hoán sư đến đây sao?” Thương trưởng lão nghe được, vuốt vuốt bộ râu dài tiên phong đạo cốt, sắc mặt nghiêm nghị: “Vậy người mau đi đi, chính sự quan trọng hơn, không thể chậm trễ.”

”Được, ngài trước cứ ngồi đây, ta lập tức sẽ trở lại.” Hành Tuấn Sơn thập phần khách khí cung cúc lui ra ngoài, đi phòng khách.

Hấn chấp tay sau lưng vênh vác tự đắc tiêu sái tiến vào phòng khách, mắt lạnh đánh giá Bạch Vũ: “Người đến là để thí nghiệm kiểm tra thực lực Triệu hoán sư? Nhìn qua không được tốt lắm. Trước kia có từng thí nghiệm qua chưa?”

”Không có. Hôm nay là lần đầu tiên.” Bạch Vũ thành thật trả lời.

”Lần đầu tiên? Tức là còn chưa có chứng thực?” Hành Tuấn Sơn sắc mặt rất không vui vẻ.

Thật vất vả mới có cơ hội nịnh bợ trưởng lão lại bị quấy rầy, nếu kiểm tra Bạch Vũ không phải Triệu hoán sư, hấn nhất định phải tiêu diệt nàng. Chuyện tình giả mạo Triệu hoán sư này tuy rằng rất ít,

nhưng không phải không có.

”Đi theo ta.” Hành Tuấn Sơn mang theo Bạch Vũ trước đi đến phòng kiểm tra của nghiệp đoàn.

Phòng thí nghiệm không lớn, bên trong xếp đặt một cái thủy tinh kiểm tra cao gần nửa thước, cùng với cái lần trước Dạ Quân Mạc mang đến không khác nhau lắm, chẳng qua lớn hơn nhiều.

”Gọi ra Triệu hoán thú của người đi.” Hành Tuấn Sơn không chút để ý nói.

Bạch Vũ gọi ra tiểu Thanh, tiểu Thanh vừa ra liền hung hăng nói năng khó chịu, mãnh liệt biểu đạt bất mãn đã lâu không thể đi ra ngoài.

Hành Tuấn Sơn nhìn lên, chính là một con Nhất giai Hỏa Điều rất không thu hút, càng thêm không kiên nhẫn: “Nhất giai, Hỏa hệ, Hỏa Diễm Thanh Điều, cấp bậc trước mắt của người là Triệu hồi sĩ sơ giai. Người tên là gì?”

”Bạch Vũ.”

Bạch Vũ vừa mới nói xong, thủy tinh thí nghiệm đột nhiên phát ra một tiếng gầm rú thật lớn, tất cả Công hội Triệu hoán sư đều theo tiếng gầm rú mà kinh hoàng kịch liệt, giống như động đất.

”Má ơi! Sao lại thế này?” Hành Tuấn Sơn một người không đứng vững, bị quăng ngã, cái mặt lớn găm lun vào trên đất. Kích động ngẩng đầu, nhìn thấy trong thủy tinh thí nghiệm linh khí một đường thẳng tiến, trực tiếp phá tan bậc 9!

Đừng nói là thủy tinh thí nghiệm của Bình Thạch thành, ngay cả thủy

ting của Vô Trần Cung cũng chưa từng thí nghiệm đo ra Triệu hoán thú có tư chất 9 điểm, cơ hồ nơi xung yếu của trụ đỉnh linh khí làm cho thủy tinh không xong, phát ra chấn động kịch liệt, làm cho tất cả Công hội Triệu hoán sư đều run rẩy.

Chương 28: Công hội triệu hoán sư (3)

“Này..... cái này không phải là do thủy tinh bị hư đó chứ?” Hành Tuấn Sơn há hốc mồm nhìn thủy tinh, khó có thể tin được.

“Xảy ra chuyện gì?” Cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, một lão giả mặc áo bào màu trắng tiến vào.

“Trưởng lão, ngài sao lại đến đây?” Hành Tuấn Sơn lập tức cúi đầu khom lưng nghênh đón.

Trưởng lão liếc mắt một cái: “Ta cũng không phải kẻ điếc, động tĩnh lớn như vậy, ta còn không nghe được sao?”

“Đúng, đúng, ngài tới vừa lúc, thủy tinh thí nghiệm hình như đã bị hư, trị số cư nhiên vọt tới 9 điểm.”

“Triệu hoán thú tư chất 9 điểm?” Trưởng lão cũng lắp bắp kinh hãi, thủy tinh thí nghiệm phải trải qua trăm năm mài chế mới có thể tạo ra, trừ phi là bị nát, nếu không không có khả năng xác định sai, vậy chỉ có thể là.....

Hắn đem ánh mắt chuyển hướng về phía Bạch Vũ: “Tiểu cô nương, lão phu là Thương trưởng lão của Vô Trần Cung, lão đến giúp người thí nghiệm được không?”

“Có thể.” Bạch Vũ cũng không để ý ai làm thí nghiệm cho nàng. Vị trưởng lão này nhìn qua rõ ràng so với vị Hội trưởng kia không có nói nhiều, nàng đương nhiên sẽ không thể cự tuyệt.

Thương trưởng lão phát tay để cho Hành Tuấn Sơn rời đi, lại thí nghiệm một chút tư chất cho tiểu Thanh, xác nhận tiểu Thanh tư chất quả thực đạt tới 9 điểm, hấn kích động đến mức thanh âm đều phát run: “Tiểu cô nương, người gọi là Bạch Vũ sao? Người có bằng lòng lại để cho Hỏa Diễm Thanh Điều của người thí nghiệm trụ cột thuộc tính một chút?”

Cái gọi là trụ cột thuộc tính chính là chỉ lực công kích, lực phòng ngự cùng sức chịu đựng.

Lực công kích cùng lực phòng ngự có thể lý giải được, còn sức chịu đựng lại có điểm giống với lượng máu của Triệu hoán thú, quyết định bọn chúng có thể chiến đấu trong thời gian bao lâu. Tác chiến cùng bị thương cũng đều tiêu hao sức chịu đựng của chúng, một khi sức chịu đựng tiêu hao hết, cũng chỉ có thể trở lại linh mạch của chủ nhân để nghỉ ngơi.

Triệu hoán thú đập phá hư không mà đến, cùng chủ nhân liên kết chặt chẽ, hoàn toàn dựa vào chủ nhân để sinh tồn, chỉ cần chủ nhân bất tử, Triệu hoán thú chân chính sẽ không tử vong, vô luận có bị trọng thương bao nhiêu đều có thể ở trong linh mạch để chữa trị. Bất quá mỗi lần sức chịu đựng của chúng bị hao hết, linh mạch của chủ nhân cũng sẽ bị thương nặng theo.

Ba thuộc tính này phòng chừng là tiêu chuẩn trọng yếu chỉ thực lực của Triệu hoán thú, Công hội Triệu hoán sư dùng phương pháp thí nghiệm đặc biệt này đem ba thuộc tính lượng hóa, lấy con số theo hình thức trực quan để biểu thị. Dựa theo quy định, muốn thí nghiệm ba thuộc tính này ở nghiệp đoàn thì phải trả thù lao.

”Phải trả bao nhiêu tiền?” Bạch Vũ rất cẩn thận hỏi.

”Không cần, không cần, Triệu hoán thú hiếm có hi hữu có thể miễn phí thí nghiệm.” Thương trưởng lão vội vàng xoa tay. Nói giỡn, thật vất vả mới gặp được một con Cực phẩm Triệu hoán thú, hấn năm mơ cũng muốn nhìn xem thuộc tính, làm sao có thể đòi tiền?

”Vậy thí nghiệm một chút đi, ta cũng muốn nhìn xem năng lực của tiểu Thanh như thế nào.” Bạch Vũ sờ sờ tiểu Thanh.

”Chiêm chiếp-----” tiểu Thanh xoay đầu qua một bên, tỏ vẻ kháng nghị.

”Người không muốn thí nghiệm? Vì cái gì?”

”Chiêm chiếp-----”

”Người đói bụng, phải ăn no mới có thể thí nghiệm?” Bạch Vũ thần tình hắc tuyến. Nghe nói Triệu hoán thú cùng chủ nhân ưa thích mùi vị thức ăn tương tự, nàng ban đầu còn không tin tưởng lắm, xem ra Triệu hoán thú của nàng cùng nàng giống nhau cũng là một cật hóa(*).

(*)Cật hóa: Là từ chỉ những người thích ăn uống.

Thương trưởng lão cười tươi hớn hở: “Lầu hai của nghiệp đoàn có bán các loại đồ ăn của Triệu hoán thú, Bạch Vũ cô nương đợì lát nữa có thể đi nhìn xem.”

”Vậy cũng được? Đợì kiểm tra xong ta mang người đi ăn đủ.....” Bạch Vũ ôm tiểu Thanh, trấn an hơn nửa ngày, tiểu Thanh mới không vui thỏa hiệp, thành thật đứng trên đầu vai Bạch Vũ.

Ba hạng mục thí nghiệm tiến hành ở trong ba phòng khác nhau.

Thí nghiệm lực công kích là cung cấp các vật phẩm có cường độ khác nhau, xem Triệu hoán thú có thể gây thiệt hại được đến mức nào.

Lực phòng ngự chính là tiến hành công kích Triệu hoán thú, thí nghiệm xem cường độ thừa nhận tổn thương của Triệu hoán thú là bao nhiêu.

Còn lại sức chịu đựng là xem Triệu hoán thú dưới áp lực nặng nề có thể kiên trì được bao lâu.

Mỗi một loại thí nghiệm đều được nắm chắc có chừng mực, cam đoan Triệu hoán thú sẽ không thật sự bị thương.

Chương 29: Công hội triệu hoán sư (4)

Edit: V.O

Bạch Vũ nhìn qua công cụ thí nghiệm một lần, lại nhìn tiểu Thanh đang đứng trên đầu vai rầu rĩ, nhỏ giọng nói thầm: “Lấy năng lực của ngươi, lực công kích đại khái có thể đạt tới 10, lực phòng ngự 4, sức chịu đựng 5?”

Tiểu Thanh nghiêng đầu, đôi mắt như hồng ngọc nhấp nháy.

”Ngươi hỏi ta thì làm sao mà biết được? Ân..... Ta đoán là vậy.” Bạch Vũ vô tội nhún nhún vai. Nàng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu được cảm giác của tiểu Thanh, có thể rõ ràng cảm thấy được năng lực của tiểu Thanh, thực dễ dàng đoán ra trị số thuộc tính của tiểu Thanh.

Bạch Vũ không biết đây là bởi vì nàng cùng tiểu Thanh tâm ý tương thông, hay là nàng đối với tất cả Triệu hoán thú đều có cảm giác nhạy bén như vậy.

”Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi.” Thương trưởng lão không nghe Bạch Vũ nói thầm, hưng trí bừng bừng bắt đầu thí nghiệm.

Ba hạng mục thí nghiệm, chỉ có thí nghiệm sức chịu đựng là tương đối mất thời gian, lại thêm thí nghiệm khác cũng không mất thời gian nhiều lắm, rất nhanh liền có kết quả.

Hòa Diễm Thanh Điều Nhất giai

Lực công kích 10

Lực phòng ngự 4

Sức chịu đựng 5

Quả nhiên cùng với suy đoán của Bạch Vũ giống nhau như đúc.

Lúc Thương trưởng lão nhìn thấy kết quả này, thật nhanh hít một ngụm khí, một bộ giống như bệnh tim sắp phát tác.

Lực phòng ngự cùng sức chịu đựng của Hỏa Diễm Thanh Điều trị số tuy rằng chỉ có thể xem như là tốt, nhưng bởi vì Triệu hoán thú Hỏa hệ có thiên phú về công kích, lực phòng ngự cùng sức chịu đựng của nó rất yếu ớt.

Điều kinh khủng chính là lực công kích của Hỏa Diễm Thanh Điều cư nhiên cao tới 10, cơ hồ chính là tiêu chuẩn cao nhất của Triệu hoán thú Nhất giai! Thậm chí có thể so sánh với đại đa số Triệu hoán thú Nhị giai.

”Không hổ là Cực phẩm Triệu hoán thú! Hiện giờ mới Nhất giai mà đã có năng lực đáng sợ như vậy, nếu lớn dần lên.....” Thương trưởng lão phát ra tán thưởng tự đáy lòng, cười tủm tỉm nhìn về phía Bạch Vũ: “Bạch Vũ cô nương, không biết ngươi có hứng thú gia nhập Vô Trần Cung của chúng ta không?”

Đuôi lông mày Bạch Vũ nhắc lên: “Có hứng thú thì như thế nào? Vô Trần Cung thu nhận đệ tử không phải rất nghiêm khắc sao?”

”Đúng là rất nghiêm khắc, nhưng lấy tư chất của ngươi mà nói không phải là chuyện rất đơn giản sao? Chỉ cần ngươi trúng cử Đại hội

Triệu hoán, biểu hiện thật tốt, người khảng định có thể được tuyển đến Vô Trần Cung.” Thương trưởng lão khuyên bảo Bạch Vũ thao thao bất tuyệt, giống như đẩy mạnh tiêu thụ việc buôn bán của chính mình: “Người ở Bình Thạch thành chứng thực thân phận Triệu hoán sư, là người Đông Nhạc Quận quốc sao? Ta cùng Đông Nhạc Quận vương cũng có quen thuộc, ta giúp người viết tín thư, đề cử người đại biểu cho Đông Nhạc tham gia Đại hội Triệu hoán, như thế nào?”

Bạch Vũ ánh mắt sáng ngời, đây gọi là buồn ngủ lại có người đến tặng gỏi đầu a, ta đang lo không có cơ hội tuyển chọn để tham dự Đại hội Triệu hoán, người liền tặng cơ hội tới cho ta.

”Nghe nói ở Đại hội Triệu hoán đạt được danh hiệu đứng đầu có thể hướng cung chủ Vô Trần Cung đưa ra một yêu cầu, là thật sao?” Bạch Vũ hỏi.

”Là thật. Chỉ cần người không đề cập tới yêu cầu tiêu diệt hay làm tổn hại đến một quốc gia, yêu cầu bình thường chúng ta đều đáp ứng.” Thương trưởng lão lập tức gật đầu, phi thường tự hào nói: “Cung thủ Vô Trần Cung chúng ta chính là Triệu hoán sư đứng đầu ở Vân Vũ Thần Châu, chuyện mà người làm không được, Vân Vũ Thần Châu sẽ không có ai có thể làm được. Người có phải động tâm rồi hay không?”

”Có.” Bạch Vũ gật gật đầu.

Thương trưởng lão vui mừng hớn hờ, khẩn cấp chà xát hai tay: “Ta hiện tại phải đi viết thư.”

”Chờ một chút, người có thể đừng đem tư chất của tiểu Thanh nói ra không? Ta tạm thời không muốn để cho người khác biết.” Bạch Vũ con người trong trẻo nháy mắt nhìn hấn.

Vừa mới thí nghiệm một chút đã khiến cho cả Công hội Triệu hoán sư đều chấn động, Cực phẩm Triệu hoán thú so với tưởng tượng của nàng còn quý hiếm hơn, nếu truyền ra ngoài, về sau nhất định sẽ không ngừng chịu phiền toái, nàng vẫn nên tự hạ thấp mình một chút mới tốt.

Thương trưởng lão sắc mặt nghiêm túc lên: “Người không muốn chọc người nhìn chăm chăm phải không? Được, ta sẽ giúp người giữ bí mật, trừ bỏ hướng cung chủ Vô Trần Cung bẩm báo một chút, ở bên ngoài ai ta cũng sẽ không nói.”

Hắn nói xong, đem kết quả thí nghiệm trước mặt Bạch Vũ loại bỏ, ngay cả bản ghi chép cũng đều xóa sạch sẽ.

Chương 30: Thức ăn của tiểu thanh (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ đối với Thương trưởng lão ấn tượng cũng không tệ lắm, nguyện ý tin tưởng hẳn. Đương nhiên, nếu hẳn tiết lộ ra ngoài, Bạch Vũ cũng không sợ, cùng lắm thì ứng phó với một chút phiền toái.

Hai người ở trong phòng thí nghiệm hàn huyền hồi lâu mới đi ra ngoài, Thương trưởng lão vỗ đầu: “Thiếu chút nữa đã quên đưa cái này cho ngươi. Đây là huy chương Triệu hoán sư của ngươi, có nó ngươi có thể đi đến các nơi của công hội Triệu hoán sư mua bán vật phẩm, mau chóng lấy máu nhận chủ đi.”

Bạch Vũ tiếp nhận, đây là một cái huy chương nhỏ bằng kim loại màu đồng cổ, mặt trên điêu khắc hoa văn một đóa hỏa diễm, thập phần tinh tế. Nàng nhỏ một giọt máu lên mặt trên, nháy mắt đã bị hấp thu.

Bạch Vũ đem huy chương cất vào, lập tức lên lầu hai, tiểu Thanh đã sớm không còn kiên nhẫn, gào thét phải có đồ ăn.

Thương trưởng lão tươi cười đưa Bạch Vũ lên lầu, Hành Tuấn Sơn buồn bực đứng phía sau Thương trưởng lão: “Trưởng lão, người cần gì phải đối với nàng ta khách khí như vậy? Không thể nào tư chất Triệu hoán thú của nàng ta thật sự đạt tới 9 điểm?”

”Nói hươu nói vượn cái gì? Ngươi đã gặp Cực phẩm Triệu hoán thú như vậy chưa? Thủy tinh chịu ảnh hưởng, xảy ra chút vấn đề mà thôi.” Thương trưởng lão phụng phịu, nghiêm trang quát lớn.

”Kia nàng ta.....”

”Triệu hoán thú của nàng là tư chất hiếm thấy, sắp đạt tới Cực phẩm, đã là cực hiếm thấy.” Thương trưởng lão trợn tròn mắt nói dối, mặt cũng không hồng một chút.

Hành Tuấn Sơn bĩu môi, vẻ mặt trái lại khinh thường. Chỉ là một cái hiếm thấy mà thôi, tư chất đạt tới 7 điểm, đáng giá phải coi trọng như vậy sao?

Thương trưởng lão lườm quản Hành Tuấn Sơn suy nghĩ cái gì, tùy tiện công đạo vài câu liền vội vội vàng vàng ly khai. Tình cờ gặp được một Triệu hoán thú Cực phẩm trong cực phẩm, hẳn đương nhiên phải nhanh chóng trở về hướng cung chủ bẩm báo.

Bạch Vũ đi lên lầu hai lập tức bị hàng hóa phẩm cấp rực rỡ muôn màu làm cho say mê. Linh thuật, linh khí, thức ăn của Triệu hoán thú, cái gì cần cũng đều có. Tiểu Thanh lúc này nhìn thấy thức ăn đã bắt đầu chảy nước miếng.

Thức ăn của Triệu hoán thú cũng không phải để lấp đầy bụng, trên thực tế nó không dùng giống như ăn cơm, thức ăn của Triệu hoán thú có hiệu quả đặc thù. Ví dụ tăng lên một chút xác suất lực công kích, hoặc là làm cho Triệu hoán thú có thể tu luyện các loại linh thuật nhanh hơn.....

Bởi vậy giá cả xa xỉ, quý nhất phải kể tới thức ăn tăng tư chất của Triệu hoán thú. Loại thức ăn này có xác suất đề cao tư chất Triệu hoán thú, ai cũng biết tư chất của Triệu hoán thú có ảnh hưởng lớn bao nhiêu, nhưng tăng thêm một chút, tương lai lớn dần lên sẽ hoàn toàn không giống như trước nữa.

Bạch Vũ dạo qua một vòng, một loại muốn mua cũng đều không có. Nàng muốn cho tiểu Thanh tăng lên tư chất, tuy rằng tư chất hiện tại của tiểu Thanh đã không thấp, nhưng mãi (max) tư chất mới là thứ nàng muốn.

Đáng tiếc thức ăn tăng lên tư chất ở đây xác suất thành công cực thấp, 10% cũng không đến, còn đắt tiền muốn chết, không có mấy trăm vạn tinh thể thứ phẩm thì không thể mua được.

”Tiểu Thanh, đồ ăn ở nơi này đều quá kém, ta trở về làm đồ ăn ngon cho ngươi ăn có được không?” Bạch Vũ cùng tiểu Thanh thương lượng.

Tiểu Thanh liếc mắt nhìn nàng, trong mắt rõ ràng viết: “Ngươi làm?”

”Ngươi không tin ta?” Bạch Vũ nâng mi: “Đương nhiên là ta làm. Ta tốt xấu cũng là một Y sư có được không?”

Thức ăn của Triệu hoán thú đều là do Dược thiện sư làm ra, Dược thiện sư kỳ thật là một chi nhánh của Y sư, bọn họ phối hợp hợp lý các loại dược liệu làm ra thức ăn của Triệu hoán thú cùng Linh tửu (rượu) trợ giúp đột phá linh mạch.

Bạch Vũ là Y sư, trù nghệ lại tỉ mỉ, làm một Dược thiện sư đối với nàng mà nói cực kỳ dễ dàng. Trong trí nhớ của nàng có một phương thuốc 100 % tăng lên 1 điểm tư chất, cái này là cùng với ác mộng, mạnh mẽ tiến vào đầu óc của nàng.

Tuy rằng là từ trong mộng có được, nhưng Bạch Vũ không hiểu sao lại cực kỳ tin tưởng phương pháp phối chế đó là thật.

Tiểu Thanh không tình nguyện náo loạn một hồi, mới chọt chọt vào đầu nàng.

”Lúc này mới ngoan.” Bạch Vũ lập tức bắt đầu chọn mua dược liệu theo phương pháp phối chế, cũng rất nhanh liền gặp phiền toái.

Chương 31: Thức ăn của tiểu thanh (2)

Bạch Vũ không có đủ tiền.

Phương pháp phối được thức ăn của Triệu hoán thú tăng lên 100% tư chất căn bản không nên xuất hiện ở Vân Vũ Thần Châu, đó là bí phương từ thời kỳ viễn cổ Sáng Thế Thần lưu truyền đến nay, cho dù ở trên Ngũ Hành đại lục cũng cực kỳ trân quý, xuất ra có thể khiến cho cả Vân Vũ Thần Châu nghiêng trời lệch đất!

Phối phương trân quý như thế đương nhiên nếu sử dụng những dược liệu tự nhiên không có khả năng tạo thành, loại thức ăn của Triệu hoán thú này tên là bánh ngọt Du Linh, nguyên liệu chủ yếu chính là Du Linh Thảo ngoài 3000 năm. Nếu Bạch Vũ trong tay không phải có Du Linh Thảo sư phụ đưa cho, nàng căn bản sẽ phải lo lắng việc làm ra bánh ngọt Du Linh.

Theo dự đoán thì niên kỷ phải cực cao, mặt khác nguyên liệu tự nhiên khác niên đại cũng không thể thấp, nếu không có cho vào cũng không hiệu quả.

Bạch Vũ cần hai loại dược liệu, Mật Hồng cùng Dung Nha Phấn đều ít nhất phải trên 500 năm mới được. Mật Hồng cùng Dung Nha Phấn là dược liệu cực kỳ thông thường, nhưng hơn 500 năm cũng cực kỳ trân quý, cộng vào cũng phải hết 120 vạn tinh thể thứ phẩm.

Sư phụ cho nàng tiền nhìn qua rất nhiều, nhưng nếu dùng để tu luyện thì chính là như muối bỏ biển.

Bạch Vũ há hốc mồm nhìn dược liệu trên quầy hàng, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày nàng vì tiền mà gặp khó khăn. Thời điểm ở Bắc La Quận quốc, nàng đi theo sư phụ chữa bệnh cho người khác, hoàn toàn không lo thiếu tiền tiêu.

Chẳng lẽ hiện tại nàng cũng phải đi làm Y sư chữa bệnh cho người hay sao? Nàng một Y sư tuổi còn trẻ như vậy, chắc sẽ bị người ta xem như kẻ lừa đảo đi? Vẫn là làm Dược thiện sư bán đồ vật này nọ nhanh chóng kiếm tiền. 100 vạn tinh thể thứ phẩm, không phải 100 tảng đá, cũng chỉ có thể bán cái gì đó mà nàng luyện ra mới có thể nhanh kiếm tiền được.

Nàng càng nghĩ, theo trong trí nhớ tìm ra một loại Linh tửu có thể ngưng tụ linh lực, tên rất êm tai, gọi là Phi Hồng Chi Nguyệt. Nguyên liệu không quý, hiệu quả còn phi thường tốt, khẳng định có thể bán với giá tốt.

Bạch Vũ đem toàn bộ 10 khối tinh thể đổi thành tinh thể thứ phẩm, mua 10 linh quả trăm năm có thể khôi phục linh khí, còn có dược liệu 300 năm giàu linh khí, mất gần nửa ngày, cũng mua được dược liệu chế tác 5 phần Phi Hồng Chi Nguyệt.

Thời điểm từ trong Công hội Triệu hoán đi ra, Bạch Vũ kỳ thật đã trở thành một kẻ nghèo hàn.

Bạch Vũ buồn bực cất túi tiền trống trơn trở lại cổng thành lâu, một người dẫn đầu nghênh đón nàng, an bài nàng vào ở trong một Thạch phòng ở trong thành, Thạch phòng không lớn, nhưng ghé dựa, cái bàn, giường..... toàn bộ gia cụ nên có đều có, đồ ăn cũng là cung cấp cho mỗi người, còn hơn lều trại bên ngoài, quả thực có thể coi như thiên đường.

Người dẫn đầu trả sinh hoạt phí tháng này cho nàng, 500 tinh thể thứ

phẩm cùng một phần thức ăn cho Triệu hoán thú cực kỳ bình thường, mặt khác còn có một ít trang sức.

”Trang sức này là Hoàng thiếu gia tặng cho ngươi, người nói nếu ngươi thích loại nào, người lần sau sẽ tặng tiếp cho ngươi.”

”Hắn vì cái gì lại đưa trang sức cho ta?” Bạch Vũ khó hiểu.

”Cái này..... ta cũng không rõ lắm.” Người dẫn đầu trong lòng vì Sa Hoàng mà rơi lệ một phen, tâm tư đã được biểu đạt rõ ràng như vậy, cô nương người ta vẫn là không hiểu.

Có thể lấy đi bán không? Bạch Vũ nhìn thấy chỉ biết là trang sức rất đắt tiền, nghĩ muốn nói Sa Hoàng: Lần sau có thể trực tiếp tặng tiền cho ta hay không, ta cho ngươi mắc nợ, ta gần đây thật sự thực, thiếu, tiền!

Thu thập Thạch phòng ổn thỏa, Bạch Vũ đi vào một gian phòng bếp nhỏ trong thành lâu, đem chính mình nhốt lại bên trong, tìm chút bình gốm cùng rượu đế, thử chế tác Linh tửu.

Hạ Lôu Trinh nghe nói Bạch Vũ một lời chào hỏi cũng không có liền chiếm phòng bếp nhỏ, đầy một bụng hỏa cũng không dám đi quản Bạch Vũ, chỉ có thể âm thầm nguyện rửa trong lòng: “Cho ngươi kiêu ngạo vài ngày, chờ Hoàn tử trở lại, ta sẽ nhìn thật tốt!”

Nàng đang buồn bực suy nghĩ, phòng bếp bên kia đột nhiên phát ra một thanh âm bạo liệt.

Chương 32: Thức ăn của tiểu thanh (3)

Bạch Vũ người đầy rượu, những mảnh gốm sứ nhỏ vung vãi đầy đất trong phòng bếp. chung quanh là một đống hỗn độn.

Bạch Vũ lần đầu tiên ném thử thất bại, một cái bình gốm giống như thùng thuốc nổ nổ tan tành, nếu không có tiểu Thanh đến giúp nàng che chắn, nàng hiện tại nói không chừng đã bị thêu hoa lên mặt.

”Ta chỉ đem linh khí rót vào, như thế nào lại nổ mạnh?” Bạch Vũ nghĩ không rõ.

Tiểu Thanh cho nàng một ánh mắt khinh thường: “Chiêm chiếp -----”

”Người nói là không thể thả linh khí vào? Nhưng Linh tửu cần phải dung nhập với linh khí mới có hiệu quả.”

”Chiêm chiếp -----”

”Người nói ta ngốc?” Bạch Vũ khóe miệng kéo lên, nàng lớn như vậy, lần đầu tiên bị một con diều ghét bỏ: “Được rồi, người thông minh, người nói phải làm như thế nào?”

Tiểu Thanh giống như dạy đệ tử, phất lông chim diều võ giương oai trước mặt Bạch Vũ, líu ríu nói một hồi lâu.

Bạch Vũ nghe hiểu, chế tác Linh tửu không thể trực tiếp sử dụng linh khí, phải dùng linh lực, 1/10 giọt linh lực cũng đủ chế tác ra một ly Linh tửu.

Nhưng mà linh lực vừa ly khai linh mạch sẽ lập tức hóa thành linh khí, căn bản không thể lấy ra, cũng chỉ có thể đi mua bình linh lực mà người khác bán ra.

Bình linh lực là loại có thể thu thập linh khí, tụ lại thành linh lực vào trong cái chai, chỉ có thể sử dụng một lần.

Bình thường lúc gặp một lượng lớn linh khí tản ra ngoài, tỷ như Triệu hoán sư bị tử vong, trọng bảo xuất thế, lúc linh khí hội tụ, một ít người sẽ nhân cơ hội dùng bình linh lực thu thập linh khí, lấy ra đem bán.

Nếu không muốn mua có thể sử dụng linh lực của chính mình. Không gian chứa đựng linh khí rất trân quý, chỉ có Vương của các quốc gia cùng nhân vật cấp cao trong Vô Trần Cung mới có, cho dù có tiền cũng không mua được.

Bạch Vũ sau khi biết được lại nén giận buồn bực với tiểu Thanh: “Người sao lại không nói sớm?”

Tiểu Thanh trừng mắt, người cũng không hỏi sớm mà.

Trong tay không có linh lực, Linh tửu đương nhiên không có cách nào chế tác được, Bạch Vũ đành phải kết thúc công việc trở về nghỉ ngơi, chờ ngày mai đi mua một cái bình linh lực rẻ tiền rồi nói sau.

Ban đêm, Bạch Vũ cuộn mình ở bên trong ổ chăn ấm áp mơ màng ngủ. Bỗng một cái bóng đen thoáng qua trước mắt, Bạch Vũ giật mình, tỉnh táo lại.

Bên cạnh bàn, một nam tử tuấn mỹ vô song lẳng lẳng ngồi, dáng người cao ngất tảo nhã dựa vào bàn đá, khuôn mặt tuấn dật lạnh

như băng không có biểu tình, dưới ánh trăng màu bạc tái nhợt mà hư ảo, khiến kẻ khác đáy lòng phát lạnh, giống như thần tiên trù trên trời rơi xuống nhân gian, hoàn mỹ đến mức không giống thật.

Bạch Vũ sau khi nhận ra Dạ Quân Mạc, nhất thời vui vẻ: “Người vào bằng cách nào? Ta nhớ rõ đã khóa cửa rồi mà.”

Dạ Quân Mạc nhìn thoáng qua cánh cửa đã vỡ thành mảnh vụn, thản nhiên nói: “Ta đập cửa vào.”

”Khi nào thì?”

”Thời điểm lần trước gặp nàng.”

Người lần trước chỉ nói qua sẽ đến tìm ta chữa bệnh? Kia gọi là đập cửa mà vào? Hơn nửa đêm ngay cả cửa cũng không gõ lao thẳng vào phòng ta, người xem bệnh đều có thói quen như vậy sao?

Bạch Vũ không nói gì liếc mắt một cái: “Xoay người sang chỗ khác, ta cần phải mặc quần áo.”

Dạ Quân Mạc động cũng không động một chút, đôi mắt màu ngọc không chuyển nhìn Bạch Vũ: “Nàng lần trước đã nhìn qua ta.”

”Dạ, Quân, Mạc!” Ta lần trước không cẩn thận đem người xem hết, người phải xem ngược lại? Người xác định mình không phải sắc lang đó chứ? Bạch Vũ tức giận cầm gối đầu ném qua.

Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng tiếp được gối đầu, đặt ở một bên, đôi mắt anh tuấn lạnh như băng nhìn bộ dạng nàng tức giận, khóe miệng không đổi xẹt qua một tia ý cười.

Bạch Vũ thấy Dạ Quân Mạc không chịu quay lại, dứt khoát đem

chính mình khóa lại trong chần, đánh chết cũng không dậy.

Dạ Quân Mạc cũng không sốt ruột, nhưng lại đứng lại chậm rãi hướng bên giường đi đến.

Chương 33: Nhẫn bách vũ, nằm mộng (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ thấy Dạ Quân Mạc càng ngày càng gần, nóng nảy, nhanh chóng lấy áo khoác mặc lung tung vào, Dạ Quân Mạc đến ngay trước mặt, nàng cảm thấy vô cùng may mắn vì nàng không có thói quen ngủ lỏa thể.

”Nếu là tới xem bệnh, đến bắt mạch đi.” Bạch Vũ mặt đen nghiêm lại, cơ hồ là cắn răng nói ra.

Dạ Quân Mạc đứng trước mặt nàng, bàn tay thon dài trắng bóng giơ lên, trùi mền xoa xoa đầu nàng.

Bạch Vũ không vui chụp lấy tay Dạ Quân Mạc, ngẩng đầu lên cao trừng hấn, lại phát hiện ra nàng rất thấp, kiễng chân mới đến trước ngực Dạ Quân Mạc. Nàng đã 16 tuổi, không biết còn có thể cao lên một chút không.

Dạ Quân Mạc khước miệng mỉm cười, cầm tay trái của Bạch Vũ.

”Làm gì?” Bạch Vũ muốn bỏ ra, Dạ Quân Mạc đăm đăm lên tiếng: “Đừng nhúc nhích.”

Ngữ khí lạnh nhạt vô cùng bá đạo, tràn ngập uy thế không thể làm trái, một cỗ cảm giác áp bách vô hình khuếch tán ra.

Đáy lòng Bạch Vũ không tự chủ được rung mình một cái, không dám

lộn xộn nữa, tùy ý để Dạ Quân Mạc kéo tay.

Dạ Quân Mạc nắm bàn tay nàng trắng nõn mềm mại không xương, thật giống như đang cầm một kiện tuyệt thế trân bảo, cẩn thận lấy ra một cái nhẫn màu trắng.

Đây là một cái nhẫn màu trắng thuần, tạo hình lông chim nhỏ này là dùng bạch kim sang quý cùng bảo thạch nhỏ vụn tạo ra, chế tác phi thường tinh xảo, tinh xảo đến mỗi một sợi lông đều có thể phân biệt được rõ ràng, nếu Bạch Vũ cẩn thận nhìn một chút, sẽ phát hiện không nhiều không ít tổng cộng có 100 sợi lông chim, mỗi sợi lông chim đều lóe ra ánh sáng màu ngọc.

Dạ Quân Mạc chậm rãi đem nhẫn đeo vào ngón áp út ở tay trái của Bạch Vũ, con người đen như bảo thạch chớp động còn có hào quang chân thật.

Hắn từng đi theo Bạch Vũ đi đến một đại lục ngoài vòng giáo hóa không thể tu luyện, tuy rằng không thể tìm được Bạch Vũ, lại ở nơi đó ngây người hai năm. Đại lục kia con người không thể tu luyện, bọn họ nghiên cứu khoa học kỹ thuật, chế tạo ra phi cơ, ô tô, máy tính cùng rất nhiều thứ cổ quái ngạc nhiên gì đó.

Người ở nơi đó thời điểm thành thân sẽ mặc áo cưới, sẽ ở trong hôn lễ, đem nhẫn mang vào ngón áp út cho người mình yêu.

Nếu Bạch Vũ có thể nhớ lại trí nhớ vạn năm trước, nàng sẽ biết Dạ Quân Mạc đang làm cái gì.

Vạn năm trước ta đem cái nhẫn này tặng cho nàng, nàng đã đánh mất nó, cũng đánh mất ta. Hôm nay ta dùng nó đem nàng giữ lại, lần này tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm thương tổn nàng nữa, tuyệt đối không hề buông tay nàng ra, nàng vĩnh viễn là của ta!

Dạ Quân Mạc giống như đang cử hành một nghi thức thần thánh quan trọng, trịnh trọng đeo nhẫn cho Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhìn vào ánh mắt Dạ Quân Mạc, con ngươi đen thâm thúy giống như lốc xoáy làm cho nàng không tự chủ được hãm sâu vào.

Bàn tay trắng nõn được một cỗ ấm áp gắt gao bao vây, trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm đến nóng rực. Tâm tư bình tĩnh của Bạch Vũ hiện lên một tia rung động, tim đập gia tốc.

”Đây là cái gì?”

”Nhẫn Bách Vũ.”

”Rất giống tên của ta. Vì cái gì đột nhiên tặng nhẫn cho ta?” Bạch Vũ khó hiểu. Sa Hoảng hôm nay mới tặng quà cho nàng, có thể nào gần đây đang lưu hành tặng trang sức sao?

”Thù lao chữa bệnh.” Dạ Quân Mạc thản nhiên trả lời.

Bạch Vũ nâng mi, còn chưa chữa khỏi đã trả thù lao, người không sợ ta cầm đồ bỏ chạy hay sao? Nhẫn này vừa nhìn cũng rất quý: “Nếu ta trị không hết thì làm sao bây giờ?”

”Trả ta.”

“.....”

Trị không hết liền đem thù lao trả về là chuyện bình thường, Bạch Vũ cư nhiên cũng không nói gì.

Nàng cùng Dạ Quân Mạc ngồi lại bên cạnh bàn, bắt đầu bắt mạch.

Lần trước Dạ Quân Mạc mất máu quá nhiều, Bạch Vũ chủ yếu chỉ giúp hắn nghĩ biện pháp chữa khỏi miệng vết thương, đối với nội thương của hắn cũng không chú ý nhiều lắm, lần này Bạch Vũ bắt mạch liền cẩn thận hơn. Bắt mạch càng cẩn thận, mà Bạch Vũ cau lại càng chặt.

Chương 34: Nhẫn bách vũ, nằm mộng (2)

Edit: V.O

Qua một hồi lâu, Bạch Vũ bắt mạch xong, ngay cả khuôn mặt cũng biến thành màu đen.

Nội thương của Dạ Quân Mạc so với hiểu biết của nàng còn nghiêm trọng hơn nhiều, hai cỗ linh khí tranh đấu đem thân thể hắn xem như chiến trường, hắn không lúc nào là không thừa nhận thống khổ khi thân thể bị giày xéo.

Trong đó có một cỗ là thuộc loại bản thân hắn tự có, một cỗ khác cũng giống như là do hắn sinh ra đã có, cùng thân thể của hắn không hợp nhau, nhưng cỗ lực lượng này thế nhưng đồng dạng đều do tự thân hắn sinh ra, hơn nữa còn duy trì sinh mệnh của hắn.

Bạch Vũ thật sự không rõ đây là có chuyện gì.

”Ta có thể đổi ý không?” Bạch Vũ buồn rầu hỏi. Hai cỗ lực lượng này mất đi cái nào cũng khiến cho Dạ Quân Mạc chết ngay lập tức, cái nào cũng không thể khống chế được, cho dù có nghĩ ra biện pháp khống chế được, thân thể hắn sớm hay muộn cũng không chịu nổi giày xéo như vậy.

Bạch Vũ thật sự không thể tưởng tượng được nếu không có biện pháp trị liệu.

”Không được. Đã thu đồ của ta, phải giúp ta chữa khỏi mới thôi.” Dạ

Quân Mạc cự tuyệt.

”Để ta đi tìm sư phụ giúp ngươi thử xem.”

Dạ Quân Mạc ánh mắt không hơn giận: “Không cần, chỉ có nàng mới có thể trị tốt cho ta.”

Nhưng là ta trị không được! Bạch Vũ muốn phát điên: “Ngươi làm sao có thể nhận định ta có thể trị tốt cho ngươi?”

Bởi vì thương thế này là nàng lưu cho ta! Vạn năm trước thời điểm nàng cứu sống ta, cũng không nghĩ tới sẽ để lại nhiều đau đớn cho ta phải không? Dạ Quân Mạc trầm mặc nhìn chăm chú vào Bạch Vũ, dung nhan của nàng lộ ra phần hồng tự nhiên, bóng dáng đơn bạc mảnh khảnh đứng dưới ánh trăng, làm cho hắn không tự giác muốn tới gần, muốn đem nàng bảo hộ trong ngực.

”Ta đem đồ trả lại cho ngươi được chưa?” Bạch Vũ đợi thật lâu không thấy Dạ Quân Mạc trả lời, bất đắc dĩ gỡ ra nhãn Bạch Vũ, lại phát hiện nhãn không gỡ được. Từng sợi linh khí quanh quẩn trong nhãn, nàng rõ ràng thấy được trong nhãn có một không gian trữ vật trống trải.

Bạch Vũ chấn động: “Nhãn này không phải là linh khí không gian trữ vật sao?”

”Đúng, đã nhận chủ rồi.” Cho nên nàng gỡ ra không được, ngoan ngoan chữa bệnh cho ta, ngoan ngoan ở lại bên ta.

”Cái này bao nhiêu tiền?” Ngọn lửa nhỏ trong lòng Bạch Vũ lạch tạch bốc lên.

Dạ Quân Mạc này kiểng hơi hơi nâng lên một chút: “Đây là vật báu vô

giá, nàng nếu muốn bồi thường cho ta, 5000 vạn tinh thể.”

5000 vạn tinh thể tương đương với 5000 triệu tinh thể thứ phẩm a! Còn không bằng người nói vật báu vô giá, con số này làm cho ta cảm giác càng quý hơn! Bạch Vũ cơ hồ muốn học máu: “Cho nên ta chỉ có thể giúp người chữa bệnh trả nợ, cho đến khi đem người chữa khỏi?” Kia chẳng phải cả đời này ta đều không thoát khỏi người được?

”Nàng nếu thật sự trị không hết, còn có một biện pháp.”

”Cái gì?”

”Bán mình cho ta.”

”Dạ, Quân, Mạc! Người đi chết đi!”

Tìm Y sư chữa bệnh không phải giống như cầu Bồ Tát sao? Chưa thấy qua người bệnh nào đối với Y sư còn lừa gạt hãm hại! Bạch Vũ rất cực phản ứng lại, từ một khắc Dạ Quân Mạc mang cái nhẫn kia cho nàng, nàng liền rơi vào trong vòng bị hãm hại, vẫn là hố to vực sâu vạn trượng, có muốn đi cũng không được.

”Ta cứ cách 5 ngày sẽ đến tìm nàng một lần.” Dạ Quân Mạc lạnh nhạt tự nhiên, hoàn toàn xem nhẹ sự tức giận của Bạch Vũ.

Bạch Vũ trở mặt xem thường, bệnh của người cho dù có hơn nửa năm lại đến cũng nhất định sẽ không có cái gì tiến triển, thật sự không cần thiết phải chăm chỉ tới như vậy.

”Bảo vệ tốt chính mình.” Dạ Quân Mạc làm bộ không thấy Bạch Vũ xem thường, thản nhiên bỏ lại một câu, bóng dáng cao ngất thon dài liền từ trong phòng biến mất, chỉ để lại ánh trăng chiếu qua khung

cửa sổ.

Cửa được Dạ Quân Mạc đóng lại một lần nữa, Bạch Vũ phát hiện cửa đã được thay đổi, mang theo linh khí phong ấn, Triệu hoán sư cũng dừng nghĩ có thể tùy tiện xông vào.

Một chút khó chịu trong lòng nàng đột nhiên biến mất, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp vui vẻ. Kỳ thật, hẳn vẫn rất tốt.

Bạch Vũ nằm quay người trên giường tiếp tục ngủ, mơ mơ màng màng mơ một giấc mộng.

Chương 35: Nhẫn bách vũ, nằm mộng (3)

Edit: V.O

Trong mộng, nàng mặc váy xa tanh mỏng mềm mại đẹp đẽ quý giá, một cái xích đu bên trong hoa viên thật lớn nhẹ nhàng lay động, làn váy phiêu dật sau người bay bay, giống như hồ điệp nháy múa.

”Công chúa, ngày còn rất dài, chơi một lát rồi trở về được không?” Một nữ tử mặc quần áo hoa lệ đứng phía sau, khuôn mặt dịu dàng, giống như mẫu thân ôn nhu nhỏ nhẹ nhắc nhở nàng.

”Ta còn muốn chơi một lúc nữa.” Bạch Vũ không vui mở miệng, con người đáng yêu xinh đẹp nhấp nháy, lông mi dày mịn như nhung, giống như búp bê tinh xảo chớp động.

Xa xa, đột nhiên một bóng người giống như sao băng xẹt qua, hướng phương hướng hoa viên rơi xuống.

Bạch Vũ hoảng sợ, nghĩ đến chính mình hoa mắt: “Cô cô, người có nhìn thấy cái gì rơi xuống không?”

”Đồ vật? Cái gì vậy?” Cô cô mặc danh kỳ điệu.

”Nga, không có gì. Người nếu có việc cứ đi trước đi, ta một lát nữa sẽ về.” Bạch Vũ hàm hồ che dấu.

”Vậy được rồi, người nhớ rõ phải trở về sớm một chút.” Cô cô lại dặn dò một câu mới rời đi.

Cô cô vừa đi, Bạch Vũ lập tức chạy về hướng bóng người rơi xuống, ở phía góc Tây Bắc của hoa viên, phía sau ngọn núi Sáng Thế Thần Điện.

Ở nơi này, Bạch Vũ quả nhiên nhặt được một thiếu niên tuấn mỹ, đúng là Dạ Quân Mạc! Dung nhan yêu nghiệt của hắn hơi trắng bệch, hai tròng mắt nhắm chặt, ngũ quan thâm thúy, hai bên chân mày còn có một hoa văn ma quái yêu dị, tôn quý, tao nhã, tuấn dật xuất trần, phong hoa tuyết đại, tựa hồ tất cả từ ngữ tốt đẹp đều có thể hình dung trên người của hắn.

Bạch Vũ lần đầu tiên nhìn thấy nam tử tuấn mỹ như vậy, hít một ngụm khí:“Nguyên lai còn có người có bộ dáng tốt như vậy, so với Thượng Quan Vân Trần ca ca còn đẹp hơn!”

Dạ Quân Mạc trên người vết máu loang lổ, còn có không ít ngoại thương, bề ngoài giống như bị linh lực phong ấn.

”Đây là đánh nhau sao? Uy, tỉnh tỉnh, ngươi sao lại chạy đến hoa viên?” Bạch Vũ lấy tay chọt vào mũi Dạ Quân Mạc, dùng sức đẩy đẩy.

Dạ Quân Mạc nhíu đầu mày, hôn mê bất tỉnh.

Bạch Vũ nhìn bốn phía, ngọn núi này nàng thường xuyên đến chơi, phi thường quen thuộc, trên núi có rất nhiều cây cỏ che phủ hang động.

Bạch Vũ tìm một cái hang ổ gấu chó dùng để ngủ đông kéo hắn đi vào, rất xa trông thấy có vài người đang hướng bên này đi tới, đi đầu chính là một thiếu niên anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, đôi mắt xinh đẹp sắc bén, cả người giống như một thanh bảo kiếm rút ra khỏi

vỏ, nhuệ khí bức người.

Bạch Vũ lập tức đi ra sơn động nghênh đón, dùng thân thể ngăn trở tầm mắt bọn họ: “Thượng Quan Vân Trần ca ca, huynh sao lại rảnh rỗi đến đi dạo ở hoa viên?”

Thượng Quan Vân Trần mỉm cười, trong tươi cười lộ ra ngạo nghễ, tự cao tự đại: “Bạch Vũ, huynh là Đường chủ của Thần điện, nào có thời gian rảnh đi dạo ở hoa viên? Là do có thích khách của Âm Dạ Đế Quốc xông vào, ta mới đi điều tra. Mọii có phát hiện ra người nào khả nghi không?”

”Người khả nghi?” Bạch Vũ nghiêng đầu, con mắt sáng ngời vòng vo một chút: “Không có, mọii cảm thấy huynh nên đến phụ cận Thần điện tìm thử đi.”

”Nói cũng đúng.” Thượng Quan Vân Trần trầm ngâm một hồi, mang theo người ly khai.

Bạch Vũ trở lại trong sơn động, Dạ Quân Mạc đã tỉnh lại, nhưng lại giãy dụa muốn đứng dậy.

Bạch Vũ một tay đè hấn lại: “Đừng nhúc nhích, ngươi bị thương.”

Dạ Quân Mạc nâng mắt, một đôi con ngươi tuyệt sắc lạnh như băng nhìn nàng, con ngươi đen tinh khiết giống như hắc bảo thạch độc nhất vô nhị, lóe ra quang mang lạnh lùng nghiêm nghị như đao, Bạch Vũ vừa thấy liền thích.

”Ánh mắt của ngươi thật khá!” Bạch Vũ tiến đến trước mặt hấn, cả người cơ hồ nằm bò lên người hấn.

Dạ Quân Mạc tựa vào vách tường, bị Bạch Vũ ép tới không thể động

đậy, mâu quang lãnh liệt như băng đao Tam cửu thiên nhìn Bạch Vũ gần trong gang tấc: “Người muốn thế nào?”

Chương 36: Nhấn bách vũ, năm mộng (4)

Bạch Vũ con người đáng yêu chợt lóe, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ: “Bọn họ nói người là người Âm Dạ Đế Quốc, người tên là gì?”

“.....”

”Ta thấy ánh mắt của người đẹp giống như bầu trời đêm, ta gọi người là Dạ được không?”

“.....”

”Người như thế nào lại không nói lời nào? Người đoán xem nếu ta đem người giao cho Thượng Quan ca ca thì sẽ như thế nào? Thượng Quan ca ca luôn muốn bắt một người để hỏi tình hình của Âm Dạ Đế Quốc.”

Dạ Quân Mặc vẫn như trước trầm mặc không trả lời.

”Ta cũng có thể không giao người ra, người đem đôi mắt cho ta, ta thả người đi, được không?”

”Người hiện tại có thể đem ta giao ra.” Dạ Quân Mặc lạnh lùng đáp lại.

Bạch Vũ bĩu môi, ngồi dựa vào bên người hắn: “Cư nhiên không dọa được người. Được rồi, ta không cần đôi mắt của người, người chơi với ta, chờ chơi xong rồi ta sẽ thả người đi.”

"Cùng người chơi?" Dạ Quân Mạc con người thâm thúy lạnh lùng hiện lên một tia hoài nghi.

"Đúng vậy. Thượng Quan ca ca cùng Ngọc tỷ tỷ mỗi ngày đều bận rộn, cũng không biết bạn cái gì, cũng chưa từng có thời gian chơi với ta. Cô cô thật ra có đi theo bồi ta, nhưng nàng luôn quản ta, người chơi với ta được không?"

Dạ Quân Mạc khước miệng không đổi hơi run rẩy, đây là công chúa ta muốn ám sát? Một cô nương suy nghĩ đơn thuần?

Cuộc đối thoại vừa rồi ở ngoài động hẳn nghe thấy được, biết được cô nương tuyệt sắc trước mắt này chính là người mà hẳn hao hết tâm tư, không tiếc lấy thân mạo hiểm, xông vào Sáng Thế Thần Điện muốn giết chết - công chúa Bạch Vũ!

Nhưng hiện tại hẳn lại hoài nghi quyết định giết chết công chúa Bạch Vũ này có hay không chính xác? Giết nàng có vẻ không có tác dụng gì, nàng căn bản là mặc kệ mọi chuyện.

"Ta bị thương." Dạ Quân Mạc thanh âm lạnh như băng nói.

"Không sao, nếu người nguyện ý đi theo bồi ta, ta giúp người trị. Ta là Y sư tốt nhất của Sáng Thế Thần Điện, người chờ ta trở về lấy dược." Bạch Vũ cao hứng giống như hồ điệp vui vẻ bên hoa bay ra khỏi sơn động.

Dạ Quân Mạc thấy nàng rời đi, lập tức vịn lên trường, đứng dậy hướng ngoài động đi ra.

Ba-----

Một cái xiềng xích đột nhiên quấn ở trên cổ tay hẳn, ở trên một vách

đá khác của ngọn núi, Bạch Vũ cư nhiên đã trở lại: “Ta đột nhiên nhớ đến người bệnh không thể lộn xộn, cho nên trước phải đem người giữ lại.”

Dạ Quân Mạc thấy trong đôi mắt Bạch Vũ xẹt qua một tia giao hoạt, trong lòng bốc lên một đoàn lửa giận, trong con ngươi rét lạnh dâng lên một mảnh hàn ý: “Người cảm thấy ta không có biện pháp phản kháng người sao?”

Bạch Vũ nâng mi: “Người có thể sao? Phong ấn trên người người vẫn còn kìa.”

Dạ Quân Mạc mâu quang tối sầm lại, đột nhiên xoay người một cái đem Bạch Vũ đặt trên vách tường, hai người gắt gao dán sát vào nhau.

Bạch Vũ cảm giác được một cỗ hô hấp ấm áp nhẹ nhàng phả vào trên mặt, mang theo loại hơi thở của nam tử, tim của hắn đập mạnh mẽ hữu lực vang lên rõ ràng bên tai.

Bạch Vũ nháy mắt tim đập mất đi quy tắc, giống như có con nai trong lòng nhảy loạn, hô hấp dồn dập.

Nàng luống cuống, theo bản năng nâng tay đẩy ra, lại đẩy trúng vào khoảng không, từ trong mộng bừng tỉnh lại.

Bạch Vũ có chút ngẩn người nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ: “Nguyên lai là mộng sao?”

Ta sao lại mơ thấy Dạ Quân Mạc? Chẳng lẽ bởi vì ở hiện thực bị hắn hãm hại cho nên muốn đến trong mộng một phen hãm hại lại hắn sao? Nhưng mộng này cũng không phải quá chân thật rồi, tim đập thật sự rất nhanh, cũng không có chậm lại.

Bạch Vũ ấn vào ngực mình, hít sâu một hơi, không thềm nghĩ đến những gì trong mộng khiến cho nàng mặt hồng tim nháy loạn nữa, sau khi rời giường rửa mặt chải đầu, nàng đi đến phòng bếp.

Nàng hôm nay dậy đã muộn, đã qua thời gian điếm tâm, phòng bếp vừa lúc không có ai dùng.

Bạch Vũ làm một chút điếm tâm cho mình, sau khi ăn xong, lại bắt đầu chế tác Linh tửu.

Chương 37: Phi hồng chi nguyệt, cự tuyệt (1)

Edit: V.O

Nhưng nhẫn này nàng còn chưa biết dùng như thế nào.

Nhẫn không gian trữ vật này phi thường lớn, là một tòa tháp năm tầng. Đem linh khí rót vào bên trong nhẫn có thể thấy không gian bên trong, có thể đem đồ vật ném vào hoặc lấy ra, nhưng phải đem linh lực rót vào, nàng thật đúng là không biết nên làm như thế nào.

”Chẳng lẽ phải cách một khoảng không giống như di chuyển vật đem vào bên trong sao?” Bạch Vũ nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, cố gắng tự điều động linh lực của bản thân dời về phía chiếc nhẫn.

Linh lực trong linh mạch quả nhiên chuyển động, cơ hồ là trong chớp mắt đã tới cánh tay, tiến vào trong chiếc nhẫn. Không gian to như vậy chỉ có hơn một giọt linh lực căn bản không thể nhìn ra được, nhưng Bạch Vũ có thể cảm giác được linh lực dừng lại ngay tại một cái ao khô cạn ở tầng thứ nhất, cái ao kia tựa hồ chính là đặc biệt vì giữ linh lực mà chuẩn bị.

Thuận lợi đem một giọt linh lực rót vào trong nhẫn, Bạch Vũ bắt đầu chế tác Linh tửu, không bao lâu liền làm ra năm ly Phi Hồng Chi Nguyệt. Nàng đem 5 ly Linh tửu bỏ vào bên trong nhẫn, lập tức đi Công hội Triệu hoán sư.

Trong sảnh khách quý của Công hội Triệu hoán sư, một nữ tử mi thanh mục tú thân nhiên ngồi ngay ngắn, nhấm nháp Linh tửu nghiệp

đoàn đưa lên. Nàng tuổi không lớn, cách ăn mặc thập phần đoan trang, một thân cẩm phục hoa lệ có vẻ cao quý không nói lên lời.

Hạ Lôu Trinh lấy lòng đi theo bên người nàng, thêm mắm thêm muối hướng nàng tố khổ: “Hoàn tỹ, Triệu hoán sĩ mới tới kia căn bản không coi người ra gì, ta đã nói ra danh hào của người, nàng ta còn đem ta đánh thành như vậy.”

Hạ Lôu Trinh đau khổ chính vào vết cào cùng vết bõng trên mặt mình: “Nàng ta hiện tại ở trong thành lâu muốn làm gì thì làm, ai cũng quản không được, người không thể để cho nàng ta kiêu ngạo như thế được!”

”Phế vật! Một tiểu Hỏa Diệu Nhất giai liền đem người đánh thành như vậy, người còn có ý tứ tới tìm ta giúp người báo thù?” Hoàn Tố Âm khinh miệt liếc Hạ Lôu Trinh một cái.

Hạ Lôu Trinh mặt đỏ lên, oán hận khế cắn môi: “Là ta vô dụng, nhưng Hỏa Diệu kia của Bạch Vũ thật sự rất lợi hại, cũng chỉ có ngài mới có thể giáo huấn nàng ta.....”

”Chờ một chút,“ thần sắc Hoàn Tố Âm đột nhiên biến đổi: “Người vừa rồi nói Triệu hoán sĩ mới tới kia tên gọi là gì?”

”Bạch Vũ.”

Hoàn Tố Âm cười lạnh một tiếng: “Bách Lý Vân Diễm đáp ứng tặng cho ta một cái Thủy Linh Quả 500 năm, kêu ta giúp nàng ta diệt trừ một người bị lưu đày tên là Bạch Vũ, không nghĩ đến Bạch Vũ lại là một Triệu hoán sĩ. Ta còn chưa đi tìm nàng ta, nàng ta lại đến khiêu khích ta trước!”

Hạ Lôu Trinh vui mừng hớn hở: “Hoàn tỹ, ngài tính toán diệt trừ nàng

ta?”

Hoàn Tố Âm hừ một tiếng, không có trả lời.

Lúc này, Hội trưởng nghiệp đoàn Hành Tuấn Sơn đi đến, vẻ mặt tươi cười đến trước mặt Hoàn Tố Âm: “Để cho Hoàn tiểu thư chờ lâu thật sự là ta thất lễ.”

”Không ngại.” Hoàn Tố Âm rất tức giận phất tay: “Không biết Hành hội trưởng hôm nay cố ý tới tìm ta là có chuyện gì sao?”

”Là như vậy, Hoàn tiểu thư là nghĩa nữ Quận vương thập phần coi trọng, nơi này có phong thư hy vọng người có thể chuyển lại cho Quận vương.” Hành Tuấn Sơn cung kính trình lên một phong thư có ấn ký truyền âm của Vô Trần Cung.

”Đây là thư gì?” Hoàn Tố Âm không nhận, giao thư cho Quận vương, nàng đương nhiên không thể giao tùy tiện.

”Nga, là phong thư Thương trưởng lão gửi cho Quận vương, bởi vì gần đây Quận vương đang bế quan, không có biện pháp trực tiếp gửi đi, cho nên đành phải nhờ người chuyển giúp.” Về phần nội dung là cái gì, hấn vẫn không có gan lớn mở ra xem.

Hoàn Tố Âm nghe đến đây lại thấy hứng thú, Thương trưởng lão là một trong Tứ đại trưởng lão đứng đầu Vô Trần Cung, hấn gửi thư cho Quận vương, nói vậy phải là chuyện thập phần quan trọng. Hành Tuấn Sơn không có can đảm mở ra xem, nàng có!

Nàng tiếp nhận phong thư, lặng yên dùng móng tay vạch qua ấn ký bị phong kín, một trận linh khí thần không biết quý không hay chảy ra, trong nháy mắt nàng đọc được nội dung trên thư.

Chương 38: Phi hồng chi nguyệt, cự tuyệt (2)

Edit: V.O

Hoàn Tố Âm đoan trang tươi cười rất nhanh cứng lại, trong mắt kiềm nén một tia tức giận.

Thương trưởng lão đặc biệt viết phong thư này chính là vì hướng Đông Nhạc Quận vương đề cử Triệu hoán sư tên là Bạch Vũ tham gia Triệu hoán đại hội.

Bạch Vũ, nàng đã lần thứ ba nghe thấy cái tên này, chỉ là một phế vật xấu xí của Bắc La Quận quốc mà thôi, thế nhưng có thể làm cho Thương trưởng lão tự mình viết thư đề cử Quận vương, dựa vào cái gì? Nàng vẫn luôn muốn trúng cử còn không được, nàng tuyệt đối sẽ không để phong thư này đến tay Đông Nhạc Quận vương!

Biểu tình của nàng rất nhanh khôi phục bình thường, ở mặt ngoài thực sáng khoái đồng ý: “Nếu đã là Thương trưởng lão ủy thác, ta nhất định sẽ làm hết sức mình.”

“Được, phiền toái người.” Hành Tuấn Sơn nịnh hót cười cười, song cảm trở nên càng dày.

Hắn đang cùng Hoàn Tố Âm cười nói, một đệ tử nghiệp đoàn đột nhiên đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng nói: “Hội trưởng, có người muốn bán Linh tửu, người đi nhìn xem đi.”

“Vị nào?” Hành Tuấn Sơn bất đắc dĩ. Bình Thạch thành quá nhỏ, quy

mô Công hội Triệu hoán sư tự nhiên cũng không lớn, trong Công hội người có nhãn lực xem xét giám định đồ vật này nọ chỉ có một mình hấn, chuyện gì hấn cũng phải tự thân xuất mã.

”Chính là người lần trước đến chứng thực - Bạch Vũ cô nương.”

Như thế nào lại là nàng? Cứ mỗi thời điểm ta tiếp đãi khách quý lại đến. Hành Tuấn Sơn đối với Bạch Vũ càng thêm chán ghét, hướng Hoàn Tố Âm cười cười nói: “Thực xin lỗi, ta có chuyện phải đi.”

”Có người buôn bán kiếm lãi này nọ Đông Tây? Kỳ thật có vài người Hội trưởng căn bản không cần phải để ý tới, trực tiếp đuổi đi mới đúng, thời gian của người cũng rất quý giá.” Hoàn Tố Âm tao nhã nhấp một ngụm Linh tửu. Thanh âm nhỏ vừa rồi của đệ tử nghiệp đoàn nàng có thể nghe thấy, Bạch Vũ kia dám không biết trời cao đất rộng chạy mới nghiệp đoàn mua bán này nọ.

Hành Tuấn Sơn sờ sờ song cằm của chính mình: “Ý tứ của Hoàn tiểu thư chí phải.....”

”Chỉ là một tù phạm bị sung quân đến đây tư sửa tường thành mà thôi, có được vận khí tốt thức tinh linh mạch, có thể có cái gì tốt mà bán? Bất quá chỉ là lừa gạt kiếm tiền tiêu thôi.” Hoàn Tố Âm không chút để ý nói, giọng điệu tràn ngập hèn mọn.

Hành Tuấn Sơn lập tức hiểu được, Hoàn Tố Âm đây là muốn hấn không cần thu gì đó của Bạch Vũ. Hoàn Tố Âm là nghĩa nữ của Đông Nhạc Quận vương, là một trong những người được đề cử cho Đại hội triệu hoán lần này, thanh danh thực lực được liệt vào Vô Trần bảng. Hành Tuấn Sơn nịnh bợ nàng còn không kịp, đương nhiên sẽ không vì Bạch Vũ mà đắc tội nàng.

Hơn nữa Hành Tuấn Sơn cũng không cho rằng Bạch Vũ thật sự có

thể bán cho hẳn cái thứ gì tốt, lập tức một ngọm đáp ứng: “Hoàn tiểu thư nói gì thì chính là thế ấy, ta hiện tại phải đem cái người không biết tự lượng sức này đuổi đi.”

Hạ quyết tâm không thu đồ của Bạch Vũ, Hành Tuấn Sơn đối với Bạch Vũ qua loa có lệ, ngay cả xem đều lườm liếc nhìn Linh tửu của Bạch Vũ: “Bạch Vũ cô nương, Công hội Triệu hoán sư của chúng ta trải rộng khắp Vân Vũ Thần Châu, mua bán thứ gì cũng đều là tinh phẩm, Linh tửu của người hiệu quả quá kém, chúng ta không thể thu.”

”Quá kém? Phi Hồng Chi Nguyệt sau khi hấp thu có thể ngưng tụ 5-10 điểm linh lực, còn kém sao?” Bạch Vũ ngạc nhiên, không có thể nào Công hội Triệu hoán sư tạo ra được Linh tửu có thể một lần ngưng tụ ra mấy chục điểm? Đó phải là dược liệu ngoài 500 năm mới có hiệu quả như vậy.

Nàng thật sự cũng muốn kiến thức một chút, đáng tiếc Linh tửu chỉ có ở Vô Trần tửu lâu mới bán, Bình Thạch thành không có bán.

Hành Tuấn Sơn khóe miệng vừa kéo, người nói dối cũng phải có mức độ! Chiêu bài Vô Trần tửu lâu tạo ra Linh tửu cũng chỉ có thể tụ được 3-5 điểm linh lực, người nói một hơi có thể ngưng tụ 10 điểm, này không phải nói hươu nói vượn sao?

Hành Tuấn Sơn trong mắt không tin lời nói của Bạch Vũ: “Ngượng ngùng, ta không tính toán mua. Người đã có Linh tửu tốt như vậy, chính mình giữ lại dùng đi.”

”Người không tin? Ta có thể cho người một ly thử xem.”

”Không cần.”

”Người đã không mua, ta có thể đem Linh tửu đi bán đấu giá không?”
Bạch Vũ có thể nhượng bộ, gởi bán ở đấu giá hội tuy rằng có thể bán được không ít tiền, nhưng phải đợi.

Hành Tuấn Sơn cười lạnh: “Đấu giá hội không phải cái gì cũng có thể tùy tiện mang lên bán.”

Nhìn thấy Hành Tuấn Sơn bộ dáng dầu muối không vào, Bạch Vũ hiểu được, Hành Tuấn Sơn ngay từ đầu đã không tính toán mua Linh tửu của nàng, Linh tửu của nàng dù có cho cũng uổng phí.

Một khi đã như vậy nàng cũng không có cái gì hay để nói, người ta không muốn mua chung quy cũng không thể nói người ta không phải?

Nàng đứng dậy cáo từ: “Hy vọng Hành hội trưởng sẽ không hối hận!”

Hành Tuấn Sơn khinh thường vuốt cái cằm phì phì, hần có gì mà phải hối hận?

Chương 39: Linh thuật, bạo liệt lưu hỏa

Bạch Vũ phi thường khó chịu về tới nhà, tiền của nàng đều dùng để mua nguyên liệu chế tác Phi Hồng Chi Nguyệt rồi, hiện tại Phi Hồng Chi Nguyệt lại bán không được, nàng phải làm như thế nào mới có thể kiếm lại tiền được đây?

Nàng có chút phát sầu vuốt lông chim trơn bóng của tiểu Thanh: “Đến trường thi đấu?”

Nàng nhớ tới trường thi đấu gần đây quảng cáo đầy trời, cái gì mà tiền thưởng dày, có hơn một vạn..... không ngừng quảng cáo ở Bình Thạch thành, phụ cận thành cũng đều biết đến.

Tiểu Thanh hưng phấn vỗ cánh, tỏ vẻ nó đã sớm muốn đi đánh nhau, ngây ngốc mãi ở trong linh mạch Bạch Vũ đến mốc meo.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn nó một cái: “Người thân thể nhỏ như vậy, đi lên mới một giây đã bị đập xuống dưới. Vốn ta nghĩ chờ sau khi tư chất người tăng lên rồi mới bồi dưỡng người, hiện tại xem ra không được, trước đây người một cái Linh thuật đi.

Linh thuật chủ động Triệu hoán thú tu luyện về sau có thể sử dụng chủ động tiêu hao linh khí.

Bởi vì Triệu hoán thú cùng Triệu hoán sư vận mệnh tương liên, năng lực cùng hưởng, sau khi Triệu hoán được Triệu hoán thú, Triệu hoán sư ở thời điểm không thể Triệu hoán ra Triệu hoán thú có thể sử dụng, nhưng uy lực lại nhỏ hơn rất nhiều.

Linh thuật bị động chỉ có Triệu hoán thú mới có thể tu luyện, tương đương với tự thân Triệu hoán thú nhiều thêm một loại thuộc tính. Bởi vậy linh thuật bị động phải hoàn toàn phù hợp với đặc tính cùng tư chất của Triệu hoán thú, không phải loại linh thuật lợi hại nào cũng có thể học.

Đi đến trường thi đấu đương nhiên phải luyện tập linh thuật chủ động tăng lực công kích trên diện rộng.

Bạch Vũ tìm tòi trong trí nhớ, có rất nhiều Hỏa hệ linh thuật, linh thuật chia làm Phàm phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm, Linh thuật lợi hại nhất sáu Quốc có được chính là Trung phẩm, Thượng phẩm linh thuật chỉ Vô Trần Cung mới có.

Trong trí nhớ của Bạch Vũ còn một loại Linh phẩm linh thuật, có vẻ so với Thượng phẩm linh thuật còn tốt hơn nhiều. Bạch Vũ chọn ra mấy cái, so sánh lợi hại có thích hợp với Linh thuật của tiểu Thanh không, viết tên xuống, cầm lên thương lượng cùng tiểu Thanh.

”Người xem cái này thế nào? Hỏa Diễm Tù Lung, dệt ra lưới hỏa dày đặc đem đối thủ vây khốn..... cái gì? Quá chậm chạp?”

”Cái kia, Hỏa Diễm Phong Bạo, phạm vi Hỏa Diễm công kích lớn, làm cho đối thủ không có chỗ trốn..... Ngại lực công kích quá thấp?”

Bạch Vũ liên tiếp nói ra bốn loại linh thuật, tiểu Thanh tất cả đều khinh thường cự tuyệt.

Bạch Vũ đen mặt: “Người rốt cuộc muốn cái dạng Linh thuật gì?”

”Chiêm chiếp-----” tiểu Thanh kêu ngạo quạt quạt cánh.

”Muốn một hơi có thể làm địch nhân chết cháy?” Bạch Vũ khóe miệng thẳng tắp, nàng tại sao lại không biết Triệu hoán thú của mình bạo lực như vậy?

”Cái này đi.” Bạch Vũ ghi ra một loại linh thuật cuối cùng, linh thuật này cũng không biết ở cấp độ cùng phẩm chất nào, bất quá xem qua hiệu quả cũng không tồi: “Bạo Liệt Lưu Hỏa, Lưu Hỏa rơi xuống đất sẽ nổ mạnh, tạo thành 150% lực công kích gây thương tổn.”

Ánh mắt Tiểu Thanh lập tức trợn trừng, gào thét muốn Bạch Vũ dạy cho nó.

Bạch Vũ dựa theo trí nhớ, một chữ cũng không lầm đem Bạo Liệt Lưu Hỏa viết ra, cùng tiểu Thanh nghiên cứu tỉ mỉ.

Bạo Liệt Lưu Hỏa tổng cộng có 10 tầng, mỗi tầng sẽ tăng lên một tầng uy lực, linh thuật càng cao linh lực tiêu hao lại càng nhiều.

Linh lực của Bạch Vũ chỉ còn lại có 3 giọt, hoàn toàn không đủ. Nàng từ trong nhẫn Bách Vũ lấy ra một ly Phi Hồng Chi Nguyệt. Công hội Triệu hoán sư không cần, chính nàng tự mình uống, một ly rượu đem linh khí toàn bộ hấp thu, có thể bổ sung đủ linh lực.

Loại rượu này nàng vẫn là lần đầu tiên uống, không biết hương vị như thế nào. Nàng giống như uống nước ừng ực ừng ực đem một ly Phi Hồng Chi Nguyệt nuốt vào bụng, ly rượu ba một tiếng rơi trên mặt đất.

Chương 40: Trường thi đấu, thắng liên tiếp (1)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Vũ đỏ bừng, say khướt tiêu sái đến bên giường, ngưỡng mặt lên liền gục xuống, lập tức vùi đầu vào ngủ. Đợi đến lúc nàng tỉnh lại đã là hoàng hôn.

Ta cứ nhiên lại uống rượu, ngủ suốt một buổi chiều? A! Ta đã bỏ lỡ giờ cơm trưa! Bạch Vũ đứng lên, ủy khuất sờ sờ cái bụng lép xẹp.

Kỳ thật nàng cũng không thấy đói bụng, bởi vì dược hiệu của Linh tửu, linh mạch của nàng tràn ngập linh khí, cả người ấm áp vui vẻ. Mười giọt linh lực đọng lại bên trong linh mạch nàng, sáng bóng trong suốt, đặc biệt xinh đẹp.

Dược hiệu của Phi Hồng Chi Nguyệt vốn có thể ngưng kết thêm một ít linh lực nữa, đáng tiếc linh mạch của nàng còn quá nhỏ yếu, nhiều nhất cũng chỉ có thể chứa đựng 10 giọt linh lực, linh khí dư thừa đều tiêu tán thật lãng phí.

Cũng may 10 giọt linh lực như vậy cũng đã đủ rồi, tu luyện Bạo Liệt Lưu Hỏa tầng thứ nhất vừa lúc cần 10 giọt linh lực.

Đem linh lực trong linh mạch toàn bộ tiêu hao, cũng không quản nửa đêm sẽ có người bị giết mình tranh cãi ầm ĩ, hướng đến sa mạc lớn bên ngoài tường thành phun ra một ngụm Bạo Liệt Lưu Hỏa.

Hỏa cầu thật lớn nện ở trên cồn cát xa xa, Bạo Liệt mở ra, phát ra một tiếng nổ vang như sấm sét, nháy mắt đem cồn cát san bằng.

Bạch Vũ lập tức cảm thấy trong cơ thể thiếu đi một ít linh khí.

Sau khi Triệu hoán thú được Triệu hoán đến, hoàn toàn ỷ lại vào sự tồn tại của chủ nhân, sử dụng linh lực tiêu hao cũng chính là linh khí của chủ nhân. Nếu chủ nhân linh khí quá ít, phỏng chừng cũng không đủ dùng vài lần.

Xem ra về sau trên người phải mang theo một ít linh quả bổ sung linh khí, Bạch Vũ âm thầm nghĩ. Bên ngoài đã nháo đến ngất trời, tất cả thị vệ thủ thành đều kinh hoàng chạy đến, nghĩ rằng có mãnh thú đột kích.

Bạch Vũ trừng mắt liếc nhìn tiểu Thanh đang dào dạt đặc ý một cái: “Đều là do ngươi gây ra họa, trở về nghỉ ngơi một lát, sau khi hùng đông chúng ta phải đến trường thi đấu.”

Hôm nay hùng đông rất sớm, trong Bình Thạch thành, trường thi đấu sớm đã biến người tấp nập, so với dĩ vãng còn náo nhiệt hơn. Cơ hồ tất cả Triệu hoán sư trong thành đều tới trường thi đấu xem tỷ thí, bởi vì hôm nay sẽ có người đạt được 20 trận thắng liên tiếp!

Vị Triệu hoán sĩ lợi hại kia đã thắng liên tiếp 17 trận, hôm nay hẳn sẽ tiến hành 3 trận tỷ thí cuối cùng.

Bạch Vũ chen vào trường thi đấu, tìm một vị trí không tồi, quan sát người thắng liên tiếp đang đứng giữa sân kia. Hắn tư thế ôn hòa nhã nhặn, trên mặt thủy chung lộ vẻ tươi cười, tràn ngập tự tin, nhưng nhìn qua lại có chút giả dối.

”Kế tiếp, xin mời Khuê Đạt đã thắng liên tiếp 17 trận của chúng ta, hôm nay hẳn có tiếp tục thắng được nữa hay không, hoàn thành liên tiếp 20 trận đấu vĩ đại hay không?” Người điều khiển chương trình của trường thi đấu khí thế mườì phần giới thiệu Khuê Đạt.

”Khuê Đạt! Khuê Đạt! Khuê Đạt!.....” Giữa sân thi đấu nháy mắt nhắc lên một trận hoan hô như hải triều, mọi người hô to tên Khuê Đạt, hấn mấy ngày nay thắng liên tiếp làm cho hấn có được tên tuổi tương xứng.

Khuê Đạt cười hướng mọi người phất tay, một bộ tư thái người thắng cuộc, giống như chiến thắng đã được định rồi.

”Vậy hãy nhìn xem Thiết Hàm dũng sĩ của chúng ta có thể đánh bại hấn hay không!”

Người điều khiển chương trình cao giọng áp chế tiếng hoan hô, chỉ về hướng thông đạo khiêu chiến.

Trong thông đạo đi ra một bóng dáng cực kỳ cao lớn, trắng hán cao hơn hai thước, làn da ngăm đem xuất hiện trước mắt mọi người.

Mỗi bước đi của hấn giống như khiến cho lôi đài rung lên, trên lưng hấn còn có một thiết chùy thật lớn, xem chừng sức nặng kia, chỉ một búa cũng đủ để đem đầu người nện nát bét.

Hai người ở giữa giăng co, Thiết Hàm từ trên cao nhìn xuống Khuê Đạt, cảm giác giống như đại nhân nhìn tiểu hài tử.

Chương 41: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (2)

Mọi người đang xem cuộc chiến không khỏi hít một ngụm khí, trận thi đấu lần này chính là hạ vốn gốc, cư nhiên mời một người như vậy ngăn cản Khuê Đạt thắng liên tiếp. Thiết Hàm có thể nào không cần Triệu hoán thú cũng có thể thoải mái đem Khuê Đạt giết chết hay không?

”Ta có từng nghe nói qua về Thiết Hàm, hẳn là Triệu hoán sĩ hệ Kim, Triệu hoán thú của hắn là một con Cương Thiết Cự Tượng, tùy tiện một cước cũng có thể đem người đạp cho dập nát! Khuê Đạt lần này chỉ sợ gặp phải phiền toái.” Người có chút hiểu biết về Thiết Hàm đều nghị luận, không xác định được Khuê Đạt có thể thắng hay không.

Sòng bạc ở trường thi đấu náo nhiệt mở ra, không ít người đem tiền đặt cược cược cho Thiết Hàm, không hề giống trước chỉ nghiêng về một phía.

Trên đài thi đấu, Thiết Hàm đã khởi đầu trước Triệu hồi ra Cương Thiết Cự Tượng, Cự Tượng khổng lồ vừa xuất hiện đã khiến mặt đất nảy lên một trận chấn động, hình thể như tòa núi nhỏ của Cự Tượng mang đến một cảm giác áp bách khủng bố, khiến kẻ khác cả người phát lạnh.

Khue Đạt cũng gọi ra Triệu hoán thú của hắn, một con Vô Cực Huyền Quy, đồng dạng đều là Nhất giai, toàn thân rùa tối đen cứng cáp gần một thước, dưới ánh mặt trời lóe ra hào quang.

”Người cảm thấy bọn họ ai sẽ thắng?” Sa Hoằng ngồi trên chỗ cao dành cho khách quý, hỏi Hoàn Tố Âm ngồi bên cạnh.

Hoàn Tố Âm không chút để ý nói: “Cũng không đoán được, xem vận khí của bọn hắn đi. Nếu Thiết Hàm thắng ta sẽ không ra tay.”

”Trường thi đấu mời người đến để ngăn chặn Khuê Đạt thắng liên tiếp?”

”Đúng vậy, bất quá ta chỉ đáp ứng ở trận thứ 20 mới ra tay. Trường thi đấu quả thực là phế vật, ngay cả Triệu hoán thú Nhất giai cũng cần ta phải ra tay. Sa Hoằng ca, người tới Bình Thạch thành không phải là vì xem Khuê Đạt tỷ thí đi?” Hoàn Tố Âm mỉm cười hỏi.

”Chính là thuận tiện nhìn xem.” Sa Hoằng sẽ không nói cho Hoàn Tố Âm biết hắn là đặc biệt đến xem Bạch Vũ.

Bạch Vũ đã xem xét hai Triệu hoán thú trên đài, cũng nhìn ra có cùng giá trị thuộc tính với tiểu Thanh, nàng cư nhiên lại có thể nhìn ra hai trị số này.

Cương Thiết Cự Tượng, lực công kích 6, lực phòng ngự 4, sức chịu đựng 5

Vô Cực Huyền Quy, lực công kích 4, lực phòng ngự 7, sức chịu đựng 6

Tổng thể xem ra tư chất của hai Triệu hoán thú này cũng không khác nhau lắm, ai thua ai thắng thật đúng là khó mà nói.

Thiết Hàm đã bắt đầu phát động công kích, hắn đột nhiên xoay người cưỡi lên Cự Tượng, vung mạnh đại chùy về phía đối diện: “Chết đi!”

Cự Tượng bốn vó bay lên, trong nháy mắt đã tới trước người Khuê Đạt, giơ lên móng chân to lớn hung tợn hướng Vô Cực Huyền Quy ở trên mặt đất đập lên, sức lực to lớn đến mức mắt thấy sẽ đem Vô Cực Huyền Quy cùng Khuê Đạt cùng nhau bị đập thành vụn phấn.

”A!” Mọi người phát ra từng trận kinh hô.

Xong rồi! Cái này mà giẫm xuống, Khuê Đạt nhất định phải chết!

Ầm vang -----

Toàn bộ lực lượng của Cự Tượng đều dừng ngay trên lưng Huyền Quy, cả đài thi đấu bị chấn động hung hăng rung lên, Vô Cực Huyền Quy vững như Thái Sơn nằm dưới chân Cự Tượng, trên mai rùa ngay cả một vết nứt cũng không có, vững vàng bảo hộ chủ nhân trước người nó.

”Chấn, chấn được sao?” Thiết Hàm vẻ mặt khiếp sợ.

Trong trường thi đấu nhất thời một mảnh ồ lên, lực phá hoại khủng bố như thế cư nhiên ngay cả phòng ngự của Vô Cực Huyền Quy cũng không thể phá vỡ? Lực phòng ngự của Vô Cực Huyền Quy cũng quá khủng bố đi, đây thật sự là Triệu hoán thú Nhất giai sao?

Bạch Vũ nhìn thấy rõ ràng, ở thời điểm Cự Tượng sắp giẫm lên mai rùa, trên người Vô Cực Huyền Quy hiện lên một đạo hào quang, không biết nó sử dụng loại linh thuật gì, nháy mắt gia tăng thêm 6 điểm phòng ngự.

Hơn nữa nguyên bản Vô Cực Huyền Quy có 7 điểm lực phòng ngự, lúc này lực phòng ngự lại cao tới 13 điểm, có thể so với kim loại cứng rắn nhất, đại đa số Triệu hoán thú Nhị giai đều không đạt được điểm cao như vậy, càng đừng nói là một con Cương Thiết Cự Tượng

Nhất giai.

Lực phá hoại của Cự Tượng nhìn như khủng bố kỳ thật cũng chỉ có 6 điểm lực công kích, cùng lực phòng ngự của Vô Cực Huyền Quy kém xa rất nhiều, rất khó tạo ra thương tổn quá lớn đối với Vô Cực Huyền Quy.

Chương 42: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (3)

Edit: V.O

Điện quang ở giữa tóe lửa, Thiết Hàm từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, vung mạnh cây búa hướng về phía đầu Khuê Đạt. Vô Cực Huyền Quy cũng không yếu thế, nháy mắt chuyển động thân thể cao lớn, hất văng Cự Tượng.

Cự Tượng cùng Thiết Hàm ở trên lưng cùng nhau té ngã trên đất, cây búa đập vào khoảng không. Khuê Đạt nhân cơ hội chỉ huy Vô Cực Huyền Quy tiến lên mạnh mẽ cắn, Cương Thiết Cự Tượng bị cắn đến mức máu tươi rơi đầy, chặt vật đứng lên, tức giận hướng về phía Huyền Quy đánh tới.

Hai con quái vật ở trên lôi đài ngơ ngác ta đi triển đấu, làm bay lên một trận bụi đất mù mịt.

Cự Tượng công kích thập phần hung mãnh, Khuê Đạt dưới sự bảo vệ của Huyền Quy từng bước lui về phía sau, phòng ngự là việc chính, rõ ràng là bị vây phong, nhưng Bạch Vũ lại biết trận so đấu này Khuê Đạt chiến thắng đã định rồi.

Lực công kích bình thường của Cương Thiết Cự Tượng cơ hồ không thể gây thương tổn cho Vô Cực Huyền Quy, trừ phi dùng linh thuật có uy lực lớn hơn nữa công kích, nhưng linh thuật cũng không dùng được vài lần, mà Vô Cực Huyền Quy lại có thể cắn bị thương Cự Tượng, kết quả triển đấu chính là Vô Cực Huyền Quy đem Cương Thiết Cự Tượng tiêu hao sức lực mà chết!

Khuê Đạt có thể thắng liên tiếp 17 trận chính là dựa vào lực phòng ngự cứng như sắt thép này, 17 trận từ trước đến nay không ai có thể phá.

Sa Hoằng ở trên đài cũng đã nhìn ra: “Vô Cực Huyền Quy của Khuê Đạt sử dụng linh thuật có thể tăng lên 6 điểm lực phòng ngự, nếu tiếp tục trong một thời gian dài, Thiết Hàm phải thua.”

Hắn nhìn về phía Hoàn Tố Âm: “Nếu đó là người, có thể phá hủy được lực phòng ngự này sao?”

Hoàn Tố Âm khinh thường: “Ta không cần thiết phải đi phá. Đám người lúc trước tử thí cùng hắn đều là một đám ngu xuẩn, nếu biết hắn có loại linh thuật này thì không nên để cho hắn sử dụng đến.”

Sa Hoằng không nói thêm nữa, chuyên chú nhìn về phía giữa sân.

Rất nhanh, Vô Cực Huyền Quy đã đem Cự Tượng cắn đến mức mình đầy thương tích, sức chịu đựng dần dần bị hao mòn hết, trở lại trong linh mạch Thiết Hàm.

Thiết Hàm bởi vậy bị trọng thương, bị lực lượng như Thái Sơn của Huyền Quy áp trên đỉnh đầu, nửa chết nửa sống được nâng xuống đài.

Nhưng Vô Cực Huyền Quy cũng bị thương không ít, lực phòng ngự của nó còn chưa tới mức có thể tránh được hết tất cả thương tổn.

Khuê Đạt lập tức đem Vô Cực Huyền Quy thu hồi vào trong linh mạch dưỡng thương, chuẩn bị nghênh đón lần khiêu chiến tiếp theo.

Trận thi đấu khiêu chiến đều là liên tục tiến hành, không có bao nhiêu

thời gian để cho Triệu hoán sư dưỡng thương, khôi phục linh khí, cho nên nếu thắng liên tiếp không ngừng thì có thể tăng lên thực lực, nhưng khó khăn kỳ thật tương đối lớn.

Nhưng lúc này Tiết lão bản của trường thi đấu lại buồn rầu, vốn đã chuẩn bị tốt Triệu hoán sĩ cho trận khiêu chiến thứ 19, nhưng nhìn thấy Vô Cực Huyền Quy cơ hồ có lực phòng ngự biến thái như vậy, trực tiếp rút lui bỏ chạy.

”Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện tại đi đâu tìm người lên khiêu chiến đây?” Tiết lão bản muốn phát hỏa, tiểu nhị đứng ở bên cạnh hấn quạt mát: “Nếu không kêu Hoàn tiểu thư ra tay trước?”

”Người cho Hoàn tiểu thư là tay chân dùng tiền mua tới sao, sẽ tùy tiện ra tay sao? Nàng ta nếu đã nói đến trận thứ 20 mới ra tay thì tuyệt đối sẽ không lên trước, trông cậy vào nàng ta không bằng người đi ra ngoài tìm người.” Tiết lão bản thở hổn hển nói.

”Dạ, lão bản ngài cũng đừng vội, hôm nay có không ít Triệu hoán sư lợi hại đang xem cuộc chiến, nói không chừng còn có người nguyện ý đi lên sân khấu khiêu chiến đó.” Tiểu nhị cúi đầu khom lưng an ủi lão bản vài câu, cũng nhanh chóng chạy ra ngoài tìm người, vừa vắn đụng vào Bạch Vũ ở hậu trường.

”Xin hỏi lão bản có ở đây không? Ta muốn báo danh tham gia khiêu chiến.” Bạch Vũ thực lễ phép nói.

Tiểu nhị vui mừng hơn hở: “Người là tới tham gia tỷ thí?”

”Đúng, nghe nói thắng liên tiếp có thể nhận được tiền thưởng phải không?”

”Đúng, đúng, đúng! Tiền thưởng rất dày, người đi theo ta.” Tiểu nhị

lôi kéo Bạch Vũ hưng phấn đi đến trước mặt Tiết lão bản.

Tiết lão bản nghe nói đã tìm được người khiêu chiến, mừng rỡ như điên, nhưng vừa mới nhìn thấy một tiểu cô nương yếu đuối như Bạch Vũ, hơi thở linh lực trên người cũng thực mỏng manh, nhất thời có chút thất vọng.

Chương 43: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (4)

Edit: V.O

”Vị cô nương này, tỷ thí ở trường thi đấu cũng không phải là đùa giỡn, đó có thể là tai nạn chết người, phàm là những người đi lên tỷ thí đều phải ký giấy sinh tử, ngươi xác định vẫn muốn lên sao?” Tiết lão bản không đành lòng nhìn một tiểu cô nương lên lôi đài vứt bỏ tính mạng vô ích, khuyên một câu.

Bạch Vũ thực xác định gật gật đầu: “Ta muốn lên, lấy giấy sinh tử đến, ta ký.”

”Được rồi.” Tiết lão bản cũng không ngăn trở nữa, lấy giấy sinh tử ở phía sau ra: “Nếu chống đỡ không được có thể nhanh chóng nhận thua, bảo mệnh quan trọng hơn biết không?”

Hắn đối với Bạch Vũ cũng không ôm hy vọng gì, chính là trông cậy vào nàng đi lên một trận, sau đó để cho Hoàn Tố Âm đến giải quyết.

Khuê Đạt liên tiếp thắng 18 trận, lại nhắc lên một lần nhiệt liệt hoan hô trong trường thi đấu, thời điểm Bạch Vũ đi lên đến giữa sân, cơ hồ toàn trường đều cao giọng hoan hô tên Khuê Đạt, ngay cả thanh âm người điều khiển chương trình giới thiệu tên Bạch Vũ cũng đều hoàn toàn bị che lấp.

”Khuê Đạt, tiếp tục chiến thắng đi, ngươi rất xuất sắc!”

”Thắng liên tiếp 20 trận! Nhanh chóng đánh bại nữ nhân đối diện này

đi.....”

Khuê Đạt đắc ý cười, nhìn Bạch Vũ đứng đối diện, cũng không để vào mắt: “Trường thi đấu không tìm được người sao? Lại cho một con nhóc như ngươi lên đài tỷ thí? Hiện tại nhận thua còn kịp, bằng không đến lúc bắt đầu ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Lông mi thanh nhã của Bạch Vũ nâng lên: “Ta cần tiền thưởng.” Cho nên phiền toái ngươi nhường đường cho ta.

Khuê Đạt cười lớn một tiếng: “Ha ha, đòi tiền mà không muốn sống nữa, không biết tự lượng sức mình.”

Hắn một lần nữa vung tay lên gọi ra Vô Cực Huyền Quy, Huyền Quy tối đen như thạch bàn tựa như tường đồng vách sắt hiên ngang trước mặt Bạch Vũ.

Mọi người lại một trận hoan hô.

Sa Hoằng giật mình nhìn Bạch Vũ ở giữa sân: “Bạch Vũ? Nàng ấy đi lên làm cái gì?”

Hoàn Tố Âm ánh mắt lạnh lùng, nàng ta chính là Bạch Vũ? “Ngươi xác định sao? Nàng ta chính là đang mang cái khăn che mặt.”

”Ta nhận ra được ánh mắt của nàng ấy. Thực sự là hồ nháo, ta phải đem nàng ấy kéo xuống, lên đài thi đấu không cẩn thận một cái sẽ chết người đó!”

Hoàn Tố Âm một phen giữ chặt lấy Sa Hoằng: “Không được, đều đã bắt đầu rồi, chẳng lẽ ngươi muốn đi lên quấy rối sao? Sa Hoằng ca, nơi này chính là trường thi đấu do Vô Trần Cung mở ra!”

Một hồi gián đoạn như vậy, trên đài thi đấu cũng đã bắt đầu rồi, Bạch Vũ gọi ra tiểu Thanh.

Mọi người nhìn thấy con chim nhỏ đáp trên vai Bạch Vũ, âm âm bật cười. Thông thường, Triệu hoán thú có hình thể càng lớn càng lợi hại, một con chim nhỏ như vậy khiêu chiến với một con Huyền Quy to lớn, trận này thật sự rất buồn cười.

Khuê Đạt kinh thường liếc mắt nhìn tiểu Thanh một cái, vồ vồ Vô Cực Huyền Quy: “Chúng ta lên, cấp tốc thắng trận này.”

Vô Cực Huyền Quy lập tức nhắm về phía Bạch Vũ, đừng nhìn Huyền Quy thân thể cồng kềnh, kỳ thật tốc độ chuyển động tuyệt đối không chậm, nắm chắc thời cơ, năng lực lại nhạy bén, nó có thể nhanh như tia chớp đến bên cạnh căn một miếng thịt của người xuống.

”Chiêm chớp -----” tiểu Thanh phát ra cảm tức kêu to, phun ra một ngụm hỏa hổ nhào lên người Huyền Quy.

Khuê Đạt không cho là đúng, Huyền Quy của hắn vừa lên đài liền vận dụng linh thuật, hắn cũng không tin 13 điểm lực phòng ngự có thể bị đánh bại.

Nhưng hắn cũng không tưởng tượng được chuyện đã xảy ra, ngọn lửa đổ ập trên đầu Huyền Quy, Huyền Quy ăn đau, lập tức lui vào trong mai rùa, trì trệ không tiến lên.

”Cái gì?” Khuê Đạt trong lòng lộp bộp một chút, tùy tiện phun một ngụm lửa cư nhiên đã có thể gây thương tổn đến Vô Cực Huyền Quy? Đây là Hỏa Diễm gì vậy?

”Bạo Liệt Lưu Hỏa!” Bạch Vũ không cho Vô Cực Huyền Quy có cơ hội thở dốc. Từ trong miệng tiểu Thanh phun ra một Hỏa cầu thật

lớn, tương đương với 15 điểm công kích, lực phá hoại cực mạnh nện ở trên người Vô Cực Huyền Quy.

Sát ý Bạo Liệt cuồng bạo mở ra, nháy mắt đem Vô Cực Huyền Quy cùng Khuê Đạt nổ bay ra, cả lôi đài lâm vào một mảnh khói đặc biển lửa.

Trong thí nghiệm của Công hội Triệu hoán sư, 1 điểm lực công kích tương đương với sức lực 10 đầu Ngưu mã, 15 điểm lực công kích tạo thành lực phá hoại có thể nghĩ đến, nếu không phải lôi đài được xây dựng rắn chắc, chắc chắn đã bị oanh nổ không còn gì.

Vô Cực Huyền Quy ngời phịch trên mặt đất, mai rùa đầy những vết nứt, tựa hồ trong giây tiếp theo sẽ vì bị trọng thương biến mất. Khuê Đạt một ngụm hộc ra máu tươi, không thể tin ngẩng đầu: “Điều này sao có thể?”

Chỉ một chiêu liền phá thủng phòng ngự của Vô Cực Huyền Quy, khiến hắn trọng thương, hắn lại bại dưới tay một cô nương ngay cả một hiệp chống đỡ cũng không có?

”Người thua” Bạch Vũ thản nhiên nói.

”Không! Ta không có!” Khuê Đạt rống giận, chết cũng không nhận sự thật hắn đã thất bại.

Phanh -----

Bạch Vũ phát tay, một đạo Lưu Hỏa đánh vào ngực Khuê Đạt, Khuê Đạt giống như bong bóng cao su bay ra khỏi lôi đài, hôn mê bất tỉnh.

Chương 44: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (5)

Trong trường thi đấu một mảnh im lặng, Khuê Đạt thắng liên tiếp 18 trận bằng phòng ngự kiên cường như sắt thép..... mới một chiêu đã bị đánh bại? Như thế nào lại khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được như vậy?

”Này, cô nương này là ai?”

”Không biết, từ trước tới giờ chưa từng gặp qua ở trường thi đấu.”

”Vừa rồi nghe người điều khiển chương trình giới thiệu, hình như gọi là Bạch Vũ?”

Bạch Vũ! Tên này lập tức từ trong miệng mọi người truyền khắp, vô số ánh mắt tìm tòi dừng lại trên người Bạch Vũ, còn có vài khách mời của trường thi đấu tò mò hỏi Tiết lão bản từ đâu tìm ra được một người trâu như vậy.

Tiết lão bản dờ khóc dờ cười, hẳn cũng không biết có được không? Người ta tự mình chạy tới khiêu chiến, hẳn cũng không nghĩ tới Bạch Vũ thật sự có thể đánh bại Khuê Đạt.

Tâm của Sa Hoảng cuối cùng cũng hạ xuống, sáng sủa cười ra tiếng: “Không tồi! Mới vài ngày không thấy cư nhiên nàng ấy lại học được linh thuật cao siêu như vậy. Lợi hại!”

Hoàn Tố Âm hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên một tia ác độc: “Có cái gì lợi hại? Quý Nhãn Thần Hầu của ta có thể trong một giây dùng

một chiêu đánh bại nàng ta!”

Sa Hoằng thần sắc biến đổi, nghiêm khắc cảnh báo: “Người không được phép tìm nàng ấy phiền toái, có nghe hay không!”

”Vì cái gì?”

”Ta đã đáp ứng sẽ chiếu cố nàng ấy.”

Hoàn Tố Âm nổi trợn lông mày, nắm chặt tay vịn bằng gỗ vang lên kẽo kẹt kẽo kẹt: “Người cùng nàng ta có quan hệ gì mà phải chiếu cố? Chiếu cố mấy tháng, hay là chiếu cố cả đời?”

Sa Hoằng mặc danh kỳ diệu: “Chuyện đó cùng người không có quan hệ? Tóm lại người đừng động vào nàng ấy là được rồi.”

Trên đài, Bạch Vũ ôm tiểu Thanh cũng không có đi xuống, hướng người điều khiển chương trình tỏ vẻ nàng muốn khiêu chiến 20 trận liên tiếp.

Người điều khiển chương trình lúc này mới hồi phục tinh thần lại: “Người cũng muốn khiêu chiến liên tiếp?” Cũng đúng, người ta đem người chiến thắng 18 trận liên tiếp tiêu diệt, vì cái gì không thể khiêu chiến?

Người điều khiển chương trình lập tức quay mặt về hướng mọi người, dùng lực kêu gọi cực lớn quát lên: “Triệu hoán sĩ Bạch Vũ của chúng ta muốn khiêu chiến liên tiếp, không biết vị dũng sĩ nào dám đến tiếp chiêu?”

Đối thủ ở trường thi đấu vốn là tùy tiện, chỉ cần nguyện ý, đều có thể đi lên khiêu chiến. Chỉ có người nào sau khi thắng được liên tiếp hơn 15 trận, mới có thể được trường thi đấu bắt đầu coi trọng, đặc biệt an

bài một ít đối thủ cấp bậc cao.

Bạch Vũ tuy rằng đã đánh bại người thắng liên tiếp 18 trận Khuê Đạt, nhưng nàng cũng chỉ thắng một trận mà thôi, khó đảm bảo không phải do vận khí. Có khối người đối với nàng tò mò muốn lên khiêu chiến.

Rất nhanh, một vị Thủy hệ Triệu hoán sĩ liền lên đài khiêu chiến, Thủy hệ khắc chế Hỏa hệ, ở lúc cấp bậc chưa cao hiệu quả khắc chế phi thường rõ ràng.

Nhưng vị Thủy hệ Triệu hoán sĩ này vừa mới gọi ra Triệu hoán thú, đã bị Hỏa Diễm Thanh Điều phun một ngụm hỏa cầu nện xuống.

Ngay sau đó là vị thứ hai, vị thứ ba.

Tiểu Thanh bắt đầu luôn dùng Bạo Liệt Lưu Hỏa, mỗi lần đều là một chiêu một giây. Đào mắt cũng đã thắng liên tiếp 4 trận, trong lúc đó Bạch Vũ thậm chí còn không hề đem tiểu Thanh thu hồi vào trong nghỉ ngơi, ngay tại trên đài tiếp tục đánh.

”Bạch Vũ tiểu thư, ngươi có muốn ngày mai lại đến hay không?” Người điều khiển chương trình cười hỏi nàng. Dựa theo quy định, khiêu chiến tiên tiếp mỗi ngày ít nhất phải thắng 4 trận, Bạch Vũ đã hoàn thành đủ lần khiêu chiến hôm nay, hoàn toàn có thể ngày mai lại đến.

Mỗi ngày 4 trận, đánh xong 20 trận phải mất đến 5 ngày, thời gian quá lâu. Bạch Vũ cũng không thích lãng phí thời gian: “Không cần, tiếp tục đi.”

Người điều khiển chương trình đành phải đi an bài mấy trận tỷ thí tiếp theo. Bạch Vũ lần này không ở lại trên đài chờ, nàng đem tiểu

Thanh thu trở về, đi vào địa phương được hạ chú của trường thi đấu.

”Bạch Vũ cô nương, cố lên! Ta đã cá là người thắng.”

”Đúng, ta cũng đánh cược người thắng, người hôm nay nhất định có thể thắng liên tiếp 5 trận!”

Mọi người thấy nàng đi đến, đều hướng nàng hô cố lên.

Tiểu nhị làm nhà cái cười tủm tỉm hỏi nàng: “Bạch Vũ tiểu thư, có muốn tự đổ cược cho mình không?” Trường thi đấu có nhận tiền cược của người khiêu chiến, bất quá bọn họ cũng chỉ có thể cược cho chính mình thắng.

Chương 45: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (6)

Bạch Vũ nghĩ nghĩ, từ trên người tìm tòi nửa ngày, cũng chỉ tìm được 1500 tinh thể thứ phẩm, trong đó 500 là do Đông Nhạc phân phát cho nàng, nàng vì mua dược liệu mà đem tiền tài tiêu hết.

”Ta cược chính mình hôm nay thắng liên tiếp 10 trận.” Bạch Vũ đem toàn bộ tiền đặt cược.

”Mấy trận?” Tiểu nhị mông lung, nghĩ chắc chính mình nghe lầm.

”10 trận.” Bạch Vũ thực xác định nói.

Mọi người vây xem một mảnh ồn lên, hai mặt nhìn nhau. Không ít Triệu hoán sư nhất thời đen mặt, biểu tình thập phần không vui.

”Người bắt quá chỉ đánh bại được Khuê Đạt, liền nghĩ chính mình rất giỏi?”

”Thật sự là không biết trời cao đất rộng, cho dù những thiên tài được đề tên trên Vô Trần bảng cũng không dám nói trong vòng một ngày có thể thắng liên tiếp 10 trận!”

Lúc này, thanh âm Hoàn Tố Âm vẫn đậm phong kinh truyền tới: “Nghe nói người tới từ Bắc La Quận quốc. Bắc La quả thật lợi hại, nhưng người cũng quá không đem chúng ta để vào mắt? Thực cho rằng Đông Nhạc Quận quốc ta không có ai sao?”

Ngữ khí khiêu khích của Hoàn Tố Âm vừa vắn có thể làm cho mọi

người nghe thấy rõ ràng. Sa Hoàng tức giận muốn ngăn cản nàng ta, nhưng là có muốn cũng đã muộn.

Quan hệ của Đông Nhạc cùng Bắc La chưa bao giờ tốt được, lời nói của Hoàn Tố Âm làm cho Bạch Vũ nháy mắt trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Nguyên lai là người Bắc La, dám chạy đến Bình Thạch thành làm càn, muốn chết!

Một lão nhân hừ lạnh lên tiếng: “Bây giờ những người nhỏ tuổi thật sự quá cuồng vọng. Khiến cho lão phu, cái lão xương cốt này đến giáo huấn người làm người như thế nào!”

Hắn vung tay áo bào lên, bay lên lôi đài, lập tức được mọi người hoan hô.

”Là Hiến lão nhân, Hiến lão nhân lên đài, Bạch Vũ nhất định sẽ thất bại.”

”Đúng, Hiến lão nhân chính là tướng quân của trường thi đấu, đã là Triệu hoán sĩ cảnh giới Cao giai, nếu không bởi vì tư chất linh mạch của ông ta không tốt, Triệu hoán thú chậm chạp không đột phá lên được Nhị giai, ông ta nói không chừng đã sớm nổi danh trên Vô Trần bảng.”

Mọi người đều hướng Hiến lão nhân hô cổ lên, cố ý la to rất khoa trương.

Bạch Vũ không nói gì dụi dụi lỗ tai, ta không phải chỉ là đặt tiền cược thôi sao? Các người có cần phải đến mức như vậy không? Lão gia này là Triệu hoán sĩ Cao giai? Không biết thực lực như thế nào.

Bạch Vũ trở lại lôi đài, mới lạ nhìn Hiến lão nhân, trong mâu quang hiện lên một tia cẩn thận.

Tê tê -----

Một mãng xà có cái mõm thô to như cái bát xuất hiện bên cạnh Bạch Vũ, phun ra lưỡi rắn, đứng thẳng bằng nửa người trên, bày ra một tư thái công kích nguy hiểm.

Đồng tử Bạch Vũ đột nhiên co rút lại, khắp người phát lạnh. Hiến lão nhân không biết khi nào đã lặng yên không một tiếng động gọi ra Triệu hoán thú, thật sự là giảo hoạt!

Đây là một con Âm Độc Cuồng Mãng, tốc độ còn nhanh hơn con Bá Vương Lục Tích mà nàng gặp lần trước, càng thêm trí mạng. Răng nọc trong miệng có thể phun ra nọc độc, nếu dính một chút lập tức sẽ đi đời nhà ma!

Bạch Vũ đang nhìn mãng xà nháy mắt một cái, một đạo Bạo Liệt Lưu Hỏa liền đánh ra.

Âm Độc Cuồng Mãng cơ hồ cùng lúc phát động công kích, tốc độ nhanh như tia chớp lẩn tránh Lưu Hỏa, từ phía sau phóng lên, nọc độc trong miệng phun ra trên cánh tay Bạch Vũ.

”Bạch Vũ!” Sa Hoảng la to kinh hãi đến thất sắc, mạnh mẽ đứng lên.

Hiến lão nhân vỗ tay một cái, vui mừng khôn xiết.

Oanh -----

Bạo Liệt Lưu Hỏa của tiểu Thanh lại phun ra ngay sau đó, Lưu Hỏa cùng với khi Bạch Vũ bị phun độc cơ hồ là cùng phát ra, một trước

một sau như vậy hướng về một điểm.

Nhưng lúc này vên vện chỉ có chút xíu xê dịch, làm cho Cường Mãng phía trước vì tránh né Lưu Hỏa của Bạch Vũ tránh cũng không thể tránh, nghênh diện đâm vào Bạo Liệt Lưu Hỏa của tiểu Thanh.

Cả hội trường bùng lên một trận sợ hãi, đại đa số người đang xem cuộc chiến đều không thấy rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, người có thể thấy rõ thì kinh ngạc đến ngây người ngay tại chỗ.

Bạch Vũ từ đầu tới cuối đều không có hướng tiểu Thanh phát ra bất cứ một mệnh lệnh nào, nhưng ăn ý như vậy lại gần như hoàn mỹ!

”Chẳng lẽ Bạch Vũ đã đạt tới cảnh giới cùng Triệu hoán thú tâm ý tương thông?”

”Không có khả năng? Cảnh giới tâm ý tương thông là cảnh giới mà rất nhiều Triệu hoán sư cả đời theo đuổi, cho dù là cung chủ Vô Trần Cung cũng không dám nói hẳn đã đạt tới cảnh giới đó.”

Chương 46: Kỹ năng thi đấu, thắng liên tiếp (7)

Người xem thảo luận còn chưa ra kết quả, Âm Độc Cường Mãng trên đài đã bị biển lửa bao phủ, cả người bốc cháy như ngọn lửa, giãy giụa hai cái, trọng thương tan biến.

Hiển lão nhân bị nhấc ra khỏi lôi đài, mặt mũi bầm dập chỉ vào Bạch Vũ, giống như thấy quỷ: “Không có khả năng, người hẳn là đã chết vì trúng độc!”

Bạch Vũ vung vẩy cánh tay dánh nọc độc: “Ta không trúng độc, cho nên người thua.” Máu của nàng có thể cứu người chết giúp người bị thương, bách độc bất xâm, một chút xà độc ấy không đáng kể chút nào.

Bạch Vũ hạ 5 trận thắng lợi, không có nghỉ ngơi, rất nhanh bắt đầu trận tỷ thí thứ 6.

Trận thứ 6, trận thứ 7, trận thứ 8, trận thứ 9.....

Bạch Vũ thắng liên tiếp một mực tiếp tục, thanh âm lúc trước chậm chọc nàng quá mức cường vọng lúc này đã lặng ngắt như tờ.

Mỗi một lần đều là một chiêu trong một giây liền có thể đánh rớt đối thủ, đối thủ ngay cả cơ hội đến gần người nàng cũng không có, cơ hồ không ai có thể chống đỡ được đến chiêu thứ hai! Đã nhiều trận như vậy dường như không ai có thể đoán ra được thực lực chân chính của nàng.

Nguyên lai không phải người ta cuồng vọng, là do người đi lên khiêu chiến quá yếu! Mọi người cho ra kết luận này quả thực là muốn khóc.

Cuối cùng, người khiêu chiến ở trận thứ 10 được người điều khiển chương trình run rẩy giới thiệu, là một vị Thổ hệ Triệu hoán sĩ.

Bạch Vũ ăn vào một quả linh quả 100 năm bổ sung linh khí, linh khí của nàng có sung túc như thế nào cũng không đủ liên tục sử dụng 10 lần Bạo Liệt Lưu Hỏa. Cũng may lúc mua được liệu chế tác Phi Hồng Chi Nguyệt nàng có mua không ít linh quả.

Không có gì bất ngờ xảy ra, vị Thổ hệ Triệu hoán sĩ này cũng bị Bạch Vũ dứt khoát lưu loát giải quyết.

Trong vòng một ngày, thắng liên tiếp 10 trận! Đây là chuyện ở trường thi đấu ở Bình Thạch thành chưa từng xảy ra.

Tiết lão bản ngó ra nửa ngày mới nhớ tới phải tiến lên sân khấu phát tiền thưởng cho Bạch Vũ.

Bạch Vũ tiếp nhận tiền thưởng, suy nghĩ một chút, 10 khối tinh thể, tương đương với 10 vạn tinh thể thứ phẩm.

Quá ít, còn cách mục tiêu của nàng một khoảng rất xa..... Bạch Vũ oán thầm một chút: “Nếu ta có thể thắng 20 trận thì sẽ có được bao nhiêu tiền thưởng?”

”20 vạn tinh thể thứ phẩm, cộng thêm 50 vạn tiền thưởng tích lũy.”

”Ta ngày mai lại tiếp tục.” Bạch Vũ lại đến sòng cược bên kia thu hồi tiền thắng cược được 2 vạn tinh thể thứ phẩm, vừa lòng tiêu sái đi ra khỏi trường thi đấu.

Sa Hoằng muốn đuổi theo, lại bị Hoàn Tố Âm tìm có kiên quyết giữ lại.

Sau ngày hôm nay, tên tuổi của Bạch Vũ giống như gió được lưu truyền trong cả Bình Thạch thành, một đêm nổi tiếng. Thân thủ của nàng, thực lực của nàng, nơi nàng sinh ra, đều trở thành tiêu điểm để mọi người nghị luận.

”Hoàn tỳ, người để cho Bạch Vũ tiếp tục kiêu ngạo như vậy sao? Hiện tại vẻ mặt của người trong thành lâu đều tràn đầy sùng bái!” Hạ Lôu Trinh sau khi nghe được tin tức đó, buổi tối liền lập tức đến tìm Hoàn Tố Âm.

Sắc mặt Hoàn Tố Âm biến thành màu đen, trong mắt hiện lên quang mang ác độc: “Bất quá chỉ là thắng liên tiếp 10 trận mà thôi, ta không phải cũng có lời sao? Nàng ta muốn thắng liên tiếp 20 trận, cũng muốn có cái mệnh kia! Dù sao ngày mai vẫn còn tiếp tục khiêu chiến, sớm hay muộn cũng gặp xui xẻo!”

Hạ Lôu Trinh mâu quang sáng ngời, thần sắc âm trầm gật đầu: “Hoàn tỳ nói rất đúng, khiêu chiến ở trường thi đấu sinh tử tự chịu, thực dễ dàng tạo ra ngoài ý muốn. Hoàn tỳ là muốn tự tay diệt trừ nàng ta sao?”

Sắc mặt màu đen của Hoàn Tố Âm càng thêm tối tăm: “Cũng không biết cái hồ ly kia dùng biện pháp gì quyến rũ Sa Hoằng ca, cư nhiên lại làm cho Sa Hoằng ca che chở nàng ta như vậy, bảo ta không được động vào.”

Hạ Lôu Trinh kinh hãi: “Chẳng lẽ lại quên đi như vậy?”

”Làm sao có thể quên đi?” Hoàn Tố Âm cười lạnh: “Ta không ra tay cũng có biện pháp khiến cho nàng ta đi tìm chết! Người có muốn tự

tay báo thù?”

Trên mặt Hạ Lâu Trinh lập tức lộ ra sát ý dữ tợn: “Ta muốn! Ta muốn đem nàng ta cắt thành tám khối, vớt cho chó ăn! Nhưng là, ta đánh không lại nàng ta.”

”Không cần lo lắng. Người chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời ta nói, ta cam đoan sẽ khiến cho nàng ta chết trong tay người!”

<br clear=”all”

Chương 47: Thăng cấp, triệu hoán sĩ trung giai

Bạch Vũ về tới nơi, còn nhân tiện đi vào Công hội Triệu hoán sư mua một phần Túc mẽ có khả năng khôi phục hiệu quả thường cho tiểu Thanh.

Túc mẽ không có đặc biệt tăng lên hiệu quả gì, chỉ là thức ăn bình thường nhất của Triệu hoán thú, bởi vậy giá cả cũng tiện nghi, chỉ cần 5000 tinh thể thứ phẩm.

Tiểu Thanh ghét bỏ mở Mỡ túc, đôi mắt nhỏ thông minh mắt húng viết hai chữ keo kiệt.

”Ta keo kiệt? Ta liều mạng kiếm tiền như vậy là vì cái gì? Còn không phải là vì để có thể cho người ăn đồ ăn tốt nhất! Ngày mai còn phải tiếp tục tỷ thí, nhất định sẽ gặp phải Triệu hoán thú Nhị giai, ta vì người mà mạo hiểm sinh mệnh đương đầu vào nguy hiểm đó!” Bạch Vũ vẻ mặt vô cùng đau đớn một bộ người không có lương tâm.

Tiểu Thanh xoay người xem thường, nói nàng dường như không cần phải chiến đấu, biết rõ đối thủ sẽ trở nên mạnh mẽ, nên thừa dịp buổi tối này tăng lên thực lực một chút.

Bạch Vũ cũng biết nàng hôm nay liên tiếp tiến hành 10 trận đấu, cơ hồ tiêu hao hết tất cả linh khí, linh mạch đang đứng ở giai đoạn hư không, chính là lúc cần một lượng lớn linh khí, lúc này tu luyện sẽ như làm chơi ăn thật.

Bạch Vũ uống hết một ly Phi Hồng Chi Nguyệt, bắt đầu ngồi xuống

hấp thu linh khí. Tiểu Thanh canh giữ ở bên người nàng, mỗ mỗ Túc mẹ.

Lần này Bạch Vũ không có say, nàng cảm giác cả người rất ấm áp thoải mái, giống như ngồi trong một cái ấm lò lớn.

Đại lượng linh khí ở quanh thân nàng vờn quanh, nàng không chút khách khí hút tất cả vào trong linh mạch, ngưng kết thành linh lực, mắc trên mầm cây nhỏ bên trong linh mạch.

Linh mạch của nàng đột nhiên tản mát ra ánh sáng ngũ sắc, giống như cây giống tươi tốt, ở trong linh khí nồng đậm bắt đầu cực kỳ thông thả tăng trưởng.

Bạch Vũ trong lòng ý nghĩ vừa động, linh mạch tăng trưởng liền có thể đột phá!

Nếu có thể đủ linh khí để duy trì, nàng đêm nay nói không chừng có thể thuận lợi đột phá.

Nàng lập tức lại uống thêm một ly Phi Hồng Chi Nguyệt. Phi Hồng Chi Nguyệt không chỉ có thể cung cấp đại lượng linh khí, còn có tác dụng tẩm bổ linh mạch, trợ giúp linh mạch tăng trưởng.

Đại lượng linh khí như trận hồng thủy dũng mãnh tiến vào linh mạch, cư nhiên trong nháy mắt công phu bị linh mạch hấp thu toàn bộ. Linh mạch Bạch Vũ đột nhiên tăng trưởng lên một đoạn, thực ngắn, vừa vặn có thể dùng mắt thường nhận ra.

Nhưng linh mạch cho dù chỉ tăng trưởng lên một ít, vẫn có thể làm cho tổng thể thực lực có tiến bộ vượt bậc.

Bạch Vũ uống xong hai ly Phi Hồng Chi Nguyệt, cuối cùng ngưng kết

ra được 6 điểm linh lực, còn lại tất cả đều dùng để cung cấp cho sự tăng trưởng của linh mạch. Sau khi đột phá thành công, mức linh mạch chứa đựng linh lực của nàng gia tăng không ít.

”Ta hiện tại hẳn được xem như là Triệu hoán sĩ cảnh giới Trung giai.” Bạch Vũ thì thào tự nói, nhìn về phía tiểu Thanh bên cạnh, nháy mắt liền mất bình tĩnh.

Tiểu Thanh theo linh mạch của nàng tăng lên thực lực cũng tăng lên không ít.

Lực công kích 14, lực phòng ngự 5, sức chịu đựng 7

Lực công kích dâng lên thêm 4 điểm, đã có thể đến gần với đại bộ phận Triệu hoán thú Nhị giai, uy lực của Bạo Liệt Lưu Hỏa lại lập tức tăng lên tới 21 điểm, cơ hồ đột phá mức cao nhất của Triệu hoán thú Nhị giai. Phải biết rằng tiểu Thanh chỉ vừa mới tăng lên, còn chưa tới Nhị giai đâu!

”Lợi hại! Lực công kích của ngươi tăng lên, uy lực linh thuật của ta hẳn cũng sẽ tăng lên?” Bạch Vũ kinh hi ôm lấy tiểu Thanh, lòng bàn tay phát ra ngọn lửa Bạo Liệt Lưu Hỏa, độ ấm so với lúc trước nóng cháy hơn rất nhiều.

Bạo Liệt Lưu Hỏa lúc trước của Bạch Vũ thật sự chỉ là một đạo Lưu Hỏa, trừ bỏ có thể đốt cháy đồ vật này nọ căn bản không có gì thương tổn.

Hiện tại đại khái có thể có 2 điểm lực công kích, tuy nói 2 điểm lực công kích ngay cả phòng ngự của Triệu hoán thú đều đánh không lại, nhưng để đánh người cũng đủ dùng.

Nàng thu hồi ngọn lửa trong tay, trong mắt hiện lên một tia hưng

phấn. Hôm nay đột phá rất đúng lúc, ngày mai cho dù có đối mặt với Triệu hoán thú Nhị giai nàng cũng nắm chắc nhiều phần thắng lợi.

”Tiểu Thanh, ngày mai liền nhìn xem ngươi!” Bạch Vũ hung hăng hôn tiểu Thanh trong lòng ngực một cái.

Tiểu Thanh bị nàng kẹp đến sắp tắt thở, giãy dụa khóc không ra nước mắt. Nó rõ ràng là một con điểu, vì sao chủ nhân luôn xem nó như một con mèo để ôm?

Bạch Vũ về tới nơi, còn nhân tiện đi vào Công hội Triệu hoán sư mua một phần Túc mẽ có khả năng khôi phục hiệu quả thường cho tiểu Thanh.

Túc mẽ không có đặc biệt tăng lên hiệu quả gì, chỉ là thức ăn bình thường nhất của Triệu hoán thú, bởi vậy giá cả cũng tiện nghi, chỉ cần 5000 tinh thể thứ phẩm.

Tiểu Thanh ghét bỏ mở Mẽ túc, đôi mắt nhỏ thông minh mắt húng viết hai chữ keo kiệt.

”Ta keo kiệt? Ta liều mạng kiếm tiền như vậy là vì cái gì? Còn không phải là vì để có thể cho ngươi ăn đồ ăn tốt nhất! Ngày mai còn phải tiếp tục tỷ thí, nhất định sẽ gặp phải Triệu hoán thú Nhị giai, ta vì ngươi mà mạo hiểm sinh mệnh đương đầu vào nguy hiểm đó!” Bạch Vũ vẻ mặt vô cùng đau đớn một bộ ngươi không có lương tâm.

Tiểu Thanh xoay người xem thường, nói nàng dường như không cần phải chiến đấu, biết rõ đối thủ sẽ trở nên mạnh mẽ, nên thừa dịp buổi tối này tăng lên thực lực một chút.

Bạch Vũ cũng biết nàng hôm nay liên tiếp tiến hành 10 trận đấu, cơ hồ tiêu hao hết tất cả linh khí, linh mạch đang đứng ở giai đoạn hư

không, chính là lúc cần một lượng lớn linh khí, lúc này tu luyện sẽ như làm chơi ăn thật.

Bạch Vũ uống hết một ly Phi Hồng Chi Nguyệt, bắt đầu ngồi xuống hấp thu linh khí. Tiểu Thanh canh giữ ở bên người nàng, mỗ mỗ Túc mễ.

Lần này Bạch Vũ không có say, nàng cảm giác cả người rất ấm áp thoải mái, giống như ngồi trong một cái ấm lò lớn.

Đại lượng linh khí ở quanh thân nàng vờn quanh, nàng không chút khách khí hút tất cả vào trong linh mạch, ngưng kết thành linh lực, mắc trên mầm cây nhỏ bên trong linh mạch.

Linh mạch của nàng đột nhiên tản mát ra ánh sáng ngũ sắc, giống như cây giống tươi tốt, ở trong linh khí nồng đậm bắt đầu cực kỳ thông thả tăng trưởng.

Bạch Vũ trong lòng ý nghĩ vừa động, linh mạch tăng trưởng liền có thể đột phá!

Nếu có thể đủ linh khí để duy trì, nàng đêm nay nói không chừng có thể thuận lợi đột phá.

Nàng lập tức lại uống thêm một ly Phi Hồng Chi Nguyệt. Phi Hồng Chi Nguyệt không chỉ có thể cung cấp đại lượng linh khí, còn có tác dụng tẩm bổ linh mạch, trợ giúp linh mạch tăng trưởng.

Đại lượng linh khí như trận hồng thủy dũng mãnh tiến vào linh mạch, cứ nhiên trong nháy mắt công phu bị linh mạch hấp thu toàn bộ. Linh mạch Bạch Vũ đột nhiên tăng trưởng lên một đoạn, thực ngắn, vừa vặn có thể dùng mắt thường nhận ra.

Nhưng linh mạch cho dù chỉ tăng trưởng lên một ít, vẫn có thể làm cho tổng thể thực lực có tiến bộ vượt bậc.

Bạch Vũ uống xong hai ly Phi Hồng Chi Nguyệt, cuối cùng ngưng kết ra được 6 điểm linh lực, còn lại tất cả đều dùng để cung cấp cho sự tăng trưởng của linh mạch. Sau khi đột phá thành công, mức linh mạch chứa đựng linh lực của nàng gia tăng không ít.

”Ta hiện tại hẳn được xem như là Triệu hoán sĩ cảnh giới Trung giai.” Bạch Vũ thì thào tự nói, nhìn về phía tiểu Thanh bên cạnh, nháy mắt liền mất bình tĩnh.

Tiểu Thanh theo linh mạch của nàng tăng lên thực lực cũng tăng lên không ít.

Lực công kích 14, lực phòng ngự 5, sức chịu đựng 7

Lực công kích dâng lên thêm 4 điểm, đã có thể đến gần với đại bộ phận Triệu hoán thú Nhị giai, uy lực của Bạo Liệt Lưu Hỏa lại lập tức tăng lên tới 21 điểm, cơ hồ đột phá mức cao nhất của Triệu hoán thú Nhị giai. Phải biết rằng tiểu Thanh chỉ vừa mới tăng lên, còn chưa tới Nhị giai đâu!

”Lợi hại! Lực công kích của ngươi tăng lên, uy lực linh thuật của ta hẳn cũng sẽ tăng lên?” Bạch Vũ kinh hỉ ôm lấy tiểu Thanh, lòng bàn tay phát ra ngọn lửa Bạo Liệt Lưu Hỏa, độ ấm so với lúc trước nóng cháy hơn rất nhiều.

Bạo Liệt Lưu Hỏa lúc trước của Bạch Vũ thật sự chỉ là một đạo Lưu Hỏa, trừ bỏ có thể đốt cháy đồ vật này nọ căn bản không có gì thương tổn.

Hiện tại đại khái có thể có 2 điểm lực công kích, tuy nói 2 điểm lực

công kích ngay cả phòng ngực của Triệu hoán thú đều đánh không lại, nhưng để đánh người cũng đủ dùng.

Nàng thu hồi ngọn lửa trong tay, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn. Hôm nay đột phá rất đúng lúc, ngày mai cho dù có đối mặt với Triệu hoán thú Nhị giai nàng cũng nắm chắc nhiều phần thắng lợi.

”Tiểu Thanh, ngày mai liền nhìn xem người!” Bạch Vũ hung hăng hôn tiểu Thanh trong lồng ngực một cái.

Tiểu Thanh bị nàng kẹp đến sắp tắt thở, giấy dựa khóc không ra nước mắt. Nó rõ ràng là một con điểu, vì sao chủ nhân luôn xem nó như một con mèo để ôm?

Chương 48: Quyết đấu với Hạ Lâu Trinh (1)

Edit: V.O

Ngày thứ hai, tại trường thi đấu, người xem so với hôm qua còn nhiều hơn. Người ở Bình Thạch thành không ngớt chú ý đến Bạch Vũ, các nơi ở Đông Nhạc Quận quốc tin tức linh thông, ngay cả Triệu hoán sư cũng hiếu kỳ đuổi tới Bình Thạch thành, muốn nhìn xem một chút cô nương một ngày thắng liên tiếp 10 trận rốt cuộc có thực lực như thế nào.

Sau khi Bạch Vũ tới trường thi đấu chuyện thứ nhất phải làm chính là lấy ra 2 vạn tinh thể thứ phẩm cược chính mình thắng liên tiếp 20 trận.

Mọi người bị bể mặt hôm qua hôm nay cũng chưa nói gì, người ta thắng liên tiếp 10 trận đều chưa có xuất toàn lực, có tự tin thắng 20 trận liên tiếp cũng là chuyện thực bình thường mà thôi, không cần phải ngạc nhiên.

Người mới đến xem cuộc chiến cũng không bình tĩnh, người này vừa mới tuyên cáo chính mình có thể thành công thắng liên tiếp, đây cũng quá kiêu ngạo rồi. Phải biết rằng những người tỷ thí 10 trận sau cùng những người tỷ thí 10 trận trước hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc. Bạch Vũ rốt cuộc vẫn còn là tuổi rất trẻ.

Hoàn Tố Âm nhìn thấy Bạch Vũ đặt cược, khinh thường cười cười, hỏi Hạ Lâu Trinh ở bên cạnh: “Thế nào, người đã chuẩn bị tốt chưa?”

Khuôn mặt Hạ Lôu Trinh tối đen, hai mắt che kín tơ máu đầy quỳ dị:
“Đương nhiên, ta không thể đợi được.”

Hoàn Tố Âm vừa lòng nhếch môi, nàng ta không phải muốn đánh bại Bạch Vũ, mà là ở trong trận tỷ thí diệt trừ Bạch Vũ!

Vì thế Hoàn Tố Âm đem lá thư của Thương trưởng lão giao cho Sa Hoằng, bất quá nàng ta đã đem nội dung bên trong giản lược thành một phong thư ân cần hỏi thăm râu ria.

Nhưng Sa Hoằng không biết.

Trưởng lão Vô Trần Cung gửi thư là chuyện rất quan trọng, trước tiên phải đưa đến tay Quận vương. Nghĩa tử mà Đông Nhạc Quận vương coi trọng nhất, chỉ có Sa Hoằng mới có thể đi vào bên trong nơi bế quan tiếp xúc với Quận vương, hẳn đành phải rời đi Bình Thạch thành ra roi thúc ngựa đem phong thư trở về.

Không có Sa Hoằng, thì sẽ không có ai có năng lực ở thời khắc mấu chốt cứu Bạch Vũ, mặc kệ hôm nay Bạch Vũ có thể thắng mấy trận, nàng ta chết chắc rồi!

Phanh -----

Trên đài, Bạch Vũ đã dứt khoát giải quyết đối thủ thứ nhất. Nàng tận lực đem lực công kích của tiểu Thanh áp chế xuống dưới điểm 10, cùng ngày hôm qua giống nhau, vừa vặn giải quyết đối thủ.

Nàng một đường quét ngang, ở vào lúc mọi người không kịp phản ứng, đảo mắt thắng liên tiếp 15 trận, thắng đến trận thứ 16, nàng mới gặp được một đối thủ chân chính.

Một vị Triệu hoán sĩ Cao giai có Triệu hoán thú Nhị giai!

Lần thi đấu này được chuẩn bị tương đối đầy đủ, không giống lúc trước lúc Khuê Đạt khiêu chiến thiếu chút nữa không tìm được người.

Bình Thạch thành rất hẻo lánh, 6 năm trước Công hội Triệu hoán sư cùng trường thi đấu mới khai trường ở nơi này, Khuê Đạt là người đầu tiên khiêu chiến 20 trận liên tiếp, trường thi đấu nhất thời không tìm thấy người đến ngăn chặn, nói thật Khuê Đạt thắng liên tiếp cũng không hề có ít người đến.

Nhưng Bạch Vũ khiêu chiến đã khiến cho một nửa Đông Nhạc Quận quốc chú ý, không ít Triệu hoán sư thực lực cao cường đều tò mò đến xem cuộc chiến, Tiết lão bản quả thực dễ dàng tìm được cho Bạch Vũ không ít đối thủ lợi hại.

Trận tỷ thí thứ 16, lập tức an bài cho Bạch Vũ một vị Triệu hoán sĩ Cao giai.

”Tại hạ Bố Á Liêm, là cấm vệ quân Vương thành Đông Nhạc Quận quốc, Triệu hoán sĩ cao giai, người ở đây hẳn đều đã nghe qua tên của ta.” Bố Á Liêm rất không khiêm tốn tự giới thiệu.

Mọi người tinh thần chấn động, bọn họ đương nhiên có nghe qua. Bố Á Liêm là người Vương thành, mới Cao giai đã đem Triệu hoán thú thăng cấp đến Nhị giai, tư chất nổi tiếng, ở cả thủ đô Đông Nhạc Quận quốc rất có danh khí, trận tỷ thí này khẳng định rất phấn khích!

”Ta lúc trước có xem qua người tỷ thí, tuy rằng người chỉ cần một chiêu cũng có thể đánh bại đối thủ, nhưng kỳ thật người cũng chỉ có một chiêu này, một khi không đánh bại được đối thủ, người sẽ khó có thể chống đỡ được.....” Bố Á Liêm chậm rãi nói.

Bạch Vũ không nói gì, dứt khoát đánh gãy lời nói của hắn: “Ngượng ngùng, ta không có thời gian.”

Nàng vung bàn tay ngọc lên, tiểu Thanh thân mình linh hoạt như tia chớp bay ra, Bạo Liệt Lưu Hỏa trực tiếp nện về phía Bố Á Liêm.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là có việc gấp gì sao?

Chương 49: Quyết đấu với hạ lâu trình (2)

Đương nhiên là có việc gấp, không mau đánh đờ đến lúc bọn họ bãi công liền không kịp giờ ăn trưa, Bạch Vũ cũng không muốn để bụng đói cùng người tỷ thí.

Mọi người nếu biết nàng kỳ thật chỉ là vì vội vàng ăn cơm, phỏng chừng sẽ cùng nhau âm âm học máu.

”Thật sự là không lễ phép!” Bố Á Liêm rất không thích lời nói của mình bị người khác đánh gãy, khuôn mặt âm nghiêm gọi ra một con Liệp Báo màu đen tinh khiết tản ra hơi thở nguy hiểm.

”Là Kim hệ Thiên Cương Hắc Báo!” Không ít người hưng phấn kêu to.

Thiên Cương Hắc Báo là Kim hệ Triệu hoán thú có lực công kích cực mạnh trong tất cả các loại Triệu hoán thú, thập phần hiếm thấy, nó mau lẹ, sắc bén, có được khí lực kiên cường, công thủ nhiều mặt, khiến cho con mồi bị nó nhìn chăm chăm cơ hồ chỉ có một con đường chết.

Phanh -----

Một hỏa cầu mang theo sát ý rất lớn nện thật mạnh trên người Thiên Cương Hắc Báo, trên lưng Hắc Báo nháy mắt mở ra một mảnh màu đen, đón đỡ hơn phân nửa uy lực của ngọn lửa.

Hắc Báo từ trong ngọn lửa lao ra, da lông cháy đen, lóe lên đốm lửa,

nhưng bị thương không nặng.

Mâu quang sâu thẳm của Bạch Vũ trầm xuống: “Đây là.....”

”Huyền Vũ Thiết Y!” Bố Á Liêm đặc ý dào dạt cười to: “Hắc Báo của ta lực phòng ngự cao tới 9 điểm, uy lực ngọn lửa của ngươi sau khi bị giảm mạnh đã không còn có thể làm cho nó bị thương.....”

”Tiểu Thanh, Bạo Liệt Lưu Hỏa.” Bạch Vũ đánh gãy lời nói của hắn, lại phóng ra Bạo Liệt Lưu Hỏa.

”Hừ, thật sự là không thấy quan tài không đổ lệ, Huyền Vũ Thiết Y!”

Oanh -----

Bạo Liệt Lưu Hỏa nghênh diện đâm vào Thiên Cương Hắc Báo, một cỗ Bạo Liệt nóng rực giống như hủy diệt tất cả nổ tung, nhắc lên từng trận bụi mù.

”Ngao -----” Hắc Báo phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả khuôn mặt đều bị bóng, không mở mắt ra được, theo bản năng lui về phía sau.

”Không! Không có khả năng!” Bố Á Liêm sắc mặt trắng bệch, lần đầu rõ ràng ngăn chặn được, lần thứ ai vì sao không ngăn được? Chẳng lẽ..... nàng ta ẩn tàng thực lực?

Bố Á Liêm đột nhiên tỉnh ngộ, đáng tiếc cũng đã muộn.

Bạch Vũ vung lên một đạo Lưu Hỏa, xuyên qua làn bụi mỏng manh, sát ý mang theo khí thế như chẻ tre đánh thẳng vào ngực hắn.

Hắc Báo mắt bị trọng thương không thể tới cứu hắn, hắn đành phải

lập tức xuất ra Huyền Vũ Thiết Y, vì chính mình ngăn lại.

Nhưng Lưu Hỏa hôm nay của Bạch Vũ cũng không còn là ngọn lửa nhỏ nhìn được nhưng không dùng được ngày hôm qua nữa, ánh lửa như sao băng thoáng cái phá rách trước ngực Bồ Á Liêm.

Phanh -----

Lực đánh cuồng bạo đánh rớt đại bộ phận Thiết Y trước ngực Bồ Á Liêm, nhưng uy lực vẫn như cũ đâm thủng vào trong ngực hắn, khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Không có kinh khí của chủ nhân duy trì, Thiên Cương Hắc Báo cũng biến mất vào trong linh mạch.

”Vị tiếp theo.” Bạch Vũ lạnh nhạt nói.

Mọi người không nói gì nhìn Bồ Á Liêm bị đưa đi xuống, đây là trận đấu phẫn khích mà bọn họ chờ mong sao? Phẫn khích thì phẫn khích, nhưng như vậy cũng nhanh quá đi? Đây là cái gọi là vừa mới bắt đầu đã xong sao?

Tiết lão bản cũng hơn nửa ngày không nói chuyện, còn tưởng rằng đã tìm được một đối thủ lợi hại có thể ngăn được Bạch Vũ, ai ngờ trận đấu này so với mấy trận lúc trước còn nhanh hơn. Đây chính là Triệu hoán thú Nhị giai! Cũng đều ngăn không được, rốt cuộc nhân tài phải lợi hại bao nhiêu mới có thể ngăn lại nàng?

Dựa theo kết quả hắn suốt đêm điều tra, Bạch Vũ ở Bắc La Quận quốc còn không có thể thức tỉnh linh mạch, nàng vừa mới thức tỉnh linh mạch chưa đến thời gian một tháng, cũng đã có được bực này thực lực! Nói không chừng nàng thật sự có thể đánh bại đối thủ ở trận thứ 20, hoàn thành khiêu chiến liên tiếp!

Trên đài, tỷ thí vẫn còn tiếp tục, sau khi đánh bại Bồ Á Liêm, đối thủ ở phía sau, Bạch Vũ đối phó rất nhẹ nhàng.

Trận 17, thắng.

Trận 18, thắng.

Trận 19, thắng,

Không ít người đã có thói quen nhìn thấy Bạch Vũ đánh bại đối thủ nhanh như tia chớp, mới ý thức được Bạch Vũ đảo mắt đã thắng được liên tiếp 19 trận.

Chương 50: Quyết đấu với hạ lâu trình (3)

Edit: V.O

Mỗi người phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt đại ra, như thế nào lại có cảm giác như ngày hôm qua bị lặp lại? Trong vòng 2 ngày thắng liên tiếp 20 trận, đây là cái tốc độ gì? Đây là cái thực lực gì?

Nhìn thấy Bạch Vũ sắp nghênh đón trận tỷ thí thứ 20, mọi người nhin không được mình đầy hơi lạnh.

Cô nương này mới 16 tuổi, Triệu hoán thú của nàng mới Nhất giai, nàng quả thực chính là một yêu nghiệt! Bắc La Quận quốc đem một yêu nghiệt như vậy sung quân đến Đông Nhạc, đầu óc bị vào nước sao?

”Kế tiếp xin mời vị đối thủ tiếp theo của Bạch Vũ chúng ta, Kim hệ Triệu hoán sĩ, Hạ Lâu Trình!” Lúc này, người điều khiển chương trình cao giọng tuyên bố vị đối thủ cuối cùng của Bạch Vũ.

Ngồi ở trên chỗ ghế khách quý, Hoàn Tố Âm khuôn mặt đã hoàn toàn đen cuối cùng lộ ra một tia cười lạnh. Bạch Vũ mỗi một trận thắng, Hoàn Tố Âm liền nhiều hơn một phần nộ khí trong người, nếu không phải an bài Hạ Lâu Trình ở trận thứ 20 lên xuất chiến, Hoàn Tố Âm đã sớm không nhin được đi lên tiêu diệt Bạch Vũ.

Bạch Vũ ngây người một chút, còn tưởng rằng là cùng tên cùng họ, lấy thực lực của Hạ Lâu Trình, làm sao có thể trở thành người đấu cuối cùng.

Nhưng đợi cho đến khi Hạ Lôu Trinh khuôn mặt dữ tợn tiêu sái tiến đến trước mặt nàng, nàng mới nhận ra đó thật sự là Hạ Lôu Trinh, chẳng qua vài ngày không gặp, sắc mặt Hạ Lôu Trinh rất không thích hợp, thần tình hắc khí, còn gầy như que củi, như là sinh bệnh.

”Bá Vương Lục Tích!” Hạ Lôu Trinh vừa lên đài liền gọi ra Triệu hoán thú của nàng ta. Bá Vương Lục Tích to lớn như một tòa núi nhỏ xuất hiện trên đài, khí thế bá đạo sắc bén âm âm khuếch tán ra, khiến mọi người ở gần lân đài sợ tới mức không dám phát ra tiếng.

Bạch Vũ cảm thấy trầm trọng, con Bá Vương Lục Tích này đã lớn hơn vài ngày trước nhiều lắm, cả thân thể khuếch tán ra một cố hắc sát khí mạnh mẽ, giống như từ trong thi thể chùng chất đi ra khiến cho không khí phi thường trầm lặng, mang theo âm trầm nói không nên lời, giá trị thuộc tính lại khiến người khác cảm thấy khủng bố.

Lực công kích 15, lực phòng ngự 12, sức chịu đựng 13, cơ hồ đã đạt tới đỉnh Triệu hoán thú Nhị giai!

Nếu lúc trước trị số của Bá Vương Lục Tích là như thế này, tiểu Thanh tuyệt đối không có khả năng thắng nó. Hạ Lôu Trinh đây là đã làm cái gì, thực lực bỗng chốc tăng lên nhiều như vậy?

Bạch Vũ còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, Hạ Lôu Trinh đã giành trước khởi xướng tiến công: “Bạch Vũ, ngươi lần trước thiếu chút nữa hủy dung của ta, hôm nay ta phải bắt ngươi trả lại gấp trăm lần, cái chết của ngươi đã định rồi!”

Một đoàn khói đặc màu đen mang theo sát ý thị huyết từ trên người Bá Vương Lục Tích bộc phát ra, giống như đạn pháo âm vang hướng về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ con người đen hơi co lại, chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo, giống như bị hơi thở tử vong vây quanh, hàn ý lạnh lẽo từ đáy lòng tự nhiên phát sinh, trước mắt lập tức chỉ còn lại một mảnh sương đen.

”Tiểu Thanh!” Bạch Vũ vẫn duy trì bình tĩnh, hô một tiếng.

”Chiêm chớp -----” Tiểu Thanh ngằm hiểu, đột nhiên di chuyển bên trong màn sương đen lách đến sau lưng Bá Vương Lục Tích, lao thẳng xuống, phun ra Liệt Hỏa hùng hực.

Ánh lửa tươi đẹp trong màn sương mù màu đen như ẩn như hiện, làn da cứng rắn trên lưng của Bá Vương Lục Tích nhất thời nổ ra những tia lửa lổp lổp, cháy đen một mảnh.

Bá Vương Lục Tích phát ra rống giận cuồng bạo, quay đầu hướng về tiểu Thanh phun ra một làn khói đen khủng bố.

Tiểu Thanh nhanh chóng vỗ cánh vút qua, thân hình khéo léo giống như một đạo hỏa hồng lưu diễm xuyên qua làn khói đen, khói đen đậm đặc giống như bàn tay khổng lồ vô hình không ngừng khuếch tán, ầm ầm nhào vào trong khán đài.

Trên khán đài mọi người nhất thời cảm thấy khó thở, cả người vô lực: “Không tốt, khói này có độc!”

Những người ngồi gần lô đài đều bối rối đứng lên, tất cả đều đứng dậy lui về phía sau, Tiết lão bản vội vàng mang theo người chạy đến đây để xử lý.

Oanh -----

Khói độc của Bá Vương Lục Tích lại không hề tiết chế oanh động đến

khán đài bên kia, trong trường thi đấu nhất thời hỗn loạn, hoàn toàn không có trật tự.

Chương 51: Thi độc hoa

Edit: V.O

Tiết lão bản thờ hỗn hển tức giận mắng: “Đây là muốn đem tất cả mọi người đều bị độc chết sao? Hạ Lôu Trinh điên rồi sao?”

Trên lôi đài, khói độc cơ hồ tràn ngập cả lôi đài, Hạ Lôu Trinh tay cầm chủ thủ, đuổi theo Bạch Vũ, hung ác hướng lên mặt của Bạch Vũ vẽ lên.

Tiểu Thanh nghĩ muốn cứu, lại bởi vì trúng độc hành động bắt đầu chậm chạp, Bá Vương Lục Tích đột nhiên giơ cái đuôi lên, giống như roi thép hung hăng vung vào người tiểu Thanh.

”Chiêm chiếp!” Lục phòng ngự yếu ớt của tiểu Thanh hoàn toàn không thừa nhận được một kích này, từ trong không trung rơi xuống, lông chim rơi rụng đầy đất, đáng thương nhìn về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ ánh mắt biến đổi, ôm trụ chủ thủ Hạ Lôu Trinh nghênh diện đâm tới, lòng bàn tay của nàng bị cắt ra một miệng vết thương thật sâu, máu tươi chảy ròng ròng.

Nàng vung tay đem máu tươi vẩy về phía Bá Vương Lục Tích đang giương cái miệng rộng chuẩn bị một ngụm cắn chết tiểu Thanh.

Thử lạp -----

Máu tươi của Bạch Vũ giống như nước sôi nóng bỏng giội lên lớp da không được che chắn của Bá Vương Lục Tích, Bá Vương Lục Tích

đau đớn lặn lộn trên mặt đất, hơi thở màu đen trên người như hơi nước bốc hơi lên trong không khí, thân thể khổng lồ dần dần co lại, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng tan biến.

”Ngươi đã làm cái gì! Tiện - nhân!” Hạ Lôu Trinh máu tươi điên cuồng phun ra, quả thực không thể tin được Bạch Vũ chỉ cần dựa vào vài giọt máu lại có thể khiến cho Bá Vương Lục Tích đã được thăng cấp của mình kiệt sức!

Nàng ta hai mắt màu đỏ, đột nhiên đem chủ thủ hướng về phía trái tim của Bạch Vũ.

”Chiêm chớp -----” tiểu Thanh lập tức bỏ nhào về phía này, mang theo một thân Hỏa Diễm cuồng bạo hung hăng đánh vào trên mặt nàng ta, móng vuốt sắc bén đem khuôn mặt của nàng ta nắm, bắt, cào, cấu đến nát bét.

Hạ Lôu Trinh phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, ngã trên mặt đất, vết thương trên mặt vừa vụn đụng trúng giọt máu tươi của Bạch Vũ rơi trên mặt đất, mặt của nàng ta lập tức giống như bị ăn mòn bốc lên như khói.

”A -----đau quá! Cứu mạng! Cứu cứu ta!” Hạ Lôu Trinh ôm chặt mặt mình, thê lương kêu thảm thiết, cả người không ngừng phát run, đột nhiên ra sức đi về hướng Hoàn Tố Âm: “Hoàn tử, cứu cứu ta, là người bảo ta ăn được, cứu cứu ta.....”

”Cút!” Hoàn Tố Âm khuôn mặt âm trầm, nhìn thấy Hạ Lôu Trinh bỏ nhào về phía mình, vung tay, một đạo Thủy đao trong suốt bay qua. Ta đã giúp ngươi đem Bá Vương Lục Tích tăng trị số lên tới Nhị giai, cư nhiên còn thua thê thảm như vậy, quả thực chính là phế vật, không bằng ngươi đi chết đi!

Hạ Lôu Trinh bị Thủy đao đánh bay ra ngoài, gãy dựa hai cái, bất động, dưới thân chảy ra một bãi nước độc màu đen.

Tiết lão bản tản ra độc khí chung quanh, nhìn thân thể Hạ Lôu Trinh đen thui, thật nhanh hít một ngụm khí: “Đây là.....”

”Thi Độc Hoa.” Bạch Vũ nói.

”Không thể nào? Thi Độc Hoa đã sớm bị Công hội Triệu hoán sư cấm sử dụng, nàng ta muốn đi tìm chết sao?” Tiết lão bản quá sợ hãi.

Thi Độc Hoa là một loại độc dược hiếm thấy, một khi dùng sẽ biến thành một độc nhân, trở nên thô bạo thị huyết, sau này phải không ngừng dùng độc vật để duy trì sinh mệnh, dụng tới dược vật giải độc nhất định sẽ chết.

Nhưng loại độc dược này có thể tăng thuộc tính của Triệu hoán thú trên diện rộng, làm cho Triệu hoán thú bổ sung thêm độc tính, không ít người vì tăng thực lực mà không tiếc uống thuốc độc, nhưng cuối cùng lại chết thực thảm.

Vô Trần Cung đã sớm đem Thi Độc Hoa liệt vào cấm dược, bắt gặp liền tiêu hủy, Thi Độc Hoa ở Vân Vũ Thần Châu đều đã sắp bị tuyệt tích, Hạ Lôu Trinh cư nhiên có thể có được?

Tiết lão bản cùng người vây xem theo bản năng nhìn về phía Hoàn Tố Âm.

Hoàn Tố Âm khinh thường cười: “Nhìn ta làm cái gì? Nàng ta cùng ta quan hệ không tồi, thời điểm gặp nguy cơ đương nhiên sẽ hướng ta cầu cứu, đáng tiếc nàng ta bởi vì trúng độc, thần trí không rõ hồ ngôn loạn ngữ, các người còn tin là thật sao?”

Chương 52: Vô trần bảg, khiêu chiến (1)

Edit: V.O

Đám người Tiết lão bản im lặng, vừa rồi một chiêu đánh bay của nàng ta cũng không nhìn ra hai người có quan hệ tốt bao nhiêu.

Bạch Vũ tò mò đánh giá Hoàn Tố Âm, vị này chính là người mà Hạ Lôu Trinh luôn treo bên miệng - Hoàn tử, Hoàn Tố Âm? Khiến cho Hạ Lôu Trinh ăn vào Thi Độc Hoa đi báo thù, sau khi thua lại không chút do dự lập tức bỏ qua, thật là ngoan độc!

Lúc này, mọi người biết được thứ bọn họ trúng chính là Thi Độc Hoa, đã làm ầm ĩ lên, phải biết rằng Thi Độc Hoa là loại độc không có thuốc giải!

”Không cần lo lắng. Các người trúng độc không sâu, chỉ cần mua một ít Tẩy Độc Thảo một hai trăm năm nấu như thành nước uống, mỗi người uống một chén, trong vòng năm ngày không được tiếp xúc với độc vật có thể khỏi hẳn.” Bạch Vũ nói.

Tiết lão bản vui mừng khôn xiết: “Nguyên lai Bạch Vũ cô nương còn là một vị Y sư.”

”Bằng không ngươi nghĩ vì cái gì ta và ngươi không trúng độc?” Bạch Vũ cũng không muốn cho người khác biết máu của nàng là bách độc bất xâm, dứt khoát đem thân phận Y sư nói ra. Dù sao vừa rồi nàng dùng máu giết chết Hạ Lôu Trinh ở bên trong màn sương đen cũng không có ai phát hiện.

Tiết lão bản vô cùng tin tưởng không hề nghi ngờ, lập tức sai người đi làm, ở trường thi đấu có rất nhiều người bị trúng độc hắc cũng phải chịu trách nhiệm.

Rất nhanh, một bát lớn Tẩy Độc Thảo cũng được nấu xong, sau khi người bị trúng độc phân ra uống, lập tức cảm giác tốt hơn rất nhiều, đều hướng Bạch Vũ nói lời cảm tạ, Tiết lão bản cũng đem tiền thưởng chia cho nàng.

Triệu hoán sư trong hai ngày hoàn thành 20 trận thắng liên tiếp, đừng nói ở Bình Thạch thành chưa từng có, phóng mắt hết cả Đông Nhạc Quận quốc cũng không có nhiều! Người lúc trước hoàn thành được hành động vĩ đại như vậy là người có niên kỷ hơn một trăm năm trước, chính là đương kim cung chủ Vô Trần Cung!

Hắc có dự cảm, cô nương này sau này thành tựu sẽ không thể đếm được.

Bạch Vũ cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng có chút là lạ, bất quá nàng chỉ để ý mình nhận được bao nhiêu tiền.

Thắng liên tiếp 20 trận tiền thưởng là 20 vạn tinh thể thứ phẩm, tiền thưởng tích lũy có 50 vạn tiền thưởng, tổng cộng là 70 vạn tinh thể thứ phẩm, cộng thêm ván cược ngày hôm nay được 20 vạn cùng ngày hôm qua được 10 vạn, vừa đủ 100 vạn tinh thể thứ phẩm.

Cái này đối với một Triệu hoán sư mà nói cũng là một số tiền đáng kể, làm cho Bạch Vũ cao hứng đến mức không đứng dậy được.

Nàng cần bán dược liệu với giá 120 vạn, bận rộn nửa ngày lại vẫn kém 20 vạn, cũng không biết họ Hành mập mạp ở Công hội Triệu hoán sư kia có thể đưa số nợ cho nàng hay không.

”Bạch Vũ, có thể thắng liên tiếp 20 trận, coi như người có bản lĩnh. Nhưng Hạ Lôu Trinh là bằng hữu của ta, người không phân biệt tốt xấu giết chết nàng, ta muốn thay nàng báo thù! Người có lá gan nhận ước chiến của ta không?” Hoàn Tố Âm bỗng nhiên thanh âm xót xa mở miệng, ý nghĩa trong lời nói, giọng điệu đúng lý hợp tình không có nửa điểm chột dạ.

Nàng ta vốn định quang minh chính đại diệt trừ Bạch Vũ, ai ngờ đến Bạch Vũ là một Y sư, dễ dàng giết chết Hạ Lôu Trinh, còn thành công thắng liên tiếp, trở thành tiêu điểm của toàn trường. Nhìn đến mọi người nhìn về phía Bạch Vũ bằng ánh mắt ân cần, nàng ta trong cơn xúc động còn có loại ý nghĩ muốn đem Bạch Vũ đánh vỡ nát.

Người mà nàng ta đã hạ quyết tâm muốn giết chết làm sao có thể sống thật tốt được? Nàng ta không cho phép! Nếu những kẻ khác đều là phế vật, nàng ta liền tự mình ra tay.

Bạch Vũ nâng mi: “Ta nhớ rõ nàng ta ở phút cuối cùng hình như là bị người đánh chết?”

”Nói bậy! Nếu không phải do người, nàng sao có thể bị độc phát mà chết?”

”Khiêu chiến ở trường thi đấu, sinh tử tự chịu.”

”Đối với người ta chỉ là vì muốn thay nàng báo thù. Ta và người tỷ thí, chính là khiêu chiến lên Vô Trần bảng, người không thể cự tuyệt.” Hoàn Tố Âm thanh âm lạnh như băng gợn lên khóe miệng, lộ ra ẩn ẩn đắc ý tươi cười.

Bạch Vũ khó hiểu nhìn về phía Tiết lão bản, trong mắt tràn ngập lời giải đáp. Hoàn Tố Âm tìm ta tỷ thí cùng Vô Trần bảng có quan hệ gì?

Vì cái gì ta không thể cự tuyệt?

Chương 53: Vô trần bảng, khiêu chiến (2)

Edit: V.O

Vô Trần bảng là do Vô Trần Cung lập ra, chia làm hai cấp bậc là Triệu hoán sĩ cùng Triệu hoán sư, Triệu hoán sư có 50 người, Triệu hoán sĩ có 150 người. Có thể được liệt tên lên bảng đều là Triệu hoán sư thực lực cực mạnh của cả Vân Vũ Thần Châu.

Hàng năm đều có vô số người khiêu chiến Triệu hoán sư để được liệt tên lên bảng, ý đồ giành lấy vị trí, bởi vì người khiêu chiến thật sự có rất nhiều, Vô Trần Cung định ra quy tắc khiêu chiến kỹ càng, bằng không những cao thủ trên bảng suốt ngày chỉ ứng phó khiêu chiến cũng có thể sớm chết.

Bạch Vũ biết Vô Trần bảng, nhưng đối với quy tắc khiêu chiến thì hoàn toàn không biết gì cả.

Tiết lão bản bất đắc dĩ nói cho nàng biết: “Hoàn Tố Âm ở trên bảng Triệu hoán sĩ đứng ở vị trí 89, tỷ thí cùng nàng ta thuộc loại khiêu chiến Vô Trần bảng, mặc kệ là người khiêu chiến nàng ta, hay là nàng ta khiêu chiến người, song phương cũng không thể cự tuyệt. Nếu không sẽ bị Vô Trần Cung hủy bỏ tất cả khen thưởng cùng chứng thực, nói nghiêm trọng còn có thể phế bỏ linh mạch.”

”Cho nên ta phải cùng nàng ta đánh một trận?”

”Người trước hết phải cùng hai đệ tử Vô Trần cung đánh một trận, thắng mới có thể cùng nàng tỷ thí.”

Bạch Vũ khóe miệng co rút: “Nàng ta khiêu chiến ta, ta trước còn phải cùng người khác đánh?”

Tiết lão bản cười khở: “Chỉ cần là người có tên trên bảng đều phải dựa vào quy tắc này, trước kia cũng chưa từng có xuất hiện qua người có tên trên bảng khởi xướng khiêu chiến trước.”

Vô Trần Cung quy định quy tắc khiêu chiến lên Vô Trần bảng thập phần hà khắc, đầu tiên phải ở giữa sân thi đấu thắng liên tiếp 20 trận, đạt được tư cách khiêu chiến, rồi sau đó phải đánh bại hai cao thủ đồng cấp khác, cuối cùng mới có thể khiêu chiến chính chủ.

Nếu thắng là có thể lập tức thay thế được vị trí của người thất bại đó trên bảng, dương danh thiên hạ.

Nguyên nhân chính vì một loạt quy tắc này, Vô Trần bảng phi thường quý giá, người có thể được liệt tên lên bảng tuyệt đối đều là cao thủ đứng đầu thiên hạ, một quốc gia có thể có bao nhiêu cao thủ xuất hiện trên bảng cũng biểu thị tiêu chuẩn thực lực của quốc gia đó.

Viêm Võ Đế Quốc nhiều nhất, Bắc La thứ nhì, Mạn Thủy Quận quốc thứ ba, mà Đông Nhạc những năm gần đây vẫn nằm ở dưới đáy, Triệu hoán sư trên bảng chỉ có 3 vị trí, Triệu hoán sĩ cũng chỉ có 14 người.

Hoàn Tố Âm có thể lọt vào một trong số một trăm tên trên bảng ở Đông Nhạc là người có danh vọng cực cao, từ đó giống như ngôi sao, nữ thần để mọi người nhìn lên.

Tuy rằng Bạch Vũ bày ra thực lực khiến người khác kinh diễm, nhưng cùng so sánh với Hoàn Tố Âm, không ai cảm thấy được Bạch Vũ có thể thắng. Trận này Bạch Vũ không thể cự tuyệt nhất định thất

bại, nói không chừng còn chưa có đứng lên đã bị ngã xuống, không ít người liếc nhìn Bạch Vũ bằng ánh mắt tràn ngập đồng tình.

Bạch Vũ buồn bực thở dài. Chuyện nên đến sẽ luôn đến, Hoàn Tố Âm quả nhiên vẫn rất căm ghét nàng.

Nàng giương đôi mắt trông mong hỏi Tiết lão bản: “Đánh thắng có thể lấy được tiền không?”

Tiết lão bản dờ khóc dờ cười, lúc này còn muốn tiền: “Đánh bại hai cao thủ có thể nhận được 20 vạn, nếu khiêu chiến thành công người chẳng những có thể liệt tên lên Vô Trần bảng, mà còn có thể đạt được cơ hội được một lần tiến vào Long Tuyền của Đông Nhạc!”

”Vậy đến đây đi!” Bạch Vũ tâm tình cuối cùng cũng đỡ hơn rất nhiều. Tuy rằng không thể cự tuyệt, nhưng ít ra sẽ không tổn công vô ích, cái Long Tuyền kia không biết là cái gì, nhưng nghe ra có vẻ là thứ tốt.

Tiết lão bản lập tức ngàn dặm truyền âm báo cáo tin tức khiêu chiến Vô Trần bảng lần này, đây là phương pháp dùng Triệu hoán thú ở cự ly xa câu thông tin tức theo dây chuyền, so với gởi thư nhanh hơn rất nhiều.

Vô Trần Cung nhận được tin tức lập tức an bài hai gã đệ tử ở Đông Nhạc trước đi đến Bình Thạch thành thi đấu, người còn chưa tới, tin tức đã ùn ùn được truyền ra.

”Người có nghe nói không? Có người ở trường thi đấu khiêu chiến Vô Trần bảng với Hoàn Tố Âm.”

”Hay là nói giỡn? Hoàn Tố Âm ở trên Vô Trần bảng đứng ở vị trí trước 100, người nào lại không có mắt như vậy?”

”Nghe nói gọi là Bạch Vũ, hai ngày thắng liên tiếp 20 trận, tựa hồ thực lực không tồi.”

”Kia còn chờ cái gì nữa, nhanh nhanh đi xem một chút.”

Trên đường cái Bình Thạch thành, trong quán trà nơi nơi đều nghị luận chuyện này, tất cả mọi người đều bị kích động chạy về hướng trường thi đấu.

Chương 54: Vô trần báng, khiêu chiến (3)

Edit: V.O

Hành Tuấn Sơn cũng nghe được tin tức này: “Cái gì? Bạch Vũ cùng với Hoàn tiểu thư tỷ thí? Thật sự là ăn mật gấu rồi.”

”Hội trưởng, người có muốn đi xem hay không?”

”Có cái gì hay mà coi? Phỏng chừng Bạch Vũ ngay cả hai người được phái tới cũng không thắng được, căn bản không có cơ hội cùng Hoàn tiểu thư giao thủ.” Hành Tuấn Sơn khinh thường nói.

Người đến sân thi đấu xem trận chiến càng ngày càng nhiều, không có chỗ ngồi thì đứng, nhanh chóng đem bên trong trường thi đấu chật ních người.

Bạch Vũ đã được ăn no, rất có kiên nhẫn chờ đợi, để cho tiểu Thanh ở bên trong linh mạch chậm rãi khôi phục. Ngay tại lúc nó gần như đã khôi phục, đệ tử được Vô Trần Cung phái tới cũng đã đến rồi.

Hai nam tử trẻ tuổi gân nắp gọn gàng, một người tuổi nhỏ hơn chút, giữa ánh mắt có một cỗ nhuệ khí, người còn lại khí chất trầm ổn, giơ tay nhắc chân ẩn ẩn phong phạm cao thủ.

”Ca, người chúng ta phải đánh bại chính là thiếu nữ này?” Thiếu niên tuổi nhỏ hơn thân hình chột lóe đảo mắt đã đến trước người Bạch Vũ.

Bạch Vũ trong lòng cả kinh, thật nhanh! Là Triệu hoán sĩ đỉnh cấp!

Theo linh mạch tăng lên, Triệu hoán sư có thể từ trên người Triệu hoán thú kế thừa càng nhiều năng lực, thể chất càng ngày càng tốt, tốc độ, bước nhảy, cả năng lực chống đỡ cũng gia tăng. Thể chất của Bạch Vũ còn chưa có tăng lên rõ ràng, nhưng hai vị này đã vượt quá năng lực của người bình thường.

”Không được vô lễ.” Người còn lại trách cứ một tiếng, mặt không chút thay đổi đi đến trước mặt Bạch Vũ: “Tại hạ Tả Viêm, đây là đệ đệ của ta Tả Vũ, người chính là Bạch Vũ cô nương?”

”Đúng vậy, các người chính là người sẽ cùng ta tỷ thí?” Bạch Vũ đảo qua bọn họ, một người Hỏa hệ, một người Thổ hệ, đều đã đạt tới cảnh giới đỉnh cấp.

”Không sai, người muốn so cùng với ai trước?” Tả Vũ ngạo nghễ hỏi, giọng điệu rất là thờ ơ.

”Cùng so với ai?” Bạch Vũ nâng mi: “Ta không có nhiều thời gian như vậy, các người cùng lên đi.”

Nguyên bản trường thi đấu đang tràn ngập nghị luận cùng hưng phấn huyên náo nháy mắt an tĩnh lại, lặng ngắt như tờ. Mọi người nhất tề hoài nghi chính mình tai điếc, nàng vừa rồi mới nói cái gì? Cùng lên? Nàng muốn một lần khiêu chiến hai người?

Tiết lão bản cùng Hoàn Tố Âm đang ngồi trên nơi dành cho khách quý nhìn xem cuộc chiến sắc mặt đều thay đổi.

Tiết lão bản há hốc mồm, sau một lúc lâu nói không nên lời, nhìn về phía Hoàn Tố Âm bên cạnh. Khuôn mặt đoan trang của nàng ta đã có chút vặn vẹo, khóe miệng kéo ra một mặt cười lạnh: “Không biết tự

lượng sức mình, ngu xuẩn!”

Tả Vũ tuổi trẻ khí thịnh, nhất thời nổi giận lôi đình: “Người muốn chết!”

Hắn một quyền đánh về phía Bạch Vũ, gọi ra một con Bát Tí Cường Viên.

Cự vượn to lớn khổng lồ cao ba thước, giống như vách tường nham thạch thật dày đứng lặng ở trước mặt Bạch Vũ, tám cánh tay trắng kiện đột nhiên phát động, dấy lên một trận cuồng phong, một cỗ cảm giác áp bách trầm trọng khuếch tán ra.

Tiểu Thanh nhanh chóng bay ra, Bạch Vũ thân hình vừa động, lèn đến giữa trung ương lôi đài, xoay người không chút khách khí đánh trả: “Bạo Liệt Lưu Hỏa!”

Tả Vũ cười lạnh một tiếng, Bát Tí Cường Viên nhắm về phía Bạch Vũ một chút cũng không lùi, tám cánh tay to lớn trùng điệp tầng tầng hộ giáp, toàn thân nổi lên ánh sáng màu vàng.

Trường thi đấu nhất thời oa oa nổ tung, Triệu hoán sư hơi có kiến thức đều nhận ra cái này: “Đó là..... Huyền Vũ Kim Giáp!”

”Đúng vậy, chính là trung phẩm linh thuật Huyền Vũ Kim Giáp!”

”Khó trách dám vọt vào bên trong Hỏa Diễm của Hỏa Diễm Thanh Điều, thật là lợi hại!”

Tả Vũ câu lên tươi cười cuồng ngạo, đây chính là trung phẩm linh thuật Huyền Vũ Kim Giáp.

Huyền Vũ Kim Giáp là từ Huyền Vũ Thiết Y thăng cấp lên, nhưng uy

lực lại khác nhau rất lớn. Huyền Vũ Thiết Y là loại linh thuật phạm phạm chỉ có thể đỡ lại một phần uy lực của đối thủ, Huyền Vũ Kim Giáp lại có thể đón đỡ được tất cả thương tổn!

Bat Tí Cuồng Viên của hãn lực phòng ngự đã đạt tới 12, triển khai Huyền Vũ Kim Giáp có thể chặn được tất cả những thương tổn gây nên từ lực công kích dưới 20 điểm! Đối phó với một con Hỏa Diễm Thanh Điều Nhất giai còn không phải dư dả sao?

Chương 55: Vô trần báng, khiêu chiến (4)

Ầm vang -----

Một cỗ lực lượng khủng bố hủy thiên diệt địa từ Bạo Liệt Hỏa Diễm phát ra, khí thế cuồng bạo như nước lũ tràn quét. Chỉ nghe vài thanh âm kim loại vỡ vụn vang lên, Bát Tí Cường Viên phát ra một tiếng rống giận phẫn nộ, thân thể thật lớn bị đẩy lui loạng choạng, tám cánh tay bằng lông ấm áp bị thiêu cháy đứt ra làm hai, Kim Giáp trên người răng rắc răng rắc rơi rụng biến mất.

”Vỡ? Kim Giáp bị phá vỡ?” Tả Vũ cả người ngốc lảng, một con Triệu hoán thú Nhất giai thế nhưng lại vượt qua 20 điểm lực công kích phá hoại? Hắn đang nằm mơ sao?

”Cẩn thận!” Tả Viêm đột nhiên đem Tả Vũ kéo ra phía sau.

Một đoàn Hỏa Diễm nện ngay lên chỗ Tả Vũ vừa đứng, nơi đó nháy mắt cháy đen lan ra, Tả Vũ nhất thời mồ hôi lạnh ứa ra.

”Cửu Vĩ Hỏa Hồ!” Tả Viêm gọi ra Triệu hoán thú của mình, đón nhận lợi trảo sáng bóng của tiểu Thanh.

Tiểu Thanh lấy một địch hai, không chút nào sợ hãi nghênh chiến hai Triệu hoán thú Nhị giai. Ở trong Hỏa Diễm nháy vọt lên cùng Hỏa Hồ cường thế va chạm, Hỏa Hồ cả người bốc hỏa đánh ra một đạo Hỏa Kiếm, đâm thẳng vào phía tiểu Thanh ở trong không trung.

Bạch Vũ mâu quang chột lóe: “Tiểu Thanh, Bạo Liệt Lưu Hỏa!”

Tả Viêm khuôn mặt không chút thay đổi bỗng hiện lên một tia kinh ngạc. Triệu hoán thú Hỏa hệ lực phòng ngự cũng không cao, lúc này không lo tránh né, còn muốn cùng ta đánh bừa, là muốn cùng đồng quy vu tận? Cho dù có thể miễn cưỡng sống sót, cũng đã định là thất bại rồi.

Nhưng mà, điều làm cho Tả Viêm thật sự không ngờ được chính là Bạo Liệt Lưu Hỏa của tiểu Thanh căn bản không có hướng về phía Hỏa Hồ, ngược lại nổ tung ở dưới chân Bát Tí Cường Viên, uy lực bá đạo làm cho đài thi đấu lay động dữ dội, cự vượn thân thể cao lớn thể nhưng lại bị đánh bay, vừa vặn chặn lại Hỏa Kiếm. Sát ý thiêu đốt của ngọn lửa hung hăng đâm vào trên người cự vượn, nháy mắt đem toàn bộ sức chịu đựng của Bát Tí Cường Viên tiêu hao hết.

Tả Viêm trong lòng lộ bộp, thế nhưng lại có thể tính kế tinh chuẩn như thế, nếu không phải là trùng hợp thì cũng quá khủng bố!

Tiểu Thanh vẫn còn di chuyển, xuyên qua biển lửa trên đài thi đấu đột nhiên xuất hiện phía sau Hỏa Hồ, móng vuốt sắc bén hung hăng cắt đứt ba cái đuôi của Hỏa Hồ.

Hỏa Hồ ăn đau, phần nộ vung ra một đạo Hỏa Diễm Kiếm, đáng tiếc đã chậm một bước. Tiểu Thanh chợt lóe nghiêng người, phun ra lưỡi hỏa đem lợi kiếm bẻ gãy, lợi trảo của tiểu Thanh đã xuyên qua bụng của Hỏa Hồ, tiêu hao hết sức chịu đựng của Hỏa Hồ.

”Các ngươi thua.” Bạch Vũ thản nhiên nói.

Huynh đệ Tả Viêm, Tả Vũ sắc mặt trắng bệch, bọn họ thua, còn thua thực thảm, thua đến mức làm cho bọn họ khó có thể tin được. Lúc trước khi tới nơi này, bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ đến bọn họ sẽ bị một Triệu hoán sĩ Trung giai đánh bại, mà còn là cùng bị

đánh bại!

”Ca, chúng ta sao lại có thể thất bại? Ta không tin.....” Tả Vũ không cam lòng nắm chặt tay, khuôn mặt kiêu ngạo bất tuân nhưng lại thập phần ủy khuất.

Tả Viêm vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Thắng bại đều là chuyện thường, là do đệ quá coi thường người ta.”

Hắn đi đến trước mặt Bạch Vũ, trịnh trọng nói: “Bạch Vũ cô nương, người thắng, một ngày sau người có thể nghênh chiến với Hoàn Tố Âm.”

Không biết trường thi đấu khi nào thì trở nên yên tĩnh không một tiếng động, thời điểm nghe được câu tuyên cáo này của Tả Viêm, giống như đột nhiên thức tỉnh, bộc phát ra một trận ủng hộ vang vọng không trung.

”Bạch Vũ! Bạch Vũ! Bạch Vũ!” Tất cả mọi người đều hô to tên Bạch Vũ, tiếng hô kích động ở trong trường thi đấu ngoài trời truyền ra thật xa, cơ hồ vang vọng cả Bình Thạch thành.

Đột nhiên, một đạo Thủy đao trong suốt từ xa bay tới, đâm thẳng vào cổ họng Bạch Vũ.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, nghiêng người tránh đi, Thủy đao nguy hiểm cắt đứt vài sợi tóc bên tai của nàng, đánh vào cột đá phía sau, cột đá vững chắc thế nhưng bị đánh gãy!

Bạch Vũ bị kinh động ra một thân mồ hôi lạnh, sát ý kia rét lạnh thấu xương, nếu nàng không thể tránh thoát, tuyệt đối sẽ bị giết chết ngay tại chỗ!

Chương 56: Mãn tư chất, hỏa diễm thanh điều (1)

Bạch Vũ cảm tức nhìn về phía nơi Thủy đao phát ra, trên chỗ cao dành cho khách quý, Hoàn Tố Âm từ trên cao nhìn xuống nàng, bên người có một con Thanh Hầu có hai con mắt lớn lạ thường, hai mắt to cơ hồ chiếm nửa khuôn mặt.

”Người đã thắng, chúng ta ngày mốt thi đấu sẽ gặp lại!” Hoàn Tố Âm lạnh lùng nói, trong giọng nói mang theo sắc bén khinh thường.

”Rốt cuộc cũng phải phụng bồi!” Bạch Vũ không chút khách khí đáp lại.

Hoàn Tố Âm hừ lạnh một tiếng, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người tao nhã ly khai.

”Người còn có thời gian một ngày, ta đề nghị tốt nhất người nên đi chuẩn bị chút trang bị phòng ngự.” Tả Viêm đưa 20 vạn tinh thể thứ phẩm cho Bạch Vũ, hảo tâm dặn dò một câu.

”Người cảm thấy ta không phải đối thủ của nàng ta?”

”Nếu theo lời người nói, ta cùng đệ đệ liên thủ cũng đánh không thắng vài người cuối cùng trên Vô Trần bảng, mà Hoàn Tố Âm ở trên Vô Trần bảng đã xếp ở vị trí 89, đã tiến vào hàng ngũ trước 100 người, cùng chúng ta không phải chỉ là một cấp bậc đâu.”

Bạch Vũ con người màu tím hơi hơi trầm xuống.

Quả thật, Thủy đao vừa rời kia của Hoàn Tố Âm uy lực ít nhất có 15 điểm công kích, một chiêu có thể đem tiểu Thanh đánh cho tàn phế, kia chỉ mới là công kích bình thường nhất, linh thuật của Hoàn Tố Âm còn chưa có bày ra hết, muốn đánh bại Hoàn Tố Âm, nàng càng phải mạnh hơn mới được!

Bạch Vũ thật vất vả cầm một đồng tinh thể thứ phẩm, lập tức đi nghiệp đoàn Triệu hoán sĩ mua dược liệu mình cần, trở lại chỗ ở chế tác bánh ngọt Du Linh.

Bánh ngọt Du Linh thực hiện cũng không khó, nhưng xử lý Du Linh Thảo cũng rất phiền toái, phải đem dược hiệu của Du Linh Thảo dung nhập vào trong nguyên liệu nấu ăn, dược hiệu phải hoàn toàn phát ra mới có thể coi là thành công.

Bạch Vũ cẩn thận lấy một nửa Du Linh Thảo, đem nó nghiền nát, sau khi mài thành phấn mới bỏ vào Bách Vũ nhãn hong khô, chính mình ngồi xếp bằng tu luyện.

Hôm nay tiểu Thanh bị thương rất nặng, đã ở một thời gian dài trong linh mạch để khôi phục cho đến bây giờ cũng chưa tốt được, Bạch Vũ dứt khoát đem một giọt linh lực hóa thành linh khí giúp tiểu Thanh trị thương.

Trải qua một đêm khôi phục, thương thế của tiểu Thanh mới khỏi hẳn, Bạch Vũ cũng tu luyện một đêm, hấp thu không ít linh khí, tinh lực dư thừa tình táo lại.

Nàng mở ra Bách Vũ nhãn, đang chuẩn bị xem xét tình huống của Du Linh Thảo, Sa Hoằng đột nhiên vội vã chạy tới.

”Sa Hoằng? Người như thế nào đã trở lại? Bọn họ nói người quay về Vương thành.”

”Ta vừa mới trở về hôm nay, một hồi lại đến tìm ngươi.” Sa Hoằng thở gấp nói: “Hơn phân nửa thủ đô Đông Nhạc Quận quốc truyền khắp, nói ngươi ngày mai khiêu chiến với Hoàn Tố Âm, đây là có chuyện gì?”

Bạch Vũ buông tay: “Sự thực là nàng hướng ta khởi xướng khiêu chiến trước.”

”Hoang đường! Ta trước đã cảnh cáo nàng, nàng thế nhưng còn tìm ngươi gây phiền toái?”

“.....” Ta chỉ biết cảnh báo của ngươi vô dụng.

Sa Hoằng áp chế lửa giận: “Bạch Vũ, ngày mai sau khi ngươi lên đài hãy trực tiếp nhận thua đi. Khiêu chiến Vô Trần bảng không thể cự tuyệt, nhưng có thể nhận thua.”

Bạch Vũ biến sắc: “Vì cái gì?”

”Ngươi không phải đối thủ của nàng. Nếu nàng ở trên lôi đài giết ngươi, ta chỉ sợ ngay cả cơ hội cứu ngươi đều không có.” Sa Hoằng cau mày: “Quý Nhãn Thần Hầu của nàng lực công kích 15, lực phòng ngự 7, sức chịu đựng 7, còn khắc chế ngươi. Hơn nữa Thần Hầu tu luyện Quý Nhãn Thần Mê, ngươi căn bản không thể phá được, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của Thần Hầu, vô luận là con người hay Triệu hoán thú đều lâm vào Vựcng Huyền (mê hoặc choáng váng).”

Tâm Bạch Vũ mạnh mẽ trầm xuống, bị động linh thuật khiến người khác rơi vào Vựcng Huyền ít nhất là Trung phẩm linh thuật. Cho dù Vựcng Huyền không bao lâu, lực công kích của Quý Nhãn Thần Hầu cũng có thể nhân cơ hội đủ tạo nên thương tổn.

Bất quá, lực công kích của Quỷ Nhãn Thần Hầu thật sự cùng tiểu Thanh của ta không sai biệt lắm, nếu ta có thể cam đoan tiểu Thanh không bị một chiêu trong một giây giết chết, chưa hẳn đã là thất bại.

<br clear="all">

Chương 57: Mãn tư chất, hỏa diễm thanh điều (2)

Edit: V.O

”Không thể nhận thua. Nàng ta thật sự nếu muốn giết chết ta liền cứ việc đến, ta thật muốn nhìn xem nàng ta có bản lĩnh đó hay không!” Bạch Vũ trầm đĩnh triệt thiết. Nàng biết Sa Hoằng là vì tốt cho nàng, nhưng nếu ngay cả dũng khí tham gia một trận chiến nàng cũng không có liền dễ dàng nhận thua, chính nàng ta sẽ khinh thường nàng.

Sa Hoằng thấy thái độ kiên quyết của Bạch Vũ, không khuyên nữa: “Được rồi, ta đi tìm Tiết lão bản an bài một chút, đến lúc đó ta liền đứng ở phụ cận lôi đài, chỉ cần ngươi chống đỡ không được, ta lập tức liền đi lên cứu ngươi.”

”Cám ơn ngươi, Sa Hoằng. Kỳ thật ngươi cũng không cần thiết phải giúp ta nhiều như vậy.” Bạch Vũ cảm giác ngượng ngùng, từ Bắc La Quận quốc một đường đến đây, Sa Hoằng luôn luôn cố gắng chiếu cố cho nàng.

”Ngươi không xem ta như bằng hữu sao?” Sa Hoằng làm bộ vẻ mặt không vui.

”Ngươi đương nhiên là bằng hữu của ta.” Có thể có được một bằng hữu như vậy, cầu còn không được.

Sa Hoằng lúc này mới một lần nữa lộ ra tươi cười.

Sau khi hấn rời đi, Bạch Vũ từ trong Bách Vũ nhẫn lấy ra Du Linh Thảo đã được hong khô tốt, nhập vào các loại dược liệu cùng bột gạo, bắt đầu chế tác bánh ngọt Du Linh.

Bạn rộn tới giữa trưa, Bạch Vũ mới chưng ra một phần bánh ngọt Du Linh tản ra hương vị ngọt ngào. Bạch Vũ đem tiểu Thanh gọi ra, thừa dịp vẫn còn nóng đưa đến trước mặt nó.

Tiểu Thanh ánh mắt sáng rực, lập tức từng ngậm từng ngậm mỗ ăn.

”Ngươi chậm một chút, nhìn ngươi bộ dạng lạnh lẽo như khi, cũng không ai giành với ngươi.” Bạch Vũ điểm điểm vào đầu nàng: “Theo truyền thuyết, Triệu hoán thú mãn tư chất đều có đặc thù biến dị, nhưng chưa từng có ai gặp qua. Ngươi có cảm giác gì không?”

Tiểu Thanh đang vội vàng ăn, căn bản không để ý tới Bạch Vũ đang nói cái gì. Đợi cho nó ăn hết bánh ngọt không còn một mảnh, mới yên lặng ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn Bạch Vũ.

”Làm sao vậy? Có cảm giác?”

”Cách.....” tiểu Thanh ăn thật no đánh cái cách.

Bạch Vũ khóe miệng run rẩy, chỉ là ăn no thôi sao? Không có điểm phản ứng khác thường nào sao?

”Chiêm chiếp -----” tiểu Thanh phát ra một tiếng lười biếng rõ to, đầu nghiêng lêch, ghé vào trên bàn mà ngủ. Lòng chim cả người đỏ au giống như ngọn lửa lòe lòe sáng lên, sau đó thối nhưng lại thật sự đốt lửa lên!

”Tiểu, tiểu Thanh! Tỉnh tỉnh, cháy, ngươi đừng ngủ!” Muốn ngủ cũng đừng nổi hỏa lên chứ, nếu bị chết cháy thì thật sự không tốt?

Bạch Vũ chân tay luống cuống tìm đồ vật này nọ dập lửa, cả người tiểu Thanh bỗng nhiên hóa thành ngọn lửa, quay trở lại trong linh mạch Bạch Vũ.

Bạch Vũ chỉ cảm thấy một cỗ nóng cháy âm ỉ ở trong cơ thể khuếch tán ra, linh mạch giống như bị hỏa thiêu đau đớn không thôi, ý thức lâm vào một mảnh biển lửa bên trong, một mảnh hỗn loạn, không thể thanh tỉnh.....

Ngày hôm sau, trường thi đấu ngoài trời ở Bình Thạch thành mở ra nghênh đón lần tỷ thí quan trọng nhất từ trước tới nay, chính là ước chiến giữa Bạch Vũ cùng Hoàn Tố Âm được vạn chúng chú mục.

Trường thi đấu người ngồi kín hết chỗ, trên chỗ khách quý ngồi đầy người. Sa Hoảng, huynh đệ Tả Viêm, Tả Vũ, Thành chủ cùng Hành Tuấn Sơn đều ngồi ngay ngắn trên đài, Tiết lão bản tự mình phụ trách chủ trì.

Nhưng là đợi mãi cho đến buổi trưa, Bạch Vũ vẫn không thấy tới.

”Tại sao bây giờ còn chưa có đến? Nàng ta sẽ không đem chuyện này quên đi chứ?” Tả Vũ buồn bực nhìn thái dương phía trên đỉnh đầu.

Hành Tuấn Sơn vượt cái cằm đầy đặn, không kiên nhẫn nói: “Chuyện quan trọng như vậy sao có thể nào quên được? Ta xem tám phần là không dám tới. Ta nghĩ chúng ta đừng đợi nữa, coi như nàng ta nhận thua.”

Bạch Vũ có thể đánh bại đệ tử Vô Trần Cung đã là ngoài dự kiến của hắn, nhưng hắn như cũ vẫn không cho là đúng, đệ tử Vô Trần Cung phái tới cũng chưa được lên Vô Trần bảng, đối với Hoàn Tố Âm còn

kém xa.

Sa Hoằng đột nhiên mở miệng: “Quả thật không nên đợi thêm nữa, nếu qua giữa trưa Bạch Vũ vẫn không đến, coi như nàng bỏ quyền nhận thua.

Chương 58: Mãn tư chất, hỏa diễm thanh điều (3)

“Chuyện này không tốt lắm đâu?” Tả Viêm phản đối: “Ước chiến đã định là ngày hôm nay, nhưng cũng không có nơi tốt cuộc là vào thời gian nào, chỉ cần trong vòng hôm nay Bạch Vũ tới đây, cũng không thể tính là muộn.”

“Cái gì? Người còn tính toán chờ nàng ta tới nửa đêm sao?” Hành Tuấn Sơn bất mãn quát.

“Không phải, ta chỉ cảm thấy nàng có thể vì lý do nào đó mà đến trễ, chúng ta hẳn là chờ một chút.” Tả Viêm cảm thấy Bạch Vũ thật sự không giống loại người lâm trận bỏ chạy.

“Không, nếu đợi thêm nửa giờ nữa, Bạch Vũ còn không đến, cho dù nàng có thua, trận này cũng không cần so nữa.” Sa Hoằng trầm đĩnh triệt thiết.

Tả Viêm khó hiểu nhìn Sa Hoằng: “Sa Hoằng thống lĩnh, ta sao lại cảm thấy người rất không muốn cho Bạch Vũ tham gia trận tỷ thí này?”

Nói rất đúng, ta chính là không muốn cho Bạch Vũ đến. Sa Hoằng nắm chặt cánh tay: “Ta chỉ cảm thấy nên làm như thế, chung quy cũng không thể để cho mọi người chờ một mình nàng.”

“Người nói không tính, loại sự tình này hẳn nên hỏi Tiết lão bản.” Tả Viêm nhìn về phía Tiết lão bản, ánh mắt mọi người cũng dừng ở trên người Tiết lão bản.

Tiết lão bản trầm ngâm một hồi, xấu hổ cười cười, chỉ hướng chỗ cao nhất trên ghế lô của trường thi đấu: “Kỳ thật ta nói cũng không tính, vị trên ghế lô kia nói mới tính.”

Mọi người có chút hiểu được, bình thường tỷ thí Vô Trần bảng thường mời một vị siêu cấp cường giả nổi danh ở địa phương đến làm trọng tài, lời nói của hắn mới có thể quyết định kết quả.

Hành Tuấn Sơn nhăn tình sáng lên: “Không biết lần này mời tới chính là vị cường giả nào? Không bằng ta cùng Tiết lão bản đến chào hỏi một chút đi.”

”Uh, cũng tốt.” Tiết lão bản cùng Hành Tuấn Sơn đứng lên, đang định đi tới chỗ ghế lô, trong không trung đột nhiên lóe quang chớp lóe, vang lên một tiếng sấm khủng bố.

Tất cả mọi người bị hoảng sợ, ngạc nhiên nhìn về phía trên không trung.

Vừa rồi trời quang mây tạnh, một giây sau lại có tiếng sấm vang dội, lôi vân không ngừng quay cuồng giống như ngọn lửa đang thiêu đốt, áp chế thật mạnh, đem cả tòa thành cắn nuốt.

Trong trường thi đấu mọi người không khỏi tinh thần sợ hãi, bọn họ chưa từng gặp qua hiện tượng thiên văn quỷ dị như thế, nháy mắt biến hóa thời tiết, lôi vân đỏ như máu, quả thực rất kỳ quái.

”Hiện tượng hôm nay, có thể nào là bảo vật xuất thế?” Tả Vũ hưng phấn nói.

Tả Viêm lắc đầu: “Không giống, hiện tượng thiên văn dị thường, nhưng không có tràn ra linh khí, càng giống như là có Triệu hoán thú

xuất hiện.”

”Không sai.” Sa Hoảng sắc mặt nghiêm túc: “Triệu hoán thú mãn tư chất trong truyền thuyết xuất hiện, sẽ dẫn đến thiên địa dị thường, trời ban chúc phúc, tuyên cáo thiên hạ.”

”Sa Hoảng thống lĩnh nói, Bình Thạch thành có Triệu hoán thú mãn tư chất xuất hiện?” Thành chủ cả kinh tròn mắt như muốn rớt ra.

”Này..... truyền thuyết là nói như vậy, nhưng không ai biết đó có phải là sự thật hay không.....”

Oanh ầm ầm -----

Tiếng sấm lại vang lên, tia chớp màu lửa đỏ không ngừng xẹt qua, sau khi đánh xuống 5 tia lôi điện, lôi vân chậm rãi tiêu tán.

Không trung nháy mắt khôi phục quang minh, dương quang giữa trưa lại chiếu xạ lên trung tâm sân thi đấu, thật giống như một màn vừa rồi chính là giấc mộng.

Mọi người còn chưa có phục hồi tinh thần lại, Bạch Vũ đã thờ hỗn hển xuất hiện ở trước cửa trường thi đấu: “Thực xin lỗi, ta đến chậm.”

”Hừ! Để cho nhiều người như vậy chờ một mình ngươi, Bạch Vũ cô nương thật sự là giá trị thật lớn! Không biết có chuyện gì quan trọng khiến ngươi chậm trễ?” Hành Tuấn Sơn bất mãn chất vấn.

Bạch Vũ nâng mi: “Ta không cần thiết phải hướng ngươi khai báo?”

Thật vất vả từ trong hôn mê tỉnh táo lại lại ngủ quên, loại chuyện tình này nàng sẽ không nói ra.

”Được rồi, đừng lãng phí thời gian, ta đã chờ ngươi rất lâu rồi.” Thân ảnh đoan trang của Hoàn Tố Âm xuất hiện giữa trung tâm lôi đài, không kiên nhẫn nhìn nhìn Bạch Vũ, ngạo khí trên mặt có một tia khinh miệt.

Bạch Vũ chống lại ánh mắt của nàng ta, trong không khí nổi lên mùi thuốc súng nồng nặc.

Hai người đi lên lôi đài, mọi người đã sớm chờ đến mức không kiên nhẫn hưng phấn nhắc lên âm thanh đinh tai nhức óc, điên cuồng hô to tên Hoàn Tố Âm.

Hoàn Tố Âm cười lạnh đánh giá Bạch Vũ: “Kỳ thật ngươi nên làm rùa đen rút đầu, trốn đi đừng đến, đáng tiếc ngươi vẫn chạy tới chịu chết!”

Chương 59: Liệt danh vô trần bảng (1)

“Ai chết vẫn còn chưa nói chính xác được đâu!” Bạch Vũ mâu quang lạnh lùng, quăng một đạo Lưu Hỏa qua, giữa điện quang hỏa thạch gọi ra tiểu Thanh, giành trước bắt đầu tiến công.

Tiểu Thanh từ trong ngọn lửa mà ra, như bảo kiếm lấy ra khỏi vỏ bộc lộ tài năng, đuôi dài phiêu dật dấy lên ngọn lửa, trên đầu lay động ba cái lông vũ bằng Hỏa Diễm, cường ngạo mà cao quý, giống như Hỏa Diễm Chi Vương!

”Người cho rằng đoạt thể tấn công trước là có thể thắng ta sao?” Hoàn Tố Âm khinh miệt nhếch môi, nham hiểm tránh thoát Lưu Hỏa của Bạch Vũ, gọi ra Quỷ Nhãn Thần Hầu.

Quỷ Nhãn Thần Hầu vừa mới xuất hiện, đôi mắt to khủng bố liền hiện lên quang mang âm u, nhìn chăm chăm vào tiểu Thanh không tha.

Người xem không cẩn thận tiếp xúc với ánh mắt đó đều lập tức rơi vào Vựcng Huyền, tiểu Thanh không chút nào bị ảnh hưởng hướng về phía Hoàn Tố Âm.

”Không hiệu quả?”

”Không thể nào? Chẳng lẽ Hỏa Diễm Thanh Điều có thể miễn dịch với Vựcng Huyền?”

”Không đúng, Thanh Điều đang nhắm hai mắt lại!”

Người xem ngạc nhiên phát hiện Hỏa Diễm Thanh Điều thế nhưng nhắm hai mắt lại bay về hướng Hoàn Tố Âm, Hỏa Diễm trong miệng trực tiếp dồn ép Quỷ Nhãn Thần Hầu.

Hoàn Tố Âm sắc mặt trầm xuống: “Nhắm hai mắt lại cũng được sao? Ngu xuẩn!”

Xoát xoát xoát -----

Quỷ Nhãn Thần Hầu vung ra ba đạo Thủy đao, đâm thẳng về phía Tiểu Thanh đang nhắm hai mắt. Tiểu Thanh cũng không lui lại, cao thấp bay vọt qua, liền né được ba lần, tránh được Thủy đao trí mạng.

Nhắm mắt lại cũng có thể trốn? Mọi người ồ lên.

Đám người Tả Viêm, Sa Hoằng trong lòng đều cả kinh, Tiểu Thanh có thể tránh thoát tất cả đều nhờ Bạch Vũ chỉ huy, làm sao có thể ăn ý hoàn mỹ như vậy, chẳng lẽ thật sự đã đạt tới cảnh giới tâm ý tương thông?

”Đáng chết! Quỷ Nhãn, giết nàng ta!” Hoàn Tố Âm có chút luống cuống, lập tức đem công kích chuyển hướng Bạch Vũ. Quỷ Nhãn Thần Hầu ánh mắt âm trầm chiếu thẳng về phía Bạch Vũ, Thủy đao trong tay ngoan độc quăng về hướng ngực của nàng.

Bạch Vũ rơi vào Vực Huyền, vô lực trốn tránh, dung nhan tuyệt sắc dưới khăn che mặt lạnh như băng, xẹt qua tia âm lãnh sát ý.

”Bạch Vũ!” Sa Hoằng lập tức bay vọt ra phía trước, muốn cứu người.

Oanh -----

Hỏa cầu cuồng bạo của Tiểu Thanh mang theo hơi thở tử vong đã hạ

xuống, hung hăng nện về hướng Quý Nhãn Thần Hầu. Lưu Hỏa bạo ngược tung tóe nổ ra, đẩy ra tầng tầng dao động, cuồng phong gào thét mãnh liệt đảo qua toàn trường, làm cho Sa Hoảng không thể tới gần, lôi đài to như vậy trực tiếp nổ sập một nửa, ngọn lửa cuồng bạo ở trong đồng đồ nát tùy ý cắn nuốt.

Quý Nhãn Thần Hầu ở trong Hỏa Diễm Phong Bạo yếu ớt vô lực chống cự, nhanh chóng muốn thoát đi, nhưng Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ mạnh trong phạm vi quá lớn, nó không kịp chạy ra, lực công kích cao tới 22 điểm liền toàn bộ nổ oanh ở trên người nó.

Quý Nhãn Thần Hầu nháy mắt sức chịu đựng tiêu hao, ngay cả một chút cơ hội giãy giụa cũng không có liền tan biến.

”Không!” Hoàn Tố Âm sắc mặt trắng bệch, té ngã trên đồng đồ nát, khụ ra một búng máu. Nàng ta đứng cách Quý Nhãn Thần Hầu rất xa, may mắn tránh thoát được thương tổn mà Bạo Liệt Lưu Hỏa gây ra, nhưng Triệu hoán thú của nàng ta lại bị đánh bại trong một chiêu.

Nàng ta phẫn hận nhìn về phía Bạch Vũ, không quan hệ, chỉ cần Bạch Vũ chết đi, hết thầy cũng sẽ không có vấn đề gì. Quý Nhãn Thần Hầu trước khi tan biến có ném ra Thủy đao cũng đủ đem Bạch Vũ giết chết mười lần, Bạch Vũ tuyệt đối trốn không thoát!

Người xem sớm đã bị dọa cho choáng váng, rút khỏi lôi đài cách một phạm vi thật xa. Lôi đài phụ cận bị tàn phá cũng chỉ còn lại đám người Sa Hoảng, Tiết lão bản, Tả Viêm, Tả Vũ.

”Nàng, lực công kích Triệu hoán thú của nàng có phải lại được nâng cao lên rồi hay không?” Tả Vũ khiếp sợ nhìn về phía ca ca của mình.

Tả Viêm gật đầu, không chỉ là lực công kích, lực phòng ngự cùng sức chịu đựng cũng cao lên không ít.

”Nàng còn sống không?” Tiết lão bản thanh âm run rẩy hỏi. Đây chính là lời đả Vô Trần Cung cố ý tạo ra, có thể chịu được lực phá hoại của Triệu hoán sư, hiện tại cư nhiên lại bị Bạch Vũ làm hỏng! Nếu không phải người điều khiển chương trình lần này là hắc trốn thoát mau, thì thiếu chút nữa đã phải để lại di ngôn ở nơi này.

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Bạch Vũ, Sa Hoàng khẩn trương đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Chương 60: Liệt danh vô trần bảng (2)

Hỏa Diễm đỏ tươi như máu, Bạch Vũ một thân tố y bị ngọn lửa nhiễm đỏ bừng, giống như Nữ vương cao quý, từ trong Hỏa Diễm rực rỡ từng bước một đi ra.

Thủy đao của Quỷ Nhãn Thần Hầu nàng tránh cũng không khỏi, nên không trốn tránh. Tiểu Thanh bỏ lại Bạo Liệt Lưu Hỏa nháy mắt liền thẳng tắp chặn lại hướng Thủy đao, thay nàng đỡ thương tổn trí mệnh này.

Thân thể tiểu Thanh cơ hồ bị bổ ra, hỏa vũ (lông) bay lên, hỏa vĩ (đuôi) đang bốc cháy vì đau đớn mà bị dập tắt, nhưng nó không có tan biến.

Tiến hóa thành Triệu hoán thú mãn tư chất làm cho lực phòng ngự cùng sức chịu đựng của nó đều được tăng lên, 7 điểm lực phòng ngự khiến cho nó tuy rằng trọng thương, nhưng vẫn còn sống, cho dù sức chịu đựng đã không còn nhiều lắm.

Bạch Vũ đau lòng đi qua, ôm lấy nó: “Tiểu Thanh.”

”Chiêm chớp -----” tiểu Thanh đáng thương an ủi.

Bạch Vũ nâng mắt, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Hoàn Tố Âm: “Người nghĩ như vậy là có thể giết được ta sao?”

”Người muốn làm gì? Đừng tới đây! Người không có khả năng thắng ta, người nhất định đã sử dụng cấm dược! Nhất định là như vậy! Tiết

lão bản, còn không kiểm tra một chút?” Hoàn Tố Âm giống như một người đàn bà chanh chua mắc bệnh tâm thần điên cuồng rống giận.

Nàng ta chưa từng nghĩ đến mình sẽ thất bại!

Cho dù có nhìn qua quá trình một đường thẳng liên tiếp của Bạch Vũ nàng ta cũng không cảm thấy thực lực của Bạch Vũ mạnh mẽ bao nhiêu, cho đến vừa rồi nàng ta tự mình đối mặt với Hỏa Diễm Thanh Điều, mới cảm nhận được ngọn lửa hủy thiên diệt địa kia rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố!

Nàng ta đánh chết cũng không tin một Bạch Vũ đặc biệt vô dụng lại có phương pháp thăng cấp Triệu hoán thú, một con Triệu hoán thú Nhất giai có thể đánh bại Nhị giai, tuyệt đối là đã dùng dược liệu không nên dùng.

Con người màu tím phù phiếm âm u của Bạch Vũ đã tụ lại thành một tầng lạnh như băng, nâng tay ba đạo Lưu Hỏa đánh qua: “Lăn xuống đi!”

Lưu Hỏa của Bạch Vũ lực công kích không cao, nhưng cũng đủ để trí mạng, Hoàn Tố Âm cho dù trốn được đạo thứ nhất cũng không trốn được hại đạo phía sau.

”Không được!” Hoàn Tố Âm thất kinh kêu to, liều mạng muốn trốn tránh.

Chỉ thấy một đạo hào quang hiện lên, ba đạo Lưu Hỏa sắp đánh trúng bỗng nhiên tan biến.

”Hoàn Tố Âm, ngươi đã thua, không cần tìm cớ.” Tiếng nói tang thương mà trầm thấp vang lên, một trung niên nam tử khí thế uy nghiêm xuất hiện ở trên tầng tầng lớp lớp ghế lô.

Hắn hai tay gác ra sau lưng, dáng người khô ngô ngạo nghễ mà đứng, hai mắt lợi hại lộ ra một cỗ chết chóc áp chế không được sát khí sát phạt, ngón tay theo thói quen vuốt ve đốt ngón cái trên tay trái.

”Phụ vương?” Hoàn Tố Âm thanh âm kinh ngạc có chút phát run.

Mọi người trong tràng thi đấu lập tức quỳ xuống đất, không thể tưởng tượng được lần khiêu chiến Vô Trần bảng này Đông Nhạc Quận vương cư nhiên tự mình chạy tới làm trọng tài! Lần khiêu chiến này chính là nháo lớn, ngay cả Quận vương cũng bị kinh động.

Bạch Vũ đánh giá người cứu Hoàn Tố Âm này, thực dễ dàng liền đoán được thân phận của hắn: “Đông Nhạc Quận vương?”

”Đúng là bốn vương.” Đông Nhạc Quận vương nhắc chân từ bậc thang đi xuống, nháy mắt đã đi đến trước mặt Bạch Vũ: “Bạch Vũ cô nương quả nhiên danh bất hư truyền, Triệu hoán thú của ngươi làm cho bốn vương đại khai nhãn giới. Lần tỷ thí này ngươi thắng.”

Hắn nhìn về phía Hoàn Tố Âm, mệnh lệnh nói: “Đem Minh bài Vô Trần bảng giao ra đây.”

”Phụ vương, ta.....” Hoàn Tố Âm nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng đối với ánh mắt sắc bén của Quận vương, không tự giác đánh cái rùng mình, thành thật quỳ xuống đem một cái Minh bài giao ra.

”Cái này thuộc về ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Vô Trần Triệu hoán sĩ xếp thứ 89.” Quận vương đem Minh bài giao cho Bạch Vũ.

Ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Vô Trần bảng, vinh dự cao nhất ở Vân Vũ Thần Châu! Chứng minh thực lực cực mạnh! Có được Minh bài này, có thể hoành hành ở sáu thủ đô!

Bạch Vũ lại không có cảm giác gì: “Chỉ có cái này? Không có tiền sao?”

“.....” Đám người Sa Hoằng nhất thời hóa thạch! Vô Trần bảng chẳng lẽ so với tiền còn không quan trọng hơn sao? Bạch Vũ, người là người có bao nhiêu tham tiền a?

Tìm kiếm với từ khoá: 11 phút trước V.O Thủ quỹ Ngày tham gia: 19.05.2017, 09:36

Tuổi: 19 Re: [Xuyên không - Trùng sinh - Di giới] Độc y thần nữ: phúc hắc lãnh đế cường sủng thê - Nguyệt Hạ Khuynh Ca - Điểm: 10Tạm biệt Dạ Quân Mạc (1)

Edit: V.O

Đông Nhạc Quận vương cũng sửng sốt, cười nói: “Đương nhiên là có. Vô Trần Cung thưởng cho người 100 vạn tinh thể thứ phẩm, trực tiếp ghi thành quả của người lên huy chương Triệu hoán sư, người có thể ở các nơi của Công hội Triệu hoán sư mua đồ vật này nọ, hoặc là lấy ra. Là như thế này đi, Hành hội trưởng?”

”Đúng, đúng vậy. Bạch Vũ tiểu thư là khách quý của Công hội Triệu hoán sư chúng ta.” Hành Tuấn Sơn cúi đầu khom lưng, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Sớm biết Bạch Vũ lợi hại như vậy, có đánh chết hắc cũng sẽ không vì Hoàn Tố Âm mà đi đắc tội nàng, hắc hiện tại thực sự hối hận, hối hận đến mức xanh cả ruột.

Nhưng Đông Nhạc Quận vương vẫn còn tiếp tục nói: “Bạch Vũ, tư chất của ngươi vô cùng tốt, bốn vương muốn thu ngươi làm nghĩa nữ, dạy bản lĩnh cho ngươi, ngươi có bằng lòng không?”

Hành Tuấn Sơn thiếu chút nữa khóc đến mức hôn mê bất tỉnh. Để cho Quận vương thu làm nghĩa nữ, quả thực là một bước lên trời! Ai chẳng biết nghĩa nữ, nghĩa tử của Quận vương đều là những Tiềm Long Vệ được cả quốc gia trọng điểm bồi dưỡng, là tương lai của Đông Nhạc!

Bạch Vũ lại im lặng. Khó trách nghĩa nữ, nghĩa tử của ngài nhiều như vậy, nguyên lai là dễ dàng gặp phải người có niên kỉ không tồi liền sẽ thu nhận, ngươi xác định những người ngươi thu chính là nghĩa tử nghĩa nữ, không phải là đào tử (quả đào) sao?

”Bạch Vũ, ngươi mau trả lời!” Sa Hoằng nhỏ giọng thúc dục nàng. Bạch Vũ lắc đầu: “Ta không muốn.”

Sa Hoằng ngạc nhiên, Đông Nhạc Quận vương cũng ngây dại: “Ngươi không đồng ý?”

”Ngươi muốn nhận ta làm nghĩa nữ bất quá chính là vì hy vọng ta vì Đông Nhạc ra sức phục vụ. Ta nếu đã đến Đông Nhạc, chính là người Đông Nhạc, địch nhân của ta vừa lúc cũng là đối thủ ngươi muốn đánh bại.” Cho nên không cần phải nhận thức ngươi làm nghĩa phụ.....

Đông Nhạc Quận vương đột nhiên vỗ tay cười to: “Được! Cho dù không nhận nghĩa phụ, nhưng ta hy vọng ngươi có thể lập tức theo ta đi vương thành, gia nhập Tiềm Long Vệ, Bình Thạch thành nhỏ này không phù hợp với ngươi.”

Tiền Long Vệ Bạch Vũ có từng nghe nói qua, Đông Nhạc chọn người tham gia Đại hội Triệu hoán chính là từ Tiềm Long Vệ tuyển ra, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng nếu đi vương thành.....”Ngay hôm nay phải đi sao?”

”Ngươi có chuyện gì chưa làm xong sao?”

Bạch Vũ nhớ tới hôm nay chính là ngày thứ năm nàng cùng Dạ Quân Mạc ước định, đêm nay Dạ Quân Mạc hẳn là đến tìm nàng, nếu nàng không nói một tiếng mà đi, Dạ Quân Mạc tìm không thấy nàng, khẳng định sẽ cho rằng nàng trốn nợ!

Nàng tuyệt không ngạc nhiên Dạ Quân Mạc có thể sẽ đến tìm nàng, đến lúc đó Dạ Quân Mạc sẽ không thẹn quá hóa giận mang nàng bán đi đó chứ? Ngẫm lại đều cảm thấy sớn cả gai óc! Vẫn là thành thành thật thật ở Bình Thạch thành chờ hẳn một đêm.

Bạch Vũ lấy cớ còn muốn thu thập đồ vật này nọ, trễ một ngày lại đi, Đông Nhạc Quận vương liền để cho Sa Hoảng đưa nàng trở về.

Dọc theo đường đi, Sa Hoảng nói đến trận tỷ thí vừa rồi, có chút áy náy thiếu chút nữa khiến cho Bạch Vũ bị bỏ quyền thi đấu. Hắn nhìn Bạch Vũ một thân ăn mặc mộc mạc, không mang trang sức hẳn tặng, có chút kỳ quái.

Bạch Vũ thật sự ngượng ngùng nói cho hắn biết, trang sức hẳn tặng quá nặng, đội lên có thể đem cổ đè ép, đành phải luyến tiếc mang lên.

Sa Hoảng có chút buồn bực, cân nhắc lần sau sẽ tặng cái gì đó thực dụng, nghe nói nữ hài tử trừ bỏ trang sức, còn rất thích son phấn bột nước.....

Bạch Vũ trở lại thành lâu, một bên ngồi xuống tu luyện, hấp thu linh khí, trị thương cho tiểu Thanh, một bên chờ Dạ Quân Mạc đến. Nhưng nàng tu luyện đến khi trời tờ mờ sáng, Dạ Quân Mạc cũng không có đến.

Đáng ra phải không quên chứ? 5 ngày đến một lần là hẳn thuận miệng nói ra? Mệt cho ta còn khẩn trương như vậy, cố ý chờ hẳn đến. Bạch Vũ trong lòng dâng lên một tia thất vọng, nàng đột nhiên phát hiện nàng thể nhưng có điểm muốn gặp Dạ Quân Mạc.

Quên đi, cũng có thể là nhà người ta có việc, dù sao hẳn có đến đây hay không, ta cũng trị không hết được thương thể của hẳn. Bạch Vũ yên lặng an ủi chính mình, nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Chương 61: Tạm biệt dạ quân mạc (1)

Đông Nhạc Quận vương cũng sửng sốt, cười nói: “Đương nhiên là có. Vô Trần Cung thưởng cho ngươi 100 vạn tinh thể thứ phẩm, trực tiếp ghi thành quả của ngươi lên huy chương Triệu hoán sư, ngươi có thể ở các nơi của Công hội Triệu hoán sư mua đồ vật này nọ, hoặc là lấy ra. Là như thế này đi, Hành hội trưởng?”

”Đúng, đúng vậy. Bạch Vũ tiểu thư là khách quý của Công hội Triệu hoán sư chúng ta.” Hành Tuấn Sơn cúi đầu khom lưng, cười so với khóc còn khó coi hơn.

Sớm biết Bạch Vũ lợi hại như vậy, có đánh chết hấn cũng sẽ không vì Hoàn Tố Âm mà đi đắc tội nàng, hấn hiện tại thực sự hối hận, hối hận đến mức xanh cả ruột.

Nhưng Đông Nhạc Quận vương vẫn còn tiếp tục nói: “Bạch Vũ, tư chất của ngươi vô cùng tốt, bản vương muốn thu ngươi làm nghĩa nữ, dạy bản lĩnh cho ngươi, ngươi có bằng lòng không?”

Hành Tuấn Sơn thiếu chút nữa khóc đến mức hôn mê bất tỉnh. Để cho Quận vương thu làm nghĩa nữ, quả thực là một bước lên trời! Ai chẳng biết nghĩa nữ, nghĩa tử của Quận vương đều là những Tiềm Long Vệ được cả quốc gia trọng điểm bồi dưỡng, là tương lai của Đông Nhạc!

Bạch Vũ lại im lặng. Khó trách nghĩa nữ, nghĩa tử của ngài nhiều như vậy, nguyên lai là dễ dàng gặp phải người có niên kỉ không tồi liền sẽ thu nhận, ngươi xác định những người ngươi thu chính là

nghĩa tử nghĩa nữ, không phải là đào tử (quả đào) sao?

”Bạch Vũ, người mau trả lời!” Sa Hoảng nhỏ giọng thúc dục nàng.
Bạch Vũ lắc đầu: “Ta không muốn.”

Sa Hoảng ngạc nhiên, Đông Nhạc Quận vương cũng ngây dại:
“Người không đồng ý?”

”Người muốn nhận ta làm nghĩa nữ bất quá chính là vì hy vọng ta vì Đông Nhạc ra sức phục vụ. Ta nếu đã đến Đông Nhạc, chính là người Đông Nhạc, địch nhân của ta vừa lúc cũng là đối thủ người muốn đánh bại.” Cho nên không cần phải nhận thức người làm nghĩa phụ.....

Đông Nhạc Quận vương đột nhiên vỗ tay cười to: “Được! Cho dù không nhận nghĩa phụ, nhưng ta hy vọng người có thể lập tức theo ta đi vương thành, gia nhập Tiềm Long Vệ, Bình Thạch thành nhỏ nhỏ này không phù hợp với người.”

Tiền Long Vệ Bạch Vũ có từng nghe nói qua, Đông Nhạc chọn người tham gia Đại hội Triệu hoán chính là từ Tiềm Long Vệ tuyển ra, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng nếu đi vương thành.....”Ngay hôm nay phải đi sao?”

”Người có chuyện gì chưa làm xong sao?”

Bạch Vũ nhớ tới hôm nay chính là ngày thứ năm nàng cùng Dạ Quân Mạc ước định, đêm nay Dạ Quân Mạc hẳn là đến tìm nàng, nếu nàng không nói một tiếng mà đi, Dạ Quân Mạc tìm không thấy nàng, khẳng định sẽ cho rằng nàng trốn nợ!

Nàng tuyệt không ngạc nhiên Dạ Quân Mạc có thể sẽ đến tìm nàng, đến lúc đó Dạ Quân Mạc sẽ không thẹn quá hóa giận mang nàng bán

đi đó chứ? Ngẫm lại đều cảm thấy sờn cả gai óc! Vẫn là thành thành thật thật ở Bình Thạch thành chờ hấn một đêm.

Bạch Vũ lấy cớ còn muốn thu thập đồ vật này nọ, trễ một ngày lại đi, Đông Nhạc Quận vương liền để cho Sa Hoằng đưa nàng trở về.

Dọc theo đường đi, Sa Hoằng nói đến trận tỷ thí vừa rồi, có chút áy náy thiếu chút nữa khiến cho Bạch Vũ bị bỏ quyền thi đấu. Hấn nhìn Bạch Vũ một thân ăn mặc mộc mạc, không mang trang sức hấn tặng, có chút kỳ quái.

Bạch Vũ thật sự ngỡ ngàng nói cho hấn biết, trang sức hấn tặng quá nặng, đội lên có thể đem cổ đè ép, đành phải luyến tiếc mang lên.

Sa Hoằng có chút buồn bực, cân nhắc lần sau sẽ tặng cái gì đó thực dụng, nghe nói nữ hài tử trừ bỏ trang sức, còn rất thích son phấn bột nước.....

Bạch Vũ trở lại thành lâu, một bên ngồi xuống tu luyện, hấp thu linh khí, trị thương cho tiểu Thanh, một bên chờ Dạ Quân Mạc đến. Nhưng nàng tu luyện đến khi trời tờ mờ sáng, Dạ Quân Mạc cũng không có đến.

Đáng ra phải không quên chứ? 5 ngày đến một lần là hấn thuận miệng nói ra? Mệt cho ta còn khẩn trương như vậy, cố ý chờ hấn đến. Bạch Vũ trong lòng dâng lên một tia thất vọng, nàng đột nhiên phát hiện nàng thế nhưng có điểm muốn gặp Dạ Quân Mạc.

Quên đi, cũng có thể là nhà người ta có việc, dù sao hấn có đến đây hay không, ta cũng trị không hết được thương thế của hấn. Bạch Vũ yên lặng an ủi chính mình, nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

<br clear="all"

Chương 62: Tạm biệt Dạ Quân Mạc (2)

Vài tiếng vang kỳ quái ở ngoài cửa vang lên, như là cước bộ, hoặc là thanh âm mưa rơi trên mặt đất, rất nhẹ, giống như gió thổi qua.

Bạch Vũ trong lòng vừa động, chẳng lẽ là Dạ Quân Mạc? Nhưng lại không đúng, từ lần trước với thực lực của hắn đến vô ảnh đi vô tung, làm sao có thể phát ra âm thanh?

Lộc cộc -----

Cửa tựa hồ giống như có cái gì đụng trúng, chậm rãi mở ra.

Dạ Quân Mạc sắc mặt trắng bệch dựa ở cạnh cửa, trên y bào màu đen tinh khiết còn lây dính không ít máu tươi chưa khô, ở dưới ánh trăng lờ mờ đặc biệt thắm rõ.

Bạch Vũ quá sợ hãi, cuống quít đi qua đỡ lấy hắn: “Người đây là lại làm sao vậy?”

Dạ Quân Mạc dựa vào Bạch Vũ, cơ hồ ngã vào trên người nàng, Bạch Vũ lập tức cảm giác được áp lực lớn như núi, một bên vịn Dạ Quân Mạc đỡ lên giường, một bên sờ mạch đập của hắn, cả người không tốt.

Cổ lực lượng thuộc về chính hắn kia tựa hồ là bị hắn sử dụng quá độ mà suy yếu, làm cho hai cổ lực lượng bên trong cơ thể đột nhiên mất cân bằng, khiến cho linh mạch hắn bị xé rách thương tổn yếu ớt.

Hắn cố gắng áp chế, lại hoàn toàn khống chế không được linh khí ở trong cơ thể tán loạn, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn rất nhanh sẽ bị xé thành từng mảnh nhỏ! Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp tăng cường linh khí tự thân của hắn.

Bạch Vũ rất muốn cho hắn uống một ít máu của mình, giúp hắn khôi phục linh khí.

Máu của nàng ẩn chứa sinh mệnh lực đủ để bổ khuyết đại lượng linh khí cho Dạ Quân Mạc, hơn nữa còn chữa trị linh mạch, nhưng Bạch Vũ không xác định được sau khi uống máu xong có thể hoàn toàn ngược lại hay không, có thể làm cho một cỗ linh khí khác càng thêm tàn sát bừa bãi.

Sau khi nàng lo lắng xong, vẫn là quyết định tìm chút dược liệu gì đó có thể bổ sung linh khí cho hắn ăn còn chắc chắn hơn. Nàng ở bên trong Bách Vũ nhẫn xoay qua xoay lại một hồi, lấy ra một ly Phi Hồng Chi Nguyệt đút cho Dạ Quân Mạc uống.

Phi Hồng Chi Nguyệt chẳng những có thể nháy mắt bổ sung đại lượng linh khí, còn có thể tẩm bổ linh mạch, thực thích hợp cho Dạ Quân Mạc ở tình trạng hiện tại uống.

Rất nhanh, Phi Hồng Chi Nguyệt bắt đầu có hiệu quả, linh khí trong thân thể hắn bắt đầu tăng cường, hai cỗ lực lượng chém giết càng kịch liệt. Bạch Vũ sờ mạch đập hắn khi mạnh khi yếu càng ngày càng lo lắng.

Thẳng đến khi trời đã sáng hẳn, hai cỗ lực lượng trong cơ thể Dạ Quân Mạc mới dần dần khôi phục cân bằng, có xu hướng bình tĩnh.

Tâm Bạch Vũ vẫn ở giữa không trung lúc này mới hạ xuống, mới nhớ tới phải giúp hắn xử lý một chút thương thế bên ngoài da thịt.

Dạ Quân Mạc chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy Bạch Vũ đang bó thuốc ở trên cánh tay cho hắn, nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng: “Không cần.”

Bạch Vũ trừng mắt liếc hắn một cái: “Cái gì mà không cần? Ta thấy người ba lần thì hết hai lần bị thương, người tốt cuộc là đang làm gì? Bị người đuổi giết?”

”Chỉ là xử lý một ít ruồi bọ chướng mắt.” Dạ Quân Mạc con người lạnh như băng hiện lên khinh thường.

”Vậy người nhất định đã gặp phải một đám ruồi bọ to lớn biết ăn thịt!” Bạch Vũ tức giận nói.

Dạ Quân Mạc rũ mi mắt, tinh mâu lạnh nhạt xẹt qua một tia sắc bén không đổi.

Những người đó tìm được đại lục này.

Bởi vì phát hiện tung tích Triệu hoán thú mắn tư chất, bọn họ đã muốn hướng đến Đông Nhạc này. Hắn không thể để cho bọn họ tìm ra được Bạch Vũ, càng không thể để cho bọn họ còn sống trở về, chỉ có thể đem bọn họ hết thảy xử lý!

Chẳng qua lúc hắn đến đại lục này chịu thương tích còn chưa có tốt, mới dẫn đến bị tiêu hao rất nhiều, linh khí mất cân bằng.

”Vị kia lần trước cùng người cùng nhau tới.....”

”Ám Ưng.”

”Ám Ưng, là hộ vệ của người đi? Hắn sao lại không ở bên cạnh người, như thế nào không giúp người?”

”Hắn có việc.” Dạ Quân Mạc thản nhiên trả lời.

“.....” Hộ vệ chẳng lẽ không phải là luôn theo bên người hay sao? Đặc biệt thân thể không biết khi nào thì sẽ gặp tình huống không may, như thế nào có thể đem người phái đi?

”Người tốt nhất vẫn nên gọi người trở về. Tình huống thân thể của người không thích hợp sử dụng linh khí, tốt nhất là nên an tâm tu dưỡng, nếu không linh khí của người rất dễ dàng không khống chế được, nói không chừng ngày nào đó có thể đem người xé nát!” Bạch Vũ vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo.

Chương 63: Tạm biệt Dạ Quân Mạc (3)

Edit:V.O

Dạ Quân Mạc đáp lại: “Qua một trận sẽ tốt lắm.”

Bạch Vũ trong lòng lộp bộp một chút: “Có ý tứ gì? Người thường xuyên như vậy?”

Dạ Quân Mạc trầm mặc, tựa hồ mệt chết đi, yên lặng nhắm hai mắt lại. Ánh nến lờ mờ chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của hắn, hắn tựa như một pho tượng, một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, cao quý lạnh băng, không thể xâm phạm, rồi lại yếu ớt giống như chạm vào một cái sẽ vỡ.

Bạch Vũ đột nhiên cảm thấy trong lòng như bị nắm chặt, lúc mềm mại lúc ê ẩm, có chút khó chịu.

Nàng bĩu môi: “Ta mặc kệ người trước kia như thế nào, hiện tại nếu người đã để cho ta chữa bệnh, thì cũng phải nghe lời ta. Người có biết vừa rồi ta thiếu chút nữa sẽ nghĩ người thật sự sẽ chết!”

Dạ Quân Mạc con người sâu thẳm, thanh âm trầm thấp lộ ra thất thần hấp dẫn người khác: “Ta chết, nàng sẽ không cần phải trả nợ.”

Bạch Vũ vui vẻ: “Đúng nga, ta không phải hắn là nên mong người nhanh chóng chết đi sao?”

Dạ Quân Mạc mâu quang thâm thúy lập tức ảm đạm, im lặng hạ mi

mắt.

Bạch Vũ trong lòng nảy lên một cái, không phải thật sự tức giận đó chứ? Đừng a! Ta chỉ là nói giỡn thôi.

“Ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không phải thật sự nghĩ như vậy. Chỉ là vui đùa, người đừng sinh khí..... uy, ta đang nói chuyện với người a, đừng không để ý tới ta.....” Bạch Vũ tiến đến bên giường, vội vàng giải thích.

Dạ Quân Mạc bỗng nhiên kéo nàng lên người, Bạch Vũ không có phòng bị, phủ phục lên ngực Dạ Quân Mạc.

Lông ngực rắn chắc rộng lớn truyền ra nhiệt độ cơ thể, Bạch Vũ có thể ngửi được một tia lạnh nhạt ấm áp kia trên người hắn. Trong nháy mắt, Bạch Vũ hô hấp rối loạn, nàng nghe được tim mình bỗng chồm đập hỗn loạn.

Nàng ngẩng đầu, một cái hôn ngọt ngào đột nhiên ấn ở trên trán nàng, cảm xúc mềm mại kia mang theo một chút độ ấm, lại giống như ngọn lửa đốt nóng hai gò má của nàng.

Bạch Vũ tức giận trừng mắt: “Ai cho phép người hôn ta?”

“Nàng nói lung tung thì phải bồi thường.”

“.....” Ta nhất định là bị choáng váng đầu mới có thể nghĩ đến người thật sự tức giận, người rõ ràng chính là chiếm tiện nghi của ta! Ta vừa rồi vì cái gì lại lo lắng cho người? Người cái tên âm hiểm này nhất định là không để chính mình chịu thiệt mà.

Bạch Vũ tức giận đứng lên, Dạ Quân Mạc giữ chặt nàng không tha: “Nàng vừa rồi cho ta uống cái gì?”

“Linh tửu, Phi Hồng Chi Nguyệt. Có gì sao?”

“Nàng làm?”

“Đúng vậy, nơi này không có bán Linh tửu.”

Dạ Quân Mạc mâu quang lạnh như băng giống như hàn tinh, có chút đăm chiêu lóe ra một chút, đứng lên: “Đi thôi, ta mang nàng đi một chỗ.”

“Đi nơi nào?” Bạch Vũ một bộ không có hứng thú: “Ta hôm nay phải khởi hành đi Đông Nhạc Vương thành, không thể đi quá xa nơi này thì.....”

“Ăn cái gì.”

Bạch Vũ lập tức sửa miệng: “Hiện tại đi đi.”

Dạ Quân Mạc muốn đi địa phương thật đúng là rất xa, hẳn muốn một cái xe ngựa, xa phu sử dụng Triệu hoán thú để kéo xe, một ngày có thể đi 3000 dặm, nhưng bọn họ đi hơn nửa giờ mà vẫn còn chưa tới.

Bạch Vũ đi xa như vậy không thấy có cái gì là không đúng, chỉ cần có thể được ăn ngon, có đi xa nữa cũng không quan hệ, dù sao xe ngựa này ngồi cũng rất thoải mái.

“Chiêm chớp -----” tiểu Thanh đột nhiên tự mình từ trong linh mạch Bạch Vũ chạy ra.

“Tiểu Thanh? Thương thế của ngươi còn chưa có tốt, ngươi chạy ra đây làm gì?” Bạch Vũ kỳ quái ôm lấy nó.

Tiểu Thanh ở trong lồng ngực Bạch Vũ hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn đến Dạ Quân Mạc ở bên cạnh, lập tức từ trong lồng ngực Bạch Vũ giãy ra, trực tiếp bổ nhào ra đằng sau.

“.....” Bạch Vũ sắc mặt đều đen, tên trọng sắc khinh bạn! Ta biết ngươi là nữ hài, nhưng ngươi chỉ là con đỉ! Không lẽ nào đầu năm nay ngay cả đỉ cũng đều thấy người dễ nhìn?

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

3 thành viên đã gửi lời cảm ơn V.O về bài viết trên: Mộc Vũ Tranh Phong, củ cải, shirochan

OFFLINE DIỄN ĐÀN tại HÀ NỘI - HUẾ - TP.HCM

Có bài mới 29.05.2017, 14:34

Hình đại diện của thành viên

V.O

Lớp phó lao động

Lớp phó lao động

Ngày tham gia: 19.05.2017, 09:36

Tuổi: 19 Nữ

Bài viết: 217

Được thanks: 1062 lần

Điểm: 9.72

Có bài mới Re: [Xuyên không - Trùng sinh - Dị giới] Độc y thần nữ: phúc hắc lãnh đế cuồng sủng thê - Nguyệt Hạ Khuynh Ca - Điểm: 11

Vô Trần tửu lâu (1)

Edit:V.O

Dạ Quân Mạc đăm đăm xách lên tiểu Thanh đang hướng trên lồng ngực hắn: “Nàng dạy nó Linh thuật?”

Bạch Vũ ôm lại tiểu Thanh: “Đúng vậy, Bạo Liệt Lưu Hỏa, người có từng nghe nói qua chưa?”

Trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Dạ Quân Mạc lộ ra biểu tình lựa chọn không tồi.

Bạch Vũ mày liễu nâng lên, thật đúng là đã từng nghe qua?

“Người có biết Bạo Liệt Lưu Hỏa là cấp độ gì, phẩm chất gì hay không?”

“Nàng đoán xem.”

“.....”

Bạch Vũ nghĩ muốn nói lời khách sáo một chút lại bị nhìn thấu, đành

phải thành thật đoán: “Trung phẩm?”

Dạ Quân Mạc lắc đầu.

“Thượng phẩm?” Bạch Vũ cảm thấy uy lực, cấp độ, phẩm chất của Bạo Liệt Lưu Hỏa khẳng định không thấp.

Dạ Quân Mạc như trước lắc đầu.

Bạch Vũ tim đập gia tốc: “Chẳng lẽ là Linh phẩm?”

Dạ Quân Mạc tuấn mi nâng lên: “Nàng có thể nhớ lại Linh phẩm, không tòi, bất quá không phải.”

“Vậy Bạo Liệt Lưu Hỏa chính là Linh thuật Hạ phẩm?” Bạch Vũ có chút nhụt chí dựa vào ghế trên.

“Linh thuật cũng không phải chỉ có bốn cấp độ, phẩm chất.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ tò mò nháy mắt mấy cái: “Còn có cấp độ, phẩm chất khác? Ta như thế nào lại chưa từng nghe nói qua?”

“Có một vài Linh thuật từ thời kỳ Viễn cổ Sáng Thế Thần đã sáng tạo ra, Linh thuật đó uy lực quá mức khủng bố, hơn nữa trên cơ bản đã bị thất truyền, bởi vậy không được liệt vào bốn cấp độ, phẩm chất này.”

“Linh thuật Viễn cổ Sáng Thế?” Bạch Vũ thật nhanh hít một ngụm khí.

Tuy rằng Dạ Quân Mạc không có nói thẳng ra, nhưng nàng có thể hiểu được Bạo Liệt Lưu Hỏa chính là Linh thuật từ thời Viễn cổ lưu truyền tới nay!

Vì sao trong trí nhớ của ta lại có Linh thuật hiếm thấy như vậy? Ta lúc trước chọn ra loại Linh thuật này như thế nào một chút cũng chưa từng tò mò hoài nghi? Mấy thứ này hình như từ lúc ta sinh ra đã có trong đầu, chẳng lẽ cùng thân thể của ta có quan hệ?

Bạch Vũ lần đầu tiên đối với trí nhớ của chính mình bắt đầu mê mang, lần đầu tiên đối với thân thể của chính mình cảm thấy tò mò.

Lúc này, xe ngựa dừng.

Dạ Quân Mạc đi xuống xe ngựa, nắm tay Bạch Vũ, đỡ nàng xuống.

Bạch Vũ nhìn lên, đây không phải là Cổ thành phần hoa nhất biên cảnh Bắc La Quận quốc sao? Nơi này là biên giới Bắc La cùng Đông Nhạc giao tiếp, buôn bán phần vinh, hội tụ khá nhiều thương nhân cùng Triệu hoán sư.

Vô Trần Cung thích đem Tử lâu xây dựng ở nơi biên cảnh buôn bán phần hoa này, nghiệp đoàn cùng trường thi đấu ở đây quy mô cũng hoa lệ không kém, một cái Bình Thạch thành không thể so sánh được.

Lúc trước kia Bạch Vũ còn ở Bắc La Quận quốc có nghe qua Cổ thành này, Hoàng thất Bắc La rất thích tới nơi này du ngoạn, nơi này trừ bỏ tử lâu, trà tứ (cửa tiệm trà), trường thi đấu, sông bạc, còn kinh doanh lượng lớn thanh lâu, rạp hát.....Quả thực chính là một địa phương chuyên môn dành cho giải trí.

“Nơi này là địa bàn của Bắc La, ta có thể sẽ đụng mặt người quen!” Bạch Vũ nhớ rõ Bắc Thần Phong đặc biệt thích tới nơi này, cơ hồ mỗi tháng đều đến một lần, mỗi lần đều nói với nàng là đến trường thi đấu thí luyện. Hiện tại nhớ tới, căn bản đều là nói dối hết lần này

tới lần khác.

Nàng thật sự không sợ gặp mặt Bắc Thần Phong, nhưng nàng ở thời điểm ăn cơm nhìn thấy tên chướng mắt như vậy thì quả thực rất ảnh hưởng đến sự ngon miệng.

Dạ Quân Mạc nhìn nàng một cái, thuận tay lấy xuống khăn che mặt của nàng.

“.....” Được rồi, cái khăn che mặt đã mang theo nhiều rồi, không mang theo ngược lại có thể che giấu tung tích.

Đi vào Vô Trần tửu lâu đứng sừng sững ngay giữa trung tâm thành, trước mắt Bạch Vũ đều là vàng bạc châu báu, thiếu chút nữa bị đống vàng bạc làm cho đui mù.

Vô Trần tửu lâu quả thực hận không thể đều dùng vàng trải lót khắp cả tòa tửu lâu, nơi nơi đều là một mảnh kim quang, làm cho người ta có loại cảm giác bị vàng chôn vùi.

Đại sảnh trung ương đang biểu diễn ca múa, một đám người uống rượu vung quyền, huyên náo dị thường. Nhìn thấy hai người Bạch Vũ cùng Dạ Quân Mạc đi vào, ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn nhìn qua.

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

3 thành viên đã gửi lời cảm ơn V.O về bài viết trên: Mộc Vũ Tranh Phong, củ cải, shirochan

Có bài mới 29.05.2017, 15:39

Hình đại diện của thành viên

Lạc Vũ Băng Linh

Lớp phó văn thể mỹ

Lớp phó văn thể mỹ

Ngày tham gia: 20.06.2016, 14:20

Bài viết: 115

Được thanks: 42 lần

Điểm: 0.56

Có bài mới Re: [Xuyên không - Trùng sinh - Dị giới] Độc y thần nữ: phúc hắc lãnh đế cuồng sủng thê - Nguyệt Hạ Khuynh Ca - Điểm: 1

Xin trân trọng thông báo,ta Lọt hố... Lọt hố....yêu cầu editor chiếu cố... *cúi người*

Ai nha, hố này sâu không thấy đáy cơ mà ta đã lỡ xa chân, nàng...nàng phải chịu trách nhiệm với người ta đó *ngại ngùng che mặt*

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 29.05.2017, 16:41

Hình đại diện của thành viên

V.O

Lớp phó lao động

Lớp phó lao động

Ngày tham gia: 19.05.2017, 09:36

Tuổi: 19 Nữ

Bài viết: 217

Được thanks: 1062 lần

Điểm: 9.72

Có bài mới Re: [Xuyên không - Trùng sinh - Dị giới] Độc y thần nữ: phúc hắc lãnh đế cuồng sủng thê - Nguyệt Hạ Khuynh Ca - Điểm: 11

Chương 65: Vô Trần tửu lâu (2)

Edit: V.O

Hào một đôi tuấn nam mỹ nữ!

Tuấn dật xuất trần, khuynh thành tuyệt thế, khí chất lạnh lẽo mà cao ngạo giống như thiên thần từ trong bức tranh bước ra, vì lỗi lầm mà

bị đày xuống thế gian.

Hai người sóng vai mà đứng, phù hợp như thế, những thứ khác hết thảy đều trở thành phong nền bài trí cho bọn họ.

Một tiểu nhị ăn mặc cầu kỳ đẹp đẽ lập tức đi đến trước mặt bọn họ, thập phần ân cần tiếp đón: “Hai vị khách quý, có cần cái gì không?”

“Cho ta phòng tốt nhất.” Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nói.

“Xin hỏi hai vị có hẹn trước không? Nếu không thật sự chỉ sợ không được, phòng của chúng ta đều được đặt trước hết.....” Tiểu nhị vẫn duy trì mỉm cười, thực uyển chuyển cự tuyệt, nhưng ánh mắt khinh thường lại bán đứng tâm tư của hắn.

“Câm miệng cho ta!” Một lão giả đột nhiên nổi giận đùng đùng tiêu sái đi lại đây, trừng mắt nhìn tiểu nhị, tức giận trách cứ một tiếng.

Bạch Vũ vui mừng, đúng là gặp người quen, vị lão giả này không phải ai khác, đúng là Thương trưởng lão Vô Trần Cung.

Nhưng Thương trưởng lão không có nhận ra Bạch Vũ, nhưng lại vẻ mặt sợ hãi nhìn về phía Dạ Quân Mạc: “Tiểu nhị không hiểu chuyện, ngài đừng nóng giận, ta lập tức cho người an bài phòng tốt nhất, xin đi theo ta.”

Bạch Vũ rõ ràng cảm giác được Thương trưởng lão đối với Dạ Quân Mạc trong thái độ cung kính còn có một phần e ngại, đứng đầu tứ đại trưởng lão Vô Trần Cung chính là Thương trưởng lão, cư nhiên lại e ngại một người như thế?

Bạch Vũ tò mò đánh giá Dạ Quân Mạc, thấp giọng hỏi: “Hắn vì cái gì mà hình như rất sợ bộ dạng của ngươi?”

“Có sao? Ta không có cảm giác.”

“.....”

Lầu ba của Vô Trần tửu lâu là nơi tôn quý nhất cũng là địa phương ít người nhất, có thể lên được tầng này không có vài người. Cả tầng lầu đều dùng tinh thể so với vàng bạc càng quý hơn tạo ra, khám thành Ngọc sinh linh chứa đầy linh khí, thảm trên mặt đất đều dùng da mãnh thú chế thành.

Bạch Vũ đi lên lầu ba, lập tức cảm giác được một trận thần thanh khí sáng.

Lúc này, trước cửa tửu lâu vừa lúc có hai người đi đến, chính là Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân Diễm!

Hai người đồng dạng tướng mạo không tầm thường, thân phận tôn quý, nhưng đối với những người vừa rồi mới gặp qua Dạ Quân Mạc cùng Bạch Vũ mà nói, chỉ cảm thấy Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân Diễm cùng người thường không khác biệt nhiều lắm.

Bắc Thần Phong đã quen được mọi người nhìn chăm chăm, đột nhiên không được nhìn nữa, cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu.

Bách Lý Vân Diễm ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng Bạch Vũ chợt lóe trên lầu ba rồi biến mất, trong lòng nháy dựng: “Ta hình như vừa mới nhìn thấy Bạch Vũ!”

Bắc Thần Phong nhìn theo ánh mắt của nàng ta, sớm đã không còn ai. Hắn rất không cao hứng nhíu mày: “Nàng nhìn làm rồi? Bạch Vũ hẳn là nên ở biên cảnh hoang mạc xây tường thành, nói không chừng đã bị mãnh thú ăn sạch, làm sao có thể ở trong này? Nàng

suy nghĩ nhiều quá.”

“Có thể là ta hoa mắt.....” Bách Lý Vân Diễm cắn môi. Lần trước phải người đuổi giết Bạch Vũ thất bại, nàng ta vẫn còn lo lắng, lén lút tìm Hoàn Tố Âm để cho nàng ta nghĩ biện pháp đem Bạch Vũ giết chết, nhưng Hoàn Tố Âm cho đến nay vẫn chưa truyền đến tin tức gì, cũng không biết tình huống thế nào, sau khi trở về phải nghĩ biện pháp thúc giục mới được.

Trong căn phòng đẹp đẽ quý giá mà tao nhã, Bạch Vũ cùng Dạ Quân Mạc ngồi xuống, Thương trưởng lão liền lấy đến đây tất cả thức ăn chiêu bài của tử lâu.

“Đây là hải sản?” Bạch Vũ thực ngạc nhiên, nơi này gần hoang mạc, nhưng lại cách biển rất xa, Vô Trần tử lâu thế nhưng có thể mang ra hải sản mới mẻ như vậy.

Thương trưởng lão tự hào cười cười: “Đây đều là từ ngàn dặm hải lý tìm kiếm được, trước tiên dùng Linh thuật ướp lạnh, sau đó để cho Triệu hoán thú đưa tới, cam đoan mới mẻ!”

Bạch Vũ đã lâu không nếm qua thức ăn mỹ vị như vậy, lập tức ngón trở hành động, càn quét hết sạch.

Dạ Quân Mạc nhìn chăm chú vào vẻ đáng yêu của Bạch Vũ khi ăn, khóe miệng hơi hơi giơ lên, con ngươi thâm thúy lộ ra tràn đầy sủng nịnh.

Chương 64: Vô trần tửu lâu (1)

Dạ Quân Mạc đăm đăm xách lên tiểu Thanh đang hướng trên lồng ngực hẳn: “Nàng dạy nó Linh thuật?”

Bạch Vũ ôm lại tiểu Thanh: “Đúng vậy, Bạo Liệt Lưu Hỏa, ngươi có từng nghe nói qua chưa?”

Trên khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Dạ Quân Mạc lộ ra biểu tình lựa chọn không tồi.

Bạch Vũ mày liễu nâng lên, thật đúng là đã từng nghe qua?

”Ngươi có biết Bạo Liệt Lưu Hỏa là cấp độ gì, phẩm chất gì hay không?”

”Nàng đoán xem.”

“.....”

Bạch Vũ nghĩ muốn nói lời khách sáo một chút lại bị nhìn thấu, đành phải thành thật đoán: “Trung phẩm?”

Dạ Quân Mạc lắc đầu.

”Thượng phẩm?” Bạch Vũ cảm thấy uy lực, cấp độ, phẩm chất của Bạo Liệt Lưu Hỏa khẳng định không thấp.

Dạ Quân Mạc như trước lắc đầu.

Bạch Vũ tim đập gia tốc: “Chẳng lẽ là Linh phẩm?”

Dạ Quân Mạc tuấn mi nâng lên: “Nàng có thể nhớ lại Linh phẩm, không tòi, bất quá không phải.”

”VẬY BẠO LIỆT LƯU HỎA CHÍNH LÀ LINH THUẬT HẠ PHẨM?” Bạch Vũ có chút nhụt chí dựa vào ghế trên.

”Linh thuật cũng không phải chỉ có bốn cấp độ, phẩm chất.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ tò mò nháy mắt mấy cái: “Còn có cấp độ, phẩm chất khác? Ta như thế nào lại chưa từng nghe nói qua?”

”CÓ MỘT VÀI LINH THUẬT TỪ THỜI KỲ VIỄN CỔ SÁNG THẾ THẦN ĐÃ SÁNG TẠO RA, LINH THUẬT ĐÓ UY LỰC QUÁ MỨC KHỦNG BỐ, HƠN NỬA TRÊN CƠ BẢN ĐÃ BỊ THẤT TRUYỀN, BỞI VẬY KHÔNG ĐƯỢC LIỆT VÀO BỐN CẤP ĐỘ, PHẨM CHẤT NÀY.”

”Linh thuật Viễn cổ Sáng Thế?” Bạch Vũ thật nhanh hít một ngụm khí.

Tuy rằng Dạ Quân Mạc không có nói thẳng ra, nhưng nàng có thể hiểu được Bạo Liệt Lưu Hỏa chính là Linh thuật từ thời Viễn cổ lưu truyền tới nay!

Vì sao trong trí nhớ của ta lại có Linh thuật hiếm thấy như vậy? Ta lúc trước chọn ra loại Linh thuật này như thế nào một chút cũng chưa từng tò mò hoài nghi? Mấy thứ này hình như từ lúc ta sinh ra đã có trong đầu, chẳng lẽ cùng thân thể của ta có quan hệ?

Bạch Vũ lần đầu tiên đối với trí nhớ của chính mình bắt đầu mê mang, lần đầu tiên đối với thân thể của chính mình cảm thấy tò mò.

Lúc này, xe ngựa dừng.

Dạ Quân Mạc đi xuống xe ngựa, nắm tay Bạch Vũ, đỡ nàng xuống.

Bạch Vũ nhìn lên, đây không phải là Cổ thành phần hoa nhất biên cảnh Bắc La Quận quốc sao? Nơi này là biên giới Bắc La cùng Đông Nhạc giao tiếp, buôn bán phần vinh, hội tụ khá nhiều thương nhân cùng Triệu hoán sư.

Vô Trần Cung thích đem Tử lâu xây dựng ở nơi biên cảnh buôn bán phần hoa này, nghiệp đoàn cùng trường thi đấu ở đây quy mô cũng hoa lệ không kém, một cái Bình Thạch thành không thể so sánh được.

Lúc trước kia Bạch Vũ còn ở Bắc La Quận quốc có nghe qua Cổ thành này, Hoàng thất Bắc La rất thích tới nơi này du ngoạn, nơi này trừ bỏ tử lâu, trà tứ (cửa tiệm trà), trường thi đấu, sông bạc, còn kinh doanh lượng lớn thanh lâu, rạp hát.....Quả thực chính là một địa phương chuyên môn dành cho giải trí.

”Nơi này là địa bàn của Bắc La, ta có thể sẽ đụng mặt người quen!” Bạch Vũ nhớ rõ Bắc Thần Phong đặc biệt thích tới nơi này, cơ hồ mỗi tháng đều đến một lần, mỗi lần đều nói với nàng là đến trường thi đấu thí luyện. Hiện tại nhớ tới, căn bản đều là nói dối hết lần này tới lần khác.

Nàng thật sự không sợ gặp mặt Bắc Thần Phong, nhưng nàng ở thời điểm ăn cơm nhìn thấy tên chướng mắt như vậy thì quả thực rất ảnh hưởng đến sự ngon miệng.

Dạ Quân Mạc nhìn nàng một cái, thuận tay lấy xuống khăn che mặt của nàng.

“.....” Được rồi, cái khăn che mặt đã mang theo nhiều rồi, không mang theo ngược lại có thể che giấu tung tích.

Đi vào Vô Trần tửu lâu đứng sừng sững ngay giữa trung tâm thành, trước mắt Bạch Vũ đều là vàng bạc châu báu, thiếu chút nữa bị đồng vàng bạc làm cho đui mù.

Vô Trần tửu lâu quả thực hận không thể đều dùng vàng trải lót khắp cả tòa tửu lâu, nơi nơi đều là một mảnh kim quang, làm cho người ta có loại cảm giác bị vàng chôn vùi.

Đại sảnh trung ương đang biểu diễn ca múa, một đám người uống rượu vung quyền, huyên náo dị thường. Nhìn thấy hai người Bạch Vũ cùng Dạ Quân Mạc đi vào, ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn nhìn qua.

Chương 65: Vô trần tửu lâu (2)

Edit: V.O

Hào một đôi tuấn nam mỹ nữ!

Tuấn dật xuất trần, khuynh thành tuyệt thế, khí chất lạnh lẽo mà cao ngạo giống như thiên thần từ trong bức tranh bước ra, vì lỗi lầm mà bị đày xuống thế gian.

Hai người sóng vai mà đứng, phù hợp như thế, những thứ khác hết thảy đều trở thành phong nền bài trí cho bọn họ.

Một tiểu nhị ăn mặc cầu kỳ đẹp đẽ lập tức đi đến trước mặt bọn họ, thập phần ân cần tiếp đón: “Hai vị khách quý, có cần cái gì không?”

”Cho ta phòng tốt nhất.” Dạ Quân Mặc lạnh nhạt nói.

”Xin hỏi hai vị có hẹn trước không? Nếu không thật sự chỉ sợ không được, phòng của chúng ta đều được đặt trước hết.....” Tiểu nhị vẫn duy trì mỉm cười, thực uyển chuyển cự tuyệt, nhưng ánh mắt khinh thường lại bán đứng tâm tư của hắn.

”Câm miệng cho ta!” Một lão giả đột nhiên nổi giận đùng đùng tiêu sái đi lại đây, trừng mắt nhìn tiểu nhị, tức giận trách cứ một tiếng.

Bạch Vũ vui mừng, đúng là gặp người quen, vị lão giả này không phải ai khác, đúng là Thương trưởng lão Vô Trần Cung.

Nhưng Thương trưởng lão không có nhận ra Bạch Vũ, nhưng lại vẻ mặt sợ hãi nhìn về phía Dạ Quân Mạc: “Tiểu nhị không hiểu chuyện, ngài đừng nóng giận, ta lập tức cho người an bài phòng tốt nhất, xin đi theo ta.”

Bạch Vũ rõ ràng cảm giác được Thương trưởng lão đối với Dạ Quân Mạc trong thái độ cung kính còn có một phần e ngại, đứng đầu tứ đại trưởng lão Vô Trần Cung chính là Thương trưởng lão, cư nhiên lại e ngại một người như thế?

Bạch Vũ tò mò đánh giá Dạ Quân Mạc, thấp giọng hỏi: “Hắn vì cái gì mà hình như rất sợ bộ dạng của ngươi?”

”Có sao? Ta không có cảm giác.”

“.....”

Lầu ba của Vô Trần tửu lâu là nơi tôn quý nhất cũng là địa phương ít người nhất, có thể lên được tầng này không có vài người. Cả tầng lầu đều dùng tinh thể so với vàng bạc càng quý hơn tạo ra, khả năng thành Ngọc sinh linh chứa đầy linh khí, thậm chí trên mặt đất đều dùng da mãnh thú chế thành.

Bạch Vũ đi lên lầu ba, lập tức cảm giác được một trận thần thanh khí sáng.

Lúc này, trước cửa tửu lâu vừa lúc có hai người đi đến, chính là Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân Diễm!

Hai người đồng dạng tướng mạo không tầm thường, thân phận tôn quý, nhưng đối với những người vừa rồi mới gặp qua Dạ Quân Mạc cùng Bạch Vũ mà nói, chỉ cảm thấy Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân Diễm cùng người thường không khác biệt nhiều lắm.

Bắc Thần Phong đã quen được mọi người nhìn chăm chăm, đột nhiên không được nhìn nữa, cảm thấy có chút mặc danh kỳ diệu.

Bách Lý Vân Diễm ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy bóng dáng Bạch Vũ chợt lóe trên lầu ba rồi biến mất, trong lòng nháy dựng: “Ta hình như vừa mới nhìn thấy Bạch Vũ!”

Bắc Thần Phong nhìn theo ánh mắt của nàng ta, sớm đã không còn ai. Hắn rất không cao hứng nhú mày: “Nàng nhìn lầm rồi? Bạch Vũ hẳn là nên ở biên cảnh hoang mạc xây tường thành, nói không chừng đã bị mãnh thú ăn sạch, làm sao có thể ở trong này? Nàng suy nghĩ nhiều quá.”

”Có thể là ta hoa mắt.....” Bách Lý Vân Diễm cắn môi. Lần trước phái người đuổi giết Bạch Vũ thất bại, nàng ta vẫn còn lo lắng, lén lút tìm Hoàn Tố Âm để cho nàng ta nghĩ biện pháp đem Bạch Vũ giết chết, nhưng Hoàn Tố Âm cho đến nay vẫn chưa truyền đến tin tức gì, cũng không biết tình huống thế nào, sau khi trở về phải nghĩ biện pháp thúc giục mới được.

Trong căn phòng đẹp đẽ quý giá mà tao nhã, Bạch Vũ cùng Dạ Quân Mạc ngồi xuống, Thương trưởng lão liền lấy đến đây tất cả thức ăn chiêu bài của tử lâu.

”Đây là hải sản?” Bạch Vũ thực ngạc nhiên, nơi này gần hoang mạc, nhưng lại cách biển rất xa, Vô Trần tử lâu thế nhưng có thể mang ra hải sản mới mẻ như vậy.

Thương trưởng lão tự hào cười cười: “Đây đều là từ ngàn dặm hải lý tìm kiếm được, trước tiên dùng Linh thuật ướp lạnh, sau đó để cho Triệu hoán thú đưa tới, cam đoan mới mẻ!”

Bạch Vũ đã lâu không nếm qua thức ăn mỹ vị như vậy, lập tức ngón trỏ hành động, càn quét hết sạch.

Dạ Quân Mạc nhìn chăm chú vào vẻ đáng yêu của Bạch Vũ khi ăn, khóe miệng hơi hơi giơ lên, con ngươi thâm thúy lộ ra tràn đầy sủng nịnh.

Chương 66: Cực phẩm linh tửu, hợp tác (1)

Dạ Quân Mạc dùng chiếc đũa đem xương cá toàn bộ lấy ra, lại tiếp tục đút cho Bạch Vũ. Hắn làm rất quen thuộc, giống như đã làm rất nhiều lần.

Bạch Vũ giật mình nhai nhai thịt bò Dạ Quân Mạc đút tới, ngây ngốc đến mức quên luôn động đũa.

Thật khó tưởng tượng một nhân vật có khí chất cao quý như vậy thế nhưng lại giúp người khác gỡ xương cá, động tác còn tao nhã như vậy! Đây là cái gọi là tú sắc khả xan (sắc đẹp có thể thay được cơm ăn) sao? Lại nhìn xuống phía dưới đều muốn chảy nước miếng!

Dạ Quân Mạc nhìn Bạch Vũ bộ dạng ngoan ngoãn chờ hắn đút, lộ ra một nụ cười yếu ớt khiến người khác hít thở không thông, ngẩng đầu nhìn hướng Thương trưởng lão: “Đi lấy Linh tửu.”

Thương trưởng lão sắc mặt khẽ biến.

Tửu lâu bán ra Linh tửu, Tụ Linh Thần Tửu là chiêu bài của Vô Trần tửu lâu, một ly giá trị năm vạn tinh thể thứ phẩm! Phải đặt trước mới có thể mua được, hơn nữa mỗi ngày chỉ tạo ra 5 ly, hoàn toàn không đủ để bán, Linh tửu hôm nay đương nhiên đã sớm được đặt hết.

Nhưng Thương trưởng lão lại không có cự tuyệt, lập tức sai người đi lấy hai ly Tụ Linh Thần Tửu lại đây.

Bạch Vũ nếm thử một ngụm, con ngươi thanh tú hơi hơi tỏa sáng, rất

nhanh đã đem ly rượu uống hết không còn một giọt dư thừa.

”Uống được không?” Dạ Quân Mạc hỏi.

Bạch Vũ thỏa ần trở về chỗ cũ: “Uống ngon, rượu này rất ngọt, sử dụng dược liệu ít nhất ngoài 500 năm, còn thêm không ít hương thơm của cánh hoa.”

”Uống nhiều chút.” Dạ Quân Mạc đem ly kia của mình đẩy tới trước mặt Bạch Vũ, lạnh lùng nói với Thương trưởng lão: “Đem những ly còn lại toàn bộ lấy đến đây.”

Thương trưởng lão mồ hôi lạnh ứa ra, hai chén này đã là phá lệ đoạt đi đồ đặt trước của người khác, bây giờ còn muốn đem những cái còn lại đã được đặt trước không phải muốn hấn đắ tội với mọi người sao?

Nhưng hấn dù hết lần này đến lần khác lo lắng, cũng vẫn không cự tuyệt, cắn răng đem ba ly rượu còn lại đều đưa tới.

Bạch Vũ lại uống hết một ly, hai má có chút đỏ lên: “Rượu này hương vị rất tốt, nhưng hiệu quả không được tốt lắm.”

Thương trưởng lão có chút mất hứng, hấn không nhận ra Bạch Vũ, nghĩ đến nàng bất quá cũng chỉ là nữ tử Dạ Quân Mạc mang đến chơi đùa. Hấn đối với Dạ Quân Mạc tất cung tất kính không có nghĩa là hấn phải đối với nữ nhân bên người Dạ Quân Mạc cũng cung kính như vậy.

”Cô nương lời ấy sai rồi, một ly Tụ Linh Thần Tửu có thể giúp người ngưng tụ ra ít nhất ba điểm Linh lực, so với hiệu quả người hấp thu vài khối tinh thể còn tốt hơn, hấp thu tinh thể phải tiêu phí thời gian một hai tháng mới có thể hoàn thành. Tụ Linh Thần Tửu của chúng ta

từ trước đến này tuyệt đối là Linh tửu tốt nhất.”

”Linh tửu tốt nhất chỉ có thể ngưng tụ ra 3 đến 5 điểm linh lực, người không thấy là quá ít rồi sao?” Bạch Vũ không cho là đúng lấy ra trên người một ly Phi Hồng Chi Nguyệt cuối cùng: “Linh tửu của ta có thể ngưng tụ ra 10 điểm linh lực, hiệu quả so với Tụ Linh Thần Tửu tốt hơn rất nhiều, người có thể thử xem.”

”10 điểm? Không có khả năng!” Thương trưởng lão phản ứng đầu tiên là nghĩ Bạch Vũ gạt người, nhưng linh khí nồng đậm của Phi Hồng Chi Nguyệt bay đến phả vào mặt, làm cho hắn có chút giật mình.

Hắn có thể cảm giác được, cỗ linh khí này so với linh khí của Tụ Linh Thần Tửu càng thêm thuần túy, càng thêm rất nặng.

Hắn có chút không xác định bùng lên Phi Hồng Chi Nguyệt, quan sát hơn nửa ngày, cuối cùng nấn thử một ngụm, kích động đến mức sắc mặt đỏ bừng: “Là thật! Hiệu quả của Linh tửu này quả nhiên là thật! Cô nương, rượu này tên gọi là gì? Đến từ đâu?”

”Phi Hồng Chi Nguyệt, là ta làm.”

”Nguyên lai cô nương là một vị Dược thiện sư! Lão phu có mắt như mù, ta nhận lỗi với người.” Thương trưởng lão vội vàng vì hành động lúc trước mà nhận lỗi, sau nói bóng nói gió hỏi: “Phi Hồng Chi Nguyệt hiệu quả kinh người như thế, giá trị khẳng định xa xỉ, không biết cô nương có nghĩ tới bán ra hay không?”

”Có a.” Bạch Vũ có chút say, dựa vào trên người Dạ Quân Mạc, nghiêng đầu nói: “Ta cầm đến Công hội Triệu hoán sư ở Bình Thạch thành bán, nhưng Hội trưởng lại không cần.”

Chương 67: Cực phẩm linh tửu, hợp tác (2)

“Cái này..... hẳn có thể là nhìn nhầm, người không cần phải để ý tới hẳn.” Thương trưởng lão vui cười hớn hở, trong lòng lại rít gào: thứ tốt như vậy còn không cần, há lại có thể là nhìn nhầm, căn bản là mắt mù! Cái tên Hành Tuấn Sơn kia nên vút đến hoang mạc hái thuốc.

Hắn nghĩ như vậy, lúc sau trở về liền làm như vậy, Hành Tuấn Sơn nằm mơ cũng không nghĩ đến bởi vì lúc trước hẳn không thu gì đó mà khiến cho hẳn từ một Hội trưởng biến thành người làm công hái thuốc.

“Nếu cô nương nguyện ý đem rượu này bán cho ta, vì Vô Trần tửu lâu cung ứng Phi Hồng Chi Nguyệt, Vô Trần tửu lâu chúng ta nguyện ý ra giá mua.” Thương trưởng lão tiếp tục mặt dày mày dạn khuyến bảo Bạch Vũ.

“Người cho ta bao nhiêu tiền?”

Thương trưởng lão lo lắng một chút: “Bảy vạn tinh thể thứ phẩm một ly.”

Một ly Tụ Linh Thần Tửu chỉ bán ra có năm vạn, nhưng hẳn nguyện ý vì Phi Hồng Chi Nguyệt ra giá.

Hắn hiểu được nếu Phi Hồng Chi Nguyệt xuất hiện thì sẽ có ý nghĩa gì, đây là một loại Linh tửu hoàn toàn mới, vượt qua Linh tửu lúc trước của Vân Vũ Thần Châu! Vô Trần Cung phải đem Phi Hồng Chi Nguyệt này nắm ở trong tay. Chẳng sợ không kiếm được tiền, cũng

phải đem Phi Hồng Chi Nguyệt đặt bán ở Vô Trần tửu lâu!

”Bạch Vũ lắc đầu: “Mười vạn!”

Thương trưởng lão hiểu được, Bạch Vũ đương nhiên cũng hiểu được.

Phi Hồng Chi Nguyệt một khi bán ra, có thể lập tức đào thải những Linh tửu khác trên toàn bộ đại lục này, nếu không phải từ trong Vô Trần tửu lâu bán ra, Vô Trần tửu lâu sẽ bỏ lỡ chiêu bài, đơn giản tổn thất chính là Linh tửu bán không được.

”Mười vạn rất cao? Chúng ta cũng phải có ít tiền lời, tám vạn đi.”

”Chín vạn.”

”Tám vạn năm.”

Bạch Vũ vỗ bàn: “Tám vạn tám ngàn tám, con số này may mắn, liền định như vậy đi.”

Thương trưởng lão: “.....”

Dạ Quân Mạc bình tĩnh nhìn Bạch Vũ vì say rượu mơ hồ mà vẫn không tha cùng Thương trưởng lão cò kè mặc cả, khóe miệng hiện lên một tia mỉm cười. Hắn thích bộ dạng này của Bạch Vũ không buông tha cho người khác, yêu kiều kiêu ngạo làm cho hắn muốn xoa bóp hai má phấn hồng của nàng.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn Thương trưởng lão một cái, Thương trưởng lão lập tức không dám nói tiếp nữa, phi thường vừa lòng đồng ý giá cả này, cùng Bạch Vũ ký giao ước hàng tháng cung ứng 100 ly Phi Hồng Chi Nguyệt. Bạch Vũ hẹn hàng tháng đúng giờ đem Linh tửu

đưa đến Công hội Triệu hoán sư ở Đông Nhạc Vương thành.

”Nguyên lai cô nương là người Đông Nhạc Vương thành, không biết có thể cho ta biết danh tính được không?” Thương trưởng lão hỏi.

Bạch Vũ không tính toán đem thân phận nói cho Thương trưởng lão biết, đang cố nghĩ ngợi ra một cái tên giả, Dạ Quân Mạc thỉnh linh nói: “Dạ Vũ.”

”Đúng, ta gọi là Dạ Vũ.” Bạch Vũ cảm thấy được vô cùng dễ nghe, liền gật đầu xác nhận, hoàn toàn không ý thức được Dạ Quân Mạc thêm họ của hắn vào cho nàng.

Thương trưởng lão cầm lấy huy chương Triệu hoán sư của Bạch Vũ, nhẹ nhàng vuốt một cái, huy chương từ màu đồng cổ có chút cũ thặng cấp thành màu vàng trong sáng óng ánh.

”Dạ Vũ cô nương, huy chương này đại biểu ngươi là khách nhân tôn quý nhất của chúng ta. Cầm nó đi đến Công hội Triệu hoán sư, bọn họ sẽ biết ngươi là Dược thiện sư cung cấp cho chúng ta. Ngươi yên tâm, Hội trưởng ở Đông Nhạc Vương thành nhất định sẽ lập tức giao tiền hàng cho ngươi, tuyệt đối không giống Hành Tuấn Sơn nào tàn như vậy.”

”Vậy là tốt rồi.” Bạch Vũ thu hồi huy chương. Thương trưởng lão vui tươi hơn hờ cầm ly Phi Hồng Chi Nguyệt còn lại, hưng phấn đi bấm báo cung chủ, thu được báo bối, đương nhiên muốn báo cho Cung chủ một tiếng.

Bạch Vũ cũng thực cao hứng, ký kết thành công sinh ý này, về sau tiền để tu luyện cũng không cần phải sầu não nữa, tu luyện chính là chuyện thập phần đốt tiền.

”Đến, vì chúc mừng cho ta đem Phi Hồng Chi Nguyệt bán đi, chúng ta uống rượu đi!” Bạch Vũ hai gò má đỏ hồng, lão đảo bưng lên một ly Linh tửu uống một hơi cạn sạch, phát hiện Dạ Quân Mạc không có nhúc nhích: “Người sao lại không uống?”

Chương 68: Cực phẩm linh tửu, hợp tác (3)

Edit:V.O

Dạ Quân Mạc nhìn thấy nàng thật sự say, tự tay đem nàng kéo vào trong lồng ngực mình.

Bạch Vũ ngồi dựa lưng về phía lồng ngực Dạ Quân Mạc, lại cầm một ly rượu lên uống hết mấy ngụm, sau đó hồ nháo đưa tới bên môi Dạ Quân Mạc: “Cho ngươi, ta uống không nổi.....”

Dạ Quân Mạc mâu quang lóe lên, tiếp nhận chút rượu còn lại uống hết.

Nếu Âm Ưng ở đây nhất định sẽ vạn phần hoảng sợ nhảy ra. Thánh quân, bệnh sạch sẽ của người đi đâu rồi? Người cư nhiên uống thứ người ta còn thừa lại, còn là nữ nhân! Người dám làm như thế chẳng lẽ không phải nên bị người chặt thành mưới tám khúc sao?

Bạch Vũ vứt bỏ cái ly không, say khướt tựa vào bên tai hắn nói thầm: “Ngươi biết không? Ta gần đây nằm mơ thấy ngươi.....”

Dạ Quân Mạc con ngươi thâm sâu lộ ra u quang: “Mơ cái gì?”

”Ta mơ thấy ngươi bị thương, ta đem ngươi nhặt vào trong một cái hang động, ngươi lại khi dễ ta.....” Bạch Vũ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lộ ra mùi rượu hương vị ngọt ngào, giống như một cây táo chín mọng, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm.

Dạ Quân Mạc hít sâu một hơi, thanh âm càng trầm thấp: “Ta khi dễ nàng như thế nào?”

”Ân..... như vậy.....” Bạch Vũ dán sát lên người Dạ Quân Mạc, ở trong lồng ngực hấn cọ cọ.

Dạ Quân Mạc hô hấp nháy mắt rối loạn, một tia khác thường xuyên khắp toàn thân: “Kia không phải là mộng, Tiểu Vũ.....”

Hắn áp chế đáy lòng xao động, con ngươi thâm trầm nhìn về phía Bạch Vũ đang tựa đầu vào vai hắn, ngạc nhiên phát hiện nàng đang ngủ!

Dạ Quân Mạc trong lòng không khỏi cười khổ.

Hắn như thế nào cũng không nhớ rõ Tiểu Vũ của hắn lại có tửu lượng kém như vậy? Tửu lượng kém còn chưa tính, phẩm rượu cũng kém như vậy, nhìn thấy hết cũng không quản, chọc hỏa cũng không phụ trách dập lửa!

Bên ngoài cửa hành lang, Thương trưởng lão mới vừa dùng ngàn dặm truyền âm hướng Cung chủ bẩm báo tin tức tốt đang cùng người khác cãi nhau.

Đem rượu đã được đặt trước sử dụng hết, đương nhiên sẽ có người đến chất vấn. Thương trưởng lão đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng hắn không có dự đoán được người thứ nhất tìm tới cửa chính là Tam hoàng tử Bắc La Quận quốc Bắc Thần Phong.

Bắc Thần Phong này là người ngoài mặt tao nhã, trên thực tế tâm mắt so với bất kỳ ai khác đều nhỏ hơn, thật không thể ứng phó qua loa.

”Chuyện tình hôm nay quả thật là lỗi của chúng ta, ta cam đoan ngày mai sẽ bồi thường cho người hai ly!” Thương trưởng lão khách khí giải thích.

Bắc Thần Phong cũng không cảm kích: “Thương trưởng lão, ngày mai cho dù người bồi thường cho ta mười ly, kia cũng đã là ngày mai.”

Thương trưởng lão thần sắc càng âm trầm: “Người muốn ta làm sao bây giờ?”

”Ta muốn biết rượu được đặt trước rớt cuộc đã chạy đi đâu? Đừng nói Linh tửu có vấn đề, có người thấy người đem rượu vào phòng này.” Bắc Thần Phong trên mặt mang theo tươi cười, giọng điệu cùng người gây sự.

Hắn đường đường là Tam hoàng tử Bắc La Quận quốc, khi nào thì bị người chận trễ như thế? Thế nhưng ở trong tửu lâu lại kém một bậc, để cho người ta đoạt đồ vật này nọ! Người này đoạt Linh tửu của hắn thậm chí còn đoạt phòng của hắn, phòng tôn quý nhất trong Vô Trần tửu lâu đều đã được Hoàng thất Bắc La bao hết.

Thương trưởng lão vuốt chòm râu tiên phong đạo cốt, giọng điệu cũng đồng dạng cường ngạnh: “Nếu đã thấy, thì còn hỏi làm gì nữa? Tất cả Tự Linh Thần Tửu hôm nay đều bị hủy bỏ, Vô Trần tửu lâu sẽ bồi thường cho người.”

”Làm càn! Tam hoàng tử hiếm lạ bồi thường của người sao? Nơi này chính là Bắc La Quận quốc, có cầm Linh tửu cũng phải nhờ ra cho ta!” Bách Lý Vân Diễm tức giận quát một tiếng, mang theo hộ vệ của mình bá đạo chấn ở cửa.

Bắc Thần Phong cũng không ngăn cản nài, hắn cũng muốn nhìn

xem rồi cuộc là ai dám đoạt đồ của hắn, còn có thể dùng ghế lô mà hắn chưa có tư cách để dùng.

Thương trưởng lão cười lạnh: “Ta chỉ biết, nơi này là Vô Trần tửu lâu!”

Thương trưởng lão bấm đốt ngón tay, một đao phong nhận quét ngang qua, nháy mắt đem hai hộ vệ đứng phía trước đánh bay đi, một chiêu mất mạng.

Chương 69: Doanh địa tiềm long, lên núi (1)

Edit:V.O

Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân Diễm hai người nhất thời một thân mồ hôi lạnh, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, nơi này là tửu lâu do Vô Trần Cung mở! Người mà bọn họ đối mặt chính là trưởng lão Vô Trần Cung!

Hai hộ vệ kia là Cẩm vệ quân tinh nhuệ nhất, thế nhưng ngay cả thời gian Triệu hoán cũng không có đã bị giết chết, vừa rồi nếu Bách Lý Vân Diễm trốn chậm một chút, người chết chính là nàng ta. Ở trong này nháo loạn, tuyệt đối là ngại mệnh quá dài!

Lúc này, cửa phòng mở, Dạ Quân Mạc ôm Bạch Vũ đang ngủ say đi ra.

Dáng người cao ngất, dung nhan tuấn mỹ làm cho Bách Lý Vân Diễm nháy mắt thất thần, nữ tử im lặng ngủ trong lồng ngực hẳn chỉ lộ ra nửa mặt, thấy không rõ lắm tướng mạo, nhưng cũng là tuyệt sắc vô song.

Dạ Quân Mạc cũng không thèm liếc nhìn bọn họ lấy một cái, tàn ảnh xẹt qua, bóng dáng màu đen khí phách đã đi tới cửa tửu lâu, lắc mình rời đi.

Bắc Thần Phong có chút cảm tức liếc mắt nhìn Bách Lý Vân Diễm đang thất thần, yên lặng nắm chặt tay lại: “Hắn là ai vậy?”

”Hắn là người người không thể trêu vào, Tam hoàng tử vẫn nên trở về uống rượu của người đi.” Thương trưởng lão hừ lạnh một tiếng, mang theo bọn tiểu nhị khinh thường bỏ đi.

Bắc Thần Phong nhìn ra cửa tửu lâu, nghiêng răng nghiêng lợi rống giận: “Tra cho ta, nhất định phải điều tra rõ người kia là ai.”

”Đúng”

.....

Bạch Vũ hoàn toàn không biết chính mình cùng Bắc Thần Phong gặp thoáng qua, nàng chỉ nhớ rõ mình cùng Thương trưởng lão đàm phán thành một bút sinh ý, sau đó..... cũng không có sau đó.

Nàng ngủ nên cũng không biết thêm gì nữa, chờ lúc nàng tỉnh lại, nàng đã ở Đông Nhạc Vương thành.

Nàng ấn ấn cái đầu của mình có chút phình to, dứt quãng hồi tưởng ở Vô Trần tửu lâu đã xảy ra những chuyện gì. Nàng cứ nhiên lại uống rượu, cùng Dạ Quân Mạc nói hươu nói vượn mình nằm mơ thấy hắn, còn gục trên người Dạ Quân Mạc!

Trời ạ! Ta đã phạm vào cái gì rồi? Dạ Quân Mạc có thể nghĩ là nàng cố ý hay không? Rõ ràng trước kia cùng Bắc Thần Phong ở chung đều rất rụt rè, vì cái gì ở bên cạnh Dạ Quân Mạc say rượu rồi giống như ngốc tử?

Bạch Vũ bụm mặt, thật sâu cảm thấy đã không còn mặt mũi gặp người, cái nữ nhân bị rượu đánh bại say khướt kia nhất định không phải là nàng.

”Bang bang -----”

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Bạch Vũ hoảng sợ, là Dạ Quân Mạc sao? Ta có nên giải thích với hắn chuyện ngày hôm qua, dứt khoát làm bộ như không biết không?

Nàng do dự hơn nửa ngày mới đứng lên mở cửa, kết quả ngoài cửa xuất hiện Sa Hoằng vẻ mặt tươi cười sáng lạn.

”Sa Hoằng, người như thế nào lại ở trong này?”

”Lời này chẳng lẽ không phải là ta nên hỏi người sao? Người nói hôm nay đến Vương thành, ta vốn đang tính toán sẽ đưa người đi, kết quả chính người tự mình chạy tới.”

”Người nói nơi này là Vương thành?” Bạch Vũ ngạc nhiên, lúc này mới phát hiện căn phòng nàng ngủ là một gian nhà gỗ nhỏ mộc mạc, bên ngoài mái hiên còn có bảng hiệu số 32.

”Đúng vậy, nơi này là doanh địa Tiềm Long Vệ. Lại nói nơi này hẻo lánh như vậy, người như thế nào lại tìm tới được?”

”Ách..... trùng hợp..... đây là núi gì?” Bạch Vũ hoàn toàn không nhớ rõ nàng làm sao tới được nơi này, phỏng chừng là Dạ Quân Mạc đưa nàng tới.

Nàng nhìn quanh bốn phía, phụ cận có hai mươi nhà gỗ nhỏ giống nhau, mặt trên đều có biển hiệu ghi chữ số, tọa lạc tại chân núi, chung quanh cây cối vờn quanh, trông có vẻ như là ở giữa một mảnh rừng già thâm sơn.

”Ngọn núi này là ngọn núi phía sau Đông Nhạc Vương đình, cấm tất cả không cho phép ai có thể tiến vào, là Quận quốc cố ý bố trí nơi cho chúng ta tu luyện, nơi này quy củ rất nghiêm, nhưng cũng rất

đơn giản, người về sau sẽ biết. Ta trước mang người đi báo danh.”
Sa Hoàng cũng không truy vấn, mang theo Bạch Vũ hướng đỉnh núi
đi đến.

Ngọn núi này rất cao, sơn đạo uốn lượn gập ghềnh, dọc theo đường
đi có thể thấy ven đường được xây dựng rất nhiều phòng ở giống
như dưới chân núi.

Bạch Vũ đi rất nhẹ nhàng, sau khi trở thành Triệu hoán sĩ Trung giai
thể chất của nàng tăng lên không ít, thể lực so với người bình
thường tốt hơn nhiều lắm.

Nhưng không biết qua bao lâu, nàng bắt đầu cảm thấy cố hết sức.

Chương 70: Doanh địa tiềm long, lên núi (2)

Edit:V.O

Sơn đạo chật hẹp thế nhưng được bày linh lực phong ấn, giống như có một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở nàng, càng đi lên cao, trở ngại càng lớn.

”Người có cảm thấy được không? Đây là nơi tu luyện hạng nhất của chúng ta, mỗi lần chuông tập hợp vang lên, nhất định phải đuổi tới đỉnh núi trước giữa trưa, đến muộn sẽ bị phạt. Bất quá người hôm nay là ngày đầu tiên đến, ta giúp người đi lên.” Sa Hoằng nói xong vươn cánh tay về hướng Bạch Vũ.

Bạch Vũ lắc đầu, cắn răng từng bước một hướng lên trên mà đi. Linh khí phong ấn ngăn trở thì phải dựa vào linh khí cùng thân thể kiên cường đối kháng, đối với việc rèn luyện thể chất cùng linh mạch cũng là một điều tốt, có thể làm cho linh khí càng thêm vững chắc.

Bạch Vũ không muốn buông tha cho cơ hội tu luyện. Hơn nữa, cho dù Sa Hoằng có kéo nàng đi lên, lần sau nàng cũng phải tự mình đi, dù sao chính mình vẫn nên tự vượt qua lần đầu tiên, vượt qua được lần đầu tiên, về sau sẽ càng đơn giản hơn rất nhiều.

Không biết qua bao lâu, sắc trời đã toàn bộ chuyển thành màu đen, hai người rốt cục cũng đi đến được ngọn núi phụ cận, Bạch Vũ đi càng ngày càng chậm, mỗi một bước đều phải dừng lại một đoạn thời gian.

Răng rắc -----

Bạch Vũ hình như nghe thấy được thanh âm xương ức bị gãy, một trận đau nhức lan tràn khắp toàn thân. Khóe miệng của nàng chảy ra một vết máu, dùng sức hướng về phía trước bước đi từng bước.

”Bạch Vũ!” Sa Hoằng đau lòng muốn đi kéo nàng.

Bạch Vũ trước mắt một trận mơ hồ: “Sắp đến rồi sao?”

”Chỉ còn năm bậc thang, ta cống ngươi đi lên.”

”Ta lại đi thêm vài bước nữa.” Bạch Vũ cười khoát tay: “Nếu ta hôn mê bất tỉnh, lại phiền toái ngươi cống ta lên.”

”Bạch Vũ.....” Sa Hoằng cau mày, năm bậc thang còn lại, mới là khó khăn nhất.

Chưa từng có người có thể trong một lần đi lên được đỉnh núi, người mới tới Tiềm Long Vệ đều phải nếm thử rất nhiều lần mới có thể vượt qua được. Hoàn Tố Âm lúc ấy tiêu phí thời gian năm ngày mới có thể vượt qua được năm bậc thang này, ngay cả hấn lần đầu tiên cũng bị hôn mê bất tỉnh.

Hấn nhìn thấy Bạch Vũ gian nan hướng lên trên cát bước, mỗi khi đi lên một bậc thang, trong lòng hấn liền kịch liệt nháy dựng lên.

Bốn.....

Ba.....

Hai.....

Bạch Vũ thế nhưng thật sự đi lên được đến đây. hẳn có chút không thể tin được, Bạch Vũ có thể kiên trì đến nước này. Lẽ nào thật sự là người có thể trong một lần đi lên được đỉnh núi sao?

Phốc -----

Bạch Vũ đột nhiên phun ra một búng máu, đem cái khăn che mặt màu trắng nhiễm đỏ bưng, gục ngay trên bậc thang cuối cùng. Nàng dùng hết khí lực cuối cùng đi lên bậc thang, nằm trên mặt đất.

Sa Hoàng cuống quýt đỡ nàng dậy.

”Chúng ta..... đến..... đỉnh núi?”

”Đúng, tới rồi, người trong một lần bước qua được tất cả các bậc thang, người đã đến đỉnh núi!”

Bạch Vũ gật gật đầu, bất tỉnh.

”Bạch Vũ? Bạch Vũ người không sao chứ!” Sa Hoàng sợ nàng bị hoảng, nhanh chóng ôm nàng vào trong doanh chủ, lấy ra một gốc cây Huyết Hoa Tham chữa thương đứt cho nàng.

Bạch Vũ tỉnh lại, nhìn thấy cái cây chỉ còn một nửa, vẻ mặt hắc tuyến: “Huyết Hoa Tham ba trăm năm quý giá như vậy người lại cho ta dùng, quá lãng phí?”

Huyết Hoa Tham ba trăm năm đã là Thánh phẩm chữa thương, ngũ tạng vỡ tan cũng có thể được cứu trở về. Nàng bất quá chỉ là bị đứt xương sườn, lấy thuốc trị thương bình thường dưỡng là tốt rồi.

Nàng biết rõ linh khí phong ấn trên sơn đạo sẽ không tạo thành thương tổn trí mạng, áp lực khủng bố kia càng nhiều chính là tra tấn

thân thể cùng tinh thần, chỉ cần có thể chịu đau nhức cùng áp lực hít thở không thông, là có thể đi đến.

Sa Hoằng vẻ mặt nghiêm túc: “Không lãng phí, vạn nhất ngươi bị thương rất nặng thì sao? Cái này đảm bảo có thể chữa khỏi cho ngươi.”

”Ta sẽ bồi thường cho ngươi một gốc cây khác.”

”Nói mê sảng cái gì? Ngươi nhất định phải cùng ta tính toán rõ ràng như vậy sao?” Sa Hoằng lập tức mất hứng.

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, dược liệu ba trăm năm rất đắt tiền, bồi thường một cái chẳng lẽ không đúng?

”Chúc mừng ngươi, Bạch Vũ, từ hôm nay trở đi ngươi chính thức trở thành một thành viên của Tiềm Long Vệ.” Một thanh âm khàn khàn đột nhiên truyền tới.

Chương 71: Long tuyến (1)

Edit:V.O

Bên trong doanh chủ, một nam nhân cả khuôn mặt đều bị bóng cùng cụt một tay ngồi bên cạnh án, hắc âm trầm mở miệng: “Ta là người quản lý của doanh địa này, người có thể gọi ta Đông thúc.”

Hắn đối với việc Bạch Vũ đến trễ như vậy không có gì nghi vấn, nhưng giọng điệu lại có chút ôn hòa.

Bạch Vũ thản nhiên nhìn hắn một cái: “Đông thúc.”

Đông thúc ánh mắt âm trầm hiện lên một tia khen ngợi, đối với việc Bạch Vũ không có hoảng sợ tới mức la to cảm thấy thực vừa lòng, phải biết rằng rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy hắn đều giống như gặp quý.

”Quy củ nơi này rất đơn giản, tự mình tu luyện, người hàng tháng ít nhất phải tới nơi này của ta hoàn thành hai nhiệm vụ. Nhiệm vụ không phải làm không, nhất định sẽ thưởng cho người khá nhiều tài nguyên. Cứ mỗi khi đến cuối tháng sẽ có một lần tỷ thí bài danh, ở thứ tự nào sẽ quyết định người có được đãi ngộ đó.” Đông thúc chỉ chỉ trên tấm bia đá chứa linh khí ở bên trường tu luyện ngoài doanh chủ: “Thứ tự của các người sẽ biểu hiện ở trên tấm bia đá đó.”

Bạch Vũ nhìn lướt quá tấm bia đá, Tiềm Long Vệ tổng cộng có 52 người, nàng trước mắt được xếp ở vị trí 32, cho nên phòng ở là nhà gỗ số 32 dưới chân núi. Xếp ở vị trí thứ nhất đúng là Sa Hoằng, Hoàn Tố Âm xếp thứ 10. Hiển nhiên bài danh này là trước khi nàng

đánh bại Hoàn Tố Âm, nàng vừa tới, thứ tự còn chưa được thay đổi.

”Đây là phần thưởng tháng này của ngươi.” Đông thúc ném qua một cái hộp.

Bạch Vũ tiếp nhận, thấy bên trong là một vụn tinh thể thứ phẩm, năm Linh quả trăm năm, năm Tủy Độc Quả trăm năm, còn có hai cái Huyết Hoa Tham trăm năm.

Những thứ này đều là dược liệu hành tẩu bên ngoài thường dùng, tuy rằng đều là cấp bậc trăm năm, nhưng ở tình hình này cũng đủ dùng, phần thưởng doanh địa tặng cho có thể nói là dụng tâm. Bạch Vũ thực vừa lòng đem hộp thu vào.

”Mặc khác, ngươi tiến nhập Vô Trần bảng, có được một cơ hội tiến vào Long Tuyền. Ta hiện tại để cho ngươi lựa chọn, là muốn đêm nay đi Long Tuyền, hay là ngày mai lại đi?” Đông thúc hỏi.

”Chuyện này có gì khác nhau sao?” Bạch Vũ khó hiểu hỏi. Nàng ngay cả Long Tuyền là cái gì cũng không rõ ràng, làm sao nàng có thể lựa chọn?

Sa Hoằng ở một bên đã muốn hút vài ngụm lãnh khí. Đông thúc thế nhưng lại để cho người ta ban đêm tiến vào Long Tuyền, người này vẫn là Đông thúc sao? Không phải là bị người khác đánh tráo đó chứ?

”Long Tuyền là nơi tu luyện quý giá nhất ở Đông Nhạc Quận quốc, là một ôn tuyền ẩn chứa linh khí nồng đậm, ngâm mình ở trong đó có thể hấp thu được đại lượng linh khí, rèn luyện thể chất cùng linh mạch, thậm chí là đột phá.” Đông thúc ôn hòa giải thích: “Thời điểm linh khí trong Long Tuyền phun trào nhiều nhất chính là đêm khuya, cơ hồ là gấp ba lần ban ngày, nguy hiểm cũng gấp ba.”

”Linh khí phun trào vì cái gì sẽ có nguy hiểm?” Bạch Vũ vẫn là lần đầu nghe nói đến linh khí quá nhiều sẽ có nguy hiểm.

”Bởi vì linh khí trong Long Tuyền mang thuộc tính Hỏa, linh khí càng nhiều càng cực nóng, hấp thu quá nhiều linh khí cực nóng, rất có thể sẽ làm cho linh mạch bị bạo liệt mà chết.” Sa Hoằng xen mồm khuyên: “Người tốt nhất nên để ban ngày lại đi, người không biết linh khí phun trào trong Long Tuyền có bao nhiêu khủng bố đâu.”

Hắn tiến vào Long Tuyền ba lần, trong đó có một lần là thuận tiện đi theo nghĩa phụ ban đêm đi vào, kết quả ngày người không đến một giờ đã sém chút nữa bị linh khí trong dung nham cắn nuốt, cuối cùng trọng thương đi ra.

Bạch Vũ mâu quang liễm điếm, hiện lên quang mang hưng phấn: “Không, ta đêm nay phải đi.”

Linh khí thuộc tính Hỏa đối với tiểu Thanh mà nói chính là bữa tiệc lớn, đương nhiên càng nhiều càng tốt, chuyện linh khí rất nhiều này ai lại đi lo lắng?

”Bạch Vũ, linh mạch của ngươi sẽ chịu không nổi.” Sa Hoằng lo lắng cảnh cáo.

Bạch Vũ buông tay: “Dù sao vẫn phải thử xem mới biết được.”

Sa Hoằng không nói gì, đành phải dẫn Bạch Vũ đi Long Tuyền, trước khi đi lại không thể lý giải được mà quay lại hỏi Đông thúc: “Đông thúc, người như thế nào lại đột nhiên cho phép Bạch Vũ đi Long Tuyền?”

”Đây là phần thưởng cho nàng lên đến được đỉnh núi.” Đông thúc hai

mắt híp lại. Bạch Vũ là người đầu tiên trong một lần có thể trèo lên được đỉnh núi Tiềm Long Vệ, linh mạch của nàng có thể sẽ thừa nhận được thử thách cuồng bạo của Long Tuyền.

Chương 72: Long tuyền (2)

Long Tuyền quý giá nhất Đông Nhạc Quận quốc ở ngay tại dưới nền đất phía sau ngọn núi, cái này đại khái cũng vì vậy mà doanh địa Tiềm Long Vệ mới được an bài ở trong này, cũng là nguyên nhân Đông Nhạc Vương đành được xây dựng bên cạnh nơi thâm sơn hẻo lánh này.

Bạch Vũ đi theo Sa Hoằng thông qua thôn đạo doanh chủ, đi vào cổng ngầm Long Tuyền dưới mặt đất, trước mắt xuất hiện một thiếu niên phúc hậu toàn thân cao thấp đều phục trang đẹp đẽ: “Yêu, đây không phải là Sa Hoằng thống lĩnh của chúng ta đây sao? Như thế nào nửa đêm lại rảnh rỗi đến Long Tuyền?”

”Đừng dài dòng, Chu Tam Thiếu, mau đem cửa Long Tuyền mở ra, Bạch Vũ muốn đi vào.”

”Hơn nửa đêm lại đến Long Tuyền, là muốn chết sao?” Chu Tam Thiếu cười nhạo một tiếng.

”Là Đông thúc cho phép.” Sa Hoằng ném qua một cái gì đó giống như chìa khóa.

Chu Tam Thiếu ngạc nhiên suy nghĩ nhìn một chút vào cái chìa khóa, ánh mắt không tốt nhìn về phía Bạch Vũ: “Người chính là Bạch Vũ đã đánh bại Tố Âm? Còn đội cái khăn che mặt, không phải xấu đến mức không có mắt mũi gặp người đó chứ? Ta Chu Tam Thiếu nếu phụ trách bảo hộ Long Tuyền, cũng sẽ không tùy tiện để cho người ta đi vào.”

Bá -----

Thanh âm giảm xuống, Chu Tam Thiểu đột nhiên ra quyền, thiết chùy nắm trong tay mang theo tiếng rít thẳng đánh đến mai má Bạch Vũ.

Bạch Vũ đồng tử đột nhiên co lại. Tốc độ thật nhanh, lực lượng cùng sức bật cường đại kinh người, tuyệt đối là Triệu hoán sĩ cảnh giới cao giai. Nếu nàng nhớ không lầm, Chu Tam Thiểu này hình như ở trên bia đá xếp vị trí thứ 8, so với Hoàn Tố Âm còn cao hơn.

Bạch Vũ lập tức lui về phía sau né tránh, quyền phong nguy hiểm xẹt qua hai má của nàng. Chu Tam Thiểu phát hiện sức lực còn chưa đủ, nắm tay đột nhiên giơ lên, hai chiếc nhẫn trên ngón tay bắn ra hai cái độc châm, đâm thẳng vào hai tròng mắt Bạch Vũ.

”Chiêm chớp -----”

Tiểu Thanh đột nhiên xuất hiện đỡ hai cái độc châm, hai móng vuốt sắc bén hung hăng cào lên tay Chu Tam Thiểu vài vết máu.

Chu Tam Thiểu ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, Bạch Vũ nháy mắt gọi ra Triệu hoán thú, nhanh đến mức ngoài dự kiến của hắn.

Hắn lập tức lui về chỗ cũ, mặt lộ vẻ châm chọc: “Động tác của người thật đúng là rất nhanh.”

”So ra kém người.” Bạch Vũ lạnh lùng, nhổ độc châm trên người tiểu Thanh, thu hồi vào trong linh mạch để tu dưỡng.

”Chu Tam Thiểu, người muốn làm gì?” Sa Hoàng nổi trận lôi đình, đứng ở trước người Bạch Vũ. Vừa rồi ở giữa điện quang hỏa thạch giao phong hắn đã nhìn thấy nhất thanh nhị sở, Chu Tam Thiểu ra tay không thể không có độc.

Chu Tam Thiểu bĩu môi: “Luận bàn một chút mà thôi, muốn vào Long Tuyền thì đi theo ta.”

Hắn nghênh ngang dẫn Bạch Vũ cùng Sa Hoằng đi đến chỗ sâu trong địa cung, dùng chìa khóa mở ra đại môn Long Tuyền, đem một món trái cây đen tuyền ném cho Bạch Vũ: “Đây là Hắc Tiêu Lê hai trăm năm, có thể làm tăng lên mức độ lớn nhất của linh khí làm dịu linh mạch cùng thân thể, tự thân bảo hộ không bị tổn thương.”

Sau khi ăn có thể tiến vào Long Tuyền, có thể ngốc bao lâu liền xem bản lĩnh của ngươi.”

”Nếu chống đỡ không được hãy mau đi ra, hoặc là dùng linh khí đập vào chuông đồng cầu cứu.” Sa Hoằng cũng cẩn thận nhắc nhở.

Bạch Vũ gật gật đầu, đi vào, bên trong là một cái ao ôn tuyền thật lớn, cái ao dùng Bạch Ngọc xây thành, mạo hiểm hơi nước nóng hầm hập, còn chưa tới gần đã có thể cảm giác được linh khí nồng đậm.

Phía sau, đại môn trùng trùng điệp điệp bị Chu Tam Thiểu đóng lại. Long Tuyền là cấm địa của Đông Nhạc Quận quốc, người không được phép tuyệt đối không thể đi vào, trong Long Tuyền chỉ có một mình nàng.

Bạch Vũ nhìn trong ao ôn tuyền bốc lên linh khí, thủy mâu trong suốt xẹt qua một tia nóng rực, lập tức đến gần bên cạnh ao, lấy ra Hắc Tiêu Lê chuẩn bị ăn, đột nhiên phát hiện mùi của trái lê này có chút không đúng.

Bạch Vũ là một Y sư, đối với các loại dược liệu đều rõ như lòng bàn tay. Hắc Tiêu Lê là trái cây hệ Thủy, nghe thấy cũng có hương vị mát

lạnh, nhưng quả này đã có mùi gay mũi.

Nàng đối với Chu Tam Thiếu vừa thấy nàng liền ra tay ngoan độc khiến trong lòng nàng còn sợ hãi, không khỏi nhìn lâu một chút, cảm Hắc Tiêu Lê cẩn thận quan sát.

Chương 73: Long tuyền (3)

Tên khốn kiếp! Cái này làm sao mà là Hắc Tiêu Lê được, rõ ràng là Quý Hắc Quả! Sau khi Bạch Vũ nhìn ra, cảm tức ở trong lòng mắng to.

Quả Hắc Quả cùng Hắc Tiêu Lê có hình dạng rất giống nhau, bề ngoài đều là màu đen, thậm chí hương vị cũng không khác biệt lắm, nhưng hiệu quả lại một trời một vực.

Hắc Tiêu Lê là dược liệu Thủy hệ bảo hộ linh mạch, Quý Hắc Quả lại là độc dược! Người khác ăn vào sẽ nóng rục cả người, hôn mê bất tỉnh, nếu nàng ăn vào xong sau đó tiến vào Long Tuyền, tuyệt đối sẽ bị linh khí cực nóng cắn nuốt.

Đây là muốn đem ta độc chết ở trong Long Tuyền! Lúc trước là muốn chọc mù mắt của ta, hiện tại dứt khoát trực tiếp lấy mạng của ta! Chu Tam Thiểu, ta đã làm gì đắc tội ngươi mà ngươi phải nhắm vào ta như vậy?

Khuôn mặt Bạch Vũ dưới khăn che mặt càng ngày càng lạnh băng, một đoàn sát ý không một tiếng động lan tràn.

Nàng chậm rì rì đem Quý Hắc Quả thu vào trong nhẫn Bạch Vũ, cái gì cũng không dùng, trực tiếp nhảy vào trong Long Tuyền. Linh khí bốn phương tám hướng giống như bị hấp dẫn, lập tức hướng nàng vọt tới. Linh khí lửa nóng nháy mắt bao phủ thân thể của nàng, dần dần tiến vào bên trong linh mạch.

Linh mạch nhỏ bé của nàng ước chừng chứa được 20 giọt linh lực,

đã đạt tới mức cao nhất của linh mạch, là do hiệu quả ngày hôm qua uống vài chén Tụ Linh Thần Tửu.

Linh khí chui vào linh mạch không hề ngưng kết thành linh khí, mà là thiêu đốt linh mạch Bạch Vũ. Linh mạch Bạch Vũ điên cuồng hấp thu linh khí nhiệt hỏa, chậm rãi đột phá.

Tiểu Thanh cũng cảm nhận được lực lượng lửa nóng, hóa thành ngọn lửa ở trong linh mạch Bạch Vũ vui mừng nhảy ra, giống như đã lâu không ăn cơm cắn nuốt tất cả nhiệt độ.

Ngoài cửa, Chu Tam Thiếu thản nhiên tựa vào cạnh cửa, xem xét Sa Hoằng đang ngồi nghiêm chỉnh: “Ta nói ngươi Sa Hoằng, ngươi tính toán ở chỗ này chờ nàng ta ra sao?”

”Đúng, có vấn đề gì sao?” Sa Hoằng liếc mắt nhìn hắn.

Chu Tam Thiếu lộ ra nụ cười lạnh quỷ dị: “VẬY CHỈ SỢ NGƯỜI PHẢI ĐỢI LÂU RỒI.”

Sa Hoằng nhăn mặt lại, chẳng lẽ Chu Tam Thiếu cũng cảm thấy Bạch Vũ có năng lực ở trong Long Tuyền ngàn gốc thật lâu?

”Sa Hoằng ca, Chu Tam sư huynh.” Lúc này, Hoàn Tố Âm đột nhiên xuất hiện trong cung điện dưới mặt đất, mềm mại đoan trang nhịp bước đi đến bên cạnh Chu Tam Thiếu.

”Tố Âm!” Chu Tam Thiếu nhìn thấy Hoàn Tố Âm, ánh mắt nháy mắt tỏa sáng. Sa Hoằng nâng mi, nghe nói Chu Tam Thiếu phi thường thích Hoàn Tố Âm, xem ra là thật.

”Ngươi tới nơi này làm gì?” Sa Hoằng hỏi nàng ta.

”Nga, nghe nói Bạch Vũ tiến vào Long Tuyền, ta nghĩ đến nhìn xem nàng ta có thể ngọc bao lâu.” Hoàn Tố Âm ngạo nghễ nói, trong giọng nói tràn đầy ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi.

Sa Hoằng không nói, tiếp tục im lặng chờ đợi.

Hoàn Tố Âm lôi kéo Chu Tam Thiểu qua một bên, thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Chu Tam Thiểu lộ ra tươi cười âm hiểm, nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi, được đã được trao đổi, nàng ta cũng không ra được!”

Ba người ở ngoài cửa im lặng cùng đợi, thời gian trôi qua từng giây, nháy mắt trôi qua ba giờ, nửa đêm, chính là thời khắc linh khí trong Long Tuyền phun trào.

Cách một cánh cửa đại môn màu đồng đen, ba người đều có thể cảm giác được linh khí mãnh liệt.

Sa Hoằng không khỏi có chút nóng vội. Đã đến lúc này rồi, Bạch Vũ thế nhưng còn chưa đi ra! Nếu không phải đại môn Long Tuyền chỉ có một chìa khóa duy nhất, người trở ra chỉ có thể từ bên trong mở ra, hẳn thật muốn vọt vào xem.

Chu Tam Thiểu nhìn thấy Sa Hoằng lo lắng, khinh thường cười lạnh: “Bạch Vũ quả nhiên là kẻ tài cao gan cũng lớn, thời điểm linh khí phun trào còn dám ở bên trong ngâm nước.”

Sa Hoằng lạnh lùng nhìn hắn một cái: “Bạch Vũ sẽ không cậy mạnh.” Bên trong cho đến bây giờ vẫn không có phát ra bất kỳ thanh âm cầu cứu nào, Bạch Vũ hẳn là vẫn an toàn.

”Sa Hoằng ca đối với Bạch Vũ đúng là rất tin tưởng.” Hoàn Tố Âm

tao nhã mím cười, trong tươi cười lộ ra một tia âm lãnh.

Không có phát ra thanh âm không có nghĩa là không có việc gì, nếu là ngắt đi rồi thì cũng đồng dạng không có biện pháp cầu cứu. Được hiệu của Quỷ Hắc Quả bên trong ôn tuyền nóng cháy quả thực rất dễ dàng bị xem nhẹ, đợi cho đến thời điểm phát hiện ra, đã sớm không cứu được nữa.

Chưa từng có Triệu hoán sĩ nào có thể chịu đựng được linh khí ban đêm của Long Tuyền, chờ cho linh khí phun trào chấm dứt, Bạch Vũ phòng chừng ngay cả thi cốt cũng đều không còn!

Chương 74: Long tuyền (4)

Edit:V.O

Bên trong Long Tuyền, Bạch Vũ rất thanh tỉnh, đã sắp tới thời điểm máu chốt đột phá linh mạch, cần đại lượng linh khí bổ sung, vừa vặn phía dưới ôn tuyền phun trào ra đại lượng linh khí, nồng đậm đến mức cơ hồ có thể ngưng tụ thành hơi nước.

Bạch Vũ hết sức vui mừng, không chút khách khí đem linh khí tuôn ra toàn bộ hấp thu vào trong linh mạch, nàng cảm giác linh mạch của nàng thật giống như một cái động không đáy, như thế nào lấp bao nhiêu cũng không đủ, đại lượng linh khí bị nàng hấp thu, linh mạch cũng không tăng trưởng.

Linh khí lửa nóng quay chung quanh nàng, nhiệt lượng toàn bộ bị Tiểu Thanh hấp thu, không đối với nàng tạo ra bất kỳ thương tổn gì, thậm chí còn chưa đủ.

Linh mạch của nàng coi như là một gốc mầm nhỏ, cần càng nhiều linh khí tẩm bổ, mới có thể tiếp tục lớn dần. Nàng dứt khoát lần mò nơi linh khí phát ra, một đầu chui vào trong nước, trầm mình xuống phía dưới ôn tuyền.

Dưới đáy ôn tuyền, nước ôn tuyền trong suốt bắt đầu trở nên vẩn đục, độ ấm càng ngày càng cao, có thể so với nham thạch nóng chảy.

Tiểu Thanh hấp thụ tất cả nhiệt lượng, Bạch Vũ ở trong nước ôn tuyền còn chưa có bị tổn thương đã đem nhiệt lượng hấp thu hết.

Bạch Vũ thực thông dong cảm thụ dòng nước lưu động, hướng tới ngọn nguồn nơi linh khí phun trào mạnh mẽ mà bơi đến.

Bơi tới chỗ cuối, Bạch Vũ phát hiện linh khí vậy mà từ trong một cái thạch động từ bên trong khe hở dưới đáy ao phun ra, tựa hồ thông hướng một nguồn nước ngầm. Đang tiếc thạch động này quá nhỏ, nhìn không ra hướng đi, không thể biết được linh khí rốt cuộc từ đâu tới đây.

Bạch Vũ dứt khoát đứng ở bên cạnh thạch động, đặt mình trong nơi linh khí vây quanh, tham lam hấp thu, cứ cách mỗi đoạn thời gian lại bơi lên để hít thở không khí.

Một giờ, hai giờ, ba giờ,..... không biết qua bao lâu, linh mạch Bạch Vũ hiện lên ngũ sắc quang mang, tăng trưởng một đoạn, nàng chính thức bước vào cảnh giới Cao giai.

Bạch Vũ hướng lên phía trên nhảy lên thế nhưng nhẹ nhàng trực tiếp nhảy lên tới cạnh ao. Nàng ngạc nhiên, lực nhảy bật lên của nàng thế nhưng đã trở nên tốt như vậy. Nàng có chút không thể tin được nắm chặt tay, một quyền đánh vào trong ao.

Oanh ----

Trong ao nổ mạnh dâng lên bọt nước.

Lực lượng của nàng, tốc độ, lực phản ứng đều tăng lên kinh người, tấn chức đến cảnh giới Cao giai làm cho thể chất của nàng đột phá nhảy vọt.

Khó trách mọi người thường nói Triệu hoán sĩ sau khi tiến vào cảnh giới Cao giai mới chân chính tiến nhập cánh cửa Triệu hoán sư, ta cuối cùng xem như có thể cùng Bắc Thần Phong đọ thực lực, không

biết tiểu Thanh có lớn dần lên hay không.

Bạch Vũ trong mắt lộ ra ý cười vui sướng, dùng linh khí làm bốc hơi quần áo ướt sũng trên người, đem tiểu Thanh gọi ra.

Bạch Vũ nhìn lướt qua tiểu Thanh, ngạc nhiên phát hiện tiểu Thanh trên người không có gì biến hóa! Điều này có nghĩa là tiểu Thanh đã sắp tới bình cảnh Nhị giai, có thể thử nghiệm đột phá.

Triệu hoán thú đột phá trừ bỏ cần tiêu hao linh lực bên ngoài, còn cần ăn linh quả đồng hệ để ổn định cảnh giới.

”Hình dạng rất tốt! Đợi ta mang người đi mua linh quả.” Bạch Vũ cười hì hì vuốt vuốt tiểu Thanh, tiểu Thanh bất đắc dĩ run rẩy bị Bạch Vũ xách lông chim.

Ngoài cửa, Sa Hoằng đã ngồi không yên.

Trời đã sắp sáng rồi, một đêm linh khí phun trào cũng đã qua đi, nhưng Bạch Vũ vẫn chưa có đi ra.

Thời điểm nàng bước vào Long Tuyền ước chừng cách cũng đã bảy giờ! Chưa từng có người có năng lực ở trong Long Tuyền ngàn gốc bảy giờ, còn là lúc nửa đêm linh khí không khống chế được, ngay cả Quận vương cũng không thể vượt qua.

”Không được, ta phải đi tìm Đông thúc! Để cho Đông thúc mở cửa ra!” Sa Hoằng đột nhiên đứng lên.

Chu Tam Thiểu chế giễu cười nói: “Sa Hoằng sư huynh, hiện tại mới đi tìm, không biết đã quá muộn rồi sao? Người chung quy cũng sẽ không cảm thấy được Bạch Vũ có năng lực ở trong Long Tuyền ngàn gốc đến bây giờ đi? Ta thấy nàng ta chỉ sợ đã.....”

Chương 75: Long tuyền (5)

Edit:V.O

"Người câm miệng!" Sa Hoàng nổi trận lôi đình. Hấn hối hận, hối hận vẫn ngây ngốc ở trong này chờ đợi, không sớm đi tìm Đông thúc. Hấn bỏ lại Chu Tam Thiểu cùng Hoàn Tố Âm, chạy nhanh ra khỏi Địa cung đi tìm Đông thúc.

Hoàn Tố Âm nhìn bóng dáng hấn vội vàng, trong nháy mắt hiện ra một tia ghen ghét: "Hấn đúng là rất quan tâm cái tiện nhân kia!"

"A, người quản hấn làm gì? Ta đã giúp muội giết tiện nữ nhân kia, còn không vui?" Chu Tam Thiểu lăm la lăm lét tiến đến bên người Hoàn Tố Âm.

Hoàn Tố Âm khước môi ngạo mạn gợi lên, vút đi then thùng giả bộ trên mặt, trong mắt toát ra một tia khinh thường. Nếu không phải thấy tên mập mạp này thân phận tôn quý, có thể lợi dụng, nàng ta sẽ mặc kệ hấn.

Chi nha -----

Phía sau đại môn chậm rãi mở ra, Bạch Vũ một thân nhẹ nhàng khoan khoái tiêu sái đi ra, liếc mắt một cái nhìn thấy Hoàn Tố Âm cùng Chu Tâm Thiểu đang ở trước cửa khanh khanh ta ta.

Nàng mày liễu nâng lên, bưng tỉnh đại ngộ, khó trách người nào đó vừa thấy mặt liền hận không thể giết nàng, nguyên lai là có chuyện như vậy.

”A!” Hoàn Tố Âm thoáng nhìn qua Bạch Vũ, sợ tới mức thất thanh hét chói tai: “Ngươi, ngươi còn sống? Ngươi là người hay quỷ?”

Hoàn Tố Âm thật sự không thể tin được Bạch Vũ còn sống. Cho dù Bạch Vũ không bị Quỷ Hắc Quả độc chết, ở trong Long Tuyền nham thạch nóng chảy ngáy ngốc suốt bảy giờ cũng nên chết rồi! Phản ứng đầu tiên của Hoàn Tố Âm chính là hoa mắt, gặp quỷ!

Phanh -----

Bạch Vũ trả lời nàng ta là một kích Bạo Liệt Lưu Hỏa.

Hoàn Tố Âm kêu lên thảm thiết một tiếng, nháy mắt bị đánh bay, đốt thành một hỏa nhân.

Chu Tam Thiểu quá sợ hãi, lập tức gọi ra Triệu hoán thú: “Vạn Độc Cáp Mô!”

Oanh -----

Một con cóc to như cái bàn ăn lớn cả người đủ mọi màu sắc, từ trong không trung nhảy ra, ngọn lửa của tiểu Thanh đã nghênh diện phun tới. Con cóc ngay cả thời gian phát ra một tiếng kêu cũng không có liền thê thảm bị bao phủ trong biển lửa, bắt đầu ra sức chạy trốn.

Chu Tam Thiểu hết hồn. Thật nhanh! So với lần đầu tiên bọn họ giao phong với nhau còn nhanh hơn.

Hắn vừa định chỉ huy Vạn Độc Cáp Mô phản kích, Bạch Vũ đã tới trước người hắn.

”Cảnh giới Cao giai!” Chu Tam Thiểu sắc mặt đều thay đổi. Bạch Vũ

chẳng những không chết ở trong Long Tuyền, còn thăng cấp!

Hắn vung tay một đạo nọc độc hướng về phía khuôn mặt Bạch Vũ, Bạch Vũ ngay cả lui cùng lười lui, nâng tay chặn lại, bay lên một cước đã đem Chu Tam Thiểu đạp bay ra ngoài.

Chu Tam Thiểu thân hình phúc hậu té thật mạnh trên mặt đất, nhổ ra một búng máu, hoảng sợ nhìn Bạch Vũ: “Người như thế nào không trúng độc?”

Bạch Vũ một cước dẫm nát ngực Chu Tam Thiểu, trong con người lạnh như băng sát ý chớp động, thanh âm của nàng lạnh lẽo như trời đông giá rét từ trong miệng chậm rãi phun ra: “Người rất muốn độc chết ta sao?”

Chu Tam Thiểu đồng tử co rụt lại, đáy lòng không khỏi cảm thấy lạnh cả người, rùng mình một cái: “Người muốn làm gì?”

Bạch Vũ lấy ra Quỷ Hắc Quả: “Đây là dược người đưa cho ta, ta cảm thấy mình ăn có chút lãng phí, vẫn là trả lại cho người.”

”Không..... không cần! Ngô.....”

Bạch Vũ trực tiếp đem Quỷ Hắc Quả nhét vào trong miệng Chu Tam Thiểu, giống như nhét nút gỗ dùng sức nhét vào miệng hắn.

Chu Tam Thiểu nghẹn đến mức mắt trợn trắng, giãy giụa suy nghĩ cách để Vạn Độc Cáp Mô đến cứu hắn, đáng tiếc Vạn Độc Cáp Mô đang bị tiểu Thanh đánh thảm, căn bản thoát thân không được.

Lúc này, Hoàn Tố Âm gọi ra Quỷ Nhãn Thần Hầu, dập tắt ngọn lửa trên người, chặt vật bò dậy.

Bạch Vũ bỏ lại Chu Tam Thiếu, vung vài ngọn lửa đúng ngay vào hướng mặt Hoàn Tố Âm, không để cho Hoàn Tố Âm có cơ hội thở dốc, một người cường thế áp chế hai người Hoàn Tố Âm cùng Chu Tam Thiếu.

Dáng người nàng nhỏ bé yếu ớt lạnh như băng đứng ngạo nghễ bên trong hỏa diễm, một hơi thở cường đại lạnh lùng nghiêm nghị nghiền áp toàn trường.

”Các người đang làm cái gì?” thanh âm âm trầm của Đông thúc đột nhiên thình lình vang lên, đứng ở cách đó không xa vẻ mặt không vui nhìn tình cảnh rối loạn này.

Chương 76: Chu gia trả thù, mất mặt (1)

Đông thúc được Sa Hoằng gọi tới, khi hắn nghe Sa Hoằng nói Bạch Vũ trời đã sáng vẫn còn chưa thấy ra cũng lắp bắp kinh hãi.

Tuy rằng hắn cảm thấy Bạch Vũ có thể xông qua được phong ấn trong sơn đạo trong một lần, thì ở trong Long Tuyền hắn cũng sẽ không có vấn đề gì, nhưng trong một lần ngậy ngốc vượt qua hơn bảy giờ, hắn cũng không khỏi có chút lo lắng, lập tức đi theo Sa Hoằng đến đây, kết quả lại thấy được cảnh tượng gà bay chó sủa như vậy.

”Bạch Vũ, ngươi ra rồi, không có việc gì chứ?” Sa Hoằng kinh hi hướng lại đây, một bộ rất vui mừng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái: “Ta có thể có chuyện gì?”

”Đông thúc, Đông thúc cứu ta, Bạch Vũ muốn độc chết ta!” Chu Tam Thiểu khóc hô hướng Đông thúc cầu cứu, làn da cả người bởi vì trúng độc mà lộ ra da thịt màu đỏ như bị bỏng, giống như con tôm hùm bị nướng chín hồng.

Đông thúc lạnh lùng nhìn về phía Bạch Vũ, không vui nhíu mày, động tác giống như hoàn toàn nổi nóng khiến cho bộ mặt vặn vẹo vô cùng dữ tợn, giống như ác quỷ đến từ địa ngục, tản ra sát khí dày đặc âm trầm, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Bạch Vũ lại không hề sợ hãi đối mặt, lạnh nhạt buông tay: “Đó là Hắc Tiêu Lê Chu Tam Thiểu đưa cho ta, ta cảm thấy không ăn hết sẽ lãng

phí, liền đưa cho hắn, ai biết hắn lại biến thành như vậy.”

Chu Tâm Thiểu trong lòng lộp bộp một chút, cố gắng quít biện giải: “Người nói hươu nói vượn, cái này rõ ràng là Quỷ Hắc Quả, là người mang vào hại ta!”

Bạch Vũ khinh thường liếc mắt: “Người nói là ta cố ý mang theo Quỷ Hắc Quả vào dự định độc chết người? Ta như thế nào không biết ta lại có dự tính trước như vậy.”

Quỷ Hắc Quả cũng không phải là độc dược thông thường gì, căn bản không có khả năng trùng hợp mang ở trên người.

”Đông thúc, ta..... là nàng ta hại ta.....” Chu Tam Thiểu còn muốn biện giải, lại nghiêng đầu một cái, hôn mê bất tỉnh.

Đông thúc liếc mắt một cái: “Quỷ Hắc Quả độc tính phát tác, đem hắn tha ra ngoài. Từ hôm nay trở đi, thứ tự của Bạch Vũ tăng lên vị trí thứ 8.”

”Cái gì! Dựa vào cái gì?” sắc mặt Hoàn Tố Âm khó coi tới cực điểm.

Quỷ Hắc Quả bị nhìn thấu, không giết được Bạch Vũ cũng liền thôi. Hiện tại rõ ràng là Bạch Vũ bức Chu Tam Thiểu ăn Quỷ Hắc Quả, trắng trợn giết hại đồng môn, thế nhưng không bị trừng phạt, còn được tăng lên thứ tự? Dựa vào cái gì?

”Chỉ bằng lời ta nói.” Đông thúc âm trầm nhìn chằm chằm Hoàn Tố Âm: “Người nếu cùng với Chu Tam Thiểu có quan hệ tốt, liền phụ trách đưa hắn về nhà, sau khi giải độc xong lại đến.”

Hoàn Tố Âm bị nhìn đến sồn cả tóc gáy, hoảng sợ cúi đầu, không dám nói một lời.

Bạch Vũ thấy mình không có chuyện gì, liền cùng Sa Hoằng cùng nhau ly khai. Dù cho nàng có tức giận cũng không thể làm trò trước mặt Đông thúc đem Chu Tam Thiểu cùng Hoàn Tố Âm xử lý.

Sa Hoằng thấy Chu Tam Thiểu tình huống không ổn, có chút lo lắng nhắc nhở Bạch Vũ: “Bạch Vũ, người cần phải cẩn thận một chút. Chu gia ở Đông Nhạc thế lực rất lớn, gần với Vương thất, Chu Tâm vẫn là cháu ruột của Quận vương. Người đem hấn độc thành như vậy, Chu gia thực sẽ trả thù người.”

Trong con người màu tím của Bạch Vũ hiện lên ánh sáng, nguyên lai là có hậu đài phía sau, khó trách dám trắng trợn hại nàng, bất quá nếu nàng đã làm, thì sẽ không sợ bị trả thù.

”Không có việc gì, dù sao độc của Quý Hắc Quả cũng không dễ giải như vậy, trước khi Chu Tam Thiểu thanh tỉnh bọn họ chỉ sợ là không có thời gian đến tìm ta gây phiền toái.” Bạch Vũ thực thản nhiên nói.

Sa Hoằng ngẫm lại cũng đúng, Chu gia nếu thật muốn trả thù, Bạch Vũ cũng chỉ có thể tiếp nhận. Nhưng qua hai ngày nữa hấn phải cùng với Quận vương đi ra ngoài tiêu diệt, không thể ở trong doanh địa bảo vệ Bạch Vũ, vẫn là có chút lo lắng.

Hai người đi ra khỏi địa cung, thứ tự trên bia đá đã được thay đổi. Đông thúc thậm chí còn phái người đến giúp Bạch Vũ sửa sang lại phòng số tám thật tốt, để cho nàng có thể lập tức vào ở.

Chương 77: Chu gia trả thù, mất mặt (2)

”Nhanh như vậy?!” Bạch Vũ sợ hãi than.

”Đây là đương nhiên.” Sa Hoảng đương nhiên nói, “Thứ tự đích tăng lên đại biểu cho địa vị ở doanh địa tăng lên, người đã tiến vào hàng trước mười người, đã có thể hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất ở doanh địa. Đi, ta mang người quay về phòng nhìn xem.”

Phòng số 8 ở ngay tại sườn núi, cách đỉnh núi không xa, linh khí so với dưới chân núi nồng đậm hơn rất nhiều.

Phòng ở rất lớn thực xa xỉ, cùng so sánh với phòng ở dưới chân núi chính là khu nhà cấp cao cùng xóm nghèo, bên trong có phòng bếp, phòng ngủ, chủ thính, còn có thất bế quan chuyên môn dùng để tu luyện.

Bạch Vũ thực vừa lòng thu thập một chút, liền tiến vào thất bế quan ngồi xuống tu luyện, củng cố cảnh giới.

Đợi cho sau khi linh khí hoàn toàn ổn định, đã là giữa trưa. Sau khi Bạch Vũ ăn no thì đi xuống núi.

Tiền Long Vệ tu luyện đều là tự mình an bài, không có yêu cầu phải đứng ở trên núi, bình thường tùy tiện đi nơi nào cũng đều có thể, Bạch Vũ xuất môn cũng không có ai chú ý.

Sau khi Bạch Vũ xuống núi, trực tiếp vào Vương thành, tìm được Công hội Triệu hoán sư.

Nàng gỡ xuống cái khăn che mặt, đeo huy chương, lấy thân phận Dạ Vũ đi vào nghiệp đoàn. Tiểu nhị thấy huy chương màu vàng trên người nàng, trực tiếp đem nàng mời vào thư phòng Hội trưởng.

Nàng lúc này mới biết được vì cái gì Thương trưởng lão nói Hội trưởng nghiệp đoàn Đông Nhạc Vương thành sẽ không phải là người nào tàn, bởi vì Thương trưởng lão cư nhiên chính mình chạy đến nơi đây làm Hội trưởng.

”Dạ Vũ cô nương, hạnh ngộ hạnh ngộ! Nhanh như vậy mà đã mang Linh tửu tới?” Thương trưởng lão hai mắt sáng lên nhìn nàng.

Bạch Vũ khóe miệng vừa kéo, nào có nhanh như vậy? Hôm trước mới vừa bàn xong sinh ý, ta còn chưa có động thủ làm đâu.

”Đến mua chút dược liệu.” Bạch Vũ thành thật nói.

”Nga, hẳn là vậy.” Chế tác lượng lớn Linh tửu, đương nhiên cần không ít dược liệu, Thương trưởng lão tỏ vẻ có thể lý giải, “Cần dược liệu đặc biệt gì sao?”

”Hỏa Linh Quả, ngươi có không?”

Thương trưởng lão sững sốt một chút, “Không biết ngươi muốn cái nào? Hôm nay tựa hồ mới vừa thu được một gốc cây 200 năm.”

Hỏa Linh Quả không thường thấy, Triệu hoán sư Hỏa hệ đều cần, có thể nói là một loại dược liệu cung không đủ cầu, trong nghiệp đoàn cũng rất ít có hàng tồn kho.

Bạch Vũ nhăn mặt, “Ít nhất phải hơn 500 năm.”

Tư chất tiểu Thanh rất cao, Hỏa Linh Quả bình thường đối với nó không có hiệu quả gì, chỉ có Hỏa Linh Quả lâu năm mới có thể cung cấp đủ Hỏa thuộc tính, ổn định cảnh giới của tiểu Thanh.

Thương trưởng lão khóe mắt hung hăng đích nhảy lên một chút, hắn vẫn là lần đầu nghe nói một Triệu hoán sĩ cần dùng đến Linh quả thuộc tính hơn 500 năm.

Bất quá hắn không cảm thấy Bạch Vũ là nói hư nói vượn, người ta nếu đã mở miệng tự nhiên có đạo lý của người ta, hắn chưa bao giờ tùy tiện cười nhạo cách làm của người khác.

Hắn vuốt râu lo lắng một hồi, nói:“Hơn 500 năm hiện tại không có, bất quá 5 ngày sau ở Vương thành sẽ tổ chức một buổi đấu giá hội, trong đó có bán đấu giá một khóa Hỏa Linh Quả 800 năm, người nếu muốn, đến lúc đó ta giúp người giữ lại.”

”Được! Đa tạ trưởng lão rồi, tiền liền từ bên trong tiền hàng khấu trừ đi, ta sẽ không thiếu của người.” Bạch Vũ vui sướng đích hướng Thương trưởng lão nói lời cảm tạ, Hỏa Linh Quả niên đại càng cao đương nhiên càng tốt.

Thương trưởng lão vui tươi hơn hờ cười nói, “Không cần khách khí, chúng ta nếu hợp tác, cung cấp một chút tiện lợi cho người cũng là nên làm. 5 ngày sau đích đấu giá hội rất long trọng, Dạ Vũ cô nương có rảnh trong cũng có thể đến đây nhìn xem, nói không chừng sẽ gặp thứ gì đó mình cần.”

”Được, có rảnh nhất định đến.” Bất quá không nhất định chỉ dùng thân phận này để đến.

Bạch Vũ sau khi từ thư phòng Hội trưởng đi ra, liền đi lầu hai chọn mua dược liệu chế tác Phi Hồng Chi Nguyệt.

Chương 78: Chu gia trả thù, mất mặt (3)

Edit:V.O

Bạch Vũ cũng không lo lắng nghiệp đoàn thông qua dược liệu nàng chọn mua mà phỏng đoán ra phối phương Phi Hồng Chi Nguyệt, Phi Hồng Chi Nguyệt cần dược liệu phi thường phức tạp, cho dù đoán được mà không biết phân lượng cũng vô dụng.

Mặt khác, Bạch Vũ không chỉ mua dược liệu Phi Hồng Chi Nguyệt, còn mua 2 khóa Câu Hồn Đẳng 200 năm có thể làm cho người ta tê liệt đến hít thở không thông.

Trải qua chuyện bị Chu Tam Thiểu hạ độc, Bạch Vũ bỗng nhiên cảm thấy nên phòng một chút độc dược ở trên người, đảm bảo bất cứ khi nào không chắc chắn thì có thể lấy ra làm đòn sát thủ.

Bạch Vũ đem 100 vạn tinh thể thứ phẩm lúc trước chiếm được toàn bộ tiêu hết, mua đủ dược liệu chế tác 50 ly Phi Hồng Chi Nguyệt, trở lại doanh địa liền đem chính mình nhốt trong phòng, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chế tác Linh tửu.

Bên kia, Hoàn Tố Âm đem Chu Tam Thiểu đưa về Chu gia, lập tức khiến cả Chu gia chấn kinh.

Chu gia gia chủ cũng chính là phụ thân Chu Tam Thiểu giận tím mặt, “Là ai? Rốt cuộc là ai, dám ở địa bàn Đông Nhạc đụng đến Chu gia ta, hạ độc thủ con ta? Là không muốn sống nữa phải không?”

”Là Bạch Vũ!” Hoàn Tố Âm cuống quít thêm mắt thêm muối đem sự tình nói một mặt, về phần chuyện nàng ta giựt dây Chu Tam Thiểu hạ độc Bạch Vũ liền che giấu, không một chữ đề cập tới.

”Bạch Vũ? Chính là nữ nhân mới tiến vào Vô Trần bảng kia? Hừ, một con nhóc, tự cho là có chút bản lĩnh liền dám khiêu khích Chu gia chúng ta, quả thực không biết trời cao đất rộng, xem ta hiện tại liền bắt nàng ta trở về rút gân lột da, báo thù cho Tam đệ!” đại ca Chu Tam Thiểu - Chu Thanh Hà căm tức đập vỡ cái bàn, đứng lên hướng ra bên ngoài.

”Thanh Hà, đứng lại!” Chu gia gia chủ quát ngăn hấn lại, “Hiện tại việc cấp bách là giải độc đệ đệ cho người, không phải đi báo thù.”

”Chẳng lẽ liền quên đi như vậy?” Chu Thanh Hà khó có thể tin.

”Ta cũng chưa nói quên đi như vậy.” Chu gia gia chủ thần sắc thâm trầm, sau khi nghe được sự tình hấn ngược lại bình tĩnh, “Đông thúc biết chuyện này nhưng không có trừng phạt Bạch Vũ, như vậy là muốn tuyên bố sẽ bảo vệ nàng ta, hiện tại không thể cùng Đông thúc xé rách mặt.”

”Vì cái gì không thể? Con đã sớm xem cái người quái dị kia không vừa mắt, Chu gia chúng ta sợ hấn sao?” Chu Thanh Hà không cho là đúng.

”Ngu xuẩn, người có đầu óc hay không?” Chu gia gia chủ nổi trận lôi đình, “Đông thúc đương nhiên không tính là cái gì, nhưng hấn là tâm phúc của Quận vương, sau lưng hấn chính là Quận vương, cho dù muốn đối phó hấn cũng không thể ở ngoài sáng. Trước hết nghĩ biện pháp tìm được dược liệu giải độc rồi nói sau, Bạch Vũ có thể từ từ thu thập.”

Chương 79: Chu gia trả thù, mất mặt (4)

Edit: V.O

Hai ngày kế tiếp, Chu Thanh Hà một mực tìm cơ hội đối phó với Bạch Vũ.

Hắn phụng mệnh chọn lựa ra vài người trong Tiềm Long Vệ cùng hắn đi nghênh đón sứ giả Bắc La Quận quốc, ngông nghênh chạy đến doanh địa, nhưng Bạch Vũ vẫn đóng cửa không ra, hết sức chuyên chú đích chế tác Linh tửu, đừng nói đối phó với nàng, ngay cả mặt của nàng cũng không thấy.

"Hừ! Làm hại đệ đệ ta xong liền trốn đi, trốn đi là có thể thoát được sao?" Chu Thanh Hà cười lạnh, nhìn về phía Hoàn Tố Âm, "Người sao không trực tiếp tới cửa tìm nàng ta chứ?"

Hoàn Tố Âm xấu hổ cười cười.

Vị đại ca Chu Tam Thiếu này tâm ngoan thủ lạt, nếu ai chọc tới hắn cho dù đuổi tới chân trời góc biển cũng muốn đem người ta giết chết, không giống Chu Tam Thiếu hồ lộng như vậy, Hoàn Tố Âm cũng không dám đắc tội hắn.

"Nga, ta nhớ ra rồi, người là thủ hạ bại tướng của nàng ta, tìm tới cửa cũng chỉ là bị đánh mà thôi." Chu Thanh Hà trào phúng nói.

Hoàn Tố Âm liếc một bụng hỏa, không dám nói lời nào.

”Xem ra nếu muốn có biện pháp đem nàng ta bức ra.” đáy mắt Chu Thanh hà hiện lên âm trầm, đột nhiên chuông tập hợp trên núi vang lên.

Hoàn Tố Âm nhả tình sáng lên, “Người muốn mượn cơ hội này để cho nàng ta bị trừng phạt?”

Bạch vũ trừ bỏ ngày đầu tiên báo danh leo lên đỉnh núi, sau đó cũng không thấy đi lên, ngày đó báo danh khẳng định là Sa Hoằng kéo nàng ta đi lên, hiện tại đột nhiên yêu cầu tập hợp, phong ấn trên sơn đạo khẳng định sẽ khiến nàng ta không thể xông xáo chạy lên.

Hôm nay Sa Hoằng đi theo Quận vương đi tiêu diệt, sẽ không ai giúp nàng ta, không thể đúng hạn tập hợp, bị trừng phạt chính là rất nghiêm khắc.

Đông thúc nghe được tiếng chuông, rất không cao hứng đích đi vào trường tu luyện, “Chu thống lĩnh đây là có ý tứ gì?”

”Không có gì, bất quá là muốn chọn lựa ra Tiềm Long Vệ tốt nhất. Dù sao lần này là đối mặt với sứ thần Bắc La Quận quốc, không thể làm giảm uy phong của chúng ta.” Chu Thanh Hà ngôn từ chuẩn xác.

Đông thúc âm lãnh nghiêm mặt, “Ta nghĩ người chỉ cần dựa theo thứ tự trên danh sách chọn ra mấy người.”

”Xem danh sách cũng không thể được, tổng yếu gặp mặt nhìn thấy thực lực mới tốt.” Chu Thanh Hà đúng lý hợp tình.

Đông thúc trầm mặc không nói, không nhắc lại dị nghị, nhìn xuống phía dưới sơn đạo.

Sau khi nghe được tiếng chuông, trên sơn đạo lập tức xuất hiện

không ít người, hiện tại cách giữa trưa cũng không bao nhiêu thời gian, tất cả mọi người nắm chặt thời gian lên núi.

Chu Thanh Hà nhìn mọi người phía dưới, lạnh như băng nói: “Đông thúc, nghe nói Tiềm Long Vệ không thể đúng hạn tập hợp, sẽ bị đánh 100 roi.”

”Có vấn đề gì sao?”

”Thời gian của ta rất gấp, nếu có người chậm trễ thời gian của ta 100 roi cũng không đủ. Chuyện quan trọng như vậy nếu không thể đúng hạn tập hợp, ít nhất phải đánh 500 roi, hẳn là nên treo lên 5 ngày thị chúng.” ánh mắt Chu Thanh Hà lộ ra hung quang.

Đông thúc liếc mắt nhìn hắn, không sao cả nói, “Nếu Chu thống lĩnh yêu cầu như vậy, liền xử lý như vậy đi. Ta đi về trước nghỉ ngơi, đến lúc đó hãy đến gọi ta.”

Chu Thanh Hà trên mặt xẹt qua tia khinh thường cười lạnh, đây chính là do chính miệng người đáp ứng, cũng đừng hối hận! Ta hôm nay thế nào cũng phải đem Bạch Vũ chinh không chết không thôi!

Trong phòng, Bạch Vũ rốt cục cũng làm xong 50 ly Phi Hồng Chi Nguyệt, ba ngày ba đêm không chớp mắt, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, lại đột nhiên nghe được tiếng chuông tập hợp vang lên, đành phải bất đắc dĩ xuất môn lên núi.

Nàng đi không mau, nhưng rất ổn, tốc độ vẫn duy trì ổn định. Người khác càng lên cao đi càng chậm, tốc độ của nàng lại không thay đổi, có kinh nghiệm lần đầu tiên, nàng đi đích thực nhẹ nhàng, không ngừng điều chỉnh cường độ linh khí, đối kháng với phong ấn trên sơn đạo.

Không bao lâu, bóng dáng của nàng cũng đã tiếp cận đỉnh núi.

Hoàn Tố Âm cầm roi hung tợn chỉ huy, ảo tưởng đến cảnh tượng Bạch Vũ bị đánh, đột nhiên nhìn thấy Bạch Vũ xuất hiện ở trong tầm mắt, cả kinh đứng ngây ngốc ngay tại chỗ, roi trong tay rơi ở trên mặt đất, “Như thế nào có thể?”

Chương 80: Chu gia trả thù, mất mặt (5)

“Sao lại thế này?” Chu Thanh Hà theo ánh mắt Hoàn Tố Âm đích nhìn lại, chỉ nhìn thấy một nữ tử nhỏ bé yếu ớt mang theo cái khăn che mặt không nhanh không chậm tiêu sái đi lên, “Nàng ta chính là Bạch Vũ? Người không phải nói nàng vẫn đóng cửa không ra, không đi lên núi sao?”

”Đúng vậy.....” Hoàn Tố Âm khiếp sợ đến mức nói lắp.

Bạch Vũ lên đây nhẹ nhàng như vậy! Cái gọi là chuyện làm không được ở trước mặt nàng tựa hồ không đáng nhắc tới, thẳng liên tiếp 20 trận, trèo lên Vô Trần bảng, chỉ cần nàng muốn thì có thể làm được hết thảy!

”Đi xuống ngăn nàng ta lại, nếu ngăn không được, người cũng chẳng có tác dụng gì ở đây.” Chu Thanh Hà âm lãnh nghiêm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hoàn Tố Âm sắc mặt xanh mét, hung hăng cắn răng một cái, nháy xuống sơn đạo, tiến thẳng đến chỗ Bạch Vũ.

Nàng ta không kịp cho Bạch Vũ có cơ hội phòng bị, vừa lên liền gọi ra Quỷ Nhãn Thần Hầu, ánh mắt khủng bố như lợi kiếm thẳng bức Bạch Vũ.

Bá — —

Một đạo Lưu Hỏa đột nhiên ở trước mặt Bạch Vũ phóng lên cao,

giống như một bức tường lửa đem Hoàn Tố Âm ngăn cách ở bên kia, khói đen nồng đậm phiêu tán ở trong không khí, khiến người bị sặc không mở mắt ra được.

”Hoàn Tố Âm, trí nhớ của ngươi vẫn không lâu, Quỷ Nhãn Thần Mê đối ta đã vô dụng.” thanh âm Bạch Vũ như gió lạnh quạnh quẽ từ ngọn lửa bên kia thổi qua.

Hoàn Tố Âm hết hồn, hành động của nàng ta đã rất nhanh, nhưng Bạch Vũ thế nhưng phát hiện được, nháy mắt kéo ra bức tường lửa, chặn tầm mắt của nàng ta! Nàng ta hiện tại căn bản nhìn không thấy Bạch Vũ ở bên kia ngọn lửa, càng đừng nói dùng Quỷ Nhãn Thần Mê khiến Bạch Vũ rơi vào Vựcng Huyền.

Nàng ta vừa mới chuẩn bị lách qua ngọn lửa, chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng nổ giống như núi lở, mấy khối cự nham trên đỉnh núi bị ngọn lửa của Bạch Vũ phá vỡ nổ tung, bay thẳng về phía Hoàn Tố Âm.

Hoàn Tố Âm thét chói tai hoảng hốt vội vàng tránh né, cự nham lại giống có chân rất dài chạy theo phía sau nàng ta. Cuối cùng hung hăng đánh vào một mảnh vách đá phía trên, đem Hoàn Tố Âm kẹt lại trong góc chết.

Bạch Vũ nhìn cự thạch liếc mắt một cái, chậm rì rì đích tiếp tục lên núi, đúng hạn tới đỉnh núi.

Chu Thanh Hà nhìn thấy nàng đi lên đỉnh núi, ánh mắt âm ngoan cơ hồ muốn ăn thịt người.

Đông thúc làm bộ như không phát hiện ở một bên điểm danh, “Trừ bỏ làm nhiệm vụ bên ngoài cùng về nhà chữa thương, ở doanh địa có tổng cộng 40 người, đúng hạn tới 39 người, còn thiếu 1 người.”

Hắn vẫy tay, phái người đi đem Hoàn Tố Âm bị kẹt ở trong núi đá dẫn đi lên, nói với Chu Thanh Hà, “Hoàn Tố Âm không tới đúng hạn, dựa theo yêu cầu của Chu thống lĩnh, phạt 500 roi, treo lên thị chúng 5 ngày, người xem có thể chứ?”

”Không cần! Chu thống lĩnh, là người bảo cho ta đi xuống, ta không phải đến muộn.....” Hoàn Tố Âm đã phi thường chật vật nghe được lời nói của Đông thúc, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, không thèm quan tâm đến hình tượng đoan trang cái gì, khóc hô hướng Chu Thanh Hà cầu cứu.

Đây vốn đều là trừng phạt chuẩn bị cho Bạch Vũ đích, cuối cùng thế nhưng rơi xuống trên người nàng ta, thật sự là thiên đại châm chọc.

Sắc mặt Chu Thanh Hà xanh mét, lửa giận trong mắt cơ hồ muốn phun ra, cắn răng bài trừ một tia tươi cười khó coi, “Ta thấy nàng ta không phải cố ý, không bằng coi như xong.”

”Như vậy sao được? Đã đáp ứng qua chuyện của Chu thống lĩnh, phải làm đến nơi mới được.” Đông thúc không chút để ý đích khoát tay, “Dẫn đi, lập tức chấp hành.”

Hoàn Tố Âm làm trò trước mặt Chu Thanh Hà bị tha xuống, cả đỉnh núi đều quanh quẩn trong tiếng kêu thống khổ thảm thiết của nàng ta, quát đủ 500 roi, phỏng chừng ngay cả mệnh cũng không còn bảo đảm.

Chu Thanh Hà xem như hiểu được, Đông thúc căn bản là cố ý. Hắn đã sớm biết Bạch Vũ có thể thoát mái lên tới đỉnh núi, mới có thể không chút do dự đích đáp ứng hắn tăng thêm trừng phạt, bỏ mặc cho Hoàn Tố Âm đi ngăn trở Bạch Vũ, bởi vì Hoàn Tố Âm căn bản là ngăn không được Bạch Vũ.

Hiện tại trừng phạt Hoàn Tố Âm chính là cảnh cáo đối với hắn, đánh lên mặt hắn.

Hắn âm lãnh nghiêm mặt, mang theo một bụng cơn tức bắt đầu tuyển người.

Bởi vì bài danh đệ Nhất - Sa Hoằng cùng đệ Nhị - Nhạc Kỳ Nhân cũng không có ở đây, hắn tùy tay chỉ ba vị Tiềm Long Vệ bài danh 3, 4, 5, phẩy tay áo bỏ đi. Về phần Hoàn Tố Âm, hắn mới lười quản.

Chương 81: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (1)

Edit:V.O

Đông thúc cũng dứt khoát để cho mọi người giải tán, thuận miệng nói với Bạch Vũ, “Vị kia là đại thiếu gia Chu gia, Chu Thanh Hà. Cũng là thống lĩnh Quận vương rất tín nhiệm.”

Bạch Vũ nghe tiếng Hoàn Tố Âm kêu thảm thiết, hiểu được Đông thúc thật có ý tốt nhắc nhở, gật gật đầu, “Ta sẽ cẩn thận.”

Sau khi nàng hướng Đông thúc cáo từ, đến Công hội Triệu hoán sư, giao 50 ly Phi Hồng Chi Nguyệt cho Thương trưởng lão, nhận được gần 450 vạn tinh thể thứ phẩm.

Nàng lấy ra trong đó 200 vạn mua dược liệu, tiếp tục trở về làm Phi Hồng Chi Nguyệt.

Chờ đến lúc nàng làm xong một đồng Phi Hồng Chi Nguyệt, đấu giá hội đã bắt đầu rồi. Sa Hoảng vẻ mặt xanh xao xuất hiện ở trước mặt nàng, mời nàng cùng đi đấu giá hội.

Bạch Vũ nhìn thấy khuôn mặt hắc có vẻ dinh dưỡng không tốt, kinh ngạc vạn phần, “Người không phải đi tiêu diệt sao? Nhưng sao ta lại có cảm giác giống như người bị đói bụng nhiều ngày chưa ăn cơm?”

”Không, chỉ là ta gặp chút chuyện không buồn bực.”

”Chuyện gì?”

Sa Hoằng đờ dẫn nhìn nàng, “Người không biết sao? Chu Thanh Hà bị người đánh.”

Bạch Vũ nâng mi, cái kia đâu có liên quan gì tới ta?

”Tiềm Long Vệ hẳn mang đi theo cũng bị đánh. Ba người toàn bộ trọng thương.”

Ánh mắt Bạch Vũ trầm xuống, “Không phải là Bắc La Quận quốc sai khiến đó chứ?”

”Chính là bọn họ làm. Bắc La Quận quốc lần này phái tới đều là Triệu hoán sư dưới 20 tuổi, là những người được đề cử cho Triệu hoán đại hội, đầu lĩnh chính là hai đệ tử Liễu gia, bọn họ đưa ra yêu cầu phải luận bàn một chút.”

”Sau đó Chu Thanh Hà đáp ứng?”

”Hắn không thể không đáp ứng.”

”Nhưng hẳn vì cái gì mà bị đánh?!” Bạch Vũ không hiểu, Chu Thanh Hà đại biểu cho Quận vương đi nghênh đón sứ thần Bắc La, cũng không phải Tiềm Long Vệ, người được đề cử cho Triệu hoán đại hội luận bàn với hắn để làm gì?

”Còn không phải do hắn ngu xuẩn, đầu óc nổi nóng liền xông lên!” Sa Hoằng tức giận nói. Nếu là người trẻ tuổi trong lúc đánh giá bị thua thì không tính, nhưng Chu Thanh Hà là thống lĩnh, đại biểu cho thể diện của Quận vương! Hiện tại hắn lại thua, mặt mũi Đông Nhạc coi như đã bị vứt đi.

Bạch Vũ mâu quang chớp động, “Bắc La Quận quốc này mài dũa

người được đề cử lợi hại như vậy?”

”Đúng vậy. Hai người Liễu gia này nghe nói ở Bắc La chính là trình độ ở trong năm người đứng đầu, người lợi hại nhất - Bắc Thần Phong nghe nói đang chuẩn bị tiến sâu vào Triệu hoán sư. Nếu hắn thật sự làm được, hắn sẽ trở thành Triệu hoán sư trẻ tuổi nhất tồn tại trong lịch sử từ trước tới nay ở Bắc La Quận quốc!”

Bạch Vũ con người lạnh lẽo như nước càng phát ra thâm trầm. Triệu hoán sư trẻ tuổi nhất từ trước tới nay, thực rất giỏi sao? Có lợi hại như thế nào thì cũng đều là thứ cặn bã!

”Không nói đến chuyện này nữa, hôm nay có đấu giá hội người có biết không? Theo ta cùng đi đi, ta có thư mời.” Sa Hoằng cười tùm tùm giơ lên thiệp mời ở trước mặt Bạch Vũ.

Thiệp mời như vậy Bạch Vũ cũng từ chỗ Thương trưởng lão nơi đó nhận được, lại thiệp mời màu vàng với quy cách cao nhất, bất quá nếu Sa Hoằng có, Bạch Vũ cũng không muốn dùng của chính mình.

Hai người đi vào phòng đấu giá khổng lồ của nghiệp đoàn Triệu hoán sĩ, người thật sự có rất nhiều, tùy tiện quét mắt một cái liền nhìn thấy hai người quen, Chu Thanh Hà, Hoàn Tố Âm.

Chu Thanh Hà vẫn như trước tinh thần hăng hái, khí vũ hiên ngang, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng mới bị người đánh, xem ra thương thế cũng không phải rất nặng.

Hoàn Tố Âm có vẻ tiêu tụy hơn rất nhiều, nhìn thấy Bạch Vũ, tươi cười nháy mắt vờ vụn, khuôn mặt dữ tợn dọa người, “Bạch Vũ, người tới nơi này để làm gì?”

”Lời này không phải ta nên hỏi người sao?” Bạch Vũ sâu kín liếc mắt

nhìn nàng ta một cái, “Người có lẽ hẳn là còn bị treo không phải sao? Vì sao bây giờ lại ở chỗ này?”

Hoàn Tố Âm nổi trận lôi đình, nhớ tới những vết thương do roi gây ra khắp cả người nàng ta chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Bạch Vũ! Nếu không phải sau đó Quận vương bảo Đông thúc mở ra một mặt, nàng ta chỉ sợ thật sự phải chết ở dưới roi da.

Chương 82: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (2)

Edit: V.O

”Yêu, nói cái gì đâu, não nhiệt như vậy?” Một thanh âm ngả ngón đích ở bên cạnh bọn họ vang lên.

Bạch Vũ nhìn qua, là hai tên khinh người hăm hờ, mặc quần áo quý tộc Bắc La, hiển nhiên chính là sứ thần lần này Bắc La Quận quốc phái tới.

Người nói chuyện kia đang dùng một đôi mắt mê đắm đánh giá hai nữ tử ở đây, khiến kẻ khác cảm giác rất không thoải mái.

Sa Hoằng nhỏ giọng nói với Bạch Vũ: “Hắn là Liễu Thiệu Nguyên, một người đánh bại 3 người Tiềm Long Vệ, bên cạnh hắn là Đại công tử Liễu gia, Liễu Vô Song. Thực lực so với Liễu Thiệu Nguyên càng mạnh hơn, chính là hắn đánh Chu Thanh Hà.”

Bạch Vũ có chút giật mình nhìn này hai vị này, thanh danh Liễu gia nàng ở Bắc La có nghe nói qua, hai người này nhìn qua giống như quần áo lụa là, không nghĩ tới thực lực còn cường đại như vậy.

Chu Thanh Hà nhìn thấy hai người Liễu gia, sắc mặt dị thường khó chịu, “Người quản chúng ta nói cái gì?”

”Tính tình lớn như vậy, ăn trúng thuốc nổ sao? Có muốn ta lại đánh cho người giảm nhiệt một chút hay không?” Liễu Vô Song cười lạnh nói.

”Người vô liêm sỉ!” Chu Thanh Hà giận tím mặt, nhấc lên nắm tay nghĩ muốn đánh người, bị Hoàn Tố Âm gắt gao kéo lại.

Liễu Thiệu Nguyên không thèm nhìn hấn phần nộ, không coi ai ra gì tiêu sái đi lại đây, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Bạch Vũ, “Vị này chính là người mới tiến vào bài danh 89 Vô Trần bảng - Bạch Vũ cô nương? Mang cái khăn che mặt làm gì? Cười với bổn thiếu gia một cái được không?”

Hấn lộ ra tươi cười thập phần đáng khinh, thân thủ nhanh như chớp chụp vào cái khăn che mặt trên mặt Bạch Vũ.

Ba — —

Sa Hoảng nắm chặt tay Liễu Thiệu Nguyên, trong mắt đã là lạnh lùng, “Tôn trọng chút đi.”

”A, ta tưởng là ai, nguyên lai là Sa Hoảng thống lĩnh. Dù sao cũng đã đánh qua một thống lĩnh, lại đánh thêm một người nữa cũng không ngại.” Liễu Thiệu Nguyên trào phúng nhếch miệng.

Bạch Vũ giống như nhìn ngốc tử nhìn hấn một cái, thình lình bỏ lại một câu, “Các người nếu muốn bị đuổi ra, cứ việc động thủ.”

Liễu Thiệu Nguyên tươi cười nhất thời cứng lại, hấn đương nhiên chỉ dám nói nói, ở trước cửa Công hội Triệu hoán sư động thủ, hấn còn không có cái lá gan kia.

Hai bên tạm thời yên ổn vô sự tiêu sái đi vào hội trường.

Liễu gia đại biểu cho Đông Nhạc, đã sớm được đặt trước phòng tốt trên thượng tầng, mà vị trí đại sảnh cơ hồ đã ngồi đầy, Bạch Vũ, Sa

Hoàng, Hoàn Tố Âm cùng Chu Thanh Hà đành phải bắt đắc dĩ chen chúc vào đám người.

Đấu giá hội lần này hấp dẫn tới khá nhiều người, trừ bỏ Vương thất đại biểu bốn quốc: Đông Nhạc, Bắc La, Mạn Thủy cùng Tây Trần, còn có Triệu hoán sư ở các quốc gia cũng nghe thấy mà đến.

Đấu giá hội cũng không đem tất cả vật phẩm quý đều đặt ở mặt sau áp trực, mà là chia làm hai nơi, phân biệt là bán đấu giá linh thuật cùng thiên tài địa bảo.

Bạch Vũ đối với linh thuật được bán đấu giá đầu tiên không có chút thích hứng thú, đều là một ít phạm phẩm cùng trung phẩm linh thuật.

Tốt nhất cũng là một quyển linh thuật bị động Thổ hệ trên áp trực, có thể nháy mắt làm cho thân thể Triệu hoán thú bị hóa đá, miễn dịch thiệt hại do vết thương trí mệnh gây ra, uy lực có thể so với thượng phẩm linh thuật, bị một đám người tranh đoạt.

Bạch Vũ nghe thấy trong phòng trên thượng tầng truyền ra tiếng quát to hô giá tiền của Đông Nhạc Quận vương, hai người Liễu gia kiên quyết không khước từ, cho dù Quận vương của bọn họ không phải Triệu hoán sư Thổ hệ, bọn họ cũng không chút nào keo kiệt ra giá.

Mạn Thủy Quận quốc cùng Tây Trần Quận quốc cũng cắn răng kịch liệt cạnh tranh.

Vô Trần Cung trước đó không thả ra một chút tin tức gì, lại xuất ra linh thuật lợi hại như thế để bán đấu giá, nói cái gì cũng phải mua về!

Bạch Vũ nghe không ngừng đề cao giá cả, từ mấy trăm vạn tăng lên tới mấy ngàn vạn, đầu đầy hắc tuyến.

Nàng như thế nào cũng không cảm thấy linh thuật này có bao nhiêu lợi hại? Trong trí nhớ của nàng tùy tiện nghĩ ra một cái linh thuật cũng không kém so với cái này. Sớm biết vậy nàng đã không phải kiếm tiền vất vả như vậy? Trực tiếp bán linh thuật không phải tốt rồi sao?

Chương 83: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (3)

Bạch vũ tìm tòi trong trí nhớ lấy ra linh thuật có thể bán, thuận tiện cũng cần nhắc chọn cho tiểu Thanh một loại linh thuật bị động.

Tiểu thanh một khi thăng cấp đến Nhị giai, có thể tu luyện thêm một linh thuật bị động nữa.

Linh thuật bị động cùng linh thuật chủ động không giống nhau, tu luyện không chỉ cần tiêu hao linh lực, còn cần hấp thu thiên tài địa bảo đặc biệt để gia tăng thêm thuộc tính cùng năng lực.

Bạch vũ đang lo lắng, linh thuật ở bên cạnh đã có kết quả. Cuối cùng Đông Nhạc Quận vương lấy giá trên trời mua bản linh thuật Thổ hệ này, nơi này rốt cuộc cũng là Đông Nhạc Vương thành, những người khác có mang theo nhiều tiền cũng không có thể so với quốc khố Đông Nhạc được.

Liễu Vô Song thập phần khó chịu, nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Chỉ có thể đợi cạnh tranh mạnh mẽ ở thiên tài địa bảo kế tiếp trong buổi bán đấu giá.

”Đồ bán đấu giá kế tiếp chính là một khóa Hỏa hệ linh quả 500 năm, giá khởi điểm là 50 vạn tinh thể thứ phẩm.” Người bán đấu giá triển lãm ra kiện hàng tiếp theo.

Sa Hoàng nhẫn tình sáng lên, “Bạch Vũ, Hỏa Diễm Thanh Điều của người thăng cấp sớm hay muộn cũng cần linh quả, ta giúp người mua.”

”Ách, không cần.” Bạch Vũ rất muốn nói cho Sa Hoằng biết, Thương trường lão kỳ thật đã để lại một khóa Hỏa linh quả 800 năm cho nàng.

”Nhu thế nào không cần? Hỏa linh quả sớm hay muộn người cũng cần dùng đến, Hỏa linh quả niên đại cao như vậy cũng không dễ dàng gặp được. Người không cần phải cảm thấy như lừa tiền của ta mà ngưng ngưng, coi như ta cho người mượn.”

“.....”

Hoàn Tố Âm nhìn thấy Sa Hoằng ân cần như thế, giận sôi lên, nhin không được châm chọc nói: “Bạch Vũ cũng không bần cùng như vậy đi, tiến vào Vô Trần bảng không phải được thưởng cho 100 vạn tinh thể thứ phẩm sao? Nhu thế nào? Luyện tiếc lấy ra? Mới có 100 vạn liền ôm giống như thần giữ của.”

Bạch Vũ mặc kệ không để ý đến thanh âm chanh chua châm chọc của Hoàn Tố Âm. Từ sau khi Hoàn Tố Âm bị bại bởi nàng liền trở nên có chút không bình thường, trước kia còn giống Đại tiểu thư đoan trang, hiện tại động một chút lại giống như người đàn bà chanh chua!

Hỏa linh quả cuối cùng bị Liễu Vô Song mua đi, Liễu gia là Mộc hệ gia tộc, lại mua linh quả Hỏa hệ, Bạch Vũ nghĩ phỏng chừng là tặng cho Bách Lý Vân Diễm.

Liễu gia vẫn là gia tộc phụ thuộc Bách Lý gia, nói lý ra là giúp đỡ Bách Lý Uy diệt trừ kẻ đối lập, tùy ý giết hại Triệu hoán sư thế gia không nghe lời, ở Bắc La Quận quốc thanh danh cực kỳ xấu.

Sau khi giao dịch xong Hỏa linh quả, Chu Thanh Hà giành được một gốc cây Tẩy Độc Thảo 500 năm, sau khi giao dịch thêm năm kiện

dược liệu hơn 500 năm nữa, cả trường đấu giá hội cũng chỉ còn lại hai kiện trân phẩm cuối cùng.

Thương trường lão tự mình đi lên đài, xuất ra một đóa Hỏa Diễm, Địa Nguyên Chân Hỏa! Ngọn lửa đến từ ngọn nguồn dưới nền đất ở chỗ sâu trong nham thạch nóng chảy, là trân bảo cực kỳ hiếm thấy đích, chỉ cần đụng vào sẽ bị tổn thương, có thể đề cao tư chất ngọn lửa Triệu hoán thú Hỏa hệ đích.

Con người Bạch Vũ trong veo như nước đích nhất thời thả ra quang mang u tử. Thứ tốt! Có thứ này có thể làm cho ngọn lửa của tiểu Thanh bổ sung thêm lực nóng cháy, là vật liệu linh thuật bị động tốt nhất.

Thương trường lão mới vừa tuyên bố giá khởi điểm là 100 vạn, Bạch Vũ liền trực tiếp hô to, “300 vạn!”

Hoàn Tố Âm vừa mới châm chọc Bạch Vũ là thần giữ của khóe mắt giật giật, sắc mặt xanh mét. Sa Hoằng cũng kinh ngạc, hẳn không biết Bạch Vũ khi nào thì có nhiều tiền như vậy.

Lúc này, Liễu Vô Song ra giá, “350 vạn.”

Bạch Vũ nhăn mặt, “400 vạn.”

Liễu Thiệu Nguyên phát hiện là Bạch Vũ hô to, cười lạnh nheo mắt lại, “500 vạn.”

Bạch Vũ lập tức buông tha.

Hoàn Tố Âm nhìn thấy Bạch Vũ không hề tăng giá, khinh thường nở nụ cười, “Lúc này mới gọi là tài đại khí thô. 400 vạn phỏng chừng là toàn bộ tài sản của người đi? Nói không chừng còn muốn tìm người

để mượn? Ta khuyên người nên tự mình hiểu lấy.....”

Nàng ta còn chưa nói hết, Bạch Vũ đã đứng dậy đi rồi.

”Đây là then quá thành giận?” Hoàn Tố Âm phát ra tiếng cười có chút chua ngoa, nàng ta đã lâu rồi không cười, nhìn thấy Bạch Vũ hút khí nàng ta vô cùng cao hứng.

”Người câm miệng!” Sa Hoằng căm tức quở trách một tiếng, muốn đuổi theo Bạch Vũ, nhưng Bạch Vũ đã đi không thấy bóng người.

Chương 84: Bán đấu giá, địa nguyên chân hỏa (4)

Bạch vũ tìm được một tiểu nhị ở phòng đấu giá, đem huy chương màu vàng trên người giao cho hắn, “Giúp ta nói với Thương trưởng lão một chút, ta rất cần Địa Nguyên Chân Hỏa, ta có thể xuất ra giá trị tương đương đến đôi, không cần phải đem nó bán cho người khác.”

Địa Nguyên Chân Hỏa là linh thuật bị động thích hợp nhất với tiểu Thanh, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tiểu nhị nhìn thấy huy chương màu vàng, không dám trì hoãn, lập tức đi tìm Thương trưởng lão.

Bán đấu giá Địa Nguyên Chân Hỏa đích đã gần kết thúc, Liễu Vô Song đã ra giá tới 4000 vạn, gần giá với bản linh thuật Thổ hệ vừa rồi kia.

Thương trưởng lão đang chuẩn bị tuyên bố thành giao, tiểu nhị đột nhiên vội vã lên đài ghé vào lỗ tai hắn thì thầm vài câu, đưa lên huy chương màu vàng.

Tuy rằng huy chương Triệu hoán sư sẽ không lộ ra thân phận Triệu hoán sư, nhưng Thương trưởng lão lại lập tức đoán ra được Dạ Vũ, trong Đông Nhạc Vương thành nữ tử có huy chương màu vàng chỉ có một mình Dạ Vũ.

Nói thật, nếu Dạ Vũ chỉ là Dược thiện sư cung ứng Phi Hồng Chi Nguyệt, hắn có thể sẽ không dễ dàng đáp ứng.

Nhưng sau lưng Dạ Vũ còn có Dạ Quân Mạc.

Trước khi đấu giá hội bắt đầu, Dạ Quân Mạc từng phân phó hẳn, Dạ Vũ vô luận muốn cái gì cũng đều đưa cho nàng, tiền hẳn sẽ trả.

Hắn nào dám không cho? Cho dù Dạ Quân Mạc không trả tiền, hẳn cũng không dám không cho.

”Vừa rồi có vị khách quý ra giá 5000 vạn tinh thể thứ phẩm muốn mua Địa Nguyên Chân Hỏa, không biết còn có ai tăng giá không?”
Thương trưởng lão lập tức làm bộ làm tịch hô.

Liễu Vô Song cùng Liễu Thiệu Nguyên tươi cười nháy mắt vỡ vụn, hai người hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt mông lung.

Vốn tưởng rằng đã nắm chắc, ai ngờ thế nhưng nửa đường nhảy ra một cái Trình Giáo Kim.

Giá 5000 vạn bọn họ có chút không chi nổi tiền, dù sao vừa rồi còn mua không ít đồ, còn có cuối cùng Hoàn Hồn Thảo ngàn năm phải giành được, bọn họ đành phải buông tha.

Thời điểm Bạch Vũ trở liền thấy Thương trưởng lão đúng lý hợp tình thu hồi Địa Nguyên Chân Hỏa, tiếp tục bán đấu giá một kiện trân bảo cuối cùng.

Hoàn Tố Âm tiếp tục sỉ nhục nàng, “Thấy không, Địa Nguyên Chân Hỏa mà ngươi muốn bị người khác dùng 5000 vạn mua, kia mới chân chính là kẻ có tiền, ngươi đời này cũng đừng nghĩ sẽ có được.”

Bạch vũ: “.....” Ngươi nếu biết cái kẻ có tiền kia chính là ta, không biết lại có cảm tưởng gì?

Kiện vật phẩm đấu giá cuối cùng là Hoàn Hồn Thảo ngàn năm cực kỳ quý trọng, nghe nói có thể khởi tử hồi sinh, gãy chân tay có thể lành lặn, cạnh tranh dị thường kịch liệt, cuối cùng Liễu gia cũng toại nguyện thu được vào trong túi.

Sau khi đấu giá hội kết thúc, phần lớn những người mua được gì đó mà chính mình muốn, cảm thấy mỹ mãn ly khai, nhưng những đồ vật này có thể mang về thuận lợi hay không cũng không biết.

Bạch Vũ cùng Sa Hoằng cũng chuẩn bị rời đi. Lúc này, tiểu nhị đem huy chương trả lại cho Bạch Vũ, còn mang đến Hỏa linh quả 800 năm cùng Địa Nguyên Chân Hỏa.

Sa Hoằng không thấy rõ Hỏa linh quả, nhưng liếc mắt một cái nhận ra Địa Nguyên Chân Hỏa, giật mình thiếu chút nữa kêu ra, “Bạch Vũ, Địa Nguyên Chân Hỏa dĩ nhiên là ngươi.....”

”Hư ——” bạch vũ cũng có chút giật mình, Thương trưởng lão thế nhưng liền đem đồ vật này đưa tới như vậy, tựa hồ hoàn toàn không cần nằng dùng cái gì đi đổi.

Sa Hoằng ngẫm hiểu ngậm miệng lại, ánh mắt có chút phức tạp đánh giá Bạch Vũ.

Ngay cả Địa Nguyên Chân Hỏa trân quý như thế, Bạch Vũ cũng có thể giành được, mà hắn tựa hồ cái gì cũng không giúp được Bạch Vũ. Loại cảm giác này làm cho hắn vô cùng uể oải.

Hắn là nghĩa tử Quận vương coi trọng nhất, là thống lĩnh chưa đầy 20 tuổi duy nhất ở Đông Nhạc, cũng là thiên tài mà Đông Nhạc kiêu ngạo, sau khi trở thành Tiềm Long Vệ vẫn xếp ở vị trí thứ nhất. Hắn nghĩ hắn có năng lực chiếu cố Bạch Vũ, hiện tại xem ra hắn còn

chưa đủ cường đại.

Chương 85: Bạch vũ phần nộ (1)

Sau khi Bạch Vũ thu hồi đồ vật, được Sa Hoàng hộ tống về tới doanh địa.

Nàng lập tức lấy ra Hỏa linh quả 800 năm cho tiểu Thanh ăn, tiêu hao 5 điểm linh lực để cho tiểu Thanh bắt đầu thăng cấp.

Hỏa linh quả 800 năm cùng Địa Nguyên Chân Hỏa đều rất trân quý, đặt ở trong tay rất không an toàn, tốt nhất là mau chóng sử dụng.

Bất quá thăng cấp vẫn là cần thời gian, phải đợi tiểu Thanh ở trong linh mạch đem được hiệu của Hỏa linh quả cùng 5 điểm linh lực hấp thu hết toàn bộ mới có thể thăng cấp thành công.

Bạch Vũ yên lặng ngồi xuống, chờ tiểu Thanh hấp thu được hiệu.

Sắc trời dần dần mờ tối, tiểu Thanh thăng cấp cũng sắp hoàn thành, ngoài cửa lại đột nhiên có tiếng người gõ cửa.

Bạch Vũ vừa mở cửa ra, cư nhiên lại là Hoàn Tố Âm.

"Người đã dọn đến đây vài ngày, ta cũng chưa lại đây bái phỏng một chút, hôm nay vừa lúc rảnh, cho nên đến xem, không mời ta vào phòng ngồi sao? Chúng ta tốt xấu gì cũng là hàng xóm." Hoàn Tố Âm mỉm cười nói.

Bạch Vũ khóe miệng không đổi run rẩy một chút. Lúc trước còn đối với nàng nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể khiến nàng đi tìm

chết, đảo mắt lại có thể dùng khuôn mặt tươi cười đón chào, phải có kỹ xảo thật tốt đích mới có thể diễn được như vậy?

Bạch Vũ thật sự không muốn cùng Hoàn Tố Âm giao tiếp, nhưng nàng cảm thấy kỳ quái là vì cái gì Hoàn Tố Âm phải hé ra khuôn mặt tươi cười lắc lư ở trước mặt nàng.

”Ngươi có chuyện gì sao?” Bạch Vũ ôn hoà hỏi. Dù sao hiện tại đang ở trong doanh địa, nàng cũng không tin Hoàn Tố Âm dám làm gì xằng bậy.

”Cũng không có chuyện gì lớn.” Hoàn Tố Âm cười yếu ớt dịu dàng tiêu sái tiến vào phòng ở của Bạch Vũ, “Chỉ là muốn hỏi một chút ngươi đã gả cho người ta chưa.”

Bạch Vũ ngồi bên bàn uống nước, thiếu chút nữa phun ra, “Ngươi lúc nào thì trở thành bà mối rồi, cứ nhiên quan tâm đến loại sự tình này?”

Hoàn Tố Âm tươi cười sắp không chống đỡ được, cắn răng nói: “Vị hôn phu trước kia của ngươi đã thành hôn, ngươi cũng đừng nhớ thương, nhanh chóng đi tìm người để gả đi.”

Bạch Vũ mặc danh kỳ diệu, “Có ý tứ gì?”

”Ý tứ chính là Tam hoàng tử sẽ không quan tâm đến ngươi nữa, vậy thì để cho ta tới hảo hảo yêu thương ngươi đi.” Liễu Thiệu Nguyên mê đắm tiêu sái tiến vào, trong tay còn cầm một cây roi da, tự cho là tiêu sái phe phẩy.

Bạch Vũ cười lạnh, “Ai muốn quan tâm đến Bắc Thần Phong sao? Hai cái tên thủ hóa kia sớm đã đáng chết.”

”Nhưng Bách Lý tiểu thư lại lo lắng, người hoặc là chết, hoặc là gả cho ta, tuy rằng nghe nói người rất xấu, nhưng ta thấy dáng người của người cũng không tệ lắm, hẳn là vẫn có thể vui đùa.” Liễu Thiệu Nguyên âm hiểm cười to.

”Là mệnh lệnh của Bách Lý Vân Diễm?”

”Đúng vậy. Bách Lý tiểu thư nghe nói người thức tỉnh linh mạch, sau khi tiến vào Vô Trần bảng, rất là giận dữ, vì phòng ngừa người lại chạy về quán quít lấy Tam hoàng tử nên để cho ta đến giết người, giết không được cũng phải hủy diệt trong sạch của người. Bất quá, nếu tư vị của người cũng không tệ lắm, ta có thể cố mà thích thú.” Liễu Thiệu Nguyên nói xong chậm rì rì tới gần Bạch Vũ.

Bạch Vũ lạnh lùng liếc hắn, dung nhan tuyệt sắc dưới khăn che mặt xẹt qua một tia trào phúng không cho là đúng đích, “Người lấy ta? Người xứng sao? Trượng phu của Bạch Vũ ta chỉ có thể là người vạn vật cúi đầu, vương giả bề ngễ sinh linh, người tính là cái gì!”

”Khẩu khí thật lớn, chờ đến lúc người ở dưới thân ta cầu xin tha thứ có thể sẽ không còn kiêu ngạo như vậy nữa?” Liễu Thiệu Nguyên đột nhiên ra tay, nháy mắt đã tới trước mắt Bạch Vũ, roi da trong tay mang theo sát ý càng dày đặc, cuốn về hướng thắt lưng Bạch Vũ.

Bạch Vũ lập tức lui ra phía sau, lại ngạc nhiên phát hiện cước bộ trầm trọng giống như được tưới nước, một cỗ cảm giác nóng bừng truyền khắp toàn thân.

”Người hạ độc ta?!”

”Bây giờ mới phát hiện? Đã quá muộn.” Hoàn Tố Âm mỉm cười bắn bột phấn trong móng tay ra, “Độc phấn đã sớm phiêu tán ở trong không khí, rất nhanh sẽ làm cho người cả người khó chịu, nhìn thấy

cái gì cũng đều muốn bỏ nhào đến.”

Phanh — —

Liễu Thiệu Nguyên roi vung, khiến Bạch Vũ ngã trên mặt đất, cả người trong nháy mắt đã tới trước mặt Bạch Vũ, một bàn tay hung hăng bóp cổ nàng.

Chương 86: Bạch vũ phần nộ (2)

Edit: V.O

Trước mắt Bạch Vũ bắt đầu mơ hồ không rõ, hô hấp khó khăn, một cổ hơi thở khô nóng ở trên người nàng di chuyển.

Nàng mơ hồ biết được Hoàn Tố Âm cùng Liễu Thiệu Nguyên hạ nàng loại độc gì. Máu của nàng có thể miễn dịch phần lớn độc tố, loại độc này tuyệt đối không phải là độc bình thường, hơn nữa còn là loại độc Mỹ Nhân Hương bởi vì tính chất quá mức ác độc mà bị cấm sử dụng!

Mỹ Nhân Hương chỉ có thể trước dùng giải dược để tránh bị trúng độc, một khi trúng độc, chẳng những sẽ có hiệu quả mị dược, còn có thể đánh mất toàn bộ linh lực, làm cho linh mạch tàn phế.

Máu của Bạch Vũ có thể chống cự được phần lớn dược hiệu, linh mạch không có việc gì, nhưng vẫn không thể tránh khỏi toàn thân khó chịu. Là do nàng sơ ý, không nên để cho Hoàn Tố Âm đi vào.

Nàng cắn chặt môi, kiên cường chống đỡ bảo trì thanh tỉnh, một ngọn lửa ghênh diện đánh về hướng Liễu Thiệu Nguyên.

Đồng tử Liễu Thiệu Nguyên co rút lại, lập tức đứng dậy né tránh. Thực lực của hắn quả nhiên rất mạnh, khoảng cách gần trong gang tấc hắn vẫn có thể tránh thoát.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Hắn giận tím mặt,

gọi ra một con Thanh Nhãn Miêu Yêu, lao thẳng tới Bạch Vũ.

Bạch Vũ không thể gọi ra tiểu Thanh đang trong quá trình thăng cấp, chỉ có thể nhắc tay chặn lại, cánh tay nháy mắt bị xé rách máu tươi rơi đầy. Nàng cắn răng một cái, đem Địa Nguyên Chân Hỏa hung hăng nện ở trên người Thanh Nhãn Miêu Yêu.

Thanh Nhãn Miêu Yêu nháy mắt bị đốt thành một hỏa cầu, lăn lộn kêu thảm.

”Địa Nguyên Chân Hỏa?! Nàng ta từ đâu mà có?” Hoàn Tố Âm cùng Liễu Thiệu Nguyên đều chấn động.

Địa Nguyên Chân Hỏa không phải bị vị khách quý thần bí mua rồi sao? Như thế nào lại ở trên tay Bạch Vũ? Chẳng lẽ Bạch Vũ chính là vị khách quý kia?

Hoàn Tố Âm nhớ tới nàng ta nói với Bạch Vũ rằng cả đời cũng không thể đoạt được Địa Nguyên Chân Hỏa, cả khuôn mặt nháy mắt đỏ lên, then quá thành giận nói: “Bất kể nàng ta như thế nào có được, vừa vặn lấy đi một khối đi.”

Oanh ——

Lúc này, tiểu Thanh rốt cục hoàn thành thăng cấp, mang theo ngọn lửa cuồng nộ lao ra khỏi linh mạch Bạch Vũ.

Hình thể của nó lớn thêm một vòng, giống như một con điều hâu nhìn chăm chăm con mồi, ngọn lửa khắp người giống như hào quang nơi chân trời, nóng cháy mà đẹp mắt.

”Giết bọn họ!” Bạch Vũ lạnh như băng phun ra bốn chữ.

Một cỗ sát khí xơ xác tiêu điều đập vào mặt, tiểu Thanh kêu lên một tiếng dài, phần nộ phun ra hỏa cầu thật lớn. Ngọn lửa ngút trời, uy thế cuồn cuộn, mang theo sát ý vô tận lao thẳng tới Liễu Thiệu Nguyên.

Hỏa Diễm Thanh Điều Nhị giai, lực phòng ngự 11, sức chịu đựng 14, lực công kích 22! Uy lực Bạo Liệt Lưu Hỏa vượt qua 30 điểm!

Liễu Thiệu Nguyên đối mặt với sát ý thành linh xảy ra, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Triệu hoán thú Thanh Nhãn Miêu Yêu muốn cứu hấn, che ở trước người hấn, lại bị hỏa cầu trực tiếp nổ tung khiến cho sức chịu đựng tiêu hao hết, một làn khói nhẹ bay lên rồi tan biến.

Bạo Liệt Lưu Hỏa nện ở trên người Liễu Thiệu Nguyên, bạo liệt nổ tung, Liễu Thiệu Nguyên mất mạng ngay tại chỗ, Hỏa Diễm Phong Bạo càn quét hết sạch, núi đá sụp đổ, phòng ốc tổn hại, dư âm khuếch tán đến cả tòa núi, phạm vi mười dặm đều có thể nghe thấy tiếng nổ mạnh!

Bạch vũ nằm ở trong đống phế tích, cả người nóng bỏng, khó chịu cuộn mình thành một đoàn. Tiểu Thanh đứng ở bên cạnh thân thể nàng, lo lắng dùng cái đầu nhỏ cọ cọ hai má đang nóng lên của nàng.

”Không có việc gì, qua một hồi là tốt rồi.....” Chỉ cần chống đỡ qua một hồi, độc tố sẽ chậm rãi được hóa giải.

Một đạo bóng dáng màu đen như Du Long xẹt qua, dừng ở bên người Bạch Vũ. Dạ Quân Mạc đã đến, hôm nay vốn chính là ngày tốt hấn cùng Bạch Vũ hẹn nhau, lại không nghĩ rằng Bạch Vũ đã xảy ra chuyện.

Nhìn thấy Bạch Vũ giống như con mèo nhỏ bị thương, đáng thương cuộn mình ở trong đồng phế tích, trong lòng hắn tê rần, trong mắt dấy lên vô tận lửa giận, hối hận đã không đến sớm một chút.

Hắn cúi người xuống bế Bạch Vũ lên, Bạch Vũ lại giống như bị điện giật co rụt lại, “Đừng, đừng đụng vào ta.....”

Con người đen lạnh như băng của Dạ Quân Mạc trầm xuống, tâm giống như bị cái gì hung hăng níu chặt, dùng sức đem Bạch Vũ ôm vào trong lồng ngực, “Không có việc gì, có ta ở đây.”

Chương 87: Dưỡng thương (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ nghe được thanh âm nhỏ nhẹ của Dạ Quân Mạc, đáy lòng khô nóng giống như kỳ tích bình tĩnh trở lại, bối rối dựa vào lòng hấn. Nàng an tâm tựa vào trong lồng ngực ổn định của Dạ Quân Mạc, chiếm lấy hơi thở lạnh như băng trên người hấn.

Bóng dáng Âm Ưng cao ngất đứng ở phía sau Dạ Quân Mạc, trầm giọng nói: “Là Hoàn Tố Âm cùng Liễu Thiệu Nguyên nghe theo mệnh lệnh của Bách Lý Vân Diễm hạ độc.”

Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh như đao băng, một cỗ sát ý dày đặc từ trên người hấn không tiếng động tràn ra, làm cho độ ẩm chung quanh nháy mắt lạnh xuống, “Giết chết Hoàn Tố Âm, Liễu gia cũng không cần tồn tại nữa, giải quyết tốt hậu quả, mời Vô Trần Cung đến xử lý.”

”Vâng” Âm Ưng nhin không được rùng mình một cái. Thánh Quân cũng chưa đề cập đến Bách Lý gia, đây là tính toán để cho bọn họ tiếp tục sống sót. Cái này cũng không phải là chuyện gì tốt, người bình thường đắc tội Thánh Quân mà có thể hảo hảo sống tốt, chỉ biết chết càng thảm hại hơn.

Dạ Quân Mạc ôm lấy Bạch Vũ, lập tức xuống núi, ly khai doanh địa.

Động tĩnh thật lớn kinh động đến cả doanh địa, người đầu tiên tới chính là Đông thúc cùng Sa Hoảng, Sa Hoảng nhìn thấy nhà gỗ đã biến thành phế tích, kinh hoàng chạy vào bên trong tìm kiếm, “Bạch Vũ! Bạch Vũ! Người ở nơi nào?”

Trên mặt Đông thúc cũng hiện lên một tia lo lắng, hai người rất nhanh ở trong phế tích hỗn loạn tìm được Hoàn Tố Âm máu tươi đầy người cùng một khối thi thể cháy đen cơ hồ cũng bị đốt thành tro.

Sa Hoằng nhìn thấy cỗ thi thể kia, thân thể hơi hơi phát run. Hắn không thể xác định được người này có phải Bạch Vũ hay không, hắn nhìn thi thể cháy đen, đầu óc trống rỗng.

Đông thúc kéo Hoàn Tố Âm đi ra, lập tức chữa thương cho nàng ta.

Thời điểm Đông Nhạc Quận vương mang theo mọi người tới, Hoàn Tố Âm vừa mới được chữa trị cũng chưa tỉnh táo lại, nàng ta bị bóng cả người, khuôn mặt bị thiêu rụi, linh mạch cũng bị phế bỏ.

”Phụ vương, người phải làm chủ cho con! Bạch Vũ giết Liễu Thiệu Nguyên, còn đem con đánh bị thương thành như vậy.....” Hoàn Tố Âm giống như nổi điên ôm lấy chân Đông Nhạc Quận vương, thê thảm khóc lớn.

”Liễu Thiệu Nguyên? Người nói khối thi thể này là Liễu Thiệu Nguyên?” Sa Hoằng phục hồi tinh thần lại, thần kinh buộc chặt nhất thời được buông lỏng, không phải Bạch Vũ là tốt rồi.

Liễu Vô Song quá sợ hãi, cuống quýt chạy đến bên cạnh thi thể xem xét, quả nhiên từ trên thi thể tìm được lệnh bài Liễu gia còn chưa bị đốt cháy hoàn toàn.

Hắn nổi trận lôi đình, “Đông Nhạc Quận vương, đây là có chuyện gì? Chúng ta đại diện Bắc La Quận quốc Đông Nhạc các người, Tiềm Long Vệ của người lại đem người nhà Liễu gia ta giết chết, người phải cho ta một cái công đạo!”

Đông Nhạc Quận vương vuốt vuốt ngón tay, rất không vui nhìn Hoàn Tố Âm đang khóc lóc kể lể bên cạnh, “Bạch Vũ vì cái gì lại đột nhiên giết Liễu Thiệu Nguyên, còn làm người bị thương? Không phải là các người làm cái gì đó chứ?”

Hoàn Tố Âm gào khóc biện giải, “Không có, con chỉ mang Liễu Thiệu Nguyên đến đây bái phỏng nàng ta, ai ngờ nàng ta vừa nhìn thấy chúng con không nói hai lời liền động thủ. Phụ vương, người phải tin tưởng con a.....”

Liễu Vô Song cười lạnh, “Đông Nhạc Quận vương, bây giờ người còn có cái gì để nói, chính nghĩa nữ của người làm chứng, chính là Bạch Vũ giết chết đường đệ Liễu Thiệu Nguyên của ta! Thỉnh Quận vương đem Bạch Vũ giao ra đây, vì Liễu Thiệu Nguyên đền mạng!”

Ánh mắt Quận vương lợi hại giống như chim ưng săn mồi đột nhiên lạnh lùng, “Người đây là uy hiếp bổn vương?”

”Không dám, bất quá Quận vương hẳn là sẽ không bao che Bạch Vũ đi? Phóng túng cho kẻ dưới giết sứ giả Bắc La, đây không chỉ là vấn đề của Liễu gia ta, mà còn là Đông Nhạc các người không đem Bắc La để vào mắt, quận vương thật muốn cầm trượng chiến tranh sao?” Liễu Vô Song giọng điệu như kẻ gây sự, kiêu ngạo giằng co cùng Đông Nhạc Quận vương.

Đông Nhạc Quận vương giận tái mặt, nhìn về phía Đông thúc, “Bạch Vũ hiện tại đang ở nơi nào?”

”Không biết, không tìm được nàng.”

”Hừ, còn nói, khẳng định là sau khi giết người, lo lắng bị truy vấn, đã đào tẩu.” Liễu Vô Song khinh thường cắn răng, “Quận vương còn không nhanh chóng phái người đi phong tỏa Vương thành, đem nàng

ta bắt lại.”

”Im miệng! Người có tư cách gì ở trong này khoa tay múa chân!” Sa Hoảng rống giận, “Bạch Vũ sẽ không tùy tiện động thủ, liễu Thiệu Nguyên chết ở trong tay Bạch Vũ, nhất định là hấn xứng đáng!”

Chương 88: Dưỡng thương (2)

Edit: V.O

”Người muốn chết!” Liễu Vô Song một chưởng chụp vào Sa Hoằng. Linh thuật Mộc hệ Liệt Phong Chưởng, phong chưởng như lưỡi dao sắc bén xé rách không khí, dâng lên hàn ý lạnh thấu xương.

Quanh thân Sa Hoằng nháy mắt đất đá bay mù trời, đá vụn hỗn loạn nghênh đón phong chưởng của Liễu Vô Song.

Hai cổ lực lượng âm âm va chạm, phát ra một tiếng nổ, bụi mù tán ra đầy trời, khiến núi đá chung quanh như lung lay sắp đổ.

”Được rồi!” Đông Nhạc Quận vương tức giận quát trách một tiếng, ngăn lại bọn họ đang định đánh tiếp, thân nhiên phân phó Sa Hoằng, “Người mang theo Cẩm vệ quân phong tủa Vương thành, đi tìm Bạch Vũ.”

”Phụ vương.....” Sắc mặt Sa Hoằng thay đổi nhanh chóng.

”Người trước tìm ra Bạch Vũ rồi nói sau.” Đông Nhạc Quận vương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt liếc hắt một cái. Nghĩa tử này của hắn cái gì cũng tốt, nhưng suy nghĩ lại rất đơn giản, chuyện này mặc kệ chân tướng ra sao, trước phải đem Bạch Vũ tìm ra mới được.

Sa Hoằng đành phải phong tủa Vương thành, mang theo Cẩm vệ quân khắp nơi điều tra.

Bạch Vũ bị người khắp nơi tìm kiếm lúc này vẫn còn đang làm tổ ở trong lồng ngực Dạ Quân Mạc, vặn vẹo thân thể đang nóng lên, vịn chặt lấy Dạ Quân Mạc không buông. Dạ Quân Mạc thật sâu cảm thấy hấn đang tự tìm khổ, bất đắc dĩ ôm Bạch Vũ ngâm mình ở trong băng trì.

Nước ao lạnh lẽo làm cho Bạch Vũ thoải mái hơn, cả người ở trong nước nhẹ nhàng bay bổng, chợt đi vào giấc mộng, trở về giấc mộng lần trước ở cái sơn động kia.

Dạ Quân Mạc đứng ở đối diện nàng, một bàn tay bị giữ lại, con ngươi hàn tinh lạnh lùng nhìn nàng.

Bạch Vũ bĩu môi, vẻ mặt ủy khuất, “Ngươi bỏ nhào về phía trước để làm gì? Khó trách cô cô nói nam nhân đều là sắc quỷ!”

Dạ Quân Mạc khuôn mặt lạnh lùng hiện lên châm chọc, “Biết còn dám để cho ta ở cùng với ngươi, ngươi không phải gặp những người khác cũng tùy tiện như vậy?”

”Mới không có! Ta chỉ yêu cầu ngươi theo bồi ta. Người khác có nghĩ đến, ta cũng không cần đâu!” Bạch Vũ đứng lý hợp tình phản bác.

”Vì cái gì?”

”Bởi vì bọn họ rất xấu.”

Dạ Quân Mạc: “.....”

Bạch Vũ bỏ lại Dạ Quân Mạc, trở về cung điện, thẳng đến buổi tối mới lén lút lại đây, nấu một chén thuốc chữa thương cho Dạ Quân Mạc, “Thượng Quan Vân Trần ca ca còn chưa có buông tha đâu, vẫn

còn đi khắp nơi tìm người, người rớt cuộc là có thân phận gì, có thể khiến cho hấn tìm lâu như vậy?”

Dạ Quân Mạc trầm mặc.

Bạch Vũ cũng không trông cậy vào hấn trả lời, sau khi nhìn thấy hấn uống thuốc xong, bỏ nhào về phía quần áo của hấn.

”Người làm cái gì?” Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhìn nàng.

”Bôi dược lên cho người, thương thế của người nghiêm trọng như vậy, chỉ uống thang dược thì làm sao mà đủ? Còn phải thoa ngoài da.”

Gân xanh trên trán Dạ Quân Mạc không tự giác nhảy lên vài cái, “Ta tự mình làm.”

”Nhưng phía sau lưng người cũng không với tới được.” Bạch Vũ không đợi Dạ Quân Mạc phản kháng, thuận thực cắt áo choàng của hấn, thấy thân thể Dạ Quân Mạc che kín đầy miệng vết thương.

Có vết thương mới, vết thương cũ, còn có vết thương cũ kỹ đã hơn mười năm.

Dạ Quân Mạc chỉ mới là một thiếu niên, vết thương cũ kỹ này có thể là lúc hấn còn là đứa nhỏ lưu lại, vết sẹo rất nhiều, phần lớn đều là vết thương do roi da cùng que hàn nóng cháy lưu lại.

Thế nhưng hạ độc thủ với một đứa nhỏ, người nào nhẫn tâm như vậy?

Bạch Vũ trong lòng không hiểu vì sao lại tê rần, ngón tay nhẹ nhàng sờ qua những vết thương cũ kỹ này, “Đau không?”

Dạ Quân Mạc trong đôi mắt hiện lên một tia mê mang. Đau không? Chưa từng có người hỏi qua hấn đau không, hấn từ lúc còn nhỏ liền nhận sứ mệnh tạo lập gia tộc, hấn kế thừa lực lượng người khác tha thiết ước mơ, hấn được định trở thành vương giả cao cao tại thượng, nhưng chưa ai từng hỏi qua hấn nghĩ như thế nào.

Độ ấm trên đầu ngón tay Bạch Vũ như một dòng nước ấm, lặng yên không một tiếng động tiến vào trái tim đích lạnh băng cứng rắn của hấn.

Bạch Vũ tay chân nhẹ nhàng rắc thuốc bột lên miệng vết thương của hấn, “Sẽ đau đó, ngươi kiên nhẫn một chút.”

Dạ Quân Mạc nhắm mắt lại, trầm mặc không phát ra một tia âm thanh.

Chương 89: Dưỡng thương (3)

Dược tốt nhất, Bạch Vũ lấy ra một cái cặp lồng đựng thức ăn, từ bên trong lấy ra năm sáu đĩa đồ ăn, cười tủm tỉm đem bát đũa đưa cho Dạ Quân Mạc, “Ăn đi, đây là ta tự tay làm, cô cô bọn họ ăn đều nói rất ngon.”

Chỉ sợ là bọn họ chỉ gạt người thôi? Dạ Quân Mạc không ôm hy vọng gấp lên một miếng thức ăn chay, lại lập tức bị hương vị làm cho kinh ngạc, tay nghề Bạch Vũ đích thế nhưng có thể đem thức ăn chay bình thường làm ra hương vị thịt!

Hắn ngẩng đầu, phát hiện đôi mắt Bạch Vũ đang trông mong nhìn hắn, “Ta muốn ăn cá.”

Dạ Quân Mạc nâng mi.

”Cá có xương, người giúp ta lấy ra được không?”

Dạ Quân Mạc: “.....”

”Ta đã giúp người bơi được, người phải giúp ta lấy xương!” Bạch Vũ đúng lý hợp tình yêu cầu.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng, “Ta không yêu cầu người hỗ trợ.”

”Nhưng ta đã giúp người, người không thể phủ nhận. Hơn nữa ta còn giúp người giấu diếm, không đem người giao ra, ta còn nấu cơm cho người ăn, còn giúp người chữa thương, ta là ân nhân của người, ta không cần người lấy thân báo đáp, người giúp ta gỡ

xương cá ra là được rồi.....” Bạch Vũ lái nhai cảm rằm.

Dạ Quân Mạc cuối cùng cũng thỏa hiệp, hẳn cảm thấy nếu hẳn không động thủ, Bạch Vũ có thể vẫn tiếp tục lái nhai, giày vò lỗ tai hẳn không chai thì không dừng lại.

Dạ Quân Mạc chưa từng làm loại chuyện mặc danh kỳ diệu gỡ xương cá này, ở trong thịt cá gỡ nửa ngày, đem một con cá nguyên vẹn đâm thành từng mảnh nhỏ, vậy mới thấy không dễ dàng lấy ra thịt cá.

Bạch Vũ không chút chê bai, thực vừa lòng ăn vào bụng.

Ba ngày sau, Bạch Vũ mỗi ngày đều đúng hạn đến sơn động, mang thuốc trị thương cùng đồ ăn đến cho Dạ Quân Mạc. Nàng gần đây đặc biệt thích ăn cá, mỗi ngày đều thay đổi làm đa dạng các loại cá mang cho Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc âm nghiêm mặt giúp nàng gỡ xương cá ba ngày, thương thế trên người cuối cùng cũng gần tốt, vết sẹo cũ cũng được Bạch Vũ dùng thuốc mỡ trừ sẹo làm biến mất.

”Người từ hôm nay trở đi đừng cực khổ uống dược nữa, theo bồi ta đi ra ngoài chơi đi.” Bạch Vũ ăn uống no đủ, lười biếng tựa vào trên người Dạ Quân Mạc, sôi nổi như một con mèo nhỏ nhàn hạ.

Dạ Quân Mạc nhìn thoáng qua Bạch Vũ bên cạnh, hờ hững hỏi: “Đi đâu?”

”Ta mang người đi đến một nơi rất tốt, một nơi chỉ có ta có thể đi. Cam đoan Thượng Quan ca ca cùng Ngọc tỷ tỷ sẽ không phát hiện ra người.” hai mắt Bạch Vũ vụt sáng lên, ánh mắt ngập nước như bảo thạch sáng ngời.

Nàng cởi bỏ xiềng xích cho Dạ Quân Mạc, túm hắn ra khỏi sơn động.

Hai người lén lút tiêu sái hơn nửa ngày, đi tới trước một tòa cổng vòm cổ xưa thật lớn.

Dạ Quân Mạc giống như đang trôi nổi ở trên đám mây nhìn cổng vòm cổ xưa, khiếp sợ không thôi.

Nơi này là cổng vào không gian mà Thần Sáng Thế viễn cổ lưu lại.

Khó trách Bạch Vũ nói chỉ có nàng mới có thể đi vào, nếu không có huyết mạch Sáng Thế che chở, cầu thang đại môn liền và thông nhau đều không thể đi lên, càng không thể đi vào không gian.

”Chúng ta đi thôi.” Bạch Vũ túm Dạ Quân Mạc đi lên cầu thang bạch ngọc.

Một cỗ lực lượng bài xích lập tức ảnh hưởng đến trên người hai người, Dạ Quân Mạc cảm thấy trọng lực ngàn cân áp thật mạnh ở trên người hắn, hai chân như bị dính chì, mỗi một bước đi đều thập phần gian nan.

Bạch Vũ đi cũng rất chậm, nàng có được huyết mạch Sáng Thế, cũng được không gian bảo hộ, nhưng đồng dạng cũng chịu áp lực.

Đi đến một nửa, Dạ Quân Mạc cảm thấy vô lực quay đầu đi xuống, hắn đã va chạm vào điểm mấu chốt của không gian, nếu còn đi xuống, sẽ bị lực lượng Sáng Thế Thần phá tan thành từng mảnh. Nếu không phải Bạch Vũ lôi kéo hắn đi vào, thì hắn đã sớm chết.

Hắn nhìn về phía Bạch Vũ, Bạch Vũ cũng nhìn về phía hắn, một chút ý tứ buông tha cho hắn đều không có.

Chương 90: Dưỡng thương (4)

Bạch Vũ giống như tiểu hài tử vươn hai tay ra hướng về phía hắn, “Ôm một cái.”

Dạ Quân Mạc: “.....”

”Ta mệt mỏi, người ôm ta đi lên được không?”

”Không được!”

”Người cõng ta đi lên cũng được.”

Khuôn mặt tuần tú của Dạ Quân Mạc hoàn toàn bị biến đen, “Ta không có khả năng tiến vào không gian Sáng Thế Thần.”

”Ai nói? Đó là không gian của ta, ta nói người có thể đi vào, thì người có thể vào!” Bạch Vũ không đợi Dạ Quân Mạc nói nữa, trực tiếp bổ nhào qua, nằm úp sấp trên lưng hắn.

Dạ Quân Mạc cõng Bạch Vũ trên lưng, cảm thấy nàng rất nhẹ, một chút sức nặng đều không có. Hắn chuyển động cước bộ một chút, ngạc nhiên phát hiện áp lực lại giảm bớt.

Áp lực giảm bớt cũng không rõ ràng, vẫn giống như trước áp ở trên người hắn, nhưng không có sát ý như lúc trước. Dạ Quân Mạc đột nhiên hiểu được nguyên nhân Bạch Vũ dính vào trên người hắn, có Bạch Vũ bên người mới có thể đi vào không gian.

Hắn cõng Bạch Vũ trên lưng vững vàng bước lên bậc thang, đi về

hướng công vòm. Đầu Bạch Vũ tựa vào bờ vai của hắn, có chút mỏi mệt nỉ non, “Trên người người có cỗ hương vị rất dễ chịu, người dùng loại huân hương gì vậy?”

”Không có.”

”Thật vậy chẳng?” Bạch Vũ chớp chớp hàng lông mi thật dài, “Ta thích hương vị của người, người về sau có thể thường xuyên công ta được không?”

“..... Người thường xuyên để cho người khác công người?” Dạ Quân Mạc thản nhiên hỏi.

Bạch Vũ nghĩ nghĩ, “Chỉ có cô cô công ta.”

”Cha nương người đâu?”

”Nương ta sinh hạ ta xong phải đi thế giới khác. Cha ta ở thời điểm ta 5 tuổi cũng đi thế giới khác, sau đó hắn mang theo Ngọc tỷ tỷ quay về Sáng Thế Thần điện, cho tới bây giờ không có tới nhìn qua ta, thẳng đến thời điểm hắn chết ta mới nhìn thấy hắn. Cô cô nói hắn không có xem ta như nữ nhi, bảo ta không cần phải thương tâm.....” Bạch Vũ nghiêng đầu, có chút ưu thương nói thầm.

Cước bộ Dạ Quân Mạc dừng lại một chút. Huyết mạch của duy nhất Sáng Thế Thần, tiểu công chúa tôn quý nhất thiên hạ, cũng chỉ là đứa nhỏ không cha không mẹ, thậm chí giống hắn khi sinh hạ vận mệnh đã được định sẵn.

Nhưng nàng vì cái gì còn có thể sống không lo không nghĩ như vậy, đơn thuần giống như thủy tinh, không hận, cũng không oán, lại vừa ngốc vừa vụng về, người nào sẽ tin tưởng?

Một góc tâm tính thiện lương trong trái tim giá lạnh của Dạ Quân Mạc có hơi hơi xúc động một chút, dùng sức cõng Bạch Vũ trên người.

Bạch Vũ nằm trên người Dạ Quân Mạc, giống như tìm được bến đỗ ấm áp nhất, an tâm ngủ.

Thời điểm nàng tỉnh dậy lần nữa, đã được nằm ở trên giường ấm áp, Dạ Quân Mạc tựa vào bên giường, dùng một đôi con ngươi đen sâu không thấy đáy nhìn nàng.

Bạch Vũ ngẩn ngơ một chút, mới hiểu được nàng đã tỉnh, vừa rồi chính là mộng. Ta ở trong mộng như thế nào hào phóng như vậy? Chẳng lẽ bởi vì là nằm mộng, mới có thể không kiêng nể gì mà giểu cợt mỹ nam?

Bạch Vũ nhìn Dạ Quân Mạc bên người, không tự giác mặt đỏ lên, đem chăn kéo lên trên người, “Ta đang ở đâu?”

”Địa phương an toàn.” Dạ Quân Mạc mặt không chút thay đổi trả lời.

Bạch Vũ nhớ tới nàng lúc trước bị trúng Mỹ Nhân Hương, trong lòng cả kinh, xúc chăn lên nhìn, quần áo của nàng toàn bộ đã bị thay đổi, cả khuôn mặt nhất thời trắng bệch, “Dạ Quân Mạc, ngươi đã làm cái gì?”

”Nàng trúng độc, ta đem nàng ném vào trong nước lạnh.”

Bạch Vũ nhẹ nhàng thở ra, “Ta ngủ bao lâu?”

Dạ Quân Mạc vươn hai ngón tay.

”Hai giờ?”

”Hai ngày.”

”Nói bậy! Ta như thế nào có thể ngủ lâu như vậy?” Bạch Vũ kinh ngạc không thôi.

Trong con người thâm thúy của Dạ Quân Mạc hiện lên một tia nhìn không thấu, thân hình cao ngất đột nhiên đè ép xuống, khuôn mặt lạnh lùng phóng đại ở trước mắt Bạch Vũ, “Theo ta đi.”

Bạch Vũ khó hiểu nháy mắt mấy cái, “Đi đâu?”

Chương 91: Mỹ nhân hương

Edit: V.O

”Ta đã nghĩ qua, phải đem nàng giữ ở bên người mới yên tâm.” Hấn muốn lập tức mang Bạch Vũ theo bên người, một tắc cũng không rời bảo hộ nàng, chiếu cố nàng.

Hấn vốn định chậm rãi làm cho Bạch Vũ thừa nhận hấn, nhưng hiện tại hấn chờ không được. Bạch Vũ lần này bị trúng độc, lần sau sẽ là cái gì? Hấn thật vất vả mới tìm được nàng, hấn không muốn lại mất đi nàng.

Bạch vũ rụt lui vào trong chăn, “Nhưng ta còn có chuyện phải làm.....”

”Ta giúp nàng làm, ta hiện tại sẽ đi tiêu diệt Bắc La.”

“.....” Bạch Vũ nhìn vào tinh mâu sâu thẳm của Dạ Quân Mạc, rầm rì nói: “Có một số việc..... Người không giúp được ta.”

Thần sắc Dạ Quân Mạc không thay đổi, lưu quang nơi đáy mắt lại tối sầm một chút.

Hấn đứng lên, khôi phục bình tĩnh, “Mấy ngày nay ở lại bên cạnh ta dưỡng thương đi.”

Bạch Vũ gật đầu đáp ứng, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, ta có thương thế gì mà phải dưỡng? Ta rõ ràng chỉ là trúng độc, được hiệu đã tiêu biến rồi, vì cái gì còn phải nằm ở nơi này?

Nàng ngồi dậy, tựa vào đầu giường, gọi tiểu Thanh ra.

Sau khi tiểu Thanh lên tới Nhị giai, Bạch Vũ còn chưa có nhìn kỹ qua nó. Lên tới Nhị giai quả nhiên không giống với lúc trước, lớn lên không ít. Lực công kích của linh thuật cực hạn có thể đạt tới 33 điểm, có thể dùng một chiêu trong một giây tiêu diệt toàn bộ Triệu hoán thú Nhị giai bình thường!

Đương nhiên nhược điểm của tiểu Thanh vẫn rất rõ ràng, sức chịu đựng cùng lực phòng ngự quá yếu.

Nhưng Bạch Vũ cũng không cần những điều đó, nàng chính là muốn bồi dưỡng tiểu Thanh thành Triệu hoán thú có lực công kích siêu cường, linh thuật bị động cũng có thể tiếp tục tăng khả năng sát thương.

Nàng để cho ngọn lửa của tiểu Thanh dung nhập lực lượng Địa Nguyên Chân Hỏa. Lực lượng Địa Nguyên Chân Hỏa vô cùng cường đại, nhưng quá trình cũng rất thông thả. Tiểu Thanh ở trong quá trình hấp thu phải có đủ linh khí bảo hộ, Bạch Vũ đem 10 điểm linh lực còn thừa trong linh mạch toàn bộ chuyển qua cho tiểu Thanh.

Bạch Vũ tu luyện ba ngày, Dạ Quân Mạc liền chiếu cố nàng ba ngày, trừ bỏ tinh thể cùng dược liệu ở ngoài, các loại mỹ thực cuồn cuộn không ngừng được đưa vào phòng của nàng.

Bạch Vũ cảm thấy ở cùng Dạ Quân Mạc, nàng sẽ thành tiểu trư, mới vài ngày đã bị nuôi ăn đến mức béo lên rất nhiều.

Trong vương thành, Sa Hoảng dẫn người đi tìm chung quanh ba ngày, rốt cục tìm tới Công hội Triệu hoán sư.

Thương trưởng lão không chút nào che dấu nói cho bọn họ biết Bạch Vũ ở nơi đó.

Đông Nhạc Quận vương có chút kỳ quái: “Bạch Vũ như thế nào lại ở nơi đó của các ngươi?”

”Nàng trúng độc, hướng chúng ta cầu cứu. Chúng ta tự nhiên không thể bỏ mặc.” Thương trưởng lão nghiêm trang bịa chuyện.

Lúc Âm Ưng chạy tới phân phó hần giúp Bạch Vũ giải quyết tốt hậu quả, hần còn cảm thấy kỳ quái Âm Ưng như thế nào quen biết được Bạch Vũ, bất quá hần cũng không dám hỏi nhiều, một ngụm đáp ứng. Lúc trước hần cũng rất xem trọng Bạch Vũ, cho dù Âm Ưng không có yêu cầu hần cũng sẽ hỗ trợ.

”Nàng hiện tại thế nào?” Sa Hoằng vừa nghe Bạch Vũ trúng độc, lập tức sốt ruột.

”Đã không có việc gì, nhưng còn cần nghỉ ngơi.” Thương trưởng chấm dứt chuyện này nói.

Liễu Vô Song cười lạnh, “Không có việc gì cũng vừa lúc, nàng ta giết đường đệ Liễu Thiệu Nguyên của ta, thỉnh Công hội Triệu hoán sư đem nàng ta giao ra đây.”

Thương trưởng lão vuốt vuốt râu dài rất có khí chất của mình, mắt lạnh nhìn Liễu Vô Song, “Chuyện này không thể được, độc Bạch Vũ cô nương trúng chính là độc dược bị cấm Mỹ Nhân Hương. Dám ở dưới mí mắt Công hội Triệu hoán sư của chúng ta dùng cấm dược, quả thực là không đem Vô Trần Cung để vào mắt, ta hiện tại hoài nghi chính là Liễu Thiệu Nguyên hạ Mỹ Nhân Hương cho Bạch Vũ, ý đồ gây rối!”

Liễu Vô Song sắc mặt đại biến, thề thốt phủ nhận, “Điều đó không có khả năng, chúng ta chưa từng thấy qua bất kỳ cấm dược gì, nói không chừng là Bạch Vũ muốn hạ độc, ngược lại gieo gió gặt bão.”

Thương trưởng lão xem thường, “Liễu gia Đại công tử hôm nay xuất môn quên không mang đầu óc theo sao? Nếu độc là do Bạch Vũ hạ, nàng không uống giải dược trước hay sao? Giải dược Mỹ Nhân Hương là một chọi một, hơn nữa phải dùng trước đó mới có hiệu quả. Ta đã phái người đi đến chỗ Liễu Thiệu Nguyên điều tra, đúng là xét ra được một lọ Mỹ Nhân Hương đã dùng rồi.”

Chương 92: Kết cục

Thần sắc Liễu Vô Song nhất thời thay đổi, cả khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn, “Người vậy mà lên điều tra chỗ ở của chúng ta?”

”Thế thì thế nào? Điều tra cấm dục, là chức trách ở chỗ chúng ta.” Thương trưởng lão khinh thường đem bình dục được xét ra ném xuống đất.

Đông Nhạc Quận Vương lạnh lùng nhìn Liễu Vô Song, “Liễu Vô Song, chuyện này tựa hồ là Liễu gia các người nên cho ta một cái công đạo.”

”Ta không biết, ta chưa từng thấy qua bình dục này. Chuyện cấm dục chính là một mình Liễu Thiệu Nguyên làm, cùng Liễu gia chúng ta không có quan hệ.” Liễu Vô Song sắc mặt xanh mét, lập tức đem tất cả mọi chuyện đều đổ lên trên người Liễu Thiệu Nguyên.

”Có quan hệ hay không, người nói không tính, ta vẫn còn đang tiếp tục điều tra.” Thương trưởng lão sâu kín nói.

Sắc mặt Liễu Vô Song âm trầm, không nói thêm cái gì nữa liền cáo từ.

Đông Nhạc Quận Vương cười nhìn về phía Thương trưởng lão, “Lần này ít nhiều cũng nhờ người, lão bằng hữu. Bạch Vũ là một Triệu hoán sư rất có tiềm lực, ta rất coi trọng nàng, nhưng mà người cũng biết nàng sao?”

”Thời điểm nàng đến chúng thực thì ta đã biết nàng, ta còn cố ý viết

một phong thư đề cử nàng với người. Như thế nào, người không nhận được sao?” Thương trưởng lão lấp bắp kinh hãi.

Đông Nhạc Quận Vương nhớ tới nội dung trong lá thư này, còn có cái gì không rõ nữa, “Người đâu, đem Hoàn Tố Âm mang lại đây cho ta.”

Hoàn Tố Âm nhìn thấy phong thư ở trước mặt Đông Nhạc Quận Vương, thanh âm bắt đầu run rẩy, “Phụ vương, con.....”

”Người không chỉ thay đổi phong thư này đi? Mang Liễu Thiệu Nguyên tiến vào doanh địa, sao ngay cả ta không biết người cùng Liễu gia có quan hệ tốt như vậy?” Đông Nhạc Quận Vương chấp hai tay ra sau lưng, từ trên cao nhìn xuống nàng ta, giọng điệu lạnh như băng giống như trời đông giá rét cơ hồ khiến nàng ta bị đông cứng.

Hoàn Tố Âm cả người run rẩy, thất kinh biện giải, “Không phải, con chỉ là xem bọn hắn là khách.....”

”Khách? Bách Lý Vân Diễm cũng là khách sao? Người vì sao lại nghe lời của nàng ta?”

Hoàn Tố Âm trên mặt nhất thời mất đi huyết sắc, một mảnh trắng bệch.

”Ta thu người làm nghĩa nữ còn chưa đủ sao? Thế nhưng vì lợi ích đi tư thông với Bắc La. Coi như vì phần tình cảm nữ nhi này, ta sẽ không thể giết người, rút đi.” Đông Nhạc Quận vương lãnh khốc phát tay, thị vệ lập tức đem Hoàn Tố Âm kéo ra ngoài.

Hoàn Tố Âm khóc hô, “Phụ vương, con sai lầm rồi..... Người bỏ qua cho con lần này đi.....” Nàng ta đã bị phế đi linh mạch, lại bị Đông Nhạc Quận vương đuổi đi, như vậy nàng ta sẽ hoàn toàn mất đi thế

lực để dựa vào, trở thành một phế nhân, cho dù còn sống, cũng sẽ sống rất thảm.

Đông Nhạc Quận Vương mắt điếc tai ngơ không thèm nghe, hẳn tuyệt đối sẽ không lưu tình với một kẻ phản bội.

Không quá hai ngày, chợt nghe nói Hoàn Tố Âm mặc danh kỳ diệu chết ở trong ngôi miếu đồ nát ngoài thành, Liễu gia bởi vì tư tàng một lượng lớn cấm dược bị Vô Trần cung tiêu diệt, làm khiếp sợ sáu quốc.

Thời điểm Bạch Vũ nghe được mấy tin tức này, chỉ lười biếng tựa vào trên người Dạ Quân Mạc phơ nểng, “Hoàn Tố Âm đã chết? Đột nhiên như vậy!”

”Tiếp qua vài ngày, có lẽ Bắc La sẽ tự tiêu diệt chính mình.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ không nói gì, đây là xem nàng như ngọc tử? “Ta ở trong này ngây ngọc đủ lâu rồi, nên trở về doanh địa.”

”Tiếp tục dưỡng thân.”

”Dưỡng nữa ta quả thật sẽ biến thành trư mất!” Bạch Vũ tỏ vẻ kháng nghị. Độc nàng trúng đã sớm bị thanh trừ sạch sẽ, tiểu Thanh cũng đã tu luyện xong Địa Nguyên Chân Hỏa. Bây giờ chỉ còn cách Triệu hoán đại hội hai tháng, Đông Nhạc cũng nên bắt đầu xác định danh ngạch, nàng phải quay trở về.

Dạ Quân Mạc có chút u oán đích nhìn nàng, vạn năm trước Bạch Vũ sống chết đuổi theo hắn, hiện giờ lại đến phiên hắn đến đuổi theo nàng, đây là báo ứng sao?

Bạch Vũ phải trở về, hẳn chung quy cũng không thể ngăn cản không buông, “Nếu nhất định phải đi, mang ta theo đi.”

”Cái gì?” Bạch vũ vẻ mặt mê man, “Ta phải về doanh địa, người theo ta trở về làm gì?”

Dạ Quân Mạc tà mị gợi lên khóe môi, sủng nịch sờ sờ tóc của nàng, “Ta sẽ canh giữ ở bên cạnh nàng.”

Chương 93: Nhạc Kỳ Nhân

Edit: V.O

Bạch Vũ rời đi biệt viện dưỡng thương, trước đi một chuyến đến Công hội Triệu hoán sư, đem 50 ly Phi Hồng Chi Nguyệt đã làm xong trước khi đấu giá hội tổ chức giao cho nghiệp đoàn, đưa cho Thương trưởng lão một quyển sách nhỏ viết tay, là một quyển Thượng phẩm Linh thuật Thủy hệ nàng từ trong trí nhớ tìm ra được. Nói muốn cầm cái này đổi lấy Địa Nguyên Chân Hỏa, Bạch Vũ tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Thương trưởng lão nhìn một chút quyển sách thô ráp kia, trông mắt cả kinh thiếu chút nữa trừng ra.

Bản Thượng phẩm Linh thuật này giá trị tuyệt đối không thua gì Địa Nguyên Chân Hỏa, nữ nhân ở bên người Dạ Quân Mạc năng lực quả nhiên là nhân vật không đơn giản, tùy tiện liền có thể xuất ra linh thuật lợi hại như vậy, đem Địa Nguyên Chân Hỏa đưa cho Dạ Vũ chính là một chút cũng không thiệt.

Thương trưởng lão cười toe toét, hạ quyết tâm về sau Dạ Vũ lại muốn đồ vật gì, nhất định phải hai tay dâng lên.

Bạch Vũ thu hồi tinh thể thứ phẩm, cũng giống như lần trước, chọn mua một đồng dược liệu, mới không nhanh không chậm về tới doanh địa.

Đến chân núi, liền gặp một đám người, Sa Hoằng, Chu Thanh Hà, Chu Tam Thiếu cùng với bảy tám người Bạch Vũ không biết mặt. Trừ

bỏ Sa Hoằng ở ngoài, những người khác đều quay chung quanh một cô nương có khuôn mặt tinh xảo, giống như sao quanh trăng sáng đem nàng vây ở giữa, ánh mắt đều mang theo lấy lòng nhìn nàng.

”Bạch Vũ, ngươi như thế nào trở lại? Cũng không nói một tiếng, ta đi Công hội Triệu hoán sư đón ngươi.” Sa Hoằng kinh hỉ chạy đến bên cạnh Bạch Vũ.

Bạch Vũ tò mò chỉ chỉ cô nương kia, “Các ngươi tới đón tiếp nàng?”

”Đúng, hôm nay thực vừa vặn, Nhạc Kỳ Nhân cũng đã trở lại. Muội ấy là nữ nhi thân sinh của Quận vương, cũng là cô nương nhỏ tuổi nhất trong doanh, cho nên tất cả mọi người đều tới đón muội ấy.”

Nguyên lai là Quận chúa chân chính, khó trách một đám người nịnh bợ. Bạch Vũ nhớ rõ hình như Nhạc Kỳ Nhân là cao thủ bài danh đệ Nhị của doanh địa, hơn nữa bối cảnh thâm hậu, thực lực cũng không thua kém.

Bạch Vũ không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần, vừa vặn nhìn thấy Chu Tam Thiếu ở bên cạnh Nhạc Kỳ Nhân, chỉ vào Bạch Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Quận chúa, chính là nàng ta!”

Ánh mắt Nhạc Kỳ Nhân sắc bén chuyển hướng về phía Bạch Vũ, ánh mắt mang theo hàn ý lạnh thấu xương giống như chim ưng nhìn chăm chăm con mồi, “Ngươi chính là Bạch Vũ?”

Bạch Vũ nâng mi, “Có chuyện gì?”

”Nghe nói ngươi đoạt thứ tự của Chu ca ca, đoạt Vô Trần bảng của Hoàn Tố Âm tử tử, còn hại chết tử ấy đúng không?”

Bạch Vũ cười ngạo nghễ, “Vô Trần bảng không phải là được tạo ra

để người ta đi tranh đoạt sao? Cũng không ai có thể ngồi cố định mãi được.”

”Hay cho câu không ai có thể ngồi cố định mãi được, khó trách phụ vương nói người rất lợi hại. Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, không bằng người mời ta ăn một bữa cơm. Nếu ta vừa lòng, chuyện này coi như xong, nếu ta không vừa lòng, liền dùng bạo lực để giải quyết.”

Bạch vũ không nói gì, cái này có thể xem như là tiên lễ hậu binh(*)?

(*)tiên lễ hậu binh: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Sa Hoằng nhỏ giọng nói với nàng: “Vị Đại quận chúa này tính tình không tốt, nhưng mười phần là một Cật hóa, chỉ cần người có thể có được những món ăn có thể khiến cho mọi người vừa lòng, vấn đề lớn thế nào cũng có thể giải quyết được.”

Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên, đúng là hiếm thấy! Cư nhiên gặp được một người có sở thích giống nàng.

”VẬY mời đi theo ta, ta cam đoan để cho Quận chúa ăn một bữa vừa lòng.” Bạch Vũ một ngụm đáp ứng, mang theo Nhạc Kỳ Nhân ly khai.

Chu Tam Thiếu nhìn hai người rời đi, lo lắng nhìn về phía Chu Thanh Hà, “Đại ca, vạn nhất Bạch Vũ thật sự làm cho Quận chúa cảm thấy vừa lòng, thì phải làm sao bây giờ?”

”Làm sao có thể? Miệng của Nhạc Kỳ Nhân có bao nhiêu xoi mói người không phải là không biết, hiện tại cho dù mang nàng ta đi Vô Trần tửu lâu tốt nhất, nàng ta cũng đã ăn đến chán ngấy. Trong Vương thành sẽ không có tửu lâu nào có thể làm cho Nhạc Kỳ Nhân

vừa lòng.” Chu Thanh Hà không cho là đúng nói.

Bạch Vũ không mang Nhạc Kỳ Nhân đi bất cứ một tửu lâu nào, mà là đi đến sân viện Dạ Quân Mạc đưa cho nàng dưỡng thương, kỳ thật chính là nằm ở vùng ngoại ô Vương thành cách doanh địa cũng không xa.

Tại phòng bếp các loại nguyên liệu nấu ăn cái gì cần cũng đều có, Bạch Vũ tự mình xuống bếp, vì Nhạc Kỳ Nhân làm một yến hội phong phú một chút, ba món mặn ba món chay cùng một món canh.

Nhạc Kỳ Nhân ngửi được mùi, nước miếng cũng chảy ra, không qua bao lâu liền như gió cuốn mây tan, toàn bộ ăn sạch, cái bụng chổng đờ không nổi phình lên như trái dưa hấu nhỏ.

”Vũ tử tử, ta yêu ngươi quá, vậy mà có thể làm ra thức ăn ngon như vậy!” Nhạc Kỳ Nhân ánh mắt như sao sáng nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ buồn cười, quả nhiên đối với một Cật hóa mà nói, không có gì mà một chút cơm giải quyết không được, nếu có, vậy thì chỉ đành giậm chân!

Lúc trước còn la hét vì Hoàn Tố Âm cùng Chu Tam Thiếu tìm nàng gây phiền toái, ăn cơm xong liền đem tất cả mọi chuyện ném qua một bên, hiển nhiên Nhạc Kỳ Nhân cũng không phải là quyết tâm uy hiếp nàng đến cùng.

Chương 94: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (1)

Hai người trở lại doanh địa, Nhạc Kỳ Nhân đi theo phía sau Bạch Vũ một mực gọi Vũ tử tử, kêu vô cùng thân mật, làm cho con người của mọi người đều rơi xuống, Chu Tam Thiếu tức giận sôi lên.

Chỉ mới vừa đi ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, như thế nào quan hệ lại tốt thành như vậy? Bạch Vũ rốt cuộc là mời Nhạc Kỳ Nhân ăn cái gì, gan rồng mật phượng sao?

Mọi người còn chưa kịp nghiên cứu kỹ càng, đã bị một sự kiện khác hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

Bài danh thi đấu nửa năm một lần của Tiềm Long Vệ sắp bắt đầu rồi, mỗi lần bài danh thi đấu qua đi, bài danh của Tiềm Long Vệ sẽ phát sinh biến động thật lớn, rất nhiều người trong nửa năm, thực lực có tiến bộ nhảy vọt, đều tìm lại, chờ đến lúc bài danh thi đấu thi thố thực lực, trong bồng chốc nổi tiếng.

Bởi vì cách Triệu hoán đại hội chỉ còn lại có hai tháng, lần bài danh thi đấu này sau khi chấm dứt người đạt được ba vị trí đứng đầu chính là người được chọn tham gia Triệu hoán đại hội. Tất cả Tiềm Long Vệ đều đối với bài danh thi đấu lần này cực kỳ coi trọng, xắn tay áo, liều chết cũng muốn giành được một thứ tự tốt.

Nhưng lần bài danh thi đấu này cùng dĩ vãng hoàn toàn khác biệt, không phải lấy lời đài thi đấu làm hình thức luận võ, mà là hành động tiêu diệt.

Lần trước Đông Nhạc Quận vương mang theo Sa Hoảng đi ra ngoài tiêu diệt, hiệu quả lại không tốt, đám đạo tặc này tựa hồ lai lịch không nhỏ, cư nhiên thành lập thành một thế lực rất lớn, tên là Minh Châu Hội!

Đám cường đạo này trên người mỗi người đều đeo một viên minh châu, tính toán kế hoạch rất tinh thông qua một con đường khác ở Đông Nhạc Quận quốc cướp bóc thương hộ, khiến cho thành trì biên cảnh tiếng oán than dậy đất.

Không chỉ có như thế, bọn họ còn nghĩ đến mục tiêu nhắm vào Triệu hoán sư đi rèn luyện bên ngoài một mình. Ở trong rừng cây, hoang mạc mãnh thú hoành hành, thừa dịp Triệu hoán sư cùng mãnh thú tranh đấu, đánh cướp giết người, có đôi khi ngay cả mãnh thú cũng tiêu diệt.

Đám người này hiển nhiên không phải là cường đạo bình thường, mà là một đám đã được huấn luyện, không hề ít Triệu hoán sư tham gia tạo thành đội cường đạo.

Tài nguyên của Đông Nhạc không đủ, bồi dưỡng ra Triệu hoán sư vốn rất thưa thớt, hiện tại đột nhiên xuất hiện nhiều Triệu hoán sư như vậy chạy tới làm thổ phỉ cường đạo. Đông Nhạc Quận vương không thể nhẫn tâm, trước khi tiêu diệt cố ý dùng thành ý khuyên bảo bọn họ gia nhập Đông Nhạc.

Nhưng mà Minh Châu Hội lại đối với khuyên bảo của hắn khinh thường quay đầu, châm chọc khiêu khích, còn tiến hành tập kích quy mô lớn, năm trấn bên trong Bình Thạch thành đều bị bọn chúng cướp sạch.

Đông Nhạc Quận vương dưới cơn giận dữ quyết định tiêu diệt hoàn toàn đám thổ phỉ này. Nhưng bởi vì bọn chúng hành tung bất định,

cũng tìm không thấy hang ổ bọn chúng, Cẩm vệ quân đi tiêu diệt cũng không có hiệu quả gì. Hấn quyết định giao nhiệm vụ bài danh thi đấu lần này cho Tiềm Long Vệ hoàn thành.

Quy tắc phi thường đơn giản, mỗi một cường đạo của Minh Châu Hội trên người đều có hạt châu đặc biệt, sau khi bài danh thi đấu kết thúc, mỗi một hạt châu nộ lên sẽ đại biểu cho một chiến công, cuối cùng sẽ lấy số lượng chiến công để quyết định thứ tự.

Bạch Vũ xem xong quy tắc, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra một tia nghiền ngẫm. Lấy số lượng hạt châu để quyết định thứ tự, cái này đại biểu cho việc không ngừng giết cường đạo để đạt được chiến công, còn có thể tranh đoạt với người một nhà!

Bạch Vũ không tin Đông Nhạc Quận vương sẽ không nghĩ đến chuyện này, bỏ qua tức là ngầm đồng ý Tiềm Long Vệ cạnh tranh.

Dù sao Triệu hoán đại hội có quan hệ đến thực lực của sáu quốc sau này, mỗi một lần Triệu hoán đại hội sẽ thay đổi sự cân bằng thực lực của sáu quốc, sáu quốc hy vọng có thể tuyển ra ba người trẻ tuổi lợi hại nhất của bốn quốc để tham gia Triệu hoán đại hội.

”Lần bài danh thi đấu này cũng không đơn giản. Bạch Vũ, đến lúc đó hai người chúng ta cùng nhau hành động, thấy thế nào?” Sa Hoàng cười mời Bạch Vũ.

Bạch Vũ nâng mi, chuyện tiêu diệt lần này vài người cùng nhau làm tự nhiên so với một người đơn phương độc mã có hiệu quả hơn, chẳng qua nàng hoài nghi Đông Nhạc Quận vương liệu có cho bọn họ có cơ hội để liên hợp hay không. Hay là chọn ra từng người hợp thành một đoàn để hành động, vậy thì không phải dựa vào thực lực, mà là dựa vào nhân duyên.

Chương 95: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (2)

Kỳ vọng của Sa Hoằng cuối cùng cũng không thực hiện được.

Cùng đêm hôm đó Đông thúc đã đi nhận mệnh lệnh, Bạch Vũ bỗng nhiên bị đánh thức, bị người đưa tới một chỗ hoang dã bên ngoài Bình thạch thành. Cùng lúc đó, 52 Tiềm Long Vệ cũng đều được phân biệt đưa tới vùng hoang vu dã ngoại bên ngoài biên cảnh, bài danh thi đấu chính thức bắt đầu, thời gian liên tục một tháng.

Trên đường nếu gặp nguy cơ hoặc là bị thương có thể trở lại phụ cận thành, cũng có thể bóp nát ngọn lửa tín hiệu cầu cứu, để cho người ta đi cứu người, nhưng bài danh thi đấu của người chỉ đến đó là xong.

Bạch Vũ không nói gì đứng dưới hoang mạc trống rỗng nhìn bầu trời đêm, một tháng tới nàng phải ở nơi hoang mạc hoang dã này sống qua ngày, tốt xấu gì trước hết nàng cũng phải ngủ một giấc cái đã.

Nàng tìm đến phía sau rìa một ngọn núi có thể chắn gió, lấy trong nhẫn Bách Vũ ra một cái thảm tiếp tục ngủ.

Trời còn chưa sáng, cứ ngủ cho đã rồi nói sau.....

”Cô nương, cô nương người tỉnh tỉnh.” Bạch Vũ bị một tiếng la đánh thức, mới sáng sớm, một nữ tử trung niên vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, “Cô nương, người tỉnh rồi sao, người như thế nào một mình hôn mê ở trong này? Ta thật lo lắng sợ người bị bão cát chôn vùi.”

“.....” Ta chỉ là ngủ một giấc mà thôi. Bạch Vũ xấu hổ cười cười, nàng đảo mắt qua phía sau nữ tử nhìn mấy đại đội xe ngựa ngừng ở cách đó không xa, “Cám ơn, các người là thương đội?”

“Đúng vậy, chúng ta chuẩn bị đi Cổ thành Bắc La. Nhà người ở nơi nào, có cần chúng ta chở người đoạn đường không?”

“Đại tỳ, tâm người thật tốt, phiền toái người dẫn ta đi Cổ thành đi.” Bạch Vũ vui vẻ đồng ý, không phải nói Minh Châu Hội thích cướp bóc thương đội sao, để xem có thể gặp được hay không.

Bạch Vũ ngồi trên chiếc xe ngựa cuối cùng, lão đảo híp mắt, quan sát bốn phía. Thấy được người hảo tâm cho nàng lên xe chính là nữ chủ nhân của thương đội, những người khác tựa hồ đều là bảo tiêu cùng hộ vệ, rất cảnh giác với nàng.

Xe ngựa đi được nửa ngày, Bạch Vũ cảm thấy có chút không đúng, “Đại tỳ, đi Cổ thành hình như không phải con đường này?”

“Đúng, chúng ta đi đường vòng.” Đại tỳ giải thích nói, “Gần đây phụ cận Đông Nhạc Quận quốc cường đạo đặc biệt nhiều, nhất là con đường đi Cổ thành, cơ hồ đã bị bọn cường đạo ngăn chặn. Vì an toàn, cũng chỉ có thể đi đường vòng mặc dù có chút xa.”

“Thì ra là thế, những thương đội đi Cổ thành đều đã bắt đầu đi bằng đường vòng rồi sao?”

“Đúng, ba ngày trước đã bắt đầu đi rồi.”

Bạch Vũ im lặng, con đường này phỏng chừng cũng không an toàn.

Một trận bão cát cuồng bạo quét qua, tất cả mọi người đều cuống quýt che mặt lại, Bạch Vũ ánh mắt khẽ biến, lạnh lùng nhìn cách đó

không xa, trong cát vàng bay đầy trời, có tới năm sáu tên cầm đại đao trong tay đang đi tới, mỗi người bọn họ trước người đều mang theo một hạt châu màu lam, ở trong cát vàng có thể thấy rõ được.

Minh Châu Hội! Quả nhiên có thể gặp gỡ.

Nhân mã thương đội lập tức khẩn trương, đều xuất ra binh khí, “Người nào?”

Cường đạo Minh Châu Hội cười lạnh, căn bản không đáp lời, đại đao vung lên gọi ra Triệu hoán thú của từng người, xông lên chém giết. Người trong thương đội thấy bọn họ đều là Triệu hoán sư, ngay cả dũng khí phản kháng cũng không còn, cuống quít chạy trốn chết tản ra khắp nơi.

”Muốn chạy trốn? Giết sạch sẽ toàn bộ cho ta!” Tên trùm thổ phi đầu lĩnh âm lãnh cười to, một đao bổ về phía Bạch Vũ.

Oanh ——

Bạch Vũ ném ra một đạo Lưu Hỏa, sát ý nóng cháy thiêu đốt không khí nổ thật mạnh trước ngực tên trùm thổ phi, khiến hắn bị giết chết ngay tại chỗ.

Nhóm cường đạo nhất thời ngừng tay, tức giận nhắm về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ không chút khách khí gọi ra tiểu Thanh, tiểu Thanh phun ra một chiêu Bạo Liệt Lưu Hỏa, uy lực nổ mạnh trong phạm vi lớn bao trùm ở trong cát bụi, đem toàn bộ cường đạo trong một giây giết chết.

Bạch Vũ buồn bực trừng mắt nhìn tiểu Thanh, tốt xấu gì cũng phải

lưu lại một người còn sống chứ, ta còn muốn hỏi một chút hang ổ của bọn họ ở nơi đâu.

Chương 96: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (3)

Edit:V.O

Tiểu Thanh kêu ngạo vỗ vỗ cánh, ngậm toàn bộ hạt châu trên người cường đạo mang trở về cho Bạch Vũ.

Người trong thương đội khiếp sợ nhìn Bạch Vũ, đồng loạt quỳ xuống hướng nàng nói lời cảm tạ, Bạch Vũ nâng bọn họ dậy, thu hồi hạt châu tiếp tục đi đến thương lộ khác, rất nhanh lại gặp thêm một đám cường đạo.

Lần này nàng để lại người sống, nhưng tất cả cường đạo của Minh Châu Hội đều là người hung hãn tàn bạo bỏ mạng đồ đệ, trừ bỏ lão Đại bọn họ ở ngoài sáng, Bạch Vũ cái gì cũng không hỏi được.

Không có biện pháp, Bạch Vũ chỉ có thể ở nơi biên cảnh hoang dã đi lang thang khắp nơi, đã năm ngày trôi qua cũng chỉ có thể sưu tập được 12 khóa hạt châu, nếu cứ tiếp tục như vậy, sau một tháng có thể tiến vào được ba tên đứng đầu tuyệt đối chính là nói giỡn.

Bạch Vũ nhớ tới Sa Hoàng có giảng giải qua hành động của Minh Châu Hội cho nàng, ngoại trừ cướp bóc thương đội, cứ mỗi một đoạn thời gian còn cướp sạch thành trấn biên cảnh. Nàng lúc ấy liền cảm thấy thời gian cùng địa điểm Minh Châu Hội cướp sạch thành trấn không phải lung tung lựa chọn, mà là có quy luật.

Nàng quyết định đi Hôi Thạch thành liền kề Bình Thạch thành nhìn một lát, nếu phán đoán của nàng chính xác, Minh Châu Hội gần đây

chỉ sợ sẽ phải người đi cướp sạch Hôi Thạch thành.

Hôi Thạch thành so với Bình Thạch thành càng nhỏ hơn, nhưng ngoài thành là một mảng rừng to lớn rậm rạp, không có nhiều mảnh thú.

Chu Tam Thiểu đang cùng hai Tiềm Long Vệ khác chật vật chạy trốn ở chỗ sâu trong rừng rậm. Một đám cường đạo Minh Châu Hội mang theo phần lớn Triệu hoán thú đuổi theo phía sau không rời, khắp nơi tìm kiếm bọn họ.

”Dư Tuyên Thủy, La Vạn Mộc, các người không phải là hai thiên tài xếp thứ ba cùng thứ năm của doanh địa chúng ta sao? Như thế nào ngay cả mấy cường đạo cũng đánh không lại?” Chu Tam Thiểu ôm miệng vết thương trên bả vai, trào phúng oán hận hai nam tử cùng đồng hành.

Dư Tuyên Thủy căm tức cắn răng, “Câm miệng, nếu không phải người trêu chọc bọn họ, chúng ta như thế nào sẽ bị phát hiện? Nếu chịu không nổi, thì mau chóng đi cầu cứu đi, lưu lại chỉ biết liên lụy chúng ta.”

”Các người đừng nói nữa, bọn họ đã đuổi tới rồi!” La Vạn Mộc kinh hoảng kêu lên.

Nháy mắt, năm Triệu hoán sĩ Minh Châu Hội xuất hiện ở trước mặt bọn họ, ba người sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Bọn họ đã bị đuổi giết hai ngày hai đêm, từ lúc lần đầu tiên giao thủ linh khí của bọn họ cơ hồ đã bị dùng hết, thậm chí ngay cả linh lực Dư Nguyên Thủy cũng đều dùng hết, Chu Tam Thiểu cũng bị thương, bọn họ hiện tại đã đi đến bước đường cùng.

”Ha ha, ta xem các người còn chạy trốn đi đâu!” Mũi nhọn của binh khí ở trong rừng rậm âm u phát ra hàn ý lạnh thấu xương, năm con Triệu hoán thú lộ ra móng vuốt cùng răng nanh sắc bén, lao thẳng về phía trước.

Hô — —

Một trận gió to quỳ dị nhấc lên, lá rụng bay lên, một bóng dáng màu trắng duyên dáng yêu kiều đáp trên nhánh cây bên cạnh, bên người là một con Hỏa điểu khoác áo choàng lửa ngạo nghễ giương cánh, ngọn lửa hỗn loạn đánh xuống, một cỗ khí thể cuồng bạo mở ra, nháy mắt nhấc lên một mảnh biển lửa.

Triệu hoán thú bổ nhào qua cơ hồ chưa kịp tới gần liền tiêu hao sức chịu đựng mà tan biến, hai cường đạo ở khoảng cách gần nhất trực tiếp đột tử ngay tại chỗ, ba người còn lại bị đánh bay ra ngoài, hộc máu tươi, hoảng sợ đứng lên, quay đầu bỏ chạy.

Thân ảnh mảnh khảnh trên nhánh cây thả người nhảy xuống, không chút do dự đuổi theo.

Chu Tam Thiếu sắc mặt xanh mét nhìn bóng dáng của nàng, trong mắt tràn đầy khiếp sợ: “Bạch Vũ!”

Dư Tuyên Thủy cùng La Vạn Mộc cũng kinh ngạc nhìn nhau, vừa rồi là Bạch Vũ sao? Người vừa tới doanh địa còn chưa xuất hiện trước mặt mọi người vài lần liền nháo ra những chuyện lớn chính là Bạch Vũ đó sao?

Bọn họ lúc trước cùng Liễu Thiệu Nguyên luận bàn bị đả thương, sau lại nghe nói Bạch Vũ giết chết Liễu Thiệu Nguyên, bọn họ cảm thấy chỉ là trùng hợp, còn muốn tìm Bạch Vũ tỷ thí một chút. Hiện tại, đáy lòng bọn họ chỉ có khiếp sợ, tâm tư muốn tỷ thí không còn sót lại chút

gi.

Chương 97: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (4)

Edit:V.O

Chu Tam Thiểu hừ lạnh một tiếng, nhân cơ hội đem hạt châu trên thi thể thu vào.

Không qua bao lâu, Bạch Vũ xử lý xong ba người quay trở lại, phát hiện hạt châu trên thi thể không thấy, vươn tay về hướng Chu Tam Thiểu, “Lấy ra.”

”Dựa vào cái gì? Ta lấy được thì chính là của ta.” Chu Tam Thiểu cứng như sắt nói.

Dư Tuyên Thủy cùng La Vạn Mộc ánh mắt như thấy kẻ ngu si nhìn hần, Bạch Vũ vừa ra tay liền một giây giết chết năm tên cường đạo mà bọn họ không đối phó được, người thế nhưng còn dám ở trước mặt nàng cứng như sắt, đầu óc bị vào nước sao!

Răng rắc — —

Một tiếng gãy xương khiến người khác cảm thấy đau xót vang lên, Bạch Vũ không chút khách khí đánh gãy chân Chu Tam Thiểu, đánh cho hần ngã lăn trên mặt đất, bắt đầu tìm kiếm hạt châu trên người hần.

”Ngươi, ngươi dám đánh ta..... Giết hại đồng môn..... Ta phải nói cho Quận vương, ta muốn giết ngươi!” Chu Tam Thiểu giống như giết heo kêu lên thảm thiết.

Bạch Vũ không chút để ý lấy hạt châu trên người Chu Tam Thiểu lại, tổng cộng mới có 8 cái, “Đi cáo đi. Nếu ngươi có thể sống sót trở về.”

Chặt đứt chân, linh khí hao hết, nếu ở lại tùy thời sẽ có cường đạo vào trong rừng, thì chỉ có chờ chết.

Chu Tam Thiểu phản hận cắn răng, bắt đắc dĩ bóp nát tín hiệu cầu cứu của hắn, “Thối biểu - tử, ngươi chờ đó cho ta, Chu gia chúng ta sẽ không bỏ qua ngươi..... A ——”

Ánh mắt Bạch Vũ lãnh khốc như đao đảo qua Chu Tam Thiểu, sát khí ngưng tụ lặng yên khuếch tán, lưu loát đánh gãy một cái chân khác của Chu Tam Thiểu, “Ngươi có tin ta hiện tại sẽ giết ngươi không?”

Chu Tam Thiểu rùng mình một cái, cảm thấy cả người lạnh lẽo, khí lạnh từ cột sống chạy lên phía trên, một câu cũng không dám nói. Hắn có loại cảm giác, Bạch Vũ không giết hắn chính là nhìn mặt mũi Đông Nhạc Quận vương mới không động thủ mà thôi, Bạch Vũ căn bản là không đem Chu gia để vào mắt.

Bạch Vũ nhìn về phía hai người khác, nhận ra hai người bọn họ lag hai Tiềm Long Vệ xếp hạng gần đầu tương đối gần nhau, “Nơi này còn có bao nhiêu giặc cướp?”

”Hắn là còn hơn hai mươi người, trong đó có hơn phân nửa đều là Triệu hoán sĩ.” Dư Tuyên Thủy nhanh chóng trả lời.

Hơn hai mươi người, cũng không tệ lắm, đến bắt một đám cá to. Bạch Vũ đưa cho Dư Tuyên Thủy cùng La Vạn Mộc mỗi người một Linh quả, “Chúng ta cùng đi đem bọn họ một lưới bắt hết, thế nào?”

Hai người không nghĩ tới Bạch Vũ chẳng những không đoạt đồ của

bọn họ, còn đưa cho bọn họ Linh quả, nào có đạo lý không đáp ứng, dứt khoát ăn Linh quả, rồi đi theo Bạch Vũ.

Dur Tuyên Thủy là Triệu hoán sư Thủy hệ, tu luyện Linh thuật Nhu Tình Thủy Lao có thể đem người vây khốn. La Vạn Mộc là Triệu hoán sư Mộc hệ, lực công kích không cao, nhưng có thể trong chiến đấu trợ giúp Triệu hoán thú khôi phục sức chịu đựng.

Hai người nghênh ngang tiêu sái ở trong cánh rừng, gặp được cường đạo. Dur Tuyên Thủy lập tức vây khốn đối phương, La Vạn Mộc phụ trách phối hợp tác chiến, Bạch Vũ dứt khoát lưu loát tiêu diệt địch nhân. Cho dù không cần linh thuật, Hỏa Diễm phá hoại kinh người của tiểu Thanh cũng làm cho đối thủ không có cơ hội phản kháng.

Không quá hai ngày, ba người đã đem đám giặc cướp này dọn dẹp sạch sẽ.

Bạch Vũ cầm đi hơn phân nửa chiến lợi phẩm, tổng cộng 14 khóa hạt châu, còn lại Dur Tuyên Thủy cùng La Vạn Mộc chia đều.

Trong đáy lòng hai người rất cảm kích Bạch Vũ, chẳng những không giành hạt châu của bọn họ, còn mang theo bọn họ đi đoạt hạt châu, chỉ cần là thứ bọn họ cướp được trên người cường đạo, Bạch Vũ cũng không lấy đi, bọn họ lấy ít cũng thấy đủ rồi.

"Nhóm cường đạo này đã bị diệt trừ, ta tính toán đi đến phụ cận Bình Thạch thành, các người có muốn đi cùng ta không?" Bạch Vũ hỏi.

"Đi, đương nhiên đi!" Đi theo Bạch Vũ đoạt đồ vật này nọ quả thực không cần mất quá nhiều sức lực, cơ hồ toàn bộ đều là một chiêu trong một giây giết chết, đơn phương ấu đả! Bọn họ lấy được gì đó nhìn như ít, nhưng so với khi chỉ có hai người bọn họ còn có hiệu

quá hơn.

Chương 98: Bài danh thi đấu, tiêu diệt (5)

Tiêu diệt được nhiều cường đạo như vậy, Bạch Vũ cuối cùng cũng lấy được một ít manh mối, biết được hang ổ của bọn chúng là ở sâu bên trong hoang mạc phía bắc Bình Thạch Thành, nơi mãnh thú sinh sống.

Đám cường đạo chuẩn bị cướp sạch Hội Thạch thành này không trở về, Minh Châu Hội nhất định sẽ phái người lại đây xem xét, dựa theo lộ tuyến mà tính toán, dự kiến sẽ mất hai ngày để đến được phụ cận Bình Thạch Thành.

Bạch Vũ muốn đi mai phục.

Bất quá đến nơi lại phát hiện đám cường đạo này vừa vãn vây quanh 7 Tiềm Long Vệ, chuẩn bị một hồi tàn sát.

Có thể trở thành Tiềm Long Vệ thực lực đương nhiên không tầm thường, người ít tuổi thiên tư hơn người, nhưng người của đối phương thật sự quá nhiều, gần ba mươi tên cường đạo vây xung quanh bọn họ, tên cầm đầu chính là một Triệu hoán sĩ đỉnh cấp.

Nhóm Tiềm Long Vệ lúc này nhìn qua thập phần chật vật, cơ hồ trên người mỗi người đều bị thương.

”Quận chúa, hiện tại phải làm sao bây giờ?” Tất cả mọi người kinh hoàng nhìn Nhạ Kỳ Nhân, là người có thực lực cao nhất trong nhóm bọn họ.

Nhạc Kỳ Nhân lau đi vết máu trên mặt, “Cùng lắm thì cùng bọn họ liều mạng! Nếu các người sợ chết, hiện tại có thể cầu cứu.”

“Ha ha, các người nghĩ ta sẽ cho các người có cơ hội được cứu sao?” Tên thủ lĩnh kiêu ngạo cười lạnh, gầm lên một tiếng, “Giết sạch toàn bộ cho ta! Dám nghĩ muốn tiêu diệt chúng ta, ta sẽ khiến cho toàn bộ các người có đi mà không có về!”

“Giết! Giết! Giết!”

Oanh — —

Một hỏa cầu thật lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, mang theo lực hủy diệt vô hình giống như thiên phạt, như trời long đất lở nứt ra nổ toạc ở bên cạnh đám cường đạo, phạm vi mười dặm đều có thể nghe thấy, lực lượng khủng bố, đánh gãy tiếng hô to kiêu ngạo của đám cường đạo.

Bạch Vũ một thân áo trắng thanh nhã, mang theo khăn che mặt, từ trong bụi mù chậm rãi xuất hiện. Dư Tuyên Thủy, La Vạn Mộc hai nam tử anh tuấn uy vũ đi theo phía sau nàng, giống như hộ vệ, uy phong nghiêm nghị.

Ánh mắt Nhạc Kỳ Nhân sáng lên, “Vũ tỷ tỷ!”

”Đáng chết!” Tên cường đạo cầm đầu sắc mặt trắng bệch, hơi thở tử vong vừa rồi kia trong nháy mắt cơ hồ làm đông cứng máu của hắn, chỉ một chiêu kẻ dưới cũng đã thương vong hơn phân nửa, còn liều mạng cái gì?

Hắn quyết đoán hạ lệnh, “Rút lui!”

”Đã đến đây còn muốn đi?” Dư Tuyên Thủy tiến lên từng bước, tung

ra Nhu Tình Thủy Lao, dòng nước rậm rạp bao phủ toàn bộ cường đạo trong đó.

Tên cầm đầu cử động một chút, cắn răng cường ngạnh tiến lên, xé rách Thủy Lao, nhưng ngọn lửa của tiểu Thanh đã nghênh diện đánh tới.

Hắn giơ tay ra liều chết đón nhận, hai cổ lực lượng thật lớn ầm ầm va chạm, hơi thở bạo ngược đem toàn bộ đồi núi gần đó san bằng, tên cầm đầu chết không nhắm mắt ngã trên mặt đất. Đám cường đạo còn lại thấy đầu lĩnh đã chết, hoảng sợ chạy tán ra khắp nơi, bị Dư Tuyên Thủy cùng La Vạn Mộc đuổi theo giải quyết.

Hai người từ trên người cường đạo tìm được hạt châu, đem phần lớn đều đưa đến tay Bạch Vũ.

Mọi người khiếp sợ nhìn một màn này, ánh mắt nhìn Bạch Vũ giống như đang nhìn quái vật. Chỉ trong thời gian ngắn ngùn vài phút mà thôi, tình thế sinh tử nguy hiểm vừa rồi đảo mắt liền giải quyết xong, nàng thật sự cũng là cô nương chưa đến 20 tuổi giống bọn họ sao? Nếu không phải bộ dạng của nàng nhỏ như vậy thì đã nghĩ nàng là một lão tiền bối?

Một đạo Lưu Hỏa phóng ra, một ngọn núi bị tiêu diệt, thật là khủng bố!

Ánh mắt Nhạc Kỳ Nhân bốc lên lửa nóng, ôm cổ bạch vũ, “Vũ tỷ tỷ, nguyên lai thực lực của ngươi cường như vậy! Ngươi làm thân tỷ tỷ của ta được không?”

”Cẩn thận thương thế của ngươi.” Bạch Vũ vỗ vỗ vào lưng của Nhạc Kỳ Nhân, lấy ra một lọ dược chữa thương đưa cho nàng. Thuốc này là nàng dùng Huyết Hoa Tham làm ra, vết thương trong ngoài đều có

thể dùng, hiệu quả so với Huyết Hoa Tham bình thường tốt hơn.

Lúc này, Đông thúc mang theo một đội Cẩm vệ quân từ xa đi tới. Nhạc Kỳ Nhân kỳ quái nhìn về phía những người bị thương, “Là ai trong các người đã cầu cứu?”

Mọi người lắc đầu, vừa rồi cầu cứu cũng không còn kịp rồi, ai lại làm loại chuyện ngu xuẩn như thế này? Hơn nữa cho dù có người cầu cứu, Đông thúc bọn họ cũng tới quá nhanh.

Chương 99: Gặp chuyện không may, đông nhạc nguy cơ (1)

”Các người đều ở đây, vừa đúng lúc.” Đông thúc thản nhiên nói, “Có sự cố phát sinh ngoài ý muốn, bài danh thi đấu tạm dừng, mọi người quay về Bình Thạch thành đợi lệnh. Quận chúa, ta tới đón người trở về.”

Nhạc Kỳ Nhân cảm giác có chút không ổn, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Bài danh thi đấu là chuyện đại sự quan trọng nhất của Đông Nhạc, thế nhưng lại bị tạm dừng, nói không có chuyện lớn, tiểu hài tử ba tuổi cũng không tin.

”Trở về rồi nói sau.” Đông thúc trầm giọng nói.

Trở lại Bình Thạch thành, mọi người được sắp xếp ở tại Phủ thành chủ, Nhạc Kỳ Nhân được Đông thúc mang đi gặp Quận vương.

Bạch Vũ rõ ràng cảm giác được không khí ở Bình Thạch thành rất áp lực, trên đường cái người đi đường rất ít, nơi nơi đều có cấm vệ quân tuần tra, cả thành đề phòng sâm nghiêm, giống như sắp có chiến tranh.

”Bạch Vũ, người đã trở lại.” Sa Hoằng thần sắc ngưng trọng xuất hiện ở trước mặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhăn mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

”Là Quận vương, người bị cường đạo Minh Châu Hội đánh lén, bị thương.”

Nếu chỉ là bị thương, chỉ sợ về mặt Sa Hoằng sẽ không rầu rĩ như vậy, lại càng không bởi vì vậy mà tạm dừng bài danh thi đấu quan trọng, thương thế của Quận vương chỉ sợ rất nghiêm trọng. Nhưng cụ thể là tình huống gì, Bạch Vũ cũng không định hỏi, tình trạng thân thể của người đứng đầu một quốc không thể tùy tiện lộ ra tin tức.

Nhưng Bạch Vũ không hỏi, Nhạc Kỳ Nhân không hề có tâm tư lại nói cho nàng.

Sau khi Nhạc Kỳ Nhân gặp qua Quận vương, ánh mắt hồng hồng giống như con thỏ nhỏ, ôm lấy Bạch Vũ gào khóc, “Vũ tử tử, phụ vương hôn mê, mọi kêu thế nào người cũng không tỉnh, người có phải sẽ chết hay không? Ô ô.....”

”Vẫn chưa tỉnh lại? Mọi trước đừng có gấp, từ từ nói với ta.” Bạch Vũ nâng bả vai an ủi Nhạc Kỳ Nhân.

Nhạc Kỳ Nhân khóc thút thít, “Y sư nói người bị tổn thương đến đầu, cả đời này có thể khó mà tỉnh lại.”

Quả nhiên thương thế rất nghiêm trọng, bất tỉnh cả đời, cùng với chết cũng không có gì khác nhau.

”Mọi nếu tin tưởng ta, hãy để cho ta đi nhìn thử đi. Ta cũng là một Y sư.” Bạch Vũ nói.

Nhạc Kỳ Nhân lập tức dấy lên hy vọng, không nói hai lời lôi kéo Bạch Vũ đi gặp Quận vương, Sa Hoằng đi sát theo phía sau.

Quận vương nằm ở trên giường, Đông thúc đang cùng Chu Thanh

Hà tranh cãi kịch liệt.

”Một quốc không thể một ngày không có Quân, chúng ta hẳn nên lập tức đem Quận vương đuổi về Vương thành, triệu tập đại thần, ổn định thế cục. Người hiện tại ngăn trở ta là có ý gì?” Chu Thanh Hà hướng về phía Đông thúc rống giận.

Đông thúc cười lạnh, “Cái gì mà ổn định thế cục? Bất quá là Chu gia người nghĩ muốn soán quyền mà thôi. Quận vương hiện giờ thân thể đang bị khuyết một chút, như thế nào có thể tùy tiện hoạt động? Người đây là muốn hại chết Quận vương sao?”

”Người ngậm máu phun người!” Chu Thanh Hà mặt đỏ lên.”Các người trước đừng làm âm ỉ, để cho Vũ tử tử xem cho Quận vương một chút.” Nhạc Kỳ Nhân lôi kéo Bạch Vũ hướng về phía này.

Chu Thanh Hà lập tức đem cơn tức giận toàn bộ đổ lên người Bạch Vũ, “Ta không đồng ý! Bạch Vũ thì tính là cái gì, có năng lực vì Quận vương xem bệnh? Vạn nhất xảy ra chuyện nàng ta sẽ chịu trách nhiệm sao?”

”Ta sẽ chịu trách nhiệm!” Nhạc Kỳ Nhân đẩy Chu Thanh Hà ra, kéo Bạch Vũ đến bên cạnh giường. Chu Thanh Hà tức giận gần chết, lại không thể làm gì, Nhạc Kỳ Nhân là nữ nhi duy nhất của Quận vương, nàng dẫn người đến xem bệnh cho Quận vương, nếu ngăn cản thì đúng là không có đạo lý.

Bạch Vũ xem xét một chút thương thế của Quận vương, cẩn thận bắt mạch cho hắn, âm thầm lấp bấp kinh hải, thần sắc ngưng trọng nói: “Quận vương không phải chỉ bị thương ở đầu mới dẫn tới hôn mê, mà là bị trúng độc.”

Sắc mặt Chu Thanh Hà đại biến, “Nói hưu nói vượn! Quận vương

căn bản là không có dấu hiệu trúng độc, nếu ông ta trúng độc, nhiều Y sư như vậy còn có thể không nhìn ra sao?”

“Loại độc này rất hiếm thấy, bọn họ chưa từng thấy qua cũng là chuyện thường.” Bạch Vũ bình tĩnh nói.

Chu Thanh Hà khóe miệng co rút, vì để chữa bệnh cho Quận vương, gần như đã mang tất cả ngự y trong Vương thành đều đến, cơ hồ tất cả các danh y của Đông Nhạc đều ở đây, người nói như vậy chẳng khác gì nói bọn họ đều là bao cỏ!

Chương 100: Gặp chuyện không may, đông nhạc nguy cơ (2)

Bạch Vũ không cho là đúng thu hồi tay, giúp Quận Vương đắp lại chân, “Độc Quận Vương trúng tên là Đoạn Cân Lộ, là từ một loại khoáng thạch ở chỗ sâu dưới lòng đất tinh chế ra, vô sắc vô vị, một khi tiến vào máu, độc lập tức sẽ phát tác, hôn mê bất tỉnh, không quá năm ngày sẽ tử vong.”

Nhạc Kỳ Nhân sợ hãi giữ chặt Bạch Vũ, “Vũ tử tử, tử biết rõ ràng như vậy, nhất định là biết phải giải độc như thế nào, tử cứu phụ vương muội đi.”

Bạch Vũ gật gật đầu, “Loại khoáng thạch này sẽ sinh trưởng trên một tầng thực vật lông xù, đem loại thực vật này giã ra ăn là có thể giải độc.”

Sắc mặt Chu Thanh Hà đã xanh mét, đáy mắt xẹt qua một tia kinh hoàng, cắn răng nói: “Cái gì mà Đoạn Cân Lộ, tất cả đều là người nói bừa, người dám ở đây nói loại chuyện đáng đe dọa như vậy! Đợi người nói người có thể làm ra giải dược, bất quá có điều kiện phải không? Người như người ta đã nhìn thấy nhiều rồi!”

Bạch Vũ không bỏ lỡ thần sắc kỳ quái trong mắt hắn, lạnh nhạt nói: “Tin hay không tùy người, nhưng giải dược ta thực sự không có, các người chỉ có thể tự mình đi tìm.”

”Muội tin tưởng tử, Vũ tử tử, tử có biết làm sao để có thể tìm được loại

khoáng thạch này hay không?” Nhạc Kỳ Nhân lo lắng hỏi.

Bạch Vũ còn chưa kịp nói, một lão giả ung dung hoa quý, béo phệ lại đột nhiên mang theo mười đại hán xông vào, trên người mỗi người đều mang theo sát khí âm lãnh, hùng hổ, vừa nhìn thấy chính là người không tốt.

Đông thúc cùng Sa Hoằng lập tức bảo hộ ở trước giường Quận Vương, khuôn mặt tràn đầy vết sẹo của Đông thúc lộ ra thần sắc giận dữ, phá lệ khùng bố, “Chu gia gia chủ, ngươi là trọng thần của Đông Nhạc, tự tiện xông vào phòng Quận Vương, ngươi muốn làm gì?”

”Nghe nói Quận Vương bị thương, Chu gia chúng ta đương nhiên phải đến đây hộ giá, phòng ngừa có người nhân cơ hội hãm hại Quận Vương.” Chu gia gia chủ tỏ vẻ đương nhiên trả lời, đôi mắt liếc qua Bạch Vũ, “Nữ nhân này hồ ngôn loạn ngữ, ý đồ xem sai bệnh cho Quận Vương, hại chết Quận Vương, phải lập tức dẫn đi hành quyết!”

Bạch Vũ cười nhạo một tiếng: “Ngượng ngùng, ta là Tiềm Long Vệ, cho dù có sai, cũng không tới phiên ngươi quản. Hơn nữa, ngươi dựa vào cái gì mà nói ta hồ ngôn loạn ngữ? Ngươi cũng không phải là Y sư.”

”Ta quả thật không phải là Y sư, nhưng ta đã thỉnh Lễ thần y đến chữa bệnh cho Quận vương.” Chu gia gia chủ nói xong mời một lão nhân bên người lưng mang hòm thuốc tiến lên bắt mạch.

Bạch Vũ chưa từng nghe nói qua danh hào của Lễ thần y, ở trong mắt nàng, thần y chỉ có một, chính là sư phụ của nàng - Bạch Tử Quỳnh.

Sa Hoằng thấp giọng nói cho Bạch Vũ, Lễ thần y là thần y rất có danh

tiếng ở Đông Nhạc, nhưng nhân phẩm cũng không tốt lắm, phải trả thù lao mới chịu xem bệnh, không trả tiền thì cho dù người bệnh có chết ở trước mặt hắn, mày của hắn cũng sẽ không nhăn một chút.

Lễ thần y cuối cùng cho ra kết luận, Quận Vương bởi vì ngoại thương làm cho trong não bị tụ một khối huyết, khai dược cho hắn uống xong, yên lặng tu dưỡng, sau một tháng khối huyết sẽ dần dần tiêu tan mà tỉnh lại.

”Tốt, trước khi thân thể Quận Vương chuyển biến tốt đẹp, Chu gia chúng ta sẽ thời thời khắc khắc canh giữ ở bên người Quận Vương. Từ giờ trở đi phong tỏa cả Phủ thành chủ, không cho phép bất kỳ ai ra vào. Tất cả mọi người thành thành thật thật ở trong phòng cho ta, đặc biệt là người!” Chu gia gia chủ ánh mắt âm lãnh giống như độc xà nhìn về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ trong lòng vừa động, một cỗ dự cảm điềm xấu dâng lên.

Trong đầu Quận Vương căn bản là không hề có bất kỳ khối huyết gì, Lễ thần y nếu là thần y, không có khả năng chẩn đoán ra kết luận hoang đường như vậy, có thể là do Chu gia chỉ thị! Dù sao vị thần y này nhân phẩm cũng không được tốt lắm, bị người thu mua cũng là chuyện bình thường.

Thời gian một tháng cũng đủ để Quận Vương chết đi vài lần, nếu thật sự để cho Chu gia phong tỏa Phủ thành chủ, không đi tìm giải dược, chỉ cần qua năm ngày, Quận Vương nhất định sẽ chết.

Đông Nhạc Quận Vương chỉ có một mình Nhạc Kỳ Nhân là nữ nhi, hắn mà chết, thì Chu gia sẽ trở thành gia tộc có thế lực lớn nhất trong hoàng thất, Nhạc Kỳ Nhân căn bản không phải đối thủ của bọn họ, đến lúc đó Đông Nhạc chính là vật nằm trong bàn tay Chu gia.

Chương 101: Gặp chuyện không may, đông nhạc nguy cơ (3)

Edit:V.O

”Ta sẽ không đi. Chỉ có các người ở trong này bảo hộ Quận Vương, ta cũng không yên tâm.” Đông thúc rất không khách khí ngồi xuống ghế bên giường. Chu gia gia chủ nhìn hấn một cái, đáy mắt xẹt qua một tia sắc bén, không nói thêm cái gì nữa.

Bạch Vũ, Nhạc Kỳ Nhân cùng Sa Hoằng từ trong phòng đi ra ngoài lập tức bị người Chu gia bao vây xung quanh.

Ba người yên lặng đi vào hậu viện, Nhạc Kỳ Nhân giữ chặt cánh tay Bạch Vũ, ánh mắt kiên định nói, “Vũ tử tử, tử dẫn muội đi tìm giải dược, muội không tin nhiệm Chu gia! Muội có cảm giác bọn họ muốn hại chết phụ vương muội!”

”Chu gia quả thật đã động sát khí, nhưng nơi này còn có Tiềm Long Vệ cùng Cẩm Vệ Quân, bọn họ sẽ không dám trắng trợn đi sát hại Quận Vương, bọn họ đã thu mua Lễ thần y, kéo dài thời gian đến trị liệu.” Bạch Vũ nhíu mày nói.

Sa Hoằng cả kinh, “Cái gì! Có chuyện như vậy, ta còn nghĩ Chu gia chỉ là muốn cướp công lao. Không được, ta không thể để cho Chu gia tới gần Quận Vương!”

Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân đều hết chỗ nói, Sa Hoằng đối với âm

mưu quỷ kế quả thực chính là ù ù cạc cạc.

Bạch Vũ giữ chặt hẫn, “Người đi cũng vô dụng. Người cũng thấy, có thể nói Chu gia là đã dốc toàn bộ lực lượng, cả Phủ thành chủ đều là người của bọn họ. Cẩm Vệ Quân trên tay người quá ít, thực sự cũng không đánh lại được đối thủ.”

”Còn có Tiềm Long Vệ, Đông thúc hạ lệnh là có thể.”

”Đây mới chính là phần phiền toái. Người xác định Tiềm Long Vệ sẽ nghe lời Đông thúc? Nếu là bình thường cũng liền thôi, hiện tại loại tình huống này rất khó nói bọn họ sẽ giúp đỡ cho ai. Chu gia nếu có thể thu mua Lễ thần y, vì cái gì không thể thu mua Tiềm Long Vệ?”

Tiềm Long Vệ là một cỗ thế lực đặc thù của Đông Nhạc Quận quốc, cũng là thế lực các đại thế gia Đông Nhạc coi trọng cùng kiêng kỵ nhất, nếu nói trong Tiềm Long Vệ không có ai bị mượn sức hoặc chèn ép, Bạch Vũ cũng không tin, ngay cả nàng còn bị Chu gia tra qua vài lần.

Tiềm Long Vệ tuy rằng được Quận Vương tuyển ra, trên danh nghĩa là những nghĩa nữ nghĩa tử, nhưng hiện giờ Quận Vương có thể sẽ sớm chết trong một sớm một chiều, vì vậy trước mưu tính cho chính mình một đường lui tốt cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chu gia nếu nắm quyền hứa hẹn lợi ích sau này, Tiềm Long Vệ quả thực có thể sẽ phân thành hai phái, một phái giúp đỡ phản loạn Chu gia, một phái khác sẽ bảo hộ Quận Vương.

Nhưng cho dù là những người muốn bảo vệ Quận Vương cũng không nhất định sẽ tin tưởng nhóm ba người các nàng, bởi vì Bạch Vũ hoàn toàn không có chứng cứ có thể chứng minh Quận Vương trúng độc, chỉ dựa vào vài câu nói của nàng làm sao có thể khiến cho

tất cả mọi người giúp đỡ bọn họ xử lý Chu gia, Bạch Vũ tự nhận mình còn không có cái bản lĩnh kia, cho nên chuyện này tạm thời vẫn không nên để lộ ra mới là thỏa đáng.

”Nếu có thể tìm được giải dược, cứu tỉnh phụ vương thì sẽ không còn vấn đề! Vũ tử tử, tử dẫn muội đi tìm khoáng thạch đi.” Nhạc Kỳ Nhân lo lắng lắc lắc cánh tay Bạch Vũ.

Bạch Vũ vỗ vỗ lên mu bàn tay Nhạc Kỳ Nhân, “Khoáng thạch Đoạn Cân Lộ phi thường hiếm thấy, có thể thấy nhưng không thể cầu, tìm khoáng thạch còn không bằng đi tìm thổ phỉ lấy giải dược về. Người có manh mối về hang ổ của Minh Châu Hội không?”

”Ta biết sơn trại Minh Châu Hội ở nơi nào, bởi vì ta cùng Quận Vương bị tập kích ngay gần hang ổ thổ phỉ, ta mang các người đi.” Sa Hoằng hưng phấn nói.

Bạch Vũ lắc đầu, “Người rời đi, Cấm vệ quân ai sẽ tới quản, Quận Vương ai tới bảo hộ? Chỉ trông vào một mình Đông thúc cũng không đủ. Người vẽ một cái bản đồ đưa cho ta, ta cùng Nhạc Kỳ Nhân đi.”

”Đúng vậy, Sa Hoằng ca, huynh phải cam đoan trước khi chúng ta trở về phụ vương sẽ không thể xảy ra chuyện gì. Vạn nhất Chu gia phát hiện chúng ta chạy, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, bọn họ hạ độc thủ với phụ vương thì liền xong đời!”

”Được rồi.” Sa Hoằng bất đắc dĩ đồng ý, vẽ một bức lộ tuyến đồ cẩn thận tỉ mỉ đưa cho Bạch Vũ. Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân ngay đêm hôm đó liền đánh hôn mê đám đệ tử Chu gia canh giữ ở trước cửa phòng các nàng, trèo tường mà chạy.

Chương 102: Hang ổ thổ phỉ (1)

Ra khỏi Bình Thạch thành, hai người đi vào bên trong một mảnh hoang mạc. Hoang mạc dưới bóng đêm u ám âm trầm, rất khó phân biệt rõ phương hướng.

May mắn tối nay sao rất sáng, lộ tuyến Sa Hoàng vẽ lại cũng đủ kỹ càng tỉ mỉ rồi, như vậy các nàng mới có thể chuẩn xác đi tìm phương hướng đối phương, lúc hừng đông các nàng cũng đã đến gần hang ổ thổ phỉ.

Hang ổ của Minh Châu Hội nhìn qua là một tường thành bằng đất đỏ nát rất đơn sơ, bên ngoài vừa vặn có hơn năm mươi người đang tuần tra, chỉ biết người ở bên trong có rất nhiều.

Mấy ngày nay Tiềm Long Vệ đã tiêu diệt được ít nhất hơn trăm tên cường đạo Minh Châu Hội, Minh Châu Hội lại có được quy mô bực này, thế lực đã phát triển tương đối lớn, khó trách Đông Nhạc Quận Vương vội vàng muốn tiêu diệt họ.

“Vũ tử tử, chúng ta đi vào như thế nào?” Nhạc Kỳ Nhân thấp giọng hỏi Bạch Vũ.

“Muội cảm thấy hai người chúng ta có thể xử lý toàn bộ đám người bọn họ không?”

“Không có khả năng, bọn chúng có rất nhiều người, muội thấy còn có ba Triệu hoán sĩ đỉnh cấp.” Muốn đánh vào không khác gì Thiên Phương dạ đàm (truyện Nghìn lẻ một đêm).

”Vậ thì chỉ có thể đi vào thôi.” Bạch Vũ tự nhiên đi về hướng Thổ thành. Nhạc Kỳ Nhân cả kinh đến mức cằm đều rơi xuống, ngây người hơn nữa ngày mới đi theo sau.

”Ngươi nào?” Đám thổ phỉ tuần tra lập tức phát hiện ra các nàng, mấy chục người ánh mắt tràn ngập địch ý như mũi tên nhọn bắn lên người các nàng, đem các nàng bắn cho lỗ thủng đầy người.

Bạch Vũ bình tĩnh đứng ở trước mặt bọn chúng, “Chúng ta là người Đông Nhạc Quận Vương phái tới, muốn gặp thủ lĩnh của các ngươi.”

Đám thổ phỉ cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện thật sự chỉ có hai nữ tử là Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân. Đông Nhạc Quận vương chỉ mới bị bọn họ đánh một chút, đây là yếu thế, nên mới vội tặng hai nữ nhân tới cho thủ lĩnh sao?

Bọn họ không hề nghi ngờ mang Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân đi vào trong thành, dù sao cũng chỉ là hai nữ nhân, cho dù có bị lừa bọn chúng cũng không sợ.

Trong thành so với bên ngoài trông còn đồ nát hơn, nhưng điều làm cho Bạch Vũ thật sự không ngờ đến chính là hang ổ chân chính của Minh Châu Hội cũng không chỉ có tòa thành bằng đất thê lương đồ nát này, mà còn nằm ở dưới mặt đất!

Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân được đưa vào chỗ sâu bên trong hầm ngầm u tối, nơi này có mấy trăm tên thổ phỉ! Sau khi hai người đi qua một cái thông đạo thật dài, đi vào một đại sảnh tràn ngập sương khói lượn lờ, nhiệt khí bốc lên. Trong sảnh bày ra một cái bàn ăn thật lớn, trên bàn ăn xếp đặt không ít sơn trân hải vị.

Cả đại sảnh đều tràn ngập một cỗ linh khí quý dị, mức độ nồng đậm

không biết cao hơn bao nhiêu so với bên ngoài. Bạch Vũ vừa tiến vào nơi này liền cảm thấy thể xác và tinh thần khoan khoái dễ chịu, nhưng đại sảnh u tối lại vô cùng âm trầm áp lực.

”Nghe nói cái lão nhân Đông Nhạc kia đưa tới cho ta hai mỹ nữ?” Lúc này, một nam tử mặc dục bào (áo tắm) được hai thị nữ bên cạnh nâng tay tiêu sái đi vào đại sảnh. Hắn chỉ có một con mắt, một con mắt khác chỉ còn lại một cái lỗ thủng tối om, nhìn qua phá lệ dọa người.

Sắc mặt Nhạc Kỳ Nhân hơi chút trắng bệch, nắm chặt lấy tay Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhìn chằm chằm vào hắn, cảm thấy có chút gì đó quen mắt, “Minh thủ lĩnh.”

Lông mi đen thô to của Minh thủ lĩnh nâng lên, “Ai nói cho người biết ta họ Minh? Nói lung tung thì sẽ sống không lâu.”

Mấy tên thổ phỉ áp giải Bạch Vũ đến nhất thời sắc mặt trắng bệch, hoảng sợ quỳ xuống không dám ngẩng đầu.

”Quả thật sống không lâu, đã bị ta giết.” Bạch Vũ thản nhiên nói.

Thần sắc Minh thủ lĩnh không thể phát hiện lạnh một chút, bỗng nhiên cười ha ha, “Tốt lắm, Đông Nhạc Quận vương lần này lại phái một người thú vị tới. Bồn đại gia gọi là Minh Độc Vương, có chuyện gì trước bồi ta ăn bữa cơm rồi nói sau.”

Minh Độc Vương ngênh ngang ngồi xuống ghế trên, Bạch Vũ lôi kéo Nhạc Kỳ Nhân ngồi xuống đối diện hắn.

Một nồi nước canh nóng hầm hập được đưa lên, trong nồi nước

canh bay ra hương khí dày đặc lập tức tràn ngập cả đại sảnh. Nhạc Kỳ Nhân tò mò nhìn vào trong nồi, cái nắp vung được mở ra, bên trong là một đồng con mắt được luộc chín, giống như oan hồn nhìn Nhạc Kỳ Nhân!

Chương 103: Hoang ỏ thổ phi (2)

Edit: V.O

Nhạc Kỳ Nhân sợ tới mức thiếu chút nữa hôn mê, chân mềm nhũn trực tiếp tê liệt ngồi trên ghế.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua, bình tĩnh tiếp nhận chén canh mà thị nữ múc ra, giống như không có việc gì ăn một ngụm, “Hương vị không tồi.”

Nhạc Kỳ Nhân rất cuộc nhịn không được, vọt đến bên ngoài đại sảnh ói ra, Nhạc Kỳ Nhân quả thật rất thích ăn, nhưng không có nghĩa là cái gì nàng cũng dám ăn. Nhạc Kỳ Nhân liên tục ói ra mấy lần nước trong, sau đó thật sự ngất đi.

Minh Độc Vương cười nhạo một tiếng, “Lá gan quá nhỏ.”

Bạch Vũ liếc nhìn Nhạc Kỳ Nhân một cái, gật đầu nói: “Đúng vậy, bắt quá chỉ là canh mắt cừu mà thôi.”

Minh Độc Vương nguy hiểm nheo mắt lại, hưng trí nhìn Bạch Vũ, “Ngươi không lo lắng cho nàng ta sao?”

”Muội ấy chỉ trúng mê dược, không cần lo lắng.”

”Ngươi là Y sư!” Minh Độc Vương lập tức phản ứng lại.

Bạch Vũ bình tĩnh lờm một cái, “Cho nên thỉnh Minh Độc Vương

giao giải được Đoạn Cân Lộ ra đây, Chu gia cho người cái gì, ta cũng có thể cho người.”

Minh Độc Vương ngửa mặt lên trời cười to, “Chu gia thì tính là cái gì? Bất quá chỉ là quân cờ ta lợi dụng mà thôi, thứ ta nói ra chỉ sợ người không có nổi!”

Bạch Vũ nâng mi. Đông Nhạc Quận Vương bị Minh Châu Hội tập kích hẳn chỉ là đột ngột xảy ra ngoài ý muốn, nhưng Chu gia lại chuẩn bị đầy đủ hết thảy ý muốn soán quyền, lại liên tưởng đến lúc nàng nói ra quận vương bị trúng độc, ánh mắt Chu Thanh Hà kinh ngạc lúng túng, tựa hồ đã sớm biết Quận vương bị trúng độc, khiến cho Bạch Vũ dễ dàng hoài nghi Minh Châu Hội cùng Chu gia cấu kết.

Triệu hoán sư ở Đông Nhạc vốn không nhiều, nếu không có ai giúp đỡ, làm sao lại đột nhiên xuất hiện một đám thổ phỉ thế lực cường đại như vậy?

Hiện tại xem ra quả thật là như thế. Nếu bọn họ chỉ vì ích lợi mà hợp tác, Minh Độc Vương khôn ngoan sẽ không đem giải dược thiêu hủy, giải dược trong tay, hẳn mới có đủ lợi thế, uy hiếp Chu gia cho hẳn thứ gì đó mà hẳn muốn.

Minh Độc Vương hiển nhiên không phải là người ngu xuẩn, chẳng qua dã tâm của hắn so với Bạch Vũ tưởng tượng còn lớn hơn, người ở sau lưng giúp đỡ hắn tựa hồ cũng không phải Chu gia.

”Người muốn cái gì?” Bạch Vũ hỏi.

”Ha hả.....” Minh Độc Vương vung bàn tay to lên, thuộc hạ cùng thị nữ lập tức rời khỏi đại sảnh, “Người không phát hiện để cho một đám con rối ở trước đài diễn trò, chính mình ở phía sau màn cầm quyền sẽ rất thú vị sao?”

Hắn đi đến trước mặt Bạch Vũ, hốc mắt tối om tiến gần đến khuôn mặt nàng, ngả ngớn xoa xoa cái khăn che mặt.

Bạch Vũ cầm lấy cổ tay hắn, “Người cảm thấy chỉ bằng người cùng mấy trăm tên thổ phi này có thể nắm được Chu gia trong tay? Quận Vương vừa chết, các người cũng sẽ không còn tác dụng. Người thứ nhất Chu gia tiêu diệt chính là các người.”

”Nếu trên tay ta có căn cứ chính xác Chu gia sát hại Quận Vương? Ta đem chứng cứ đó công bố ra, Chu gia ở Đông Nhạc còn có thể sống yên ổn sao?”

Con người thanh tú của Bạch Vũ chợt lóe lên ánh sáng, “Chúng có vẫn còn ở trên tay người đúng không? Người muốn dùng giải dược lưu lại chứng cứ uy hiếp bức Chu gia sao? Không cần phải phiền toái như vậy, trực tiếp đưa giải dược cho ta là được rồi.”

Minh Độc Vương hiển nhiên là muốn dùng giải dược uy hiếp Chu gia nên mới lưu lại thứ gì đó dùng làm căn cứ chính xác hại chết Quận vương, giải dược hiện tại khẳng định hắn đang mang ở trên người.

Bạch Vũ không nói hai lời, bàn tay ra tay nhanh như tia chớp, tiểu Thanh xuất hiện, Bạo Liệt Lưu Hỏa khủng bố từ trên trời giáng xuống, bộc phát ra lực lượng hủy diệt vạn vật.

Đại sảnh gầm kịch liệt nổ mạnh bắt đầu sụp đổ, thổ phi canh giữ ở bên ngoài nháy mắt trong một giây bị giết chết, Minh Độc Vương lại tiêu sái đích tránh thoát lực công kích cao tới 30 điểm của tiểu Thanh, thân hình đột ngột lui lại, một con quái vật bộ dáng dữ tợn xuất hiện ở trước người hắn.

Một cỗ uy áp cường đại từ trên người nó khuếch tán ra, Triệu hoán

thú Tam giai!

Hình thể thật lớn so với ba con voi cộng lại còn to hơn, vừa xuất hiện liền chiếm cứ nửa đại sảnh, đỉnh đầu phía trên chọc nát nóc sảnh, làm cho đại sảnh sụp đổ càng thêm kịch liệt, còn chưa ra tay đã khiến cho tiểu Thanh cùng Bạch Vũ cảm thấy lạnh lẽo từ đáy lòng truyền khắp toàn thân, bị khí thế cường đại ép đến mức cơ hồ không thể hô hấp.

Chương 104: Hang ổ thổ phỉ (3)

Edit:V.O

Trên đầu quái vật có cái sừng dài, bộ dạng giống như một con thần lằn to lớn, bộ mặt xấu xí đến dọa người, nước miếng chảy ra giống như axit đậm đặc ăn mòn mặt đất. Bạch Vũ nhìn thấy một con Triệu hoán thú không biết tên, rốt cục hiểu được vì cái gì nàng lại cảm thấy Minh Độc Vương nhìn quen mắt.

”Ngươi là người Bắc La!” Thị vệ ở bên người Bắc La Quận vương, bởi vì ở thanh lâu cùng người khác tranh giành tình nhân bị đánh mù mắt, từ đó về sau mai danh ẩn tích, không nghĩ tới hẳn lại chạy đến biên cảnh Đông Nhạc làm thổ phỉ.

Khó trách hẳn có khả năng trong một thời gian ngắn tạo ra một thế lực cường đại như vậy, nguyên lai người sai sử phía sau màn chính là Bắc La Quận quốc!

Giết chết Đông Nhạc Quận Vương, giúp đỡ Chu gia thượng vị, lại dùng nhượng điểm để uy hiếp Chu gia nghe lời, kể từ đó, không đánh mà thắng có thể đem Đông Nhạc làm của riêng. Vì có thể bảo đảm có thể tập kích Quận Vương, bọn họ đại khái đã bố trí thật lâu, cùng Chu gia cấu kết hẳn là cũng không phải ngày một ngày hai.

Minh Độc Vương có chút kinh ngạc nâng mi, “Ngươi nhận ra ta? Vậy ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể diệt khẩu!”

Quái vật diện mạo đáng sợ cơ hồ trong nháy mắt tiến đến trước mặt

Bạch Vũ, tiểu Thanh theo bản năng co rụt lại, Triệu hoán thú Tam giai uy áp rõ ràng có hiệu quả áp chế rất mạnh. Móng vuốt của quái vật nhằm đúng ngay vào mặt Bạch Vũ mà chụp lại, ngọn lửa của tiểu Thanh cũng đồng thời bắn ra, biến đại sảnh lung lay sắp đổ trở thành một biển lửa.

Bạch Vũ lập tức lui về phía sau, chỉ cảm thấy một cỗ cuồng phong gào thét xẹt qua bên người. Ngọn lửa của tiểu Thanh cùng lực lượng to lớn của quái vật nghênh diện chạm vào nhau, tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, biển lửa bị làn sóng khí mạnh mẽ thổi cho thất linh bát lạc (kẻ đây người đó, nằm rải rác) lan rộng ra.

Tiểu Thanh kêu thảm thiết một tiếng, sức chịu đựng hao tổn hơn phân nửa, nhưng móng vuốt sắc bén vẫn gắt gao ôm lấy đầu của quái vật không buông. Quái vật nóng nảy hất đầu, nhưng vẫn cứng rắn chịu đựng ngọn lửa của tiểu Thanh, một mảng lớn da trên lưng bị tổn thương, làm cho sức chịu đựng của nó chậm rãi giảm xuống, nhưng sức chịu đựng hơn 20 điểm khiến cho nó coi thường tổn thương mà địa nguyên chân hỏa gây ra.

Thật mạnh! Đây là thực lực của Triệu hoán thú Tam giai sao? Bạch vũ cắn răng, nâng tay, một đạo Lưu Hỏa đánh vào con mắt của quái vật.

”Triệu hoán thú của ngươi không tồi, đáng tiếc nó vẫn không cứu được ngươi.” Bạch Vũ còn chưa ra tay, một chưởng của Minh Độc Vương như tia chớp bổ tới.

Bạch vũ sợ hãi, cố gắng quít chuyển qua hướng Minh Độc Vương, nhưng đã muộn. Minh Độc Vương là Triệu hoán sư, một Triệu hoán sư chân chính, tốc độ vượt xa Bạch Vũ, dễ dàng tránh thoát được ngọn lửa của Bạch Vũ, một chưởng đánh vào trước ngực Bạch Vũ.

Bạch Vũ bị đánh bật ra ngoài, rơi trên đồng phế tích, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi. Minh Độc Vương tiến đến gần nàng, tự tay bóp chặt lấy cổ của nàng, “Dám xông vào địa bàn của ta còn quấy nhiễu đến long trời lở đất, coi như ngươi không tòi.”

Con người lạnh lùng của Bạch Vũ lóe ra tử quang nhìn chăm chăm vào hắn, không có một tia bối rối, bình tĩnh giống như ngưng tụ băng tuyết, lộ ra sát ý đến tận xương.

Rống — —

Quái vật đột nhiên phát ra một tiếng rống giận thê lương, cắn một ngụm cho tiểu Thanh tan thành tro bụi, nhưng đôi mắt của nó cũng bị tiểu Thanh liều chết mổ cho mù.

Bạch vũ nâng tay vung ra một đạo Bạo Liệt Lưu Hỏa, nhắm vào trên mặt Minh Độc Vương.

”Không biết tự lượng sức mình!” Minh Độc Vương khinh thường cười lạnh, gần trong gang tấc có thể bắn trúng sao? Hắn không chút để ý tránh né, lại đột nhiên phát hiện hắn không thể động đậy, cảm giác tê liệt truyền khắp toàn thân, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Sắc mặt hắn nhất thời trắng bệch, có ngốc cũng biết hắn đã bị trúng độc. Là thời điểm bị trúng chiêu, hắn không thể ngồi dậy, hắn hiện tại chỉ hy vọng Triệu hoán thú của hắn có thể tới cứu hắn.

Đáng tiếc quái vật của hắn bởi vì mất mù mà va chạm lung tung. Hắn lại không giống Bạch Vũ cùng tiểu Thanh đã đến cảnh giới tâm ý tương thông, đạo Lưu Hỏa này đánh ra hắn tránh không khỏi.

Chương 105: Hang ổ thổ phi (4)

Cái khăn che mặt bị lây dính vết máu của Bạch Vũ sớm đã rơi xuống, khuôn mặt tuyệt sắc lộ ra tươi cười động lòng người, “Người chẳng lẽ không biết, trong Y sư có một loại người gọi là Độc sư hay sao?”

Lúc Minh Độc Vương có ý đồ kéo khăn che mặt của nàng xuống, cũng là lúc nàng giữ chặt tay hấn hạ Câu Hồn Đẳng. Bột phấn Câu Hồn Đẳng có thể thẩm thấu qua làn da, chỉ cần một lượng rất ít cũng có thể khiến cho người ta trúng độc, khuyết điểm là phải chờ một lúc mới có thể phát tác.

Minh Độc Vương hoàn toàn đón nhận thương tổn Bạo Liệt Lưu Hỏa của Bạch Vũ, ngực bị đánh cho lõm xuống, xụi lơ té trên mặt đất, hô hấp đứt đoạn. Triệu hoán thú của hấn trong nháy mắt biến mất, trở về thế giới của Triệu hoán thú.

Bạch Vũ phun ra mấy ngụm máu, mờ mịt nhìn về phía sau. Tiểu Thanh trọng thương làm cho linh mạch của nàng bị hao tổn, nội thương rất nặng. Nhắm mắt lại, đột nhiên một cỗ hơi thở của nam tử thần nhiên vây quanh Bạch Vũ, nàng lọt vào một lồng ngực ấm áp rắn chắc.

”Ai cho phép nàng lấy thân lao vào nguy hiểm?” Dạ Quân Mạc ôm nàng, thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai, mang theo một chút lạnh lùng cùng nghiêm khắc, âm thanh trầm thấp từ tính phá lệ dễ nghe, Bạch Vũ cảm thấy nếu nghe thêm vài lần nữa lỗ tai của nàng đều phải dựng lên.

Nàng mở một con mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Dạ Quân Mạc, nhỏ giọng nói thầm, “Không phải có người ở đây sao? Người không phải nói sẽ ở bên cạnh ta sao?”

Ánh mắt Dạ Quân Mạc sáng lên, con người u ám lạnh như băng xẹt qua ánh sáng màu ngọc, môi mỏng giơ lên, lập tức đáy lòng ấm áp, nháy mắt làm tan băng tuyết, khắp nơi đều là mùa xuân. Nhịp tim Bạch Vũ nhất thời đập nhanh vài nhịp, hai má không tự giác nổi lên đỏ ửng.

”Biết ta ở đây, vì cái gì không gọi ta?” Dạ Quân Mạc thản nhiên hỏi.

”Người không phải cũng không chủ động đi ra sao? Hiển nhiên sinh mệnh của ta sẽ không có nguy hiểm, ta chỉ muốn thử xem cực hạn của tiểu Thanh, nhìn xem ta có thể đối phó với Triệu hoán sư chân chính hay không.”

“Đã thử ra kết quả rồi chứ?”

”Vẫn chưa được!” Bạch Vũ bắt đắc dĩ buông tay. Lấy cấp bậc của Triệu hoán sĩ Cao giai đi đối kháng với một Triệu hoán sư quả nhiên vẫn rất miễn cưỡng, cuối cùng vẫn là bởi vì đối phương lơ là, dựa vào độc dược mới thắng được.

Phần phạt — —

Bên ngoài đại sảnh vang lên tiếng vang của nền đất sụp, đại sảnh đổ nát vùi lấp thông đạo, hẳn là thổ phi ở bên ngoài muốn tiến vào xem xét tình huống.

Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng buông Bạch Vũ ra, đầu ngón tay trắng muốt dịu dàng lau đi vết máu trên miệng nàng, “Ta đi ra ngoài nhìn xem, ngoan ngoãn chờ ta.”

Hắn nói xong, dáng người thon dài cao ngất lại bao phủ ở trong bóng tối.

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, ăn vào một lọ dược Huyết Hoa Tham chữa thương, từ trên người Minh Độc Vương tìm ra dược giải dược, tiến đến một góc phòng, xem xét tình huống của Nhạc Kỳ Nhân. Thời điểm đánh nhau, nàng cố ý bảo hộ Nhạc Kỳ Nhân đang ngậy ngốc trong góc, cho nên một phần của đại sảnh cũng không hoàn toàn bị sụp đổ.

Nhạc Kỳ Nhân đã tỉnh, hiệu quả của mê dược cũng không được tốt lắm, lúc đại sảnh chấn động Nhạc Kỳ Nhân cũng đã choáng váng mơ hồ tỉnh dậy, nhưng lại không mở mắt ra được.

”Vũ tử tử, tử là vũ tử tử sao? Cái tên đầu lĩnh thổ phỉ kia đâu?” Nhạc Kỳ Nhân ở trong bóng tối không nhìn thấy rõ được mặt Bạch Vũ, chỉ nhìn thấy một mảnh phế tích chung quanh.

”Đã chết.” Bạch Vũ qua loa sơ sài đem chuyện tình nói lại một lần với Nhạc Kỳ Nhân, lấy giải dược Đoạn Căn Lộ đưa cho nàng, ”Ta đã kiểm tra qua, là thật.”

Nhạc Kỳ Nhân nắm chặt giải dược, cao hứng muốn khóc, ôm cổ Bạch Vũ, ”Vũ tử tử, mọi yêu tử chết mất! Ít nhiều nhờ có tử, mới có thể lấy được giải dược. Sau khi trở về, mọi sẽ cùng với tử kết bái thành tử mọi!”

Bạch Vũ: ”.....” Phụ vương mọi nhận ta làm con gái nuôi, mọi thì nhận ta làm tử tử, quả nhiên là thân sinh.

”Nhưng chúng ta phải đi ra ngoài như thế nào?” Nhạc Kỳ Nhân nhìn quanh bốn phía, đường ra đã bị lấp kín, chỉ có một đường để đi duy

nhất đó là thông đạo tối đen phía sau đại sảnh.

Chương 106: Đầu nguồn long tuyền, trầm luân (1)

Đại sảnh sụp đổ hơn phân nửa, cả căn phòng ánh nến chỉ còn lại có vài cốc nhỏ, miễn cưỡng có thể thấy rõ đường đi, ở chỗ sâu trong đại sảnh một mảnh tối đen.

Bạch Vũ châm một ngọn lửa trên tay, lôi kéo Nhạc Kỳ Nhân cẩn thận xuyên qua thông đạo, đi ra khỏi phòng. Phía sau căn phòng cư nhiên có một cái ao thật lớn, hơi nước tràn ngập, linh khí nồng đậm, tương tự như Long Tuyền, chất lượng linh khí tựa hồ so với Long Tuyền còn tốt hơn.

”Nơi này như thế nào cũng có một cái Long Tuyền?!” Nhạc Kỳ Nhân cực kỳ giật mình.

Hai người Bạch Vũ tìm nơi phát ra linh thủy (hơi nước chứa linh khí), theo nguồn nước một đường đi đến, đường dưới chân càng ngày càng thô ráp, không xa đã tới một cái huyết động tu luyện rất tốt, thấy được một mạch nước ngầm.

Nước sông giống như nham thạch nóng chảy, hai người cách thật xa cũng cảm giác được độ ấm của lửa nóng, linh khí quá mức dày đặc làm cho Nhạc Kỳ Nhân liên tục ho khan, khó chịu đến mức cơ hồ hít thở không thông.

Nhưng Bạch Vũ lại không có một chút cảm giác khó chịu, linh khí nhập thể khiến cho nội thương của nàng được cải thiện. Năng lượng lửa nóng quay chung quanh nàng cũng bị tiểu Thanh ở bên trong linh mạch điên cuồng hấp thu, tiểu Thanh hiện tại bị trọng thương, đứng

là thời điểm cần bổ sung năng lượng.

”Nơi này hẳn là đầu nguồn Long Tuyền, mạch nước ngầm này hẳn là chảy tới sau ngọn núi Vương thành.” Linh khí ở đầu nguồn không chỉ có lửa cực kỳ nóng, mà mỗi giờ mỗi khắc đều là thời điểm linh khí phun trào, còn có tác dụng chữa thương, thật sự khiến kẻ khác giật mình.

Bạch Vũ dùng ngọn lửa chiếu ra bốn phía, phát hiện phía Đông huyết động, ở phía trên có ánh sáng chiếu xuống.

”Cái sườn dốc phía trên kia hẳn là có một thông đạo thông lên mặt đất. Nhạc Kỳ Nhân, mọi đi hướng kia đi, nhanh chóng mang giải dược quay về Vương thành.”

”Vũ tử tử, tử đi đâu?”

”Ta phải ở trong này nghỉ ngơi một chút.” Hiện tại chạy về Vương thành, nội thương của nàng còn chưa trị hết được, còn không bằng ở lại chỗ này dưỡng thương, nơi tu luyện tốt như vậy, rời khỏi đây thì mới là đồ ngốc?

”Nhưng nếu nhóm thổ phi đuổi tới được!”

”Yên tâm, bọn họ nhất thời sẽ không vào được.”

Nhạc Kỳ Nhân cũng nhìn ra trạng thái của Bạch Vũ không tốt lắm, liều mạng đánh với một Triệu hoán sư chân chính, sao có thể không bị thương.

”Được rồi, mọi bây giờ trở về cứu Phụ vương tỉnh lại, dẫn người đến đây tiêu diệt đàn thổ phi này. Vũ tử tử tự tử cẩn thận.” Nhạc Kỳ Nhân trèo lên trên sườn dốc, đi xuyên qua hang động, nhiều lời vô

nghĩa còn không bằng nhanh chóng trở về dẫn người đến giúp Bạch Vũ.

Bạch Vũ đi đến bờ sông, một khối đá rơi vào trong nước, sôi sùng sục, nháy mắt tan rã không còn một mảnh vụn.

Bạch Vũ hoảng sợ, cẩn thận lấy tay chạm vào nước sông, lại chỉ cảm thấy nước sông thoải mái giống như ôn tuyền bình thường. Tiểu Thanh ở bên trong linh mạch nàng rục rịch, kêu gào nhảy vào đi! Nhảy vào đi! Nếu không phải tiểu Thanh bị trọng thương ra không được, phỏng chừng là đã chui đầu vào trong nước.

Bạch Vũ chiều theo ý nguyện của tiểu Thanh, cởi ra váy dài trang nhã, chỉ mặc áo lót nhảy vào trong nước. Linh khí ấm áp được thân thể Bạch Vũ hấp thu, bồi bổ cho huyết quản cùng linh mạch cả người nàng, tuyệt không cảm thấy bỏng.

Bạch Vũ lười biếng thở phào một hơi, ngâm mình ở trong nước hấp thu linh khí, chữa trị nội thương, híp mắt nhanh chóng rơi vào giấc ngủ. Đây mới là Long Tuyền chân chính, cái Long Tuyền trong doanh địa kia linh khí vẫn có chút yếu.

”Thoải mái không?” Dạ Quân Mạc thản nhiên hỏi, thanh âm tràn ngập từ tính như một trận gió mát thổi qua.

Bạch Vũ mở to mắt, nhìn thấy Dạ Quân Mạc cũng đang ở trong nước giống nàng, trên thân xích lỏa, lồng ngực trắng muốt rắn chắc lỏa lồ ở trước mặt nàng. Bạch Vũ thiếu chút nữa phun ra máu mũi, sắc mặt bạo hồng, lúng túng trượt chân, cả người ngã vào trong nước.

Nước ở giữa sông cũng không hề cạn, Bạch Vũ chỉ mới một chút đã chìm xuống đáy sông. Dạ Quân Mạc dùng cánh tay kéo lại, ôm lấy thắt lưng Bạch Vũ, cùng trầm xuống, đôi môi lạnh lẽo dán lên trên

cái miệng nhỏ nhắn của Bạch Vũ.

Chương 107: Đầu nguồn long tuyền, trầm luân (2)

Một cỗ cảm giác điện giật nháy mắt truyền khắp toàn thân, Bạch Vũ tim đập đột nhiên gia tốc, nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Xúc cảm mềm mại dừng ở trên đôi môi của nàng, nàng cảm giác được một loại tư vị chưa từng có, sự khó thở không phải bởi vì tiến vào trong nước, mà là bởi vì không khí bị Dạ Quân Mạc bá đạo đoạt lấy không còn một mảnh.

Con người Dạ Quân Mạc hiện lên vài phần sâu sắc, rõ ràng cảm nhận được Bạch Vũ mềm mại cùng run rẩy, tham lam đoạt lấy mật ngọt của nàng, cho đến khi nàng sắp hít thở không thông mới yên lặng buông nàng ra, tiện tay kéo nàng lên trên mặt nước.

”Ta sắp bị nghẹn chết!” Bạch Vũ nổi trận lôi đình tức giận trừng mắt.

”Sẽ không.” Không có nghe qua hôn môi sẽ bị nghẹn chết, ít nhất hẳn cũng chưa từng nghe nói qua.

Bạch Vũ nhìn thấy biểu tình Dạ Quân Mạc bình tĩnh giống như chuyện gì cũng chưa có phát sinh, tức giận sôi lên. Nàng là lần đầu tiên bị người hôn, Dạ Quân Mạc lại thuận thục như vậy, vừa thấy đã biết không phải là lần đầu tiên!

”Người không phải thường xuyên thân mật với nữ tử đó chứ? Loại chuyện này giống như người đã làm rất nhiều lần?”

Con người Dạ Quân Mạc thâm trầm, trầm mặc không nói.

Thật đúng là đã từng thân mật với người khác, tên khốn kiếp! Lưu manh! Bạch Vũ cũng không biết nói cái gì.

”Nàng là người đầu tiên.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói, bất quá là ở một vạn năm trước.

Bạch Vũ nâng mi, hiển nhiên không quá tin tưởng, xét thấy bị người mạc danh kỳ diệu hôn còn thảo luận rốt cuộc là lần thứ mấy tựa hồ có điểm không còn mặt mũi, Bạch Vũ ho khan hai tiếng, cứng nhắc chuyển đề tài, “Đám kia thổ phỉ đâu?”

”Đã chết.”

”Chết như thế nào? Bên ngoài hẳn là còn mấy trăm tên thổ phỉ, không phải toàn bộ đã chết rồi chứ?”

”Có thể là bị trời phạt.”

“.....” Làm ơn đi, người nói dối đúng là có tâm, loại lý do này ai sẽ tin tưởng?! Khẳng định là người làm.

Bạch Vũ chỉ mới nhìn thấy qua Dạ Quân Mạc ra tay một lần, nhưng một lần kia đã để lại một ấn tượng vô cùng cường đại trong đáy lòng nàng, nàng làm sao mà không biết chính là Dạ Quân Mạc làm. Rõ ràng đã nhắc nhở hẳn không được dùng linh khí lung tung, còn dám tùy tiện động thủ, không nghe theo lời dặn của nàng như vậy đến cả Thần y cũng khó mà chữa được.

Bạch Vũ bơi qua tự tay cầm lấy cổ tay Dạ Quân Mạc, muốn bắt mạch cho hẳn.

Dạ Quân Mạc không dấu vết thu hồi tay.

Bạch Vũ đã sớm dự đoán được hắn sẽ trốn, gần như kề sát lên người để bắt được tay, tìm mạch đập của hắn.

Thương thể của Dạ Quân Mạc quả thật không có tăng thêm, nhưng linh khí lại hoàn toàn trống rỗng, linh khí không có rối loạn, nhưng không có linh khí nuôi dưỡng, thương thể của linh mạch cũng dừng nghỉ sẽ tốt, hơn nữa linh khí của Dạ Quân Mạc thật sự là một chút cũng không có, cơ hồ ngay cả linh khí bảo mệnh Triệu hoán sư dùng để gọi ra Triệu hoán thú cũng đều dùng hết.

Nếu bị tiêu hao đến trống rỗng thêm vài lần nữa, linh mạch làm sao có thể chịu đựng được?

Bạch Vũ u oán liếc nhìn Dạ Quân Mạc một cái.

”Không sao.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói. Đại lục này thấp hơn rất nhiều, đối với hắn áp chế quá lớn, thương thể cũng vẫn không đổi.

Lại là không sao cả, tạo sao không có một chút để tâm đến thân thể của mình? Về mặt Bạch Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng lại không thể làm gì, người ta lần này nói như thế nào cũng là vì nàng mới ra tay.

”Hấp thụ nhiều linh khí chút đi, ta cùng với ngươi.” Bạch Vũ nhẹ giọng nói.

Dạ Quân Mạc đăm đăm hạ mắt, khóe miệng gợi lên một độ cong tà mị.

Tàn phá bên ngoài Thổ thành, Sa Hoàng, Nhạc Kỳ Nhân, cùng Đông thúc mang theo nhóm Tiềm Long Vệ nhanh chóng tiến đến bất ngờ tập kích.

Nhạc Kỳ Nhân lặng yên không một tiếng động mang giải dược về đến nơi, sau khi cứu Quận Vương tỉnh lại, lập tức liền thu thập Chu gia, Quận Vương lệnh cho bọn họ chạy tới hang ổ Minh Châu Hội nghĩ cách cứu viện cho Bạch Vũ, nhưng thời gian đã nhanh chóng trôi qua một ngày.

Sa Hoảng lòng nóng như lửa đốt, vô cùng lo lắng Bạch Vũ ở lại một ngày sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi bọn họ đến nơi, hẩn nhìn thấy trên đất tràn đầy thi thể, mọi người nhanh chóng hàng động tiến vào trong Thổ thành, dọc theo đường đi thể nhưng không phát hiện ra bất kỳ ai còn sống, tất cả thổ phi đều đã chết!

Chương 108: Đầu nguồn long tuyền , trầm luân (3)

Edit:V.O

”Đây là có chuyện gì?” Nhạc Kỳ Nhân cùng Sa Hoảng đều sợ ngây người, cuống quýt tiến vào hầm ngầm.

Thông đạo đã được thanh lý sạch sẽ, thời điểm bọn họ một đường lần mò đến bên ao, nhìn thấy Bạch Vũ đang đứng bên cạnh ao nghỉ ngơi.

Ngâm trong ao hơn một ngày, thương thế của Bạch Vũ đã tốt hơn phân nửa, cảm giác trên mặt đất có rất đông người đuổi tới, nàng liền mặc tốt quần áo xong đi lên.

Ánh lửa trong tay Nhạc Kỳ Nhân cùng Sa Hoảng thập phần sáng ngời, chiếu sáng cả cái ao, Nhạc Kỳ Nhân nhìn Bạch Vũ chấn động, “Tỷ, tỷ là Vũ tỷ tỷ? Tỷ thật là xinh đẹp.....”

Đây không thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, Bạch Vũ mới từ trong nước đi ra, giống như hoa sen mới nở, tươi mát thanh lịch, tuyệt thế tao nhã.

”Có cái khăn che mặt nào cho ta mượn dùng được không?” Bạch Vũ bất đắc dĩ hỏi.

”Ách, không có, khăn sa có được không?” Nhạc Kỳ Nhân lục tìm nửa ngày mới tìm ra được một cái khăn sa.

”Được.” Bạch Vũ tuyệt không bắt bẻ cầm lấy khăn sa mà Nhạc Kỳ Nhân đưa cho, “Quận Vương thế nào rồi?”

”Chu gia cùng một ít Tiềm Long Vệ đã được xử lý, Quận Vương hiện tại đã quay về Vương thành xử lý những chuyện còn lại.” Sa Hoằng nói.

Chu gia cùng Bắc La cấu kết với nhau Quận Vương không phải là hoàn toàn không biết, nhưng hãn trăm triệu lần cũng không nghĩ đến Chu gia sẽ xuống tay nhanh như vậy.

Trừ bỏ Chu gia, Bắc La còn thu mua cùng uy hiếp không ít người, xếp đặt rất nhiều thế lực nằm vùng ở Đông Nhạc, ngay cả Tiềm Long Vệ cũng có, Hoàn Tố Âm cũng là một trong số đó.

Sau khi Quận Vương thanh tỉnh liền trực tiếp giết Chu gia gia chủ, chế trụ tất cả người Chu gia, thanh lý phản đồ Tiềm Long Vệ. Hiện tại Tiềm Long Vệ đã bị tiêu diệt chỉ còn lại có 40 người.

Đông Nhạc Quận Vương sau khi trở về hãn là rất nhanh sẽ có một lần Đại thanh trừ đối với các thế lực lớn của Đông Nhạc, Quận vương chính là một người sát phạt, một hồi giết chóc máu tanh chỉ sợ không thể tránh được.

Đang nói, Đông thúc mang theo những Tiềm Long Vệ còn lại đi vào, trực tiếp hỏi Bạch Vũ, “Thổ phi chết như thế nào?”

”Ta không biết.” Bạch Vũ cũng thật không biết Dạ Quân Mạc như thế nào đem nhiều người như vậy làm một trận chết hết.

Đông thúc trầm ngâm một hồi, tỏ vẻ có thể lý giải. Bạch Vũ vẫn tránh ở dưới đất ngầm dưỡng thương, không biết bên ngoài xảy ra cái gì cũng không kỳ quái. Cụ thể đã xảy ra cái gì hãn sẽ đi điều tra.

Bởi vì Minh Châu Hội hoàn toàn bị giết, nhóm Tiềm Long Vệ không cần phải tiêu diệt, bài danh thi đấu cũng không tiến hành được nữa, cụ thể nên xử lý như thế nào Đông thúc tính toán bèn đi hỏi an bài của Quận Vương, nhưng ở trong này phát hiện một cái Long Tuyền cũng không thể lãng phí.

Đây chính là linh khí đầu nguồn tạo ra Long Tuyền, hiệu quả so với cái kia trong Vương thành còn tốt hơn, hơn nữa có thể khống chế linh khí rất tốt, toàn bộ mọi người đều có thể dùng được, sẽ không gặp tình huống phun trào cùng không đủ linh khí.

Đông thúc sai người đem phế tích dọn dẹp sạch sẽ, sửa chữa lại cái ao một chút, để cho Tiềm Long Vệ chia làm hai bên nam nữ, mỗi ngày tách ra tiến vào trong ao linh khí này tu luyện nửa ngày. Dù sao cái ao cũng rất lớn, một lần tiến vào hai ba mươi người không có vấn đề.

Bạch vũ trực tiếp ngâm ở chỗ đầu nguồn tu luyện, chút linh khí trong ao này dường như chỉ đủ giải ngứa, hoàn toàn không đủ dùng, vẫn là trực tiếp ngâm ở đầu nguồn linh khí sẽ thoải mái hơn.

Có linh khí sung túc, Bạch Vũ tu luyện rất nhanh, không chỉ có gom góp tích lũy mà linh lực cũng đầy đủ, linh mạch cũng gần đột phá tới bình cảnh.

Bạch Vũ cũng không sốt ruột, một bên tu luyện, một bên bắt đầu bắt tay vào tiến hành nghiên cứu phương pháp trị liệu cho Dạ Quân Mạc.

Từ một lần nhìn qua thương thế của Dạ Quân Mạc, sau đó Bạch Vũ liền một mực nghĩ đến phương pháp khống chế linh khí trong cơ thể hắn, không có biện pháp trị tận gốc, tốt xấu gì cũng phải khống chế được, chẳng qua đã nghiên cứu nhiều ngày thế này rồi mà vẫn

không có tiến triển gì.

Nhưng sau khi Dạ Quân Mạc cùng nàng ngâm trong mạch nước ngầm vài ngày, linh khí hãm hại sung túc có xu thế tốt lên không ít, Bạch Vũ xem xét đem linh khí nơi này hòa tan vào dược lực (hiệu lực của thuốc), để cho Dạ Quân Mạc uống.

Chương 109: Bài danh cuối cùng (1)

“Ta cần một ít dược liệu để thử một chút, người có thể giúp ta đi mua dược không?” Bạch Vũ một bên cân nhắc một bên viết xuống năm sáu loại dược liệu, Dạ Quân Mạc nhìn lướt qua, tiện tay từ trên người lấy ra dược liệu này nọ đưa cho Bạch Vũ.

Bạch Vũ nâng mi: “Có Linh Quả hơn ba trăm năm không?”

”Có.”

”Mật Hồng có không?”

”Có.”

”Thanh Trúc cùng Thiên Nhật Vô Hồn có không?”

”Có.”

“.....”

Mấy loại dược liệu phía trên có còn chưa tính, đều là những dược liệu bổ sung linh khí, bồi dưỡng linh mạch, trên người có thương tích mang theo nhiều dược liệu tuyệt không kỳ quái. Nhưng hai loại sau vì sao cũng đều có? Đó là độc dược! Chính là Độc xà phi thường hiếm thấy! Hơn nữa còn tùy tay có thể lấy ra, vì sao lại mang theo nhiều độc dược trên người làm cái gì? Đây là tùy thời có thể tính toán độc chết người sao?

”Người cũng là Y sư?” Bạch Vũ hoài nghi nhìn Dạ Quân Mạc.

”Ta càng thích người khác gọi ta là Độc sư.”

Quả nhiên, chỉ có Độc sư mới có thể mang theo các loại kịch độc trên người, Thanh Trúc cùng Thiên Nhật Vô Hồn đều phải gặp máu mới được gọi là kịch độc, trong tay Dạ Quân Mạc có thể có hai loại kịch độc này, tuyệt đối là một vị Độc sư đứng đầu. Bạch Vũ tuy rằng cũng tinh thông độc dược, nhưng chỉ đại khái chỉ vừa mới đạt tiêu chuẩn trở thành Độc sư.

Một mình tiêu diệt mấy trăm người, khiến cho Trưởng lão Vô Trần Cung sợ hãi, lại là một vị Độc sư đứng đầu. Bạch Vũ không nói gì nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Dạ Quân Mạc, “Người rốt cuộc là ai?”

Lãnh mâu của Dạ Quân Mạc có chút trốn tránh, khoe miệng tà tứ gợi lên, “Chờ nàng tham gia Triệu hoán đại hội sẽ biết.”

Nhóm Tiềm Long Vệ sau khi được đến tẩy rửa ở Long Tuyền đều có tiến bộ trên diện rộng, mới vài ngày lại có năm người đột phá.

Lúc này ở Vương thành cũng truyền đến mệnh lệnh của Quận Vương, lần bài danh thi đấu này cứ dựa theo thành tích trước lúc bị gián đoạn mà xếp hạng, nhưng người có thứ tự thấp tùy thời đều có thể hướng người có thứ tự cao khởi xướng khiêu chiến, giành lấy vị trí, cho đến trước khi Triệu hoán đại hội bắt đầu mỗi người đều có cơ hội hướng người có thứ tự cao khởi xướng khiêu chiến.

Đông thúc đem thứ tự tuyên bố ra, điều khiến cho mọi người chấn động nhất chính là người đứng thứ nhất không phải là Sa Hoằng! Phải biết rằng Sa Hoằng từ 12 tuổi đã trở thành Tiềm Long Vệ, sau đó liền vững vàng chiếm cứ vị trí thứ nhất Tiềm Long Vệ, không có

một lần ngoài lệ! Thực lực cường đại được công nhận là thiên tài đệ nhất Đông Nhạc.

Thậm chí từ năm năm trước, Sa Hoằng còn có cơ hội một lần tham gia Triệu hoán đại hội, nhưng lúc ấy bởi vì tuổi của Sa Hoằng quá nhỏ, hơn nữa tâm tư đơn giản, Đông Nhạc Quận vương lo lắng khi hẳn bày ra thực lực không phù hợp với độ tuổi sẽ lập tức trở thành cái đinh trong mắt của mọi người, tình nguyện để Đông Nhạc ở thứ tự chót cũng không đồng ý để cho Sa Hoằng dự thi.

Tất cả Tiềm Long Vệ sớm đã có thói quen thừa nhận Sa Hoằng xếp ở vị trí thứ nhất, thứ bọn họ có thể tranh đoạt chính là vị trí thứ hai.

Lần này Sa Hoằng lại bất thành linh xếp ở vị trí thứ hai, Nhạc Kỳ Nhân thứ ba, người ở vị trí thứ nhất lại là người mới tới – Bạch Vũ!

”Tại sao có thể như vậy? Vị trí thứ nhất của Sa Hoằng thống lĩnh thế nhưng bị đoạt? Bạch Vũ là nhân vật như thế nào? Ta còn chưa thấy qua nàng ta động thủ đâu, vị trí của người này không phải là xếp sai rồi đó chứ?”

”Lần bài danh thi đấu này chỉ mới tiến được một nửa, rất nhiều người có lẽ còn chưa kịp bộc phát ra thực lực, Bạch Vũ hẳn chính là nhờ vào vận khí tốt, ngay từ đầu liền đụng phải không ít thổ phỉ.”

”Có đạo lý, cái này còn chưa phải là bài danh cuối cùng đâu, có người khiêu chiến khẳng định nàng ta lập tức sẽ lộ nguyên hình.”

”Vậy còn chờ cái gì nữa, ta hiện tại phải đi. Lão tử còn chưa được nếm qua tư vị được đứng thứ nhất đâu.”

”Ta cũng đi, ta cũng đi.....”

Mọi người đều ồn ào, mấy người vừa mới đột phá tràn đầy tự tin đi khiêu chiến cướp đoạt vị trí của Bạch Vũ.

Người đứng thứ tư, thứ năm – Dư Tuyên Thủy cùng La Vạn Mộc từng nhìn thấy Bạch Vũ trong một giây giết một đám thổ phỉ đưa ánh mắt đông tình nhìn về phía đám Tiềm Long Vệ. Hai người bọn họ tình nguyện thử đi khiêu chiến với Sa Hoằng cũng sẽ không đi khiêu chiến với Bạch Vũ.

Bạch Vũ ra tay, bọn họ còn có thể chống đỡ sao? Bọn họ đoán chừng chỉ có Triệu hoán sư chân chính mới có thể cùng Bạch Vũ ganh đua thắng thua.

Chương 110: Bài danh cuối cùng (2)

Edit:V.O

Bạch Vũ bị kêu gào khiêu chiến nhưng không có ứng chiến, nàng vừa vịn vừa tới thời điểm đột phá linh mạch, cả người ngâm trong dòng sông dưới mặt đất điên cuồng hấp thu linh khí nhiệt nóng, Dạ Quân Mạc ở một bên giúp nàng hộ pháp.

Bạch Vũ không ra ngoài, Tiềm Long Vệ cũng không có cách nào để đi vào, linh khí ở đầu nguồn so với thời điểm Long Tuyền phun trào còn đáng sợ hơn, đi vào sẽ bị sặc đến chết, ngay ngốc trong đó một hồi có thể hít thở không thông mà ngất xỉu, còn có thể bị cháy sống (đang sống mà bị chết cháy).

”Ta nói nàng ta đã bỏ chạy như phân chó rồi, không dám ứng chiến.”

”Bạch Vũ, mau ra đây. Có phải ngươi nghĩ không ứng chiến là có thể bảo trụ được vị trí thứ Nhất? Nếu không ra thì ngươi chính là không chiến mà bại!”

.....

Đám người Dur Tuyên Thủy, La Vạn Mộc cùng Nhạc Kỳ Nhân liếc mắt nhìn nhau, một đầu đầy hắc tuyến. Đều là Tiềm Long Vệ, tại sao đám người này lại ngu xuẩn như vậy? Ngay cả năng lực để gọi Bạch Vũ đi ra cũng không có, bọn họ có tự tin có thể đánh bại Bạch Vũ sao?

Bên trong linh mạch Bạch Vũ đã tràn ngập linh lực, 30 giọt linh lực trong suốt long lanh, sinh cơ bùng bùng. Đại lượng linh khí khiến cho nàng thực thuận lợi đột phá tới Triệu hoán sĩ đỉnh cấp, linh mạch tăng vọt thêm một đoạn.

Trên người tiểu Thanh cũng có hào quang chợt lóe, hình thể hơi hơi lớn lên một chút.

Bạch Vũ đánh giá một chút thuộc tính của nó, lực phòng ngự 12, sức chịu đựng 15, đều tăng trưởng thêm một chút, lực công kích lại không thay đổi, vẫn là 22, năng lực không có tăng trưởng rõ ràng, dù sao cũng không phải thăng cấp, Triệu hoán thú cũng không tăng lên quá lớn.

Bạch Vũ có chút buồn bực, nghe âm thanh kêu gào kêu ngạo bên ngoài, vô cùng không vui mang theo tiểu Thanh xông ra bên ngoài.

Dạ Quân Mạc mệt mỏi tựa vào bên cạnh bờ sông, khoác quần áo tùy ý, nhưng cũng không che được khí chất hoa quý (hào hoa phú quý) vô song, y hệt một vị công tử tuấn dật xuất trần. Trong mắt hấn hiện lên một tia nghiền ngẫm, nhìn về hướng Bạch Vũ nổi giận ùng ùng chạy ra.

Rất nhanh, thanh âm chửi bậy ồn ào bên ngoài liền biến thành một trận gào khóc thảm thiết, sau đó lặng nhắt như tờ.

Bạch Vũ lưu loát giải quyết ba người khiêu chiến, chỉ một chiêu đã đánh bọn họ bay ra ngoài.

Mọi người quả thực không thể tin được hai mắt của mình. Tốt xấu đều là Tiềm Long Vệ, là những người nổi bật Đông Nhạc Quận vương tuyển ra từ mấy trăm vạn người, như thế nào lại có chênh lệch lớn như vậy? Có cảm giác như mấy tiểu hài tử không biết tự

lượng sức mình muốn đánh một vị đại hán, ba người cùng tiến lên còn tiếp không được một chiêu của Bạch Vũ. Nhìn thấy Bạch Vũ bộ dáng thoải mái, giống như đã thủ hạ lưu tình.

”Bạch Vũ, ngươi đột phá?” Sa Hoằng đi tới, liếc mắt một cái liền phát hiện hơi thở trên người Bạch Vũ có biến hóa rất lớn, hưng phấn nói: “Đến đi, chúng ta cùng so đấu một lúc.”

Bạch Vũ mỉm cười, “Ngươi muốn giành lại vị trí thứ nhất của mình sao?”

”Có thể nói như vậy.” Sa Hoằng vung tay lên gọi ra Triệu hoán thú của hắn, một con Kim Cương Nộ Viên (con vượn). Hình thể cao gần hai tầng lầu vừa xuất hiện đã khiến cho mặt đất chấn động, mọi người vây xem giống như thủy triều dồn lui về phía sau, tạo ra một cái sân trống trải.

Đồng tử Bạch Vũ đột nhiên co rụt lại. Kim Cương Nộ Viên Nhị giai, lực công kích 10, lực phòng ngự 17, sức chịu đựng 18, đã sắp tới bình cảnh Tam giai. Triệu hoán thú có lực phòng ngự cùng sức chịu đựng cường hãn như thế là lần đầu tiên Bạch Vũ gặp được.

Nàng không dám lơ là, giành trước tiến công, ngọn lửa của tiểu Thanh phun đúng ngay vào mặt Kim Cương Nộ Viên.

”Phi Sa Tẩu Thạch!” (Cát bay đá chạy)

Kim Cương Nộ Viên vung một quyền lên, nháy mắt quanh thân đất đá bay mù trời, cát bụi khủng bố dữ dội trong phạm vi trăm mét dâng lên, vô số đá vụn như đao cuồng bạo tàn sát bừa bãi, sát khí dữ dội xé rách tất cả những sinh vật tới gần.

Mọi người kích động rút lui về phía sau, thanh âm phát run: “Là trung

phẩm linh thuật, Phi Sa Tẩu Thạch. Trước kia từng thấy Sa Hoằng sử dụng cũng không có khủng bố như vậy!”

”Đây mới là uy lực chân chính của Phi Sa Tẩu Thạch, thời điểm Sa Hoằng tỷ thí cùng chúng ta căn bản không dùng toàn lực.”

”Sa Hoằng không hổ là đệ nhất thiên tài của Đông Nhạc chúng ta, Bạch Vũ vẫn không thể so với hắn.”

Chương 111: Bài danh cuối cùng (3)

Edit:V.O

Bạch Vũ hoàn toàn không thấy rõ tình huống bên trong bão cát, nhưng nàng một chút cũng không lùi, trong nháy mắt, ở trong bão cát thổi quét sai khiến cho tiểu Thanh phóng ra Bạo Liệt Lưu Hỏa.

Một lực lượng khủng bố nóng cháy như mặt trời phun trào ra, Lưu Hỏa xé rách không trung hung hăng nện về hướng trung tâm bão cát, ngọn lửa ở trong bão cát kịch liệt khuếch tán ra, ngọn lửa cùng bụi mù đan vào cùng một chỗ, khí thế như nước lũ khiến kẻ khác hít thở không thông.

Sa Hoằng cảm thấy khiếp sợ với phản ứng cực nhanh của Bạch Vũ, thời điểm bị bão cát che đậy tầm nhìn lập tức công kích trung tâm bão cát, làm cho hắn không thể từ trong cát bụi che dấu để đánh lén, còn bị phạm vi công kích của Bạo Liệt Lưu Hỏa bao trùm.

Sức chịu đựng của Kim Cương Nộ Viên nháy mắt mất hơn phân nửa, toàn bộ da lông bị tổn thương.

Nhưng Sa Hoằng đã thân kinh bách chiến (Trăm trận trăm thắng, đánh đâu thắng đấy), nhanh chóng ẩn náu vào bên trong cát bụi hỏa diễm, tìm cơ hội. Linh thuật bị động của Kim Cương Nộ Viên là Minh Đờng (mắt sáng), cho dù ở trong cát bụi đầy trời cũng có thể nhìn thấy rõ bốn phía, nhưng ngọn lửa của tiểu Thanh lại xông lên khiến đầu óc của nó có chút choáng váng.

Bạch Vũ cũng bị bao phủ trong cát bụi. Thật cẩn thận tránh né, hai bên liền dây dưa như vậy.

Sa Hoằng vài lần tìm được Bạch Vũ, mỗi lần đều làm tiêu trừ không ít sức chịu đựng của tiểu Thanh, nhưng Bạch Vũ dường như cũng không muốn cùng hắn chính diện quyết đấu, gặp liền bỏ chạy. Không bao lâu, Kim Cương Nộ Viên kêu lên một tiếng, buồn bã ỉu xìu ngồi dưới đất. Liếm liếm miệng vết thương của mình.

Trong lòng Sa Hoằng lập bộp một chút. Thì ra là thế, ngọn lửa của tiểu Thanh có lực nóng, khiến cho miệng vết thương của Kim Cương Nộ Viên không ngừng chuyển biến xấu, sức chịu đựng giảm xuống.

Sa Hoằng quyết định tốc chiến tốc thắng, mang theo Kim Cương Nộ Viên tiến đến nơi ngọn lửa nồng đậm nhất. Hỏa Diễm chớp lên, Kim Cương Nộ Viên nhìn thấy tiểu Thanh đang bay lượn bên trong Hỏa Diễm, một chường chụp qua.

Tiểu Thanh lần này không trốn, đón nhận một chường của Kim Cương Nộ Viên, bị chường lực đánh vào, vài cọng lông chim rơi ra, lực phòng ngự yếu ớt khiến cho nó bị tổn thất năm thành, còn sót lại chưa đến hai thành. Nhưng ngọn lửa của nó lại vung toàn bộ lên người Kim Cương Nộ Viên.

Kim Cương Nộ Viên nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cao lớn lắc lư một trận rồi té ầm trên mặt đất, kêu rên không thể đứng dậy.

Sa Hoằng vẻ mặt khiếp sợ, sức chịu đựng của Kim Cương Nộ Viên chỉ còn lại một chút, chỉ sợ chỉ cần bị thương một chút nữa thôi sẽ tan thành mây khói! Là do vận khí của hắn tốt? Hay là nói..... Căn bản Bạch Vũ đã tính toán tốt?

Rõ ràng đã đoán được sức chịu đựng của Kim Cương Nộ Viên, tính

toán khả năng gây ra thương tổn của Bạo Liệt Lưu Hỏa, lại đánh ra một kích cuối cùng, khiến cho Kim Cương Nộ Viên mất đi sức chiến đấu, còn tránh cho hắn không bị thương linh mạch. Cái này cũng có thể làm được sao?

Sa Hoằng thần sắc phức tạp nhìn về phía Bạch Vũ. Bạch Vũ không hề công kích, hiển nhiên tình trạng bây giờ của Kim Cương Nộ Viên đã nằm trong dự kiến của nàng.

Bụi mù đã dần dần tán đi, Nhạc Kỳ Nhân ở rất xa nhìn thấy Kim Cương Nộ Viên ngã dưới mặt đất, hoảng sợ, “Trời ạ, Sa Hoằng ca ca thế mà phải chịu thua!”

Sa Hoằng cười khổ, hắn không phải là phải chịu thua, mà là đã thua.

”Sa Hoằng ca ca, mọi người đến giúp huynh!” Nhạc Kỳ Nhân nhắc chân vọt vào trong vòng chiến.

Bị tình huống trước mắt làm khiếp sợ hơn nửa ngày, vẻ mặt mọi người lúc này đã hoàn toàn rớt mòng, đây là tình huống gì, không phải là khiêu chiến một chọi một sao, Quận chúa chạy tới xem náo nhiệt làm gì?

Triệu hoán thú của Nhạc Kỳ Nhân là một con Hoàng Kim Thứ Vị (con nhím), một viên tròn thập phần đáng yêu, tuy rằng không phải là Triệu hoán thú đặc biệt gì, nhưng con Hoàng Kim Thứ Vị này có tư chất cực kỳ cao, đạt tới 8 điểm, là một con Cực phẩm Triệu hoán thú!

”Lợi Thứ (Gai nhọn sắc bén)!” Nhạc Kỳ Nhân gọi ra Thứ Vị lập tức ra trận, những cái gai dài sắc nhọn như ám khí rậm rạp bắn về phía tiểu Thanh.

Bạch Vũ cũng không né tránh, bảo tiểu Thanh trực tiếp phun ra một

đạo Lưu Hỏa liều mạng cùng Hoàng Kim Thứ Vị.

Hoàng Kim Thứ Vị xông lên chưa đến nửa giờ liền quang vinh hy sinh, tiểu Thanh cũng tiêu hao hết sức chịu đựng còn lại. Hai người Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân cuối cùng cũng lưỡng bại câu thương (hai bên cùng thiệt hại) kết thúc.

Chương 112: Triệu hoán đại hội, quy tắc (1)

Edit:V.O

”Ồ nháo!” Sa Hoảng chầm chầm vào trán Nhạc Kỳ Nhân, nhanh chóng lấy ra Huyết Hoa Tham chữa thương cho nàng, “Muốn độ sức cũng không cần phải độ như vậy? Nửa đường xông lên thì tính là gì?”

”Muội chỉ muốn thắng Vũ tỷ tỷ một lần thôi, Đợi cho Vũ tỷ tỷ khôi phục lại rồi mới độ sức, muội nào có cơ hội chiến thắng?” Nhạc Kỳ Nhân đô đô cãi lại.

Bạch Vũ cũng ăn vào dược chữa thương do chính mình đặc chế, cười nói: “Triệu hoán thú của muội không tồi, lực phòng ngự rất cao, nếu ta không dùng linh thuật cũng không có cách nào cùng muội đồng quy vu tận.”

Lời này cũng không phải là an ủi, kỹ năng bị động của Hoàng Kim Thứ Vị vô cùng cường hãn, gặp công kích sẽ cuộn mình thành một vòng tròn, lực phòng ngự có thể tăng lên 50%.

”Được rồi, lần khiêu chiến này thứ tự không thay đổi, các người đi về trước tu dưỡng cho tốt đi.” Đông thúc suốt buổi luôn luôn đứng ngoài trận chiến quan sát nói, ba người gật gật đầu, trở lại ao nước ngâm tiếp tục tu luyện, hoàn toàn không nhìn đến mọi người phía sau tròn mắt muốn vỡ ra.

Sau trận tu luyện không còn ai dám khiêu chiến với Bạch Vũ, ngay cả

Sa Hoằng cũng thiếu chút nữa là thua, bọn họ cũng không muốn đi tìm chết.

Một tháng sau, thứ tự cuối cùng cũng được định ra, Bạch Vũ, Sa Hoằng cùng Nhạc Kỳ Nhân đại biểu Đông Nhạc tham gia Triệu hoán đại hội. Ba người phụng mệnh trở về Vương thành, để chuẩn bị lần cuối cùng cho Triệu hoán đại hội. Trước khi đi, Bạch Vũ giao viên thuốc chính mình đã phối chế xong đưa cho Dạ Quân Mạc.

”Người tiếp tục ở lại chỗ này tu dưỡng, mỗi ngày uống thuốc này ba lần, qua năm ngày tiếp theo linh mạch người có thể hoàn toàn bình phục. Người không thích uống dược đắng, ta cố ý làm thành viên thuốc cho người, nhất định phải nhớ uống.” Bạch Vũ đem bình dược đặt vào trong tay Dạ Quân Mạc, từ trong giới chỉ lấy ra thêm hai bình sứ lớn hơn một chút.

”Thuốc viên bên trong này là để khống chế linh khí của người, hiệu quả ta cũng không nói chính xác được, nhưng ta khẳng định có thể dùng. Thời điểm linh khí của người không khống chế được thì uống mấy viên này vào, đừng chịu đựng. Đây là phương thuốc, nếu không còn nữa, người tự mình phối chế đi.”

Dạ Quân Mạc nghe Bạch Vũ lời nhai lẩm bầm dặn dò, khóe miệng mỉm cười, “Ta không cần phương thuốc, nàng làm cho ta.”

Bạch Vũ nâng mi, “Người sao lại như vậy?” Là Độc sư chẳng lẽ không phải là càng thêm am hiểu phối chế các loại phương thuốc sao?

Dạ Quân Mạc biểu tình ta chính là lười biếng, có Y sư để làm gì mà không dùng.

Bạch Vũ nhìn thấy như vậy chỉ muốn học máu, cắn răng nói: “Ta

muốn tham gia Triệu hoán đại hội, có thể trong một đoạn thời gian rất dài cũng không thể gặp lại người, người không thể hạ mình làm một chút sao?”

Khóe miệng Dạ Quân Mạc hơi hơi giơ lên, ta sao có thể cho phép nàng rời khỏi ta lâu như vậy? Triệu hoán đại hội ta cũng phải đi cùng nàng mới được.

Thật vất vả cáo biệt Dạ Quân Mạc, trở lại Vương thành, nhưng không khí trong thành lại có chút không thích hợp.

Lần này Quận vương sử dụng thủ đoạn lời đình tạo thành trận Đại tẩy trừ đối với tất cả các thế lực của Đông Nhạc Quận Quốc làm cho rất nhiều người bị hù dọa đến khiếp đảm, máu tươi trên pháp trường xử quyết phạm nhân còn chưa được rửa sạch, qua nhiều ngày như vậy, vẫn còn có thể nghe được mùi máu tươi.

Tiến vào Hoàng cung, ba người trực tiếp được dẫn tới thư phòng Đông Nhạc Quận Vương, lệ khí trong mắt hắn còn chưa tán đi, uy nghiêm dị thường, mấy đại thần ngồi bên trong thư phòng đều nơm nớp lo sợ không dám nói một lời.

”Phụ vương, con đã trở về.” Nhạc Kỳ Nhân vui vẻ chạy tới ôm cổ hắn.

Đông Nhạc Quận Vương lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm có, vỗ vỗ Nhạc Kỳ Nhân, nhìn về phía Bạch Vũ, “Bạch Vũ, lần này ít nhiều cũng nhờ người, tính mạng của Bản vương mới có thể được bảo trụ, phần ân tình này Bản vương nhất định nhớ kỹ.”

”Quận vương nói quá lời.” Bạch Vũ lạnh nhạt cười.

”Triệu hoán đại hội lần này phải nhờ vào ba người các người, tình

hướng cụ thể của Đại hội Vệ tướng quân đến nói đi.” Quận vương nhìn về đại thần đứng bên cạnh.

Chương 113: Triệu hoán đại hội, quy tắc (2)

Edit:V.O

“Vâng” Vệ tướng quân có chút sợ hãi tiến lên, “Dựa theo lệ thường, người tổ chức Triệu hoán đại hội đều là những người ở cấp cao xuất sắc, đại hội lần này cử hành ở Viêm Võ Đế Quốc, quy tắc cụ thể còn chưa được ban hành. Thương trưởng lão cùng Tửu trưởng lão của Vô Trần Cung phụ trách làm trọng tài, người chủ trì đại hội chính là Cung chủ Vô Trần Cung cùng Mạc Điện.”

”Mạc Điện? Mạc Điện là ai?” Nhạc Kỳ Nhân vẻ mặt ngạc nhiên, “Không phải mỗi lần đại hội đều là một mình Cung chủ Vô Trần Cung chủ trì thôi sao? Lần này lại có người cùng chủ trì với Cung chủ?”

”Chuyện này ta cũng không biết rõ.” Vệ tướng quân xấu hổ nói, “Chỉ biết vị Mạc Điện này hình như là huynh đệ của sư phụ Cung chủ, thực lực không rõ, bởi vì thường xuyên du ngoạn ở bên ngoài, cho nên tính tình như thế nào không một ai biết.”

Đông Nhạc Quận Vương mở miệng nói: “Mạc Điện này đang có địa vị rất cao, quyền thế gần như ngang với Cung chủ, tương đương với Phó điện chủ. Thân phận của hắn vừa xuất hiện, khiến các người tò mò không dứt đối với hắn, sáu thủ đô từng nghe ngóng qua chuyện của hắn, nhưng cái gì cũng không điều tra ra được.”

Vô Trần Cung đứng một mình bên ngoài sáu quốc, là thế lực cường đại ở Vân Vũ Thần Châu, sáu quốc vừa dựa vào lại vừa đề phòng, sáu quốc tranh giành cấu xé lẫn nhau rồi lại thân nhiên cùng nhau

phòng bị Vô Trần Cung, đối với nhất cử nhất động của Vô Trần Cung đều nhìn chăm chăm không tha, bày thế lực lớn ở Vân Vũ Thần Châu trong lúc đó có được một sự cân bằng vi diệu.

”Lần Triệu hoán đại hội này quốc gia có người đạt được ba vị trí đầu có thể nhận được hai gốc dược liệu ngàn năm cùng với rất nhiều Linh Tửu, ở vị trí thứ nhất còn có thể nhận được một quyển Thượng phẩm Linh thuật!”

Nhạc Kỳ Nhân cùng Sa Hoảng trong lòng nhất thời bốn bề sóng dậy, phần thưởng của Triệu hoán đại hội từ trước đến nay đặc biệt dày, không thể tưởng được lần này thế nhưng ngay cả Thượng phẩm Linh thuật cũng lấy ra! Một quyển Thượng phẩm Linh thuật cũng đủ để cho một Quận Quốc suy yếu nhảy vọt lên trở thành bá chủ! Chuyện này có bao nhiêu hấp dẫn!

Bạch Vũ ngược lại không có cảm giác đặc biệt gì đối với Thượng phẩm Linh thuật, nhưng nàng cũng hiểu được vì sao các quốc gia đều coi trọng Triệu hoán đại hội như vậy, một đồng phần thưởng lớn như vậy cũng đủ bồi dưỡng ra một lượng lớn Triệu hoán sư. Quốc gia đạt được vị trí thứ nhất sau khi được nhận thưởng, thực lực sẽ càng cường đại hơn, địa vị của một quốc gia sẽ được kéo ra một khoảng chênh lệch.

”Các người đều nghe rồi đó, lần cạnh tranh này tuyệt đối so với lúc trước còn kịch liệt hơn, Đông Nhạc chúng ta ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, lần này nhất định phải giành được vị trí thứ nhất!” Đông Nhạc Quận Vương vỗ bàn, thanh âm uy nghiêm lộ ra quyết tâm mạnh mẽ.

”Nghĩa phụ yên tâm, chúng con nhất định sẽ thắng!” Sa Hoảng kiên định nói.

Đông Nhạc Quận Vương vui mừng gật gật đầu, đưa cho bọn họ mỗi

người một bình dược, bên trong chỉ dùng dược liệu 500 năm làm ra dược chữa thương giải độc. Tỷ thí Triệu hoán đại hội không hạn chế, vì thắng lợi tất cả tuyển thủ có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ám khí, hạ độc đều là những chuyện rất bình thường.

Mặt khác, Đông Nhạc Quận Vương còn đưa cho bọn họ hai kiện Ngự Độc Nhuyễn Giáp (áo giáp chống độc)

”Nhuyễn giáp này là do Linh khí sư giỏi nhất Đông Nhạc mười năm mới tạo ra được, có thể chống lại các loại độc dược, đáng tiếc cái thứ ba còn chưa làm ra. Điều ta lo lắng nhất chính là các người bị độc gây tổn thương, Mạn Thủy Quận Quốc am hiểu nhất chính là dùng độc, nếu không dựa vào dùng độc bọn họ căn bản không thể chen đến ba vị trí đầu.” Đông Nhạc Quận Vương nói.

Đáng tiếc người ta dùng độc cũng là bản lĩnh của người ta, bọn họ chỉ có thể đề phòng.

Bạch Vũ đương nhiên không cần loại nhuyễn giáp này, đưa cho Sa Hoằng cùng Nhạc Kỳ Nhân.

Cuối cùng, Quận Vương đưa tư liệu tuyển thủ dự thi của Quận Quốc khác thật vất vả mới điều tra được cho bọn họ.

Bạch Vũ mở tư liệu ra xem một lần, ánh mắt dừng ở lại ở trang của Bắc La Quận Quốc, có Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân Diễm, quả nhiên hai người bọn họ đều đến dự thi. Con người thanh tú như nước của nàng hiện lên một tia lạnh lùng, rất nhanh sẽ gặp lại, không biết thời điểm các người nhìn thấy ta sẽ có biểu tình gì?

Chương 114: Gặp mặt cừu nhân (1)

Sau khi làm tốt hết thầy chuẩn bị, đội nhân mã Đông Nhạc tham gia Triệu hoán đại hội bắt đầu lên đường.

Bạch Vũ vốn tưởng rằng Đông thúc sẽ mang theo ba người các nàng đi trước, sau mới biết được Quận Vương sáu quốc phải tự mình gặp nhau tham gia Triệu hoán đại hội, Đông Nhạc Quận Vương đích thân mang theo bọn họ một đường chậm rãi đi đến Viêm Võ Đế Quốc trước, phô trương giống như đi đánh giặc, đội ngũ đi tuần có hơn ngàn người.

Bạch Vũ ngồi trong xe ngựa được Triệu hoán thú kéo đi, không nói gì trù trù khóe miệng. Bọn họ xác định chính là đi tham gia Triệu hoán đại hội mà không phải là đi đánh nhau sao? Mang theo nhiều người như vậy, Viêm Võ Đế Quốc thật sự sẽ cho bọn họ vào thành?

Thử lạp — —

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Bạch Vũ không hề chuẩn bị, thiếu chút nữa là bị đập đầu.

Nàng xốc màn xe lên, bọn họ đã đến cửa Vương thành Viêm Võ Đế Quốc, đang muốn vào thành, lại đụng phải nhân mã Bắc La. Bắc La Quận Vương khí vũ hiên ngang cưỡi trên một con ngựa cao to, đi theo phía sau đúng là Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Uy.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, còn chưa vào thành đã đụng phải bọn họ. Bạch Vũ nhìn thấy Bắc Thần Phong tác phong cử chỉ tao nhã,

đáy mắt xẹt qua một tia châm chọc. Mấy tháng không gặp, vẫn khoác cái dáng vẻ ngụy trang giả tạo này, không biết lại mê đảo bao nhiêu là nữ tử?

”Yêu, đây không phải là Đông Nhạc Quận Vương sao? Tới sớm như vậy? Không phải cảm thấy thấy tới sớm là sẽ có được thứ tốt đó chứ?” Bắc La Quận Vương trêu tức nói.

Đông Nhạc Quận Vương cười lạnh, “Các người cũng tới rất sớm, mắt còn không biết trên dưới căn đường người khác.”

”Người nói ai mắt không biết trên dưới?” Bách Lý Uy không vui nói.

”Ai đáp lại thì ta nói với người đó.”

”Người.....” Bách Lý Uy nổi trận lôi đình, bị Bắc Thần Phong giữ chặt lại, “Bách Lý tướng quân, không cần phải khoe võ mồm nhanh như vậy, người ta muốn mắng cứ để cho người ta mắng đi.”

Bách Lý Uy áp chế cơn tức xuống, “Điện hạ nói rất đúng, dù sao người như ta cũng chỉ có thể mắng chửi người khác.”

Bắc Thần Phong gật gật đầu, trên khuôn mặt tuấn lãng vẫn duy trì tươi cười như ánh mặt trời, ánh mắt quét về phía đội ngũ xe ngựa của Đông Nhạc. Khi hắn nghe nói trong danh sách người dự thi của Đông Nhạc có một nữ tử gọi là Bạch Vũ thì chỉ nghĩ là trùng tên, nhưng tin tức hắn điều tra được lại nói cho hắn biết rất có thể chính là Bạch Vũ mà hắn quen biết kia.

Hắn cảm thấy có chút hoang đường, phé vật hắn không cần sau khi đến Đông Nhạc thế nhưng lại trở thành thiên tài có tư cách cạnh tranh cùng hắn, chẳng lẽ thiên tài của Đông Nhạc lại thiếu thốn đến mức độ này? Ngay cả ba Triệu hoán sư trẻ tuổi cũng không tìm thấy

được mà phải nhặt lấy phế vật mà Bắc La sung quân sao?

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Bạch Vũ vén rèm lên, con người hơi hơi co rụt lại.

Bạch Vũ phát hiện ánh mắt Bắc Thần Phong nhìn về phía nàng, dung nhan tuyệt sắc dưới khăn che mặt lộ ra một ý cười nghiền ngẫm, sâu kín chống lại ánh mắt không thể tưởng tượng được của hắn, một đôi thu thủy trong sáng lạnh lùng, lạnh đến mức khiến cho người khác thấy lạnh cả người.

Bắc Thần Phong nhận ra, hắn cực kỳ xác nhận nữ tử ngồi trong xe ngựa kia chính là Bạch Vũ! Nàng vẫn như trước luôn mang theo cái khăn che mặt, vẫn như trước một bộ dáng yếu đuối, nhưng đôi mắt kia của nàng lại thay đổi, ý cười không tốt, chỉ có một mảnh lạnh như băng. Ánh mắt sắc bén làm cho hắn không tự chủ được rung mình một cái, lại có loại sợ hãi không dám đối diện.

Bất quá chỉ là không cam lòng nhìn hắn với ánh mắt thù địch thôi, tới tham gia đại hội thì thế nào? Còn không phải chỉ là một phế vật. Bắc Thần Phong hừ lạnh một tiếng vút sang một bên.

Đông Nhạc Quận Vương cũng thấy được một màn này, kinh thường bĩu môi. Đưa một thiên tài như vậy đến Đông Nhạc, không biết đầu óc các người nghĩ như thế nào. Nàng hiện tại chân chính là con bài chưa lật của Đông Nhạc, so với Sa Hoằng còn là thiên tài khủng bố hơn, thật muốn nhìn xem sau khi các người biết được sẽ hối hận thành cái dạng gì.

Một trận tiếng vó ngựa truyền đến, một đội nhân mã từ bên trong Vương thành Viêm Võ Đế Quốc chạy ra, dẫn đầu chính là một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú.

Chương 115: Gặp mặt cừu nhân (2)

Thiếu niên dừng lại trước cửa thành, cũng không xuống ngựa, không chút để ý liếc nhìn tất cả mọi người, tùy ý chấp tay “Tại hạ Viêm Hạo Thiên, phụng mệnh phụ vương đến đón tiếp các vị, hai vị Quận Quân đã thương lượng trước rồi sao, lại cùng nhau tới?”

”Không phải.”

”Trùng hợp.”

Hai vị Quận Vương kiêu ngạo ném đi sắc mặt, thề thốt phủ nhận.

Mày kiếm Viêm Hạo Thiên nâng lên, “Thật đúng là khéo, nhưng mà cũng tốt, tiết kiệm được thời gian bản thái tử phải đi một chuyến nữa.”

Vị thiếu niên nhìn có vẻ kiệt ngạo bất tuân (tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng) này chính là Thái tử điện hạ của Viêm Võ Đế Quốc, cũng là một trong những người dự thi của Triệu hoán đại hội lần này.

Thay vì chướng mắt nhìn Bạch Vũ, Bắc Thần Phong càng cảm thấy hứng thú với vị Thái tử này hơn.

Viễn Võ Đế Quốc ba lần liên tục đạt được giải Nhất ở Triệu hoán đại hội, thực lực cường hãn, Viêm Hạo Thiên còn là đứa con duy nhất của của Viêm Võ Đế, là người thừa kế được bồi dưỡng tỉ mỉ, năm ngoái đã đánh tiến vào được hạng 49 trên Vô Trần Bảng, là Triệu

hoán sư dưới 20 tuổi duy nhất được xếp vào vị trí 50 người đứng đầu.

Hắn kế thừa toàn bộ thiên tư của Viêm Võ Đế, có một con Triệu hoán thú Cực phẩm, là người được Công hội Triệu hoán sư công nhận có thực lực cực mạnh.

”Thì ra là Viêm thái tử, hạnh ngộ. Làm phiền dẫn đường.” Bắc Thần Phong ôn hòa cười nói.

Viêm Hạo Thiên ném cái nhìn về phía hắn, “Dẫn đường thì có thể, nhưng mỗi Quận Quốc chỉ có mười người được tiến vào, còn lại thì ở lại ngoài thành đi.”

Đông Nhạc Quận Vương không nói chuyện, Bắc La Quận Vương thì không đồng ý, “Chúng ta đến để tham gia Triệu hoán đại hội, Viêm Võ Đế Quốc lại không cho vào thành, không phải có chút quá phận sao?”

”Quá phận? Ngày mai ta cũng sẽ mang theo mấy ngàn người đến ngao du ở Bắc La Vương Thành, không biết Quận Vương có cảm thấy quá phận hay không?” Viêm Hạo Thiên rất không khách khí liếc mắt, “Ta tôn trọng các ngươi mới không cho các ngươi dẫn người vào thành, nếu các ngươi mang một đám phế vật vào thành, ai sẽ nhàn rỗi không việc làm mà đi ngăn cản?”

”Làm càn!” Bách Lý Uy nổi trận lôi đình, một chưởng chụp về phía Viêm Hạo Thiên, chưởng phong mãnh liệt giống như thiêu đốt, cạo xát trong không khí tạo thành thanh âm kinh hãi bạo liệt. Bách Lý Uy có thể tiến đến được vị trí Tướng Quân đương nhiên không phải chỉ là tiểu nhân chỉ biết dùng chút thủ đoạn lừa giởn, hắn là Triệu hoán sư Cao giai, một chưởng đánh ra cũng không phải là thứ mà Triệu hoán sĩ bình thường có thể tiếp được.

Mà chương này của hắn không có một chút lưu tình, hướng thẳng về phía Viêm Hạo Thiên, nói trắng ra chính là muốn thăm dò thử. Hắn cũng không lo lắng sẽ khiến Viêm Hạo Thiên bị thương, cho dù Viêm Hạo Thiên không tiếp được cũng sẽ có người bảo hộ.

Viêm Hạo Thiên cười lạnh một tiếng, không chút khách khí chống lại một chương này, lôi quang màu tím vờn quanh trên cánh tay của hắn, va chạm kịch liệt với ngọn lửa của Bách Lý Uy.

Phanh — —

Một cỗ lực lượng thật lớn bị nổ tung, dấy lên một trận cuồng phong, chấn động khiến mọi người chung quanh liên tục lui về phía sau. Hai người cũng tức khắc đều bị đánh lui vài bước.

Viêm Hạo Thiên đứng ngạo nghễ trước cửa thành, trên người thả ra khí thế cường đại mà sắc bén, đó chính là uy áp của Triệu hoán sư, hắn đã thực sự trở thành Triệu hoán sư danh xứng với thực.

Bắc Thần Phong cả kinh, cuống quýt tiến lên hoà giải, “Bách Lý Tướng Quân chỉ là nhất thời xúc động, còn thỉnh người thứ lỗi. Không nghĩ đến Viêm thái tử đã đột phá Triệu hoán sư, quả nhiên lợi hại.”

”Bản Thái tử đương nhiên lợi hại.” Viêm Hạo Thiên rất không khiêm tốn nói.

Bắc La Quận Vương khóe miệng co rút, trở lại đề tài, “Nếu Viêm Võ Đế Quốc yêu cầu mười người, bản Vương lần này sẽ cho người mặt mũi này.”

”Không phải là không cho người đi vào sao?” Đông Nhạc Quận

Vương châm chọc hừ lạnh, chọn ra hai Y sư ba tùy tùng thân thủ tốt, cùng Đông thúc và ba người Bạch Vũ dẫn đầu vào thành.

Viêm Võ Đế Quốc trực tiếp an bài cho bọn họ một tòa Thiên điện bên trong Hoàng cung, đoàn người Bắc La vừa vịn ở đối diện bọn họ. Biết hai quốc gia quan hệ không tốt còn an bài như vậy, nói không phải cố ý, Bạch Vũ cũng không tin.

Chương 116: Đại hội bắt đầu, con bài chưa lật (1)

Ngẩng đầu không thấy cúi đầu bắt gặp (Nguyên văn “Sĩ đầu bất kiến đê đầu kiến” nghĩa là gặp gỡ thường xuyên), nói không chừng còn có thể nảy sinh xung đột mà động thủ, Viêm Võ Đế Quốc có thể thuận lợi ngư ông đắc lợi, đánh giá Triệu hoán đại hội từ lúc tiến vào Vương thành Viêm Võ Đế Quốc đã bắt đầu rồi.

Hai ngày sau, nhân mã Tây Trần Quận Quốc, Mạn Thủy Quận Quốc, cùng Nam Phong Quận Quốc cũng lục tục đi tới, Triệu hoán đại hội cũng đang làm nghi thức công bố quy tắc.

Mỗi quốc gia ba người tổng cộng có mười tám người tham gia thi đấu, trong lúc đó sáu quốc sẽ có một lần đối mặt đọ sức. Trận đấu áp dụng theo quy chế tích điểm, một người quyết đấu, một bên mất đi năng lực chiến đấu thì đồng đội sẽ lên đài thay thế, cho đến khi ba người ở một bên bị đánh bại, người ở bên còn lại sẽ chiến thắng.

Người thứ nhất lên đài đánh bại đối phương có thể nhận được 3 điểm. Người thứ hai lên đài đánh bại đối phương có thể nhận được 2 điểm, người thứ ba lên đài mới đánh bại đối phương chỉ có thể nhận được 1 điểm, cả ba người đều lên đài cũng không đánh bại được đối thủ, đó chính là thua, sẽ không có điểm nào.

Vị trí của sáu quốc dựa theo tích điểm nhiều hay ít để quyết định, ba quốc có tên đứng đầu đều có thể đạt được hai gốc dược liệu ngàn năm cùng một trăm ly Linh tửu, ngoài ra quốc gia đạt được thứ Nhất có thể nhận được một quyển Thượng phẩm Linh thuật.

Các Quốc Quân của mỗi quốc đều đối với chuyện này hưng phấn không thôi, Thượng phẩm Linh thuật, một quyển thôi cũng có thể thay đổi vận mệnh của một quốc gia, Viêm Võ Đế Quốc số dĩ có thể cường đại như vậy không phải là bởi vì đạt được vài bản Thượng phẩm Linh thuật sao?

Triệu hoán sư thiếu niên tham gia dự thi cũng hy vọng chính mình xuất ra thực lực cực mạnh, để cho Vô Trần Cung coi trọng, thu làm đệ tử.

Đệ tử chính thức của Vô Trần Cung yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, Triệu hoán đại hội năm năm một lần chọn ra trong đám người tham gia tuyển chọn cũng chỉ có mười người trở thành đệ tử chính thức, còn lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng trở thành đệ tử ngoại môn, chênh lệch rất lớn.

Đông Nhạc rút được đối thủ đầu tiên chính là Mạn Thủy Quận Quốc, Sa Hoảng lập tức nhíu mày.

Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân khó hiểu nhìn nhau, vừa định hỏi hẵn có chuyện gì khó xử, chợt nghe tiếng cười cách đó không xa của ba nữ tử xinh đẹp Mạn Thủy Quận Quốc.

”Vận khí của chúng ta thật đúng là tốt, đối thủ là Đông Nhạc, trận đầu ba phần đã nắm chắc!”

”Các ngươi cũng đừng lớn lối như vậy, Đông Nhạc tuy rằng trong mấy lần Triệu hoán đại hội thành tích đều không tốt, nhưng không phải là tệ hoàn toàn.” Nữ tử trung niên dẫn đầu nghiêm túc khuyên bảo bọn họ.

”Ai nha, ngài cũng nói đó, thành tích không tốt, bọn họ căn bản chỉ là đế lót, có thể tới tham gia là bởi vì Đông Nhạc chiếm ba danh ngạch

thôi. Lát nữa trong trận đấu bọn họ còn chưa kịp thắng đã phải dẹp đường hồi phủ, so với trình độ của Mạn Thủy chúng ta, bọn họ ngay cả tư cách trúng cử cũng không có, ba người chúng ta ai lên đài cũng đều có thể nghiền ép được.”

”Đúng vậy, chúng ta tùy tiện dùng một chút độc dược cũng có thể thu phục, ngày mai nhanh chóng tỉ thí cho nhanh, chúng ta còn có thời gian đi dạo trong thành. Đây là lần đầu tiên chúng ta đến Viêm Võ Đế Quốc, so với những Quận Quốc khác chúng ta cũng còn nhiều thời gian.”

”Các người!” người dẫn đầu cũng thỏa hiệp, “Được rồi, dù sao chỉ là Đông Nhạc mà thôi, các người đêm nay lo nghỉ ngơi cho tốt.”

”Được, được.....”

Ba nữ tử Mạn Thủy Quận Quốc hi hi ha ha cười đi xa, hoàn toàn không phát hiện người Đông Nhạc Quận Quốc ở ngay bên cạnh, hoặc là cũng không thèm để ý, một chút cũng không đem bọn họ để vào mắt.

Khuôn mặt Nhạc Kỳ Nhân tức giận đến đỏ bừng, thiếu chút nữa liền xông lên, bị Bạch Vũ giữ chặt lại.

”Vũ tỷ tỷ, tỷ buông. Bọn họ dựa vào cái gì mà khinh thường chúng ta? Không phải lần trước đạt được vị trí thứ ba sao, có gì đặc biệt hơn người, muội muốn đi đập bọn họ!”

”Đánh cũng được, chờ đến ngày mai tỉ thí muội có thể đánh thỏa thích, đánh chết cũng không sao.” Dưới lời đài coi như cho qua đi.

Bạch Vũ khuyên được Nhạc Kỳ Nhân, nhìn về phía khuôn mặt âm nghiêm của Sa Hoàng, “Người vừa rồi nhú mày là có chuyện gì

phiền phức sao?”

”Mạn Thủy Quận Quốc là một quốc gia nữ tôn, người đến dự thi đều là nữ tử. Ta..... không thích đánh nữ nhân.” Sa Hoằng sờ sờ mũi nói.

”Huynh không thích, muội thích, muội muốn đánh cho các nàng ngay cả nường cũng không nhận ra!” Nhạc Kỳ Nhân xắn tay áo, nổi giận ùng ùng vung quyền.

Chương 117: Đại hội bắt đầu, con bài chưa lật (2)

Edit: V.O

”Muội có nắm chắc một chọi ba hay không?” Sa Hoằng hỏi.

Quy định trong thi đấu tích điểm việc quan trọng nhất là lấy điểm, bày binh bố trận trong trận tỉ thí như thế này là chuyện cực kỳ quan trọng, vừa có biện pháp càn quét đối thủ, vừa đảm bảo trong tình huống bất lợi không ai có thể áp trận.

Đối với ba người Mạn Thủy Quận Quốc trong mười mấy năm đều có thể nằm ở vị trí chính giữa, Sa Hoằng trước dự định ‘đóng võng đánh chắc’, cam đoan thắng lợi. Nhưng hiện tại, để hẳn đi ‘đóng võng đánh chắc’, cũng không thể càn quét ba người bọn họ cho dù bọn họ có thua!

Nhạc Kỳ Nhân có chút lo lắng, uể oải lắc đầu, Mạn Thủy Quận Quốc nói như thế nào cũng xếp một trong ba vị trí đầu ở những lần đại hội trước, một chọi ba nàng còn kém chút.

”Vũ tỷ tỷ, tỷ lên đi! Một chiêu trong một giây giết chết toàn bộ bọn họ, để cho bọn họ nhìn thấy thực lực chân chính của Đông Nhạc chúng ta!” Nhạc Kỳ Nhân ôm lấy cánh tay Bạch Vũ, dùng sức lắc lắc.

Bạch Vũ nhún nhún vai, “Có thể.”

”Không được.” Sa Hoằng một ngụm cự tuyệt, trong mắt tràn ngập một đạo lợi khí lợi hại, “Bạch Vũ là con bài chưa lật của chúng ta, tốt

nhất là không cần phải ra tay ngay từ đầu, ngày mai vẫn là để huynh lên đi!” Tuy nói hấn không thích đánh nữ nhân, nhưng nếu chỉ có thể thắng, hấn sẽ không nương tay.

Ngày kế, Triệu hoán đại hội chính thức bắt đầu.

Viêm Võ Đế Quốc không hổ là đứng đầu sáu quốc, thực lực cường đại, vì tổ chức cho Triệu hoán đại hội lần này, bọn họ cố ý xây dựng lại một trường thi đấu hoàn toàn mới, dùng linh khí tạo ra diện tích không gian, treo cao lơ lửng giữa trung tâm Vương thành, giống như không gian bên trong hoa viên, đủ để chứa được vạn người đến xem.

Sau quốc tề tụ, sáu đội nhân mã đi vào giữa sân, mỗi quốc chiếm cứ một phương, tương đối xa xa, trong không trung ẩn ẩn phóng xuất ra khí thế so đấu vô hình, một cỗ mùi thuốc súng lan tràn.

Bạch Vũ điệu thấp đứng phía sau Đông thúc cùng Sa Hoảng, nhìn về phía xa xa trên khán đài.

Khán đài không còn chỗ ngồi, hàng vạn người xem kiên nhẫn chờ đợi. Khoảng cách gần nhất với lôi đài chính là một loạt ghế dành cho sáu vị Quận Vương.

Bởi vì Viêm Võ Đế Quốc là chủ nhà, Viêm Võ Đế Quân ngồi ở vị trí gần trung tâm, vương bào màu tím anh khí bức người, dung mạo long phượng so với năm vị khác có vẻ trẻ hơn rất nhiều, nhưng hai vị trí đầu ở gần trung tâm vẫn trống không.

Tất cả mọi người đều biết hai vị trí này là dành cho ai, các vị Quận Vương đến trường thi đấu sớm đợi hơn một canh giờ cũng không dám có một tia oán giận. Thương trưởng lão cùng Tử trưởng lão Vô Trần Cung ngồi ở hai bên ngai vàng, không nói một lời nhìn cổng vào

trường thi đấu.

Hô — —

Một trận gió to gào thét thổi qua, hàng vạn người trong trường thi đấu bị thổi không mở mắt ra được.

Bạch Vũ nhìn về phía chân trời, trên bầu trời xanh thẳm một con đại bàng từ đằng xa bay tới, một lão giả giống như hòn đảo nhỏ đứng ngạo nghễ trên một thân thể to lớn.

Lão giả khí thế bức người, ngạo khí nghiêm nghị, râu dài hoa râm bay trong gió, rất có phong phạm cao nhân.

Nhưng ánh mắt Bạch Vũ lại bị hai người phía sau hấp dẫn.

Một thân màu đen, ổn trọng mà khí phách, uy nghi quân lâm thiên hạ, nháy mắt làm cho người bên cạnh âm đạm thất sắc. Dạ Quân Mạc bất ngờ xuất hiện ở trên lưng đại bàng!

Thần sắc của hắn lạnh như băng, đối với tình cảnh vạn người nhìn lên làm như không thấy, hơi thở khiến người khác không thể bỏ qua, đem khí thế của lão giả phía trước hạ xuống vài cấp bậc.

Đại bàng vững vàng dừng ở giữa sân, vạn người xem ở đây lập tức cảm thấy một cỗ hơi thở áp lực quét qua toàn trường.

Sáu vị Quân Vương cuống quýt đứng lên cung kính nghênh đón, “Gặp qua Vô Trần Cung chủ!”

”Không cần đa lễ.” Lão giả thân thiết cười cười, chỉ vào Dạ Quân Mạc cùng Âm Ưng ở phía sau, “Vị này chính là Mạc Điện, đây là người hầu của hắn – Âm Ưng, mọi người nhận thức một chút đi.”

Chương 118: Thiên tài tụ tập, bất phàm (1)

Edit:V.O

”Nguyên lai vị này chính là Mạc Điện trong truyền thuyết, quả nhiên là khí thể bất phàm, ngọc thụ lâm phong.” Mạn Thủy Quận Vương mỉm cười khen ngợi, nàng vốn là một mỹ nữ tuyệt sắc, lời nói ra lại êm tai dễ nghe.

Dạ Quân Mạc ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn Mạn Thủy Quận Vương một cái, lướt qua Vô Trần Cung chủ đi đến ghế ngồi.

Sắc mặt sáu người nhất thời khẩn trương, người này không những coi nhẹ bọn họ còn thôi, ngay cả Vô Trần Cung chủ cũng không thêm đếm xỉa tới! Vị Mạc Điện này cũng không khỏi có phần lớn lối.

Mạn Thủy Quận Vương mặt đỏ lên, cực kỳ căm tức, lạnh lùng nói: “Mạc Điện, hửn là nên mời Vô Trần Cung chủ ngồi trước!”

Oanh ——

Một cỗ uy thế ngập trời từ trên người Âm Ưng bộc phát ra, nghiền áp toàn trường.

Quốc Quân sáu quốc cùng Thương trưởng lão, Tửu trưởng lão nhất thời sắc mặt trắng bệch, thân hình lung lay sắp đổ, môi phát run, ngay cả một chút lực công kích cũng không có, bùm bùm quỳ rạp xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, trên đài cao ngoại trừ Dạ Quân Mạc cùng Âm Ưng, chỉ có Vô Trần Cung chủ còn đứng, nhưng sắc mặt của lão cũng tương đối không tốt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể trở nên xanh mét, cũng may sáu người kia thân mình còn lo chưa xong nên cũng không thấy được tình huống của lão, không tính là mất mặt.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng ngồi xuống, Âm Ưng lúc này mới thu lại uy áp, cung kính đứng ở phía sau hắn.

Mấy người quỳ trên mặt đất lúc này mới cảm thấy chính mình được sống lại, nhìn bóng dáng cao cao tại thượng như một vị thần ở phía trên của Dạ Quân Mạc, một câu cũng không dám nói thêm nữa, ngoan ngoãn đứng dậy trở lại ghế của chính mình.

Bọn họ cũng đoán được thực lực của vị Mạc Điện này hẳn là không kém, nhưng không nghĩ tới chỉ một người hầu của hắn cũng có thể đè ép bọn họ tới mức hít thở không thông, bọn họ còn dám nhiều lời chẳng khác nào là đi tìm chết!

Thương trưởng lão cùng Tử trưởng lão xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, liếc mắt nhìn nhau, hướng ánh mắt ghét bỏ về sáu vị Quốc Quân: đều do bọn họ nói lung tung, làm hại chúng ta cũng xui xẻo quỳ theo.

Mọi người ở đây cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy sáu vị Quốc Quân đột nhiên quỳ xuống, cũng không biết là bái ai. Trước kia cũng chưa từng thấy bọn họ cung kính như thế, chẳng lẽ Vô Trần Cung chủ lại đột phá, vài vị Quốc Quân mới biểu thị sự chúc mừng?

Nhạc Kỳ Nhân ôm lấy cánh tay Bạch Vũ, kinh hỉ lắc lư, “Mau nhìn, đó chính là Mạc Điện trong truyền thuyết. Trong khoảng thời gian này tin đồn về hắn có rất nhiều, không nghĩ tới bộ dạng của hắn lại tuấn mỹ

như vậy!”

”Đúng vậy, rất tuần, còn rất, quen, mắt!” Bạch Vũ cơ hồ cắn răng phun ra ba chữ này.

Thời điểm Đông Nhạc Quận Vương nói Vô Trần Cung đột nhiên xuất hiện một Mạc Điện thực lực không rõ, nàng liền liên tưởng đến Dạ Quân Mạc. Thực lực bí hiểm, có thể làm cho Thương trưởng lão tất cung tất kính, rất phù hợp với tình huống của Dạ Quân Mạc.

Nhưng nàng cũng chỉ là phỏng đoán, hiện tại Dạ Quân Mạc lại thật sự lấy thân phận Mạc Điện xuất hiện trước mặt nàng, làm cho nàng có loại ý nghĩ xúc động muốn đánh người.

Khó trách lúc trước khi nàng hỏi Dạ Quân Mạc là ai, Dạ Quân Mạc lại nói đến Triệu hoán đại hội nàng sẽ biết. Rõ ràng ngay từ đầu có thể nói rõ mọi chuyện, vì sao không nói thẳng? Hay là hấn cảm thấy có thể cho nàng một kinh hỉ? Tin tức này không kinh ngạc, không thú vị cũng không hay!

Dạ Quân Mạc giống như nghe được Bạch Vũ oán thầm, một đôi con ngươi thâm thúy lạnh như băng nhìn về phía này, ánh mắt nhìn không thấu như đêm tối cất giấu một tia ý cười không rõ.

”Vũ tỷ tỷ, Mạc Điện nhìn về phía này. Hấn đang nhìn chúng ta sao? Nhưng tại sao muội lại cảm thấy..... rất lạnh.” Nhạc Kỳ Nhân không tự chủ được rung mình một cái, cảm giác giống như thật sự có hàn ý ngưng tụ lại.

Bạch Vũ thờ ơ, nàng sớm nhìn ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh như băng không có cảm xúc đã thành thói quen. Mỗi lần nhìn đến đôi mắt như sao sáng kia, nàng chỉ cảm thấy đây là thứ đồ tốt đẹp nhất trên thế giới, có loại xúc động muốn chiếm làm của riêng.

Chương 119: Thiên tài tụ tập, bất phàm (2)

Edit:V.O

Bắc Thần Phong cũng nhận ra Dạ Quân Mạc, hai tay ở dưới ống tay áo yên lặng nắm chặt, niết mạnh đến mức các ngón tay trắng bệch. Người đoạt đồ của hắn ở Vô Trần tửu lâu lại là Mạc Điện cao cao tại thượng, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác thất bại, cực kỳ không cam lòng, dã tâm bên trong muốn đem hết thầy dấm nát dưới chân càng phát ra mãnh liệt.

Bách Lý Vân Diễm ánh mắt tỏa sáng. Mạc Điện ở Vô Trần Cung là người cùng Cung chủ quyền thế ngang nhau, là nhân vật bá chủ ở Vân Vũ Thần Châu, lại còn có tướng mạo yêu nghiệt như thế, còn so với Bắc Thần Phong cao quý hơn không biết bao nhiêu lần, nếu có thể chinh phục được hắn thì cuộc đời này cũng đáng giá!

Đáng tiếc loại nam nhân này lãnh khốc vô tình, tuyệt không hiểu được thương hương tiếc ngọc, so sánh với Tam hoàng tử dễ dàng bị quyến rũ..... Trên mặt Bách Lý Vân Diễm xẹt qua một tia tính kế, ánh mắt nhìn Bắc Thần Phong trở nên có chút ghét bỏ.

Sau khi Vô Trần Cung chủ ngời xuống, diện tích không gian trường thi đấu lập tức được chia thành ba khối, ba lô đài to lớn mọc lên, diện tích của từng lô đài rất lớn, địa hình đa dạng.

Đông Nhạc đấu với Mạn Thủy, Viêm Võ đấu với Nam Phong, Bắc La đấu với Tây Trần, ba trận tỉ thí phân biệt ở ba lô đài đồng thời bắt đầu.

Dựa theo an bài như ngày hôm qua, Sa Hoằng đi lên lôi đài đầu tiên, tuyển thủ Mạn Thủy Quận Quốc cũng không thèm đếm xỉa tiêu sái đi lên lôi đài, giành phát động công kích trước.

Sa Hoằng ngăn lại cơ hội nàng ta muốn phóng ra độc dược, Phi Sa Tẩu Thạch bắt đầu khởi động, nháy mắt đem cả lôi đài bao phủ bên trong một mảnh cát vàng, quanh thân vô số đá vụn sắc bén đánh về phía đối thủ.

Sắc mặt tuyển thủ Mạn Thủy Quận Quốc bắt đầu thay đổi, thật vất vả tránh thoát công kích, lại bị bức bách cuốn vào trung tâm cát bụi, cái gì cũng không nhìn thấy rõ.

Sa Hoằng phối hợp với Minh Mâu (mắt tinh, mắt sáng) của Kim Cương Nộ Viên, công thủ tự nhiên, chưa đến năm hiệp đã đánh bại được tuyển thủ của Mạn Thủy Quận Quốc.

Thời điểm tuyển thủ Mạn Thủy Quận Quốc trở lại ghế ngồi, sắc mặt đã trắng bệch, trên mặt tràn ngập khiếp sợ không thể tin. Đội trưởng Mạn Thủy nổi trận lôi đình, tự mình lên đài, kết quả ngay cả bóng dáng của Sa Hoằng còn chưa tìm được đã bị ném ra khỏi lôi đài.

Mạn Thủy Quận Quốc cuối cùng cũng cuống cuồng, người dẫn đầu của các nàng sắc mặt âm trầm giao cho tuyển thủ cuối cùng một lọ khí độc, khiến cho nàng ta nhất định phải chuyển bại thành thắng.

Sau khi nàng ta đi lên đài, hơi thở khí độc quả thật có phóng đến đây, nhưng Sa Hoằng cho dù biết rõ mình đã bị trúng độc, Ngự Độc Nhuyễn Giáp cũng giúp hắn hấp thu phần lớn khí độc,, khiến hắn không phải chịu ảnh hưởng quá lớn, Kim Cương Nộ Viên một chọi ba, khí phách càn quét đối thủ.

Lúc Thương trưởng lão tuyên bố Đông Nhạc thắng lợi, có được 3 điểm, vài vị nữ tử Mạn Thủy Quận Quốc nửa ngày còn chưa phục hồi tinh thần lại, vết máu đọng lại trên mặt cũng quên chùi

Các nàng sao lại thua? Còn thua thảm như vậy, ngay cả một sợi lông của người ta cũng không đụng đến được cả ba người liền bị đánh bại, đối thủ lại là Đông Nhạc mà các nàng khinh thường! Từ khi nào một Đông Nhạc vẫn nằm ở dưới đáy lại xuất hiện tuyển thủ cường hãn như vậy?

Nhạc Kỳ Nhân cười ha ha chỉ vào những nữ tử Mạn Thủy Quận Quốc, “Sa Hoằng ca, đánh đẹp lắm, huynh xem bộ dạng bọn họ xám như tro tàn, thật sự là hả giận! Cho bọn họ biết thế nào là khinh thường người khác!”

”Sau hôm nay sẽ không có người ở quận quốc nào dám khinh thường chúng ta nữa.” Bạch Vũ nhìn về phía những tuyển thủ của quận quốc khác, ánh mắt bọn họ nhìn Đông Nhạc cùng ngày hôm qua hoàn toàn không giống nhau, ánh mắt cảnh giác cùng tìm tòi nghiên cứu giống như mũi tên nhọn dừng ở trên người Sa Hoằng.

Lấy ưu thế 3 điểm càn quét Mạn Thủy Quận Quốc xếp hạng thứ ba!

Nghe nói hãn là thống lĩnh trẻ tuổi nhất Đông Nhạc, là người được Đông Nhạc Quận Vương phá lệ đề bạt, hiện tại xem ra, hãn quả thật có bản lĩnh này. Đông Nhạc xuất hiện một nhân tài như vậy, thứ tự lần này chỉ sợ sẽ không còn ở dưới đáy nữa.

Về phần Bạch Vũ cùng Nhạc Kỳ Nhân, quả thật không có người chú ý.

Chương 120: Thiên tài tụ tập, bất phàm (3)

Ngày kế tiếp, Đông Nhạc đánh với Nam Phong. Nam Phong là một quận quốc có rất nhiều Triệu hoán sư hệ Mộc, ba tuyển thủ tham gia thì có hai người là hệ Mộc, lực công kích không cao, nhưng dựa vào năng lực khôi phục cường đại, có thể khiến cho địch nhân tiêu hao mà chết.

Đông thúc tìm hiểu triệt để thông tin đưa cho bọn họ, Nhạc Kỳ Nhân lên đài, lại càn quét ba người, hoàn toàn đạt được 3 điểm, chấn kinh tứ tọa (bốn phía chấn kinh).

Mấy vạn người xem đều nghị luận, đây là Đông Nhạc muốn vùng lên! Kiềm nén nhiều năm như vậy, lúc này đây phải chân chính trở thành đại hắc mã.

”Đông Nhạc Quận Vương, hổ phụ vô khuyến nữ (cha tài giỏi đương nhiên không thể sinh ra đứa con chẳng ra gì), nữ nhi của người thật đúng là thiên tư hơn người.” Vài vị quan hệ cùng Đông Nhạc Quận Vương không nhiều lắm cũng không nhịn được nói lời tán dương.

”Quá khen, quá khen, nó còn kém xa lắm, chỉ là tu luyện được chút bề ngoài mà thôi.” Đông Nhạc Quận Vương vui mừng cười to, thể hiện thái độ khiêm tốn, trong giọng nói lại tràn đầy kiêu ngạo.

”Sa Hoảng, thống lĩnh Đông Nhạc. Nhạc Kỳ Nhân, nữ nhi của Đông Nhạc Quận Vương. Đúng thật là đều rất lợi hại.” Bách Lý Vân Diễm vô cùng không vui nói.

”Hừ, chút tài mọn mà thôi, Mạn Thủy Quận Quốc chủ yếu dựa vào độc, chỉ cần phòng bị ngăn cản độc, đánh bại bọn họ cũng không phải là việc gì khó, thực lực của Nam Phong cũng không đủ mạnh.” Bắc Thần Phong không cho là đúng, nhìn về phía Bạch Vũ vân đạm phong khinh, mặt nhăn lại, “Nhưng Bạch Vũ đến bây giờ còn chưa lên đài.”

Bách Lý Vân Diễm sắc mặt trầm xuống, khinh thường cười lạnh, “Nàng ta phòng chừng chỉ là được thêm cho đủ số, ai biết nàng ta có dùng biện pháp quá quắt gì cứng rắn chen được vào đợt tuyển chọn lần này.”

”Cũng đúng.” Bắc Thần Phong cũng không nghĩ nhiều, chỉ là một phế vật bị hấn vút bỏ mà thôi, điều duy nhất có lực hấp dẫn với hắn chính là máu của Bạch Vũ có chỗ dùng.

Vận khí của Đông Nhạc quả thực rất tốt, ba trận trước thực lực của đối thủ cũng không cao, trận thứ ba bọn họ đánh với Tây Trần, Nhạc Kỳ Nhân lên đài giành được 3 điểm. Thời điểm tỷ thí chấm dứt, Bắc La đánh với Viêm Võ vừa lúc tiến đến chỗ máu chốt nhất.

Bắc Thần Phong mở đầu, đánh bại người mở đầu của Viêm Võ Đế Quốc. Ngay sau đó, đội trưởng Viêm Hạo Thiên của Viêm Võ lên đài, đánh với Bắc Thần Phong. Đây là trận quyết đấu của hai đại thiên tài nổi danh nhất Vân Vũ Thần Châu, toàn bộ con mắt của mấy vạn người đều nhìn không chớp mắt vào lôi đài.

Triệu hoán thú của hai người đã được gọi ra, đứng sát bên người Viêm Hạo Thiên là một con Cực phẩm Hỏa hệ Lưu Tinh Lôi Báo, Triệu hoán thú của Bắc Thần Phong là một con Tử Văn Huyết Hồ một đầu. Hai Triệu hoán thú đối chọi gay gắt, vừa xuất hiện liền phóng xuất ra một cỗ cảm giác áp bách khiến kẻ khác hít thở không thông, bắt đầu khởi động uy thế ngập trời.

”Sa Hoằng ca, huynh nói hai người bọn họ ai sẽ thắng?” Nhạc Kỳ Nhân nâng cằm hỏi.

”Hắn là Viêm Hạo Thiên. Hắn là Triệu hoán sư sơ giai, Bắc Thần Phong chẳng qua vẫn còn là một Triệu hoán sĩ, hơn nữa Triệu hoán thú hai bên tư chất giống nhau, Hỏa Hệ sẽ khắc chế Kim hệ.” Sa Hoằng nói chen vào.

”Không đúng! Tử Văn Huyết Hồ tư chất rất cao.” Bạch Vũ đột nhiên nói.

Oanh — —

Trên lôi đài, hai Triệu hoán thú đã đụng vào nhau. Trường thi đấu nhất thời chấn động kịch liệt, hồ báo tranh chấp, Tử Văn Huyết Hồ tuyệt không yếu hơn Lưu Tinh Lôi Báo, phía trên điên cuồng oanh tạc Lôi Hỏa loạn xạ, móng vuốt sắc bén đâm vào lưng Lôi Báo.

”Hai lực công kích cũng không kém nhau nhiều lắm, tại sao lại có thể như vậy? Trên thông tin ghi rõ Tử Văn Huyết Hồ của Bắc Thần Phong là Cực phẩm Triệu hoán thú tư chất 8 điểm, cùng là Nhị giai, Tử Văn Huyết Hồ làm sao có thể mạnh như thế?” Sa Hoằng kinh ngạc vạn phần.

”Thông tin cũng có thể không chính xác, tư chất của Tử Văn Huyết Hồ đã đạt tới 9 điểm.”

”Tư chất 9 điểm? Vũ tỷ tỷ, tỷ nói giỡn! Tư chất còn có thể cải biến?” Nhạc Kỳ Nhân nuốt một ngụm nước bọt, nàng nghĩ có thể đến được tư chất 8 điểm cũng đã là rất Cực phẩm rồi.

”Tư chất đương nhiên có thể cải biến, không phải có rất nhiều được

liệu làm tăng tư chất của Triệu hoán thú đó sao? Chẳng hạn như.....
Du Linh Thảo.” Khóe miệng Bạch Vũ xẹt qua một chút lãnh ý, tư chất
của Tử Văn Huyết Hồ tăng lên nhất định là do Bắc Thần Phong đã
sử dụng Du Linh Thảo 3000 năm.

Chương 121: Thiên tài tụ tập, bất phàm (4)

Edit: V.O

”Cực phẩm trong Cực phẩm! Bắc La Quận Vương, Triệu hoán thú của nhi tử ngươi cũng không tệ.” Vô Trần Cung chủ vô cùng tán thưởng, cho dù không cần thủy tinh thí nghiệm, lão cũng có thể cảm giác được thực lực khủng bố của Tử Văn Huyết Hồ.

”Ha ha, Cung chủ quả nhiên rất tinh mắt! Tư chất Tử Văn Huyết Hồ của con ta đã đạt tới 9 điểm, so ra ngay cả ta cũng kém hơn.” Bắc La Quận Vương đắc ý nói.

Vài vị Quận Vương sắc mặt cũng không tốt. Triệu hoán thú tư chất cao tới 9 điểm ở Vân Vũ Thần Châu đã qua vài ngàn năm chưa từng xuất hiện, đều đã trở thành truyền thuyết, vì sao Bắc La lại xuất hiện một con, còn vừa khéo là người thừa kế tương lai của Bắc La?

Nếu không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, Bắc La Quận Quốc sẽ có một trận đại quật khởi với xu thế không thể cản nổi, điều này đối bọn họ mà nói cũng không phải là chuyện gì tốt.

Đông Nhạc Quận Vương uống một ly rượu vào bụng, bĩu môi không nói chuyện. Tại sao hẳn lại cảm thấy Tử Văn Huyết Hồ còn không lợi hại bằng Hỏa Diễm Thanh Điều của Bạch Vũ? Nói chuyện như kiểu hẳn không biết tư chất Triệu hoán thú của Bạch Vũ.

”Cho dù tư chất của Tử Văn Huyết Hồ có vẻ cao thì thế nào? Viêm Hạo Thiên là Triệu hoán sư chân chính, còn Bắc Thần Phong vẫn

còn là Triệu hoán sĩ đỉnh cấp, ai thắng ai thua còn chưa nói chính xác được đâu.” Tây Trần Quận Vương giọng điệu có chút khó chịu nói.

Hắn vừa mới dứt lời, tình thế hai thế lực ngang nhau trên đài đột nhiên nổi lên biến hóa.

Khí thế của Bắc Thần Phong đột nhiên tăng vọt, lách mình tới bên cạnh Viêm Hạo Thiên, một chưởng đánh trúng vào ngực Viêm Hạo Thiên.

Viêm Hạo Thiên lão đảo lui về phía sau, miễn cưỡng ổn định thân thể, phun ra một miệng đầy máu, “Ngươi là Triệu hoán sư?!”

”Mới vừa đột phá, so ra vẫn kém Viêm thái tử.” Bắc Thần Phong khiêm tốn mỉm cười, nhìn qua vô cùng đáng đánh đòn.

Viêm Hạo Thiên nổi trận lôi đình, một quyền vung mạnh vào trên mặt Bắc Thần Phong, “Ngươi tìm chết!”

Toàn trường đột nhiên một trận ồ lên, Bắc Thần Phong cũng đột phá Triệu hoán sư, lúc này Viêm Hạo Thiên không hay rồi. Vài vị Quận Vương vốn là sắc mặt không tốt càng thêm âm trầm, Tây Trần Quận Vương gương mặt thối hoắc, tỏ vẻ chỉ lo uống rượu.

Bắc La Quận Vương đặc ý nhìn về phía Viêm Võ Đế Vương, “Viêm huynh, lần này chính là Thần Phong của ta thắng.”

Viêm Võ Đế Vương nhìn thoáng qua tình huống trên lôi đài, trầm mặc không lên tiếng.

”Xem ra lần này là Bắc Thần Phong thắng.” Nhạc Kỳ Nhân thở dài. Nhạc Kỳ Nhân tình nguyện để cho Viêm Hạo Thiên thắng, còn hơn

Bắc Thần Phong, ít nhất Viêm Hạo Thiên cũng không đáng ghét như vậy.

Bạch Vũ nâng cằm, lưu quang xẹt qua đáy mắt, lắc đầu, “Cũng không hẳn.”

Ầm ầm — —

Viêm Hạo Thiên đột nhiên giống như nổi điên tạo ra hơn mười đạo Lôi Hỏa, bổ toàn bộ về phía Bắc Thần Phong, Bắc Thần Phong sợ tới mức cuống quýt tránh né, lại bị Viêm Hạo Thiên tóm chặt không buông. Cuối cùng, Viêm Hạo Thiên quả thực kéo theo Bắc Thần Phong hai bên cùng lưỡng bại câu thương.

Sa Hoảng ngạc nhiên, “Bắc Thần Phong quả nhiên vẫn không thắng, mà là ngang tay.”

”Đáng tiếc Viêm Võ Đế Quốc vẫn thua.” Bạch Vũ có chút tiếc hận.

Viêm Hạo Thiên tuy rằng kéo theo Bắc Thần Phong cùng nhau chịu chung số phận, nhưng người tiếp theo đi lên đài chính là Bách Lý Vân Diễm, thực lực so với tuyển thủ cuối cùng của Viêm Võ Đế Quốc không chỉ mạnh hơn có một chút, thế cục thất bại của Viêm Võ Đế Quốc đã định, Bắc La Quận Quốc đạt được 2 điểm.

Trận này tỷ thí này không chỉ là Bắc La Quận Quốc thắng một trận đơn giản như vậy, đây là đại biểu cho Bắc La Quận Quốc vượt qua Viêm Võ Đế Quốc, đánh vỡ vị trí đứng đầu mà Viêm Võ Đế Quốc độc chiếm vài thập niên qua.

Dương như tất cả mọi người đều cảm thấy cái tên đứng thứ Nhất trong lần Triệu hoán đại hội này khẳng định chính là Bắc La Quận Quốc, trong năm năm tới, Bắc La Quận Quốc sẽ trở thành Quận

Quốc đứng đầu sáu quốc, vận mệnh của cả Vân Vũ Thần Châu cũng bị cải biến theo.

Bách Lý Vân Diễm dễ dàng đánh bại tuyển thủ cuối cùng của Viêm Võ Đế Quốc, đi xuống lôi đài, khi đi ngang qua chỗ ghế ngồi của Đông Nhạc, một đôi con ngươi mị hoặc như hồ ly hèn mọn nhìn về phía Bạch Vũ, bàn tay ngọc ngà dính đầy máu tươi hướng trên cổ vẽ một cái, làm một cái động tác giết người. Phối với một thân quần lụa mỏng màu đỏ của nàng ta, càng cực kỳ có vẻ đẹp để đáng sợ.

Ánh mắt Bạch Vũ trầm xuống, trên mặt hiện lên sát ý lạnh như băng.

Chương 122: Bày ra thực lực, lên đài (1)

Edit:V.O

Bách Lý Vân không đợi được khiêu khích, Bạch Vũ một chút cũng không để trong lòng, chưa chắc ai đánh rớt ai đâu. Từng bị vu hãm và đui giết, nàng đều nhớ kỹ từng chút từng chút một, nhưng rất nhanh nàng sẽ trả lại toàn bộ!

Nhưng trận đấu ngày mai Đông Nhạc sẽ đấu với Viêm Võ Đế Quốc, thực lực của Viêm Hạo Thiên không thể khinh thường được, vẫn phải chuyên tâm chuẩn bị một chút.

Sau khi trở về, Đông thúc tổng kết lại tình hình chiến đấu hôm nay cho các nàng phân tích chiến thuật, người lợi hại nhất Viêm Võ Đế Quốc chính là Viêm Hạo Thiên, chỉ cần có thể đánh bại hắn, hai người khác không cần phải lo. Đông thúc quyết định vẫn để cho Sa Hoằng lên đầu tiên, Nhạc Kỳ Nhân thứ hai, Bạch Vũ vẫn ở trận cuối như trước.

Nhạc Kỳ Nhân vốn tưởng rằng Đông thúc sẽ không để cho nàng lên đài, bởi vì dựa theo tình huống hôm nay thực lực của nàng cùng Viêm Hạo Thiên kém rất nhiều, không nghĩ tới Đông thúc vẫn an bài nàng lên đài.

Nhạc Kỳ Nhân một mực kích động, một đêm ngủ không ngon giấc, ngày hôm sau đôi mắt đen như gấu mèo đi đến trường thi đấu, khiến cho Bạch Vũ hoảng sợ.

Hôm nay đã là ngày tỷ thí thứ tư, theo lệ thường của Triệu hoán đại hội từ trước đến nay càng về sau càng kịch liệt, nhiệt tình của khán giả cũng ngày càng tăng cao, toàn trường sớm đã an vị, nghị luận biểu hiện của vị thiên tài ngày hôm qua khiến cho bọn họ sáng mắt, hôm nay vị ấy lại sắp sửa đại triển thần uy, người ở quận quốc nào có thể thắng.....

Trận này là tình hình chiến đấu trọng đại của thiên hạ, một chút chi tiết nhỏ cùng chuyện bát quái gì cũng sẽ bị truyền ra cho thiên hạ đều biết.

Sa Hoảng đi lên đài, rất không lưu tình, nhanh gọn đánh bại hai đối thủ lên trước. Viêm Hạo Thiên vô cùng không vui mừng hai người là phế vật, mang khuôn mặt thối đi lên đài.

Hắn mới vừa bước lên đài, giữa sân thi đấu liền bộc phát ra một trận hoan hô cổ lên kinh thiên động địa, trong đó tiếng hét chói tai của nữ tử phá lệ điên cuồng, có thể đâm thủng màng tai người.

Triệu hoán đại hội lần này Viêm Võ Đế Quốc tổ chức, dù sao cũng có ưu thế sân nhà, người xem một nửa đều là người Viêm Võ Đế Quốc. Lúc trước các nàng cùng Quận Quốc khác tỷ thí cũng không có cảm giác gì, hiện tại mới phát hiện khán giả Viêm Võ Đế Quốc, đặc biệt là khán giả nữ, ủng hộ Thái tử bọn họ cỡ nào.

Nhạc Kỳ Nhân rất không vui lắm bầm, “Có cái quỷ gì hay mà kêu? Không phải chỉ là một hoa hoa công tử không có chút nào để coi sao?”

”Người ta không chỉ có bộ dạng đẹp mắt, mà còn là Thái tử, có quyền thế có thực lực.” Bạch Vũ mở miệng cười nói.

Viêm Hạo Thiên quả thật rất có thực lực, Phi Sa Tẩu Thạch của Sa

Hoảng cũng không ngăn cản được hắn, ngược lại làm cho Lưu Tinh Lô Báo của hắn dễ dàng ứng phó.

"Nguyên lai là Thần Đồng (mắt thần)!" Bạch Vũ nhận ra được điều này, buồn bực đích thờ dài.

Linh thuật bị động của Lưu Tinh Lô Báo của Viêm Hạo Thiên là cái gì vẫn không ai biết, mấy ngày nay chiến đấu hình như hắn chưa từng thi triển, cho đến hôm nay Bạch Vũ mới phát hiện đó chính là Thần Đồng có thể nhìn thấu bản chất sự vật.

Thần Đồng là Thượng phẩm Linh thuật bị động, sau khi Triệu hoán thú tu luyện không chỉ có thể nhìn thấu cát bụi, sương mù, sự ngăn cản của ngọn lửa, còn có thể chuẩn xác nhìn ra năng lực của đối thủ, nhược điểm, tiến hành theo kiểu lợi dụng (ý xấu), có thể nói là sự tăng cường của Minh Đồng, Sa Hoảng gặp loại Linh thuật này, chỉ có thể bị khắc chế.

Nhưng Sa Hoảng cũng không phải ngồi không, cho dù bị khắc chế, Kim Cương Nộ Viên cũng không sợ cùng Lưu Tinh Lô Báo mặt đối mặt, lực phòng ngự của Kim Cương Nộ Viên chống lại lực công kích của Lưu Tinh Lô Báo, Phi Sa Tẩu Thạch đối địch với Lô Quang Tứ Xạ (lôi quang bắn ra bốn phía), hai người đích quyết đấu khiến cho không gian địa hình bị hủy đến không còn bộ dạng gì.

Hại trận tỷ thí khác đã xong, hai người này vẫn còn giao phong kịch liệt. Mọi người khẩn trương quan sát cuộc chiến, ngay cả hoan hô cũng quên mất. Cuối cùng, thể lực của Kim Cương Nộ Viên cũng không thể so được với Lưu Tinh Lô Báo, sức chịu đựng hao hết, bị đánh bại.

Kết cục, Sa Hoảng có chút suy yếu tiêu sái đi xuống, hắn tuy rằng bị đánh bại, nhưng không ai dám nói thực lực của hắn không tốt, một

Triệu hoán sĩ có thể cùng Viêm Hạo Thiên liều thành như vậy, dựa vào thực lực bản thân cũng đã mang Đông Nhạc tiến vào ba vị trí đầu, thực lực tương đối cường hãn.

Chương 123: Bày ra thực lực, lên đài (2)

Edit:V.O

”Để cho ta lên đài đi.” Bạch Vũ nói với Đông Thúc. Nhạc Kỳ Nhân rõ ràng không phải đối thủ của Viêm Hạo Thiên, đi lên cũng không có chỗ dùng.

Đông thúc lại lắc đầu, “Không, vẫn nên để cho Quận Chúa lên đài, ít nhất nàng cũng có thể tận lực tiêu hao linh khí của Viêm Hạo Thiên.”

”Được rồi.” Bạch Vũ cũng không quan trọng, kỳ thật nàng cảm thấy Nhạc Kỳ Nhân cũng không tiêu hao được bao nhiêu linh khí của Viêm Hạo Thiên, người ta chỉ cần ăn Linh quả 300 năm, trừ phi Nhạc Kỳ Nhân có thể làm Viêm Hạo Thiên trọng thương, nếu không có tiêu hao thế nào cũng sẽ được bổ sung lại.

Nhạc Kỳ Nhân đương nhiên không có biện pháp làm Viêm Hạo Thiên trọng thương, thực lực của Nhạc Kỳ Nhân so với Sa Hoảng còn kém một đoạn, rất nhanh liền bại trận.

”Thái tử điện hạ thật là lợi hại!”

”Cái này còn nói nữa sao, nếu không đồng đội toàn là một đám rách nát, ngày hôm qua chúng ta sao có thể bại bởi Bắc La?”

”Viêm Hạo Thiên hôm nay nhất định có thể lấy một địch ba, tuyển thủ cuối cùng của Đông Nhạc đến bây giờ vẫn chưa từng lên đài, phỏng chừng là chỉ tới để góp cho đủ số.”

Mọi người thất chủ bát thiết (bảy miệng tám lưỡi, hình dung nhiều người lời nói hỗn tạp) thảo luận, thậm chí cũng không chú ý tình hình chiến đấu trên đài nữa.

Bạch Vũ bỏ qua một mảnh nghị luận đi lên giữa lời đài, Dạ Quân Mạc ánh mắt không quan tâm xẹt qua một đạo ý cười không phát hiện, Bạch Vũ không lên đài, hẳn đối với trận tỷ thí này nọ của mấy tên nhóc một chút hứng thú cũng không có.

Viêm Hạo Thiên không chút để ý tựa vào Lưu Tinh Lô Báo bên cạnh, có chút tò mò đánh giá nàng, “Người chính là Bạch Vũ? Cũng thật đúng là ngoại tộc.”

Tuyển thủ tham gia Triệu hoán đại hội, người nào mà không muốn thể hiện ra thực lực mạnh nhất, lưu lại một ấn tượng tốt cho Vô Trần Cung? Vị này khen ngược, đại hội đã tiến đến ngày thứ tư, nàng thế nhưng còn chưa từng lên đài.

Bạch Vũ mỉm cười, “Viêm thái tử chẳng lẽ không biết bình thường người cuối cùng lên đài đều là áp trục sao?”

”Nói như vậy nghĩa là người rất lợi hại? Mang khăn che mặt, nhìn thực chán ghét.” Viêm Hạo Thiên không vui nhíu mày, “Kéo khăn che mặt của người xuống, để cho ta nhìn mặt của người.”

Bạch Vũ cũng không tức giận, “Có thể, người nhận thua ta liền lấy xuống.”

Viêm Hạo Thiên khóe miệng trừu rút, làm bộ chưa từng nói qua, “Bản Thái tử hôm nay tâm tình không tệ, không muốn đánh người, một chiêu định thắng bại đi.”

Vừa mới dứt lời, Lưu Tinh Lô Báo liền giống như tên rìi cung chồm lên, cả người phóng xuất ra Lam Tử Lô Hỏa (lô hỏa màu lam), ở trong không khí không ngừng phát ra tiếng nổ, sát khí bốn phía, giống như nước lũ đánh về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ nháy mắt gọi ra tiểu Thanh, Bạo Liệt Lưu Hỏa không chút khách khí nện xuống, kéo theo ánh lửa hủy diệt bao phủ toàn bộ trường thi đấu, khiến cho mỗi người ở đây đều cảm thấy được một cỗ cảm giác áp bách trước nay chưa từng có.

Hai cỗ lực lượng khủng bố lực lượng ở giữa va chạm kịch liệt, chỉ một thoáng thiên địa biến sắc, khí thế cuồng bạo hoành tảo thiên quân (càn quét), Hỏa Diễm Phong Bạo giả thiên tế nhật (che lấp), một cỗ hơi thở tử vong không thể cản được thổi quét toàn trường.

”Không tốt, mau ngăn lại!” Thương trưởng lão cùng Tửu trưởng lão phát hiện không ổn, cuống quýt kết xuất một đạo linh khí kết giới, bảo vệ khán phòng.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc gợi lên ý cười tà mị, lườm biếng nghiêng người dựa vào trên ngai vàng, thắng bại đã phân, tiểu Vũ của hắn quả nhiên không cần hắn phải lo lắng.

Răng rắc — —

Kết giới bị Linh lực cường ngạnh va vào sinh ra vết rách, khí thế ngập trời rốt cục cũng có chút yếu đi. Thời điểm đài thi đấu lại xuất hiện trước mắt mọi người đã hoàn toàn thay đổi, toàn bộ không gian vỡ nát.

Bạch Vũ đứng ở bên cạnh lô đài, cách Viêm Hạo Thiên một khoảng rất xa, tiểu Thanh ở bên cạnh cũng có không ít dấu vết cháy đen, đáng thương cọ cọ lên người Bạch Vũ, sức chịu đựng còn thừa lại

cũng không nhiều lắm.

Da lông của Lưu Tinh Lô Báo cũng bị bỏng một mảng lớn, nhưng hiển nhiên trạng thái nếu so với tiểu Thanh thì tốt hơn, nhưng Viêm Hạo Thiên nhìn Lưu Tinh Lô Báo lại cau mày.

“Lần này là người thắng.” Viêm Hạo Thiên bỗng nhiên thu hồi Lô Báo vào trong linh mạch, xoay người nhảy ra khỏi lô đài, bỏ lại một câu, “Đừng quên người đã đáp ứng ta phải gỡ xuống khăn che mặt, ta đây chờ nhìn thấy dáng vẻ của người.”

Bạch Vũ không nói gì nhìn trời, nhận thua thế nhưng còn muốn tìm cớ, thật sự là chết mà vẫn còn sĩ diện.

Chương 124: Bày ra thực lực, lên đài (3)

Edit:V.O

Toàn trường yên tĩnh, mấy vạn người xem trợn mắt há hốc mồm, Viêm Hạo Thiên nhận thua? Rõ ràng chiếm ưu thế vì sao lại nhận thua? Đây là thả nước sao? Triệu hoán đại hội mà cũng có người thả nước? Đầu óc bị nước vào rồi hả!

”Không phải Viêm Hạo Thiên bị mê hoặc bởi nhan sắc, vì muốn gỡ xuống khăn che mặt của Bạch Vũ mà thật sự nhận thua?”

”Không phải! Thái tử của chúng ta là hạng người như vậy sao? Ta thấy người hãn là không đủ linh khí, bất đắc dĩ mới nhận thua.”

”Có đạo lý, vừa rồi Viêm Hạo Thiên cùng Sa Hoảng đánh nhau hung hãn như vậy, lại còn phải đánh bại Đông Nhạc Quận Chúa, tiêu hao sức lực quá lớn.”

”Đông Nhạc thật đúng là âm hiểm, dùng mưu kế như vậy để tiêu hao sức lực của Viêm Hạo Thiên, ba người đánh bại một mình hãn, đề tiện!”

”Ai bảo đây là thi đấu đoàn thể? Người ta có dùng kế cũng không có biện pháp.”

.....

Mọi người phục hồi tinh thần lại, đều cảm thấy Bạch Vũ có thể đánh

bại Viêm Hạo Thiên chỉ do may mắn, là kết quả Đông Nhạc tính kế, nàng bất quá chỉ nhặt được cái tiện nghi.

”Viêm Võ Đế, con trai ngươi thật đúng là thương hương tiếc ngọc, tạo sao lại không giống một chút nào như ngày hôm qua, nói không chừng còn có thể thắng?” Bắc La Quận Vương châm chọc khiêu khích. Viêm Hạo Thiên dễ dàng khiến cho Bạch Vũ thắng trận tỷ thí này như vậy, hẳn cảm thấy rất không dễ chịu.

Cỗ lực lượng kinh khủng vừa rồi hẳn cũng cảm giác được, không phải một mình Viêm Hạo Thiên có thể bộc phát ra được, nếu Bạch Vũ không thể cùng Viêm Hạo Thiên địch nổi lực lượng đó thì đã sớm bị nổ thành mảnh vụn.

Sự thật này làm cho hắn có một loại cảm giác rất không yên tâm, một phế vật bị hắn vứt bỏ nên sống hèn mọn giống như một con kiến mới đúng, tại sao vẫn còn xuất hiện ở trước mắt hắn, còn trở thành đối thủ của hắn? Bạch Vũ biểu hiện càng tốt, hắn lại càng cảm thấy bất an.

Viêm Võ Đế Vương nhìn Bắc La Quận Vương như thấy tên ngốc, mọi chuyện đều nhìn thấy rõ ràng như vậy? Nếu không thắng được, cần gì phải lãng phí khí lực?

Nếu có cơ hội Viêm Hạo Thiên đương nhiên sẽ không buông tay, nhưng trên thực tế Viêm Hạo Thiên nhìn như chiếm ưu thế, nhưng hỏa diễm của Bạch Vũ mang theo lực cháy rất mạnh, Lưu Tinh Lô Báo bị tổn thương. Bạch Vũ chỉ cần kéo dài thời gian, là có thể khiến cho Lưu Tinh Lô Báo tiêu hao mà chết, trừ phi Viêm Hạo Thiên có thể tốc chiến tốc thắng

Nhưng Bạch Vũ không cho hắn cơ hội này, sau khi một kích va chạm chấm dứt, cũng đã tránh đi thật xa, tạo thành một khoảng cách.

Viêm Hạo Thiên muốn chính diện đánh bừa cũng đã không còn kịp rồi, Bạch Vũ có đầy đủ không gian để cùng hấn đọ sức, kéo dài thì vẫn thua, còn không bằng sớm buông tha, mang theo Lưu Tinh Lô Báo trở về dưỡng thương.

Bên cạnh lôi đài, Bắc Thần Phong cũng cảm giác được cỗ lực lượng va chạm vừa rồi kia, nhìn Bạch Vũ ở xa xa, thần sắc âm trầm, “Nàng ta thật đúng là có chút bản lĩnh.”

Bách Lý Vân Diễm cực kỳ khinh thường cắn răng, “Nàng ta thắng qua cũng chẳng có cái gì? Chỉ cần là Triệu hoán sĩ đỉnh cấp cũng có thể dễ dàng làm được. Nàng ta trong khoảng thời gian ngắn như vậy nhảy lên được Triệu hoán sĩ đỉnh cấp, nhất định là dùng được để đi lên, căn bản là không có thực lực gì. Ngày mai nếu gặp phải ta, ta nhất định sẽ làm cho nàng ta chết ở trên lôi đài!”

”Không cần phải hành động theo cảm tính, Bạch Vũ chỉ là một tiểu nhân vật, tùy tiện bất cứ khi nào cũng có thể xử lý, máu chốt là Sa Hoằng.” Ánh mắt Bắc Thần Phong lóe lên, hiện ra một tia lo lắng, “Đông Nhạc xuất hiện một phế vật như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành tâm phúc đại họa (thân tín bên cạnh gây ra họa lớn).”

”Ý của người là.....?”

”Diệt trừ hấn! Ngày mai, nàng lên trước.” Ánh mắt Bắc Thần Phong lộ ra hung quang, giọng nói vân đạm phong khinh tràn ngập một đạo sát khí âm tàn.

Viêm Võ Đế Quốc tạm thời không cần động, nhưng Đông Nhạc hấn sẽ không buông tha! Phụ Vương hấn tiêu phí thời gian năm, sáu năm để thâm nhập vào Vương triều Đông Nhạc, sắp đặt chuyện Chu gia đoạt quyền, lại trong một lúc bị mất sạch, kế hoạch vài năm trù tính

đều tiêu tan, Minh Độc Vương trước khi chết phát đi tin tức nói Đông Nhạc Quận Vương là được Sa Hoàng cứu sống lại.

Lần Triệu hoán đại hội này, Bắc La không chỉ muốn đoạt được Viêm Võ, mà còn muốn bước chân bắt đầu xưng bá Lục quốc!

Chương 125: Giao đấu với Bắc La, thịnh nộ (1)

Ngày thứ năm Triệu hoán đại hội, rốt cục cũng đến thời điểm cùng Bắc Thần Phong, Bách Lý Vân Diễm chính diện quyết đấu, cũng là lúc quyết định ai sẽ là người giành vị trí thứ Nhất trong trận quyết chiến.

Viêm Võ liên tục bại bởi Bắc La cùng Đông Nhạc, đã được xác định là đứng thứ ba. Trước mắt, Bắc La được 11 điểm, Đông Nhạc 10 điểm, nếu đến cuối cùng xuất hiện đều nhau, vậy thì xem hai phía đối chiến trực tiếp quyết định thắng bại, nói cách khác, ai có thể thắng được trận tỷ thí hôm nay thì có thể giành được vị trí thứ nhất.

Bạch Vũ đi theo Đông thúc vào trường thi đấu, cảm giác hôm nay Đông thúc có chút là lạ, khí thế cả người trở nên rất đáng sợ, nàng hôm nay cũng chưa dám cùng hắn chào hỏi.

Sau khi nàng ngồi xuống, cũng cảm giác được ánh mắt ở khắp nơi dừng ở trên người nàng, ánh mắt thù địch của Bách Lý Vân Diễm tựa như dao găm đâm xuyên vào trên người nàng.

Bạch Vũ khinh thường đảo qua nàng ta, lạnh lùng câu môi, chuyển ánh mắt về hướng khán đài. Dạ Quân Mạc tự nhiên nhìn nàng, đôi mắt màu đen thâm trầm không thấy rõ cảm xúc, kỳ lạ là Bạch Vũ có thể hiểu được, “Chuẩn bị đại khai sát giới sao?”

Lông mày Bạch Vũ khẽ nhíu, “Bổn cô nương là người tàn bạo như vậy sao?”

”Phải”

”Nói bậy, ta cũng không tính giết chết bọn hần.”

”Giữ lại một mạng, sống không bằng chết? Ừm, ác hơn.”

“.....”

Hai người mắt đi mày lại trao đổi một lần lại một lần, Sa Hoằng bên kia đã được Đông Thúc dặn dò ngay giữa trận, tuy rằng Bạch Vũ rất muốn tự tay giải quyết Bách Lý Vân Diễm cùng Bắc Thần Phong, nhưng đây là hai quốc quyết đấu, vẫn lấy đại cục làm trọng. Hơn nữa, thực lực của Bắc Thần Phong cùng Bách Lý Vân Diễm rất mạnh, nàng không sợ không có cơ hội lên đài.

Trên đài, Sa Hoằng đánh với Bách Lý Vân Diễm, hai người vừa lên đài liền va chạm kịch liệt. Quý Hỏa Hồng Dứu (con chồn) của Bách Lý Vân Diễm vòng quanh Kim Cương Nộ Viên lao đi cực nhanh, Quý Hỏa u ám tỏa ra khắp nơi.

Kim Cương Nộ Viên phần nộ đậm chân, giơ lên hai nắm đấm, nhấc lên cát bụi đầy đất.

”Muốn dùng Phi Sa Tẩu Thạch? Quá ngây thơ rồi.” Bách Lý Vân Diễm nũng nịu cười, nâng tay, một đoàn hỏa diễm xuyên qua lớp cát bụi thật dày nện về hướng Sa Hoằng.

Sa Hoằng tung người nhảy lên, nhanh nhẹn tránh thoát, ai ngờ hỏa diễm dừng ở gần chân của hần, lại đột nhiên bốc cháy lên, nhanh chóng lan đến trên người của hần.

”Không tốt!” Đông thúc vẫn nhìn chăm chăm tình huống trên đài đột nhiên đứng lên, không quan tâm vọt lên lôi đài.

Bạch Vũ có chút kinh ngạc, sau đó nhìn thấy Sa Hoằng cả người bị hỏa diễm bao vây, hắn có giấy dựa như thế nào cũng dập không được lửa trên người, trong lòng lộp bộp một chút, lập tức chạy theo vọt vào giữa lôi đài.

”Lập tức dập tắt lửa!” Đông thúc hướng về phía Bách Lý Vân Diễm rống giận, khuôn mặt bị vết sẹo che kín trở nên dữ tợn giống như ma quỷ.

Bách Lý Vân Diễm không chút nào hoảng sợ, không chút để ý nhếch đôi môi đồ mọng lên, “Đông Nhạc đây là muốn làm gì, vẫn còn đang tỷ thí đó, còn có quy củ hay không?”

”Hắn nhận thua, lập tức dập lửa!” Đông thúc lo lắng cơ hồ muốn bỏ nhào về phía Bách Lý Vân Diễm.

Bách Lý Vân Diễm vô tội buông tay, “Vậy thì thôi, ta cũng không có biện pháp. Lửa có thể đốt, lại không thể dập.”

”Bách Lý Vân Diễm, ngươi muốn chết!” Bạch Vũ phẫn nộ cả người run run, một chương bỏ về phía Bách Lý Vân Diễm.

Nàng liều mạng giúp Sa Hoằng dập tắt lửa, lại không dập được, Sa Hoằng đã bị đốt thành một hỏa cầu, hơi thở càng ngày càng suy yếu, nếu không dập tắt lửa, hắn sẽ bị chết cháy!

Bách Lý Vân Diễm nhẹ nhàng hiện lên ý cười trào phúng, “A, đây là từ xấu hổ chuyển thành giận dữ? Hay là muốn bắt đầu trận tỷ thí tiếp theo?”

Tửu trưởng lão nhảy vào lôi đài, Thủy hệ linh thuật mát lạnh đổ vào trên người Sa Hoằng, hỏa diễm nhỏ đi, nhưng vẫn như cũ không tắt.

”Đây là Thiên Hỏa đến từ thượng vực!” Tửu trưởng lão sợ hãi. Thượng Vực Thiên Hỏa, tiếp xúc với vật lập tức bốc cháy, cho đến khi đốt vật đó thành tro mới có thể tự động tắt, căn bản là thứ mà bọn họ không thể dập được.

”Tại sao có thể như vậy, Sa Hoằng ca ca phải làm sao bây giờ?” Nhạc Kỳ Nhân nôn nóng đến độ muốn khóc.

Bạch Vũ gắt gao nắm tay lại, chẳng lẽ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Sa Hoằng chết cháy? Nàng hận không thể đi lên giúp Sa Hoằng dập lửa, lại bị Đông thúc gắt gao giữ chặt, bị Thiên Hỏa dính vào chỉ có một con đường chết, nàng có tiến lên bất quá cũng chỉ là nhiều thêm một cái mạng nữa mà thôi.

Hai tròng mắt lạnh như băng của nàng ánh lên Hỏa Diễm đỏ tươi, thiêu đốt tươi cười đắc ý trên mặt Bách Lý Vân Diễm cùng Bắc Thần Phong.

Chương 126: Giao đấu với bắc la, thịnh nộ (2)

Vù — —

Một cỗ nước lũ cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, giống như cơn mưa to tầm tã nện xuống trung tâm lôi đài, Hỏa Diễm trên người Sa Hoảng nháy mắt được dập tắt.

Bách Lý Vân Diễm bị tưới cho ướt sũng nhất thời ngốc lảng đứng ngay tại chỗ, khó có thể tin, đây chính là Thiên Hỏa đến từ Thượng vực, là Bách Lý gia của nàng trăm năm trước ngẫu nhiên lấy được, toàn bộ Vân Vũ Thần Châu không có người có thể dập tắt mới đúng!

Tươi cười của Bắc Thần Phong cũng cứng lại, rõ ràng là chuyện vạn vô nhất thất (không hề có sai sót, hết sức kỹ càng) thế nhưng lại thất bại? Vì để diệt trừ Sa Hoảng, ngay cả Thượng Vực Thiên Hỏa cũng có thể lấy ra, ai còn có thể ngăn cản hắn?

Mọi người nhất tề nhìn về hướng ghế trọng tài, Dạ Quân Mạc vẫn mang thần sắc đăm đăm như trước, tiện tay vung ra một dòng nước, dễ dàng dập tắt được Thượng Vực Thiên Hỏa trong truyền thuyết không ai có thể dập tắt được.

Toàn trường yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy vài thanh âm hít một hơi lãnh khí. Bắc Thần Phong phần nộ cắn răng, liều mạng chịu đựng tức giận, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa lại lộ ra vẻ dữ tợn khó coi.

Bách Vũ cảm kích nhìn Dạ Quân Mạc, nhanh chóng dứt cho Sa Hoảng một viên Bảo Mệnh Nhân Sâm Đan, cùng Đông thúc mang

hắn đi xuống, đưa đến phòng nghỉ của trường thi đấu.

Cả người Sa Hoằng bị đốt cháy đen, toàn bộ khuôn mặt bị hủy, tứ chi đều bị phế, nếu không phải lồng ngực vẫn còn đập, sẽ có thể nghĩ hắn đã chết.

Đông Nhạc Quận Vương trước dẫn theo hai Y sư lại đây, Y sư chẩn đoán qua đều thở dài lắc đầu, Sa Hoằng chỉ còn lại một hơi thở, có thể giữ được tính mạng đã không tệ rồi.

Đông Nhạc Quận Vương xoa xoa mi tâm của mình, tay run lên, “Một chút biện pháp cũng không có sao?”

Hai Y sư trầm mặc không nói chuyện, Đông thúc đột nhiên một cước đá bay chiếc bàn bên cạnh, một phen túm chặt lấy một Y sư, nổi trận lôi đình rống giận: “Chữa khỏi cho hắn, người chữa khỏi cho hắn cho ta, trị không hết cho hắn ta sẽ lấy mạng của người!”

”Đông thúc, người đừng như vậy.” Đông Nhạc Quận Vương thở dài.

”Quận Vương, Sa Hoằng nhất định có thể được trị tốt. Ta lúc trước chẳng phải cũng bị đốt đến thay đổi hoàn toàn bộ mặt, không phải người vẫn cứu được ta đó sao?” Đông thúc bỏ Y sư ra, vội vàng nói.

”Cũng không giống. Lúc trước Bách Lý gia đối với người chỉ dùng lửa của nham thạch nóng chảy, cho nên người vẫn còn có thể cứu, Sa Hoằng hắn..... Mặc kệ về sau như thế nào, hắn cũng là nhi tử của Bốn vương, Bốn vương nuôi hắn cả đời.”

”Nhưng như thế nào có thể đủ? Sa Hoằng là hi vọng tương lai của Đông Nhạc chúng ta! Bách Lý Uy lúc trước hủy đi tay của ta, hiện tại lại hủy đi Sa Hoằng, hắn tại sao lại có thể ác độc như vậy? Ta không cam lòng, ta muốn báo thù, ta muốn giết chết đám người bọn hắn!”

Đông thúc đã không còn bình tĩnh như mọi khi, hấn hiện tại chỉ còn lại cừu hận, phần nộ cùng sát ý.

Đông Nhạc Quận Vương cũng không dám để cho hấn rời đi, đừng nói hấn căn bản giết không được Bách Lý Vân Diễm cùng Bách Lý Uy, cho dù hấn có thể thành công, lén giết người ở Triệu hoán đại hội, cũng sẽ lập tức bị chém giết, còn có thể có cơ để Bắc La tấn công Đông Nhạc.

”Thù này, ta sẽ báo!” Bạch Vũ đột nhiên lạnh lùng mở miệng, giọng điệu giống như bạo phong tuyết thổi qua, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập sát khí khiến người khác đông cứng.

Nàng nhìn thân thể Sa Hoằng bị đốt cháy đen, cho hấn ăn vào dược liệu giảm đau, đứng lên nhìn về phía Đông thúc, “Đông thúc, mặt của ngươi, tay của ngươi cũng là bị Bách Lý gia làm hại?”

Đông thúc hạ mắt, “Ta là một Đúc sư, Bách Lý Uy muốn ta ở lại Bắc La, ta tính đến Đông Nhạc, hấn không đồng ý, liền đem ta phóng hỏa.”

Khóe môi Bạch Vũ gợi lên vẻ mỉa mai, Bách Lý Uy, Bách Lý Vân Diễm, Bắc Thần Phong, đều là cá mè một lứa, tiểu nhân âm hiểm độc ác! Nguyên bản nàng chỉ muốn đánh bại bọn chúng, hiện tại xem ra, chết thì sẽ rất tiện nghi cho chúng, bọn chúng cũng nên ném thứ tư vị giống như vậy!

Bạch Vũ trở lại lôi đài, Bách Lý Vân Diễm vẫn còn chờ ở giữa lôi đài, nhìn thấy Bạch Vũ, phát ra một tiếng cười châm chọc nũng nịu, “Người kế tiếp là ngươi? Đông nhạc không còn người sao, để cho một phế vật như ngươi lên đài.”

Chương 127: Giao đấu với bắc la, thịnh nộ (3)

Edit:V.O

Bạch Vũ không nói được một lời, gọi ra tiểu Thanh. Tiểu Thanh cảm nhận được Bạch Vũ phẫn nộ, Hỏa Diễm cả người tăng vọt, sát khí lạnh thấu xương khiến cho quanh thân nhấc lên cuồng phong gào thét.

”Đây là Triệu hoán thú của ngươi, nhỏ như vậy, còn không bằng một con gà nướng..... A ——” Bách Lý Vân Diễm kiều mỹ châm chọc, lời còn chưa nói hết, tiểu Thanh đã phun ra một đoàn Hỏa Diễm đỏ ập xuống.

Bách Lý Vân Diễm cuống quít rời khỏi cách đó trăm mét, Quỷ Hỏa Hồng Dứu của nàng ta chui vào trong ngọn lửa, lao thẳng tới chỗ Bạch Vũ, Linh thuật bị động của nó có thể tránh được thương tổn rất mạnh của các loại Hỏa Diễm. Tiểu Thanh phi thân tiến lên, trực tiếp dùng móng vuốt sắc bén cùng Quỷ Hỏa Hồng Dứu cào xé.

Bạch Vũ không để ý Quỷ Hỏa Hồng Dứu, đuổi theo Bách Lý Vân Diễm dồn sức mà đánh. Nàng lẩn tránh Quỷ Hỏa Bách Lý Vân Diễm chém ra, nháy mắt tới gần trước người Bách Lý Vân Diễm, đánh một bạt tai lên mặt nàng ta.

Bách Lý Vân Diễm mắt nổ đom đóm ngay tại chỗ, “Ngươi, ngươi dám đánh vào mặt ta!”

Nàng ta đường đường là tiểu thư Tướng quân, ngay cả cha nàng ta

cũng chưa từng đánh nàng ta một cái tát, hôm nay Bạch Vũ dám ở trước mặt mọi người đánh nàng ta, một loại cảm giác nhục nhã dâng lên trong lòng, Bách Lý Vân Diễm phần nộ muốn xé nát mặt Bạch Vũ.

Nhưng trên mặt lại truyền đến một cỗ đau đớn kịch liệt, đau đến mức nàng ta đột ngột ngã xuống mặt đất, lấy tay lau một chút, trên tay toàn là máu tươi cùng mủ dịch màu xanh vàng, mới sờ một cái liền rơi xuống một tầng da, nhìn qua khiến người ta buồn nôn.

”A! Người đã làm cái gì?” Bách Lý Vân Diễm thê lương kêu to, không dám tưởng tượng mặt của nàng ta bây giờ là bộ dạng gì.

Đau nhức trên mặt nàng ta không ngừng lan tràn, từ hai má đến cái mũi, lan rộng ra đến cổ, cho đến toàn thân. Linh mạch của nàng ta cũng bắt đầu bị tổn thương, đã không còn linh khí để chống đỡ, Quỷ Hỏa Hồng Dứu cũng bị bức trở lại linh mạch.

Mọi người vây xem thấy Bách Lý Vân Diễm huyết nhục không ngừng bị ăn mòn, khuôn mặt nháy mắt vỡ nát, lộ ra xương trắng dày đặc, sợ tới mức toàn bộ lui về phía sau.

”Tiện nhân! Người dám hạ độc, mau giao giải dược ra đây!” Bách Lý Uy kích động vọt vào giữa đài.

Bạch Vũ mắt lạnh nhìn Bách Lý Vân Diễm hấp hối, khinh miệt câu môi, “Bách Lý tướng quân vọt lên đài, là muốn thay Bách Lý Vân Diễm nhận thua hay sao?”

Bách Lý Uy sừng sốt, trái tim bị nắm chặt, bất đắc dĩ đáp: “Đúng, nó nhận thua, mau giao giải dược ra đây!”

”Ngượng ngừng, độc ta đã hạ, nhưng với người ta sẽ không giải.”

Phốc — —

Viêm Hạo Thiên trực tiếp cười phun, đây rõ ràng là trả thù vừa rồi Bách Lý Vân Diễm cố ý làm bỏng Sa Hoằng.

”Cha, cứu con, cứu cứu con, nữ nhi đau quá.....” Bách Lý Vân Diễm bỏ nhào về phía Bách Lý Uy cầu cứu, Bách Lý Uy cuống quýt tụt tay đi đỡ nàng ta, “Không sao đâu, cha nhất định giúp con giải độc.”

”Bách Lý tướng quân, ta khuyên ngươi không nên đụng vào nàng ta, độc này dính vào một chút cũng sẽ lây lan, ngươi không thấy nó vẫn còn đang khuếch tán sao?” Bạch Vũ hảo tâm nói. Độc này nàng dùng Thanh Trúc cùng Thiên Nhật Vô Hồn mà Dạ Quân Mạc cho nàng phối chế ra, ngoại trừ nàng cam đoan trên Vân Vũ Thần Châu không có người có thể giải.

Bách Lý Uy đang vươn tay ra nhất thời cứng ngắc tại chỗ, trong mắt có thể phun ra lửa, “Bạch Vũ! Nó đã nhận thua, ngươi còn muốn thế nào?!”

”Chẳng sao cả, nhận thua thì mau chóng lăn xuống đi, ta còn muốn tiếp tục tỷ thí.”

”Ngươi làm càn!” Bách Lý Uy nổi trận lôi đình, một chưởng đập về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ sớm đã có chuẩn bị, thân hình nhanh chóng thối lui. Đông thúc ngăn đón, rất không khách khí đánh một chưởng trở lại cho Bách Lý Uy, “Bắc La đây là nổi điên cái gì, đánh tiểu nhân (người nhỏ tuổi), kẻ già báo oán? Thua không dậy nổi cũng đừng làm mất thể diện, vẫn còn chưa chấp nhận kết cục sao.”

Bách Lý Uy thở hỗn hển, không còn cách nào hướng Vô Trần Cung

cầu cứu, “Vô Trần Cung chủ, chúng ta nhận thua, tại sao Đông Nhạc vẫn không chịu đưa giải dược?!”

”Tự mình giải quyết.” Dạ Quân Mạc lạnh như băng mở miệng, câu nói đầu tiên chặn lại lời nói của Bách Lý Uy.

Bách Lý Uy bị nghẹn, một câu cũng không nói nên lời, nhìn hướng hai trưởng lão cầu cứu.

Chương 128: Giao đấu với bắc la, thịnh nô (4)

Edit:V.O

Tửu trưởng lão cùng Thương trưởng lão một bộ ta mắt mù cái gì cũng không nhìn thấy.

Bọn họ đối với việc Bách Lý Vân Diễm lấy ra Thượng Vực Thiên Hỏa cũng hết sức bất mãn, rõ ràng chính là chém tận giết tuyệt, muốn khiến cho Sa Hoằng bị chết cháy. Nàng ta hiện tại mới bị báo ứng.

Y sư của Bắc La đã giúp Bách Lý Vân Diễm xem xét qua, đáng tiếc loại độc này là gì bọn họ cũng không rõ ràng, càng đừng nói lấy ra được giải dược.

Bách Lý Uy nhìn thấy nữ nhi sắp hóa thành một bãi thối, rốt cục cũng hết cách, run run chỉ vào Bạch Vũ: “Người tốt cuộc là muốn cái gì? Chỉ cần người có thể giải độc, ta cái gì cũng có thể cho người!”

Bạch Vũ vẫn đạm phong khinh liếc mắt nhìn hắn, “Tam hoàng tử chẳng nhẽ không có gì để nói sao? Bách Lý Vân Diễm này đã là vị hôn thê của người rồi không phải sao? Chẳng lẽ người lại tính vứt bỏ một vị hôn thê?”

Sắc mặt Bắc Thần Phong khó coi như ăn phải ruồi bọ, nhìn thấy khuôn mặt của Bách Lý Vân Diễm hắn ghê tởm muốn phun, nhưng ở trước mặt mọi người hắn sẽ không làm loại chuyện không có nhân phẩm như vậy, vẫn treo lên một bộ dạng thâm tình, chính nghĩa chỉ trích:

”Bạch Vũ, ta biết lúc trước nàng lui hôn ước là do nàng hận ta, nhưng đó cũng là bởi vì nàng phạm sai lầm lớn trộm đi bí tịch. Ta lúc trước miễn cưỡng bảo trụ tính mạng của nàng, không thể tưởng được nàng từ yêu sinh hận, thế nhưng xuống tay độc ác như vậy. Vân Diễm cùng chuyện của chúng ta không có quan hệ, người nàng nên hận là ta, không nên thương tổn nàng ấy!”

Bạch Vũ trong lòng xem thường ngược mặt lên nhìn trời, thật sự là rất biết diễn, nói như thể ta là độc phụ chưa chịu từ bỏ ý định, liệu chết quẩn quýt đánh đến mức vỡ vụn người khác mới thôi, ai thêm từ yêu sinh hận với người?

Giữa sân vang lên một trận nghị luận, nguyên lai Bạch Vũ là người Bắc La, còn từng là vị hôn thê của Tam hoàng tử Bắc La, khó trách Bạch Vũ hạ độc dược ác độc như vậy, cái này rõ ràng chính là tiết mục hai nữ nhân tranh một nam nhân, không thể ngờ được đến xem Triệu hoán đại hội cư nhiên còn có thể gặp phải chuyện cầu huyết như vậy.

Oanh — —

Một cỗ áp lực hủy thiên diệt địa giống như một bàn tay khổng lồ vỗ thật mạnh vào giữa sân thi đấu, tất cả mọi người nháy mắt áp lực thờ không nổi, ngay cả hô hấp đều khó khăn chứ nói chi là nói chuyện, trường thi đấu lập tức quỷ dị an tĩnh lại.

Ám Ưng liếc nhìn khuôn mặt như sương lạnh của Dạ Quân Mạc, trong lòng nói thầm: ngài có cần phải phóng thích uy áp lớn như vậy không? Không phải là nghe được mọi người nghị luận Bắc Thần Phong cùng Bạch Vũ cô nương từng có hôn ước nên mất hứng đó chứ? Ngài ép tới mức người ta nói không được thì trong lòng ngài sẽ không suy nghĩ nữa sao?

Dạ Quân Mạc liếc mắt nhìn hẳn: ta vui!

”Tam hoàng tử đối với Bách Lý Vân Diễm thật đúng là tình cảm thâm thiết, nhưng người cũng quá tự mình đa tình, ta cũng không phải vì người mới hạ độc. Nếu là tỷ thí, tự nhiên là sinh tử tự chịu, nàng ta làm bồng Sa Hoàng chúng ta, ta cũng không thể tìm các người liều mạng sao?” Bạch Vũ trêu tức gợn lên khóe miệng.

Mọi người Bắc La nhất tề đen mặt, người không tới liều mạng, nhưng người trực tiếp hạ độc ép buộc khiến người khác nửa chết nửa sống.

Bạch Vũ không chút để ý hướng bọn họ vươn tay ra, “Muốn giải dược, ta cũng không phải không cho, lấy vật gì đó đến đổi đi. Ta nhớ rõ lần trước ở trong Công hội đấu giá của Đông Nhạc, Liễu gia giành được một gốc cây Hoàn Hồn Thảo ngàn năm.”

Bắc Thần Phong biểu tình cứng ngắc, ngay cả vị trọng tài Bắc La Quận Vương ngồi ở phía trên khuôn mặt cũng biến đen.

Hoàn Hồn Thảo ngàn năm, vô giá, là thuốc tốt để cứu mạng, có thể gặp nhưng không thể cầu, vì cứu Bách Lý Vân Diễm hình như có chút không đáng giá.

”Chuyện này..... Có chút phiền phức.” Bắc Thần Phong gian nan mở miệng.

”Có cái gì mà phiền toái? Đừng nói với ta là Liễu gia nuốt riêng, không nộp lên quốc khố, bằng không người tiêu diệt Liễu gia sẽ không phải là Vô Trần Cung, mà là các người.” Bạch Vũ không cho là đúng nói.

Chương 129: Giao đấu với bắc la, thịnh nô (5)

Edit:V.O

Đáy mắt Bắc Thần Phong hiện lên một đạo hàn quang, cười ôn hòa nói: “Nàng nói đúng, nhưng Hoàn Hồn Thảo trân quý như vậy, không thể mang theo bên người, trở về lấy nhanh nhất cũng phải hai ngày, chỉ sợ Vân Diễm chờ không lâu được như vậy, không bằng nàng giúp nàng ấy giải độc trước, chúng ta lại.....”

”Không cần thiết.” Bạch Vũ vừa nghe chỉ biết hấn đang kéo dài thời gian, “Với tình huống của Bách Lý Vân Diễm nàng ta ít nhất chết nhưng còn có thể đến ba ngày sau mới hoàn toàn tắt thở, chờ các người cầm tới cũng còn kịp.”

Bách Lý Vân Diễm nghe nói như thế, sợ tới mức hồn phi phách tán. Chết đã là chuyện rất đáng sợ, quá trình chết lại bị kéo dài nhiều ngày như vậy lại càng đáng sợ. Nàng ta dùng hết khí lực khóc kêu: “Cha, cứu con, nữ nhi không muốn chết.....”

“Cha nhất định sẽ cứu con.” Bách Lý Uy đau lòng liên tục an ủi, hai mắt đỏ lên nhìn hướng Bắc La Quận Vương, “Quận Vương, Bách Lý Uy ta vì Bắc La dốc sức nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất một nữ nhi, cầu người lấy ra Hoàn Hồn Thảo cứu nó!”

Bắc La Quận Vương cùng Bắc Thần Phong đều trầm mặc không nói, trong lòng đã sớm đem Bạch Vũ mắng mấy ngàn lần, muốn cái gì không muốn, lại muốn Hoàn Hồn Thảo.

Trong lời nói của Bách Lý Uy rõ ràng đã mang theo uy hiếp, bây giờ nếu không cho, nói không chừng có thể bức hấn làm phản, hơn nữa Bách Lý Vân Diễm đã cùng Bắc Thần Phong định ra hôn ước, thấy chết mà không cứu, nói thế nào cũng không nói được.

Bắc La Quận Vương đau lòng học máu, nhưng chỉ có thể giả bộ mạnh mẽ khí phách, “Bách Lý tướng quân nói quá lời, Vân Diễm cũng là con dâu tương lai của ta, cứu nàng là việc nên làm.”

Hắn nói xong nhìn thoáng qua Bắc Thần Phong.

Bắc Thần Phong xanh mặt, từ trên người lấy ra một bình sứ, bên trong đúng là Hoàn Hồn Thảo ngàn năm đã được mài thành bột phấn.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn hắn, không phải nói phải trở về lấy sao? Rõ ràng mang ở trên người, kẻ lừa đảo!

Bắc Thần Phong bị nàng nhìn thật sự không được tự nhiên, xấu hổ giải thích, “Vừa rồi là ta quên, lần này đi vừa vịn mang theo.”

Bạch Vũ mới lờ mờ nghe hắn giải thích, thu hồi Hoàn Hồn Thảo, tùy ý quăng cho hắn một lọ nước, “Đổ vào trên người Bách Lý Vân Diễm là được.”

Bách Lý Uy lập tức làm theo, đổ trên người Bách Lý Vân Diễm quả nhiên không còn lan tràn ra nữa, Bách Lý Uy nhanh chóng nâng nàng ta đi xuống tìm Y sư trị liệu. Y sư nhìn thân thể vỡ nát của Bách Lý Vân Diễm, cố nén không nôn mửa, vội vã chẩn mạch cho nàng ta.

Độc tuy rằng đã được giải, nhưng vết thương bị ăn mòn róc từng mảng trên người nàng ta rất cuộc cũng không chữa được, linh mạch cũng hoàn toàn bị phế bỏ, đơn giản mà nói chính là một phế vật bị

hủy dung.

Bắc Thần Phong nhìn khuôn mặt tựa như sương khói không hề ra hình dạng, đáy lòng vô cùng chán ghét, sớm biết rằng mình cứu trở về một phế vật như vậy, còn không bằng để cho nàng ta chết đi, nghĩ đến sau này còn phải lấy nàng ta, dạ dày của hắn liền cuộn cuộn.

Trên lôi đài, Bạch Vũ đã dứt khoát lưu loát giải quyết tuyển thủ thứ hai của Bắc La.

Thần sắc của mọi người Bắc La đều âm trầm, đặc biệt là Bắc La Quận Vương cùng Bách Lý Uy, ánh mắt nhìn Bạch Vũ hận không thể đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Ai có thể nghĩ đến lúc trước Bạch Tử Quỳnh che chở một phế vật không có mặt mũi này kiếm ăn vậy mà lại có thực lực cao như thế, dễ dàng đánh bại tuyển thủ Bắc La, còn thiếu chút nữa giết chết Bách Lý Vân Diễm, nàng có thể được Đông Nhạc tuyển tới tham gia Triệu hoán đại hội tuyệt đối không phải góp đủ số, sớm biết vậy lúc trước nên giết chết nàng để diệt trừ hậu hoạn.

Bắc Thần Phong nghĩ đến việc Bạch Vũ ép buộc khiến Bách Lý Vân Diễm sợ chết khiếp còn lấy đi Hoàn Hồn Thảo ngàn năm, trong lòng liền một trận đau buốt, mang theo tràn ngập tức giận, đi lên lôi đài, gọi ra Tử Văn Huyết Hồ của hắn.

Rống ——

Tử Văn Huyết Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, mang theo sát khí dày đặc như tia chớp hướng Bạch Vũ đánh tới, móng vuốt thật lớn nhắm vào hai má của Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhíu mày, tức giận lớn như vậy, chẳng lẽ là vì muốn báo thù

cho Bách Lý Vân Diễm? Đây là vì tình yêu hay là vì mặt mũi của chính mình mà đánh cho hả giận?

Chương 130: Giao đấu với Bắc La, thịnh nộ (6)

Edit:V.O

Hỏa Diễm Thanh Điều nghênh diện bay ra, hung tợn nhào vào trên mặt Huyết Hồ, Bạo Liệt Lưu Hỏa không chút khách khí phóng ra, Hỏa Diễm cắn nuốt hết thảy tản ra sóng nhiệt nóng rực, áp bức Tử Văn Huyết Hồ.

"Hừ, thật là ngây thơ!" Bắc Thần Phong cười lạnh một tiếng.

Thân ảnh Tử Văn Huyết Hồ nháy mắt biến mất trong Liệt Hỏa hùng hực, nháy mắt xuất hiện ở cách đó trăm mét. Hỏa Diễm nổ mạnh tản ra tầng tầng sóng lửa, lực phá hoại khủng bố lan tỏa ra trăm mét, Tử Văn Huyết Hồ lại hoàn mỹ tránh thoát.

Giữa đài nhất thời phát ra một trận kinh hô.

"Là Thuấn Thiểm (dịch chuyển trong nháy mắt)! Thượng phẩm Linh thuật Thuấn Thiểm!"

"Thuấn Thiểm, Linh thuật thật cường đại. Không phải nói Bắc La không có Thượng phẩm Linh thuật sao? Bắc Thần Phong học được từ nơi nào?"

"Cho dù không có, không tiếc trả giá thì luôn có biện pháp để có thể học được. Bắc Thần Phong thật đúng là lợi hại, Linh thuật cường đại như vậy thế nhưng luôn không có sử dụng, đến bây giờ mới bộc lộ ra."

Trên chỗ ghế dành cho khách quý, ánh mắt vài vị Quân Vương cũng đều nhìn về phía Bắc La Quận Vương, "Nhi tử của ngươi thật đúng là biết ẩn dấu thực lực."

"Chung quy cũng chỉ có chút con bài chưa lật mà thôi." Bắc La Quận Vương vui tươi hớn hở híp mắt, nhìn về phía Đông Nhạc Quận Vương, "Ngượng ngùng, vị trí thứ Nhất lần này bọn ta đã nắm chắc."

Sắc mặt Đông Nhạc Quận Vương không đổi, trong lòng cũng bắt đầu thở dài. Thuấn Thiểm, có được loại Linh thuật này cơ hồ có tránh được hầu hết thương tổn, Linh thuật của Bắc Thần Phong cũng rất lợi hại, đánh không được cũng đều uống phí, cơ hội để Bạch Vũ có thể thắng cực kỳ bé nhỏ.

Thôi được, lần này có được vị trí thứ hai cũng tốt, nhưng là. . . . .
hắn thật sự không cam lòng!

Sa Hoảng bị đá thương thành như vậy, Bắc La lại giấu võ dương oai đòi đoạt vị trí thứ Nhất từ trong tay bọn họ, Đông Nhạc phó mặc ẩn nhẫn nhiều năm như vậy.

Bạch Vũ nhìn thấy Thuấn Thiểm hơi hơi có chút kinh ngạc, đáy mắt dao động, hiện lên vẻ không cho là đúng, "Linh thuật yếu như vậy, còn muốn thắng được ta?"

Bắc Thần Phong cười nhạt, yếu? Thượng phẩm Linh thuật Thuấn Thiểm thế nhưng nàng lại nói là yếu? Thật sự là dõng dạc, cũng không sợ nói mạnh miệng cắn trúng đầu lưỡi?

Vù — —

Tiểu Thanh đột nhiên bỏ lại Tử Văn Huyết Hồ, quay ngược lại hướng

mũi nhọn về phía Bắc Thần Phong.

Đáy mắt Bắc Thần Phong hiện lên một đạo tinh quang, cơ hội tốt! Tử Văn Huyết Hồ nháy mắt xuất hiện trước mặt Bạch Vũ, móng vuốt sắc bén của Hồ giống như có thể xé rách hết thảy, trong không khí tràn ngập sát ý làm người ta dựng thẳng tóc gáy.

Cùng lúc đó, Hỏa Diễm của tiểu Thanh đã sắp đập chết Bắc Thần Phong trước mặt, Bạo Liệt Lưu Hỏa cực nóng khủng bố bao phủ ở trên người Bắc Thần Phong.

Triệu hoán thú hai bên đều dễ dàng đem đối thủ đẩy vào tuyệt cảnh, nhưng ai có thể tránh thoát? Ai sẽ nhanh hơn?

Toàn bộ mấy vạn người xem ở hiện trường nín thở, khẩn trương nhìn chăm chăm cục diện trên đài, ánh mắt cũng không dám chớp một chút.

Thử ——

Móng vuốt sắc bén của Tử Văn Huyết Hồ chỉ kém chút xíu sẽ vỗ vào trên mặt Bạch Vũ, thậm chí có thể cào lên cái khăn nhỏ trên mặt Bạch Vũ, nhưng cuối cùng lại vỗ vào khoảng không, mọi người nhìn thấy đều kinh hồn bạt vía.

Mồ hôi lạnh của Bạch Vũ cũng ứa ra, nếu không phải nàng đã sớm dự đoán được Tử Văn Huyết Hồ sẽ đến tập kích, ở thời điểm tiểu Thanh công kích Bắc Thần Phong liền lập tức bạo lui, chỉ sợ là trốn không xong một trào này.

Dạ Quân Mạc đang xem cuộc chiến trên đài, sát khí trong mắt bắt đầu khởi động, linh khí tụ trên tay chậm rãi thu hồi. Hắn biết Bạch Vũ vừa rồi là đánh cuộc mạo hiểm nhất, con hổ kia nếu làm thương tổn

đến Bạch Vũ, thì đi chết đi.

Bắc Thần Phong nhìn thấy Bạch Vũ tránh thoát được một kích, rất thất vọng, nhưng rất nhanh thất vọng trong lòng hắn liền biến thành hoảng sợ.

Hắn dùng Thuấn Thiểm nhanh chóng thoát khỏi trung tâm Hỏa Diễm, nhưng căn bản không thể chạy ra khỏi phạm vi nổ mạnh của Bạo Liệt Lưu Hỏa. Đối với việc tu luyện Thuấn Thiểm hắn còn kém xa so với Tử Văn Huyết Hồ, chỉ có thể di chuyển trong khoảng cách không đủ dài, hơn nữa Thuấn Thiểm không thể sử dụng liên tục.

Nhìn Hỏa Diễm cuồn cuộn mà đến, khuôn mặt Bắc Thần Phong trắng bệch một mảnh, rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao Bạch Vũ nói Linh thuật này yếu.

Chương 131: Đứng đầu lục quốc, thỉnh cầu (1)

Edit:V.O

Bắc Thần Phong rút cuộc cũng phải chạy trốn, hỏa diễm bị phóng lên cao cuồn cuộn bay ra, nện thật mạnh ở trên chỗ ngồi của tuyển thủ Tây Trần, khiến mặt đất vỡ ra một hố to, không chỉ hộc máu, cơ hồ đều ngất đi. Nếu không phải hắn trốn tới bên cạnh chỗ bị nổ mạnh, thì sẽ bị Lưu Hỏa lan đến, hắn đã sớm là một người chết.

Hắn quả thực không thể tin được, hắn thế nhưng thua! Bại bởi một phế vật hắn tiện tay vứt bỏ!

Hắn gian nan ngẩng đầu, nhìn Bạch Vũ phía trên lô đài, tư thế đứng ngạo nghễ dưới ánh mặt trời, dưới khăn che mặt gần như bị phá nát dung nhan tuyệt thế như ẩn như hiện, chỉ cần liếc mắt một cái cũng khiến cho lòng người xao động, in thật sâu vào trong đầu, không xóa đi được.

Đầu của hắn oanh một tiếng nổ tung, Bạch Vũ lại có thể có mỹ mạo kinh người như thế, căn bản không phải là xấu nữ gì! Sớm biết như thế, hắn lúc trước vì sao lại phải hao hết tâm tư từ chối Bạch Vũ?

Hơn vạn người xem trong toàn trường đều bị mỹ mạo của Bạch Vũ làm cho sợ ngây người.

”Trời ạ, đẹp quá! Ta chưa từng gặp qua nữ tử xinh đẹp như vậy!”

”Còn đánh bại Bắc Thần Phong, Triệu hoán thú của nàng lục phá

hoại thật khủng bố, thực lực mạnh đến đáng sợ!”

”Nữ tử như vậy mà bị Bắc Thần Phong từ hôn, Bắc La Quận Quốc không phải là mất mù đó chứ!”

”Ta thấy Bắc La Quận Quốc hiện tại nhất định hối hận đến mức ruột đều xanh.....”

Phốc — —

Bắc Thần phong tức giận công tâm, phun ra một búng máu.

Hắn quả thật hối hận, hối hận đến mức lục phủ ngũ tạng đều đau. Bạch Vũ trước mắt giống như một viên minh châu long lanh nhất, cao quý không thể với tới, Bách Lý Vân Diễm so sánh cùng nàng giống như một tảng đá bị phá vỡ, còn bị Bạch Vũ thay đổi hoàn toàn, nữ tử kinh diễm như thế lại bị hắn có mắt không trông bỏ qua.

Khuôn mặt Bắc La Quận Vương đen đến mức có thể ép ra mực, một chưởng đánh nát chén trà trên bàn, mảnh nhỏ đâm vào bàn tay, máu tươi chảy ròng ròng.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến Bắc La cuối cùng cũng thất bại, mà còn bị bại bởi Bạch Vũ, bại bởi phế vật lúc trước hắn không chút để ý ném ra ngoài! Hắn cảm thấy trên mặt một mảnh nóng bừng, bị biểu hiện ngạo thị quần hùng của Bạch Vũ đánh cho đau đớn, trong lòng hối hận cùng phần nộ nói không nên lời.

Thương trưởng lão nhìn thấy dung mạo Bạch Vũ, một chút liền ngây dại, Bạch Vũ thế nhưng lại chính là Dạ Vũ! Bạch Vũ có được Triệu hoán thú tư chất 9 điểm chính là người cung ứng Phi Hồng Chi Nguyệt cho Vô Trần tửu lâu, là Dạ Vũ được Dạ Quân Mạc mang theo bên người!

Hắn giật mình nhìn về phía Dạ Quân Mạc, Dạ Quân Mạc cho hắn một ánh mắt cảnh cáo.

Thương trưởng lão lập tức làm bộ như cái gì cũng không biết, thanh thanh cổ họng tuyên bố: “Lần tỷ thí này Đông Nhạc thắng, đạt được 2 điểm. Tỷ thí Triệu hoán đại hội toàn bộ chấm dứt, Đông Nhạc thứ nhất, Bắc La thứ hai, Viêm Võ thứ ba, Mạn Thủy thứ tư, Nam Phong thứ năm, Tây Trần thứ sáu.”

Vô Trần Cung chủ vừa lòng gật đầu, ngồi ngay ngắn ở ghế trên, để cho người làm đem phần thưởng đưa đến trước mặt ba vị Quận Vương, hơn nữa lấy ra năm bản Thượng phẩm Linh thuật, để cho Đông Nhạc Quận Vương chọn lựa một quyển.

Đông Nhạc Quận Vương vui cười hớn hở vờ bả vai Bắc La Quận Vương, “Thật sự ngưỡng mộ, không nghĩ tới cuối cùng người thắng là ta.”

Nhìn Đông Nhạc Quận Vương mặt mày hớn hở tiến lên chọn lựa Linh thuật, Bắc La Quận Vương hận muốn cắn răng, thật sự cũng không nghĩ tới, liên tục mấy lần Triệu hoán đại hội đều là đệm lót thế nhưng lần này lại đạt được thứ Nhất, người giúp bọn họ giành được thắng lợi cuối cùng lại chính là Bạch Vũ mà hắn đưa đi, nghĩ tới đó tâm can hắn đã cảm thấy đau.

Sau khi Đông Nhạc Quận Vương chọn ra được Thượng phẩm Linh thuật vừa lòng, Tửu trưởng lão vung bàn tay to lên, mười cột sáng linh khí từ trên trời giáng xuống, bao phủ trên người mười tuyển thủ, bọn họ chính là đệ tử chính thức Vô Trần Cung lựa chọn lần này.

Đúng như ý nguyện của nàng nào đó, ta đã nói mà, tức hộc máu lun

Chương 132: Đứng đầu lục quốc, thỉnh cầu (2)

Edit:V.O

Bạch Vũ, Viêm Hạo Thiên, Nhạc Kỳ Nhân cùng Bắc Thần Phong bị trọng thương đều trúng cử vào danh sách, vốn sẽ có thêm Bách Lý Vân Diễm cùng Sa Hoảng, nhưng tình huống của hai vị này bây giờ không thích hợp để gia nhập vào Vô Trần Cung, Sa Hoảng sống chết không rõ, Bách Lý Vân Diễm bị phế linh mạch, Vô Trần Cung bỏ qua hai người.

Trong lòng Bạch Vũ vì Sa Hoảng cảm thấy một tia đáng tiếc, nhưng nàng thành công, nàng giúp Đông Nhạc giành được vị trí thứ Nhất, nàng đã có được cơ hội cùng Vô Trần Cung chủ nói đến việc trọng điểm.

Mười thiếu niên Triệu hoán sư trúng cử kích động đi vào trước khán đài, Vô Trần Cung chủ giống như một trường bối hiền lành cười tủm tỉm nhìn bọn họ, ánh mắt đảo qua trên người đánh giá bọn họ, cuối cùng dừng lại ở trên người Bạch Vũ, “Người gọi là Bạch Vũ đúng không? Người có chuyện gì cần bổn tọa hỗ trợ hay không?”

Đây là một lệ thường, mỗi tuyển thủ ở mỗi lần Triệu hoán đại hội đạt được vị trí thứ Nhất đều có cơ hội hướng Vô Trần Cung đưa ra thỉnh cầu, cơ hội lần này Vô Trần Cung chủ thực hiện cho Bạch Vũ.

Quyết định này không ai có nghị luận khác thường gì, ai cũng có thể nhìn ra Bạch Vũ ở lần Triệu hoán đại hội này có thực lực mạnh nhất, là Triệu hoán sư có tiềm lực nhất. Vô Trần Cung chủ hiển nhiên rất

xem trọng nàng, cũng không biết nàng sẽ đưa ra yêu cầu gì.

Những người đạt được vị trí thứ Nhất ở những lần đại hội trước đều muốn Thượng phẩm Linh thuật hoặc là dược liệu trân quý.

Người đạt được vị trí thứ nhất lần trước, đến từ Viêm Võ Đế Quốc – Tả Khuru Lan trực tiếp yêu cầu được báỉ Vô Trần Cung chủ làm thầy, ngay tại chỗ được thu làm Đại đệ tử Vô Trần Cung, khiến cho Viêm Võ Đế Quốc hoàn toàn ngồi vững vàng ở địa vị đứng đầu Lục quốc.

Không biết lần này Bạch Vũ sẽ đưa ra yêu cầu gì, có phải cũng muốn báỉ sư hay không? Thực lực của nàng so với Tả Khuru Lan không hề kém hơn, nếu đưa ra yêu cầu báỉ sư, Vô Trần Cung chủ hẳn cũng sẽ không cự tuyệt, Đông Nhạc kia cũng được nở mày nở mặt.

Vẻ mặt Bắc Thần Phong tối tăm nhìn Bạch Vũ, nhìn dáng người phiêu dật của nàng đi ra phía trước, nghe được nàng gần từng tiếng mở miệng: “Bạch Vũ thỉnh cầu Cung chủ có thể giúp sư phụ ta - Bạch Tử Quỳnh giải trừ khế ước nhiều thế hệ nô bộc cùng Bắc La Quận Quốc!”

Bắc La Quận Vương quá mức sợ hãi, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Bạch Tử Quỳnh là Quốc sư của Bắc La, là một trong vài Triệu hoán sư đỉnh cấp trong thiên hạ, là trụ cột lớn nhất Bắc La, nếu rời đi thực lực của Bắc La Quận Quốc sẽ bị suy yếu trên diện rộng. Hẳn chỉ là bất mãn uy vọng của Bạch Tử Quỳnh ở Bắc La quá cao, nhưng không có nghĩa là hẳn hi vọng đem Bạch Tử Quỳnh đuổi đi.

Bạch Vũ ở trên Triệu hoán đại hội đánh bại bọn họ còn không nói, thế nhưng còn muốn mang sư phụ của nàng đi, thực là đáng giận đến cực điểm! Nhưng Bạch Vũ hiện tại lại cầu trước mặt Vô Trần Cung,

hắn có phần nộ như thế nào cũng không dám phát tác.

Bắc Thần Phong bất mãn nghiêm mặt nói: “Bạch Vũ, Bạch Tử Quỳnh là Quốc sư mà vạn người Bắc La chúng ta kính ngưỡng, phần kế ước kia chẳng qua là do tổ tiên Bạch thị cảm thấy thiếu nợ ân tình của chúng ta mới lập kế ước, chúng ta chưa từng bắt buộc Quốc sư làm gì. Nếu bà ấy muốn giải trừ bọn ta chỉ cần tự mình thương lượng là được, người làm gì phải vì chút chuyện nhỏ ấy là làm náo loạn đến trước mặt Cung chủ?”

Bạch Vũ lạnh lùng nhìn hắn, “Ta không tin người.”

Nói nghe thật là hay, không phải là muốn nói cho Vô Trần Cung chủ Bắc La Hoàng thất của các người có phong phạm quân tử, chưa từng khất khe sư phụ ta, là ta bụng dạ hẹp hòi ác ý suy diễn các người sao. Dù sao chỉ cần có thể giúp sư phụ ta giải trừ kế ước, tùy tiện người nói thế nào thì nói.

Vô Trần Cung chủ thật không ngờ yêu cầu Bạch Vũ đưa ra không phải vì chính mình, mà là vì sư phụ nàng, loại tình huống này là lần đầu tiên lão nhìn thấy, trong lòng nhin không được khen ngợi, ánh mắt nhìn Bạch Vũ càng thêm từ ái, nhưng cũng không có lập tức đáp ứng.

Kế ước nô bộc cũng không phải dễ dàng giải trừ như vậy, đặc biệt kế ước lại là Bạch Tử Quỳnh – Triệu hoán sư đỉnh cấp, muốn mạnh mẽ giải trừ thì phải dùng linh lực càng cường đại hơn so với Bạch Tử Quỳnh. Nếu Bắc La Quận Quốc đồng ý giải trừ thì cũng được một chút, nhưng nghe trong lời nói của Bắc Thần Phong, Bắc La trong lòng không muốn.

Chương 133: Đứng đầu lục quốc, thỉnh cầu (3)

Edit:V.O

”Cung chủ, ta nghe nói Bạch Vũ từ nhỏ là do sư phụ nàng nuôi lớn, nàng muốn vì sư phụ giành lại tự do, cũng là một mảnh hiếu tâm, người liền giúp nàng đi.” Viêm Võ Đế Vương bỗng nhiên mở miệng, biểu tình mang theo một chút kích động.

Viêm Hạo Thiên ngạc nhiên nhìn Viêm Võ Đế, cha hắn từ khi nào thì xen vào chuyện của người khác? Bình thường ngay cả triều chính cũng lười trông nom, hôm nay tại sao lại vì Bạch Vũ không có chút quan hệ gì nói chuyện? Uống lộn thuốc?

Vô Trần Cung chủ vừa định mở miệng nói rõ chuyện phiền toái này, Dạ Quân Mạc đột nhiên nói: “Có thể.”

Vô Trần Cung chủ đành phải đem lời muốn nói nuốt trở vào, cười gật đầu, “Chuyện này bốn tọa đồng ý, bốn tọa sẽ phái người đến Bắc La giải trừ khế ước cho Bạch Tử Quỳnh, đến lúc đó Bắc La phải phối hợp, không thể ngăn cản.”

”Đa tạ Cung chủ.” Bạch Vũ vui mừng quá đỗi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nở rộ ra tươi cười giống như bảo thạch sáng bóng, chói loá mắt, giống như lông chim lay động tâm Dạ Quân Mạc.

Trong mắt đám người Bắc La Quận Vương cùng Bách Lý Uy chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt. Bọn họ thật vất vả giẫm Viêm Võ Đế Quốc xuống, cuối cùng lại để cho Đông Nhạc trở thành người chiến thắng

của Triệu hoán đại hội lần này, còn thêm Bạch Vũ bị bọn họ coi như phế vật, phỏng chừng còn chưa rời đi Viêm Võ Đế Quốc cũng đã dương danh thiên hạ (nổi tiếng khắp thiên hạ).

Nhưng mọi chuyện đã đến nước này, bọn họ hối hận cũng không còn kịp rồi, bây giờ còn phải quay về suy nghĩ biện pháp ngăn cản Bạch Tử Quỳnh giải trừ khế ước. Bắc La Quận Vương ôm theo tức giận đến mức dạ dày phát đau, sau khi Triệu hoán đại hội chấm dứt liền vội vã mang theo mọi người quay về Bắc La.

Những Quận Vương khác cũng không ở lại lâu, chỉ có Đông Nhạc không sốt ruột ở lại. Bởi vì Sa Hoằng bị trọng thương nên không thể hoạt động, Bạch Vũ tính toán ở lại Viêm Võ giúp hẳn trị thương.

Đám người Đông Nhạc Quận Vương khi nghe Bạch Vũ nói phải giúp Sa Hoằng trị thương đều sợ ngây người, Nhạc Kỳ Nhân không thể tin được bắt lấy bả vai Bạch Vũ, “Vũ tử tử, thương thế của Sa Hoằng ca ca thật có thể trị được sao?”

”Đương nhiên có thể trị, bằng không mọi người nghĩ rằng ta vì sao lại đòi Bắc Thần Phong Hoàn Hồn Thảo ngàn năm?” Bạch Vũ cười vỗ vỗ tay Nhạc Kỳ Nhân.

Đông thúc nhãn tình sáng lên, vẻ mặt kích động, “Thì ra là thế, Hoàn Hồn Thảo có thể chữa khỏi ngoại thương của Sa Hoằng, có thể chữa trị tứ chi cùng dung mạo của hẳn.”

”Đúng, mặt cùng cánh tay của ngươi cũng có thể chữa khỏi.” Bạch Vũ nói.

”Ta? Ta coi như thôi đi, chỉ có một gốc cây, làm sao đủ dùng, vẫn là để cho Sa Hoằng.....”

”Sa Hoằng không cần nhiều như vậy, ta tự có chừng mực.” Đây là Bách Lý Uy cùng Bách Lý Vân Diễm thiếu Sa Hoằng cùng Đông thúc, một gốc cây Hoàn Hồn Thảo ngàn năm vẫn chưa đủ để trả lại.

Nhưng có được Hoàn Hồn Thảo vẫn còn chưa đủ, nàng còn cần không ít dược liệu trân quý, bọn họ hiện tại đang ở Hoàng cung Viêm Võ Đế Quốc, cũng không biết có thể cho hay không.

”Quận Vương, người có mang mấy loại dược liệu này không?” Bạch Vũ đem phương thuốc giao cho Đông Nhạc Quận Vương.

Quận Vương xem qua một lần, mặt nhăn lại, “Lúc trước đi mang theo không ít dược liệu, những thứ cơ bản đều có, nhưng Ngưng Huyết Thanh Diệp 300 năm lại không có.”

”Ngưng Huyết Thanh Diệp không phải là dược liệu thông thường, trong nghiệp đoàn Triệu Hoán Sư cũng không có chuẩn bị sẵn, 300 năm phỏng chừng là không mua được. Nhưng ta nhớ rõ trong quốc khố của Đông Nhạc có, không bằng ta gọi người đưa tới.” Đông thúc nặng nề nói.

Sa Hoằng hiện tại không thể hoạt động, biện pháp tốt nhất chính là mang dược liệu đến đây. Nhưng như vậy ắt sẽ chậm trễ thời gian, thương thế của Sa Hoằng hiện tại chỉ cần chậm trễ nhiều hơn một khắc, liền nhiều thêm một phần nguy hiểm, rất khó nói có thể xuất hiện dạng chuyển biến xấu gì.

Lông mày Bạch Vũ nhăn lại, cũng không nghĩ ra được biện pháp gì tốt.

”Không cần phải lo, không phải là Ngưng Huyết Thanh Diệp 300 năm sao, trong quốc khố của ta cũng có, cho người mượn cũng được.” Viêm Hạo Thiên đột nhiên đẩy cửa ra, nghênh ngang tiêu sái tiến

vào.

Chương 134: Quay về bắc la, cung yến (1)

Edit:V.O

Đông thúc mừng như điên, “Lời này của Thái tử là thật sao.”

”Ai rảnh rồi không có việc gì buổi tối chạy đi lừa người?” Viêm Hạo Thiên trợn trắng mắt, ném ra một tấm lệnh bài, “Đây là lệnh bài của Đông cung, cầm đi khố phòng, muốn cái gì thì lấy cái đó.”

Đông Nhạc Quận Vương cười lớn nói lời cảm tạ, “Bổn vương lúc này đa tạ Viêm Võ Đế.”

Viêm Hạo Thiên bĩu môi, một chút cũng không thêm tính toán, ngược lại nhìn về phía Bạch Vũ, “Người trước kia có từng biết lão nhân nhà ta hay không? Hắn keo kiệt đến vắt cổ chày ra nước như vậy, thế nhưng chủ động cho người mượn đồ, còn giúp người nói chuyện trước mặt Vô Trần Cung chủ.”

Bạch Vũ sừng sốt, “Không biết, ta hôm nay là lần đầu tiên gặp Viêm Võ Đế.”

”Phải không?” Viêm Hạo Thiên hồ nghi sờ sờ cằm, “Vậy sư phụ người có biết lão nhân nhà ta không?”

Bạch Vũ chớp chớp mắt, ai cũng nói Viêm Hạo Thiên tính tình cổ quái, làm việc toàn phải xem tâm tình, nàng sao lại cảm thấy hắn là một người thẳng tính, hỏi này nọ đều nói thẳng ra.

Kỳ thật nàng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, lúc Viêm Võ Đế nghe được nàng nói thẳng ra tên Bạch Tử Quỳnh mới đột nhiên vì nàng nói chuyện, thần sắc rõ ràng khắc chế kích động, giống như thật sự cùng sư phụ của nàng có liên quan.

Nhưng nàng từ nhỏ đi theo bên cạnh sư phụ, chưa từng nghe sư phụ nhắc qua chuyện gì liên quan đến Viêm Võ Đế.

”Ta cũng không rõ ràng lắm.” Bạch Vũ ăn ngay nói thật.

”Người không phải do sư phụ người nuôi lớn sao, chuyện của sư phụ người mà người cũng không rõ ràng?” vẻ mặt Viêm Hạo Thiên hoài nghi.

Lông mày Bạch Vũ khẽ nhíu, “Sư phụ chỉ nuôi ta mười sáu năm, những chuyện trước khi bà nhận ta ta cũng không rõ ràng. Nếu người thật sự muốn biết, vì sao không trực tiếp đi hỏi Phụ vương người?”

Viêm Hạo Thiên ngoài cười nhưng trong không cười giật giật khóe miệng, hắn không hỏi sao? Chính là hỏi không ra nên hắn mới đến tìm Bạch Vũ, hiện tại xem ra Bạch Vũ cái gì cũng không biết. Nếu hỏi không ra, hắn cũng lười quản, dù sao hắn chỉ là tò mò mà thôi.

”Người quả thực không mang theo khăn che mặt thì có vẻ tốt hơn.” Viêm Hạo Thiên ngắm nhìn Bạch Vũ, đưa đồ vật này nọ sau đó rời đi.

Nhạc Kỳ Nhân hướng về bóng lưng Viêm Hạo Thiên làm mặt quỷ, “Thấy ai xinh đẹp liền trêu chọc, quả nhiên đúng là hoa hoa công tử.”

Bạch Vũ buồn cười, mím miệng cười trộm.

Đông thúc rất nhanh đi đến kho phòng lấy Ngưng Huyết Thanh Diệp, Bạch Vũ sắp xếp lại dược liệu, rất nhanh đã phối xong dược, đưa một phần cho Đông thúc đi hầm thành thang dược (nấu dược), một phần khác nàng muốn suốt đêm pha chế thuốc mỡ.

Lấy Hoàn Hồn Thảo ngàn năm làm dược liệu chính cũng không dễ hầm chế, Bạch Vũ vẫn cứ làm việc đến nửa đêm mới xong, có chút buồn ngủ ngáp một cái, mơ mơ màng màng xoa xoa mắt.

Một đôi bàn tay to lớn ấm áp bỗng nhiên phủ lên hông của nàng, tim Bạch Vũ tim nhất thời đập hụt một nhịp, ngay sau đó liền cảm thấy một hơi thở quen thuộc, hơi thở nam tử lạnh lạnh tràn ngập quanh quần ở bên cạnh nàng.

Nàng dựa vào trong một lồng ngực ấm áp, sau lưng nàng hơi hơi nóng lên.

Bạch Vũ quay đầu, bất ngờ chạm vào con người thâm thúy như hố sâu không đáy, không tự chủ được hãm sâu vào.

”Nhìn đến ngây người?” Dạ Quân Mạc khẽ cười một tiếng, thanh âm tràn ngập từ tính nhìn Bạch Vũ đang nóng lên trong lòng.

Bạch Vũ phục hồi tinh thần lại, bĩu môi, “Đây không phải là Mạc Điện cao cao tại thượng của Vô Trần Cung sao? Khuya khoắt lại chạy đến phòng của nữ tử, là muốn làm gì nha?”

Mày kiếm của Dạ Quân Mạc nâng lên, “Tức giận?”

”Ta nào dám tức giận với Mạc Điện?” Bạch Vũ giật ra cách tay Dạ Quân Mạc đang ôm bên hông nàng.

Quả nhiên là tức giận, Dạ Quân Mạc ôm chặt nàng không buông,

thấp giọng nói bên tai nàng: “Ta giúp sư phụ nàng giải trừ khế ước.”

”Thật sự?” Ánh mắt Bạch Vũ nhất thời sáng lên, bực mình vừa rồi lập tức ném đi đến chân trời nào rồi.

”Ừ” Dạ Quân Mạc thản nhiên lên tiếng, chống lại ánh mắt trong suốt của Bạch Vũ, trong lòng có chút buồn bực.

Chương 135: Quay về bắc la, cung yến (2)

Bạch Vũ nhìn thấy hấn cũng không có vui mừng phấn khởi như vậy, đương nhiên ở trong lòng Bạch Vũ địa vị của Bạch Tử Quỳnh còn cao hơn so với hấn. Tuy rằng biết Bạch Tử Quỳnh là ân nhân nuôi nấng Bạch Vũ lớn lên, ở trong lòng Bạch Vũ xem bà như mẫu thân, nhưng hấn vẫn nhịn không được mà phát ghen.

Vạn năm trước, hấn chính là người quan trọng nhất của Bạch Vũ, ai cũng không bằng hấn.

”Ta và người cùng đi Bắc La. Ta cũng đợi không được muốn gặp sư phụ, nửa năm không thấy, cũng không biết bà ấy thế nào.....” Nhắc tới Bạch Tử Quỳnh, trong lòng Bạch Vũ tràn đầy hưng phấn cùng lo lắng, tựa vào người Dạ Quân Mạc, nói liên miên rất nhiều chuyện.

Đôi môi mỏng của Dạ Quân Mạc tà tứ gợi lên, kiên nhẫn nghe Bạch Vũ không hề đề phòng nói ra những điều trong lòng, cảm giác ngón tay mảnh khảnh của Bạch Vũ vẽ trước ngực hấn không biết làm sao lại có cảm giác muốn nhốt nàng lại, nơi mềm mại nhất trong lòng nhẹ nhàng khuấy động.

Tiểu Vũ của hấn kết bằng hữu vĩnh viễn đều là tín nhiệm, quan tâm cùng không hề có tâm cơ như vậy, mặc kệ luân hồi bao nhiêu kiếp, tính tình của nàng cũng vẫn không thay đổi. Tấm lòng đơn thuần như vậy, tâm tư thiện lương như vậy, kết quả vạn năm trước lại bị những người đó vô tình chà đạp, phá hủy sạch sẽ.

”Đúng rồi, chúng ta khi nào thì đi?” Bạch Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên

hỏi hấn.

”Bất cứ lúc nào cũng có thể đi.”

”VẬY thì không cần phải gấp, đợi hai ngày nữa rồi đi, ta còn phải giúp Sa Hoằng chữa thương, thương thế của hấn vẫn còn chưa ổn định.” Bạch Vũ cầm lấy thuốc mỡ vừa mới làm xong, đi đến bên cạnh Sa Hoằng, cởi y phục cùng băng vải của hấn ra, chuẩn bị giúp hấn bôi thuốc.

Sắc mặt Dạ Quân Mạc nhất thời chuyển đen, đoạt lấy thuốc mỡ trên tay Bạch Vũ, “Nàng đã làm việc cả một đêm, nghỉ ngơi trước đi.”

”Ta không mệt, thương thế của Sa Hoằng cũng không thể chờ.” Bằng không nàng cũng không cần suốt đêm làm thuốc mỡ.

”Để người khác làm.” Đêm quân mạc tiện tay quăng thuốc mỡ ra, Âm Ưng nháy mắt xuất hiện ở trong phòng, tiếp được thuốc mỡ, lưu loát giúp Sa Hoằng bôi thuốc.

Bạch Vũ còn muốn dặn dò vài câu, lại bị Dạ Quân Mạc trực tiếp kéo ra khỏi phòng, “Đi nghỉ ngơi.”

”Đi đâu nghỉ ngơi? Phòng của ta ở bên kia..... A ——” Bạch Vũ còn chưa nói xong đã bị Dạ Quân Mạc đột nhiên ôm vào trong ngực.

”Ngoan ——” tiếng nói trầm thấp của Dạ Quân Mạc tràn ngập mũi hoặc, trong giọng nói có một chút cưng chiều sủng nịnh không rõ, đảo mắt đã đưa nàng đến một tòa tấm cung trang nghiêm đẹp đẽ quý giá, so với Thiên điện nàng ở tạm không biết xa hoa hơn bao nhiêu lần.

Giường gỗ Lim thêu tơ vàng rộng lớn, đủ cho bốn người ngủ, xúc

cảm mềm mại thoải mái, nằm lên trên khiến cho cả thể xác và tinh thần cảm thấy một cảm giác khoan khoái dễ chịu. Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng đặt Bạch Vũ lên giường, thân hình cao ngất ép xuống, nằm ở bên cạnh nàng.

Trái tim Bạch Vũ đập mãnh liệt, không tự chủ được dịch về phía cạnh giường, “Kỳ thật..... Ta về phòng mình ngủ cũng được.”

Dạ Quân Mạc hoàn toàn không quan tâm đến đề nghị của Bạch Vũ, bất động thanh sắc nhìn Bạch Vũ lặng lẽ xê dịch, lúc Bạch Vũ sắp rớt xuống giường, đột nhiên cánh tay dài duỗi ra, tiện tay kéo Bạch Vũ quay lại trong ngực mình.

”Người.....” trái tim Bạch Vũ cơ hồ muốn nhảy ra khỏi cổ họng, theo bản năng đẩy hẳn cách ra, hai tay đụng đến lồng ngực rắn chắc của hẳn, một loại cảm giác khác thường truyền khắp toàn thân nàng.

Ngẩng đầu, không ngờ lại nhìn thấy Dạ Quân Mạc nhắm mắt lại, lẳng lẳng ôm chặt nàng, giống như đang ngủ bình thường.

Bạch Vũ nhìn vẻ mặt trầm tĩnh khi ngủ của hẳn, nghe thấy hô hấp đều đều của hẳn, một loại cảm giác an tâm nảy lên trong lòng, thản nhiên, ấm áp, giống như mưa phùn dễ chịu, từng chút nhỏ giọt vào nội tâm, làm cho cả người nàng trầm tĩnh lại.

Nàng buông lỏng tinh thần, một cảm giác mỏi mệt liền cuộn cuộn đánh úp lại, mơ mơ màng màng làm tổ trong lòng Dạ Quân Mạc.

Chương 136: Quay về Bắc La, cung yến (3)

Bạch Vũ kỳ thật đã sớm mệt mỏi, liên tục hai ngày cùng cấp bậc Triệu hoán sư chân chính tỷ thí, sau lại vội vàng giúp Sa Hoảng hàm chế thuốc mỡ, thậm chí còn dùng máu của chính mình, mất máu quá nhiều.

Dạ Quân Mạc mở to mắt, cẩn thận cầm tay Bạch Vũ, vuốt vuốt miệng vết thương mới cắt trên cổ tay nàng, đáy mắt chợt lóe lên đau lòng rồi biến mất.

Hắn cùng Bạch Vũ ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, Bạch Vũ mới tỉnh lại.

Trở lại Thiên điện, thương thế trên người Sa Hoảng đã khép lại, tứ chi bắt đầu khôi phục, người cũng tỉnh táo lại, Đông Nhạc Quận Vương quyết định lập tức mang Sa Hoảng trở về Đông Nhạc.

Bạch Vũ đưa cho Sa Hoảng thuốc mỡ đã được hàm chế, lại đưa cho Đông thúc một bộ dược, không theo chân bọn họ cùng nhau quay về Đông Nhạc.

Đông Nhạc Quận Vương cũng biết Bạch Vũ muốn đi Bắc La đón sư phụ của nàng, dặn dò nàng vài câu mới để cho nàng đi. Dù sao có lời hứa của Vô Trần Cung, Bắc La có lẽ sẽ không gây khó dễ quá mức với Bạch Vũ. Nhưng hắn thật không ngờ, Bạch Vũ lần này đi Bắc La quả thật gặp phải như vậy chuyện.

Bạch Vũ ngồi trên chiếc xa giá xa hoa (xe ngựa được kéo bằng Triệu

hoán thú) mà Vô Trần Cung cố ý an bài cho Dạ Quân Mạc, cõi lòng đầy chờ mong đi tới Bắc La.

Bắc La Quận Vương cùng Bắc Thần Phong nghe nói Vô Trần Cung đã phái người đến đây nhanh như vậy, đều âm thầm lấy làm kinh hãi. Mới có vài ngày, lo lắng không yên đến như vậy sao?

”Hiện tại phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải nghe theo mệnh lệnh của Vô Trần Cung, thả Bạch Tử Quỳnh?” Bắc La Quận Vương gấp giống như kiến bò trên chảo nóng, ở trong đại điện đi qua đi lại, “Thời khắc mấu chốt như vậy, Bách Lý Uy còn không quan tâm, không hỏi tới, hẳn chỉ lo cho nữ nhi phế vật của hắn, quả thực là tên khốn!”

”Phụ vương đừng nóng vội, chúng ta còn có biện pháp.” Bắc Thần Phong an ủi.

”Còn có biện pháp gì? Đã không còn kịp rồi.”

”Bây giờ chỉ có thể tính toán kéo dài, chỉ cần có thể kéo dài ba ngày, sẽ không còn vấn đề.” ánh mắt Bắc Thần Phong che dấu, chọt xẹt qua một đạo hàn quang.

Bắc la Quận Vương thở dài, “Cũng chỉ có thể như thế. Đi, theo ta đi nhìn xem, người Vô Trần Cung phái tới là vị trưởng lão nào.”

Xa giá của Dạ Quân Mạc vừa mới đến cửa Vương thành, Bắc La Quận Vương liền mang theo vài nhi tử cùng cả triều văn võ tự mình tiến lên nghênh đón. Xa xa nhìn lại, xa giá to lớn, được tám con Triệu hoán thú uy mãnh kéo, cho dù là Thương trưởng lão cũng chưa từng phô trương lớn như vậy.

”Là Mạc Điện.” Bắc Thần Phong phiến muộn nhìn thấy Âm Ứng phụ

trách đánh xe ngựa, yên lặng nắm chặt tay.

Sắc mặt Bắc La Quận Vương trắng nhợt, “Mạc Điện vậy mà đích thân tới! Vô Trần Cung quả thật coi trọng tặng cho Bạch Vũ cái hứa hẹn kia?”

Sau khi trải qua Triệu hoán đại hội, uy danh của Mạc Điện đã không thua gì Vô Trần Cung chủ, Lục quốc vẫn tìm hiểu không ra nửa phần tin tức của Mạc Điện, bối cảnh thần bí của hắn làm lòng người kinh sợ.

Vô Trần Cung phái người thần bí cường đại như thế đến xử lý khế ước của Bạch Tử Quỳnh với Bắc La, Bắc La Quận Vương cảm giác như bị người ở trước mặt đánh cho một gậy, cả người đều có chút mông lung.

Chờ hắn phục hồi tinh thần lại, xa giá của Dạ Quân Mạc đã vững vàng đứng ở cửa thành, Âm Ưng cung kính đứng giữ ở bên cạnh xe ngựa.

”Không nghĩ tới là Mạc Điện đại giá quang lâm, bốn vương thật sự là bội phần cảm thấy vinh hạnh.” Bắc La Quận Vương nhanh chóng trưng ra vẻ mặt tươi cười mang theo Bắc Thần Phong tiến lên.

Bên trong xe trầm mặc một lúc, thanh âm lạnh như băng của Dạ Quân Mạc truyền ra, “Quận Vương là tính để cho ta tự đi vào thành?”

Bắc La Quận Vương kinh hồn bạt vía, cuống quít tránh đường, “Đương nhiên không phải, bốn vương cố ý tới đón xa giá của Mạc Điện, Mạc Điện cứ tự nhiên.”

Âm Ưng lại một lần nữa đánh xa giá, nghênh ngang đi qua người Bắc La Quận Vương cùng Bắc Thần Phong, xuyên qua văn võ đại

thần hai bên, lập tức hướng về cung điện Bắc La, Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ đừng nói là xuống xe ngựa, ngay cả mặt cũng không lộ ra.

Chương 137: Quay về bắc la, cung yến (4)

Edit:V.O

Bắc Thần phong liễu mạng ẩn nhẫn tức giận, đầu ngón tay bấm chặt lòng bàn tay ứa ra vết máu, “Phụ vương, hấn cũng quá cường vọng.”

Mặt Bắc La Quận Vương âm nghiêm, “Thực lực của hấn cường đại, lại có Vô Trần Cung đứng phía sau, có bừa bãi tùy tiện đi nữa, chúng ta còn có thể làm gì được bây giờ?”

”Thực lực cường đại? Hừ! Còn có thể so với được với thực lực của cả một quốc gia chúng ta sao?” Bắc Thần Phong cười lạnh.

”Thần Phong!” Bắc La Quận Vương bực mình nhíu mày. Bắc Thần Phong vẫy vẫy tay, “Phụ vương yên tâm, con sẽ không làm càn. Con biết đây là thời cơ tốt để mượn sức hấn, con sẽ cố gắng chiêu đãi hấn thật tốt, kéo dài thời gian.”

Bắc La Quận Vương vui mừng gật đầu, “Con có thể nghĩ như vậy là được rồi.”

Đến cửa hoàng cung, Dạ Quân Mạc đi xuống xe ngựa. Con người tối đen lạnh lùng, lạnh nhạt nhìn hoàng cung nguy nga trước mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ tôn quý không có một tia biểu tình, khí thế cường đại làm cho người chung quanh đều cảm thấy một cỗ áp lực, cả người đều cảm thấy lạnh buốt.

”Mạc Điện, ta đã chuẩn bị tốt Cung yến cho người đón gió tẩy trần,

đêm nay chúng ta cần phải không say không về.” Bắc La Quận Vương vẫn duy trì phong độ vương giả như trước, một bộ cùng Dạ Quân Mạc là lão bằng hữu.

Dạ Quân Mạc đăm đăm hỏi, “Bạch Tử Quỳnh có tới không?”

Tươi cười của Bắc La Quận Vương có chút cứng ngắc, hẳn biết Dạ Quân Mạc là vì sao mà tới, nhưng hẳn không nghĩ tới Dạ Quân Mạc lại nhắc tới Bạch Tử Quỳnh với hẳn nhanh như vậy.

” Từ sau khi Bạch Vũ cô nương rời khỏi Quốc sư đại nhân luôn ở trong Bắc La thư các, đóng cửa không ra, nghiên cứu y thuật, không muốn tham dự Cung yến gì, hôm nay chỉ sợ cũng sẽ không xuất hiện.” Bắc Thần Phong hồi đáp.

”Thật không?” Dạ Quân Mạc thản nhiên liếc nhìn Bắc Thần Phong, trong mắt không có chút cảm xúc nào.

Bắc Thần Phong có loại cảm giác nháy mắt bị nhìn thấu, trong lòng sợ hãi.

Bắc La Quận Vương nhanh chóng nói tiếp, “Đúng vậy, Quốc sư trầm mê y thuật, ngay cả Bản vương cũng rất khó nhìn thấy bà ấy. Như vậy đi, chờ sau khi Cung yến xong, Bản vương tự mình cùng người đi Thư các.”

Dạ Quân Mạc không nói nữa, xoay người trở lại bên cạnh xe ngựa, dặt một bàn tay nhỏ bé trắng nõn thanh tú từ trong xe ngựa ra, nhẹ nhàng vén màn lên, một nữ tử tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành được hẳn nâng từ trong xe ra.

Đám văn võ đại thần chưa từng thấy qua hình dạng của Bạch Vũ ngay cả nháy mắt cũng quên mất, tầm mắt không hề chớp chăm chú

nhìn vào trên người Bạch Vũ, giống như linh hồn đã bị Bạch Vũ mang đi, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

”Bạch Vũ! Người làm sao có thể đến? Hay là đi cùng Mạc Điện!” Bắc Thần Phong giật mình thốt ra.

Bạch Vũ nhìn hẩn một cái, căn bản mặc kệ không thèm đáp lại, đi theo Dạ Quân Mạc vào Hoàng cung.

Bắc La Quận Vương biết người của Vô Trần Cung sớm hay muộn cũng sẽ đến, sớm đã chuẩn bị tốt, lúc biết là Mạc Điện đến thì cố ý đề cao quy cách Cung yến, toàn bộ Cung yến thập phần long trọng, ca múa ồn ào náo động, ăn uống linh đình, có vẻ thập phần có thành ý.

Bạch Vũ ngồi ở bên cạnh Dạ Quân Mạc, đối với ca múa nửa điểm cũng không có hứng thú, nhưng khi nhìn thấy điểm tâm tinh xảo phía trước, con sâu tham ăn trong bụng lại nảy lên.

Thức ăn ở trong cung yến của Bắc La đều là do ngự trù tỉ mỉ chế tác, Bạch Vũ ở Bắc La sinh sống mười mấy năm cho tới bây giờ vẫn chưa từng nếm qua, nàng hưng trí bừng bừng thử tất cả đồ ăn ở phía trước một lần, kết quả có chút thất vọng.

Nghe mùi rất thơm, nhưng ăn vào miệng cũng không được như vậy, nấu không ngon hơn so với nàng.

Dạ Quân Mạc nhìn thấy Bạch Vũ ăn một miếng rau nhạt nhẽo, giống như ăn phải củ khô, lật tay lấy ra một bầu rượu ngọc màu xanh, rót một ly cho Bạch Vũ.

Rượu trong bầu là chất lỏng màu mận chín giống như thủy tinh trong suốt màu tím, vừa đổ ra liền tản ra hương thơm trái cây cực kỳ mê

người, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ đại điện.

Chương 138: Quay về bắc la, cung yến (5)

Edit:V.O

Ánh mắt Bạch Vũ tỏa sáng, “Thơm quá, đây là cái gì?”

”Nếm thử đi.” Dạ Quân Mạc đưa ly rượu cho Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhấp một ngụm, một mùi vị thơm ngát mà nàng chưa bao giờ thử qua nở rộ trong miệng, giống như nước của trăm quả trái cây kích thích vị giác nàng, khiến nàng có được dư vị vô tận, kìm lòng không được lại uống một ngụm.

Ly rượu rất nhỏ, Bạch Vũ hớp vài cái đã uống sạch ly rượu, nhin không được lại rót một chén.

”Thích?” Dạ Quân Mạc hỏi.

Đầu Bạch Vũ gật gật giống như gà con mổ thóc.

”Không thể uống nhiều.” Dạ Quân Mạc lại vung tay lên cầm đi bầu rượu.

”Ai? Vì sao?” Bạch Vũ lập tức nâng tay gật lại, lần đầu tiên nàng được nếm thử tư vị tốt như vậy, hai ly sao mà đủ.

Dạ Quân Mạc nhìn bộ dạng tha thiết mong chờ nhìn chăm chăm bầu rượu của Bạch Vũ, trong mắt tràn đầy cứng chiu sủng nịnh, cầm lại thu bầu rượu vào không gian linh khí.

Bạch Vũ chộp vào khoảng không, trực tiếp ngã vào trong lòng Dạ Quân Mạc, nàng ôm cái mũi bị ngã đau, cảm tức trừng mắt nhìn Dạ Quân Mạc, “Người cố ý?”

Dạ Quân Mạc buồn cười nâng khóe miệng, nắm vòng eo Bạch Vũ, “Đây là Linh Tửu, uống nhiều quá lãng phí.”

Bạch Vũ đành phải buồn bực từ bỏ, dựa vào trên người Dạ Quân Mạc ăn cái gì đó.

Động tác của hai người bị Bắc Thần Phong ở đối diện nhìn thấy nhất thanh nhị sở (thấy rõ ràng), nhìn Bạch Vũ tuyệt không kháng cự dựa vào trong lòng Dạ Quân Mạc, trong mắt như muốn phun ra lửa.

Hối hận trong lòng giống như dao găm đâm từng nhát vào trên người hắn, nếu lúc trước hắn không ở cùng Bách Lý Vân Diễm, không thiết kế hãm hại Bạch Vũ, không đưa Bạch Vũ sung quân đến Đông Nhạc, Bạch Vũ đã sớm là thê tử của hắn.

Cũng may bây giờ vẫn còn kịp, hắn vứt bỏ Bạch Vũ chỉ là do bị Bách Lý Vân Diễm mê hoặc, nay Bách Lý Vân Diễm đã bị phế, Bạch Vũ mới xứng đáng là nữ nhân của hắn, hắn có thể định ra hôn ước một lần nữa với Bạch Vũ, có thể trực tiếp cưới Bạch Vũ.

Lúc này đây hắn sẽ không buông tay!

Hắn bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Bạch Vũ, “Bạch Vũ, ta có việc muốn nói với nàng.”

Bạch Vũ lạnh nhạt liếc nhìn hắn, “Có việc gì cứ nói.”

Bắc Thần Phong bất động thanh sắc, “Nói ở đây không tốt, là chuyện

có liên quan tới Quốc sư. Bà ấy có một phong thư muốn ta giao cho nàng.”

”Thư?!” Bạch Vũ cảm thấy kỳ lạ, nàng đã đi vào Bắc La, có lời gì sư phụ có thể gặp nàng rồi nói, vì sao còn muốn viết thư?

Nàng có chút hoài nghi đi theo Bắc Thần Phong, Dạ Quân Mạc nhìn bóng lưng Bắc Thần Phong, trong mắt xẹt qua mũi nhọn lạnh lùng.

Hai người đi đến gần Ngự hoa viên, Bạch Vũ vươn tay về phía Bắc Thần Phong, “Lấy thư ra đây.”

Bắc Thần Phong lại cầm lấy tay Bạch Vũ, “Bạch Vũ, ta rất nhớ nàng.”

Bạch Vũ: “.....”

”Nàng biết không? Trong tâm của ta vẫn còn có nàng. Lúc trước Bách Lý Vân Diễm hãm hại nàng trộm bí tịch, ta không hiểu rõ tình hình, ta chưa từng có ý nghĩ muốn từ hôn, trở về bên cạnh ta được không?” Bắc Thần Phong nói xong lời hối hận không kịp, thâm tình chân thành nhìn Bạch Vũ, tình yêu trong mắt vô cùng chân thật.

Nếu như là cô nương khác, bảo đảm sẽ bị hấn mê hoặc đến đầu óc choáng váng, bắt đầu dao động, bắt đầu tin tưởng hấn.

Đáng tiếc Bạch Vũ nhìn hấn diễn trò chỉ cảm thấy phiền, lạnh lùng nhìn tay hấn, “Nếu không buông ra ta liền chặt bỏ.”

”Bạch Vũ, nàng thật sự hận ta như vậy sao?” Bắc Thần Phong lộ ra một tia cười khổ, “Cũng đúng, ta khiến cho nàng bị tổn thương sâu như vậy, nàng hận ta là đúng. Nhưng Bạch Vũ, nàng không thể bởi vì muốn trả thù ta mà dính lên người Mạc Điện. Mạc Điện là loại người nào? Hấn là thủ lĩnh Vô Trần Cung, hấn muốn nữ nhân nào

mà không có? Hấn sẽ không thật tình đối đãi với nàng.”

Chương 139: Mỹ nữ đến, ăn dấm chua (1)

Bạch Vũ trở mặt xem thường, ta vì trả thù người nên dính trên người Dạ Quân Mạc? Có gì quan trọng sao? Tự mình đa tình cũng phải có mức độ, chẳng lẽ người nghĩ thâm tình thổ lộ một phen, ta sẽ hồi tâm chuyển ý, bị người lừa bịp một lần nữa, ta nhìn giống kẻ ngu lắm sao?

”Thư ở đâu? Nếu không lấy ra thì ta đi đây.” Bạch Vũ không kiên nhẫn rút tay về.

Bắc Thần Phong đành phải lấy ra một phong thư, “Thư ở đây.”

Bạch Vũ mở ra, đúng là bút tích của sư phụ nàng Bạch Tử Quỳnh, mặt trên chỉ có vài nét chữ ít ỏi. Bạch Tử Quỳnh nói gần đây bà tu luyện đến lúc mấu chốt, muốn bế quan ở Bắc La thư các, bởi vậy không thể lập tức gặp Bạch Vũ, bảo Bạch Vũ chờ thêm một thời gian ngắn.

Bạch Vũ xem lại vài lần, nội dung thư đơn giản rõ ràng, lý do cũng nói thông suốt, nhưng Bạch Vũ lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó là lạ.

”Thấy chưa, sư phụ của nàng không có chuyện gì, lúc nàng không ở đây ta vẫn chiếu cố bà ấy. Bà ấy luôn nhớ thương nàng, mặc kệ nàng vì cái gì, cũng không cần phải dây dưa với Mạc Điện, hẳn rất nguy hiểm. Một khi chọc giận hẳn, người chịu thiệt sẽ là nàng.” Bắc Thần Phong nói lời thắm thía tiếp tục khuyên bảo, mỗi chữ mỗi câu đều vì lo lắng cho Bạch Vũ, nếu không phải Bạch Vũ đã sớm biết hẳn

là hạng người gì, cũng sẽ cảm thấy là hẳn thật tình.

Nàng thu hồi phong thư, cũng không thèm để ý Bắc Thần Phong, quay đầu bước đi.

Biểu tình thâm tình của Bắc Thần Phong nháy mắt vỡ nát, nhìn bóng lưng Bạch Vũ cắn chặt răng, “Người không tin, ta sẽ cho người nhìn thấy. Nếu đã trở về Bắc La, người cũng đừng nghĩ sẽ có thể rời đi lần nữa.”

Bạch Vũ trở lại đại điện, Dạ Quân Mạc đang nhắm mắt dưỡng thần, hàn ý cự tuyệt tỏa ra ngàn dặm trên người khiến cho những người muốn mời rượu không dám tiến lên, có cảm giác đánh thức vị này quả thực có thể sẽ bị đánh chết, do dự nửa ngày cuối cùng cũng chỉ dám tìm Âm Ưng.

Bạch Vũ ngồi lại bên cạnh hắn, Dạ Quân Mạc đăm đăm mở to mắt, “Ngại phiền toái thì giết.”

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, hiện tại xử lý Bắc Thần Phong, người xác định chúng ta còn có thể sống sót mà rời đi Bắc La Quận Quốc sao? Tốt xấu gì nơi này cũng là địa bàn của người ta, người có lợi hại hơn nữa thì có thể một hơi xử lý một quốc gia tinh anh sao?

”Đừng, ta lần này chỉ muốn mang sư phụ rời đi, không cần phức tạp.” Bạch Vũ nhanh chóng cự tuyệt, nếu nàng gật đầu, Dạ Quân Mạc quả thật sẽ xử lý Bắc Thần Phong.

Bạch Vũ lấy ra lá thư, nói nội dung trong thư cho Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nhìn lướt qua, “Sư phụ nàng biết nàng trở về Bắc La khi nào?”

Trong lòng Bạch Vũ lộ bộp một chút, cuối cùng cũng hiểu được vì sao là lạ.

Giọng điệu trên phong thư này rõ ràng là sau khi Bạch Tử Quỳnh biết nàng đến Bắc La mới lưu lại, Triệu hoán đại hội đã chấm dứt ba ngày, phong thư này chỉ có thể là viết vào hai ngày trước.

Vấn đề là Bạch Tử Quỳnh hiểu rõ nàng nhất, biết nàng khi về đến chỉ tâm tâm niệm niệm ngóng trông, làm sao có thể đột nhiên chạy đi bế quan? Trừ phi là đến thời điểm đột phá, phải bế quan.

Đồng ý là vì đột phá mà bế quan, nếu không qua vài ngày thì không thể xuất quan, lại cố ý viết một phong lưu lại cho nàng sao?

”Phong thư này là giả?”

”Bằng không thì chính là do sư phụ nàng gặp phiền toái khi đang đột phá.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ siết chặt môi, mặc kệ là loại tình huống nào cũng quá kỳ diệu, trong lòng nàng không nhin được lo lắng.

Dạ Quân Mạc đột nhiên xoa xoa đầu nàng, kéo nàng đến bên người, “Sư phụ nàng không có việc gì.”

Bạch Vũ ngây ngốc một chút, trong lòng xẹt qua một tia ấm áp, tim đập bất an dần dần bình tĩnh trở lại.

Một tiếng sáo du dương bỗng nhiên vang lên, ánh sáng trong đại điện tối sầm, năm thiếu nữ bạch y giống như tiên nữ từ trên trời giáng xuống, duyên dáng dừng ở giữa đại sảnh.

Chương 140: Mỹ nữ đến, ăn dấm chua (2)

Thiếu nữ khiêu vũ cùng với tiếng sáo thanh thúy, duyên dáng, xinh đẹp nhiều vẻ. Mọi người an tĩnh lại, nhìn vũ đạo của năm nữ tử, chặc chặc khen ngợi.

Một điệu vũ lại tiếp tục, tất cả mọi người xem đến ngây người, ánh mắt mãi mê gất gao dính ở trên người năm mỹ nữ, không tự chủ được nuốt nước miếng.

Bắc Thần Phong cười giơ ly rượu lên, nói với Dạ Quân Mạc: “Năm người này là vũ cơ tốt nhất Bắc La Quận Quốc ta, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng ở thâm cung, dịu dàng động lòng người, càng tuyệt diệu hơn là các nàng đều là Triệu hoán sĩ. Mạc Điện có cảm thấy vừa lòng với kỹ thuật nhảy của các nàng?”

Dạ Quân Mạc nhấp một ngụm rượu, cũng không nói chuyện.

Bắc Thần Phong nhìn về phía người xinh đẹp nhất trong năm nữ tử, “Cầm Y, còn không tiến lên mời rượu cho Mạc Điện.”

Cầm Y nghe lời đi đến trước mặt Dạ Quân Mạc, mềm mại bưng ly rượu lên, “Sớm đã nghe nói đại danh của Mạc Điện, Cầm Y quý mến đã lâu, hôm nay nhìn thấy, đúng là vận may ba đời, không biết Mạc Điện có thể nhận một ly này hay không?”

Thanh âm của Cầm Y mang theo nồng đậm kiều mỹ, nghe qua như là đang làm nũng, người nghe được xương cốt đều tê dại. Một đôi mắt hồ ly hơi hơi nhếch lên giống như có ma lực, làm người ta không

tự chủ được rơi vào bẫy.

Bạch Vũ nhìn vào ánh mắt của nàng ta liền ngẩn ngơ, có loại kích thích muốn tiếp nhận ly rượu.

Ánh mắt lạnh như băng của Dạ Quân Mạc nhìn qua nàng ta, nhưng lại lạnh như băng phun ra một chữ: “Cút!”

Một chữ đơn giản mang theo lực lượng như sấm sét, đánh thật mạnh vào ngực Cầm Y. Cầm Y phun ra một búng máu, lao đảo té trên mặt đất.

Bạch Vũ nhất thời liền tỉnh táo lại, Cầm Y này không biết tu luyện loại Linh thuật gì, có thể khiến cho người khác lạc mất tâm trí.

Đáng tiếc Dạ Quân Mạc một chút cũng không bị ảnh hưởng, Bạch Vũ nhìn Cầm Y ôm ngực không còn một chút sức lực, nhưng chưa đến mức hôn mê bất tỉnh, không nói gì nhìn Dạ Quân Mạc, người này thật sự là rất không biết thương hương tiếc ngọc.

Bắc Thần Phong cũng không ngờ Dạ Quân Mạc lại không nể mặt như vậy, xanh cả mặt, nhưng rất nhanh lại bỏ qua mà tươi cười, “Mạc Điện không thích Cầm Y cũng không sao, còn có mấy vũ cơ khác, nếu Mạc Điện thích, có thể dẫn toàn bộ đi.”

”Người muốn tặng bọn họ cho ta?” Dạ Quân Mạc mắt lạnh đảo qua mấy vũ cơ kia, khóe môi gợi lên một tia nghiền ngẫm.

”Ha ha, từ xưa mỹ nữ xứng anh hùng, mấy vũ cơ này chỉ có nhân vật như Mạc Điện mới xứng được hưởng dụng.” Bắc Thần Phong dùng ánh mắt sai khiến về phía bốn vũ cơ còn lại.

Sắc mặt mấy vũ cơ trắng bệch, bộ dạng của Cầm Y nằm ngay trước

mắt, các nàng cũng không muốn tiến lên để bị mất mặt.

Tuy rằng bọn họ từ nhỏ đã được dạy phải lấy lòng nam tử như thế nào, cho dù là một khối băng, các nàng cũng có thể dùng nhiệt tình như lửa hòa tan, nhưng Dạ Quân Mạc rõ ràng chính là một núi băng! Hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị khiến người khác cảm thấy rét lạnh, đến cả máu cũng đều bị đông cứng.

Nhưng mệnh lệnh của Bắc Thần Phong các nàng lại không thể không vâng theo, chỉ có thể kiên trì, tiến đến bên cạnh Dạ Quân Mạc, sử dụng hết tất cả vốn liếng, dùng mặt quan tâm săn sóc dịu dàng nhất lấy lòng hắn.

Bạch Vũ bị gạt ra khỏi người Dạ Quân Mạc, nhìn Dạ Quân Mạc bị vài nữ tử quốc sắc thiên hương vây chung quanh nhưng không nói lời cự tuyệt, trong lòng bốc lên giấm chua, chuẩn bị tốt một cái tát đẩy tất cả bọn họ ra, cái gì thương hương tiếc ngọc, toàn bộ cút ra xa đi!

Đáng tiếc Bạch Vũ có chuẩn bị nửa ngày cũng không dám không biết xấu hổ mà động thủ, mấy vũ cơ này là dâng cho Dạ Quân Mạc, nàng cũng không phải là gì đối với Dạ Quân Mạc, không có tư cách thay hắn cự tuyệt.

Trong lòng nàng nổi lên một trận khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ đau khổ, vẻ mặt rối rắm.

Khóe mắt Dạ Quân Mạc nhìn thấy biểu tình tức giận của Bạch Vũ, buồn cười gọi lên nụ cười thản nhiên.

Vài vũ cơ nhận thấy hàn ý trên người Dạ Quân Mạc đã tiêu tán không ít, trong lòng vui mừng, tưởng Dạ Quân Mạc vừa lòng với biểu hiện của các nàng, bắt đầu can đảm quấn quýt trên người Dạ Quân Mạc.

Chương 141: Mỹ nữ đến, ăn dấm chua (3)

Edit:V.O

Oanh — —

Một cỗ linh khí cuồng bạo thế như chẻ tre càn quét qua, pha lẫn tức giận nặng nề, đánh bay toàn bộ bốn người ra ngoài. Cuồng phong như đao băng lướt qua mặt của mọi người, quét ngang đại điện.

Quần áo của bốn mỹ nữ bị xé rách, không chỉ hộc máu mà còn ngã ở trước mặt mọi người.

“Giết toàn bộ.” Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói, tựa như đang hờ hững nói thời tiết tốt lắm.

”Vâng” Âm Ưng lĩnh mệnh, lập tức tiến lên.

Mấy vũ cơ hoảng sợ trừng lớn mắt, nhìn Dạ Quân Mạc giống như đang nhìn một ác ma khủng bố, khóc hô cầu cứu Bắc Thần Phong, “Tam hoàng tử điện hạ, tha mạng!”

Bắc Thần Phong cảm thấy mặt của hắn đã hoàn toàn biến thành màu xanh, hắn tuyệt đối không cho rằng là Dạ Quân Mạc hù dọa hắn, trong giọng nói kia có một tia sát ý sắc bén giống như dao nhọn làm người ta hốt hoảng.

”Mạc Điện cần gì phải phát hỏa lớn như vậy, cho dù các nàng hầu hạ không tốt, nữ tử tuyệt sắc như vậy cũng không gặp được nhiều, giết

rất đáng tiếc?” Bắc Thần Phong ngược ngùng cười nói.

”Người không phải tặng cho ta sao? Đương nhiên tùy ta xử trí.”

Sau một lúc lâu Bắc Thần Phong cũng nói không ra lời, trái tim nguội lạnh một nửa.

Hắn vốn là muốn cho Bạch Vũ nhìn thấy một mặt háo sắc của Mạc Điện, hắn không tin Mạc Điện có thể chống cự được sắc đẹp mê hoặc, kết quả Mạc Điện căn bản không để vào mắt, ngoại trừ Bạch Vũ quả thực là không gần nữ sắc.

Chẳng những không khiến cho Bạch Vũ thất vọng với Mạc Điện, còn phải chịu lỗ năm vũ cơ được bồi dưỡng tỉ mỉ, hắn tức giận đến muốn hộc máu.

Ám Ưng đã đánh ra một chưởng, chưởng phong đằng đằng sát khí càn quét qua, đánh cho mấy vũ cơ bất tỉnh, mắt thấy sẽ mất mạng.

Bắc La Quận Vương cuống quít ngăn cản hắn, “Chậm đã, nếu Mạc Điện không thích thì sẽ không để lại đây chưởng mắt, còn không mau kéo các nàng xuống, để cho bọn họ dạy dỗ lại một lần nữa, biểu hiện yếu kém như vậy, thật sự là mất mặt.”

Một đám thị vệ cuống quít kéo năm người như kéo bao tải xuống, động tác của bọn họ rất nhanh, cuối cùng trong lúc Ám Ưng động thủ cứu đi năm người.

Bắc La Quận Vương nhẹ nhàng thở ra, mấy vũ cơ này bồi dưỡng không dễ, nếu giết đi thì sẽ thiệt thòi rất lớn.

Dạ Quân Mạc cũng không ngăn cản, coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh, bưng ly rượu lên chậm rãi uống.

Không khí trong đại điện lại rơi vào hầm băng, tất cả mọi người bị đối xử lạnh lùng hà khắc sợ tới mức nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Tính tình của vị Mạc Điện này thật là tàn khốc bá đạo, năm mỹ nữ nói giết liền giết, ngay cả mắt cũng không chớp một cái, bọn họ còn chưa có làm gì đấy, nếu quả thật chọc tới hắn, vẫn có thể bị đại tá bát đồng? (tương tự với ngũ mã phanh thây, giết sau đó chặt đầu, tay, chân)

Bắc Thần Phong cùng Bắc La Quận Vương không dám lại liêu lĩnh thử lấy lòng, những người khác ngay cả nói cũng không dám nói một câu, nơm nớp lo sợ ăn thức ăn trên yến hội, một chút tư vị cũng không thưởng thức được, một buổi Cung yến trở nên lạnh nhạt yên tĩnh, không qua bao lâu Bắc La Quận Vương liền qua loa cho xong buổi yến hội này.

Dạ Quân Mạc dẫn Bạch Vũ về cung điện mà Bắc La Quận Vương đã an bài cho hắn. Bắc La Quận Vương an bài cho Dạ Quân Mạc tầm cung lớn nhất trong Hoàng cung, lại an bài cho Bạch Vũ một Thiên điện nhỏ, ở bên cạnh cung điện của Tam hoàng tử.

Dạ Quân Mạc không để cho Bạch Vũ đi nơi khác ở, trực tiếp dẫn Bạch Vũ về chỗ ở của hắn.

Bạch Vũ lại phạm phải sai lầm như lần trước, uống rượu. Nàng không nghĩ tới Dạ Quân Mạc lại cho nàng uống loại rượu trái cây có tác dụng chậm như vậy, ở trên yến hội còn không cảm thấy gì, trở về liền bắt đầu mơ hồ.

Một đôi mắt say lờ đờ đầy sương mù nhìn Dạ Quân Mạc, làm nũng vươn hai tay về phía Dạ Quân Mạc, “Ôm ôm.....”

Trong nháy mắt, Dạ Quân Mạc giống như nhìn thấy cô nương ở trên lưng hắn vạn năm trước, trái tim không an phận nhảy lên, hiện lên một tia thâm trầm nói không nên lời.

”Ngủ đi.” Dạ Quân Mạc ôm lấy Bạch Vũ, đặt nàng lên giường.

Chương 142: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (1)

Edit:V.O

Bạch Vũ lôi kéo hẳn không buông tay, “Người đừng đi.”

”Không đi.”

”Người ngủ cùng ta, không được đi tìm vũ cơ, các nàng không xinh đẹp bằng ta!” Bạch Vũ không có mặt mũi đong đưa cánh tay của hẳn.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc thâm trầm, mang theo một tia cứng chiều súng nịnh, “Nàng xinh đẹp nhất.”

”Ừm, người nếu đã đối tốt với ta, thì cũng chỉ được đối tốt với một mình ta!” Bạch Vũ trông mong tiến gần lại, giống như con mèo nhỏ chui vào lòng Dạ Quân Mạc, ôm cánh tay Dạ Quân Mạc không buông.

Dạ Quân Mạc hít sâu một hơi, ôm chặt thân mình vắn vẹo của nàng, “Đừng lộn xộn.”

”Ừm..... không động.....” Bạch Vũ mơ mơ màng màng gật đầu, hôn bẹp một cái lên mặt Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nao nao, tâm vốn không bình tĩnh tựa hồ lại gợn sóng, khóe miệng gợi lên ý cười sung sướng, nằm xuống bên cạnh nàng.

Sáng ngày thứ hai, khi Bạch Vũ tỉnh lại thì Dạ Quân Mạc đã đi rồi.

Vuốt hơi ấm bên cạnh, Bạch Vũ đột nhiên nhớ tới chuyện tối qua, đầu oanh một chút trống rỗng!

Nàng mặt dày mày dạn lôi kéo Dạ Quân Mạc đồng sàng cộng chẩm.
(cùng giường cùng gối)

Cần quấy một trận, còn chủ động hôn hấn một cái.

So với lần trước uống rượu còn hào phóng hơn!

Bạch Vũ ôm mặt, vốn ở trước mặt Dạ Quân Mạc thể diện đã gần như bị mất, lần này lại triệt để mất hết.

”Chiêm chiếp — —” tiểu Thanh nháy ra, rung đùi đắc ý kêu vài tiếng.

”Ngươi nói cái gì? Sau khi ta uống rượu đã nói lời thật lòng?” Bạch Vũ đen mặt, “Nói hươu nói vượn, đó là lời say, sao có thể là sự thật.”

”Chiêm chiếp — —” tiểu Thanh không phục tranh cãi, đúng là sau khi ngươi uống rượu đã nói lời thật lòng.

”Là lời say!”

”Chiêm chiếp — —”

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, cư nhiên nàng lại đi cãi nhau cùng một con chim. Nhưng đánh chết nàng cũng không muốn thừa nhận là sau khi uống rượu đã nói ra lời thật lòng, nếu những lời nói đêm qua đều là lời trong lòng, chẳng phải là nói nàng thích Dạ Quân Mạc? Cái loại cảm giác này là yêu thích sao?

Bạch Vũ ngẩn người ngồi ở trên giường, con người ngập nước không có tiêu điểm nhìn ra xa xa, cho đến khi nghe được bên ngoài có người kêu tên của nàng mới phục hồi tinh thần lại.

”Bạch Vũ, Bạch Vũ, ngươi ở đâu?” thanh âm ôn hòa của Bắc Thần Phong truyền đến.

Bạch Vũ bĩu môi, mặc quần áo tử tế đi ra tắm cung.

Bắc Thần Phong mới sáng tinh mơ đã đến Thiên điện tìm Bạch Vũ, kết quả phát hiện nàng không ở đó, đoán chừng có khả năng là nàng đến tìm Dạ Quân Mạc, liền khẩn cấp chạy đến tìm nàng, ai ngờ vừa vào cửa liền nhìn thấy nàng ngáp một cái từ trong tắm cung Dạ Quân Mạc đi ra.

Cả người hắn giống như bị sét đánh, chỉ vào Bạch Vũ một lúc lâu cũng không nói một câu nên lời.

”Có chuyện gì?” Bạch Vũ vừa thấy biểu tình hóa đá của hắn chỉ biết là hắn hiểu lầm, cũng không muốn giải thích với hắn, không chút để ý duỗi lưng mới.

“Bạch Vũ, chẳng lẽ nàng và hắn..... nàng tại sao có thể ngu ngốc như vậy? Tình huống ngày hôm qua nàng không nhìn thấy sao? Hắn nói giết người liền giết người, ngay cả lý do cũng không có, lãnh huyết vô tình, tàn bạo tới cực điểm, nàng ở bên cạnh hắn nói không chừng ngày nào đó hắn có thể giết nàng!” Bắc Thần Phong thở hổn hển tiến lên một phát bắt được cánh tay Bạch Vũ, vẻ mặt đau lòng, “Bạch Vũ, trở lại bên cạnh ta, ta cái gì cũng không để ý, ta chỉ nghĩ muốn bù đắp lại cho nàng thật tốt. Ở lại Bắc La thì nàng chính là Hoàng tử phi duy nhất, ta cùng nàng và sư phụ nàng, cùng nhau thống trị Bắc La.....”

Bạch Vũ nhíu mày, hành động của vị này càng ngày càng tỉ mỉ, vẽ ra một tương lai tốt đẹp như thế, chỉ sợ phần lớn nữ tử cũng sẽ động tâm không thôi, đáng tiếc nàng nghe xong chỉ muốn nện một quyền trên mặt Bắc Thần Phong.

Nàng đã từng gặp qua kẻ lừa đảo, nhưng chưa thấy qua kẻ lừa đảo không biết xấu hổ như vậy, lừa một lần không đủ còn muốn lừa lần thứ hai.

Chương 143: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (2)

Bạch Vũ nghĩ như vậy, cũng tiện tay làm y như vậy. Đánh ra một quyền, Bắc Thần Phong bị đánh đến mắt nổ đom đóm, mắt trái đen một vòng.

Hắn ôm hốc mắt bầm đen, nhất thời nổi trận lôi đình, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã đem một bụng nộ khí cứng rắn áp chế xuống, vẻ mặt ủy khuất trông ngóng nhìn Bạch Vũ, “Nàng vẫn còn tức giận sao? Không sao, nàng đánh đi, chỉ cần có thể để cho nàng hết giận, nàng có đánh ta như thế nào cũng không sao.”

Bạch Vũ đầu đầy hắc tuyến, lạnh lùng cười, “Bây giờ ta không muốn đánh ngươi, ta chỉ muốn giúp sư phụ mau chóng giải trừ khế ước, bây giờ ta sẽ đi gặp sư phụ.”

”Sư phụ nàng còn đang bế quan, không phải nàng đã đọc lá thư này rồi sao? Bây giờ nàng đi sẽ quấy rầy đến bà ấy.”

”Ngươi đưa cho ta thứ này nọ là ta có thể tin sao?” Bạch Vũ liếc mắt, “Ngộ nhớ lá thư này là giả, sư phụ ta không bế quan, mà là bị một vài kẻ nào đó không bằng cầm thú hãm hại, thì phải làm sao bây giờ?”

Bắc Thần Phong đỏ mặt lên, tự động xem nhẹ câu vài kẻ nào đó không bằng cầm thú trong miệng Bạch Vũ, ngượng ngùng cười nói: “Cho dù nàng không tin ta, cũng nên tin tưởng Vô Trần Cung. Bắc La chúng ta thành tâm thành ý phục tùng an bài của Vô Trần Cung, đã

chuẩn bị kế ước để giải trừ.”

Hắn lấy ra một phần danh sách, mặt trên liệt kê rõ ràng rành mạch quy trình giải trừ kế ước cùng những vật phẩm cần dùng.

Gân xanh trên khóe mắt Bạch Vũ đập đập, nghe nói kế ước linh lực đều có nghi thức rất phức tạp, nghi thức giải trừ kế ước cũng không đơn giản, không nghĩ tới sẽ phức tạp thành như vậy, những thứ cần dùng thậm chí có rất nhiều, chẳng những hao phí một lượng lớn linh lực của hai bên, còn cần các loại thiên tài địa bảo có thuộc tính để phân chia kế ước trận.

”Những thứ này đều để cho cho ta và sư phụ chịu trách nhiệm sao?” Bạch Vũ đầu đầy hắc tuyến, nếu Bắc Thần Phong dám nói đúng, nàng lập tức đánh cướp quốc khố Bắc La.

Bắc Thần Phong cười nói, “Sao có thể, an bài cùng bố trí nghi thức cụ thể, phụ vương ta đã nói chuyện cùng Mạc Điện.”

Khó trách Dạ Quân Mạc mới sáng sớm đã không thấy tăm hơi. Bạch Vũ gật gật đầu, tuy rằng có cảm giác như Bắc La muốn kéo dài thời gian, nhưng biểu hiện của Bắc La Quận Vương và Bắc Thần Phong đều có mười phần thành ý, ít nhất ở mặt ngoài tìm không ra sai lầm gì, nàng chỉ có thể đồng ý chờ vài ngày.

Về nghi thức kế ước nàng cũng không biết nhiều lắm, trong trí nhớ hình như có không ít kế ước, nhưng phần lớn đều nhớ rất lộn xộn.

Quy trình nghi thức nhìn hoa cả mắt, nàng cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng, dứt khoát quăng toàn bộ cho Dạ Quân Mạc, có chỗ dựa vững chắc như vậy, không dựa vào thì đúng là dựa ngốc.

Bạch Vũ chú ý tiến độ chuẩn bị của Bắc La, mỗi ngày đều đi Bắc La

thư các một chuyến, một mặt nhìn xem Bạch Tử Quỳnh có xuất quan không, một mặt tranh thủ thời gian tu luyện.

Rượu trái cây Dạ Quân Mạc cho nàng uống không chỉ có tác dụng chậm mười phần, hiệu quả cũng vượt qua tưởng tượng của nàng, linh mạch của nàng ngưng tụ gần 50 giọt linh lực, chỉ còn thiếu hai giọt sẽ đạt tới mức cao nhất của linh mạch, ngay cả linh mạch nàng cũng có dấu hiệu đột phá.

Khó trách Dạ Quân Mạc không cho nàng uống nhiều, mới hai ly mà đã có hiệu quả như thế, uống nhiều quá không chỉ lãng phí, nói không chừng còn có thể chống đỡ không được mà chết.

Bạch Vũ vui sướng nắm chắc thời gian ngưng tụ linh lực, hao phí 50 giọt linh lực có thể khiến cho Bạo Liệt Lưu Hỏa của tiểu Thanh tu luyện tới tầng thứ hai.

Ba ngày sau, Bạch Vũ tụ đầy 50 giọt linh lực, Bạch Tử Quỳnh cũng xuất quan.

Bạch Vũ hết sức vui mừng, trước tiên chạy tới cửa Bắc La thư các. Tóc Bạch Tử Quỳnh trắng xóa, cô độc cao ngất như cây Tùng Bách đứng ở nơi đó, một đôi mắt già nua vẫn đục kích động nhìn Bạch Vũ, đôi mắt hơi hơi đỏ lên.

Chỉ mới qua thời gian nửa năm, bà lại giống như già đi mười tuổi, làm cho lòng Bạch Vũ khó chịu.

Chương 144: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (3)

Edit:V.O

”Sur phụ!” Bạch Vũ vội chạy qua, bùm một cái quỳ gối trước người Bạch Tử Quỳnh, cái mũi đau xót, nước mắt đã rơi xuống.

”Mau đứng lên, hài tử ngốc.” Bạch Tử Quỳnh cuống quýt nâng nàng dậy, vuốt cái trán của nàng, “Khóc cái gì? Không được khóc, hôm nay là ngày lành, đồ nhi của ta có tiền đồ, trở về gặp ta.”

”Dạ, đồ nhi đã trở lại. Sur phụ, người trong khoảng thời gian này trôi qua thật sự là không tốt, người gầy.” Bạch Vũ nắm hai tay khô héo của Bạch Tử Quỳnh, đau lòng nói.

”Nào có gầy? Ta cũng sẽ không bạc đãi chính mình.” Bạch Tử Quỳnh đánh giá Bạch Vũ, trong mắt tràn đầy vui mừng, “Con mới thật sự là vất vả, chỉ mới nửa năm ngắn ngủi đã tu luyện thành Triệu hoán sĩ đỉnh cấp, không hổ là đồ đệ của ta. Tướng số của ta đoán mệnh đúng là chuẩn, nói con 16 tuổi có thể thức tỉnh linh mạch, có thể thức tỉnh linh mạch!”

Bạch Vũ đỡ trán, người có thể không đề cập tới chuyện tướng số không? Thực là phá hỏng không khí.

”Sur phụ, chờ người giải trừ khế ước trên người, người cùng con quay về Đông Nhạc đi.” Bạch Vũ ôm cánh tay Bạch Tử Quỳnh, cười

hì hì kéo bà đi vào thư các.

Sắc mặt Bạch Tử Quỳnh bỗng nhiên trầm xuống, “Giải trừ khế ước? Ta nói qua phải giải trừ khế ước với Bắc La khi nào? Đó là tổ tiên ta định ra, không thể tùy tiện sửa đổi.”

Bạch Vũ ngu ngơ tại chỗ, “Nhưng không phải sư phụ đã sớm muốn rời đi sao? Bắc La Quận Vương lợi dụng người, lại đề phòng người khắp nơi, Bắc La đối với người mà nói chính là một cái lồng giam.”

”Nói bậy! Bắc La Quận Vương hứa cho ta vị trí Quốc sư, ta thay hẳn làm việc là điều nên làm.” Đáy mắt Bạch Tử Quỳnh hiện lên tàn khốc, giống như gió lạnh trời đông giá rét thổi qua lạnh thấu xương, thổi về phía Bạch Vũ.

Trong lòng Bạch Vũ căng thẳng, nàng từ nhỏ đến lớn Bạch Tử Quỳnh ngay cả mắng nàng một câu cũng đều không nỡ, nàng chưa từng thấy bộ dạng Bạch Tử Quỳnh nghiêm khắc như vậy.

Nàng cẩn thận hỏi thăm, “Sư phụ, không phải là trong lòng người có chuyện gì buồn khổ đó chứ? Có phải Bắc La Quận Vương uy hiếp người? Con đã thỉnh cầu Vô Trần Cung đến giải trừ khế ước, người không cần phải quản chuyện của Bắc La Quận Vương.”

”Không có người uy hiếp ta, là ý của ta.” Bạch Tử Quỳnh nhăn mặt, ngồi vào bàn, nói lời thấm thía: “Tiểu Vũ, con rất cuộc vẫn là lớn lên ở Bắc La. Con không thể rời đi Bắc La, nơi này là cố hương của con.”

Sau một lúc lâu Bạch Vũ cũng không biết nên nói cái gì, Bạch Tử Quỳnh trước mắt giống như là đã thay đổi thành một người khác, xa lạ đến mức nàng sắp không nhận ra.

”Nhu vậy đi, con gọi Bắc Thần Phong cùng Vô Trần Cung tới đây, ta tự mình nói với bọn họ. Con đã thỉnh cầu Vô Trần Cung, chung quy cũng phải cho người ta một cái công đạo.” Bạch Tử Quỳnh không phát hiện Bạch Vũ thất thần, vẻ mặt ôn hoà vỗ vỗ bả vai nàng.

Bạch Vũ phục hồi tinh thần lại, cả người phát lạnh. Mới hơn nửa năm không gặp, vậy mà suy nghĩ của sư phụ đã hoàn toàn thay đổi, mấy ngày nàng không ở đây, Bắc La Quận Vương và Bắc Thần Phong rốt cuộc đã làm gì bà?!

”Sư phụ, người thật sự không muốn rời đi Bắc La, muốn tiếp tục ở lại chỗ này làm Quốc sư?”

”Đương nhiên. Con còn thất thần làm gì, nhanh đi gọi Bắc Thần Phong tới. Nếu đã trở lại, gả cho Tam hoàng tử. Lúc trước, quả thực là hấn phải xin lỗi con, đều là lỗi của Bách Lý Vân Diễm, hiện tại Bách Lý Vân Diễm đã bị phế, các con phải sống thật tốt.”

Bạch Vũ giống như bị sét đánh, vậy mà sư phụ còn muốn nàng gả cho tên cận bã Bắc Thần Phong kia! Nếu không phải nàng ở cùng sư phụ 16 năm mới xác định rõ người trước mắt chính là sư phụ nàng, nếu không nàng quả thực hoài nghi sư phụ bị người thế thân mạo danh.

”Không cần kêu, ta đã đến rồi đây.” Bắc Thần Phong cười hớ hớ từ ngoài cửa đi vào, một bộ dạng người khiêm tốn, đi đến bên cạnh Bạch Vũ, “Bạch Vũ, nàng cũng nghe thấy, Quốc sư đồng ý gả nàng cho ta, chúng ta cũng không thể phụ lòng ý tốt của bà ấy.”

Chương 145: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (4)

Ngữ khí Bắc Thần Phong nghe có vẻ dịu dàng, nhưng lại lộ ra uy hiếp rõ ràng.

Bạch Vũ lui từng bước về phía sau, năm ngón tay yên lặng nắm chặt, “Người đã làm gì sư phụ ta?!”

Bắc Thần Phong tao nhã mỉm cười, “Ta có thể làm cái gì? Quốc sư chính miệng nói với nàng nàng cũng không tin sao? Nàng ngoan ngoãn gả cho ta đi. Chuyện nàng cùng Mạc Điện dây dưa ta có thể coi như chưa từng phát sinh qua, thị nữ nói đêm qua nàng và Mạc Điện chuyện gì cũng chưa có phát sinh, nàng vẫn còn một thân trong sạch, đúng không?”

Hắn cười vẫy tay, cửa lớn Thụ các bỗng nhiên oanh một tiếng đóng lại, một cỗ linh khí dao động nháy mắt che kín toàn bộ lầu các, thiên la địa võng phong bế toàn bộ lầu các.

Ánh mắt Bạch Vũ lạnh lùng, “Người muốn làm gì?”

”Làm gì, đương nhiên là biến nàng hoàn toàn trở thành nữ nhân của ta! Chờ gạo nấu thành cơm, Mạc Điện cũng sẽ không còn muốn nàng nữa.” Bắc Thần Phong lộ ra tươi cười âm hiểm, bước từng bước một tới gần Bạch Vũ.

Trong mắt Bạch Vũ hiện lên ánh sáng khinh thường, hèn mọn nhìn

hắn, “Chỉ bằng người? Một bại tướng dưới tay ta cũng dám vọng tưởng!”

Thần sắc Bắc Thần Phong nhất thời lạnh xuống, trên mặt xẹt qua một chút âm hiểm, “Chuyện này cũng không chỉ là ý kiến của ta.”

Vù — —

Một trận chưởng phong sắc bén từ sau lưng đánh úp lại, giống như kiếm phong sắc bén, sát khí bốn phía, áp chế khủng bố trói buộc làm cho không khí nháy mắt đọng lại.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, lập tức né tránh, tụ khởi linh khí bảo vệ quanh thân. Đáng tiếc nàng vẫn chậm, chưởng phong sượt qua vai trái của nàng, đánh thật mạnh vào trên vách tường, Bạch Vũ chỉ cảm thấy nửa người đều đau đến mức không có tri giác, khoe miệng tràn ra máu tươi.

”Sư phụ.....” Bạch Vũ khó tin nhìn Bạch Tử Quỳnh, không thể tin được người đánh lén nàng lại là sư phụ nàng thương yêu nhất!

”Tiểu Vũ, sư phụ cũng không muốn như vậy. Con đừng phản kháng, ở chỗ này viên phòng cùng Tam hoàng tử đi. Đến lúc đó sư phụ chuẩn bị hôn lễ cho con.” Trong mắt Bạch Tử Quỳnh tràn đầy đau lòng, lời nói ra lại khiến cho Bạch Vũ rơi vào hầm băng.

Bắc Thần Phong ngả ngớn khiêu cảm Bạch Vũ, “Nghe thấy không? Quốc sư làm chủ, chúng ta bắt đầu đi. Nàng cũng đừng trông cậy vào Mạc Điện sẽ tới cứu nàng, hắn không thích mỹ nữ nhưng lại coi trọng bảo vật trấn quốc của Bắc La, đang đàm phán cùng phụ vương ta.”

Tâm tình Bạch Vũ như rơi vào hầm băng lại như bị đổ ập lên đầu

thêm một thùng nước đá, tâm lạnh thấu xương.

Sư phụ của nàng, xem nàng như con ruột dưỡng dục 16 năm vậy mà lại cùng Bắc Thần Phong hãm hại nàng, vô tình đẩy nàng vào hố lửa.

Bạch Tử Quỳnh rõ ràng là yêu thương nàng, cố tình hạ quyết tâm đánh nàng một chưởng này. Một chưởng này không chỉ đánh vào trên người của nàng, còn giống như một đao nhọn hung hăng đâm vào lòng nàng, đau đến mức khiến nàng muốn rơi nước mắt.

Bạch Vũ nhìn Bạch Tử Quỳnh trầm mặc đứng cách đó không xa, trong mắt Bạch Tử Quỳnh tràn ngập rối rắm và thờ dài, thân thể hơi hơi phát run.

Trong lòng Bạch Vũ lộp bộp một chút, mũi nhọn màu tím trong đáy mắt hiện lên, mạnh mẽ đẩy Bắc Thần Phong ra, bổ nhào vào bên người Bạch Tử Quỳnh, oa oa khóc lớn, “Sư phụ, đồ nhi nghe lời người nói, ở chung một chỗ với Bắc Thần Phong, nhưng đồ nhi luyến tiếc người, thành thân sẽ không còn được làm bạn ở bên cạnh người.”

Bạch Tử Quỳnh nhanh chóng nâng Bạch Vũ dậy, từ ái vỗ lưng nàng, “Chỉ cần con sống cùng Tam hoàng tử, sư phụ nhìn thấy con sống tốt liền an tâm.”

”Nhưng con lại luyến tiếc người.” Bạch Vũ tiếp tục gào khóc, ôm cổ Bạch Tử Quỳnh không buông tay.

Bắc Thần Phong ở một bên nhìn khóe miệng co rút, muốn kéo dài thời gian? Quá ngây thơ rồi. Hắn giả bộ cười đi đến bên cạnh Bạch Vũ, “Sau khi thành thân cũng không phải không thể gặp mặt, không có gì luyến tiếc, chúng ta vẫn nên nhanh chóng viên phòng đi.”

Hắn vừa mới dứt lời, chợt nghe bùm một tiếng.

Chương 146: Tạm biệt bạch tử quỳnh, gặp chuyện không may (5)

Bạch Tử Quỳnh ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Sắc mặt Bắc Thần Phong nhất thời trắng bệch một mảnh, nói chuyện cũng có chút cà lăm: “Người, người đã làm cái gì, bà ấy là sư phụ người!”

”Cho nên ta chỉ dùng dược để làm cho bà ấy ngủ một lát. Nói đi, các người đã dùng biện pháp gì để khống chế sư phụ ta?” Bạch Vũ lạnh lùng nhìn hắn, như là đang nhìn một người chết, sát ý nơi đáy mắt như dây thừng ghim chặt cổ Bắc Thần Phong, làm cho hắn hoảng hốt không thở nổi.

”Sư phụ người là Triệu hoán sư đỉnh cấp, là Thần y, ai có thể khống chế được bà ấy?” Bắc Thần Phong chợt dạ lui về phía sau.

Bạch Vũ lạnh lùng cười, “Nếu không muốn nói, thì người đi chết đi!”

Nàng quả quyết gọi ra tiểu Thanh, phóng ra Bạo Liệt Lưu Hỏa, hỏa diễm nóng cháy tản ra khí thế thôn thiên (nuốt trọn bầu trời), đốt cho toàn bộ Thụ các giống như bị nấu chảy.

Bắc Thần Phong cố gắng quít dùng Thuận Thiểm, lại đánh vào một đầu phong ấn linh khí trong Thụ các. Hắn giận sôi lên, phòng ngừa Bạch Vũ chạy trốn cuối cùng phong ấn lại cản trở chính hắn, quả thực chính là chuyển đá đập chân mình.

Nếu đã chạy không thoát, hấn hạ quyết tâm, gọi ra Tử Văn Huyết Hồ, quay đầu lao thẳng tới Bạch Vũ. Mặc dù ở trên Triệu hoán đại hội bại bởi Bạch Vũ, nhưng hiện tại Bạch Vũ bị thương, hấn không hấn là không thể thắng.

Sự thật đã chứng minh Bắc Thần Phong không thể thắng được, cho dù Bạch Vũ bị thương, tiểu Thanh cũng vẫn hung tàn như trước, có thể đốt người thành tro, hơn nữa Bạch Vũ rắc rất nhiều bột phấn trong không khí, so với trên đại hội Bắc Thần Phong thua còn thảm hơn, nửa chết nửa sống dựa vào góc tường.

”Bây giờ có gì muốn nói không?” Bạch Vũ từ trên cao nhìn hấn.

Bắc Thần Phong rùng mình một cái, “Ta không biết người đang nói cái gì..... A!”

Một ngụm hỏa diễm của Tiểu Thanh đốt trên cánh tay hấn, đau đến mức khiến hấn nằm tên mặt đất lăn lộn.

”Ta đã không còn kiên nhẫn, người không nói ta có thể đi hỏi Bắc La Quận Vương. Tiểu Thanh, giao cho người.” Bạch Vũ lau vết máu bên miệng, không chút để ý gọi tiểu Thanh.

”Đừng giết ta!” Bắc Thần Phong kêu lên thảm thiết như giết heo, làm sao còn có nửa diễm phong độ tao nhã, “Bọn ta đã nâng cấp kế ước nô bộc của Bạch Tử Quỳnh lên thành kế ước lời hứa.”

Bạch Vũ nổi trận lôi đình, hận không thể một chưởng đánh chết Bắc Thần Phong.

Kế ước lời hứa nàng vừa khéo biết được, biết còn rõ ràng hơn, so với kế ước nô bộc, kế ước lời hứa càng thêm âm tàn.

Khế ước chủ tớ chỉ dùng quan hệ chủ tớ khiến khế ước ràng buộc con người, không người nào có thể thoát đi, khế ước lời hứa lại là khế ước kiểm soát toàn bộ tinh thần của con người, ấn nhập khế ước lời hứa vào sâu trong tinh thần con người, khiến cho người khác trung thành và tận tâm chấp hành, tuyệt không có khả năng phản bội.

Hiển nhiên là Bắc Thần Phong ấn lời hứa gả Bạch Vũ cho hấn vào tư tưởng của Bạch Tử Quỳnh, cho nên cho dù Bạch Tử Quỳnh có không muốn bao nhiêu cũng đều phải giúp hấn thực hiện, hơn nữa không biết là có gì không đúng.

Cũng may cảm tình của Bạch Tử Quỳnh đối với Bạch Vũ vẫn còn, thập phần tín nhiệm Bạch Vũ, mới để cho Bạch Vũ thuận lợi hạ độc.

”Lập tức giúp sư phụ ta giải trừ lời hứa!” Bạch Vũ cảm tức đá một cước vào trên người Bắc Thần Phong.

Bắc Thần Phong cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia tính kế, ngẩng đầu lên bày ra vẻ mặt thâm trầm, “Ta, ta không có cách nào, khế ước lời hứa là do phụ vương ta khế, phải dùng máu của hấn mới có thể loại bỏ được lời hứa.....”

”A, khi dễ ta cái gì cũng không biết sao? Khế ước lời hứa không phải cần máu để loại trừ, mà là khi hoàn thành khế ước ngưng tụ ra Huyết Châu Tử (hạt châu bằng máu), dùng nghi thức hủy diệt viên Huyết Châu kia mới có thể giải trừ khế ước. Nói, viên Huyết Châu kia giấu ở đâu? Đừng nói với ta là Bắc La Quận Vương đã cất giấu, ta không tin người cái gì cũng không biết.” Bạch Vũ vịn tay Bắc Thần Phong, con ngươi lạnh như băng.

Bắc Thần Phong rất cuộc hoảng sợ, cả khuôn mặt xám như tro tàn, dựa vào một tia khí lực cuối cùng muốn chạy thoát.

Lúc này, Thư các đột nhiên lay động kịch liệt.

Chương 147: Vây khốn, san bằng hoàng cung (1)

Bên ngoài Thục các có mấy đội nhân mã, Bách Lý Uy mang theo thủ hạ Cẩm Vệ Quân bao vây Thục các, đang suy nghĩ biện pháp phá vỡ phong ấn linh khí, hơn mười đạo linh khí đánh ra, đánh Thục các thành một lỗ thủng, nhưng phong ấn lại không thể đánh vỡ.

Bắc Thần Phong nhìn thấy Bách Lý Uy thật giống như thấy được cây cỏ cứu mạng cuối cùng, giãy dựa nhào qua, “Bách Lý tướng quân, cứu ta!”

”Câm miệng!” Bạch Vũ rất không khách khí đá hấn đến góc tường, đi ra phía trước, nhìn Bách Lý Uy oai phong nghiêm nghị đứng ở phía trước mọi người.

Bách Lý Uy cưỡi một con Triệu hoán thú có bốn cái sừng trên đầu, phía sau là hơn một trăm quân bày thế trận sẵn sàng đón quân địch, sát khí âm lãnh lan tràn ở trong không khí, uy nghiêm khí phách.

Hắn nhìn xuống Bạch Vũ, ánh mắt hung tợn tràn ngập sát ý như muốn lăng trì Bạch Vũ, “Bạch Vũ, ngươi thật to gan, dám ở trong Vương thành Bắc La làm hại Tam hoàng tử điện hạ, ta thấy ngươi là không muốn sống chẳng!”

Bạch Vũ khinh thường nâng lên khóe miệng, “Là ta làm hại, ngươi có thể làm gì?”

Nàng trở về vì muốn mang Bạch Tử Quỳnh đi, ai cũng không được ngăn cản! Đừng nói là đả thương Bắc Thần Phong, ngay cả náo loạn

Vương thành Bắc La long trời lở đất, san bằng toàn bộ Hoàng cung, nàng cũng sẽ làm theo mà không có chút sai sót.

”Làm càn! Giết nàng ta cho ta!” Bách Lý Uy giận tím mặt, vẫy tay lệnh cho Cẩm Vệ Quân xông lên phía trước.

Mấy ngày nay hần vẫn vội vàng cầu thầy hỏi dược cho Bách Lý Vân Diễm, chuyện gì cũng không quan tâm. Nghe được Bắc La Quận Vương sẽ đối phó Bạch Vũ, hần mới nghe lệnh tiến đến, không vì cái gì khác, chỉ vì nghĩ báo thù cho nữ nhi!

”Ta xem ai dám.” Bạch Vũ sáng giọng, ánh mắt đảo qua mọi người, hỏa diễm lẳng trì trong tay vọt ra, nhắm thẳng vào Bắc Thần Phong, “Ai dám cố chấp xông lên, ta sẽ giết Bắc Thần Phong!”

Cẩm Vệ Quân không dám động, tất cả đều quay đầu lại nhìn Bách Lý Uy.

Lửa giận trong mắt Bách Lý Uy càng sâu, biểu tình vô cùng hung ác, lộ ra một cỗ ngoan độc: “Bạch Vũ, người lớn mật! Đừng tưởng rằng người được Vô Trần Cung tuyển thành đệ tử có thể vô pháp vô thiên. Người dám động vào một sợi lông của Tam hoàng tử, lão phu chắc chắn người sẽ bị băm thây vạn đoạn. Thúc thời thì mau chóng giao Tam hoàng tử ra đây, nói không chừng ta còn có thể thủ hạ lưu tình, lưu lại một mạng chó của người!”

”Bốn cô nương không hiểm lạ thủ hạ lưu tình của người. Muốn mạng của Bắc Thần Phong, vậy thì gọi Bắc La Quận Vương tự mình đến đây, ở trước mặt ta giải trừ khế ước cho sư phụ ta.” Bạch Vũ nắm Bắc Thần Phong không buông, nàng sẽ không ngu xuẩn tin tưởng lời nói của Bách Lý Uy, Bắc Thần Phong là một lợi thế không tòi, thả đi thì chỉ có một con đường chết.

”Ngươi nằm mơ!”

Xoát — —

Bạch Vũ không chút khách khí vung một đạo Lưu Hỏa lên người Bắc Thần Phong, Bắc Thần Phong đau đến gào khóc kêu la, “Bách Lý tướng quân, cứu ta! Nhanh đi tìm phụ vương ta.....”

Sắc mặt Bách Lý Uy trầm xuống, trong mắt lóe lên vẻ u tối không rõ, nghiêng răng vang lên tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Nữ nhi duy nhất của hắn – Bách Lý Vân Diễm vẫn còn bại liệt trên giường, khuôn mặt bị hủy, linh mạch cũng bị hủy, Hoàn Hồn Thảo ngàn năm có thể trị liệu cũng bị Bạch Vũ lấy đi, cho dù Bách Lý Vân Diễm có thể khôi phục cũng là một phế vật bị hủy dung, tất cả chuyện này đều do Bạch Vũ làm hại!

Bây giờ hắn hận không thể lăng trì Bạch Vũ, nhưng Bắc Thần Phong ở trên tay Bạch Vũ, nếu không phải hắn nghĩ nếu Bắc Thần Phong bị giết chết thì sẽ không thể nói rõ được với Quận Vương. Nhưng hắn rất không muốn gọi Bắc La Quận Vương đến đây, Bắc La Quận Vương mà đến đây, hắn vốn sẽ không có cơ hội báo thù.

Cấm Vệ Quân bên cạnh đều lo lắng nhìn hắn, “Tướng quân, không bằng bẩm báo cho Quận Vương đi. Tam hoàng tử còn đang ở trên tay nàng ta, vạn nhất bị nguy hiểm đến tính mạng.....” Hậu quả bọn họ gánh vác không nổi, Tam hoàng tử chính là Hoàng tử Quận Vương xem trọng nhất.

Chương 148: Vây khốn, san bằng hoàng cung (2)

Edit:V.O

”Thúi lắm! Chúng ta đường đường là Cẩm Vệ Quân Bắc La sao có thể để người hiếp bức? Cho dù Quận Vương đến đây cũng nhất định sẽ không thỏa hiệp!” Bách Lý Uy chửi ầm lên, chỉ vào Bạch Vũ, “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, lập tức xông lên trước tiên bắt Bạch Vũ lại cho ta, sống chết bất luận!”

”Nhưng Tam hoàng tử.....”

Bách Lý Uy rút một cái roi ra, tức giận nói: “Chính vì Tam hoàng tử mới phải lập tức hành động, nhiều người như vậy vẫn không thể cứu được Tam hoàng tử, dứt khoát đi tạt sạt đi.” Từ sau khi Bắc Thần Phong ghét bỏ Bách Lý Vân Diễm, hắn đã không còn cảm tình gì đối với Bắc Thần Phong.

”Vâng!” Chúng quân sĩ đành phải nghe lệnh tiến lên. Bọn họ là Triệu hoán sĩ, cũng là quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh chóng xếp thành hàng tới gần, khí thế sát phạt bức người đập vào mặt, phong ấn trong Thư các bắt đầu xuất hiện vết rách.

Bạch Vũ liếc nhìn sắc mặt Bắc Thần Phong trắng bệch, “Xem ra người cũng không phải quan trọng như vậy, sống hay chết cũng không có người quan tâm, còn tưởng rằng có thể dựa vào người để cho Bách Lý Uy nhượng bộ.”

Bắc Thần Phong rất nhanh nắm chặt tay hơi hơi phát run, lửa giận

công tâm, phun ra một búng máu, “Bách Lý Uy, hấn dám như thế, hỗn đản (đồ vô lại)!”

Bạch Vũ lười nghe Bắc Thần Phong chửi bậy, hấn tức chết cũng không liên quan đến chuyện của nàng. Hơn trăm Triệu hoán sĩ mang theo Triệu hoán thú của bọn họ bao vây ở bên ngoài Thư các, phong ấn bảo hộ Thư các đã sắp vỡ vụn.

Bạch Vũ bình tĩnh đảo mắt qua bốn phía, yên lặng thối lui đến bên cạnh Bạch Tử Quỳnh, sờ sờ lên mặt bàn chung quanh, gương mặt nhìn chăm chăm các lỗ bị xuyên thủng trong Thư các, cũng là chỗ phong ấn yếu nhất.

Tiểu Thanh nhu thuận đứng ở cạnh nàng, hỏa diễm đầy người diễm lệ giống như ánh bình minh rạng rỡ sáng chói, đôi mắt giống như hồng bảo thạch cũng nhìn chăm chăm chỗ phong ấn trong Thư các.

Không cần phân phó, không cần lên tiếng, tiểu Thanh cũng hiểu được tâm tư Bạch Vũ, hiểu được mình nên làm chút gì cho chủ nhân.

Răng rắc — —

Phong ấn trong Thư các do chính tay Bắc La Quận Vương phong ấn vẫn không thể chống cự lại hơn trăm Triệu hoán sĩ công kích, dao động kịch liệt, linh khí cường đại phóng lên cao, ầm ầm tiêu tán.

Cấm Vệ Quân giống như thủy triều xông vào, bọn họ tràn vào trong nháy mắt. Mâu quang Bạch Vũ lạnh lùng, quăng Bắc Thần Phong về hướng trung tâm đám người. Mọi người cuống quýt đón lấy, cùng lúc đó Bạo Liệt Lưu Hỏa của tiểu Thanh ra tay.

Đây là sau khi tiểu Thanh học được Bạo Liệt Lưu Hỏa, phát ra lưu

hỏa có uy lực cường đại nhất. Hỏa diễm ngút trời bao phủ cả tòa Thư các, khí thế hủy thiên diệt địa càn quét tất cả dễ như trở bàn tay, Thư các nháy mắt hóa thành một mảnh biển lửa.

Mọi người khóc, kêu, lẫn lộn, bỏ chạy bốn phía trong hỏa diễm, ngay cả Bách Lý Uy xông tới cũng bị bỏng, miệng vết thương dần dần biến thành màu đen, không ngừng chuyển biến xấu.

Thật vất vả dập tắt đại hỏa thiêu đốt cả tòa lầu các, một quân sĩ giọng run run bẩm báo Bách Lý Uy, “Tướng quân, Tam hoàng tử hấn..... hấn đã chết! Làm sao bây giờ?”

Bạo Liệt Lưu Hỏa của tiểu Thanh cho dù người đứng ở nơi nào cũng phải chịu ảnh hưởng, Bắc Thần Phong lại là người đứng mũi chịu sào, còn thiếu chút không bị đốt thành tro, chết không cần phải nói có bao nhiêu thảm.

Bách Lý Uy tức khắc mê mông lung, “Thật đã chết rồi? Vậy Bạch Vũ đâu?”

“Không biết, Triệu hoán thú của nàng ta bị chúng ta đánh cho tiêu tan, nhưng sau khi xông tới chỉ có một mảnh biển lửa, không thấy được bóng dáng của nàng ta.”

”Còn không mau đi tìm! Thư các đã bị bao vây, nàng ta ra không được, nhất định là vẫn còn trong lầu các, cho dù lật toàn bộ thư các lên cũng phải tìm ra cho ta!” Bách Lý Uy cắn tức đá qua một cước, trong mắt đều muốn phun ra lửa.

Bắc Thần Phong đã chết, Bạch Vũ cũng không thấy bóng dáng, điều này sao có thể? Bạch Vũ phải chết! Nàng ta trước kia thường xuyên tùy ý ra vào Bắc La thư các, đối với Thư các phi thường quen thuộc, nhất định là đã trốn vào nơi mật thất nào đó bên trong Thư các.

Chương 149: Vây khốn, san bằng hoàng cung (3)

Edit:V.O

Bách Lý Uy không biết mật thất ở đâu, bây giờ hắn cũng không dám đi tìm Bắc La Quận Vương. Bắc Thần Phong đã chết, hắn còn chưa nghĩ ra phải khai báo như thế nào, chỉ có thể ra lệnh một tiếng, để cho Cẩm Vệ Quân mang hết khả năng ra mà tìm kiếm.

Thư các bị tổn hại nghiêm trọng, rất nhiều nơi bị đại hỏa đốt cháy đen, cũng may tất cả bộ sách đều có Linh khí bảo hộ, không xuất hiện hư hao gì, nhưng lại rơi lả tả khắp nơi.

Cẩm Vệ Quân thu dọn mấy bộ sách xong, chuyển ra bên ngoài Thư các, nghiêm túc điều tra khắp nơi trong Thư các, tìm chốt mở mật thất, mỗi một góc cũng không dám bỏ qua.

Bạch Vũ ôm Bạch Tử Quỳnh mê man trầm mặc đứng ở một mật thất nhỏ hẹp, âm thanh mọi người đi tới đi lui ở phía trên vang lên lộc cộc, giống như bùa đòi mạng đập vào lòng nàng.

Nàng mới một tê liệt ngồi xuống cạnh tường, trong cổ họng không ngừng bốc lên một chút mùi máu tanh. Tiểu Thanh bị đánh tan khiến cho Linh mạch của nàng bị thương không nhẹ, hơn nữa một chưởng lúc trước Bạch Tử Quỳnh đánh ra nàng vẫn kiên cường chống đỡ, hiện tại rốt cuộc chống đỡ không được, phun ra một miệng máu, đâu đâu cũng thấy toàn là máu đỏ tươi.

Trong hoảng hốt, Bạch Vũ không hiểu sao lại nghĩ tới Dạ Quân Mạc,

tại thời điểm không hay ho như vậy, nàng lại hi vọng Dạ Quân Mạc ở bên cạnh nàng, muốn ôm cổ hắn, tựa vào trong ngực hắn cái gì cũng không quan tâm. Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng đã không muốn buông tay hắn.

”Người đã ôm ta ngủ hai lần, chiếm nhiều tiện nghi như vậy, mau đến cứu ta đi chứ.” Bạch Vũ oán giận kêu gào, lấy ra hai viên Huyết Hoa Tham chữa thương còn sót lại trên người nuốt xuống.

Lúc Bắc La thư các bị thiêu rụi, Dạ Quân Mạc đang ở trong Hoàng cung đàm phán cùng Bắc La Quận Vương, hắn muốn Thượng Vực Vãn Thạch (thiên thạch thượng vực) trong tay Bắc La Quận Vương.

Trên thực tế đó là một khối đá niết bàn thuộc tính Hỏa, cho dù ở trên khu vực Bát Đại thế giới cũng cực kỳ hiếm thấy, một vị diện thấp bé như Vân Vũ Thần Châu căn bản không có khả năng tồn tại, nhưng trùng hợp lại có một khối như vậy rơi xuống khu vực của Bắc La.

Hỏa diễm trong Vãn Thạch đã bị Bách Lý gia lấy đi rồi, chính là Thượng Vực Thiên Hỏa lúc trước Bách Lý Vân Diễm làm bỏng Sa Hoàng, nhưng Vãn Thạch lại rơi vào trong tay Bắc La Quận Vương.

Bởi vì đá niết bàn sẽ khiến cho những gì chạm vào chúng bị đốt toàn bộ thành tro, không có cách nào di chuyển. Ngay lúc đó, Bắc La Quận Vương liền xây một cái mê cung ngầm thật lớn ngay tại chỗ để giữ gìn tảng đá.

Đã cách nhiều năm, ngoại trừ hoàng thất Bắc La, đã không còn ai biết mê cung kia ở đâu, đá niết bàn lại ở chỗ nào trong mê cung.

Dạ Quân Mạc ở trên Triệu hoán đại hội nhìn thấy Bách Lý Vân Diễm dùng Thượng Vực Thiên Hỏa nên chỉ biết Bắc La hắn sẽ có một cục đá niết bàn, hắn phi thường dứt khoát đưa ra yêu cầu muốn Vãn

Thạch kia.

Bắc La Quận Vương thật ra cũng không có gì luyến tiếc, Vẫn Thạch kia tuy nói là bảo vật trấn quốc, trên thực tế một chút chỗ dùng cũng không có, nằm ở dưới mặt đất vài trăm năm cũng không có người trông coi, là vật trân quý nhưng không dùng được thì cũng là đồ không tốt. Dạ Quân Mạc muốn, ngược lại Bắc La Quận Vương rất vui vẻ.

Một người vô cầu căn bản sẽ không có cách nào mượn sức, phải muốn gì đó mới được. Đương nhiên, hắn sẽ không tặng không cho Dạ Quân Mạc, nói như thế nào cũng là bảo vật trấn quốc, chung quy cũng phải đổi lại một cái nhân tình thật lớn.

Vì thế hắn làm bộ thập phần khó xử kể ra với Dạ Quân Mạc bảo vật trấn quốc của hắn quý giá cỡ nào, lúc trước vì bảo tồn tảng đá kia hao phí tâm huyết bao nhiêu, Bắc La coi trọng tảng đá chạm cũng không chạm vào được kia như thế nào.....

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nghe, cũng không nói chuyện.

Đá niết bàn trân quý hắn đương nhiên rõ ràng, là bảo vật 3000 năm mới xuất hiện một khối, cho dù lấy thiên tài địa bảo sang quý nhất trong thương khố của Vân Vũ Thần Châu cũng không đổi được, nhưng Bắc La Quận Vương đương nhiên không rõ ràng lắm thứ này quý giá, điều kiện khai ra cũng sẽ không quá cao, hắn đồng ý đáp ứng.

Chương 150: Vây khốn, san bằng hoàng cung (4)

Edit:V.O

Lúc này, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa trong Vương thành đánh gãy những lời lẽ nhảm của Bắc La Quận Vương. Tiếng động nổ tung oanh động toàn thành, ngay cả Hoàng cung cũng cảm thấy hơi hơi chấn động.

Bắc La Quận Vương hoảng sợ, đứng dậy nhìn thoáng qua phương hướng tiếng nổ phát ra, rất nhanh lại trấn định tự nhiên ngồi trở lại, tiếp tục nước miếng bắn tung tóe đàm luận với Dạ Quân Mạc chuyện Vãn Thạch.

Mày kiếm Dạ Quân Mạc nâng lên, động tĩnh lớn như vậy cũng không sai người đến hỏi, nếu không phải trái tim khoan dung thì chính là đã sớm biết chuyện gì xảy ra. Phương hướng tiếng nổ hình như là Bắc La thư các, vừa vặn hôm nay Bạch Vũ đi Bắc La thư các để xem sự phụ nàng.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh lùng, phân phó Âm Ưng, “Đi xem.”

”Vâng”

”Chờ một chút.” Bắc La Quận Vương ngăn Âm Ưng lại, chê cười nhìn về phía Dạ Quân Mạc, “Cũng không phải chuyện lớn gì, không nhọc đến Mạc Điện chú ý, chúng ta tiếp tục nói chuyện Vãn Thạch.”

”Vương thành nổ tung, không phải chuyện lớn?” Dạ Quân Mạc mắt

lạnh nhìn hần.

Sắc mặt Bắc La Quận Vương khế biến, thuận miệng bịa chuyện: “Có lẽ trường thi đấu đánh nhau tạo thành động tĩnh, trong trường thi đấu một khi tỷ thí đều không thu lại được, Công hội Triệu hoán sư xây dựng trường thi đấu ở Vương thành ta theo quy cách lớn nhất, có rảnh Bồn vương sẽ dẫn người đi xem.”

”Không cần.” Dạ Quân Mạc đứng lên muốn đi. Hần trăm phần trăm xác định Bắc La thư các bên kia đã xảy ra chuyện, Bắc La Quận Vương chẳng những không cảm kích còn không muốn cho hần tham dự vào, rất có khả năng liên quan tới Bạch Vũ.

”Ai! Mạc Điện, người đừng đi a, Vãn Thạch người không cần sao?” Bắc La Quận Vương nóng nảy.

Bắc Thần Phong lên kế hoạch hôm nay cưỡng bức lấy Bạch Vũ ở Bắc La thư các, vì để đảm bảo đạt được mục đích, Bắc La Quận Vương để cho Bách Lý Uy dẫn theo Cẩm Vệ Quân đến bên ngoài Thư các, nếu bất thành sẽ giết chết Bạch Vũ.

Nghe động tĩnh này hiển nhiên là sự tình không thành, đã động thủ đến nước này. Một khi đã như vậy, nhất định phải trừ bỏ Bạch Vũ sạch sẽ lưu loát! Không thể để cho Bắc La sử dụng, cũng không thể lưu lại cho Đông Nhạc.

Bạch Vũ đã được Vô Trần Cung tuyển làm đệ tử chính thức, qua một thời gian ngắn sẽ tiến vào Vô Trần Cung, dựa vào tốc độ tu luyện yêu nghiệt của nàng, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành tâm phúc đại họa của Bắc La.

Nếu bây giờ để cho Mạc Điện rời đi, khẳng định Bách Lý Uy sẽ không giết được Bạch Vũ, tất cả sẽ trở thành uổng phí, hần có nói gì

cũng phải giữ Mạc Điện ở lại.

Ám Ưng đi theo phía sau Dạ Quân Mạc, có chút chần chờ nói: “Nếu không để thủ hạ đi nhìn xem, Thánh quân vẫn nên ở lại tiếp tục nói chuyện với Bắc La Quận Vương đi, đá niết bàn đối với người rất quan trọng!”

Dạ Quân Mạc mắt diếc tai ngơ, bóng dáng cao ngạo lạnh lùng đã đi đến cửa cung điện.

”Mạc Điện, Mạc Điện, chờ.” Bắc La Quận Vương vội vàng đuổi tới cửa, cười cười lấy ra bản đồ, “Đây là bản đồ năm tòa mê cung kia mà tiền bối (lớp người đi trước) lưu lại cho ta, vì để thể hiện thành ý của Bản vương, bản đồ này liền giao cho Mạc Điện.”

Ám Ưng vui mừng khôn xiết, lập tức nhận lấy.

Bắc La Quận Vương chấp tay sau lưng, cười ôn hòa nói, “Nhưng có bản đồ này vẫn chưa đủ, còn phải biết địa điểm của mê cung mới được. Nhưng là thời đại lâu đời, những người lúc trước xây dựng mê cung đã chết hết, chỉ ghi lại vài nét bút ở trong những ghi chép lớn của Bắc La, không bằng Mạc Điện theo ta đi nhìn xem.”

Đôi mắt Ám Ưng trông mong nhìn Dạ Quân Mạc, hận không thể tóm lấy Dạ Quân Mạc tùy ý Bắc La Quận Vương.

Đây chính là đá niết bàn, cả vạn năm cũng không tìm được đá niết bàn, nhưng lại ở một vị diện thấp bé như vậy đưng phải, hơn nữa dễ như trở bàn tay, may mắn nghịch thiên như vậy, phải quý trọng cơ hội!

Nhưng Dạ Quân Mạc lại đi rồi, tiêu sái bỏ đi đầu cũng không quay lại.

Bắc La Quận Vương hỗn loạn đứng trong gió, không phải rất coi trọng khối Vãn Thạch này sao? Bây giờ lại không cần nữa! Chỉ vì đi cứu Bạch Vũ?

Chương 151: Vây Khốn, San Bằng Hoàng Cung (5)

Edit:V.O

Bắc La Quận Vương không biết Dạ Quân Mạc thật sự thích Bạch Vũ, theo biểu hiện của hắn trên Cung yến lần trước, hắn căn bản là người lãnh huyết tàn khốc, không gần nữ sắc, cứu Bạch Vũ phỏng chừng là vì Bạch Vũ là đệ tử được Vô Trần Cung lựa chọn, nếu như vậy nhất định cũng có đủ lý do có thể làm cho hắn ở lại.

Bắc La Quận Vương không để ý hình tượng gào thét đuổi theo, “Mạc Điện, chuyện của Bắc La Quận Quốc ta, người không cần can thiệp, về chuyện bảo vật trấn quốc của Bắc La, nếu bỏ lỡ cuộc nói chuyện hôm nay thì sẽ không còn chuyện gì để nói nữa.”

Dạ Quân Mạc mắt lạnh nhìn Bắc La Quận Vương, “Người đang uy hiếp ta?”

Thanh âm của hắn rất bình thản, lại hàn khí bức người, lộ ra một tia khinh thường. Con ngươi sâu không thấy đáy lạnh lùng, sát ý vô thanh vô thức từ đáy mắt chọt lóe lên rồi biến mất, khí thế sắc bén làm cho thiên địa vạn vật đều câm như hến, im lặng đáng sợ.

Cả người Bắc La Quận Vương cương cứng ngay tại chỗ, một cảm giác lạnh từ lòng bàn chân thẳng lên, hai chân như nhũn ra cơ hồ muốn ngồi phịch xuống, trơ mắt nhìn Dạ Quân Mạc biến mất trong tầm mắt, mới cảm giác mình được sống lại.

Ám Ưng đuổi theo Dạ Quân Mạc, vẻ mặt đau khổ, “Thánh quân, đá

niết bàn thật sự bỏ qua như vậy? Nó có thể làm cho thực lực của người khôi phục ít nhất năm thành!”

Thực lực năm thành! Thực lực năm thành của Thánh quân cũng đủ hủy diệt toàn bộ Vân Vũ Thần Châu!

Có đá niết bàn, có thể làm cho Triệu hoán thú Hỏa hệ của Thánh quân khôi phục được thực lực vốn có, quan trọng hơn là khôi phục thực lực có thể làm cho thân thể của Dạ Quân Mạc chuyển biến tốt, thân thể hấn bởi vì không khống chế được Linh khí sớm đã vỡ nát, khôi phục thực lực có thể khiến cho hấn có đủ năng lực khống chế được lực lượng trong cơ thể.

Thân thể Dạ Quân Mạc đã sắp không chống đỡ nổi nữa, nếu không khôi phục một ít thực lực để khống chế Linh khí thì liền xong rồi. Đá niết bàn không chỉ có thể dùng để tu luyện, còn có thể cứu được mạng của hấn!

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt trả lời, “Trở về tìm là được.” Đá niết bàn thì tính là cái gì? Có quan trọng hơn nữa cũng kém một sợi lông của Bạch Vũ!

Ám Ưng lệ rơi đầy mặt, chúng ta đã tìm một vạn năm ở Bát Đại thế giới cũng không có thu hoạch, Thượng Quan Vân Trần biết Dạ Quân Mạc cần đá niết bàn, những khối đá niết bàn mà hấn phát hiện được đều thu vào trong Sáng Thế Thần Điện, muốn tìm được một khối nói dễ hơn làm. Thật vất vả gặp được một khối, vậy mà người lại bỏ qua, ai.....

Bên trong Bắc La thư các, Bách Lý Uy dẫn Cẩm Vệ Quân tìm tòi trên thảm thư các đã bị thiêu hủy hơn phân nửa, lại không thu hoạch được gì, tức giận chửi ầm lên, “Hủy thư các này đi cho ta, có khoét xuống ba tấc đất cũng phải đào nàng ta ra đây cho ta! Ta cũng không

tin nàng ta còn có thể mọc cánh bay.”

”Vâng” mọi người lưu loát phá bỏ thư các, dù sao cũng đã gần như bị thiêu hủy, cũng phải phá đi xây lại.

Răng rắc răng rắc — —

Thư các sắp sụp đổ đột nhiên phát ra tiếng vang lung lay sắp đổ, uy áp khủng bố ùn ùn kéo đến, giống như trong vô hình có một bàn tay to bao phủ bọn họ, làm người ta có loại cảm giác sợ hãi không thể động đậy.

Dạ Quân Mạc đột nhiên xuất hiện ở bên trong đồng phế tích trong thư các, hắc bào ngạo nghễ giơ lên, quanh thân sát khí đáng sợ nhấc lên thiên địa phong vân, cuồng phong tàn sát bừa bãi, uy áp bốn phía toàn trường.

Tầm mắt của hắn đảo qua mọi người, dừng ở trên người Bách Lý Uy, lạnh như băng mở miệng: “Bạch Vũ, ở đâu?”

Sắc mặt Bách Lý Uy trắng bệch, bị ánh mắt nhìn chòng chọc khiến cả người hắn lạnh như băng, uy nghi miệt thị thiên hạ làm cho hắn có cảm giác mình như một con kiến tùy thời có thể bị bóp chết, miệng há ra lại không nói được một câu.

”Tìm được rồi! Cơ quan ở trong này.” Một Cẩm Vệ Quân bỗng nhiên vui mừng kêu lên, xốc lên một cửa ngăm, một đạo Lưu Hỏa nháy mắt bay ra, đánh hắn bay ra ngoài.

Dạ Quân Mạc lập tức phi thân qua, lực lượng khủng bố từ trên người hắn vọt ra, âm âm khuếch tán ra, đẩy lui toàn bộ người chung quanh ra ngoài.

Chương 152: Vây Khốn, San Bằng Hoàng Cung (6)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc đi vào cửa mật thất, liền thấy bên trong mật thất mờ tối nhỏ hẹp, sắc mặt Bạch Vũ tái nhợt tựa vào Bạch Tử Quỳnh bên cạnh, máu đỏ tươi rơi trên người, đập vào mắt đều là màu đỏ chói mắt.

Trái tim Dạ Quân Mạc bị nắm thật chặt, cơn tức giận cuồng bạo từ trên người hấn ầm ầm khuếch tán ra, sát ý lạnh thấu xương càn quét Vương thành!

Người hấn nâng niu trong lòng thế nhưng lại bị người ta đá thương thành như vậy, hiện tại hấn chỉ muốn giết người! Một tay hấn kéo Bạch Vũ tiến vào trong lòng, đau lòng lau vết máu trên mặt nàng, gằn từng tiếng tuyên phán: “Tất cả các người đều đáng chết!”

Sát ý tràn ngập, mỗi chữ mỗi câu đều khiến cho không khí đông kết lại, giọng điệu cuồng ngạo, mở miệng đòi tiêu diệt hơn trăm Triệu hoán sĩ bọn họ, nhưng không ai dám không tin.

Mặt Bách Lý Uy xám như tro tàn, tay chân lạnh như băng, hấn chỉ muốn giết Bạch Vũ để trút giận cho nữ nhi mà thôi, nhưng hấn không nghĩ chọc tới Dạ Quân Mạc!

Thần ảnh tuấn mỹ vô song trước mắt này, ngạo mạn ngất trời lại giống như ác mộng khắc ở trong đầu hấn, khí thế lật tay có thể hủy thiên diệt địa giống như lực lượng ngàn cân đặt trên người hấn, một

cảm giác sợ hãi tử vong bao trùm trong đầu của hắn.

Hắn không tự chủ được muốn trốn chạy, cố gắng trấn định rống giận, “Vô Trần Cung không có quyền lợi can thiệp vào việc nội bộ của Lục quốc, người không thể giết người lung tung!”

”Vô Trần Cung thì tính là gì? Ta muốn giết người không ai có thể ngăn cản!” Dạ Quân Mạc cười lạnh, một ngọn lửa màu lam âm u từ trên trời giáng xuống, giống như thiên phạt buông xuống, uy thế ngập trời nghiền áp vạn vật.

Đồng tử Bách Lý Uy co rụt lại, thân hình bạo lui, đẩy toàn bộ người bên cạnh ra che ở trước người.

Ầm ầm — —

Bắc La thư các hoàn toàn trở thành một đồng phế tích, hỏa diễm khủng bố càn quét Vương thành, san thành nửa tòa thành trì thành bình địa!

Hơn trăm Triệu hoán sĩ chết hơn phân nửa, người còn sống cũng bị trọng thương ngã xuống đất. Bách Lý Uy gian nan tránh được một kiếp, máu khô đầy người đứng lên, hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quân đội Triệu hoán sĩ tinh nhuệ nhất Bắc La vậy mà bị một người đánh cho thảm bại! Chỉ với một chiêu Linh thuật mà thôi, người ta ngay cả Triệu hoán thú cũng còn chưa có gọi ra, liền hủy diệt nửa tòa thành!

Hắn sao còn dám ở lại, dẫn theo đội nhân mã còn lại rất nhanh trốn vào Hoàng cung, giống như chỉ cần trễ một bước mạng sẽ không còn.

Bạch Vũ chớp mắt một cái, nhìn nam nhân đang ôm nàng. Dung nhan phía bên mặt tuấn mỹ của hắn có vẻ tức giận thâm trầm, giống như bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ sắc bén bức người, Bạch Vũ mệt mỏi không yên dần trầm tĩnh lại, an ổn tựa vào vai hắn, ngăn người nhìn.

Lúc Dạ Quân Mạc cúi đầu liền thấy đôi mắt như nước trong suốt của Bạch Vũ nhìn hắn chăm chú, hiện lên một chút phẫn hồng. Khóe miệng của hắn gợi lên một chút tà mị, “Có chịu được nữa không? Ta mang nàng đi chữa thương.”

”Ta vẫn còn tốt, nhưng sư phụ, bà ấy bị Bắc La trói buộc bằng kế ước lời hứa, ta muốn mau chóng tìm được Huyết Châu Tử được ngưng tụ ra lúc kế ước!” Bạch Vũ cầm lấy vạt áo Dạ Quân Mạc, lo lắng nhìn Bạch Tư Quỳnh hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc trầm xuống, ôm chặt Bạch Vũ, “Ta mang nàng đi tìm.”

Trong đại điện Hoàng cung Bắc La, Bách Lý Uy mang theo tàn binh bại tướng thật vất vả trở lại, chặt vật bảm báo tình huống cho Bắc La Quận Vương.

Bắc La Quận Vương nghe nói Bắc Thần Phong đã chết, một chút sức lực cũng không còn, suýt nữa đã bất tỉnh, Bắc Thần Phong là nhi tử có bản lĩnh nhất của hắn, là người thừa kế hắn khổ tâm bồi dưỡng!

”Thần Phong chết như thế nào, hắn chết như thế nào?” Bắc La Quận Vương hai mắt đỏ bừng nắm lấy Bách Lý Uy rống giận.

”Là Bạch Vũ giết hắn, lúc vi thần đến Tam hoàng tử đã chết.” Bách

Lý Uy trợn mắt nói dối, đem lỗi của mình vớt đi sạch sẽ.

Chương 153: Vây Khốn, San Bằng Hoàng Cung (7)

Edit: V.O

”Bạch Vũ, lại là Bạch Vũ! Hỗn đản!” Bắc La Quận Vương phẫn nộ ném đi cái bàn trước mặt, chỉ vào Bách Lý Uy mắng to: “Người sao lại không có giết nàng ta? Sao lại không loạn đao chém chết vứt ra ngoài cho chó ăn?! Người dẫn theo người nhiều như vậy, còn giết không được một mình Bạch Vũ?”

”Quận Vương bớt giận, vốn đã nắm được rồi, nhưng là..... Mạc Điện lại đến.” Sau đó liền đến phiên bọn họ chạy trốn chết, nhớ tới ngọn lửa âm u màu lam kia, trong lòng hắn liền sợ hãi, không bao giờ muốn nhìn thấy thêm một lần nữa.

Bắc La Quận Vương giận quá hóa cười, đôi mắt giống như độc xà âm lãnh híp lại, “Mạc Điện, tốt lắm! Tốt lắm! Triệu tập những Triệu hoán sư có trong Vương thành cho ta, bao gồm thị vệ thủ thành và hai trăm Cẩm Vệ Quân còn lại, Bỏ vương muốn giết chết Bạch Vũ báo thù thay nhi tử ta!”

Bách Lý Uy quá sợ hãi, nghiêm trọng hoài nghi Bắc La Quận Vương căn bản không nghe thấy lời hắn nói, “Quận Vương, Bạch Vũ là được Mạc Điện cứu đi.”

”Vậy ngay cả Mạc Điện cũng giết! Nếu Vô Trần Cung có hỏi tới tự ta có biện pháp giải thích.” Bắc La Quận Vương bất chấp nói.

Khóe miệng Bách Lý Uy trực tiếp co rút, hắn tin Bắc La Quận Vương

có biện pháp giải thích với Vô Trần Cung, nhưng hắn không tin Bắc La Quận Vương có khả năng đánh bại Mạc Điện. Uy lực hỏa diễm Linh thuật của Dạ Quân Mạc cho dù là Vô Trần Cung chủ có đột phá thành Triệu hoán sư thì cũng kém hơn, nhiều thêm vài người thật sự có thể dùng được sao?

”Quận Vương, xảy ra chuyện lớn rồi!” Lúc này, một người hầu té nhào xông tới, “Mạc Điện dẫn theo Bạch Vũ từ cửa phía Đông vọt vào Hoàng cung, phá hủy Đông Cung!”

”Cái gì? Bốn vương còn chưa đi tìm hắn, ngược lại hắn tự mình tìm tới cửa, dám làm càn ở trong Hoàng cung của Bốn vương. Cho là có Vô Trần Cung làm chỗ dựa thì không đem Bốn vương để vào mắt?” Bắc La Quận Vương từ từ đứng lên, rống giận với Bách Lý Uy, “Người còn sống sờ ở đây làm gì? Còn không mau đi truyền lệnh hộ giá! Mạc Điện và Bạch Vũ tất cả đều giết hết cho ta!”

”Vâng” con người Bách Lý Uy đen tối không rõ, mặc dù có chút bất an, nhưng vẫn vội vã rời đi.

Đợi đến lúc hắn vô cùng lo lắng dẫn người chạy về Hoàng cung, Dạ Quân Mạc đã hủy diệt năm tòa cung điện, một nửa Hoàng cung bị san thành bình địa. Thủ vệ hoàng cung có hơn phân nửa là Triệu hoán sĩ, thực lực không kém hơn so với Cẩm Vệ Quân bao nhiêu, nhưng hoàn toàn không ngăn được Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nói mang Bạch Vũ đi tìm Huyết Châu, Bạch Vũ nghĩ hắn sẽ lặng lẽ tìm kiếm bên trong Hoàng cung, hoặc là nghĩ biện pháp tìm Bắc La Quận Vương giáp mặt hỏi chuyện. Ai biết Dạ Quân Mạc lại không kiên nhẫn như vậy, đến mỗi chỗ đều trực tiếp ra tay hủy diệt. Bên trong một mảnh phế tích, vật gì cũng không thể giấu được.

Bạch Vũ đầu đầy hắc tuyến, không biết nên nói cái gì.

Tìm đồ vật như vậy thật là đủ bá đạo, nhưng nàng thích, Bắc La Quận Vương không giao đồ ra liền san bằng Hoàng cung!

Nhưng người ngày càng đến càng nhiều, toàn bộ thủ hạ Triệu hoán sư có tác dụng của Bắc La Quận Vương đều đến đây, hơn nữa Cẩm Vệ Quân và thủ vệ Vương thành, ước chừng có hơn năm trăm người. Mà Dạ Quân Mạc chỉ dẫn theo nàng và Âm Ưng, nàng còn bị thương không nhẹ.

Bạch Vũ có chút lo lắng nắm chặt quần áo Dạ Quân Mạc, “Không bằng chúng ta đi về trước đi.”

Dạ Quân Mạc cúi đầu nhìn ánh mắt lo lắng của Bạch Vũ, cười một tiếng, ý cười cực kỳ dịu dàng đảo qua trong đáy mắt, “Lo lắng cho ta?”

Bạch Vũ trịnh trọng gật đầu, “Ừ, ta vì sư phụ mà sốt ruột, nhưng ta cũng không muốn người vì ta mà gặp chuyện không may. Bắc La Quận Vương gần như dẫn toàn bộ tinh anh của Bắc La đều đưa tới, chúng ta đánh không lại, vẫn là nhanh đi đi.”

Người ta người đông thế mạnh, một người đánh không lại nhiều người, đánh không lại thì chạy, Bạch Vũ tuyệt không cảm thấy có cái gì mất mặt.

”Hừ! Hiện tại còn muốn chạy, không còn kịp rồi!” Bắc La Quận Vương được một đám thị vệ vây quanh đột nhiên đi tới, vẻ mặt hận ý.

Chương 154: Vây khốn, san bằng Hoàng cung (8)

Rống — —

Hơn trăm Triệu hoán thú đồng thời phát ra tiếng rống giận, tiếng hô đình tai nhức óc, quanh quần trong Vương thành, đại quân bách thú (trăm con) khí thế hào hùng giống như có thể đem thiên quân vạn mã đập thành thịt nát.

Bắc La Quận Vương đặc ý nhếch miệng, “Có nghe thấy không, hiện tại chung quanh đều là người của Bắc La Quận Quốc ta, ngay cả một con ruồi cũng đừng mong bay ra được! Người Bồn vương muốn giết là Bạch Vũ, nếu Mạc Điện giao nàng ta ra đây, Bồn vương nể mặt mũi của Vô Trần Cung có thể không cùng người so đo tội danh hủy hoại Hoàng cung.”

Tuy rằng đã nghĩ tới sẽ diệt trừ luôn cả Mạc Điện, nhưng sau lưng Mạc Điện dù sao cũng là Vô Trần Cung, có thể không giết vẫn là không giết.

Mặt Dạ Quân Mạc không chút thay đổi, bị mấy trăm Triệu hoán thú vây quanh giống như triều bái (lạy chầu (vua)) vương giả, khí thế cao ngạo tôn quý không hề giảm, lạnh lùng liếc nhìn Bắc La Quận Vương, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt.

Bắc La Quận Vương chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, nhìn thấy trong mắt Dạ Quân Mạc rõ ràng là không chấp nhận, lửa giận từ đáy lòng hẩn chạy thẳng lên.

Bạch Vũ có chút suy yếu tựa vào người Dạ Quân Mạc, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Bắc La Quận Vương, “Huyết Châu Tử được ngưng tụ ra của kế ước lời hứa ở đâu?”

“Đã đến lúc này rồi, ngươi còn muốn giải trừ kế ước cho Bạch Tử Quỳnh, thật đúng là một đồ đệ tốt. Đáng tiếc bà ta đời này đều phải thành thành thật thật trung thành với Bản vương.” Bắc La Quận Vương trào phúng hừ lạnh, “Viên châu kia sau khi ngưng tụ ra ta đã hủy đi rồi, biết nó có thể giải trừ kế ước ta làm sao có thể giữ lại được.”

Khuôn mặt tái nhợt của Bạch Vũ nhất thời âm trầm. Huyết Châu của kế ước lời hứa chỉ dùng để giải trừ và sửa đổi kế ước, người bình thường đều giữ lại, để sửa đổi nội dung lời hứa.

Bắc La Quận Vương vì không muốn cho Bạch Tử Quỳnh rời đi vậy mà đem nó hủy đi rồi! Huyết Châu Tử chỉ phải dựa theo nghi thức tiêu hủy mới có thể giải trừ kế ước, tùy tiện hủy diệt thì sẽ không có hiệu quả. Không có Huyết Châu Tử, chẳng lẽ đời này sư phụ phải đeo gông xiềng kế ước trên lưng không thể giải thoát?

Bắc La Quận Vương nhìn sắc mặt Bạch Vũ khó coi, hung ác cười to, “Bây giờ ngươi nên lo lắng cho chính ngươi một chút đi, ngươi giết Thần Phong, hôm nay ta nhất định phải để ngươi đền mạng, ai cũng đừng mong ngăn cản! Chờ đến lúc sư phụ ngươi không còn tác dụng, ta cũng sẽ đưa bà ta đi xuống gặp ngươi. Chúng tướng sĩ nghe lệnh, giết ba người bọn họ!”

Đại Quân bách thú sớm đã chờ không kiên nhẫn vội vàng từ bốn phương tám hướng đánh tới, chấn động khiến mặt đất run rẩy từng trận.

Dạ Quân Mạc dìu thất lưng Bạch Vũ, để cho nàng tựa vào lồng ngực

hắn, vân đạm phong khinh hỏi: “Sợ sao?”

Bạch Vũ nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú bình tĩnh như pho tượng của hắn, nháy mắt mấy cái, “Vốn đang có chút, hiện tại không có cảm giác gì.” Nhìn người như vậy, hình như cũng không phải chuyện lớn gì.

Đối với Dạ Quân Mạc mà nói quả thật không phải chuyện lớn gì, hắn thậm chí cũng không có ra tay.

Ám Ưng tiến lên từng bước, bóng dáng bao phủ trong bóng đêm phóng xuất ra sát ý đáng sợ, Hắc Ưng giương một cánh cơ hồ che nửa bầu trời, từ ranh giới tới tận cuối chân trời, phát ra một tiếng kêu to chói tai mà cao ngạo.

Tiếng kêu lớn này giống như mệnh lệnh của vương giả, uy áp bá đạo ầm ầm áp chế. Tất cả Triệu hoán thú đều cảm thấy lạnh run, phủ phục trên mặt đất không thể động đậy. Triệu hoán sư hơi yếu một chút nhất thời bị ép quỳ trên mặt đất không dậy nổi, lạnh lẽo cả người truyền khắp toàn thân, hoảng sợ không rét mà run.

Đây rốt cuộc là Triệu hoán thú mấy giai, lại có uy áp kinh khủng như thế? Bốn Triệu hoán thú cường đại nhất trên Vân Vũ Thần Châu cũng không đạt được mức độ trấn áp bách thú như vậy!

Bắc La Quận Vương hít một hơi khí lạnh, quả nhiên cường đại, chỉ sợ....., nhưng chỉ bằng một Triệu hoán thú cũng muốn đối nghịch với toàn bộ Bắc La Quận Quốc, tuyệt đối không có khả năng!

Chương 155: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (1)

“Mau, mau giết chết bọn họ!” Bắc La Quận Vương nghiêng răng nghiêng lợi rống giận.

Vẻ mặt mọi người đau khổ, bọn họ cũng muốn, nhưng Triệu hoán thú của mình đã bị dọa đến run rẩy, lấy cái gì đi chiến đấu, dựa vào Linh thuật của chính mình sao?

Bọn họ còn chưa có hành động, bóng dáng đơn độc của Hắc Ưng đã di chuyển, lao xuống dưới, hình thể khổng lồ lật mình quét qua tất cả, cánh chim sắc bén giống như thanh kiếm sắc nhọn thu gặt sinh mệnh, trận hình vây quanh của Bắc La nhất thời hỗn loạn bỏ chạy, đá thương, bị thương.

“Hỗn đản! Hỗn đản! Bách Lý Uy đâu? Hắc thống lĩnh quân đội như thế nào?” Bắc La Quận Vương tức giận sôi lên. Triệu hoán thú của Bắc La Quận Vương bị thương trong hỗn loạn, lùi bước không dám tiến lên.

Bắc La Quận Vương cũng là Triệu hoán sư đỉnh cấp, là cường giả số một số hai ở Vân Vũ Thần Châu, vì sao ở trước mặt Dạ Quân Mạc lại cảm thấy mình hèn mọn giống như hạt bụi, tại sao một kích cũng không chịu nổi?

“ Từ lúc đại điều xuất hiện đã không thấy Bách Lý tướng quân, tìm khắp nơi cũng không thấy” Hộ vệ hoảng hốt bẩm báo.

“Cái gì! Bách Lý Uy dám lâm trận bỏ chạy?” tâm tình của Bắc La

Quận Vương đã không thể dùng phần nô để hình dung, hấn tức giận đến sắp hộc máu.

Bá — —

Uy áp khủng bố nghênh diện đánh tới, nháy mắt đánh toàn bộ hộ vệ bên cạnh Bắc La Quận Vương bay ra ngoài. Dạ Quân Mạc dẫn Bạch Vũ đi đến trước mặt của hấn, Bạch Vũ không nói hai lời, hỏa diễm chói mắt đổ ập vào người Bắc La Quận Vương.

Bắc La Quận Vương bị uy áp cường đại tản mát ra từ trên người Dạ Quân Mạc ép tới không còn khả năng công kích, căn bản trốn không được, cuống quít kéo Linh khí toàn thân lên chống đỡ vẫn bị đánh cho thiếu chút nữa hộc máu, giống như quả bóng cao su lật mình vài cái rồi té ngã, đâm vào một đồng đồ nát.

“Người làm càn! Không muốn mạng của sư phụ người nữa sao?” Bắc La Quận Vương run run tựa vào cạnh tường, vương bào màu vàng sáng bị đốt cháy đen, dính đầy bụi đất và vết máu, có vẻ chật vật không chịu nổi.

“Vì sư phụ ta, mới phải giết người! Người chết, khế ước cũng được giải!” trong mắt Bạch Vũ hiện lên một chút sắc bén.

Vốn khế ước nô bộ của Bạch Tử Quỳnh chính là nhiều thế hệ hiệp ước của huyết mạch này, giết Bắc La Quận Vương cũng vô dụng, trừ phi tiêu diệt tất cả huyết mạch hoàng thất Bắc La. Nhưng khế ước lời hứa không có huyết mạch trói buộc, chỉ cần chủ khế ước chết đi, khế ước cũng có thể được giải trừ.

Nếu Bạch Vũ đoán không lầm, thì chính là Bạch Tử Quỳnh khế ước với Bắc La Quận Vương, nếu không có Huyết Châu Tử, cũng chỉ có thể xử lý Bắc La Quận Vương.

Mặt Bắc La Quận Vương xám như tro tàn, cả người lạnh như băng. Hắn thần không biết quỷ không hay nâng cấp kế ược trên người Bạch Tử Quỳnh thành kế ược lời hứa, khống chế được tư tưởng của bà, muốn cho bà nhả nhục dốc sức cả đời.

Ai biết Bạch Tử Quỳnh lại nuôi một đồ đệ tốt, ngược lại hắn vì vậy mà phải chết, hắn đây là đã tạo nghiệt gì? Sớm biết vậy sẽ không mạnh mẽ giữ lại Bạch Tử Quỳnh, chung quy thả Bạch Tử Quỳnh đi so với mất mạng cũng tốt hơn.

Nhìn hòa diễm diễm lệ vọt ra trên tay Bạch Vũ, lần đầu tiên hắn cảm thấy tử vong cách hắn gần như vậy, hắn hối hận đến ruột cũng biến thành màu xanh, cà lăm cầu xin tha thứ: “Bạch Vũ, ta thả Bạch Tử Quỳnh đi, ta cam đoan sẽ không mệnh lệnh Bạch Tử Quỳnh làm bất cứ một chuyện gì nữa, kế ược có hay không cũng đều giống nhau.....”

“Ta tin ngươi? Sư phụ ta dốc sức cho ngươi nhiều năm như vậy, ngươi lấy đi dược liệu của bà ấy, muốn bà ấy chữa bệnh, lại không lúc nào là không nghĩ bà ấy phải chết, tất cả chuyện nguy hiểm đều giao cho bà ấy làm. Mười năm nay bà ấy đã bị trọng thương ba lần, gãy chân hai lần, nếu không bà ấy y thuật cao siêu, đã sớm trở thành một người tàn phế. Lần này có nói cái gì thì ta cũng sẽ vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn!” Bạch Vũ cũng không vì vậy mà thay đổi.

Mặt Bắc La Quận Vương đỏ lên, cũng không trả lời, vừa sợ hoảng chuyển về phía Dạ Quân Mạc: “Mạc Điện, Mạc Điện ngươi cứu ta. Không phải ngươi còn muốn bảo vật trấn quốc của Bắc La sao? Giết ta thì sẽ không còn ai biết tông tích nữa!”

Chương 156: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (2)

Bạch Vũ sững sờ một chút, nhìn về phía Dạ Quân Mạc, “Bảo vật trấn quốc của Bắc La là cái gì?”

Lúc trước nàng có nghe Bắc Thần Phong nói Dạ Quân Mạc vì bảo vật trấn quốc của Bắc La nên mới đàm phán với Bắc La Quận Vương, Dạ Quân Mạc quả thật rất cần cái này.

Dạ Quân Mạc hạ mắt, không chút để ý nói, “Một viên Vẫn Thạch mà thôi.”

Hắn tùy ý vung tay áo, sắc mặt Bắc La Quận Vương đột nhiên bắt đầu biến xanh, giống như bị bóp cổ thống khổ xoay tới xoay lui.

Bạch Vũ vừa thấy biết hắn đã trúng độc, Dạ Quân Mạc tùy ý vung tay lên đã lặng yên không một tiếng động rắc độc phấn.

“Người, người đừng đi, ta cho người biết, mê cung cất giữ bảo vật trấn quốc ngay tại đầu phía Tây của Bắc La Quận Quốc, trong núi An Khê, bản đồ được ghi lại trong lịch sử thường niên của Bắc La, tảng đá rách kia kỳ thật một chút chỗ dùng cũng không có, đụng tới sẽ bị chết cháy, người cũng sẽ bị chết cháy, ha ha.....” Bắc La Quận Vương kéo cổ họng gào thét, đôi mắt trợn thật lớn, giống như lâm vào ảo giác.

Dạ Quân Mạc bỏ lại Bắc La Quận Vương, nhìn về một đồng bộ sách được chuyển ra từ Bắc La thư các.

Bắc La Quận Vương vùng vẫy một lúc, mở to mắt tắt thở, trên người tản ra ánh sáng đỏ như máu, đó là ánh sáng tiêu tán ấn ký kế ước, là giải trừ kế ước lời hứa.

Bạch Vũ nhẹ nhàng thở ra, không nói gì co rút khóe miệng. Nghe nói Độc sư đều tâm ngoan thủ lạt, giết người vô hình, quả nhiên là tàn nhẫn vô hình..... Hỏi ra được tin mình cần còn nhân tiện độc chết Bắc La Quận Vương, sạch sẽ lưu loát, nàng muốn động thủ cũng không kịp.

Bạch Vũ yên lặng ở trong lòng cho Dạ Quân Mạc một cái khen ngợi.

Bắc La Quận Vương vừa chết, quân đội Bắc La càng chống đỡ không được, vốn tướng quân bỏ chạy cũng đã như rấn mất đầu, hiện tại Quận Vương cũng chết, còn ở lại làm gì? Hơn trăm Triệu hoán sư lập tức giải tán, ngay cả đệ tử hoàng thất cũng bỏ chạy.

Lực lượng tinh nhuệ nhất Bắc La hao tổn hơn phân nửa, cường giả chống đỡ Bắc La – Bắc La Quận Vương cũng đã chết, mà ngay cả Hoàng cung cũng trở thành một mảnh phế tích, nơi cường giả vi tôn, thực lực tối thượng trên Vân Vũ Thần Châu đã định trước bị diệt quốc.

Bạch Vũ thu hồi Lưu Hỏa, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, Linh khí ở trong Linh mạch chạy tán loạn, rất không thoải mái.

Dạ Quân Mạc tìm được sách mình cần, quay đầu nhìn thấy sắc mặt Bạch Vũ khó coi, trong mắt hiện lên một tia khẩn trương không dễ phát hiện, “Nhu thế nào, thương thế chuyển biến xấu?”

“Không phải.” Bạch Vũ nhìn Dạ Quân Mạc, khuôn mặt đau khổ, “Có thể là ta muốn đột phá.....”

Mới vừa nói xong, Linh khí không chịu được khống chế thoát ra khỏi linh mạch, linh mạch Bạch Vũ giống như bị xé rách đau đến mức bất tỉnh.

Dạ Quân Mạc đỡ lấy Bạch Vũ, ôm vào lòng, đáy mắt hiện lên một tia ảo não.

Hắn cho Bạch Vũ uống rượu trái cây mang từ Thượng vực đến chính là muốn giúp Bạch Vũ đột phá, nhưng thời cơ đột phá này cũng không khỏi quá chậm.

Linh mạch Bạch Vũ bị thương nặng, cho dù dùng dược liệu chữa thương cũng không có khả năng lập tức khỏi hẳn, nhưng Bạch Vũ lại thăng cấp từ Triệu hoán sĩ đột phá đến Triệu hoán sư, linh khí phá lệ ngang tàng.

Linh mạch bị thương không thể ngưng tụ linh khí, đừng nói là thăng cấp thành công, nói không chừng còn có thể khiến cho toàn bộ linh mạch bị phế bỏ.

“Thánh Quân.” Âm Ưng thu hồi bóng dáng Hắc Ưng, đi tới.

“Người giải quyết tốt hậu quả.” Dạ Quân Mạc bỏ lại một câu, ôm lấy Bạch Vũ rời đi.

Âm Ưng rơi lệ đầy mặt đứng ở trong gió. Được rồi, làm thuộc hạ không phải là lúc chủ tử không rảnh giúp hỗ trợ xử lý một đồng chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi? Nhưng hắn là một thị vệ bên người, luôn đơn độc bị bỏ lại như vậy thật sự được không?

Quả nhiên sau khi Thánh Quân tìm được Bạch Vũ trong ánh mắt cũng chỉ có Bạch Vũ, đáng tiếc người ta còn không nhớ tới người.

Chương 157: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (3)

Dạ Quân Mạc mang Bạch Vũ đi vào Công hội Triệu hoán sư, trước khi đến hoàng cung Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ đã đưa Bạch Tử Quỳnh đến nơi này thu xếp ổn thỏa.

Thương trưởng lão thấy Bạch Vũ hôn mê trong lòng Dạ Quân Mạc, chấn động, “Đây là làm sao vậy?”

“Lập tức đi lấy Huyết Hoa Tham và Thất Tinh Linh Chi đến đây, năm càng cao càng tốt.” Dạ Quân Mạc lạnh lùng phân phó. Huyết Hoa Tham là dược liệu trị nội thương, Thất Tinh Linh Chi là dược liệu tẩm bổ linh mạch thường gặp nhất, đều là thứ Bạch Vũ hiện tại cần.

Thương trưởng lão không dám hỏi nhiều, lập tức đi lấy.

Dạ Quân Mạc đặt Bạch Vũ yên ổn trên giường, xem xét mạch đập của nàng một chút. Tình trạng của nàng không tốt lắm, linh khí vốn nên tụ tập ở linh mạch không thể thu hồi, ngược lại chạy tán loạn trong cơ thể.

Linh khí cũng không đủ, linh mạch không thể tăng trưởng. Bạch Vũ ở trong hôn mê cũng rất cố gắng tụ lại linh khí, nhưng linh mạch bị hao tổn, Tiểu Thanh cũng còn chưa khôi phục, không giúp được nàng, chỉ có một số ít linh khí chảy vào linh mạch, hoàn toàn không đủ.

Dạ Quân Mạc lấy dược liệu trên tay Thương trưởng lão, đập nát toàn bộ, hòa với rượu trái cây đút cho Bạch Vũ. Hắn nâng Bạch Vũ dậy, để cho nàng tựa vào lồng ngực mình, nhẹ nhàng ôm nàng.

Hắn không có biện pháp giúp Bạch Vũ khống chế linh khí, nhưng hắn có thể chuyển linh khí của mình sang cho Bạch Vũ. Nhưng lần này nhất định phải chống đỡ đến khi Bạch Vũ thăng cấp xong mới có thể ngừng lại.

Linh mạch Bạch Vũ không phải là linh mạch bình thường, là linh mạch Ngũ hệ. Nàng vốn là Nữ vương duy nhất của thế giới này, cho dù là thiên địa cũng phải vâng theo ý chỉ của nàng, linh mạch của nàng thăng cấp cần có linh khí cực kỳ khủng bố.

Nhưng Dạ Quân Mạc cho, chậm rãi chuyển linh khí vào trong linh mạch Bạch Vũ.

Đại lượng linh khí dũng mãnh tiến vào, sắc mặt Bạch Vũ rất cực bắt đầu chuyển biến tốt, linh mạch bắt đầu dần dần tăng trưởng, ý thức vô tri vô giác của nàng lại bắt đầu lâm vào giấc mộng.

“Người không muốn ăn cá, chúng ta đi tìm chút món ăn thôn quê đến ăn.....” Nàng giống như con mèo nhỏ hừ hừ vài tiếng, thầm thì nói mớ.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc lóe lên một chút, mâu quang càng phát ra thâm trầm. Đây là Bạch Vũ nhớ tới trí nhớ vạn năm trước, là trí nhớ lúc nàng vừa dẫn theo hắn tiến không gian Sáng Thế Thần.

Trong con người băng lãnh của hắn toát ra ấm áp hiếm thấy, cả người nhu hòa rất nhiều, hàn khí trên người vạn năm không thay đổi vào giờ khắc này giống như lặng yên tan biến.

Hắn nhớ rõ khi đó, hắn cũng Bạch Vũ đi vào không gian Sáng Thế Thần, xuất hiện trước mắt là một mảnh thế ngoại đào nguyên giống như tiên cảnh, trời trong xanh, màu xanh hoa cỏ, nước chảy, rừng

rậm, thực vật kỳ dị, toà nhà hình tháp cao vút trong mây.

Vừa tiến vào không gian, tất cả mọi mệt và áp lực lúc trước đều trở thành hư không, linh khí nồng đậm làm cho người ta thần thanh khí sáng, tinh thần gấp trăm lần.

Bạch Vũ lôi kéo hẳn đi dạo ở khắp nơi trong không gian, còn dẫn hẳn vào tháp Ngũ Hành trong truyền thuyết. Truyền thuyết trong tháp Ngũ Hành có tất cả tri thức và bí mật của thế gian này, bất luận kẻ nào chỉ cần có thể lĩnh ngộ một hai, có thể vượt qua phần lớn người trong thế gian.

Một nơi thần thánh mà quý dị bí mật như vậy, Bạch Vũ tùy tiện lôi kéo hẳn đi vào, “Nói cho người biết, trừ người ra ta chưa từng mang người khác tới, Liên tỷ tỷ và cô cô cũng đều chưa từng.”

Dạ Quân Mạc nhíu mày, “Người không sợ ta sẽ rình coi cái gì sao?”

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, “Người vì sao phải rình coi? Người có thể quang minh chính đại coi.”

Dạ Quân Mạc: “.....”

Trong tháp Ngũ Hành cực kỳ giống một tàng thư lâu, có một giá sách cao đến nhìn không thấy đỉnh, trên giá sách dựa theo thể loại và mức độ nội dung chia làm tám mươi mốt khu vực, độ dày của bộ sách được sắp xếp không đồng nhất.

Dạ Quân Mạc tiện tay rút ra một quyển từ trong thể loại sách tu luyện, trên mặt bìa không có tên, mở ra vừa thấy, bên trong lại trống không, một chữ cũng không có.

Chương 158: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (4)

Khó trách Bạch Vũ không sợ hấn xem, thì ra những thứ kia không phải dễ dàng xem được như vậy.

Dạ Quân Mạc thử dùng linh khí lướt qua quyển sách, nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Bạch Vũ đi lại đây, tò mò hỏi: “Người muốn xem cái gì?”

“Cái gì?” Dạ Quân Mạc khó hiểu.

“Người luôn luôn muốn biết đến chuyện gì đó? Bằng không ôm sách xem cái gì đấy?” Bạch Vũ nghiêng đầu, “Thiên hạ nhiều tri thức và bí mật như vậy, vài quyển sách như vậy sao viết hết được, chỉ có trong lòng người muốn biết gì đó mới có thể biểu hiện ở trong sách.”

Dạ Quân Mạc hiểu rõ, nghĩ về chủng loại Triệu hoán thú, bộ sách trống không trên tay quả thực biến thành một quyển sách tranh Triệu hoán thú. Cùng một nội dung, muốn biết càng nhiều thì sẽ lấy những bộ sách từ đầu đến cuối, bộ sách càng ở chỗ cao càng cho thấy toàn bộ nội dung, càng sâu khắc.

Dạ Quân Mạc nhìn Bạch Vũ chăm chú, “Rốt cuộc người có biết ta là người Âm Dạ Đế Quốc hay không?”

Dẫn hấn tiến vào không gian Sáng Thế Thần, vào tháp Ngũ Hành, bí mật của tháp Ngũ Hành cũng dễ dàng nói cho hấn biết, hấn không biết nên nói Bạch Vũ là không có mắt nhìn hay là quá đơn thuần, đơn

thuần tin kẻ địch.

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, ta biết, nhưng nơi này cũng không có cái gì không thể nhìn, bộ dạng người giống như nhìn ngốc tử nhìn ta là có ý tứ gì?

Bạch Vũ không vui trừng lại, “Người không phải đáp ứng chơi với ta sao? Chẳng lẽ còn tính hại ta?”

Trong mắt Dạ Quân Mạc hiện lên một tia xúc cảm nói không rõ, trầm mặt không nói chuyện.

“Nếu người không muốn đọc sách, chúng ta cùng đi ăn cơm, ta làm cá cho người ăn.” Bạch Vũ xoa bụng, có chút đói bụng.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc co rút, cắn răng nói: “Có thể không ăn cá không?” Hắn thật sự phải lấy xương cá đến mức sợ hãi.

“Không muốn ăn cá..... Chúng ta đi tìm chút món ăn thôn quê đến ăn!” Đôi mắt linh động của Bạch Vũ hiện lên một tia hưng phấn, Dạ Quân Mạc có loại cảm giác không ổn.

Bạch Vũ kéo Dạ Quân Mạc ra khỏi không gian Sáng Thế Thần, tìm được mặt nạ bằng bạc cho hắn mang lên, thẳng đến Sáng Thế Thần Điện.

Sáng Thế Thần Điện ngoại trừ Chủ điện Sáng Thế Thần Điện là Bạch Vũ, phía dưới còn có ba phân điện.

Pháp Thánh Điện phụ trách hình phạt gia tộc và an toàn của Thần Điện, quản lý bên trong Sáng Thế Thần Điện.

Thiên Thánh Điện nắm trong tay thiên hạ, chương quản cấp dưới

của Sáng Thế Thần Điện là Bát Đại thế giới, bảy mươi hai vực.

Khải Thánh Điện còn lại là chọn lựa và giảng dạy cho đệ tử nơi đó.

Bạch Vũ tóm Dạ Quân Mạc lặng lẽ chạy vào Khải Thánh Điện, làm thịt mãnh thú thất giai mà Điện chủ chuẩn bị dùng để huấn luyện đệ tử, lấy linh thịt trên người mãnh thú làm thành thịt nướng thơm ngào ngạt cho Dạ Quân Mạc bồi bổ thân mình.

Linh thịt là bộ phận linh khí tụ tập trên người mãnh thú, là dược phẩm, tẩm bổ linh mạch cao nhất thậm chí có thể tự chữa linh mạch bị phế, chỉ có bá chủ của mãnh thú hấp thu thiên địa linh khí mới có thể sinh ra linh thịt, mười tấn thịt trên người mãnh thú vừa vặn chỉ có thể có một cân linh thịt.

Hai mãnh thú thất giai của Khải Thánh Điện này là vương giả trong thất giai, sức chiến đấu có thể so với bát giai, cực kỳ trân quý hiếm thấy, Bạch Vũ lại giết để ăn như vậy!

Dạ Quân Mạc nhìn thịt nướng trước mặt một lúc không nói gì, Bạch Vũ giống như đã từng làm loại chuyện này rất nhiều lần, ngày hôm sau lại kéo Dạ Quân Mạc rút một đồng thảo dược ngàn năm trong dược viên trong Pháp Thánh Điện, hầm một nồi chè.

Sau đó nàng lại nhắm vào mãnh thú thủ hộ thương khố Thiên Thánh Điện, đây chính là mãnh thú mẫn giai được khen là thần thú thủ hộ của Sáng Thế Thần Điện, nhưng Bạch Vũ cảm thấy nó mỗi ngày ngoại trừ ngủ cũng chẳng làm gì, không bằng lấy đi ăn, nhiều thịt như vậy ăn nhất định rất ngon.

Vài vị Điện chủ sau khi nghe nói như thế sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, khuyên can mãi mới khiến cho Bạch Vũ bỏ qua ý tưởng đem thần thú canh gác bảo hộ cũng ăn luôn, toàn bộ Sáng Thế Thần Điện

huyền não đến mức gà bay chó sủa.

Chương 159: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (5)

Sau khi Bạch Vũ không thể ăn thứ mình muốn ăn, ủy khuất giống như con mèo nhỏ, mệt mỏi không có tinh thần.

“Đi chơi xích đu?” Dạ Quân Mạc có chút mất tự nhiên hỏi, hẳn không thích bộ dạng Bạch Vũ không vui.

“Không đi.” Bạch Vũ không có tinh thần nói.

“Bắt thỏ hoang?”

“Không đi.”

“Người muốn như thế nào? Ta đi cùng người.”

Bạch Vũ ngẩng đầu, đôi mắt sáng trong suốt nhìn hẳn, “Ta muốn đi ngâm Ôn Tuyền (suối nước nóng), người đi với ta không?”

Gân xanh nơi khóe mắt của Dạ Quân Mạc hung hăng nháy, tim không tự chủ được đập nhanh.

Bạch Vũ thật sự túm Dạ Quân Mạc đi ngâm Ôn Tuyền, Ôn Tuyền bên trong không gian Sáng Thế Thần, trong suốt không có một tia tạp chất. Bạch Vũ mặc sa y mát mẻ vui đùa âm ỉ ở trong nước, dáng người linh lung thích thú như ẩn như hiện.

Dạ Quân Mạc tựa vào bên cạnh Ôn Tuyền, cầm một quyển sách nghiêm túc xem.

Bạch Vũ đi qua, nghịch ngợm hắt nước vào hần, “Người cũng xuống dưới đi, đây là thánh tuyền chữa thương, ngâm trong này thương thể của người rất nhanh sẽ chuyển biến tốt.”

Dưới Ngũ Hành đại lục có hơn một ngàn vị diện, có vị diện nữ tử phải tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, có vị diện là vương triều nữ tôn, cho nên đối với các loại quy củ Bạch Vũ cũng không phải rất chú ý, đối với việc nam nữ khác biệt cũng không biết, chỉ cảm thấy dù sao cũng đều mặc quần áo, cùng nhau ngâm trong một cái Ôn Tuyền cũng không có gì đáng ngại.

“Không cần, ta lại tiếp tục xem sách.” Dạ Quân Mặc rũ mắt, thanh âm hơi hơi có chút khàn khàn.

“Người xem sách gì? Vì sao xem mà lỗ tai đều đỏ?” Bạch Vũ tò mò nháy mắt.

“Nóng.”

“Vậy người mặc nhiều quần áo như vậy làm gì? Sao không cởi ra vài món?”

“Không muốn cởi.”

“Vì sao không muốn cởi? Trong y phục của người cất giấu bảo bối sao?”

“.....” Dạ Quân Mặc hít sâu một hơi, áp chế đáy lòng buồn bực, nhìn Bạch Vũ nằm sấp trên Ôn Tuyền giống như Mỹ Nhân Ngư, con người trước sau rét lạnh nháy lên một tia nóng rực, “Người cảm thấy ta sẽ không xuống dưới sao?”

“A?” Bạch Vũ khó hiểu.

Đêm quân mạc cởi ra hắc bào, nhảy xuống nước, lội tới chỗ Bạch Vũ.

Bạch Vũ cảm thấy có điều gì đó, xoay người muốn chạy, bị Dạ Quân Mạc kéo mất cả chân lại, chân nhỏ trắng nõn của nàng bị Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng kéo lại, cả người bị túm trở về.

Dạ Quân Mạc duỗi hai tay ra, vòng nàng lại trong lòng.

Bạch Vũ ở trong nước đập phình phịch, vỗ lồng ngực của hắn trừng mắt, “Người làm gì?”

“Ngâm Ôn Tuyền. Không phải người gọi ta xuống dưới sao?” Thanh âm trầm thấp tràn ngập dụ hoặc của Dạ Quân Mạc vang lên, môi mỏng khẽ gợi hơi hơi gợi lên, chậm rãi tới gần hai má Bạch Vũ.

Bạch Vũ cảm giác ngứa ngứa trên mặt, hô hấp có chút rối loạn, rất không khí thể quát: “Ta gọi người xuống dưới ngâm Ôn Tuyền, vừa rồi không có gọi người ôm ta.”

“Chậm.” Dạ Quân Mạc bỗng nhiên ôm chặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ hoảng sợ, hắt nước lên mặt Dạ Quân Mạc, giống như cá trạch từ trong lòng Dạ Quân Mạc trượt ra, chạy.

Mày kiếm Dạ Quân Mạc nâng lên, đuổi theo, Bạch Vũ nghịch ngợm hắt nước vào hắn. Hai người ở trong Ôn Tuyền truy đuổi đùa giỡn, không kiêng nể gì hắt nước chơi đùa. Cho đến lúc Bạch Vũ chơi mệt, Dạ Quân Mạc mới tiện tay kéo nàng từ trong nước lên, ôm nàng trở về nghỉ ngơi, kết quả Bạch Vũ liền ngủ ở trong lồng ngực hắn.

Sau khi ngâm Ôn Tuyền, Bạch Vũ lại vui vẻ, mỗi ngày quán quít lấy Dạ Quân Mạc chơi ở trong không gian Sáng Thế Thần, không qua mấy ngày, toàn bộ thương thế của Dạ Quân Mạc đã tốt.

Bạch Vũ làm các loại dược liệu, linh thịt cho hấn bổ thân mình, cho hấn ngâm trong thánh tuyền chữa thương, thương thế của hấn sớm đã khỏi hấn, hấn cần phải đi.

Hấn không thuộc về nơi này. Hấn là người thừa kế của Âm Dạ đế quốc, hấn là tử địch của Sáng Thế Thần Điện, hấn không nên ở lại chỗ này. Nhưng nhìn Bạch Vũ đang ngồi trên xích đu lắc lư ở phía xa xa, trong lòng hấn không hiểu sao dâng lên một cảm giác mát mát trầm trọng, trong lòng vắng vẻ.

Chương 160: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (6)

Mấy ngày nay tựa như một giấc mộng, có thống khổ nhiều hơn nữa cũng có thể ném qua một bên, Dạ Quân Mạc chưa từng được sống thoải mái như thế.

Đột nhiên hắn cảm thấy cho dù ở trong này ngàn năm cũng không có cái gì không tốt, đáng tiếc loại ý niệm hoang đường trong đầu này cũng chỉ là suy nghĩ, mối thù của mấy vạn người Âm Dạ Đế Quốc, ân oán nhiều thế hệ với Sáng Thế Thần Điện không thể dễ dàng quên đi như vậy.

Cứ coi như là một giấc mộng, khúc ca cuối cùng của đời người, lưu trữ một phần trí nhớ, có lẽ không còn có cơ hội gặp mặt, có lẽ lúc gặp lại nàng đã biết hắn là ai, chỉ hối hận là đã không giết hắn.

Bạch Vũ nghe được Dạ Quân Mạc phải đi, vẻ mặt lên án, “Vì sao phải đi? Người đã đáp ứng sẽ chơi với ta, ta đối với người không tốt sao?”

Vẻ thâm trầm trong con ngươi của Dạ Quân Mạc không thay đổi, trầm mặc một lúc lâu.

Gió lạnh hiu quạnh thổi qua, những đóa hoa phiêu linh rơi đầy trời. Đôi mắt Bạch Vũ đỏ hoe, giống như tiểu bạch thỏ, vươn cánh tay nhỏ bé trắng nõn giữ chặt Dạ Quân Mạc, “Không cần đi, người ở lại vài ngày với ta được không?”

Lòng Dạ Quân Mạc vừa động, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của

Bạch Vũ luyến tiếc buông ra. Nhưng luyến tiếc thì sao? Ở thêm vài ngày cũng phải rời đi, cần gì phải đem tâm mình cũng để lại nơi này?

Hắn buông lỏng tay ra, trong con người tối đen chỉ còn lại rét lạnh sâu không thấy đáy, tim không thấy một chút độ ấm, giống như băng sơn cứng rắn, làm thế nào cũng không làm nóng lại được.

Bạch Vũ khóc, nước mắt giống như hạt châu rơi xuống, ôm chặt thắt lưng Dạ Quân Mạc, chôn mặt vào trong lồng ngực của hắn, “Đừng đi, ở lại được không? Ta không muốn người đi, ta thích người đi theo ta, thích ở cùng một chỗ với người.....”

Bạch Vũ khóc thút thít nói, ngực đau quá, giống như chìm vào trong nước không thể hô hấp, đột nhiên mở to mắt, từ trong mộng tỉnh táo lại.

Nàng nhìn bài trí trước mắt, mới nhớ tới, lúc nàng đột phá đã bất tỉnh, chắc là Dạ Quân Mạc tìm một căn phòng yên lặng an trí cho nàng, những chuyện vừa rồi chính là giấc mộng.

Một chút phiền muộn nổi lên trong lòng nàng, trên lông mi thật dài còn vương một giọt nước mắt, trong lòng giống như có một mảnh trống rỗng, thật là khó chịu, nhớ lại lúc nàng ôm chặt lấy Dạ Quân Mạc. Cái loại cảm giác này tựa như ôm hy vọng duy nhất, sợ hãi nhất là phải buông tay, hắn liền từ trong sinh mệnh của nàng mà hoàn toàn rời đi, rốt cuộc không tìm lại được.

Nàng chống đỡ thân mình ngồi dậy, ngạc nhiên phát hiện Dạ Quân Mạc đang dựa vào ở bên cạnh nàng, đang yên lặng ngủ.

Nàng gần như là không chút nghĩ ngợi liền ôm lấy hắn, khổ sở vừa rời mới dần dần biến mất.

“Không chừng đời trước của ta thật sự là quen biết người, cho nên đời này người mới có thể tới tìm ta, đúng không?” Bạch Vũ nhìn chăm chú khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Mạc gần trong gang tấc, khẽ cười, vươn tay xoa nắn mũi hắn, vuốt mày kiếm của hắn, sờ sờ môi hắn.

Môi hắn thật lạnh, giống khí chất lạnh như băng, hơi thở cao ngạo làm người ta mê say.

Con người tối đen của Dạ Quân Mạc bỗng nhiên mở ra, khóe miệng gợi lên một tia nghiền ngẫm, tràn đầy ý cười nhìn nàng.

Bạch Vũ bất ngờ không phòng bị, hai má đỏ lên một chút, “Người tình, sao lại ngủ ở nơi này?”

“Người nào đó ở trong mộng vẫn khóc bảo ta đừng đi, còn động tay động chân ôm ta không buông, ta chỉ miễn cưỡng ở lại.”

Mặt Bạch Vũ càng đỏ hơn, chết cũng không thừa nhận, “Nói bậy, ta mới không có mơ về người! Ta ngủ mấy ngày rồi?”

“Năm ngày.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

“A? Ta đã ngủ lâu như vậy? Sư phụ ta đâu?”

“Đã sớm tỉnh, kế ước đã được giải trừ.”

“Ta đi xem bà ấy.”

“Nàng còn phải nghỉ ngơi.” Dạ Quân Mạc chống một tay khởi động thân mình, khóe miệng chứa một chút tà mị, tự nhiên nhìn xuống nàng, “Chẳng lẽ điều quan tâm đầu tiên của nàng không phải là nhìn thân thể của chính mình một chút sao?”

Chương 161: Bắc La diệt quốc, thăng cấp (7)

Bạch Vũ nhíu mày, sau khi nàng tỉnh lại chỉ biết nàng thăng cấp thành công, linh mạch chẳng những khỏi hẳn, còn tăng thêm một đoạn, mầm cây rốt cục cũng trưởng thành thành một gốc cây nhỏ, nàng đã trở thành Triệu hoán sư chân chính.

Nhưng trong linh mạch của nàng vẫn còn có một lực lượng hư vô vô cùng vô tận, quanh quẩn rất lâu, không tiêu tan. Đây là lực lượng hư không duy trì, nàng lại đạt được một cơ hội triệu hoán từ hư không, quả thật nên mau chóng triệu hoán, không thể bỏ qua.

“Bây giờ ta liền triệu hoán.” Bạch Vũ hưng phấn nóng lòng muốn thử, muốn lập tức triệu hoán ra Triệu hoán thú thứ hai. Lần đầu tiên tiểu Thanh được đưa tới, lúc này đây không biết thuộc tính gì sẽ đến, nếu có thể đến một Triệu hoán thú đáng yêu một chút thì tốt rồi.

So với Triệu hoán thú to lớn thô bạo, Bạch Vũ càng thích động vật nhỏ đáng yêu hơn.

“Nơi này không phải là chỗ tốt.” Dạ Quân Mạc cười nhạt lắc đầu. Dù sao muốn Triệu hoán vẫn nên tìm một nơi không có người quấy rầy, lại rộng rãi mới được.

“Vậy chúng ta đi ra khỏi thành đi.” Bạch Vũ khẩn cấp đứng lên, lôi kéo Dạ Quân Mạc muốn ra cửa. Nhưng nhìn khuôn mặt tuần tú của Dạ Quân Mạc có vẻ tiều tụy, lại có chút đau lòng, “Không phải là người đi theo giúp ta mấy ngày nay mà chưa ngủ đó chứ?”

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt cười, “Ngủ, bây giờ không phải ta đang ngủ ở bên cạnh nàng sao?”

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, sau khi ngủ chung giường với Dạ Quân Mạc hai lần, nằm đến mức thậm chí có loại cảm giác như là thói quen, chuyện này thật đúng là không biết rụt rè.

Nàng xấu hổ sờ mặt, “Nếu không người tiếp tục nghỉ ngơi đi, ta tự đi.”

“Cùng nhau.” Dạ Quân Mạc tự nhiên ngồi xuống, lôi kéo Bạch Vũ ra cửa.

Ra khỏi Vương thành, hai người vào sâu trong một khu rừng ở ngoại thành. Khu rừng này nằm gần Vương thành Bắc La, cũng không phải rừng sâu núi thẳm gì, nhưng lại ít có người tới.

Bạch Vũ đứng giữa một đồng cây rừng, nhìn bầu trời xanh thẳm, tiêu hao một giọt linh lực, mở ra triệu hoán.

Linh khí phóng lên cao, hiện ra ánh sáng màu vàng dưới ánh mặt trời, tiêu tán ở phía chân trời. Một viên sao băng kéo phần đuôi hoa rơi thật dài, ánh sáng của nó so với Mặt Trời còn chói mắt hơn, giống như thiên hỏa bùng xuống, ánh lửa thật lớn xẹt qua bầu trời, giống như bổ bầu trời ra làm hai nửa!

Sao băng rơi xuống trước mặt Bạch Vũ, không giống với lần trước tiểu Thanh tự nhiên bay đến, thiên thạch lần này nện xuống mặt đất tạo thành một cái hố to sâu mấy thước, dấy lên làn sóng va chạm ầm ầm khuếch tán, lực phá hoại cực lớn làm cho toàn bộ cây cối xung quanh ngã xuống, cả khu rừng trong nháy mắt bị hủy hơn phân nửa.

Bạch Vũ hít một hơi khí lạnh, trong lòng không ngừng kích động,

“Tuyệt phẩm!”

Vừa xuất hiện có thể tạo thành dị tượng thiên địa, không cần thí nghiệm nàng cũng biết, chỉ có thể là Tuyệt phẩm mãn tư chất! Tuyệt phẩm tốt, không cần nàng phải vất vả tăng lên tư chất.

Nàng chờ mong đi đến gần hố sâu, liền nhìn thấy một cái móng vuốt nhỏ với lông tơ màu trắng vờ ra, ngay sau đó, một “tiểu Miêu nhi” (con mèo nhỏ) tròn tròn cố sức đi ra khỏi hố sâu, đôi mắt ngập nước vô cùng thân thiết nhìn nàng, Bạch Vũ thấy vậy tâm trở nên mềm mại.

“Tiểu Miêu thật đáng yêu, để ta ôm một cái.” Bạch Vũ cười tủm tỉm ôm vật nhỏ màu trắng tròn tròn này vào lòng, xoa xoa.

Dạ Quân Mạc im lặng, da lông màu trắng, sọc vằn màu đen, trên trán có một chữ Vương lớn như vậy, đây rõ ràng chính là một Lão Bạch Hồ.

Lão Bạch Hồ quả nhiên rất không vui vì chính mình bị nhận thành tiểu Miêu, thân hình nho nhỏ tròn tròn lăn qua lăn lại trong lòng Bạch Vũ, nghe răng trợn mắt giơ ra răng nanh, bày ra bộ dạng hung dữ.

Đáng tiếc răng của nó còn chưa đủ dài, tiếng kêu ngao ngao nghe qua rất mềm mại, một chút lực uy hiếp cũng không có.

Chương 162: Đến Vô Trần Cung (1)

Đối với một vật nhỏ nhìn qua chỉ thích hợp để làm nũng và cưng chiều, Bạch Vũ một chút cũng không ghét bỏ, vô cùng vui vẻ.

Từ rất sớm nàng đã muốn nuôi một con mèo nhỏ, có thể ôm nó vào trong ngực, chải lông cho nó. Nhưng nàng nghe được tiếng vật nhỏ này phát ra không phải tiếng mèo kêu, ôm đến trước mặt cẩn thận nhìn một chút, “Thì ra ngươi là một Bạch Hồ.”

Bạch Hồ cao ngạo ngẩng đầu lên, rống lên hai tiếng.

Bạch Vũ nghĩ nghĩ, “Về sau ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch lệ rơi đầy mặt, thật vất vả nhận ra được nó là con hồ, vậy mà lại nảy ra một cái tên không có một chút khí phách như vậy, một chút cũng phù hợp với thân phận của nó.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc co rút, “Tiểu Vũ, đây là Ngũ Hành Bạch Hồ!”

Lấy Ngũ Hành để xưng hô, nghe tên cũng biết mức độ trân quý của nó, Ngũ Hành Bạch Hồ là Triệu hoán thú cấp bậc thần thú, toàn bộ Ngũ Hành thế giới chỉ có một con như vậy! Chỉ có thể triệu hoán ra được một con! Ngũ Hành Bạch Hồ thuộc hệ Kim, có thể nói là Triệu hoán thú hệ Kim mạnh nhất.

Nhãn tình Bạch Vũ sáng lên, “Tiểu Bạch vậy mà lại là một trong thần thú Ngũ Hành?! Thật tốt quá!”

Thần thú Ngũ Hành đặt tên là Tiểu Bạch..... Được rồi, nàng vui thì cứ gọi như vậy đi. Khóe miệng Dạ Quân Mạc chứa một tia cưng chiều sủng nịnh, dù sao cũng là Triệu hoán thú của nàng, có uy vũ khí phách thì nàng cũng phải vui vẻ mới được.

Tiểu Bạch buồn bực cào cào vách chắn, lúc này Tiểu Thanh lại chạy đến thị uy với nó, đường đường là thần thú sao có thể nhẫn nhịn được, lập tức nổi nóng đánh Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh linh hoạt né tránh, khiêu khích phun ra một ngụm hỏa diễm đánh ngã một gốc đại thụ. Tiểu Bạch không cam lòng yếu thế, nhưng những cái cây bên cạnh đều bị đánh ngã, móng vuốt chụp thẳng vào đầu tảng đá lớn bên cạnh.

Sau đó, Bạch Vũ chỉ nghe thấy một âm thanh hét thảm, móng vuốt của Tiểu Bạch bổ vào trên tảng đá, lưu lại vài vết cào thật sâu.

Bạch Vũ nâng trán.

Thuộc tính giá trị của Tiểu Bạch cao kinh người, lực công kích 11, lực phòng ngự 11, sức chịu đựng 7, đường nhiên sức chiến đấu cũng không kém, nhưng có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ mới Nhất giai, dù sao cũng không đến mức một móng vuốt có thể đánh vỡ một tảng đá cứng như vậy.

Hướng chi dựa vào cấp bậc Linh mạch hiện tại của Bạch Vũ, không đủ để chống đỡ hai Triệu hoán thú đồng thời xuất chiến, Tiểu Bạch không được nàng chống đỡ, căn bản không thể phát huy năng lực được, nó lại còn ngu ngốc phân tài cao thấp với Tiểu Thanh, chụp vào tảng đá.

Nghe nói thần thú Ngũ Hành đều là bá chủ cao quý nhất, chỉ cần một

cái tên cũng đủ uy chấn thiên hạ, nhưng sao nàng lại cảm thấy Tiểu Bạch vô cùng vụng về, đáng yêu?

“Ngoan, không đau. Ai bảo người cậy mạnh.” Bạch Vũ bắt đắc dĩ ôm lấy Tiểu Bạch, dỗ dành giống như dỗ trẻ nhỏ.

Dạ Quân Mạc không nhịn được bật cười, nhìn Bạch Vũ dịu dàng ôm Tiểu Bạch, giống như nhìn thấy Bạch Vũ ôm con của hai người, dịu dàng dỗ dành, ánh mắt một mảnh nhu hòa.

Hoàn thành Triệu hoán, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc cũng không ở lại lâu, lập tức trở về Công hội Triệu hoán sư.

Lúc Tiểu Bạch rơi xuống xuất hiện thiên địa dị tượng, phỏng chừng toàn bộ Vương thành cũng đều nhìn thấy, nếu nàng bị người có tâm chú ý tới thì sẽ rất phiền toái, nhưng bây giờ toàn bộ Vương thành, toàn bộ Bắc La đều vô cùng hỗn loạn, đoán chừng thiên địa dị tượng cũng không có nhiều người để ý tới.

Thương trưởng lão là một trong số ít người chú ý tới, lại lờ mờ đoán được nguyên nhân.

Lúc Dạ Quân Mạc dẫn Bạch Vũ trở về, Thương trưởng lão lập tức nghênh đón, tự mình bưng trà rót nước, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Vừa rồi là Bạch Vũ cô nương đi Triệu hoán?”

“Đúng vậy.” Bạch Vũ cũng không muốn giấu diếm.

“Không biết Triệu hoán thú lần này là gì?” Thương trưởng lão giống như đang tán gẫu tùy ý hỏi. Tư chất của con thứ nhất đạt tới 9 điểm, con thứ hai này vừa xuất hiện liền xảy ra dị tượng, tư chất không cần nghĩ cũng biết là kinh thiên động địa.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng cắt ngang: “Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.”

Thương trưởng lão lập tức câm như hến, nét mặt già nua hơi hơi biến xanh, im lặng không dám nói lời nào.

Chương 163: Đến Vô Trần Cung (2)

Bạch Vũ thấy tình huống có chút xấu hổ, mở miệng hòa giải, “Thương trưởng lão, tháng này ta còn chưa giao Phi Hồng Chi Nguyệt cho người, bởi vì tham gia Triệu hoán đại hội nên mới kéo dài.”

Thương trưởng lão nhanh chóng cười nói, kiểm kê một chút, có chút buồn bực nói, “Chất lượng Linh tửu mà Bạch Vũ cô nương cung cấp càng ngày càng tốt, nhưng số lượng này vẫn là quá ít.”

Mỗi tháng chỉ có một trăm ly, toàn bộ Vân Vũ Thần Châu có bao nhiêu Vô Trần tửu lâu, căn bản là không đủ để phân chia. Hơn nữa, một phần Linh tửu đã được dùng để thưởng cho Triệu hoán đại hội, một tháng Vô Trần tửu lâu đều không có Linh tửu để bán.

“Cũng không có biện pháp, chỉ có một mình ta, không làm được nhiều như vậy.”

Thương trưởng lão cẩn thận nhìn Dạ Quân Mạc một cái, kiên trì thương lượng với Bạch Vũ, “Chúng ta có thể phái người làm giúp người, cũng có thể toàn quyền phụ trách dược liệu.”

Nhưng phối phương này của ta phải cho các người xem đúng không? Bạch Vũ hiểu được ý tứ của Thương trưởng lão, ngay từ đầu nàng đã không tính cất giấu phối phương, chỉ có một mình làm Linh tửu, một chết khiếp cũng kiếm không được nhiều tiền lắm, đương nhiên là bán phối phương, được nhận không phần phân chia thì sẽ thoải mái hơn.

“Thương trưởng lão muốn có bí phương của Phi Hồng Chi Nguyệt cũng không phải không thể, ta cũng đã được Vô Trần Cung tuyển làm đệ tử, đương nhiên cho người chút mặt mũi cũng không phải không được.” Bạch Vũ mỉm cười, nói thẳng vào vấn đề.

Thương trưởng lão vừa nghe có hy vọng, vui cười hớn hở khích lệ Bạch Vũ, “Có thể thu được đệ tử như người cũng là chuyện may mắn của Vô Trần Cung chúng ta. Nếu người nguyện ý giao bí phương cho chúng ta, về sau, hàng tháng chúng ta đều sẽ đưa cho người 1000 vạn tinh thể thứ phẩm!”

1000 vạn không ít, so với tiền hàng tháng nàng kiếm được còn nhiều hơn, nhưng Bạch Vũ cũng không phải là kẻ ngốc.

Nàng nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nhìn Thương trưởng lão thật sâu, “Không phải Thương trưởng lão thấy ta tuổi nhỏ mà bắt nạt đó chứ? Bí phương Phi Hồng Chi Nguyệt trên tay các người có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Quả thực là bắt nạt ta cái gì cũng không biết sao?”

Hiện tại, giá của một ly Phi Hồng Chi Nguyệt là 20 vạn, sau khi Vô Trần Cung có được bí phương, tuyệt đối hàng tháng sẽ không chỉ tiêu thụ được một trăm ly, một tháng nhập vào sổ sách được mấy ngàn vạn không phải rất đơn giản sao.

Thương trưởng lão cũng không xấu hổ, “Bạch Vũ cô nương muốn phân chia lợi nhuận?”

“Đây là đương nhiên. Ta muốn bảy thành lợi nhuận của Phi Hồng Chi Nguyệt!” Bạch Vũ công phu sư tử ngọam.

Sắc mặt Thương trưởng lão trầm xuống, cũng bất chấp Dạ Quân

Mạc đang ở đây, lập tức trả giá với Bạch Vũ, “Không thể được, bảy thành rất nhiều, nhiều nhất là ba thành!”

“Bảy thành!”

“Bốn thành!”

“Bảy thành!”

“Năm thành, không thể nhiều hơn nữa!” Thương trưởng lão cắn răng nói.

“Thành giao.” Bạch Vũ lạnh nhạt gõ một nhịp. Không cần tự mình làm, cũng không cần trả tiền dợt liệu, được nhận không năm thành lợi nhuận đã là cực hạn của Vô Trần Cung, nàng cũng không muốn hùng hổ dọa người.

Thương trưởng lão thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật đúng là hấn sợ Bạch Vũ hết hy vọng kẹp chặt bảy thành không được mà bỏ đi.

Đàm phán giá cả ổn thỏa, Bạch Vũ lại đưa ra hai yêu cầu, thứ nhất, số lượng, mỗi tháng mỗi từ lâu không được bán quá ba mươi ly Phi Hồng Chi Nguyệt, vật có trân quý hơn nữa cũng không đáng giá. Thứ hai, nếu nàng không muốn bán Phi Hồng Chi Nguyệt cho ai, Vô Trần từ lâu sẽ không được hứa bán cho người đó.

Thương trưởng lão không nói hai lời, đáp ứng toàn bộ. Bạch Vũ đã viết ra phối phương Phi Hồng Chi Nguyệt ngay tại chỗ giao cho Thương trưởng lão.

Thương trưởng lão kích động cất kỹ bí phương, cười hớ hớ nói với Bạch Vũ, “Về sau, mỗi tháng phân chia sẽ trực tiếp chuyển vào trong Huy chương Triệu hoán sư của ngươi, ngươi muốn lấy ra khi nào

cũng được, ta đề nghị hai ngày này người hãy chuẩn bị vài thứ, ba ngày tới người sẽ đến Vô Trần Cung đưa tin, đệ tử mới nhập môn sẽ rất thảm.”

Bạch Vũ ngạc nhiên, Thương trưởng lão luôn luôn nghiêm cẩn (chẩn thận, chặt chẽ), có thể khiến cho hắn nói ra hai chữ rất thảm, vậy thì sẽ thê thảm bao nhiêu?!

“Ôm đùi ta, nàng sẽ không cần lo lắng.” Dạ Quân Mạc đột nhiên lạnh nhạt mở miệng, xấu xa ngoắc ngoắc ngón tay với nàng.

Bạch Vũ kêu ngạo trừng mắt, “Không ôm!”

Chương 164: Đến Vô Trần Cung (3)

Tóm lại tu luyện vẫn phải dựa vào chính mình thì sẽ ổn định hơn, cho dù Vô Trần Cung có đưa tới đầm rồng hang hổ (nơi cực kỳ nguy hiểm), Bạch Vũ cũng muốn tự mình xông vào một lần.

Nhưng có lời nhắc nhở của Thương trường lão, nàng cũng nên chuẩn bị một chút, mua đầy đủ Tẩy Độc Thảo, Huyết Hoa Tham và Thất Tinh Linh Chi ở Công hội, pha chế sẵn thuốc viên đặt vào trong nhẫn Bách Vũ, lần trước lúc bị Bách Lý Uy vây khốn, dược chữa thương trên người lại không đủ, sau này cũng không thể lại sơ xuất như vậy nữa.

Trừ những thứ này ra, nàng còn mua khá nhiều độc dược. Giá của độc dược so với dược liệu chữa thương đắt hơn, sau khi mua xong, tất cả mấy trăm vạn tinh thể thứ phẩm mấy tháng này bán Linh tửu tích góp từng tí một đều tiêu hết, hoàn toàn trở thành kẻ nghèo túng.

Nhưng nghĩ đến bắt đầu kể từ tháng này có thể nhận được vài trăm ngàn tinh thể thứ phẩm, Bạch Vũ liền không keo kiệt chút nào.

Mua xong những thứ cần dùng, Bạch Vũ trở về làm chút điểm tâm, mang đi thăm Bạch Tử Quỳnh.

Bạch Tử Quỳnh đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng do lúc trước bị dày vò khiến sắc mặt có chút tiêu tụy, vừa nhìn thấy Bạch Vũ liền bỏ nhào qua, “Đồ nhi ngoan của ta, sư phụ rất xin lỗi con.....”

“.....” Khóe miệng Bạch Vũ hung hăng co rút, quả nhiên đây mới là

bản tính của sư phụ nàng, lúc bị khế ước trời buộc rất đứng đắn, “Sư phụ, không sao, con biết không phải người cố ý.”

“Đúng, không phải ta cố ý, là do ta sơ xuất. Để cho Bắc La Quận Vương thần không biết quỷ không hay kê đơn cho ta, thăng cấp khế ước trên người ta, sao lúc ta xem bói sao lại không tính ra được Bắc La Quận Vương sẽ làm như vậy?”

Bạch Vũ đầu đầy hắc tuyến, sao người vẫn còn muốn xem tướng đoán mệnh? Nếu người có thể tính ra được, như vậy mới thật sự là kỳ quái!

“Tổ tiên của Bắc La Quận Vương làm người quả thật khiến cho người ta khâm phục, bằng không lúc ấy trường bối của ta cũng sẽ không ký kết khế ước đời sau, con nói xem sao mới đến Quận Vương đời thứ ba đã biến thành đức hạnh này?” Bạch Tử Quỳnh rất khó hiểu thờ dài.

“Thời gian trôi qua thật tốt, một thế hệ không bằng một thế hệ bình thường, bây giờ Bắc La Quận Vương đã chết, người không cần lại phải phiền não chuyện gì nữa.” Bạch Vũ lấy điểm tâm ra bày lên bàn.

Bắc La Quận Vương mất mạng, Cẩm Vệ Quận hao tổn gần như không còn, mấy tin tức này hầu như được truyền ra trước tiên, giống như quăng một trái bom vào một bãi nước lặng, lập tức nhắc lên sóng to gió lớn ở toàn bộ Vân Vũ Thần Châu.

Người đầu tiên biết chuyện này không cần phải nói chính là Vô Trần Cung, Thương trưởng lão trấn giữ Công hội Triệu hoán sư đã đến Vương thành Bắc La, Vô Trần Cung không xem trọng lãnh thổ và thế lực Bắc La, mà là nhân lúc cháy nhà đến hôi của quốc khố Bắc La.

Tất cả năm Quận Quốc khác đều rục rịch, tất cả đều muốn đến phân

chia một chén canh. Đông Nhạc gần Bắc La nhất và Viêm Võ thực lực cường đại nhất giành ra tay trước, xâm nhập hàng loạt, quét sạch thế lực còn sót lại của Bắc La, quang minh chính đại chia cắt Bắc La.

Quân Vương hai nước đều tự mình xuất chinh, trong năm ngày Bạch Vũ hôn mê đã chiếm giữ Vương thành Bắc La, Bắc La xem như hoàn toàn bị xóa khỏi Vân Vũ Thần Châu.

Bạch Vũ đang cùng ăn điểm tâm, nói chuyện phiếm với Bạch Tử Quỳnh, chợt nghe thấy Đông Nhạc Quận Vương và Viêm Võ Đế Vương đến Công hội Triệu hoán sư.

Công hội Triệu hoán sư là thế lực Vô Trần Cung thành lập, độc lập bên ngoài sáu quốc, cho dù bây giờ bên ngoài khói lửa báo động khắp nơi, hai nước cũng sẽ không ngu ngốc động đến Công hội Triệu hoán sư, hai Quận Vương còn cố ý đến đây bá kiến một chút.

Nhưng sau khi hai vị Quận Vương gặp qua Thương trưởng lão, còn tính lại đây thăm Bạch Tử Quỳnh.

Bạch Vũ hoài nghi nhìn Bạch Tử Quỳnh. Hình như sư phụ không có quan hệ gì với bọn họ? Đông Nhạc Quận Vương còn được, có khả năng hẳn sẽ mang sư phụ về Đông Nhạc, hẳn tới gặp Bạch Tử Quỳnh cũng không có gì kỳ quái, nhưng vì sao Viêm Võ Đế cũng muốn tới?

Chương 165: Đến Vô Trần Cung (4)

Trên mặt Bạch Tử Quỳnh hiện lên một tia cảm xúc không rõ, trừng mắt nhìn Bạch Vũ, “Con xem ta phải làm sao, hai Quốc Quân đều muốn gặp, cũng không thể cự tuyệt, dù sao trước kia cũng không phải chưa từng nhìn thấy.”

“Người quen biết hai người bọn họ?”

“Nói thừa, sư phụ con tốt xấu cũng là Quốc sư Bắc La, làm sao ngay cả Quốc Quân của quốc gia khác cũng không biết.”

Con nói quen biết không phải là ý này.

Hai người tiến lên nghênh đón, Đông Nhạc Quận Vương vừa nhìn thấy Bạch Vũ liền sang sảng cười to, “Vốn nghĩ người đến đón Quốc sư, không nghĩ đến người lại làm ra chuyện lớn kinh thiên động địa như vậy, giết chết luôn cả Bắc La Quận Vương. Thật sự là lợi hại, ha ha!”

Bạch Vũ: “..... “

Bốn người ngồi xuống, Bạch Vũ cùng Đông Nhạc Quận Vương nói về tình trạng của Sa Hoàng.

Vẻ mặt Đông Nhạc Quận Vương vui sướng nói cho Bạch Vũ biết ngoại thương của Sa Hoàng đã khỏi hẳn, tứ chi bị bỏng cũng hoàn toàn được hồi phục, vết bỏng trên người cũng đã tốt, vết sẹo trên mặt cũng không còn lưu lại, nhưng linh mạch chỉ mới khôi phục được

một nửa, muốn trở thành đệ tử Vô Trần Cung vẫn không được.

Chờ sau này hãn khôi phục tốt rồi, trước tiên có lẽ có thể trở thành một đệ tử ngoại môn của Vô Trần Cung.

Đông thúc dùng phương thuốc của Bạch Vũ đau đến hôn mê cả một ngày, sau khi tỉnh lại, cánh tay bị chặt đứt giống như có kỳ tích hồi phục như cũ, vết sẹo trên mặt cũng không còn, phương thuốc Bạch Vũ cho bọn hãn quả thật chính là thần dược, thuốc đến bệnh trừ.

Về phần Nhạc Kỳ Nhân, hai ngày nay đang bề bộn chuẩn bị những gì cần mang theo trước khi đến Vô Trần Cung, từ trước đến nay Nhạc Kỳ Nhân đi xa nhà cái gì không thể mang theo, nhưng tuyệt đối không thể không mang theo thức ăn ngon, chuẩn bị thức ăn tràn đầy một xe, Đông Nhạc Quận Vương nhìn thấy cũng không biết nói gì.

Bạch Vũ thiếu chút nữa cười phun, kéo một xe đồ ăn đi Vô Trần Cung, đúng là chuyện chỉ có Nhạc Kỳ Nhân mới làm được.

Viêm Vĩ Đế Vương và Bạch Tử Quỳnh lại im lặng quý dị, ngoại trừ hỏi han lễ phép lúc đầu, sau khi hai người ngồi xuống thì nửa câu cũng không nói.

Bạch Vũ quay đầu liền nhìn thấy hai người mắt to trừng mắt nhỏ, bốn mắt nhìn nhau.

“Nghe đại danh của Quốc sư đã lâu, lúc trước Bạch Vũ nói với ta muốn người tiếp nhận Đông Nhạc, người có thể tới Đông Nhạc, bốn vương vạn phần vinh hạnh, nhất định cũng lấy vị trí Quốc sư như vậy mà đổi đãi.” Đông Nhạc Quận Vương không phát hiện có điều gì không đúng, cười với Bạch Tử Quỳnh biểu đạt tâm ý hoan nghênh của hãn.

Bạch Tử Quỳnh cười khoát tay, “Không cần phiền toái như vậy, người chiếu cố Tiểu Vũ ta rất cảm kích, về phần lão bà ta đây tùy tiện đi đâu cũng được, vị trí Quốc sư ta đã sớm không còn thấy yêu thích, ta còn muốn vân du thiên hạ.”

Thật vất vả thoát khỏi Bắc La, chẳng lẽ lại rơi vào Đông Nhạc? Bà cũng không có ngốc như vậy.

Đông Nhạc Quận Vương biết Bạch Tử Quỳnh hiểu lầm, vội vàng nói, “Ta không nghĩ phải bắt Bạch thần y làm cái gì, chỉ là muốn cho người một thân phận tôn quý, dàn xếp một chỗ ở tốt, bày tỏ sự tôn kính.”

Bạch Tử Quỳnh không chỉ là thần y mà còn là Triệu Hoán Sư đỉnh cấp, là một trong những cường giả đứng đầu Vân Vũ Thần Châu, bất luận đi tới chỗ nào cũng được tôn sùng như khách quý, nếu có thể, đương nhiên Đông Nhạc hy vọng có thể giữ bà lại.

“Nhưng, sư phụ, người đến Đông Nhạc đi, con sẽ đến Vô Trần Cung, một mình người ở bên ngoài con cũng không yên tâm.” Bạch Vũ kéo cánh tay Bạch Tử Quỳnh làm nũng.

Bạch Tử Quỳnh không vui trừng mắt, “Có chuyện gì mà phải lo lắng? Sư phụ con còn có thể bị người ta tính kế hay sao.”

“.....” Lần này không phải người đã bị người ta tính kế rồi sao? Đến Đông Nhạc ít nhất cũng an toàn một chút, Đông Nhạc Quận Vương chính trực hơn so với Bắc La Quận Vương, nếu thật có chuyện gì, có nàng ở trong Vô Trần Cung, Đông Nhạc cũng không dám làm gì Bạch Tử Quỳnh.

“Thôi, con đã cảm thấy dàn xếp ở Đông Nhạc cũng tốt, ta đây sẽ đến Đông Nhạc.” Đồ đệ trưởng thành, chẳng những không cần Bạch Tử

Quỳnh chiếu cố, còn có thể chiếu cô bà, đương nhiên bà vui lòng tiếp nhận.

Đông Nhạc Quận Vương vui vẻ ra mặt, “Lần này Bạch thần y quay về Đông Nhạc cùng với bốn vương là được, chỗ ở ta cũng đã an bài rất tốt.”

“Ta không đồng ý.” Viêm Võ Đế Vương bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng.

Chương 166: Đến Vô Trần Cung (5)

Đôi mắt lạnh lùng của Viêm Võ Đế nhìn chăm chăm Đông Nhạc Quận Vương, dùng sức nắm chặt cái ly trên tay, đáy mắt rõ ràng có địch ý và không vui.

Đông Nhạc Quận Vương cũng không vui vẻ, “Viêm Võ Đế có ý gì? Bạch thần y đi nơi nào thì có quan hệ gì với ngươi?”

“Ta muốn mời Bạch thần y đến Viêm Võ Đế Quốc của ta, không được sao?” Vẻ mặt Viêm Võ Đế thâm trầm nhìn Bạch Tử Quỳnh, giọng điệu rất không khách khí, “Theo ta quay về Viêm Võ Đế Quốc!”

Bạch Tử Quỳnh mông lung nhìn hắn, dường như hoàn toàn không để ý tới ý tứ của hắn.

Đông Nhạc Quận Vương hừ lạnh một tiếng: “Viêm Võ Đế đang mệnh lệnh cho Bạch thần y sao? Bạch thần y đã đáp ứng đến Đông Nhạc của ta, bốn vương tuyệt đối sẽ không để cho bà ấy bị ngươi uy hiếp.”

“Đông Nhạc Quận Vương là đang khiêu khích bốn vương? Tuy rằng ở Triệu Hoán Đại Hội lần này Đông Nhạc các ngươi vươn lên được thứ nhất, nhưng Viêm Võ Đế Quốc ta độc tôn ở Vân Vũ Thần Châu nhiều năm như vậy, cũng không phải ngồi không.” Đôi mắt Viêm Võ Đế nheo lại, lộ ra nguy hiểm.

Bạch Vũ nghe hai người tranh cãi đầy mùi thuốc súng, vẻ mặt cũng mông lung. Nàng chỉ nghĩ đến Đông Nhạc không tệ, có thể để cho sư phụ có một chỗ an thân thoải mái, đột nhiên sao lại dẫn đến Quân

chủ hai nước đối chọi gay gắt, nhìn qua giống như muốn đánh một trận?

“Sur phụ, người thành thật nói cho con biết, người thật sự không quen biết Viêm Võ Đế?” Bạch Vũ âm thầm thương xót nhìn chăm chăm Bạch Tử Quỳnh.

Thần sắc của Bạch Tử Quỳnh có chút xấu hổ, “Đều đã là chuyện thật lâu trước kia, ai biết hẳn còn nhớ. Dù sao con cũng đã an bài cho ta xong rồi, ta nhất định sẽ đến Đông Nhạc.”

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, hình như là cảm thấy nàng trưởng thành, sur phụ càng ngày càng tùy tính.

Nàng nhìn hai Quân Vương đang giương cung bạt kiếm, bất đắc dĩ mở miệng giảm bớt không khí một chút, “Ách, nghe nói Bắc La đã bị diệt, Vương thành đã bị các người chiếm, tình huống bên ngoài hiện tại thế nào?”

Chuyển đổi đề tài có vẻ gượng gạo, nhưng cuối cùng hai người cũng bỏ qua tranh cãi.

Viêm Võ Đế không nói chuyện, nhưng Đông Nhạc Quận Vương thì nói một chút tình hình chiến đấu, “Cấm Vệ Quân cường đại nhất Bắc La đã bị hao tổn hầu như không còn, số còn lại cũng bị đánh tan, người bình thường có năng lực cũng đã chết, không có khả năng hồi sinh trở lại. Chẳng qua không tìm được Bách Lý Uy, hẳn và Bách Lý Vân Diễm cũng không thấy, lật toàn bộ Bắc La cũng không tìm được.”

Mâu quang Bạch Vũ lạnh lùng, Bách Lý Uy chạy thoát, còn mang theo Bách Lý Vân Diễm trọng thương? Bọn họ sẽ đi đâu?

Bên trong cực Bắc Vô Trần Cung - Vân Vũ Thần Châu, Bách Lý Uy trông mong nhìn quá trình cấy cho Bách Lý Vân Diễm hôn mê bất tỉnh trên giường, một nữ tử bộ dạng có vài phần giống hần, vẻ mặt không biểu tình thoa một ít chất lỏng trong suốt lên mặt Bách Lý Vân Diễm, dùng băng gạc quấn lại.

“Đại tỷ, Vân Diễm thế nào rồi?” Đợi cho nữ tử thoa thuốc mỡ xong, Bách Lý Uy lập tức lo lắng hỏi.

Nữ tử lạnh lùng trừng mắt, “Gọi ta là Bách Lý trưởng lão!”

“Được, Bách Lý trưởng lão, ta nhất thời quên mất.” Bách Lý Uy ở trước mặt tỷ tỷ của hần cũng không dám có gì bất mãn, tỷ tỷ của hần là một trong tứ đại trưởng lão Vô Trần Cung - Bách Lý trưởng lão, phụ trách chương quản Dược Thiện Đường.

Nhưng cho tới bây giờ tầng quan hệ này vẫn không có ai biết, từ nhỏ tỷ tỷ đã ra ngoài vân du rèn luyện, đối với quan hệ trong tộc vô cùng lạnh nhạt, không thích Bách Lý gia dùng danh nghĩa của bà cáo mượn oai hùm ở bên ngoài, cho nên gia tộc Bách Lý rất ít khi nhắc đến bà.

Lần này Bắc La diệt quốc, Bách Lý gia đã bị suy tàn trong chiến hỏa (khỏi lửa chiến tranh), Bách Lý Uy đã sớm biết Bắc La Quận Vương đắc tội Mạc Điện là tự tìm đường chết, cũng may hần còn có một tỷ tỷ, trước tiên mang theo nữ nhi chạy trốn đến Vô Trần Cung, nhưng không nghĩ tới sau khi hần rời đi, vậy mà Mạc Điện tiêu diệt luôn Bắc La Quận Quốc!

Chương 167: Đến Vô Trần Cung (6)

Edit: V.O

"Linh mạch của nó đã bị phế, không thể chữa trị. Ngược lại, vết sẹo trên mặt còn có khả năng chữa khỏi." Bách Lý trưởng lão thản nhiên nói.

Bách Lý Uy nghe giống như sấm sét giữa trời quang, gắt gao nắm chặt tay, "Thật sự không có cách chữa trị nào khác sao?"

Không biết hắn đã tìm cho Bách Lý Vân Diễm bao nhiêu Y sư, tất cả đều nói bất lực, hiện tại ngay cả tỷ tỷ của hắn cũng nói trị không được, vậy thì quả thật không còn hy vọng.

"Bạch Vũ! Ta muốn thiên đao vạn quả (chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thân) ngươi!" Bách Lý Uy nổi giận nện một quyền lên cây cột, cột trụ bạch ngọc lập tức vỡ vụn, mảnh nhỏ đâm vào mu bàn tay hắn, máu tươi chảy ròng ròng.

Bách Lý trưởng lão khinh thường liếc mắt nhìn hắn, "Bây giờ tức giận thì có ích lợi gì, ngay từ đầu ngươi đã làm cái gì? Thượng Vực Thiên Hỏa là có thể tùy tiện lấy ra sao? Không có bản lĩnh thì đừng đi trêu chọc người ta, Bách Lý Vân Diễm bị ngươi cưỡng chế đến mức không biết trời cao đất rộng."

"Bách Lý trưởng lão, nó là chất nữ của ngươi." Bách Lý Uy bi thống nói.

"Nếu nó không phải là chất nữ của ta, ta sẽ không tốn sức đi cứu nó." Bách Lý trưởng lão cầm lấy phát trần quét qua, hờ hững nói: "Người yên tâm, dám làm hại người Bách Lý gia, ta sẽ không để cho nàng ta sống dễ chịu, Vân Diễm ở lại chỗ này làm học đồ đi, tuy rằng không thể tu luyện, nhưng có thể theo ta học tập y thuật, làm một Dược Thiện Sư."

Bách Lý Uy hết sức vui mừng, "VẬY ĐA TẠ BÁCH LÝ TRƯỞNG LÃO." Có thể ở bên cạnh trưởng lão Vô Trần Cung làm học đồ, là cơ hội bao nhiêu người cầu còn không được, đối với Bách Lý Vân Diễm mà nói, cũng là an bài tốt nhất.

Bắc La Vương thành bên này, thế cục vẫn chưa hoàn toàn bình ổn, hai nước đang đàm phán phân chia quyền lợi, Viêm Võ Đế và Đông Nhạc Quận Vương còn chưa rời đi, Bạch Vũ chờ khi Đông Nhạc Quận Vương về nước đưa Bạch Tử Quỳnh đến Đông Nhạc đã không còn kịp rồi, nàng phải khởi hành đi Vô Trần Cung.

Vô Trần Cung nằm ở cực Bắc giữa băng nguyên (vùng băng giá) của Vân Vũ Thần Châu, cách Bắc La khoảng mấy ngày lộ trình, hơn nữa càng đi về phía Bắc càng lạnh.

Bạch Vũ ngồi trên mã xa mà Đông Nhạc Quận Vương đưa cho nàng, lão đảo lắc lư ra khỏi thành, trên đường, đột nhiên Dạ Quân Mạc lại vô thanh vô thức lên xe ngựa, khiến nàng hoảng sợ.

"Người lên xe ngựa của ta làm gì?"

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhíu mày, "Quay về Vô Trần Cung."

"Chẳng lẽ người không có xe ngựa?" Bạch Vũ lý sự.

Dạ Quân Mạc nhìn nàng một cái, thân hình cao lớn giãn ra, tựa lên

nhuyễn tháp trong xe ngựa, chiếm hơn một nửa vị trí, dồn Bạch Vũ đến tận góc, "Xe ngựa của nàng thoải mái."

Bạch Vũ: "....."

Nàng bổ nhào qua giữ chặt tay Dạ Quân Mạc, hung tợn cắn chặt.

Mặt Dạ Quân Mạc không đổi sắc, cứng chiu sủng nịnh nhìn bộ dáng lý sự của nàng, giống như đang nhìn một tiểu nãi cầu (chó con mới sinh nuôi bằng sữa) răng chưa dài.

Bạch Vũ không dùng sức cắn, không nói gì buông miệng ra trừng mắt nhìn hắn, "Người thoải mái, ta không thoải mái."

"Như vậy liền thoải mái." Dạ Quân Mạc duỗi cánh tay dài ra, tiện tay kéo Bạch Vũ vào trong lòng.

"Dạ Quân Mạc!" Bạch Vũ rất muốn đánh người, "Chẳng lẽ người không đến núi An Khê tìm bảo vật trấn quốc sao?"

Dạ Quân Mạc sâu kín nhìn nàng, thập phần vô tội, "Ta đã phái Âm Ưng đi, hắn nói cái mê cung kia rất nguy hiểm, nàng cảm thấy ta nên đi?"

"Ách....."

"Cũng đúng, có lẽ Âm Ưng đối phó không được, quả thật ta cần phải tự mình đi một chuyến." Thần sắc Dạ Quân Mạc âm trầm, đứng dậy định xuống xe.

Bạch Vũ cuống quýt kéo hắn trở lại, "Không cần. Nguy hiểm thì người đừng đi, Âm Ưng có thể đối phó được."

Thân thể Dạ Quân Mạc thật vất vả điều trị mới tốt hơn một chút, có thể không vận dụng linh khí được tốt nhất, nàng nào dám để cho hắn rời đi.

"Ta chiếm xe ngựa của nàng."

"Không sao, ngươi cứ an tâm mà ngồi."

"Nàng không cho ta ôm." Dạ Quân Mạc ủy khuất nói.

"Cho ngươi ôm." Bạch Vũ gần như là cắn răng nói.

Nàng dựa vào trong lòng Dạ Quân Mạc, ôm chặt hắn, rất sợ hắn chạy. Dạ Quân Mạc cúi đầu nhìn Bạch Vũ tựa vào ngực hắn, khóe miệng gợi lên một tia cười xấu xa, sờ sờ đầu nhỏ của nàng.

Chương 168: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (1)

Bạch Vũ cũng không phải không muốn cùng Dạ Quân Mạc ngồi chung một chiếc xe ngựa, chỉ là nàng tức giận trước đó Dạ Quân Mạc không nói với nàng một tiếng lại đột nhiên xuất hiện, quả thực là giống như cường đạo chặn đường cướp bóc.

Vì gấp rút lên đường, Bạch Vũ rất ít xuống xe ngựa, ban ngày ngưng kết linh lực, thỉnh thoảng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, bạn đêm dựa vào trên người Dạ Quân Mạc ngủ.

Vốn nàng còn tính phải dè dặt một chút, kết quả bởi vì xe ngựa quá nhỏ, sau khi đi vào băng nguyên, nhiệt độ không khí lại càng ngày càng lạnh, Dạ Quân Mạc như là một cái ấm lò tự nhiên, khiến cho Bạch Vũ không tự chủ được dán sát vào, cơ hồ là mỗi sáng sớm đều tỉnh lại từ trong lòng ngực hắn.

Vài ngày sau, rốt cục cũng tới được phần cuối của băng nguyên, chỗ của Vô Trần Cung. Gió tuyết lan tràn, sơn môn nguy nga, cùng với linh khí cường đại chưa tới gần cũng cảm giác được, đó là kết giới linh lực bao phủ cả tòa núi tuyết.

Bạch Vũ đứng ở trước cửa sơn môn, cảm nhận được một cái rùng mình lạnh thấu xương, quần áo có dày hơn nữa cũng không chống cự được, Bạch Vũ dùng linh khí bảo vệ thân mình, mới cảm thấy dễ chịu một chút.

“Đi lên đi.” Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ sừng sốt, “Người không vào cùng ta?”

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt cười, “Muốn ta cùng nàng đi gặp đệ tử Vô Trần Cung?”

“Ách..... vậy thì không cần.” Nàng không muốn dựa vào thân phận của Dạ Quân Mạc ở Vô Trần Cung cáo mượn oai hùm.

Dạ Quân Mạc không nói gì, lấy ra một cái khăn che mặt tơ lụa thêu hình lông chim cho nàng mang theo, bỏ lại một câu, “Chọn đỉnh Vô Danh.”

Bạch Vũ dờ dẫm chớp mắt, nàng có thể chấp nhận mang khăn che mặt, khăn sa này nhẹ nhàng thoải mái, còn có thể tránh được phiền toái, mang theo thì mang theo. Nhưng đỉnh Vô Danh là cái quý gì?

Nàng chưa kịp hỏi rõ ràng, Dạ Quân Mạc đã đi rồi. Nàng đành phải một mình giẫm lên tuyết đọng, đi vào sơn môn.

Kết giới linh lực hơi hơi dao động một chút, nhưng không có ngăn cản, để cho nàng đi vào. Nhưng nàng đi được không bao lâu liền phát hiện, nàng lạc đường, vòng vo vài vòng thế nhưng lại về tới chỗ sơn môn.

Kết giới này chẳng những ngăn cản người ngoài tiến vào, còn có tác dụng mê huyền, nếu không phá giải được sẽ không có cách nào lên núi, cái này xem như là khảo nghiệm sao? Bạch Vũ cẩn thận hồi tưởng lại con đường mình đã đi qua, lại chọn một con đường khác.

Kết giới linh lực tương tự như vậy trong trí nhớ của nàng có rất nhiều, so với kết giới nơi này còn phức tạp hơn, cho nên phá giải cũng đơn giản. Thay đổi một con đường khác, sau đó quanh quẩn vài vòng Bạch Vũ đã ra giữa sườn núi.

“VẬY mà có thể đi được đến nơi này, ngươi rất lợi hại. Không nghĩ tới người ta nhận được lại là ngươi.” Một thanh niên nam tử đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, kiêu căng vòng tay.

Bạch Vũ vừa nhìn thấy, vậy mà là một người quen, là người nàng gặp lúc khiêu chiến Vô Trần bảng - Tả Vũ.

“Là ngươi, ngươi cũng tiến vào Vô Trần Cung?”

Thần sắc Tả Vũ âm đạm xuống, bĩu môi, “Không, ta chỉ là một đệ tử ngoại môn, ở trong này làm việc vặt, cũng làm chút việc chân chạy. Đi thôi, ta mang ngươi lên núi, kết giới nơi này nếu không có người dẫn đường, có vài người cả đời cũng không đến được Vô Trần Cung.”

Có Tả Vũ dẫn đường, rất nhanh Bạch Vũ đã đến phía trước Chủ Điện Vô Trần Cung, phía trước điện là một quảng trường rộng lớn, có không ít đệ tử nội môn Vô Trần Cung tụ tập, ánh mắt thường lướt qua trên người Bạch Vũ, có tò mò, có khinh thường, còn có khiêu khích.

Ngoại trừ Bạch Vũ, tám đệ tử mới khác cũng đã đến đông đủ, Bạch Vũ liếc nhìn một cái liền thấy được Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên.

Đôi mắt Nhạc Kỳ Nhân sáng lên, vui sướng lao thẳng lại đây, ôm lấy cánh tay Bạch Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như ăn phải mướp đắng, “Vũ tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi. Chúng ta cũng đã đợi hai giờ, cũng không có người nói cho chúng ta biết tiếp theo phải làm sao. Tỷ nói xem Vô Trần Cung là có ý gì đây?”

Chương 169: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (2)

“Ra oai phủ đầu mà không hiểu sao? Chỉ là muốn chà xát, xoắn vặn nhuệ khí của chúng ta thôi.” Viêm Hạo Thiên khinh thường liếc mắt nhìn bốn phía, “Ngươi xem ánh mắt của những người đó, luôn luôn chú ý chúng ta ở bên này, nhưng không có một ai đến đây trả lời.”

“Đúng ha, lúc trước còn không có rõ ràng như vậy đâu. Vũ tử tử, hình như bọn họ đều nhìn tử, giống như cảm thấy đặc biệt hứng thú với tử.”

“Đây là đương nhiên, Bạch Vũ là người được công nhận đứng nhất năm nay, mỗi đệ tử mới đứng nhất đều đặc biệt khiến người chú ý.” Tả Vũ dĩ nhiên nói.

Bạch Vũ nhíu mày, nhìn về phía Tả Vũ, “Ta có thể hỏi người làm cho chúng ta đợi lâu như vậy là vị sư huynh hay sư tử nào không?”

Tả Vũ sừng sốt, ngượng ngùng sờ sờ mũi, “Vì sao ngươi nghĩ là đệ tử, mà không phải là trưởng lão?”

“Trưởng lão để cho mấy người chúng ta chờ lâu như vậy để làm gì? Khảo nghiệm tính kiên nhẫn sao? Vậy cũng quá nhàm chán. Muốn ra oai phủ đầu với chúng ta chỉ có thể là đệ tử cùng lứa.” Bạch Vũ thản nhiên nói.

Tả Vũ cũng không trả lời, không thể không nói Bạch Vũ nói rất chính xác, “Đây là lệ thường, đệ tử mới hàng năm đều được một vị thủ tịch (người cấp cao nhất) trong hàng ngũ đệ tử đến an bài, bọn họ là đồ

đệ bốn vị trưởng lão tự mình giảng dạy, danh vọng ở Vô Trần Cung cực cao, ra oai phủ đầu với những người mới đến các người cũng không tính là gì, nhưng thời gian chờ đợi năm nay hình như có chút lâu.”

“Nhưng mà, ta chờ đến đói bụng.” Nhạc Kỳ Nhân bĩu môi, ủy khuất nói.

“Đói bụng thì ăn chút gì trước đi.” Bạch Vũ gạt đi tuyết đọng trên bậc thềm, lôi kéo Nhạc Kỳ Nhân ngồi xuống, lấy ra điểm tâm mang theo bên người. Khẩu vị của Nhạc Kỳ Nhân nhất thời nở hoa, không quan tâm ăn cùng Bạch Vũ.

Tả Vũ và Viêm Hạo Thiên nhìn hai người, khóe miệng co rút. Không coi ai ra gì bắt đầu ăn này nọ như vậy, quả thật là không để vị đại đệ tử chưa xuất hiện kia vào mắt.

Đệ tử chung quanh cũng trợn mắt há hốc mồm, có mấy người khuôn mặt âm trầm biến mất trên quảng trường, dường như là đi bầm báo.

Nhạc Kỳ Nhân và Bạch Vũ còn chưa ăn xong một bao điểm tâm, một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều được một đám người vây quanh đi tới. Ca ca Tả Vũ - Tả Viêm cũng đi theo bên cạnh nàng ta, thần sắc lạnh nhạt cúi đầu.

Thiếu nữ có một đầu tóc bạc, khiến cho người ta có cảm giác băng thanh ngọc khiết mà cao quý, ánh mắt tự cao tự đại lộ ra khí chất ngạo mạn, giống như đã quen được nhiều người vây quanh, đối với những người vây quanh nàng ta ngay cả nhìn cũng lười liếc nhìn một cái.

Nàng ta đi đến bên cạnh Bạch Vũ và Nhạc Kỳ Nhân, cao cao tại thượng nhìn xuống hai người, lạnh lùng mở miệng: “Ai cho phép các

người ăn uống ở trong này?”

Bạch Vũ ngẩng đầu, bộ dạng ra vẻ vô tội, “Ở quảng trường không được ăn cái gì sao? Ai quy định?”

Thiếu nữ biến sắc, lạnh nhạt nói: “Ta quy định!”

Lông mày Bạch Vũ khẽ nhíu, “Thật là lợi hại, nhìn dáng vẻ của người cũng không giống trưởng lão, vậy mà có thể lập ra quy tắc Vô Trần Cung, không biết tôn tính đại danh của người là gì?”

Thiếu nữ nhất thời nói không ra lời, sắc mặt trở nên rất khó coi, nàng ta chỉ vừa thuận miệng nói ra, nàng ta chỉ là một đệ tử, làm sao có thể có danh vọng và tư cách để lập ra quy tắc Vô Trần Cung, nếu để cho các trưởng lão nghe được lại tưởng là thật, tuyệt đối sẽ phạt nàng ta.

“Láo xược! Vị này chính là thủ tịch đại đệ tử của Bách Lý trưởng lão, Đại sư tử Tòng Nguyệt Cầm. Người chỉ là một đệ tử mới tới, dám vô lễ với tỷ ấy?” Một thanh niên khuôn mặt chữ điền lập tức tiến lên một bước, lớn tiếng trách cứ, vừa nhìn thấy chính là người ủng hộ trung thành của sư tử Nguyệt Cầm.

Một chút phản ứng sợ hãi Bạch Vũ cũng không có, chậm rãi thu hồi điểm tâm, lôi kéo Nhạc Kỳ Nhân đứng lên, “Thì ra là Đại sư tử, tới an bài chỗ ở cho chúng ta sao?”

Chương 170: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (3)

Nghe được cái tên Bách Lý trưởng lão này, không hiểu sao Bạch Vũ lại liên tưởng đến Bách Lý Vân Diễm và Bách Lý Uy, có loại cảm giác rất không thích.

Tòng Nguyệt Cầm áp chế lửa giận, vuốt ve móng tay nhuộm màu rực rỡ tươi đẹp của mình, không chút để ý liếc Bạch Vũ một cái: “Quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, ngươi chính là người năm nay giành được vị trí thứ nhất - Bạch Vũ?”

“Đúng” Bạch Vũ không che dấu chút nào: “Tòng sư tỷ có gì chỉ giáo?”

“Nghe nói, ngươi rất đẹp? Xinh đẹp đến mức muốn mang khăn che mặt sao? Gỡ xuống! Ta muốn nhìn xem bộ dạng của ngươi.” Tòng Nguyệt Cầm đến gần Bạch Vũ, không vui ra lệnh.

“Ta mang hay không mang khăn che mặt, hình như Tòng sư tỷ không cần xen vào?” Mâu quang Bạch Vũ trầm xuống, lạnh lùng nói.

“Ngươi dám chống đối ta, thật to gan!” Tòng Nguyệt Cầm giận tím mặt, dương cánh tay đánh về mặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ một phát bắt được tay của nàng ta khiến nàng ta không thể lui. Trên mặt Tòng Nguyệt Cầm hiện lên sát ý lãnh liệt, một đạo kiếm khí hung ác vô hình bổ ra, như tia chớp bay về phía ngực Bạch Vũ.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, khoảng cách gần trong gang tấc, không có cách nào tránh né, một đạo lưu hỏa mang theo lực hủy diệt cực

nóng vọt ra trên người nàng, lao thẳng tới Tòng Nguyệt Cầm, liều mạng cùng nàng ta.

Hai đại linh thuật kịch liệt va chạm tóe lửa, hỏa diễm vọt ra nháy mắt che mất tầm nhìn của mọi người, lực lượng cường đại khuếch tán ra ngoài, tạo thành bông tuyết đầy trời.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, Bạch Vũ mới tới cũng dám đánh trực diện với lực lượng của Tòng Nguyệt Cầm, cũng quá không biết tự lượng sức mình?

Tòng Nguyệt Cầm đã là Triệu hoán sư trung giai, đã có thể trở thành bá chủ một phương ở Vân Vũ Thần Châu, Bạch Vũ ở trên Triệu hoán Đại Hội có vẻ như chỉ là Triệu hoán sĩ đỉnh giai, làm sao có thể chống cự được lực lượng của Tòng Nguyệt Cầm.

“Vũ tử tử!” Nhạc Kỳ Nhân lo lắng muốn vọt vào, Viêm Hạo Thiên giữ chặt nàng lại, “Nàng ấy sẽ không sao.”

Hỏa diễm dần dần tan đi, hai người đứng ở đối diện. Bạch Vũ thụt lui vài chục bước, một vị tanh ngọt nảy lên yết hầu, bị nàng cứng rắn đè ép xuống. Tòng Nguyệt Cầm một chút cũng không động, ngạo nghễ đứng tại chỗ, giấu cánh tay bị bỏng dưới tay áo.

Mọi người kinh ngạc, xem ra Bạch Vũ không bị tổn hại gì, là Tòng Nguyệt Cầm thủ hạ lưu tình?

Tòng Nguyệt Cầm cũng không lưu tình, nàng ta dùng mười phần lực lượng, nhưng dường như lại không thương tổn được Bạch Vũ, không khỏi nổi giận trong bụng: “Người là Triệu hoán sư sơ giai, khó trách dám khiêu khích ta.

“Chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi.” Bạch Vũ lạnh nhạt nói.

“Hừ!” Ánh mắt Tòng Nguyệt Cầm sắc bén, giống như dao găm hung hăng róc thịt Bạch Vũ, “Mới nhập môn mà không biết tôn ti, bất kính sư tử, còn không dập đầu bồi tội với ta.”

Bạch Vũ khinh thường cười lạnh, “Hôm nay mới là ngày đầu tiên ta đến Vô Trần Cung, quy củ cái gì cũng không hiểu, Tòng sư tử không biết tại sao lại bắt ta bồi tội, chẳng lẽ coi ta là người mới tới, dễ khi dễ?”

“Vũ tử tử nói rất đúng, rõ ràng chính là người ra tay trước, là người khi dễ chúng ta, dựa vào cái gì còn bắt Vũ tử tử bồi tội?” Nhạc Kỳ Nhân đi qua, đúng lý hợp tình đứng bên cạnh Bạch Vũ.

Viêm Hạo Thiên cũng dẫn theo vài đệ tử mới khác đi tới phía sau Bạch Vũ, khinh thường bĩu môi, “Người để cho mấy người chúng ta đợi không công nửa ngày, không nói một cái công đạo, còn vừa đến liền tìm lỗi trước tiên, không phải thủ tịch đệ tử Vô Trần Cung đều là đức hạnh như người đó chứ? Chúng ta là đệ tử mới, nhưng không phải là dễ khi dễ.”

“Các người láo xược! Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn các người thật tốt!” Tòng Nguyệt Cầm giận không kiềm được. Nàng ta đúng là cố ý tìm lỗi, sư phụ của nàng ta - Bách Lý trưởng lão chỉ thị rất rõ ràng, nàng ta phải đối phó với Bạch Vũ, nàng ta chỉ đến làm khó dễ một chút mà thôi.

Cũng không nghĩ đến Bạch Vũ so với nàng ta tưởng tượng còn lợi hại hơn, chẳng những đỡ được công kích còn liên hợp với đệ tử mới tới cùng nhau khiêu khích nàng ta.

Phải biết rằng đệ tử nào của Vô Trần Cung mà cũng phải cung kính với nàng ta, nam đệ tử nào mà không thềm nhỏ dãi mỹ mạo của

nàng ta, còn chưa từng có ai dám vô lễ với nàng ta như thế.

Chương 171: Kết thù, Tòng Nguyệt Cầm (4)

“Sử tử bớt giận, nhiệm vụ của ngươi hôm nay là phụ trách bố trí ổn thỏa cho đệ tử mới tới, xin mời không nên làm chính sự.” Tả Viêm đột nhiên chắn trước mặt Tòng Nguyệt Cầm, cung kính khuyên bảo.

“Câm miệng!” Tòng Nguyệt Cầm đang nổi nóng, vung một cái tát vào mặt Tả Viêm, “Ngươi là một đệ tử ngoại môn, chỉ là một hạ nhân thấp hèn, còn dám quản chuyện của ta?”

Sắc mặt đám người Bạch Vũ đều thay đổi, Tả Viêm không làm sai chuyện gì, đánh người ta một cái tát ở nơi đông người, cũng quá quá đáng.

Tả Vũ cực kỳ hoảng sợ, lập tức tiến lên, “Ca ca!”

Tả Viêm dùng ánh mắt ngăn hấn lại, quay đầu vẫn cung kính như cũ nói với Tòng Nguyệt Cầm: “Xin sư tử bình tĩnh một chút.”

Tòng Nguyệt Cầm đánh ra một cái tát, cơn tức trong lòng cũng tiêu không ít, tình táo lại cũng biết không nên làm việc quá mức. Sư phụ chọn nàng ta tới tiếp đãi đệ tử mới, nàng ta lại đắc tội tất cả mọi người, truyền đi cũng không tốt.

Nhưng nàng ta cũng không có hứng thú cho đệ tử mới tới sắc mặt tốt. Nàng ta là người Bắc La, trong hàng ngũ đệ tử lần này ngay cả một người Bắc La cũng không có, duy nhất chỉ có một mình Bắc Thần Phong nghe nói là đã bị Bạch Vũ giết chết, ngay cả Vương thành Bắc La Quận Quốc cũng bị Bạch Vũ tiêu diệt.

Nhớ tới mối hận diệt quốc, lửa giận trong lòng Tòng Nguyệt Cầm liền bốc từ dưới lên, tức giận đến mức gần như muốn học máu.

“Người đã muốn quản như vậy, chuyện an bài cho bọn họ liền giao cho người xử lý.” Tòng Nguyệt Cầm cắn răng ném chuyện này cho Tả Viêm, quay sang, âm trầm nhìn Bạch Vũ, ánh mắt sắc bén tràn ngập uy hiếp.

“Bạch Vũ, người chờ đó cho ta, ta sẽ không để cho người trôi qua tốt đẹp! Nếu ai dám qua lại thân thiết với người, chính là đối địch với ta! Một người ta cũng sẽ không buông tha!” Nàng ta xoay người rời khỏi quảng trường, vài nam tử vây quanh sau lưng nàng ta lập tức rời đi theo, lúc gần đi còn hung tợn trừng mắt liếc Bạch Vũ.

Những đệ tử khác trên quảng trường giống như sợ đụng tới vật bản thổ lui thật xa, không có chút nào muốn tiếp xúc với Bạch Vũ. Tiếng Tòng Nguyệt Cầm nói câu kia lúc gần đi cũng không nhỏ, bọn họ cũng không tính vì một người mới tới là Bạch Vũ mà đối địch với Tòng Nguyệt Cầm.

Ngay cả mấy đệ tử trong đám đệ tử mới cũng không tự chủ được tạo ra một khoảng cách với Bạch Vũ, vừa tới đã đắc tội một thủ tịch đệ tử, còn tiếp tục sống trong Vô Trần Cung hỗn loạn như thế nào? Bọn họ không thích Tòng Nguyệt Cầm bá đạo, nhưng không muốn dính vào Bạch Vũ dẫn đến phiền toái.

Chỉ có Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra đứng ở bên cạnh nàng.

Bạch Vũ nhìn Viêm Hạo Thiên, “Sao người lại không tránh xa một chút?”

Viêm Hạo Thiên không chút để ý híp mắt, “Bản thái tử muốn qua lại với ai thì sẽ qua lại với người đó, người nhìn thuận mắt hơn so với Tòng Nguyệt Cầm kia. Người tốt cuộc là đắc tội nàng ta ở chỗ nào? Rõ ràng chính là nàng ta tới tìm người gây phiền toái.”

“Ai biết?” Bạch Vũ buồn bực trừng mắt, nàng cũng cảm thấy phản ứng của Tòng Nguyệt Cầm có chút thái quá, mới nói có hai ba câu liền phát hỏa lớn như vậy.

“Tòng Nguyệt Cầm là người Bắc La, hơn nữa còn là đệ tử thủ lĩnh của Bắc La. Người phá hủy Bắc La Quận Quốc, bây giờ tất cả đệ tử Bắc La đều đang tìm lối thoát, gia nhập phe cánh của những quốc gia khác, không ai quyết tâm một lòng ủng hộ một quốc gia bị diệt, địa vị của nàng ta xuống dốc không phanh, người nói người có đắc tội nàng ta hay không?” Tả Viêm lạnh nhạt giải thích.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, “Nói như vậy chẳng phải là ta đã đắc tội tất cả đệ tử Vô Trần Cung đến từ Bắc La?”

“Vậy người cho là gì. Hôm nay, những người đi theo bên cạnh Tòng Nguyệt Cầm đều là người Bắc La, tên mặt chữ điền Không Đồng Dục kia là nhi tử của Không Đồng thừa tướng Bắc La, cha hắn chết ở hoàng cung Bắc La, ánh mắt hắn nhìn người hận không thể đại tá bát đồng (chém thành tám mảnh) người.” Tả Vũ tức giận nói.

Chương 172: Quyết đấu, xa luân chiến (1)

Bạch Vũ chỉ cảm thấy mặt chuyển thành màu xanh. Được rồi, lý do diệt quốc này cũng đủ khiến cho người ta hận chết nàng, “Hắn là Vô Trần Cung sẽ không cho phép giết người hoặc là quần ẩu?”

Tả Vũ trở mặt xem thường, “Làm sao có thể cho phép loại chuyện này? Nhưng bọn họ muốn giết người cũng không khó, tìm người quyết đấu là được. Quyết đấu được tiến hành dưới sự chứng kiến của trưởng lão, nhưng sinh tử tự chịu. Đệ tử Vô Trần Cung hầu như đều là cao thủ trên Vô Trần bảng, người hoàn toàn không có cách nào để từ chối.”

“Nếu là tỷ thí quanh minh chính đại, ta còn có thể nhận.” Bạch Vũ nhún nhún vai.

Tả Viêm không nói thêm nữa, dẫn bọn họ đến bên cạnh quảng trường, nơi này sớm đã được xếp đặt chín cặp gỗ.

“Mỗi người chọn một cặp đi, đây là lễ gặp mặt Vô Trần Cung cho các người.” Tả Viêm chỉ vào mảnh gỗ, cực kỳ nghiêm chỉnh nói.

Khóe miệng mọi người run rẩy, nhin không được trừng mắt, “Vô Trần Cung rất nghèo sao? Lại lấy mảnh gỗ làm lễ gặp mặt?”

“Chẳng lẽ mảnh gỗ này có gì đặc biệt?” Một nữ tử Mạn Thủy Quận Quốc tò mò mảnh gỗ.

“Không có gì đặc biệt, thật sự chỉ là mảnh gỗ.” Tên còn lại không còn

gì để nói.

Viêm Hạo Thiên ghét bỏ tựa vào bên cạnh mảnh gỗ, “Vô Trần Cung cho chúng ta những mảnh gỗ này để làm gì? Xây phòng ở?”

Tả Viêm gật đầu, “Ở Vô Trần Cung, tất cả mọi thứ đều phải dùng cống hiến để đổi, bao gồm ăn, mặc, ở, đi lại, cho dù là một chén cơm. Để đạt được cống hiến chỉ có thể thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ. Các người mới đến, vốn là không có chỗ ở.”

Mọi người im lặng không nói gì, cho nên những mảnh gỗ này thật sự là cho bọn họ xây phòng ở! Vô Trần Cung quả thực là gài bẫy bọn họ. Bọn họ sinh ra đều là quý tộc hoặc là thiếu gia, tiểu thư thế gia tu luyện, làm sao xây được phòng ở? Cho dù có làm được, chút mảnh gỗ ấy đủ làm được gì?

“Nếu cảm thấy không đủ, các người có thể đến Cống Hiến Đường đổi một ít gỗ, một cống hiến mười cây gỗ, không có cống hiến có thể đến Sở Giao Dịch mua, trước mắt, giá là 1 vạn tinh thể thứ phẩm cho 1 cống hiến.” Tả Viêm rất nghiêm túc nói cho bọn họ biết kinh nghiệm sống của hắn ở Vô Trần Cung.

Mặt của tất cả bọn họ toàn bộ biến thành màu đen, tính như vậy chẳng phải nói là 1 vạn tinh thể thứ phẩm cũng chỉ có thể mua được mười cây gỗ! Vô Trần Cung đây là cướp bóc sao? Khó trách có thể giàu nhất thiên hạ, lòng dạ hiểm độc! Gian thương!

Cố nén xúc động muốn mắng chửi người, chín người mỗi người chọn một cặp gỗ.

Tả Viêm tiếp tục nói: “Chỗ ở của các người phải được xây phía trên thất phong (bảy đỉnh núi). Vô Trần Cung tổng cộng có thất phong tứ đường, tứ đường phân biệt là Cống Hiến Đường, Khế Ước Đường,

Dược Thiện Đường, Linh Khí Đường, do tứ đại trưởng lão chưởng quản. Thất phong là Kinh Lô, Xích Hỏa, Bạo Tuyết, Liệt Dương, Hắc Nham, Huyết Vũ, Vô Danh, đệ tử mới tới cần lựa chọn một đỉnh để vào ở, các ngươi chọn cái nào?”

Lúc này Bạch Vũ mới hiểu được Dạ Quân Mạc nói chọn đỉnh Vô Danh là có ý gì, thì ra là muốn nàng bái nhập đỉnh Vô Danh.

Nhạc Kỳ Nhân kéo cánh tay Bạch Vũ, thì thầm với nàng: “Vũ tỷ tỷ, chúng ta chọn đỉnh Liệt Dương đi.”

“Vì sao?”

“Đây không phải là bí mật gì, bình thường đệ tử đến từ chung một quốc gia đều tụ tập ở trên một đỉnh, như đệ tử Viêm Võ Đế Quốc đều bái vào đỉnh Xích Diễm, mỗi người Đông Nhạc chúng ta là tiến vào đỉnh Liệt Dương.”

“Đỉnh Vô Danh kia là thế lực của quốc gia nào?”

Nhạc Kỳ Nhân ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ, “Vũ tỷ tỷ không biết sao? Nghe nói trên đỉnh Vô Danh không có ai, mà ngay cả đỉnh chủ phụ trách dạy dỗ đệ tử cũng không có. Bảy tòa núi, trên thực tế chỉ có sáu đỉnh tham gia cạnh tranh mà thôi. Không phải tỷ muốn chọn đỉnh Vô Danh đó chứ?”

“Ách.....” Bạch Vũ chần chừ xoa mi tâm, lo lắng nếu không đến đỉnh Vô Danh sẽ có hậu quả gì, Dạ Quân Mạc có thể không nể tình mà chạy tới túm nàng đến đỉnh Vô Danh hay không.

Chương 173: Quyết đấu, xa luân chiến (2)

Bạch Vũ lo lắng nửa ngày, cuối cùng quyết định thành thành thật thật nghe lời người nào đó, nếu nàng không đến đỉnh Vô Danh, Dạ Quân Mạc thật sự có thể làm ra chuyện tha nàng đi ở nơi đông người.

Nghe Bạch Vũ quyết định đến đỉnh Vô Danh, ánh mắt những người khác nhìn nàng đều vô cùng kỳ dị, đó là bộ dạng hoài nghi đầu óc đối phương có phải là không bình thường hay không.

Viêm Hạo Thiên lại trực tiếp, “Người bị choáng váng sao? Một người chạy lên núi hoang làm gì?”

“Thanh tĩnh!” Bạch Vũ đúng lý hợp tình nói, một phần nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhạc Kỳ Nhân chớp mắt, “Nhưng phụ vương muội nói cách một khoảng thời gian bảy đỉnh sẽ độ sức tranh đoạt tài nguyên một lần, một mình tỷ làm thế nào độ được?”

“Đến lúc đó rồi nói sau.” Trong lòng Bạch Vũ cũng biết không được, đương nhiên một mình nàng tranh giành với nhiều người như vậy sẽ không chiếm được đủ tài nguyên tu luyện, nàng chỉ thấy thương cho Tiểu Thanh và Tiểu Bạch sẽ nuôi không lớn.

Đều tự quyết định chọn bái nhập một đỉnh núi, chuyện cần làm tiếp theo không phải là đi bái kiến Đỉnh chủ, mà là chuyển cặp gối trước mắt này về.

Nghĩ đến phải khiêng từng cây từng cây gỗ đất đỏ này trở về, sắc mặt mọi người liền đen không còn hình dạng, cũng may còn có thể tìm người giúp đỡ. Đệ tử ngoại môn phụ trách làm chuyện lật vật giúp bọn họ chuyển đồ trở về.

Kỳ thật Bạch Vũ cũng không cần giúp đỡ, thu đồ vật vào trong nhẫn Bách Vũ là có thể mang theo bên mình. Nhưng nàng vẫn chưa muốn nói cho người khác biết nàng có một không gian chứa đựng linh khí, vì thế cũng nhờ người giúp đỡ giống như mọi người.

Tả Vũ xung phong giúp nàng chuyển gỗ đến đỉnh Vô Danh. Đỉnh Vô Danh quả nhiên là một ngọn núi rất hoang vắng, thấp bé hơn so với sáu tòa núi nguy nga khác, nhiệt độ không khí cũng không lạnh.

Ngay cả như vậy, Tả Vũ cũng phải đi ba lần mới chuyển được tất cả gỗ lên.

“Mệt mỏi thì nghỉ một lát.” Bạch Vũ ngượng ngùng nói.

Tả Vũ cũng không nhỏ nhen xem thường, “Không phải ngươi quá thực cho rằng ta là hạ nhân khiêng gỗ đó chứ? Dù gì ta cũng là một Triệu Hoán Sĩ, chuyển mấy cây gỗ sao có thể mệt được.”

Bạch Vũ: “.....”

“Nhưng địa vị đệ tử ngoại môn của chúng ta ở Vô Trần Cung quả thật rất thấp, cũng không kém hạ nhân bao nhiêu. Đệ tử chính thức sẽ không hạ thân phận tôn quý của mình làm loại chuyện này.” Thần sắc Tả Vũ ảm đạm xuống, rất không cam lòng ra sức bĩu môi, “Ta giúp ngươi cũng không cần phải trả tiền, ngươi giữ ta lại đi.”

“Hà? Giữ ngươi lại là có ý gì?”

“Đệ tử ngoại môn chỉ có thể nhận một ít nhiệm vụ có thù lao rất thấp ở Cống Hiến Đường, cho nên không ít người chúng ta sẽ ở lại bên cạnh đệ tử nội môn làm việc, kiếm cống hiến. Ta thấy một mình người sống ở trên núi hoang cũng không tiện, ta ở lại giúp người cũng được, nhớ rõ phải cho ta thù lao nhiều chút.”

Nửa ngày Bạch Vũ mới phản ứng kịp, ý của Tả Vũ là ở lại làm người hầu cho nàng. Nàng còn nhớ rõ lúc mới gặp Tả Vũ, hẳn có bao nhiêu kiêu căng, tính tình như vậy lại nguyện ý khuất phục làm hạ nhân?

“Lúc trước người có ở bên cạnh giúp đỡ ai không?”

“Không. Người là người đầu tiên, là ta thấy người chỉ là một nữ tử yếu đuối mới nguyện ý giúp đỡ.” Tả Vũ mạnh miệng nói.

Bạch Vũ nhíu mày, “Không phải là hôm nay bị ca ca người kích thích rồi chứ?”

Tả Vũ rất nhanh nắm chặt tay, cảm tức trừng mắt nhìn Bạch Vũ, sau một lúc lâu mới ảm đạm nói: “Ca ca ta bị Tông Nguyệt Cầm chọn đi, nàng ta chính là một tiện nhân! Toàn Vô Trần Cung đều biết nàng ta vừa háo sắc vừa thô bạo. Nếu không phải ca ca vì cung cấp tài nguyên cho ta, mới sẽ không ở lại làm việc bên cạnh nàng ta. Người đừng hỏi cái này nữa có được không, người nói có cần ta hay không đi.”

“Cần.” Bạch Vũ quyết đoán đáp ứng. Giữ lại một người hiểu biết tình huống Vô Trần Cung đối với nàng mà nói không có chỗ xấu, Tả Vũ tự đưa lên tận cửa đương nhiên nàng sẽ nhận lấy.

Chương 174: Quyết đấu, xa luân chiến (3)

Sau khi đồng ý giữ lại Tả Vũ, Bạch Vũ muốn chọn một nơi tốt để xây nhà gỗ. Phong cảnh trên đỉnh núi nhìn qua không tệ, nàng gọi Tả Vũ đi lên đỉnh núi, một đường chậm rãi từ từ đi lên, giống như Sơn Đại Vương nhàn nhã tuần núi.

“Tả Vũ, ngươi có thể trở thành đệ tử chính thức không?” Bạch Vũ tán gẫu hỏi.

“Có thể. Đệ tử Vô Trần Cung được xếp dựa theo Vô Trần bảng. Cứ mỗi cuối năm, mười đệ tử chính thức xếp thấp nhất trên Vô Trần Bảng phải chấp nhận khiêu chiến của đệ tử ngoại môn bọn ta, nếu đệ tử ngoại môn khiêu chiến thành công, là có thể thay thế người đó trở thành đệ tử chính thức. Chẳng qua, ta vẫn không có tư cách khiêu chiến.” Tả Vũ buồn bực nói.

“Vì sao không có tư cách?”

Chỉ có đệ tử ngoại môn đột phá Triệu Hoán Sư mới có tư cách! Nếu đệ tử chính thức tiến vào Vô Trần Cung năm năm không thể đột phá Triệu Hoán Sư, cũng sẽ bị hạ xuống thành đệ tử ngoại môn. Ngươi cũng không phải lo lắng vấn đề đột phá, nhưng hiện tại ngươi không có thứ tự trên Vô Trần Bảng.” Tả Vũ nhắc nhở nói.

Lúc này Bạch Vũ mới nhớ tới, sau khi nàng đột phá trở thành Triệu Hoán Sư, thứ tự vốn đã không còn ở trên bảng Triệu Hoán Sĩ, ở trên Vô Trần bảng của Triệu Hoán Sư nàng còn chưa có vị trí.

Đến lúc cuối năm kết toán, nàng sẽ trực tiếp bị tính thành người có vị trí thấp nhất.

Hiện tại chỉ cách cuối năm còn có hai tháng, nàng có nên nhanh chóng đi tìm đệ tử trên Vô Trần bảng đánh một chút hay không?

Đang nghĩ tới, chợt nghe dưới chân núi vang lên một tiếng ầm ầm, tiếng vang truyền đến giống như tiếng nổ mạnh.

Bạch Vũ lập tức chạy xuống chân núi, liền nhìn thấy mặt đất bị nổ ra một hố to, toàn bộ gỗ chất đống trên đó đều bị đốt thành tro tàn. Vài thiếu niên cười đùa trêu tức đứng bên cạnh hố sâu, nhìn thấy sắc mặt Bạch Vũ âm trầm đi tới, trêu đùa trong mắt càng thêm rõ ràng.

Bạch Vũ liếc mắt liền nhìn thấy Không Đồng Dục đứng đầu, “Không Đồng Dục, là người đốt gỗ của ta?”

“Không tệ, còn có thể gọi tên của ta.” Không Đồng Dục nheo mắt lại, khinh miệt nhếch miệng, “Là ta đốt thì thế nào? Ai bảo nó cản đường của ta.”

Thần sắc Bạch Vũ lạnh lùng, con ngươi như nước mát lạnh xẹt qua khinh thường ngạo nghễ, “Hiện tại người cũng cản đường của ta.”

“Thì thế nào? Người muốn thiêu ta mà không được?” Không Đồng Dục khiêu khích cười nhạo một tiếng.

Bạch Vũ lạnh nhạt nhìn hắn, “Người cảm thấy ta không dám?”

Ngữ khí của nàng không có một chút độ ấm, nghe như tỏa ra hàn khí, Không Đồng Dục chỉ cảm thấy một cảm khác lạnh từ đáy lòng chạy lên, lời nói châm chọc đến bên miệng lại không nói nên lời.

“Khụ khụ --- ---- chuyện này chỉ là hiểu lầm. Không Đồng sư đệ không phải cố ý.” Một nam thiếu niên nho nhã từ sau lưng Không Đồng Dục đi ra, sắc mặt của hắn tái nhợt lộ ra bệnh trạng, cả người tản ra một loại khí chất yên tĩnh mà ôn hòa, nhìn qua có chút gầy yếu.

Nhưng cảm giác đầu tiên mà Bạch Vũ nhận thấy chính là hắn có một loại vô cùng nguy hiểm, trong lòng lập tức xốc lên mười hai vạn phần cảnh giác, “Người là ai?”

“Tại hạ Liễu Trường Phong, Bạch Vũ cô nương không nhớ rõ ta sao? Khụ -----” hắn có chút thương cảm thở dài, suy yếu ho khan.

Trong lòng Bạch Vũ lộ bộp một chút, “Người là người Bắc La! Trường tử Liễu gia Liễu Trường Phong?”

“Ha ha, thì ra Bạch Vũ cô nương còn nhớ rõ tại hạ, vậy là tốt rồi. Liễu gia chúng ta ít nhiều cũng nhờ người chiếu cố.” Liễu Trường Phong mỉm cười nói lời cảm tạ, nghe thấy lời của hắn, căn bản không thể tưởng được là đang nói chuyện với kẻ thù.

“Người tới làm gì?” Bạch Vũ bình tĩnh hỏi.

“Bạch Vũ cô nương không cần khẩn trương, tại hạ chẳng qua là đi đưa thư quyết đấu với Không Đồng Dục.” Hắn nhẹ nhàng lấy ra hai lá thư quyết đấu, rất thân thiết đưa đến trước mặt Bạch Vũ.

Chương 175: Quyết đấu, xa luân chiến (4)

Sắc mặt Bạch Vũ khế biến vài lần, cầm lấy thư quyết đấu nhìn qua một lần, “Ngươi và Không Đồng Dục quyết đấu với ta? Tiền đặt cược là 10 cống hiến?”

Quyết đấu chẳng những sinh tử tự chịu, nhất định còn phải có tiền đặt cược. Trước lúc quyết đấu hai bên phải thế chấp tiền đặt cược, sau khi chấm dứt, bất luận người thua hay người còn sống, người thắng đều có thể thu được tiền đặt cược.

“Bạch Vũ cô nương hẳn là sẽ không cự tuyệt chứ? Ngay cả Vương thành Bắc La Quận Quốc cũng không để vào mắt, thì quyết đấu càng không cần phải nói. Thời gian tùy ngươi định, chỉ cần trước năm nay là được.” Liễu Trường Phong vẫn duy trì tươi cười, đôi mắt lộ ra vẻ thân thiết, hiền lành, nhưng Bạch Vũ lại nhìn thấy được tàn nhẫn và sát ý!

Sắc mặt Tả Vũ khó coi giật nhẹ ống tay áo Bạch Vũ, nói nhỏ: “Tốt nhất là ngươi không nên so đấu với hắn. Liễu Trường Phong nhìn giống như thư sinh ốm yếu, kỳ thật là đệ tử chính thức - cao thủ được xếp hạng thứ nhất! Trước mắt ở trên Vô Trần bảng xếp hạng thứ 20, nghe nói gần đây đã đột phá Triệu Hoán Sư trung giai.”

Dường như Liễu Trường Phong biết Tả Vũ đang nói cái gì, kiên nhẫn chờ Tả Vũ nói xong, cũng không cắt ngang, chỉ phong độ mỉm cười, “Bạch Vũ cô nương đã quyết định được chưa?”

Đáy mắt Bạch Vũ lấp lánh, mênh mông, vân đạm phong khinh cười,

“Người đã đưa tới hai thư quyết đấu, ta còn có thể từ chối sao? Nhưng người đường đường là cao thủ trong hai mươi người đứng đầu của Vô Trần bảng, tiền đặt cược chỉ có 10 cồng hiến, thiếu tiền sao?”

Tươi cười của Liễu Trường Phong không thay đổi, trong mắt lại hiện lên một chút trào phúng, “Bạch Vũ cô nương muốn bao nhiêu?”

“Ít nhất là 50!”

“50 cồng hiến cũng không ít, cũng đủ đổi được một gốc dược liệu 400 năm.” Liễu Trường Phong cười khế, bình tĩnh gạt đầu, “Liên ẫn theo những gì người nói mà làm đi.”

Bạch Vũ đổi tiền đặt cược trên hai tờ thư quyết đấu thành 50 cồng hiến, thời gian quyết đấu định vào nửa tháng sau. Nếu Liễu Trường Phong đã nói chỉ cần trước năm nay là được, Bạch Vũ liền tận lực kéo dài ra sau.

Người đứng thứ nhất trong đám đệ tử chính thức, Bạch Vũ sẽ không xem thường thực lực của hắn, nàng cần thời gian thăng cấp Linh thuật của Tiểu Thanh, còn muốn mau chóng nuôi lớn Tiểu Bạch.

Liễu Trường Phong rất vừa lòng cầm thư quyết đấu rời đi, Không Đồng Dục lại cực kỳ bất mãn, “Cứ như vậy? Để cho nàng ta kéo dài thêm nửa tháng nữa?”

“Các người không bì kịp?” Liễu Trường Phong thản nhiên liếc mắt nhìn hắn.

Không Đồng Dục hừ lạnh, “Còn phải thấy nàng ta ung dung tự tại hơn một tháng, có chút khó chịu.”

“Nàng ta không có bản lĩnh để ung dung tự tại.” Khuôn mặt nhu hòa của Liễu Trường Phong mỉm cười lộ ra âm lãnh thấu xương, “Tốc độ tu luyện của nàng ta quá mức khủng bố, thời gian hơn một tháng, cũng đủ thay đổi rất nhiều chuyện. Ta sao có thể cho nàng ta có được cơ hội kia.”

“Huynh tính làm gì?”

“Các người cứ nhìn xem. Ta sẽ không để cho sư tỷ thất vọng. Bạch Vũ làm hại Liễu gia ta suy tàn, ta sẽ trả lại cho nàng ta thật tốt, khụ khụ ----- “

Sau khi đuổi đi hai người, Bạch Vũ buồn rầu nhìn bó củi bị đốt thành tro, lẽ gặp mặt Vô Trần Cung đưa thật đúng là bất tiện, một lần đi đổi nhiều bó củi như vậy thật đúng là tiêu tốn không ít tiền.

“Vừa rồi sao người lại không bắt bọn hắc bồi thường cho người?” Tả Vũ đô đô kêu gào.

“Bọn hắc bồi thường mới là quý! Ta lại không thể đánh tất cả bọn hắc.” Bạch Vũ trừng mắt, nàng còn chưa nắm chắc có thể đối phó với Liễu Trường Phong, “Hay là chúng ta tự mình đi chặt ít cây về đi.”

Tả Vũ cười ha ha, “Mảnh núi hoang này cây ở đâu?”

“Đi lên đỉnh núi nhìn thử xem.” Lên đỉnh núi hắc là có thể thấy rõ toàn cảnh cả tòa núi.

Sau khi đến đỉnh núi, Bạch Vũ lại ngạc nhiên phát hiện trên đỉnh núi có một mảnh rừng trúc xanh um, trong rừng cất giấu một tòa lâu các cổ kính.

“Trên núi hoang lại có lâu các hoa lệ như thế? Cái này không phải là

ảo giác?” Tả Vũ giật mình trừng mắt.

“Vào xem thì chẳng phải sẽ biết sao.” Bạch Vũ đẩy cửa ra, làn sóng linh lực bỗng nhiên đánh Tả Vũ bay ra ngoài.

Chương 176: Quyết đấu, xa luân chiến (5)

“Cẩn thận, có phong ấn!” Tả Vũ nhíu mày.

Bạch Vũ lại không bị ngăn cản, thuận lợi đi vào bên trong cánh cửa.

“Không có việc gì, ta đi vào trước nhìn xem. Người ở bên ngoài chờ ta.” Bạch Vũ quay đầu nói với Tả Vũ một tiếng, đi xuyên qua một tiểu viện rực rỡ có nhiều loài hoa, đi tới trước một tòa lầu các lịch sự, tao nhã.

Một tiếng đàn du dương từ trong phòng bay ra, giống như đến từ một khung trời xa xôi, thoát ẩn thoát hiện không nắm bắt được. Rõ ràng là dòng chảy của một khúc ca vui vẻ, lại lộ ra thương cảm nhân nhật, tiếng đàn tựa như sự kết hợp của rét lạnh quanh quẩn trong băng đá.

Không hiểu sao tâm Bạch Vũ lại bị nhéo một cái, hơi hơi nhíu mi, vừa định tiến lên gõ cửa, tiếng đàn dừng lại, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra.

Bạch Vũ đi vào, vòng qua bình phong, liền thấy Dạ Quân Mạc lạnh nhạt ngồi ở trong phòng, trước người bày một đàn cổ bằng gỗ đen, Âm Ưng đầu gỗ đứng ở phía sau hắn.

“Là người đang khảy đàn?!” Bạch Vũ lấp bắp kinh hãi, lần đầu tiên nàng biết Dạ Quân Mạc còn biết đánh đàn, có thể gảy ra tiếng đàn có vẻ đậm mạc, lạnh băng như thế, thật đúng là tính tình của hắn.

“Tùy tiện gảy mà thôi.” Mâu quang thâm thúy của Dạ Quân Mạc lóe lên một chút, vươn một cánh tay về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ đi qua, cầm lấy tay hắn, rất tự giác ngồi xuống bên cạnh hắn, “Người ở nơi này?”

“Ừ, tới nơi này bế quan.”

Đôi mắt Bạch Vũ sáng lên một chút, “Bảo vật trấn quốc đã lấy được? Vậy người bảo ta đến đỉnh Vô Danh làm cái gì?”

“Rất vắng vẻ, tìm nàng đi theo ta.”

“.....” Đột nhiên Bạch Vũ có loại ý nghĩ kích thích muốn bóp chết Dạ Quân Mạc. Ngại vắng vẻ vì sao lại chạy đến đây bế quan? Vô Trần Cung không dọn chỗ cho người sao? Rốt cuộc vì sao ta phải nghe lời người? Kẻ lừa đảo!

“Từ hôm nay trở đi nàng cứ ở trong này, miễn cho nàng đáng thương không có chỗ ở.” Vẻ mặt Dạ Quân Mạc đồng tình.

Ám Ưng ở phía sau đầu đầy hắc tuyến, Thánh Quân, giọng điệu đồng tình kia của người là cái quỷ gì? Nơi ở này rõ ràng chính là người cố ý xây dựng cho Bạch Vũ cô nương! Tì Linh Khí Sư tốt nhất trên Vân Vũ Thần Châu bắt đầu xây dựng từ ba tháng trước, chẳng lẽ không phải từ lúc kia người liền tìm cách ở cùng với Bạch Vũ cô nương dưới một mái hiên sao?

“Ai muốn đi theo người, ta không ở!” Bạch Vũ tức giận trừng mắt.

“Là không ở, hay là không ở nổi?” Dạ Quân Mạc tà tứ câu môi, nảy lên một chút ý cười xấu xa, “Lầu các này trị giá 200 cống hiến, nàng có thể chờ có cống hiến rồi tiến vào ở, cũng có thể ở trước, trong một tháng đưa cho ta gấp đôi cống hiến.”

Bạch Vũ lặng đi một chút, nàng rất khó khăn để có được gỗ dựng nhà, nếu tích lũy đến 200 cồng hiến mới có thể vào ở thì trước đó nàng sẽ không có chỗ ở. Nếu bây giờ vào ở, sau đó sẽ phải giao ra 400 cồng hiến.

“Cồng hiến Vô Trần Cung không dễ kiếm, sợ là không trả nổi sao?” Dạ Quân Mạc vân đạm phong khinh nhìn nàng.

Bạch Vũ mất hứng bĩu môi, cực kỳ hào phóng nói: “Ai sợ? 400 cồng hiến, vài ngày ta có thể kiếm được.”

“Vậy vào ở đi.” Dạ Quân Mạc đứng dậy kéo bàn tay nhỏ bé của Bạch Vũ, đi về phía phòng ở.

Bạch Vũ đi theo phía sau hần mới kịp phản ứng lại, nàng bị Dạ Quân Mạc làm cho xoay vòng vòng, mặc kệ nàng chọn như thế nào đều sẽ phải tiến vào ở, ở cùng Dạ Quân Mạc dưới một mái hiên. Bạch Vũ quả thực cảm thấy chính mình ngu ngốc đến phát khóc.

Dạ Quân Mạc thu xếp chỗ ở cho nàng ở tầng 2 của lầu các, cách tiểu viện rất gần, mở cửa sổ là có thể thấy hoa tươi đầy viện phía dưới, có thể ngửi được gió nhẹ mang theo mùi hoa nhàn nhạt. Tả Vũ cũng được Âm Ưng dẫn vào, bố trí ở trong một căn phòng nhỏ ở góc sân.

Mà bản thân Dạ Quân Mạc, sẽ ở cách vách của nàng.

Chương 177: Quyết đấu, xa luân chiến (6)

Sau khi Dạ Quân Mạc dẫn nàng đi xem qua phòng ở, liền ở ý trong phòng nàng không đi.

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, “Không phải ngươi nói tới để bế quan sao? Ở trong lâu các cũng vẫn sẽ bị quấy rầy sao?”

“Sẽ không, ta chỉ muốn hấp thu lực lượng bên trong Vãn Thạch, không cần tuyệt đối im lặng.” Dạ Quân Mạc nắm lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của Bạch Vũ, tâm tình sung sướng, “Lúc hấp thu không đúng sẽ xảy ra tai họa, nàng là Y sư, nếu ta có chuyện gì không hay xảy ra.....”

Bạch Vũ không đợi hắn nói xong liền che miệng của hắn lại, cảm tức trừng mắt nhìn hắn, “Cái gì mà không hay xảy ra, sao ngươi không nói điều gì đó may mắn? Ngươi từ từ tu luyện hấp thu, mỗi ngày ta tới bắt mạch giúp ngươi, cam đoan ngươi không có việc gì.”

Dạ Quân Mạc nhìn dáng vẻ Bạch Vũ khấn trương, độ cong của khoe miệng càng giờ lên, kéo nàng đến bên cạnh, thản nhiên hỏi: “Thích nơi này không?”

“Thích.” Bạch Vũ tựa vào vai hắn, trong lòng chảy qua một tia lo lắng nói không nên lời. Vì sao Dạ Quân Mạc cần cố ý chạy đến đỉnh Vô Danh để bế quan, căn bản là vì nàng mà đến, không phải cái gì nàng cũng đều không hiểu.

“Thích là tốt rồi, về sau việc tu luyện của nàng sẽ do ta đến dạy.”

Bạch Vũ ngẩng đầu, một bộ vẻ mặt đặc biệt mới lạ, “Đường đường là Mạc Điện lại làm Đình chủ đình Vô Danh? Không phải là ta nên cảm thấy đặc biệt vinh hạnh?”

Dạ Quân Mạc cạo cạo cái mũi nhỏ của nàng, “Ngoại trừ ta, không ai có năng lực dạy nàng.” Cũng không có tư cách dạy nàng.

“Được, về tu luyện ta nghe lời người. Về chữa bệnh, người nghe ta.” Bạch Vũ tỏ vẻ chính mình rất biết điều.

Phòng ở lầu các rất thanh lịch, tinh xảo, tất cả vật phẩm, mọi thứ đều có đầy đủ, cho dù Bạch Vũ không mang theo cái gì cũng có thể ở rất thoải mái, thậm chí thức ăn mỗi bữa cơm đều có thể thỏa mãn khẩu vị khéo léo của nàng.

Nhưng Bạch Vũ không quên là nàng chịu nợ mà vào ở, tuy nói một tháng sau nàng còn chưa đủ 400 cống hiến, Dạ Quân Mạc cũng sẽ không đuổi nàng đi, nhưng nàng vẫn quyết định muốn trả lại cống hiến.

Nàng đi đến Cống Hiến Đường, xem xét một chút nhiệm vụ sư môn, mới biết được cống hiến của Vô Trần Cung thật sự không dễ kiếm, phần lớn nhiệm vụ cho cống hiến đều ít đến đáng thương, một tháng có thể đạt được năm sáu chục cống hiến đã rất giỏi.

Đương nhiên, cống hiến khó có được, đồ vật có thể đổi cũng rất khó.

Vô Trần Cung đều đặt tài nguyên tu luyện tốt nhất ở Cống Hiến Đường, không bán ra bên ngoài. Cống hiến có thể đổi được rất nhiều dược liệu trân quý, linh khí, thiên tài địa bảo ở trên vị diện (đại lục) không có, còn có thượng phẩm linh thuật lục quốc tha thiết ước mơ.

Sở Giao Dịch quả thật có bán ra cống hiến, nhưng rất ít, hơn nữa vừa xuất hiện đã bị cướp sạch. Bạch Vũ dành ra 6 vạn tinh thể thứ phẩm, chỉ cướp được 5 cống hiến.

Bạch Vũ buồn bực thở dài, thế này thì lúc nào mới tích góp đủ 400 cống hiến? Đừng nói một tháng, nhất định nửa năm cũng không thể hoàn thành.

Lúc này, sắc mặt Tả Vũ cực kỳ khó coi chạy đến tìm nàng, “Người có phiền phức.”

Tâm tình Bạch Vũ không tốt, đầu cũng lờn nâng, “Lại xảy ra chuyện gì?”

Tả Vũ đưa một chồng giấy tới trước mặt nàng.

Bạch Vũ nhìn lướt qua, gân xanh trên thái dương hung hăng nháy dựng, một đống giấy thật dày này, tất cả đều là thư quyết đấu! Một đám sư huynh, sư tỷ xem nàng không vừa mắt đưa ra quyết đấu với nàng, quyết đấu sinh tử!

“Tổng cộng có bao nhiêu?”

“Ba mươi hai cái, cái này vẫn chưa hết, khi ta tới còn nhìn thấy mười người đứng dưới đỉnh Vô Danh. Phần lớn nguồn gốc đều là đệ tử đến từ Bắc La, còn có rất nhiều tùy tùng Tông Nguyệt Cầm.” Tả Vũ lo lắng nhìn nàng chằm chằm, “Người định làm như thế nào?”

Thần sắc Bạch Vũ lạnh xuống.

Vô Trần Cung quy định mỗi người một ngày chỉ có thể tham gia một trận quyết đấu, mấy chục người cùng lúc đến tìm nàng quyết đấu, sắp xếp mỗi ngày một trận, hơn một tháng cái gì nên làm cũng không

làm được. Nếu bị thương, còn phải mang thương thế xuất chiến, không thể ngừng lại, nhìn như công bằng một chọi một, kỳ thật chính là xa luân chiến (nhiều người đánh một người)!

Chương 178: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (1)

Tùng Nguyệt Cầm, Liễu Trường Phong, chiêu này cũng thật ngoan độc.

Trong cơn người rét lạnh của Bạch Vũ, một tia lửa giận chọt lóe lên rồi biến mất, dáng người thanh nhã lộ ra mũi nhọn lợi hại, “Nói cho bọn họ biết, tất cả thư quyết đấu ta đều nhận, tiền đặt cược không thể ít hơn 50 cồng hiến, nếu không thì đừng đến trước mặt ta làm mất thể diện!”

Thân mình Tả Vũ chấn động, “Người nói thật? Đây chính là quyết đấu mấy chục trận, sẽ chết người!”

Bạch Vũ lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt không thể nghi ngờ khiến cho hắn lập tức ngậm miệng lại, theo lời Bạch Vũ phân phó mà đi làm.

Nghe nói Bạch Vũ không chút do dự tiếp nhận tất cả quyết đấu, còn muốn yêu cầu nâng cao tiền đặt cược, toàn bộ Vô Trần Cung đều ồ lên.

Cho dù quyết đấu là không thể cự tuyệt, khẩu khí của Bạch Vũ cũng không tránh khỏi quá lớn, nghĩ mình là người đứng đầu tiến vào Vô Trần Cung thì thật sự trở thành thứ nhất? Người đứng nhất Đại Hội lúc trước cũng không hề không biết trời cao đất rộng như thế.

Càng ngày càng nhiều người đưa thư quyết đấu đến trên tay Bạch Vũ, không qua thời gian ba ngày, Bạch Vũ đã nhận được ước chừng năm mươi thư quyết đấu.

Tả Vũ chỉnh lí lại tâm lý có chút phát run, Vô Trần Cung tổng cộng mới có hơn một trăm đệ tử, thế nhưng hiện tại một nửa số người quyết đấu sinh tử với Bạch Vũ, tuyệt đối là đời trước Bạch Vũ quên đốt cao hương, mới có thể xui xẻo như vậy.

“Ngày mai bắt đầu trận quyết đấu đầu tiên, mỗi ngày một trận, liên tục năm mươi ngày, sau đó là người và Không Đồng Dục quyết đấu, lại cách hai ngày, là người và Liễu Trường Phong quyết đấu. Trưởng lão quyết định là Tửu trưởng lão, ta đã dựa theo vị trí từ thấp đến cao trên Vô Trần bảng an bài tốt đối thủ cho người.” Tả Vũ cẩn thận tỉ mỉ bẩm báo với Bạch Vũ.

“Đã làm phiền người.” Bạch Vũ cười vỗ vỗ bả vai Tả Vũ, “Còn có một chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.”

“Cái gì?”

Bạch Vũ vất ngón tay, ngượng ngùng nói, “Ngày mai trước khi quyết đấu phải giao 50 cống hiến làm tiền đặt cược thế chấp, cho nên người có thể cho ta mượn trước một chút hay không?”

Tả Vũ: “.....”

Hắn giúp Bạch Vũ làm việc là vì kiếm cống hiến, kết quả còn chưa có kiếm được, ngược lại phải cho mượn.

“Ta chỉ có 25 cống hiến.” Tả Vũ đen mặt nghiêm túc nói.

“Không sao, có bao nhiêu ta mượn bấy nhiêu, không đủ nói sau.” Bạch Vũ cười tủm tỉm nhận lấy tất cả cống hiến của Tả Vũ bỏ vào trong huy chương Triệu Hoán Sư, lo lắng còn có thể tìm ai để mượn.

Vừa vặn, Nhạc Kỳ Nhân, Viêm Hạo Thiên nghe nói chuyện gần đây, đến tìm nàng.

“Ta nói bản lĩnh của ngươi cũng thật lớn, mới đến Vô Trần Cung vài ngày đã đắc tội một nửa đệ tử, rất giỏi! Bản thái tử cũng không làm được.” Viêm Hạo Thiên rất không khách khí chế nhạo.

Nhạc Kỳ Nhân trừng hấn một cái, “Nói bậy bạ gì đó? Vũ tử tử không làm sai chuyện gì, đều là Tông Nguyệt Cầm giở trò quỷ. Vũ tử tử, muội ủng hộ tử, có cái gì cần muội giúp đỡ không?”

“Có “ Bạch Vũ vui vẻ vươn tay về phía bọn họ: “Lấy tất cả cống hiến của các ngươi cho ta mượn đi.”

Nhạc Kỳ Nhân: “.....”

Viêm Hạo Thiên: “.....”

Sau một phen cướp đoạt, rốt cuộc Bạch Vũ cũng gom góp đủ tiền đặt cược, sau đó tự mình xuống bếp mời Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên ăn nhiều một chút. Sau khi tiễn bước hai người, liền đi tu luyện như thường ngày.

Tả Vũ thấy Bạch Vũ nên làm gì thì làm đó, bình tĩnh đến mức căn bản không để chuyện quyết đấu ở trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy năm mươi trận quyết đấu dường như cũng không tính là cái gì, Bạch Vũ cũng không lo lắng, hấn sốt ruột làm cái gì?

Ngày hôm sau, Bạch Vũ lười biếng rời giường, cho đến lúc thời gian quyết đấu sắp đến, mới chào hỏi Dạ Quân Mạc một tiếng, chậm rãi, từ từ cùng với Tả Vũ đi đến trường thi đấu trước.

Trường thi đấu ở Vô Trần Cung không lớn, cũng không lớn lắm so

với trường thi đấu bình thường, điểm khác biệt là chỗ trống trải bên ngoài sân đấu có một tầng kết giới linh lực, uy lực bùng nổ của linh thuật sẽ không khuếch tán ra ngoài, hai bên đối chiến cũng sẽ không ngã ra lòi đài, chỉ khi một bên nhận thua mới có thể chấm dứt quyết đấu.

Chương 179: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (2)

Bạch Vũ một hơi quyết đấu cùng năm mươi tên đệ tử, loại chuyện này chưa từng xảy ra, mọi người ở Vô Trần Cung đều biết, thậm chí ngay cả vương thành ngũ quốc cũng biết được.

Người đến xem cuộc chiến có không ít, nhưng gần như đều là ô môn tâm tình đến xem cuộc vui, xem Bạch Vũ xấu mặt. Người đến vì Bạch Vũ chỉ có Nhạc Kỳ Nhân, Viêm Hạo Thiên và Tả Viêm.

Tửu trưởng lão đã sớm an vị ở chỗ ngồi của trọng tài, đối thủ của Bạch Vũ cũng đã sớm ở giữa sân chờ đến mức không còn kiên nhẫn, nhìn thấy Bạch Vũ chậm rãi đi tới, tức giận đến muốn mắng người: “Bạch Vũ, ngươi thật là kiêu ngạo, cũng dám đến muộn!”

Tả Vũ thấp giọng nói với Bạch Vũ: “Hắn ở đỉnh Kinh Lôi của Bắc La – Bình sư huynh, Triệu Hoán Sư sơ giai hệ Kim, có một con Kim Cương Đại Bàn, không thể lên được trên Vô Trần bảng.”

Không thể lên bảng, tính tình còn lớn như vậy? Bạch Vũ bĩu môi, đi vào sân, “Nếu không đợi kịp, cũng đừng dong dài, nhanh chóng bắt đầu đi.”

“Ngươi!” Bình sư huynh tức giận sôi lên, giọng nói Bạch Vũ như tiếng phượng hát không thềm đếm xỉa đến chính là khinh thường hắn, hắn lập tức gọi ra Kim Cương Đại Bàn, “Hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi thật tốt, cho ngươi biết phải tôn kính sư huynh như thế nào.....”

Lời của hắn còn chưa nói hết, Tiểu Thanh của Bạch Vũ đã tắm hỏa mà ra, ánh sáng hỏa diễm lóe lên giống như sao băng rơi xuống mặt đất, uy áp khủng bố khuếch tán ra, nhiệt độ cực nóng giống như muốn hòa tan tất cả.

Bình sư huynh cả kinh, còn chưa kịp phản ứng gì, Kim Cương Đại Bàng của hắn đã bị lưu hỏa hung hăng nện xuống, bị hỏa diễm bao vây thành một hỏa cầu, lông chim sắc bén nhất thời cháy đen một mảnh.

Lực công kích gây sát thương cao tới 30 điểm hoàn toàn xuyên thấu phòng ngự của Kim Cương Đại Bàng, đánh cho sức chịu đựng của nó chỉ còn lại chưa tới hai thành.

Mọi người đang xem cuộc chiến kinh ngạc đứng lên, nghe nói Triệu Hoán thú của Bạch Vũ có lực công kích cực cao, không nghĩ tới lại cao đến mức này, nếu không phải lực phòng ngự của Kim Cương Đại Bàng không tệ, chỉ sợ đã bị một chiêu giết chết ngay tại chỗ!

“Đê tiện, dám đánh lén. Đại Bàng, xé nát nàng ta cho ta!” Lửa giận của Bình sư huynh lan tràn, nhanh chóng chỉ thị Kim Cương Đại Bàng nhằm về phía Bạch Vũ, móng vuốt chim ưng sắc bén phát ra ánh sáng thị huyết.

Trong ánh mắt Bạch Vũ hiện lên một chút vui sướng, từ sau khi nàng trở thành Triệu Hoán Sư, hôm nay chính là lần đầu tiên ra tay. Sau khi đột phá nàng cảm giác được tăng lên rất rõ ràng, đối chiến với Triệu Hoán Sư sơ giai trở nên vô cùng thoải mái.

Oanh — —

Hỏa diễm nghênh diện bổ nhào lên mặt Kim Cương Đại Bàng, nổ mạnh kịch liệt khiến cho Kim Cương Đại Bàng ngay cả một góc áo

của Bạch Vũ cũng không đụng tới được đã hao hết sức chịu đựng. Bình sư huynh bị đánh bay ra ngoài, nặng nề nện lên trên kết giới, giống như bị đập vào tường, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Khóe miệng mọi người co rút. Hai chiêu! Hai chiêu hoàn toàn đánh bại một Triệu Hoán Sư sơ giai, không biết nên nói Bình sư huynh quá yếu, hay là Bạch Vũ quá mạnh mẽ.

Có vài người bắt đầu hối hận đã đưa ra quyết đấu với Bạch Vũ, cũng có người vẫn không cho là đúng, ngay cả Vô Trần báng Bình sư huynh cũng không vào được, chỉ là cái đem lót tòn tại ở Vô Trần Cung, Bạch Vũ đánh thắng hẳn cũng chẳng có gì ghê gớm.

Nhưng mà sau khi chuyện này xảy ra, khiến cho bọn họ dần dần không còn suy nghĩ như vậy.

Ngày hôm sau, Bạch Vũ thắng.

Ngày thứ ba, Bạch Vũ thắng.

Ngày thứ tư, Bạch Vũ thắng.

.....

Mỗi ngày một trận quyết đấu, Bạch Vũ luôn luôn thắng, thắng không nói, còn chấm dứt cực kỳ nhanh.

Quyết đấu gì đối với nàng mà nói giống như ăn cơm, uống nước, ngoại trừ việc nàng phải đưa cống hiến ra, có vẻ không có gì tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với nàng, ngay cả tóc gáy của nàng cũng đều không bị thương tổn được.

Người phát ra khiêu chiến với Bạch Vũ khi nhắc tới Bạch Vũ sắc mặt

đều vô cùng tối tăm, mỗi ngày đều hi vọng có người có thể thắng được Bạch Vũ, cho dù không giết được nàng, cũng không thể để cho nàng vẫn thắng mà đi xuống, nếu không làm sư huynh, sư tỷ lại bị một đệ tử mới tới càn quét, làm sao có thể đối mặt?

Chương 180: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thắng cấp (3)

Chúng đệ tử đỉnh Kinh Lô chờ mong bộ dạng thất bại của Bạch Vũ, lại càng ngày càng thất vọng, sau khi Bạch Vũ thắng năm mươi trận quyết đấu, tâm tình của bọn họ không thể dùng buồn bực để hình dung, giống như bị người ta đánh một cái tát, trên mặt đau rát hừng hực.

Năm mươi trận quyết đấu, vậy mà Bạch Vũ toàn thắng kết thúc, đệ tử đỉnh Kinh Lô toàn quân bị diệt!

Tòng Nguyệt Cầm tức giận đến mức đều nói không ra lời.

Nàng ta nghe theo đề nghị của Liễu Trường Phong, kích động chúng đệ tử đi tìm Bạch Vũ quyết đấu, là muốn cho Bạch Vũ không ngừng bị đả thương, mỗi ngày quyết đấu đều bị đánh cho không dậy được. Nàng ta muốn cho Bạch Vũ biết, đắc tội nàng ta ở Vô Trần Cung chỉ có một con đường chết, nàng ta muốn cho Bạch Vũ nhận hết tra tấn, hèn mọn van cầu nàng ta.

Nhưng kết quả là không ai có thể thắng được Bạch Vũ, nhiều nhất cũng chỉ làm cho nàng bị chút vết thương nhẹ.

Liễu Trường Phong cũng có chút kinh ngạc đối với kết quả này, nhưng chỉ có thể nhận. Hắn vốn cũng không trông cậy vào đám đệ tử có thể gây ra thương tổn gì đối với Bạch Vũ, chỉ là muốn làm cho Bạch Vũ không có thời gian tu luyện mà thôi.

“Đệ tử đỉnh Kinh Lô khi nào thì trở nên vô dụng như thế? Nhiều

người như vậy còn không thắng được một mình Bạch Vũ, đều là phế vật! Ngày mai ta nhất định phải đánh cho Bạch Vũ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.” Không Đồng Dục cực kỳ bức bối, phẫn nộ trực tiếp đập cái bàn lay động.

Liễu Trường Phong liếc mắt nhìn hắn, ho nhẹ một tiếng, “Người không phải đối thủ của nàng ta.”

“Liễu sư huynh!” Sắc mặt Không Đồng Dục nhất thời khó nhìn.

Liễu Trường Phong khoát tay, tao nhã nhấp một ngụm trà, “Không phải ta hạ thấp người, thực lực của người ở đỉnh Kinh Lôi cũng chỉ ở lớp giữa, cũng không thể so giỏi hơn những người quyết đấu với Bạch Vũ mấy ngày hôm trước. Thực lực của Bạch Vũ ở phía trên người, Triệu Hoán Thú của nàng ta có lực công kích cao, chỉ sợ toàn bộ Vô Trần Cung đều không có người có thể so sánh được.”

Không Đồng Dục không phục ngưỡng cổ, không nói chuyện.

“Tóm lại sáng sớm ngày mai người nhận thua một chút, đừng để cho chính mình bị thương. Bạch Vũ ta sẽ giải quyết.” Liễu Trường Phong cười nhạt đặt chén trà xuống, khuôn mặt cười ôn hòa thoáng hiện một chút biểu tình âm hiểm, ngoan độc.

Bạch Vũ được nhớ đến đang vui mừng kiểm tra cống hiến, năm mươi trận quyết đấu, mỗi trận 50 cống hiến, gần nửa tháng nàng đã thu được 2500 cống hiến.

Nàng tiện tay lấy ra 100 cống hiến giao cho Tả Vũ, “Giúp ta trả lại cho Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên mỗi người 20, còn lại là trả lại người.”

Tả Vũ lặng đi một chút, trả lại cho hắn không chỉ gấp đôi, hắn quả

nhiên không chọn làm người. Hấn cũng không từ chối, mặt mày hớn hờ cất huy chương rời đi.

Bạch Vũ chạy vào bên trong lầu các tìm được Dạ Quân Mạc, một đôi phượng mâu sáng ngời ngập nước nhìn hấn, “Đây là 400 cống hiến, trả lại người.”

Hôm nay Dạ Quân Mạc mới hấp thu qua lực lượng của đá niết bàn, dung nhập lực lượng hỏa diễm làm cho linh khí ở trong cơ thể hấn móc nối hỗn loạn, thân thể cũng giống như bị hỏa thiêu đau nhức. Cả người chính suy yếu nghiêng người dựa vào trên nhụyễn tháp, hắc bào màu đen đơn bạc tà tứ rộng mở, tuấn dung tái nhợt lạnh như băng lộ ra một tia yếu ớt hiếm có.

Cho dù là lúc hấn trọng thương hôn mê, cũng là khí phách cao ngạo, lạnh băng không thể tiếp cận, chưa từng giống như hôm nay, khiến cho người ta nhìn muốn khi dễ một chút.

Hấn lạnh nhạt nhìn tươi cười trong sáng của Bạch Vũ, hơi hơi câu môi, “Rất vui vẻ?”

“Đương nhiên vui vẻ.” Bạch Vũ cố gắng không cho máu mũi phun ra, đi lên phía trước nằm úp sấp bên cạnh Dạ Quân Mạc, “2000 cống hiến, ta có thể đổi rất nhiều thứ.”

“Quyết đấu của nàng vẫn chưa xong.”

“Ta biết.” Bạch Vũ không cho là đúng, “Không phải là Không Đồng Dục sao? Dễ làm. Về phần Liễu Trường Phong..... lúc quyết đấu ta có thể hạ độc không?”

Dạ Quân Mạc nhíu mày, trong mắt viết chữ nàng cứ nói đi?

Chương 181: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thắng cấp (4)

Edit: V.O

Bạch Vũ bĩu môi, đương nhiên không có khả năng. Trường thi đấu không phải là trường thi đấu kỹ năng bình thường, chỉ có thể dùng thực lực của chính mình chiến đấu, tất cả độc dược, linh khí đều không được phép sử dụng.

"Cho dù không cần độc dược, ta cũng có thể thắng Liễu Trường Phong." Bạch Vũ chắc như đinh đóng cột nói.

"Thật không?" Trong con người lạnh lùng của Dạ Quân Mạc xẹt qua một ý cười nghiền ngẫm.

Bạch Vũ không vui chu miệng, "Người cảm thấy ta không thắng được?"

"Rất khó nói." Dạ Quân Mạc không chút để ý nói.

"Làm sao khó nói?" Bạch Vũ giống như con thỏ bỏ nhào vào trên người Dạ Quân Mạc, không phục nắm chặt vạt áo Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nhìn Bạch Vũ tức giận đờ lên người hấn, bên miệng chứa ý cười cứng chiều, sủng nịch.

Tiểu Vũ nhi của hấn ở trước mặt hấn càng ngày càng tùy tính, đó là một hiện tượng tốt, nói không chừng nuôi dưỡng lâu hơn nữa có thể dưỡng lại toàn bộ tính tình nghịch ngợm làm nũng của nàng vạn năm

trước.

"Triệu hoán thú của Liễu Trường Phong là Vô Cực Huyền Quy, linh thuật tu luyện là thượng phẩm Đồng Tường Thiết Bích (tường đồng vách sắt). Lực công kích của Tiểu Thanh không đủ." Dạ Quân Mạc cũng không thừa nước đục thả câu, nói trắng ra cho Bạch Vũ.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, tốt thôi, lực công kích Tiểu Thanh của nàng đã đạt tới 22 điểm, vậy mà vẫn không đủ!? Vô Cực Huyền Quy của Liễu Trường Phong có mai rùa rất dày?

"Đồng Tường Thiết Bích của hắc đã tu luyện được mấy tầng?"

"Hai tầng. Lực phòng ngự của bản thân tăng lên gấp đôi, liên tục 20 giây." Mắt Dạ Quân Mạc mang theo ý cười nhìn nàng, vịn vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Bạch Vũ chớp chớp lông mi thật dài, con người sống nước mênh mông.

Lực phòng ngự lúc đầu của Vô Cực Huyền Quy vốn cực cao, lại có Đồng Tường Thiết Bích trợ giúp, cho dù là lực phá hoại của Bạo Liệt Lưu Hỏa cũng không có biện pháp xuyên thấu, với lực công kích trước mắt của Tiểu Thanh, quả thật không đủ, trừ phi.....

"Nếu Tiểu Thanh cũng tu luyện Bạo Liệt Lưu Hỏa đến tầng thứ hai?"

Đôi mắt rét lạnh của Dạ Quân Mạc nheo lại, "Có thể làm được?"

"Đương nhiên có thể làm được, người chờ xem đi." Sau khi Bạch Vũ tiến vào Vô Trần Cung, mỗi ngày đều cố gắng tu luyện, ngưng kết linh lực. Lúc trước đột phá Triệu Hoán Sư tiêu hao không ít linh lực, cho đến hai ngày trước rốt cục nàng mới bổ sung lại linh mạch.

50 giọt linh lực trong suốt, cũng đủ để thăng cấp Bạch Liệt Lưu Hỏa. Nếu không phải hơn một tháng qua luôn luôn quyết đấu, không có thời gian, nàng đã sớm giúp Tiểu Thanh nâng cấp Bạch Liệt Lưu Hỏa.

Ngày hôm sau, Bạch Vũ đánh với Không Đồng Dục, Bạch Vũ nghĩ đến với hận ý của Không Đồng Dục đối với nàng hẳn là sẽ liều chết mà đánh, ai biết hẳn dễ dàng nhận thua.

Bạch Vũ cũng không cần tốn nhiều thời gian, sau khi quyết đấu chấm dứt liền lập tức trở về lầu các, gọi Tiểu Thanh ra, dùng linh lực trong linh mạch đều tưới vào trong cơ thể của Tiểu Thanh, tu luyện Bạch Liệt Lưu Hỏa tầng thứ hai.

Nàng ôm Tiểu Thanh, vuốt lông chim hỏa diễm rực rỡ của nó, kiên nhẫn chờ nó hấp thu. Thăng cấp linh thuật, so với học tập linh thuật cần hao phí thời gian lâu hơn, đoán chừng phải có mất thời gian một, hai ngày.

Bạch Vũ không vội, nhưng Tiểu Bạch nóng nảy, nhảy ra ngoao ngoao ngoao chui vào trong lòng nàng, vừa muốn chen Tiểu Thanh ra ngoài.

Bạch Vũ gãi cằm của nó, dụ dỗ nó, "Tiểu Bạch ngoan, Tiểu Thanh đang tu luyện, đừng quấy rối..... người nói cái gì? Vì sao không cho người linh lực, chỉ cho Tiểu Thanh?"

Tiểu Bạch ủy khuất gật đầu, tiếp tục kêu to ngoao ngoao ngoao, co thành một vòng tròn liều mạng dụi vào lòng Bạch Vũ.

Bạch Vũ dờ khóc dờ cười, "Người còn chưa trưởng thành đến mức có thể đột phá, cho người linh lực làm gì?"

"Gào khóc — —" Tiểu Bạch mở to mồm hướng về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ sững sốt, Tiểu Bạch là tìm nàng muốn ăn đồ ăn. Đồ ăn của một ít Triệu Hoán Thú là chuyên môn dùng để bồi dưỡng Triệu Hoán Thú, có thể làm cho Triệu Hoán Thú nhanh trưởng thành hơn. Chẳng qua lúc trước nghèo quá, nàng không cho Tiểu Thanh ăn đồ ăn để lớn lên.

Hiện tại nàng có tiền, có tài nguyên, có lẽ có thể suy nghĩ một chút, nhanh chóng bồi dưỡng Tiểu Bạch.

Chương 182: Bạo Liệt Lưu Hỏa, thăng cấp (5)

Edit: V.O

Bạch Vũ ôm Tiểu Bạch lông mềm mại như nhung vào lòng, tâm tư trở lại trên người Tiểu Thanh.

Thời gian lĩnh ngộ thăng cấp của Tiểu Thanh dài hơn so với nàng dự tính, bất tri bất giác trôi qua hai ngày, đến ngày phải quyết đấu với Liễu Trường Phong, Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh mới thăng cấp thành công.

Bạo Liệt Lưu Hỏa tầng thứ hai, có thể bộc phát ra lực công kích gấp hai lần!

Lực phòng ngự của Tiểu Thanh 13, sức chịu đựng 14, lực công kích 22, cực hạn lực công kích gây thiệt hại của Bạo Liệt Lưu Hỏa có thể vượt qua 40 điểm, phần lớn Triệu Hoán Thú tam giai đều không làm được!

"Chiêm chiếp ——" ý chí chiến đấu của Tiểu Thanh sục sôi, võ cánh, hỏa diễm trên người càng rực rỡ, hưng phấn muốn lập tức nghênh đón chiến đấu. Tiểu Bạch ở một bên hừ hừ trừng mắt, trên mặt tràn ngập ta cũng muốn đi ra ngoài đánh nhau.

Bạch Vũ dẫn theo hai kẻ dờ hơi xuất phát, lúc tới trường thi đấu, bên trong trường đã ngồi đầy người, đệ tử đỉnh Kinh Lôi gần như toàn bộ đều trình diện. Trận quyết đấu ngày hôm nay mới là quyết đấu chân chính, quyết đấu đã được định ra từ nửa tháng trước, năm mươi trận

lúc trước chỉ là món khai vị.

Tùng Nguyệt Cầm tự mình đi đến, vài nam tử tướng mạo đường đường đi theo phía sau, Tả Viêm cũng có mặt. Tâm tình của nàng ta hình như rất tốt, chắc chắn Liễu Trường Phong có thể thắng, chòng ghẹo mỹ nam bên cạnh trước nơi đông người, ngón tay lộn xộn.

Bạch Vũ không hoảng sợ khi thấy Tùng Nguyệt Cầm đến, nàng giật mình là nhìn thấy một người khác.

Một nữ tử hồng y mang khăn che mặt đi đến trước mặt nàng, một thân màu đỏ giống như hỏa diễm phần nộ, trong mắt tràn ngập hận ý, ánh mắt nhìn Bạch Vũ hận không thể xé nát nàng.

Trong lòng Bạch Vũ căng thẳng, "Bách Lý Vân Diễm?!"

Cặp mắt kia, con ngươi thị huyết kia, cho dù nhìn không thấy khuôn mặt, nàng cũng có thể nhận ra Bách Lý Vân Diễm.

"Hiếm thấy ngươi còn có thể nhận ra ta. Hiện tại ta cũng mang khăn che mặt giống ngươi, ngươi có vẻ không vui vẻ?" Bách Lý Vân Diễm nũng nịu nở nụ cười, tiếng cười khó nghe đến chói tai.

Bạch Vũ xem thường, "Ngươi mang hay không mang khăn che mặt thì có liên quan gì tới ta? Ngươi xui xẻo ta cũng không thể nhiều thêm chút thịt."

Bách Lý Vân Diễm nhất thời không cười nữa, ánh mắt tràn ngập hận ý càng thêm tàn nhẫn, "Ai nói không liên quan tới ngươi! Mặt của ta chính là do ngươi ban tặng, ngươi phá hủy ta, ngươi cũng đừng nghĩ sẽ sống dễ chịu! Quyết đấu hôm nay tốt nhất ngươi đừng chết đơn giản như vậy, nếu không sẽ chơi không vui! Ha ha — —"

Bách Lý Vân Diễm phát ra tiếng cười chua ngoa, chậm rì rì bỏ đi, giống như ma quỷ tới từ địa ngục làm người ta sờn cả tóc gáy.

Bạch Vũ khẽ nhíu mày, nhìn về phía Tả Vũ, "Tại sao nàng ta lại ở chỗ này?"

"Ta cũng không biết. Theo lý thì nàng ta đã là một phế nhân, đệ tử ngoại môn cũng không làm được." Tả Vũ cũng không hiểu ra sao.

"Tra rõ ràng cho ta." Về mặt Bạch Vũ bình tĩnh, Bách Lý Vân Diễm có thể ngông nghênh xuất hiện ở Vô Trần Cung, nếu nói sau lưng không có người nàng cũng không tin.

"Biết rồi."

Bạch Vũ không nói thêm nữa, đi vào trường thi đấu.

Liễu Trường Phong mỉm cười đứng ở đối diện nàng, khí chất tao nhã và trường thi đấu tàn khốc không hợp nhau.

"Khụ khụ — — có thể tỷ thí với Bạch Vũ cô nương một trận, tại hạ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc. Đối với ma ốm như ta, Bạch Vũ cô nương cần phải thủ hạ lưu tình." Hắc ho khan kịch liệt, trên mặt vẫn duy trì tươi cười thản nhiên, hay cho một cái công tử ôn nhuận như ngọc.

Rõ ràng là giả nhưng lời nói ra lại vô cùng tự nhiên, trong mắt nữ tử ở đây nhất thời bốc lên tình yêu, không ngừng động tâm.

Ánh mắt Bạch Vũ lạnh như băng, quang mang sắc bén toát ra. Nghe nói mới trước đây Liễu Trường Phong trải qua một trận bệnh nặng, bệnh căn không dứt, thân mình gầy yếu, nhưng nếu nói hắc là ma ốm, một trăm Bạch Vũ cũng không tin.

Một Triệu Hoán Sư trung giai, có thể yếu đến mức nào? Đối diện với một người nham hiểm như vậy, Bạch Vũ chỉ cảm thấy trên người có chút rét run.

Chương 183: Ngạo thị Vô Trần Cung (1)

Edit: V.O

Ầm ầm — —

Liễu Trường Phong vung tay lên, một con Vô Cực Huyền Quy toàn thân tối đen như sắt thiếc, khí phách đập xuống giữa sân, hình thể khổng lồ giống như tòa núi nhỏ, nhấc lên một tầng bụi mù.

Con Vô Cực Huyền Quy này so với con lúc trước nàng gặp lớn hơn rất nhiều, nói như vậy Triệu Hoán Thú có hình thể càng lớn, thực lực sẽ càng mạnh, nếu so sánh thì Tiểu Thanh của Bạch Vũ có vẻ cực kì nhỏ.

Oanh — —

Vô Cực Huyền Quy vừa cử động, đất rung núi chuyển, trong nháy mắt đã đến trước mặt Bạch Vũ.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, sức chịu đựng 17, lực phòng ngự 15, lực công kích 8, tương đương với tư chất khủng bố, càng kỳ quái hơn là tốc độ của con rùa đen to lớn này vậy mà lại nhanh như vậy.

Thân hình của nàng bạo lui, Tiểu Thanh bảo vệ ở trước người nàng, hỏa diễm cực nóng bắn về phía Vô Cực Huyền Quy, sóng nhiệt nóng rực nháy mắt khuếch tán ra, giống như muốn đốt cháy không khí.

Vô Cực Huyền Quy cũng không tránh né, hào quang trên người chợt

lóa, đột nhiên ở trong hỏa diễm vượn đầu căn về phía Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh kêu sợ hãi một tiếng, ngã phịch trên mặt đất, một cái cánh gàn như bị xé gãy, đảo mắt sức chịu đựng liền hao tổn hơn phân nửa.

"Cuồng bạo?" sắc mặt Bạch Vũ đại biến. Thượng phẩm linh thuật bị động, sau khi Triệu Hoán Thú bị công kích, có xác suất rơi vào trạng thái điên cuồng không biết đau đớn, lực công kích gia tăng trên diện rộng. Vô Cực Huyền Quy rõ ràng là điên cuồng, nếu không lực công kích của nó không đến mức đả thương Tiểu Thanh thành như vậy.

Liễu Trường Phong cười nhạt, "Bạch Vũ cô nương thật sự là kiến thức rộng rãi. Hỏa Diễm Thanh Điều của ngươi có lực công kích hình như là không đủ dùng?"

Bạch Vũ cắn răng triệt để lui về phía sau, Vô Cực Huyền Quy phát động Đồng Tường Thiết Bích, lực phòng ngự đạt tới 30, bị Tiểu Thanh thiêu một chút gàn như không bị thương.

"Đừng nghĩ chạy trốn, không phải mỗi lần quyết đấu Bạch Vũ cô nương đều giải quyết vô cùng nhanh chóng sao? Chúng ta cũng tốc chiến tốc thắng đi." Trong mắt Liễu Trường Phong tràn ngập u quang âm trầm, nụ cười dịu dàng không ở trên mặt, hưng phấn lộ ra sát ý.

Đồng Tường Thiết Bích chỉ có thể liên tục 20 giây, hấn cũng sẽ không để cho Bạch Vũ kéo dài thời gian, tránh thoát 20 giây này.

Vô Cực Huyền Quy phát điên truy kích Bạch Vũ, Bạch Vũ chỉ có thể tránh né.

Tùng Nguyệt Cầm nhìn tình hình chiến đấu trên đài, kinh thường hừ lạnh một tiếng, "Ta còn tưởng rằng lợi hại rất nhiều, còn không phải

là bị đuổi đến chạy tán loạn, trận này Liễu Trường Phong thắng chắc."

Trong mắt Bách Lý Vân Diễm là một mảnh tối tăm, "Thắng thì thế nào, giết nàng ta cũng không hết giận! Ở trên Triệu Hoán Đại Hội, nàng ta đã tra tấn ta sắp chết!"

Nhớ tới trên Triệu Hoán Đại Hội bị trúng độc thống khổ, nàng ta liền hận muốn chết. Cái loại cảm giác từng chút từng chút bị ăn mòn này, từng chút từng chút thống khổ muốn bỏ mạng, đến nay nàng ta vẫn còn nhớ rõ, cả đời cũng không thể quên được.

Nàng ta hoàn toàn không nghĩ tới là do nàng ta ra tay với Sa Hoảng mới dẫn đến chuyện Bạch Vũ hạ độc nàng ta, nàng ta chỉ có hận! Hận không thể xông vào cào xé Bạch Vũ, khiến cho Bạch Vũ nếm thử tư vị sống không bằng chết!

Vù — —

Tình hình chiến đấu trên đài chợt biến đổi, Vô Cực Huyền Quy đuổi theo Bạch Vũ ở trong thời gian cực ngắn, cường tráng mạnh mẽ mở miệng cắn về hướng Bạch Vũ, vòm họng thật lớn kia cũng không dụ dàng so với hổ bao nhiêu, một ngụm có thể cắn rớt cái đầu nhỏ nhỏ của Bạch Vũ.

Trên mặt Bạch Vũ một mảnh lạnh như băng, trong con ngươi bình tĩnh nháy mắt bắn ra sát khí bốn phía.

Nàng vốn là muốn kéo dài quãng thời gian Đồng Tường Thiết Bích của Vô Cực Huyền Quy, nếu hiện tại không tránh thoát được, vậy thì đừng trách nàng liều mạng!

Chiêm chớp — —

Tiểu Thanh phẫn nộ nhào vào trên mặt Vô Cực Huyền Quy, móng vuốt sắc bén hung hăng cào vào mắt Vô Cực Huyền Quy, Bạo Liệt Lưu Hỏa trực tiếp nổ ở trên người Vô Cực Huyền Quy.

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, tiếng nổ mạnh khủng bố càn quét toàn trường, khói đen tràn ngập, bụi đất bay lên, đỉnh chủ Vô Trần Cung đều chấn động một chút.

Trong lúc nhất thời, cả trường thi đấu đều bị bao phủ ở trong một mảnh bụi mù, cái gì cũng không thấy rõ. Thần sắc Tông Nguyệt Cầm và Bách Lý Vân Diễm biến đổi, nhìn không chớp mắt về phía giữa sân.

Chương 184: Ngạo thị Vô Trần Cung (2)

Edit: V.O

Hỏa diễm tản ra, chung quanh trường thi đấu có kết giới bảo hộ, uy lực không khuếch tán ra, nhưng giữa sân lại bị nổ ra một cái hố rất lớn, Tiểu Thanh và Vô Cực Huyền Quy rơi vào đáy hố.

Bạch Vũ có chút chật vật đứng ở xa xa, vỗ vỗ nơi bị đốt cháy trên quần áo, âm thầm xoa mồ hôi lạnh. Uy lực này, thiếu chút nữa nổ chết mình cũng được!

Vậy mà Tiểu Thanh không nói cho nàng biết, Bao Liệt Lưu Hỏa sau khi thăng cấp chẳng những gia tăng uy lực, phạm vi nổ mạnh cũng gia tăng.

Liễu Trường Phong càng thêm giật mình, hắn chưa từng xem thường Bạch Vũ, năm mươi trận quyết đấu của Bạch Vũ, hắn đều xem qua toàn bộ không bỏ sót một cái nào, nghiên cứu cẩn thận thực lực của Bạch Vũ, điều tra Hỏa Diễm Thanh Điều của nàng.

Đối với tư chất và linh thuật của Hỏa Diễm Thanh Điều hắn đã nắm giữ hoàn toàn, hắn tỉ mỉ tính toán thương tổn của Bao Liệt Lưu Hỏa, tạo ra phương pháp ứng phó tốt nhất, lại xuất hiện biến hóa ngoài dự đoán của hắn.

Vô Cực Huyền Quy phát ra tiếng hô thê lương, mai rùa tối đen xuất hiện vết rạn, một con mắt cũng vô cùng luống cuống, sức chịu đựng tổn thất ít nhất ba thành.

Hỏa Diễm Thanh Điều lại có thể thương tổn được Vô Cực Huyền Quy? Điều đó không có khả năng! Hấn phi thường tin tưởng vào tính toán của hấn, uy lực cực hạn Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh cũng chỉ có 30 điểm, Vô Cực Huyền Quy có được Đồng Tường Thiết Bích không thể bị đả thương nghiêm trọng đến thế, trừ phi uy lực của Bạo Liệt Lưu Hỏa đã được thăng cấp.

Trong lòng Liễu Trường Phong lộ bộ một chút, chẳng lẽ trong thời gian ngắn như vậy Bạch Vũ đã thăng cấp linh thuật?

Hấn còn chưa phục hồi tinh thần lại, hỏa diễm trên người Tiểu Thanh đã tăng vọt, lại dâng lên Bạo Liệt Lưu Hỏa muốn nuốt chửng trời đất. Đây là chỗ tốt của linh thuật thời Sáng Thế Thần viễn cổ, chỉ cần linh khí đầy đủ, là có thể liên tục bùng nổ.

Đồng Tường Thiết Bích cũng không chịu được, hiệu quả đã biến mất, không có cách nào lập tức sử dụng lại, lực phòng ngự 15 điểm chống lại lực công kích 30 điểm của Hỏa Diễm Thanh Điều, Vô Cực Huyền Quy tuyệt đối sẽ bị trọng thương!

"Đáng giận!" biểu cảm trên mặt Liễu Trường Phong rất cực biến mất, vốn dĩ là khuôn mặt bình tĩnh, ôn hòa lại hiện lên một tia tàn nhẫn, linh khí cả người bộc phát ra, khí thế khủng bố bao phủ toàn trường, mãnh liệt như hải triều trực tiếp áp bức Bạch Vũ.

Nếu không lui kịp, cũng chỉ có thể buông tay một lúc, giành trước giết chết Bạch Vũ!

Ầm ầm — —

Cả người Vô Cực Huyền Quy bị bóng, thâm lui vào trong mai rùa. Tiểu Thanh suýt nữa bị cắn đứt cổ, một thân lông chim hỏa diễm đều

u ám không có ánh sáng, rơi lá tả. Hai Triệu Hoán Thú đều hấp hối ngã trên mặt đất, đồng quy vu tận biến mất.

Bạch Vũ chậm rãi đi ra từ trong hỏa diễm, khăn che mặt tuyết trắng bị hỏa diễm nhuộm thành một màu đỏ kinh diễm, con ngươi băng lãnh nhìn Liễu Trường Phong ngã vào rìa kết giới.

Hỏa diễm dễ như trở bàn tay gần như cắn nuốt toàn bộ Liễu Trường Phong, khí thế khủng bố nghiền ép thân thể hắn, hắn giống như một thứ đồ bỏ đi nện lên kết giới. Khuôn mặt vặn vẹo biến dạng, thống khổ đấm lồng ngực mình, mắt thấy có hít thở cũng không thông được.

"Trường Phong! Đây là Trường Phong phát bệnh!" Tông Nguyệt Cầm lập tức đứng lên, lo lắng nhìn hướng Tử trường lão, "Trường lão, mau cứu hắn, mau mở kết giới để cho ta vào."

Tử trường lão nhìn nàng ta một cái, tuyên bố Bạch Vũ thắng lợi, yên lặng mở ra kết giới.

Tuy rằng Liễu Trường Phong không có chính mồm nhận thua, nhưng thắng bại đã phân, không cần thiết phải đấu đến người chết ta sống, nếu bởi vì quyết đấu mà tổn thất đệ tử Liễu Trường Phong thiên tư trác tuyệt như vậy, thị Vô Trần Cung cũng sẽ đau.

Kết giới trường thi đấu vừa được mở ra, Tông Nguyệt Cầm lập tức túm Y sư vọt lên.

Liễu Trường Phong bị thương nặng còn tái phát bệnh cũ, hôn mê bất tỉnh, hơi thở mong manh, Y sư thật vất vả mới giữ lại được mạng của hắn, lại không nắm chắc có thể khiến cho hắn tỉnh lại.

Chương 185: Ngạo thị Vô Trần Cung (3)

Edit: V.O

Tòng Nguyệt Cầm thích rất nhiều nam tử, hơn nữa Liễu Trường Phong dịu dàng tuấn tú hợp với khẩu vị của nàng ta, là người nàng ta thích nhất hai năm nay.

Nghe nói Liễu Trường Phong không biết khi nào thì mới có thể tỉnh lại, Tòng Nguyệt Cầm nhất thời nổi trận lôi đình, hận không thể giết chết Bạch Vũ ngay tại chỗ: "Bạch Vũ, ngươi thật to gan, dám hạ độc thủ nặng đối với sư huynh như vậy! Lòng của ngươi sao lại ngoan độc như thế?"

Bạch Vũ nhíu mày: "Tòng sư tỷ bị hồ đồ rồi sao? Ta và Liễu Trường Phong chính là đang quyết đấu."

Quyết đấu sinh tử tự chịu, đừng nói Liễu Trường Phong trọng thương phát bệnh, hôn mê bất tỉnh, cho dù mất mạng cũng chỉ có thể trách chính hãn học nghệ không thông, như thế nào cũng coi như không đến trên đầu Bạch Vũ.

Tòng Nguyệt Cầm bị ghen nói không ra lời, giận sôi lên chỉ vào Bạch Vũ rống giận: "Tốt! Rất tốt! Lần này là ngươi thắng! Nhưng ngươi đừng nghĩ như vậy là xong, Liễu Trường Phong thua, còn có ta! Ta muốn cùng ngươi....."

Hai chữ quyết đấu còn chưa nói ra, giống như một tiếng tiếng sấm trách cứ dừng ở trong tai mọi người.

"Câm miệng! Người đang nói bậy bạ gì đó?" Một nữ tử cầm phát trần trong tay, mặc y phục màu trắng ngồi ngay ngắn trên một con Ngũ Sắc Mi Lộc (con nai) mà đến.

Khuôn mặt bà ta trầm tĩnh, không có một tia biểu tình, trên người có một loại khí chất siêu phàm thoát tục, giống như một vị trưởng bối uy nghiêm, làm cho người ta không tự chủ được sinh lòng cung kính, không dám có một tia vượt qua.

Trong lòng Bạch Vũ vừa động, cũng có loại cảm giác nhìn thấy trưởng bối, nhưng vị trưởng bối này làm cho nàng cảm giác không có một chút hiền lành.

"Sur phụ, sao người lại tới đây?" Sắc mặt Tòng Nguyệt Cầm trắng bệch, cuống quýt tiến lên nghênh đón.

Bách Lý trưởng lão liếc nhìn nàng ta một cái, không thêm đáp lại, lập tức đi tới chỗ Bạch Vũ, ánh mắt lợi hại nhìn Bạch Vũ từ trên xuống dưới, như là đang nhìn một con mồi đang giẫy dụa.

"Người chính là Bạch Vũ?" Bà ta lạnh nhạt mở miệng, trong giọng nói có một tia khinh miệt cao cao tại thượng.

Mâu quang Bạch Vũ lạnh lùng: "Người là Bách Lý trưởng lão?"

"Láo xược! Sao người có thể nói chuyện như vậy với sur phụ ta, biết bà là trưởng lão còn không làm lễ?" Tòng Nguyệt Cầm tức giận không kiềm được trách cứ.

Bách Lý trưởng lão vung phát trần, ngăn lại Tòng Nguyệt Cầm, lộ ra một chút ý cười với Bạch Vũ: "Người rất không tệ, chỉ tiếc mũi quá nhọn, khó có thể lâu dài."

Thần sắc Bạch Vũ không thay đổi, một chút u quang ở đáy mắt chợt lóe lên rồi biến mất, cũng không đáp lời.

Bách Lý trưởng lão cũng không tính nghe Bạch Vũ trả lời, dẫn đám người Tòng Nguyệt Cầm và Bách Lý Vân Diễm rời đi.

Tòng Nguyệt Cầm đi theo Bách Lý trưởng lão một đường không nói gì về tới Dược Thiện Đường, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi: "Sư phụ, vừa rồi vì sao người ngăn con quyết đấu với Bạch Vũ? Con có thể giết chết nàng ta!"

Bách Lý trưởng lão ngồi ngay ngắn ở phía trên bờ đoàn, không vui nhíu mày: "Người còn không biết người sai ở chỗ nào sao? Người là một thủ tịch đệ tử lại đi khiêu chiến với một đệ tử mới nhập môn, cho dù thắng thì thế nào? Người còn mặt mũi sao? Nhiệm vụ quan trọng nhất của người hiện tại là thắng cấp thực lực, sang năm sẽ bắt đầu trận đấu săn bắn của Vô Trần Cung, mục tiêu của người là trở thành thủ tịch đại đệ tử! Về phần Bạch Vũ, muốn giết nàng ta rất đơn giản, để cho nàng ta sống thêm một thời gian ngắn nữa cũng không sao."

Tòng Nguyệt Cầm nghe được bốn chữ trận đấu săn bắn, sắc mặt lập tức thay đổi, cung kính nói: "Vâng, sư phụ, là con đã quên mất."

"Là ta bảo người đi đối phó nàng ta, cũng trách ta. Nhưng tính tình của người cũng nên sửa lại, động một chút liền tức giận, thật sự quá mức xúc động."

"Vâng, đệ tử ghi nhớ lời sư phụ dạy."

"Đi xuống tu luyện cho tốt đi." Bách Lý trưởng lão vẫy vẫy tay, để cho nàng ta lui ra, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Bách Lý Vân Diễm đứng một bên không nói lời nào: "Người có ý kiến gì không?"

Bách Lý Vân Diễm khẽ ngẩng đầu, "Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, chất nữ không nóng nảy."

Chương 186: Ngạo thị Vô Trần Cung (4)

Edit: V.O

Đối với câu trả lời của Bách Lý Vân Diễm, Bách Lý trưởng lão rất vừa lòng, so với cừu hận gia tộc, thứ bà ta quan tâm nhất chính là thể diện của mình. Muốn Bạch Vũ chết cũng là bởi vì Bạch Vũ động tới Bách Lý gia, đánh vào mặt của bà ta mà thôi.

Trận đấu sẵn sẵn là để đánh giá tứ đại thủ tịch đệ tử, đệ tử của bà ta nhất định phải chiếm được vị trí thứ nhất, những chuyện khác cũng có thể dựa vào đó mà làm. Bà ta tuyệt đối sẽ không vì báo thù cho Bách Lý Vân Diễm mà làm cho đồ đệ duy nhất của bà ta chậm trễ tu luyện.

"Người biết được là tốt rồi. Bây giờ điều người phải làm là đứng vững gót chân ở Vô Trần Cung, tuy rằng ta có thể che chở cho người, nhưng một chút bản lĩnh cũng không có, sẽ không có ai để mắt tới người." Bách Lý trưởng lão lấy ra một quyển sách đưa cho nàng ta: "Đây là tất cả phối phương dược thiện của ta, người phải học cho tốt. Nếu người làm dược thiện có thể khiến cho Cung chủ coi trọng, người sẽ có địa vị ở Vô Trần cung, nói không chừng còn có cơ hội tự tay mình đâm chết kẻ thù."

Thần sắc Bách Lý Vân Diễm biến đổi, tiếp nhận sách, dùng sức nắm chặt: "Con sẽ không cô phụ sự bồi dưỡng của cô cô."

"Ta sẽ cho người cơ hội chế tạo để dương danh, người không cần sốt ruột. Về phần mặt của người, nửa tháng nữa có thể khỏi hẳn."

Bách Lý trưởng lão ôn hòa nói xong, đăm đăm nhắm hai mắt lại.

Bách Lý Vân Diễm cung kính lui ra ngoài, trong mắt xẹt qua hàn quang lợi hại.

Sau khi Bạch Vũ và Liễu Trường Phong chấm dứt quyết đấu, một trận phong ba được toàn bộ Vô Trần Cung, toàn bộ thiên hạ chú ý cuối cùng cũng hạ màn, Bạch Vũ tiến vào Vô Trần Cung chưa đến hai tháng, gần như càn quét chúng đệ tử, đảo mắt thay thế được Liễu Trường Phong trở thành cao thủ xếp thứ 20 trên Vô Trần bảng.

Mặc kệ đệ tử đỉnh Kinh Lô không muốn thừa nhận như thế nào, cũng không có biện pháp thay đổi sự thật này.

Ngoại trừ tứ đại thủ tịch đệ tử, Bạch Vũ đã là hoàn toàn xứng đáng với danh đệ tử đứng đầu Vô Trần Cung, thực lực đủ để ngạo thị Vô Trần Cung, đệ tử ngoại môn theo trưởng lão đến đều không ngừng nghị luận về Bạch Vũ.

"Người có nghe nói không? Tiểu sư muội Bạch Vũ mới tới đã thắng liên tiếp năm mươi trận quyết đấu."

"Ta không chỉ nghe nói, ta còn nhìn thấy, thiếu chút nữa nàng ấy đã đánh chết Liễu Trường Phong!"

"Không, không phải chứ, lợi hại như vậy? Không hề kém so với lần đầu tiên của Tả Khuru Lan."

"Cũng không đúng, lần này Kinh Lô Phong là bị chọc giận mà hộc máu, không nói đến dọa người còn tặng không cho người ta hơn hai ngàn cồng hiến, ta tiến vào Vô Trần Cung năm, sáu năm, tổng cộng còn không có được nhiều cồng hiến như vậy, hâm mộ chết ta."

"Người có hâm mộ cũng chỉ có thể ghen, còn dám chém giết không thành? Bây giờ ai dám đi trêu chọc tiểu sư muội này....."

Đúng là không ai dám đi trêu chọc Bạch Vũ. Bằng không mỗi người đều coi nàng là quả hồng mềm, luôn luôn đến tìm lỗi, có còn muốn để cho nàng tu luyện không đây?

Trải qua năm mươi trận quyết đấu gióng trống khua chiêng, tin tưởng mọi người ở đỉnh Kinh Lô, bao gồm Tông Nguyệt Cầm đều đã tạm thời yên tĩnh, nàng có thể an tâm tu luyện một thời gian ngắn.

Bạch Vũ ăn vào một ít dược chữa thương, tâm tình rất tốt trở lại đỉnh Vô Danh, Dạ Quân Mạc đang đứng ở chân núi chờ nàng.

Nhãn tình Bạch Vũ sáng lên, vui vẻ chạy tới, "Tại sao người lại đến đây?"

"Chờ nàng." Dạ Quân Mạc nhẹ giọng nói.

Trong lòng Bạch Vũ ấm áp, giữ chặt tay hắn, "Chờ ta làm cái gì? Ta đã nói Liễu Trường Phong không phải đối thủ của ta. Không phải lúc này người nên ở trong lầu các nghỉ ngơi sao?"

"Hôm nay không cần, lực lượng Vãn Thạch đã hấp thu xong rồi." Trong mắt Dạ Quân Mạc hàm chứa ý cười cứng chiều, sủng nịch, lòng bàn tay ấm áp bao trùm bàn tay nhỏ bé của Bạch Vũ.

"Nhiều rồi?" Bạch Vũ sờ lên mạch đập của hắn, "Linh khí mạnh mẽ không ít, gần như rất ổn định, hắn là có thể ngăn chặn linh khí hỗn loạn. Ta đưa dược cho người, người có ăn không?"

"Ăn xong rồi."

"Cần đổi dược. Đợi lát nữa ta đi Cống Hiến Đường đổi này nọ cho Tiểu Bạch, thuận tiện sẽ giúp ngươi xem xem có dược liệu gì tốt không." Bạch Vũ cầm lấy cổ tay Dạ Quân Mạc, rất nghiêm túc nói.

Chương 187: Mãnh thú Bằng Nguyên (1)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc im lặng. Thuận tiện? Cho nên kỳ thật là nuôi Tiểu Bạch thuận tiện chữa bệnh cho hắn? Địa vị của hắn ở trong lòng Bạch Vũ thấp như vậy? Không sánh bằng Bạch Tử Quỳnh cũng thôi, ngay cả Tiểu Bạch cũng không sánh bằng?

Cái này không thể được, phải có biện pháp tăng một chút địa vị của hắn ở trong cảm nhận của Bạch Vũ mới được. Qua nửa tháng nữa là lễ mừng năm mới, ở Vân Vũ Thần Châu trôi qua một năm sẽ có một ngày hội rất long trọng, hoa đăng treo đầy đường cả một tháng, không phải là hắn nên mang nàng đi ra ngoài chơi?

Bạch Vũ không biết nàng thuận miệng nói một câu làm cho Dạ Quân Mạc suy nghĩ nhiều như vậy.

Nàng quả thật muốn đến Cố Hiến Đường đổi đồ, 2000 cố hiến cất trong túi tiền chưa dùng chút nào. Nàng muốn tìm dược liệu có vẻ hiếm thấy cho Dạ Quân Mạc, cũng không biết có hay không, cho nên chỉ có thể là thuận tiện đi tìm vận may.

Kết quả vận may của nàng, hoặc là nói vận may của Dạ Quân Mạc thật đúng là không tệ, có hai loại dược liệu đặc biệt hiếm thấy chuyên môn dùng để khống chế linh khí, cường kiện linh mạch.

Ở Vương thành căn bản là không có bán, ở Cố Hiến Đường mỗi loại cũng chỉ có một gốc cây.

Bạch Vũ lập tức chỉ vào hai gốc cây dược liệu kia, "Đường chủ, cái này và cái kia có thể cho ta không?"

Đường chủ Cống Hiến Đường là một người hòa ái dễ gần - Bàn Tử, giống như đại chương quỹ của khách điểm, đối với ai cũng đều là vẻ mặt hòa khí.

Hắn biết bây giờ trong tay Bạch Vũ có hơn một ngàn cống hiến, híp mắt cười nói: "Người thật đúng là thật tinh mắt, hai gốc cây này đều là dược liệu 700 năm hiếm thấy, hai cái tổng cộng hết 1800 cống hiến."

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, quả nhiên là dược liệu hiếm thấy, thật là đủ đắt tiền. Thật ra nàng có 1800 cống hiến, nhưng nàng còn muốn đổi một ít linh quả hệ Kim, làm đồ ăn cho Tiểu Bạch, hơn nữa nếu không đủ cũng chỉ có thể đổi hai gốc cây này trước.

Bạch Vũ tìm một vài dược liệu có thể đổi, phát hiện có năm linh quả hệ Kim, đều là 300 năm.

Chế tác đồ ăn trường thành không cần năm quá cao, 300 năm, vậy là đủ rồi, hơn nữa năm quả vừa vặn cần 200 cống hiến, ở Công hội Triệu Hoán Sư cũng không thể lập tức mua được nhiều linh quả như vậy.

Bạch Vũ cảm thấy vận may của mình không tệ, lập tức đổi hai gốc cây dược liệu quý kia, còn có năm linh quả hệ Kim.

Đường chủ nghe được Bạch Vũ muốn linh quả hệ Kim cũng có chút kinh ngạc, thuộc tính linh quả không phải dùng để thăng cấp thì chính là dùng để chế tác đồ ăn trường thành, nhưng hình như Bạch Vũ không phải là Triệu Hoán Sư hệ Kim, sao lại muốn linh quả hệ Kim?

Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, hắn chỉ phụ trách đổi, về phần dùng như thế nào, hắn không xen vào.

Hắn nhận 2000 cống hiến của Bạch Vũ, dùng hộp ngọc tinh xảo đặt hai gốc dược liệu vào giao cho Bạch Vũ, đang chuẩn bị đóng gói năm linh quả đưa cho Bạch Vũ, một bàn tay vỗ vào trên bàn, lạnh lùng ngăn cản, nói: " Năm linh quả này ta muốn."

Bạch Vũ quay đầu, nhìn thấy một nam tử cao hơn một cái đầu so với nàng, đang đứng ở phía sau nàng, nam tử bộ dáng tuấn lãng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, thờ ơ không lộ vẻ gì, đôi mắt hẹp dài có thần, lộ ra ngạo nghễ tự cao tự đại.

Đường chủ nhìn thấy hắn, vui tươi hơn hờ hờ nụ cười: "Thì ra là Tiểu Tả, lần này thời gian ra ngoài hơi dài."

"Ừ. Đường chủ, đừng gọi ta là Tiểu Tả." Nam tử lạnh nhạt lên tiếng, sắc mặt có chút đen.

"Được, được. Tả Khuru Lan, người muốn năm linh quả, đã có người muốn, người xem....."

"Tặng cho ta." Tả Khuru Lan nhìn về phía Bạch Vũ, mở miệng hoàn toàn là mệnh lệnh.

Bạch Vũ nhú mày, thì ra vị này chính là đại đệ tử Tả Khuru Lan được Cung chủ thu trong truyền thuyết, khó trách ngạo khí đầy người. Chẳng lẽ muốn này nọ không nên từ từ nói sao? Khẩu khí như vậy ở nơi này là muốn cái gì?

Chương 188: Mãnh thú Băng Nguyên (2)

Edit: V.O

"Đồ này đã là của ta, dựa vào cái gì phải tặng cho ngươi?" Bạch Vũ lạnh nhạt cự tuyệt.

"Ta sẽ bồi thường cho ngươi, ta dùng 250 cồng hiến đổi linh quả của ngươi thì sao?" Tả Khuru Lan nhíu mày, không kiên nhẫn nói.

Bạch Vũ âm thầm trở mặt xem thường, ngươi mới là đồ ngốc!"Không cho, bốn cô nương không hiềm lạ!"

Ánh mắt Tả Khuru Lan lạnh lùng, nheo mắt lại, "Đệ tử mới tới năm nay đều không biết phân biệt như vậy sao? Ngươi cũng đã biết ta là thủ tịch đệ tử."

"Thủ tịch đệ tử đúng không?" Một tay Bạch Vũ cầm lấy linh quả đã đóng gói xong cất vào trong lòng: "Có bản lĩnh này không bằng ngươi đi Sở Giao Dịch xem một chút, ra cửa queo phải, tạm biệt không tiễn."

"Ngươi!" Tả Khuru Lan nổi trận lôi đình, sắc mặt u ám, đen dọa người.

Đường chủ nhện không được cười trộm, lần đầu tiên hần nhìn thấy có đệ tử dám nói chuyện với Tả Khuru Lan như vậy.

Tả Khuru Lan bá thành học trò của Cung chủ, thân phận không giống

nhau, hơn nữa thiên tư của hắn hơn người, thực lực hơn người, là nhân trung long phượng nổi bật, ngay cả Đỉnh chủ và các trưởng lão nhìn thấy hắn cũng là khách khách khí khí, đệ tử phía dưới đối với hắn lại chỉ có lấy lòng nịnh bợ, nữ đệ tử lại không ai là không thích hắn.

Bạch Vũ cũng không cho hắn mặt mũi chút nào, đối với hắn một chút hảo cảm cũng không có, lá gan cũng là đủ lớn, nhưng nghĩ đến Bạch Vũ dám một mình chống lại toàn bộ đỉnh Kinh Lôi, Đường chủ cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Ta làm sao?" Bạch Vũ không cho là đúng lờm hắn.

"Được, ta nhớ kỹ ngươi!" Tả Khuru Lan nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn nói.

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, hoài nghi nhìn hắn: "Ngươi thật sự nhớ kỹ ta?"

Tả Khuru Lan sừng sốt, cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập hèn mọn: "Thì ra là thế, ngươi giờ nhiều mảnh khóc đùa giỡn như vậy chỉ là muốn để cho ta nhớ kỹ ngươi, mấy trò lừa bịp lạt mềm buộc chặt ta đã thấy nhiều rồi, loại nữ tử như ngươi thật sự là đáng bị coi thường."

"Ngươi mới đáng bị coi thường! Thứ nhất, ngươi không biết tên của ta, thứ hai, không nhận ra bộ dạng của ta, ngươi nhớ kỹ ta cái gì? Thủ tịch đệ tử thì thế nào? Một tên tự cho là đúng, cho ngươi nhớ kỹ, ta có chỗ gì tốt?" Bạch Vũ cảm tức giận dữ mắng mỏ, khinh thường quay người, lười phải nói chuyện với hắn.

Mặt Tả Khuru Lan nhất thời đỏ lên, nửa ngày nói không ra lời. Hắn muốn thân phận có thân phận, muốn thực lực có thực lực, nữ nhân

nào nhìn thấy hắn mà không mê muội vì hắn, người nào không phải muốn khiến cho hắn chú ý, hắn đã có thói quen được những ánh mắt sùng bái vây quanh, hôm nay lại gặp một người khác biệt.

Hắn chưa từng bị mất thể diện giống như hôm nay, dứt khoát vung tay áo rời đi.

Hắn mới ra cửa liền nhìn thấy Tông Nguyệt Cầm từ đằng xa vội chạy đến, kéo kéo cánh tay của hắn, "Tả sư đệ, đệ đã trở lại! Sao lại đột nhiên như vậy, cũng không có đưa tin về trước, tỷ sẽ đi đón đệ."

Tả Khuru Lan nhìn ánh mắt Tông Nguyệt Cầm ân cần, tâm tình bị Bạch Vũ đá kích tốt hơn không ít: "Vừa trở về, không muốn khiến cho người khác chú ý."

Ánh mắt Tông Nguyệt Cầm tỏa sáng, Tả Khuru Lan vô cùng cao ngạo, nàng ta theo đuổi đã lâu cũng không có gì tiến triển, thế nhưng hôm nay không đẩy nàng ta ra, mặt trời mọc từ hướng Tây!

"Một lần đi ra ngoài ba tháng, thật sự là quá cực khổ, đệ đã gầy. Mấy ngày nay nhất định tỷ phải bồi bổ cho đệ thật tốt." Tông Nguyệt Cầm thay đổi tính tình nóng nảy, giống như tiểu nữ nhân rúc vào bên người Tả Khuru Lan.

Ánh mắt Tả Khuru Lan lóe lên một chút, "Không vội, ta đi ba tháng này, Vô Trần Cung có xảy ra chuyện gì không?" Nữ nhân vừa rời đến kia là ai?

Tông Nguyệt Cầm lập tức nhớ tới năm mươi trận quyết đấu kia, sắc mặt âm trầm xuống, "Cũng không có chuyện gì lớn, đệ muốn nghe, tỷ sẽ từ từ nói với đệ."

Chương 189: Mãnh thú Bằng Nguyên (3)

Edit: V.O

Bạch Vũ tức giận bỏ đi, sau đó Tả Khuru Lan không lập tức rời đi, Bạch Vũ muốn tìm Đường chủ nhận nhiệm vụ làm. Một mạch tiêu hết toàn bộ cống hiến, dù sao vẫn phải kiếm điểm lại.

Phải biết rằng sống ở Vô Trần Cung, uống nước cũng phải mua bằng cống hiến, nếu không phải bây giờ nàng ở cùng một chỗ với Dạ Quân Mạc, toàn bộ ăn, mặc ở, đi lại đều có Dạ Quân Mạc quan tâm, chỉ sợ nàng sẽ giống như Thương trưởng lão nói, trôi qua rất thảm.

Nhưng nàng vì Dạ Quân Mạc tiêu tốn phần lớn cống hiến đổi được liệu chữa bệnh, cũng coi như là báo đáp.

Đường chủ nghe Bạch Vũ muốn làm nhiệm vụ, chia chia những ngọc bài treo đầy trên mặt tường: "Nhiệm vụ sư môn đều viết ở trên ngọc bài, người đi nhìn xem đi. Muốn tiếp nhận cái nào thì lấy xuống, ta đề nghị người làm một ít nhiệm vụ đơn giản trước, lượng sức mà làm, nếu vượt quá thời gian mà không hoàn thành, thì phải bị phạt."

Lần trước Bạch Vũ đã xem qua nhiệm vụ, đối với những ngọc bài này cũng không xa lạ.

Ngọc bài chia làm ba loại: màu trắng, màu lục và màu tím, trên mỗi miếng ngọc bài đều viết rõ ràng yêu cầu nhiệm vụ, thời hạn và phần thưởng, phần lớn đều là một vài nhiệm vụ đơn giản lại vô cùng phiền toái, không nói tốn thời gian dài, phần thưởng còn vô cùng ít.

Bạch Vũ cố gắng muốn tìm được một vài nhiệm vụ có phần thưởng nhiều cống hiến từ bên trong.

Khảo nghiệm người khiêu chiến Vô Trần bảng, 5 cống hiến, quá ít, không cần.

Dọn dẹp Vô Trần Cung, 2 cống hiến, quá mất mặt, không cần.

Hàng hóa Công hội, chỉ 6 cống hiến, không cần.

.....

9 cống hiến, không cần.

12 cống hiến, không cần.

50 cống hiến, cái này không tệ, chọn cái này đi!

Bạch Vũ tìm nửa ngày cuối cùng cũng tìm được một nhiệm vụ có phần thưởng đạt tới 50, lập tức lấy xuống, trong lòng yên lặng khạc nhổ Vô Trần Cung keo kiệt, cho phần thưởng ít như vậy.

Đường chủ nhìn thấy Bạch Vũ lấy ngọc bài xuống, khòe miệng co rút, "Người xác định muốn nhận nhiệm vụ này? Đây chính là ngọc bài màu tím."

Ngọc bài màu tím là nhiệm vụ khó khăn nhất, bình thường chỉ có thủ tịch đệ tử mới dám nhận.

Bạch Vũ nhìn ngọc bài một chút, yêu cầu trong vòng mười ngày đến Băng Nguyên săn bắt Ngũ Chích Băng Báo, mang về năm bộ lông.

Băng Báo là mãnh thú Nhị giai, thời gian mười ngày săn bắt Ngũ Chích Băng Báo hẳn cũng không tính là khó, nhưng nhìn vẻ mặt kinh dị của Đường chủ, hiển nhiên không phải chỉ có như vậy.

Bạch Vũ mờ mịt nhìn Đường chủ: "Băng Nguyên rất nguy hiểm sao?"

"Hiếm thấy người còn có thể nghĩ đến hỏi một chút tình huống Băng Nguyên." Hắn còn tưởng rằng vị này đã là không sợ trời không sợ đất: "Băng Nguyên ở Vô Trần Cung là chỗ nguy hiểm nhất trên Vân Vũ Thần Châu, có mãnh thú cấp bá chủ Tứ giai cực kỳ hiếm thấy, người đi săn bắt cũng sẽ không khéo chỉ đụng tới Băng Báo."

Bạch Vũ nhíu mày, "Vốn không có bản đồ gì sao?"

"Băng Nguyên quá lớn, mãnh thú cũng sẽ không thành thật đứng ở một chỗ, trên bản đồ cũng chỉ có đại khái khu vực phân bố của mãnh thú. Nếu người gặp phải mãnh thú cấp bá chủ....." Đường chủ cho nàng một ánh mắt tự mình tiếp thu.

Bạch Vũ nhíu mày, cũng không bị dọa: "Băng Nguyên lớn như vậy, bình thường vốn không có người đi săn bắt sao?"

Săn bắt mãnh thú là có thể nhanh chóng thăng cấp thực lực tu luyện thực chiến, nàng không tin đệ tử Vô Trần Cung sẽ vì nguy hiểm mà toàn bộ đều co đầu rút cổ ở trong Cung không ra.

"Đương nhiên cũng có, nhưng cũng chỉ kết bè đi gần Vô Trần Cung một chút, Băng Báo người muốn tìm cách Vô Trần Cung cũng không gần."

"Ta muốn đi."

"Được rồi." Đường chủ không khuyên nữa, lấy ra bản đồ Băng

Nguyên giao cho nàng: "Nếu người thật sự muốn đi, tốt nhất tìm thêm vài người đi cùng nhau."

Bạch Vũ nhận lấy bản đồ và ngọc bài, quay về đỉnh Vô Danh.

Dựa theo chỉ thị trên bản đồ, Băng Báo sống ở phạm vi cách Vô Trần Cung thật đúng là không gần, còn phải xuyên qua vài địa bàn mãnh thú khác.

Nàng cũng không sợ tiến vào Băng Nguyên sẽ gặp nguy hiểm, nhưng sẽ không mạo hiểm đến mức một mình chạy tới Băng Nguyên, nhưng chỉ có một mình nàng là đệ tử đỉnh Vô Danh, thêm Tả Vũ cũng chỉ mới hai người, có nên kêu Nhạc Kỳ Nhân đi cùng không?

Chương 190: May mắn hay xui xẻo (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ còn rối rắm không biết như thế nào, Nhạc Kỳ Nhân đã tự tìm tới cửa, cùng đi còn có Viêm Hạo Thiên.

Nhạc Kỳ Nhân đến gần liền bỏ nhào lên người nàng: "Vũ tỷ tỷ, muội đói! Muội sắp chết đói!"

Bạch Vũ: "....."

Nàng vỗ lưng Nhạc Kỳ Nhân, đầu đầy hắc tuyến hỏi: "Sao có thể đói được? Muội không đến mức không có cơm ăn chứ?"

"Chính là không có cơm ăn. Muội mang đến một xe thức ăn đều đã ăn sạch, toàn bộ cống hiến cũng mua thức ăn hết rồi, muội đã đói bụng hai ngày. Muội thật đáng thương!" Nhạc Kỳ Nhân sâu sắc cảm thương chính mình.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút: "Muội đường đường là Quận Chúa, đình Liệt Dương không có người chiếu cố muội sao?"

"Đừng..... Bọn họ cho muội bánh bao, cái kia nhìn rất khó ăn, muội ăn không vô." Nhạc Kỳ Nhân đấu đấu hai ngón tay.

Viêm Hạo Thiên ở một bên xem thường: "Nàng ấy sao có thể không có cơm ăn, là rất kén chọn. Người cho nàng ấy 20 cống hiến cũng đủ nàng ấy ăn mấy tháng, nhưng nàng ấy không nên ăn thức ăn Vô

Trần tửu lâu cung ứng, mới vài ngày đã ăn sạch sẽ tất cả cống hiến. Lần đầu tiên ta đầu nhìn thấy có người chạy tới Vô Trần Cung là vì thức ăn!"

Bạch Vũ không biết nên nói cái gì, Nhạc Kỳ Nhân thật sự là tuyệt không ủy khuất dạ dày của mình, một cật hóa hàng thật giá thật.

Nhạc Kỳ Nhân trừng mắt với Viêm Hạo Thiên: "Người so với ta tốt hơn chỗ nào? Không phải vì đổi phòng ở cũng dùng hết cống hiến!"

"Bản thái tử và người làm sao mà giống nhau? Cái căn phòng tồi tàn kia làm sao có thể xứng cho ta ở, một nơi tắm rửa cũng đều không có. Quần áo Bản thái tử đều bị dơ, làm hại ta mỗi ngày đều đổi, rất nhanh đã không có quần áo mặc."

Được rồi, vị này cũng không tốt hơn chút nào, thói quen hưởng thụ. Hai người một người là Quận Chúa, một người là Thái Tử, có thể ngày ngày trôi qua thảm như vậy, cũng là ngoài dự đoán!

Bạch Vũ đã không còn muốn nói gì nữa: "Hai người các người tới tìm ta là có chuyện gì sao?"

"Bọn muội muốn đến Băng Nguyên săn thú, đến Sở Giao Dịch đổi điểm cống hiến. Vũ tỷ tỷ, tỷ đi theo giúp muội được không?" Nhạc Kỳ Nhân trông mong nhìn chăm chăm Bạch Vũ.

Ánh mắt Bạch Vũ biến đổi: "Sao lại muốn đến đi Băng Nguyên săn bắt? Băng Nguyên là nơi rất nguy hiểm."

"Nguy hiểm cũng không có biện pháp, con mời đổi cống hiến có vẻ nhanh hơn. Ở Vô Trần Cung không có cống hiến căn bản nửa bước cũng khó đi, ngày ngày trôi qua đều không tốt, đừng nói gì là tu luyện." Viêm Hạo Thiên bĩu môi.

Đến Sở Giao Dịch dùng con mồi đổi cống hiến so với làm nhiệm vụ thu vào dày hơn, nhưng sẵn bắt mức độ nguy hiểm rất cao, hơn nữa tồn tại rất nhiều tính chất không xác định, đối với người không tự tin vào thực lực của mình sẽ không dám tùy tiện đến Băng Nguyên săn thú.

Nhạc Kỳ Nhân ôm cánh tay Bạch Vũ: "Vũ tử tử, đi cùng bọn muội đi. Ba người chúng ta cùng nhau, nhất định có thể săn được rất nhiều mãnh thú."

"Thật ra đến Băng Nguyên không thành vấn đề, vừa vặn ta muốn đến Băng Nguyên săn bắt Băng Báo."

Đuôi lông mày Viêm Hạo Thiên nâng lên: "Nhận nhiệm vụ sao? Băng Báo cũng không dễ tìm."

"Nghe người nói như vậy, hình như rất quen thuộc với Băng Nguyên, từng đi qua?" con người Bạch Vũ hiện ra ánh sáng màu tím xẹt qua một chút ý cười, rất hào hứng hỏi.

Viêm Hạo Thiên hừ hừ: "Từng đi qua, thiếu chút nữa bị đám ngu xuẩn đỉnh Xích Diễm kia hại chết, cũng là người có vẻ đáng tin cậy một chút. Tâm tình Bản thái tử hôm nay không tệ, cùng người đi giết Băng Báo."

Đương nhiên Bạch Vũ sẽ không cự tuyệt, kêu Tả Vũ đi cùng, bốn người xuất phát đi Băng Nguyên.

Đi ra sơn môn Vô Trần Cung, tách khỏi kết giới bảo vệ, cái lạnh thấu xương liền nghênh diện ập tới, làm cho bọn họ nổi lên một thân da gà. Bốn người lập tức sử dụng linh khí hộ thể, chạy nhanh hơn.

Trên Bểng Nguyên một mảnh trắng xóa, thập phần rộng rãi, rất khó nhận ra phương hướng, cũng may Viêm Hạo Thiên biết đường, bốn người bay qua một tòa sườn dốc phủ tuyết, sau đó chính thức tiến vào địa bàn mãnh thú.

Chương 191: May mắn hay xui xẻo (2)

Edit: V.O

"Dựa theo bản đồ, mảnh rừng tuyết mảy hần là địa bàn của Tuyết Mãng (mãng xà tuyết)." Bạch Vũ cầm bản đồ nhìn một lúc lâu, xác định vị trí của bản thân một chút.

"Mãnh thú Nhất giai, không có gì đáng ngại." Viêm Hạo Thiên dẫn theo Lưu Tinh Lôi Báo của hắn, lơ đãng đi phía trước mở đường.

Bạch Vũ cũng không lo lắng Tuyết Mãng, không phải mãnh thú quần cư, đối với bọn họ không có uy hiếp, cũng không biết có mãnh thú khác du đãng ở trong này hay không, mảnh rừng tuyết này không nhỏ, ít nhất phải ba ngày mới có thể ra được.

"Thật ra mảnh rừng tuyết này là một nơi săn bắt rất tốt, nhưng con mồi quá yếu, cũng không đáng giá." Viêm Hạo Thiên tiện tay giải quyết một con Tuyết Mãng đột nhiên xông tới từ trong tầng tuyết.

Nhạc Kỳ Nhân ôm Hoàng Kim Thứ Vị của mình tung tăng tung tủy chạy tới, khoét lấy túi mật rắn ra. Túi mật của Tuyết Mãng là một vị tài nguyên dược liệu, có thể cầm đi đổi cống hiến.

Viêm Hạo Thiên thấy Nhạc Kỳ Nhân tự giác như vậy, khóe miệng co rút: "Đây là ta giết."

"Không phải ngươi ngại nó không đáng tiền sao? Ta không chê, cho ta đi."

"Không được! Đến trước có trước, ai giết được thì của người đó. Có bản lĩnh thì tự mình giết đi."

"Ôi chao, đường đường là Thái Tử, dễ giận như vậy làm gì? Giết được con mồi chia đều là được, Bạng Nguyên lớn như vậy, còn sợ không có con mồi sao?" Nhạc Kỳ Nhân nói xong rất tự giác cất túi mật rấn vào trong túi.

Viêm Hạo Thiên hơi cảm thấy chán nản, cũng may sau đó Bạch Vũ lại phát hiện ba con Tuyết Mãng. Mấy người thấy Tuyết Mãng như là thấy được vàng, hai mắt sáng lên, lập tức bỏ nhào tới, Viêm Hạo Thiên thuần thục, Nhạc Kỳ Nhân, Tả Vũ, mỗi người giải quyết một con.

Đương nhiên Bạch Vũ sẽ không đoạt với bọn họ, đoàn người vừa chạy vừa săn bắt.

Y như lời Nhạc Kỳ Nhân nói, Bạng Nguyên lớn như vậy căn bản không lo không có con mồi, bọn họ không cố ý đi tìm mảnh thú, nhưng mảnh thú lại liên tục không ngừng tìm tới bọn họ, muốn bọn họ trở thành thức ăn.

Lúc sắp ra khỏi mảnh rừng tuyết, bọn họ đã thu hoạch được bốn mươi túi mật rấn, tám bộ da sói và ba cái đuôi của Quỷ Hồ.

Những thứ này đều là thứ tốt, cho dù bộ lông không thể đổi cống hiến, lấy ra bên ngoài bán cũng có thể bán được không ít tiền.

"Chúng ta đã ra khỏi mảnh rừng tuyết, ngoại trừ Tuyết Mãng cũng đã bắt đầu gặp được mảnh thú khác, đoán chừng đi thêm một ngày nữa có lẽ có thể đến được địa bàn của Bạng Báo." Viêm Hạo Thiên nói.

"Ừ, chỉ sợ lúc đến phải hao chút tâm tư đi tìm." Bạch Vũ gật gật đầu. Băng Báo là mãnh thú Nhị giai độc lai độc vãng, mỗi một con đều có một lãnh địa rộng lớn, không giống với Tuyết Mãng tùy tiện có thể gặp một con.

Cũng không nghĩ đến, Bạch Vũ vừa nói xong, liền gặp phải một con Băng Báo.

Nhạc Kỳ Nhân nhất thời há to miệng: "Vũ tử tử thật may mắn, nghĩ tới cái gì thì sẽ có cái đó!"

Mâu quang Bạch Vũ cũng sáng ngời, trong mắt xẹt qua vui sướng, lập tức gọi ra Tiểu Thanh.

Hỏa diễm trong nháy mắt dễ như trở bàn tay bao phủ Băng Báo, nhiệt độ khủng bố làm cho băng tuyết trong vòng trăm mét quanh đó đều không còn tồn tại.

Băng Báo nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình như tia chớp nhập vào trong tuyết, hàn ý lạnh thấu lòng người âm âm tản ra, giống như mũi tên nhọn trực tiếp áp bức Tiểu Thanh.

Oanh — —

Băng và lửa va chạm, khí thế ngút trời nhấc lên tầng tầng băng tuyết, bông tuyết bay lượn đầy trời, áp chế hỏa diễm của Tiểu Thanh.

Băng Báo thoát khỏi hỏa diễm, không truy kích Tiểu Thanh nữa, ngược lại quay đầu bỏ chạy, nửa diễm cũng không dừng lại.

Bạch Vũ dẫn theo Tiểu Thanh đuổi theo. Tả Vũ gọi ra Bát Tí Cường Viên, ngăn cản đường đi của Băng Báo.

"Tốt!" Bạch Vũ dựng thẳng ngón tay cái với Tả Vũ, nắm bắt vừa vặn thời cơ. Một mình nàng có thể đánh bại Băng Báo, nhưng nàng không kiêu ngạo đến mức không cần người khác nhúng tay. Có người hỗ trợ, giải quyết nhanh chóng, không có gì là không tốt.

Ngăn cản một lúc, Tiểu Thanh đã bay đến, phóng ra Bạo Liệt Lưu Hỏa, rất nhanh Bạch Vũ đã thu được Băng Báo đầu tiên.

Chương 192: May mắn hay xui xẻo (3)

Edit: V.O

"Chắc chắc, hỏa diễm của người cũng thật tàn nhẫn, da lông đều bị đốt trụi, có thể lấy về báo cáo kết quả nhiệm vụ không?" Viêm Hạo Thiên nhìn Băng Báo bị đốt trụi, trách móc vui đùa nói, trong lòng lại tràn đầy kinh ngạc.

Trên da lông của Băng Báo ngưng kết toàn bộ hàn khí của nó, có một tầng cứng rắn lạnh như băng, có thể đốt trụi da lông như vậy, hỏa diễm sẽ nóng như thế nào?

Bạch Vũ nhún nhún vai, "Đốt trụi một khối, không sao. Cống Hiến Đường chỉ nói muốn năm cái da lông, không có nói muốn có nguyên vẹn, ta cũng không muốn lấy ra đem đi bán."

Tả Vũ giúp nàng gỡ da lông xuống, lại nhổ xuống mấy cái răng báo. Răng Băng Báo óng ánh trong suốt, cứng rắn vô cùng, là nguyên liệu trân quý chế tạo trang sức, cũng rất đáng giá.

"Kế tiếp sẽ phải hao chút tâm tư đi tìm, dùng Thần Đồng (mắt thần) của người giúp ta nhìn xem có dấu vết Băng Báo hay không." Bạch Vũ cười tủm tỉm nhìn Viêm Hạo Thiên.

Viêm Hạo Thiên liếc nàng một cái: "Thần Đồng của ta là nhìn thấu bản chất vạn vật, không phải ngay cả dấu vết biến mất cũng có thể thấy."

Miệng hắn nói lời cự tuyệt, trên tay vẫn vổ vổ Lưu Tinh Lô Báo, cẩn thận giúp đỡ tìm kiếm.

Thần Đồng của Lưu Tinh Lô Báo thật sự rất lợi hại, không quá thời gian hai ngày, đã tìm ra bốn con Băng Báo. Bốn người đồng lòng hợp lực, không tốn bao nhiêu thời gian đã giải quyết xong băng báo.

"Đây là một con cuối cùng, sau khi giải quyết xong chúng ta có thể trở về." Bạch Vũ đuổi theo con Băng Báo cuối cùng, không ngừng dùng hỏa diễm ngăn chặn. Con Băng Báo này đặc biệt linh hoạt, tốc độ hiếm thấy, nhiều lần tránh thoát được hỏa diễm của Tiểu Thanh, chết cũng không quay đầu, chạy vào bên trong khe núi trắng xóa này.

Phanh — —

Thân hình thật lớn của Bát Tí Cuồng Viên bay qua, mạnh mẽ đập trúng Băng Báo. Băng Báo bị ép tới mức khó có thể đào thoát, cảm tức cắn cái cổ của Bát Tí Cuồng Viên.

Ngay sau đó, Tiểu Thanh và Lưu Tinh Lô Báo cùng nhau công kích. Băng Báo kêu rên một tiếng, ngã trên mặt tuyết.

Tả Vũ thở dài một hơi nhẹ nhõm, thu hồi Bát Tí Cuồng Viên bị thương: "Cuối cùng cũng thu phục được, lần này chúng ta săn bắt rất thuận lợi, không gặp phải phiền toái gì."

Đây là lần đầu tiên hắn tới Băng Nguyên săn bắt, không có Triệu Hoán Sư dẫn đầu, đệ tử ngoại môn không dám tùy tiện vào Băng Nguyên, tự tay bắt giết mãnh thú Nhị giai, làm cho hắn vô cùng hưng phấn.

Bạch Vũ đứng bất động ở trong tuyết, nhìn quanh bốn phía, một loại cảm giác xấu bồng nhiên nảy lên lòng nàng.

"Vũ tử tử, tử làm sao vậy, sao sắc mặt lại khó coi như vậy?" Nhạc Kỳ Nhân kỳ quái cầm tay nàng, tay Bạch Vũ lạnh như băng, dọa Nhạc Kỳ Nhân nhảy dựng.

"Các người không cảm thấy khe núi này có điều gì sao?"

Nhạc Kỳ Nhân khó hiểu nháy mắt: "Lạ ở chỗ nào?"

"Quá im lặng." Bạch Vũ nắm chặt năm ngón tay.

Mấy người im lặng không nói, trong nháy mắt khe núi tĩnh mịch, ngay cả một tiếng gió cũng không có, trầm mặc giống như bị tử vong bao trùm. Loại im lặng này tuyệt đối không tầm thường, khu vực này bình thường thường có phần lớn mãnh thú không thể trêu chọc nổi tồn tại.

Vù — —

Một bóng dáng màu trắng thật lớn hiện ra, mang theo một trận gió tuyết.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, tóc gáy dựng thẳng lên, chỉ cảm thấy uy áp khủng bố giống như búa tạ nện lên người nàng, nhưng ngay cả đối phương là cái gì nàng cũng không thấy rõ.

Đám người Viêm Hạo Thiên cũng kịp phản ứng, đều lập tức gọi ra Triệu Hoán Thú, tự giác tựa lưng vây quanh nhau, chuẩn bị tác chiến.

Bá — —

Thân ảnh thật lớn lại xuất hiện, xẹt qua chung quanh bọn họ giống như tia chớp, nhanh đến mức không ai có thể bắt được, sát khí lẫn

áp tràn ngập bốn phía, đột nhiên nhằm về phía Bát Tí Cường Viên của Tả Vũ.

"Cẩn thận!" Bạch Vũ kinh hô một tiếng, hỏa diễm nháy mắt quăng qua.

Đá lửa tóe lên ánh sáng, Huyền Vũ Kim Giáp mà Bát Tí Cường Viên sử dụng đã bị đánh dập nát, rốt cục bốn người cũng thấy rõ thứ bọn họ đối mặt là quái vật gì.

Chương 193: May mắn hay xui xẻo

Edit: V.O

Một con Bạch Mao Tinh Tinh to lớn có thể lấp kín sơn môn, hung thần ác sát nhe răng trợn mắt với bọn họ, Bát Tí Cuồng Viên cao ba thước ở trước mặt nó giống như một đứa bé, làm cho Bạch Vũ có loại cảm giác như nhìn thấy Kim Cang lực sĩ.

Ánh mắt Nhạc Kỳ Nhân đầy sao giống như nhìn thấy bảo bối: "Oa! Thật là may mắn, có thể gặp được một con Bạch Mao Tinh Tinh lớn như vậy, chúng ta phát tài!"

Mọi người: "....."

Đây là may mắn sao? Là xui xẻo mới đúng! Rõ ràng con Bạch Mao Tinh Tinh này là mãnh thú cấp bá chủ, cho dù toàn thân nó đều là báu vật, bọn họ cũng phải tiêu diệt nó mới có thể phát tài.

Sau khi Bạch Vũ thấy rõ cũng hít một hơi khí lạnh, lực công kích 32, lực phòng ngự 25, sức chịu đựng 29, chỉ cần trị số của Bạch Mao Tinh Tinh này cũng đã sắp tiếp cận Tứ giai.

Bát Tí Cuồng Viên sử dụng Huyền Vũ Kim Giáp đỡ đòn, vẫn bị một kích của nó làm mất đi một nửa sức chịu đựng.

Bạch Mao Tinh Tinh phát ra một tiếng rống giận kinh thiên động địa, chấn động khiến toàn bộ khe núi đều không ngừng lắc lư. Nó tung người nhảy, thân hình thật lớn như đỉnh Thái Sơn đè ép nện xuống

chỗ bọn họ.

"Mau lui lại!" Bạch Vũ tiện tay tạo ra một bức tường lửa, ngăn cản tầm mắt của nó, thân hình bạo lui.

Oanh — —

Tuyết trắng đầy núi bị hất tung lên giống như sóng biển, tràn ngập khắp núi, sóng khí khủng bố khuếch tán ra, giống như dao găm càn quét khắp núi non. Hoàng Kim Thứ Vị của Nhạc Kỳ Nhân tránh không kịp, bị đánh bay giống như quả cầu, nháy mắt trọng thương.

Sắc mặt Bạch Vũ trắng nhợt, mới giao thủ chưa đến hai hiệp, hai Triệu Hoán Thú đã bị thương nặng, cấp bậc áp chế thật sự là khủng bố, chỉ cần uy áp trên người nó cũng đã ép tới mức bọn họ thiếu chút nữa hộc máu.

Nhưng không có khả năng chạy trốn, tốc độ của Bạch Mao Tinh Tinh quá nhanh, không ai có thể trốn đi được, muốn giữ mạng cũng chỉ có thể liều chết giết nó!

"Tiểu Thanh, Bạo Liệt Lưu Hỏa!" Bạch Vũ hô một tiếng, Tiểu Thanh lập tức ngằm hiểu, trốn lên trời cao, vòng đến phía sau Bạch Mao Tinh Tinh, đủ để cho băng tuyết ngập trời hóa thành Luyện Ngục Hỏa Cầu trực tiếp nổ mạnh lên phía sau lưng nó.

Bạch Mao Tinh Tinh thê lương rống giận, đau đớn kịch liệt làm cho nó gằn như nhảy dựng lên, quay người lại nhấc tay đập một phát.

Tiểu Thanh suýt nữa bị đánh trúng, cả kinh liều mạng trốn lên hướng bầu trời. Bạch Vũ cũng sợ tới mức tim đập liên tục, Tiểu Thanh không phải hệ Thổ, lực phòng ngự cực kỳ thấp, nếu như bị đánh trúng một chút, lập tức sẽ quay trở về linh mạch của nàng chờ chết.

Bạch Mao Tinh Tinh thấy một kích không trúng, tức giận tới mức giơ chân, nhảy lên đuổi theo Tiểu Thanh.

Viêm Hạo Thiên bắt lấy cơ hội, lôi quang màu tím nháy mắt bổ vào trên đầu Bạch Mao Tinh Tinh, cả người Lưu Tinh Lôi Báo mang điện quang bổ nhào lên liều mạng cắn xé.

Bạch Mao Tinh Tinh vung tay một cái đã đánh bay Lưu Tinh Lôi Báo ra ngoài, đối với Lôi Hỏa của Viêm Hạo Thiên tuyệt không để ý, Lôi Hỏa có thể đánh cháy sém phần lớn rừng rậm, nhưng ở trên người nó chỉ giống như gãi ngứa.

Viêm Hạo Thiên đen mặt: "Da Tinh Tinh này quá dày!"

"Đánh vào mắt nó!" Bạch Vũ thốt ra.

Hoàng Kim Thứ Vị của Nhạc Kỳ Nhân nháy mắt lui đi, gai nhọn sắc bén trên người bắn ra như mưa, toàn bộ gai đều hướng vào mắt của Bạch Mao Tinh Tinh.

Bạch Mao Tinh Tinh giơ tay ngăn cản, hơn trăm gai nhọn đều đâm vào bàn tay thật lớn của nó. Trong nháy mắt, hỏa diễm của Tiểu Thanh đã đánh vào mắt của Bạch Mao Tinh Tinh.

Hai người ở trong doanh địa Tiềm Long cùng nhau luyện tập, ăn ý mười phần, loại phối hợp này thiên y vô phùng (không chê vào đâu được).

Hỏa diễm mang theo nhiệt độ đốt nóng làm bỏng mắt Bạch Mao Tinh Tinh, đau nhức và không thấy khiến cho nó lâm vào điên cuồng cực độ, sát khí cả người giống như đàn ngựa phi nhanh bắn ra bên ngoài, giẫm đạp tất cả chung quanh thành bùn nhão.

Núi non bắt đầu chấn động, khuếch tán ra bốn phía, khí thể tử vong làm cho thiên địa biến sắc. Bốn người chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, ngay cả hô hấp cũng không tự chủ được mà run run.

Chương 194: Xé rách không gian (1)

Edit: V.O

Khe núi lân cận, Tả Khuru Lan đang sẵn bắt, Không Đồng Dục mặt dày mày dạn đi theo phía sau hắn, đang tìm kiếm con mồi, tuyết dưới chân bỗng nhiên hơi hơi rung động, sắc trời đột nhiên âm trầm, sát ý dày đặc từ khe núi bên kia khuếch tán ra, hàn ý lạnh thấu xương làm người ta nhịn không được kinh hãi.

"Xảy ra chuyện gì?" Không Đồng Dục nuốt nước miếng một cái, có chút bất an.

Ánh mắt Tả Khuru Lan biến đổi, lóe ra thâm ý nhìn không rõ, nhìn về phía khe núi bên kia: "Mãnh thú cấp bá chủ."

"Cái gì!" Không Đồng Dục kinh hãi, vừa định nói nhanh chóng rời khỏi đây, lại thấy Tả Khuru Lan đi về phía khe núi bên kia. Khóe miệng hắn co rút, trong lòng thầm than không hổ là thủ tịch đệ tử, do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định theo sau.

Hai người nhanh chóng đuổi tới giữa khe núi, từ thật xa liền thấy một Bạch Mao Tinh Tinh rất lớn và bốn người triển đấu cùng một chỗ, không biết Bạch Mao Tinh Tinh bị cái gì kích thích, nắm tay ngàn cân nặng giống như uống say nện xuống lung tung, hơi thở cuồng bạo càn quét tất cả chung quanh.

Bốn người chung quanh nó muốn chạy cũng không được, chỉ có thể dậm dưa với nó.

Xem ra Bạch Mao Tinh Tinh đã bị đả thương không nhẹ, nhưng thương tổn nặng nhất cũng chính là phía sau lưng và đôi mắt bị bỏng, hiển nhiên trong chốc lát không thể chết được. Năm đấm của nó cũng không phải là ngồi không, mặc dù nhiều lần đánh không trúng, nhưng năm đấm phát ra hơi thở bạo ngược cũng đủ để khiến Triệu Hoán Thú trọng thương, tiêu hao dần như vậy, ngược lại là bốn người kia bị nguy hiểm.

Tả Khuru Lan nhìn lướt qua bốn người kia, chỉ nhận ra một mình Viêm Hạo Thiên. Hắn là người Viêm Võ Đế Quốc, đương nhiên có thể nhận ra Thái Tử điện hạ. Nhạc Kỳ Nhân hắn chưa từng thấy qua, Tả Vũ là một đệ tử ngoại môn hắn lại càng không nhận ra, còn lại cô nương kia.....

Ánh mắt của hắn đã rơi vào trên người Bạch Vũ đeo khăn che mặt, lập tức nhớ tới nữ nhân này mắng hắn cầu huyết lâm đầu, mày không vui nhăn lại, tại sao lại gặp nàng ta?

"Ha, vậy mà là Bạch Vũ!" Không Đồng Dục vui sướng khi người gặp họa vỗ tay.

Tả Khuru Lan ngẩn ra, đuôi lông mày nâng lên: "Người đeo khăn che mặt kia chính là Bạch Vũ?"

Tòng Nguyệt Cầm đã nói với hắn những chuyện xảy ra trong ba tháng này ở Vô Trần Cung, một tiểu sư muội mới tới thắng liên tiếp năm mươi trận quyết đấu là chuyện như thế nào cũng không có khả năng làm như chưa từng xảy ra, Tòng Nguyệt Cầm rất không tình nguyện nói vài câu, trong giọng nói tràn đầy phẫn hận, hắn lập tức đã cảm thấy hứng thú.

Mới đến đã khiến cho toàn bộ đệ tử đình Kinh Lôi khốn khổ, lại có thể

cường thế giải quyết, sự muội mới tới này cũng không đơn giản, trực giác nói cho hắn biết cô nương không cho hắn mặt mũi ở Cố Hiến Đường chính là Bạch Vũ.

"Đúng, chính là nàng ta. Để cho nàng ta ngông cuồng, làm hại Liễu sư huynh hôn mê bất tỉnh, hiện tại xui xẻo đó?" Không Đồng Dục cười lạnh, ước gì Bạch Vũ chết ở trong tay Bạch Mao Tinh Tinh. Hắn nhìn về phía Tả Khuru Lan: "Tả sư huynh, hắn là huynh sẽ không ra tay giúp đỡ chứ?"

Tả Khuru Lan lạnh nhạt nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt ở xa xa.

Hoàng Kim Thứ Vị bị đá thương vô cùng nặng, chỉ có thể tận dụng triệt để tìm cơ hội quấy rầy, Bát Tí Cuồng Viên dựa vào lực phòng ngự cường đại đỡ công kích cho bọn họ, cũng đã mình đầy thương tích, chống đỡ không được bao lâu. Uy hiếp chân chính đối với Bạch Mao Tinh Tinh chỉ còn lại có Lưu Tinh Lô Báo của Viêm Hạo Thiên, tất cả hi vọng của bốn người gần như cũng đặt ở trên người Lưu Tinh Lô Báo, về phần Bạch Vũ, nàng và Tiểu Thanh của nàng cách rất xa, càng như là vì tự bảo vệ mình mà thờ ơ đứng ngoài quan sát.

Tả Khuru Lan khinh thường cười lạnh, đây là Bạch Vũ càn quét đỉnh Kinh Lô, khiêu khích Tòng Nguyệt Cầm? Cũng chỉ có như thế. Có Viêm Hạo Thiên ở đây, hắn không thể không cứu, nhưng hắn sẽ không dễ dàng ra tay như vậy, như thế nào cũng muốn để cho Bạch Vũ chịu giáo huấn, hối hận vì bất kính với hắn.

Hắn ngẩng đầu, không giấu diếm ở một bên xem cuộc vui, cố ý không che dấu bộ dạng. Nhưng vào lúc này, tình hình chiến đấu đột nhiên thay đổi.

Chương 195: Xé rách không gian (2)

Edit: V.O

Lưu Tinh Lôi Báo mò lên miệng vết thương sau lưng Bạch Mao Tinh Tinh, một hơi xé xuống một miếng thịt lớn, Bạch Mao Tinh Tinh gần như đã không còn biết đau đớn, tìm đúng vị trí của Lưu Tinh Lôi Báo đánh xuống một chưởng, nháy mắt Bát Tí Cường Viên bảo vệ ở trước người Lôi Báo.

Chỉ nghe một trận đất rung núi chuyển, Bạch Mao Tinh Tinh đánh một chưởng khiến cho Bát Tí Cường Viên tan thành tro bụi, sát ý tàn bạo nổ tung, quét bay Lưu Tinh Lôi Báo, tiêu diệt Hoàng Kim Thứ Vị, Tả Vũ và Nhạc Kỳ Nhân đồng thời học máu.

Ánh mắt Bạch Vũ sáng ngời, sát ý lãnh liệt chợt lóe lên đáy mắt rồi biến mất: "Rút lui!"

Ba người nháy mắt rút lui, không có một tia do dự.

Tả Khuru Lan nhìn thấy trong lòng cả kinh, tràn đầy hoài nghi, ngay sau đó liền thấy ánh lửa chói mắt hiện lên, có thể đốt cháy sém mặt đất, hủy diệt vạn vật trong vô hình, lưu hỏa càn quét tất cả xoay quanh trong miệng Hỏa Điều từ trên bầu trời kia hạ xuống.

Tiểu Thanh hỏa diễm đầy người ở dưới thái dương soi sáng mở rộng cánh, một thân ngạo khí vô song, không để Bạch Mao Tinh Tinh cấp bá chủ kia vào mắt.

Oanh — —

Lưu hỏa nổ tung, khí thế cuồng bạo như sấm, giống như trời sụp đất nứt, núi non gần đó đều bị nổ mất một tầng. Sát khí lấp áp đập vào mặt, làm cho Tả Khuru Lan không thể mở mắt ra được lui về phía sau vài bước, cả người như bị sét đánh, không thể tưởng tượng nổi.

Linh thuật thật là khủng khiếp! Đừng nói là các đệ tử đỉnh Kinh Lôi, cho dù là hãn cũng không nắm chắc có thể ứng phó được, đây mới là thực lực của Bạch Vũ?

Làn sóng khí khuếch tán ra hồi lâu mới chậm rãi biến mất, thân thể thật lớn của Bạch Mao Tinh Tinh ngã vào giữa khe núi, sau khi nó bị Bạo Liệt Lưu Hỏa làm bỏng, miệng vết thương luôn luôn không ngừng chuyển biến xấu, Viêm Hạo Thiên lại khiến cho nó chịu không ít thương tổn, để cho Bạch Vũ tìm được cơ hội đánh một kích cuối cùng, đánh trúng vết thương sau lưng Bạch Mao Tinh Tinh mới có thể xuyên thấu lực phòng ngự dày đặc của nó.

Thật vất vả giết chết được Bạch Mao Tinh Tinh, bọn người Bạch Vũ mệt mỏi, tê liệt ngồi dưới đất không muốn đứng dậy, đặc biệt là Nhạc Kỳ Nhân và Tả Vũ, linh mạch của hai người bọn họ đã bị hao tổn.

Bạch Vũ và Viêm Hạo Thiên cũng đều có chút chật vật, Viêm Hạo Thiên cực kỳ chú ý trang phục hãn mặc, vuốt quần áo bị xé rách của mình, sắc mặt không phải tốt lắm.

Bạch Vũ xui xẻo hơn so với hãn, khăn che mặt bị hủy, quần áo ở đầu vai bị xé rách, lộ ra cái bớt lông chim ở dưới xương quai xanh, quả thật nàng không có đặc biệt để ý, lấy ra một cái áo choàng từ trong nhẫn Bạch Vũ phủ thêm vào.

Ba người Viêm Hạo Thiên cũng không để ý, bộ dạng Bạch Vũ bọn họ

đã sớm nhìn thấy. Nhưng trong lòng Tả Khuru Lan lại đập mãnh liệt, cả người ngu ngơ ngay tại chỗ, hẳn chưa từng gặp qua nữ tử xinh đẹp như thế, cho dù là tuyệt sắc mỹ nhân trong tranh cũng kém hơn nàng một phần.

Hô hấp của hắn giống như bị đình trệ, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng của Bạch Vũ, đã đem nàng in thật sâu vào trong óc.

"Cái này, đây là Bạch Vũ?" Không Đồng Dục cũng ngây dại, ánh mắt nhìn chăm chăm Bạch Vũ, không thể tin được nỉ non.

Tả Khuru Lan phục hồi tinh thần lại, đi ra phía trước, trấn định tự nhiên chào hỏi: "Bạch sư muội, chúng ta lại gặp mặt."

Bạch Vũ nhìn thấy Tả Khuru Lan, lại nhìn thấy Không Đồng Dục, cảm giác có chút không ổn, "Thì ra là Tả sư huynh, thật đúng là khéo, vừa rồi không ra tay, bây giờ lại muốn đến đoạt con mồi sao?"

Tả Khuru Lan sừng sốt, sắc mặt không tự chủ được biến thành màu đen.

Hắn không nghĩ như vậy, nếu vừa rồi hắn ra tay giúp đỡ, có lẽ còn chuẩn bị phân chia một ly canh, nhưng hiện tại hắn không có động vào, hẳn đường đường là thủ tịch đệ tử còn không đến nỗi phải đoạt con mồi của nhóm sư đệ, sư muội, vì sao Bạch Vũ lại có ấn tượng đối với hắn như vậy?

Hắn còn chưa nói, Viêm Hạo Thiên cũng không vui liếc mắt nhìn hắn: "Tả Khuru Lan, ngươi muốn cướp Bạch Mao Tinh Tinh này? Ngươi có tin Bản Thái Tử liều mạng với ngươi không?"

Chương 196: Xé rách không gian (3)

Edit: V.O

Mặt Tả Khuru Lan càng đen, lúc ở Viêm Võ Đế Quốc, Viêm Võ Đế Vương dốc hết sức lực bồi dưỡng hắn, Viêm Hạo Thiên nhỏ hơn hắn hai tuổi, quan hệ với hắn không tệ, tại sao cũng hoài nghi hắn như vậy?

Hắn không vui chấp tay lại: "Viêm Thái Tử yên tâm, ta không phải là người không biết phân biệt tốt xấu như vậy."

"Lời này chính là người nói. Địa vị thay đổi, lòng người cũng thay đổi, ai biết bây giờ người còn có lương tâm hay không." Viêm Hạo Thiên đặc biệt nói trắng ra.

Tả Khuru Lan bị nghẹn đến không nói ra lời.

Tả Vũ và Nhạc Kỳ Nhân đã nghỉ ngơi xong, hưng phấn chạy đến bên cạnh thi thể Bạch Mao Tinh Tinh, thu thú tốt. Mãnh thú cấp bá chủ quả thật cả người đều là thú tốt, da lông, bàn chân, máu đều là bảo bối, thậm chí bọn họ còn phát hiện ra linh thịt!

Tuy rằng chỉ có một miếng nhỏ, nặng không đến hai lượng, nhưng đây là linh thịt, trong một vạn con mãnh thú chỉ có một con có thể sinh ra linh thịt, làm thành Dược Thiện có thể khiến cho linh mạch thay da đổi thịt, đột phá bình cảnh!

Ánh mắt Không Đồng Dục nhìn chăm chăm, thấy bọn họ lấy linh thịt

giao cho Bạch Vũ, trong mắt đều muốn phun ra lửa, không cam lòng nhìn Tả Khuru Lan: "Tả sư huynh, huynh thật sự không hiểm lạ sao?"

Rung động đè nặng trong lòng Tả Khuru Lan, hấn lớn như vậy vẫn chưa một lần nhìn thấy linh thịt, quả thật có chút động tâm, nhưng nếu hấn nói không đoạt, tuyệt đối sẽ không lật lọng.

Hấn khinh thường liếc nhìn Không Đồng Dục một cái: "Ta muốn có thứ gì thì sẽ tự tay giành lấy. Nếu người muốn cướp thì tự mình động thủ đi."

Không Đồng Dục tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, châm chọc cười lạnh một tiếng: "Ta thấy là do huynh không dám tranh với Viêm Hạo Thiên?" Tả Khuru Lan có tư cách kiêu ngạo và thực lực, có thể chẳng thèm ngó tới Bạch Vũ và Viêm Hạo Thiên, nhưng Không Đồng Dục không có!

Hấn nhìn Bạch Vũ, ghen tị trong mắt không hề che dấu chút nào, đỏ mắt thăm nghĩ muốn giết người.

Bạch Vũ tiếp nhận chiến lợi phẩm Tả Vũ đưa tới, dùng ý thức cất tất cả vào túi săn bắt, chính là lạng lẽ thu linh thịt vào nhẫn Bách Vũ.

Tất cả thu hoạch lần này cộng lại so ra cũng kém giá trị của miếng linh thịt này, đương nhiên phải cẩn thận cất giữ, về phần những vật khác cứ sắp xếp ở nơi này trước, sau khi trở về lại phân chia.

Nàng vừa thu dọn xong này nọ, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt lắc lư một trận, vốn tưởng rằng là nàng bị thương đến choáng váng đầu, cẩn thận nhìn lên, xa xa trên ngọn núi tuyết trắng thật dày có thác nước trút xuống, giống như nước lũ dâng trào, trong nháy mắt bao phủ hơn phân nửa khe núi, khí thế mãnh liệt tới gần bọn họ.

"Tuyết lở!" Bạch Vũ nghẹn họng nhìn trân trối.

Núi non ở trên Băng Nguyên cũng không cao, cho dù tuyết có đọng ngàn năm không thay đổi cũng rất khó tạo thành đại diện tích Băng Tuyết.

Hiện tại núi tuyết bốn phương tám hướng lại đồng thời có tuyết lở, tuyết trắng gần như đã lấp bằng chỗ trũng trong khe núi, sơn cốc, vùi lấp ở dưới tầng tuyết hơn trăm mét, rốt cuộc là lực lượng gì mới có thể tạo thành dị tượng như thế?

"Sẽ không phải là do động tĩnh vừa rồi của chúng ta quá lớn....."

"Khẳng định không phải. Đừng dong dài, chạy mau!" Bạch Vũ túm mấy người, quay đầu bỏ chạy.

Phía sau, dòng tuyết từ trên trời đổ xuống, như mảnh hổ rời núi, khí thế cắn nuốt núi sông, đuổi sát bọn họ. Ở trước mặt lực lượng của thiên địa, bọn họ không có khả năng đối kháng, hận mình không thể mọc thêm nhiều hơn mấy chân.

Sắc mặt Không Đồng Dục xanh mét liễu mạng chạy như điên, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Bạch Vũ vừa vịn ở ngay phía trước hắn, trên vai còn đeo túi lớn đựng con mồi. Ánh mắt của hắn đột nhiên thay đổi, trên mặt toát ra một nụ cười không có ý tốt.

Tay phải hắn lấy ra một cây độc châm, dùng sức đâm vào phía sau lưng Bạch Vũ, tay trái chụp lấy cái túi.

Ở giữa thiên tai như thế này, chết một hai đệ tử cũng là chuyện bình thường. Trên cây châm là kịch độc Kiến Huyết Phong Hầu, Bạch Vũ chết ở trong tuyết lở, hắn lấy được linh thịt, không ai có thể nói hắn không đúng.

Chương 197: Xé rách không gian (4)

Edit: V.O

Ba — —

Độc châm vừa va chạm vào làn da, Bạch Vũ cũng cảm giác được, một phen cầm lấy cổ tay Không Đồng Dục, ánh mắt lạnh như băng, lộ ra tức giận.

Không Đồng Dục ngạc nhiên, tuy rằng độc châm chưa đâm vào, nhưng đã xẹt qua làn da của nàng, làm sao nàng có thể không trúng độc?

Bạch Vũ bỏ tay hấn ra, hỏa diễm không chút khách khí đánh vào lồng ngực hấn, một chưởng đánh hấn bay ra ngoài. Hấn kêu thảm một tiếng, chưa kịp đứng lên đã bị tuyết lở phía sau bao phủ.

Bước chân Bạch Vũ không ngừng, rất nhanh đã ra khỏi khe núi. Không Đồng Dục biến mất căn bản không có ai rảnh mà để ý.

Phạm vi tuyết lở đã lan tràn đến toàn bộ Băng Nguyên, sông băng ngàn dặm bị vỡ tan, rừng tuyết trăm dặm đều biến mất.

Khắp nơi trên Vân Vũ Thần Châu rung chuyển không yên, mãnh thú ở hoang mạc biên cảnh Đông Nhạc kêu khóc, kinh hoàng chạy trốn, tụ thành thú triều khủng bố. Sông ngòi bốn phương tám hướng ở Mạn Thủy xảy ra một trận hồng thủy, nhấn chìm hơn một nửa Vương thành. Viêm Võ Đế Quốc không ngừng chấn động, ngay cả không

gian trường thi đấu cũng bị chấn động đến vỡ nát, chia năm xẻ bảy.

Dạ Quân Mạc đứng ở bên cửa sổ lầu các, nhìn ra bầu trời đen tối không rõ ở xa xa, con người tối đen giống như biển rộng sâu không lường được, môi mỏng lạnh nhạt phun ra hàn ý: "Xé rách không gian."

Ám Ưng cau mày, nghiêm nghị nói: "Là bọn họ! Không gian phong tỏa Vân Vũ bị xé rách, bọn họ có thể không bị tổn thương khi tiến vào. Linh khí xé rách không gian chỉ có Sáng Thế Thần Điện mới có. Thánh Quân, bọn họ đã tìm tới đây."

"Tìm cho ra bọn họ. Tất cả những người đến từ Thượng Vực giết hết cho ta!" Ngón tay Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng gõ bệ cửa sổ, lời nói không có chút tình cảm nào. Bọn họ là đến tìm Bạch Vũ, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ có cơ hội xuất hiện ở trước mặt Bạch Vũ, để cho Tiểu Vũ Nhi của hắn không phải chịu một chút thương tổn nào nữa.

"Tuân mệnh!" Trong giọng nói của Âm Ưng lộ ra một chút sát ý.

"Bây giờ Bạch Vũ đang ở đâu?"

Ám Ưng nghĩ một chút: "Hắn là đang ở Băng Nguyên."

Hắn vừa mới trả lời xong, không khí chung quanh liền lạnh xuống trong nháy mắt, khí thể áp người khuếch tán ra, ép tới mức lòng người kinh hoàng không thôi.

Thân hình Dạ Quân Mạc vừa động, trong nháy mắt đã ra khỏi lầu các.

Cuối cùng, bốn người Bạch Vũ và Tả Khuru Lan cũng trốn ra được

khỏi khe núi, tuyết lở phía sau cuộn trào mãnh liệt giống như biển rộng nổi lên từng tầng sóng triều, chôn vùi khí thế của vạn vật quanh quẩn trong thiên địa, tầng tầng lớp lớp tuyết triều âm âm hạ xuống.

Trong nháy mắt, Bạch Vũ bị nện rơi vào bên trong tầng tuyết trắng thật dày, có loại cảm giác bị chôn vùi vào trong lòng đất, không mở mắt ra được, khó chịu đến mức không thể hô hấp, chỉ có một cỗ tử vong lạnh như băng thấm thấu vào trong xương cốt.

Bỗng nhiên, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng được một cảm giác ấm áp bao trùm, hóa thành một dòng nước ấm chảy vào trong lòng nàng, lạnh lẽo trên người lập tức biến mất. Một lực lượng làm cho nàng an tâm kéo nàng ra khỏi đống tuyết, nàng thở phì phò từng ngụm từng ngụm, mở to mắt, nhìn Dạ Quân Mạc trước mặt.

"Lạnh không?" Dạ Quân Mạc cởi bỏ áo choàng lông chồn mịn như nhung trên người, quấn cả người Bạch Vũ, hết lòng buộc lại.

"Không lạnh. Những người khác đâu?" Bạch Vũ chôn mặt vào trong lồng ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, giống như ôm lấy một cái lò lửa lớn, nhiệt khí ấm áp vây quanh nàng, cả người đều lộ ra thoải mái.

"Đã tách ra. Bọn họ bị chôn không sâu." Cho nên lăn qua lăn lại một chút có thể tự mình trèo lên, không thể chết được, không cần quan tâm.

Bạch Vũ nhẹ nhàng thở ra, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một đôi con ngươi ngập nước hoảng sợ giống như nai con nhìn hắn: "Người cố ý tới cứu ta? Làm sao người biết ta ở đây?"

"Đoán."

Bạch Vũ trừng mắt: "Ta không phải tiểu hài tử ba tuổi."

Dạ Quân Mạc cúi đầu nhìn nàng, ôm nàng thật chặt: "Tiểu Thanh của nàng và Triệu Hoán Thú của ta kết nối truyền âm ngàn dặm."

Chương 198: Hoa đăng, ghen (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ chớp chớp mắt, cảm thấy hứng thú: "Bất luận khoảng cách rất xa cũng đều có thể nghe thấy tin tức truyền âm ngàn dặm phía bên kia sao?"

"Ừ. Về sau xảy ra chuyện, ta có thể đi cứu nàng trước."

Bạch Vũ lo lắng một lúc, "Sao ta lại cảm thấy giống như là bị người bao bọc?"

Dạ Quân Mạc: "....."

Tiểu Vũ nhi trở nên thông minh, đúng là hẳn muốn bao bọc nàng, không chỉ vì phòng ngừa nguy hiểm, còn có thể nhận rồi truyền âm liên lạc tình cảm một chút. Cho dù ở xa ngoài ngàn dặm, không thể ở bên cạnh nàng, cũng muốn để cho nàng nghe thấy được giọng nói của hắn.

"Kỳ thật lần này do ta đi quá vội nên quên mất, lần sau trước khi ra cửa nhất định sẽ nói với người một tiếng." Bạch Vũ buồn bực cọ cọ ở trong lòng Dạ Quân Mạc: "Ta cũng vì kiếm điểm cống hiến mới đến săn bắt, ai biết sẽ gặp phải tuyết lở."

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Cống hiến dùng hết rồi? Đổi được cái gì tốt?"

Nói đến đổi đồ, tinh thần Bạch Vũ tỉnh táo lại, kéo tay Dạ Quân Mạc bắt mạch.

Lúc trước, sau khi Dạ Quân Mạc ngâm ở trong Long Tuyền, mạch tượng có chuyển biến tốt không ít, nhưng không biết vì sao, lúc đến Vô Trần Cung thân thể lại suy yếu, hiện tại hấp thu xong lực lượng miếng Vẫn Thạch kia xem như đã khôi phục, tình trạng linh mạch còn tốt hơn so với nàng tưởng tượng, miếng Vẫn Thạch kia không hổ là bảo vật trấn quốc của Bắc La, quả thật rất có hiệu quả.

Bạch Vũ nói nàng đổi hai gốc dược liệu, còn cân nhắc thật lâu mới định ra được phương thuốc cho hẳn: "Với tình huống hiện tại của ngươi, kiên trì dùng phương thuốc này trong một tháng, có lẽ có thể hoàn toàn khống chế được linh khí tán loạn, có thể bảo vệ ngươi ít nhất hai năm không lo."

Nhưng vẫn là trị phần ngọn mà không trị được phần gốc, chỉ mới ép được hai cỗ linh khí kia xuống, nhưng có thể làm cho thân thể thoải mái chút.

Mâu quang Dạ Quân Mạc sâu thẳm, hàm chứa một tia ý cười không dễ dàng phát giác: "Toàn bộ 1800 cống hiến đổi dược liệu cho ta, nàng không đau lòng?"

"Có cái gì mà phải đau lòng. Kỳ thật 1800 cống hiến có thể đổi được hai gốc dược liệu 700 năm này rất có lời. Không có dược liệu này làm sao ta có thể chữa bệnh cho ngươi? Ngươi cũng không thể đến Cống Hiến Đường đoạt được, đúng không?"

Ta không cần đoạt, chỉ cần mở miệng, bọn họ sẽ trực tiếp đưa lại đây cho ta.

Nhưng nhìn thấy trong lòng Bạch Vũ toàn nghĩ phải giúp hẳn chữa

khỏi bệnh như thế nào, không tiếc vì hần tiêu xài phần lớn công hiến, Dạ Quân Mạc vẫn quyết định nuốt những lời này vào trong bụng. Hần dặt tay Bạch Vũ, đưa nàng quay về Vô Trần Cung.

"Chờ một chút, bọn Nhạc Kỳ Nhân còn chưa tìm được." Bạch Vũ có chút lo lắng.

"Vô Trần Cung sẽ phái người đi tìm."

Quả nhiên trở lại Vô Trần Cung không được bao lâu, Bạch Vũ chợt nghe nói Tửu trưởng lão phái đại đệ tử của hắn – Túc Khải Lâm dẫn người đến Băng Nguyên đưa đệ tử mất tích về. Không chỉ có Viêm Hạo Thiên, Nhạc Kỳ Nhân, Tả Vũ, Tả Khuru Lan đều an toàn trở lại, ngay cả Không Đồng Dục sớm bị chôn ở dưới tầng tuyết cũng được cứu về.

Nhưng Không Đồng Dục tự làm tự chịu, bị lưu hỏa của Bạch Vũ đánh vào ngực, bị thương không nhẹ, lại ở trong tuyết bị đông lạnh nửa ngày, lúc trở về cũng chỉ còn lại có nửa cái mạng.

Bọn Bạch Vũ và Nhạc Kỳ Nhân vui mừng cùng nhau phân chia con mồi, Bạch Vũ chỉ lấy năm da Băng Báo đến Cống Hiến Đường giao nhiệm vụ, cái khác cũng không lấy.

Bốn người chuẩn bị chia đều miếng linh thịt nhỏ kia, nhưng bọn Nhạc Kỳ Nhân lấy đi cũng không biết phải ăn như thế nào, cũng không muốn cầm đi cho Dược Thiện Sư trong Cung làm, cuối cùng vẫn quyết định để lại cho Bạch Vũ, nhờ nàng làm thành dược thiện, đến lúc đó mọi người cùng nhau ăn.

Bạch Vũ một lời đáp ứng, từ trong trí nhớ tìm nửa ngày ra được một phối phương dược thiện, dùng các loại dược liệu chưng cách thủy thành tô canh thịt, mấy người chia nhau ăn, Tả Vũ còn gọi ca ca Tả

Viêm kia của hấn tới ăn một phần kia.

Chương 199: Hoa đăng, ghen (2)

Edit: V.O

Hiệu quả của linh thị tốt đến mức làm cho Bạch Vũ giật mình, sau khi ăn xong, toàn thân đều cảm giác được một cỗ nhiệt lưu, lực lượng dư thừa quanh quẩn ở chung quanh linh mạch, liên tục vài ngày cũng không tan.

Bọn Viêm Hạo Thiên, Nhạc Kỳ Nhân đều đi bế quan hấp thu lực lượng linh thị. Bạch Vũ vốn cũng có thể bế quan, nhưng vì nàng lo hàm dược cho Dạ Quân Mạc, vì chế tác đồ ăn trưởng thành cho Tiểu Bạch, vốn không thể bế quan.

Dạ Quân Mạc và nàng, vào lúc nàng không chú ý sẽ để cho Triệu Hoán Thú của hắn kết nối ngàn dặm truyền âm với Tiểu Thanh và Tiểu Bạch, chờ lúc Bạch Vũ phát hiện, cũng không nhìn thấy Triệu Hoán Thú của Dạ Quân Mạc là cái gì.

Đồ ăn của Tiểu Bạch và thang thuốc của Dạ Quân Mạc cũng không dễ làm, đặc biệt là thuốc của Dạ Quân Mạc, Bạch Vũ mất ăn mất ngủ hàm thật lâu mới làm ra chưa đến mười phần, mỗi ngày nàng vừa nhìn chăm chăm Dạ Quân Mạc uống thuốc, vừa tiếp tục hàm thuốc.

Chén thuốc đắng làm cho khuôn mặt Dạ Quân Mạc từ trước đến nay không chút thay đổi đều co rút. Một vạn năm qua hắn uống không ít thuốc, nhưng chưa từng uống qua thuốc đắng như vậy, mỗi lần uống xong đều muốn buồn nôn. Bạch Vũ đành phải vắt hết óc làm phần thuốc còn lại thành thuốc viên, mới có thể khiến cho Dạ Quân Mạc

nuốt trôi.

Chờ Bạch Vũ hoàn thành xong chuyện này, đã qua chừng mười ngày. Nàng hấp thu xong lực lượng linh thịt, đã ẩn ẩn có loại cảm giác muốn đột phá. Tiểu Bạch mới ăn đồ ăn vài ngày, cũng có trường thành rõ ràng.

Lần này linh mạch của ta đột phá, hẳn là Tiểu Bạch sẽ có sự tăng trưởng đáng kể, đến lúc đó có thể cân nhắc để cho Tiểu Bạch học tập một loại linh thuật chủ động.

Bạch Vũ rất vừa lòng ở trên núi nhìn Tiểu Bạch, chợt phát hiện cảnh tượng náo nhiệt gần đây của Vô Trần Cung, đứng lặng ở bên trong Băng Nguyên đều có thể nghe thấy âm thanh ồn ào, náo động trên bảy đỉnh núi, ngay cả đỉnh Vô Danh vắng vẻ của nàng cũng đều cảm giác có nhân khí.

Nàng hỏi Tả Vũ mới biết được, năm mới sắp đến, đệ tử ra ngoài làm nhiệm vụ đều nắm chặt thời gian chạy về Vô Trần Cung một chút, bao gồm phần lớn đệ tử ngoại môn cũng đều đã trở lại.

Cũng không phải bọn họ muốn trải qua năm mới ở Vô Trần Cung, nhưng mỗi khi đến ngày lễ đều tổ chức một vài hoạt động náo nhiệt hoặc là nhiệm vụ tập thể, đạt được xuất sắc ở trong vài hoạt động này, có thể nhận được phần thưởng dày, như là linh thuật, dược thiện, đồ ăn,... còn có phần lớn cống hiến.

Bình thường làm nhiệm vụ, cống hiến đạt được thật sự quá ít, muốn đổi dược liệu và linh khí quý trọng một chút cũng không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể đủ, trên cơ bản các đệ tử Vô Trần Cung đều trông mong kiếm được nhiều cống hiến chút ở trong hoạt động này.

Hoạt động năm mới hằng năm đều rất long trọng, còn rất nhẹ nhàng, bình thường là liên tục một tháng.

Năm nay có hai hoạt động, phân biệt là so đấu linh khí của Linh Khí Đường với Đại hội linh tửu của Dược Thiện Đường.

So đấu linh khí là tỷ thí linh khí của chính mình với linh khí của Linh Khí Đường, người thắng có thể nhận được cống hiến.

Đại hội linh tửu là nơi chế tác linh tửu, do ba vị Bình Thẩm, đánh giá, chấm điểm, hiệu lực linh tửu càng tốt thì điểm càng cao, phần thưởng càng nhiều.

Linh khí duy nhất trên người Bạch Vũ là nhẫn Bách Vũ, căn bản không thể dùng để đánh người, nàng cũng không muốn bại lộ nàng có không gian linh khí, nàng không có ý định đi Linh Khí Đường, nhưng Đại hội linh tửu, quả thực nàng cảm thấy hứng thú.

"Muốn đi Dược Thiện Đường?" Dạ Quân Mạc nghe nói sau đó hỏi nàng.

Bạch Vũ đùa với Tiểu Bạch ở trong lòng, cười tủm tỉm gật đầu: "Đúng vậy, nghe nói toàn bộ mọi người ở Vô Trần Cung sẽ chế tác linh tửu, ta muốn đi Đại hội xem có thể có linh tửu gì đặc biệt hay không."

Dạ Quân Mạc từ chối cho ý kiến, lôi kéo Bạch Vũ đứng dậy: "Ta đi cùng nàng."

"Được." Bạch Vũ thu hồi Tiểu Bạch, đang chuẩn bị ra cửa cùng Dạ Quân Mạc, Âm Ưng đã đến đây.

Chương 200: Hoa đăng, ghen (3)

Edit: V.O

Ám Ưng phong trần mệt mỏi, trên mặt một bộ sắp chết, vừa thấy có vấn đề. Hơn nửa tháng này Bạch Vũ không nhìn thấy Ám Ưng ở bên trong lâu các, chỉ biết là hấn ra ngoài làm việc, nhưng bộ dạng khi trở về này có vẻ là sự tình không làm tốt.

Bạch Vũ sâu kín nhìn Dạ Quân Mạc: "Nếu không ta đi trước?" Đây cũng không phải là ta không đợi ngươi, là chính ngươi có việc phải làm.

Mâu quang Dạ Quân Mạc lạnh lùng, không hờn giận gật đầu.

Sau khi Bạch Vũ rời đi, Ám Ưng lập tức quỳ một gối, trầm giọng thỉnh tội: "Thuộc hạ không thể hoàn thành nhiệm vụ, thỉnh Thánh Quân trách phạt."

Dạ Quân Mạc thản nhiên liếc mắt nhìn hấn: "Sao lại thế này?"

Ám Ưng cúi đầu, từ đầu đến cuối nhìn sàn nhà: "Bọn họ đã phát hiện ra tung tích Ngũ Hành Bạch Hồ, xé rách không gian phong tỏa Vân Vũ Thần Châu, có ba người đến đây. Thuộc hạ giết chết hai người, một người do sơ suất, nên đã để chạy thoát."

"Một người chạy thoát?" Ngũ khí Dạ Quân Mạc lạnh xuống, con ngươi sâu thẳm nháy mắt phát ra sát khí bốn phía, giọng điệu lạnh lùng nghiêm nghị làm người ta sợ hãi.

"Là thuộc hạ hành sự bất lực. Người chạy thoát kia bị thương, là một Triệu Hoán Đại Sư."

"A, Sáng Thế Thần Điện thật sự là không có người, chỉ là một Triệu Hoán Đại Sư cũng dám phái ra bên ngoài." Dạ Quân Mạc cười lạnh: "Để cho tất cả Triệu Hoán Sư trong Công hội đều đi tìm, nếu không giết được hắn, người cũng đừng trở về gặp ta."

Trong lòng Âm Ưng căng thẳng, nếu hắn bị Thánh Quân đuổi đi còn không bằng đâm đầu chết đi.

"Vâng, thuộc hạ nhất định làm tốt."

Bạch Vũ đi xuống đỉnh Vô Danh, một mình đến Dược Thiện Đường. Vị trí Dược Thiện Đường cách Cống Hiến Đường không xa, đây là lần đầu tiên nàng tới.

Bởi vì Đại hội linh tửu, bên ngoài Dược Thiện Đường chật ních đệ tử đến xem náo nhiệt, rất xa liền nhìn thấy giữa đại sảnh xếp đặt hơn mười ly linh tửu đủ loại. Những linh tửu này được đánh giá sau đó sẽ phân chia cho mọi người nếm thử, linh tửu có phẩm chất cao còn có thể bán ra ngay tại chỗ, giá cả cao. Dù sao một ly linh tửu tốt vẫn rất đắt tiền, bình thường sẽ không tặng không.

Người đến nếm thử linh tửu càng ngày càng nhiều, đều đang hưng phấn nghị luận ai làm linh tửu có vẻ tốt hơn, ai làm linh tửu bán ra giá cao.

Bạch Vũ nhìn lướt qua linh tửu đủ mọi màu sắc, những thứ này đều là linh tửu được cho điểm rất thấp, chỉ là rượu chỉ có một chút linh khí mà thôi, có vài cái cũng chỉ là rượu, ngay cả linh tửu còn chưa tới. So với những thứ này, đối với ba người Bình Thẩm, chấm điểm

của Đại hội, nàng càng cảm thấy hứng thú hơn một chút.

Nàng nhìn ba người Bình Thắm ngồi ngay ngắn trên ghế cao ở hướng xa xa, Đường chủ Dược Thiện Đường – Bách Lý trưởng lão, Đỉnh chủ đỉnh Kinh Lô, còn có Tửu trưởng lão, bọn họ đều là đại nhân vật ở Vô Trần Cung, xem ra Đại hội linh tửu lần này của Vô Trần Cung không phải đùa giỡn, là thật.

Chỗ ngồi Bình Thắm, một loạt bàn, có mấy người đang hết sức chuyên chú chế tác linh tửu, ba trưởng lão đang đánh giá một ly linh tửu, nhưng uống xong một ngụm, bọn họ liền rõ ràng phân biệt được hiệu quả linh tửu, sau đó rất không cho mặt mũi cho 3 điểm.

Mọi người cười vang, ba vị trưởng lão đều tự chấm điểm, điểm cao nhất là 10 điểm, cộng lại là 30 điểm, nếu vượt qua được 15 điểm, liền đạt được tư cách bán ra. Hiển nhiên 3 điểm là mỗi vị bình thắm chỉ cho 1 điểm, cảm thấy cho ít điểm sẽ khó coi, cho nên cho 1 điểm để cổ vũ một chút.

Đệ tử được 3 điểm mặt đỏ lên, chạy ra khỏi Dược Thiện Đường giống như chạy trốn.

Bạch Vũ cũng muốn đi đến giúp vui, đi tới cửa vừa vặn gặp hai huynh đệ Tả Vũ và Tả Viêm.

"Bạch Vũ, ngươi cũng tới, ta biết là ngươi sẽ đến." Tả Vũ cười hì hì nói.

Bạch Vũ cười một tiếng: "Hai người các ngươi cũng tới tham gia Đại hội linh tửu?"

Chương 201: Hoa đăng, ghen (4)

Edit: V.O

"Bọn ta không phải Dược Thiện Sư, chỉ là đến xem." Tả vũ buông tay: "Nhưng thật ra là người, dược thiện là tốt như vậy, nhất định phải thử xem, phần thưởng lần này rất dày."

Tả Viêm cũng đồng ý gật đầu nói: "Lần này Vô Trần Cung đúng là danh tác (tác phẩm của tác giả nổi tiếng – ở đây ý tác phẩm là linh tửu – tác giả là Vô Trần Cung tiếng tăm), tất cả vật liệu làm linh tửu đều là do Vô Trần Cung cung cấp, chỉ cần đạt được hơn 15 điểm, là có thể dựa vào điểm nhận được cống hiến. Một điểm có thể nhận được 50 cống hiến."

Bạch Vũ nhất thời thấy sao đầy mắt, đây chẳng phải là nói phần thưởng ít nhất là 750 cống hiến, nhiều nhất là 1500 cống hiến! Quả nhiên là danh tác. Chỉ dựa vào phần thưởng nhiều cống hiến như vậy, nàng cũng muốn đi thử xem.

Lúc Bạch Vũ hưng trí bừng bừng chuẩn bị tham gia Đại hội, bóng dáng của nàng đã sớm bị Tòng Nguyệt Cầm nhìn thấy.

Tòng Nguyệt Cầm cười lạnh một tiếng, hỏi Bách Lý Vân Diễm bên cạnh, "Bạch Vũ cũng tới, nàng ta sẽ làm linh tửu sao?"

"Chưa nghe nói qua." Bách Lý Vân Diễm nhìn về phía xa xa Tả Viêm đang nói chuyện với Bạch Vũ, hàn quang trong mắt hiện ra: "Hừ! Nàng ta nghĩ linh tửu là thứ tùy tiện người nào cũng có thể làm được"

sao?"

"Sẽ không, không bằng xem nàng xấu mặt." Trong mắt Tòng Nguyệt Cầm tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Bách Lý Vân Diễm nhíu mày: "Không cần, hiện tại ta thấy nàng ta liền ghê tởm, chướng mắt, hay là trực tiếp đuổi ra cho thỏa đáng." Đại hội hôm nay là cơ hội biểu hiện của nàng ta, nàng ta không cho phép có gì sai lầm.

Nàng ta gọi một tiểu đệ tử đi theo bên cạnh Bách Lý trưởng lão tới, thì thầm với hắn.

Rất nhanh, Bạch Vũ bị hai nữ đệ tử ngăn ở bên ngoài đại sảnh.

"Không cho ta vào, vì sao?" Bạch Vũ kinh ngạc vạn phần, mọi người bên cạnh nàng đều vào, tại sao đến nàng lại không cho vào? Chẳng lẽ Đại hội này không phải người nào cũng có thể tham gia?

"Đại hội linh tửu này là Cung chủ tổ chức, không phải người nào cũng xứng tới tham gia." Một nữ đệ tử kiêu căng liếc Bạch Vũ một cái, ý nghĩa nằm trong lời nói.

Bạch Vũ khó hiểu nháy mắt: "Người nào mới xứng được tham gia?"

"Đương nhiên là Dược Thiện Sư danh chính ngôn thuận. Đại hội linh tửu lần này, Cung chủ hy vọng có thể làm cho tất cả Dược Thiện Sư của Vô Trần Cung đều hiển lộ thân thủ, từ đó chọn lựa ra vài vị nổi tiếng dốc sức bồi dưỡng, người cái gì cũng không phải, cũng dám chạy tới giúp vui?" Khinh thường trong mắt hai người đều đều tràn ra, giống như từ đầu tới cuối ngay cả một sợi tóc của Bạch Vũ cũng không xứng tiến vào Dược Thiện Đường.

Bạch Vũ cười lạnh: "Thì ra quy củ của Đại hội lần này lớn như vậy, tại sao lại không có người biết? Ta không phải là Dược Thiện Sư các người đều có thể nhìn ra, ánh mắt thật tốt."

Có tên ngọc mới tin hai người kia nói quý, nàng cũng không tin, việc làm linh tửu này ngay cả người không có linh khí cũng là Dược Thiện Sư. Hai người kia rõ ràng chính là cố tình không cho nàng đi vào.

Chuyện này nàng không rõ vì sao? Khi nào thì ngay cả mọi người ở Dược Thiện Đường nàng cũng đắc tội? Chẳng lẽ là Bách Lý trưởng lão tự mình mệnh lệnh? Vị trưởng lão giả bộ thánh mẫu kia hẳn là không đàn độn như vậy? Đường đường một vị trưởng lão lại đi làm khó một tiểu đệ tử mới tới, truyền ra thì người bị nhạo báng cũng không phải là Bạch Vũ.

Bạch Vũ đảo qua hai người, chợt nhìn thấy Bách Lý Vân Diễm ở bên trong đại sảnh nhìn nàng.

Khăn che mặt trên mặt Bách Lý Vân Diễm đã được gỡ xuống, vết sẹo khủng bố trên mặt đã tiêu tan gần hết, nhưng vẫn còn một ít dấu hồng. Nàng ta lộ ra một chút tươi cười nhìn qua thập phần hữu hảo, trong tươi cười hiện ra âm trầm, trào phúng không dễ dàng phát hiện.

Thì ra là vị này, nói vậy toàn bộ... Bạch Vũ hiểu rõ.

Tả Vũ cảm tức nhú mày, nhỏ giọng nói bên tai Bạch Vũ: "Ta đã điều tra qua, Bách Lý Vân Diễm là học đồ Bách Lý trưởng lão thu nhận không lâu, theo những gì đệ tử Dược Thiện Đường nói thì hình như nàng ta là chất nữ thân sinh của Bách Lý trưởng lão, cũng không biết có phải thật vậy hay không."

Chương 202: Hoa đăng, ghen (5)

Edit: V.O

Không cần phải nói, nhất định là sự thật. Sau khi Bắc La diệt quốc, Bách Lý Uy dẫn theo Bách Lý Vân Diễm chạy trốn không thấy bóng dáng, kết quả Bách Lý Vân Diễm lại được đưa đến Vô Trần Cung. Nhất định Bách Lý trưởng lão và Bách Lý Uy là thân thích, nếu không phải vị trưởng lão này luôn luôn lãnh tình, làm sao có thể vô duyên vô cớ thu nhận một người bị phế bỏ linh mạch làm học đồ?

Hai người ngăn cản Bạch Vũ bị Bạch Vũ làm cho ghen một chút, căm giận nói: "Chúng ta biết ngươi không phải Dược Thiện Sư, có bản lĩnh ngươi chứng minh đi!"

Bạch Vũ nhìn đệ tử Dược Thiện Đường kiên trì không cho nàng vào cửa, cười nhạt một tiếng: "Dựa vào cái gì ta phải chứng minh cho các ngươi thấy, các ngươi tính là vai vế gì!"

"Ngươi!" Hai người ghen hòng nhìn trân trối, không nghĩ tới Bạch Vũ sẽ đột nhiên trở mặt, còn dám mắng các nàng.

Không đợi các nàng nói gì, Bạch Vũ đã ồn ào mở miệng: "Tất cả mọi người lại đây để cho hai vị sư tỷ nhìn một cái, các nàng có thể nhìn ra chúng ta có phải là Dược Thiện Sư hay không, có cho vào cửa không!"

Bạch Vũ bị ngăn ở cửa vốn cũng đã khiến cho một số người chú ý, hiện tại nghe nàng ồn ào, người người hai mặt nhìn nhau, có phải

Dược Thiện Sư có thể dùng mắt nhìn ra sao? Hơn nữa, khi nào thì đệ tử Dược Thiện Đường không coi ai ra gì như vậy, còn phải được bọn họ cho phép mới có thể tham gia? Đây chính là Đại hội linh tửu Cung chủ tiến hành!

Mọi người tiến vào giúp vui nhất thời mắt hứng, bắt đầu vây quanh hai người chật như nêm cối.

Đến đến, nhìn xem ta có phải là Dược Thiện Sư không, ta luyện tập chế biến linh tửu hơn nửa năm, người dám nói ta không phải thử xem!

Hai đệ tử quả thực muốn khóc, các nàng chỉ phụng mệnh ngăn Bạch Vũ lại, thật không tính khiến cho nhiều người tức giận!

Đối mặt với một đám người chật vấn, các nàng kích động biện giải, lại không chịu nổi mọi người người một câu, ta một câu, hơn nữa Tả Vũ câu chữ chính nghĩa gây rối, hoài nghi các nàng cố ý không cho Dược Thiện Sư vào là vì để người nào đó có thể đạt được thứ hạng cao, các nàng giải thích càng không có ai chịu nghe.

Phải biết rằng tuy rằng thứ tự cao sẽ không nhận được thêm phần thưởng, nhưng sẽ được Cung chủ coi trọng, cách làm của hai người này là đang ảnh hưởng công bằng của Đại hội linh tửu.

Thậm chí hoạt động Vô Trần Cung tổ chức còn có người làm càn, chuyện này cũng có sao? Mọi người đối với việc này nắm chặt không tha, muốn bắt được tên làm càn, bên ngoài Dược Thiện Đường vì chuyện kia mà náo nhiệt, nhưng đầu sỏ đắc tội gây nên trận hỗn loạn này đã lặng lẽ rời khỏi.

Tả Vũ phát hiện Bạch Vũ đi rồi, chạy nhanh theo: "Tại sao người lại bỏ đi?"

"Không đi đứng nghe bọn họ cãi nhau sao? Muốn ầm ỹ tới khi nào?" Bạch Vũ không chút để ý nói.

Tả Vũ không nói gì: "Người không tham gia Đại hội linh tửu?"

"Tham gia, nhưng không cần phải gấp. Đại hội linh tửu cũng không phải chỉ làm vài ngày, chờ bọn họ náo loạn xong ta lại trở lại thử xem."

"Được rồi. Người thắng." Người không sợ náo loạn xong hai người kia vẫn trông coi ở chỗ này, vẫn không cho người đi vào?

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến quảng trường tu luyện, một nam tử tuấn lãng oai hùng, dáng người cao ngất đi về hướng Bạch Vũ, Bạch Vũ nhìn thấy hắn, trên mặt tràn đầy vui mừng: "Sa Hoằng! Tại sao người lại ở chỗ này? Người cũng là đệ tử Vô Trần Cung?"

Sa Hoằng vui sướng nhìn Bạch Vũ, trong mắt tràn ngập vẻ kích động: "Chỉ là đệ tử ngoại môn, hôm nay mới đến. Ta vừa mới nghĩ đến đỉnh Vô Danh tìm người, không ngờ trùng hợp gặp người ở đây, chúng ta rất có duyên phận."

Bạch Vũ thờ dãi: "Chỉ là đệ tử ngoại môn....."

Dựa vào bản lĩnh của Sa Hoằng, trở thành một đệ tử ngoại môn thật sự có chút ủy khuất hắn, nếu không phải bị Bách Lý Vân Diễm làm bị thương nặng ở trên Triệu Hoán Đại Hội, hắn đã sớm là đệ tử chính thức.

Chương 203: Hoa đăng, ghen (6)

Edit: V.O

"Không sao. Năm mới qua đi, qua một thời gian ngắn chính là thi đấu khiêu chiến của đệ tử ngoại môn. Rất nhanh thôi ta có thể trở thành đệ tử chính thức." Sa Hoằng tràn đầy tự tin nói.

Nhưng muốn khiêu chiến phải là Triệu Hoán Sư, Bạch Vũ càng thêm tiếc hận nhìn Sa Hoằng.

Sa Hoằng bị nhìn cũng không chút xấu hổ, kiên trì nói: "Ta đã là Triệu Hoán Sư, có tư cách khiêu chiến."

"Người đột phá?"

"Ừ, ta có thể đột phá thành Triệu Hoán Sư đều phải cảm tạ người! Nếu không phải người cho ta dược, ta đã là một người tàn phế. Là người trị thương thế của ta, để cho ta đột phá thành Triệu Hoán Sư." Sa Hoằng nghiêm trang nói lời cảm tạ, ánh mắt đầy chân thành, lấy ra một ngọn hoa đăng, đưa tới trước mặt Bạch Vũ: "Tặng cho người."

Đây là một ngọn hoa đăng Thất Thái Lưu Ly (thủy tinh bảy màu), trong suốt, long lanh giống như thủy tinh bình thường, khúc xạ ra ánh sáng bảy màu, nhìn qua vô cùng tinh xảo.

Bạch Vũ ngơ ngác nhìn hoa đăng này, vẻ mặt khó hiểu: " Vì sao người muốn tặng hoa đăng cho ta?"

Sắc mặt Sa Hoằng nhất thời xanh mét, khoe miệng run rẩy nói không ra lời.

Tả Vũ ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói với Bạch Vũ: "Chẳng lẽ người chưa từng nhận được hoa đăng tân niên? Vào tiết năm mới tới thường treo đầy hoa đăng, nam tử tặng hoa đăng cho nữ tử để biểu đạt tình nghĩa của mình."

Trên mặt Bạch Vũ viết hai chữ mông lung, thật đúng là nàng chưa từng nhận được hoa đăng.

Trước kia nàng là vị hôn thê của Bắc Thần Phong, không có nam tử khác không có mắt mà chạy tới tặng hoa đăng cho nàng, mà Bắc Thần Phong ghét bỏ nàng là một phế vật xấu nữ, lại càng không tặng hoa đăng cho nàng. Năm mới của nàng đều trôi qua cùng Bạch Tử Quỳnh, thật đúng là nàng không biết hoa đăng tân niên có hàm nghĩa như vậy, trong trí nhớ của nàng có cảm giác hình như việc tặng hoa đăng này giống như ở vị diện nào đó tặng chocolate trong ngày lễ tình nhân.

"Cái đó..... hoa đăng này rất quý trọng, ta không thể nhận." Bạch Vũ xấu hổ cự tuyệt.

"Vì sao?" Thần sắc Sa Hoằng nghiêm nghị, kiên trì giờ hoa đăng Thất Thái Lưu Ly không thu về.

"À....." Ta có thể nói ta nhận tình nghĩa của người thì sẽ xấu hổ không?

"Đương nhiên là hoa đăng không đủ lớn!" Nhạc Kỳ Nhân rất hợp thời xông ra, bên cạnh còn có Viêm Hạo Thiên đi theo.

Nhạc Kỳ Nhân chỉ vào hoa đăng của Sa Hoằng, ghét bỏ nói: "Sa Hoằng ca, sau khi huynh hết bệnh rồi sao lại hồ đồ như thế, một hoa đăng nhỏ như vậy sao có thể lấy ra, hoa đăng tặng cho Vũ tử tử nhất định phải xứng với tử ấy mới được, phải cho toàn bộ người trong Vô Trần Cung nhìn thấy!"

Sa Hoằng như nghĩ tới cái gì: "Cho nên hoa đăng của huynh quá nhỏ?"

"Đúng! Huynh không thấy hoa đăng Tòng Nguyệt Cầm nhận được sao? Phải dùng Triệu Hoán Thú để kéo đến." Nhạc Kỳ Nhân chỉ chỉ xa xa, quả nhiên thấy trên quảng trường có một ngọn hoa đăng to lớn không khác gì xe ngựa lắm, kéo về hướng đỉnh Kinh Lô, tuyên bố tặng lễ vật cho Tòng Nguyệt Cầm, một đám người vây quanh ồn ào.

Tòng Nguyệt Cầm đi ra từ Dược Thiện Đường, vừa vặn nhìn thấy, đặc ý nhận lấy ngọn hoa đăng to lớn trước mặt mọi người, sau đó là một đám nam đệ tử tranh nhau tặng hoa đăng, Tòng Nguyệt Cầm một tên cũng không chừa, đều nhận lấy toàn bộ.

Viêm Hạo Thiên nhìn náo nhiệt ở xa xa, không cho là đúng bĩu môi: "Cái thứ hoa đăng rách nát, làm lớn như vậy xấu muốn chết. Ta thấy hoa đăng của Sa Hoằng rất rẻ."

"Rẻ? Ta mất 1 vạn tinh thể thứ phẩm." Sa Hoằng kinh dị nhìn Viêm Hạo Thiên.

Viêm Hạo Thiên trừng mắt: "Mới 1 vạn, ngươi keo kiệt. Khó trách Bạch Vũ không nhận, nếu bản thái tử tặng thì ít nhất phải hơn giá 10 vạn!"

Sa Hoằng một bộ chịu đựng: "Thì ra là như vậy, ta đây lại đi đổi ngọn

đắt tiền nhất."

"Đừng nghe hấn, đổi cái lớn nhất, nữ tử đều thích lớn." Nhạc Kỳ Nhân phản bác.

"Nói bậy, tặng người đương nhiên phải tặng lễ vật quý trọng. Nữ nhân các ngươi đều không thích trang sức quý báu sao, khẳng định hoa đăng cũng giống vậy."

"Ai nói? Ta là một cô nương, ngươi tặng ta một cái thử xem, xem ta thích hay không thích....."

Chương 204: Hoa đăng, ghen

(7)

Edit: V.O

Bạch Vũ nghe bọn họ nói hươu nói vượn, khóe miệng đều muốn rút gân. Các người có nhớ ta vẫn còn ở đây không? Ta không cần đất tiền, cũng không cần lớn, thật sự chính là ta không muốn nhận.

"Hoa đăng của hắc Bạch Vũ sư muội không để vào mắt, ngọn của ta thì thế nào?" Dáng người cao ngất của Tả Khuru Lan từ đằng xa đi tới, cười nhạt mang theo một ngọn hoa đăng, đưa đến trước mặt Bạch Vũ.

Ngọn hoa đăng này lớn hơn gấp đôi so với Thất Thái Lưu Ly của Sa Hoằng, giống như Liên Hoa Bảo Tọa (ngai vàng hình hoa sen), sáng lạn nhiều vẻ, vừa lấy ra đã khiến cho mùi thơm chung quanh đều lâm vào trong một mảnh sắc thái mộng ảo.

Tả Vũ hít một hơi khí lạnh: "Đây là đèn Mê Túy Liên Hoa sang quý nhất ở Cống Hiên Đường, dùng Mê Túy Liên Hoa 500 năm và Tía Tô để chế tác." Cho nên hoa đăng này không chỉ là tặng, mà còn là tặng dược liệu, Mê Túy Liên Hoa là độc dược có thể làm cho con người sinh ra ảo giác, tía tô là trân phẩm trị liệu ngoại thương, hai thứ này kết hợp lại với nhau cũng đủ để động lòng người, huống chi còn làm thành hoa đăng rực rỡ.

Sa Hoằng nắm hoa đăng của mình, khớp ngón tay trắng bệch, trong lòng ảo não một trận. Vì sao hắc không nghĩ đến? Bạch Vũ là Y Sư, giỏi độc, giỏi làm Dược Thiện, tặng cho nàng dược liệu mới phù hợp

thể hiện tâm ý của hẳn.

Tả Khuru Lan liếc nhìn Tả Vũ một cái: "Người rất biết hàng, đây là đèn Mê Túy Liên Hoa. Bạch Vũ sư muội, tặng cho nàng."

"Ta nhớ rõ, hình như chúng ta không quen." Bạch Vũ vô tội nhìn hẳn.

"Nàng nhận lấy ngọn đèn này, chúng ta liền quen thuộc."

"....." Bạch Vũ không muốn nhận, ngọn này so với cái Sa Hoàng tặng còn quý hơn có được không? Rõ ràng gặp nhau hai lần, sao lại nhớ vội tới tặng hoa đăng cho nàng?

Ngay lúc Bạch Vũ lo lắng làm thế nào để từ chối, tin tức Tả Khuru Lan tặng hoa đăng cho Bạch Vũ tựa như cánh quá dài, nháy mắt truyền khắp toàn bộ Vô Trần Cung, đoán chừng là hoạt động của Vô Trần Cung làm cho tâm tình của mọi người rất tốt, đều rảnh rỗi không có việc gì làm, bắt đầu bát quái, thao thao bất tuyệt (nói liên tục không ngắt).

Người phản ứng đầu tiên chính là người tận mắt nhìn thấy – Tòng Nguyệt Cầm, nàng ta đập 'bộp' một tiếng, đánh rớt ngọn hoa đăng, hùng hổ vọt tới trước mặt Bạch Vũ, giơ tay muốn đánh người: "Người là cái đồ hồ ly tinh, cũng dám quyến rũ Tả sư huynh!"

Tả Khuru Lan một phát bắt được cánh tay nàng ta, cảm tức trách cứ: "Người nổi điên cái gì, quả thực giống như người đàn bà chanh chua."

"Người lại có thể vì tiện nhân như vậy mà mắng ta? Tả Khuru Lan, mắt ngươi bị mù, vì sao muốn tặng hoa đăng cho nàng ta?"

"Ta tặng hoa đăng cho ai, không liên quan gì đến ngươi."

.....

Vì thế, Tả Khuru Lan tặng hoa đăng cho Bạch Vũ, dẫn đến người đàn bà chanh chua Tòng Nguyệt Cầm chửi đồng, không qua bao lâu liền truyền khắp Vô Trần Cung.

Bạch Vũ đau đầu nâng trán, nếu không phải Tả Khuru Lan lấy ra hoa đăng rất thành ý, nàng cũng sẽ hoài nghi Tả Khuru Lan cố ý cùng với Tòng Nguyệt Cầm hãm hại nàng. Thật vất vả Tòng Nguyệt Cầm mới yên tĩnh một thời gian ngắn, hiện tại bởi vì một ngọn hoa đăng, lại nóng nảy.

Cũng không phải Bạch Vũ sợ Tòng Nguyệt Cầm, nhưng nàng sợ phiền toái, nhìn thấy hai người trước mặt gần như sắp đánh nhau, nàng rất muốn cho mỗi người một cái tát đánh bay tới tận cuối chân trời.

"Bạch Vũ, xin nhận lấy hoa đăng của ta." Tả Khuru Lan kiên trì phải tặng hoa đăng cho Bạch Vũ, Tòng Nguyệt Cầm kiên trì phải đập bể hoa đăng.

Hai người đều là thủ tịch đệ tử, nhất cử nhất động của bọn họ đều được mọi người chú ý, Tả Khuru Lan mắt cao hơn đầu, hiếm khi nhìn thấy hắn có hảo cảm với một nữ tử, mỹ nam hậu cung của Tòng Nguyệt Cầm có một đồng lớn, càng hiếm khi thấy nàng ta ghen tị thành bộ dạng này.

Mọi người vây xem đã hưng phấn bắt đầu mở ván bài, đồ cuối cùng hoa đăng của Tả Khuru Lan sẽ đưa đến tay Bạch Vũ, hay là sẽ bị Tòng Nguyệt Cầm đập bể.

Nhưng mà bọn họ rất nhanh đã phát hiện, ván bài bọn họ mở không

ngờ rất đơn giản.

Chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng, một cỗ lực lượng từ trên trời giáng xuống, đẩy dời tất cả người bên cạnh Bạch Vũ cách đi mười thước.

Chương 205: Hoa đăng, ghen (8)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc đăm đăm đứng cách Bạch Vũ không xa, khoanh tay mà đứng, hơi thở cô tịch, lãnh túc (lạnh lẽo, nghiêm túc) trên người lộ ra cảm giác áp bách cường đại, làm người ta kính sợ từ trong đáy lòng.

"Mạc Điện." Mọi người cung kính hành lễ, không dám có một chút qua loa. Vị Mạc Điện này giống như tên của hắn, lãnh mạc (lạnh nhạt, thờ ơ) tới cực điểm, toàn thân đều bao phủ vẻ thần bí nói không nên lời.

Các đệ tử Vô Trần Cung rất ít khi nhìn thấy hắn, mỗi lần nhìn thấy hắn đều có cảm giác so với nhìn thấy Cung chủ còn hồi hộp hơn, hơi thở cường đại kia làm cho người ta có loại cảm giác mình ở trước mặt hắn nhỏ bé như cát bụi, sợ hãi xâm nhập vào linh hồn làm cho da đầu bọn họ run lên, động tác đều cứng ngắc.

Dạ Quân Mạc chậm rãi xuyên qua bọn họ, mắt lạnh đảo qua hoa đăng trong tay Tả Khuru Lan và Sa Hoằng: "Tặng hoa đăng?"

Hai người gật đầu, Tả Khuru Lan kỳ quái trả lời: "Không biết Mạc Điện có gì chỉ giáo?"

Dạ Quân Mạc cười nhạt một tiếng, vung tay lên, hai ngọn hoa đăng sang quý, hoa mỹ, nháy mắt bể thành mảnh vụn.

Toàn trường yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng không tự chủ được ngừng lại.

Đây là Mạc Điện tức giận sao? Bởi vì tặng hoa đăng mà tức giận? Đây là vì sao? Thấy hoa đăng này không vừa mắt, hoặc là thấy người tặng hoa đăng không vừa mắt?

Trên mặt Tả Khuru Lan lúc xanh lúc trắng, cắn răng nói: "Chuyện này là Mạc Điện có ý tứ gì?"

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt liếc mắt nhìn hấn, ánh mắt lạnh như băng có năng lực nhìn thấu lòng người, làm cho người hấn đột nhiên lạnh lẽo, máu đều bị đông cứng, đầu óc trống rỗng.

Dạ Quân Mạc đi đến trước mặt Bạch Vũ, nhìn ánh mắt Bạch Vũ vô tội lại mơ hồ, lấy ra một ngọn hoa đăng: "Cầm."

"....." Bạch Vũ muốn khóc, bọn họ tặng hoa đăng còn chưa tính, người chạy tới xem náo nhiệt làm gì?

Chung quanh phát ra một trận cứng rắn đê ép tiếng kêu sợ hãi và âm thanh hít khí lạnh, thì ra Mạc Điện là thấy hoa đăng và người tặng hoa đăng không vừa mắt, hấn không cho người khác tặng hoa đăng cho Bạch Vũ, là muốn chính mình tặng! Mạc Điện của Vô Trần Cung bọn họ dựa vào lãnh mạc mà nổi danh, vậy mà lại tặng hoa đăng cho nữ tử, đôi mắt bọn họ cũng bị chói đến mù! Chắc chắn đây không phải là nằm mơ đó chứ?

Bạch Vũ cử động môi định nói chuyện, muốn khéo léo từ chối, nhưng nhìn thấy Dạ Quân Mạc một bộ vẻ mặt nàng dám cự tuyệt thử xem, vẫn ngoan ngoãn tiếp nhận hoa đăng.

Hoa đăng vào tay không có sức nặng gì, so với dùng các loại bảo

thạch, Lưu Ly và dược liệu tạo ra hoa đăng, đóa hoa đăng này có chút quá nhẹ.

Bạch Vũ nhìn kỹ mới phát hiện hoa đăng khéo léo, tinh xảo này vậy mà lại dùng bột mì và gạo nếp làm ra, mặt trên quét mật và mỡ trâu, rắc các loại mứt, toả ra một mùi hương ngọt ngào, một hoa đăng có thể ăn được!

Bạch Vũ hít sâu một hơi, nước miếng đều chảy xuống, ngon đến mức hiện tại liền cắn một ngụm.

Bạch Vũ đang cầm hoa đăng cười híp mắt, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra nàng rất thích hoa đăng này, so với Lưu Ly trong suốt và dược liệu quý trọng, hoa đăng toả ra hương vị ngọt ngào này hiển nhiên càng phù hợp với khẩu vị Bạch Vũ.

Tả Khuru Lan và Sa Hoằng đều có chút ảm đạm,

Bên trong đôi mắt sâu thẳm của Dạ Quân Mạc hiện lên một chút ý cười không dễ dàng phát hiện, dắt tay Bạch Vũ, trực tiếp lôi nàng đi, mọi người ở lại hai mặt nhìn nhau, hỗn độn trong gió.

Chờ bọn họ phục hồi tinh thần lại, tin tức bất quá truyền ra liền biến thành Tả Khuru Lan tặng hoa đăng cho Bạch Vũ, Mạc Điện ghen đánh nát, tặng một cái hoa đăng được tạo ra từ trân bảo hiếm thấy, bắt cóc Bạch Vũ.....

Bạch Vũ bị Dạ Quân Mạc lôi kéo đi đến trước Dược Thiện Đường, sau khi nghe nói, nhìn hoa đăng trong tay bị nàng ăn hơn phân nửa, khóe miệng hấn co rút: "Hoa đăng được làm từ trân bảo hiếm thấy?"

"Nàng muốn trân bảo hiếm thấy, ta có thể trở về tìm thử xem." Dạ Quân Mạc rất nghiêm túc nói.

"Hay là quên đi." Bạch Vũ hung hăng trừng mắt: "Đột nhiên người tặng hoa đấng cho ta là muốn làm gì? Căn bản là ta không nghĩ muốn."

"Nhưng nàng đã ăn xong rồi."

"....."

Chương 206: Đại hội linh tửu (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ oán hận lý sự: "Người tặng thì tặng, sao lại phá hư hoa đăng của người khác, hoa đăng của Tả Khuru Lan và Sa Hoằng đều rất đắt tiền!"

Ta quản hấn đắt hay không đắt.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nói: "Ta vui."

"Người vui, ta không vui, bọn họ đều là bằng hữu của ta, người bá đạo như vậy làm cái gì? Không phải là ghen chứ?" Bạch Vũ âm nghiêm mặt nói thầm.

Dạ Quân Mạc hừ lạnh một tiếng, cúi mắt không nói.

Bạch Vũ rớt cằm: "Thật sự không phải là người ghen đó chứ?"

"....."

"Ha ha ha ha ——" Bạch Vũ cười như điên, nhìn bộ dạng Dạ Quân Mạc kiêu ngạo, lãnh mạc, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

Một tay Dạ Quân Mạc kéo nàng vào trong lòng, bá đạo ôm đi.

Bạch Vũ một đường giãy dụa, bị ôm tới cửa Dược Thiện Đường rồi cục mới được tự do.

Dược Thiện Đường vẫn cực kỳ náo nhiệt như trước, hai nữ đệ tử vừa rời chặn đường đã không còn thấy, nhưng Bách Lý Vân Diễm lại tự mình đứng ở cửa, cười dài nhìn nàng.

"Ta biết ngươi sẽ không chết tâm, còn có thể đến. Nhưng ngươi đến vài lần nữa cũng đừng nghĩ có thể vào được cửa Dược Thiện Đường." Bách Lý Vân Diễm nhẹ giọng nói xong, trong tươi cười cất giấu sát khí lợi hại.

Bạch Vũ nhíu mày: "Ngươi cảm thấy ngươi cản được ta?"

"Đương nhiên. Bạch Vũ tụ tập đông người gây rối, ý đồ phá rối Đại hội linh tửu, không được tiến vào Dược Thiện Đường." Bách Lý Vân Diễm kiều my buông tay, "Ngươi xem, ta đã tìm được lý do rất tốt, trừ phi ngươi xông vào."

Nếu Bạch Vũ xông vào, Bách Lý Vân Diễm vừa vặn tìm được lý do giam giữ nàng.

Bạch Vũ nở nụ cười, cười đến đặc biệt vui vẻ, dung nhan tuyệt sắc dưới khăn che mặt lộ ra tươi cười say lòng người, bách hoa thất sắc, khuynh quốc khuynh thành.

Bách Lý Vân Diễm cảm tức nhìn nàng chằm chằm: "Ngươi cười cái gì?"

"Cười ngươi ngốc." Bạch Vũ nhìn về phía sau, Dạ Quân Mạc lạnh nhạt đi tới, giữ chặt Bạch Vũ đi vào trong Dược Thiện Đường.

Sắc mặt Bách Lý Vân Diễm trắng nhợt: "Mạc Điện, người đến xem Đại hội linh tửu sao? Bạch Vũ nàng ta....."

Dạ Quân Mạc đăm đăm nhìn nàng ta một cái, ngay cả một câu cũng không nói liền dẫn Bạch Vũ đi vào.

Bách Lý Vân Diễm cắn môi, chỉ một cái liếc mắt, tầm mắt khinh miệt mà lạnh như băng kia tựa như dao găm đâm vào trong lòng nàng ta, làm cho cả người nàng ta rét run.

Nàng ta luôn luôn ở trong Dược Thiện Đường hỗ trợ xử lý Đại hội linh tửu, không nghe được tin tức Dạ Quân Mạc tặng hoa đăng cho Bạch Vũ, càng không nghĩ đến vậy mà Bạch Vũ có thể khiến cho Mạc Điện dẫn nàng đi vào.

Nếu trưởng lão khác thì cũng thôi, cố tình lại là Mạc Điện, ngay cả thử ngăn cản một chút nàng ta cũng không dám. Bách Lý trưởng lão có nói với nàng ta, ở Vô Trần Cung, đắc tội Cung chủ nhưng đừng đắc tội Mạc Điện.

Lúc này, Tòng Nguyệt Cầm mang theo một bụng lửa giận đã trở lại, tức giận kể lại chuyện vừa rồi với Bách Lý Vân Diễm.

Sắc mặt Bách Lý Vân Diễm khó coi như là phụ mẫu đã chết, ghen tị cắn chặt răng: "Bạch Vũ, mệnh của người sao lại tốt như vậy?"

Lúc ở Bắc La Quận Quốc có Bạch Tử Quỳnh chiếu cố, bây giờ lại có Mạc Điện.

Đây chính là Mạc Điện! Có tuấn dung tai ương trăm họ, có thực lực sâu không lường được, có địa vị một tay che trời, nam tử như vậy sao có thể coi trọng Bạch Vũ? Rốt cuộc nàng tốt chỗ nào? Tốt chỗ nào?

Bách Lý Vân Diễm âm thầm nhìn vào trong Dược Thiện Đường, Đại hội linh tửu lần này là sân nhà của ta, là cơ hội của ta, cho dù người

dựa vào Mạc Điện vào được, ta cũng tuyệt đối sẽ không để cho người gây trở ngại đến ta, sớm hay muộn ta cũng sẽ dẫm nát người dưới chân!

Nàng ta gợi lên một chút cười lạnh, lời kéo Tòng Nguyệt Cầm cùng nhau quay lại trong Dược Thiện Đường.

Đại hội linh tửu được kéo dài trong thời gian rất dài, hiện tại có thể nói đã đến giai đoạn tỷ thí kịch liệt, một vài Dược Thiện Sư chân chính rốt cục cũng bắt đầu ra tay, đại đệ tử đỉnh Hắc Nham làm ra một ly linh tửu 17 điểm, giành được ủng hộ của cả sảnh đường.

Chương 207: Đại hội linh tửu (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ bĩu môi, mới 17 điểm liền được cả sảnh đường ủng hộ, yêu cầu thấp như vậy?

Đang suy nghĩ, Dạ Quân Mạc bỗng đưa linh tửu tới cạnh miệng nàng: "Ném thử."

Bạch Vũ đầu đầy hắc tuyến. Với thân phận của Dạ Quân Mạc ngồi ở đây, cho dù không phải Bình Thẩm, ba vị trưởng lão cũng dùng vẻ mặt tươi cười an bài ghế cho hắn, mời hắn cùng đánh giá, nhưng nàng chỉ là một đệ tử nho nhỏ, kéo nàng ngồi lên dãy ghế được an bài còn cùng nhau uống rượu như vậy thật sự có được không?

Dạ Quân Mạc tỏ vẻ cực kỳ tốt. Hắn chỉ để ý ôm Bạch Vũ, người khác nghĩ như thế nào thì có quan hệ gì tới hắn?

Bạch Vũ ném một ngụm, chặc chặc lưỡi: "Tạm được, uống thêm mấy ly hắn là có thể ngưng kết ra linh lực."

Mọi người ở đỉnh Hắc Nham cảm tức trừng nàng, Bạch Vũ chớp đôi mắt to vô tội, nàng chỉ ăn ngay nói thật, nhưng hình như đúng lúc lại đắc tội với người, cứ tiếp tục như vậy, mọi người ở Vô Trần Cung nàng đều đắc tội hết.

Nàng buồn bực khép miệng lại, chỉ uống rượu, không nói lời nào.

Rột cuộc trên Đại hội cũng bắt đầu xuất hiện linh tửu hơn 20 điểm, 22 điểm, 23 điểm, 25 điểm, ly này so với ly kia tốt hơn, Đại hội linh tửu bắt đầu cuộc đấu quyết liệt nhất.

Một Hồng Y nam tử trầm mặc điều phối ở bên cạnh bàn cả một ngày, rớt cục mang sang một vò linh tửu trong suốt, ba vị Bình Thẩm phẩm rượu xong, ánh mắt đều thay đổi.

Tửu trưởng lão cười ha ha, trực tiếp đập bàn: "Khải Lâm, làm rất tốt, rượu này rất không tệ, có thể so được với Tụ Linh Thần Tửu của Vô Trần Cung. Sư phụ rất vừa lòng."

Vị Hồng Y nam tử này đúng là đồ đệ của Tửu trưởng lão, một trong tứ đại thủ tịch đệ tử - Túc Khải Lâm.

Túc Khải Lâm ngại ngừng cười, gật gật đầu, cuối cùng nhận được điểm cao tới 27 điểm, chỉ thiếu 3 điểm là có thể trọn điểm.

Trong Dược Thiện Đường, tiếng vỗ tay như sấm dậy, đối với việc Túc Khải Lâm có thể nhận được điểm cao như vậy tuyệt không giật mình. Bản thân Túc Khải Lâm chính là Dược Thiện Sư danh xưng với thực, đã được ở Dược Thiện Đường giúp đỡ chế tác dược thiện, nói hấn là Dược Thiện Sư đứng đầu trong các đệ tử Vô Trần Cung tuyệt không nói quá.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hấn chính là người đứng đầu Đại hội linh tửu lần này.

Nghe nói ba tên đứng đầu Đại hội linh tửu lần này sẽ được đưa đến trước mặt Cung chủ, do Cung chủ chọn ra một ly làm Yến hội linh tửu Vô Trần Cung, người chế tác linh tửu cũng được chọn trở thành Dược Thiện Sư chính thức của Dược Thiện Đường!

Phải biết rằng Dược Thiện Đường Vô Trần Cung chế tác dược thiện đều là dược thiện trân quý nhất trên đời này, Dược Thiện Sư đều là trưởng lão, đây là lần đầu tiên tuyển đệ tử làm Dược Thiện Sư, nếu như có thể trở thành Dược Thiện Sư Vô Trần Cung, toàn bộ Vân Vũ Thần Châu đều có thể tung hoành.

Mâu quang Bách Lý Vân Diễm lạnh lùng, gọi lên một chút lãnh, đứng dậy đến bên cạnh Bách Lý trưởng lão xin chỉ thị kết quả tỷ thí. Túc Khải Lâm đã ra tay, hiện tại đến lúc nàng ta biểu hiện.

Linh tửu Bách Lý Vân Diễm chế tác cũng không tốn nhiều thời gian, nhưng thập phần phức tạp. Loại linh tửu này tên là Nhiễm Huyết (nhuộm máu), là loại linh tửu trân quý nhất mà Bách Lý trưởng lão dạy cho nàng ta, cần dùng một trăm loại dược liệu và năm, sáu giọt linh lực mới có thể làm ra một ly.

Mấy ngày nay cái gì nàng ta cũng không làm, nhưng không ngừng luyện tập chế tác Nhiễm Huyết, một ngày một đêm, bây giờ nàng ta nhắm mắt lại cũng biết làm như thế nào.

"Ly linh tửu này tên gọi là Nhiễm Huyết, mời ba vị trưởng lão nếm thử." Bách Lý Vân Diễm mềm mại rót rượu cho ba người.

Bách Vũ cũng được một ly, thử qua một ngụm, trong lòng vừa động. Linh lực trong rượu này cực kỳ bá đạo, uống một vò rượu vào bụng sẽ mạnh mẽ tẩy gột linh mạch một lần, loại bỏ tất cả linh khí vẫn đục, có xác suất năm thành làm cho linh mạch đột phá. Đáng tiếc, rượu này cũng không thể xem như rượu ngon.

Tửu trưởng lão uống một ly vào bụng, tròng mắt đều muốn trừng ra: "Rượu này..... Thứ tốt!"

"Đương nhiên là thứ tốt." Thần sắc Bách Lý trưởng lão lạnh nhạt,

nhưng một tia đắc ý trong mắt vẫn bán đứng cảm xúc của bà ta. Thứ này vốn chính là thứ bà ta dạy cho Bách Lý Vân Diễm, đương nhiên bà ta không ngạc nhiên. Bách Lý Vân Diễm có thể học được Nhiễm Huyết ở trong một thời gian ngắn như vậy, cũng coi như không cô phụ sự dạy bảo của bà ta.

Chương 208: Đại hội linh tửu (3)

Edit: V.O

Ba vị trưởng lão không chút do dự cho điểm cao, Bạch Lý Vân Diễm vậy mà đạt được điểm cao tới 28 điểm, năng lực đè ép Túc Khải Lâm trở thành thứ nhất.

Mọi người xem náo nhiệt bộc phát ra một trận nghị luận, ánh mắt nhìn về phía Bách Lý Vân Diễm tràn ngập tò mò và tìm tòi nghiên cứu, một tiểu học đồ không có danh tiếng gì vậy mà có thể chế tạo ra linh tửu khiến ba vị trưởng lão khen ngợi không dứt, dễ dàng vượt qua Túc Khải Lâm, không đơn giản!

Bạch Vũ đang ở uống rượu, nghe được chấm 28 điểm, phun ra một ngụm: "Rượu này có thể được 28 điểm?"

Giọng nói của nàng không lớn, nhưng lại không nhỏ, tức khắc dẫn tới một đám ánh mắt tràn ngập hoài nghi, không phải vị này ý vào có Mạc Điện che chở nên chạy tới đây phá hoại đó chứ?

Tươi cười xinh đẹp của Bách Lý Vân Diễm nháy mắt biến mất, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Bạch Vũ, hai tay không tự chủ được nắm chặt. Bạch Vũ làm hại nàng ta thành phế nhân còn chưa đủ, bây giờ còn không buông tha cho nàng ta.

Căn bản đối với linh tửu cái gì cũng không hiểu, còn dám ở đây phát ngôn bừa bãi, ngu xuẩn! Có Mạc Điện làm chỗ dựa thì thế nào? Nàng ta mới không tin Mạc Điện sẽ thích một nữ nhân ngu dốt phát

ngôn bừa bãi.

Nàng ta đã không còn là Bách Lý Vân Diễm trước kia, sẽ không liều lĩnh đi khiêu khích nữa, nàng ta chỉ cần chờ xem Bạch Vũ xấu mặt như thế nào, bị Mạc Điện chán ghét vứt bỏ như thế nào là được rồi.

Nghĩ đến đây, trên mặt nàng ta lại lộ ra tươi cười kiêu my một lần nữa, chủ động thỉnh giáo Bạch Vũ, "Không biết Bạch Vũ sư tỷ đối với linh tửu của ta có gì bất mãn?"

Lập tức mọi người đối với Bách Lý Vân Diễm có cảm giác rất tốt, bị người khiêu khích, còn không buồn bực chút nào, khiêm tốn thỉnh giáo, có thể thấy được lòng dạ rộng lớn. Bọn họ nhìn về phía Bạch Vũ, muốn nghe xem lí do thoái thác của Bạch Vũ, có linh tửu trân quý trợ giúp đột phá, sao lại không xứng 28 điểm?

Ba vị trưởng lão cũng nhìn về phía Bạch Vũ, ánh mắt Bách Lý trưởng lão lộ ra âm lãnh, nếu Bạch Vũ không có thể nói ra một bó tí, sừu, dần, mẹo (ý nói các lý do), nhất định bà ta sẽ làm khó dễ ngay tại chỗ.

Kỳ thật Bạch Vũ chỉ là thuận miệng cảm thán một câu, nàng thấy linh tửu gần như được trọn điểm thật sự không được tốt lắm, Đại hội linh tửu lần này làm cho nàng có chút thất vọng. Hiện tại nàng mới hiểu được vì sao Dạ Quân Mạc có biểu hiện tuyệt không cảm thấy hứng thú với Đại hội linh tửu, bởi vì hẳn biết nơi này sẽ không xuất hiện thứ gì tốt.

"Quả thật Nhiễm Huyết có thể trợ giúp linh mạch đột phá, uống một vò rượu có năm thành cơ hội đột phá, nhưng chỉ hữu hiệu ở lần đầu tiên, về sau có uống nhiều hơn nữa cũng không còn hiệu quả." Bạch Vũ thản nhiên trả lời.

Bách Lý Vân Diễm thản nhiên cười: "Thì tính sao? Linh tửu có trợ giúp đột phá quá mức thừa thớt, một lần hữu hiệu đã là cực kỳ hiếm có."

"Đúng là hiếm có. Nhưng vấn đề là, ngược lại nếu không thể đột phá sẽ tạo thành tổn thương nghiêm trọng cho linh mạch, không chỉ không thể thăng cấp cảnh giới, còn có thể thụt lùi. Uống rượu này của người cũng không có gì khác với đánh bạc, không thăng được tiền còn bị thâm vốn. Trừ phi là bị bức đến không còn biện pháp, bằng không ai sẽ uống?" Bạch Vũ cho nàng ta một ánh mắt rõ ràng.

Sắc mặt Bách Lý Vân Diễm trắng một chút, trong mắt Bách Lý trường lão tràn đầy kinh ngạc, ngay sau đó, sắc mặt so với Bách Lý Vân Diễm còn khó coi hơn.

Mọi người mở to hai mắt nhìn, thần sắc khác nhau. Thì ra linh tửu này có tác dụng phụ, còn có nhiều tác dụng phụ như thế. Không thăng cấp được nhưng ít nhất cũng không nên thụt lùi, tu luyện cũng không phải là đánh bạc, thăng cấp một cảnh giới không biết có bao nhiêu khó khăn, ai sẽ vì xác suất ngũ thành kia mà đi đánh cuộc?

Linh tửu Nhiễm Huyết này nhất định là vô bổ, đoán chừng sẽ không có vài người uống, một loại rượu làm ra mà không có người uống, dựa vào cái gì cho điểm cao?

Nghe mọi người nhỏ giọng nghị luận, Bách Lý Vân Diễm cắn môi, then quá hóa giận quát Bạch Vũ: "Người nói đơn giản, linh tửu có trợ giúp cho đột phá trên Vân Vũ Thần Châu xác suất đều quá thấp, chỉ có Nhiễm Huyết của ta có cơ hội thăng lên năm thành, cho dù có tác dụng phụ, cũng là bảo bối hiếm có. Có bản lĩnh người lấy ra linh tửu tốt hơn so với ta, đừng chỉ biết khua môi múa mép."

Chương 209: Đại hội linh tửu (4)

Edit: V.O

"Được, ta đến làm." Bạch Vũ cười tủm tỉm đứng dậy. Nàng đến Đại hội linh tửu cũng không phải là đến chơi, hay là nói hương về phần thưởng 1500 cống hiến mà đến, dù kết quả thế nào cũng muốn tự tay thử một lần.

Khóe miệng Bách Lý Vân Diễm co rút: "Người làm?"

"Có thể hay không, ta thử xem chẳng phải sẽ biết."

"Thử xem?" Giọng nói nũng nịu của Bách Lý Vân Diễm trở nên bén nhọn: "Chế tác linh tửu là có thể tùy tiện thử sao?"

"Có gì không thể? Đại hội lần này không phải là để cho đệ tử Vô Trần Cung thỏa thích phô bày sao? Cho dù làm không tốt cũng không sao. Hơn nữa, không phải người muốn ta làm sao?" Bạch Vũ một bộ ngựa chết làm thành ngựa sống.

Sắc mặt tái nhợt của Bách Lý Vân Diễm bắt đầu biến đen, ai muốn người làm? Rõ ràng là chính người mặt dày mày dạn, không biết mà giả bộ biết.

Bạch Vũ ở dưới tầm mắt tràn ngập hoài nghi của mọi người, cực kỳ hứng thú đi đến bên cạnh bàn, dọn xong dụng cụ ủ rượu, tuyệt bút vung lên, rá rích viết ra dược liệu và bình linh lực tràn đầy giấy.

"Làm phiền mang những vật liệu này tới cho ta." Bạch Vũ giao trang giấy cho đệ tử Dược Thiện Đường.

Khóe mắt đệ tử co rút, tùy tiện xem một chút, cả khuôn mặt đều tái đi: "Người xác định cần những thứ này?"

Mặt trên có hơn mười loại dược liệu, toàn bộ đều yêu cầu hơn 300 năm, còn có bảy, tám loại dược liệu là cực kỳ hiếm thấy, có thứ trong Vô Trần Cung đại khái chỉ đang có một gốc cây, đến Cố Hiến Đường đổi cần tiêu tốn ngàn cống hiến, Bạch Vũ liền không chút khách khí muốn như vậy.

Bạch Vũ chớp đôi mắt to: "Không phải nói làm linh tửu ngay tại chỗ, toàn bộ vật liệu đều từ Vô Trần Cung ra sao?"

Nói là nói như vậy, nhưng tất cả những thứ người muốn đều là dược liệu giá trị ngàn vàng, còn không biết người sẽ làm ra thứ đồ chơi gì. Liền cho người như vậy, ít nhất phải tùy tiện giày vò người một trận, chẳng phải là tất cả đều lãng phí?

Đệ tử xanh mặt, trầm đĩnh tiệt thiết (chắc như đĩnh đóng cột) cự tuyệt: "Không được, những thứ người muốn quá mắc!"

"A! Ý tứ của người Vô Trần Cung không lấy ra dược vật liệu ta muốn, Vô Trần Cung nghèo như vậy sao?" Bạch Vũ tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đệ tử tỏ vẻ hấn muốn học máu, người đứng ồn ào lớn tiếng như vậy được không, cho dù thật sự Vô Trần Cung không lấy ra được cũng không hi vọng bị rống lên trước mặt mọi người.

"Cho nàng." Dạ Quân Mạc mệnh lệnh.

Sắc mặt ba vị trưởng lão thâm trầm, trầm mặc không nói, tỏ vẻ đồng ý.

Rất nhanh, những thứ Bạch Vũ cần đã được đưa tới, không cần nói ba vị trưởng lão, người hơi chút có chút mắt nhìn cũng nhìn ra được dược liệu Bạch Vũ muốn có bao nhiêu trân quý.

Nhìn những dược liệu sang quý khó gặp này lăn qua lăn lại trong tay Bạch Vũ, tâm bọn họ đều đau đến mức co rút mãi. Đốt đàn nấu ngỗng (ý nói phá hư đồ tốt), giậm chân giậm dữ!

Bạch Vũ không chút nào cảm thấy bị người khinh bỉ, tràn đầy thích thú đùa nghịch dược liệu.

Bách Lý Vân Diễm nhìn thấy ánh mắt mọi người căm giận bất bình, còn có sắc mặt ba vị trưởng lão chịu đựng tức giận, tối tăm, tâm tình nhất thời sung sướng.

Đây là Bạch Vũ tự làm tự chịu, đợi đến lúc cái gì Bạch Vũ cũng không làm ra được, tuyệt đối sẽ khiến nhiều người tức giận, nếu Mạc Điện bảo vệ Bạch Vũ, sẽ chỉ làm người khác càng thêm chán ghét Bạch Vũ. Đến lúc đó chỉ cần trợ giúp một chút, có thể làm cho thanh danh của Bạch Vũ hoàn toàn bị phá hỏng.

Bách Lý Vân Diễm kiên nhẫn chờ Bạch Vũ chế tác linh tửu, tuy rằng nàng ta không cho là Bạch Vũ có thể làm ra được cái gì.

Nhưng nàng ta không nghĩ tới tốc độ chế tác linh tửu của Bạch Vũ thật sự là chậm như ốc sên, đợi từ buổi sáng cho tới chạng vạng, rất nhiều người cũng không bình tĩnh, Bạch Vũ vẫn còn chậm rì rì ủ kỹ vò rượu, ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, chờ dược hiệu trong linh tửu dung hợp.

"Còn muốn đợi đến khi nào? Không phải người cố ý kéo dài thời gian đó chứ?" Bách Lý Vân Diễm cười lạnh hỏi.

Bạch Vũ dựa vào trên bàn ôm vò rượu, như là đang ngủ, một chút cũng không để ý đến Bách Lý Vân Diễm.

Chương 210: Đại hội linh tửu (5)

Edit: V.O

Bách Lý Vân Diễm tức giận đến mức phổi muốn nổ tung, nếu như vậy phải hơn 12 giờ mới có thể làm ra một ly linh tửu, linh tửu của Túc Khải Lâm bắt đầu làm từ ngày hôm qua, mãi cho đến hôm nay mới hoàn thành.

Chẳng lẽ Bạch Vũ cũng muốn kéo dài hơn 12 giờ? Thật hèn hạ! Trong lòng Bách Lý Vân Diễm đã kết luận chính là Bạch Vũ đang kéo dài thời gian, kéo dài tới khi tất cả mọi người không còn kiên nhẫn, đều rời đi, nàng nói thêm một câu chế tạo thất bại nữa, cũng không có người nào sẽ trách tội.

Đương nhiên mọi người cũng nghĩ như vậy, đã có không ít người chờ không kiên nhẫn, rời khỏi đó trước. Toàn bộ trong Dược Thiện Đường không có ai khác đang làm linh tửu, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào trên người Bạch Vũ.

Sắc mặt ba vị trưởng lão càng thêm khó nhìn. Tửu trưởng lão ngâm thờ dài, hẳn chủ trì năm mươi trận quyết đấu của Bạch Vũ, ấn tượng đối với Bạch Vũ vẫn rất không tệ, vẫn cảm thấy nàng là một người có thể bồi dưỡng, hôm nay lại cảm thấy rất thất vọng. Phô trương thanh thế, không biết lượng sức mình, không thể trọng dụng được.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhìn khinh thường và không kiên nhẫn trong ánh mắt mọi người, trong mắt hiện lên một chút trào phúng, nhất định Bạch Vũ sẽ làm ra linh tửu thơm ngon hơn bọn họ, Bạch Vũ tiện tay

lấy ra linh tửu cũng đủ để lay động toàn bộ Vân Vũ Thần Châu!

Bạch Vũ cũng không đợi cho mọi người đi hết, lúc sắc trời vừa mới hạ xuống, Bạch Vũ mở vò rượu ra, rót ba ly rượu, đưa tới trước mặt ba vị Bình Thẩm.

Rượu này trong suốt, hương thơm tinh khiết, nghe ra còn có loại cảm giác say lòng người, nhưng lại không khác với rượu Lê Hoa ngay từ đầu lấy đến, một chút linh khí cũng không có. Ba người hai mặt nhìn nhau, cái mũi đều hít đến nghiêng lệch, Bạch Vũ lẩn qua lẩn lại lâu như vậy, tất cả đều là lãng phí thời gian, còn lãng phí dược liệu.

Nhưng sau khi bọn họ không có bất cứ hy vọng nào uống xong linh tửu, cả người đều sợ ngây người.

Tay Tửu trưởng lão nắm ly rượu run lên nhè nhẹ: "Rượu này..... Ta có thể uống thêm một ly không?"

Bạch Vũ lắc lắc vò rượu, "Có thể, vẫn còn lại một ly. Nhưng tốt nhất là Tửu trưởng lão phải chuẩn bị tâm lý, rượu này tên là Nhiên Huyết (máu bốc cháy), uống hai ly sẽ bắt đầu có hiệu quả."

Tửu trưởng lão lại uống thêm một ly, linh khí cuồng loạn trên người bắt đầu khởi động, bỗng nhiên khuếch tán ra, biến mất vô ảnh vô tung.

Tửu trưởng lão kích động rơi nước mắt: "Ta đột phá! Ta đã mắc kẹt ở Triệu Hoán Sư cao giai năm mươi năm..... Ta đột phá....."

Toàn trường đều khiếp sợ đến mức rớt tròng mắt, Bách Lý Vân Diễm giống như bị sét đánh, đánh chết cũng không tin.

Làm sao lại có linh tửu hữu hiệu như vậy? Bình cảnh năm mươi năm

không hề buông lỏng làm sao có thể nói phá liền phá, nhất định là có gì đó, nhất định là Tửu trưởng lão đang diễn trò! Nàng ta ở Bắc La nhiều năm như thế, nhưng chưa từng nghe nói Bạch Vũ biết làm linh tửu.

Nàng ta kinh hoàng nhìn phía Bách Lý trưởng lão, trên mặt Bách Lý trưởng lão lúc xanh, lúc trắng, thần sắc biến ảo không ngừng, một câu cũng không phản bác.

Đình Chủ hối hận không đòi Bạch Vũ uống thêm một ly. Nhiên Huyết có thể thiêu đốt linh khí, cơ hội năm thành phá tan bình cảnh, tuy rằng cũng chỉ có hiệu quả ở lần đầu tiên, nhưng lại không có tác dụng phụ gì.

Hắn uống vào một ly rượu, cảm giác được linh khí cuộn cuộn trong cơ thể, đáng tiếc còn chưa đủ, hắn trông mong nhìn chằm chằm Bạch Vũ: "Bạch Vũ, ngươi có thể làm thêm mấy ly nữa được không, hoặc là cho bọn ta nhìn xem bí phương, Nhiên Huyết của ngươi....."

"Khụ khụ — — chuyện này có thể nói sau." Bách Lý trưởng lão ngăn lại Đình Chủ tiếp tục nói tiếp. Sắc mặt bà ta đã không còn bình tĩnh, trong mắt có một chút ánh sáng đen tối không rõ.

"Cũng đúng, chúng ta cho điểm trước đi." Tửu trưởng lão vui tươi hơn hờ trực tiếp gạt đầu.

Bách Lý trưởng lão vung phát trần: "Không cần phiền toái như vậy, người đâu, lấy 1500 cống hiến đưa cho Bạch Vũ."

Nhãn tình Bạch Vũ sáng lên, ở trong ánh mắt mọi người hâm mộ sùng bái nhận cống hiến, tiêu sái vẫy vẫy tay áo, cùng nhau rời đi với Dạ Quân Mạc.

Chương 211: Đạo phổ, thể hiện ân ái (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ đã đi không còn bóng dáng, mọi người trong Dược Thiện Đường còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Khó trách dám nghi ngờ ba vị trưởng lão cho điểm, không phải người ta dựa vào chỗ dựa là Mạc Điện, thật sự là người ta có bản lĩnh! Hai ly linh tửu khiến cho Tưu trưởng lão đột phá thành Triệu Hoán Sư đỉnh giai, ba vị trưởng lão cho nàng 1500 cống hiến không phải là ngầm thừa nhận nàng được điểm tuyệt đối sao?

So với Túc Khải Lâm và Bách Lý Vân Diễm đột nhiên xuất hiện, vị này mới là cao nhân thâm tàng bất lộ. Lúc trước mới càn quét đỉnh Kinh Lô, biểu hiện ra thực lực cường đại, hôm nay lại một mình dẫn đầu ở Dược Thiện Đường, toàn tài!

Hiện tại nghĩ tới bọn họ đều là mất mù, muốn tìm Bạch Vũ xin hai ly Nhiên Huyết đã không cơ hội.

Túc Khải Lâm bỗng chốc bị đẩy xuống thứ ba, quả thật cũng không tức giận, chỉ cầm vò rượu Bạch Vũ bỏ lại như nghĩ tới cái gì. Bách Lý Vân Diễm lửa giận ngập đầu, phổi của nàng ta như muốn nổ tung, cũng không dám phát tác ra, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Vừa rồi Tòng Nguyệt Cầm suýt mắng ra một trận, nhưng bị tầm mắt lạnh như băng của Bách Lý trưởng lão đảo qua, tất cả lời nói đều nuốt xuống bụng, hai người thành thật đứng ở bên cạnh Bách Lý

trưởng lão, ghen một bụng bực tức.

Đại hội tiếp tục, không lâu sau, trưởng lão thay ca đã đến. Đại hội liên tục một tháng, sẽ không để cho các trưởng lão tốn thời gian ở đây, cách vài ngày sẽ đổi vài vị trưởng lão làm Bình Thẩm.

Bách Lý trưởng lão dẫn Bách Lý Vân Diễm và Tòng Nguyệt Cầm đến phòng tu luyện của mình, nhìn vẻ mặt hai người một bộ khổ đại cừu thâm (ý chỉ mối thù sâu nặng), nhẹ nhàng ném ra một câu: "Lúc này lại thiếu kiên nhẫn?"

"Cô cô..... Con không cam lòng!" Bách Lý Vân Diễm gắt gao nắm chặt tay, lòng bàn tay đều bị cấu đến chảy máu. Đây là cơ hội tốt nhất của nàng ta, nàng ta đã thắng Túc Khải Lâm, chỉ cần linh tửu của nàng ta lại được Cung chủ chọn nữa, nàng ta có thể trở thành Dược Thiện Sư danh chính ngôn thuận của Vô Trần Cung, hiện tại tất cả đều bị Bạch Vũ phá hủy!

"Không cần lo lắng, ta sẽ khiến cho Cung chủ chọn người." Bách Lý trưởng lão vẫn đạm phong khinh nói.

Hào quang trong mắt Bách Lý Vân Diễm sáng lên, đột nhiên ngẩng đầu: "Cô cô, người là nói....."

"Nhiên Huyết cùng Nhiễm Huyết, không phải rất giống nhau sao? Ngoại trừ ba người Bình Thẩm chúng ta, không ai biết rốt cuộc linh tửu của Bạch Vũ có hiệu quả gì. Đến lúc đó, linh tửu được bưng đến trước mặt Cung chủ, chỉ cần nói Nhiên Huyết là người làm....." Ngữ khí Bách Lý trưởng lão gọn sóng nhưng không sợ hãi, lời nói ra lại làm cho lòng người giật mình.

Bà ta cố ý không nói ra công hiệu của Nhiên Huyết ở trước mặt mọi người, cố ý không cho điểm, bà ta nhận thấy Bạch Vũ chẳng yêu

thích thứ tự gì, chỉ vì cống hiến mà đến. Bà ta theo ý của Bạch Vũ, cho 1500 cống hiến, để lại linh tửu.

"Nhưng Đĩnh Chủ và Tửu trưởng lão sẽ không vạch trần?"

"Lúc Cung chủ chọn linh tửu, ta sẽ tìm cách làm cho Tửu trưởng lão rời Cung. Về phần Đĩnh Chủ, người vội làm ra mấy ly Nhiên Huyết đưa cho hắn, hắn tuyệt đối sẽ giữ kín chuyện này." Bách Lý trưởng lão vân đạm phong khinh. Bà ta rất hiểu biết Đĩnh Chủ sáu đỉnh, từ trước đến nay bọn họ không thích xen vào việc của người khác.

"Nhiên Huyết, con có thể làm ra sao?" Bách Lý Vân Diễm cảm thấy tim đập mạnh liệt không thể khống chế được. Ý cô cô là muốn nàng ta thế thân Bạch Vũ, chế tác Nhiên Huyết. Đây là lừa gạt Cung chủ, ngộ nhỡ bị phát hiện, nàng ta liền xong đời rồi.

"Không thể cũng phải có thể! Nhiên Huyết tự người làm." Ánh mắt Bách Lý trưởng lão bỗng nhiên sắc bén như đao, đâm về phía Bách Lý Vân Diễm: "Người muốn trở thành Dược Thiện Sư thì nhất định phải học được, Bạch Vũ đã viết những thứ cần xuống đây, dụng tâm nghiên cứu một chút, đến cuối cùng sẽ có thể tìm ra được phương pháp."

Bách Lý Vân Diễm bị Bách Lý trưởng lão nhìn khiến cả người rét run, cuống quýt gật đầu: "Vâng"

"Ừ, trong khoảng thời gian này thành thật một chút cho ta, đừng đi tìm Bạch Vũ gây phiền toái, đặc biệt là người." Bách Lý trưởng lão vừa lòng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tòng Nguyệt Cầm.

Tòng Nguyệt Cầm đang nghẹn một hơi, bị Bách Lý trưởng lão lớn tiếng cảnh cáo, trong lòng cả kinh, cuống quýt cúi đầu.

Chương 212: Đạo phổ, thể hiện ân ái (2)

Edit: V.O

Bách Lý trưởng lão vẫy tay để cho hai người lui xuống. Kỳ thật nếu chuyện Bạch Vũ làm ra linh tửu trọn điểm mọi người đều biết, lừa không được, bà ta cũng sẽ không lựa chọn biện pháp thay mặt đổi đào. Nhưng nếu Bách Lý Vân Diễm có thể làm ra Nhiên Huyết, bà ta còn có biện pháp có thể giấu diếm được.

Người Cung chủ lựa chọn phải là Bách Lý Vân Diễm, là học đồ của bà ta, tuyệt đối không thể bị hạ thấp so với một đệ tử nho nhỏ.

Bách Lý Vân Diễm và Tòng Nguyệt Cầm đi ra khỏi phòng tu luyện, Tòng Nguyệt Cầm tức giận đầy mình, một chút cũng không tiêu: "Liền quên đi như vậy, thật sự rất tiện nghi cho nàng ta! Thừa dịp ta không chú ý quyến rũ Tả Khuru Lan, cơn tức này như thế nào ta cũng nuốt không trôi!"

Bách Lý Vân Diễm nhìn nàng ta một cái: "Cô cô đã lên tiếng, người cũng không nên xằng bậy."

"Hừ! Ta không động vào nàng ta, ta động vào người bên cạnh nàng ta! Bên cạnh nàng ta có một đệ tử ngoại môn gọi là Tả Vũ, mang đi luôn cả Tả Viêm của ta, dám phản bội ta, ta sẽ không để cho bọn họ dễ chịu." Tòng Nguyệt Cầm cười lạnh.

Bên này, Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ rời đi Dược Thiện Đường liền trực tiếp ra khỏi Cung.

Bạch Vũ kéo cánh tay của hắn, khó hiểu nhìn trời: "Trời đã sắp đen, người còn muốn đi đâu?"

"Vô Trần Châu(chỉ một châu, một huyện xưa)."

Vô Trần Châu là chỉ một mảnh lớn bình nguyên bên ngoài Bằng Nguyên, không thuộc về một quốc gia nào, Vô Trần Cung thành lập một tòa thành trì hình tròn ở khu vực này, trình độ phồn hoa không hề kém hơn so với Vương thành một quốc gia.

"Đi đâu làm cái gì? Ta còn muốn trở về cho Tiểu Bạch ăn, ta chuẩn bị dạy cho nó linh thuật....." Bạch Vũ không muốn đi.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nói: "Không muốn đến Công hội kiểm tra xem tháng trước nàng nhận được bao nhiêu tiền?"

"À....." Tiền thu vào một tháng của Phi Hồng Chi Nguyệt thật đúng là nàng không thấy.

"Không muốn đi ăn vặt, đi dạo phố?"

"....." Bạch Vũ ngoan ngoãn đi theo Dạ Quân Mạc.

Ngã tư đường Vô Trần Châu, bầu không khí ngày hội thập phần dày đặc, đèn hoa rực rỡ, hương thơm mỹ thực tung bay, hoa đăng sáng lạn phủ kín cả con phố, đúng là nên đi dạo ở dưới bóng đêm.

Bạch Vũ nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt của chợ đêm, tâm tình nhất thời vui vẻ, đem chuyện kiểm tra sổ sách quăng qua một bên, túm tay Dạ Quân Mạc, liền nhào vào quán ăn vặt.

"Đồ chơi này làm bằng đường thật đáng yêu, chúng ta mua hai cái

đi."

"Bánh nướng này thơm quá, chúng ta mua hai cái đi."

"A, là Hồng Du Sao Thủ (người Quảng Đông gọi là mỳ vằn thắn cay), ta muốn ăn. Tiểu nhị, lấy hai bát."

Dọc đường đi, Bạch Vũ mua một đồng đồ ăn vặt, cuối cùng cũng định ngồi xuống ăn một bữa thỏa đáng, lại chọn một quầy nhỏ đơn sơ.

Dạ Quân Mạc cũng không ghét bỏ, cùng Bạch Vũ yên lặng ngồi xuống chỗ kia, khí thế trên người có thu liễm như thế nào cũng không che dấu được, khí thế đế vương tôn quý cùng với chung quanh không hợp nhau, dẫn đến người qua đường tò mò nhìn về phía bên này.

Bạch Vũ từ từ nếm một ngậm vằn thắn, bỏ thêm chút hạt tiêu vào, tiện tay cũng bỏ thêm hai muôi lớn ớt cay cho Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nhìn một mảnh đồ rục trong bát, chần chờ một lúc lâu, mới yên lặng cầm lấy đũa. Động tác của hắn tao nhã, lộ ra khí chất đậm mạc, xuất trần từ trong xương, nhất cử nhất động đều lộ rõ tôn quý, nhìn hắn ăn cái gì cũng thực là một loại hưởng thụ.

Thật là một yêu nghiệt! Bạch Vũ thầm mắng một câu, có loại kích thích muốn giấu yêu nghiệt đi, chỉ chừa lại cho một mình mình thưởng thức.

Dạ Quân Mạc ngẩng đầu, nhìn lại ánh mắt Bạch Vũ dính ở trên người hắn, thản nhiên nói một câu: "Ta muốn uống nước."

"....." Bạch Vũ cười phun: "Sớm nói người không thể ăn cay, cũng

đừng miễn cưỡng."

Nàng nhanh chóng rót một chén trà đưa cho Dạ Quân Mạc, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi chi chít trên trán hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng dưới ánh đèn rục rĩ hiện ra một tầng ánh sáng mờ lung, cái miệng nhỏ nhắn trong suốt vì cay mà có chút đỏ lên, giống như quả táo chín, khiến cho người ta muốn cắn một ngụm.

Chương 213: Đạo phổ, thể hiện ân ái (3)

Dạ Quân Mạc nghĩ trong đầu, liền ‘cắn’ lên một ngụm.

Mặt Bạch Vũ bỗng chốc đỏ lên, cảm tức đẩy hẳn ra: "Trước nơi đông người, sao ngươi lại đùa giỡn lưu manh như thế?"

Dạ Quân Mạc nhú mày: "Thẹn thùng?"

Nói thừa, nhiều người như vậy, bị người nhìn thấy thì làm sao bây giờ? Bạch Vũ bĩu môi, vừa định nói chuyện, thật sự có người đến.

"Vị công tử này, chúng ta có thể ngồi ở chỗ này không?" Ba cô nương quốc sắc thiên hương đi đến bên cạnh bọn họ, hướng về phía Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng cười yếu ớt, mâu quang sáng nước mênh mông, hận không thể mọc rễ ở trên người Dạ Quân Mạc.

Sắc mặt Bạch Vũ nhất thời lạnh lẽo, cũng không phải không còn chỗ ngồi, bên cạnh có nhiều chỗ như vậy tại sao không ngồi, không nên ngồi ở đây, rõ ràng là tới quyến rũ Dạ Quân Mạc. Ba vị mỹ nhân này cũng không phải là tiểu thư đi ra ngoài du ngoạn gì, ai cũng đều là Triệu Hoán Sư, rõ ràng là đệ tử Vô Trần Cung.

Không phải nói Mạc Điện rét lạnh tựa như băng sơn, biểu cảm đối với nữ nhân chưa bao giờ giả, căn bản không ai dám trêu chọc sao? Ba vị này biết Dạ Quân Mạc là Mạc Điện còn dám chạy tới quyến rũ, chẳng lẽ là gần đây hàn ý của băng sơn trở nên yếu?

Bạch Vũ hoài nghi nhìn Dạ Quân Mạc một cái. Hắn vẫn cao ngạo,

lạnh lùng như trước.

Chỉ là các đệ tử Vô Trần Cung đi dạo phố không cẩn thận nhìn thấy một mặt nhu tình như nước của Mạc Điện, không ít nữ đệ tử nhin không được phương tâm đại động (tâm hồn thiếu nữ rung động mạnh mẽ).

Thì ra Mạc Điện cũng có một mặt cứng chiều, sủng nịnh đối với nữ tử như thế, tuy rằng bộ dạng của các nàng so ra kém Bạch Vũ, nhưng cũng không tệ, vì sao không thử xem? Nếu như có thể đến gần Mạc Điện, có thể được ở trong lòng của vị nam tử tuyệt thế vô song này, các nàng chết cũng nguyện ý!

Bạch Vũ nhìn ba vị mỹ nữ ném qua mị nhãn, nổi lên một thân da gà, lạnh lùng nói: "Muốn ngồi thì ngồi đi."

Ba người vui mừng khôn xiết, lập tức ngồi xuống bên cạnh Dạ Quân Mạc. Nhưng không đợi các nàng cùng ngồi xuống, Bạch Vũ liền tính tiền, túm Dạ Quân Mạc bỏ chạy lấy người, để lại ba người ngồi yên ở bên cạnh bàn nghẹn họng nhìn trần trời.

Dạ Quân Mạc bị Bạch Vũ túm, buồn cười: "Đây là nàng ghen?"

"Ánh mắt nào của ngươi thấy ta ghen? Là ta chán ghét bộ dạng bọn họ liếc mắt đưa tình, khó coi chết đi được." Bạch Vũ ghét bỏ nói.

"Hai con mắt đều thấy được." Khóe miệng Dạ Quân Mạc chứa tia mỉm cười, nắm bả vai Bạch Vũ: "Đừng vì những người không liên quan mà tức giận, cùng lắm thì ta móc hết mắt của bọn họ ra."

Bạch Vũ nhíu mày: "Chẳng lẽ không phải hủy mặt ngươi là có thể giải quyết vấn đề?"

Dạ Quân Mạc câu môi: "Nếu ta biến dạng thì sẽ không thể xứng với Tiểu Vũ nhi."

Chủ quán của tiểu quán bên cạnh cúi đầu, tỏ vẻ cái gì ta cũng không nghe thấy, qua năm rồi hãy thảo luận chuyện máu tanh như vậy được không?

"Ta mặc kệ, dù sao đều là người trêu chọc, mang thêm cái mặt nạ, sẽ ít chọc phải phiền toái." Bạch Vũ tiện tay cầm lấy mặt nạ sói xám từ tiểu quán bên cạnh, đưa cho Dạ Quân Mạc đeo vào.

Dạ Quân Mạc cũng cầm lấy mặt nạ thỏ trắng đưa cho Bạch Vũ đeo.

Bạch Vũ vuốt mặt nạ: "Ánh mắt của người không tệ, mặt nạ thỏ trắng này rất đáng yêu."

"Ừ, sói xám lớn thích ăn tiểu bạch thỏ."

Bạch Vũ: "....."

Hai người đeo mặt nạ đi dạo trên đường, quả nhiên không còn gặp người tiến lên, bất tri bất giác đi vào một lô đài trò chơi bắn tên.

Đưa trước 100 tinh thể thứ phẩm là có thể bắn một mũi tên, khoảng cách bắn tên không xa, nhưng bia ngắm để bắn tên lại vô cùng kỳ quặc, cái gì mà quả anh đào, quả táo, lạc..... Dù sao đều rất nhỏ, một khi bắn trúng, phần thưởng rất không tệ, khiến cho không ít người nóng lòng muốn thử.

Bạch Vũ cũng thử bắn mấy mũi tên, thắng một hộp Long Diên Hương, nàng không cần dùng, đưa cho Dạ Quân Mạc.

Chương 214: Đạo phổ, thể hiện ân ái (4)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc thu lại nụ cười nhạt: "Lễ vật của Tiểu Vũ nhi ta rất thích."

Bạch Vũ nhìn thần sắc vui mừng trong mắt hắn, bỗng nhiên cảm thấy chính mình có chút không có lương tâm.

Dạ Quân Mạc đối với nàng thật sự rất tốt, tặng cho nàng nhẫn Bách Vũ, cùng nàng quay về Bắc La, xây dựng lâu các trên đỉnh Vô Danh. Ở lúc nàng không nhận biết, chiếu cố nàng cẩn thận, nàng còn chưa từng tặng cho hắn cái gì.

Chỉ là tiện tay cho hắn một hộp Long Diên Hương, hắn đã vui vẻ như thế, có phải nàng cũng nên dụng tâm chuẩn bị một lễ vật hay không, tốt nhất là lễ vật có thể mang theo bên người giống như nhẫn Bách Vũ.

"Mọi người mau đến xem, một lần chỉ cần 100 tinh thể thứ phẩm, phần thưởng nhiều hơn, Tủy Độc Thảo, Ngọc Kim Cương, đều tới thử xem."Tiểu thương trên võ đài lớn tiếng hét to.

"Ngọc Kim Cương?" Bạch Vũ nhìn lên, giải thưởng lớn ở trong rương quả nhiên là một khối Ngọc Kim Cương màu tím nhạt, mặt ngoài giống như Dương Chi, dưới ánh trăng lộ ra sáng bóng nhàn nhạt, thật phần xinh đẹp.

Ngọc Kim Cương là khoáng thạch hiếm thấy, cũng là khoáng thạch cứng rắn nhất trên Ngũ Hành thế giới, nhưng nó không có giá trị gì. Bởi vì nó thật sự rất cứng rắn, cứng rắn đến mức không thể mài cũng không thể luyện, không thể làm thành linh khí và trang sức, hơn nữa mỗi miếng khoáng thạch đều quá nhỏ, tác dụng gì cũng không có, tự nhiên không có người muốn.

Chủ quầy này lại lấy Ngọc Kim Cương làm phần thưởng kêu gọi, là đang lừa gạt người không biết gì.

Bạch Vũ liếc mắt một cái liền thích miếng Ngọc Kim Cương này, cười tủm tỉm nói với Dạ Quân Mạc: "Ta sẽ thắng được nó, chạm trở một khối ngọc bội cho ngươi thì thế nào?"

Tinh mâu Dạ Quân Mạc tràn ngập ánh sáng đen tối không rõ: "Nàng có thể cắt Ngọc Kim Cương?"

"Ta không thể, Tiểu Bạch có thể." Ngoại trừ Sáng Thế Thần thì không có ai biết, trong Ngũ Hành thế giới, thứ duy nhất có thể phá Ngọc Kim Cương chính là móng vuốt của Ngũ Hành Bạch Hổ hệ Kim!

Tròng lòng Dạ Quân Mạc nhắc lên sóng to, một khi có thể tạo Ngọc Kim Cương thành linh khí, giá trị kia có thể so được với linh khí đỉnh giai trên Ngũ Hành đại lục. Nhưng hình như Bạch Vũ không nghĩ đến điều này, thậm chí làm ngọc bội cho hắn, cái này có tính địa vị của hắn trong lòng Bạch Vũ được đề cao không?

Bạch Vũ hứng thú lên đài, trả tiền, cầm mười mũi tên, một lần lại một lần chậm rãi thử. Nàng chưa từng học qua bắn tên, nhưng nàng đã có trí nhớ về bắn tên, tiêu chuẩn bắn tên cũng không tệ lắm. Liên tục bắn tám tên, rốt cục bắn trúng một quả anh đào, thắng được Ngọc Kim Cương, khiến cho mọi người vây xem một trận hoan hô.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc lộ ra một tia cười nhạt, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người màu đen hiện lên ở xa xa.

Mâu quang của hắn đột nhiên trầm xuống, giữ chặt tay Bạch Vũ:
"Cần phải trở về."

"Hả? Còn sớm." Bạch Vũ khó hiểu nháy mắt.

"Không còn sớm." Dạ Quân Mạc không nói nhiều lời, lôi kéo Bạch Vũ lập tức trở về Vô Trần Cung.

Sau khi đưa nàng trở về lầu các, Dạ Quân Mạc xoay người trở lại Vô Trần Châu.

Ngã tư đường Vô Trần Châu phía trước cực kỳ náo nhiệt, đèn đuốc rực rỡ, có một hơi thở âm trầm tràn ngập trong không khí, có một chút máu tanh. Dạ Quân Mạc lần theo hơi thở, đi vào trong một ngõ nhỏ, thần sắc Âm Ưng nhiệm nghị xuất hiện trước mặt hắn.

"Hắn tìm được Vô Trần Cung?" Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhìn Âm Ưng.

Âm ưng quỳ xuống thỉnh tội: "Là thuộc hạ vô năng, để cho hắn tiếp cận Vô Trần Cung, hình như hắn có một loại linh khí có thể che dấu hành tung."

Linh khí che dấu hành tung..... Dạ Quân Mạc nguy hiểm nheo mắt lại: "Hắn chạy?"

"Chạy, còn giết ba người."

Ở chỗ sâu trong ngõ nhỏ có ba thi thể của nữ tử, chính là nữ đệ tử Vô Trần Cung lúc trước tìm cách tiếp cận Dạ Quân Mạc, chết vô

thanh vô tức (im hơi lặng tiếng).

Lãnh mâu thâm thúy của Dạ Quân Mạc âm trầm xuống, Ma Văn ở góc lông mày thanh tịnh, đẹp đẽ, dưới ánh trăng có vẻ vô cùng sắc bén, lạnh lẽo.

Chương 215: Tất sát, Phách Thiên Liệt (1)

Edit: V.O

Một lúc chết hết ba đệ tử Vô Trần Cung là một đại sự, nhưng toàn bộ những gì Vô Trần Cung nghị luận đều là về Mạc Điện và Bạch Vũ, ngược lại chuyện người đã chết không có người nào chú ý, chỉ biết là Cung chủ giao cho Tả Khuru Lan và Tòng Nguyệt Cầm đi thăm dò.

"Ngày hôm qua Mạc Điện tặng hoa dâng cho ngươi, sau đó còn dẫn ngươi đi chơi đúng không? Ta đã nói làm sao Mạc Điện có thể nhàn rỗi chạy tới đỉnh Vô Danh hoang vắng xây một lầu các? Thì ra hai người đã sớm biết nhau, đều là vì ngươi. Bây giờ toàn bộ Vô Trần Cung đều đang nghị luận ngươi và Mạc Điện." Sáng sớm Tả Vũ đã chạy đến bát quái với Bạch Vũ.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút: "Không khoa trương như vậy chứ?"

"Ha ha, ngày hôm qua Mạc Điện quang minh chính đại dẫn ngươi xuất môn, một chút cũng không che dấu, rõ ràng chính là cố ý làm cho người ta nhìn thấy, mười mấy đệ tử đi dạo phố đều nhìn thấy, còn có thể không truyền ồn ào huyên náo sao?"

Bạch Vũ ngạc nhiên, chẳng lẽ đây là thể hiện ân ái trong truyền thuyết: "Nhưng là vì sao?"

Vì sao Dạ Quân Mạc đột nhiên muốn nói cho mọi người biết bọn họ đã quen biết từ trước?

Tả Vũ trừng mắt: "Người thật sự không biết? Người mới đến Vô Trần Cung không đến ba tháng, khiến cho toàn bộ đỉnh Kinh Lôi chịu tội, còn đắc tội Bách Lý trưởng lão và cả Dược Thiện Đường không chữa một ai, bây giờ người ngoài sáng trong tối muốn giết người có một đồng, người không có một chỗ dựa phía sau, tuyệt đối có thể bị người âm thầm giết chết! Trong Vô Trần Cung kẻ mạnh hiếp yếu, có thể sống tiếp là bản lĩnh của người, sống không được coi như người xui xẻo."

Cho nên Dạ Quân Mạc làm người đứng sau nàng, quang minh chính đại cho nàng chỗ dựa, người muốn động thủ bao gồm cả Bách Lý trưởng lão cũng phải suy nghĩ một chút, có dám đối mặt với lửa giận của Dạ Quân Mạc hay không.

Trái tim Bạch Vũ rung động một chút, tạo nên tầng tầng gợn sóng, lộ ra một tia ấm áp.

Nói thẳng ra nàng cũng biết nàng làm quá mức, nhưng nàng không muốn cúi đầu với người khác. Nàng nghĩ sau đó Dạ Quân Mạc sẽ khiến cho nàng ít ra khỏi đỉnh Vô Danh, ít gây chuyện, ai biết cái gì Dạ Quân Mạc cũng không nói, chỉ dùng hành động khí phách tỏ vẻ nàng cứ việc đi náo loạn, trời sập xuống có ta chống đỡ!

"Ái chà chà, mặt của người đỏ, đang suy nghĩ đến Mạc Điện?"

Bạch Vũ cảm tức ngẩng đầu: "Rất cuộc vì sao người lại đến đây? Dù sao vẫn không đến mức mới sáng tinh mơ đã tới tìm ta tán gẫu?"

"Không phải. Chỉ là muốn hỏi một chút, ca của ta có thể cũng ở lại đỉnh Vô Danh

được không."

"Tả Viêm đến đây? Tốt, hẳn có thể đáng tin cậy hơn người." Bạch Vũ một lời đáp ứng: "Người an bài cho hẳn một chỗ ở đi."

"Còn có, ba tên linh tửu đạt được vị trí đầu ở Dược Thiên Đường được đưa một ly đến chỗ Cung chủ, người được thứ nhất, trước ngày mai phải làm cho tốt, bọn họ đưa vật liệu tới." Tả vũ cười hì hì lấy ra dược liệu.

Bạch Vũ trực tiếp trợn trắng, đây mới là món nghiêm chỉnh duy nhất, chẳng lẽ không phải là báo trước sao?

Sau khi Tả Vũ rời đi, Bạch Vũ làm một ly Nhiên Huyết, giao cho Dược Thiện Đường.

Ngày hôm sau liền truyền ra, Cung chủ chọn linh tửu của Bách Lý Vân Diễm làm linh tửu Tửu Yến (tiệc rượu) cho Đại hội săn bắn năm nay, bổ nhiệm Bách Lý Vân Diễm trở thành Dược Thiện Sư chính thức của Dược Thiên Đường, chuẩn bị linh tửu cho Tửu Yến năm nay.

Sau khi Tửu trưởng lão từ bên ngoài trở về, nghe thấy tin tức như thế chỉ cảm thấy rất kỳ quái. Nhiệm Huyết của Bách Lý Vân Diễm so với Nhiên Huyết của Bạch Vũ không chỉ kém hơn một chút, tại sao Cung chủ không chọn Bạch Vũ, lại chọn Bách Lý Vân Diễm?

Chẳng lẽ là Cung chủ không muốn dùng rượu ngon như vậy chiêu đãi Quốc Quân ngũ quốc? Hay là Nhiên Huyết cần dược liệu quá đắt đỏ, quá mức tốn kém?

Nhưng nếu Cung chủ đã chọn, khẳng định có đạo lý của Cung chủ, hẳn cũng không đi tìm hiểu kỹ, các đệ tử vậy xem lúc trước lại càng không có lòng dạ rảnh rỗi đi trông nom chuyện này.

Bọn họ nào biết đâu rằng thứ Cung chủ chọn đúng là Nhiên Huyết, chẳng qua Bách Lý trưởng lão nói với Cung chủ rượu kia là do Bách Lý Vân Diễm làm. Phong vị Dược Thiện Sư của Bách Lý Vân Diễm nhờ đầu cơ trục lợi như vậy mà được định ra.

Bạch Vũ nghe nói căn bản cũng không coi là chuyện lớn, nàng đang bề bộn chọn lựa linh thuật cho Tiểu Bạch.

Chương 216: Tất sát, Phách Thiên Liệt (2)

Edit: V.O

Vốn là nàng tính chờ linh mạch đột phá lên một giai, tới trình độ trung giai sẽ dạy linh thuật cho Tiểu Bạch, đến lúc đó Tiểu Bạch cũng sẽ gần thăng cấp.

Nhưng hai ngày nay, Tiểu Bạch vụng trộm ăn toàn bộ đồ ăn trong nhũn Bách Vũ, chống đỡ từng tiếng ợ, chỉ có thể nhanh chóng để cho nó học tập linh thuật, vận động, vận động, bằng không nó có thể chống đỡ đến chết!

Bách Vũ nhìn bộ dạng Tiểu Bạch đáng thương ôm bụng gào khóc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nâng trán, xuẩn manh (ngu ngốc, đáng yêu) như vậy, ra ngoài đánh nhau với người khác thật sự không thành vấn đề? Sẽ không bị người đùa giỡn xoay vòng chứ?

Vừa vận cũng muốn để cho Tiểu Bạch giúp nàng mài Ngọc Kim Cương, trước học một linh thuật chủ động, cũng có thể tăng cường lực phá hoại.

"Người muốn học dạng linh thuật gì?" Lúc trước Bách Vũ từng hỏi qua Tiểu Thanh, cho nên đối với Tiểu Bạch cũng đối xử bình đẳng, trung cầu ý kiến.

"Gào ——" Tiểu Bạch nghe thấy tiếng trợn mắt tru lên vài tiếng.

Bách Vũ nghe được đầu đầy hắc tuyến: "Người muốn linh thuật chỉ

với một cái móng vuốt cũng có thể đập chết địch nhân?"

Thật là bạo lực! Vì sao Triệu Hoán Thú của nàng đều bạo lực như vậy? Đều nói Triệu Hoán Thú giống chủ nhân, chẳng lẽ từ trong xương cốt, nàng cũng rất hung tàn? Nhưng bình thường nàng đối với mọi người rất dịu dàng, nhiều nhất chỉ có chút tính tình không tốt.

Bạch Vũ bĩu môi, từ trong trí nhớ tìm ra linh thuật hệ Kim thích hợp.

Căn bản nàng không giống đệ tử khác của Vô Trần Cung dùng phần lớn cống hiến đi đổi lấy linh thuật, linh thuật trong Cống Hiến Đường nàng không để vào mắt, thượng phẩm linh thuật thì tính là cái gì? Triệu Hoán Thú mẫn tư chất của nàng muốn học cũng phải học linh thuật Sáng Thế!

Bạch Vũ cào cào đầu, suy nghĩ trong bụng thật lâu mới nghĩ ra một cái linh thuật lợi hại phù hợp với yêu cầu của Tiểu Bạch, Phách Thiên Liệt (bổ nát bầu trời)! Nghe tên cũng rất khí phách, đánh một chưởng có lực công kích tạo thành thương tổn gấp hai lần.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Phách Thiên Liệt có xác suất một kích tất sát!

Lúc mới học được, xác suất tất sát chỉ có 5%, xác suất này thật sự không cao, nhưng có đôi khi chính xác suất 5% này có thể xoay chuyển toàn bộ cục diện. Hơn nữa, theo mức độ tu luyện ngày càng sâu, xác suất cũng sẽ không ngừng tăng lên.

Nói tóm lại, học tập Phách Thiên Liệt, về sau Tiểu Bạch thật sự có thể một chưởng đánh chết địch nhân, nhưng việc tu luyện có vẻ phiền toái. Không chỉ tiêu hao phần lớn linh lực mà còn phải dùng thứ gì đó cứng rắn để huấn luyện lực của móng vuốt.

Cũng may trong khoảng thời gian này Bạch Vũ luôn luôn tu luyện, linh lực ngưng kết không ít, một mạch vận chuyển 15 giọt linh lực cho Tiểu Bạch, lại đến Cống Hiến Đường tiêu 800 cống hiến đổi mấy chục loại kim khí, cầm về cho Tiểu Bạch đập chơi.

Tiểu Bạch vui vẻ, phấn chấn chui vào một đồng kim khí chơi âm ĩ, gặp hai người Viêm Hạo Thiên và Nhạc Kỳ Nhân đến trước cửa, nhìn thấy Tiểu Bạch từng chút từng đập những kim khí giá trị đắt đỏ thành mảnh vỡ, trong lòng đau lòng đến nhỏ máu.

Nhưng Bạch Vũ thấy tiêu phí những thứ này rất đáng giá, chờ Tiểu Bạch đập vỡ toàn bộ hơn trăm cân kim khí, tu luyện Phách Thiên Liệt cũng gần xong, chẳng những chưởng lực tăng lên mạnh mẽ, còn có thể khống chế được chính xác.

Lúc này Bạch Vũ mới yên tâm lấy Ngọc Kim Cương ra để cho Tiểu Bạch khắc thành ngọc bội. Nàng suy nghĩ rất lâu nên tặng dạng ngọc bội gì cho Dạ Quân Mạc, phong cảnh tế nguyệt như vậy, nam tử tuyệt thế vô song, dạng ngọc bội gì mới có thể xứng với hắn?

Nàng cố ý chạy đến cửa hàng trang sức lớn nhất Vô Trần Châu, tham khảo vô số loại hoa văn, cuối cùng bỏ qua, dù sao vẫn cảm thấy những hoa văn hoa lệ này đều không xứng với khí chất tôn quý của Dạ Quân Mạc, còn không bằng khắc một ít đơn giản nhất.

Nàng khắc lên ngọc bội một chữ 'Mạc' rồng bay phượng múa, sau đó khắc hoa văn một cái lông chim ở quanh thân, đơn giản lại không mất mỹ cảm, màu tím sáng bóng nhàn nhạt, quý khí tao nhã, rất thích hợp mang ở trên người.

Chương 217: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (1)

Edit: V.O

Tiểu Bạch và Bạch Vũ tâm ý tương thông đặc biệt hiểu ý tứ của Bạch Vũ, chiếu theo bản vẽ mà Bạch Vũ đưa cho nó, răng rắc, răng rắc cắt Ngọc Kim Cương, bởi vì Ngọc Kim Cương thật sự rất cứng rắn, Tiểu Bạch khắc mấy ngày cũng chưa làm xong.

Mỗi ngày Bạch Vũ nhìn nó nghiêng răng nghiêng lợi cắn Ngọc Kim Cương, nhìn thấy một thân lông mao dựng thẳng lên giống như con nhím, cảm thấy thật đáng thương. Dứt khoát cho nó thêm 5 giọt linh lực nữa, để cho nó đột phá thăng cấp, thuận tiện khắc Ngọc Kim Cương, luyện tập Phách Thiên Liệt. Dù sao lúc Tiểu Bạch thăng cấp chỉ là không thể ra chiến đấu mà thôi, ngẫu nhiên vẫn có thể làm chút chuyện khác.

Không đợi Tiểu Bạch đột phá hoàn thành, liền xảy ra một chuyện làm cho Bạch Vũ rất không vui.

Tả Viêm và Tả Vũ bị người đánh.

Tả Vũ tạm tạm, bị thương không nặng, nhưng Tả Viêm vì liều mạng che chở cho Tả Vũ, chỉ còn một hơi thở thoi thóp.

"Bạch Vũ, người cứu ca ca ta đi. Ta ra ngoài tìm vài Y Sư, bọn họ đều nói ca ca ta đã không còn có thể chữa được." Mặt mũi Tả Vũ bầm dập đến quỳ trước mặt Bạch Vũ.

Vẻ mặt Bạch Vũ âm trầm: "Đứng lên! Quỳ còn ra bộ dạng gì?"

"Người đồng ý mời Y Sư ở Dược Thiện Đường giúp ca ca ta trị thương ta liền đứng lên."

Dược Thiện Đường là một trong tứ đường của Vô Trần Cung, tên là Dược Thiện Đường, không ai cho rằng Dược Thiện Đường chỉ làm dược thiện. Nhưng Dược Thiện Sư cũng chỉ là một nhánh của Y Sư, trên thực tế tất cả Y Sư của Vô Trần Cung đều ở Dược Thiện Đường.

Bạch Vũ nhíu mi: "Vì sao người không tự mình đi?"

"Bọn họ không chịu chữa bệnh cho ca ca ta. Người có thể, người cầu Mạc Điện, bọn họ nhất định sẽ nghe. Ta biết yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng ta thật sự không còn cách nào khác....." Tả Vũ nôn nóng muốn khóc.

Trong mắt Bạch Vũ hiện lên hàn quang, trong lòng hiểu rõ, người đánh bọn họ cùng với Dược Thiện Đường bên kia không thoát được quan hệ.

"Đi, trước để ta xem Tả Viêm một chút rồi nói sau."

Thương thế của Tả Viêm quả thực vô cùng nặng, hôn mê bất tỉnh, mình đầy thương tích, nhưng thứ chân chính làm cho hắn sắp mất mạng chính là trúng độc.

Bạch Vũ vượt mạch đập suy yếu của Tả Viêm, dung nhan tuyệt sắc nhiễm một tầng tức giận. Tả Viêm không phải trúng loại độc dược gì hiếm thấy, chính là Hạt Độc (độc bò cạp).

Nhưng Hạt Độc này thấm vào bên trong miệng vết thương ở cả

người, lại kéo dài thêm vài giờ, sớm đã xâm nhập vào cốt tủy, khó trách Tả Vũ ra ngoài tìm Y Sư đều nói không trị được, Hạt Độc đến tình trạng này, gần như dùng thuốc và châm cứu không có hiệu quả, Y Sư bình thường quả thật không trị được.

"Sao lại kéo dài lâu như vậy?" Bạch Vũ nổi nóng nhìn Tả Vũ.

Tả Vũ phẫn hận nắm chặt tay: "Bọn họ cố ý vây chúng ta trong đầm lầy ở dưới chân núi, thật vất vả chúng ta mới lên được, đến Dược Thiện Đường tìm Y Sư nhưng bọn họ lại không chịu trị....."

Bạch Vũ phẫn nộ rồi đột nhiên lạnh như băng, sát khí như có như không tràn ngập trong không khí.

Hạt Độc là một loại độc dược bá đạo, sẽ làm người đau đớn kịch liệt, nói Tả Viêm bị trọng thương hôn mê, không bằng nói là đau đến ngất đi. Vậy khốn Tả Viêm và Tả Vũ, tuyệt đối là cố ý.

"Ai làm?"

"Không Đồng Dục."

Trong nháy mắt, Bạch Vũ nổi lên lửa giận, cười lạnh một tiếng: "Nói như vậy, là vì ta?"

"Cũng không tất cả đều là như vậy." Tả Vũ cắn răng nói: "Thi đấu khiêu chiến của đệ tử ngoại môn sắp bắt đầu, Không Đồng Dục là một trong những người bị khiêu chiến, hắn lên tiếng nói tất cả đệ tử chính thức muốn đối phó những người dám khiêu chiến với hắn."

Tả Viêm gần đây vừa mới đột phá Triệu Hoán Sư, cho nên Không Đồng Dục trọng điểm nhắm vào Tả Viêm và Tả Vũ. Trở ngại là quy củ của Vô Trần Cung, bọn họ không giết chết Tả Viêm ngay tại chỗ,

nhưng Tả Viêm bị như vậy cùng với đã chết cũng không khác lắm.

Bạch Vũ viết xuống giấy một phương thuốc giải độc, giao cho Tả Vũ, lại cho hắn 100 cồng hiến: "Đến Cống Hiến Đường bốc thuốc, hàm xong đem đến đây, trước chữa khỏi cho ca ca ngươi rồi nói sau."

Chương 218: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (2)

Edit: V.O

Tả Vũ cầm phương thuốc lặng đi một chút, hẳn không biết Bạch Vũ còn có thể chữa bệnh. Nhưng nhớ tới Bạch Vũ làm ra linh tửu trọn điểm ở Đại hội linh tửu, cũng không chút do dự tin tưởng, một Dược Thiện Sư giỏi khảng định cũng là một Y Sư giỏi.

Hắn vội vã cầm phương thuốc chạy đi.

Chờ hẳn rời đi, Bạch Vũ lấy chủy thủ ra, cắt ngón tay mình, cho Tả Viêm uống máu. Uống gần một ly máu tươi, sắc mặt bởi vì trúng độc mà biến thành màu đen của Tả Viêm cuối cùng cũng đỡ hơn nhiều, tử khí bao phủ trên mặt cũng dần dần tiêu tán.

Đợi cho Tả Vũ bưng chén thuốc về cho Tả Viêm uống, hơi thở Tả Viêm đã ổn định, Hạt Độc cũng đã được giải.

"Ca của ta không sao! Một chén dược liền có thể giải độc, quả thực là thần!" Tả Vũ kích động nhìn Bạch Vũ, còn thiếu chút quỳ xuống trước mặt nàng.

Bạch Vũ trừng mắt: "Bây giờ ngươi có thể nói với ta đến cùng là có chuyện gì xảy ra không?"

Đối với việc Không Đồng Dục trắng trợn nhắm vào bọn họ, Bạch Vũ tuyệt không giật mình.

Lúc mới tiến vào Vô Trần Cung, nàng có hỏi qua trong cung có cho phép giết người không, Tả Vũ nói không được. Nhưng dựa vào cách sinh tồn trong Vô Trần Cung mà nói, không được chỉ là mặt ngoài, nói lý ra là làm cái gì đều là mở một con mắt nhắm một con mắt, đối với việc đệ tử ngoại môn bị chèn ép càng không quan tâm.

Nhưng nàng không rõ làm sao Không Đồng Dục có thể rơi xuống gần hạng chót, thực lực của hắn hẳn là không tệ.

Tả Vũ tức giận nói lại mọi chuyện một lần. Từ lần trước Không Đồng Dục nửa chết nửa sống ở trên Băng Nguyên, sau khi được đưa về, vẫn luôn dưỡng thương, thật vất vả mới có thể xuống giường, một đám người liền xếp hàng tìm hắn khiêu chiến.

Qua năm mới, kết toán xếp hạng mỗi năm một lần sẽ đến, tất cả mọi người suy nghĩ tất cả biện pháp để tăng lên thứ hạng.

Bạch Vũ đánh bại Liễu Trường Phong ở trong trận quyết đấu, thay thế xếp vào thứ hạng thứ hai mươi trên Vô Trần bảng, đương nhiên không cần phải gấp, nhưng có người lại sốt ruột.

Thừa dịp người bệnh muốn lấy mạng của người, các đệ tử Vô Trần Cung làm loại chuyện này cũng không có một chút nương tay. Không Đồng Dục bị trọng thương xui xẻo trở thành mục tiêu của mọi người, thứ tự đứng đầu của hắn lại tiếp tục rơi xuống, đợi cho thân thể hắn sắp bình phục, đã rơi xuống mười người cuối cùng, thành người mà đệ tử ngoại môn có thể khiêu chiến.

Hắn tức giận đi uống rượu, phát ngôn bừa bãi, nói tất cả đệ tử ngoại môn đều là cặn bã, ngay cả thi đấu khiêu chiến cũng không xứng tham gia.

Sau đó, hắn liền liên hợp các đệ tử xếp hạng cuối khác, công khai

tìm đệ tử ngoại môn gây phiền toái. Trên thực tế, lúc trước, thi đấu khiêu chiến hàng năm đều từng xảy ra loại chuyện này, đệ tử chính thức chèn ép đệ tử ngoại môn thật sự là chuyện bình thường.

Không ít đệ tử ngoại môn đều bị thương, nhưng chỉ có mình Tả Viêm, Tả Vũ là bị hạ sát thủ.

Bạch Vũ cười nhạo một tiếng: "Cái gì mà chèn ép đệ tử ngoại môn, căn bản chỉ là tìm cớ nhắm vào hai người các ngươi. Liễu Trường Phong hôn mê bất tỉnh, chỉ còn Không Đồng Dục, Tòng Nguyệt Cầm quả đúng là vẫn hết sức tận dụng."

"Quả nhiên là bọn chúng làm? Đáng giận!" Tả Vũ trong cơn giận dữ, hai con mắt đều tức giận đến đỏ bừng. Ca ca hẳn thiếu chút nữa sẽ chết, hẳn có thể nào không giận.

"Còn cách thi đấu khiêu chiến bao nhiêu ngày?"

"Chỉ còn sáu ngày."

Bạch Vũ nhìn thoáng qua Tả Viêm đang hôn mê, nhìn về phía Tả Vũ: "Cho dù đến lúc đó ca ca ngươi tỉnh lại, chỉ sợ cũng không thể ra chiến. Ngươi có muốn báo thù cho ca ca ngươi?"

Con ngươi đỏ lên của Tả Vũ đột nhiên sáng ngời: "Ta có thể sao? Ta còn chưa phải là Triệu Hoán Sư."

"Nghe ta, ta sẽ cho ngươi tự tay báo thù." Ngữ khí Bạch Vũ đậm mặc lộ ra lãnh liệt, phượng mâu lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi, rét lạnh: "Dám đụng đến người của đỉnh Vô Danh ta, ta sẽ khiến cho bọn chúng phải trả giá!"

Lòng Tả Vũ chấn động, dâng lên kích động, nhiệt huyết sôi trào, trong

lòng không hiểu sao liền tràn ngập tin tưởng.

Chương 219: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (3)

Edit: V.O

Bạch Vũ liệt một tờ đơn cho Tả Vũ, mặt trên tràn ngập các loại dược liệu tẩm bổ linh mạch, tu luyện linh khí, yêu cầu ít nhất là 300 năm, để cho Tả Vũ cầm huy chương của nàng đến Công hội Triệu Hoán Sư ở Vô Trần Châu mua toàn bộ.

Mặt khác, đưa cho Tả Vũ 500 cống hiến, nếu đến Công hội không mua được, thì đến Cống Hiến Đường đổi.

Tả Vũ cầm 500 cống hiến có cảm giác vô cùng phỏng tay, từ lúc hấn vào Vô Trần Cung chưa từng thấy qua nhiều cống hiến như vậy. 500 cống hiến, tiện tay liền đưa cho hấn như vậy, lúc Tả Vũ cầm đi ra Vô Trần Cung còn choáng váng suýt ngất.

Đợi cho hấn đến Công hội Triệu Hoán Sư, vừa thấy tiền gọi bên trong huy chương của Bạch Vũ, sau một lúc lâu đều nói không ra lời. Hơn 3000 vạn tinh thể thứ phẩm, so với các công chúa, vương tử của các quốc gia thì mười phần là cường hào.

Thực lực cao cường, tướng mạo xinh đẹp vô song, còn có tiền, Tả Vũ sâu sắc cảm thấy đại khái cũng chỉ có người như Mạc Điện mới có thể lấy được Bạch Vũ.

Ngay lúc hấn còn đang ngẩn người, người trong Công hội đã cười hớ hớ dựa theo danh sách sắp xếp xong dược liệu cho hấn, ước chừng là hai bao tải lớn. Sau đó Tả Vũ lại đi một chuyến đến Cống

Hiển Đường, rốt cục cũng mua xong những thứ mà Bạch Vũ muốn.

Bạch Vũ dùng những thứ này làm cho Tả Vũ một ly linh tửu ẩn chứa lượng lớn linh khí, bởi vì lúc trước Tả Vũ ăn qua linh thịt, đã đột phá đến bình cảnh, uống xong một ly linh tửu, đột phá ngay tại chỗ.

Nói như vậy, Triệu Hoán Sư triệu hoán ra Triệu Hoán Thú cùng hệ trên cơ bản đều là cùng chủng loại, cho nên sau khi Tả Vũ đột phá, lại triệu hoán ra một loài vượn. Một con Trường Tí Bạch Viên tư chất hiếm có, bởi vì mới nhất giai, hình thể so với Bát Tí Cường Viên nhỏ hơn một vòng.

Trường Tí Bạch Viên còn chưa được bồi dưỡng, đương nhiên không thể ra trận, nhưng Bạch Vũ cho Tả Vũ một quyển tên là linh thuật Kim Giáp Hộ Thuần (kim giáp bảo hộ), để cho hắn dạy cho Trường Tí Bạch Viên.

Linh phẩm Kim Giáp Hộ Thuần, có thể tạo ra một hộ thuần tương đương với lực phòng ngự tự thân.

Lực phòng ngự của Bát Tí Cường Viên là 12, nếu Tả Vũ phủ thêm Kim Giáp Hộ Thuần cho Bát Tí Cường Viên, lực công kích gây thương tổn 30 điểm sau khi đánh xuyên qua hộ thuần sẽ bị suy yếu còn 18 điểm, cộng thêm Huyền Vũ Kim Giáp của Bát Tí Cường Viên, không thể bị đá thương dưới 20 điểm, lực công kích 30 điểm đánh vào trên người Bát Tí Cường Viên, một nửa sợi lông tơ cũng không đá thương được.

Tả Vũ cầm Kim Giáp Hộ Thuần, giật mình há to mồm: "Còn có loại như vậy?"

Cho dù không cần Trường Tí Bạch Viên xuất chiến, hắn cũng có thể sử dụng Kim Giáp Hộ Thuần cho Bát Tí Cường Viên tránh được

thương tổn, đây quả thực chính là khởi đầu, Không Đồng Dục thi đấu khiêu chiến đừng mong thương tổn được hẳn, chớ bị đánh cho tàn phế đi.

Bạch Vũ nhún nhún vai: "Vậy ngươi cho là gì? Đây là một loại thuộc tính có chỗ tốt cho Triệu Hoán Sư, có thể tu luyện một loại năng lực tới cực hạn. Ngươi là Triệu Hoán Sư hệ Thổ, nên dốc lòng tu luyện lực phòng ngự và miễn đả thương."

"Ngươi nói rất đúng. Cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua linh thuật lợi hại như vậy, trong Cống Hiến Đường cũng không có." Tả Vũ vui vẻ, cố gắng không muốn bị thua trận, ôm Kim Giáp Hộ Thuần mất ăn mất ngủ bắt đầu tu luyện với Trường Tí Bạch Viên.

Coi như Bạch Vũ dạy Tả Vũ đã xong. Chỉ cho Tả Vũ giáo huấn Không Đồng Dục như thế nào là đủ? Không biết bốn cô nương hận nhất chính là thương tổn người bên cạnh ta sao? Mười tên đứng chót đều động thủ đúng không? Vậy toàn bộ đều cút xuống hết đi!

Nàng bảo Tả Vũ đi khắp nơi tìm vài người có thực lực trong đám đệ tử ngoại môn dẫn đến, thời gian sáu ngày, cũng đủ làm cho một người thoát thai hoá cốt, thực lực tăng vọt.

Tả Vũ vừa nghe liền hiểu ý tứ của Bạch Vũ, vênh váo tự đắc chạy ra ngoài tìm cả một ngày. Cũng không biết Tả Vũ nói với bọn họ như thế nào, vẻ mặt tám người là biểu tình chờ mong, thập phần tín nhiệm nhìn Bạch Vũ.

Chương 220: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (4)

Edit: V.O

"Các vị đều muốn liều mạng trên thi đấu khiêu chiến?" Bạch Vũ bị ánh mắt của bọn họ nhìn đến có chút ngượng ngùng.

"Điều này là tất nhiên. Nghe nói đến đỉnh Vô Danh là có thể làm cho thực lực của chúng ta được nâng cao?"

"Nghe nói tự Mạc Điện dạy chúng ta?"

Bạch Vũ: "....."

Cuối cùng nàng cũng biết Tả Vũ nói như thế nào, thì ra là lấy Dạ Quân Mạc làm mối như, quả nhiên là uy vọng của Mạc Điện có vẻ có thể làm cho người tin phục hơn.

"Khụ khụ — — gần đây Mạc Điện không rảnh, chính ta đến chỉ đạo cho các người." Cho dù Dạ Quân Mạc có rảnh cũng sẽ không đến dạy cho các người, các người chết tâm đi.

Mấy người vừa nghe, ánh mắt tín nhiệm lập tức trở thành vô cùng hoài nghi.

"Người có thể sao? Người cũng chỉ là Triệu Hoán Sư sơ giai giống chúng ta mà thôi, bảo chúng ta đến, không phải là đùa giỡn chúng ta đó chứ?" Một thiếu niên mặc y phục màu lam khinh thường đánh giá Bạch Vũ, nghi ngờ mở miệng.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: "Ngươi là Triệu Hoán Sư hệ Thủy, đã đột phá được hai năm, nhưng vẫn không có tiến bộ. Thiên phú linh mạch của ngươi rất tốt, nhưng mức cao nhất của linh mạch lại rất thấp, làm cho linh khí của ngươi không đủ, chiến đấu một trận nhiều nhất chỉ có thể dùng linh thuật hai lần."

"Làm sao ngươi biết?" Thiếu niên mặc y phục màu lam giặt mình thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi của mình.

Bạch Vũ lại nhìn về phía thiếu niên gầy yếu bên cạnh: "Linh mạch của ngươi không tệ, nhưng thể chất lại cực kém, tốc độ, lực chống trả cũng không đủ, chỉ có thể dựa vào sự bảo vệ của Triệu Hoán Thú, nhưng Triệu Hoán Thú của ngươi cũng là hệ Mộc, lực phòng ngự không cao."

Thiếu niên gầy yếu trừng lớn mắt, một câu phản bác cũng không nói nên lời.

Bạch Vũ lại vạch ra nhược điểm của những người khác, tiện tay cho mỗi người bọn họ một ly linh tửu: "Kỳ thật các ngươi cũng không kém hơn so với bất luận kẻ nào, các ngươi hoàn toàn có thể trở thành đệ tử chính thức. Uống những linh tửu này, trước tiên ngưng tụ một ít linh lực."

Mấy người nhận lấy linh tửu, rõ ràng phát hiện đây chính là Phi Hồng Chi Nguyệt có giá trị hơn 20 vạn, có tiền cũng không nhất định mua được, vậy mà Bạch Vũ liền tiện tay cho bọn họ như vậy.

"Ngươi muốn chúng ta làm cái gì?" mấy người càng thêm hoài nghi nhìn chăm chăm Bạch Vũ, chuyện trời tự dưng rơi xuống một cái bánh nóng là chuyện bọn họ sẽ không nhận.

Bạch Vũ mỉm cười: "Đương nhiên sẽ không phải để cho các người uống không. Hẳn là các người đều bị mấy người Không Đồng Dục kia đánh qua? Ta muốn các người thay thế vị trí của bọn chúng, bái nhập đỉnh Vô Danh."

Nhãn tình tám người sáng lên, yên lặng nắm chặt tay.

Hận ý của bọn họ đối với Không Đồng Dục tuyệt không ít hơn so với Tả Vũ, nếu Bạch Vũ thật sự có thể giúp bọn họ đánh bại đám người Không Đồng Dục, trở thành đệ tử chính thức, cái gì bọn họ cũng nguyện ý làm.

Sau khi bọn họ gọi Triệu Hoán Thú ra cho Bạch Vũ xem qua, Bạch Vũ căn cứ vào tình trạng của Triệu Hoán Thú, lập ra kế hoạch tu luyện cho bọn họ. Lấy hai bao tải dược liệu lớn làm thành các loại linh tửu và đồ ăn cho Triệu Hoán Thú, không cần tiền đưa cho bọn họ.

Đám người Tả Vũ vốn chưa từng thấy qua nhiều tài nguyên như vậy, cảm giác như mình đang ở trong mộng, sử dụng cũng đều cảm thấy sợ hãi, trong lòng đối với Bạch Vũ đã sớm không còn nửa phần hoài nghi, ngoại trừ cảm kích chỉ có tôn kính.

Đệ tử sáu đỉnh khác đều không có được tài nguyên tốt như vậy! Bạch Vũ có thể cầm tất cả những tài nguyên này bồi dưỡng tư chất cho người tốt hơn nhiều, nhưng nàng lại lựa chọn những đệ tử ngoại môn bọn họ.

Bọn họ còn có thể nói gì? Cách ngày thi đấu khiêu chiến chỉ còn chưa đến sáu ngày, bọn họ chỉ có thể liều mạng cố gắng, chứng minh bọn họ không hề kém hơn so với bất luận kẻ nào, chứng minh là Bạch Vũ đã lựa chọn đúng.

Bạch Vũ bỗng nhiên tìm vài tên đệ tử ngoại môn tiến đến đình Vô Danh tu luyện, chuyện này tự nhiên không tránh được để cho Tông Nguyệt Cầm biết.

Nàng ta đang cùng với Tả Khuru Lan kiểm tra ba thi thể đệ tử đã chết, bởi vì thi thể đã bắt đầu phát ra mùi tanh tưởi, nàng ta thật sự khó có thể chịu được, dứt khoát bịt mũi trốn khỏi cửa phòng đặt thi thể, Không Đồng Dục lặng lẽ chạy đến tìm nàng ta.

Chương 221: Đệ tử ngoại môn, nghịch tập (5)

Edit: V.O

"Không phải người nói Tả Viêm trúng độc đã sâu, đã không còn thuốc chữa sao? Tại sao vẫn còn sống?" Tòng Nguyệt Cầm nhíu mày.

Không Đồng Dục buông một tay: "Ai biết vận may của hấn tốt như vậy, sau khi được Tả Vũ mang đến đỉnh Vô Danh, cũng không biết Bạch Vũ đã dùng biện pháp gì, dám chữa trị cho hấn."

"Bạch Vũ có thể có biện pháp gì? Nhất định là Mạc Điện ra tay." Tòng Nguyệt Cầm khinh thường cắn răng.

"Nhưng không sao, cho dù Tả Viêm không chết thì cũng không kém nhiều lắm. Với tính tình của Tả Vũ, đợi đến lúc thi đấu khiêu chiến, nhất định hấn sẽ đến khiêu chiến với ta, đến lúc đó ta giết chết hấn ngay tại chỗ là được." Không Đồng Dục cười, vẻ mặt gian trá.

"Hừ, nếu Tả Viêm, Tả Vũ đi theo Bạch Vũ, chính là địch nhân của ta, còn có những người được Bạch Vũ gọi đến đỉnh Vô Danh, sẽ giết chết ở trên trận thi đấu khiêu chiến!" Tòng Nguyệt Cầm lãnh khốc nói.

"Yên tâm, chỉ là vài đệ tử ngoại môn, Bạch Vũ muốn dùng bọn họ đối phó với ta, quả thực là quá ngu xuẩn. Sau lần thi đấu khiêu chiến này, mọi người sẽ biết, phàm là người đi theo Bạch Vũ sẽ chết vô cùng thảm!" Ánh mắt Không Đồng Dục khinh miệt, hoàn toàn không để mấy người đệ tử ngoại môn kia ở trong lòng.

Thực lực của những người kia hẳn biết rõ, tuyệt đối không phải là đối thủ của đệ tử chính thức, thời gian cách thi đấu khiêu chiến chỉ còn vài ngày, hẳn không tin Bạch Vũ còn có thể tạo ra con yêu thiêu thân gì. Lần thi đấu khiêu chiến này, hẳn muốn máu chảy thành sông, hung hăng đánh vào mặt Bạch Vũ.

"Tốt lắm, người yên tâm đi làm đi, không cần lưu tình." Tòng Nguyệt Cầm rất vừa lòng gật đầu, Không Đồng Dục không ở lâu, lặng yên ly khai.

Tòng Nguyệt Cầm đang chuẩn bị đi về phòng đặt thi thể, một bóng đen hiện ra từ bên cạnh nàng ta, lui vào trong góc.

Trong lòng Tòng Nguyệt Cầm cả kinh, không tự chủ được nhìn qua góc xem xét, bỗng nhiên một thanh đao nhọn, sắc bén đâm ra, trực tiếp bổ về phía cổ của nàng ta. Đồng tử Tòng Nguyệt Cầm đột nhiên co rụt lại, cuống quýt lui về phía sau, vung một đạo kiếm khí ép về hướng bóng đen.

Mũi đao của bóng đen vừa chuyển, nghênh đón hướng kiếm khí. Chỉ nghe 'phịch' một tiếng, kiếm khí tiêu tán, đao nhọn đập thật mạnh vào ngực Tòng Nguyệt Cầm.

Chỉ với một chiêu, Tòng Nguyệt Cầm đã bị chấn động đến mức lục phủ ngũ tạng đều chuyển dời vị trí, ngay cả cơ hội gọi ra Triệu Hoán Thú cũng không có liền bị thua. Đao nhọn sát khí bốn phía kề sát lên cổ của nàng ta, làm người ta sợ hãi run rẩy từ làn da trắng đến đến đáy lòng.

"Người là ai?" Tòng Nguyệt Cầm gian nan phát ra tiếng, lúc này mới thấy rõ bóng đen. Lộ ra mặt nạ bằng thiếc, một thân áo choàng tối đen, đây là người ẩn nấu ở trong bóng đêm.

"Người là thủ tịch đệ tử của Vô Trần Cung?"

"Phải....." Tông Nguyệt Cầm cố gắng khắc chế run rẩy, một loại cảm giác tử vong đang tới gần làm cho răng của nàng ta run lên. Ngữ khí của người này bình tĩnh, thật giống như đang nói chuyện phiếm, nhưng sát khí dày đặc trên người hắn làm cho Tông Nguyệt Cầm tin tưởng tùy thời hắn đều có thể giết chết nàng ta, nàng ta chưa từng cảm thụ được áp bách cường đại như thế, ngay cả trên người Cung chủ cũng không có.

"Vô Trần Cung có người có vết bớt lông vũ trên người không?"

Trong đầu Tông Nguyệt Cầm là một mảnh hỗn loạn, sợ hãi lắc đầu:
"Ta không biết."

"Vậy người vô dụng."

"Không! Đừng giết ta! Ta nhớ rõ..... hình như có, ta nhớ rõ, người để cho ta nghĩ lại....." Tông Nguyệt Cầm liều mạng nhớ lại, nàng ta nhớ rõ hình như Không Đồng Dục có đề cập tới lông chim với nàng ta. Đúng rồi, Không Đồng Dục nói lúc ở trên Băng Nguyên, nhìn thấy dưới xương quai xanh của Bạch Vũ có một hình xăm một mảnh lông vũ.

Có lẽ, đây không phải là hình xăm, là bớt?

"Là ai? Nếu người dám nói hươu nói vượn....." Ngữ khí của người nọ trầm thấp xuống, cảm giác áp lực trong không khí lại gia tăng vài phần.

"Là Bạch Vũ! Trên người nàng ta có vết bớt lông vũ, có người từng thấy qua, ta không có nói bừa."

Người nợ dừng lại một chút, giống như là đang độc thoại: "Vẫn còn gọi là Bạch Vũ sao, hẳn là đúng người nợ rồi."

Chương 22: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (1)

Edit: V.O

"Tòng sư tử, người ở đâu?" Giọng Tả Khuru Lan không vui truyền đến, ngay sau đó chính là tiếng bước chân của một đám người, hẳn dẫn theo một đám người đi ra từ phòng đặt thi thể, đi về phía bên này.

Hắc y nhân thu hồi đao nhọn, bóng dáng lui một cái liền biến mất.

Lúc Tả Khuru Lan tìm được Tòng Nguyệt Cầm, nhìn thấy bộ dạng nàng ta trọng thương chập vật, cuống quýt đưa nàng ta về Dược Thiện Đường, nhưng người đã thương nàng ta có tìm thế nào cũng không thấy.

Chuyện Bạch Vũ tìm ngoại môn đệ tử Sa Hoảng cũng nghe nói, ngày hôm sau tìm đến đỉnh Vô Danh một chút.

"Bạch Vũ, người muốn bồi dưỡng nhân tài cho đỉnh Vô Danh, tại sao có thể không gọi ta?" Sa Hoảng làm bộ thăm oán Bạch Vũ.

Bạch Vũ cười bồi tội: "Không phải ta nghĩ người muốn bán nhập đỉnh Liệt Dương sao? Sao không biết xấu hổ mà đi tìm người. Gần đây người không bị thương chứ, bọn Không Đồng Dục có tìm người gây phiền toái hay không?"

"Không có, gần đây ta tu luyện ở trên đỉnh Liệt Dương, căn bản không xuất môn."

"Không xuất môn là đúng, ngươi lo lắng rất chu toàn."

Sa Hoằng nháy mắt mấy cái: "Là Nhạc Kỳ Nhân vậy ta ở trên núi không cho ta xuất môn, nói là nghĩa phụ bảo ta trước lúc khiêu chiến hãy cố gắng ít đi ra ngoài."

Bạch Vũ: "....."

Nàng thu hồi lời nói vừa rồi, nàng còn tưởng rằng là Sa Hoằng đột nhiên thông suốt, biết tính toán, mưu trí, khôn ngoan. Nửa ngày mới biết là do Đông Nhạc Quận Vương phân phó, quả nhiên gừng càng già càng cay, vốn nàng cũng không nghĩ tới để cho Tả Vũ và Tả Viêm tránh đi một chút trước.

Sa Hoằng cũng công khai ở lại, tự nhiên Bạch Vũ sẽ không bạc đãi hắn, linh tửu và đồ ăn của sủng vật đưa cho Sa Hoằng giống như nước chảy. Trên thực tế, những tài nguyên trân quý này đối với Bạch Vũ đều là những thứ bình thường nhất, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch đều là mẫn tư chất, ghét bỏ không muốn ăn.

Số lần Bạch Vũ uống Phi Hồng Chi Nguyệt rất nhiều, trong thời gian ngắn cũng không có hiệu quả gì, không bằng cho người khác, còn không lãng phí.

Sa Hoằng biết Bạch Vũ là cường hào, trông mắt thiếu chút nữa trừng ra. Lúc hắn ở Đông Nhạc được trọng điểm bồi dưỡng, tài nguyên nhận được cũng không nhiều như vậy. Uống xong linh tửu Bạch Vũ đưa cho hắn, trong lòng hắn không hiểu sao dâng lên một cảm giác tự ti, Bạch Vũ tựa như một ngôi sao sáng ngời, xa không thể với, cách hắn càng ngày càng xa.

Thời gian nhoáng một cái, đã đến ngày thi đấu khiêu chiến.

"Tính đi xem?" Dạ Quân Mạc cười nhạt hỏi Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhíu mày: "Người lại tính theo giúp ta?"

Không biết vì sao, mấy ngày này Dạ Quân Mạc bề bộn nhiều việc, hình như đang tìm người nào đó. Nhưng chỉ cần nàng rời đi đình Vô Danh, cho dù là đi tới đi lui ở trong Vô Trần Cung, hẳn đều đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh nàng, giống như chỉ cần hắn không ở đây, dường như nàng có thể bị biến mất.

"Đi thôi." Dạ Quân Mạc không nói nhiều lời, dắt tay Bạch Vũ, đi ra Vô Trần Cung.

Địa điểm lần thi đấu khiêu chiến này được định ở tại trường thi đấu của Vô Trần Châu, trường thi đấu này không quá giống với trường thi đấu bình thường, được xây dựng ở phạm vi cách rừng rậm Vô Trần Châu trăm dặm, trực tiếp sửa chữa thành trường thi đấu.

Bởi vì khí hậu rét lạnh, mảnh rừng rậm này đều là cây Tùng Bách cao lớn, cả ngày che lấp mặt trời, âm trầm rét lạnh, duy chỉ có một mảnh đất trống dùng sân chiến đấu. Người đến xem cuộc chiến càng ngạc nhiên hơn.

Thi đấu khiêu chiến là thể hiện thực lực của đệ tử ngoại môn, đối với phần lớn đệ tử chính thức mà nói cũng không đáng phải chú ý. Nhưng năm nay bởi vì Không Đồng Dục xui xẻo tiến vào mười người dưới cùng, khi thì chèn ép đệ tử ngoại môn, khi lại sinh ra xung đột với Bạch Vũ, động tĩnh huyền não cũng không nhỏ.

Trực giác của mọi người cho rằng lần thi đấu khiêu chiến này rất thú

vị, đều ôm thái độ nhàn nhã đến xem cuộc vui, thậm chí chưa bao giờ chú ý thi đấu khiêu chiến, Tả Khuru Lan và Tòng Nguyệt Cầm cũng tới.

Người hai bên tham gia tỷ thí đã sớm đến, ngồi ở hai phía đối diện, còn chưa tỷ thí cũng đã giương cung bạt kiếm, sát khí lan tràn, ánh mắt chém giết kịch liệt, trong không khí đều có thể ngửi được mùi thuốc súng.

Chương 223: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (2)

Edit: V.O

Phụ trách chủ trì trận đấu này là Thương trưởng lão đã lâu không gặp, Thương trưởng lão có chút ảo não trừng mắt nhìn Bạch Vũ, từ sau khi Bạch Vũ vào Vô Trần Cung, chỉ cần là chuyện có liên quan với nàng đều huyên não, rối loạn.

Thi đấu khiêu chiến hôm nay khiến cho hắn có loại cảm giác đau đầu, nhìn thấy bộ dạng mọi người trong hai đội hận không thể lập tức tiến lên chém chết đối phương, nói không đúng thì sẽ máu chảy thành sông.

"Tổng cộng có mười ba người trong đám đệ tử ngoại môn có được tư cách khiêu chiến, mỗi người có được cơ hội hai lần khiêu chiến, bây giờ bắt đầu đi." Thương trưởng lão cũng lười nhiều lời, nói một câu mở đầu xong, liền ngồi đợi xem.

Trong mười ba người này bao gồm Tả Viêm, Tả Viêm tỉnh lại, tuy rằng cả người gầy đi một vòng, nhìn qua rất tiều tụy, nhưng hắn vẫn kiên trì tới tham gia.

Người lên đài đầu tiên là vài đệ tử ngoại môn Bạch Vũ không biết, đám người Tả Vũ an ổn ngồi phía dưới, tuyệt không sốt ruột.

Không Đồng Dục ngồi ở đối diện Bạch Vũ, cười dữ tợn với Bạch Vũ:

"Nghe nói người tìm vài người muốn bọn họ bái nhập đình Vô Danh?"

Bạch Vũ lạnh nhạt nhìn hắn: "Có vấn đề?"

"Ha ha, ta chỉ muốn nhắc nhở người đừng trông mong gì nhiều, ngộ nhỡ chọn ra vài tên phế vật, đệ tử chính thức không làm được, còn đột tử ngay tại chỗ thì sẽ không tốt." Hắn vừa mới dứt lời, trong cánh rừng âm trầm liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, vài đệ tử ngoại môn khiêu chiến đầu tiên đã bị xử lý rồi.

Mọi người thấy ở trên đài lưu lại một bãi máu tươi chói mắt, không khỏi run rẩy da đầu. Lúc trước Không Đồng Dục nói muốn khiến cho tất cả những ai dám can đảm khiêu chiến người của hắn đều phải chết, xem ra không phải chỉ là nói không.

Mí mắt Bạch Vũ cũng không nâng một chút, đáp lại Không Đồng Dục là nụ cười nhàn nhạt: "Đa tạ sự nhắc nhở của người, nhưng ánh mắt của ta luôn luôn rất chuẩn, người nên quan tâm một chút bản thân người đi."

Ợi cho sân được chùi rửa sạch sẽ, thiếu niên gầy yếu phía bên Bạch Vũ chỉ đích danh khiêu chiến với đệ tử chính thức đứng chót cùng, một kẻ mập mập tai to mặt lớn – Bàn Tử.

Không Đồng Dục liếc mắt nhìn đệ tử ngoại môn giống như con khỉ gầy kia, vẻ mặt khinh thường.

Người này hắn biết, thể chất cực kỳ kém, một quyền có thể gục xuống. Tuy rằng Bàn Tử đứng chót, ở trên Vô Trần bảng căn bản là không có thứ tự, nhưng đối phó với con khỉ ốm này vẫn dư sức.

Chỉ nghe phịch một tiếng, thiếu niên gầy yếu té ngã trên mặt đất,

nhưng ngay sau đó hấn nâng tay hiện lên một đạo lục mang, thương thế trên người nháy mắt khỏi hấn, một cái dây mây của Bá Vương Hoa Đăng bảo vệ ở bên cạnh hấn bổ qua.

Một cỗ khí đánh qua nhắm chuẩn càn quét khiến cho Bàn Tử chấn động, không kịp tránh né, bị một chiêu bổ vào.

Bá Vương Hoa Đăng không cho hấn cơ hội thở dốc, cơn mưa tua dây dày đặc đánh về hướng Bàn Tử. Bàn Tử kinh hoàng gọi Triệu Hoán Thú cắt Bá Vương Hoa Đăng ra, đuổi theo thiếu niên gầy yếu điên cuồng công kích.

Một đạo ánh sáng lục sắc lại hiện lên, đệ tử ngoại môn gầy yếu cười dài nhìn hấn, đả thương trên người lại khỏi hấn.

Sắc mặt Bàn Tử biến thành màu đen, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt. Vậy mà là linh thuật hệ chữa trị! Lục chữa trị cường đại như vậy, hấn phải tiêu hao tới khi nào mới có thể xử lý tên rõ ràng là yếu đuối này?

Đáp án là không thể. Sau khi hai bên người tới ta đi mấy chục hiệp, thiếu chút nữa Bàn Tử bị Bá Vương Hoa Đăng ghìm chết, thương tổn đầy người bị đưa xuống, máu tươi rơi đầy.

Mọi người nhin không được trực tiếp hít một hơi khí lạnh, thật là hung tàn! Thi đấu khiêu chiến đã được tiến hành nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua đệ tử ngoại môn cường thế như thế.

Không Đồng Dục cắn răng, xanh mặt. Vậy mà lại thua? Muốn giáo huấn người, kết quả lại bị người giáo huấn, hấn chỉ có thể tự an ủi chính mình tên Bàn Tử kia là phế vật, người kế tiếp của Bạch Vũ sẽ không có vận may tốt như vậy.

Chương 224: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (3)

Edit: V.O

Nhưng mà, sự thật cũng không tốt đẹp giống như Không Đồng Dục tưởng tượng, đệ tử chính thức ứng chiến thứ hai lại bị đánh bại, còn bại vô cùng thảm, trực tiếp tắt thở!

Từ lúc đám người Không Đồng Dục bao vây tấn công đệ tử ngoại môn, thù hận hai bên cũng đã không chết không ngừng. Đệ tử ngoại môn nghẹn một bụng lửa giận, ra tay không chút lưu tình, đệ tử chính thức lại bị định trước là đuổi tận giết tuyệt, thất bại chính là chết!

Trên mặt Không Đồng Dục bắt đầu có chút lo lắng.

Ngay sau đó, người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm..... toàn bộ bảy người liên tục thảm bại (thất bại thảm hại)!

Sắc mặt Không Đồng Dục trắng bệch một mảnh, càng xem càng kinh hãi. Thực lực của những đệ tử ngoại môn này hẳn rất rõ ràng, nhưng bây giờ bọn họ giống như thay đổi thành một người khác, thực lực tăng vọt.

Thời gian gần sáu ngày, hẳn khó có thể tưởng tượng rốt cuộc Bạch Vũ đã dùng biện pháp gì khiến cho những đệ tử ngoại môn này thoát thai hoán cốt, trực tiếp vượt qua bọn hắn, hung hăng dẫm nát đám người bọn hắn tự xưng là đệ tử chính thức, thân phận cao quý dưới

chân.

Lần thi đấu khiêu chiến này, hấn muốn cho tất cả đệ tử ngoại môn tới khiêu chiến, toàn quân bị diệt, dùng máu để cảnh cáo Bạch Vũ, người đi theo nàng đều sẽ chết vô cùng thảm! Kết quả bây giờ là máu chảy thành sông, nhưng người đổ máu chính là bên này của bọn hấn!

Tâm hấn ghen muốn chết, phẫn hận ném bể một cái ly, hận không thể lập tức tự mình lên đài. Quay đầu nhìn lên, người kế tiếp bị khiêu chiến là người Giang gia ở Mạn Thủy Quận Quốc xếp hạng thứ 42 trên Vô Trần bảng, một đồ tử trong đám đệ tử ở đỉnh Huyết Vũ, thực lực gần với hấn.

Trong lòng hấn thoáng yên ổn một chút, trận này hấn là có thể thắng.

Nhưng khi nhìn lên người đi lên khiêu chiến ở phía đối diện, Sa Hoảng!

Không Đồng Dục có loại xúc động muốn học máu.

Không cần phải nói, vị đệ tử đỉnh Huyết Vũ này thảm bại trở lại, Sa Hoảng có vẻ tốt bụng, còn để lại một mạng cho hấn.

"Cuối cùng cũng đến lượt ta. Không Đồng Dục, còn không mau lại đây." Tả Vũ chậm rì rì đi tới giữa sân, ngạo mạn ngoắc ngoắc ngón tay hướng về phía Không Đồng Dục, tựa như đang đùa giỡn với một con chó nổi điên, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Không Đồng Dục đã sớm ghen một bụng bức bối, nhất thời nổi trận lôi đình, vọt vào giữa sân như mảnh hổ rời núi, gọi ra một con Thiên Linh Thanh Dương (con dê), sừng nhọn sắc bén đâm về phía Tả Vũ.

Ngay cả trốn Tả Vũ cũng lười trốn, Bát Tí Cuồng Viên từ trên trời giáng xuống, nện thật mạnh lên người Thiên Linh Thanh Dương. Sức chịu đựng của Thiên Linh Thanh Dương bỗng chốc tổn thất một thành, nó giương đầu lên, sừng dê giống như kiếm đâm chính xác lên bụng Bát Tí Cuồng Viên.

Trên người Bát Tí Cuồng Viên hiện lên kim quang, Huyền Vũ Kim Giáp hộ ở trên người, giảm tất cả thương tổn mà Thiên Linh Thanh Dương gây ra.

Đáy mắt Không Đồng Dục một mảnh lạnh lẽo, làm cho Thiên Linh Thanh Dương nhanh chóng thoát khỏi dây dưa, rồi sau đó dùng Trùng Chàng (va chạm).

Trung phẩm linh thuật Trùng Chàng, Thiên Linh Thanh Dương giống như hỏa tiễn với thể như chẻ tre, nhanh chóng đâm về hướng Bát Tí Cuồng Viên, trong nháy mắt bộc phát ra lực công kích vượt qua 30 điểm.

Trong lòng Tả Vũ căng thẳng, lập tức choàng lên cho Bát Tí Cuồng Viên một cái Kim Giáp Hộ Thuẫn.

Ầm — —

Kim Giáp Hộ Thuẫn va chạm vào khiến Trùng Chàng dập nát, khí thế ngút trời của Thiên Linh Thanh Dương dừng lại, tiêu phí lực công kích 30 điểm chỉ mới cắt qua da lông của Bát Tí Cuồng Viên. Bát Tí Cuồng Viên đứng sừng sững bất động, vững như Thái Sơn trước mặt Thiên Linh Thanh Dương.

Nhất thời mặt Không Đồng Dục xám như tro tàn: "Làm sao có thể?"

Hắn quả thực không thể tin được, tiêu phí lực công kích 30 điểm, vậy

mà căn bản không đả thương được Bát Tí Cường Viên. Lực phòng ngự nghịch thiên này, làm sao mà Triệu Hoán Thú nhị giai có được!

Mọi người đang xem cuộc chiến nhất tề đứng lên, duỗi thẳng cổ nhìn Bát Tí Cường Viên, như là đang nhìn một quái vật, trong mắt tràn ngập không thể tin.

"Hì hì, chiêu số của ngươi đều dùng xong rồi phải không? Bây giờ đến lượt ta!" Tả Vũ cười đắc ý nói.

Bát Tí Cường Viên bắt lấy sừng dê của Thiên Linh Thanh Dương, giống như đang cầm một món đồ chơi, dùng sức quăng xuống mặt đất.

Chương 225: Thi đấu khiêu chiến, máu chảy thành sông (4)

Edit: V.O

Lực công kích của Bát Tí Cường Viên cũng không cao, nhưng Thiên Linh Thanh Dương bị bắt được nên trốn không thoát, chỉ có thể bị động chịu đánh, không bao lâu liền chống đỡ không được. Thiên Linh Thanh Dương bị diệt, Không Đồng Dục liền hoảng, nắm đấm của Bát Tí Cường Viên không chút khách khí trực tiếp nện về phía hắn.

Không Đồng Dục muốn nhận thua, nhưng ngay cả cơ hội nhận thua Tả Vũ cũng không cho hắn.

Nắm đấm của Bát Tí Cường Viên trực tiếp nện hắn vào trong một cái hố to, bụi đất quanh thân nhấc lên cao 2 thước. Trên mặt lõm xuống một cái khe nứt nẻ dữ tợn, ngay cả rễ cây cao to lớn cũng bị ngã xuống.

Đảo mắt, Không Đồng Dục chỉ còn lại một hơi thở, hoảng sợ bất an nhìn Tả Vũ đang từng bước một đến gần.

"Không phải người khinh thường bọn ta sao? Không phải thiếu chút nữa ép chết ta và ca ca ta sao? Bây giờ thì sao? Bạch Vũ nói, bọn ta cũng không thua kém các người. Đây là ta trả thù người!" Tả Vũ phẫn nộ dùng một cước dẫm nát ngực Không Đồng Dục.

Mọi người không tự chủ được nhìn về phía Bạch Vũ, Bạch Vũ lạnh

nhặt ngồi ở bên cạnh Dạ Quân Mạc, một tầng khăn che mặt mỏng manh làm cho người ta không thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng đôi mắt phượng sóng nước mênh mông này điểm một chút ánh sáng màu tím, dĩ nhiên bình tĩnh.

Mọi người nhìn thấy ánh mắt nàng đều trở nên phức tạp, lộ ra kiêng kị và kinh dị sâu sắc. Đây không phải là ánh mắt của một sư muội, giống như là đang nhìn một vị Đỉnh Chủ, một vị cường giả một mình biến đỉnh Vô Danh không người hỏi thăm đặt vào tầm mắt của mọi người!

Nghe nói Bạch Vũ tùy ý chọn đệ tử ngoại môn đến đỉnh Vô Danh, mỗi ngày có thể hưởng dụng một lượng lớn tài nguyên, thậm chí có được linh thuật, vốn là một chữ bọn họ cũng không tin, hiện tại xem ra đúng là sự thật!

Nhớ tới từ khi Bạch Vũ thức tỉnh linh mạch cho tới bây giờ, tu luyện chưa đến một năm, đã là Triệu Hoán Sư sơ giai, loại tốc độ tu luyện nghịch thiên này được, ngay cả Vô Trần Cung chủ được xưng là đứng đầu Vân Vũ Thần Châu cũng không làm được, khiến cho đệ tử ngoại môn trong vòng vài ngày tăng vọt thực lực hình như cũng không có cái gì phải giật mình.

"Được rồi, Tả Vũ, nhận thua đi." Bạch Vũ thản nhiên mở miệng.

"A." Tả Vũ thu hồi Bát Tí Cuồng Viên, nói với Thương trưởng lão: "Ta nhận thua."

Mọi người: "!"

Thương trưởng lão: "....."

Ngay cả Tông Nguyệt Cầm phần nộ đến sắp bấm đứt ngón tay cũng

ngu ngơ ngay tại chỗ. Rõ ràng là đã đánh Không Đồng Dục cho sắp chết, đột nhiên nhận thua là cái quỷ gì?

Không Đồng Dục bại liệt ở trong hố, một đôi mắt cá chết ngước lên nhìn trời, nhưng không chút cảm thấy sinh mệnh trốn chạy, một loại cảm giác bất an bao phủ ở trong đầu hắn.

Không đợi hắn được người nâng xuống, Tả Viêm chậm rãi đi lên đài, chỉ vào Không Đồng Dục trong hố, suy yếu nói: "Thương trưởng lão, ta muốn khiêu chiến với Không Đồng Dục."

Toàn trường yên tĩnh.

Tòng Nguyệt Cầm một cước đạp ngã ghế dựa, tức giận không kèm được chỉ vào Bạch Vũ, răng nghiến chặt, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Không phải Tả Vũ buông tha cho Không Đồng Dục, mà là muốn cho Tả Viêm tự tay báo thù, thuận thế làm cho Tả Viêm cũng thành đệ tử chính thức. Tả Vũ còn có một lần cơ hội khiêu chiến, vừa vặn có thể giải quyết một gã đệ tử cuối cùng.

Lúc này đây, kết quả thi đấu khiêu chiến đã rất rõ ràng, là đệ tử ngoại môn thắng, thắng một trận tràn đầy sáng khoái, hung tàn, khí phách. Sau trận đấu này, đoán chừng sẽ không còn ai dám xem thường đệ tử ngoại môn!

Sau tỷ thí liền nhàm chán, Bạch Vũ muốn gọi Dạ Quân Mạc trở về, vừa xoay mặt lại đã phát hiện ánh mắt của hắn có chút âm trầm.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Bạch Vũ tò mò hỏi.

Dạ Quân Mạc lặng đi một chút, trên mặt của hắn không để lộ ra một

tia cảm xúc, lại giấu giếm không được Bạch Vũ: "Người ta muốn bắt đã xuất hiện."

"Chuyện tốt, người nhanh đi, chạy sẽ không tốt."

Dạ Quân Mạc kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút: "Ta không phải tiểu hài tử ba tuổi! Người không tiễn ta, ta cũng sẽ không tìm không thấy đường."

Chương 226: Âm sát, đột phá (1)

Edit: V.O

“Nếu người nào đó ám toán?” Dạ Quân Mạc dùng ngón tay chỉ chỉ.

Bạch Vũ liếc mắt một cái nhìn thấy Tòng Nguyệt Cầm hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, hàng mi liễu rũ cong cong hơi hơi nâng lên: “Ta đây sẽ độc chết nàng ta.”

“Ý kiến hay.” Dạ Quân Mạc gật đầu, đứng dậy rời đi.

Bạch Vũ không nói gì nhìn bóng lưng của hắn, không hiểu sao cảm thấy gần đây chính mình càng ngày càng hung tàn, đều là bị Dạ Quân Mạc làm hỏng rồi.

Dạ Quân Mạc nhận được tin tức truyền âm ngàn dặm của Âm Ưng, trực tiếp đến Băng Nguyên. Vào bên trong một khu rừng tuyết, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng một người, Cô Ảnh Hắc Ưng của hắn di chuyển qua lại trên bầu trời, quan sát khắp rừng tuyết.

“Mất tích?” Dạ Quân Mạc lạnh lùng hỏi.

Âm Ưng cung kính trả lời: “Thuộc hạ đã bày ra kết giới ở chung quanh, hắn còn chưa chạy khỏi nơi này. Nhưng hành tung của hắn lại quý dị, khu rừng tuyết này có địa hình phức tạp, nhất thời không biết hắn trốn ở đâu.”

Dạ Quân Mạc đăm đăm nhìn lướt qua kết giới yếu ớt chung quanh,

nâng tay phóng một đạo linh khí lên cao, trong nháy mắt, kết giới nhuộm một tầng ánh sáng màu tím, chỉ có thể vào, không thể ra.

Quanh thân hần dâng lên hỏa diễm u lam, giống như hồng thủy đổ xuống, những nơi đi qua, băng tan thành nước, hiện ra núi đá trần trụi, quét ra một cái hang giấu ở dưới băng tuyết.

Đôi mắt Âm Ưng biến đổi, Cô Ảnh Hắc Ưng lập tức đáp xuống, xé rách không khí, ma sát tạo thành nhiều đốm lửa nhỏ, giống như sao băng rơi vào hang.

Một cái bóng đen đột nhiên xuất hiện, va chạm 'ầm ầm' với Cô Ảnh Hắc Ưng, chỉ nghe thấy một âm thanh trầm đục, Cô Ảnh Hắc Ưng mở hai cánh ra, rút lui về phía sau, lông chim sắc bén bắn ra xối xả, trong nháy mắt sát khí bốn phía.

Trong nháy mắt, bóng đen liền biến mất, xuyên ra từ trong tầng tầng sát khí, quỷ mị xuất hiện ở trước mặt Âm Ưng, một thanh đao nhọn quét ra, khí thế ngập trời áp bức tiến đến.

Trong đôi mắt Âm Ưng hiện lên hàn quang, tung ra năm mảnh lông chim, phong kín tất cả đường ra của bóng đen.

Bóng đen lại một lần nữa biến mất, xuyên thủng lông chim màu đen, đánh vào trên cây đối diện, cổ thụ ba người ôm không hết bị chẻ thành hai đoạn trong nháy mắt.

Phía sau, một cỗ hàn khí sắc bén đánh úp lại, trong lòng Âm Ưng trầm xuống, thân thể lập tức lui trở về, một thanh đao nhọn sắc bén đã đâm thẳng vào giữa lưng của hần.

Ầm — —

Dạ Quân Mạc vung tay đánh ra một đạo U Lam Hỏa Quang (ánh lửa U Lam), giống như linh xà trực tiếp xông thẳng đến trên người bóng đen, khí thể bạo ngược tàn sát bừa bãi khuếch tán ra, trong chốc lát, bóng đen nổ âm, hôi phi yên diệt (tan thành tro bụi).

Ám Ưng ra một thân mồ hôi lạnh: “Đã chết rồi sao? Tại sao ngay cả một chút dấu vết cũng không có?”

Dạ Quân Mạc nguy hiểm nheo lại con ngươi thâm thúy: “Khế ước phân thân.”

“Cái gì?” Sắc mặt Ám Ưng kịch biến (biến đổi rất nhanh).

Khế ước phân thân này phải trả giá xé rách linh hồn, phân ra thành một nhân bản giống y như đúc, có rất nhiều mạng sống. Nhưng trên thực tế, phân thân chính là dùng trạng thái của linh hồn để tồn tại, không thể sử dụng Triệu Hoán Thú, bởi vậy mới có thể xuất quỷ nhập thần.

Nhưng dù sao xé rách linh hồn cũng rất khó có thể lành lại thương tổn, thực lực của nhân bản sẽ giảm xuống trên diện rộng, linh hồn cũng sẽ càng ngày càng suy yếu. Cho nên ngoại trừ người này bị uy hiếp tính mạng, rất ít người sẽ ký khế ước phân thân.

Thích khách Sáng Thế Thần Điện phái tới vậy mà không tiếc trả giá khế ước phân thân, căn bản chính là tử sĩ không tiếc trả giá tất cả hoàn thành nhiệm vụ! Nếu nơi này xuất hiện phân thân của hắn, vậy nhân bản của hắn hiện tại sẽ ở.....

Tâm Ám Ưng chìm sâu xuống, nhìn về phía Dạ Quân Mạc.

Một con Điều Nhân thật lớn đã tắm hỏa bay ra, hỏa diễm thiêu đốt mặt đất làm cho cả tòa Băng Nguyên run rẩy, bầu trời Vân Vũ Thần

Châu bị nhuộm một màu lửa đỏ, hỏa diễm rơi xuống có thể đốt cháy một tòa thành trì gần như không còn.

Ngũ Hành Chu Tước, Hỏa Hệ Chi Vương chân chính!

Dạ Quân Mạc cưỡi lên lưng Chu Tước, trong nháy mắt bay ra khỏi Băng Nguyên, thẳng đến Vô Trần Châu.

Chương 227: Âm sát, đột phá (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ đã sớm không còn ở trường thi đấu, Dạ Quân Mạc đi rồi, nàng cũng rời đi.

Xuyên qua cánh rừng có chút âm u, đi về hướng thành trì, không đi bao lâu, nàng liền phát hiện có người theo dõi nàng!

Trán Bạch Vũ nhin không được hiện ra hơn ba vạch hắc tuyến, sẽ không bị Dạ Quân Mạc nói trúng chứ, thật sự có người ám toán nàng. Nàng vốn tưởng rằng Bách Lý trưởng lão khôn khéo như vậy, sẽ không ngu xuẩn để cho Tòng Nguyệt Cầm xúc động động thủ với nàng.

“Chớ trốn, xuất hiện đi.” Giọng nói Bạch Vũ lạnh lùng.

Phía sau cây có bóng người chuyển động vài cái, có chút ngưng ngừng đi ra. Người tới không phải Tòng Nguyệt Cầm, mà là Tả Khuru Lan.

“Ta thấy một mình muội trở về, có chút lo lắng.” Tả Khuru Lan cười nói.

Bạch Vũ chớp chớp đôi mắt to: “Lo lắng cái gì?”

“À.....” Nói lo lắng có người ám toán, Tòng Nguyệt Cầm vẫn còn bị Thương trưởng lão bắt ở lại trường thi đấu. Nói lo lắng có cường

đạo, Bạch Vũ sẽ không đối phó được vài tên cường đạo? Tả Khuru Lan bỗng nhiên cảm thấy hấn lo lắng hơi nhiều, đành phải nói: “Một mình muội luôn không quá an toàn. Vừa vặn ta cũng muốn quay về Vô Trần Cung, chúng ta cùng đi, ta đưa muội về.”

Bạch Vũ có chút kỳ quái nhìn Tả Khuru Lan một cái. Được rồi, đều là đồng môn, người ta cũng có hảo tâm, cự tuyệt thì không tốt lắm.

Vì thế hai người đi ở trong rừng, dọc theo đường đi, Tả Khuru Lan một mình câu được câu không trò chuyện với Bạch Vũ.

Trong lòng Bạch Vũ rất ngạc nhiên. Nghe viên Hạo Thiên nói, Tả Khuru Lan là một người rất ít lời, nhưng vị trước mắt này rõ ràng chính là người nói nhiều.

“Nghe người ta nói muội là một Y Sư, còn biết làm dược thiện, thật là tuyệt.”

“Người khác khoa trương mà thôi.”

“Không, trong vòng vài ngày ngắn ngủi có thể khiến cho đệ tử ngoại môn giành được toàn thắng. Từ hôm nay trở đi, đỉnh Vô Danh do muội cầm đầu, ở Vô Trần Cung cũng có địa vị của chính mình.”

“Là do bọn họ có thiên phú.”

“Trước kia có thiên phú cũng chưa từng thấy được bọn họ có thể vươn lên, vẫn là nhờ vào năng lực của muội. Chúng ta đi chậm một chút đi, cánh rừng này rất yên bình, rất thích hợp đi tản bộ, dù cho có chút âm u.”

Bạch Vũ bỗng nhiên dừng bước lại, mày hơi hơi nhăn lại: “Người không thấy là, có chút quá âm u sao?”

Không nói còn không có cảm giác, vừa nói lập tức cảm thấy một cỗ hàn khí bất tri bất giác tập kích sau lưng hai người, trực tiếp xuyên thẳng vào giữa lưng, làm cho cả người hai người rét run.

“Tránh ra!” Bạch Vũ đẩy Tả Khuru Lan ra.

Giây tiếp theo, đao nhọn sắc bén xuyên qua giữa hai người bọn họ, sát khí bốn phía, khí thế sắc bén không thể đỡ được càn quét tất cả phía trước, đao phong ma sát, suýt nữa chặt đứt hai người bọn họ.

Trong nháy mắt, mồ hôi lạnh của Tả Khuru Lan ướt đẫm quần áo, thân hình bạo lui, lại nhìn thấy Bạch Vũ, đã gọi ra Tiểu Thanh.

“Bạo Liệt Lưu Hòa!” Bạch Vũ không chút khách khí, bắt đầu phát ra sát chiêu. Nàng rõ ràng cảm giác được sát ý của một đao kia, tuyệt đối là hướng về phía nàng.

Hòa diễm ngút trời ở chỗ sâu trong rừng rậm nổ tung, hơi thở cuồng bạo giống như Thu Phong Tảo Diệp (gió thu cuốn hết lá vàng, ý nói uy lực cực đại, khí thế mãnh liệt) không thể chống đỡ, mùi dăm rừng rậm chung quanh đảo mắt trở thành một mảnh biển lửa.

Một bóng đen chợt lóe lên trước mặt Bạch Vũ, dẫn theo hai con Triệu Hoán Thú một đen một trắng hình dạng chó sói từ trong biển lửa thoát ra, từng bước ép sát.

Hình thể giống như núi nhỏ, mỗi bước đi đều làm cho mặt đất hơi hơi chấn động, Địa Nguyên Chân Hỏa lại không đả thương bọn chúng được nửa phần.

Trong lòng Bạch Vũ lộp bộp một chút, Triệu Hoán Thú tứ giai!

“Chạy!”

“Rống — —” hai con Cự Lang nhảy lên như tia chớp, móng vuốt sồi thật lớn đồng loạt bổ xuống.

Hỏa cầu bá đạo bỗng nhiên nổ tung, cát bay thổi quét bốn phía, khói đen tràn ngập. Tiểu Thanh quăng lại một cái Bạo Liệt Lưu Hỏa, hung hăng nện ở trên người hai con Cự Lang, kéo một đạo tường lửa ngút trời.

Chương 228: Âm sát, đột phá (3)

Edit: V.O

Cho dù là Triệu Hoán Thú tứ giai, bị Bạo Liệt Lưu Hỏa trực tiếp đánh trúng cũng khó tránh khỏi bị thương, hai Cự Lang phát ra tiếng hô phần nộ.

Lúc này, thừa dịp bọn chúng đang bị tường lửa ngăn cản, Bạch Vũ và Tả Khuru Lan nhân cơ hội trốn xa. Tả Khuru Lan gọi ra Diệt Hồn Kim Sư (sư tử) của mình, kéo Bạch Vũ lên, cưỡi Kim Sư điên cuồng chạy như bay.

Nhưng chỉ chớp mắt, hai Cự Lang liền đuổi theo.

"Đáng giận, tốc độ còn nhanh như vậy?" Lòng Tả Khuru Lan trầm xuống, mặt vàng như màu đất.

"Không, bọn họ đã rất chậm." Bạch Vũ nhìn ra được động tác của hai Cự Lang này không đủ linh hoạt, tốc độ cũng không đạt tới trình độ Triệu Hoán Thú tứ giai nên có, dường như thực lực của chủ nhân bị hao tổn, linh khí không đủ để duy trì.

Cho nên Bạo Liệt Lưu Hỏa mới có thể ngăn lại bọn chúng, chỉ cần Lưu Hỏa vẫn còn có thể ngăn cản bọn chúng được một lát, bọn Bạch Vũ liền còn có cơ hội, còn có khả năng chạy trốn.

Tiểu Thanh không ngừng sử dụng Bạo Liệt Lưu Hỏa tạo ra tường lửa, lúc bọn chúng sắp đuổi theo, ngăn cản bọn chúng một lát.

Nhưng Bạo Liệt Lưu Hỏa cần tiêu hao rất lớn, linh khí của Bạch Vũ có nồng hậu như thế nào cũng không chịu được sử dụng như vậy, nhưng bây giờ, thứ có thể đủ tạo thành thương tổn cho bọn chúng cũng chỉ có Bạo Liệt Lưu Hỏa, Bạch Vũ chỉ có thể dùng linh quả tiếp tục chống đỡ.

Nhưng linh quả cũng chỉ hữu dụng trong một khoảng thời gian, hai Cự Lang vẫn kiên nhẫn tiếp tục truy đuổi.

Rống — —

Cự Lang màu đen phần nộ nhảy tới, thân hình như núi nhỏ liều chết bay vọt đến giữa không trung, hai móng vuốt sắc bén cào Tiểu Thanh, sức lực tàn bạo như sấm sét có thể hủy diệt tất cả.

Tiểu Thanh kêu sợ hãi liều mạng bay về phía trời cao, hướng về phía Hắc Lang gần trong gang tấc phun ra ngọn hỏa diễm cuối cùng.

Hai cỗ hơi thở nháy mắt va chạm, nhắc lên làn sóng cuộn trào mãnh liệt.

Toàn thân hỏa diễm của Tiểu Thanh rơi lả tả như mưa, như con diều đứt dây rơi vào trong rừng rậm, dấy lên một mảnh biển lửa. Hắc Lang bị lửa xông vào mắt, nhắm mắt lại phần nộ cào loạn chung quanh.

Cùng lúc đó, Bạch Lang cũng nhào tới trên người Diệt Hồn Kim Sư.

Oanh — —

Diệt Hồn Kim Sư nháy mắt tan thành tro bụi, Bạch Vũ và Tả Khuru lan phi thân nhảy xuống trong cơn nguy hiểm, chui vào trong mảng lớn

cây cỏ rậm rạp bên cạnh. Hai Cự Lang đuổi theo, xông đến sát phía sau, cây cối dày đặc bị bọn chúng nóng nảy nhổ tận gốc, móng vuốt giống như dao găm bá đao chặt đứt tất cả những thứ vướng víu trước mặt.

"Nhanh, chỉ cần chúng ta có thể đi vào thành, sẽ không có chuyện gì." Tả Khuru Lan phun ra một ngụm máu tươi, lôi kéo Bạch Vũ tiếp tục đi.

"Không còn kịp rồi, bọn họ đã đuổi tới, người đi trước đi. Người hai Cự Lang này muốn giết là ta, người chạy thoát bọn chúng sẽ không đuổi theo." Bạch Vũ buồn bực lắc đầu.

Tả Khuru Lan ngạc nhiên: "Tại sao ta có thể bỏ lại một mình muội?"

Bạch Vũ không cho là đúng bĩu môi: "Vì sao không thể? Người không cứu được ta, ở lại chỉ nhiều thêm một người chịu chết mà thôi. Lòng ta cũng không tối tăm như vậy, chết còn muốn kéo theo một người làm đệm lưng."

Triệu Hoán Thú tứ giai, người tới giết nàng ít nhất là một vị Triệu Hoán Đại Sư, hay chính là cấp bậc cao nhất. Nàng chỉ sợ là thật sự chạy không thoát, nàng không muốn Tả Khuru Lan chết cùng nàng.

"Nhưng là....."

Bạch Vũ không đợi hắn nói thêm, bấm ngón tay bắn ra, linh khí trực tiếp đánh hắn bay thật xa, cả người rơi vào trong đồng cây cỏ ở xa xa, không thấy bóng dáng.

Nàng quay đầu lại, đang định tiếp tục chạy trốn chết, chưởng phong liền quét đến, Bạch Vũ đung mạnh vào một gốc cây đại thụ, yết hầu dâng lên vị ngọt, lập tức nhổ ra một búng máu.

Bạch Lang đã nhảy đến trước mặt nàng, nhìn răng nanh dữ tợn lộ ra trong miệng Cự Lang, bỗng nhiên Bạch Vũ cảm thấy nàng rất oan ức. Nàng không biết rốt cuộc là ai muốn giết nàng, còn phải giết chết, sớm biết vậy nên để cho Dạ Quân Mạc đưa nàng trở về.

Chương 229: Âm sát, đột phá (4)

Edit: V.O

‘Dạ Quân Mạc, ngươi có biết ngươi là cái đồ miệng quạ đen không?’ Bạch Vũ có chút thương tâm phát ra một câu truyền âm ngàn dặm, nhưng không nhận được đáp lại của Dạ Quân Mạc.

Trong lòng nàng có một chút trống rỗng, giống như bị khoét mất một khối, có loại cảm giác bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Khí huyết trong cơ thể đang không ngừng cuộn cuộn, linh khí đã hao hết, linh mạch đã có loại cảm giác muốn nổ tung.

Phần bụng của nàng bị cắt một vết thương rất sâu, máu tươi không ngừng nhuộm đỏ y phục của nàng, trước mắt là một mảnh lông trắng.

Móng vuốt Cự Lang không chút khách khí chụp đến, chưởng phong gào thét nhắc lên cảm giác áp bách khủng bố, làm cho nàng hít thở không thông.

"Chiêm chiếp ——" Tiểu Thanh đột nhiên chạy tán loạn, lông chim nửa người của nó đều rớt, nhìn qua tựa như một con gà tây bị nhổ lông.

Nó nổi điên nhào vào trên người Bạch Lang, cào xé, mổ mổ, chống cự lại uy áp trên người Cự Lang, dùng hết tất cả biện pháp ngăn cản hàng động của Cự Lang.

Cự Lang không kiên nhẫn vung móng vuốt lên, Tiểu Thanh không thể sử dụng linh thuật, ở trước mặt nó không khác gì con gà con, căn bản không thể gây ra bất cứ thương tổn gì.

"Tiểu Thanh!" Bạch Vũ phun ra một ngụm máu lớn, ánh sáng chói mắt từ trên người nàng phóng lên cao, chiếu rọi bốn phía trắng xoá một mảnh, đâm vào mắt người không mở ra được.

Tiểu Thanh giống như sống lại một lần nữa, trong nháy mắt, khắp người liền dấy lên hỏa diễm hùng hực.

Oanh ——

Tiểu Thanh phun ra Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ tung chuẩn xác trên đùi Bạch Lang, nơi đó bị bỏng nghiêm trọng nhất, không ngừng xông qua tường lửa đã làm cho da lông trên đùi nó cháy đen một mảnh, thương tổn làm cho thương thế của nó lan ra.

Cự Lang kêu thảm một tiếng, rớt cuống phía dưới da lông cháy đen cũng lộ ra huyết nhục đỏ tươi.

Bạch Vũ lập tức lấy độc dịch (dịch thể độc dược) phóng tới, Thanh Trúc, độc dược độc nhất trên người nàng! Bạch Vũ không chút nào keo kiệt lấy ra toàn bộ, lượng độc dược có thể độc chết một người, tuyệt đối có thể làm cho một Triệu Hoán Thú tứ giai tan thành tro bụi!

Sau khi Bạch Lang bị phóng trúng liền lập tức gục xuống, không đợi nó lại có hành động gì, liền biết mất.

"Lâm trận đột phá, quả nhiên rất khó đối phó." Một người toàn thân bọc hắc y, ngay cả mặt cũng không lộ ra, giống như từ trên trời xuất hiện, bỗng nhiên đứng ở trước mặt Bạch Vũ.

"Là người muốn giết ta? Người là ai?" Bạch Vũ vịn thân cây ở phía sau, chậm rãi đứng dậy, lấy ra một viên Huyết Hoa Tham ăn vào.

Hắc y nhân thờ ơ nhìn nàng ăn vào viên thuốc, cũng không ngăn cản.

Bạch Vũ rất muốn trừng mắt, đây là cảm thấy nàng đã định là sẽ chết, cho nên mặc kệ nàng ăn vào linh đan diệu dược gì, cũng không sao?

"Ta là ai không quan trọng. Chúng ta tìm người một vạn năm, hôm nay người phải chết, ta sẽ hủy diệt luôn cả linh hồn của người." Hắc thập phần bình thản nói ra lời nói kinh hãi khiến tim người đập mạnh, thanh đao nhọn trên tay sáng lên, sát khí âm hàn dày đặc khuếch tán ra, lộ ra hàn ý tử vong.

Một câu Bạch Vũ cũng không hỏi nhiều, thân hình bạo lui, đao phong nguy hiểm nhắm vào mặt mà đến, xẹt qua khăn che mặt của nàng, chém vào trên thân cây.

Phía sau, Tiểu Thanh phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thay nàng đỡ một chưởng của Hắc Lang, quay về linh mạch của nàng.

Trước sau giáp công, không có đường thoát!

Đao phong bén nhọn chọt lóe hàn quang, một cảm giác lạnh lẽo trực tiếp xuyên qua cổ họng của nàng.

"Ngao ——" Tiểu Bạch thoát ra khỏi linh mạch của Bạch Vũ, hơi thở thô bạo trên người âm âm khuếch tán, quanh quẩn trong thiên địa, một trận cuồng phong thổi quét rừng rậm.

Đao nhọn sắp đâm trúng Bạch Vũ bị Tiểu Bạch lông tơ mềm mại dùng móng vuốt hồ chém một cái, trực tiếp cắt thành hai đoạn.

Hắc y nhân đột nhiên lui về phía sau: "Ngũ Hành Bạch Hồ! Người đã có Ngũ Hành Bạch Hồ? Quả nhiên phải nhanh chóng diệt trừ người."

Chương 230: Âm sát, đột phá (5)

“Làm sao người biết ta sẽ có Ngũ Hành Bạch Hồ? Nếu ta không thể không chết, có thể cho ta biết được không?” Ánh mắt Bạch Vũ lãnh liệt, ôm Tiểu Bạch vào trong ngực.

“Chỉ sợ người chỉ có thể làm quỷ hồ đồ.” Hắc y nhân nôn nóng không chịu nổi, sai Hắc Lang lập tức động thủ. Trong không khí tràn ngập hơi thở khô nóng, không biết khi nào thì thổi quét khắp rừng rậm, làm người ta có loại cảm giác oi bức hít thở không thông.

Hắc Lang không chút khách khí sử dụng linh thuật, đánh ra một chưởng. Tiểu Bạch từ trong lòng Bạch Vũ nhảy ra, hung mãnh đón nhận móng vuốt sắc bén của Hắc Lang.

Tiểu Bạch đã hoàn thành đột phá, đáng tiếc đột phá cũng chỉ là nhị giai, trừ phi Tiểu Bạch có thể sử dụng Phách Thiên Liệt một kích tất sát, vồ chết Hắc Lang, nếu không làm thế nào cũng không thắng được.

Bạch Vũ không ôm hi vọng gì. Xác suất một kích tất sát thật sự quá thấp, hơn nữa đối mặt là Triệu Hoán Thú tứ giai, ngay cả cơ hội sử dụng Phách Thiên Liệt, Tiểu Bạch cũng chắc chắn có được.

Chỉ nghe ‘phịch’ một tiếng, sóng khí mãnh liệt khuếch tán ra, chấn động khiến từng mảng cây rừng lớn vang lên ‘rầm rầm’. Tiểu Bạch thay Bạch Vũ đỡ thương tổn trí mạng này, tan thành tro bụi, trước khi biến mất liền cào Hắc Lang bị thương.

Hắc Lang nổi trận lôi đình, gần như nó không nghĩ tới sẽ bị một con Triệu Hoán Thú nhị giai gây thương tổn, lúc chuẩn bị xuống tay với Bạch Vũ một lần nữa, hỏa diễm bỗng nhiên nện ở trên người nó, nó thê lương kêu thảm một tiếng, lăn lộn trên mặt đất, biết mất trong hỏa diễm u lam.

Bạch Vũ khiếp sợ suýt nữa cười toe tóe. Triệu Hoán Thú tứ giai, tồn tại cường đại nhất trên Vân Vũ Thần Châu, liền bị giải quyết nhẹ nhàng như vậy.

Ngũ Hành Chu Tước từ trên trời giáng xuống, hỏa diễm tràn đầy cực nóng trên thân phát ra màu u lam, sóng nhiệt nóng rực như nước lũ bao phủ mặt đất, trăm dặm chung quanh đều lâm vào trong nham thạch nóng chảy, nóng thêm một chút nữa sẽ bị hòa tan.

Dạ Quân Mạc lãnh ngạo đứng ở trên lưng Chu Tước, từ trên cao nhìn xuống Hắc y nhân, giống như đang nhìn một con kiến, một con kiến khiến cho hắn muốn nghiền thành mảnh vỡ. Uy áp cường đại bao phủ thiên địa, giam cầm vạn vật.

Hắc y nhân không thể động đậy, ngẩng đầu nhìn Dạ Quân Mạc, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Ám Dạ Quân Vương, người dám mạnh mẽ gọi ra Ngũ Hành Chu Tước! Người không sợ Vị Diện áp chế xé nát người?”

Khóe miệng Dạ Quân Mạc chứa một tia cười lạnh, lật tay vung lên hỏa diễm u lam.

Hắc y nhân nhìn Bất Diệt Chi Hỏa nháy mắt tới gần, đồng tử co rút lại, điên cuồng cười to: “Người giết ta thì thế nào, vạn năm trước người không cứu được Bạch Vũ, vạn năm sau người càng không bảo vệ được nàng ta.....”

Vù — —

Hắc y nhân bị hỏa diễm đánh trúng, trong nháy mắt hóa thành tro tàn, chết đến ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Dạ Quân Mạc trầm tĩnh nhìn tro tàn bị gió thổi đi, kìm nén tức giận nặng nề trên người.

Xa xa, Tả Khuru Lan ở trong bụi cỏ tránh được một kiếp, sắc mặt tái nhợt nhìn Dạ Quân Mạc ở trong không trung. Uy áp khủng bố làm cho thân thể hắn nhịn không được lạnh run, bước chân như nhũn ra muốn quỳ xuống.

Đây mới là vương giả chân chính đến, vô số sinh linh chỉ có thể quỳ lạy. Giờ khắc này, hắn mới cảm giác được rõ ràng chênh lệch của hắn và Mạc Điện nhiều bao nhiêu, mới vô cùng xác định, sự phụ của hắn, Cung chủ Vô Trần Cung so ra kém Mạc Điện.

Dạ Quân Mạc thu hồi Ngũ Hành Chu Tước, đi đến bên cạnh Bạch Vũ.

Bạch Vũ đại ra đứng ở tại chỗ, trong mắt dường như căn bản không nhìn thấy Dạ Quân Mạc, trong đầu chỉ còn lại một mảnh lửa đỏ: “Ngũ Hành Chu Tước..... Ngũ Hành Chu Tước, Chu Tước.....”

“Tiểu Vũ.” Trong mắt Dạ Quân Mạc hiện lên một tia đau lòng, tay hắn nắm tay Bạch Vũ, Bạch Vũ giống như bị điện giật né tránh: “Đừng! Đầu ta đau quá..... Hình như sắp nứt ra rồi..... Đau quá.....”

“Tiểu Vũ.” Dạ Quân Mạc không để ý nàng giãy dụa kịch liệt, dùng sức ôm lấy nàng, dùng một con dao đánh nàng đánh ngất xỉu.

Chương 231: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (1)

Đây là do Bạch Vũ bị Ngũ Hành Chu Tước kích thích, trí nhớ bắt đầu sống lại. Trí nhớ vạn năm thức tỉnh toàn bộ, tất cả tràn vào trong đầu óc nàng, đương nhiên đầu sẽ đau. Chỉ có thể để cho nàng qua cơn mê man, ngủ một giấc thật ngon, chờ tỉnh lại thì tốt rồi.

Dạ Quân Mạc ôm Bạch Vũ vào trong ngực rất cẩn thận, giống như đang nâng một trân bảo dễ vỡ, trở về đỉnh Vô Danh.

Hắn đặt Bạch Vũ ở trên giường, cắt quần áo tràn đầy vết máu của nàng, xử lý miệng vết thương cho nàng, đút nàng uống thuốc.

“Dạ..... Đừng đi..... Độc..... Chu Tước.....” Bạch Vũ mơ mơ màng màng nỉ non, trí nhớ bách thế luân hồi (luân hồi hàng trăm kiếp) ở nàng trong đầu nàng dây dưa không rõ, một mảnh hỗn loạn.

Nàng giống như một cô hồn dã quỷ, thống khổ xuyên qua một đồng trí nhớ hỗn loạn, đi vào chỗ sâu nhất của trí nhớ, nguồn gốc bách thế luân hồi của nàng, Ngũ Hành Đại Lục.

Nàng đứng ở trong không gian Sáng Thế Thần, ở dưới một mảnh tàng cây hoa đào, ôm Dạ Quân Mạc gào khóc: “Đừng đi, ta không cho phép ngươi đi.”

Trong không gian yên tĩnh chỉ có tiếng khóc bi thương của nàng, làm lòng người vỡ vụn.

Dạ Quân Mạc trầm mặc lắng nghe, cho đến lúc nàng khóc mệt mỏi,

đáng thương thút thít, mới nâng tay nhẹ nhàng lau nước mắt ở khoeo mắt nàng, sau đó đẩy nàng ra.

Bạch Vũ ngây dại, hai mắt đăm lệ nhìn hấn xoay người rời đi, càng chạy càng xa.

“Ngươi..... Ngươi, ngươi đứng lại!” Bạch Vũ dậm chân, chỉ vào hấn hô to. Dưới chân Dạ Quân Mạc dừng lại một chút, quay đầu lại lãnh mạc nhìn nàng: “Còn có chuyện gì sao?”

“Ta không cho phép ngươi đi, hôm nay nếu ngươi dám ra khỏi không gian này, ta sẽ giết ngươi!” Bạch Vũ nghiêm túc nói.

Trong mắt Dạ Quân Mạc hiện lên một chút kinh ngạc, bên miệng gợn lên một nụ cười lạnh mang theo chua sót. Quả nhiên kết quả vẫn là, bọn họ chỉ có thể ngươi chết ta sống.

“Ngươi muốn giết ta thì động thủ đi, ta sẽ không ở lại nữa.”

“Ta mới không động thủ đâu.” Bạch Vũ quyết cái miệng nhỏ nhắn: “Ta chỉ hạ độc ngươi, nếu ngươi hô hấp trong không gian không có mùi hoa, độc sẽ phát tác mà chết.”

Dạ Quân Mạc đen mặt.

Hấn nghĩ Bạch Vũ sẽ động thủ giết hấn, trong lúc đó, thậm chí bọn họ sẽ có một trận chiến sinh tử, không nghĩ tới Bạch Vũ lại hạ độc hấn, độc này không đau cũng không ngứa, chỉ là vây hấn ở trong không gian.

“Bây giờ ngươi không nên gấp gáp rời đi, ở trong không gian thêm vài ngày. Ngươi không dễ dàng dưỡng tốt thương tổn, không bị bọn Thượng Quan ca ca phát hiện, nếu vì như vậy mà chết thì sẽ rất thiệt

thời? Người có thể đi vào trong Tháp Ngũ Hành tìm xem biện pháp giải độc, chờ giải độc xong lại đi.” Bạch Vũ đi qua, cười tủm tỉm ôm lấy ống tay áo của hắn, trên lông mi thật dài còn vương nước mắt.

Nếu không phải vừa rồi nàng khóc thật sự rất thương tâm, Dạ Quân Mạc sẽ nghĩ những thương tâm vừa rồi của nàng đều là giả.

Hắn bỏ ống tay áo ra, âm nghiêm mặt đi đến Tháp Ngũ Hành.

Bạch Vũ sung sướng đi theo phía sau hắn, không nhìn thấy trên người Dạ Quân Mạc có hàn ý có thể đông chết người, dù sao chỉ cần hắn đồng ý ở lại là tốt rồi, về phần sau khi ở lại tâm tình không tốt, về sau nói sau.

Đối với độc dược, Dạ Quân Mạc cũng không xa lạ, hắn là người kế vị được Âm Dạ Đế Quốc chọn ra, từ nhỏ đã được xem như toàn năng mà bồi dưỡng, cho dù hắn khinh thường các loại thủ đoạn giết người, âm mưu quỷ kế, cũng đều biết, độc dược chính là một loại trong đó.

Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không phải là Độc Sư chân chính, hiểu biết cũng gần như là thường thức bình thường nhất.

Đương nhiên Bạch Vũ hạ độc hắn không phải là độc dược bình thường gì, lấy mùi hoa để ngăn cản độc phát, cho tới bây giờ hắn còn chưa nghe nói qua. Cũng may trong Tháp Ngũ Hành loại sách nào cũng đều có, tri thức gì cũng đều được ghi lại, hắn có thể từ những độc vật trong sách tìm xem rốt cuộc là hắn trúng độc gì.

Bạch Vũ thấy hắn tìm sách cũng không ngăn cản hắn, còn một ngày ba bữa chuẩn bị tốt đồ ăn cho hắn, lôi kéo hắn cùng nhau ăn.

Chương 232: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (2)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc thờ dài một tiếng trong lòng, bây giờ hắn không biết nên làm sao với Bạch Vũ. Cho tới bây giờ, Bạch Vũ chưa từng nghĩ gây tổn thương cho hắn, cho dù hạ độc hắn cũng vì muốn giữ hắn lại, chính vì chuyện này, mới khiến cho hắn cảm thấy không biết làm sao.

Có lẽ chỉ là hắn không muốn thừa nhận, từ trong đáy lòng hắn không muốn rời đi, nếu không cho dù bị hạ độc, hắn cũng sẽ không thỏa hiệp, hắn có thể cưỡng ngạnh rời đi, vốn dĩ là hắn tới để giết Bạch Vũ, lúc xông vào cũng đã chuẩn bị tốt toàn thân trở ra.

Nhớ tới mục đích của Sáng Thế Thần Điện, hàn sương trên mặt Dạ Quân Mạc càng lạnh hơn, thản nhiên nhìn Bạch Vũ dựa vào bên cạnh bàn, liền nhìn thấy một đôi mắt to ngập nước của Bạch Vũ nhìn hắn không rời mắt, một bộ giống như đang thưởng thức một bức họa tuyệt đẹp.

"Người tìm được độc người trúng rồi sao?" Ánh mắt Bạch Vũ vụt sáng, một chút cảm giác hạ độc người cũng không có.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh như băng: "Không có."

Nhìn điển tịch (sách cổ) độc dược hắn mới biết được, rất nhiều độc dược đều có thể dùng mùi hoa để giải độc. Hắn không rõ ràng lắm Bạch Vũ nói mùi hoa là loại hoa như thế nào, cũng không thể xác

định hẳn đã trúng độc gì. Muốn giải độc, đoán chừng phải lật xem tất cả sách ở đây một lần.

"Vậy người đừng xem nữa. Sách này dày như vậy, trong chốc lát người cũng xem không xong, đi chơi với ta đi." Bạch Vũ lấy sách cất lên, nằm úp sấp lên bờ vai của hắn: "Phía Đông Tháp Ngũ Hành có một cánh đồng dược, bên trong có rất nhiều hoa xinh đẹp, ta muốn dùng chúng bện một cái giỏ hoa tặng cho Ngọc tử tử, ngày sinh của tử ấy sắp đến rồi. Người đi theo giúp ta được không?"

Dạ Quân Mạc: "....."

Đi đến cánh đồng dược hái hoa, nàng cũng nghĩ ra được. Đoán chừng đóa hoa diễm lệ này đều là dược liệu, ngắt đi làm giỏ hoa..... Nhưng nhớ tới lúc trước ngay cả thảo dược ngàn năm bên trong dược viên của Pháp Thánh Điện nàng cũng nhổ được, cũng không kỳ quái.

Hắn bất đắc dĩ đi theo Bạch Vũ đến cánh đồng dược, quả nhiên ở trên đồng nội mệnh mông vô bờ nhìn thấy được đủ loại dược liệu trân quý, dược liệu nơi này so với dược viên của Pháp Thánh Điện còn quý giá hơn, niên đại cao hơn.

Bạch Vũ một mạch nhổ mấy trăm đóa hoa, bện thành giỏ hoa nâng ở trong tay, có thể che toàn bộ mặt trên. Nàng cũng nhân tiện hái không ít dược liệu, bảo Dạ Quân Mạc bỏ vào trong Bách Bảo Lô.

Bách Bảo Lô chính là thương khố của không gian Sáng Thế Thần, truyền thuyết Bách Bảo Lô chứa đựng những vật quý nhất trong thiên hạ, chỉ có thứ người không thể nghĩ ra được, không có thứ nào là Bách Bảo Lô không có.

Sau khi Dạ Quân Mạc đi vào mới phát hiện những lời này không phải

là khoác lác, không gian trong lâu giống như biển sao rất lớn, tất cả mọi thứ đều lơ lửng trên không trung, dược liệu, linh khí, thiên tài địa bảo..... Mỗi một thứ đều làm người đỏ mắt.

Dạ Quân Mạc ném một giỏ dược liệu vào trong lâu, nhìn chìa khóa Bách Bảo Lâu từ trong tay Bạch Vũ đưa cho hắn — — một giọt máu trong lòng Bạch Vũ, đưa tới trước mặt Bạch Vũ: "Trả lại cho người."

"Người giữ đi." Bạch Vũ chẳng hề để ý nói.

Dạ Quân Mạc nhìn nàng thật sâu, đây là ngầm đồng ý hắn sử dụng những thứ có trong Bách Bảo Lâu?

"Ta sẽ dùng hết những thứ trong Bách Bảo Lâu?" Dạ Quân Mạc cố ý hỏi.

Bạch Vũ chớp mắt một chút, một bộ vẻ mặt người đùa với ta: "Trong lâu có hàng trăm ngàn thứ, làm sao có thể dùng hết? Trừ phi người đoạt hết chúng. A..... Người sẽ lấy sao?"

Dạ Quân Mạc khẽ cười một tiếng, rũ mắt xuống. Có chìa khóa Bách Bảo Lâu, muốn lấy này nọ từ bên trong mang ra ngoài cũng không phải là một việc khó.

Nhưng Bạch Vũ nghĩ đúng, hắn sẽ không lấy.

Hắn chỉ muốn dùng một ít dược liệu giải độc, bằng không cho dù hắn biết mình trúng độc gì, làm không ra được giải dược cũng không tốt.

Sau đó, mỗi ngày Dạ Quân Mạc đều làm ba chuyện, chơi với Bạch Vũ, xem sách thuốc có liên quan đến độc dược, đến Bách Bảo Lâu nghiên cứu các loại giải dược.

Chương 233: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (3)

Edit: V.O

Đợi đến lúc Dạ Quân Mạc thật sự rõ ràng rốt cuộc hấn trúng độc gì, thời gian đã qua ba tháng, cơ bản những sách độc dược hấn đem về đều đã xem qua một lần, hiểu biết phần lớn độc vật của thiên hạ

Hấn trúng loại độc gọi là Mê Điệp Túy, bông hoa nhỏ sinh trưởng khắp nơi trong không gian, Mê Điệp Hoa hoàn toàn không thu hút, mùi hương của nó có thể ngăn cản độc của hấn phát tác.

Rất nhanh hấn đã đến Bách Bảo Lô bốc thuốc, hàm giải dược, đợi sau khi hấn uống giải dược xong, lại phát hiện hấn đã trúng một loại độc khác.

Trên cánh tay của hấn xuất hiện một đường màu đen, từ ngón giữa tay trái kéo dài đến tim.

"Người hạ độc ta lúc nào?" Dạ Quân Mạc có chút ảo não hỏi Bạch Vũ.

Sau khi hấn hiểu rõ độc vật trong thiên hạ, tự nhận là đã có thể được xưng tụng là một Độc Sư, nhưng Bạch Vũ hai lần hạ độc hấn cũng không thể phát hiện, nếu Bạch Vũ thật sự muốn giết hấn, hấn đã chết không biết bao nhiêu lần.

Bạch Vũ cười tủm tỉm ôm lấy cánh tay hấn, cười ngạo nghễ: "Giết người vô hình, diệt sạch ngàn dặm, một Độc Sư đứng đầu có thể dễ

dàng làm được. Chỉ thường thức và hiểu rõ độc vật cũng không đủ. Người muốn rời đi, phải nghĩ biện pháp không bị ta hạ độc, bằng không ta vẫn vây người ở chỗ này, muốn người đi theo chơi với ta cả đời!"

Trái tim Dạ Quân Mạc đập mãnh liệt, cả đời sao? Nếu hẳn thật sự ở lại đây, có lẽ không qua bao lâu Bạch Vũ sẽ phiền chán hẳn.

Khuôn mặt của hẳn không có biểu hiện, lạnh nhạt đi tìm bộ sách về thủ pháp hạ độc tiếp tục học tập.

Một tháng sau, Dạ Quân Mạc cũng giải được độc trên người, đợi đến lúc Bạch Vũ lại hạ độc hẳn, hẳn đã phát hiện.

"Người học cũng quá nhanh? Đã xem qua là không quên được sao?" Bạch Vũ giật mình trừng mắt nhìn hẳn.

Dạ Quân Mạc đăm đăm liếc mắt nhìn nàng: "Bây giờ có thể thả ta đi không?"

"Người nhất định phải đi sao?" Bạch Vũ đáng thương nhìn hẳn, một đôi mắt phượng tuyệt mỹ nhiễm một tầng hơi nước, ủy khuất cầm một bầu rượu: "Vậy trước khi người đi có thể uống một ly rượu với ta được không?"

Ma Văn trên thái dương Dạ Quân Mạc hung hăng nháy một chút, xem hẳn là đồ ngốc sao? Độc đã hạ trong bầu rượu này! Đã bị hẳn phát hiện, âm thầm không được, trực tiếp công khai?

"Không uống." Dạ Quân Mạc quyết đoán cự tuyệt, biết rõ có độc còn uống, hẳn cũng không phải là người có khuynh hướng bị ngược.

"Được rồi, người không uống ta uống, độc này uống xong, lập tức sẽ

phát tác, một tháng sau ta sẽ suy yếu mà chết." Bạch Vũ bĩu môi, trực tiếp cầm bầu rượu đổ vào miệng.

Dạ Quân Mạc sừng sốt, lập tức muốn ngăn cản, nhưng sắc mặt Bạch Vũ đã không đúng.

Cái trán của nàng chảy ra mồ hôi dày đặc, bầu rượu 'choang' một tiếng rơi trên mặt đất, ôm bụng, cả người giống như mất đi tất cả khí lực, xụi lơ xuống.

"Bạch Vũ!" Dạ Quân Mạc quá sợ hãi, cuống quít ôm lấy nàng.

Nàng bị thương giống như một con mèo nhỏ, cuộn mình ở trong lòng Dạ Quân Mạc, nắm chặt quần áo Dạ Quân Mạc, sắc mặt trắng bệch không có một chút huyết sắc: "Đau quá..... Đau bụng....."

"Giải dược đâu? Mau uống giải dược!"

"Không có giải dược..... nếu người không cứu ta, ta sẽ chết."

Dạ Quân Mạc quả thực muốn điên rồi, đây là vì giữ hấn lại, không tiếc lấy tính mạng của mình để uy hiếp?

"Nàng có nghĩ tới hay không, ta không bị nàng uy hiếp, cố ý rời đi đâu? Dù sao độc dược là của chính nàng, tự mình biết làm sao để giải độc." Dạ Quân Mạc cúi đầu, lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm, trong mắt là phần nộ và đau lòng nói không nên lời.

Mũi Bạch Vũ ê ẩm, chôn mặt ở trong lồng ngực của hấn, giọng nói nhẹ nhàng giống như lông chim: "Nếu chàng đi rồi, ta thật sự sẽ chết..... sau khi ta chết, nhiệm vụ chàng tới Sáng Thế Thần Điện liền hoàn thành."

Chương 234: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (4)

Edit: V.O

Đầu óc Dạ Quân Mạc 'oanh' một chút, giống như muốn nổ tung, nàng biết, nàng đều biết!

"Giải độc như thế nào, nói cho ta biết". Dạ Quân Mạc dùng sức ôm chặt nàng, hôn nước mắt chảy ra trên khóe mắt nàng. Lúc này cái gì hấn cũng không muốn giải thích rõ ràng, hấn chỉ cần mau chóng chữa khỏi cho nàng.

Bạch Vũ đưa tay chỉ chỉ Tháp Ngũ Hành, một quyển sách ở trên tầng cao nhất của giá sách trong Tháp.

Dạ Quân Mạc lo lắng cầm lấy quyển sách kia, trong sách cho thấy những loại thiên môn và độc dược hiếm thấy mà hấn chưa từng gặp qua, trong đó còn bao gồm mê dược, my dược,... những thứ này không phải độc nhưng lại có thể thần không biết quỷ không hay hại người, một quyển thật dày, không biết nên bắt đầu tìm từ đâu.

"Bạch Vũ, nàng trúng loại độc gì?" Dạ Quân Mạc ôm sách vội vàng hỏi Bạch Vũ, Bạch Vũ lại ngủ ở trong lòng ngực của hấn.

Rốt cục Dạ Quân Mạc cũng tin tưởng, nếu hấn đi rồi, Bạch Vũ thật sự sẽ chết trong giấc mộng. Hấn gọi Bạch Vũ đang bất tỉnh, bản thân mình chỉ có thể tra từng chút từng chút.

Nhưng quyển sách này quá dày, là độc vật toàn tập chân chính, bao

gồm toàn bộ độc vật trong thiên hạ, thậm chí bao gồm độc dược hạ giới mới nghiên cứu, chế tạo ra, ngoại trừ những độc vật hần biết, còn có một phần ba nội dung là hần không biết.

Bạch Vũ có nói qua, sau một tháng bị trúng độc sẽ suy yếu mà chết, hần phải mau chóng. Liên tục mười ngày, mỗi ngày mỗi đêm hần lật tìm sách, thật vất vả mới có chút manh mối, lập tức phải đi Bách Bảo Lô, thử hàm chế giải dược.

Hần thất bại rất nhiều lần, không phải là làm sai độc dược, chỉ là nghiên cứu, chế tạo ra giải dược không chính xác. Cho đến hai mươi ngày sau, hần không tiếc lấy thân thể để thử dược, rốt cục mới xác định Bạch Vũ đã trúng loại độc gì, phối chế ra dược giải dược chính xác.

Khi hần nâng Bạch Vũ dậy, dứt nàng uống xong giải dược, trái tim đều vỡ nát. Hai mươi ngày nay Bạch Vũ càng ngày càng suy yếu hơn, gầy đến mức chỉ còn lại da bọc xương, dung nhan tuyệt mỹ đến nay vô cùng tiều tụy, sắc mặt có bệnh cực kỳ trắng bệch khiến người thương tiếc.

"Ta đã làm ra giải dược, nàng uống xong liền tỉnh lại được không? Nàng tỉnh lại, ta sẽ không đi nữa." Dạ Quân Mạc đa cảm nỉ non, ôm nàng từ phía sau, để cho nàng tựa vào trên người mình, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé, gầy yếu của nàng.

Bạch Vũ giật giật thân mình, chậm rãi mở to mắt, ngẩng đầu lưu luyến nhìn hần: "Hình như ta nghe được chàng nói không đi."

Dạ Quân Mạc lặng đi một chút, hào quang trong mắt chợt lóe, mừng rỡ như điên nhìn chăm chăm nàng.

"Ánh mắt chàng thật là đỏ, sắc mặt rất khó coi..... ngủ không ngon

sao?" Bạch Vũ áy náy nhìn trong mắt Dạ Quân Mạc che kín đầy tơ máu, sờ sờ cái cầm gậy yếu của hắn: "Vì ta mà mệt mỏi? Thực xin lỗi."

"Về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, không được phó thác tính mạng cho bất luận kẻ nào, đây không phải là trò đùa, hiểu chưa!" Dạ Quân Mạc gần như rít gào.

Bạch Vũ ủi khuất nhìn hắn chăm chăm: "Vì sao? Không phải chàng đã cứu ta sao?"

"Nếu không phải ta cứu nàng? Nếu nàng nhìn lầm người? Nàng sẽ chết!" Dạ Quân Mạc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giận dữ mắng mỏ.

Bạch Vũ âm ảm cúi đầu, tựa vào trong ngực của hắn: "Nếu chàng cũng không cần ta, Ngũ Hành đại lục cũng không còn gì tốt đẹp để ta lưu luyến, ta chết cũng đã chết."

Nàng không cha không mẹ, tuy rằng Thượng Quan ca ca và Ngọc tỷ tỷ xem như thân nhân của nàng, nhưng thật sự không có nhiều cảm tình lắm. Sáng Thế Thần Điện cần huyết mạch của nàng che chở, không có nàng thì sẽ không tiếp tục chống đỡ được. Người duy nhất khiến cho nàng có chút vướn bận chính là Thạch cô cô, nhưng Thạch cô cô cũng không cần nàng chiếu cố.

Chỉ có Dạ, nàng nhất được nam tử này, nam tử đến từ Âm Dạ Đế Quốc, lần đầu tiên khiến cho nàng có cảm giác luyến tiếc, nàng thích ở cùng một chỗ với hắn, thích dính chặt lấy hắn không buông.

Trong lòng Dạ Quân Mạc tê rần, vuốt đầu nhỏ của nàng: "Ta sẽ không để cho nàng chết."

Chương 235: Trí nhớ sống lại, hỗn loạn (5)

Edit: V.O

"Ừ, ta biết chàng sẽ không mặc kệ ta." Bạch Vũ vui vẻ ôm lấy thất lưng hắn: "Quyển sách kia chàng xem xong rồi sao? Xem hiểu toàn bộ thì chàng đã trở thành Độc Sư đỉnh giai của Ngũ Hành Thế Giới, tức là có thể hạ độc, cũng có thể giải độc."

Nàng nói xong mở ra quyển sách dày giống như màu gạch ở trên bàn ra xem.

Lòng Dạ Quân Mạc có một chút mềm mại nói không nên lời. Bạch Vũ đang dạy hắn, ba lần hạ độc, khiến trong vòng mấy tháng ngắn ngủn hắn đã trở thành một Độc Sư đỉnh giai, đối với độc dược trên thế gian hiểu rõ như lòng bàn tay.

Nhưng hắn không quá muốn cho Bạch Vũ biết hắn đã học như thế nào, sách đã xem xong rồi, bây giờ một trang đang mở ra kia thật sự không phải cái thứ gì tốt. Hắn bất động thanh sắc nghiêng người, ngăn cản tầm mắt Bạch Vũ.

Nhưng Bạch Vũ đã thấy được: "Chàng đã xem hết rồi, đang học Yên Chi Tuyệt sao?"

Dạ Quân Mạc đen mặt, thứ hắn đang xem đích thực là Yên Chi Tuyệt, my dược khó giải nhất trong thiên hạ, một khi dính vào, không có thuốc nào chữa được.

"Yên Chi Tuyết rất lợi hại, nhưng ta cảm thấy chẳng dùng được gì, thực hiện phức tạp, còn rất dễ giải, học cũng không có gì để dùng." Bạch Vũ không cho là đúng nói.

Dạ Quân Mạc có chút ngạc nhiên nhíu mày: "A, dễ giải?"

"Đúng vậy, trên sách không phải đã nói rồi sao, my được chỉ cần tìm một người khác phái là có thể giải độc. Cho nên ta chỉ cần tìm một nam nhân, ôm lấy hắn là có thể giải độc." Đôi mắt to vô tội của Bạch Vũ nhấp nháy, nói thầm với Dạ Quân Mạc.

"....." Trán Dạ Quân Mạc vương đầy hắc tuyến, thì ra cái gọi là dễ dàng của Bạch Vũ chính là như vậy, căn bản cái gì nàng cũng không hiểu.

Nhìn Bạch Vũ cười ngây thơ, đơn thuần, trong tươi cười hào hứng hiện lên vẻ tuyệt mỹ, chói lọi làm tim người ta đập thành thịch, giống như ngưng tụ tất cả những điều tốt đẹp của thế gian. Dạ Quân Mạc đột nhiên cúi đầu, hôn lên cánh môi có chút tái nhợt của nàng.

Bạch Vũ sợ tới mức thiếu chút nữa đứng lên, tim đập cực nhanh, giống như ngay sau đó sẽ nhảy ra khỏi ngực, đây là lần đầu tiên nàng bị người hôn! Thì ra bị người hôn là có cảm giác như vậy, ngọt ngào, dịu dàng, giống như rượu ngon nồng đậm nhất, làm cho người ta không tự chủ được mê say.

Dạ Quân Mạc dịu dàng, hơi thở bá đạo xâm nhập, đoạt lấy không khí của nàng, nhẹ mở hàm răng của nàng.

Bạch Vũ cả kinh, theo bản năng liền cắn một cái.

"Tê ——" Dạ Quân Mạc bị đau, phản xạ có điều kiện buông lỏng nàng ra, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng.

Bạch Vũ khó hiểu trừng mắt: "Chàng hôn ta thì hôn, vì sao muốn với đầu lưỡi?"

Sắc mặt Dạ Quân Mạc tức khắc liền đen đến mức có thể nhỏ ra mực, buông tay ra, đứng lên muốn đi.

Bạch Vũ nóng nảy, nhanh chóng giữ chặt hấn, làm nũng quơ cánh tay của hấn: "Đừng đi, cùng lắm thì lần sau lúc chàng hôn ta, ta không cần chàng là được."

Dạ Quân Mạc: "....."

Cuối cùng Dạ Quân Mạc vẫn không đi, Bạch Vũ lôi kéo hấn cùng nhau nằm ở trên giường. Một tháng này, hấn vốn không có nghỉ ngơi tốt, đã sớm mệt mỏi, thân thể Bạch Vũ cũng khỏi hấn. Hai người tựa vào nhau, rất nhanh liền ngủ.

Trí nhớ của Bạch Vũ ở trong giấc ngủ say dần dần mơ hồ, những chuyện sau đó như thế nào cũng không nhớ được, cảnh tượng ngủ say bỗng nhiên vỡ vụn, cả người nàng giống như tiến vào trong một hắc động sâu không lường được, đột nhiên bưng tỉnh.

Mở mắt ra, sắc trời đã tối sầm xuống.

Nàng cố hết sức từ trên giường ngồi dậy, vẻ mặt Dạ Quân Mạc bình tĩnh ngồi ở bên cạnh bàn, một đôi lãnh mâu sâu không lường được nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt tràn ngập một chút phiền muộn nhàn nhạt.

Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí tràn ngập yên tĩnh.

"Chàng là Dạ, đúng không?" Sau hồi lâu, Bạch Vũ nhẹ giọng mở

miệng.

Chương 236: Đỉnh Vô Danh quật khởi (1)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc thản nhiên nâng khóe miệng: "Ta là người trong lòng nàng."

Bạch Vũ cho hắn một ánh mắt rõ ràng: "Thật không biết thẹn!"

Dạ Quân Mạc cười nhạt đi đến bên cạnh nàng, ôm chặt Bạch Vũ vào trong lòng: "Nhớ lại cái gì?"

Mặt Bạch Vũ đỏ lên, nhớ tới lần đầu tiên nàng và Dạ Quân Mạc hôn môi, vậy mà nàng còn cắn hắn, đánh chết nàng cũng không muốn nói ra: "Không nói cho chàng."

"Không nói sao?" Dạ Quân Mạc tà mị nâng môi, giọng điệu đăm đăm mạc lộ ra uy nghiêm không thể trái nghịch: "Trí nhớ của nàng còn chưa trọn vẹn, cho nên đừng dựa vào trí nhớ mà phán định một người không tốt, đừng dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào trong trí nhớ của nàng."

Bạch Vũ nhíu mày: "Cũng bao gồm cả chàng sao?"

Dạ Quân Mạc nghiền ngẫm cười: "Nàng cứ nói đi?"

Đã bị người ôm vào trong ngực, đương nhiên là tin người. Bạch Vũ bĩu môi: "Người giết ta đến từ Ngũ Hành Đại Lục sao?"

Dạ Quân Mạc cười khế, bây giờ hẳn khẳng định Bạch Vũ vẫn chưa nhớ tới chuyện nàng bị hại, nhưng đã đoán được người muốn đuổi giết nàng đến từ Ngũ Hành Đại Lục. Nàng là hậu duệ của Sáng Thế Thần, thanh khiết thông tuệ, không cần hẳn nhắc nhở, cũng biết nên tin ai, nên phòng bị ai.

Như vậy là tốt rồi, bây giờ hẳn cũng không muốn nói cho Bạch Vũ biết, nàng đã chết từ vạn năm trước. Bị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ và ca ca thanh mai trúc mã hại chết, bị gia tộc nàng một lòng che chở từ bỏ, hẳn tình nguyện để cho chính nàng nhớ lại.

Sau khi Bạch Vũ tỉnh lại, bị Dạ Quân Mạc yêu cầu dưỡng thương ở trong lầu các, chân không ra cửa, đợi cho nàng choáng váng mấy ngày nhớ lại được rõ ràng trí nhớ bách thế, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch đã khôi phục ở trong linh mạch của nàng.

Nàng lâm trận đột phá đến Triệu Hoán Sư trung giai, Tiểu Thanh cũng thăng cấp một chút, lực công kích 24, lực phòng ngự 12, sức chịu đựng 15.

Tiểu Thanh đập cánh, ngạo nghễ khoe thành tích với nàng, nhân tiện biểu đạt bất mãn với Tiểu Bạch, vì sao trong khoảng thời gian này chỉ có nó có đồ ăn, ta không có, chủ nhân người bắt công, thiên vị!

Bạch Vũ lập tức tỏ vẻ sẽ thưởng cho nó nhiều đồ ăn hơn, về phần Tiểu Bạch thì ngưng đồ ăn lại.

Không có cách nào, nàng vẫn nghèo túng, tuy rằng bán Phi Hồng Chi Nguyệt, hàng tháng mấy ngàn vạn tinh thể thứ phẩm nhập vào sổ sách, nhưng chỉ làm chút đồ ăn đã không còn đủ, tạm thời chỉ có thể cung ứng cho một Triệu Hoán Thú.

Nhưng nàng cũng không sốt ruột, Triệu Hoán Thú chỉ trông vào đồ

ăn thẳng cấp, năng lực thực chiến quá yếu, nên làm gì chắc nấy mới được.

Tiểu Bạch nghe nói đồ ăn của nó bị ngừng lại, tức giận đến gào khóc, khó chịu đầy mình .

Nay nó cũng đã là nhị giai, hình thể so với ban đầu lớn hơn gấp đôi, không còn giống một con mèo nhỏ nữa. Lực công kích 19, lực phòng ngự 18, sức chịu đựng 12, tuy nói lực công kích kém hơn Tiểu Thanh, nhưng thuộc tính công kích và phòng ngự đều cao thái quá, hơn nữa tu luyện Phách Thiên Liệt, đã có thể không thèm đếm xỉa đến phần lớn Triệu Hoán Thú nhị giai.

So với Tiểu Thanh khoe thành tích cầu đồ ăn, phương pháp đòi hỏi đồ ăn của Tiểu Bạch cũng rất xảo diệu (ngu ngốc, đáng yêu), nó tỏ vẻ chủ nhân không cho đồ ăn, nó sẽ ăn ngọc bội Ngọc Kim Cương vất vả khắc ra!

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, đây là lần đầu tiên nàng nghe nói Ngọc Kim Cương có thể ăn được, Bách Thú Chi Vương sẽ không nói dối, quả nhiên trong đó có Tiểu Bạch.

Nàng gãi gãi bụng Tiểu Bạch: "Muốn ăn Ngọc Kim Cương đúng không? Làm sao ngươi ăn được, còn không nhả ra."

Tiểu Bạch nằm trên mặt đất, hướng cái bụng lên trời, bị gãi ngứa, chạy loạn trốn tránh khắp nơi, cuối cùng đành phải nhả Ngọc Kim Cương ra, tội nghiệp giao cho Bạch Vũ.

Ngọc bội được điêu khắc thập phần tinh xảo, nhìn như đơn giản lại vô cùng xa hoa, trên thiên hạ chỉ vờn vờn có một món đồ này.

Chương 237: Đỉnh Vô Danh quật khởi (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ vừa lòng nhìn ngọc bội Ngọc Kim Cương lớn bằng nửa bàn tay, tìm một cái hộp bỏ vào. Vừa nhấc mắt, nhìn thấy Tiểu Bạch vẫn còn đang đáng thương nhìn nàng, không đành lòng sờ sờ lông nó: "Được rồi, ta sẽ nhanh chóng dạy linh thuật bị động cho ngươi, được không?"

Tiểu Bạch hừ hừ hai tiếng, lúc này mới bỏ qua.

Bạch Vũ đã sớm lựa chọn linh thuật bị động cho Tiểu Bạch xong rồi, nàng quyết định làm cho công kích của Tiểu Bạch tạo thành thương tổn phát nổ, tặc xưng là Bạo Kích. Sau khi tu luyện Phách Thiên Liệt, nếu như không có vận may một kích tất sát, Tiểu Bạch có thể phát huy ra thương tổn lớn nhất chính là lực công kích của bản thân gấp hai lần, lúc này rõ ràng là không đủ.

Nhưng nếu là Bạo Kích, thương tổn sẽ không chính xác.

Bạch Vũ lựa chọn linh thuật bị động cho Tiểu Bạch là Thị Huyết Cuồng Bạo, cũng là một loại linh thuật thời Sáng Thế viễn cổ, thượng phẩm linh thuật bị động cuồng bạo chính là Thị Huyết Cuồng Bạo được lưu truyền tới nay đã thiếu khuyết vài phần, bản thân nó sớm đã thất truyền, chỉ có Bạch Vũ vẫn còn biết.

Cuồng bạo có thể làm cho lực công kích của Triệu Hoán Thú tăng lên trên diện rộng, nhưng chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn.

Thị Huyết Cường Bạo thì không giống vậy, sau khi học được có thể tăng lên xác suất Bạo Kích của Triệu Hoán Thú lâu dài, vừa vặn còn có 10% cơ hội. Chỉ là muốn muốn tu luyện Thị Huyết Cường Bạo, những thứ cần rất hiếm thấy, máu của mãnh thú cấp bá chủ, ít nhất là ba loại, đương nhiên cấp bậc càng cao càng tốt.

Lần trước giết Bạch Mao Tinh Tinh lấy được máu nàng còn để lại một chút, nhưng còn thiếu hai loại, nàng quyết định đến Cố Hiến Đường nhìn xem có thể vơ vét được máu mãnh thú hay không.

Kết quả vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Tả Viêm, Tả Vũ và Sa Hoảng nhiệt tình như lửa.

"Bạch Vũ, mấy ngày nay ngươi đi đâu? Sau khi thi đấu khiêu chiến, rốt cục đỉnh Vô Danh chúng ta không còn là một tòa núi hoang, cũng xem như là hãnh diện." Tả Vũ dựa lên người Tả Viêm, cười đến hai mắt đều mất: "Tám người trở thành đệ tử chính thức gia nhập đỉnh Vô Danh, đang vui vẻ chờ đợi gia ngươi đến nói chuyện."

Hiện tại, địa vị của Bạch Vũ ở trong mắt bọn họ chính là Đỉnh Chủ đỉnh Vô Danh, thậm chí so với Đỉnh Chủ còn có uy tín cao hơn.

"Nói chuyện thì không cần. Nếu gia nhập đỉnh Vô Danh, chính là người một nhà. Nhưng đừng quá đắc ý vênh vác, cũng đừng trông cậy tất cả vào tài nguyên ta cho các ngươi, đều là đệ tử chính thức, muốn cái gì thì tự mình kiếm." Thiếu chút nữa Bạch Vũ quên chuyện đỉnh Vô Danh, dặn dò một câu.

"Yên tâm, có Sa Hoảng trông coi." Tả Viêm mỉm cười. Ngoại trừ Bạch Vũ ra, người bọn họ tin phục nhất chính là Sa Hoảng.

"Rất tốt! Chuyện tình ở đỉnh Vô Danh đều làm phiền Sa Hoảng xử

lý." Bạch Vũ vui vẻ ra mặt, kỳ thật nàng rất không biết quản lý sự vụ.

Sa Hoằng nghiêm trang gật đầu: "Ta sẽ ràng buộc bọn họ. Chuyện tình ở đỉnh Vô Danh, chuyện có thể xử lý ta đều giúp mọi xử lý, nhưng có một số việc còn cần mọi đưa ra quyết định."

"Chuyện gì?"

"Có hơn ba mươi người muốn gia nhập đỉnh Vô Danh."

Bạch Vũ ngạc nhiên, "Nhiều như vậy?"

Sáu đỉnh khác, đại khái đệ tử của mỗi đỉnh cũng chỉ tới ba mươi người, nhưng đỉnh Vô Danh bỗng chốc xuất hiện hơn ba mươi người muốn gia nhập, nếu nàng đều đồng ý, cộng lại đã có thể vượt qua bốn mươi người, so với số người ở các đỉnh khác sẽ nhiều hơn.

"Đúng vậy, hơn một nửa đều là người ở đỉnh Kinh Lôi. Ban đầu coi người là kẻ địch, hận người muốn chết, hiện tại nhìn thấy thực lực của người, ngược lại chạy tới nương nhờ người." Ngữ khí Tả Vũ có vài phần khinh thường.

"Người của đỉnh Kinh Lôi thì không cần, những người khác Tả Vũ cứ xem mà làm đi." Đối với ánh mắt của Tả Vũ, Bạch Vũ vẫn yên tâm, tám đệ tử ngoại môn đều là do Tả Vũ kéo tới, tư chất của bọn họ đều rất tốt, cũng không có đồ đệ vong ân phụ nghĩa.

"Ừ, vậy ta để lại hai người, Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên."

Bạch Vũ cười ha ha, hai người kia nói muốn gia nhập đỉnh Vô Danh, chắc chắn không phải tới quấy rối?

Chương 238: Đỉnh Vô Danh quật khởi (3)

Edit: V.O

Hai người thật đúng là không phải đến quấy rối, một bộ thành tâm thành ý muốn gia nhập đỉnh Vô Danh. Nhạc Kỳ Nhân ôm Bạch Vũ không buông tay, còn thiếu khóc cho nàng thấy.

"Đông Nhạc Quận Vương đồng ý rồi sao? Muội dám từ đỉnh Liệt Dương chạy tới chỗ này của ta?" Bạch Vũ trừng Nhạc Kỳ Nhân.

"Người đồng ý khởi phải nói có bao nhiêu là sáng khoái, còn bảo muội phải đi theo tỷ tu luyện cho thật tốt." Nhạc Kỳ Nhân ủy khuất đấu đấu ngón tay.

Bạch Vũ kiên quyết không tin.

Sáu đỉnh đại biểu cho thế lực của các quốc gia, quan hệ cạnh tranh vô cùng kịch liệt, ngay cả đại hội săn bắn mà Vô Trần Cung vô cùng coi trọng chính là hướng tới việc thi đua đoàn đội của bảy đỉnh, phía sau đại biểu cho lợi ích của ngũ quốc.

Đầu óc Đông Nhạc Quận Vương bị mê muội mới để cho nữ nhi của mình chạy tới dốc sức cho thế lực khác?

"Tin tưởng đi, lão nhân nhà ta cũng đã nói như vậy." Viêm Hạo Thiên lười biếng mở miệng: "Thi đấu đoàn đội bảy đỉnh cũng không phải mỗi lần đều liên quan đến lợi ích của ngũ quốc, hướng chi gia nhập đỉnh Vô Danh càng không cần phải lo lắng loại chuyện này nhất, mọi

người ở đỉnh Vô Danh đều đến từ các quốc gia, chẳng lẽ không phải người đại diện cho lợi ích của Đông Nhạc?"

Bạch Vũ nghĩ lại cũng đúng, đến lúc thật sự muốn chiến đấu vì quốc gia, người của đỉnh Vô Danh cũng chỉ có thể tự chiến.

"Vậy các người cứ ở lại đi, phòng nhỏ trong viện tùy các người ở, có lẽ đãi ngộ sẽ kém hơn so với đỉnh Liệt Dương và đỉnh Xích Diễm của các người."

"Không sao, có ăn ngon là được." Nhạc Kỳ Nhân cười hì hì nói.

Đỉnh Vô Danh từ chối phần lớn người gia nhập làm cho người ta rất giật mình, nhìn sáu đỉnh khác, người nào mà không hi vọng đệ tử càng nhiều càng tốt, đỉnh Vô Danh lại chỉ lấy hai người.

Nhưng hai vị này lại là người có trọng lượng, Quận Chúa duy nhất của Đông Nhạc và Hoàng Tử duy nhất của Viêm Võ, làm cho người ta không biết đỉnh Vô Danh phong là quá mức cao ngạo, hay là thà ít mà tốt.

Tất cả mọi người đều chú ý, muốn nhìn một chút đỉnh Vô Danh gần đây vô cùng nổi bật là hiển hách nhất thời hay thật sự là quật khởi như vậy, sau đó liền nhìn thấy Bạch Vũ dẫn theo một đám người ở đỉnh Vô Danh đến Băng Nguyên săn bắn.

Trong lòng sáu Đỉnh Chủ còn lại đều trầm xuống, đại hội săn bắn sắp bắt đầu, đội nhân mã các đỉnh gần đây đều lập tổ đội đến Băng Nguyên luyện tập săn bắn, đỉnh Vô Danh quả nhiên cũng muốn phân một chén canh ở trên đại hội.

Trên thực tế, sở dĩ Bạch Vũ dẫn người đến Băng Nguyên chỉ là bởi vì Cống Hiến Đường không có máu mãnh thú cấp bá chủ, nàng chỉ

có thể tự mình động thủ thì mới cơm no áo ấm.

Bởi vì lúc trước từng xảy ra tuyết lở, Băng Nguyên có thay đổi rất lớn, bản đồ ban đầu đã không còn có thể dùng được, hơn nữa Bạch Vũ muốn đi tìm mảnh thú cấp bá chủ, vì không muốn toàn quân bị diệt, Bạch Vũ xin Dạ Quân Mạc giúp đỡ.

"Đi Băng Nguyên với ta." Bạch Vũ trông mong nhìn hấn chăm chăm.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt uống trà: "Không cần phải phiền phức như vậy, ta đi một chuyến, chém tám, mười con mảnh thú cấp bá chủ cho nàng."

"....." Ta muốn tự mình đi, chàng chém xong rồi thì còn chuyện gì để ta làm?

"Chàng không biết cùng đi thì có vẻ..... náo nhiệt?"

"Ta không thích náo nhiệt."

"....." Bạch Vũ rất muốn đánh người, đáng tiếc nàng đánh không lại, đành phải tiến đến bên tai hấn, nhỏ giọng nói: "Chàng theo giúp ta đi, ta có lễ vật tặng cho chàng."

Dạ Quân Mạc lập tức vươn tay với nàng: "Lễ vật."

Thật bá đạo! Bạch Vũ không tình nguyện lấy ra ngọc bội Ngọc Kim Cương, ngọc bội đặt ở trong hộp, Bạch Vũ còn đặc biệt tự tay kết dây thừng ở mặt trên. Ngọc bội màu tím xúng với màu vàng nhạt của dòng chảy phía trên, rất sáng bóng.

"Giúp ta đeo lên." Dạ Quân Mạc đứng lên, một bộ chờ Bạch Vũ hầu hạ.

Bạch Vũ yên lặng trở mặt xem thường, cầm ngọc bội đeo lên bên hông Dạ Quân Mạc, bất tri bất giác liền dính vào trên người Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc hơi hơi nâng môi, đưa tay kéo một cái, đã kéo nàng vào trong lòng, giọng nói trầm thấp tà mị lay động lỗ tai nàng: "Tại sao nàng không tặng chính nàng cho ta?"

Chương 239: Đỉnh Vô Danh quật khởi (4)

Edit: V.O

Khóe miệng Bạch Vũ run rẩy: "Ta không phải lễ vật!"

"Thật sự là rất đáng tiếc." Trong mắt Dạ Quân Mạc tràn đầy ý cười tà tít, hôn lên cái trán của nàng, mới lưu luyến buông ra, cùng nàng đến Băng Nguyên.

Bạch Vũ và Sa Hoằng đi ở phía trước, dẫn mọi người săn bắn, Dạ Quân Mạc cũng không nhúng tay, chỉ là chỉ đường cho bọn họ mà thôi. Trên thực tế, ngay từ đầu hắn đã không tính giúp Bạch Vũ giải quyết chuyện này.

Bạch Vũ phải trưởng thành, muốn giành lại những thứ thuộc về chính nàng, chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng. Hắn chỉ cần bảo vệ ở bên cạnh nàng là được.

Bạch Vũ cũng không muốn Dạ Quân Mạc nhúng tay, nàng chỉ muốn hắn cùng đi. Bên cạnh có Dạ Quân Mạc, nàng đã cảm thấy rất an tâm, chẳng sợ Băng Nguyên ở đây cực kỳ nguy hiểm, Bạch Vũ cũng vui vẻ mạo hiểm tùy theo ý mình.

Nhân số trong đội ngũ đỉnh Vô Danh cũng không nhiều lắm, nhưng sức chiến đấu lại vô cùng mạnh mẽ, cường hãn, có thiên tài như Viêm Hạo Thiên, Sa Hoằng, Nhạc Kỳ Nhân ở đây, hơn nữa Tả Viêm, Tả Vũ,..... đều là người Bạch Vũ đã dạy, một đường thế như chẻ tre, mãnh thú gặp một con giết một con, rất nhanh liền tiêu diệt một con

mãnh thú cấp bá chủ.

Sau khi đội ngũ khác nghe xong đều chấn kinh một phen, cho dù bọn họ nhiều người cũng không dám tùy tiện đi trêu chọc mãnh thú cấp bá chủ, đỉnh Vô Danh làm như vậy là thể hiện thị uy chói lọi, không thể để cho bọn họ tiếp tục kiêu ngạo như vậy được.

Vì thế Bạch Vũ phát hiện mấy tên cận bã bắt đầu biến đổi. Nàng căn cứ theo con đường Dạ Quân Mạc chỉ, thật vất vả tìm được mãnh thú cấp bá chủ tứ giai thứ hai, nhưng đang khi thể ngất trời bắt đầu chém giết, hai đội nhân mã liền bao vây chỗ này.

"A, mãnh thú này nhìn qua không tệ, ta thấy các người đánh lao lực như vậy, không bằng tặng cho bọn ta đi." Một người gian trá cười nói.

"Vừa vặn, chúng ta cũng muốn phân một phần." Tên còn lại nguy hiểm híp mắt.

Bạch Vũ nhíu mày, đến tranh giành quái vật?

"Được." Bạch Vũ lộ ra tươi cười không sao cả, dứt khoát nhường lại. Mọi người ở đỉnh Vô Danh không nói hai lời, lập tức lui lại, không luyến tiếc chút nào.

Hai đội nhân mã sừng sốt, không kịp nghĩ nhiều, lập tức tiếp nhận đối phó với mãnh thú, đánh rất lâu mới tiêu diệt được mãnh thú tứ giai này.

Bạch Vũ liền dẫn theo mọi người ở một bên xem cuộc vui, đợi cho mãnh thú đã chết, nàng cười tủm tỉm tiến đến gần: "Tốt lắm, bây giờ thì giao con mồi ra đây đi."

Hai đội nhân mã còn tại thờ hỗn hển nghỉ ngơi, vừa nghe thiếu chút nữa hộc máu: "Người có ý tứ gì?"

"Ý tứ chính là giành quái vật của các người, bọn ta đoạt của các người, rất công bằng."

Công bằng cái quỷ!

Sau khi bọn họ cảm tức chống cự nửa ngày, những thứ trên người bị đoạt không còn một mảnh, đừng nói thu hoạch mãnh thú tứ giai, ngay cả con mồi trên người và tinh thể thứ phẩm cũng bị đoạt hết sạch.

Đội trưởng hai đội khóc không ra nước mắt nhìn nhau một cái, thật mạnh! Người của đình Vô Danh có cấp bậc không khác với bọn họ, thực lực lại cao hơn một khoảng lớn, còn chưa bắt đầu động thủ đã đánh bại tất cả bọn họ.

Sau khi giành được ích lợi, Nhạc Kỳ Nhân liền xông về phía trước đoạt những thứ yêu thích, người đến từ đội ngũ khác liền bị cướp bóc một trận, không qua vài ngày, nhân mã sáu đình đều bị đình Vô Danh đoạt qua một lần.

Rốt cục mấy Đình Chủ sáu đình cũng khăng định đình Vô Danh thật sự quật khởi, đã có tư cách cạnh tranh cùng bọn họ.

Mắt thấy Đại hội săn bắn sắp bắt đầu, đột nhiên có thêm một đối thủ cạnh tranh, còn dễ dàng cướp sạch đội ngũ của bọn họ, trong lòng mấy Đình Chủ cũng không quá dễ chịu, chỉ có thể bắt đầu bắt chắp thúc giục đệ tử nhà mình càng cố gắng tu luyện.

Phải biết rằng Đại hội săn bắn năm nay và trước kia không giống, không chỉ có chuyện liên quan đến lợi ích ngũ quốc, còn quyết định

ai có thể trở thành thủ tịch đại đệ tử. Nghe nói Cung chủ đã sắp đột phá Triệu Hoán Đại Sư.

Một khi trở thành Triệu Hoán Đại Sư, Cung chủ sẽ không ở lại trên Vân Vũ Thần Châu lâu, rất nhanh sẽ đến Thượng vực.

Đến lúc đó ai là thủ tịch đại đệ tử, người đó chính là người thừa kế truyền đời của Vô Trần Cung, là người tiếp theo nhậm chức Cung chủ!

Chương 240: Tửu yến ngũ quốc (1)

Edit: V.O

Sau lưng mỗi người tứ đại thủ tịch đệ tử Vô Trần Cung đều có thể lực của một quốc gia chống đỡ.

Đồ đệ Tửu trưởng lão – Túc Khải Lâm là người Nam Phong, Nam Phong Quận Quốc tuyệt đối sẽ phát động tất cả mọi người ở đỉnh Bao Tuyết ra sức giúp đỡ đại hội lần này.

Đệ tử Cung chủ - Tả Khuru Lan là người Viêm Võ Đế Quốc, phía sau có đỉnh Xích Diễm giúp đỡ.

Đệ tử của Đường Chủ Linh Khí Đường - Thiết trưởng lão là Thủy Vân Thanh, là người Mạn Thủy Quận Quốc, cũng là trụ cột của đỉnh Huyết Vũ.

Đồ đệ của Bách Lý trưởng lão – Tòng Nguyệt Cầm là người Bắc La, tuy rằng Bắc La đã bị diệt quốc, nhưng đỉnh Kinh Lô vẫn còn, hơn nữa, nghe nói Tây Trần Quận Quốc đã quyết định liên hợp với nàng ta, để cho đỉnh Hắc Nham giúp đỡ nàng ta. Nếu nàng ta có thể trở thành Cung chủ, Tây Trần Quận Quốc có thể đạt được báo đáp mà trước đây chưa từng có.

Bởi vậy, ngoại trừ Đông Nhạc có đỉnh Liệt Dương và đỉnh Vô Danh, các quốc gia khác đều tham gia cạnh tranh kịch liệt.

Từ trước đến nay, đỉnh Liệt Dương không có động tác gì, đoán

chừng Đông Nhạc sẽ chọn một người để giúp đỡ, hoặc là sống chết mặc bây.

Nhưng đỉnh Vô Danh nháy ra như vậy khiến cho người người rất khó hiểu, đệ tử đỉnh Vô Danh đều là trời Nam đất Bắc, khắp các quốc gia đều có, nhưng lại không có người nào giúp đỡ, biểu hiện mạnh mẽ như vậy để làm cái gì?

Các vị Đỉnh Chủ đều không hiểu, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận đỉnh Vô Danh là một lực lượng không thể bỏ qua. Sau khi Quân Chủ các quốc gia nghe được tin tức đều đưa ra chỉ thị coi việc mượn sức là việc chính, cho dù mượn sức không được, cũng đừng kết thù ở lúc máu chốt này.

Sau khi đám người Sa Hoảng và Viêm Hạo Thiên từ Băng Nguyên về tới đỉnh Vô Danh, liền phát hiện người ở các đỉnh khác đối với bọn họ chẳng những không có mang thù, còn dùng khuôn mặt tươi cười chào đón, cảm giác không hiểu quỷ dị.

"Bọn họ là người cuồng chịu ngược sao? Bị đoạt đồ còn vui vẻ như vậy?" Nhạc Kỳ Nhân trừng lớn mắt, xoa tay: "Ta đây cũng có thể lại đi đoạt của bọn họ một lần nữa?"

Mọi người: "....."

Không thể không nói đây là một rất hiểu lầm rất tuyệt vời, Bạch Vũ chưa từng nghĩ tới biểu hiện uy phong ra ngoài, nàng chỉ là muốn máu của một ít mãnh thú mà thôi.

Lúc săn bắn con mồi trên Băng Nguyên, Bạch Vũ chỉ lấy máu mãnh thú cấp bá chủ mà mình cần, tất cả những cái khác đều để cho mọi người tự phân chia, chia đều, mỗi người đều nhận được hơn 200 cồng hiến.

Bạch Vũ tích đủ máu mãnh thú, bắt đầu chuyên tâm dạy cho Tiểu Bạch Thị Huyết Cường Bạo, liên tục vài ngày không ra khỏi cửa, đối mặt với tranh đấu ngầm ngoài sáng trong tối thì hoàn toàn mặc kệ.

Đợi cho Đại hội sẵn sẵn bắt đầu, lúc Quân Chủ các quốc gia đều chuẩn bị khởi hành tới tham gia Yến tửu, Dạ Quân Mạc cầm một phong thư đưa cho nàng.

"Sur phụ viết thư cho ta?" Bạch Vũ tỏ vẻ rất vui mừng, sau khi nàng vào Vô Trần Cung, Bạch Tử Quỳnh chưa từng viết thư cho nàng. Nhưng sau khi nàng mở ra xem xong, cả khuôn mặt đều mê mang.

Dạ Quân Mạc nhìn vẻ mặt nàng không biết phải làm sao, lạnh nhạt hỏi: "Có phiền phức?"

"Không phải, chỉ là..... sur phụ ta, bà..... bà phải lập gia đình."

Viêm Hạo Thiên ở một bên vui vẻ: "Chuyện tốt, chúc mừng sur phụ người cây vạn tuế ra hoa (ý nói chuyện vui hiếm có), bà ấy gả cho ai?"

"Cha người."

"!" Vẻ mặt của Viêm Hạo Thiên so với Bạch Vũ còn mê mang hơn, cha mình muốn lấy thê, nhưng ngay cả một chút tiếng gió hắt cũng không nghe được.

Hắn đoạt lấy thư trên tay Bạch Vũ một phen, nhìn qua một lần, cả bức thư đều là dận dò, quan tâm Bạch Vũ, nhưng ở dưới cuối cùng lại buộc miệng nói một câu, Viêm Võ Đế muốn kết hôn với bà, bà đồng ý rồi.

"Xem ra trước kia cha ngươi quả thật có quen biết sư phụ ta."

"Cái này không phải là lời thừa sao? Bằng không làm sao cha ta có thể bỗng nhiên muốn kết hôn với một lão bà bà lớn tuổi như vậy, chẳng lẽ cũng bởi vì bà ấy là Triệu Hoán Sư đỉnh giai?" Viêm Hạo Thiên có chút bực bội quăng thư lại cho Bạch Vũ.

Bạch Vũ trừng mắt: "Tuổi của sư phụ ta còn nhỏ hơn so với Viêm Võ Đế!" Chẳng qua nhìn có chút già.

Viêm Võ Đế là Đế vương, bảo dưỡng cực kỳ không tệ, Bạch Tử Quỳnh bị tính kế không biết bao nhiêu năm ở Bắc La, căn bản không có cách nào so sánh được.

Chương 241: Yến tửu ngũ quốc (2)

Edit: V.O

"Dù sao chuyện này rất kỳ quái, ta phải quay về hỏi thử, rốt cuộc là sao lại thế này." Viêm Hạo Thiên nói xong, trở về đình Xích Diễm.

Bạch Vũ có chút lo lắng nhìn lá thư chằm chằm, ngồi xuống bên cạnh Dạ Quân Mạc: "Chàng cho là vì sao Viêm Võ Đế lại muốn kết hôn với sư phụ ta? Hắn đối với ta sư phụ là thật tâm sao?"

"Nàng sợ sư phụ nàng bị lừa?" Dạ Quân Mạc dịu dàng ôm hông của nàng.

Bạch Vũ tựa vào trên người Dạ Quân Mạc: "Không đến mức bị lừa gạt, nếu sư phụ ta đã đồng ý, nhất định đã hiểu rõ Viêm Võ Đế. Nhưng Viêm Hạo Thiên cũng không có nghe nói, hình như Viêm Võ Đế không nói chuyện này cho người khác biết, có phải có chút không quá thành tâm hay không?"

"Muốn biết có phải là hắn không thành tâm lấy sư phụ nàng hay không, xem Đại hội săn bắn lần này sẽ biết. Nếu hắn dẫn sư phụ nàng đến tham gia Đại hội, thì nói lên hắn thật lòng thật dạ." Dạ Quân Mạc thản nhiên trấn an.

"Cũng đúng, hắn là Quốc Quân ngũ quốc cũng sắp đến, nếu sư phụ đến đây, đến lúc đó hỏi bà ấy một chút thì sẽ biết." Bạch Vũ lập tức bình thường trở lại, lại vội vàng làm đồ ăn cho Tiểu Thanh.

Dạ Quân Mạc lẳng lẳng nhìn bóng lưng nàng bận rộn, khoe miệng gợi lên một tia mỉm cười cứng chiều, sủng nịch.

Không biết Âm Ưng vào phòng khi nào, đi đến phía sau hần nhỏ giọng nói: "Thánh Quân, Âm Lân gọi thư."

Ánh mắt Dạ Quân Mạc trầm xuống: "Chuyện gì?"

"Chín vực Đại lục Thanh Mộc thì đã có bảy vực bị Sáng Thế Thần Điện cướp đi, còn sót lại hai vực Thanh Linh, Thanh Vũ, vực Thanh Linh cũng sắp không chống đỡ được, Âm Lân hi vọng người có thể nhanh chóng tự mình đi một chuyến." Âm Ưng cung kính bẩm báo.

Khuôn mặt Dạ Quân Mạc lạnh như sương, hơi thở trên thân đột nhiên lạnh xuống.

Đại lục Thanh Mộc là một trong Bát Đại Thế Giới, cũng là địa bàn Sáng Thế Thần Điện và Âm Dạ Đế Quốc tranh đoạt hết lần này đến lần khác gần một ngàn năm, một khi để cho Sáng Thế Thần Điện khống chế được Đại lục Thanh Mộc, những đại lục khác mà Âm Dạ Đế Quốc có được sẽ không thể nối liền một mảnh, rất dễ dàng bị bao vây, tiến công, tiêu diệt, tuyệt đối không thể để mất Đại lục Thanh Mộc.

Nhưng nếu bây giờ hần rời đi, Bạch Vũ phải làm sao bây giờ?

Lần trước tử sĩ ám sát thất bại, sẽ không xong dễ dàng như vậy là xong. Hần có đi cũng phải dẫn theo Bạch Vũ cùng đi, nhưng Bạch Vũ sẽ đi cùng hần sao?

Lãnh mâu sâu như biển của Dạ Quân Mạc rũ xuống, ngón tay thon dài trắng nõn gõ từng chút từng chút lên mặt bàn. Sau một lúc lâu, lạnh lùng mệnh lệnh cho Âm Ưng: "Nói với Âm Lân, để cho Tô Lăng

Dung trấn thủ, ta sẽ mau chóng đến đó."

Trong lòng Âm Ưng lộp bộp một chút: "Thánh Quân, người không đi? Đại lục Thanh Mộc đối với chúng ta rất quan trọng....."

"Đi xuống!" Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn hấn. Âm Ưng giật mình một cái, tất cả một bụng lời khuyên bảo đều nuốt trở vào.

Ngày hôm sau, Bạch Vũ đang đút đồ ăn cho Tiểu Thanh, kiểm tra tình hình tu luyện của Tiểu Bạch, Viêm Hạo Thiên mặt đen đã trở lại.

"Đã tra rõ ràng là chuyện gì xảy ra?" Bạch Vũ tò mò hỏi.

Viêm Hạo Thiên phụng phịu nói: "Chỉ sợ Phụ vương ta thật sự muốn lấy sư phụ người, nhưng là đại thần Viêm Võ và dòng họ Hoàng thất không có một ai, không có một người nào đồng ý, cho nên bọn họ mới phong tỏa tin tức."

Bạch Vũ nhíu mày: "Vì sao không đồng ý? Sư phụ ta có gì không tốt? Ngại bộ dạng của bà già sao? Chỉ cần ta làm một chén Canh Hồi Xuân là có thể khiến cho sư phụ ta trẻ hơn so với cha người."

"Không phải tuổi tác có vấn đề. Sư phụ người không có gì không tốt, chính là các đại thần cảm thấy có người tốt hơn so với sư phụ người." Về mặt Viêm Hạo Thiên: "Bọn họ muốn liên hôn với Tây Trần, hi vọng Phụ vương ta có thể lấy Trưởng công chúa Tây Trần, tỷ tỷ của Tây Trần Quận Vương."

Bạch Vũ nghi ngờ một chút, nhưng rất nhanh đã nghĩ thông suốt. Nghe nói Tây Trần muốn tính toán giúp đỡ cho Tông Nguyệt Cầm, nếu lúc này Viêm Võ và Tây Trần liên hôn, lần Đại hội săn bắn này, ngược lại Tây Trần sẽ giúp Viêm Võ, giúp đỡ cho Tả Khuru Lan.

Tỷ suất Tả Khuru Lan thắng lợi sẽ được gia tăng rất lớn.

Chương 242: Yến tửu ngũ quốc (3)

Edit: V.O

Nếu Tả Khuru Lan có thể thừa kế Vô Trần Cung, trở thành người tiếp theo nhậm chức Cung chủ, Viêm Vũ Đế Quốc ở trên Vân Vũ Thần Châu tuyệt đối sẽ là bá chủ, một Vô Trần Cung chủ xuất phát từ một bốn quốc, chỗ tốt có thể mang đến không cần nói cũng biết.

Ngũ quốc đối với việc này đều rất rõ ràng, cho nên Đại hội săn bắn lần này, các quốc gia vì thắng lợi tuyệt đối sẽ không tiếc trả giá tất cả. Lúc này, các đại thần Viêm Vũ Đế Quốc muốn liên hôn cũng không có gì đáng trách.

"Phụ vương ngươi có ý gì không?" Bạch Vũ hỏi.

Viêm Hạo Thiên lắc đầu: "Ngay cả một lời nhắn ông ấy cũng chưa nhắn cho ta, ta nào có biết cái gì."

"Vậy tại sao ngươi có thể khẳng định ông ấy thật sự muốn kết hôn với sư phụ ta?" Bạch Vũ hỏi lại.

Viêm Hạo Thiên trầm mặc một lúc, không được tự nhiên nói: "Lúc Phụ vương ta còn trẻ từng bị người ám sát ở Bắc La, được một nữ tử cứu. Ông ấy dưỡng thương ở Bắc La ròng rã một năm, cô nương kia liền chiếu cố ông ấy một năm, sau lại vì tranh giành ngôi vị Hoàng đế Viêm Vũ, lúc ông ấy trở về lại không thể dẫn cô nương kia về. Sau khi ông ấy ngồi lên trên Đế vị, vẫn mãi không nguyện lấy thê. Cuối cùng bị Hoàng nãi nãi làm cho không còn biện pháp, mới cưới mẹ ta

làm Hoàng hậu. Mẹ ta sinh hạ ta xong liền rong huyết qua đời, một mình ông ấy nuôi ta khôn lớn, không chạm qua nữ nhân khác nữa."

"Ý người nói nữ tử cứu Viêm Võ Đế là sư phụ ta?" Bạch Vũ nhớ tới Bạch Tử Quỳnh có nói qua vị bằng hữu đưa cho bà ấy Du Linh Thảo 3000 năm, hẳn là Viêm Võ Đế, khó trách mỗi lần sư phụ nhìn thấy gốc cây Du Linh Thảo kia đều đa cảm, ngây ngốc.

"Hiện tại xem ra khẳng định chính là như vậy." Viêm Hạo Thiên lo lắng nhíu mày: "Bản thân ta không cần cha ta lấy ai khác, ta chỉ hi vọng ông ấy có thể sống dễ chịu một chút, ông ấy đợi sư phụ người nhiều năm như vậy, mới tốt hơn một chút lại không dễ dàng có cơ hội lấy bà ấy."

Đúng là rất vất vả, trước kia sư phụ là Quốc sư Bắc La, còn bị người khế ước, có như thế nào thì Viêm Vũ Đế cũng không thể lấy Quốc sư của một quốc gia khác về.

Bạch Vũ âm thầm thở dài. Nếu sư phụ đã đồng ý gả, hẳn là vẫn còn rất thích Viêm Võ Đế, đáng tiếc lần này muốn như ý nguyện vẫn không dễ dàng, không biết sư phụ có biết chuyện Viêm Võ Đế Quốc muốn liên hôn hay không.

Hiện tại Bạch Vũ liền ngóng trông Quân chủ Ngũ quốc mau chóng đến đây, để cho nàng có thể nhanh chóng nhìn thấy sư phụ, hỏi rõ ràng một chút.

Rất nhanh, Quốc Quân Ngũ quốc đã dắt gia quyến tới Vô Trần Cung, dựa theo lệ thường, Cung chủ Vô Trần Cung cử hành Yến tửu long trọng nghênh đón bọn họ, tứ đại trưởng lão, Đường chủ cùng với các Đĩnh chủ, toàn bộ đều tham gia tiếp khách.

Trên Chủ Phong (ngọn núi chính) trở nên vô cùng huyền ảo, đề

phòng cũng sâu nghiêm hơn so với trước kia.

Bạch Vũ và Viêm Hạo Thiên, Nhạc Kỳ Nhân chạy tới Chủ Phong, quả nhiên nhìn thấy Bạch Tử Quỳnh. Viêm Vũ Đế dẫn bà đến, còn nắm tay bà không buông, nhưng Trương công chúa Tây Trần cũng tới, còn đi theo bên cạnh Viêm Vũ Đế.

Bạch Vũ phát hỏa lớn, trừng mắt nhìn Viêm Hạo Thiên: "Cha ngươi có ý gì? Muốn lấy cả hai người?"

Viêm Hạo Thiên rất vô tội giật nhẹ khóe miệng: "Ngươi đừng nhìn ta, ta cũng không rõ ràng."

"Nhanh chút đi hỏi rõ ràng, ta cũng không muốn sư phụ ta gả cho một nam nhân cặn bã!"

"Này, tốt xấu gì cũng là Phụ vương của ta!" Gân xanh trên khóe mắt Viêm Hạo Thiên giật giật.

"Cha ngươi và ngươi giống nhau, đều là ăn trong bát nhìn trong nôi, hoa tâm muốn chết." Nhạc Kỳ Nhân rất không khách khí chen vào nói.

Mặt Viêm Hạo Thiên đen như đáy nôi, căm tức, run rẩy nhìn Nhạc Kỳ Nhân: "Ta hoa tâm khi nào? Đoạn thời gian này không phải ta đây đều ở cùng một chỗ với ngươi sao?"

Bạch Vũ: "....." Giống như đã biết sự thật gì đó khủng khiếp.

Thừa dịp Yến tửu còn chưa bắt đầu, ba người cùng đi đến cửa Chủ Điện, muốn đi vào nói nói mấy câu, nhưng đệ tử trông coi lại rất không kiên nhẫn đuổi bọn họ đi.

Chương 243: Yến tử ngũ quốc (4)

Edit: V.O

"Yến tử Ngũ quốc chỉ chiêu đãi Quân Chủ Ngũ quốc, tất cả những người không phận sự đều không được đi vào. Đệ tử như các người muốn trèo lên cành cao ta đã thấy nhiều rồi, mỗi lần Đại hội săn bắn đều có một đống, giống như một đám ruồi bọ." Vài sư huynh trông coi lỗ mũi hướng lên trời khinh bỉ bọn họ.

Viêm Hạo Thiên nổi trận lôi đình: "Láo xược! Bản thái tử muốn đi vào gặp Phụ vương ta, còn phải đợi các người cho phép mới được?"

"A, thì ra là Thái Tử. Thái Tử cũng không được, nếu các người đã đến Vô Trần Cung này, trước hết đã là đệ tử Vô Trần Cung, bên trong không gọi các người vào, các người sẽ không thể đi vào." Một thiếu niên bạch y hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm ngó tới.

Bọn họ đều là đệ tử bên cạnh Cung chủ, tu luyện ở Chủ Điện, ngoại trừ thủ tịch đệ tử ra, hoàn toàn không để những người khác vào mắt. Cho dù là Trưởng Lão tới gặp Cung chủ, đối với bọn họ cũng rất khách khí.

Viêm Hạo Thiên tức giận tới mức hừ hừ, nếu không phải nhìn thấy gần đó có rất nhiều đệ tử tuần tra, canh phòng nghiêm ngặt, đoán chừng liền đập một quyền lên trên mặt hắn.

Không thể động thủ, chỉ có thể lui trước, ba người đi đến một bên nhỏ giọng thương lượng.

Viêm Hạo Thiên buồn bực nhìn Bạch Vũ: "Không thì người đi cầu xin Mạc Điện, để cho người dẫn chúng ta vào."

Bạch Vũ xem thường: "Ta còn tưởng người tính làm gì. Cầu Mạc Điện mà cũng tính ra được, hai ngày này chàng ấy đang bế quan."

Cưỡng chế gọi ra Ngũ Hành Chu Tước làm cho sắc mặt của Dạ Quân Mạc mấy ngày nay vẫn không tốt lắm, lo lắng muốn nhanh chóng đến Thượng vực, rõ ràng là Dạ Quân Mạc bế quan điều tức. Bạch Vũ xem qua mạch cho hắn, xác định thân thể hắn không có gì trở ngại mới yên tâm để cho hắn đi bế quan.

"Nếu không chờ Yến tửu qua đi, chúng ta đến chỗ ở tìm đám người bọn họ." Nhạc Kỳ Nhân đề nghị.

Viêm Hạo Thiên trừng mắt: "Có đầu óc một chút được không, Quốc Quân ngũ quốc tới đây để làm trọng tài cho Đại hội săn bắn, trước khi Đại hội săn bắn kết thúc, bọn họ sẽ không tùy tiện gặp đệ tử, chỗ ở cũng là Vô Trần Cung đặc biệt an bài, một đoàn vệ binh và đệ tử trông coi, người đi vào được mới có quý."

Nhạc Kỳ Nhân sợ ngây người: "Chiếu theo lời người nói, như vậy ta cũng không thể gặp được Phụ vương ta? Ta còn muốn tìm ông ấy để ăn. Vũ tỷ tỷ, làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao bây giờ, đứng ở cửa chờ xem, dù sao thì bọn họ uống rượu xong sẽ đi ra." Bạch Vũ bất đắc dĩ buông tay.

Ba người chán đến chết đứng ở trước cửa Chủ Điện, đệ tử khác đến tụ tập cũng đã rời đi, chỉ còn lại có ba bóng dáng lẻ loi như ba cái cọc gỗ của bọn họ, gió lạnh thổi qua, cảm giác không hiểu sao lại thể lương.

"Đây không phải là Bạch Vũ sao? Đứng ở nơi này làm gì, không phải muốn tiến vào Chủ Điện bị đuổi ra ngoài đó chứ?" Cố tình Bách Lý Vân Diễm vẫn tốt lành không chết từ phía sau chạy đến chọc tức, vẻ mặt tươi cười đắc ý.

Bạch Vũ không kiên nhẫn liếc nhìn nàng ta một cái: "Ta làm gì, người quản được sao?"

"Ta không xen vào, nhưng ta chỉ là có lòng tốt, người có lời gì muốn nói ta sẽ truyền lại cho sư phụ người. Ta có may mắn được Cung chủ truyền đến tham gia Yến tửu, còn muốn thay người truyền lời. Người đã không cảm kích, coi như thôi." Bách Lý Vân Diễm nũng nịu hít một tiếng, một bộ người không nhìn ra được lòng tốt của người ta.

Bạch Vũ cười lạnh, cho dù nàng có muốn nói cũng sẽ không nhờ Bách Lý Vân Diễm truyền lời.

Nhạc Kỳ Nhân khinh bỉ hừ hừ: "Người nói những thứ này không phải là đang khoe khoang sao? Một phế nhân, có gì tốt mà đắc ý."

Sắc mặt Bách Lý Vân Diễm thay đổi một chút, nàng ta hận nhất chính là người khác nói nàng ta là phế nhân. Nàng ta vốn cũng là thiên tài hiếm có, cũng nên tỏa hào quang ở Vô Trần Cung. Nếu không phải do Bạch Vũ, làm sao nàng ta có thể biến thành phế nhân, làm sao có thể thành một học đồ không được để mắt tới?

Mỗi lần nghĩ như vậy, oán khí tựa như một cây đao không ngừng đâm vào đáy lòng nàng ta, làm cho nàng ta phần hận muốn giết người.

Nàng ta hung tợn kẹp chặt răng: "Là ta đắc ý, thì thế nào? Bạch Vũ,

ngươi nhớ kỹ cho ta, một ngày nào đó, ta sẽ trả lại toàn bộ khuất nhục mà ngươi cho ta!"

Chương 244: Nhiên Huyết, bại sự (1)

Edit: V.O

Bách Lý Vân Diễm nói xong, vênh vào tự đắc vung tay, ngưỡng mặt đi vào bên trong Chủ Điện.

Bạch Vũ không để bụng bĩu môi, lấy ra điểm tâm mang đến phân cho Nhạc Kỳ Nhân, ba người trực tiếp ăn một bữa cơm ở bên ngoài, dưới bóng cây gần Chủ Điện, nhìn đệ tử tuần tra chung quanh một lúc xong cũng không nói gì.

Lúc Bách Lý Vân Diễm đi vào Đại điện nơi tổ chức Yến tửu, Yến tửu đã rất huyền ảo. Rượu qua ba lần, Quốc Quân Ngũ quốc bắt đầu trình lên lễ vật.

Được mời tới tham gia Đại hội săn bắn, còn có Yến tửu long trọng nghênh đón, bọn họ cũng không thể tay không chạy đến đây, dù sao vẫn phải lấy ra chút đồ tốt. Lễ vật bọn họ mang đến chính là thứ đặc biệt vô cùng hiểu rõ trên Yến tửu, linh tửu.

Đó cũng là một loại lệ thường, Yến tửu của Đại hội săn bắn cũng có thể nói là một hội Đại hội linh tửu thiết thực, cho nên Vô Trần Cung chủ mới có thể coi trọng linh tửu dùng để chiêu đãi trên Đại hội như vậy.

Vương đô Ngũ quốc có Dược Thiện Sư để cho chính mình ngự dụng, hàng năm đều nghiên cứu ra được linh tửu mới, nhưng cho tới bây giờ, linh tửu bọn họ nghiên cứu ra đều kém hơn Vô Trần Cung.

Năm trước, Vô Trần Cung bắt đầu bán ra Phi Hồng Chi Nguyệt rất tốt, bọn họ cũng có chút nản lòng, chỉ có thể méo mó, cố gắng hết sức nghiên cứu ra phối phương Phi Hồng Chi Nguyệt, nhìn xem có thể có biện pháp làm lại hoặc là vượt qua hay không.

Linh tửu Ngũ quốc đưa lên phân cho mọi người cùng nhau nhắm nháp, linh tửu mấy quốc khác đều không có gì đặc biệt, duy chỉ có điều bất ngờ là linh tửu của Nam Phong Quận Quốc lại rất tốt, hiệu quả có thể vượt qua Phi Hồng Chi Nguyệt.

Tây Trần Quận Vương ngạc nhiên chép miệng, tặc lưỡi: "Nam Phong Quận Vương, rượu này không tệ, tên gọi là gì?"

Nam Phong Quận Vương tự đắc giơ ly rượu lên: "Rượu này là do Dược Thiện Sư tốt nhất Nam Phong Quận Quốc dùng hơn ba mươi loại dược liệu trân quý mới nghiên cứu, chế tạo ra được, Bồn vương gọi nó là Thuần Lam Viêm Dương."

"Ha ha, tên rất hay....." Tây Trần Quận Vương trở mặt xem thường, người ta gọi là Phi Hồng Chi Nguyệt, người liền đặt tên là Thuần Lam Viêm Dương, sợ người khác không biết linh tửu này của người tốt hơn so với Phi Hồng Chi Nguyệt.

*Phi Hồng Chi Nguyệt: mặt trắng đỏ rực

*Thuần Lam Viêm Dương: bầu trời thuần lam, ý nói màu lam tinh khiết, không có tạp chất

Nam Phong Quận Vương đang rất đắc ý, hoàn toàn không chú ý tới Tây Trần Quận Vương xem thường, cười tủm tỉm khoe khoang với Vô Trần Cung Chủ: "Cung chủ, người cảm thấy rượu Bồn vương đưa lên như thế nào?"

"Quả thật vượt qua Phi Hồng Chi Nguyệt, chẳng những có công hiệu ngưng tụ linh lực, còn có tỷ suất cơ hội sử dụng để đột phá linh mạch." Cung chủ cười to, không chút nào keo kiệt khích lệ, nhưng rất nhanh lời nói lại xoay chuyển: "Nhưng tỷ suất đột phá quá thấp. Linh tửu lần này Vô Trần Cung chiêu đãi các người có thể làm cho các người có năm thành cơ hội đột phá."

Quân Chủ các quốc gia cả kinh, có chút không tin nhìn Vô Trần Cung Chủ: "Lời này của Cung Chủ là thật sao?"

"Đương nhiên, vị này chính là Dược Thiện Sư chế tạo ra linh tửu." Cung chủ vui tươi hơn hờ vẫy tay với Bách Lý Vân Diễm, để cho nàng ta tiến lên.

Bách Lý Vân Diễm đợi lâu như vậy, chính là đợi lúc này.

Nàng ta áp chế kích động nơi đáy lòng, lạnh nhạt tiến lên, đi đến giữa đại sảnh.

Trước đó, nàng ta đã cố ý ăn diện một phen, hồng y nhanh nhẹn, kiêu diễm như hoa. Nàng ta muốn dùng dáng vẻ tốt nhất của chính mình, lưu lại một ấn tượng khắc sâu cho mọi người.

Nàng ta không tiếc mạo hiểm lừa gạt Cung chủ, thay thế được Bạch Vũ, vì hôm nay, vì thể hiện chính mình trên Yến tửu, vì trở thành Dược Thiện Sư đứng đầu Vân Vũ Thần Châu! Cô cô đã an bài tốt tất cả, Cung chủ cũng đã tin nàng ta, đưa nàng ta đến trước mặt Quốc Chủ Ngũ quốc, nàng ta tuyệt đối không thể làm sai.

Nàng ta đê xuống tâm tư mãnh liệt, lộ ra tươi cười tự tin mà đoan trang: "Tại hạ là Bách Lý Vân Diễm, ta chế tác ra linh tửu có năm thành tỷ suất khiến cho các vị đột phá, liền dựa vào vận may của các

vị Quân Chủ."

"Bách Lý Vân Diễm đúng không, thật là một nữ tử xinh đẹp. Nếu linh tửu của người thực sự có loại hiệu quả này, ta cần phải mau chóng thử xem, đến đi, rót rượu cho Bồn vương." Mạn Thủy Quận Vương phát ra một tiếng cười duyên, dành trước muốn linh tửu.

Chương 245: Nhiên Huyết, bại sự (2)

Edit: V.O

Mấy vị Quốc Quân khác cũng nhanh chóng sai người rót một ly, uống xong một ngụm, linh khí lửa nóng lập tức bốc lên trong cơ thể, đánh thẳng về phía trước. Về mặt mấy người nhất thời đều thay đổi, khuôn mặt đỏ lên.

Vô Trần Cung Chủ vuốt râu, cười ha ha: "Thế nào? Có cảm giác chứ? Rượu này tên là Nhiên Huyết, uống thêm mấy ly, các người có thể cảm nhận được lực lượng đột phá."

Tửu trưởng lão nghe thấy cái tên như thế lặng đi một chút, không thể khẳng định Cung chủ nói đến là Nhiên Huyết hay là Nhiễm Huyết, nhưng nếu là Bách Lý Vân Diễm làm, hẳn là Nhiễm Huyết? Hắn cũng không thể uống một ly để xác nhận, dù sao rượu này rất trân quý, chỉ chiêu đãi Quốc Quân Ngũ quốc, ngay cả gia quyến của bọn họ cũng đều không có.

Không ai nghe tiếng cười sang sảng của Vô Trần Cung Chủ, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Viêm Võ Đế và Đông Nhạc Quận Vương đều thấy được một tia nghi ngờ từ trong mắt đối phương. Viêm Võ Đế ho khan một tiếng: "Rượu này..... quả thật không tệ."

"Đúng là có thể thúc đẩy đột phá." Đông Nhạc Quận Vương cũng không lạnh không nóng gật đầu.

Mặt Mạn Thủy Quận Vương nhăn nhó, cũng không nói chuyện.

Nam Phong Quận Vương chịu không được, đặc biệt nói thẳng ra: "Cung Chủ, rượu này quả thật có thể giúp linh mạch đột phá, nhưng người không phát hiện linh khí này có chút quá mạnh mẽ? Dễ dàng làm tổn thương linh mạch."

Vô Trần Cung Chủ biến sắc, thần sắc đột nhiên sắc bén: "Điều đó không thể, ta tự mình nếm thử qua, linh khí của Nhiên Huyết hùng hậu, không có tác dụng phụ gì."

"Cung chủ, người chắc chắn không? Rượu người uống và rượu chúng ta uống chính là cùng một loại rượu? Rượu này có tỷ suất đột phá hẳn là chưa tới năm thành." Tây Trần Quận Vương cũng đưa ra nghi vấn.

Trong lòng Bách Lý Vân Diễm bắt đầu hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch.

Mấy tháng nay, chuyện gì nàng ta cũng không làm, chỉ nhìn chăm chăm phương thuốc Bạch Vũ được giữ lại, liều mạng thí nghiệm, liều mạng muốn làm ra Nhiên Huyết. Nhưng Nhiên Huyết sử dụng mấy chục loại dược liệu trân quý, phân lượng mỗi loại đều phải cực kỳ chính xác mới được, làm sao tùy tiện thử là có thể thử ra.

Bách Lý Vân Diễm dùng hết biện pháp cũng không làm được, cuối cùng, lặn qua lặn lại chỉ có thể làm ra sản phẩm bắt chước có hiệu quả kém nhất một đoạn. Vẫn có chút tổn thương đối với linh mạch, nhưng sẽ không làm cho tu vi giảm xuống, tỷ suất đột phá giảm xuống, nhưng cũng không giảm nhiều lắm.

Nàng ta tin tưởng linh tửu nàng ta làm ra đã gần như cực kỳ giống với Nhiên Huyết, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới những Quân Chủ này đều là người tinh khôn, vậy mà đưa ra nghi ngờ.

"Bách Lý Vân Diễm, đây là có chuyện gì?" Vô Trần Cung Chủ lạnh lùng nhìn nàng ta chăm chăm, khí thế của Triệu Hoán Sư thượng đẳng nhất trên Vân Vũ Thần Châu đột nhiên bộc phát ra, nháy mắt thổi quét toàn trường, tràn ra cảm giác áp lực, lạnh lẽo.

Trong lòng mọi người đều run rẩy mạnh mẽ, bất an cảm như hến. Đã thật lâu Vô Trần Cung Chủ chưa phát hỏa, hiền lành giống như lão gia gia không cái kinh, nhưng không ai dám quên lão cường đại đến cỡ nào.

"Cung Chủ, Nhiên Huyết của ta tuyệt đối là linh tửu đột phá có kỷ lục cao nhất trên Vân Vũ Thần Châu, người cũng từng khen ngợi nó là linh tửu Nhất đẳng trên Vân Vũ Thần Châu! Không phải là do mấy vị Quân Chủ uống không quen, cố ý soi mói chứ? Dù sao cho dù có là gì, cũng không thể thập toàn thập mỹ." Bách Lý Vân Diễm ổn định tinh thần, thông dong đáp lại, bất động thanh sắc ám chỉ Quân Chủ Ngũ quốc ghen tị hiệu quả của Nhiên Huyết quá tốt, cố ý gièm pha.

Sắc mặt mấy vị Quốc Quân lập tức rất khó coi, nhìn Bách Lý Vân Diễm giống như nhìn một đũa ngọc, hèn mọn đầy mắt. Gièm pha linh tửu của người, bọn ta cần sao? Đắc tội năm người bọn ta thì người có chỗ gì tốt? Có còn đầu óc nữa hay không?

Bách Lý Vân Diễm cũng không còn cách nào, đương nhiên nàng ta không muốn đắc tội với bọn họ, nhưng chuyện đã tới nước này, nàng ta chỉ có thể nói như vậy mới có thể khiến cho Cung Chủ cảm thấy linh tửu của nàng ta không có vấn đề.

Nhưng Vô Trần Cung Chủ lại đập tan hi vọng của nàng ta: "Đúng không? Người đâu, rót cho ta một ly nếm thử."

Chương 246: Nhiên Huyết, bại sự (3)

Edit: V.O

Mặt Bách Lý Vân Diễm nhất thời xám như tro tàn, mồ hôi lạnh ứa ra.

Cung Chủ đã từng nếm qua Nhiên Huyết, lão chỉ cần một hớp là biết linh tửu không giống, vậy phải làm sao bây giờ?

Nàng ta sợ hãi nhìn Cung Chủ thử linh tửu, cảm tức đặt ly rượu thật mạnh lên bàn: "Bách Lý Vân Diễm, ta cho ngươi chuẩn bị linh tửu là tín nhiệm ngươi, ngươi dùng thứ phẩm như vậy lừa gạt ta? Ngươi chuẩn bị nhiều ngày như vậy là chuẩn bị ra những thứ này?"

Kỳ thật, linh tửu Bách Lý Vân Diễm đưa lên cũng không tính là quá kém, nhưng lại đối lập với chính phẩm Nhiên Huyết lúc trước, liền có vẻ rất kém cỏi.

Bách Lý trưởng lão vẫn trầm mặc không nói một câu cũng đứng ra, thản nhiên nhận lỗi với Cung Chủ: "Cung Chủ bớt giận, mấy ngày nay Bách Lý Vân Diễm vẫn mất ăn mất ngủ chế tác linh tửu, có một chút không ổn đều phải làm lại. Có thể là nó quá khẩn trương, rất muốn làm tốt chuyện người đã giao, mới làm ra sai lầm, xin cung chủ nhìn vào một phần thành tâm của nó mà bỏ qua cho nó lần này."

"Vâng, đều là đệ tử không tốt, đệ tử quá khẩn trương, cô phụ tín nhiệm của Cung Chủ." Bách Lý Vân Diễm lập tức quỳ xuống, trong hốc mắt lập tức tràn đầy nước mắt, khóc như hoa lê dầm mưa (hoa lê dưới mưa, tuyết), diễm đạm đáng yêu. Không hiểu sao tất cả mọi

người nhìn vào đều cảm thấy chính mình là kẻ xấu đang ăn hiếp tiểu cô nương nhà người ta.

Vô Trần Cung Chủ cũng chỉ là có chút thất vọng thôi, căn bản lão không nghĩ đến Bách Lý Vân Diễm dám lừa lão, khoát khoát tay định để cho nàng ta đứng lên, vào lúc đó, Tửu trưởng lão lại nói chuyện: "Khoan đã. Cung Chủ, rượu này người chọn là Nhiên Huyết hay Nhiễm Huyết?"

Bách Lý Vân Diễm và Bách Lý trưởng lão đều căng thẳng trong lòng, thầm mắng Tửu trưởng lão xen vào việc của người khác.

Bách Lý trưởng lão biết Cung Chủ khoe ra hiệu quả của Nhiên Huyết ở trên Yến tửu là không giấu giếm được Tửu trưởng lão, bà ta cũng không muốn lừa gạt. Dù sao chỉ cần linh tửu của Bách Lý Vân Diễm được Cung Chủ xem trọng, làm cho năm vị Quốc Quân vừa lòng, cho dù biết có vấn đề, Tửu trưởng lão cũng tuyệt đối sẽ không mất hứng nói ra ở Yến tửu, sau đó cũng chỉ có thể giấu chân tướng vào trong bụng.

Nhưng Bách Lý Vân Diễm lại không thể làm ra Nhiên Huyết, rượu làm ra còn có khuyết điểm, đương nhiên Tửu trưởng lão sẽ hỏi, chuyện này vừa hỏi xong liền phiền phức.

"Đương nhiên là Nhiên Huyết, Nhiên Huyết là linh tửu được cải tiến cấp bậc từ Nhiễm Huyết, cho nên tên mới rất giống, nhưng công hiệu kém xa." Vô Trần Cung Chủ cũng đã nghiên cứu qua loại linh tửu này.

"Nếu Cung Chủ chọn Nhiên Huyết, vì sao không cho Bạch Vũ đến? Bạch Vũ mới là người chế tác Nhiên Huyết. Lúc trước, ta uống xong hai ly Nhiên Huyết đã đột phá ngay tại chỗ, đương nhiên là rõ ràng."

"Người nói cái gì?" Cung Chủ giận tím mặt, Tửu trưởng lão còn thiếu chút nói thẳng ra là Bách Lý Vân Diễm mạo danh thế thân, lão còn có cái gì không rõ.

Vẻ mặt vài vị Quốc Quân rất tế nhị, lá gan của cô nương này cũng đủ lớn, dám lừa gạt ở dưới mí mắt của Vô Trần Cung Chủ!

Đông Nhạc Quận Vương và Bạch Tử Quỳnh nghe được Tửu trưởng lão nói đến Bạch Vũ, đôi mắt đều sáng ngời, nếu không phải trùng tên, hẳn là Bạch Vũ mà bọn họ biết, khi nào thì Bạch Vũ làm được linh tửu?

"Không phải! Cung Chủ, chỉ là lúc ta làm linh tửu xảy ra sai sót, xin Cung Chủ minh xét!" Bách Lý Vân Diễm lập tức biện giải. Lừa gạt Cung Chủ, tội lớn, nàng ta tuyệt đối không thể thừa nhận.

Thương trưởng lão sâu kín nói: "Một khi đã như vậy, gọi Bạch Vũ đến đối chất đi."

Lúc Tửu trưởng lão nói ra là Bạch Vũ làm ra Nhiên Huyết, Thương trưởng lão cũng đã tin. Bạch Vũ là loại người nào, người chế tác Phi Hồng Chi Nguyệt, có thể làm ra Nhiên Huyết cũng không kỳ quái.

Đệ tử bên người Cung Chủ tuân lệnh, lập tức đi ra ngoài truyền Bạch Vũ.

Mặt Bách Lý Vân Diễm xám như tro tàn, gắt gao cắn môi. Bạch Vũ mà đến, tất cả mọi chuyện liền xong rồi! Chẳng lẽ nàng ta thật sự vĩnh viễn cũng kém hơn Bạch Vũ?

Chương 247: Nhiên Huyết, bại sự (4)

Edit: V.O

Lúc sư huynh truyền lệnh mệnh lệnh đệ tử trông coi đi mời Bạch Vũ tiến vào Điện, ba người Bạch Vũ vẫn còn tùy tiện ngồi ăn điểm tâm ở trên cỏ, trò chuyện về thiên nhiên, khỏi phải nói có bao nhiêu nhàn nhã.

Khóe miệng các đệ tử trông coi đều co rút, lúc trước mới đuổi người ta đi, bây giờ lập tức đi gọi, báo ứng kiếp này tới cũng quá nhanh? Bọn họ đành phải khiêm nhường đi tìm Bạch Vũ, bảo nàng mau chóng đi gặp Cung Chủ.

Lông mày Bạch Vũ nâng lên, trong mắt tràn đầy vô tội: "Không phải nói không cho đi vào sao?"

Người tới cắn răng, cười nói: "Lúc trước là lúc trước, bây giờ có mệnh lệnh của Cung Chủ, đương nhiên có thể đi vào."

"À, vậy hai người bọn họ có thể đi vào không?" Bạch Vũ chia chia Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên. Chuyện ghi thù gì đó quả thật không có, tâm nhãn của nàng cũng không nhỏ như vậy, nhưng nàng cũng không thể đi vào, bỏ lại Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên vẫn phải chờ ở bên ngoài.

Vài vị sư huynh rất không vui muốn trách cứ Bạch Vũ: Cung Chủ chỉ truyền một mình ngươi, làm sao có thể dẫn theo những người khác?

Nhưng lời nói đến bên miệng, đúng lúc nhìn thấy nụ cười lạnh lạnh của Bạch Vũ, ý cười không đạt tới đáy mắt, không biết sao lại nuốt xuống lời trách cứ, có loại cảm giác nói ra sẽ có phiền phức.

Bạch Vũ là ai? Là người mới tiến vào Vô Trần Cung liền càn quét đỉnh Kinh Lô, có Mạc Điện đứng sau, làm cho đỉnh Vô Danh quật khởi! Nếu bọn họ dám không đồng ý, dám chắc vị này thật sự sẽ không đi gặp Cung Chủ! Mặc kệ sau đó Cung Chủ sẽ tức giận với Bạch Vũ như thế nào, bây giờ gọi người không được thì tất cả lỗi đều là do bọn họ.

Bọn họ chỉ có thể dùng vẻ mặt tươi cười, qua loa đồng ý.

Lúc này, Bạch Vũ mới đứng dậy, ba người cùng đi vào đại sảnh Yến tửu.

Nhạc Kỳ Nhân và Viêm Hạo Thiên lặng lẽ đến bên cạnh Phụ vương của mình, Bạch Vũ đi tới giữa trung tâm đại điện: "Ra mắt Cung chủ, không biết Cung chủ gọi ta đến là có chuyện gì?"

"Nhiên Huyết, là người làm sao?" Cung chủ Vô Trần Cung lạnh lùng hỏi, lão tức giận không nhẹ, khí thế trên người lạnh buốt, không thu lại chút nào, nặng nề, trực tiếp áp bức Bạch Vũ.

Uy áp đến từ Triệu Hoán Sư đỉnh giai, làm cho không khí đọng lại, trầm trọng giống như núi lớn.

Mặt Bạch Vũ nhăn nhúm, dáng người thẳng tắp, lạnh nhạt nói: "Là ta làm, lúc trước ở trên Đại hội linh tửu, linh tửu ta làm ra chính là Nhiên Huyết, ba vị phán định cho ta trọn điểm."

"Người chứng minh như thế nào?"

Bạch Vũ ngậy ra, nháy mắt mấy cái: "Cái này còn phải chứng minh? Tửu trưởng lão và Bách Lý trưởng lão đều nhìn thấy."

"Không đủ, Bách Lý Vân Diễm nói nàng ta mới là người chế tác Nhiên Huyết, trừ phi người có thể làm ra Nhiên Huyết, nếu không ta sẽ không tin người." Cung chủ Vô Trần Cung lạnh lùng nói, bây giờ lão thâm nghĩ, mắt thấy mới là thật.

Bạch Vũ kinh ngạc liếc nhìn Bách Lý Vân Diễm, người đang làm trò cười sao? Chuyện như vậy cũng muốn mạo danh thế thân? Trừ phi người có thể làm ra Nhiên Huyết chân chính, bằng không người giấu giếm trôi qua được mới có quý!

Bách Lý Vân Diễm bị ánh mắt của Bạch Vũ nhìn mình như đũa ngọc, trong lòng nàng ta tuôn ra lửa, vì sao Nhiên Huyết vẫn là của Bạch Vũ? Vì sao nàng ta không làm được? Nàng ta không cam lòng!

Không biết Bạch Vũ đã lấy ra một vò rượu từ nơi nào, đưa lên: "Đây là lúc mời ta làm một ly chuyển cho Cung chủ đánh giá, ta làm thừa ra, có lẽ còn năm, sáu ly, Cung chủ có thể cầm đi cho mọi người nếm thử."

Lúc ấy, Dược Thiện Đường cung cấp dược liệu phong phú, khiến cho nàng làm thêm được vài ly. Nàng đã để lại hai ly cho mình, còn lại vốn là tính cho Nhạc Kỳ Nhân và Sa Hoảng, bây giờ chỉ có thể hiến dâng ra ngoài trước.

Cung chủ Vô Trần Cung nhận được linh tửu, tự mình uống trước một ly, cuối cùng, vẻ mặt tức giận cũng tiêu tan, lộ ra nụ cười vui sướng: "Không sai, đây mới là Nhiên Huyết chân chính. Mau rót một ly cho các vị Quốc Quân."

Chương 248: Nhiên Huyết, bại sự (5)

Edit: V.O

Linh tửu còn lại miễn cưỡng chia làm năm ly, dâng cho năm vị Quốc Quân nếm thử. Uống một ly vào bụng, đôi mắt của năm người sáng lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm ly rượu, căn bản thứ phẩm vừa rồi và chính phẩm này không có cách nào so sánh được, đây mới là rượu tốt chân chính.

Đáng tiếc chỉ có một ly, nếu Bách Lý Vân Diễm không mạo danh thế thân, Vô Trần Cung có thể dùng Nhiên Huyết chân chính đến chiêu đãi bọn họ, nói không chừng bọn họ uống thêm mấy ly thì có thể đột phá ngay tại chỗ! Đáng tiếc.....

Nghĩ đến đây, không người nào là không oán giận nhìn về phía Bách Lý Vân Diễm, một bộ hận không thể xát vào mắt của nàng ta.

Bách Lý Vân Diễm bị ánh mắt tràn đầy sát ý nhìn chằm chằm đến sồn cả gai óc, kinh hoàng nhìn về phía Bách Lý trưởng lão, ai ngờ bị một cái tát đánh đúng ngay vào mặt, trên mặt sưng lên một dấu bàn tay rõ ràng.

Bách Lý Vân Diễm bị đánh cho choáng váng, bụm mặt, khó tin nhìn Bách Lý trưởng lão - người đánh nàng ta.

Căn bản Bách Lý trưởng lão không cho nàng ta có cơ hội nói chuyện, vung phát trần, thẹn quá hóa giận, trách cứ: "Phụ ta dốc lòng dạy người như vậy, vậy mà không nghĩ tới người ỷ vào là chất nữ của ta,

làm xằng làm bậy, dám can đảm lừa gạt Cung chủ, mạo danh thể thân! Mắt ta thật sự bị mù mới coi trọng ngươi."

"Cô cô....." Người vút bỏ quan hệ với con? Người mặc kệ con sao? Trong lòng Bách Lý Vân Diễm hoảng sợ vạn phần.

"Câm miệng!" Sắc mặt Bách Lý trưởng lão âm trầm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giận dữ mắng mỏ.

Quả thật bà ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bà ta hao hết tâm tư thay Bách Lý Vân Diễm an bài cơ hội rất tốt, Bách Lý Vân Diễm lại không có bản lĩnh, không nắm chắc được, làm đi làm lại nhiều lần như vậy cũng chưa thể làm ra Nhiên Huyết chân chính, làm hại bà ta cũng mất mặt theo.

Bà ta hận không thể không có chất nữ này, bây giờ, mắt thấy chất nữ này không giữ được, bà ta cũng không muốn cùng bị kéo xuống nước.

"Cung chủ, Bách Lý Vân Diễm lừa gạt ta, lén thay đổi nhãn linh tửu, mạo danh thể thân, xin Cung chủ trách phạt." Bách Lý trưởng lão giả bộ chính nghĩa thỉnh tội với Cung chủ.

Bạch Vũ trở mặt xem thường, căn bản nàng không tin Bách Lý trưởng lão không biết chuyện, không có sự trợ giúp của bà ta, căn bản Bách Lý Vân Diễm không có khả năng giả vờ thành người chế tác Nhiên Huyết. Bây giờ xảy ra chuyện, bà ta lập tức vút bỏ sạch sẽ lỗi của mình, đẩy toàn bộ trừng phạt qua cho Bách Lý Vân Diễm, đúng là làm chuyện đủ tuyệt tình.

"Một khi đã như vậy, phạt Bách Lý Vân Diễm ba trăm roi, đánh xong đuổi ra khỏi Vô Trần Cung." Vô Trần Cung chủ khoát khoát tay, lạnh nhạt hạ lệnh.

Chuyện này, trong lòng lão đã biết rõ ràng, nhưng suy cho cùng Bách Lý trưởng lão vẫn là trưởng lão, lão cũng mở một con mắt, nhắm một con mắt, chỉ phạt Bách Lý Vân Diễm.

Bách Lý Vân Diễm hoảng sợ muốn cầu xin tha thứ, đã bị vài sư huynh chưởng quản hình phạt của Cố Hiến Đường che miệng lại, kéo đi xuống. Nàng ta nhìn bóng lưng lạnh như băng của Bách Lý trưởng lão, cả người đều tuyệt vọng.

Ba trăm roi, một phế nhân như nàng ta làm sao có thể chống đỡ được? Nàng ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, thân cô cô của nàng ta sẽ tuyệt tình như vậy, nàng ta hối hận, hối hận đã nghe lời cô cô, đáng tiếc hối hận cũng đã không còn kịp.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua Bách Lý Vân Diễm, đối với người trộm cắp này, người có công lao như nàng cũng không có ý kiến gì.

Yến tửu lại âm ỉ, não nhiệt, ca múa mừng cảnh thái bình, chút ý nghĩ đối với Nhiên Huyết của vài vị Quốc Quân vẫn còn chưa hết, nhưng nghĩ cũng biết, loại linh tửu này, Vô Trần Cung tuyệt đối sẽ không lấy ra bên ngoài để bán, bọn họ chỉ có thể trông mong nhìn chăm chăm Bạch Vũ, hy vọng Bạch Vũ có thể cầm tới thêm được một, hai ly.

Bạch Vũ chậm chạp không cảm nhận được ánh mắt của mọi người, nàng thấy được sư phụ của mình - Bạch Tử Quỳnh, vui vẻ giống như hồ điệp bay đến bên cạnh Bạch Tử Quỳnh.

"Tiểu nha đầu trưởng thành rồi, con biết làm linh tửu khi nào, ta cũng không biết." Bạch Tử Quỳnh vui tươi hớn hờ châm châm cái trán Bạch Vũ.

Bạch Vũ cười hì hì lau trán: "Cái này không phải đều là công lao của

sư phụ sao? Là người dạy con thành Y Sư. Đúng rồi, người nói người phải gả cho Viêm Võ Đế, rốt cuộc là sao lại thế này?"

Chương 249: Đại hội săn bắn, tranh (1)

Edit: V.O

Bạch Tử Quỳnh nhìn thoáng qua Viêm Võ Đế bên cạnh, kéo Bạch Vũ đến một góc yên lặng.

"Thật lâu rất lâu trước kia, ta và Viêm Võ Đế đã quen biết, vào lúc đó, ta vừa mới bắt đầu dốc sức vì Bắc La, gặp phải ông ấy bị người ám sát. Ta cứu ông ấy, còn giúp ông ấy trị thương. Ai biết sau khi ta chữa khỏi cho ông ấy, ông ấy lại sống chết không chịu đi." Bạch Tử Quỳnh cười nói, trong tươi cười có một phần hoài niệm và mất mát nói không nên lời.

Bà kéo tay Bạch Vũ, vỗ vỗ mu bàn tay nàng: "Khi đó tuổi trẻ, để cho ông ấy ở lại, lần đó ở lại chính là cả một năm, cho đến khi ông ấy phải về Viêm Võ, ông ấy cũng kéo tay ta như vậy, nói muốn dẫn ta trở về, muốn lấy ta. Nhưng Bắc La Quận Vương đã phong ta làm Quốc Sư."

Bạch Tử Quỳnh nói vô cùng bình tĩnh, nhưng Bạch Vũ nghe trong giọng nói kia của bà có chút chua xót.

Những chuyện sau đó, Bạch Vũ cũng đều đoán được. Bạch Tử Quỳnh không thể đi theo Viêm Võ Đế trở về, Viêm Võ Đế lấy Du Linh Thảo 3000 năm trong bảo khố Viêm Võ Đế Quốc đưa cho Bạch Tử Quỳnh làm vật đính ước, về sau chính là chờ đợi dằng dặc.

Bạch Tử Quỳnh vẫn không gả cho người khác, Viêm Võ Đế lấy một

Vương Hậu, sau khi sinh hạ đứa con độc nhất, cũng vẫn cô đơn cho tới ngày hôm nay.

"Sur phụ, người có biết không, có khả năng Viêm Võ Đế Quốc sẽ liên hôn với Tây Trần Quận Quốc? Có thể Viêm Võ Đế phải lấy Trưởng công chúa của Tây Trần Quận Quốc?" Bạch Vũ thật cẩn thận nói.

Bạch Tử Quỳnh vui tươi hơn hờ cười cười: "Biết, chuyện lớn như vậy sao ta có thể không biết. Ông ấy đã chết tâm, không đồng ý, kỳ thật cũng không phải ta đặc biệt để ý. Người đã già, chỉ muốn trôi qua ngày ngày bình thản. Cho đến bây giờ, ta biết trong lòng ông ấy còn có ta là được, thật vất vả mới có được một cơ hội ở cùng nhau, có làm Vương Hậu được hay không, thật sự không sao cả."

Bạch Vũ trầm mặc nói không nên lời, cho đến khi Yến tửu kết thúc, cũng không còn hỏi chuyện này nữa.

Rời đi Chủ Điện, Viêm Hạo Thiên và Nhạc Kỳ Nhân cũng đi theo ra. Sắc mặt Viêm Hạo Thiên cũng thâm trầm giống như Bạch Vũ, thêm vài phần phiền muộn. Nhưng Nhạc Kỳ Nhân lại vui vẻ không tim không phổi, Đông Nhạc Quận Vương kéo tới cho nàng một xe ngựa đồ ăn ngon, đã đưa đến đình Vô Danh.

"Phụ vương người nói như thế nào?" Bạch Vũ nhìn chằm chằm vào Viêm Hạo Thiên.

Viêm Hạo Thiên thờ dài, "Cha ta chết sống cũng không đồng ý liên hôn, ông ấy vẫn muốn lấy một mình sur phụ người. Nhưng....."

"Nhưng không lay chuyển được Hoàng thất và đại thần Viêm Võ, đúng không?" Bạch Vũ cười lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ châm chọc.

"Hừ, mấy lão già này thật sự là tên khốn, nếu bản thái tử kế thừa

vương vị, dám ép ta, ta sẽ chém chết toàn bộ!" Viêm Hạo Thiên nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh.

Bạch Vũ không nói gì trừng mắt: "Chờ người kế thừa vương vị rồi nói sau. Bây giờ, ta chỉ muốn biết rốt cuộc thì Viêm Võ Đế tính làm như thế nào?"

"Lão nhân nhà ta tính kéo dài. Cho dù muốn liên hôn cũng phải chờ sau khi Đại hội săn bắn kết thúc, nếu Tây Trần thật sự giúp Tả Khuru Lan trở thành thủ tịch đại đệ tử, ông ấy sẽ lấy Trương công chúa Tây Trần."

Khóe miệng Bạch Vũ co rút: "Loại chuyện nói suông hứa hẹn vẽ ra cái bánh lớn này, Tây Trần sẽ tin?" Trừ phi đầu óc Tây Trần Quận Vương bị co rút.

"Bọn họ thích tin hay không, không tin thì dẹp đi. Vốn cha ta không muốn liên hôn, nếu không phải mỗi ngày đám cừu thần kia tận tình khuyên bảo, lái nhái, ai sẽ để ý đến một Tây Trần Quận Quốc." Viêm Hạo Thiên khinh thường vòng tay lại.

Tâm tình Bạch Vũ có chút lo lắng, vì suy nghĩ cho sự phụ, tốt nhất là liên hôn giữa Viêm Võ Đế và Tây Trần không thành. Nếu sự phụ nàng lựa chọn gả cho Viêm Võ Đế, nàng hi vọng sự phụ của nàng có thể trôi qua ngày ngày tốt đẹp, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy cuộc sống của sự phụ được!

Nhưng mà, ông trời không thỏa lòng mong ước của con người, không đến hai ngày nữa Bạch Vũ phải có được tin tức.

Tây Trần Quận Quốc lại thật sự đồng ý liên hôn với Viêm Võ Đế Quốc, hơn nữa tỏ vẻ sẽ không tiếc trả giá tất cả giúp Tả Khuru Lan đi lên vị trí Cung chủ. Điều kiện là sau khi chuyện này thành công, hai

nước giao hảo, Trưởng công chúa phải trở thành Vương Hậu duy nhất của Viêm Võ Đế!

Chương 250: Đại hội săn bắn, tranh (2)

Edit: V.O

Sau khi Viêm Hạo Thiên nghe nói liền đập nát phòng ỏ: "Còn là Vương Hậu duy nhất, vậy nương ta để ở đâu? Không phải đầu óc Tây Trần Quận Vương bị co rút, là bị nước vào mới đúng?"

Bạch Vũ trầm tĩnh ngồi ở một bên: "Tây Trần Quận Vương đúng là thật sự có lòng tin vào người Viêm Võ Đế Quốc các người, hẳn ta không sợ sau khi giúp đỡ xong, sẽ không nhận được cái gì hết?"

"Lúc này, hẳn cố ý để lộ chuyện này ra ngoài, toàn bộ Vân Vũ Thần Châu cũng biết, đến lúc đó căn bản bọn ta không thể đổi ý." Sát khí của Viêm Hạo Thiên không cần phóng ra bên ngoài, một bộ bây giờ tâm tình của bản Thái Tử không tốt, vẻ mặt cứ ra xa một chút cho ta.

"Nếu..... Tả Khuru Lan không thể trở thành thủ tịch đại đệ tử thì sao?" Bạch Vũ lạnh nhạt hỏi.

Viêm Hạo Thiên lặng đi một chút, không nói gì trừng mắt: "Không làm được, đương nhiên hứa hẹn liên hôn sẽ mất hiệu quả, nhưng Phụ vương ta, nói thế nào cũng là Vua của Viêm Võ Đế Quốc, người cảm thấy ông ấy sẽ không cần lợi ích của Viêm Võ Đế Quốc?"

"Nhưng Trưởng công chúa Tây Trần trở thành mẹ kế của người, đối với người cũng không có lợi. Nghe nói lòng dạ nàng ta hẹp hòi, cường thế bá đạo, còn là một nữ nhân có ham muốn chiếm giữ rất mạnh. Nếu nàng ta liều chết níu lấy cha người, sinh ra tân Hoàng Tử,

lại tiếp tục nghĩ cách giết chết người thì làm sao bây giờ?" Về mặt Bạch Vũ một bộ ta vì tốt cho người.

Khóe miệng Viêm Hạo Thiên co rút: "Người nghe ngóng thật đúng là rõ ràng."

Nhạc Kỳ Nhân cắn bánh đậu xanh giơ tay: "Là ta giúp Vũ tỷ tỷ nghe ngóng, ngay cả ngực của nàng ta bao nhiêu ta cũng nghe ngóng được."

Viêm Hạo Thiên: "....."

Hắn tựa vào bên cửa sổ trầm mặc một lúc, tò mò hỏi Bạch Vũ: "Người không muốn để cho Tả Khuru Lan trở thành thủ tịch đại đệ tử, vậy người muốn giúp đỡ cho ai?"

"Còn chưa nghĩ ra, có lẽ Phụ vương người sẽ có đề xuất?" Bạch Vũ nghiêng đầu, thản nhiên nói.

Viêm Hạo Thiên cười lạnh: "Ông ấy chỉ biết chọn Tả Khuru Lan. Người có biết ông ấy nói với ta như thế nào không? Ông ấy nói ông ấy không muốn vương vị, muốn nhường ngôi cho ta, muốn dẫn sư phụ người đi vân du tứ hải."

Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên: "Đây là chuyện tốt!"

Nếu Viêm Võ Đế thật sự có thể dẫn sư phụ đi vân du tứ hải, sống ẩn cư, sư phụ sẽ rất vui vẻ. Dù sao sư phụ ở Cung đình ngày ngốc nửa đời người, thứ muốn có nhất chính là cuộc sống yên bình.

"Tốt cái rắm! Bây giờ, căn cơ của ta kém như vậy, nếu thật muốn kế thừa vương vị, chỉ có thể bị đám Vương thúc hoàng thất ăn. Ông ấy chỉ nói thế thôi!" Viêm Hạo Thiên phát điên hung bạo chửi tục, xoay

người đi ra khỏi phòng: "Không được, ta phải đi tìm ông ấy, để cho ông ấy mau chóng xử lý chuyện liên hôn chết tiệt này, bằng không ta sẽ tự tay xử lý Trương công chúa kia!"

Nhạc Kỳ Nhân nhồi điểm tâm vào trong miệng, ngậy ra nhìn Bạch Vũ: "Không phải hấn nói chúng ta không được vào chỗ ở của Quốc Quân sao? Hấn đi làm gì?"

Bạch Vũ nâng trán: "Hấn quên rồi."

"Hay là muội đi cùng hấn, miễn cho hấn đánh nhau với người khác." Nhạc Kỳ Nhân thu hồi điểm tâm, vui vẻ chạy theo.

Bạch Vũ nhìn lướt qua phòng ở bị đập nát, nhìn thấy Tả Viêm ở gần đó: "Làm phiền người tìm người thu dọn phòng ở một chút."

Từ lúc Sa Hoảng phụ trách quản lý đình Vô Danh, Tả Viêm đã nhậm chức quản gia, những chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi đều do hấn xử lý. Hấn cũng không ghét bỏ, an bài mọi chuyện gọn gàng, ngăn nắp.

Tả Viêm gật đầu: "Yên tâm, ta sẽ làm tốt. Sa Hoảng cũng đi theo Viêm Hạo Thiên đi, tránh cho hấn gặp chuyện không may."

"Ừ." Bạch Vũ cũng không cho là Viêm Hạo Thiên sẽ xảy ra chuyện gì, nhiều nhất chính là âm thầm gặp Viêm Võ Đế, để cho người ta vội trở về.

Nàng trở lại lầu các của mình, tĩnh tâm tu luyện.

Sau khi trở thành Triệu Hoán Sư trung giai, mức chứa đựng linh lực cao nhất trong linh mạch của nàng đã tăng đến 150 điểm, nhưng lúc trước, vì giúp Tiểu Bạch thăng cấp, tu luyện linh thuật, linh lực dùng hết chỉ còn lại chưa tới 20 điểm, căn bản không đủ dùng, hiện tại,

nàng cần có chỗ trống để ngưng tụ linh lực.

Chương 251: Đại hội săn bắn, tranh (3)

Edit: V.O

Vốn là tốc độ ngưng tụ linh lực của Bạch Vũ so với người bình thường nhanh hơn, hơn nữa nàng còn có Phi Hồng Chi Nguyệt gần như dùng không hết.

Tuy rằng, hiện tại hiệu quả của Phi Hồng Chi Nguyệt đối với nàng dần dần kém đi, nhưng vẫn còn hiệu quả, khiến cho một ngày nàng có thể ngưng tụ ra một, hai giọt linh lực, so với người khác năm, sáu ngày mới có thể ngưng tụ ra một giọt thì nhanh hơn.

Nhưng hôm nay nàng vừa ngưng tụ ra một giọt linh lực, Tả Viêm mang về mặt bình tĩnh đến gõ cửa của nàng: "Viêm Hạo Thiên và Sa Hoảng bị đánh bị thương, đá thương vô cùng nặng."

Bạch Vũ cả kinh, có thể khiến cho Tả Viêm cứng nhắc nói ra đá thương vô cùng nặng, vậy không phải là nặng bình thường. Nàng lập tức đi theo Tả Viêm nhìn hai người, trên đường hỏi Tả Viêm mới biết được là do Tòng Nguyệt Cầm và Thủy Vân Thanh làm.

Đến đại đường, hai người hôn mê nằm ở trên giường, Nhạc Kỳ Nhân ở một bên khóc bù lu bù loa, vừa nhìn thấy Bạch Vũ, lập tức bỏ nhào qua: "Vũ tỷ tỷ, đều là mọii không tốt, Sa Hoảng ca vì mọii mới bị đá thương....."

"Đừng khóc, nói với ta đến cùng là có chuyện gì xảy ra." Bạch Vũ vỗ vỗ lưng của Nhạc Kỳ Nhân, an ủi.

Nhạc Kỳ Nhân thút thít hai cái: "Lúc Viêm Hạo Thiên xông vào Chủ Điện thì đụng phải Tòng Nguyệt Cầm, nàng ta không nói hai lời liền đánh Viêm Hạo Thiên, còn nói tử khiến cho sư phụ nàng ta mất mặt, nàng ta sẽ làm cho tất cả mọi người ở đỉnh Vô Danh không được sống dễ chịu, về sau nàng ta nhìn thấy người của đỉnh Vô Danh, gặp một lần thì đánh một lần."

Sắc mặt Bạch Vũ trầm xuống.

Bách Lý Vân Diễm không thể chịu đựng nổi ba trăm roi, đã sớm chết. Chuyện nàng ta mạo danh thế thân đã truyền khắp nơi trong Vô Trần Cung, người hơi thông minh chút cũng đoán được việc này không thoát được quan hệ với Bách Lý trưởng lão.

Mặc kệ là châm chọc Bách Lý trưởng lão âm thầm bày kế, hay là nói bà ta không bảo vệ được chất nữ của mình cũng có, lần này, Bách Lý trưởng lão đánh mất mặt mũi rất lớn. Nhưng Bạch Vũ không nghĩ tới Tòng Nguyệt Cầm sẽ trực tiếp đánh người.

"Về sau thì sao, không có khả năng muội và Sa Hoằng không cứu được Viêm Hạo Thiên?"

"Về sau, Thủy Vân Thanh từ trong Chủ Điện đi ra, nói chúng ta rất âm ỉ, gây trở ngại nàng ta đúc linh khí, gọi Triệu Hoán Thú ra cắn muội, Sa Hoằng ca che chở cho muội, chính mình lại bị thương nặng. Nếu không phải Phụ vương muội và Viêm Võ Đế nghe thấy tiếng ồn ào đi ra, còn không biết sẽ như thế nào." Nhạc Kỳ Nhân oán hận cắn răng, đôi mắt cực kỳ sưng đỏ, tràn đầy phẫn nộ.

Bởi vì không thích âm ỉ liền động tay đá thương người khác, Thủy Vân Thanh ở đỉnh Bạo Tuyết sao?

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Vũ kìm nén tức giận nặng nề, đi vào bắt mạch cho Viêm Hạo Thiên và Sa Hoằng.

Thương tổn trên người hai người đã được đắp dược, không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nhìn miệng vết thương bị Triệu Hoán Thú xé rách trên người bọn họ đã cảm thấy đau, căn bản không qua mười ngày nửa tháng thì không thể xuống giường được.

"Phụ vương muội và Viêm Võ Đế không tìm hai người bọn họ tính sổ sao?" Bạch Vũ thâm trầm hỏi.

"Có, nhưng Đường chủ Cống Hiến Đường đã trị thương cho Sa Hoằng ca và Viêm Hạo Thiên, đưa hai người về đây. Một câu áy náy, Tòng Nguyệt Cầm và Thủy Vân Thanh cũng không nói, Đường chủ nói dù sao bọn họ cũng là thủ tịch đệ tử, Phụ vương muội và Viêm Võ Đế để cho muội về đây trước....."

Phịch — —

Bạch Vũ một cước đá văng cái Lô Đồng (bếp lò bằng đồng) bên cạnh, trong đôi mắt sáng thâm thúy tràn ngập hàn ý thấu xương.

Giỏi cho một cái thủ tịch đệ tử, đánh người thì đánh trắng (đánh sưng, toi công, ý nói dễ dàng bỏ qua) sao?

"Bạch Vũ, ngươi đừng xúc động. Ngoại trừ Cung chủ chỉ có sư phụ của thủ tịch đệ tử mới có tư cách trách phạt bọn họ, ngươi đi nào loạn cũng vô dụng. Huống chi chúng ta cũng đánh không thắng bọn họ."

"Đại hội săn bắn lần này, không nói chính xác được người nào trong bọn họ có thể trở thành người thừa kế của Cung chủ, ngay cả Quận Vương cũng đều phải nhịn, chúng ta cũng coi như xong."

Tả Viêm và các đệ tử khác vừa thấy cảm xúc của Bạch Vũ không đúng, cống quát khuyên bảo.

Nhưng bọn họ mới nói chưa được hai câu, Tả Vũ liền vội vã chạy tới nói cho bọn họ biết đỉnh Vô Danh bị người bao vây, dẫn đầu chính là Tòng Nguyệt Cầm.

Mâu quang Bạch Vũ lạnh lẽo, xẹt qua một chút sát ý: "Đây chính là tự nàng ta tìm tới cửa."

Chương 252: Đại hội săn bắn, tranh (4)

Edit: V.O

Bạch Vũ để cho Nhạc Kỳ Nhân ở lại chăm sóc hai người, dẫn đám người Tả Viêm, Tả Vũ xuống núi.

Dưới chân núi, một đám người thờ ơ, lạnh nhạt như ẩn như hiện chung quanh khu rừng, Tòng Nguyệt Cầm mặc một bộ bạch y, kiêu căng vuốt đầu tóc bạc của mình, giống như một con Khổng Tước cao ngạo đứng ở nơi đó. Theo sau còn có một nữ tử hắc y và một nam nhân cười híp mắt.

"Tòng Nguyệt Cầm, ngươi bao vây đỉnh Vô Danh là có ý gì?" Trong mắt Bạch Vũ là một mảnh âm lãnh.

"Hừ, người của đỉnh Vô Danh các ngươi tự tiện xông vào Chủ Điện, còn vô lễ với ta, ta tới là muốn một cái công đạo." Tòng Nguyệt Cầm đúng lý hợp tình đối trắng thay đen.

Bạch Vũ nổi trận lôi đình, vung ra một đạo Lưu Hỏa: "Hoang đường! Bị thương là người của đỉnh Vô Danh ta, còn dám trả đũa, ngươi muốn chết!"

Thân hình Tòng Nguyệt Cầm bạo lui, bắn ra Vô Ảnh Kiếm Khí.

Hai cỗ lực lượng nháy mắt va chạm trên không trung, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong nháy mắt, một cỗ sát khí thế không thể đỡ nổ tung, thổi quét núi rừng, nhất thời, mọi người ẩn núp trong rừng

không thể chạy trốn, bị gió thổi trúng, ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Tròng lòng Tòng Nguyệt Cầm lộ bộp một chút, uy lực linh thuật của Bạch Vũ mạnh hơn so với lần đầu tiên giao thủ rất nhiều, bây giờ mới qua bao lâu? Quả thực đáng giận!

Nàng ta cảm tức chửi ầm lên: "Hôm nay không phải bốn cô nương đến đánh nhau với ngươi, thức thời thì lập tức quỳ xuống dập đầu xin lỗi cho ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nếu không, ta sẽ sai người hủy đi đỉnh Vô Danh của ngươi!"

Nàng ta vung tay lên, đệ tử đỉnh Kinh Lôi và Dược Thiện Đường đều đi ra từ trong rừng, xoa xoa tay nhìn Bạch Vũ: "Còn không ngoan ngoãn dập đầu? Hiện tại ngươi chỉ có hai con đường, hoặc là chịu thua, hoặc là tất cả mọi người ở đỉnh Vô Danh đều trở thành tàn phế!"

"Còn có bọn ta, bởi vì các ngươi quấy rầy mà sư tỷ Thủy Vân Thanh của chúng ta đúc ra linh khí bị hỏng rồi, hôm nay đỉnh Vô Danh phải cho bọn ta một cái công đạo!" Nữ tử hắc y cũng lạnh lùng mở miệng, mặt lạnh như sương nhìn chằm chằm Bạch Vũ.

Bạch Vũ liếc nhìn nàng ta một cái, nhìn về phía nam từ híp mắt: "Ngươi thì sao? Cũng muốn tới đòi một cái công đạo?"

"Ta cũng không phải đến gây phiền phức, đỉnh Bạo Tuyết chúng ta nghe nói đỉnh Vô Danh chọc hai vị thủ tịch đệ tử, đến đây nhìn xem có cần giúp đỡ hay không. Chúng ta với sư huynh Túc Khải Lâm đúng là rất hòa thuận." Về mặt hắc mang theo nụ cười, cười đến ngay cả mắt cũng đều không thấy.

Bạch Vũ cười nhạt một tiếng, hiền lành? Hiền lành chính là nhân lúc

cháy nhà mà đi hôi của sao? Rõ ràng là ba người này không mượn sức được nên mới cứng rắn.

"Nếu ta không có ý định cho một cái công đạo thì sao?" Bạch Vũ lạnh lùng hỏi.

"Một kiếp này của đỉnh Vô Danh, chúng ta đã không thể giúp được gì, chúng ta sẽ đứng ngoài quan sát thật tốt." Nam tử đỉnh Bạo Tuyết buông tay, đương nhiên không phải thật sự đứng ngoài xem, mà là bao vây đỉnh Vô Danh, không cho bất cứ người nào chạy đi.

"Không cho một cái công đạo nghĩa là đỉnh Vô Danh không muốn tồn tại rồi." Tông Nguyệt Cầm khinh thường cười lạnh. Nữ tử hắc y cũng dùng ánh mắt âm tàn, vẻ mặt hèn mọn giống như vậy.

Bạch Vũ dùng sức nắm chặt năm ngón tay, nắm đến mức khớp ngón tay trắng bệch.

Nhân mã ba bên cùng lúc đến gây phiền phức, có rất nhiều người. Cho dù nàng có thể chạy thoát, đệ tử khác của đỉnh Vô Danh cũng không thể chạy thoát. Dạ Quân Mạc còn đang bế quan, kỳ thật chỉ cần đánh thức hắn thì tất cả sẽ được giải quyết dễ dàng, nhưng ngay lúc này quấy rầy đến hắn sẽ rất hại thân thể. Bạch Vũ không muốn quấy rầy Dạ Quân Mạc, cũng không muốn mỗi lần đều phải dựa vào hắn tới cứu.

Tả Vũ nhin không được quát: "Các ngươi vây công đỉnh Vô Danh, giết hại đồng môn, không sợ trưởng lão trách phạt sao?"

"Ha ha, ngươi đang nói đùa sao? Ta là thủ tịch đệ tử, giáo huấn một, hai sư đệ, sư muội không phục dạy dỗ, ai dám lăm miệng?" Tông Nguyệt Cầm không cho là đúng cười to.

Nữ tử hắc y cũng lạnh lùng nói: "Sư tỷ Thủy Vân Thanh ra lệnh cho bọn ta thì chỉ cần vâng theo là được, Đỉnh chủ cũng không có ý kiến, trưởng lão lại càng không."

Chương 253: Đại hội săn bắn, tranh (5)

Edit: V.O

"Các người....." Tả Vũ thờ hớn hển muốn liều mạng cùng bọn họ.

Bạch Vũ ngăn cản hẳn, thản nhiên nói: "Ta sẽ không giúp các người."

Sắc mặt ba người đột nhiên lạnh lùng, trong mắt phun ra sát ý bức người.

Màu sắc trong mắt Bạch Vũ thâm trầm, ánh sáng u tối sâu không lường được đảo qua ba người: "Bất cứ người nào trong các người, ta cũng sẽ không giúp!"

"Tả Khuru Lan thì sao?" Khí thế Tòng Nguyệt Cầm bức người.

"Không giúp!" Bạch Vũ trầm đình tiết thiết.

"Gọi cũng vô dụng, dù sao vẫn có chút yếu." Nữ tử hắc y lạnh lùng ôm trường kiếm.

Bạch Vũ thản nhiên phân phó Tả Vũ: "Đến nhà kho lấy ba mươi ly Phi Hồng Chi Nguyệt lại đây."

Tả Vũ kinh ngạc cười toe toét: "Bạch Vũ....."

"Nhanh đi!"

Tả Vũ đành phải ghen một bụng tức giận, đi lấy Phi Hồng Chi Nguyệt. Ba mươi ly Phi Hồng Chi Nguyệt, gần như là tất cả đồ tích trữ của đỉnh Vô Danh.

Bạch Vũ cho ba người bọn họ, mỗi người mười ly, lại cho Tòng Nguyệt Cầm một linh quả hệ Kim 400 năm, cho Thủy Vân Thanh một bản bí tịch đúc linh khí, cho Túc khải Lâm phối phương Nhiên Huyết, bất luận thứ nào cũng đều là bảo bối vô giá, quý giá làm cho ba người đều cảm thấy giật mình.

Tòng Nguyệt Cầm cân nhắc linh quả, kinh miệt nhìn nàng: "Quả đúng là người rất có tiền. Xem như nhìn vào mấy thứ này, bốn cô nương sẽ không so đo với người. Sớm đưa ra như vậy thì không phải rất tốt sao, không nên để đánh một chút mới chịu thành thật, thật sự là đồ đê tiện. Nhớ kỹ lời người nói, đừng nhúng tay vào Đại hội săn bắn."

Bạch Vũ rũ mắt xuống, không nói một lời.

Hai người khác cũng không ở lại lâu, nhìn cũng không thèm liếc nhìn Bạch Vũ một cái, dẫn người rời đi.

Bọn họ đến vì bức bách Bạch Vũ phải tỏ thái độ, vốn đang tính cùng nhau phế bỏ đỉnh Vô Danh, không nghĩ tới Bạch Vũ lại cho một lời hứa hẹn, còn dâng lên bảo bối quý trọng như thế, rõ ràng là đã chịu thua, bọn họ tiếp nhận xong cũng không động tay lần nữa.

Sau khi nhân mã ba bên đều rời đi, gió lạnh hiu quạnh thổi qua đỉnh Vô Danh, tâm tình mọi người đều tương đối âm trầm.

Nhìn Viêm Hạo Thiên và Sa Hoằng còn nằm trên giường, Tả Vũ nổi giận mắng to: "Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Rõ ràng là người

của chúng ta bị thương, lại đánh tới cửa ép chúng ta xin lỗi, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào việc bọn họ là thủ tịch đệ tử, bọn họ có trưởng lão và Cung chủ coi trọng, có thực lực và tiềm năng cường đại! Bọn họ có thể là người thừa kế tương lai của Cung chủ, mà chúng ta, cái gì cũng không phải." Tả Viêm lạnh lùng giữ chặt hấn.

Tả Vũ không đáp lại, nhìn ca ca mình trừng trừng, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Nhạc Kỳ Nhân ủy khuất bĩu môi: "Cho nên Vũ tỷ tỷ thật sự tính toán thủ ước định, không giúp cho thủ tịch đệ tử nào?"

"Bọn họ cũng xứng!" Bạch Vũ lạnh như băng mở miệng.

Tòng Nguyệt Cầm, Thủy Vân Thanh, Túc khái Lâm, người nào xứng để cho nàng giúp đỡ? Thật ra Tả Khuru Lan vẫn là bằng hữu tốt trước sau như một, đáng tiếc vì sự phụ, nàng không có ý định giúp hấn.

"Được rồi, không tham dự sẽ không tham dự. Đại hội săn bắn chúng ta ở lại đỉnh Vô Danh, giúp bọn họ dưỡng thương." Nhạc Kỳ Nhân nắm tay Viêm Hạo Thiên, khẽ cắn môi.

Nàng là Quận Chúa được Đông Nhạc Quận Vương nuông chiều từ bé, sau khi vào Vô Trần Cung cũng được đỉnh Liệt Dương chăm sóc vô cùng tốt, chưa từng phải chịu qua ức hiếp như vậy.

Lúc Lăng Sương Bạch Điều (đại bàng trắng) của Thủy Vân Thanh bổ nhào về phía nàng, nàng thực sự cảm thấy chính mình sẽ phải chết! Nhìn thấy Sa Hoằng bảo vệ nàng mà ngực gần như bị đánh nát, ngoại trừ hận trong lòng nàng chỉ có hận. Nhưng Vũ tỷ tỷ cũng phải

nhìn, nàng còn có thể làm gì bây giờ? Cho dù muốn đánh nhau, nàng cũng không có được bản lĩnh kia.

Bạch Vũ cười ngạo nghễ, trong mắt phượng tuyệt sắc tràn ngập sắc bén sâu không lường được, giọng điệu lạnh lẽo làm cho cả người kẻ khác phát run: "Khi nào thì ta nói bỏ qua dễ dàng như vậy?"

Chương 254: Đại hội săn bắn, tranh (6)

Edit: V.O

Tinh thần của tất cả mọi người đều bị chấn động, ánh mắt tỏa ánh sáng nhìn Bạch Vũ: "Người muốn dẫn chúng ta đi đánh bọn họ, cướp đồ về?"

Tả Viêm chỉ cảm thấy đau đầu, cuống quýt khuyên can: "Không được, các người đừng làm ẩu.

"Vì sao không được? Những gì Bạch Vũ đưa đều quý giá, linh tửu trong nhà kho cũng đều vét sạch, mấy ngàn cống hiến cũng không đổi được, đương nhiên phải cướp về." Tả Vũ bất mãn trừng mắt.

Bạch Vũ lạnh nhạt cười: "Vốn cũng không cần thiết phải đoạt lại những thứ đó, đánh bọn họ thì vẫn được."

Linh quả hệ Kim 400 năm, giá trị mấy chục vạn tinh thể thứ phẩm, nhưng Tông Nguyệt Cầm là Triệu Hoán Sư hệ Mộc, nàng ta không dùng được.

Còn bí tịch đúc linh khí đưa cho Thủy Vân Thanh là loại cực kỳ cao thâm, đừng nói Thủy Vân Thanh có thể dựa vào đó mà đúc ra linh khí, nàng ta có thể xem hiểu hay không rồi nói.

Về phần phối phương Nhiên Huyết, không tiện, không phải có phối phương Nhiên Huyết là có thể làm được linh tửu.

Thứ nàng đưa cho ba người đó quả thật rất quý giá, cũng rất phù hợp với khẩu vị của bọn họ, nhưng căn bản là bọn họ không dùng được. Những thứ không dùng được, cầm trong tay cũng chỉ là đồ bỏ đi, căn bản Bạch Vũ không thèm để ý.

"Bạch Vũ, người tính làm như thế nào? Chúng ta nghe lời người. Có muốn lén lút nhìn chăm chăm bọn họ hay không, chờ đến lúc bọn họ chỉ có một mình thì trùm bao tải vào bọn họ?" Tất cả mọi người đều tha thiết nhìn Bạch Vũ.

"Lén lút? Vì sao phải lén lút?" Bạch Vũ lạnh lùng nâng môi, đôi mắt sáng nước mênh mông hiện lên hàn quang, vênh vác hung hăng nói: "Muốn đánh thì đánh trước mặt mọi người, để cho bọn họ thua không còn lời nào để nói!"

Nàng an bài Tả Viêm dẫn người bảo vệ tốt đình Vô Danh, tự mình đi tìm Thương trưởng lão.

Mặc dù Thương trưởng lão là một trong tứ đại trưởng lão, nhưng hẳn phụ trách tất cả việc làm ăn của Vô Trần Cung, suốt ngày ở bên ngoài buôn bán, trên cơ bản không ở Vô Trần Cung, bởi vậy chỗ ở của hắn ở Vô Trần Cung âm u, tĩnh mịch, có rất ít người.

Hắn nhìn thấy Bạch Vũ tìm đến, có chút giật mình: "Bạch Vũ, có chuyện gì không? Lợi nhuận tháng này ta nhớ đã nhập vào trong huy chương của người rồi mà."

Bạch Vũ lạnh nhạt ngồi ở đối diện hắn, lấy ra danh sách: "Nếu người có thể kiếm cho ta những dược liệu này, ta sẽ chế tác cho người hai ly Nhiên Huyết, cho người có cơ hội đột phá. Người bị kẹt lại ở Triệu Hoán Sư cao giai cũng trên trăm năm rồi."

Tay đang châm trà của Thương trưởng lão run lên, nước vẩy ra đầy

một bàn, thiếu chút nữa làm phỏng mình.

Hắn lau nước sôi đọng lại, lấy danh sách qua xem một lần, có chút chần chừ hỏi: "Có điều kiện gì không?"

"Quả nhiên Thương trưởng lão không hổ là người lão luyện trong việc buôn bán, là một người thông minh, biết thiên hạ không có cơm trưa ăn không phải trả tiền." Bạch Vũ mỉm cười: "Nghe nói đến nay Thương trưởng lão cũng vẫn chưa có một ai, không có một đệ tử đích truyền nào, điều này là sự thật?"

Thương trưởng lão cười sờ sờ râu: "Quả thật là như thế, không phải lão phu không thu, là do hàng năm lão phu bôn ba ở các nơi, cho dù thu đồ đệ cũng không thể đặt ở bên người để dạy dỗ, thu cũng là làm hại đồ đệ."

"Không biết Thương trưởng lão có bằng lòng thu ta làm đồ đệ hay không?"

Thương trưởng lão ngẩn ra, rất nhanh liền hiểu được, không phải Bạch Vũ muốn bái hắn làm sư phụ, chỉ muốn khoác lên danh phận thầy trò mà thôi. Về phần vì sao muốn hữu danh vô thực....."Người muốn làm thủ tịch đồ đệ?"

"Không sai!" Bạch Vũ không che dấu mục đích của chính mình chút nào, trong con ngươi tràn đầy nhuệ khí ngạo nghễ: "Ta không ủng hộ bất luận kẻ nào, ta muốn tự mình đi tranh! Ta muốn đánh bại bốn người khác, trở thành người thừa kế Cung chủ!"

Thương trưởng lão hít một hơi khí lạnh, cảm thấy không hiểu ai đã là người đã kích thích vị này, mặc kệ là ai, hắn đều cảm thấy người nọ sẽ gặp xui xẻo, gặp xui xẻo lớn!

Bạch Vũ không ở lại chỗ của Thương trưởng lão bao lâu liền trở về. Sau khi nàng rời khỏi, tin tức nàng được Thương trưởng lão thu làm đồ đệ, trở thành thủ tịch đệ tử thứ năm được truyền đi khắp nơi trong Vô Trần Cung trong vòng một canh giờ.

Chương 255: Săn bắn, ai là con mồi (1)

Edit: V.O

Người đầu tiên khiếp sợ là mọi người ở đình Vô Danh.

Viêm Hạo Thiên vừa mới tỉnh lại vẫn còn đang đang mông lung đã bị tin tức này làm cho chấn động thất điên bát đảo, ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ: "Người trở thành thủ tịch đệ tử? Người muốn làm người thừa kế Cung chủ?"

Dáng vẻ Bạch Vũ dĩ nhiên, nói: "Nếu ta thành người thừa kế Cung chủ, Viêm Võ Đế Quốc sẽ vô cùng đồng ý cho Phụ vương người lấy sư phụ ta làm Vương Hậu chứ?"

"Đó là đương nhiên" Đối với việc Bạch Vũ gia nhập cạnh tranh trong Đại hội săn bắn, Viêm Hạo Thiên cũng không cảm thấy có điều gì không tốt, hẳn chỉ có chút giật mình mà thôi.

Nhưng ngược lại, Nhạc Kỳ Nhân lại có vẻ mặt vui sướng: "Vũ tỷ tỷ, tỷ cũng là thủ tịch đệ tử, nhất định muội sẽ khiến cho đình Liệt Dương toàn lực giúp đỡ tỷ."

"Tốt." Bạch Vũ vỗ vỗ bả vai Nhạc Kỳ Nhân, nhìn về phía Tả Vũ: "Đi gọi các đệ tử đình Vô Danh đến tập hợp, người ra sức vì ta thì giữ lại, người giúp đỡ quốc gia của mình thì có thể trở về trước, ta không miễn cưỡng....."

"Tốt, dù sao ta và ca ca ta đều đứng ở bên này của người." Tả Vũ

cười tủm tỉm rời đi.

Kết quả, đệ tử đỉnh Vô Danh không có một ai, không có một người nào rời đi.

Không phải mấy thủ tịch đệ tử kia ý thể thân phận tôn quý, không để bọn họ vào mắt sao? Đánh người của bọn họ còn buộc bọn họ phải khuất phục, công khai lấy đồ. Hiện tại Bạch Vũ muốn dẫn bọn họ quang minh chính đại đánh lại, tại sao bọn họ có thể rời đi?

Các đỉnh còn lại bên ngoài đỉnh Vô Danh không biết đã đập nát bao nhiêu thứ.

"Giỏi cho một Bạch Vũ, cũng dám đùa giỡn với ta như vậy! Nói không nhúng tay vào giúp bất kỳ ai, nhưng lại tự mình đến tranh, tiện nhân! Nàng ta có tư cách gì đến tranh? Ai sẽ giúp đỡ nàng ta?" Tông Nguyệt Cầm chửi ầm lên, đập nát một bình hoa.

"Tông sư tỷ, đỉnh Liệt Dương đã tuyên bố giúp đỡ Bạch Vũ, người ở đỉnh Vô Danh một người cũng không đi, thế lực giúp đỡ nàng ta cũng không yếu hơn so với chúng ta." Một thiếu niên thanh tú yếu ớt nhắc nhở.

Từ lúc Tả Viêm rời đi, Không Đồng Dục bị mất mạng, tính tình của Tông sư tỷ càng ngày càng nóng nảy, đi theo bên cạnh nàng ta luôn luôn có một loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ gặp nạn.

"Vậy thì thế nào? Nàng ta có được năng lực đó sao? Có sao?" Tông Nguyệt Cầm nổi trận lôi đình mắng.

Thiếu niên co rụt cổ lại, từ lúc Bạch Vũ tiến vào Vô Trần Cung, bất cứ chuyện gì làm ra cũng là kinh thiên động địa, người ta thật sự có cái thực lực kia! Nhưng hắn không dám nói lời này ra.

"Thủy Vân Thanh và Túc Khải Lâm bên kia phản ứng ra sao?" Tòng Nguyệt Cầm lạnh lùng hỏi.

"Thủy Vân Thanh và Túc Khải Lâm vẫn chưa có động tĩnh gì, nhưng Đỉnh chủ đỉnh Bạo Tuyết và đỉnh Huyết Vũ lại tính đi tìm đỉnh Vô Danh gây phiền phức lần nữa, bị Thương trưởng lão mắng một chút, không dám động. Trái lại, Tả Khuru Lan một mình đến đỉnh Vô Danh một chuyến, nói là đi chúc mừng Bạch Vũ....."

"Chúc mừng cái rắm! Có thêm một đối thủ cạnh tranh thì có cái gì hay mà chúc mừng? Tả Khuru Lan bị Bạch Vũ làm mê muội đầu óc sao? Đáng chết! Con tiện nhân Bạch Vũ đáng chết kia! Nàng ta dám tham gia Đại hội săn bắn, ta sẽ khiến cho nàng ta chết ở trên Đại hội!" Nàng ta quần quýt Tả Khuru Lan suốt năm năm, không hiểu sao hấn lại đi thích Bạch Vũ, nàng ta hận không thể ăn tươi nuốt sống Bạch Vũ!

Nàng ta hất sạch hết những thứ có trên bàn, 'rầm' một tiếng, một bộ trà cụ Thanh Hoa tinh xảo bể nát.

Thiếu niên sợ hãi nuốt nước miếng một chút: "Đại hội săn bắn không thể giết người....."

"Ngươi nói thêm câu nữa!" Tòng Nguyệt Cầm nhìn qua tròng mắt một cái, ánh mắt như giết người khiến vị tiểu sư đệ đáng thương đứng ngây ngốc ngay tại chỗ. Cũng may lúc đó Bách Lý trưởng lão xuất hiện kịp thời, để cho hấn đi xuống.

Tòng Nguyệt Cầm thấy Bách Lý trưởng lão, một bụng tức giận giống như quả bóng cao su xì hơi: "Sư phụ, đồ nhi lại xúc động."

"Không, ngươi đúng." Thái độ của Bách Lý trưởng lão khác thường,

không khiến trách nàng ta: "Bạch Vũ hại chết chất nữ của ta, làm cho ta mất hết thể diện, nàng ta quả thật đáng chết!"

Chương 256: Săn bắn, ai là con mồi (2)

Edit: V.O

Ánh mắt Tòng Nguyệt Cầm sáng lên: "Su phụ tính ra tay?"

"Đương nhiên. Vốn để cho người chuyên tâm chuẩn bị Đại hội săn bắn mới bảo người đừng dính líu tới nàng ta, nay nàng ta cũng đã thành thủ tịch đệ tử, thành kẻ địch của người, còn có gì hay mà phải thủ hạ lưu tình." Bách Lý trưởng lão vuốt phát trần của mình, đôi mắt lóe ra sát ý: "Người chỉ cần chuyên tâm giành được thứ nhất của Đại hội, chuyện giết chết nàng ta, ta sẽ an bài tốt. Không phải mỗi lần Đại hội săn bắn đều có vài kẻ xui xẻo chết một cách mờ ám trong miệng mãnh thú sao?"

"Vâng!" Tòng Nguyệt Cầm mừng như điên gật đầu.

Trên đỉnh Vô Danh, ngoại trừ Viêm Hạo Thiên và Sa Hoằng bị thương, những người khác đều đang chuẩn bị.

Bạch Vũ trở thành thủ tịch đệ tử quá đột ngột, cũng có chút muộn, qua vài ngày nữa Đại hội săn bắn sẽ mở ra, vốn mọi người cũng không tính tham dự đột nhiên muốn đi săn bắn, ngoài ra còn dự định đánh bại toàn bộ bốn người khác, hiển nhiên có không ít chuyện cần sớm đi nghe ngóng chuẩn bị.

Bạch Vũ cũng chuẩn bị.

Nàng là Triệu Hoán Sư trung giai, có hai Triệu Hoán Thú nhị giai mãi

tư chất, đều tu luyện linh thuật thời Sáng Thế Thần viễn cổ, nàng không có suy nghĩ trước khi Đại hội bắt đầu sẽ có đột phá gì, nhưng độc dược vẫn phải chuẩn bị.

Từ sau lần bị ám sát ở Thượng vực dùng hết độc dược, Bạch Vũ liền tìm kiếm độc dược mới, đáng tiếc độc vật ở Cống Hiến Đường cũng không phù hợp với ý muốn của nàng, không đủ độc hại!

Nhưng hiện tại, cho dù không đủ độc hại cũng chỉ có thể chấp nhận mang theo, trên người không có chút độc dược, có cảm giác, cảm thấy thiếu một con bài chưa lật.

Vì thế, Bạch Vũ lấy đi toàn bộ độc dược độc hại nhất của Cống Hiến Đường, Đường chủ Cống Hiến Đường nhìn thấy Bạch Vũ vác một bao tải độc dược, chỉ cảm thấy đau răng: "Những thứ này đều là kịch độc, cũng đủ độc chết toàn bộ người ở Vô Trần Cung, dù sao người cũng phải ngàn vạn lần cẩn thận!"

"Yên tâm, ta chỉ là muốn độc chết mãnh thú mà thôi." Bạch Vũ cười tủm tỉm khiêng toàn bộ độc dược đi. Những thứ độc dược này chế thành hỗn hợp độc có lẽ có thể độc chết mãnh thú tam giai, tứ giai thì còn thiếu chút.

Bạch Vũ tiêu tốn mất ba ngày, chế toàn bộ độc vật thành độc phấn, rốt cục Đại hội săn bắn cũng bắt đầu.

Mỗi lần Đại hội săn bắn đều là do Mạn Thủy Quân Quốc và Tây Trần Quận Quốc giao giới trong Cự Thú Chi Lâm. Mảnh rừng già thâm sơn này không thuộc về bất kỳ một quốc gia nào, trải rộng ra trăm ngàn dặm, chưa từng có ai biết đến tột cùng mảnh rừng này lớn bao nhiêu, đến tột cùng bên trong có bao nhiêu mãnh thú.

Nhưng tổng thể mà nói, Cự Thú Chi Lâm không nguy hiểm như ở

Băng Nguyên, chỉ cần không đi vào sâu trong trung tâm rừng, nơi chưa từng có ai tiến vào, mãnh thú gặp được cũng sẽ không thái quá.

Giữa núi rừng, cây cối trong gió ào ào rung động, hơn một trăm đệ tử Vô Trần Cung tập hợp trên núi cao bên cạnh Cự Thú Chi Lâm, đây là núi cao duy nhất gần Cự Thú Chi Lâm, Vô Trần Cung chủ và năm vị Quốc Quân đứng ngạo nghễ trên vách núi đen, quan sát hơn một nửa Cự Thú Chi Lâm, khí thế nghiêm nghị.

Tứ đại trưởng lão đứng ở phía dưới, vung tay đưa cho mỗi người một cái Tử Kim Cầu. Năm thủ tịch đệ tử cũng có một cái, nhưng trên quả cầu lại khắc ký hiệu khác biệt.

Các đệ tử giúp đỡ vị thủ tịch đệ tử ấy, đã liên kết Tử Kim Cầu của chính mình với đối phương thành Phụ Chúc Cầu (quả cầu lệ thuộc), sau đó có thể liên hệ thông qua Tử Kim Cầu. Giết chết mãnh thú đạt được linh khí cũng sẽ được chứa đựng ở trong Tử Kim Cầu, có thể chuyển dời cho thủ tịch đệ tử.

Ba tháng sau, ai có nhiều linh khí nhất trong năm thủ tịch đệ tử, người đó là người thắng.

"Lúc gặp phải tính mạng bị nguy hiểm, bóp nát Tử Kim Cầu, sẽ có người tới cứu các ngươi, lúc nên dùng hãy dùng, không cần uổng phí tính mạng." Thương trưởng lão nhìn lướt qua mọi người, nhắc nhở một câu.

Đệ tử các đỉnh cầm lấy Tử Kim Cầu, lập tức kết nối với thủ tịch đệ tử mình giúp đỡ.

Bên này của Bạch Vũ, toàn bộ đệ tử đỉnh Vô Danh và đỉnh Liệt Dương đều kết nối với Tử Kim Cầu, tổng cộng có 43 người.

Chương 257: Săn bắn, ai là con mồi (3)

Edit: V.O

"Tả Viêm, Tả Vũ, Nhạc Kỳ Nhân, ba người đi cùng ta, những người còn lại chia thành tám tổ, một tổ năm người kết giao hành động. Ta không cần các người mạo hiểm giúp ta săn bắn mãnh thú cao giai, chỉ cần các người tìm nhiều mãnh thú hơn, nhanh chóng báo cáo vị trí cho ta." Bạch Vũ an bài đầu vào đấy.

Uy tín của Bạch Vũ ở Vô Trần Cung đã sớm không thua gì đám người Tả Khuru Lan, mọi người lập tức làm theo, nhanh chóng phân tán ra, tiến vào cánh rừng.

Bạch Vũ bị đưa đến cửa vào phía Đông của Cự Thú Chi Lâm, nàng dẫn theo ba người Nhạc Kỳ Nhân tiến vào rừng rậm, không vội vàng đi tìm mãnh thú, mà là lập tức đi sâu vào bên trong. Cự Thú Chi Lâm bao la, rộng lớn, ven rìa sẽ không có nhiều mãnh thú lắm.

Bọn họ đi suốt năm ngày, mới miễn cưỡng qua khỏi ven rừng rậm, mới bắt đầu gặp mãnh thú nhị giai.

Nhưng mãnh thú gặp phải đều là mãnh thú nhị giai lạc đàn, có đôi khi mấy ngày mới có thể gặp được một con, thật ra mỗi ngày đều có thể gặp mãnh thú nhất giai, nhưng có giết chết cũng không được bao nhiêu linh khí.

Đào mắt đã qua nửa tháng, linh khí trong Tử Kim Cầu của Bạch Vũ chỉ mới chưa tới 40 điểm.

"Hiệu suất săn bắn của chúng ta quá thấp, cứ tiếp tục như vậy thêm ba tháng nữa có thể đạt được 300 điểm hay không còn khó nói." Tả Vũ than thở nói thầm.

Nhạc Kỳ Nhân cũng buồn bực cúi đầu: "Đúng vậy, nghe nói linh khí của Tòng Nguyệt Cầm đã vượt qua 200 điểm."

Tả Viêm tò mò: "Người nghe ai nói?"

"Người ở tổ khác nghe được." Bạch Vũ vân đạm phong khinh lắc lắc Tử Kim Cầu: "Nói là người Dược Thiện Đường dùng đồ ăn đặc biệt làm mồi dụ hấp dẫn mãnh thú, khiến cho Tòng Nguyệt Cầm săn bắn được không ít mãnh thú."

"Tốt như vậy? Bạch Vũ, người có đồ ăn như vậy không?" Tả Vũ sáng mắt.

"Không có." Nếu có Bạch Vũ cũng không muốn dùng. Đồ ăn làm mồi không tốt sẽ không khống chế được, đến lúc đó đưa tới mãnh thú tam, tứ giai, Tòng Nguyệt Cầm chỉ có chờ chết.

"À....." Tả Vũ có chút thất vọng dựa vào một bên.

Bạch Vũ cười cười: "Không cần lo lắng, lúc này mới vừa mới bắt đầu, vận may của chúng ta lập tức sẽ đến."

"Ở nơi nào?" Ba người đồng loạt nhìn Bạch Vũ, tựa như mèo nhìn thấy cá.

Bạch Vũ chia chia phía trước, bên trong bóng cây rậm rạp của khu rừng hiện lên một bóng dáng linh hoạt. Bạch Vũ đánh ra Lưu Hỏa, bỗng nhiên bóng dáng chạy trốn, nghiêng ngả lão đảo chạy vào sâu

trong cánh rừng, thì ra là một con Quỷ Linh Dương nhị giai.

"Đuổi theo." Bạch Vũ dẫn theo ba người Nhạc Kỳ Nhân lập tức truy kích.

Bởi vì bị kinh sợ, Quỷ Linh Dương chạy trốn cực nhanh.

Bạch Vũ không nhanh không chậm đuổi theo ngay phía sau nó, vừa không tấn công, cũng không buông tha theo dõi, cho đến lúc chạy gần được hai dặm, bỗng nhiên Quỷ Linh Dương ngừng lại, quay đầu lại điên cuồng tiến về phía Bạch Vũ.

Ầm — —

Bát Tí Cuồn Viên của Tả Vũ lập tức che ở phía trước, trong chốc lát, Huyền Vũ Kim Giáp bảo vệ ở trên người, sừng nhọn của Quỷ Linh Dương đánh vào trên người không tạo ra bất kỳ thương tổn gì.

Nhưng ngay sau đó, Quỷ Linh Dương liền xuất hiện ở bên kia, hung hăng nhắm đăm về phía Nhạc Kỳ Nhân. Nhạc Kỳ Nhân nâng tay bắn gai nhọn ra, khiến cho Quỷ Linh Dương không thể không trốn tránh.

Nhạc Kỳ Nhân nhân cơ hội tránh được va chạm, trốn ra phía sau Bát Tí Cuồn Viên, vừa nhắc mắt, năm con Quỷ Linh Dương liền xuất hiện từ bốn phía, bao vây xung quanh bọn họ.

"Ta đã nói làm sao nó dám quay đầu, thì ra là kêu gọi đồng bạn đến." Tả Vũ khinh thường cười lạnh, giọng điệu tràn ngập hưng phấn.

"Ừ, vậy mau chóng giải quyết đi." Đáy mắt Bạch Vũ hiện ra hàn quang, gọi Tiểu Thanh ra, nhanh chóng phóng ra Bạo Liệt Lưu Hỏa, trong nháy mắt giết chết hai con.

Bát Tí Cuồng Viên dựa vào lực phòng ngự cường hãn, cứng rắn kháng cự lại đợt tấn công mãnh liệt của ba con còn lại, Hoàng Kim Thứ Vị và Cửu Vĩ Hỏa Hồ dùng hết khả năng để công kích, không tốn bao nhiêu thời gian đã giải quyết xong những con còn lại.

Chương 258: Săn bắn, ai là con mồi (4)

Edit: V.O

"Quả nhiên là vận may đến, thoáng chốc đã săn được năm con, linh khí tăng lên không ít chứ?" Tả Vũ vừa hỏi, vừa vui vẻ, phấn chấn thu thập con mồi. Ngoại trừ linh khí, mãnh thú bị bắt giết còn có rất nhiều thứ tốt, cũng không thể lãng phí.

"Tăng 20 điểm. Nhưng vận may ta nói cũng không phải chỉ năm con này." Bạch Vũ nhìn thoáng qua Tử Kim Cầu, bắt đầu cẩn thận kiểm tra vết tích.

"Người cảm thấy gần đây còn có Quỷ Linh Dương không?" Ánh mắt Tả Viêm sáng lên.

"Đương nhiên. Nếu gần đây không có Quỷ Linh Dương sinh sống, vậy sao nơi này có thể đột nhiên xuất hiện năm con Quỷ Linh Dương?" Bên miệng Bạch Vũ gợi lên một chút tự tin, lần theo dấu vết, cẩn thận đi vào chỗ sâu trong rừng cây tìm kiếm.

Tả Viêm lập tức ngậm miệng không nói, đi theo phía sau nàng. Dấu chân của Linh Dương không có được bao nhiêu liền biến mất toàn bộ, nhưng dấu vết trên thân cây, trên đá vụn sẽ không biến mất nhanh như vậy.

Từ lần trước, toàn bộ trí nhớ cuồn cuộn tràn vào đầu óc, đối với việc truy tìm tung tích mãnh thú, Bạch Vũ bắt đầu trở nên rất có lòng.

Không bao lâu, Nhạc Kỳ Nhân và Tả Vũ cũng đi theo tới, bốn người vén cỏ cây che chắn phía trước lên, nhìn xuống phía dưới một khe núi trơ trụi, một đám Quỷ Linh Dương lười biếng đang gặm cỏ cây chung quanh.

Quỷ Linh Dương trời sinh tính tham ăn, toàn bộ cây cỏ có thể ăn, ngay cả gốc cũng ăn sạch. Nhưng có gặm như vậy cũng không thể ăn hết được một mảng lớn, sẽ không chỉ một, hai con là có thể làm được. Tả Viêm cẩn thận đếm: "Tổng cộng có ba mươi bảy con, trong đó một nửa đều là mãnh thú nhị giai, không dễ xử lý!"

"Quả thật không dễ xử lý." Bạch Vũ cau mày suy tư: "Không cẩn thận sẽ thả chạy mất mấy con."

Tả Viêm: ".....!"

Chúng ta chỉ có bốn người, không phải bốn mươi người! Vậy mà người muốn một lưới bắt hết chúng nó? Tả Viêm cảm thấy suy nghĩ của hắn có chút theo không kịp Bạch Vũ, Bạch Vũ nói không dễ xử lý cùng với lời nói không dễ xử lý của hắn cũng không cùng một chuyện.

Nhạc Kỳ Nhân không suy nghĩ nhiều như vậy, tín nhiệm Bạch Vũ vô điều kiện, vỗ ngực: "Vũ tử tử, tử cứ an bài, mọi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

"Địa hình khe suối này rất không tệ." Sóng mắt Bạch Vũ lưu chuyển, chỉ vào hướng lối ra của khe núi: "Sau khi lao xuống, mọi và Tả Vũ chặn lối ra duy nhất của khe núi. Tả Viêm phóng hỏa thiêu mảnh rừng này, đừng làm cho chúng nó chạy trốn về bên này."

"Được, chỉ cần tốc độ nhanh, thì đều chạy không thoát." Tả Vũ vô cùng đồng ý.

Tả Viêm: "....." Đúng là chạy không thoát, nhưng các người có nghĩ qua giết như thế nào không? Đây là ba mươi bảy con mãnh thú, không phải ba mươi bảy con kiến.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng Nhạc Kỳ Nhân và đệ đệ mình xoa tay hưng phấn, hẳn vẫn thức thời nuốt lời này vào trong bụng. Dù sao bọn họ giết không được thì cũng có thể chạy trốn, không có nguy hiểm gì.

Nhưng rất nhanh hẳn đã phát hiện hẳn sai rồi, ba mươi bảy con Quỷ Linh Dương ở trong mắt Bạch Vũ thật sự chỉ là ba mươi bảy con kiến!

Sau khi Bạch Vũ lao xuống khe núi, Tiểu Thanh một hơi phóng ra năm lần Bạo Liệt Lưu Hỏa, trong nháy mắt tiêu hao toàn bộ linh khí, biến khe núi hóa thành một mảnh biển lửa! Hơi thở hủy diệt dờn non lấp biển, giống như nhắc lên sóng lớn vạn trượng, làm cho hơn một nửa Cự Thú Chi Lâm đều lâm vào chấn động.

Chúng đệ tử sẵn bản ở trong rừng chỉ cho rằng là mãnh thú cấp bá chủ xuất động, cống quít giấu kín hành tung.

Trên núi cao phía xa xa, Vô Trần Cung chủ và Quốc Quân ngũ quốc nhìn thấy núi rừng chấn động, hỏa diễm ngút trời, ánh mắt đều trầm xuống, tràn ngập cảm xúc không nhìn thấu.

Tửu trưởng lão đứng bên dưới bùng tình lại từ trong kinh ngạc, nhìn về phía Thương trưởng lão: "Người thu được đồ đệ tốt, uy lực linh thuật của Bạch Vũ lại tăng thêm không ít, nhất định là người dạy."

"À..... Quá khen....." Thương trưởng lão thật sự không biết thẹn.

"Thiên cánh rừng thì thế nào? Có thể bắt được con mồi mới được."

Chỉ sợ ngay cả con mồi là ai, Bạch Vũ cũng không rõ!" Bách Lý trưởng lão bỗng nhiên cười lạnh, vẻ lo lắng nơi đáy mắt giống như ác mộng làm da đầu người ta run lên.

Chương 259: Săn bắn, ai là con mồi (5)

Edit: V.O

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt Thương trưởng lão liền thay đổi, vân đạm phong khinh chấp tay: "Đa tạ Bách Lý trưởng lão nhắc nhở, dù sao đồ đệ của ta chắc chắn sẽ không biến thành con mồi của người khác, bà có thể yên tâm!"

Hai chữ ‘yên tâm’ vô cùng nặng, chứa một chút ý tứ khinh thường.

Bách Lý trưởng lão hừ lạnh một tiếng, cầm phất trần, nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói gì.

Khe núi vốn là một mảnh trợ trụ, hỏa diễm không duy trì được lâu lắm liền biến mất. Lực phòng ngự của Quỷ Linh Dương cũng không mạnh, Tiểu Thanh lại đột nhiên tập kích, Bạo Liệt Lưu Hỏa với lực sát thương vượt qua 40 điểm gần như làm nổ tung toàn bộ khe núi trong nháy mắt.

Toàn bộ Quỷ Linh Dương gần như bị mất mạng ngay tại chỗ, không chết cũng bị trọng thương, bị Nhạc Kỳ Nhân và Tả Vũ giết chết rất dễ dàng.

Sau khi càn quét sạch sẽ khe núi này, linh khí trong Tử Kim Cầu của Bạch Vũ tăng vọt lên đến 180 điểm.

"Ha ha, lần này lại được lợi, nếu vẫn còn vận may như vậy thì tốt rồi." Tả Vũ có chút lòng tham không đáy bĩu môi.

Bạch Vũ cười lắc đầu: "Kế tiếp sẽ không thể dựa vào vận may, phải xem đồng đội của chúng ta có chịu nỗ lực hay không. Vừa mới có một tổ người nói cho ta biết, bọn họ đã phát hiện ra một ổ Hồng Lân Xà."

Nhất thời, ba người Nhạc Kỳ Nhân lại hưng phấn lên.

Bọn họ lập tức dựa theo định vị của Tử Kim Cầu, tìm kiếm mất ba ngày chạy tới xà huyết (hang ổ của rắn). Trong ba ngày này, Bạch Vũ đã sớm khôi phục lại, đến nơi đó liên hợp với năm người, lại xốc xà huyết lên.

Linh khí của Bạch Vũ tăng lên đến đến 240 điểm, vẫn lấy được mười lăm túi mật xà của Hồng Lân Xà, đây chính là dược liệu hệ Hỏa hiếm thấy, ẩn chứa lực lượng hệ Hỏa tương đối lớn, hơn nữa tính chất thẩm thấu rất mạnh, có thể rèn luyện sức lực và dược liệu khác.

Sau ngày đó, Bạch Vũ liền dẫn theo ba người Nhạc Kỳ Nhân nhàn rỗi, thành thoi đi dạo, nghỉ ngơi, tìm nơi yên lặng để tu luyện, đợi cho có người thông báo lại hành động. Như vậy nhìn như nhàn hạ, thực tế hiệu suất lại cực kỳ cao, hoặc là bất động, hoặc là tóm được một ổ.

Dù sao lực phá hoại của Tiểu Thanh thật sự rất đáng kinh ngạc, mãnh thú tam giai cũng đều kém hơn nó.

Trôi qua mấy chục ngày bôn ba, linh khí trong Tử Kim Cầu của Bạch Vũ đã đạt tới 1680 điểm, thời gian của Đại hội săn bắn đảo mắt cũng trôi qua được một tháng rưỡi.

"Vũ tử tử, hiện tại, linh khí của tử đã là đệ nhất! Nếu có thể tiếp tục duy trì, hạng nhất Đại hội săn bắn nhất định là của tử!" Nhạc Kỳ Nhân

nghe được các đồng đội báo cáo, vui mừng ôm lấy Bạch Vũ.

Bạch Vũ ai oán nhìn Nhạc Kỳ Nhân: "Tại sao dễ dàng như vậy? Nếu chúng ta nghe được số lượng linh khí của người khác, tự nhiên người khác cũng có thể nghe được của ta."

"Bọn họ muốn nhắm vào chúng ta?" Tả Vũ nhíu mày.

Tả Viêm gật đầu, tuyệt không giạt mình: "Chuyện sớm hay muộn, đừng quên, linh khí có thể bị đoạt."

Bọn họ đang nói, Bạch Vũ liền nhận được nhận được cầu cứu từ Tử Kim Cầu, một tổ người gặp người của đỉnh Kinh Lô, bị tách ra, có hai người xui xẻo đang trên đường trốn chạy tránh khỏi bị truy đuổi.

"Bạch Vũ, bọn họ muốn cướp Tử Kim Cầu của chúng ta, đoạt linh khí của chúng ta, làm sao bây giờ?"

"Đoạt linh khí....." Vừa nói xong liền đến rồi, xem ra cuộc sống yên lặng săn bắn đã kết thúc.

Tinh thần Bạch Vũ vừa động, thu hồi toàn bộ linh khí trong Phụ Chúc Cầu của mọi người vào trong Tử Kim Cầu của mình, vừa vận linh khí trong quả cầu phá vỡ 2000 điểm.

"Được rồi, các người bóp nát Tử Kim Cầu đi." Bạch Vũ phân phó.

Hai người ngây ra một lúc, khó hiểu hỏi: "Người để cho bọn ta rời khỏi Đại hội săn bắn? Đây chẳng phải là chúng ta không thể giúp người?"

"Hiện tại các người đang bị truy đuổi, ta cũng không tới kịp để cứu các người. Nếu như các người để cho bọn họ bắt được, bọn họ sẽ

không cho các người có cơ hội giúp ta." Không thể giết người, nhưng tuyệt đối có thể đánh cho thành bệnh liệt nửa người, để lại nơi nào đó làm thức ăn cho mãnh thú, còn không bằng hiện tại bóp nát Tử Kim Cầu cầu cứu.

Chương 260: Đuổi giết, phá giải (1)

Edit: V.O

Hai người bên cạnh nghĩ lại cũng đúng, nếu chắc chắn phải bị đào thải, tại sao không đập vỡ trước để rời đi? Quả quyết bóp nát Tử Kim Cầu.

Sau đó, một vị Đỉnh chủ đột nhiên xuất hiện, đưa bọn họ rời đi dưới mí mắt của mọi người. Khóe miệng các đệ tử đỉnh Kinh Lô co rút, nằm mơ cũng không nghĩ đến hai người sẽ dễ dàng buông tha bóp vỡ quả cầu như vậy, đây là Đại hội săn bắn, không phải trò chơi, tốt xấu gì các người cũng phải có chút cốt khí chứ!

Sau khi Bạch Vũ xác nhận bọn họ an toàn liền rời đi, dùng Tử Kim Cầu truyền lệnh, tất cả đội ngũ tập hợp, tất cả cùng nhau hành động, không cần phải tùy tiện phân tán nữa.

Sau khi mấy đội trưởng nghe xong đều có chút chần chừ: "Tụ tập cùng một chỗ để hành động, sẽ bất lợi cho việc tìm kiếm con mồi."

"Không có vấn đề gì, kế tiếp chủ yếu sẽ chiến đấu mà không săn bắn, chúng ta cũng sẽ mau chóng đi qua tập hợp với các người." Khóe miệng Bạch Vũ gợi lên một chút sắc bén, không phải là muốn đoạt đồ sao? Ai sẽ không, ai đoạt của ai còn chưa nói chính xác được đâu.

Đêm đó, bọn họ nghỉ ngơi ở dưới gốc cây của một tàng cây đa thật lớn, tựa vào thân cây to khỏe, Bạch Vũ ngửa mặt nhìn trời, có chút

khó ngủ.

Xuyên thấu qua khe hở của những lá cây, ánh sáng của những vì sao nhẹ nhàng rơi trên mặt nàng, xinh đẹp đến mức làm người ta ngừng thở, nhìn khuôn mặt bao phủ ánh sáng bạc giống như ánh hào quang, thánh khiết giống như thiên thần, làm cho người ta không dám đụng vào.

Đôi mắt trong trẻo của nàng nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm hun hút, một ngọn sao băng xẹt qua, trong đầu nàng hiện ra đôi mắt lạnh băng giống như vì sao lạnh lẽo của người nào đó.

"Đang làm gì?" Giọng nói sâu lắng mà từ tính vang lên trong đầu nàng, giống như rượu ngon tinh khiết đầy hương thơm, trong nháy mắt làm cho nàng bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Bạch Vũ kịp phản ứng truyền âm ngàn dặm của Dạ Quân Mạc, thốt ra giọng nói vui sướng: "Chàng xuất quan?"

"Không, nhưng đã tỉnh." Dạ Quân Mạc nghe giọng nói vui vẻ của Bạch Vũ, tâm tình không tự chủ được bắt đầu vui mừng: "Hiện tại nàng ở đâu?"

"Còn có thể ở đâu, Đại hội sắp bắt." "

"Đi giúp vui?"

"Chàng cũng quá xem thường ta, làm sao có thể chỉ vào giúp vui, đương nhiên muốn có một hồi vui chơi." Bạch Vũ kiêu ngạo mườì phần nói.

"À, có tự tin như vậy? Nếu ta xuất quan đến Đại hội, nhìn thấy nàng không giành được thứ nhất, nàng sẽ bị mất mặt."

Bạch Vũ xem nhẹ khả năng bị xấu mặt của mình, chỉ chú ý tới Dạ Quân Mạc nói muốn đến Đại hội: "Chàng muốn tới Đại hội săn bắn?"

"Đến xem." Dạ Quân Mạc không chút để ý nói: "Có chút nhớ nàng."

Bạch Vũ ngu ngơ một chút, hai gò má không tự chủ được nổi lên hai mảnh đỏ rực, nửa ngày cũng không nói chuyện.

"Nàng không nhớ ta sao?" Dạ Quân Mạc hỏi.

"Ta....." Bạch Vũ do dự một lúc lâu, giọng nói thì thầm như con muỗi:
"Ta cũng nhớ chàng."

Giọng nói bay bổng, nhẹ nhàng, giống như một mảnh lông chim xẹt qua tâm Dạ Quân Mạc. Đôi mắt tối đen của hắn giống như được ánh sáng mặt trời chiếu vào, môi mỏng khêu gợi nhẹ nhàng nhếch lên:
"Nàng nói cái gì? Ta không nghe rõ."

"....." Bạch Vũ khẽ cắn môi, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Ta nói ta cũng nhớ chàng, ta nhớ chàng! Nghe được chưa?"

"Nghe được." Giọng nói trầm thấp của Dạ Quân Mạc có một chút mỉa hoặc tràn ngập ở bên tai Bạch Vũ: "Nhưng ít nhất còn phải thêm một tháng nữa ta mới có thể xuất quan, ngoan ngoãn chờ ta."

Bạch Vũ trầm mặc một lúc lâu, ai oán phun ra ba chữ: "Chàng gạt ta!"

Dạ Quân Mạc cười một tiếng, cắt đứt truyền âm ngàn dặm.

Bạch Vũ buồn bực ngửa đầu ngã vào trên cỏ, càng ngủ không được. Ánh trăng mờ lung mờ tối bị che phủ lúc sáng lúc tối, gió lạnh phơ

phát thổi tới trên người Bạch Vũ, rừng rậm sâu thẳm tràn ngập bầu không khí yên tĩnh.

Một đạo kiếm khí vô hình lặng yên tới gần trong phút chốc, ở trong đêm đen như nham thạch xé rách không khí không một tiếng động.

Chương 261: Đuổi giết, phá giải (2)

Bỗng nhiên Bạch Vũ đứng dậy, lặn qua bên cạnh, kiếm khí đánh thật mạnh vào trên cây đa, cái cây to lớn đến mức chỉ một mình nó cũng có thể tạo thành một khu rừng, bị một kiếm chặt đứt, âm ầm sụp đổ, lộ ra bầu trời đêm màu xanh lam hun hút.

“Tòng Nguyệt Cầm, lặn ra đây cho ta!” Bạch Vũ nguy hiểm nheo mắt lại, đôi mắt sáng đẹp để hiện lên ánh sáng chết chóc tràn đầy hàn ý.

Bóng dáng mờ đen của Tòng Nguyệt Cầm đi ra từ bên trong, cười lạnh một tiếng: “Bạch Vũ, chúng ta lại gặp mặt. Người chạy đúng là đủ sâu, ta phải tìm kiếm không ít thời gian mới tìm được nơi này.”

“Đi tìm chết sao?” Bạch Vũ khinh thường nâng khóe miệng.

“A, người chết sẽ là người!” Tòng Nguyệt Cầm kiêu ngạo vỗ vỗ tay, mấy chục bóng dáng màu đen xuất hiện, phong kín bốn phía.

Bạch Vũ hơi hơi nhíu mi, trong giọng nói lộ ra một chút không kiên nhẫn: “Lại dựa vào nhiều người.”

“Chỉ cần có thể giết người, thì thế nào cũng được.” Tòng Nguyệt Cầm chẳng hề để ý, vui sướng khi người gặp họa, chế nhạo: “Người đoán làm sao ta có thể biết người ở đây? Là trong đội ngũ của người có gian tế, chỉ với mùi vạ tinh thể thứ phẩm, đã dùng vị trí của người đổi cho ta. Người xem người làm người có bao nhiêu thất bại.”

Bạch Vũ trở mặt xem thường, nói như thể đội ngũ của người không

hề có gian tế, nếu không làm sao số lượng linh khí của năm thủ tịch đệ tử bị tiết lộ ra ngoài được?

Đệ tử bảy đỉnh giúp đỡ cho ai cũng dựa vào lợi ích của một quốc gia, vốn sẽ không có lòng trung thành, loại sinh vật gọi là gian tế này trong đội ngũ của người nào cũng có.

“Bạo Liệt Lưu Hỏa!” Bạch Vũ gọi Tiểu Thanh ra, Lưu Hỏa xẹt qua phía chân trời, giống như thiên phạt rơi xuống, khí thế hủy thiên diệt địa dao động mãnh liệt.

Tông Nguyệt Cầm đã biết uy lực của Bạo Liệt Lưu Hỏa, không dám cứng rắn chống lại, trong nháy mắt bạo lui ra ngoài trăm mét, một con Hắc Hùng (gấu đen) còn lớn hơn so với cây đại thụ vừa rồi ngã xuống, chắn trước mặt Bạch Vũ, cứng rắn chống lại toàn bộ đả thương của Bạo Liệt Lưu Hỏa, vẫn sừng sững không ngã.

Đột nhiên, đồng tử trong mắt Bạch Vũ co rụt lại: “Triệu Hoán Thú tam giai! Người không phải đệ tử Vô Trần Cung!”

“Đương nhiên hẳn không phải, hẳn là thống lĩnh của Bắc La Quận Quốc ta.” Một bóng dáng quen thuộc dần dần đến gần, cao to lực lưỡng, lông mi đen thô to lộ ra mùi phần uy nghiêm, một đôi mắt già tràn ngập thù hận gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Vũ.

“Bách Lý Uy!” Bạch Vũ lập tức nhận ra, trong lòng hiểu rõ, những người này là thế lực cuối cùng còn sót lại của Bắc La, có ít nhất năm, sáu chục người.

So với đệ tử Vô Trần Cung, những người này giết nàng cũng không có gì phải lo lắng.

“Hiếm thấy người còn nhớ rõ ta. Người hại chết Vân Diễm, ta muốn

chém người thành tám mảnh, dùng đầu của người đến tế bái cho nó!” Đôi mắt Bách Lý Uy đỏ bừng, giống như con sư tử điên cuồng căm phẫn đến cực điểm: “Người trốn không thoát, khu vực này đã bị ta kế ước không gian, cho dù người có bóp nát Tử Kim Cầu cầu cứu, tin tức cũng không phát đi được.....”

Bách Lý Uy còn chưa nói xong, Bạch Vũ đã nhanh chân bỏ chạy, có đũa ngọc mới chờ ở chỗ này nghe hắn nói xong. Tả Viêm, Tả Vũ và Nhạc Kỳ Nhân cũng đã sớm tỉnh, chạy nhanh như chớp theo phía sau Bạch Vũ, so với thỏ còn nhanh hơn.

Tòng Nguyệt Cầm và Bách Lý Uy lập tức dẫn người đuổi theo, bảy chuyển tám rẽ ở trong rừng rậm, sau khi đuổi theo hơn hai giờ, vẫn để lạc mất người.

“Đáng giận, như vậy mà cũng có thể để cho bọn họ trốn thoát! Còn không nhanh chóng tách ra đi tìm. Hiện tại, khu vực này chỉ có thể vào mà không thể ra, nàng ta không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta.” Tòng Nguyệt Cầm thở hổn hển mệnh lệnh.

“Vâng” mọi người lập tức tản ra, dứt khoát kiểm tra cỏ dại và cây cối u tùm xung quanh, rất có thể nếu không tìm thấy được thì sẽ cắt sạch sẽ mảnh rừng rậm này.

Bạch Vũ và ba người Nhạc Kỳ Nhân đang trốn trong đầm lầy gần đó, được dây bèo quấn quanh, không nhìn kỹ đúng thật là không phát hiện ra được.

Chương 262: Đuổi giết, phá giải (3)

“Bạch Vũ, chúng ta cứ trốn ở nơi này suốt sao?” Tả Vũ có chút nhúc rãnh nhìn Bạch Vũ, nếu phải cứ một mực ở lại đây giả trang thành cây cỏ, còn không bằng ra ngoài liều mạng với bọn họ.

“Chỉ có thể tìm nơi trốn tránh trước, Bách Lý Uy dùng kế ước không gian phong tỏa khu vực này, chúng ta không ra được.” Bạch Vũ âm thầm chặc lưỡi.

Không gian kế ước! Kế ước có quyền kiểm soát cả một phiến không gian, những thứ chi phí cần dùng không thể tìm được trên Vân Vũ Thần Châu. Nếu không thể tìm được vật đến từ Thượng vực giống như Đá Niết Bàn, Bách Lý Uy cũng chỉ có thể dùng tính mạng của mình làm lực lượng kế ước, đây là Bách Lý Uy hận nàng đến mức dùng cả tính mạng!

Nhạc Kỳ Nhân cúi đầu: “Chẳng phải chúng ta ở đây rất dễ bị tìm thấy?”

“Cũng không dễ dàng như vậy, không gian kế ước không gian khổng lồ không thể quá nhỏ, ít nhất cũng là phạm vi trăm dặm chung quanh, hơn nữa, theo ta được biết, kế ước không gian có thể phá giải được.” Đôi mắt Bạch Vũ nâng lên, gương môi nở nụ cười thâm ý.

“Đúng, Phụ vương muội có nói với muội, kế ước không gian cần một vài trấn thạch ở trong khu vực kế ước vẽ ra kế ước trận, nếu như có thể hủy đi trấn thạch, kế ước không gian sẽ lập tức mất đi

hiệu lực.” Nhạc Kỳ Nhân nháy mắt nói.

“Chúng ta còn chờ cái gì? Nhanh đi tìm trấn thạch. Dù sao đám người kia cũng không phải đệ tử Vô Trần Cung, chúng ta cũng không có gì phải lo lắng.” Tả Vũ xoa xoa nắm tay, cười lạnh nói.

Bạch Vũ lạnh nhạt gật đầu, con ngươi đẹp đẽ càng phát ra sắc bén.

Thực lực của đám người kia quả thật không tệ, nhưng ngoại trừ Bách Lý Uy và một thống lĩnh Triệu Hoán Sư cao giai cần phải chú ý, những người khác bao gồm cả Tông Nguyệt Cầm nang cũng không để vào mắt, bọn họ có nhiều người, trước cứ giải quyết một ít đi.

Bọn họ ném đi dây mây trên người, lạng lế chạy về khu vực ít người bên cạnh.

“Tìm được rồi, bọn họ ở đây!” Bốn người vừa mới lướt qua đầm lầy, hai Cẩm Vệ Quân người Bắc La đã phát hiện ra bọn họ, hô to lên.

Bốn người Bạch Vũ không đợi bọn họ gọi ra Triệu Hoán Thú, thuận thực tiêu diệt bọn họ, đợi đến lúc Bách Lý Uy nghe được âm thanh, dẫn người đến tìm, bọn Bạch Vũ đã sớm không biết chạy đi nơi đâu.

“Đáng chết, các ngươi đã không mau chóng báo cáo phải không? Nếu lại phát hiện tung tích, trước tiên phải truyền âm ngàn dặm cho ta.” Bách Lý Uy nổi giận nói.

“Vâng. Tướng quân, phía Đông lại có người phát hiện ra tung tích của bọn họ!”

“Ở nơi nào?” Bách Lý Uy lập tức động thân, một bên hỏi, một bên cũng đã phi thân chạy tới phía Đông. Đến nơi thủ hạ bẩm báo, liền nhìn thấy Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ mạnh ở trước mắt hắn, sóng khí ngập

trời làm cho nhóm Cẩm Vệ Quân không thể không cuống quít lui về phía sau.

Khuôn mặt Bách Lý Uy âm nghiêm, xua đi khói đen dày đặc chung quanh, ba người phát hiện ra tung tích của Bạch Vũ đã ngã xuống đất không dậy nổi, ngay cả bóng dáng của đám người Bạch Vũ cũng không nhìn thấy.

Bách Lý Uy nổi trận lôi đình, trên trán nổi lên gân xanh: “Tìm cho ta, chắc chắn bọn chúng vẫn chưa đi xa!”

Nhưng mà bọn họ còn chưa tìm được, trong khe suốt cách hơn mười dặm ở phía ngoài lại dấy lên một trận đại hỏa, lại tổn thất hai Cẩm Vệ Quân. Bách Lý Uy liên tiếp bám theo, kết quả mỗi lần đều đã tới muộn, chưa bắt được Bạch Vũ, Cẩm Vệ Quân của mình lại càng ngày càng ít.

Liên tiếp bảy, tám ngày, Cẩm Vệ Quân Bách Lý Uy dẫn đến lại thiếu mất một nửa!

Tòng Nguyệt Cầm thờ hốt hển tức giận mắng: “Các ngươi là kẻ ngu xuẩn sao? Ngay cả một sợi tóc gáy của Bạch Vũ cũng không đã thương được, lại chết nhiều người như vậy, cứ như vậy mà dám có can đảm nói mình là đội quân tinh nhuệ, khó trách Bắc La bị người tiêu diệt.”

Trên khuôn mặt âm trầm của Bách Lý Uy bao phủ một tầng sương lạnh, hấn tràn đầy tự tin chạy đến đây báo thù, thậm chí còn phong tỏa không gian, kết quả Bạch Vũ lại trốn Đông trốn Tây, hấn tức giận rống to: “Câm miệng! Bản Tướng quân còn không tới phiên ngươi chõ mõm vào! Ngươi có bản lĩnh, vì sao còn muốn dựa vào bọn ta? Tại sao không đường đường chính chính xử lý Bạch Vũ?”

Chương 263: Đuổi giết, phá giải (4)

Tùng Nguyệt Cầm hừ lạnh một tiếng: “Không phải ta đang cho Bách Lý Tướng quân cơ hội báo thù cho nữ nhi của mình sao? Đáng tiếc Tướng quân người phong tỏa không gian cũng vẫn không tìm được Bạch Vũ. Người sẽ không để cho Bạch Vũ vẫn tiếp tục trốn được cho đến khi Đại hội săn bắn kết thúc chứ?”

Nhắc tới Bách Lý Vân Diễm, sắc mặt Bách Lý Uy càng thêm âm trầm: “Tuyệt đối sẽ không. Cỏ cây trong vòng trăm dặm chung quanh đã được dọn dẹp hơn phân nửa, trừ phi nàng ta có thể hủy diệt trấn thạch, nếu không nàng ta sẽ không thể có chỗ để trốn. Ta đã sai người tập hợp trở về trấn giữ trấn thạch, sai hai thống lĩnh đuổi theo giết chết bọn chúng.”

Lúc này, Bạch Vũ và Nhạc Kỳ Nhân, Tả Viêm, Tả Vũ đang ẩn thân ở trong một huyệt động bên trong vách núi Huyền Tí, cửa động có dây mây che phủ rậm rạp, người của Bách Lý Uy còn chưa dọn dẹp được đến đây, tạm thời sẽ không bị phát hiện.

Mấy ngày nay bọn họ dẫn Bách Lý Uy đi vòng quanh, thuận tiện tìm cơ hội thu dọn hết không ít Cẩm Vệ Quân, đã bắt đầu chuẩn bị tìm cơ hội loại bỏ trấn thạch, nhưng đột nhiên Bách Lý Uy trở nên thông minh, phái người toàn tâm toàn ý trông coi trấn thạch, ngược lại, sai hai thống lĩnh đến đuổi giết bọn họ.

Hai thống lĩnh này cũng không phải là người tùy tiện có thể xử lý được.

Một người là Triệu Hoán Sur cao giai, một người khác tuy rằng chỉ là trung giai, nhưng người ta có một con Đại Hắc Hùng tam giai. Cấp bậc của Triệu Hoán Thú áp chế cực kỳ rõ ràng, kém hơn một cấp bậc, thì thuộc tính tổng thể của Triệu Hoán Thú đều sẽ kém hơn một bậc.

Sau ba lần giao thủ, hai người này đã tìm được nhược điểm của bọn họ, vừa tiến lên đánh nát Kim Giáp Hộ Thuần và Huyền Vũ Kim Giáp của Bát Tí Cường Viên.

Không có lực phòng ngự của Bát Tí Cường Viên, Nhạc Kỳ Nhân và Tả Viêm đánh không lại, cuối cùng dựa vào Bạo Liệt Lưu Hỏa che chắn, bốn người mới rút lui được.

Linh mạch Tả Vũ bị thương, sắc mặt có chút tái nhợt, Nhạc Kỳ Nhân vô cùng thảm, đầu vai có một vết máu đỏ sẫm chảy dọc theo cánh tay, Nhạc Kỳ Nhân đau đến mức nước mắt lưng tròng, ủy khuất cắn môi.

“Không đau, rất nhanh sẽ tốt thôi, đợi cho muội ăn ngon.” Bạch Vũ nhẹ tay nhẹ chân băng bó cho Nhạc Kỳ Nhân, miệng nói lời dỗ dành.

Nhạc Kỳ Nhân hít hít cái mũi: “Muội không phải tiểu hài tử, trước kia tu luyện cũng từng chịu thương tổn, Vũ tỷ tỷ không cần dỗ muội.”

“Được, Nhạc Kỳ Nhân không sợ đau, là Quận Chúa lợi hại nhất.”

“Đương nhiên. Cái kia, đồ ăn ngon của muội đâu?”

Bạch Vũ: “.....” Quả nhiên vẫn là tiểu hài tử.

Bạch Vũ lấy ra một bao điểm tâm đưa cho Nhạc Kỳ Nhân, lại ném cho Tả Vũ một viên thuốc chữa thương.

Tả Viêm tựa vào bên cạnh cửa động nhìn Bạch Vũ, cau mày: “Dấu vết giả chúng ta lưu lại nhiều nhất chỉ sợ chỉ có thể kéo dài ba ngày, bọn họ dọn dẹp một đường, rất nhanh sẽ tìm tới nơi này.”

“Ba ngày là đủ rồi, thương thế của đệ nhất định sẽ tốt thôi. Đến lúc đó, chúng ta mai phục, xử lý hai người bọn chúng!” Tả Vũ oán hận nói.

“Nếu Bách Lý Uy cũng tới thì sao?” Bạch Vũ hỏi.

Tả Vũ nhất thời không biết đáp lại lời gì. Hai thống lĩnh hợp lại đã đã thương được bọn họ, nếu Bách Lý Uy tìm được tung tích của bọn họ, nhất định sẽ tự thân xuất mã, nhờ có Bạch Vũ, bọn họ còn có thể đối phó với hai thống lĩnh, nếu thêm một Bách Lý Uy có được hai con Triệu Hoán Thú tam giai, bọn họ chỉ có thể chịu không nổi.

“Cố gắng kéo dài thời gian đi. Các người bảo vệ giúp ta, ta muốn tu luyện.” Bạch Vũ đi đến chỗ sâu trong sơn động, ngồi xếp bằng, lấy ra hai ly Nhiên Huyết uống hết một hơi.

Mặc kệ có bao nhiêu người đến, đều phải nhanh chóng tăng thực lực lên.

Uống hai ly Nhiên Huyết vào bụng, khí huyết của Bạch Vũ cuộn cuộn một trận, linh khí cả người thẳng hướng lên đỉnh đầu, khuếch tán đến toàn thân, rồi sau đó nhanh chóng tụ tập đến linh mạch, linh khí nhiệt nóng phát ra từ trên người nàng, một cảm giác áp bách khiếp người tràn ngập toàn bộ sơn động.

Bọn người Tả Viêm chỉ cảm thấy có chút hít thở không thông, đây là Bạch Vũ bắt đầu đột phá!

Chương 264: Đuổi giết, phá giải (5)

Linh mạch của Bạch Vũ vốn đã đột phá đến bình cảnh, có Nhiên Huyết trợ giúp, lần đột phá này thập phần nhanh chóng, phần lớn linh khí được linh mạch hấp thu, linh mạch tăng vọt.

Sau khi thuận lợi đột phá đến cao giai, linh khí điên cuồng như nước lũ không ngừng cuồn cuộn tuôn trào, một chút xu hướng yếu đi cũng không có, linh mạch của nàng vẫn tiếp tục tăng trưởng.

Trong lòng Bạch Vũ nhảy dựng, Nhiên Huyết lại có ích đối với nàng như vậy!

Nàng tiếp tục ngưng tụ linh khí, vận chuyển vào bên trong linh mạch. Linh mạch tựa như mầm cây nhỏ phát ra ánh sáng ngũ sắc, lại cao thêm một đoạn, rốt cục đến lúc sắp đột phá lên cao nhất thì dừng lại.

Thăng liên tiếp lên hai cấp, rốt cục linh mạch của nàng nhìn qua giống như một cây nhỏ to khỏe, giới hạn của linh mạch tăng vọt gấp đôi! Nhưng cảnh giới không ổn định.

Bạch Vũ lại lấy ra mùi ly Phi Hồng Chi Nguyệt, uống xong, mới củng cố được cảnh giới.

Hiệu quả của Phi Hồng Chi Nguyệt càng ngày càng kém, sau khi trở về chỉ sợ phải đổi một loại linh từ khác để tu luyện. Bạch Vũ vượt cảm suy nghĩ, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch đã vội vàng nhảy ra khỏi linh mạch của nàng.

Bạch Vũ thăng liền hai cấp, hai con thú nhỏ đáng yêu này đã có thể đột phá bình cảnh, bọn chúng vội vàng yêu cầu đột phá.

Bạch Vũ tìm kiếm trong túi, vừa vặn nàng có linh quả hệ Kim không đủ niên đại và linh quả hệ Hỏa, linh lực tập trung trong linh mạch có 123 điểm, thật ra cũng đủ dùng.

Nàng lo lắng một chút, lấy ra mười lăm túi mật rắn Hồng Lô Xà từ trong nhẫn Bách Vũ, tìm một cái bình nhét toàn bộ mật vào, sau đó lấy ra một quả linh quả hệ Hỏa 400 năm vốn là dùng để làm đồ ăn cho Tiểu Thanh, bỏ vào ngâm.

Thả một linh quả hệ Hỏa vào trong đồng mật rắn, thật giống như một giọt nước rơi vào trong dầu sôi, tất cả chất lỏng đều sôi trào, với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, mật nhanh chóng giảm bớt.

Linh quả tựa như một khối bọt biển hấp thu mật Hồng Lô Xà chứa năng lượng hệ Hỏa, không đến hai canh giờ, cả bình mật đều biến mất, một quả linh quả đỏ au nằm dưới đáy bình, giống như Hồng Bảo Thạch tỏa ra màu sắc đỏ tươi rực rỡ.

Quả linh quả hệ Hỏa 400 năm này được ngâm trong mật rắn, được hiệu bây giờ đã có thể so với 800 năm!

Bạch Vũ dứt linh quả cho Tiểu Thanh, lại đưa vào 10 điểm linh lực cho nó, Tiểu Thanh lập tức trở về trong linh mạch của nàng bắt đầu tiến lên tam giai.

Tiểu Thanh đột phá có vẻ thông thả, Bạch Vũ ôm Tiểu Bạch đợi ba ngày, về mặt Tả Viêm nghiêm nghị nói với nàng: “Bạch Vũ, quả nhiên Bách Lý Uy đã tìm tới, chỉ sợ chúng ta trốn không được bao lâu, hiện tại hãn đang ở ngay gần đây.”

Bạch Vũ tuyệt không giật mình, cho tới hôm nay nàng đột phá thăng cấp, thăng cấp cho Tiểu Thanh đã dùng bốn ngày, cho đến bây giờ Bách Lý Uy không tìm được cái sơn động này, chính là nhờ công lao ẩn dấu vết tích của Tả Viêm và Tả Vũ, nhưng để Tiểu Thanh thăng cấp thì vẫn còn thiếu một chút.

“Các người cầm cái này, không chắc chắn thì ném ra.” Bạch Vũ đưa một bao thuốc bột cho Tả Viêm.

“Đây là cái gì?”

“Độc dược có thể độc chết mãnh thú tam giai.”

Khóe miệng Tả Viêm co rút, chỉ cảm thấy có chút phỏng tay: “Chúng ta cũng sẽ không tính độc chết cả chính mình chứ?”

“Sẽ không, đây là giải dược, ba người các người mỗi người một viên.” Bạch Vũ lại cho bọn họ ba viên thuốc.

Mặt mày Tả Vũ hớn hở, nuốt một ngụm giải dược vào: “Sớm biết rằng có thứ này, chúng ta còn lo lắng cái gì? Trục tiếp lao ra độc chết Bách Lý Uy không phải tốt lắm sao?”

Tả Viêm nâng trán: “Đệ coi Bách Lý Uy là đệ sao? Hắn mới không ngốc để cho chúng ta độc chết như vậy, nhiều nhất độc dược này chỉ có thể làm cho hắn có chút kiêng kị.”

“Ai nói? Đệ nhất định có thể tìm cơ hội độc chết hắn!” Tả Vũ thành khẩn nói.

“Vậy thì để xem đệ! Bách Lý Uy đã đến bên ngoài sơn động.” Nhạc Kỳ Nhân ôm Hoàng Kim Thứ Vị, chia chia cửa động. Không biết khi nào dây mây bên ngoài đã bị thiêu cháy.

Chương 265: Đuổi giết, phá giải (6)

Edit: V.O

Tả Viêm lập tức gọi ra Cửu Vĩ Hỏa Hồ, Hỏa Hồ vọt vào trong lửa, móng vuốt sắc bén vẽ một cái, chặt đứt tất cả dây may đã bị thiêu cháy. Lửa được dập tắt, ba người Tả Viêm, Tả Vũ và Nhạc Kỳ Nhân phi thân nhảy ra khỏi sơn động, không nói hai lời, trực tiếp đánh ba người đứng dưới hang động.

"Bạch Vũ đâu? Sợ, không dám đi ra?" Bách Lý Uy hừ lạnh, khinh miệt quét mắt nhìn bọn họ.

"Đối phó với các người không cần Vũ tỷ tỷ phải ra tay!" Nhạc Kỳ Nhân trừng mắt nói.

"Tiểu bối cuồng vọng, ta đây sẽ giải quyết tất cả các người trước." Bách Lý Uy gọi ra một con Hỏa Lang cả người đầy lửa, hai người khác cũng gọi Triệu Hoán Thú ra, phân biệt là một con Hắc Hùng và một con Bạch Điêu (đại bàng trắng).

Triệu Hoán Thú hai bên hung ác đánh về phía đối phương, nhanh chóng cắn xé lẫn nhau.

Các loại lực lượng va chạm kịch liệt, chưa được mười hiệp, Triệu Hoán Thú của ba người Nhạc Kỳ Nhân đã bị đánh bay ra ngoài.

Tả Vũ thấy tình thế không ổn, vẫy tay vung độc phấn ra, độc phấn màu xanh nháy mắt tràn ngập trong không khí.

Bách Lý Uy lập tức giống như có tiếng chuông báo động, hắn đã hoàn toàn không dám khinh thường khi đối phó với Bạch Vũ. Hắn cũng không quên Bạch Vũ hạ độc Bách Lý Vân Diễm ở trên Đại hội Triệu Hoán có bao nhiêu tàn nhẫn.

Trong nháy mắt, hắn đã gọi Hỏa Lang trở lại bên cạnh, hét lớn một tiếng: "Nín thở!"

Hai thống lĩnh vô cùng dứt khoát lui về phía sau.

Ba người Nhạc Kỳ Nhân lập tức không cần phải phóng linh khí ra phía trước, toàn bộ các loại linh thuật ném lên người ba người Bách Lý Uy.

Vị Triệu Hoán Sư cao giai kia lập tức phát ra cuồng phong, thổi tan độc phấn chung quanh, Hắc Hùng giống như một bức tường đỡ tất cả linh thuật công kích, không đến vài giây liền hóa giải mối nguy.

Nhạc Kỳ Nhân không còn chút máu liếc nhìn Tả Vũ một cái: "Không phải ngươi nói nhất định có thể độc chết hắn sao?"

"Ta nào biết hắn sẽ phản ứng nhanh như vậy? Thật đúng là quỷ sợ chết! Ca, còn độc dược không?" Tả Vũ nhìn về phía Tả Viêm.

Tả Viêm âm nghiêm mặt: "Không còn. Ngay cả linh khí cũng hết sạch!" Cho nên kế tiếp bọn họ liền giống như sơn dương (dê, cừu) đợi bị làm thịt.

Khi nói chuyện, sức chịu đựng của Bát Tí Cuồng Viên đã tiêu hao hết, Bạch Điều lao xuống, giống như tên rời cung bắn thẳng về phía Tả Vũ.

"Cẩn thận!" Tả Viêm đẩy đệ đệ ra, cái mỏ dài sắc bén của Bạch Điều trực tiếp đâm vào ngực hắn.

Xoẹt xoẹt — —

Bỗng nhiên, một tiểu Bạch Hồ khoẻ mạnh, khẩu khinh nháy ra, vượt hổ sắc bén lộ ra, Phách Thiên Liệt cào vào cổ Bạch Điều, thêm Bạo Kích, lực công kích vượt qua 50 điểm nháy mắt bộc phát ra.

Cái cổ đột ngột rơi xuống giống như giấy dễ dàng bị xé rách thành hai đoạn, tan thành tro bụi.

Bách Lý Uy và hai thống lĩnh hít một hơi khí lạnh, thật là sức đả thương khủng khiếp, một kích giết chết một con Triệu Hoán Thú tam giai Càng kỳ quái hơn là, khí thể tỏa ra trên người Bạch Vũ, tuyệt đối là cảm giác áp bách mà cảnh giới đỉnh giai mới có!

Tòng Nguyệt Cầm rõ ràng nói Bạch Vũ chỉ là Triệu Hoán Sư trung giai, làm sao đột nhiên có thể có được quyền thế ngang bằng với hắn?

"Song hệ, Triệu Hoán sư đỉnh giai! Bạch Vũ, người cũng thật khiến cho người ta giật mình!" Ánh mắt Bách Lý Uy giống như dao găm xẹt qua mặt Bạch Vũ, cả người tỏa ra khí thể đè ép phần nộ.

Bạch Vũ mỉm cười: "So ra vẫn kém hơn Bách Lý Tướng quân, mỗi lần xuất hiện đều làm cho người ta..... rất muốn chém chết người."

"Vô liêm sỉ, nhất định bản Tướng quân sẽ không chết trước người!" Bách Lý Uy đánh một chưởng qua, chưởng phong mang theo hỏa diễm trực tiếp áp bức vào mặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ không chút khách khí dùng một chưởng Phách Thiên Liệt,

cảm giác áp bách của Triệu Hoán Sư đỉnh giai áp chế rất mạnh. Chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, Bách Lý Uy bị đánh lui, hai thống lĩnh trực tiếp bay ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Bách Lý Uy cuống quít gọi Hỏa Lang trở về, chuyển mục tiêu qua hướng Nhạc Kỳ Nhân, uy áp Triệu Hoán Thú tam giai áp nhất thời đè ép Hoàng Kim Thứ Vị gắt gao, hỏa điểm cuồng bạo khí thế bức người, từng bước ép sát Nhạc Kỳ Nhân, Tả Viêm và Tả Vũ.

Bạch Vũ gọi Tiểu Bạch trở lại bên cạnh, che chở ba người vừa đánh vừa lui.

Chương 266: Đuổi giết, phá giải (7)

Edit: V.O

Công kích của Hòa Lang càng thêm hung mãnh, Bách Lý Uy cười lạnh: "Bạch Vũ, cho dù ngươi đạt được cảnh giới đỉnh giai thì thế nào? Triệu Hoán Thú vẫn còn là nhị giai, ngươi không phải là đối thủ của ta!"

Ánh mắt Bạch Vũ lạnh nhạt, không nói một lời.

Sắc mặt Nhạc Kỳ Nhân, Tả Viêm và Tả Vũ trắng bệch, quả thực thực lực của Tiểu Bạch không hề yếu hơn so với Hòa Lang, nhưng Triệu Hoán Thú của bọn họ không phát ra linh thuật được, sau khi Bát Tí Cuồng Viên của Tả Vũ hao hết sức chịu đựng, hẳn chỉ có thể gọi ra Bạch Viên nhất giai, quả thực là gây trở ngại.

"Bạch Vũ, tiếp tục đánh tiếp, Tiểu Bạch cũng không chống đỡ được, không bằng rút lui trước." Tả Viêm thấp giọng nói.

Bách Lý Uy cười lạnh: "Muốn chạy, có thể chạy đến đâu, nơi này chính là chỗ táng thân của các ngươi!"

Bạch Vũ đột nhiên ngẩng đầu, khóe môi bỗng nhiên gợi lên một nụ cười: "Quả thật nơi này sẽ có người chết, nhưng không phải ta!"

Nói xong, Bạch Vũ đột nhiên thu hồi Tiểu Bạch.

Bách Lý Uy không rõ vì sao, nhưng hành động cũng rất nhanh, ba

con Triệu Hoán Thú đánh về phía Bạch Vũ như tia chớp.

Chỉ nghe một tiếng nổ đình tai nhức óc, toàn thân Tiểu Thanh phô diễn ra hỏa diễm rực rỡ, lực công kích 33, lực phòng ngự 23, sức chịu đựng 25!

Bạo Liệt Lưu Hỏa phun mạnh ra, nổ ra thành những ánh lửa rực rỡ, lực phá hoại phá tan 60 điểm đốt mặt đất cháy đen, đánh gục toàn bộ ba con Triệu Hoán Thú trong biển lửa ngay tại chỗ, sát ý ngút trời cắn nuốt tất cả.

Hai thống lĩnh đều hộc máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Sắc mặt Bách Lý Uy trắng bệch nhìn đại hỏa trước mắt, ánh sáng lửa cháy chiếu rọi trong đôi mắt u tối, môi hơi run run: "Làm sao có thể?" Đều là Triệu Hoán Thú tam giai, vì sao thực lực lại kém nhiều như vậy? Làm cho hắn có cảm giác sợ hãi khi đối mặt với mãnh thú cấp bá chủ.

Hắn gọi ra con Triệu Hoán Thú thứ hai, cưỡi lên bỏ chạy.

"Tiểu Thanh!" Ánh mắt Bạch Vũ lạnh như băng, không chút nào lưu tình.

Tiểu Thanh kêu ngạo tru một tiếng, sát ý tàn sát bừa bãi cắn nuốt vạn vật, bao phủ mười dặm nơi đây, khiến ba người Bách Lý Uy hóa thành tro tàn!

Hai mắt Nhạc Kỳ Nhân, Tả Viêm, Tả Vũ trợn thật lớn, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, Nhạc Kỳ Nhân ôm cổ Bạch Vũ: "Thật mạnh! Mọi người biết Vũ tỷ tỷ lợi hại nhất!"

Bạch Vũ lạnh nhạt cười, cho bọn họ một ít linh quả: "Nhanh chóng

khôi phục, chúng ta đi tìm Tòng Nguyệt Cầm."

.....

Tòng Nguyệt Cầm đang dẫn người lo lắng canh giữ ở bên cạnh trấn thạch, Bách Lý Uy nói đã phát hiện ra tung tích của Bạch Vũ, muốn tự tay đi báo thù, nhưng chờ lâu như vậy, một chút tin tức cũng chưa thấy truyền lại.

"Nếu đã tìm được rồi, giết vài người mà phải lâu như vậy sao? Hẳn chính là Triệu Hoán Sư đình giai." Mí mắt Tòng Nguyệt Cầm nháy không ngừng, luôn luôn có loại cảm giác không tốt lắm.

Xa xa, bóng dáng lửa đỏ thấp thoáng bỗng nhiên xuất hiện, xuyên qua rừng, dần dần tới gần.

Trong lòng Tòng Nguyệt Cầm căng thẳng, liền nhìn thấy một hỏa cầu giống như mặt trời chói mắt từ trên trời giáng xuống, khí thế ngập trời, hỏa diễm nóng rực khiến toàn bộ bọn họ hóa thành tro tàn.

Thân thể Tòng Nguyệt Cầm không tự chủ được run run, thân hình bạo lui.

Ầm — —

Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ ở trên trấn thạch, trấn thạch đáp lại là tiếng vỡ vụn, trong nháy mắt, người đang thủ hộ ở chung quanh bị đánh bay ra ngoài, gần như toàn bộ đều bị thương. Ngay sau đó, một lượng lớn độc phấn nhẹ nhàng bay tới, nhóm Cẩm Vệ Quân cố gắng quít nín thở, né tránh độc phấn, nhưng Triệu Hoán Thú của bọn họ đều ngã xuống hết.

Ngay lúc này, đột nhiên Tả Viêm dẫn theo Tả Vũ và Nhạc Kỳ Nhân

chém giết, mọi người trở tay không kịp, bị đánh thành năm bè bảy mảng, ít nhất ngay cả chống cự lại cũng không được.

Tốc độ của Tòng Nguyệt Cầm rất nhanh, nhưng cũng bị dư âm của trận nổ mạnh đánh bay ra ngoài, không bị thương, nhưng đứng lên có chút chật vật, nhìn thấy Bạch Vũ lạnh lùng đứng ở trước mặt nàng ta, dung nhan tuyệt thế khuynh thành lộ ra một chút lãnh ý, sợi tóc màu đen lung tung bay lên, đăm đăm nhìn nàng ta.

Chương 267: Mạng nhện, Bách Lý trường lão (1)

Edit: V.O

Tòng Nguyệt Cầm giống như nhìn thấy quỷ, thân thể bắt đầu cứng ngắc.

Ánh mắt Bạch Vũ không hề có một chút độ ấm, làm cho nàng ta có cảm giác mình thật giống như một hạt bụi bé nhỏ không đáng kể. Áp lực rất mạnh không thể chống cự đặt ở trên người nàng ta, điên cuồng bá chiếm, tàn sát bừa bãi, trên cao nhìn xuống, đó là uy áp của Triệu Hoán Sư đỉnh giai!

"Không, không có khả năng! Người làm sao có thể là Triệu Hoán Sư đỉnh giai? Mới chỉ hai tháng mà thôi..... người không có khả năng thắng ta, không có khả năng!" Tòng Nguyệt Cầm vừa sợ vừa giận, nâng tay đánh ra một đạo kiếm khí, Thiên Phong Ma Điều từ trên người nàng ta lao tới, giống như một viên đạn nhắm về phía Bạch Vũ.

Ầm Ầm — —

Hai Triệu Hoán Thú tam giai quyết đấu kịch liệt ở trên không, hơi thở bạo ngược quanh quẩn ở trên không, hỏa diễm rơi xuống, sương khói tràn ngập.

Thiên Phong Ma Điều không chống đỡ được bao lâu đã hao hết sức chịu đựng, Bạch Vũ lật tay đánh ra một chưởng Phách Thiên Liệt, đập vào ngực Tòng Nguyệt Cầm.

Thân thể Tòng Nguyệt Cầm không khống chế được bay ra ngoài, đâm vào làm đứt gãy vài cây gỗ, nện thật mạnh trên một mỏm núi đá rất lớn.

Mỏm núi đá bị nện trúng tạo thành vết nứt, cả người Tòng Nguyệt Cầm đều nện vào khiến tảng đá lõm xuống, vết máu đỏ tươi từ khoe miệng nàng ta chảy xuống.

Bạch Vũ đi từng bước một đến bên cạnh nàng ta, từ trên cao nhìn xuống.

Tòng Nguyệt Cầm chỉ cảm thấy cả người rét run, không thể động đậy nhìn Bạch Vũ: "Người muốn làm gì? Ta là thủ tịch đệ tử Vô Trần Cung, Đại hội săn bắn không cho phép giết người, người không thể đụng đến ta!"

"Phải không? Vậy người gọi Bách Lý Uy tới làm gì? Chẳng lẽ chỉ là vì chơi trốn tìm với ta?" Bạch Vũ khinh thường cười lạnh: "Người và ta cạnh tranh, muốn chèn ép ta, chuyện này rất bình thường. Nhưng người ra tay giết ta, cũng đừng trách ta phản kích!"

Bạch Vũ lấy ra Tử Kim Cầu từ trên người Tòng Nguyệt Cầm, chuyển linh khí bên trong vào trong Tử Kim Cầu của mình, linh khí của nàng nháy mắt biến thành 3578 điểm.

Vèo — —

Đúng lúc này, âm thanh của một đạo ám khí cắt qua không khí vang lên. Bạch Vũ thối lui theo bản năng, phát trần màu trắng vấy tới trước mắt nàng, nơi nàng vừa mới đứng có một dấu vết cháy đen.

Bạch Vũ nhìn nơi phát trần phát ra, sắc mặt Bách Lý trường lão xanh

mét đứng ở cách đó không xa.

Tòng Nguyệt Cầm quá đổi vui mừng, thiếu chút nữa không khóc lên: "Sur phụ, cứu con!"

Bách Lý trưởng lão căm tức trừng mắt nhìn nàng ta một cái: "Phế vật, bị đánh thành như vậy cũng còn có suy nghĩ để cho ta tới cứu ngươi!"

Bạch Vũ khẽ cười một tiếng, mắt phượng híp lại: "Bách Lý trưởng lão thật là một sur phụ tốt, đứng ở một nơi rất xa lại cố ý chạy tới cứu đồ đệ?"

"Láo xược! Tòng Nguyệt Cầm là sư tỷ đồng môn của ngươi, vậy mà ngươi muốn giết chết nó! Bản trưởng lão biết ngươi sẽ hạ sát thủ, mới tới ngăn cản. Hiện tại, xem ra, tâm địa ngươi ác độc, tâm ngoan thủ lạt, căn bản không xứng tiến vào Vô Trần Cung!" Bách Lý trưởng lão giận tím mặt, trong lòng giống như bị chặn một khối đá lớn, bực mình đến cực điểm.

Bà ta biết Bách Lý Uy đã tìm được Bạch Vũ, đã sớm bắt đầu đuổi giết. Nhưng qua hơn mười ngày đều không có tin tức, bà ta rất không yên tâm, tìm có ròi đi ngọn núi, lặng lẽ chạy tới, kết quả nhìn thấy một đám tàn binh bại tướng.

Bạch Vũ cười nhạo một tiếng: "Sao ngươi không hỏi xem đồ đệ tốt của ngươi đã làm gì? Bách Lý Uy đến tìm ngươi, chẳng lẽ không phải là ngươi an bài sao?"

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì." Bách Lý trưởng lão giả ngu.

"Làm bộ làm tịch, không phải ngươi muốn tìm có giết ta sao? Không bằng để cho các trưởng lão khác đến xem, rốt cuộc ngươi và đồ đệ

của người đã làm ra chuyện tốt gì!" 'răng rắc' một tiếng, Bạch Vũ bóp nát Tử Kim Cầu của Tòng Nguyệt Cầm.

Đồng tử trong mắt Bách Lý trưởng lão đột nhiên co rụt lại, khuôn mặt nhất thời dữ tợn: "Là ta làm thì thế nào? Giết người sẽ không có ai biết. Rừng cây này quá sâu, chờ người tới cứu viện, chỉ có thể nhìn thấy thi thể của người!"

Chương 268: Mạng nhện, Bách Lý trưởng lão (2)

Edit: V.O

Bách Lý trưởng lão vung lên phát trần, gọi ra Triệu Hoán Thú, không phải Ngũ Sắc Mi Lộc (con nai) mà bà ta thường xuyên cưỡi, mà là một con Hắc Độc Tri Chu (con nhện) với thân hình cao lớn.

Màu sắc tối đen, hơi thở chết chóc quấn quanh khắp người, vừa xuất hiện liền khiến cho mảnh rừng chung quanh đều rơi vào âm u, hễ là người nhìn thấy nó đều sẽ có cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng lên trên.

Phụt — —

Bỗng nhiên, tia sáng màu trắng lóe lên, kịch độc từ trong miệng Tri Chu lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai phun thẳng về hướng Tiểu Thanh.

Trong lòng Bạch Vũ kinh sợ, thật nhanh! Nhanh đến mức chỉ nhìn thấy một tia sáng, ngay cả phương hướng cũng không phân biệt rõ được. Gần như trong nháy mắt lúc tia sáng màu trắng bay vụt đến, Tiểu Thanh mới bắt đầu chuyển động, nhưng vẫn là đã muộn.

Bóng trắng kéo ra một mạng nhện thật lớn bao bọc Tiểu Thanh lại bên trong, tơ nhện sền sệt dính chặt cánh Tiểu Thanh, kéo thật mạnh khiến nó quay trở lại mặt đất.

Tiểu Thanh thở hổn hển trực tiếp phun lửa ra, tơ nhện không chút

nào sợ hỏa diễm, không có một chút dấu vết bị đứt.

Trong lòng Bạch Vũ kinh sợ, mạng nhện thật là lợi hại! Địa Nguyên Chân Hỏa của Tiểu Thanh nóng bỏng như thế, nhưng lại không gây thương tổn được cho tơ nhện nửa phần.

Bách Lý trưởng lão cười lạnh: "Hỏa diễm của ngươi quá yếu."

Kịch Độc Tri Chu thả người nhảy, thân hình thật lớn bay lên trời, cái chân giống như trường thương (cây giáo) đâm thẳng vào Tiểu Thanh đang bị bao phủ bên trong mạng nhện không thể động đậy.

Tiểu Thanh không ngừng dùng móng vuốt sắc bén xé rách mạng nhện, Tả Viêm thấy thế, lập tức dẫn Cửu Vĩ Hỏa Hồ tiến lên giúp đỡ xé rách mạng nhện.

Đối mặt với Kịch Độc Tri Chu trực tiếp ép sát, Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh nháy mắt bốc cháy ra xa, mặt đất chấn động, bụi mù bay lên, mảng lớn cây rừng bị nhổ tận gốc, đám Cẩm Vệ Quân được Bách Lý Uy dẫn đến không thể tránh né, đều xui xẻo chết oan uổng.

Sắc mặt Bạch Vũ và Tả Viêm trắng bệch, Tiểu Thanh và Cửu Vĩ Hỏa Hồ vậy mà lại tiêu hao hết toàn bộ sức chịu đựng trong trận quyết đấu linh thuật này!

Trên người Kịch Độc Tri Chu được tơ nhện bao lại thật dày, phòng ngự hỏa diễm, chân dài bị chặt đứt một cái, trên người có vết thương bị vạch thành ba đường dường như muốn cắt nó thành từng mảnh, nhưng trừ những cái đó ra, một chút chịu thương tổn cũng đều không có.

Tả Viêm hít một hơi khí lạnh: "Hỏa diễm lại không thể đốt thủng mạng nhện!"

"Đừng lãng phí thời gian, chịu chết đi." Bách Lý trường lão không kiên nhẫn vung phát trần, phát trần mềm mại nháy mắt biến thành hơn một ngàn cây nhỏ giống như sợi tơ nhọn, đâm thẳng vào ngực Bạch Vũ.

Vết thương trên người Kịch Độc Tri Chu cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi lại như cũ, thân hình thật lớn tới gần Bạch Vũ, tư nhện không chút khách khí vẩy ra bốn phía, hễ là tất cả sinh vật đụng tới đều bị dính chặt không thể nhúc nhích, độc tố dần dần xâm nhập vào thân thể.

Xoạt — —

Bạch Vũ tránh thoát phát trần nguy hiểm của Bách Lý trường lão, y phục ở phần ngực bị xé rách hơn mười lỗ hổng. Nàng đánh lại một đạo Lưu Hỏa, gọi Tiểu Bạch ra ngăn cản Kịch Độc Tri Chu.

Bách Lý trường lão khinh miệt đưa mắt nhìn Tiểu Bạch, không thèm để ý, một tiểu Bạch Hồ nhị giai, còn là một con nhỏ như vậy, bà ta cũng không cảm thấy sẽ có uy hiếp gì.

Kịch Độc Tri Chu của bà ta là do bà ta hao hết tâm tư và sức lực bồi dưỡng, có sức chịu đựng cực cao và năng lực tự lành cường đại, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa mạng nhện có chứa kịch độc và lực khống chế, căn bản không thèm để Triệu Hoán Thú nhị giai vào mắt.

Bách Lý trường lão không thèm nhìn tình hình chiến đấu của Kịch Độc Tri Chu và Tiểu Bạch, xoa phát trần trong tay hiện ra một tầng độc trắng, hung hăng vung ra, hơi thở mang theo sát ý thổi qua hai má Bạch Vũ, lưu lại một vết máu ở trên làn da trắng nõn của nàng.

Nhạc Kỳ Nhân hét lên một tiếng, bị mạng nhện cuốn lấy, sắc mặt nhất thời biến thành màu đen. Tả Viêm, Tả Vũ cuống quít tiến lên nghĩ cách cứu viện.

Sắc mặt Bạch Vũ trầm xuống, một phát bắt được cây nhọn sắc bén, đánh ra một chưởng Phách Thiên Liệt, chưởng phong gào thét, khí thế bá đạo điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Bách Lý trưởng lão thấy Bạch Vũ không biết sống chết bắt lấy phát trần chứa kịch độc, trong lòng âm thầm nhạo báng, đánh ra một chưởng.

Chương 269: Mạng nhện, Bách Lý trường lão (3)

Edit: V.O

Phịch — —

Bách Lý trường lão lão đảo lui về phía sau, sặc ra một ngụm máu trên mặt đất, máu tươi đầy một mảnh đỏ tươi ở trước ngực. Bà ta khó tin nhìn về phía Kịch Độc Tri Chu của chính mình.

Một chưởng của Bạch Vũ không đủ để làm cho bà ta bị thương, điều làm cho bà ta bị thương là linh mạch bị hao tổn. Kịch Độc Tri Chu của bà ta lại có thể hao hết sức chịu đựng! Mà Tiểu Bạch còn vui vẻ nhe răng trợn mắt với bà ta.

Bà ta thật sự nguï mãi mà không rõ, con tiểu Bạch Hổ này, chỉ cần Tri Chu thẳng chân là có thể đâm chết, sao có thể xử lý được Kịch Độc Tri Chu của bà ta.

Bạch Vũ nhẹ nhàng lau một vài giọt máu trên mặt, khoe miệng chứa vẻ tươi cười: "Kịch Độc Tri Chu của ngươi thật xui xẻo."

Tiểu Bạch phát động Phách Thiên Liệt một kích tất sát, đập chết Tri Chu. Xác suất 5% cũng có thể đánh chết được, cũng không phải là xui xẻo sao.

"Vô liêm sỉ!" Bách Lý trường lão chỉ cảm thấy Bạch Vũ đang khoe khoang, cắn chặt răng, vung tay tung ra mạng nhện đầy trời, gọi ra Ngũ Sắc Mi Lộ, liều lĩnh phóng về phía Bạch Vũ.

Ngũ Sắc Mi Lộc tam giai, khả năng gây thương tổn so với Kịch Độc Tri Chu chỉ cao hơn chứ không kém, mũi nhọn của gạc nai bén nhọn giống như đao nhọn lóe lên.

Gào — —

Rốt cục Tiểu Bạch cũng phát ra một tiếng hổ kêu, tuy rằng âm thanh tức giận nghe qua giống như bé con còn uống sữa, tuyệt không uy phong, nhưng tốt xấu cũng giống hổ. Nó nhanh như hổ đói vồ mồi, một ngụm cắn lên cổ Ngũ Sắc Mi Lộc, toàn bộ thân hình nho nhỏ dính lên người Ngũ Sắc Mi Lộc.

"Đừng quan tâm tới nó, tiến lên!" Bách Lý trưởng lão lo lắng rống to. Tính toán thời gian, người cứu viện cũng sắp đến đây, nếu không xử lý Bạch Vũ, sẽ không kịp.

Hai mắt Ngũ Sắc Mi Lộc lập tức đỏ bừng lên giống như con trâu điên, không biết đau đớn, trong mắt chỉ có Bạch Vũ.

Bạch Vũ không thể né tránh mạng nhện, trên chân bị mạng nhện kịch độc dính chặt tại chỗ không trốn được. Mắt nàng lạnh lẽo nhìn Bách Lý trưởng lão, bỗng nhiên lộ ra một chút tươi cười xinh đẹp: "Người không giết được ta."

"A, không biết sống chết!" Bà ta cũng không tin Bạch Vũ còn có biện pháp đào thoát.

Tiểu Bạch điên cuồng dùng sức lực toàn thân xé rách cổ Ngũ Sắc Mi Lộc, nhưng vẫn không có cách nào khác ngăn cản nó đâm về phía Bạch Vũ.

Chỉ nghe một tiếng đánh thật lớn quanh quần trong núi rừng, Ngũ

Sắc Mi Lộc và Tiểu Bạch cùng nhau va đập làm gãy đổ hơn mười gốc cây già trăm năm, yếu ớt ngã nhào một bên. Vào lúc Bạch Vũ trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc chắc chắn sẽ bị thương, được Thương trưởng lão cứu đến nơi an toàn.

Bách Lý trưởng lão nhìn thấy Thương trưởng lão và Đinh chủ cùng đi theo phía sau, tâm tư đã chìm xuống đáy cốc.

"Vì sao Bách Lý trưởng lão lại xuất hiện ở đây?" Mặt Thương trưởng lão đen như đáy nồi, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bách Lý trưởng lão.

Bách Lý trưởng lão trấn định tự nhiên, dáng vẻ cao ngạo: "Đương nhiên ta xuất hiện ở đây là tới cứu đồ đệ ta, không phải người cũng tới sao? Như thế nào, người có thể tới còn ta không thể tới?"

"Thúi lắm!" Thương trưởng lão nhin không được hung bạo chửi tục: "Ta tới là bởi vì nhận được truyền âm ngàn dặm của Bạch Vũ, ta đã bấm báo qua Cung chủ mới đến, người thì sao? Chuyện vừa rồi chẳng lẽ người không nên cho ta một lời giải thích?"

Bách Lý trưởng lão nheo mắt, cảm tức liếc nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Bạch Vũ một cái. Lúc bóp nát Tử Kim Cầu lại đi thông tri cho Thương trưởng lão, thật đúng là đủ thông minh.

Bà ta chẳng những không chột dạ, ngược lại vẻ mặt lại phẫn nộ: "Cái gì mà giải thích? Chẳng lẽ không phải người nên cho ta một lời giải thích sao? Bạch Vũ muốn giết Tòng Nguyệt Cầm. Nếu ta không sớm đến, chờ các người tới cứu người, Tòng Nguyệt Cầm đã sớm chết."

"Người cho là ta bị mù sao? Đồ đệ của người bây giờ vẫn còn sống, nhưng thật ra là người, đường đường là trưởng lão Vô Trần Cung lại muốn giết chết đồ đệ tử! Người còn không biết xấu hổ? Còn có....."
Thương trưởng lão chỉ chỉ thi thể bên cạnh: "Đám người kia là

chuyện gì xảy ra? Trên người bọn họ đều mặc quần áo Cẩm Vệ Quân của Bắc La."

Chương 270: Mạng nhện, Bách Lý trưởng lão (4)

Edit: V.O

"Bọn họ chính là Cẩm Vệ Quân của Bắc La, là người Tòng Nguyệt Cầm dẫn đến giết chúng ta, truy sát chúng ta rất nhiều ngày, người dẫn đầu là tên khốn kiếp gọi là Bách Lý Uy!" Nhạc Kỳ Nhân ăn Tẩy Độc Thảo đắng chát, chửi ầm lên.

"Bách Lý Uy? Ta nhớ rõ hình như hắn là đệ đệ của ngươi? Bách Lý trưởng lão. Quấy rối Đại hội săn bắn, chính là tội chết!" Thương trưởng lão lạnh như băng nhìn Bách Lý trưởng lão.

Rốt cục vẻ mặt bình tĩnh của Bách Lý trưởng lão cũng có một chút vết nứt: "Ta không biết nàng ta đang nói gì. Lời nói của một bên, làm sao có thể tin?"

"Ta chỉ tin tưởng những gì ta nhìn thấy, có phải lời nói của một bên hay không, ngươi và Tòng Nguyệt Cầm theo ta trở về gặp Cung chủ sẽ biết." Một chút nể mặt Thương trưởng lão cũng không cho, hỏi Đĩnh chủ ở phía sau: "Đã bẩm báo Cung chủ chưa?"

Đĩnh chủ gật đầu: "Đã truyền âm ngàn dặm nói cho Cung chủ rồi."

"Bách Lý trưởng lão, mời đi." Thương trưởng lão đi đến bên cạnh bà ta, làm tư thế mời.

Bách Lý trưởng lão rất bình tĩnh, nhưng tay giấu dưới áo bào đã siết chặt phát trần.

Trở về? Bà ta còn có thể trở về sao? Lúc bà ta bị Thương trưởng lão phát hiện ra tay giết Bạch Vũ, cũng đã không còn đường lui.

Chỉ cần Cung chủ phái người điều tra cẩn thận tuyệt đối có thể biết tất cả những gì bà ta đã làm, an bài người tiến vào Cự Thú Chi Lâm, quấy rối Đại hội săn bắn, ám sát đệ tử, bất luận là cái nào, chỉ cần một điều cũng đủ để phán bà ta tội chết.

Bà ta không thể trở về!

Đột nhiên bà ta đánh một chưởng về phía Thương trưởng lão, Thương trưởng lão sớm đã có chuẩn bị, cũng cùng lúc vung lên một chưởng.

Chưởng phong va chạm, Thương trưởng lão hơi hơi lui về phía sau, Bách Lý trưởng lão mượn lực bay ra ngoài, đi qua bên người Tông Nguyệt Cầm, tiện tay nhắc Tông Nguyệt Cầm bị trọng thương dậy, mũi chân nhẹ ấn một chút, rất nhanh bóng dáng đã biến mất trong chỗ sâu bên trong rừng cây.

"Biết tránh không khỏi nên bỏ chạy sao? Vì tư lợi của bản thân, còn muốn sát hại đệ tử, căn bản không xứng làm trưởng lão! Đuổi theo, đừng để cho bà ta chạy thoát." Thương trưởng lão tức giận mệnh lệnh.

"Vâng" Đỉnh chủ lập tức tung người đuổi theo, đồng thời thông tri tất cả Đỉnh chủ và trưởng lão phụ trách cứu viện bên trong Cự Thú Chi Lâm.

Thương trưởng lão nhìn về phía Bạch Vũ, vẻ mặt ôn hòa rất nhiều: "Biểu hiện của ngươi vô cùng tốt, Đại hội săn bắn còn chưa kết thúc, tiếp tục cố gắng."

"Bách Lý trưởng lão đâu?" Bạch Vũ nhíu mày, người có thể xác định bà ta sẽ không tới tìm ta gây phiền phức nữa chứ?

"Hiện tại chính bản thân bà ta khó bảo toàn, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm ở lại trong Cự Thú Chi Lâm nữa. Về phần Tòng Nguyệt Cầm, nếu nàng ta đã rời theo, rất nhanh người sẽ nghe được tin tức nàng ta bị xóa tên khỏi Đại hội." Thương trưởng lão cười làm cho nàng yên tâm.

Bạch Vũ gật gật đầu, yên tâm không ít.

Vì để tránh nghi ngờ, Thương trưởng lão không nói thêm gì liền rời đi. Bạch Vũ kiểm tra thương thế cho ba người Nhạc Kỳ Nhân, mấy người đều xui xẻo bị trúng độc, cũng may Tẩy Độc Thảo có thể giải độc, nhưng cần một ít thời gian.

Mấy người lại quay lại sơn động để dưỡng thương, quả nhiên không lâu liền nghe được thông cáo của Vô Trần Cung từ trong Tử Kim Cầu truyền đến: Tòng Nguyệt Cầm phá hoại Đại hội săn bắn, ý đồ giết hại đồng môn, bị hủy bỏ tư cách dự thi Đại hội săn bắn.

Bạch Vũ liên hệ với đội ngũ của chính mình, mới biết được, trong khoảng thời gian này vẫn không liên hệ được với Bạch Vũ, bọn họ đều sốt ruột.

Trong khoảng thời gian này, gần như tất cả đội ngũ đều bắt đầu đánh cướp lẫn nhau. Bọn họ nghe theo lời của Bạch Vũ, mọi người tụ tập cùng nhau, gần như mỗi ngày đều gặp được đội ngũ khác, chiến đấu hơn mười lần, tạm thời vẫn chưa có thiệt hại.

Nhưng đội ngũ khác có thủ tịch đệ tử dẫn đội, bọn họ đánh không lại, chỉ có thể trốn, vài ngày này tức thì bị vây, đuổi, chặn đường, chỉ có

thể trốn Đông trốn Tây.

"Bạch Vũ, người nhanh tập hợp với bọn ta đi. Bọn ta chống đỡ không được lâu nữa, tuy rằng trong Tử Kim Cầu của bọn ta không có nhiều linh khí lắm, nhưng đã bị loại quá nhiều người, bất lợi đối với người, dù sao cách lúc Đại hội kết thúc chỉ còn lại chưa tới một tháng."

Chương 271: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (1)

Edit: V.O

Đại hội săn bắn không cho phép cố ý giết người, phương thức loại bỏ đối thủ chính là đánh đối thủ tàn phế, buộc nhóm của hắn không thể không bóp nát Tử Kim Cầu cầu cứu, hoặc là trực tiếp động thủ bóp nát Tử Kim Cầu của đối thủ.

Gần cuối Đại hội, các đội ngũ đều muốn mau chóng loại bỏ đối thủ, muốn đoạt hết linh khí chỉ có thể lập tức bóp nát Tử Kim Cầu của đối thủ. Mục tiêu cuối cùng đều là cướp đi linh khí của thủ tịch đệ tử kia, thuộc hạ của đối phương càng ít, tự nhiên càng dễ đoạt.

"Ta hiểu rồi, là ai đuổi theo các người?" Bạch Vũ hỏi.

"Là đội ngũ của đình Huyết Vũ. Bọn họ quả thực điên rồi, đuổi theo chúng ta không tha, chỉ cần chúng ta nghỉ ngơi một chút, dám chắc bọn họ sẽ lập tức đuổi theo, lần trước chỉ lơ là một chút, giao thủ một lần, chúng ta liền tổn thất ba người."

"Đình Huyết Vũ..... Thủy Vân Thanh!" Bạch Vũ hơi hơi nheo mắt lại, trong con ngươi trong suốt, sáng lấp lánh hiện lên hàn quang, nét mặt biểu hiện tươi cười rõ ràng rất ôn hòa, lại làm cho người ta có một loại cảm giác vênh váo hung hăng.

"Đi thôi, chúng ta nghỉ ngơi vài ngày, cũng nên để cho người ta biết được thực lực của chúng ta." Bạch Vũ nói với ba người Nhạc Kỳ Nhân.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được hưng phấn từ trong mắt đối phương, đứng dậy đi ra sơn động.

Chỗ của mọi người ở đỉnh Liệt Dương và đỉnh Vô Danh cách bọn Bạch Vũ còn rất xa, có chạy như thế nào cũng phải mất ba ngày mới đến được.

Ba ngày nay bọn họ cố gắng tránh né truy kích của đỉnh Huyết Vũ, người của đối phương không ít hơn so với bọn họ, còn có một vị Thủy Vân Thanh – Triệu Hoán Sư trung giai trấn thủ, biết đánh không thắng đương nhiên sẽ không xông lên chịu chết.

Đáng tiếc, bọn họ cẩn thận tránh né ba ngày, cuối cùng cũng bị tìm được, cả đội bị bao vây.

Thủy Vân Thanh mặc một bộ hắc y, một đầu tóc ngắn sạch sẽ lưu loát, cả người có cảm giác mát mẻ quấn quanh, hơi thở vân đạm phong khinh có một loại cảm giác ép bức không nói rõ được.

Nàng ta khoanh tay lại, bước từng bước một, không chút để ý đi tới trước mặt mọi người: "Các ngươi là thuộc hạ của Bạch Vũ, đều ngoan ngoãn giao Tử Kim Cầu ra đây, ta không thích lãng phí thời gian."

Dẫn đầu là đệ tử đỉnh Vô Danh, hắc lạnh lùng cười, rút trường kiếm ra: "Thực lực của chúng ta nhất định không kém hơn so với các ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà nghĩ chúng ta nhất định sẽ thua?"

Mặt Thủy Vân Thanh không chút thay đổi, lười biếng nói: "Có ta ở đây, đương nhiên các ngươi sẽ thất bại. Nếu các ngươi bức ta ra tay, không cẩn thận bị ta giết, bắt ta giải thích lý do sẽ rất phiền phức."

Sắc mặt mọi người tức giận, nhất thời đỏ lên: "Khẩu khí thật lớn, cho dù thất bại, chúng ta cũng sẽ liều mạng một lần!"

"Không biết tự lượng sức mình." Thủy Vân Thanh không kiên nhẫn vung tay lên.

Hơi thở tử vong quét đến, như dùi non lấp biển đập vào trên người mỗi người, toàn bộ mọi người, tính cả Triệu Hoán Thú của bọn họ đều bị đánh bay ra ngoài, ngã thất linh bát lạc (ý nói phân tán rải rác) trên mặt đất.

Đệ tử đỉnh huyết Vũ phát ra một trận tiếng cười vang đặc ý: "Biết sự tử của chúng ta lợi hại chưa? Triệu Hoán Thú của Thủy sư tử chúng ta tùy tiện một chiêu cũng có thể đánh ngã toàn bộ các người."

"Tự mình giao ra không phải là tốt rồi sao, không nên để bị đánh."

"Đừng dong dài, mau lục soát Tử Kim Cầu ra đi." Nữ tử mặc hắc y dẫn đầu nói.

"Vâng" bọn họ lập tức ào ào tiến lên, nhưng còn chưa kịp chạm vào, đột nhiên uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống, giống như một cái xiềng xích dài hẹp trói buộc bọn họ, bọn họ chỉ cảm thấy khó khăn chống đỡ lực lượng to lớn đang nghiền ép trên người, cực kỳ gian nan, một bước đi cũng không bước được.

"Ta xem ai dám động vào?" Một giọng nữ đậm mạc chui vào trong tai mọi người, âm thanh mang theo cảm giác mát lạnh thấu xương, nghe vào lỗ tai như tỏa ra hàn khí.

Mọi người nhất tề nhìn qua, Bạch Vũ dẫn theo ba người đứng cách đó không xa, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Thủy Vân

Thanh, bạch y phiêu dật cùng với hắc y lạnh lùng của Thủy Vân
Thanh, đen trắng rõ ràng, tạo thành cực kỳ rõ nét.

Chương 272: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (2)

Edit: V.O

Đệ tử đỉnh Liệt Dương và đỉnh Vô Danh nhìn thấy Bạch Vũ, quả thực kích động muốn rơi lệ đầy mặt: "Bạch Vũ, cuối cùng ngươi cũng đến, mấy ngày nay chúng ta trốn tránh khỏi phải nói có bao nhiêu ngọt ngạt, oan uổng.

Bạch Vũ đến đây, ngọn núi bọn họ dựa vào đã tới rồi, sống lưng cũng vô ý thức đứng thẳng lên.

Thủy Vân Thanh nhìn đội ngũ đệ tử của Bạch Vũ vui mừng khôn xiết, một bộ sẽ vươn lên, khó hiểu nhíu mày.

Cho dù Bạch Vũ có chạy đến đây thì thế nào? Bọn họ tự tin vào cái gì mà Bạch Vũ nhất định có thể thắng? Chỉ là một tiểu nha đầu mới tiến vào Vô Trần Cung, làm vài chuyện lấy lòng mọi người mà thôi.

Thời gian nàng ta ở Vô Trần Cung rất ít, phần lớn thời gian đều chuyên tâm rèn linh khí, căn bản không quen Bạch Vũ, càng không có lòng đi điều tra Bạch Vũ, tự nhiên không biết, ở trong mắt đệ tử bình thường, Bạch Vũ chính là một yêu nghiệt! Dùng từ thiên tài để làm danh xưng cũng có không có đủ tư cách.

Cho tới bây giờ, Bạch Vũ vốn chưa từng thua, từ lúc nàng bộc lộ tài năng ở Đông Nhạc đến khi Đại hội săn bắt bắt đầu, một lần cũng không có!

Đội của nàng cực kỳ tin tưởng bản thân nàng, hơn hai tháng này cùng với việc nàng tiêu diệt nhiều mãnh thú như vậy, tận mắt nhìn thấy thực lực khủng bố của nàng, còn thiếu chút nữa là coi nàng như Chúa cứu thế.

"Người chính là Bạch Vũ, nghe nói người rất lợi hại." Về mặt Thủy Vân Thanh lạnh như băng, ánh mắt không có chút tình cảm nhìn Bạch Vũ từ trên xuống dưới, trong ánh mắt lộ ra cảm giác khinh miệt và không thèm đếm xỉa.

Bạch Vũ cũng đang đánh giá Thủy Vân Thanh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thủy Vân Thanh, Thủy Vân Thanh và Tả Khuru Lan rất ít khi xuất hiện ở Vô Trần Cung, nhưng tên tuổi của nàng ta không lớn như Tả Khuru Lan, có rất ít người nhắc tới nàng ta, thỉnh thoảng có người nhắc tới, giọng điệu đều là vô cùng kiêng kị.

"Về mặt của người cũng không giống như cảm thấy ta rất lợi hại." Bạch Vũ sâu kín nói.

Thủy Vân Thanh lạnh nhạt thờ ơ thức chủ thủ trong tay: "Trong Vô Trần Cung, ngoại trừ Tả Khuru Lan, còn chưa có người nào đáng giá để ta đặt vào mắt. Nếu đã đến đây, giao Tử Kim Cầu ra đây!"

Lời nói còn chưa dứt, chủ thủ của nàng ta đã hướng về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ tiện tay chặn một đạo linh khí, ngay sau đó liền cảm thấy sát khí dày đặc nghênh diện đánh tới, dòng nước có thể xuyên thủng nham thạch nhanh như tia chớp đánh về phía ngực của nàng.

Trong nháy mắt, Bạch Vũ toát ra một thân mồ hôi lạnh, Tả Vũ lập tức thả ra Bát Tí Cuồng Viên, ngăn chặn dòng nước.

Cột nước lạnh lẽo đánh Bát Tí Cường Viên lui về sau vài bước, sức chịu đựng trực tiếp suy yếu hơn một nửa.

Tả Vũ hoảng sợ: "Không nhìn thấy Thủy Vân Thanh ra tay, nước này đến từ đâu? Lực công kích cũng quá khủng bố."

"Là Triệu Hoán Thú của nàng ta." Bạch Vũ cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh, Tiểu Thanh bay trên không từ trên cao nhìn xuống, hai mắt sắc bén quan sát khắp rừng cây.

"Triệu Hoán Thú của nàng ta? Ở đâu? Mọi người không nhìn thấy." Nhạc Kỳ Nhân trừng lớn mắt, cẩn thận tìm nửa ngày nhưng cái gì cũng không thấy.

"Không nhìn thấy được." Bạch Vũ hơi hơi nhếch môi, hai tròng mắt trong suốt, rét lạnh chú ý mỗi một chút gió thổi cỏ lay: "Triệu Hoán Thú ẩn thân, làm sao có thể nhìn thấy?"

"Ẩn Thân? Người nói là thượng phẩm linh thuật bị động, Ẩn Thân?" Cái này ngay cả Tả Viêm cũng đều hoảng sợ, nhất thời sắc mặt có thêm vài phần nghiêm trọng.

Ẩn Thân là linh thuật bị động lợi hại nhất của Vô Trần Cung, một đối thủ hoàn toàn không nhìn thấy gì, cho dù ở ngay trước mắt người, người cũng không có cách nào để đối phó.

Nhưng tu luyện linh thuật này rất khó khăn, đã hơn một trăm năm, trong Vô Trần Cung chưa từng xuất hiện người có thể tu luyện thành công, không nghĩ tới Thủy Vân Thanh lại có thể luyện thành!

Bạch Vũ nhìn thoáng qua sắc mặt nghiêm trọng của hắn, thản nhiên bật cười: "Không cần lo lắng, Ẩn Thân cũng không lợi hại như người tưởng."

Bóng dáng của nàng chợt lóe, đến bên cạnh Thủy Vân Thanh, đánh ra một chưởng Phách Thiên Liệt, chưởng phong cuồng bạo dờn non lấp biển chông chát tầng tầng, thổi quét qua.

Chương 273: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (3)

Edit: V.O

Ánh mắt Thủy Vân Thanh đột nhiên lạnh lùng: "Người thật đúng là không sợ chết!"

Nàng ta tự tay quả quyết vung ra một cột nước, đỡ chường phong của Bạch Vũ.

Cùng lúc đó, một cột nước to lớn đột nhiên xuất hiện từ sau lưng đâm về phía giữa lưng của Bạch Vũ, cột nước phát ra hàn ý lạnh như băng, sát khí lẫm liệt, làm người ta nháy mắt không rét mà run.

"Cẩn thận!" Tả Viêm cực kỳ sợ hãi, liền cảm thấy một ngọn lửa nóng từ trên trời giáng xuống, diệt sạch tất cả khí thể, không chút khách khí đánh gãy cột nước, nổ tung ở trong một mảnh bụi cây phía sau cách Bạch Vũ không xa.

Rốt cuộc, khuôn mặt bình tĩnh không chút thay đổi của Thủy Vân Thanh cũng vỡ vụn: "Bạch Vũ!"

"Ta đã nói, Ân Thân cũng không khó đối phó, Triệu Hoán Thú của người luôn luôn muốn dùng linh thuật." Khóe miệng Bạch Vũ khẽ nhếch, lộ ra một chút độ cong, kiêu ngạo tuyệt sắc.

Một khi sử dụng linh thuật sẽ lộ vị trí, tính nhạy bén của Tiểu Thanh là nhất đẳng, chỉ cần để cho nó nhận thấy được một chút sơ hở, thì sẽ không để cho đối thủ chạy thoát.

Bạo Liệt Lưu Hỏa vừa được phóng ra, Triệu Hoán Thú của Thủy Vân Thanh lập tức bị trọng thương, ngay cả Ấn Thân cũng không duy trì được, xuất hiện một con Thủy Văn Tử Mãng (mãng xà) trong hố sâu cháy đen

Không có Ấn Thân, căn bản con Thủy Văn Mãng Xà tam giai không cần để vào mắt, Tiểu Thanh lại phun ra một Bạo Liệt Lưu Hỏa, dễ dàng giải quyết được nó.

Một thân khí thể của Bạch Vũ không hề che dấu, Lưu Hỏa trong tay nhuộm đỏ mảnh rừng này.

Đồng tử trong mắt Thủy Vân Thanh co rụt lại: "Đỉnh giai? Điều này sao có thể?" Khí thể trên người Bạch Vũ không thua gì sư phụ nàng ta, nàng ta vô cùng xác định đó là hơi thở của Triệu Hoán Sư đỉnh giai.

Lưu Hỏa của Bạch Vũ đã đến trước mắt, thái độ vân đạm phong khinh lúc trước của Thủy Vân Thanh sớm đã không thấy, dùng hết toàn lực né tránh một kích kia, thân hình bạo lui, mọi người đi theo cũng không quay đầu lui lại.

Đùa gì vậy, một Triệu Hoán Sư đỉnh giai xuất hiện ở Đại hội săn bắn? Cái này căn bản chính là phạm vi? Nàng ta có thói quen không coi ai ra gì, nhưng nàng ta không phải tên ngốc, loại tình huống này chỉ có thể trốn.

Tiểu Thanh ở trên không trung đuổi sát không tha, bỗng nhiên lao xuống trước mặt Thủy Vân Thanh, ngăn chặn đám người.

Bạch Vũ dẫn theo mọi người đuổi tới, mỉm cười: "Thủy sư tỷ vội vã đi đâu? Đi như vậy rất đáng tiếc, giao Tử Kim Cầu ra đây đi."

Mọi người ở đỉnh Huyết vũ nhất thời suy sụp cúi đầu, vừa mới lúc trước nhóm người bọn họ vênh vác tự đắc bức bách đối phương giao đồ ra, sao lại biến thành bọn họ bị đoạt nhanh như vậy? Báo ứng tới cũng quá nhanh, thật tình không tiếp thu được!

Tất cả bọn họ đều đau khổ cười ha ha nhìn về phía Thủy Vân Thanh.

Thủy Vân Thanh cắn răng: "Bạch Vũ, ngươi nhất định phải làm chuyện tuyệt tình như vậy sao?"

"Thủy sư tỷ cảm thấy ta làm việc tuyệt tình sao? Vừa rồi không phải ngươi cũng làm như vậy sao? À, lúc chém giết đỉnh Vô Danh cũng làm như vậy." Khuôn mặt Bạch Vũ mỉm cười, trong tươi cười làm cho người ta không cảm thấy một chút ý tốt, ánh mắt phù phiếm, lạnh lẽo chỉ làm cho người ta âm thầm cảm thấy lạnh cả người.

"Đây là ngươi ép ta. Lên cho ta!" Thủy Vân Thanh biết không thể nói chuyện, dẫn mọi người phía sau nhằm về phía Bạch Vũ, dòng nước nháy mắt dựng lên trong tay, giống như thanh kiếm sắc bén bay vụt ra ngoài.

Đồng đội của Bạch Vũ bị giày vò đã sớm chà xát nắm tay, lập tức nghênh chiến, nhân mã hai bên đấu nhau thành một đoàn.

Đột nhiên, Thủy Vân Thanh vung ra một quả cầu linh khí, nện thật mạnh về hướng Tiểu Thanh.

Trong lòng Bạch Vũ lộ bộp một chút, lập tức thu hồi Tiểu Thanh, một đạo Lưu Hỏa đánh trúng linh khí.

Chỉ nghe một tiếng nổ khiến đất rung tuyết lở, linh khí nổ mạnh trên không trung bộc phát ra uy lực làm cho thiên địa biến sắc, sóng khí

ngút trời khuếch tán ra, quét sạch trăm dặm chung quanh, mọi người ở đây chẳng phân biệt được địch và ta, gần như toàn bộ đều bị thương!

Thủy Vân Thanh thừa dịp linh khí nổ mạnh, chạy trốn trong nháy mắt.

Chương 274: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (4)

Edit: V.O

"Không hổ là đồ đệ của Đường chủ Linh Khí Đường, thậm chí còn có linh khí công kích." Lần đầu tiên Bạch Vũ nhìn thấy linh khí công kích chân chính, uy lực có thể sánh ngang với linh khí của Triệu Hoán Thú tứ giai.

Nàng nâng Nhạc Kỳ Nhân dậy: "Các muội không sao chứ?"

"Hoàn hảo." Nhạc Kỳ Nhân có chút choáng váng núc ních đứng lên, những người khác cũng đều được Triệu Hoán Thú của mình bảo vệ, cũng chỉ bị hao tổn linh mạch mà thôi.

Bạch Vũ nhìn về phía mọi người ở đỉnh Huyết Vũ: "Thủy sư tỷ của các ngươi đã vứt bỏ các ngươi rồi, đừng ngoan cố chống lại nữa."

"Ngươi nói vậy! Thủy sư tỷ chỉ tạm thời rút lui mà thôi, tỷ ấy nhất định sẽ giành được vị trí thứ nhất của Đại hội!" Hắc y nữ tử dẫn người đến bao vây đỉnh Vô Danh lần trước lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt ngoan độc trừng Bạch Vũ.

Bạch Vũ lạnh lùng liếc nhìn nàng ta một cái, bóp nát Tử Kim Cầu của nàng ta. Đám người Nhạc Kỳ Nhân cũng không chút khách khí ra tay, loại bỏ toàn bộ ba mươi người của đỉnh Huyết Vũ.

Trưởng lão cứu viện một hơi nhận được hơn ba mươi tín hiệu cứu viện, cũng đều ở cùng một chỗ, cũng cực kỳ không còn lời nào để

nói. Đại hội săn bắn chưa từng có một hơi loại bỏ nhiều người như vậy, tình huống của tất cả còn là ở chung một đội.

Lúc đội ngũ khác nghe được một chuỗi thông báo danh sách loại bỏ, đều kinh ngạc!

Nghe tên, tất cả đều là người của đình Huyết Vũ, nghe số lượng, ngoại trừ Thủy Vân Thanh ra, đình Huyết Vũ toàn quân bị diệt? Đây là gặp phải mãnh thú cấp bá chủ tứ giai sao? Một người cũng không chạy thoát được cũng thái quá.

Căn bản bọn họ không thể tưởng được đình Huyết Vũ chỉ gặp phải đội ngũ khác mà thôi, bởi vì căn bản là không nghe được có đội ngũ khác bị loại bỏ.

Trùng trùng hết đình Huyết Vũ, tâm tình của mọi người đều có một trận vui sướng, có Bạch Vũ đến đây thì tốt rồi, lúc trước bị người ức hiếp, hiện tại bọn họ có thể đi ức hiếp người khác.

Bọn họ chân chó vây quanh bên cạnh Bạch Vũ, cười đến mức đều không thấy mắt: "Bạch Vũ, kế tiếp chúng ta làm gì? Có muốn đi tìm đội ngũ khác nữa hay không?"

Đuôi lông mày Bạch Vũ nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt có chút thâm ý khác: "Không cần, chúng ta ở chỗ này chờ là được."

Nhạc Kỳ Nhân khó hiểu nháy mắt: "Nơi này đã bị thông báo ra ngoài, không phải chúng ta nên lập tức dời đi sao? Chẳng lẽ chúng ta ở chỗ này chờ đội ngũ khác tự mình tìm tới cửa?"

"Muội đoán xem." Trong mắt Bạch Vũ hiện ra ý cười, che giấu một chút ngạo khí lạnh lùng, nghiêm nghị.

Đúng là Bạch Vũ đang đợi đội ngũ khác tự đưa đến cửa.

Tả Khuru Lan dẫn theo người của đình Xích Diễm và đình Hắc Nham, Túc khải Lâm dẫn đình Bạo Tuyết, còn có đình Kinh Lô đều đang trên đường chạy tới nơi này.

Vô Trần Cung thông cáo, mỗi một người bị loại đều được công bố danh tính và nơi bị loại. Toàn bộ mọi người ở đình Huyết Vũ đều bị loại ở cùng một nơi, dù sao bọn họ vẫn muốn đến xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhìn xem dấu vết lưu lại ở nơi này.

Căn bản là bọn họ không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện giống như đình Huyết Vũ ở nơi đó.

Nếu như là mãnh thú cấp bá chủ, sau khi liều mạng cùng đình Huyết Vũ sẽ bị trọng thương, chính chỗ này sẽ khiến cho bọn họ nhận được tiện nghi.

Nếu như là người của đội ngũ khác, khẳng định đã sớm đi rồi. Sau khi loại bỏ đối thủ sẽ lập tức rời, gần như đó là nguyên tắc của mỗi đội ngũ, bởi vì nếu còn ở lại đó sẽ bại lộ vị trí của mình.

Nhưng, hiển nhiên bộ não của Bạch Vũ sẽ không giống với người khác.

Vì thế, đình Kim Lô tới đầu tiên xui xẻo bị đánh gục, bị Bạch Vũ dẫn người bao vây xung quanh, một ngục Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh khiến cho toàn bộ mặt của bọn họ xám như tro tàn.

Lực sát thương phá tan 60 điểm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua! Bạch Vũ chính là Triệu Hoán Sư đỉnh giai, không phải là loại đệ tử như bọn họ có thể chống lại, mà là trưởng lão cao cao tại thượng của Vô Trần Cung cũng thấy đó là ảo tưởng.

Cái này còn đánh cái lông gì nữa, quả quyết đầu hàng.

Dù sao thủ tịch đệ tử Tông Nguyệt Cầm của bọn họ đã bị xóa tên, vừa vặn bọn họ muốn đổi một người để nương nhờ.

Chương 275: Bá đạo, cướp đoạt linh khí (5)

Edit: V.O

"Các người muốn đầu nhập vào ta?" Ánh mắt Bạch Vũ hoài nghi nhìn bọn họ.

Bọn họ lập tức gật đầu như gà con mổ thóc: "Đúng, đúng, người cũng biết người dẫn đầu của chúng ta đã bị xoá tên, dù sao chúng ta cũng sẽ phải tìm một vị thủ tịch đệ tử để đầu nhập vào, càng nghĩ chỉ có người là thích hợp nhất, có khả năng nhất. Người là nhân trung long phượng (rồng, phượng trong loài người), là thiên tài nhất đẳng trên Vân Vũ Trần Châu, phong thái đánh bại chúng ta ở trên đài quyết đấu của người vẫn còn in thật sâu trong đầu của chúng ta....."

Tuy rằng nói như vậy có vẻ vô si, nhưng thật tình bọn họ không muốn bị loại bỏ.

Nếu như nói sau cùng Tòng Nguyệt Cầm có thể có được thứ nhất, cho dù bọn họ bị loại bỏ cũng có thể đạt được phần thưởng dày, sau khi Đại hội kết thúc, Đỉnh Chủ và Bách Lý trưởng lão sẽ không bạc đãi bọn họ.

Nhưng dám chắc hiện tại không còn hi vọng, bọn họ chỉ có thể nghĩ biện pháp ở lại đến cuối cùng.

Lúc Đại hội kết thúc, người không bị loại sẽ nhận được phần lớn phần thưởng của Vô Trần Cung, nếu đi theo thủ tịch đệ tử đạt được thứ nhất, phần thưởng còn có thể được gấp bội phần.

Vì để có thể ở lại, bọn họ có thể thao thao bất tuyệt đội cái mũ cao(*) cho Bạch Vũ, nịnh hót, thổi nàng lên trời mới thôi.

(*)Đội cái mũ cao: Nguyên văn: ‘đái cao mạo’ – tục ngữ, ý nói nịnh hót ở trước mặt, nói lời làm cho người ta vui vẻ

Đám người Nhạc Kỳ Nhân nghe được chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, cả người nổi cả da gà.

Khóe miệng Bạch Vũ cực lực run rẩy vài cái, dứt khoát ngắt lời bọn họ: "Được rồi! Ta nghe rõ rồi, các người muốn gia nhập đội ngũ của ta cũng không phải là không thể. Nhưng, ta không cần nhiều người như vậy."

Ánh mắt Bạch Vũ lạnh thấu xương đảo qua bọn họ.

Đỉnh Kinh Lô còn gần ba mươi người, hầu như cũng không chênh lệch lắm với số người trong đội ngũ của nàng, đây không phải là một số lượng nhỏ, nếu nhận lấy toàn bộ, lúc máu chốt đâm một đao ở sau lưng nàng, nàng có thể mất nhiều hơn được.

"Ta chỉ giữ lại một nửa, chỉ cần mạnh nhất." Bạch Vũ lạnh lùng chỉ vào bọn họ, ánh mắt thâm thúy lãnh khốc không hợp tình người: "Hắn là các người nghe hiểu được ý tứ của ta."

Mọi người ở đỉnh Kinh Lô hai mặt nhìn nhau, chần chờ một lúc, cắn răng một cái, bổ nhào lên người đồng đội ở bên cạnh, nhất thời hơn ba mươi người cùng nhau đối địch, đánh nhau thành một đoàn.

Giữ lại một nửa số người, ý nghĩa mỗi người chỉ có thể loại bỏ một đồng đội của mình, mới có thể ở lại. Dù sao bọn họ cũng không có nhiều tình cảm lắm đối với đồng đội của mình, trong khoảng thời gian

đó đệ tử cạnh tranh vô cùng kịch liệt, không kết thù cũng coi như là quan hệ không tệ.

Mặt Bạch Vũ không chút thay đổi đứng nhìn xem, sau một lúc chiến đấu, đỉnh Kinh Lô chỉ còn lại mười ba người.

"Tốt lắm, từ giờ trở đi, các người sẽ đi theo ta. Ta không thích người không có chủ kiến, nếu để cho ta biết các người hai lòng, muốn phản bội ta, đừng trách ta ra tay vô tình." Bạch Vũ quăng cho mỗi người bọn họ một viên dược hoàn (thuốc viên) Huyết Hoa Tham.

Người được giữ lại nhận được dược hoàn của Bạch Vũ, vui mừng khôn xiết, liên tục cam đoan trước khi Đại hội kết thúc, nhất định nguyện trung thành với Bạch Vũ, còn thiếu chút phát thề.

Những người còn lại cũng chỉ chán nản chờ được đón trở về.

Các vị trưởng lão phải bận rộn mới đưa được đám người của đỉnh Huyết Vũ trở về, còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu, lại nhận được mười mấy tín hiệu cầu cứu, buồn bực đến mức hộc máu.

Bạch Vũ có cần phải ác như vậy không, mới diệt đỉnh Huyết Vũ không bao lâu, hiện tại đỉnh Kinh Lô cũng bị tiêu diệt?

Trên ngọn núi, các vị Quân Chủ cũng là người nhìn thấy được tín hiệu trước tiên, Viêm Vũ Đế nhìn về phía Đông Nhạc Quận Vương: "Đông nhạc xuất hiện một vị thiên tài chân chính, ánh mắt của Quận Vương rất tốt."

Đông Nhạc Quận Vương cười đến mức khuôn mặt đều có nếp nhăn, miệng cười toe toét đến sau ót: "Đâu có, Bạch Vũ là đồ đệ của Thương trưởng lão, đương nhiên là Thương trưởng lão dạy tốt."

Thương trường lão: "....."

Sắc mặt Mạn Thủy Quận Vương âm trầm, hết sức khó coi, giống như mây đen phía chân trời, cứng rắn kéo ra một nụ cười lạnh: "Không phải lúc trước tiêu diệt hơn ba mươi người của đỉnh Huyết Vũ bọn ta sao, sao lần này chỉ tiêu diệt chưa đến mười mấy người, không còn sức lực sao?"

Chương 276: Tung tích, ác ma đến

Edit: V.O

Đông Nhạc Quận Vương liếc nhìn nàng ta một cái, không nói chuyện, liền nhìn thấy tin tức Tử Kim Cầu của mười ba đệ tử đỉnh Kinh Lôi kết nối với Tử Kim Cầu của Bạch Vũ.

Nhất thời, khuôn mặt Mạn Thủy Quận Vương cảm thấy nặng nề, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Đông Nhạc Quận Vương cười to: "Bạch Vũ có lòng tốt, thủ hạ lưu tình. Đều là đồng môn, dù sao vẫn nên cho người ta một cơ hội."

Mạn Thủy Quận Vương đập mạnh lên bàn, ly trà trên bàn bị hất rơi trên mặt đất 'bịch' một tiếng: "Đông Nhạc Quận Vương, ngươi đừng đắc ý, Thủy Vân Thanh của chúng ta còn chưa bị loại đâu, chỉ cần nàng vẫn còn ở lại đó, cũng sẽ không để cho Bạch Vũ giành được thứ nhất!"

Đông Nhạc Quận Vương bĩu môi: "Một tên thuộc hạ cũng bị loại còn lớn tiếng nói mà không biết mắc cỡ."

"Ngươi....."

Thương trường lão khổ não xoa mi tâm của mình, mấy vị này tụ tập cùng nhau, không cãi nhau sẽ không thoải mái, đặc biệt là dịp Đại hội cạnh tranh kịch liệt như thế này, cãi nhau rất có thể sẽ diễn tiến thành động thủ.

Hắn cũng lười mở miệng đi khuyên giải, nhìn về phía Tửu trưởng lão: "Tìm kiếm Bách Lý và Tòng Nguyệt Cầm đã có kết quả chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng có thể xác định, quả thật bọn họ không còn ở trong Cự Thú Chi Lâm, chúng ta cũng sai người đến kiểm tra những nơi Bách Lý có thể đến, cũng không có một người." Tửu trưởng lão bắt đầu dĩ lắc đầu.

Thương trưởng lão nhíu mi: "Bà ta có thể đi đâu?"

Sau khi Bách Lý trưởng lão kéo theo Tòng Nguyệt Cầm chạy ra khỏi Cự Thú Chi Lâm, một đường chạy như bay về biên giới phía Tây, ngoại trừ dừng lại trên đường xử lý một chút thương thế cho Tòng Nguyệt Cầm, vẫn chưa từng ngừng lại, cho đến lúc đến một sơn trại vô cùng bí ẩn.

Sơn trại này là Bách Lý Uy dẫn theo Cẩm Vệ Quân còn sót lại của vương thành Bắc La lập ra, vị trí vô cùng bí ẩn, giống như một thôn trang, người ngoài rất khó phát hiện. Nhưng vì Bách Lý Uy muốn giết chết Bạch Vũ, đều dẫn tất cả mọi người rời đi, hiện tại nơi này không có một bóng người.

Bách Lý trưởng lão kéo Tòng Nguyệt Cầm đến gần sơn trại, lập tức chữa thương cho nàng ta.

Tòng Nguyệt Cầm gắt gao cắn môi, oán hận nói: "Su phụ, con không cam lòng, con muốn Bạch Vũ chết, cho dù là đồng quy vu tận, con cũng muốn giết chết nàng ta!"

Bách Lý trưởng lão lạnh lùng quăng cho nàng ta một cái liếc mắt: "Người còn nói mà không biết xấu hổ, nếu không phải người không có bản lĩnh, làm sao ta có thể lưu lạc đến tình cảnh này? Người nghĩ

rằng ta sẽ cam chịu sao? Muốn giết chết nàng ta, trước phải khôi phục rồi nói sau."

"Ta còn tưởng rằng chúng ta tiến vào một cái núi sâu hoang tàn, vắng vẻ, không thể ngờ được còn có thể tình cờ gặp hai người còn sống." Giọng nói tức giận của một tên lưu manh vang lên, không biết hai nam tử cao lớn đã đến đứng trước mặt bọn họ từ khi nào.

Bộ dạng của nam nhân cầm đầu không đứng đắn, khóe miệng chứa một nụ cười nghiền ngẫm, đồng tử màu vàng trong mắt lại tỏa ra sắc bén lạnh lẽo, lãnh huyết vô tình, giống như vô số lưỡi dao sắc bén, làm cho lòng người dâng lên sợ hãi vô tận.

Người nọ đứng phía sau không lên tiếng, giống như bóng đen không nhìn thấy rõ khuôn mặt, ma quỷ giống như âm hồn không tồn tại.

Trong nháy mắt, Bách Lý trưởng lão và Tòng Nguyệt Cầm sờn tóc gáy, có loại cảm giác bị ma quỷ nhìn chòng chọc, hai người trước mắt kia tuyệt đối là nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

"Các người là ai?" Bách Lý trưởng lão cố gắng giữ bình tĩnh.

Nam tử lưu manh tức giận híp mắt mỉm cười: "Chỉ bằng người cũng xứng hỏi tên của ta?"

Trong nháy mắt, trên tay hấn phóng ra trăm đạo kim quang, xuyên thấu thân thể Bách Lý trưởng lão, ngay cả 'hừ' Bách Lý trưởng lão cũng chưa kịp 'hừ' một tiếng thì đã bị xé thành máu thịt lẫn lộn, tan xương nát thịt.

Tòng Nguyệt Cầm nhìn thi thể Bách Lý trưởng lão, sợ hãi đến mức muốn cử động cũng không thể cử động được, mở miệng ra lại nói không ra tiếng, cả người đều giống như một cái sàng rây.

Nam tử có đôi mắt màu vàng cười tủm tỉm đi đến bên cạnh nàng ta, đưa tay lướt nhẹ qua gương mặt trắng bệch của nàng ta: "Không cần sợ, vừa rồi hình như ta nghe người nói đến Bạch Vũ? Có phải trên người nàng ta có một vết bớt hình lông chim hay không?"

Chương 277: Thủ tịch đại đệ tử (1)

Edit: V.O

Sau khi Bạch Vũ nhận đệ tử đình Kinh Lôi, nhân số trong đội ngũ gia tăng tới bốn mươi tám người. Bạch Vũ chọn mười người có Triệu Hoán Thú là loài chim, sai bọn họ đi thăm dò, nhìn xem đội ngũ của Tả Khuru Lan và Túc Khải Lâm đã tới chỗ nào.

Người đi thăm dò đội ngũ của Tả Khuru Lan rất nhanh đã truyền tin tức lại, Tả Khuru Lan dẫn theo nhiều người, đang từ hướng Tây đi về phía này, dựa theo tốc độ của bọn họ, dự tính có thể một ngày nữa là tới.

Người thăm dò hành tung của Túc Khải Lâm lại chậm chạp không phát hiện ra tung tích, nhưng phát hiện ở hướng Đông Bắc cách bọn họ hai trăm dặm, nơi bá chủ cấp mãnh thú thường lui tới, hình như đã xảy ra chiến đấu, bởi vì chiến đấu quá mức kịch liệt, trong hơn mười dặm chung quanh đều bị linh thuật oanh tạc đến nát bét, bọn họ không dám tới gần.

Đại khái Bạch Vũ có thể xác định người chiến đấu cùng mãnh thú cấp bá chủ kia chính là nhân mã của Túc Khải Lâm, chậm chạp không tìm đến là vì phải đối phó với mãnh thú.

"Đi thôi, đi về hướng Đông Bắc." Bạch Vũ hạ lệnh.

Tả Vũ tò mò hỏi: "Vì sao không đi tìm Tả Khuru Lan?"

Bạch Vũ không nói gì nhìn hấn: "Ta và Tả Khuru Lan không phải là kẻ thù, dưới tay hấn có nhiều người như vậy, vì sao ta phải đi tìm hấn gây phiền phức? Muốn cướp linh khí, đương nhiên chính là cướp của Túc Khải Lâm trước."

Ba người bao vây đỉnh Vô Danh trước Đại hội, Tòng Nguyệt Cầm bị xoá tên, Thủy Vân Thanh thành quang can ti lệnh (hình dung người chỉ có một mình, không có bất kỳ ai giúp đỡ), chỉ còn lại Túc Khải Lâm vẫn còn tốt đẹp, vừa vặn hấn lại đụng phải mãnh thú cấp bá chủ, không cướp của hấn thì cướp của ai?

Bạch Vũ tỏ vẻ nàng là người lòng dạ hẹp hòi, rất mang thù.

Bạch Vũ dẫn người vội vàng chạy đi, lúc tới chiến trường, trận chiến đã sắp xong.

Thực lực của Túc Khải Lâm vẫn rất mạnh, đệ tử dưới tay hấn cũng không ngòai không, nếu bọn họ không gặp phải mãnh thú tứ giai, chỉ sợ cũng không đến mức bị giày vò lâu như vậy.

Nhìn bộ dạng mãnh thú tứ giai bị đánh đến thảm thương, Bạch Vũ hơi hơi hí mắt, cũng dẫn người xông lên.

Đương nhiên nàng sẽ không đi đánh mãnh thú, mà là đi cản trở chứ không giúp gì, đánh là để cho người của đỉnh Bạo Tuyết đánh.

Những người ở đỉnh Bạo Tuyết không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời bỏ lại mãnh thú, chống lại tập kích của đám người Bạch Vũ.

Mãnh thú vốn đã sắp bị đánh ngã, nhìn thấy không có người công kích, lập tức lại dồi dào sinh khí, lộ rõ thần uy càn quét tất cả, đánh bay những người bên cạnh ra ngoài.

Nhân mã ba bên hỗn chiến thành một đoàn, đáng thương cho những người ở đỉnh Bạo Tuyết vừa phải chống chọi với mãnh thú, vừa phải phòng bị đội ngũ của Bạch Vũ, chưa đến vài phút đồng hồ đã bắt đầu có chiều hướng thất bại thảm hại, lần lượt có đệ tử bị thương.

Sắc mặt Túc Khải Lâm có chút trắng bệch, khuôn mặt thanh tú lộ ra vẻ lo lắng, bỗng nhiên bật ra khỏi trận chiến, vọt đến bên cạnh Bạch Vũ, linh khí bùng nổ, mũi nhọn trực tiếp ép bức Bạch Vũ.

Bạch Vũ đánh ra một chưởng, chưởng phong Phách Thiên Liệt bá đạo xuyên thấu qua linh khí của Túc Khải Lâm, đánh thật mạnh lên ngực Túc Khải Lâm.

Túc Khải Lâm lão đảo lui về phía sau, khoe miệng tràn ra một chút vết máu, ra dấu về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ sửng sốt, khó hiểu nhìn về phía Tả Vũ. Cùng lúc đó, Tả Vũ đang cùng với nam tử mắt híp dẫn đầu đến bao vây đỉnh Vô Danh đánh nhau kịch liệt, thuận miệng nói: "Người nhìn ta làm gì, Túc Khải Lâm là một người câm, người không biết sao?"

"Câm miệng! Người mới là câm, cả nhà người đều là câm! Ta không cho phép người vũ nhục sư huynh Túc Khải Lâm!" Nam tử giận tím mặt, nổi điên bổ một đao về phía Tả Vũ.

Bạch Vũ bừng tỉnh hiểu ra, khó trách nàng chưa từng nghe Túc Khải Lâm nói chuyện, nàng còn tưởng rằng Túc Khải Lâm không thích nói chuyện.

Nàng nhìn động tác tay ra hiệu của Túc Khải Lâm, rất dễ dàng biết được ý tứ của hắn: "Người muốn ta dừng tay trước, cùng nhau giết chết mãnh thú? Vì sao ta phải đồng ý với người?"

Túc Khải Lâm tiếp tục ra dấu, tỏ vẻ nếu cứ tiếp tục, người xui xẻo không chỉ có người của đình Bạo Tuyết. Đánh rắn không chết, ngược lại sẽ gặp họa, sức lực sinh mệnh của mãnh thú tứ giai cực kỳ ngoan cường, một khi có một chút ngừng lại, nói không chừng cuối cùng có thể tiêu diệt tất cả bọn họ.

Chương 278: Thủ tịch đại đệ tử (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ một bộ không sao cả: "Không sao, ta thấy nó đã sắp chết. Nếu không người đưa Tử Kim Cầu cho ta, ta sẽ đồng ý đánh hạ nó một trận với người."

Túc Khải Lâm bất đắc dĩ cười khẽ, nháy mắt mấy cái với Bạch Vũ rất dịu dàng, tiếp tục ra dấu. Tò vè hấn không thể đưa Tử Kim Cầu cho Bạch Vũ, nhưng nếu như có thể xử lý được mãnh thú tứ giai, hấn nguyện ý một mình so đấu với Bạch Vũ một lúc, không cho đám đệ tử thuộc hạ nhúng tay, nếu như thua, hấn sẽ chủ động giao Tử Kim Cầu ra.

Bạch Vũ nhếch đôi môi xinh đẹp: "Người có tự tin thắng ta như vậy sao? Được, ta đồng ý."

Nàng vẫy tay bảo người trong đội lập tức lui ra. Tiểu Thanh giương cánh bay tới, không chút khách khí phun ra Bạo Liệt Lưu Hỏa về phía mãnh thú, hỏa diễm cực nóng nổ mạnh ở trên người mãnh thú, hỏa diễm cuồng bạo phóng lên cao, nhiệt độ của tường lửa vạn trượng dựng đứng làm người ta không dám đến gần.

Mọi người ở đỉnh Bạo Tuyết sợ hãi nhìn hỏa diễm trước mắt, mãnh thú tứ giai bọn họ ứng phó gần một ngày lại bị một kích mất mạng như vậy! Tuy nói là đã đến bước đường cùng, nhưng chết nhanh như vậy vẫn thật sự làm cho người ta giật mình.

Đám người Nhạc Kỳ Nhân là một bộ vẻ mặt tập mãi thành thói quen, nụ cười trên mặt lộ vẻ thỏa mãn, chờ hỏa diễm dập tắt liền lập tức tiến lên thu thập những thứ tốt trên người mãnh thú.

Đôi mắt của Túc Khải Lâm sáng ngời, phản chiếu ánh lửa của hỏa diễm, lộ ra một chút kinh ngạc. Khó trách Bạch Vũ tuyệt không lo lắng về mãnh thú, một chiêu có thể giết chết con mồi thì cần gì phải lo lắng, hơn nữa nàng đã tới cấp bậc đỉnh giai.

Hắn thờ dài một cái không dễ dàng nhận ra, dùng động tác tay ra hiệu mồi. Hai người cùng đi đến bụi cây bên cạnh, không cho mọi người đi theo.

Mọi người ở đỉnh Bạo Tuyết trông mong nhìn, vẻ mặt lo lắng.

Đám người Nhạc Kỳ Nhân lại không chút nào quan tâm, tất cả đều vội vàng cắt thi thể mãnh thú, con mãnh thú này là một con gấu to lớn, bàn chân gấu gì gì đó rất đáng giá.

Nam tử mắt híp dẫn đầu đỉnh Bạo Tuyết cực kỳ cảm tức trừng mắt nhìn bọn họ, châm chọc nói: "Chỉ biết tiền, các ngươi không quan tâm một chút nào đến chuyện thắng thua của Bạch Vũ sao?"

"Thua? Ngươi nói đùa sao? Làm sao Bạch Vũ có thể thua. Muốn thua cũng là Túc Khải Lâm thua." Tả Vũ đúng lý hợp tình châm chọc lại.

Hắn nhất thời giận tái mặt, đã hoàn toàn không còn ung dung, gian trá khi bao vây đỉnh Vô Danh kia, cắn răng nói: "Chắc chắn sư huynh Túc Khải Lâm sẽ không thua."

"Thật chứ? Vậy ngươi khẩn trương làm gì?" Tả Vũ chế nhạo nói.

Ầm ầm — —

Từng trận âm thanh nổ tung truyền đến, hơi thở tràn ngập giết chóc quét qua người bọn họ, tràn ngập trong không khí.

Sắc mặt mọi người ở đỉnh Bạo Tuyết càng ngày càng khó coi, nghĩ đến Túc Khải Lâm thua sẽ phải giao Tử Kim Cầu ra, bọn họ liền hận không thể tiến lên, giúp Túc Khải Lâm một phen.

Nhưng chỉ cần bọn họ có động tác gì, Tả Viêm liền lập tức đi theo, bọn họ chỉ đành phải chịu đựng, tiếp tục chờ.

Bạch Vũ và Túc Khải Lâm chiến đấu cũng không có kéo dài lâu lắm, Túc Khải Lâm biết hẳn không phải là đối thủ của Bạch Vũ, cũng không ngoan cố chống lại, lấy Tử Kim Cầu giao cho Bạch Vũ, có chút buồn bã khi đánh mất, dùng động tác tay ra hiệu hỏi có thể chỉ loại một mình hẳn được không, không cần phải một lưới bắt hết mọi người ở đỉnh Bạo Tuyết.

Nếu như mọi người ở đỉnh Bạo Tuyết có thể kiên trì đến khi Đại hội chấm dứt, vẫn có thể nhận được không ít phần thưởng.

Bạch Vũ nhíu mày: "Người thật đúng là đối xử rất tốt với bọn họ, khó trách bọn họ bảo vệ người như vậy."

Túc Khải Lâm ôn hòa mỉm cười, nói với Bạch Vũ, cảm ơn nàng đã cho phối phương, lúc ấy bao vây đỉnh Vô Danh cũng không phải là ý của hắn, là người ở đỉnh Bạo Tuyết gạt hắn làm.

Bạch Vũ nhìn đôi mắt trong suốt của hắn: "Ta tin. Ta đồng ý với người, nếu người ở đỉnh Bạo Tuyết không đến tìm ta gây phiền phức, ta sẽ không nhắm vào bọn họ."

Nàng nhận linh khí của Túc Khải Lâm, bóp nát Tử Kim Cầu.

Chương 279: Thủ tịch đại đệ tử (3)

Edit: V.O

Hai người đi ra cánh rừng, mọi người ở đỉnh Bạo Tuyết thấy Túc Khải Lâm đều là một bộ muốn khóc, trưởng lão tới đón Túc Khải Lâm đã đến, thông báo hấn bị loại cũng đã được phát ra.

Túc Khải Lâm không có mất mát quá mức, vẫn cười khanh khách như trước gạt đầu với bọn họ, dùng động tác tay để dặn dò bọn họ một chuyện.

Bạch Vũ dẫn theo đồng đội của mình, chuẩn bị rời đi, Tả Vũ giật mình trừng lớn mắt: "Như vậy là coi như xong rồi sao? Mặc kệ người của đỉnh Bạo Tuyết?"

"Túc Khải Lâm làm người không tệ, linh khí của hấn đã lấy được, không cần phải hung hăng dọa người." Bạch Vũ cười vỗ vỗ bờ vai của hấn.

Tả Vũ đành phải nhún nhún vai rời đi theo Bạch Vũ.

Sau khi đoạt được linh khí của Túc Khải Lâm, linh khí của Bạch Vũ đã gần 5500 điểm, tuyệt đối là nhiều nhất trong mọi người, người duy nhất có tư cách so với nàng cũng chỉ có Tả Khuru Lan.

Nàng không cố ý đi tìm Tả Khuru Lan, ngược lại dẫn người di chuyển khắp nơi trong Cự Thú Chi Lâm, cố gắng tránh gặp mặt với Tả Khuru Lan.

Nhạc Kỳ Nhân cắn bánh bao Bạch Vũ đưa cho, nháy mắt: "Vũ tử tử, vì sao tử muốn trốn tránh Tả Khuru Lan, tử đánh không thắng hẳn sao?"

"Ta có thể thắng, nhưng mấy người các muội thì không chắc." Bạch Vũ bắt đắc dĩ buông tay.

Đệ tử trong tay Tả Khuru Lan nhiều hơn so với nàng, thực lực cũng cao hơn một đoạn lớn, nếu thật muốn quyết một trận tử chiến, đương nhiên nàng không thành vấn đề, nhưng khả năng bọn Nhạc Kỳ Nhân bị loại sẽ là một con số lớn.

Cho nên nàng không muốn quyết đấu cùng Tả Khuru Lan, dù sao chỉ còn không đến ba ngày nữa thì Đại hội sẽ kết thúc, chỉ cần trôi qua ba ngày này, nàng sẽ thắng, cần gì nhất định phải phí sức lực đi quyết chiến cùng người nào đó.

Hơn nữa, còn có một Thủy Vân Thanh chưa bị loại, ai biết nàng ta đang ở chỗ tối nào đó để làm gì?

Ngộ nhớ lúc nàng và Tả Khuru Lan bận đánh nhau, để cho Thủy Vân Thanh ở một bên ngư ông đắc lợi, nàng ta sẽ may mắn!

Lúc Bạch Vũ di chuyển khắp nơi, Thủy Vân Thanh đã không còn ở chỗ tối, nàng ta chủ động tới tìm Tả Khuru Lan, yêu cầu hợp tác.

Tả Khuru Lan cười lạnh: "Lá gan của ngươi rất lớn, dám một mình tới tìm ta, ngươi không sợ hiện tại ta sẽ loại ngươi?"

"Ngươi sẽ không. Tông Nguyệt Cầm bị xoá tên, Túc Khải Lâm bị loại, linh khí trong tay Bạch Vũ đã vượt qua 5000, cho dù ngươi cầm linh khí của ta cũng không thể sánh bằng Bạch Vũ. Ngươi muốn thắng,

chỉ có thể loại bỏ Bạch Vũ, ta có thể hợp tác với người cùng nhau đối phó nàng ta."

Trong ánh mắt của Tả Khuru Lan hiện lên một chút khinh thường: "Không cần. Ta sẽ đường đường chính chính quyết đấu với Bạch Vũ, không cần người phải nhúng tay."

"Nàng ta đã là Triệu Hoán Sư đỉnh giai, người xác định có thể thắng được nàng ta?" Thủy Vân Thanh chăm chọc hỏi.

Trong lòng Tả Khuru Lan đột nhiên nhảy lên một chút: "Người nói cái gì?"

Hắn là Triệu Hoán Sư cao giai duy nhất trong hàng tứ đại thủ tịch đệ tử, cũng là đệ tử duy nhất có được hai con Triệu Hoán Thú tam giai, thực lực của hắn so với tứ đại trưởng lão mà nói đều không chút thua kém.

Đối với Đại hội lần này, hắn rất có lòng tin, vừa vặn cấp bậc của hắn cũng đã áp chế được những người khác, ý vào đệ tử của hắn lại là nhiều nhất, thủ tịch đại đệ tử không phải là hắn thì chẳng còn ai.

Nhưng hắn không nghĩ tới Bạch Vũ lại vượt qua hắn, hơn nữa còn ở trong ba thắng ngấn ngùi này.

Đỉnh giai, hắn cố gắng ba năm cũng chưa thể có một chút đột phá cảnh giới, Bạch Vũ lại làm được nhanh như vậy, làm cho hắn vô cùng mất mát. Hắn quá rõ ràng sự chênh lệch giữa đỉnh giai và cao giai, hắn bắt đầu có chút dao động đối với sự tự tin của mình.

Thủy Vân Thanh không nhắc lại nữa, nàng ta nhìn thấy Tả Khuru Lan đã bị dao động, lạnh lùng nhếch môi nói: "Chỉ còn thời gian ba ngày, người phải mau chóng tìm được Bạch Vũ. Ta có thể nói vị trí hiện tại

của nàng ta cho người, mai phục đánh bất ngờ khiến nàng ta không thể đề phòng, người cảm thấy như thế nào?"

Chương 280: Thủ tịch đại đệ tử (4)

Edit: V.O

Tả Khuru Lan không nghĩ sẽ đồng ý, lại càng không muốn mai phục, nhưng quả thật nhu cầu cấp bách của hắn là tìm được vị trí của Bạch Vũ, nếu không, qua ba ngày, hắn sẽ thua.

"Người thật sự biết Bạch Vũ ở đâu?" Tả Khuru Lan hoài nghi hỏi.

"Đương nhiên, yên tâm để cho ta an bài đi." Trong con người của Thủy Vân Thanh hiện lên một đạo sát ý.

Rất nhanh, nàng ta đã chỉ dẫn cho Tả Khuru Lan tới một sơn cốc, sơn cốc thập phần chật hẹp, cực kỳ thích hợp để mai phục. Nàng ta sai người mai phục ở trong bụi cỏ hai bên sơn cốc, cũng không lâu lắm, quả nhiên thấy Bạch Vũ và Nhạc Kỳ Nhân, Tả Vũ đi về phía bên này.

Khuôn mặt Tả Khuru Lan cau có: "Đội ngũ của Bạch Vũ đâu? Tại sao muội ấy chỉ dẫn theo hai người ở bên cạnh."

Mặt Thủy Vân Thanh không chút thay đổi, trong ánh mắt lộ ra tàn nhẫn: "Ai biết, có lẽ người ta cảm thấy thực lực của chính mình cao cường, không cần phải có nhiều người bảo vệ như vậy."

Không có người đi theo, vừa vặn, càng dễ dàng động thủ.

Nàng ta tung người nhảy, vung tay thả ra Thủy Văn Tử Mãng, dòng

nước hung tàn phun ra như thanh kiếm sắc bén, khí thế sắc bén không thể đỡ có thể xuyên thủng tất cả, tạo ra tiếng rít chói tai.

Bạch Vũ bước một bước, gần như tuyệt đối không hề bị giật mình lui về phía sau, Tả Vũ gọi ra Bát Tí Cường Viên trước tiên, đỡ được dòng nước này.

Toàn bộ nhân mã mai phục hai bên đều chạy ra, nhìn chăm chăm vào Bạch Vũ như hổ đói. Thủy Vân Thanh dừng ở trước mặt nàng, dùng một loại tư thế nhìn xuống nhìn nàng: "Bạch Vũ, người không nghĩ tới ta sẽ mai phục người ở trong này đúng không?"

Bạch Vũ không nhìn nàng ta, ngược lại nhìn Tả Khuru Lan đứng phía sau nàng ta, có chút giật mình trừng lớn mắt: "Người và nàng ta cùng nhau mai phục ta?"

Cũng không phải là Bạch Vũ cảm thấy Tả Khuru lan sẽ không mai phục nàng, chỉ là nàng không nghĩ tới Tả Khuru Lan sẽ hợp tác với Thủy Vân Thanh.

Tả Khuru Lan có chút xấu hổ cười cười, không biết phải trả lời như thế nào.

Mặt Thủy Vân Thanh cau có, thấy Bạch Vũ không nhìn mình cảm thấy rất bất mãn, cố ý trào phúng nói: "Thuộc hạ của người thật sự không đủ trung thành, tùy tùy tiện tiện sẽ bán đứng người."

Bạch Vũ không sao cả nhún nhún vai: "Người là người thứ hai nói trong đội ngũ của ta có gian tế."

"A, người thứ nhất là ai?" Thủy Vân Thanh cười lạnh.

"Tòng Nguyệt Cầm." Bạch Vũ thản nhiên cười: "Người cung cấp

thông tin cho người có phải là họ Ngô không?"

Sắc mặt Thủy Vân Thanh khẽ biến, không hiểu sao lại cảm thấy có chút không ổn trong lòng: "Người biết?"

"Đúng vậy, ta cố ý để cho hắn nói cho người biết, hai ngày này ta sẽ đi từ nơi này, người thấy ta có quan tâm người không?" Đôi mắt to của Bạch Vũ vụt sáng, ánh mắt vô tội khỏi phải nói có bao nhiêu chân thành.

Sắc mặt Thủy Vân Thanh nhất thời xanh mét, có ngốc cũng hiểu rõ rồi: "Người cố ý? Người muốn làm gì? Người của Tả Khuru Lan đã bao vây nơi này, người còn có thể làm gì....."

Thủy Vân Thanh không nghĩ ra, cho dù Bạch Vũ cũng dẫn đội ngũ của mình mai phục ở đây, cũng vẫn không thay đổi không được gì, vì sao nàng còn muốn mạo hiểm như vậy?

"Muội hạ độc!" Bỗng nhiên, sắc mặt Tả Khuru Lan đại biến, quay về phía đội ngũ của mình hô to: "Lập tức nín thở!"

Đáng tiếc đệ tử dưới tay Tả Khuru Lan cũng không có linh khí cường hãn, mạnh mẽ như hắn, sắc mặt lúc này đã bắt đầu biến thành màu đen, thậm chí có vài người đã bắt đầu đứng không vững.

"Xông ra!" Tả Viêm dẫn người đứng lúc xuất hiện ở cửa vào sơn cốc, ra lệnh một tiếng, người của Bạch Vũ lập tức vọt vào sơn cốc, dẫn theo Triệu Hoán Thú nghiền áp không chút khách khí, gặp một người loại một người.

Thủy Vân Thanh nổi giận lôi đình, hàm răng cắn chặt phát ra tiếng khanh khách: "Bạch Vũ, người tính kế thật giỏi."

"Quá khen."

"Ai khen người!" Thủy Vân Thanh mạnh mẽ rút ra một thanh trường kiếm, chém xuống chỗ Bạch Vũ. Nàng ta rất ít khi bị luống cuống như vậy, mai phục người khác, ngược lại bị người khác lợi dụng, mưu kế đơn giản như vậy, vậy mà nàng ta lại không nghĩ tới.

Chương 281: Thủ tịch đại đệ tử (5)

Edit: V.O

Trường kiếm bọc lấy linh khí sắc nhọn, vừa xuất hiện liền phát ra uy áp lạnh như băng. Một kiếm bổ tới, mũi nhọn của kiếm chưa tới, kiếm khí cuồng bạo đã xé rách tất cả. Bạch Vũ trốn không kịp, bị xẹt qua một chút, cả ống tay áo đều bị xé rách.

Trong lòng Bạch Vũ đột nhiên kinh sợ, ánh mắt hiện lên một tia cực nóng, đúng là kiếm tốt! Nghe nói trong tay Thủy Vân Thanh có linh khí tốt nhất Linh Khí Đường làm vũ khí, xem ra không giả, có lẽ lúc trở về ta cũng có thể làm một vũ khí tốt một chút.

Tả Khuru Lan thấy Bạch Vũ và Thủy Vân Thanh bất phân thắng bại, đang do dự có nên tiến lên hay không.

Tả Vũ và Nhạc Kỳ Nhân đi tới trước mặt của hắn: "Chuyện nhân lúc người ta gặp nguy mà người cũng làm, muốn động thủ với Bạch Vũ, trước phải qua một cửa này của chúng ta đã."

Tả Khuru Lan lạnh nhạt nhếch khóe miệng: "Chỉ bằng các ngươi, có thể ngăn cản ta được bao lâu?"

"Ít khinh thường người khác đi, tốt xấu gì chúng ta cũng có hai người." Nhạc Kỳ Nhân quả quyết gọi ra Hoàng Kim Thứ Vị, những cái gai sắc nhọn tung ra như gió táp mưa sa.

Vẻ mặt Tả Khuru Lan nháy mắt nghiêm túc lại, một khi bắt đầu chiến

đấu, hẳn sẽ không xem thường bất kỳ kẻ nào.

Diệt Hồn Kim Sur người đầy sát khí xuất hiện, khí thế ngút trời như dờn non lấp biển khuếch tán ra, một tiếng gầm điên cuồng liền thổi tan gai nhọn sắc bén của Hoàng Kim Thứ Vị.

Khí thế bức người bá đạo của Triệu Hoán Thú tam giai, mồm to như bồn máu mở ra, hầu như muốn nuốt người vào.

Tả Vũ lập tức sai Bát Tí Cường Viên che ở trước người Nhạc Kỳ Nhân, rất nhanh đều khoác lên một bộ Kim Giáp Hộ Thuần cho Bát Tí Cường Viên và Hoàng Kim Thứ Vị. Nhưng Diệt Hồn Kim Sur gần như không cần đến ba hiệp đã khoét được Hộ Thuần, lực phá hoại làm cho người ta hoảng sợ.

Không có được lực phòng ngự mạnh mẽ, Tả Vũ và Nhạc Kỳ Nhân vẫn liều chết chống đỡ như cũ, các loại biện pháp ngăn cản Tả Khuru Lan, ngay cả biện pháp non nớt giáp mặt ném vôi cũng đều sử dụng.

Tả Khuru Lan bị bọn họ công kích rối tinh rối mù khiến cho nổi giận, tung ra một đạo linh khí đánh ngã hai người, một cước giẫm lên Tả Vũ: "Được rồi, giao Tử Kim Cầu ra đây, ta không có thời gian dây dưa với các ngươi!"

"Vậy thì so với ta đi." Bạch Vũ đánh tới một chưởng, chưởng phong sắc bén phát ra sát khí bốn phía, áp lực lạnh như băng lập tức ập vào mặt.

Tả Khuru Lan cuống quýt né tránh, nhìn thấy Thủy Vân Thanh ngã trên mặt đất, chấn động: "Muội, muội đã đánh bại Thủy Vân Thanh?"

Thủy Văn Tử Mãng của Thủy Vân Thanh là Triệu Hoán Thú tam giai, so sánh với Tiểu Thanh của Bạch Vũ, thực lực không hề kém, đáng

lẽ có thể kiềm chế Tiểu Thanh mới đúng, làm sao có thể bị đánh bại nhanh như vậy?

"Hiện tại đến phiên ngươi." Bạch Vũ giơ lên Tử Kim Cầu của Thủy Vân Thanh, bóp nát một tiếng 'răng rắc'. Bóng dáng Tiểu Thanh bay qua bay lại, Bạo Liệt Lưu Hỏa không chút khách khí chặn lại, hỏa diễm nóng rực tràn ngập trời đất, khí thế hủy thiên diệt địa trong nháy mắt bao phủ sơn cốc, áp lực bá đạo rộng lớn làm người ta hít thở không thông.

Đúng lúc này, khuôn mặt Phật bình thân của Tả Khuru Lan liền biến thành màu than, uy lực Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh so với lần trước gia tăng hơn rất nhiều, phá tan giá trị thuộc tính của tam giai, lại tăng vọt kinh khủng như thế!

Lực phòng ngự của Diệt Hồn Kim Sư của hắn chỉ có 27 điểm, nếu như bị đánh trúng vào lúc này, cũng bị mất nửa cái mạng. Nhưng hiện tại, muốn tránh cũng không thể tránh được, Diệt Hồn Kim Sư dứt khoát bỏ nhào lên người từ phía đối diện, khí thế như tiếng gầm của sư tử, nuốt chửng núi sông quanh quần trong trời đất, ngay cả đám người Vô Trần Cung chủ đứng ở trên núi cao phía xa cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cả tòa sơn cốc run rẩy ở trong tiếng gào to, ngay cả tất cả mọi người đang đánh nhau kịch liệt đều hoảng sợ che lỗ tai, đầu váng mắt hoa, khó có thể chịu được.

Giây tiếp theo, hơi thở tử vong hủy diệt thổi quét trời đất, triền núi hai bên sơn cốc gần như trong nháy mắt bị san thành bình địa, Tiểu Thanh và Diệt Hồn Kim Sư biến mất cùng một lúc.

Trên người Tả Khuru Lan tràn đầy dấu vết bị đốt trụi, trước ngực có một vết máu đỏ sẫm chậm rãi tản ra, nhiễm đỏ áo trắng. Hắn ôm

ngực, miễn cưỡng gọi ra Triệu Hoán Thú thứ hai, nhưng không có linh khí gì để chống đỡ cho hắn sử dụng linh thuật.

Chương 282: Không có tư cách nói chuyện với ta (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ ngã xuống không quá đáng ngại, ngoại trừ linh mạch bị hao tổn ra, chỉ bị tiếng sư tử rống làm cho chấn động, có chút choáng váng đầu, nhưng Tiểu Bạch lại dồi dào linh khí.

Tả Khuru Lan than nhẹ một hơi, chán nản thu hồi Triệu Hoán Thú:
"Ta thua."

Hợp tác với Thủy Vân Thanh, mai phục đánh lén, lại thua. Hắn có chút hối hận, hối hận không đọ sức một chọi một đường đường chính chính với Bạch Vũ, ít nhất nếu như vậy thì ấn tượng về hắn ở trong lòng Bạch Vũ vẫn còn là một chính nhân quân tử. Hiện tại.....

Bạch Vũ cũng thu hồi Tiểu Bạch, kêu gọi đồng đội rút lui. Dù sao số lượng linh khí hiện tại của nàng chắc chắn có thể thắng được, không cần thiết phải liều chết đánh nhau với Tả Khuru Lan đến sứt đầu, mẻ trán, không cần phải loại bỏ hắn.

Sau trận loạn chiến này, Thủy Vân Thanh bị loại, thủ hạ của Tả Khuru Lan và Bạch Vũ cũng bị loại không ít người, các trưởng lão nhận được tín hiệu đều đã xem xong toàn bộ quá trình tỷ thí của Tả Khuru Lan và Bạch Vũ, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, xem ra thắng bại đã định, kết quả của Đại hội săn bắn đã hiện ra rồi.

Từ trong Cự Thú Chi Lâm truyền ra thông báo vang dội, ba tháng Đại hội săn bắn đã xong, tất cả những người còn chưa bị loại và toàn bộ

số lượng linh khí trong Tử Kim Cầu đều đã được tuyên bố ra.

Bạch Vũ và Tả Khuru Lan, còn có những người ở đỉnh Bạo Tuyết không nhanh không chậm đi ra khỏi Cự Thú Chi Lâm.

Vô Trần Cung chủ ở trên ngọn núi phía xa vui tươi hơn hờ đứng lên nói với mọi người: "Kết quả đã có, về sau, Bạch Vũ chính là thủ tịch đại đệ tử của Vô Trần Cung ta, chờ sau khi ta rời đi, nàng chính là người thừa kế của Vô Trần Cung, ai cũng không thể hai lòng!"

Mặc dù lão cười hơ hớ nói ra, nhưng vẻ cứng rắn không thể nghi ngờ trong giọng nói làm cho trong lòng mọi người nghe được đều run rẩy, mặc kệ là trong lòng Quân Chủ Ngũ quốc hay vài vị trưởng lão có ý kiến gì, hiện tại cũng chỉ trịnh trọng tỏ vẻ tuyệt đối vâng theo.

Vô Trần Cung Chủ gật gật đầu, lại khôi phục hiền lành như lúc trước: "Đi thôi, chúng ta đi nghênh đón một chút, ba tháng tỷ thí, những đứa nhỏ này cũng mệt mỏi rồi."

"Cung chủ nói rất đúng." Đông nhạc Quận Vương cười híp mắt, chỉ có hấn là thật sự vui mừng như điên.

Một đám người đứng ở trên đỉnh Vân Vũ Thần Châu, mang theo khí thế bá vương, uy phong lẫm lẫm đi tới Cự Thú Chi Lâm, Bạch Vũ, Tả Khuru Lan cùng với tất cả đệ tử bị loại đều tụ tập cùng một chỗ.

Thủy Vân Thanh mới tỉnh lại không bao lâu, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Bạch Vũ tràn ngập không cam lòng và bất đắc dĩ.

Ánh mắt những đệ tử khác nhìn về phía Bạch Vũ đã hoàn toàn thay đổi, đứa ngốc cũng biết vị này chính là thủ tịch đại đệ tử, từ nay về sau được xác định chắc chắn là người thừa kế của Vô Trần Cung, trong lòng đều là chịu tin phục nói không nên lời.

Vô Trần Cung Chủ cười hớ hớ nhìn chúng đệ tử, vung bàn tay to lên, cho các đệ tử kiên trì đến cuối cùng, mỗi người được 1000 cống hiến, cộng thêm các loại linh tửu và đồ ăn, phần thưởng so với những Đại hội trước đây dày hơn ba thành.

Nhất thời, mọi người được nhận thưởng đều mặt mày hớn hở, người không nhận được chỉ có thể oán nhìn bọn họ, âm thầm chịu đựng hậm mộ, ghen tị, hối hận ở trong lòng.

Vô Trần Cung Chủ đang muốn nói tới cái gì đó, một tiếng sấm đình tai nhức óc bỗng nhiên vang lên. Bầu trời nhất thời biến sắc, mây đen dày đặc giống như sóng biển cuồn cuộn đến, che lấp bầu trời, cuồng phong gào thét trong cánh rừng u ám, thổi khiến cho mọi người không mở mắt ra được.

Sắc mặt Vô Trần Cung Chủ nhất thời âm trầm, ánh mắt sắc bén như đao nhìn chăm chăm lên bầu trời.

Trong mây đen tối đen lóe lên ánh sáng màu vàng, hai hắc y nam tử hiện ra giữa đám mây, ngạo mạn đứng trên đám mây, được tia chớp màu vàng vây quanh, toàn thân tỏa ra một cỗ hủy diệt tàn bạo, giống như chúa tể của trời đất, từ trên cao nhìn xuống một đám kiến.

Nam tử cầm đầu mặc một thân cẩm bào màu đen tơ vàng hoa lệ, khóe miệng chứa một chút đùa cợt. Nhìn vào đôi mắt thị huyết kia của hắn, mọi người có cảm giác giống như bị độc xà theo dõi, sợ hãi bất an, rùng mình một cái.

Chương 283: Không có tư cách nói chuyện với ta (2)

Edit: V.O

Vô Trần Cung Chủ nhìn lên hai người, chắp hai tay ra sau lưng, không hề nhúc nhích đứng trong cuồng phong, mặt không đổi sắc, rất có phong phạm cao nhân. Lúc nhìn thấy hai người này, lão còn có một loại cảm giác thập phần nguy hiểm.

Nhưng lão đã từng trải qua cảm giác càng nguy hiểm hơn, đó là một loại cảm giác chỉ cần liếc mắt một cái liền cảm thấy tử vong kinh khủng lướt qua bên cạnh, toàn thân đều bị cảm giác sợ hãi chi phối, đó là cảm giác khi lần đầu tiên lão gặp Dạ Quân Mạc!

Cái loại cảm giác này, đời này của lão đều không thể quên được, hiện tại lại nhìn thấy hai vị đứng ở trên đám mây, tuy rằng cũng là vẻ điên cuồng, tàn bạo, nhưng không phải chỉ kém một cấp bậc, hiển nhiên lão có thể ổn định được.

"Các người là người nào? Dám chạy tới nơi này quấy rối?" Một Đỉnh Chủ không nhịn được, mở miệng chất vấn.

Độ cong trên khóe miệng nam tử có vẻ gian tà càng nhếch cao lên: "Người đang hỏi ta sao? Chỉ là một con kiến, cũng xứng nói chuyện với ta?"

Ầm — —

Mọi người chỉ nhìn thấy nam tử tiện tay vung lên, một mảnh kim

quang hiện ra, tiếng sấm hủy diệt từ trong mây đen phóng xuống dưới chân của hắn.

Trong nháy mắt, chỗ vị Đỉnh Chủ ấy đứng chỉ còn lại một thi thể cháy đen, một chiêu tất sát, một Đỉnh Chủ liền chết như vậy ở ngay trước mắt bọn họ! Mọi người nhất thời sờn cả tóc gáy, nhìn bóng dáng màu đen cao cao tại thượng kia, giống như nhìn thấy ác ma thị huyết, sợ hãi đến mức bấp đùi như nhũn ra, một câu cũng không dám nói.

Rốt cuộc, Vô Trần Cung Chủ cũng mở miệng: "Hai vị là người Thượng Vực, không biết đến Vị Diện bậc thấp này là có việc gì muốn làm sao?"

"Người là chủ nhân của nơi này?" Nam tử liếc mắt nhìn lão: "Nghe nói nơi này của các người có một cô nương tên là Bạch Vũ, nàng ta ở đâu?"

Lời này vừa được nói ra, liền có một trận yên tĩnh.

Chúng đệ tử có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, ác ma thị huyết này là tới tìm Bạch Vũ. Ánh mắt mọi người đều như có như không tập trung trên người Bạch Vũ.

Bạch Vũ cũng không cảm nhận được tầm mắt của mọi người, mặt không lộ vẻ gì nhìn nam tử phía trên trời, sắc mặt dần dần trắng bệch, đôi môi nhỏ bé, mềm mại, đáng yêu hiện lên độ cong quý dị và một chút trào phúng.

Vô Trần Cung Chủ trầm mặc một lúc, thản nhiên hỏi: "Các người đến tìm Bạch Vũ có chuyện gì không?"

Nam tử nhú mày, mắt phượng hẹp dài tà khí hơi hơi nheo lại: "À,

xem ra con kiến của hạ giới đúng là chưa được dạy bảo, cũng muốn hỏi lại ta một lần nữa sao?"

Hắn không chút để ý vung tay lên, Thương trưởng lão quá sợ hãi: "Dừng tay, Bạch Vũ không có ở đây."

Nam tử tà khí dừng một chút, trong con ngươi màu vàng lộ ra tàn khốc lãnh huyết: "Thật không? Vậy nàng ta ở đâu?"

Mọi người lại trầm mặc, Vô Trần Cung Chủ không nói, thể hiện rõ là muốn bảo vệ Bạch Vũ, không có người dám vượt qua Vô Trần Cung Chủ để nói ra.

"Không chịu nói sao? Được lắm!" Sắc mặt nam tử rất cuộc cũng tối sầm xuống, vẫy tay hiện lên ánh chớp vô tận: "Các ngươi không nói, ta liền giết người, cho đến khi các ngươi giao nàng ta ra đây mới thôi!"

Ầm — —

Trong nháy mắt, ba đệ tử đột tử ngay tại chỗ, tan thành tro bụi, ngay cả thi thể cũng không thể giữ lại được. Thân thể của chúng đệ tử bắt đầu run rẩy, có người đã hoảng sợ đến mức muốn đẩy Bạch Vũ ra.

Rõ ràng là Bạch Vũ gây họa, vì sao muốn bọn họ phải chết thay? Vì sao không đẩy nàng ra? Chỉ cần đẩy nàng ra, bọn họ sẽ không sao.

Nhưng không đợi bọn họ oán hận muốn động tay, ánh mắt hung ác của đám người Nhạ Kỳ Nhân cũng đã đâm tới.

Ánh mắt kia giống như sói đói, rõ ràng chính là đang nói nếu người dám nói Bạch Vũ ra, ta liền chịu trách nhiệm xé nát người một trận!

Chúng trưởng lão và nhóm Quận Vương cũng bắt đầu dao động, mặt Vô Trần Cung Chủ lại vẫn không đổi sắc như trước, bỗng nhiên ra tay, Đại Bàn khí phách có thể che lấp bầu trời bay ra, cánh nổi lên gió xoáy cuồn cuộn, khí thế bức người, quét ngang mây đen.

Các vị trưởng lão và nhóm Quận Vương lập tức làm theo, gọi tất cả Triệu Hoán Thú ra, tất cả linh thuật phong phú tung về phía hai người trên bầu trời kia.

Chương 284: Không có tư cách nói chuyện với ta (3)

Edit: V.O

Nam tử cầm đầu bỗng nhiên lên tiếng, lộ ra nụ cười tàn khốc mà hung phấn: "Có ý tứ, một đám kiến con cũng muốn phản kháng?"

Nam tử đứng ở phía sau hắn từ đầu đến cuối không nói lời gì bỗng tiến lên từng bước, khuôn mặt của hắn âm trầm, cả người giống như được bao bọc ở bên trong bóng tối. Nếu không phải hơi thở cường đại trên người nàng, chỉ sợ sẽ bị bỏ qua cực kỳ triệt để.

Hắn lật tay đánh ra một chưởng, hơi thở hắc ám hủy thiên diệt địa từ trên người hắn phun mạnh ra, giống như một bàn tay thật lớn đánh tới từ trước mặt, tiêu diệt toàn bộ linh thuật.

Lực lượng va chạm kịch liệt, mặt đất mờ tối dâng lên khí thế diệt sạch tất cả, tiếng nổ tung đáng sợ không ngừng vang lên.

Bàn tay hung hăng vồ vào trên mặt đất, đất rung núi chuyển, biên giới Cụ Thú Chi Lâm gần trăm dặm hoàn toàn bị hủy diệt, một lòng chảo thật lớn hiện ra chỉ trong phút chốc.

Đám người Vô Trần Cung Chủ bị đánh thật mạnh vào bên trong hố to sâu hoắm, không chống đỡ được quỳ rạp xuống đất, không ngừng hộc máu.

"Không biết tự lượng sức mình." Nam tử gian tà cười nhạt một tiếng, đậm lên mây đen từ từ bay tới trước mặt mọi người: "Đừng nghĩ

rằng các người có thể giấu diếm được, nếu không giao Bạch Vũ ra đây, thì toàn bộ đều đi tìm chết đi!"

Lúc này, ngoại trừ kinh hoàng thì mọi người chỉ có sợ hãi, không có ai hoài nghi lời nói của hai người kia, hai người kia tuyệt đối có năng lực có thể tiêu diệt bọn họ.

Bọn họ trông mong nhìn Vô Trần Cung Chủ, thật sự không rõ vì sao Vô Trần Cung Chủ phải liều chết bảo vệ Bạch Vũ. Vô Trần Cung Chủ không ngừng hộc máu, đương nhiên không phải vì lão chọn Bạch Vũ làm người thừa kế cho nên mới muốn bảo vệ nàng, mà là bởi vì Dạ Quân Mạc.

Tuy rằng Dạ Quân Mạc không có nói thẳng ra, nhưng rõ ràng tỏ vẻ Bạch Vũ là người của hắn, nếu cứ giao ra như vậy, cho dù bây giờ có thể giữ được một mạng, về sau đảm bảo toàn bộ Vô Trần Cung sẽ bị san thành bình địa!

"Bạch Vũ ở đây, ta biết nàng ta là ai." Thủy Vân Thanh đột nhiên mở miệng, vội vàng hô to về phía hai người kia: "Chỉ cần các người không giết ta, ta sẽ nói cho hai người các người biết."

Nhạc Kỳ Nhân giận tím mặt, trực tiếp bổ nhào qua bóp chặt cổ nàng ta: "Người dám nói Vũ tỷ tỷ ra, ta không bóp chết người thì không buông!"

"Cút đi, người cái con mụ điên này!" Thủy Vân Thanh bị bóp cổ đến mức sắc mặt đỏ bừng, không hề có hình tượng xoay lại đánh nhau với Nhạc Kỳ Nhân, dựa vào cái gì mà không cho nàng ta nói, nàng ta muốn sống thì có gì sai?

Ầm — —

Tả Khuru Lan đột nhiên ra tay, bổ một chưởng từ phía sau, đánh cho Thủy Vân Thanh hôn mê. Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, người muốn mở miệng do dự không dám tiến lên.

"A, các người thật đúng là bảo vệ nàng ta. Nếu đã không chịu nói, thì để ta nói đi." Lúc này, một nữ tử đi ra từ trong mây đen, tung người nhảy xuống, từng bước một tiến đến gần đám người.

Mọi người cẩn thận nhìn lên, vậy mà là Tòng Nguyệt Cầm đã sớm mất tích!

Vẻ mặt nàng ta thù hận, vắn vẹo dữ tợn, không hề có mỹ cảm, hoàn toàn đã không còn có cao quý, tao nhã trước kia, lòng tràn đầy căm hận, vênh vác tự đắc đẩy mọi người ra, đi tới trước mặt Bạch Vũ.

"Bạch Vũ, không nghĩ tới ta sẽ lại tìm đến người đúng không? Không nghĩ tới người vẫn sẽ chết trước ta? Bọn họ chính là tới giết người, người nhất định phải chết, ai cũng không thể cứu được người! Ha ha ha ——" Tòng Nguyệt Cầm cười to, điên cuồng giống như bị mất đi lý trí, kéo khăn che mặt của Bạch Vũ xuống, móng tay bén nhọn hận không thể cào nát mặt Bạch Vũ.

Dung nhan tuyệt thế như được điêu khắc tỉ mỉ của Bạch Vũ bại lộ ở trước mắt mọi người, lông mi cong cong như lá liễu, đôi mắt sáng như làn thu thủy, đường cong dịu dàng ôm lấy tướng mạo như khí chất thu nguyệt (đẹp như mặt trăng mùa thu), ẩn chứa vẻ kiêu diễm, xinh đẹp của thiếu nữ, hoàn mỹ đến mức làm cho người ta không tìm ra được một chút tỳ vết nào.

Nàng thản nhiên rũ mắt xuống, con ngươi lạnh như băng giống như có thể nhìn thấu lòng người, hơi thở trên thân đột nhiên tăng vọt, 'phịch' một tiếng, đánh bay Tòng Nguyệt Cầm ra ngoài.

"Quả nhiên là Bạch Vũ, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên dung mạo của ngươi." Nam tử trên đám mây cười mở miệng, ánh mắt trêu tức cao thấp đánh giá Bạch Vũ, giống như đang đánh giá kỹ một kiện hàng hóa có giá trị bao nhiêu tiền.

Chương 285: Không có tư cách nói chuyện với ta (4)

Edit: V.O

Bạch Vũ ngẩng đầu, nhìn hai nam tử cao cao tại thượng, bỗng nhiên nở nụ cười, độ cong nơi khóe miệng xẹt qua một chút khinh miệt: "Ta nhận ra các ngươi."

Trên mặt nam tử vẫn giữ vẻ thị huyết lãnh khốc như trước, một bộ vẻ mặt cười nhạt, ánh mắt lại có chút dao động kịch liệt.

"Nhiên Thiên, Quý Ảnh, hai đệ tử cấp bậc hạ đẳng của Sáng Thế Thần Điện, ngay cả tư cách nói chuyện với ta cũng không có!" Bạch Vũ đi ra từ trong đám người, từng bước một đến gần.

"Ngươi....." Vẻ mặt bình tĩnh của hai người nhất thời không giữ được nổi nữa, sắc mặt trắng bệch một mảnh.

Hai người bọn họ giống như đang nhìn thấy Tiểu Công chúa vạn năm trước kia có tư cách coi thường tất cả, người đó nắm trong tay toàn bộ Ngũ Hành thế giới, tiện tay có thể làm cho một Vị Điện biến mất, Sáng Thế Chi Thần làm cho vô số sinh linh tan thành tro bụi!

"Lăn xuống đây!" Bạch Vũ giận dữ mắng một tiếng, Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh đánh thật mạnh ở trên mây đen đen kịt dưới chân Nhiên Thiên, đó là Triệu Hoán Thú của hắn.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, cảm thấy có thể là Bạch Vũ điên rồi. Nàng dám nói hai vị Triệu Hoán Sư đến từ Thượng Vực này

không tư cách nói chuyện với nàng! Còn dám sai khiến Tiểu Thanh công kích bọn họ!

Tuy nói lực phá hoại của Tiểu Thanh rất cường hãn, nhưng căn bản không có khả năng gây thương tổn được cho hai người bọn họ, Bạch Vũ như vậy làm cho bọn họ tức giận, đây không phải là điên rồi thì là gì?

Tùng Nguyệt Cầm lộ ra nụ cười lạnh đặc ý, ánh mắt lóe sáng lên giống như đốm lửa ma trơi, cực kỳ vui vẻ. Bạch Vũ chọc giận bọn họ mới tốt, tốt nhất là nói mà không lựa lời, khiến cho hai người bọn họ tức giận ngược đãi chết nàng ta mới tốt!

Nhưng mây đen đột nhiên rút lại một chút, hai người Nhiên Thiên, Quỷ Ảnh lại thật sự không nghĩ qua sẽ một bước đạp vào khoảng không, từ trên mây đen hạ xuống, nhìn Bạch Vũ tựa như nhìn thấy quỷ.

Tất cả kinh miệt, lão xước, ngạo mạn, đặc ý lúc trước đều không thấy, sắc mặt trở nên trắng bệch và hoang mang, lo sợ!

"Trí nhớ của người đã khôi phục?" Quỷ Ảnh ẩn ở trong bóng tối nhìn không được mở miệng, giọng nói của hắn cực kỳ âm trầm, giống như có một tảng đá lớn nện vào ngực, mang theo một chút run rẩy không dễ phát hiện.

Nụ cười của Bạch Vũ so với ánh trăng còn thuần túy và rung động lòng người hơn: "Người nói xem?"

Hai người không tự chủ được rung mình một cái, đây là Tiểu Công Chúa tôn quý nhất của bọn hắn, cho dù luân hồi bách thế, nàng vẫn không thay đổi. Về cao quý bẩm sinh của nàng, nàng không cần phải cúi đầu trước bất kỳ ai, không ai có tư cách ngự trị phía trên nàng!

Nhiên Thiên oán hận cắn răng, khuôn mặt đỏ lên, nổi trận lôi đình quát: "Khôi phục thì thế nào? Hiện tại, ngươi chỉ là dân đen của một Vị Diện bậc thấp mà thôi, ta vươn một bàn tay cũng có thể nghiền chết ngươi! Ngươi vĩnh viễn cũng đừng mong có thể lại trở về!"

Ầm — —

Vô số đạo tia chớp màu vàng từ trên trời giáng xuống, bổ về phía Bạch Vũ.

Nhiên Thiên lại lộ ra nụ cười thị huyết, hắc sớm nên làm như vậy!

Tử sĩ tìm kiếm Triệu Hoán Thú mãi tư chất của Sáng Thế Thần Điện nói cho hắc biết đã phát hiện ra tung tích của Bạch Vũ ở nơi này, bọn họ truy tìm đến đây vì để hủy diệt Bạch Vũ! Vậy mà hắc lại bị Bạch Vũ dọa sợ, quả thực là mất mặt!

Hiện tại không có vấn đề, giết chết Bạch Vũ, hủy diệt linh hồn của nàng, loạn thế vạn năm sẽ hoàn toàn kết thúc!

Trong nháy mắt, điện quang chói mắt đâm về phía Bạch Vũ, Tòng Nguyệt Cầm hưng phấn nhìn chăm chăm vô số đạo điện quang kia, muốn nhìn thấy điện quang xuyên thấu thân thể của Bạch Vũ, đốt nàng thành tro tàn.

Không có ai cảm thấy Bạch Vũ còn có thể sống sót, đám người Nhạc Kỳ Nhân muốn cứu cũng không có năng lực để cứu nàng, bọn họ liên tục tới gần cũng đều không được.

Bạch Vũ nâng con ngươi lạnh lẽo như nước lên, một chút âm u, thâm thúy xẹt qua đáy mắt, nụ cười trên mặt càng phát ra châm chọc, giọng nói lạnh lùng làm cho không khí ngưng kết thành sương

lạnh: "Muốn giết ta, các ngươi không xứng!"

Một bóng tối màu đen rất lớn bỗng nhiên vọt lên, che lấp bầu trời, giống như một tòa núi cao sừng sững không thể leo tới ở phía sau Bạch Vũ.

Chương 286: Theo ta đi (1)

Edit: V.O

Sát ý màu đen gần như ngưng tụ thành thực chất, lấy đi tất cả không khí, áp bức làm người ta hít thở không thông và sợ hãi tử vong truyền khắp Cự Thú Chi Lâm.

Trong bóng tối màu đen, bóng dáng Dạ Quân Mạc lạnh lùng bao phủ ở trên người Bạch Vũ, toàn thân Ngũ Hành Chu Tước to lớn dưới chân lại dấy lên ngọn lửa màu đen tinh khiết!

Hắc Hóa! Ngũ Hành Chu Tước có được lực lượng cực hạn!

Toàn bộ Vân Vũ Thần Châu bắt đầu run rẩy, thiên địa phong vân biến đổi kịch liệt, mây đen trên bầu trời hoàn toàn bị hắc ám bao phủ.

"Ám Dạ! Ám Dạ Quân Vương! Tại sao ngươi lại ở đây?" Sắc mặt Nhiên Thiên và Quỷ Ảnh đã không còn có thể dùng trắng bệch để hình dung, nếu như nói lúc trước đúng là bọn hắn bị Bạch Vũ dọa sợ, hiện tại bọn hắn lại cảm nhận được sự sợ hãi chân chính, sợ hãi tử vong tới gần!

Bọn hắn nuốt nước miếng một cái, trong lòng đã mắng tám đời tổ tông tên tử sĩ kia mấy lần, tên kia chỉ nói Bạch Vũ ở đây, những cái khác cũng không nói.

Bọn hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến Dạ Quân Mạc lại ở chỗ này, sẽ ở bên cạnh Bạch Vũ!

Đường đường là vương giả của Âm Dạ Đế Quốc, là người chưởng quản và điều khiển một nửa Ngũ Hành thế giới, đại lục Thanh Mộc đã đánh đến long trời lở đất, vậy mà hấn lại ở đây bảo vệ cho Bạch Vũ! Đây không phải là bị bệnh sao!

Nếu bọn hấn sớm biết rằng Dạ Quân Mạc ở đây, đánh chết cũng sẽ không chạy tới?

Dạ Quân Mạc đi đến bên cạnh Bạch Vũ, hơi hơi cúi người, tự tay kéo nàng lên Ngũ Hành Chu Tước, ôm vào trong lòng: "Có khỏe không?"

"À — — bị bọn họ ép tới có chút muốn hộc máu." Thân thể buộc chặt của Bạch Vũ hoàn toàn thả lỏng, ôm cổ Dạ Quân Mạc, dịu dàng nói.

Độ ấm quanh thân lạnh như băng của Dạ Quân Mạc nhất thời lại lạnh thêm vài phần, ánh mắt sắc bén phun ra sát ý giống như mũi đao nhìn về phía hai người.

Nhiên Thiên, Quỷ Ảnh không khỏi chột lạnh sau lưng, lui về phía sau từng bước: "Người, người muốn làm gì? Nếu người làm càn thì Vị Diện này sẽ hỏng mất, sẽ nghiền người thành tro tàn!"

Ngũ Hành Chu Tước Hắc Hóa xuất hiện cũng đã là cực hạn mà Vị Diện này có thể thừa nhận được, nếu lại tiếp tục dùng lực lượng của Ngũ Hành Chu Tước, thật sự sẽ hủy diệt Vân Vũ Thần Châu, ai cũng đừng mong sống được!

Nhưng hình như Dạ Quân Mạc không nghe thấy, ngọn lửa cả người Ngũ Hành Chu Tước giống như nước lũ mãnh liệt đánh về phía bọn hấn, không gian chấn động kịch liệt, mặt đất nứt toác. Mây đen Nhiên Thiên liều mạng giãy dụa, trong nháy mắt, bị ngọn lửa màu đen nuốt chửng, hai người vô cùng hoảng sợ trốn chạy, kêu thảm biến mất ở trong Bất Diệt Chi Hỏa.

Tùng Nguyệt Cầm khó tin mở to hai mắt, nàng ta muốn chạy trốn, nhưng chân lại mềm nhũn đến mức ngay cả đứng dậy cũng không đứng được.

Ác ma khủng bố như vậy, hai cường giả mà toàn bộ Vô Trần Cung liên hợp lại cũng không chống cự được lại chết như vậy! Thực lực của Mạc Điện vậy mà lại khủng bố đến mức như thế, rốt cuộc nàng ta đã đắc tội người gì? Vì sao lúc trước nàng ta lại muốn đi trêu chọc Bạch Vũ?

Ngay cả kêu to một tiếng nàng ta cũng chưa kịp kêu đã bị hòa diễm cùng nhau nuốt sống, thậm chí không có người quan tâm tới cái chết của nàng ta.

Dạ Quân Mạc giết hai người, lập tức thu hồi Ngũ Hành Chu Tước và ngọn lửa đang cháy không ngừng. Vân Vũ Thần Châu bị nứt toác lập tức ngưng lại, Cự Thú Chi Lâm đã bị sức mạnh tàn phá, bị đốt cháy gần như không còn.

Dạ Quân Mạc cũng không lo lắng Vân Vũ Thần Châu sẽ tan vỡ, có Bạch Vũ ở đây, huyết mạch Sáng Thế Thần vẫn còn ở trong thân thể của hắn, đủ để chống đỡ không gian không bị phá hủy.

Lòng mọi người vẫn còn sợ hãi nhìn Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ ở trong lòng ngực của hắn, sau một lúc lâu, một câu cũng không nói nên lời, đại ra đứng ở tại chỗ, nhìn Dạ Quân Mạc ôm Bạch Vũ càng chạy càng xa.

Vô Trần Cung Chủ thở dài nhẹ nhõm một hơi thật lớn, thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Cũng may lão đã không bán Bạch Vũ, bằng không ngọn lửa vừa rồi tuyệt đối sẽ thiêu toàn bộ bọn họ.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 287: Theo ta đi (2)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc đưa Bạch Vũ về tới lầu các trên đỉnh Vô Danh, ôm chặt nàng tới trên nhụyễn tháp không buông tay.

Bạch Vũ giống như một con mèo nhỏ lười biếng làm tổ ở trong lồng ngực hắn, ho khan kịch liệt vài tiếng, sắc mặt mỗi một cũng không che dấu được.

Trải qua ba tháng chiến đấu, vừa mới đi ra từ Cự Thú Chi Lâm liền gặp được hai tên bệnh thần kinh tìm đến, thiếu chút nữa nàng đã bị điện quang của Thiên Thiên đốt thành tro, tia chớp màu vàng gần như đã chạm được tới làn da của nàng, lực phá hoại cường đại làm cho nàng thở không nổi, linh mạch bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Bàn tay của Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng nàng, môi hơi hơi mím chặt, hạ mắt suy tư: "Ta đến chậm."

"Không. Chàng tới vừa vặn." Bạch Vũ ôm thắt lưng của hắn, nhắm mắt lại cọ cọ vào lồng ngực của hắn: "Xuất quan trước thời gian không tốt."

Dạ Quân Mạc trầm mặc hôn lên sợi tóc trên đỉnh đầu nàng, bên trong lầu các yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng chim hót bên ngoài. Không biết qua bao lâu, Dạ Quân Mạc bỗng nhiên mở miệng: "Nàng đã nhớ ra rồi?"

Hắn hạ mắt, thu lại một tia đau lòng trong ánh mắt. Nếu có thể, thậm chí hắn không hy vọng Bạch Vũ nhớ lại hai tên tiểu nhân vô sỉ Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên kia.

"Không, chỉ là ta nhìn thấy bọn họ trùng hợp nhớ tới một việc." Bạch Vũ cảm nhận được giọng nói trầm thấp của Dạ Quân Mạc, ngẩng đầu nháy mắt với hắn.

Dạ Quân Mạc cười một tiếng: "Nhớ tới cái gì?"

"Nhớ tới chàng đã đi rồi." Bạch Vũ ủy khuất vùi mặt vào lồng ngực của hắn.

Nàng nhớ đến ở trong không gian Sáng Thế Thần, sau khi Dạ Quân Mạc thay nàng giải độc, rốt cục cũng đồng ý ở lại với nàng.

Nàng vui vẻ giống như một hài tử, đơn thuần lôi kéo Dạ Quân Mạc đi dạo khắp nơi trong Sáng Thế Thần Điện, mỗi ngày thu thập thức ăn ngon làm cho Dạ Quân Mạc ăn. Về mặt Dạ Quân Mạc thản nhiên, nhưng trong lòng lại có lo lắng.

Hắn trôi qua rất nhẹ nhàng, ở cùng một chỗ với Bạch Vũ gần như cũng không cần phải suy nghĩ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không ai chỉ trích hắn, cũng không có ai buộc hắn đi giết người. Hắn không cần nhớ rõ hắn là ai, cũng không cần nhớ tới khúc mắc của mấy ân oán lớn. Chỉ là có chút chuyện, cũng không phải hắn không muốn nhớ rõ thì sẽ không tồn tại.

"Dạ, chàng mau đến xem, đây là con tôm lớn ta tiện tay bắt được trong con sông bên trong không gian, rất lớn đúng không!" Bạch Vũ vui mừng đưa con tôm lớn dài một thước đến trước mặt Dạ Quân Mạc khoe khoang.

Dạ Quân Mạc rũ mắt xuống, lạnh nhạt 'ừ' một tiếng.

"Giữa trưa hôm nay ta làm cho chàng ăn, chàng muốn hầm đồ, rán dầu hay là hấp?" Bạch Vũ ôm con tôm to lớn, cười tủm tỉm hỏi.

"Đều được." Dạ Quân Mạc có chút không yên lòng nói.

Bạch Vũ bấu môi, quăng con tôm lớn đến một bên, đột nhiên bổ nhào lên ôm cổ Dạ Quân Mạc, mùi tôm đầy người dùng sức cọ ở trên người Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc: "..... Làm sao vậy?"

"Chàng lại muốn đi phải không?" Bạch Vũ nâng một đôi mắt to ngập nước lên, đáng thương nhìn Dạ Quân Mạc, giống như một con chó nhỏ bị người vứt bỏ, trong mắt lóe lên nước mắt trong suốt, giống như chỉ cần Dạ Quân Mạc gật đầu một cái, có thể nàng sẽ lập tức khóc lên cho hắn xem.

"Ta đồng ý với nàng là không đi thì sẽ không nuốt lời." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

"Nhưng, chàng nhận được truyền âm ngàn dặm của người trong nhà, chính là bọn họ muốn mời chàng trở về?"

Trong lòng Dạ Quân Mạc lộ bộp một chút, hắn quả thật nhận được truyền âm ngàn dặm của bá bá, mệnh lệnh hắn lập tức phải trở về.

Sáng Thế Thần Điện đề phòng nghiêm ngặt, toàn bộ Thần Điện đều được kế ước không gian, truyền âm ngàn dặm rất dễ bị phát hiện. Bởi vậy hắn phụng mệnh tiến vào Sáng Thế Thần Điện ám sát Bạch Vũ, qua lâu như vậy, ngay cả một lần tin tức Âm Dạ Đế Quốc cũng không hỏi qua.

Mặc kệ là hấn bị bắt, hay là bị tra tấn bức cung, bọn họ cũng sẽ không hỏi qua, chỉ cần hấn còn sống, tất cả cũng chỉ tự bản thân hấn xử lý.

Chương 288: Theo ta đi (3)

Edit: V.O

Lần này, bá bá phát đến mà không nghĩ đến nguy cơ truyền âm ngàn dặm bị phát hiện, chắc chắn sự việc rất khẩn cấp, trong lòng hẳn quả thật lo lắng.

"Bọn họ đã phát hiện ra?" Dạ Quân Mạc hỏi.

Bạch Vũ nhào người nằm sấp lên vai hẳn, ngực mềm mại dính sát vào trên người hẳn: "Thượng Quan ca ca vẫn còn đang tìm chàng, phát hiện có truyền âm ngàn dặm vào không gian Sáng Thế Thần, đã dẫn người tới. Nhưng không sao, chỉ cần ta không cho phép, bọn họ vĩnh viễn cũng không vào không gian Sáng Thế Thần được!"

Nhưng bọn họ sẽ luôn luôn trông chừng ở bên ngoài, cho đến khi bắt được Dạ mới thôi! Dạ muốn tiếp tục ở tại chỗ này, chỉ có thể tiếp tục ở trong không gian.

Từ lần đầu tiên Bạch Vũ tận mắt nhìn thấy Dạ Quân Mạc, chỉ biết hẳn không phải là người có thể trói buộc.

Nàng quẩn quít lấy hẳn, dạy hẳn độc thuật, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới thật sự sẽ vây khốn hẳn! Hẳn là vương giả trời sinh, nên rong ruổi khắp thiên hạ, ngạo thị quần hùng. Vây cả đời hẳn ở bên trong không gian nho nhỏ này, làm sao nàng nở lòng được!

Bạch Vũ suy nghĩ vòng vo vài lần, thương tâm quệt miệng, mũi hừ hừ hỏi hẳn: "Nhưng chàng, chàng thật sự muốn trở về sao?"

Dạ Quân Mạc nhìn đôi mắt hồng hồng của nàng, môi mỏng lạnh lẽo bỗng nhiên hôn môi của nàng, dùng hết tất cả nhiệt tình nói cho nàng biết, hắn rất muốn ở lại. Hắn hỏi kèm theo hơi thở bá đạo, tiến quân thần tốc.

Bạch Vũ cảm nhận được hơi thở của hắn, hô hấp dồn dập, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tràn đầy thương cảm: "Sau khi chàng đi rồi, có còn nhớ rõ ta không?"

"Nhớ." Dạ Quân Mạc nghiêm túc nói ra một chữ, càng thêm kiên định hơn so với lời thề.

Bạch Vũ buông hắn ra: "Được rồi, ta cho chàng đi, trước khi đi hãy kết nối truyền âm ngàn dặm đi."

Nàng gọi Ngũ Hành Bạch Hồ của bản thân ra, nó vừa xuất hiện liền khiến cho toàn bộ không gian đều tràn ngập áp lực rất nặng, hình thể khổng lồ có thể so với Bá Vương Long, có cảm giác chỉ cần một móng vuốt là có thể đập nát Tháp Ngũ Hành!

Đây là lần đầu tiên Dạ Quân Mạc nhìn thấy Triệu Hoán Thú của Bạch Vũ, Ngũ Hành Bạch Hồ mãn giai, quả nhiên khủng bố! Hắn gọi ra Ngũ Hành Chu Tước của bản thân, Chu Tước còn nhỏ, chỉ mới bằng cỡ khoảng một con diều hâu.

Hai Triệu Hoán Thú đều là thần thú Ngũ Hành, tùy tiện trao đổi một chút bằng truyền âm ngàn dặm.

Bạch Vũ kéo Dạ Quân Mạc ngồi lên trên lưng Ngũ Hành Bạch Hồ, tìm kiếm nửa ngày ở trong Bách Bảo Lô, tìm ra một bộ trường bào màu trắng có bề mặt thô ráp, vô cùng không thu hút, đưa cho Dạ Quân Mạc mặc vào.

Dạ Quân Mạc lập tức liền biến mất ngay tại chỗ: "Đây là y phục Bạch Ngọc Ẩn Thân trong truyền thuyết?"

"Đúng vậy, vốn có hai bộ, bộ còn lại không cẩn thận bị Triệu Hoán Thú của ta đốt rồi, hiện tại chỉ còn một bộ như vậy."

Dạ Quân Mạc: "....." Thật sự là rất không cẩn thận!

Không gian bên ngoài Pháp Thánh Điện đã bị thị vệ vây đầy, bọn họ không dám tiến vào không gian Sáng Thế Thần, ngay cả tiến vào bậc thang của không gian cũng không dám vào, chỉ có thể gắt gao nhìn chăm chăm bậc thang, dù sao cửa ra vào không gian Sáng Thế Thần chỉ có một cái, chỉ cần nhìn chăm chăm thật kỹ ở nơi này thì sẽ không có vấn đề.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần lạnh xuống, ngón tay hạ xuống một chút gõ vào trường kiếm bên hông, con ngươi anh khí, thâm thúy mà u ám nặng nề, lộ ra sắc bén như có như không, cao cao tại thượng nhìn lên cửa không gian.

Hắn phong tỏa toàn bộ Sáng Thế Thần Điện, ngày đêm truy tìm thích khách lên vào ám sát Sáng Thế Thần Điện, rất vất vả mới phát hiện ra manh mối truyền âm ngàn dặm, không nghĩ tới cuối cùng lại hướng về không gian Sáng Thế Thần!

Nơi này không phải ai muốn tiến vào cũng được, nếu như không có Bạch Vũ cho phép, thích khách kia làm thế nào có thể đi vào được?

Trong con ngươi của Thượng Quan Vân Trần hiện lên một chút cân nhắc, đã nhìn thấy Bạch Vũ cưỡi Ngũ Hành Bạch Hổ từ trên không gian đi xuống từ rất xa. Ngũ Hành Bạch Hổ không nhanh không chậm đi xuống cầu thang, cả người tỏa ra khí thế cường đại, vừa tiếp xúc

gần với hơi thở bạo ngược đã cảm thấy đi đứng như nhũn ra.

Chương 289: Theo ta đi (4)

Edit: V.O

Bọn thị vệ vô ý thức lui về phía sau, loại khí thế ép bức khủng bố này gần như muốn đè chết người, thật sự không phải người như bọn họ có thể nhìn đựng được.

Thượng Quan Vân Trần rất tùy ý xua Huyền Thủy Linh Báo cũng có hình dạng cao lớn như vậy đi qua, rất bình tĩnh ngăn ở trước người Ngũ Hành Bạch Hổ: "Bạch Vũ, sao hôm nay lại nổi lên ý muốn cưới Bạch Hổ?"

"Thượng Quan ca ca, mọi nhà rồi không có việc gì, gọi nó ra chơi đùa, nếu không thì phải buồn bức đến khó chịu rồi. Huynh ở đây làm gì vậy?" Hai mắt vô tội của Bạch Vũ vụt sáng lên, nhìn lướt qua hơn trăm thị vệ xung quanh.

Trận thế đủ lớn.

Pháp Thánh Điện phụ trách quản lý bên trong Sáng Thế Thần Điện, bình thường không có chuyện gì, rất ít khi điều động một mạch nhiều người như vậy.

Thượng Quan Vân Trần mỉm cười: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy lâu như vậy Pháp Thánh Điện cũng chưa từng điều động, bọn thị vệ đều lười nhác, đi ra tập luyện, thuận tiện bắt một người!"

"À — — là tập luyện bắt người." Bạch Vũ nhún nhún vai, một bộ bỗng nhiên hiểu ra.

Nụ cười của Thượng Quan Vân Trần không thay đổi: "Đúng vậy, bắt người, không biết Bạch Vũ có manh mối gì cho huynh không?"

"Không có. Huynh từ từ bắt đi, không có việc gì thì muội đi trước."

Trong mắt Thượng Quan Vân Trần hiện lên vẻ rét lạnh: "Bạch Vũ không có hứng thú sao? Trước kia gặp được việc này muội luôn truy hỏi không ngừng."

Bạch Vũ nhíu mày, lộ ra nụ cười vô tội, ý cười cũng không đạt tới đáy mắt: "Muội cần phải cảm thấy hứng thú sao? Muội truy hỏi không ngừng, cũng chưa từng thấy Thượng Quan ca ca nói cho muội biết."

Thượng Quan Vân Trần sững sốt, thật đúng là không còn lời nào để nói: "Nói cũng đúng, nhưng đó chính là thích khách lần trước chưa bắt được."

"Lâu như vậy còn chưa bắt được, Thượng Quan ca ca cần phải nắm chắc." Bạch Vũ bỏ lại một câu, vỗ vỗ cổ Bạch Hồ, không coi ai ra gì đi tới.

Đối mặt với Ngũ Hành Bạch Hồ đi tới từ đối diện, mặt Thượng Quan Vân Trần cau có. Ngũ Hành Bạch Hồ chính là Triệu Hoán Thú cấp bậc thần thú, đừng nói khí thế kia, Huyền Thủy Linh Báo của hắn sẽ không thể liều mạng được, bất đắc dĩ chỉ có thể tránh ra.

Bạch Hồ nghênh ngang đi qua sát bên cạnh.

Thượng Quan Vân Trần lạnh như băng nhìn nhìn, trong đôi mắt sắc bén càng phát ra u tối, bỗng nhiên rút ra trường kiếm bên hông, đâm thẳng vào phía sau Bạch Vũ.

Đương nhiên không phải hẳn muốn đâm Bạch Vũ, chỉ là hướng về phía không khí phía sau Bạch Vũ.

Hắn cảm giác, cảm thấy thích khách có làm như thế nào cũng không bắt được kia có quan hệ với Bạch Vũ, trên người Bạch Hồ không chỉ có một mình Bạch Vũ!

Trường kiếm tới gần, đã phá ra một khe hở trên y phục Bạch Ngọc Ẩn Thân của Bạch Vũ, mắt thấy sẽ đâm trúng Dạ Quân Mạc, Bạch Vũ bỗng nhiên quay lại, một phát bắt được trường kiếm, máu đỏ sẫm chảy ra từ trong khe hở của bàn tay nàng, một giọt máu từ trên thanh kiếm nhỏ lên da lông tuyết trắng của Bạch Hồ.

Thượng Quan Vân Trần quá sợ hãi, nằm mơ cũng không nghĩ đến Bạch Vũ sẽ bắt lấy kiếm của hắn: "Bạch Vũ, muội....."

"Thượng Quan ca ca muốn giết ta sao?" Bạch Vũ lạnh lùng hỏi, hai tròng mắt trong suốt, rét lạnh, không có độ ấm nhìn Thượng Quan Vân Trần, lạnh lẽo làm cho người ta hít thở không thông.

Thượng Quan Vân Trần chưa từng nhìn thấy Bạch Vũ lãnh khốc như thế, cả người phát lạnh từ sau lưng thẳng đến lên trên, giống như rơi xuống hầm băng: "Không, huynh sẽ không gây thương tổn cho muội, huynh chỉ muốn....."

"Chính là đang hoài nghi ta?" Hơi thở sắc bén lạnh như băng từ trên người Bạch Vũ khuếch tán ra ngoài, trường kiếm kêu 'răng rắc' một tiếng, gãy thành hai đoạn, cảm giác vô cùng áp bách ầm ầm buông xuống.

Vào giờ khắc này, hơn trăm tên thị vệ nhất tề quỳ xuống, phục tùng uy áp kinh khủng này, kính sợ, phục tùng từ trong đáy lòng bọn họ!

Thượng Quan Vân Trần đại ra năm đoản kiếm, nửa ngày nói không ra lời. Hắh chưa từng sáng suốt nhận thức được như vậy, bình thường Bạch Vũ chỉ biết nghịch ngợm quấy rối, đơn thuần đến mức có chút ngớ ngẩn là chủ nhân chân chính của Sáng Thế Thần Điện, là thần của thế giới này!

Chương 290: Theo ta đi (5)

Edit: V.O

Bạch Vũ ném đoạn kiếm trong tay xuống, cưỡi Ngũ Hành Bạch Hồ xuyên qua từ trong đám người đang quỳ, nhanh chóng rời đi.

Bạch Hồ nhanh chóng chạy như điên, cho đến khi rời khỏi phạm vi Sáng Thế Thần Điện.

"Ta chỉ có thể đưa chàng đến nơi này, chàng nhớ kỹ phải nhớ đến ta." Bạch Vũ cười y phục ẩn thân của Dạ Quân Mạc ra, một đôi mắt sáng rực phản chiếu khuôn mặt tuấn dật của hắn.

Dạ Quân Mạc kéo tay phải tràn đầy máu tươi của nàng, miệng vết thương trên lòng bàn tay sâu đến mức nhìn thấy xương, ở trên bàn tay nhỏ bé, mềm yếu không xương của nàng trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Trái tim của Dạ Quân Mạc giống như bị người nheo chặt đến phát đau: "Đau không?"

"Đau, vô cùng đau!" Bạch Vũ ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn: "Nhìn thấy ta bị thương, chàng phải nhớ ta nhiều hơn vài lần....."

Dạ Quân Mạc: "Còn chưa đi, ta đã nhớ nàng."

Bạch Vũ cảm thấy có một dòng nước ấm tuôn ra trong lòng, vết thương trên tay hình như không đau một chút nào.

Rốt cục Dạ Quân Mạc vẫn đi rồi.

Bạch Vũ giật mình đứng ở nơi Dạ Quân Mạc rời đi, đứng đã lâu rất lâu, giống như cả trái tim đều bị người trộm đi, mất mát khổ sở.

Trở lại Sáng Thế Thần Điện, Thượng Quan Vân Trần làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, đã sớm rút toàn bộ thị vệ về. Hình như hắn nhìn thấy trên lưng Bạch Hổ có người nào khác, nhưng lại giống như không phát hiện ra, mặc kệ thế nào, hắn cũng không thể đi tranh cãi với Bạch Vũ.

Còn lại Bạch Vũ, là trái tim rộng lớn của nàng đã quăng chuyện này ra sau đầu, lòng nàng vẫn còn tràn đầy đau buồn vì Dạ Quân Mạc rời đi, làm sao còn nhớ rõ nàng đã hung tợn bẻ gãy bảo kiếm của Thượng Quan Vân Trần.

Chuôi kiếm này là do Thượng Quan gia góp nhặt kim khí quý hiếm hơn trăm năm mới để cho Luyện Khí Sư của Sáng Thế Thần Điện tạo ra được một tuyệt thế linh khí, kết quả lại dễ dàng bị Bạch Vũ dùng tay không bẻ gãy như vậy.

Khỏi phải nói Thượng Quan Vân Trần đa nghi và kín đáo bao nhiêu, nhưng chỉ có thể yên lặng chịu thiệt thòi này. Nếu để cho người ta biết hắn làm cho Bạch Vũ bị thương, còn quét thêm dấm chua nói thành hắn ám sát Bạch Vũ, vậy thì hắn sẽ không thể được tiếp tục ở lại Sáng Thế Thần Điện nữa.

Nhưng sau khi trải qua ngày hôm nay, hắn đột nhiên phát hiện, hắn cũng không hiểu biết Bạch Vũ như trong tưởng tượng của hắn, Bạch Vũ cũng không thích hắn như trong tưởng tượng của hắn.

Kiếm bị chặt đứt thì không sao, nhưng tình cảm của Bạch Vũ đối với hắn xảy ra vấn đề, đã không còn tuyệt vời nữa rồi.

Vì thế, qua hôm nay, Thượng Quan Vân Trần luôn luôn đi tìm Bạch Vũ, đưa tới các loại lễ vật không cần tiền, các loại câu nói lời ngon tiếng ngọt.

Bạch Vũ không cảm thấy Thượng Quan Vân Trần đối xử rất tốt với nàng, ngược lại cảm thấy có thể là hấn nhàn rồi đến bị động kinh.

"Gần đây Pháp Thánh Điện không có chuyện gì sao?" Bạch Vũ không nói gì hỏi hấn.

"Ừ, gần đây trong Điện rất yên bình, trái lại Thiên Thánh Điện có chút vội vàng."

"Việc gì?" Bạch Vũ tò mò hỏi.

"Đám người Âm Dạ Đế Quốc tụ tập quay về Đế Đô của bọn họ, Thánh Quân của bọn họ sẽ đăng cơ, Vương vị gần hai mươi năm cần phải có Tân Quân Vương."

"Tân Thánh Quân? Là ai?"

"Không biết, Thiên Thánh Điện đang điều tra." Những tin tức Thượng Quan Vân Trần nhắc tới không thăm dò được rõ ràng lắm, có chút phiền lòng.

Bạch Vũ chớp mắt một cái, Tân Thánh Quân? Vì sao lúc nàng và Dạ Quân Mạc nói chuyện phiếm, Dạ Quân Mạc cũng chưa từng nói đến? Là cố ý gạt nàng sao? Ô ô.....

Bạch Vũ có cảm giác rất buồn bực, nàng không muốn buồn bực một mình, vì thế mang buồn bực đi hỏi Dạ Quân Mạc: "Có phải Âm Dạ Đế Quốc của chàng có Quân Chủ mới không?"

Dạ Quân Mạc: "..... Ừ." Hỏi rất thẳng thắn, hẳn cũng không có ý giấu diếm, tin tức này cũng không lừa được.

"Là ai?"

Dạ Quân Mạc im lặng.

"Không thể nói sao? Cơ mật Đế Quốc?"

"Vì sao nàng lại muốn hỏi tới chuyện này?" Dạ Quân Mạc không cho là Bạch Vũ sẽ cố ý hỏi dò cơ mật từ hắn, nàng không có hứng thú đối với những thứ này.

"Bởi vì ta cảm thấy Thánh Quân này có thể có quan hệ với chàng."

Chương 291: Theo ta đi (6)

Edit: V.O

Lúc này, Dạ Quân Mạc trầm mặc rất lâu, lâu đến mức khiến Bạch Vũ nghĩ đến hẳn đã quên chuyện nàng đang nói với hắn.

"Dạ, chàng đang bận sao?" Bạch Vũ nói riu rít.

"Nếu..... nếu ta cho nàng biết, ta là Quân Vương tân nhiệm của Âm Dạ Đế Quốc thì sao?" Dạ Quân Mạc chần chờ hỏi, giọng điệu bình tĩnh nghe không ra cảm xúc gì.

Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên: "Thật sao! Chúc mừng chàng, ánh mắt của Đế Quốc các chàng thật sự rất tinh tường."

Dạ Quân Mạc: "....."

Nếu như là người khác ở Sáng Thế Thần Điện nói chúc mừng với hắn, hắn chỉ cảm thấy đó là châm chọc, nhưng Bạch Vũ nói chúc mừng, đó thật sự chính là vui mừng vì hắn.

Dạ Quân Mạc có chút đau đầu, rốt cuộc nha đầu kia có biết hẳn thành Âm Dạ Quân Vương là có ý nghĩa như thế nào không?

"Bạch Vũ, nàng hiểu biết bao nhiêu về Âm Dạ Đế Quốc?" Dạ Quân Mạc hỏi.

"Không rõ lắm, hẳn là thế lực rất lợi hại trong Ngũ Hành Đại Lục. Bọn Thượng Quan ca ca luôn nói muốn tiêu diệt các chàng..., chàng gây

trở ngại đến chuyện của bọn họ sao?"

"Ha....." Dạ Quân Mạc khẽ cười một tiếng, lạnh lẽo làm cho da đầu người ta run lên, lộ ra trào phúng nói không nên lời.

"Ám Dạ Đế Quốc cũng đã xuất hiện vào ba trăm năm trước, người sáng lập là tổ tiên Dạ gia. Ông ấy là thiên tài hiếm có ở Ngũ Hành Đại Lục, có được linh mạch tứ hệ. Là một trong tam đại Điện Chủ của Sáng Thế Thần Điện, có thể nói, lúc ấy ngoại trừ Sáng Thế Thần, không ai là đối thủ của ông ấy." Dạ Quân Mạc bình tĩnh nói cho Bạch Vũ, giống như đang kể một câu chuyện xưa không có quan hệ gì với mình, không có cảm xúc gì.

Bạch Vũ lại nghe ra được một chút bi thương, nàng chớp mắt một chút, trong lòng có chút kinh ngạc. Cho tới bây giờ chuyện này nàng cũng chưa từng nghe nói qua, trong Đại Sự Ký Tái (bản ghi chép chuyện lớn hàng năm) của Sáng Thế Thần Điện cũng chưa từng ghi lại có một vị Điện Chủ họ Dạ, thân thế của người này không bình thường.

"Về sau thì sao?" Bạch Vũ hỏi.

"Cả nhà ông ấy bị Sáng Thế Thần Điện tiêu diệt, toàn bộ bộ tộc hơn hai trăm miệng ăn bao gồm cả trẻ con đều bị giết. Môn hạ (học trò) có gần ngàn người vì bảo vệ cho ông ấy rời đi, toàn bộ đều bị chết thảm, hai cánh tay của ông ấy bị chặt đứt, hai mắt bị lấy đi, liền một hơi thở cuối cùng chạy đến vực thẳm Ám Dạ."

Bạch Vũ hít một hơi khí lạnh, vực thẳm Ám Dạ là đường cùng có đi mà không có về trên Ngũ Hành Đại Lục, người đi vào vốn không có ai có thể ra được! Ép ông ấy tiến vào trong vực thẳm Ám Dạ chính là muốn ông ấy chết, một Điện Chủ lại bị hãm hại đến mức đó, quả thực khó có thể tưởng tượng được.

"Người của Sáng Thế Thần Điện không nghĩ rằng, ông ấy lại có thể sống sót. Còn dùng hết quặng đời còn lại, thu phục được phần lớn mảnh thú ở trong vực thẳm, thành lập lãnh địa ở bên cạnh vực thẳm, thu nhận và giúp đỡ tất cả những người có thù hận với Sáng Thế Thần Điện."

Đại khái Bạch Vũ cũng hiểu rõ rồi, một mình xây dựng Âm Dạ, sống sót trong vực thẳm bắt đầu quật khởi Đế Quốc, Âm Dạ Đế Quốc có thể phát triển quy mô cho tới ngày hôm nay, người được thu nhận mấy trăm năm qua có thể tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Nói thẳng ra là Sáng Thế Thần Điện hãm hại quá nhiều người, diệt trừ rất nhiều thế lực mới dẫn đến việc Âm Dạ Đế Quốc phát triển trở thành quái vật lớn như ngày hôm nay.

Bạch Vũ trầm mặc, hiện nay, Sáng Thế Thần Điện này do Thượng Quan gia cầm đầu, kết hợp với Ngọc Ưu Liên và Ngọc gia cùng nhau chưởng quản, nàng hoàn toàn không biết rốt cuộc Sáng Thế Thần Điện làm cái gì.

Nhưng nàng cũng không cần biết, nàng chỉ cần che chở Thần Điện là được.

Thiên đạo luân hồi, báo ứng chính xác, Sáng Thế Thần Điện đang tiêu hao phúc đức mà Sáng Thế Thần lưu lại, nếu tiếp tục giết chóc, một ngày nào đó không còn được che chở, ngày hủy diệt đến gần, đến lúc đó sẽ không liên quan đến nàng.

"Ta biết rồi. Chàng muốn nói chàng là đời sau của Dạ gia, cho nên kế thừa ngôi vị Thánh Quân, đúng không? Thật khéo, ta gọi chàng là Dạ thật sự là gọi đúng rồi, chàng thật sự là họ Dạ!" Bạch Vũ nói vô cùng vui vẻ, cách xa ngàn dặm đều có thể cảm nhận được vui mừng trong

giọng nói của nàng.

Chương 292: Theo ta đi (7)

Edit: V.O

Tiếng cười thuần túy của Bạch Vũ tựa như gió xuân ấm áp, làm cho mặt đất nở hoa, làm cho tâm tình tối tăm gần như cũng có thể thoải mái.

Giọng điệu lạnh tựa băng cứng của Dạ Quân Mạc không có một chút dịu dàng, gần từng tiếng tràn đầy dứt khoát: "Không, ta muốn nói cho nàng biết thù hận của Âm Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện là không chết không ngừng!"

Từ lúc bắt đầu thành lập Âm Dạ Đế Quốc, tất cả đều là vì báo thù, mấy thế hệ cố gắng hủy diệt Sáng Thế Thần Điện! Tổ phụ của hắn, cha mẹ hắn, đều chết trong tay Sáng Thế Thần Điện, trong lúc đó, ân oán của Đế Quốc và Thần Điện càng kết càng sâu, trừ phi có một bên hoàn toàn bị giết, nếu không sẽ mãi mãi tranh đấu không ngừng.

Bạch Vũ lặng đi một chút, khó hiểu chu miệng: "Ta biết, nhưng là..... đâu có chuyện gì liên quan tới ta?" Cũng không phải ta làm.

Trong lòng Dạ Quân Mạc đột nhiên run lên, vô ý thức nở nụ cười.

Đúng vậy, cho tới bây giờ việc này đều không có quan hệ với Bạch Vũ. Nàng chưa bao giờ quản lý Sáng Thế Thần Điện, có lẽ cũng không phải là nàng không quản được, mà là nàng không muốn quản. Nàng đã sớm tách biệt chính mình với Sáng Thế Thần Điện.

Nàng là người nắm giữ Ngũ Hành Thế Giới, nàng bao dung vạn vật,

bất tử bất diệt, che chở cho Sáng Thế Thần Điện chỉ là vì loại tình cảm huyết mạch.

Nhưng Sáng Thế Thần Điện lại không hiểu được ý nghĩa của Bạch Vũ đối với bọn họ, bây giờ bọn họ còn có thể sừng sững không ngã, nắm thiên hạ trong tay, về sau có thể sẽ không chắc chắn.

Dạ Quân Mạc không trách Bạch Vũ che chở Thần Điện, tựa như Bạch Vũ chưa bao giờ kiêng kỵ thân phận của hắn, thích nàng, không có quan hệ gì với thân phận.

"Dạ Quân Mạc." Hắn thản nhiên nói.

"Hả?"

"Tên của ta."

Bạch Vũ kinh ngạc mở to hai mắt, Dạ Quân Mạc! Dạ Quân Mạc! Thật là dễ nghe, rốt cục hắn cũng yên tâm nói tên với nàng! Nàng không ngừng lẩm nhẩm ba chữ kia, ngọt ngào hô với Dạ Quân Mạc: "Dạ Quân Mạc!"

"Ừ."

"Dạ Quân Mạc!"

"Ta đây."

"Dạ Quân Mạc!"

Dạ Quân Mạc buồn cười: "Làm sao vậy?"

"Chỉ là muốn gọi tên của chàng. Dễ nghe!" Bạch Vũ giống như con

chuột nhỏ trộm được đường, vụng trộm vui vẻ.

Dạ Quân Mạc bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng lại chảy qua một dòng nước ấm, ấm áp vui vẻ, cả trái tim giống như được nhồi vào một hơi thở ngọt ngào.

"Đúng rồi, chừng nào thì chàng đăng cơ?" Đột nhiên Bạch Vũ hỏi.

"Ngày mười tháng tám."

Ngày mười tháng tám, chỉ còn chưa đến mười ngày, đột nhiên Bạch Vũ muốn nhìn thấy đại lễ đăng cơ của Âm Dạ Đế Quốc, nàng vừa nghĩ vừa đi thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Không phải nàng tâm huyết dâng trào, chỉ là nhớ Dạ Quân Mạc đến có chút khó chịu. Dạ Quân Mạc đi theo nàng mấy tháng ở Sáng Thế Thần Điện, nàng đến Âm Dạ Đế Quốc chơi với hắn cũng là nên làm.

Vì thế, Bạch Vũ trốn đi ở ngay dưới mí mắt của mọi người ở Sáng Thế Thần Điện thần không biết quỷ không hay, đợi đến lúc Thạch cô cô phát hiện ra đã là hai ngày sau.

Ba vị Điện Chủ, ai cũng không đề cập đến chuyện đi tìm nàng, Tiểu Công Chúa chuồn đi chơi là chuyện thật sự quá bình thường, dù sao dựa vào thực lực của Bạch Vũ chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, chờ nàng chơi đã tự nhiên sẽ trở lại. Nhưng bọn họ không nghĩ tới, lần này Bạch Vũ lại chạy tới Đế Đô Âm Dạ Đế Quốc.

Đô thành Âm Dạ Đế Quốc được xây dựng ở chỗ sâu trong vực thẳm, so với những kiến trúc khác, bên cạnh lãnh địa đã tương đối gần trung tâm vực thẳm.

Vị trí như vậy khiến cho nó vừa nguy hiểm vừa an toàn, người từ bên

ngoài đến căn bản không thể tấn công thành Âm Dạ, nhưng thú triều trong trung tâm vực thẳm cũng thường xuyên bùng nổ lực lượng khủng bố tạo thành uy hiếp.

Lúc Bạch Vũ tới thành Âm Dạ đã cách lúc bắt đầu đại lễ đăng cơ chỉ còn chưa tới hai ngày. Trong thành vô cùng náo nhiệt, người xin vào thành ở chỗ cửa thành có rất nhiều, phần lớn đều là thuộc hạ của thủ lĩnh các thế lực lớn của Âm Dạ Đế Quốc.

Chương 293: Theo ta đi (8)

Edit: V.O

Bạch Vũ đang lo lắng làm sao để vào thành, cũng cảm giác hai tầm mắt không có ý tốt dừng ở trên người nàng, nhìn đến mức cả người nàng không được tự nhiên.

Dọc theo đường đi này, Bạch Vũ đều cảm giác được có người đang đồng hành cùng nàng, nàng còn tưởng rằng chỉ là trùng hợp cùng đường, nhưng đi theo nàng đến nơi này, còn gắt gao nhìn nàng chăm chăm, cho dù nàng không muốn nghĩ xấu cho người khác, cũng đều cảm thấy có vấn đề.

Nàng chưa đi vào thành, xuyên qua đám người, quẹo vào một ngõ nhỏ yên tĩnh.

Hai người phía sau lập tức đuổi kịp, đi vào ngõ nhỏ, lại phát hiện trong ngõ nhỏ yên lặng không có một bóng người.

Sắc mặt hai người lập tức thay đổi, muốn quay lại đi tìm, vừa quay đầu lại liền thấy Bạch Vũ đứng ở đầu ngõ chờ bọn họ.

"Là ai sai các ngươi đi theo ta?" Bạch Vũ vòng tay, nhìn bọn họ.

Hai người lập tức phủ nhận: " Không phải chúng ta theo dõi người, chúng ta là người của Thần Điện phái tới điều tra tin tức của Âm Dạ Đế Quốc, trùng hợp gặp Công Chúa, nói vậy Công Chúa ở đây làm gì?"

Bạch Vũ chớp mắt một chút: "Cũng là đến điều tra tin tức."

Hai người trầm mặc. Đường đường là Tiểu Công Chúa của Sáng Thế Thần Điện cũng cần phải tự mình chạy tới điều tra tin tức của Âm Dạ Đế Quốc? Bọn họ tin thì mới có quý.

"Nếu các người dám đến Âm Dạ Đế Quốc điều tra tin tức, nhất định là thực lực không tệ, tại sao cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua các người." Bạch Vũ nghi ngờ nhìn bọn họ, biểu hiện trên mặt rõ ràng viết các người dễ dàng bị lừa như vậy, xác định có thể có năng lực tìm được tin tức?

Hai người bị nhìn khiến mặt đỏ lên, thẹn quá hóa giận, trả lời quanh co: "Chúng ta là đệ tử bậc thấp, người không biết là rất bình thường."

"Tên gọi là gì?"

"Nhiên Thiên." "Quỷ Ảnh."

"Ừ, rất dễ nhớ. Nhưng ít nhất thám tử của Thiên Thánh Điện đều là đệ tử tinh anh, các người không phải là người Thiên Thánh Điện phái tới đúng không, ta nhớ rõ hình như từng gặp qua các người ở chỗ Ngọc tử tỷ....." Mặt Bạch Vũ nhăn nhúm, không tin hai người này là thám tử, bọn họ càng giống như là người của Ngọc Ưu Liên phái tới theo dõi nàng hơn. Nhưng nàng không rõ vì sao Ngọc Ưu Liên muốn theo dõi nàng, nàng không muốn nghĩ xấu cho Ngọc tử tỷ.

Sắc mặt hai người bỗng chốc có chút trắng bệch, liên tục phủ nhận: "Không phải, chúng ta không biết Ngọc tiểu thư, chúng ta thật sự là đến điều tra tin tức của Âm Dạ Đế Quốc."

"Vậy các người quay về đi, thực lực không cao, lại không có cách vào thành, còn điều tra cái gì." Bạch Vũ bỏ lại một câu, không quan

tâm đến bọn họ.

Hai người hai mặt nhìn nhau, Bạch Vũ dễ dàng buông tha cho bọn họ như vậy? Nhưng bọn họ không thể đi liền như vậy, mệnh lệnh của Ngọc tiểu thư giao không thành, bọn họ quay về sẽ không có cách nào để khai báo.

Bọn họ nhìn thấy Bạch Vũ bọc áo choàng, xen lẫn trong đội ngũ vào thành. Cũng lặng lẽ đội mũ trùm áo choàng lên, vụng về giả dạng một chút, đi theo phía sau đội ngũ.

Đội ngũ đi được một nửa, thủ vệ ở cửa thành đột nhiên chỉ vào hai người bọn họ: "Nhân số không đúng, hai người kia là ai? Là thuộc hạ của người sao?"

Thủ lĩnh râu xồm của đội ngũ vừa nhìn thấy, tức giận lắc đầu: "Ta chưa từng thấy qua bọn họ!"

"Vậy mà lại có gian tế! Người đâu, mau bắt lấy bọn họ!" Thủ vệ nâng một tay lên, hai người sợ tới mức lập tức quay đầu bỏ chạy, trước cửa thành liền rối loạn.

Bạch Vũ ngoảnh mặt xem thường, sớm đã bảo bọn họ đi rồi, còn đi theo, đây không phải là đi tìm chết sao? Nàng thừa dịp hỗn loạn, mặc bộ y phục ẩn thân vào, đi vào cửa thành.

Sau khi vào thành, Bạch Vũ liền gấp rút muốn đi tìm Dạ Quân Mạc. Hỏi thăm một chút mới biết được Quân Vương tân nhiệm đến vực thăm bệ quan tu luyện, không ở trong thành, đợi đến đại lễ đăng cơ ngày đó, thiên tài sẽ xuất hiện.

Mà đại lễ đăng cơ tiến hành ở trong Bảo Điện trong vực thăm đề phòng nghiêm ngặt, người tham gia đại lễ đăng cơ hôm đó phải cầm

thiệt mời mới có thể đi vào.

Chương 294: Theo ta đi (9)

Edit: V.O

Bạch Vũ sẽ không ngu xuẩn đến mức đi kiếm một cái thiệp mời, cho dù dùng thiệp mời trà trộn vào được, đến trên đại lễ cũng sẽ bị người nhận ra, đến lúc đó chắc chắn sẽ ra tay. Nàng tới đây là để gặp Dạ Quân Mạc, không phải đến để làm hồng đại lễ đăng cơ của hắn.

Quang minh chính đại đi vào là không thể được, Bạch Vũ nhắm vào một cầm cơ tên là Lục Cầm. Chỗ ăn chơi, ca múa lớn nhất Thành Âm Dạ tên là U Hiên Các, sau Tửu Yến của đại lễ đăng cơ, toàn bộ các cô nương biểu diễn ca múa đều là người của U Hiên Các.

Lục Cầm đúng là cái tên đứng đầu bảng U Hiên Các, sẽ một mình khay một bản cho Thánh Quân ở trên Tửu Yến.

U Hiên Các ngàn dặn vạn dặn nàng ta phải biểu hiện thật tốt. Phải biết rằng vị Thánh Quân này còn trẻ tuổi, một nữ nhân bên người cũng đều không có. Nếu nàng ta có thể được Thánh Quân nhìn trúng, có thể trở thành nữ nhân của Thánh Quân! Nói thẳng ra là U Hiên Các chuẩn bị đưa nàng ta cho Thánh Quân.

Lục Cầm cũng xoa xoa tay, cười quyến rũ động lòng người.

Bạch Vũ nghe được, vẻ mặt lơ mờ, cái gì gọi là trở thành nữ nhân của Thánh Quân? Là giống như nàng ở bên cạnh Dạ Quân Mạc, có thể ôm Dạ Quân Mạc, có thể hôn hắn sao? Vừa nghĩ tới bên cạnh Dạ Quân Mạc sẽ nhiều ra thêm một nữ nhân, ghen tuông trong lòng Bạch Vũ mọc ra lan tràn, tâm bị tắc nghẹn muốn chết.

Có một mình nàng không đủ, vì sao phải muốn có nhiều người?

Bạch Vũ càng nghĩ tâm càng tắc nghẹn, sau đó trước lúc đại lễ đăng cơ đã đánh Lục Cầm ngất xỉu, mặc y phục của nàng ta và đeo cái khăn che mặt vào, ôm cầm (đàn) trà trộn vào đại lễ.

Đại lễ trang nghiêm mà cung kính, tuyên cáo uy nghi và khí phách bề ngễ thiên hạ của Thánh Quân vô cùng khéo léo, nhưng quá trình thật sự là rất dài dòng, Bạch Vũ chờ ở phía sau đến mức buồn ngủ, mới có người đẩy đẩy nàng: "Đến người. Không được mang khăn che mặt, mau lấy xuống, đi vào."

Người tới tay chân luống cuống lấy cái khăn che mặt của nàng xuống, đẩy mạnh nàng vào bên trong Đại Điện.

Bạch Vũ choáng váng đi đến trung ương Đại Điện, liếc mắt một cái liền thấy được Dạ Quân Mạc ngồi ở phía trên vương tọa.

Dạ Quân Mạc mặc một thân vương bào màu đen, khí thế vương giả hiển lộ vô cùng rõ ràng, cả người tỏa ra uy nghiêm và lạnh lùng thâm trầm, sợi tóc màu đen không bị trói buộc phiêu dật ở phía sau, Ma Văn tà mị bên lông mày làm cho gương mặt tuấn mỹ vô song của hắn càng tăng thêm một phần yêu nghiệt.

Hắn hạ mắt xuống, trong mắt là ánh sáng sóng nước mênh mông cướp đoạt lòng người, không chút để ý nhấp một ngụm rượu, căn bản không có nâng mắt nhìn cầm cơ ở trung ương Đại Điện.

Bạch Vũ hoa mắt, ánh mắt hận không thể dính ở trên người Dạ Quân Mạc, rất soái! Hôm nay Dạ Quân Mạc đặc biệt soái!

Đợi cho nàng phục hồi tinh thần lại, nhìn đến cầm ở trước mắt mới

nhớ tới nàng tới đây là để đánh đàn.

Nhưng nàng cũng không am hiểu đối với đánh đàn một chút nào, nàng suy nghĩ nửa ngày mới nhớ tới một khúc chúc mừng đơn giản, khó khăn đánh đàn.

Khúc này giống như nước chảy thanh thúy, vui vẻ, dùng để đàn cũng là hợp với tình huống, nhưng vấn đề là khúc đàn này lung tung, lộn xộn, tiết tấu không đúng, tại sao mỗi đoạn đều sai trên bảy, tám âm phù (nốt nhạc) thế này?

Mọi người trên Tử Yển không nói gì nhìn về phía Bạch Vũ, nhất thời bị mỹ mạo của Bạch Vũ làm cho sợ ngây người, khúc cái gì, tất cả đều quăng đến chân trời.

Dạ Quân Mạc nhìn thấy Bạch Vũ đến đánh đàn, suýt nữa đánh nghiêng ly rượu bên cạnh, bàn tay dưới tay áo dài rất nhanh đã yên lặng, cố gắng vẫn duy trì bình tĩnh, trên mặt không lộ ra chút biểu hiện nào.

Đàn xong một khúc, mọi người vỗ tay bùm bùm, tâm bị mê muội, trầm trồ khen ngợi.

Một đại thúc râu ria xồm xoàng ngồi trên ghế ở vị trí bên trái, híp mắt nhìn Bạch Vũ: "Vị mỹ nhân này là người mới do U Hiên Các huấn luyện sao? Từ trước cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, nói vậy vẫn còn là một con chim non sao?"

Bạch Vũ chớp mắt một chút, chim non là có ý gì? Là nói nàng vẫn là tiểu hài tử sao?

"Đi xuống!" Bỗng nhiên Dạ Quân Mạc lớn tiếng mệnh lệnh, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng đen đến mức có thể nhỏ ra mực nước.

Chương 295: Theo ta đi (10)

Edit: V.O

Khóe miệng của mọi người trực tiếp co rút, cô nương xinh đẹp như vậy Thánh Quân cũng không cần, đây là muốn kết hợp với tiết tấu sao?

Bạch Vũ lập tức ôm cầm, chạy nhanh như chớp. Dù sao vẫn có cảm giác đại thúc háo sắc kia không có ý tốt, vẫn là đi trước sẽ hay hơn, dù sao cũng đã gặp được Dạ Quân Mạc, dám chắc hẳn sẽ đến tìm nàng, ừ..... hẳn là sẽ đến.

Bạch Vũ lo lắng suy nghĩ, một đôi bàn tay to ấm áp liền ôm eo nhỏ của nàng, một hơi thở nam tử quen thuộc mà hơi lạnh vây quanh nàng.

Bạch Vũ quay lại, ôm lấy thắt lưng rộng lớn của Dạ Quân Mạc, cánh môi không hề do dự dán lên môi mỏng lạnh như băng của hắn.

Trong lòng Dạ Quân Mạc khẽ động, lập tức chủ động, nụ hôn triền miên mà bá đạo.

Bạch Vũ gần như không thở nổi, tựa vào lồng ngực của hắn, u oán làm nũng: "Ta nhớ chàng."

"Ừ."

"Chàng nhớ ta không?"

"Ừ."

"Ừ là có ý gì?" Bạch Vũ mắt hứng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên trừng hấn.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc gợi lên một nụ cười không dễ dàng phát hiện, kéo tay Bạch Vũ: "Đi, nơi này không an toàn, đến tẩm cung của ta."

"Được." Bạch Vũ nhu thuận giống như một con mèo nhỏ, vô cùng dính người đi theo phía sau hấn.

Còn chưa đi được vài bước, vừa xoay người liền đụng phải đại thúc háo sắc mắt híp kia.

"Ta nói vì sao Thánh Quân lại rời bữa tiệc nửa đường, thì ra là nhớ nhung mỹ nhân rồi. Thánh Quân cũng nhanh nóng nảy quá đi, ngay cả đợi đến lúc kết thúc Tửu Yến cũng không đợi được?" Đại thúc râu ria xồm xoàng híp mắt, cười vô cùng suồng sã, trên mặt tràn đầy cuồng vọng vênh mặt hất hàm sai khiến.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng: "Thì ra là Linh Vương, bốn quân làm cái gì, không cần ngươi phải quan tâm."

"Ha ha ha ——" Linh Vương cười to, mắt híp háo sắc bỗng nhiên phun ra sát ý lãnh khốc: "Vốn ta cũng không muốn quan tâm, nhưng có người nói cho ta biết, bộ dạng của nha đầu phía sau ngươi rất giống với Bạch Vũ của Sáng Thế Thần Điện."

"Bạch Vũ? Bạch Vũ là người có thể tùy tiện nhìn thấy sao? Mạc kệ là ai nói cho ngươi, chỉ sợ là đang lừa ngươi." Đáy mắt Dạ Quân Mạc hiện lên mũi nhọn, ánh mắt luôn tràn ngập lạnh như băng càng lạnh hơn, đáy mắt giống như kết tụ thành một tầng băng tuyết.

"Có phải gạt ta hay không, thử một chút chẳng phải sẽ biết sao, Thánh Quân vẫn nên giao người ra đây đi." Linh Vương cười lạnh, khi nói chuyện không có nửa phần tôn kính.

Hơi thở trên thân Dạ Quân Mạc đột nhiên sắc bén như đao: "Nếu ta không giao thì sao?"

"Không giao?" Linh Vương âm nghiêm mặt uy hiếp: "Người chỉ là một tiểu tử đầu tóc ngắn vừa mới lên vương vị, tốt nhất thành thành thật thật nghe lời, chúng ta có thể làm cho người trở thành Thánh Quân thì cũng có thể khiến cho người ngã xuống được!"

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhếch môi, trong đôi mắt tà mị lạnh như băng là khinh thường.

Lúc này, bỗng nhiên Bạch Vũ cảm thấy cả người vô lực, cả người mềm nhũn tựa vào trên người Dạ Quân Mạc, buồn ngủ, chỉ nghe thấy Linh Vương cười to, mừng rỡ như điên.

"Ta đã sớm đốt Diệt Thần Hương ở đây, Âm Dạ Đế Quốc chúng ta nghiên cứu mấy đời mới chế tạo ra được độc dược chuyên môn nhằm vào huyết mạch của Sáng Thế Thần! Tuy rằng chỉ có thể kéo dài trong một thời gian ngắn, nhưng vậy là đủ rồi, cô nương này chính là Bạch Vũ!"

Bạch Vũ chỉ cảm thấy hai tay của Dạ Quân Mạc đang ôm nàng dùng sức nắm thật chặt, sau đó nàng liền ngủ, cái gì cũng không biết.

.....

Trí nhớ sau đó, Bạch Vũ không nhớ ra, nhưng những trí nhớ này cũng đủ làm cho nàng nhớ tới nàng quấn quýt với Dạ Quân Mạc như

thế nào.

Ở trên lầu các của đình Vô Danh, Bạch Vũ gần từng tiếng nói chút hồi ức nhớ được đến đây, Dạ Quân Mạc thản nhiên nghe, sắc mặt lạnh nhạt, khóe miệng lại chứa một nụ cười cực nhạt.

"Về sau là chàng đã cứu ta sao?" Bạch Vũ làm tổ ở trong lồng ngực của hắn: "Dám chắc là chàng không giao ta cho lão sắc quỷ kia, đúng không?"

Ngón tay thon dài của Dạ Quân Mạc cọ lên gò má của nàng: "Muốn biết không? Theo ta đi."

Chương 296: Đến Thượng Vực, an bài (1)

Hai mắt Bạch Vũ vụt sáng lên: "Đi theo chàng đến Thượng Vực sao?"

"Đó là nơi sớm hay muộn nàng cũng phải đi. "

Bạch Vũ bĩu môi, ngón tay vẽ vòng tròn ở trên ngực Dạ Quân Mạc: "Nhiên Thiên và Quỷ Ảnh là do Ngọc Ưu Liên phái tới sao?"

Dạ Quân Mạc im lặng.

"Trong trí nhớ của ta, nàng ta đối với ta đặc biệt tốt, chuyện sau đó ta vẫn không nhớ được, nhưng ta cảm thấy chắc hẳn nàng ta là loại người mặt ngoài đối với người thật sự rất tốt, nhưng là Bạch Liên Hoa đâm một dao từ sau lưng người, loại người đối trá như thế này!"

Dạ Quân Mạc: "..... Phân tích vô cùng chuẩn xác, nàng ta đoạt đi đồ của nàng."

"Đồ gì đó rất quan trọng sao?"

"Muốn đoạt lại thì theo ta đi." Trong đôi mắt đậm mạc của Dạ Quân Mạc có ý cười, nhưng không ngừng kiên trì.

Bạch Vũ tức giận lật mình, chui vào bên trong giường ngủ. Nàng thật sự có chút mệt mỏi, nằm ở trên giường mềm mại, nhắm mắt lại gần như là ngủ ngay lập tức.

Dạ Quân Mạc buồn cười sửa sang lại một chút tóc tai tán lác ở trên mặt nàng, đắp chăn lại cho nàng, rời khỏi phòng.

Lúc này, Bạch Vũ ngủ một giấc ba ngày ba đêm, chờ đến lúc nàng tỉnh lại, cảm giác như là qua một thế kỷ, không biết lúc này là chiều tối của năm nào.

Nàng rửa sạch mặt, bụng đói kêu vang, ăn một chút đồ Dạ Quân Mạc đã đưa tới từ sớm, chặc chặc lưỡi: "Ta nghĩ rồi, nếu theo chàng đến Thượng Vực, chuyện nơi đây ta phải an bài tốt, sư phụ ta, Nhạc Kỳ Nhân, Viêm Hạo Thiên, Sa Hoằng, đỉnh Vô Danh....."

"Còn có Vô Trần Cung, nàng ngủ mấy ngày nay, Vô Trần Cung Chủ đã phi thăng đến Thượng Vực." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ: "....." Ba ngày quả nhiên đến thật lâu, Vô Trần Cung Chủ vừa đi, toàn bộ Vân Vũ Thần Châu đều đã thay đổi!

Nàng ăn uống no đủ, mở cửa, liền nhìn thấy các vị trưởng lão và Đỉnh Chủ đứng ở bên ngoài, cười cười, vẻ mặt chân chó cung nghênh nàng trở thành Tân Cung Chủ, không ai có ý kiến khác thường gì.

Không phải bởi vì bọn họ vâng theo Vô Trần Cung Chủ bao nhiêu, cũng không phải nàng thể hiện thần uy quá lớn khiến cho mọi người đều khuất phục, chỉ bởi vì phía sau nàng có Dạ Quân Mạc!

Sau khi đã nhìn thấy cảnh tượng Dạ Quân Mạc vì nàng mà giết chết hai người ở Thượng Vực, ai còn dám có gì bất mãn đối với nàng, đó là đầu óc bị nước vào.

Bạch Vũ rất vừa lòng với thái độ của mọi người, thuận lợi đi lên vị trí Cung Chủ, những chuyện sau đó xử lý rất tốt, uy nghiêm của Mạc

Điện quả nhiên là dùng tốt.

Sau khi Bạch Vũ trở thành Cung Chủ, chuyện thứ nhất các vị trưởng lão thỉnh cầu chính là để cho Bạch Vũ tu bổ, chỉnh đốn chức vụ. Tứ đại trưởng lão thiếu một vị, Đỉnh Chủ cũng đã chết vài người.

Tưởng lão Vô Trần Cung có không ít, Bạch Vũ để cho Thương trưởng lão đi chọn vài người làm Đỉnh Chủ, lại thăng Túc Khải Lâm thành trưởng lão, làm Đường Chủ của Dược Thiện Đường.

Mọi người chấn động, không biết khi nào thì Túc Khải Lâm và Bạch Vũ có quan hệ tốt như vậy.

Kỳ thật Bạch Vũ chỉ cảm thấy Túc Khải Lâm rất thích hợp làm Dược Thiện Sư, hẳn có thiên phú và thực lực cực cao, làm trưởng lão thì dư sức. Nếu nàng đã tiếp nhận Vô Trần Cung, đương nhiên sẽ không dính vào, dù sao trước khi đi vẫn phải an bài tất cả cho Vô Trần Cung thật tốt.

An bài chức vụ xong, Bạch Vũ lấy chút dược liệu, làm một chén Canh Hồi Xuân cho Bạch Tử Quỳnh.

Mấy ngày này, Bạch Tử Quỳnh hết hoảng lo sợ, nhìn thấy thiếu chút nữa Bạch Vũ chết ở ngay trước mắt bà, suýt chút nữa bà đã bất tỉnh. Bạch Vũ đưa canh qua, bà ôm Bạch Vũ khóc giống như một tiểu hài tử một lúc lâu.

Bạch Vũ đỡ nửa ngày, Bạch Tử Quỳnh mới uống canh xong. Một ngày sau đó, tất cả mọi người đều biết Bạch Tử Quỳnh thành trẻ lại, lộ ra khuôn mặt thanh tú, thấy thế nào cũng chưa tới ba mươi tuổi, khuôn mặt rất xứng với Viêm Võ Đế tuấn lãng.

Các đại thần Viêm Võ Đế Quốc đi theo, vừa nhìn thấy, đã sớm quên

luôn ngăn cản lúc trước, một đám ước gì Viêm Võ Đế nhanh chóng lấy người về nước. Có thực lực, có mỹ mạo, có thân phận, là sư phụ của Bạch Vũ, nữ tử như vậy, vì sao không lấy?

Chương 297: Đến Thượng Vực, an bài (2)

Edit: V.O

Viêm Vũ Đế cũng không quá để ý đến bộ dạng của Bạch Tử Quỳnh ra sao, nhưng nữ nhân mình thích có thể khôi phục dung mạo thanh xuân, hẳn vẫn rất vui vẻ.

Nhưng hẳn có chút lo lắng, bởi vì sự ngăn cản lúc trước, Bạch Vũ sẽ không để cho hẳn lấy Bạch Tử Quỳnh. Dù sao bây giờ Bạch Vũ đã là Cung Chủ Vô Trần Cung, thái độ của nàng tương đối quan trọng.

Bạch Tử Quỳnh cũng không chấp nhận: "Chỉ cần trong lúc đó chúng ta không xảy ra vấn đề gì, Tiểu Vũ chắc là sẽ không làm khó dễ cho ngươi. Không bằng chúng ta tính toán ngày nào đó thành thân có được không?"

Viêm Vũ Đế không nói hai lời, lập tức lên lịch trình lấy Bạch Tử Quỳnh làm Vương Hậu, sau đó Viêm Vũ Đế chạy tới nói với nhi tử vắng mặt trong Đại hội săn bắn vì bị người đá thương, vẫn còn đang buồn bực, sau khi hẳn lấy lão bà xong sẽ ném Vương vị cho Viêm Hạo Thiên, muốn Viêm Hạo Thiên phải quản lý quốc gia thật tốt, cúc cung tận tụy.

Viêm Hạo Thiên tức giận đến mức cái mũi đều nghiêng lệch, oán giận với Bạch Vũ: "Ngươi nói ngươi có từng thấy qua phụ thân không chịu trách nhiệm như vậy chưa? Vương vị cũng ném đi, muốn đi thì sớm đi đi, Bản Thái Tử nhất định ngồi vững giang sơn cho lão xem!"

Hắn tức giận nói, cắn điểm tâm giống như đang cắn kẻ thù, nghiền răng nghiền lợi.

Bạch Vũ nhíu mày: "Từ lúc nào mà người cũng bắt đầu thích ăn điểm tâm? Không đúng, cái này hình như là Oản Đậu Hoàng (đậu phụ vàng) mà Nhạc Kỳ Nhân thích nhất."

"Đúng vậy, mọi cho hắn." Nhạc Kỳ Nhân vui vẻ nâng tay, khoác lên cánh tay của Viêm Hạo Thiên: "Mọi thấy hắn dưỡng thương nhiều ngày gầy thành như vậy, nhất định là chưa được ăn ngon, mọi sẽ nuôi hắn."

Viêm Hạo Thiên một bộ ngăm đồng ý, cũng không đẩy Nhạc Kỳ Nhân ra.

Bạch Vũ có thâm ý khác nhìn hai người: " Khi nào thì quan hệ của hai người các mọi tốt như vậy?"

"Đã tốt lâu rồi, chờ sau khi Phụ vương huynh thành thân xong, chúng ta cũng thành thân đi." Ánh mắt Nhạc Kỳ Nhân sáng ngời, có thần nói.

"Phụt — —" Viêm Hạo Thiên đang uống trà phun ra một ngụm nước, sặc gần chết, mặt trướng đến đỏ bừng: "Lời không biết xấu hổ này mà mọi cũng dám nói ra trước mặt người khác?"

"Vũ tử tử cũng không phải là người ngoài, huynh đừng thẹn thùng."

Viêm Hạo Thiên: "....."

Bạch Vũ cười nâng trán: "Nếu các người thật sự có thể thành thân, Vương vị của người thật sự sẽ có thể ngồi vững rồi."

Viêm Hạo Thiên nhăn mặt: "Ý người nói là liên hôn với Đông Nhạc? Ta cũng không muốn đặt quan hệ với Nhạc Kỳ Nhân và quan hệ kết nối chính trị cùng với nhau. Không có liên hôn, ta cũng có thể trở thành Viêm Võ Đế Vương."

"Ta tin, nhưng liên hôn đối với người và Nhạc Kỳ Nhân đều có lợi. Phụ vương người tuyệt đối đã biết quan hệ của người và Nhạc Kỳ Nhân, mới có thể yên tâm ném Viêm Võ Đế Quốc cho người như vậy." Bạch Vũ nhún nhún vai: "Người phải đối xử thật tốt với Nhạc Kỳ Nhân, ta sẽ giúp người ổn định Viêm Võ Đế Quốc."

"Chuyện này người yên tâm, cuộc đời này của ta chỉ lấy một mình nàng ấy."

Rất nhanh, Viêm Võ Đế dùng cách thức cao quý lấy Bạch Tử Quỳnh, Bạch Vũ cho Bạch Tử Quỳnh thêm một đồng đồ cưới lớn, hơn nữa chính bản thân Bạch Tử Quỳnh cũng là một tài phú, hồng trang thật sự là mười dặm, mọi người nhìn thấy đỏ mắt không thôi.

Ngay sau đó, Bạch Vũ lấy danh nghĩa của Vô Trần Cung tứ hôn cho Viêm Hạo Thiên và Nhạc Kỳ Nhân, Đông Nhạc và Viêm Võ chính thức liên hôn, vui mừng chuẩn bị hôn lễ.

Ba quốc gia khác bắt đầu hoảng sợ, ghen tị với Nhạc Kỳ Nhân và Đông Nhạc Quận Vương đến mức ứa ra nước chua, ai cũng đều nhìn ra Bạch Vũ làm như vậy là vì an bài cho Nhạc Kỳ Nhân, nhưng bọn họ lại không có cách nào khác để ngăn cản.

Vài ngày trước khi Bạch Vũ rời đi đều ở tại đỉnh Vô Danh, cho Sa Hoảng làm Đỉnh Chủ đỉnh Vô Danh, để lâu các lại cho Tả Viêm, Tả Vũ, để lại cho bọn họ không ít linh thuật và phối phương.

Ba người nghe Bạch Vũ nghiêm túc dặn dò, cảm xúc đều là suy sụp khác thường. Sa Hoằng gắt gao nắm chặt tay, tinh thần trong mắt là chán nản, nói cái gì cũng không nói được nên lời.

Tả Vũ nhìn không được hỏi: "Bạch Vũ, không phải là người phải đi đó chứ?"

Bạch Vũ trừng mắt nhìn bọn họ một cái: "Đây không phải là chuyện sớm hay muộn sao? Tại sao các người lại có bộ dạng sinh ly tử biệt như vậy? Ta để lại nhiều thứ cho các người như vậy, các người cũng hăng hái tranh giành một chút, nhanh chóng tìm đến Thượng Vực không phải là có thể nhìn thấy ta sao."

Nhất thời, trong mắt ba người đều dấy lên nhiệt huyết, trong lòng âm thầm hạ một phần quyết tâm.

An bài tất cả mọi chuyện xong, cuối cùng Bạch Vũ tuyên bố một chuyện, liền cùng Dạ Quân Mạc rời khỏi Vô Trần Cung.

Nàng để vị trí Vô Trần Cung Chủ lại cho Tả Khuru Lan.

Nàng lo lắng rất lâu, Tả Khuru Lan là người thích hợp nhất làm Cung Chủ của Vô Trần Cung. Hấn sinh ra là người Viêm Võ Đế Quốc, quan hệ cùng với Viêm Hạo Thiên không tệ, có hấn thì sau này Viêm Hạo Thiên và Nhạc Kỳ Nhân còn có thể duy trì được cường đại, Viêm Võ và Đông Nhạc cũng đều không cần phải lo.

Chương 298: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ ngồi ở trong xe ngựa lão đảo, Dạ Quân Mạc ôm nàng, nàng ôm Tiểu Bạch, không chút để ý bàn với Dạ Quân Mạc: "Ta thấy người thừa kế có bản lĩnh nhất trong năm Quận Quốc đúng là Viêm Hạo Thiên, hơn nữa còn có Tả Khuru Lan giúp đỡ, về sau nói không chừng có thể thống nhất toàn bộ Vân Vũ Thần Châu, nhìn bộ dạng hắc nhìn Nhạc Kỳ Nhân, hẳn là sẽ đối tốt với muội ấy....."

Nàng nói dông dài nửa ngày, Dạ Quân Mạc một câu cũng đều không nói, nàng ngước mặt lên, nhìn Dạ Quân Mạc: "Tại sao chàng không nói chuyện? Ta còn tưởng rằng chàng đang ngủ."

"Nàng nhắc tới nam nhân khác với ta, vì sao ta phải nói chuyện?" Giọng điệu Dạ Quân Mạc lạnh nhạt không thuận, nghe toàn mùi chua.

Bạch Vũ: "....." Chỉ là nói chuyện mà thôi, chàng có cần phải nhạy cảm như vậy không?

Nàng bỏ Tiểu Bạch trong tay xuống, xoay người ôm lấy thắt lưng Dạ Quân Mạc: "Như vậy là được rồi chứ? Không nói Vân Vũ Thần Châu, nói đến Đại lục Thanh Mộc đi, bây giờ chúng ta đang đi đâu?"

Luôn nghe người ta nói đến Thượng Vực, nói đến Bát Đại Thế Giới, cảm giác cấp bậc vô cùng cao lớn, còn tưởng phải khó khăn như thế nào mới trèo lên được, kết quả Dạ Quân Mạc lại nhét nàng vào trong

xe ngựa, nàng ngủ một giấc tỉnh lại thì đã đến!

"Vực Thanh Vũ là trung tâm thế lực ở Đại lục Thanh Mộc của Âm Dạ Đế Quốc."

Bạch Vũ nháy mắt: "Nơi này có gì ăn ngon không?"

"Đói bụng?"

"Đúng vậy, mau chóng bung các loại đồ ăn ngon lên cho ta, đã lâu rồi ta đều chưa ăn được thức ăn mới." Bạch Vũ ai oán chu miệng, lắc lắc nhẫn của mình: "Hiện tại ta có tiền, là một đại phú hào danh xướng với thực! Ta nghe lời chàng bán tất cả những thứ ta có cho Vô Trần Cung, chỉ cầm tiền lên đường."

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Không biết trong người phú hào cất bao nhiêu tiền?"

"15000 tinh thể."

15000 tinh thể tương đương với một tỷ năm trăm ngàn tinh thể thứ phẩm, nhất định là Bạch Vũ đã lấy hết toàn bộ tinh thể tồn kho của Vô Trần Cung, nhưng nàng tuyệt đối không phải lấy không.

Phi Hồng Chi Nguyệt phân chia hàng tháng cho Bạch Vũ đều có thể nhận được mấy ngàn vạn tinh thể, hơn nữa nàng để lại cho Vô Trần Cung một quyển linh thuật cấp bậc linh phẩm mua cũng không mua được, chỉ lấy tinh thể đi, Tả Khuru Lan được lợi lớn.

Dạ Quân Mạc gọi lên nụ cười dịu dàng: "Không sai, còn biết đổi thành tinh thể."

"Không phải chàng đã nói sao? Tiền Bát Đại Thế Giới lưu thông đều

là tinh thể, tinh thể thứ phẩm ở đây không có ai cần." Bạch Vũ chặc chặc lưỡi, lấy tinh thể làm tiền, hiển nhiên là những thứ trên Đại lục Thanh Mộc đều đặc biệt sang quý, hẳn là có rất nhiều thứ tốt mà hạ giới không có.

Xe ngựa đi không bao lâu liền đi vào chợ huyên náo, ngừng lại ở trước cửa lâu lớn nhất Vực Thanh Vũ.

Chưởng quầy vừa nhìn thấy Âm Ưng đánh xe ngựa liền lập tức dừng vẻ mặt tươi cười chào đón, an bài nhã gian tốt nhất cho bọn họ, đưa một bàn tiệc tốt nhất đến trước mặt Bạch Vũ.

Hòa kế (người phục vụ bàn) vô cùng khó hiểu: "Chưởng quầy, hình như nữ nhân kia là từ hạ giới đến, chỉ là một Triệu Hoán Sư, người ân cần với bọn họ như vậy làm cái gì?"

"Người thì biết cái gì? Nữ nhân kia không tính là gì, nhưng người đánh xe ngựa kia là một vị Tôn Chủ! Người nghĩ lại xem vị chủ tử của người kia sẽ là người như thế nào." Chưởng quầy thật cẩn thận nói.

Hòa kế hít một hơi khí lạnh, Vực Chủ của bọn họ chỉ mới là Tôn Chủ sơ giai, quả nhiên là không thể đắc tội khách nhân. Về phần nữ nhân đó, bộ dạng xinh đẹp như vậy, dựa vào mỹ mạo để bám víu vào một vị cường giả tuyệt thế cũng không có gì kỳ lạ.

Trong lòng hắn nghĩ, cảm thấy xem thường Bạch Vũ hơn một phần. Phải biết rằng thực lực thấp nhất ở Đại lục Thanh Mộc đều là Triệu Hoán Đại Sư, Bạch Vũ dựa vào thân phận Triệu Hoán Sư đến đây, không thể trách người khác sẽ nghĩ như vậy.

Chương 299: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ không hề biết bởi vì bộ dạng rất xinh đẹp của nàng đã bị người khinh thường, nàng đang bận bịu nhấm nháp mỹ thực. Đại lục Thanh Mộc có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn trên Vân Vũ Thần Châu không có, có rất nhiều thức ăn mới lạ, làm cho ngón trỏ của Bạch Vũ chuyển động liên tục.

Dạ Quân Mạc tựa vào một bên, ánh mắt dịu dàng nhìn Bạch Vũ giống như con sóc chuột nhỏ nhét thức ăn vào miệng mình phồng lên, trong đôi mắt đen thâm thúy không nhìn được hiện ra nụ cười.

"Tại sao chàng lại không ăn?" Bạch Vũ nhìn thấy thức ăn trong bát Dạ Quân Mạc không hề nhúc nhích, vẻ mặt khó hiểu: "Những thức ăn ngon như vậy chàng lại không thích ăn?"

Dạ Quân Mạc lười biếng nói: "Ta không có đòi hỏi gì đối với thức ăn."

Bạch Vũ nhíu mày: "Ta thấy chàng rất kén chọn." Là một cater hóa, Bạch Vũ không có cách nào hiểu được sẽ có người không thích ăn gì, nếu một bàn thức ăn ngon không thể hấp dẫn người ta, vậy chắc chắn là còn chưa đủ ngon.

Bạch Vũ cảm thấy thức ăn trước mặt cũng đã đủ ngon rồi, chỉ có thể là do hầu hạ Dạ Quân Mạc quá khó khăn.

Dạ Quân Mạc gọi lên một nụ cười nhạt tà mị mà lười biếng: "Đúng vậy, ta rất soi mói, không bằng nàng đút cho ta?"

Bạch Vũ hừ hừ: "Vì sao phải đút cho chàng, chàng cũng chưa từng đút cho ta."

Dạ Quân Mạc hơi hơi nheo lại mắt: "Muốn ta đút cho nàng? Cũng được."

Hắn không đợi Bạch Vũ kịp phản ứng, liền cầm lên một quả dâu tây nhét vào miệng Bạch Vũ, bá đạo hôn lên môi Bạch Vũ. Nước dâu tây hòa tan ở trong miệng Bạch Vũ, nàng kịp phản ứng chính mình nói cái gì, tức giận, xấu hổ đẩy hắn ra: "Dạ Quân Mạc, chàng chơi trò lưu manh!"

"Rất ngọt." Ngón tay Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng xẹt qua đôi môi đỏ thắm của nàng: "Còn muốn không?"

Bạch Vũ: "....."

Ám Ưng ở một bên đã cúi đầu thấp đến trong ngực, ta vẫn còn ở chỗ này đây, các người quang minh chính đại liếc mắt đưa tình như vậy thật sự hay lắm sao, trái tim quả thật bị tắc nghẽn rồi.

Nhưng rất nhanh, chuyện khiến tim càng bị nghẹn hơn đã tới, hắn nhận được truyền âm ngàn dặm cấp tốc của Vực Chủ.

Cho dù biết đến quấy rầy Thánh Quân nhà mình và Bạch Vũ dùng cớ sẽ có hậu quả gì, hắn cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên lặng lẽ nói tin tức này cho Dạ Quân Mạc.

Quả nhiên Dạ Quân Mạc rất không vui vẻ, ánh mắt rồi đột nhiên lạnh lùng nghiêm nghị, cái chén trong tay bất tri bất giác xuất hiện vài vết

rạn. Vốn hẳn đang muốn đưa Bạch Vũ đi dạo khắp nơi ở Vực Thanh Vũ, lúc này Sáng Thế Thần Điện khốn kiếp lại liều chết đến gây chuyện.

Hắn thu lại lãnh ý trên người, nhìn về phía Bạch Vũ: "Cơm nước xong, còn muốn đi đâu?"

Bạch Vũ đang ăn cua, đặc biệt thỏa mãn nói: "Muốn đi mua chút dược liệu, Tiểu Bạch của ta đã có thể đột phá, ta cần linh quả hệ Kim."

Dạ Quân Mạc nhìn bộ dạng thỏa mãn của Bạch Vũ, cười nhạt xoa đầu nhỏ của nàng: "Ừ, để cho Âm Ưng đi với nàng, qua một lát ta sẽ tới đón nàng."

"Được." Bạch Vũ cũng không có suy nghĩ lúc nào cũng dính Dạ Quân Mạc không buông. Dạ Quân Mạc lựa chọn đến Vực Thanh Vũ hẳn là có nguyên nhân, đáng tiếc nàng còn chưa kịp hỏi.

"Âm Ưng đại ca, huynh cũng ngồi xuống ăn đi, đừng đứng." Sau khi Dạ Quân Mạc rời đi, Bạch Vũ gọi Âm Ưng cùng ngồi xuống ăn cơm.

Lúc Dạ Quân Mạc ở đây thì Âm Ưng đứng cũng thôi, Dạ Quân Mạc đi rồi, một mình nàng ăn cơm, để cho người khác nhìn, thật sự là không quen.

"Không cần, thuộc hạ không đói bụng." Âm Ưng cứng nhắc nói.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, nếu không phải lúc ở đỉnh Vô Danh biết được tính tình của Âm Ưng này, Bạch Vũ sẽ cho là mình đắc tội hẳn.

"Được rồi, Âm Ưng đại ca, huynh có thể nói với ta tình huống của Vực Thanh Vũ hay không. Dạ Quân Mạc đưa ta đến đây, nhưng cái

gì cũng không nói với ta." Bạch Vũ lau miệng, buồn bực nói.

Mặt Âm Ưng nhăn nhú.

Chuyện này nên nói như thế nào, thành thật nói cho Bạch Vũ biết thật ra Đại lục Thanh Mộc ở Âm Dạ Đế Quốc chỉ còn lại hai vực Thanh Vũ, Thanh Linh, Vực Thanh Linh cũng sắp bị đoạt đi rồi? Chuyện này có vẻ bọn họ cũng quá không có bản lĩnh, khó trách Thánh Quân không nói.

Chương 300: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (3)

Edit: V.O

Ám Ưng ho khan hai tiếng, có vẻ mập mờ nói: "Thật ra tình huống của Đại lục Thanh Mộc ở Âm Dạ Đế Quốc không tốt lắm, những vực khác đều đang chiến tranh, chỉ có Vực Thanh Vũ vẫn còn tương đối yên ổn. Tình huống cụ thể chờ Thánh Quân dẫn người đi sẽ biết."

Bạch Vũ không hỏi thêm cái gì nữa, tính tiền rời đi, sau đó đi theo Ám Ưng tới một phòng đấu giá cao cấp. Trong phòng đấu giá, ngoại trừ bán đấu giá thương phẩm cao cấp, trong đại sảnh còn bày bán không ít thương phẩm thông thường, ví dụ như dược liệu, linh thuật, linh khí.

Bạch Vũ tùy tiện nhìn xem liền phát hiện được dược liệu dưới ngàn năm ở nơi này đều rất thông thường, Hỏa linh quả 800 năm cũng chưa có tư cách được đặt vào trong phòng đấu giá để bán. Quả nhiên linh khí của Bát Đại Thế Giới và hạ giới không thể so sánh được với nhau, phẩm chất của thiên tài địa bảo nơi này đều cao hơn không chỉ một cấp bậc.

Bạch Vũ quyết định mua một quả Kim linh quả 1000 năm và một quả Hỏa linh quả 900 năm, tổng cộng hết 3500 tinh thể.

Ngày đầu tiên vừa tới Vực Thanh Vũ đã tiêu xài nhiều tinh thể như vậy, thịt của Bạch Vũ có chút đau, nhưng vì Tiểu Bạch vẫn rất đáng giá. Tính toán, sau khi Tiểu Bạch thăng lên tam giai, cũng có thể tu luyện tầng thứ hai của Phách Thiên Liệt.

Bạch Vũ xem một vòng ở chỗ bán kim khí, muốn tìm một ít kim khí tốt hơn cho Tiểu Bạch mài móng vuốt, nhưng những kim khí này đều là rất giòn hoặc rất quý, Bạch Vũ có chút đau đầu xoa mi tâm, hỏi hòa kế của phòng đấu giá: "Nơi này của người có Ngọc Kim Cương không?"

Khóe miệng hòa kế co rút, nghi ngờ nhìn Bạch Vũ: "Người muốn Ngọc Kim Cương để làm gì? Thứ đó hoàn toàn là vô dụng."

"A..... Người không biết là nguyên thạch của Ngọc Kim Cương rất đẹp sao? Muốn lấy về làm một cái bệ, chính là một vật trang trí thuần khiết, tự nhiên! Tuy nói không có tác dụng gì, nhưng trường bối nhà ta thích, trường bối thích không phải làm vấn bối nên hiểu thuận sao? Nên đến đây mua một chút về." Đương nhiên Bạch Vũ không thể nói cho người ta nàng có thể mài được Ngọc Kim Cương, vì thế vừa nói bậy bạ một trận, nói đến mức làm cho hòa kế hôn mê.

Hòa kế không chút nghi ngờ tiếp nhận cách nói của Bạch Vũ, nhúc nhúc: "Người nói cũng đúng, Ngọc Kim Cương quả thật rất đẹp, nhưng nơi này của chúng ta không có thu. Thật ra lúc trước nghe lão bản nói đã phát hiện không ít Ngọc Kim Cương trong Tử Kim Quặng cách ba trăm dặm về hướng Đông, cũng chưa có ai muốn, mới ném lại ở nơi đó."

Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên: "Thật vậy sao? Vị trí cụ thể của cái Quặng kia có thể nói với ta không?"

Hòa kế vừa định nói chuyện, chợt nghe 'oanh' một tiếng, đại sảnh giống như bị bắn một viên đạn pháo, cả mặt tường bị nổ ra một lỗ thủng thật lớn, uy lực khủng bố phá hủy nửa đại sảnh, vụn gỗ vấy ra, các loại thiên tài địa bảo bị tổn hại bảy tám phần, phân tán khắp nơi.

Ám Ưng giữ chặt lấy Bạch Vũ, túm nàng ra phía sau, sóng khí nổ tung đảo qua trước mặt nàng, hỏa kế nháy mắt bị quét bay ra ngoài, toàn thân máu chảy đầm đìa ngã trên mặt đất, hơn một nửa người trong đại sảnh kêu thảm nằm trên mặt đất không dậy được.

Đáy lòng Bạch Vũ đột nhiên trầm xuống, nhìn về phía lỗ thủng bị oanh tạc mở ra, một con Hỏa Diễm Tích Dịch (rắn mối) cao bằng hai tầng lầu rung đùi đắc ý tiến vào, trên người nó có một nam tử trung niên lông mày đen sì, vẻ mặt tươi cười hi hi ha ha, nhìn qua vô cùng giống người quần áo lụa là.

Lão bản phòng đấu giá nổi trận lôi đình đi từ trên lầu xuống: "Lê Tùng, tên khốn kiếp nhà ngươi, dám đến phá hoại, ngươi không muốn sống nữa sao?"

"Ha ha, ta dám đến phá hoại đương nhiên là có chỗ dựa, hôm nay Vực Chủ của ta cũng đi cùng. Các ngươi cũng đừng cứng rắn chống đỡ, giao Vực Thanh Linh cho chúng ta đi, Vực Thanh Linh không được bảo đảm, Vực Thanh Vũ cũng không còn." Tên Lê Tùng quần áo lụa là kiêu ngạo nhìn thị vệ tới bao vây, vẻ mặt khinh bỉ.

Lão bản tức giận sôi lên: "Các ngươi muốn Vực Thanh Linh, tới chỗ của ta quấy rối thì có ích lợi gì?"

"Đương nhiên là có tác dụng." Lê Tùng nhếch miệng cười lạnh: "Nếu Vực Chủ các ngươi không đồng ý, Vực Thanh Vũ cũng đừng mong yên bình!"

Chương 301: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (4)

Edit: V.O

"Người thú vị lắm!" Lão bản phòng đấu giá chửi ầm lên: "Lên cho ta, đánh chết hần, đánh chết tính toán đó cho ta!"

"Chỉ dựa vào bọn phế vật các ngươi? Hôm nay ta sẽ phá hủy phòng đấu giá! Vực Chủ của các ngươi đang bận rộn đàm phán với Vực Thanh Phong của chúng ta, sẽ không có ai đến cứu ngươi." Hần vỗ vỗ Hỏa Diễm Tích Dịch, phun ra một ngụm hỏa diễm, toàn bộ đại sảnh nháy mắt nổ mạnh một lần nữa.

Thị vệ bao vây chung quanh hoàn toàn không phải là đối thủ của hần, ngay cả một sợi tóc gáy của hần cũng không đụng tới được, tất cả đều bị mất mạng.

Lê Tùng cười Hỏa Diễm Tích Dịch càn rỡ giết người phóng hỏa, dùng một móng vuốt đập vào trên người lão bản.

Đại sảnh là một mảnh hỗn loạn, mọi người kêu la, sợ hãi chạy trốn chết, hoảng hốt chạy bừa về phía cửa ra. Bạch Vũ và Âm Ưng thối lui đến trong góc phòng, Bạch Vũ không nói gì nhìn đại sảnh bị phá vỡ, hỏi Âm Ưng: "Không phải ngươi nói Vực Thanh Vũ coi như yên ổn sao?"

Khóe miệng Âm Ưng cắn hận run rẩy một chút, hần cũng không nghĩ đến sẽ gặp phải loại tình huống này. Tuy rằng tranh đấu ở Vực Thanh Linh đã đến giai đoạn gay gắt, nhưng lúc trước không có

nghe nói Vực Thanh Vũ có chuyện gì.

Xem ra Sáng Thế Thần Điện đoạt được một cái Vực Thanh Linh còn chưa đủ, bọn họ muốn một hơi thôn tóm Đại lục Thanh Mộc.

"Làm sao bây giờ? Có cần giúp đỡ không?" Bạch Vũ dùng cánh tay chọc chọc Âm Ưng.

"Ta không thể ra tay." Âm Ưng bất đắc dĩ nói. Trước mắt tuy rằng tranh đấu ở Đại lục Thanh Mộc vô cùng kịch liệt, nhưng hai bên nhiều nhất cũng chỉ xuất động Linh Sư, một khi cường giả cấp bậc tôn chủ ra tay, tính chất sẽ hoàn toàn thay đổi, chiến tranh sẽ thăng cấp thành Âm Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện quyết đấu trực diện, vậy thì càng không thể cứu vãn.

"Để ta lên." Bạch Vũ bước một bước dài tiến lên, Tiểu Thanh tấm lửa hiện ra, nhẹ nhàng xuyên ra từ trong ngọn lửa, ngọn lửa cực nóng đổ ập xuống đầu Lê Tùng.

Lê Tùng này là Triệu Hoán Đại Sư, Hỏa Diễm Tích Dịch ở dưới thân là Triệu Hoán Thú hệ Hỏa tam giai, đáng tiếc tư chất không được tốt lắm, công kích 22, phòng ngự 15, sức chịu đựng 15, mới miễn cưỡng đạt tới thuộc tính lúc Tiểu Thanh được nhị giai, Bạch Vũ hoàn toàn không để vào mắt.

Lê Tùng đang đắc chí, vừa dự định dùng cái đuôi của Tích Dịch quất chết lão bản, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng trong ngọn lửa đỏ rực xông đến trước mặt, một ngọn lửa lớn hùng hực đổ ập xuống chỗ này, sợ tới mức trắng bệch không còn một chút máu.

Chợt nghe thấy hấn phát ra một tiếng thét chói tai, âm lượng siêu cao gần như có thể đâm thủng màng tai của con người, trực tiếp ngã lộn, lăn xuống từ trên thân Hỏa Diễm Tích Dịch, ngọn lửa gây tổn thương

30 điểm thiêu cháy đen cái lưng rộng lớn của Hỏa Diễm Tích Dịch.

Hỏa Diễm Tích Dịch đau đến mức vung đuôi mãnh liệt, lấy tốc độ sét đánh quét đi toàn bộ lửa, suýt chút nữa cái đuôi đã quất vào người Bạch Vũ.

Bóng dáng Bạch Vũ chột lóe, tránh thoát cái đuôi như thiết côn của Hỏa Diễm Tích Dịch.

Lê Tùng đứng lên từ trên mặt đất, liếc mắt một cái liền thấy được Bạch Vũ, chỉ tay về phía nàng rống giận: "Là nàng ta, con chim kia là của nàng ta, mau thiêu chết nàng ta cho ta!"

Hỏa Diễm Tích Dịch nghe lệnh, thân thể cao lớn mạnh mẽ nhằm về phía Bạch Vũ, toàn thân dấy lên ngọn lửa đỏ sẫm, hơi thở khủng bố dờn non lấp biển có thể hòa tan kim khí bao phủ, tàn phá đại sảnh.

Bạch Vũ hơi hơi chau mày, Tiểu Thanh đã quay lại, dự định quay lại để bảo vệ, chột nghe thấy một tiếng mắng mỏ giận dữ chính trực, lẫm liệt: "Dừng tay!"

Một dòng nước mát lạnh ào ào rơi xuống, sinh sôi ngăn chặn lại ngọn lửa của Tích Dịch.

Bạch Vũ nhìn về nơi phát ra giọng nói, một thiếu niên áo trắng tuấn lãng, khí vũ hiên ngang đứng ở cửa đại sảnh, trên gương mặt sạch sẽ thanh tú tràn ngập chính trực.

Mặt Lê Tùng cau có: "Người là người nào, dám quản chuyện của ta?"

"Là ta quản thì thế nào! Bổng thiếu gia chỉ ngẫu nhiên ra ngoài đi dạo, vậy mà lại đụng phải một tên cặn bã như vậy, làm gì không làm, dám

phóng hỏa ăn cướp, còn ức hiếp nữ tử! Người vô sỉ như vậy, cha người có biết không?"

Chương 302: Đại lục Thanh Mộc, Vực Thanh Vũ (5)

Edit: V.O

Thiếu niên vừa mở miệng đã mắng Lê Tùng cầu huyết lâm đầu, Lê Tùng tức giận đến mức tay cũng run lên, cưỡi Hỏa Diễm Tích Dịch thẳng một đường đi đến.

Thiếu niên cũng không khách khí với hắn, gọi Băng Thủy Bạch Thủ (chuột trắng) của mình ra, nước lũ rét lạnh thấu xương đánh thẳng về phía trước.

Hai người đánh một trận lớn, từ phòng đấu giá đánh tới trên đường cái, không nói hủy diệt đại sảnh, cả con phố cũng nhanh chóng không khác nhiều lắm.

Cuối cùng, thiếu niên có Triệu Hoán Thú hệ Thủy khắc chế được Lê Tùng, Hỏa Diễm Tích Dịch bị đánh bại, hắn lập tức gọi ra một con Triệu Hoán Thú khác chạy thoát.

Thiếu niên giữ giữ nước bắn màu đen dính trên y bào, cười tủm tỉm trở về chỗ bán đấu giá.

Đại sảnh đã sớm sụp đổ, Bạch Vũ và Âm Ưng đứng ở ngoài cửa.

Một lúc sau, thiếu niên dùng vẻ mặt quan tâm đi tới trước mặt Bạch Vũ: "Vị cô nương này, ngươi không bị thương chứ? Về sau gặp được loại chuyện này thì không cần phải ngây ngốc xông lên, nữ tử phải là người được bảo vệ mới đúng. Nhưng ngươi cũng đừng sợ,

toàn bộ Vụ Thanh Vũ của chúng ta mà nói vẫn là rất yên ổn, loại chuyện như thế này vẫn rất ít xảy ra....."

Thiếu niên lái nhái nói một đồng chuyện.

Khóe miệng Bạch Vũ trực tiếp co rút, ánh mắt nào của người nhìn thấy ta sợ? Vốn đang nghĩ đến vị này chính là thiếu niên chính nghĩa bạo bằng, ai biết còn là một người nói nhiều!

"Cái kia, ta gọi là Bạch Vũ, người là....." Bạch Vũ rất vất vả bắt được cơ hội ngắt lời hắn.

Ánh mắt trong suốt của thiếu niên lập tức sáng ngời có thần: "Thì ra người gọi là Bạch Vũ, tên rất dễ nhớ. Ta gọi là Tư Minh, là....."

Lời của hắn còn chưa nói hết, lão bản phòng bán đấu giá liền cảm động đến rơi nước mắt bỏ nhào qua, ôm bắp đùi của hắn gào khóc một trận: "Thiếu chủ! Thật sự là rất cảm tạ người, nếu không có người, ta đã bị tên khốn kiếp Lê Tùng thiêu cháy..... Ô ô....."

Tư Minh đen mặt, một cước đá văng lão bản ra: "Đứng lên, nói như thế nào người cũng là lão bản phòng bán đấu giá của Vụ Thanh Vũ chúng ta, có chút tôn nghiêm được không."

"Vâng" lão bản đứng lên, vỗ bụi bặm trên người, tò mò hỏi: "Sao hôm nay thiếu chủ có thời gian rảnh ra đây? Không phải Vụ Chủ khóa người ở trong nhà?"

Vẻ mặt Tư Minh xấu hổ, tức giận trừng mắt liếc lão bản một cái: "Hôm nay trong nhà có một đám người đến quấy rối, không có ai quản ta."

"Cho nên người mới chuồn êm ra đây?"

"Cút đi! Bỏ thiếu gia quang minh chính đại đi ra ngoài dạo phố, nếu không phải ta trùng hợp cứu ngươi, ngươi sẽ chết ở trong phòng bán đấu giá."

Lão bản liên tục nói 'vâng', không dám nói thêm gì nữa.

Tur Minh xoay mặt nhìn về phía Bạch Vũ, thật ngỡ ngàng ngừng tiếp tục tự giới thiệu: "Ta là nhi tử của Vực Chủ Vực Thanh Vũ. Không biết Bạch Vũ cô nương từ đâu tới đây?"

"Ta và Ưng đại ca từ hạ giới đến, mới đến nơi này."

"Thật chứ?" Ánh mắt Tur Minh sáng lên: "Vậy nhất định là các ngươi còn chưa có chỗ ở, theo ta quay về phủ Vực Chủ đi, cha ta rất nhiệt tình, hiếu khách."

"À, không cần đâu, chúng ta có thể tìm một khách điểm....."

"Khách điểm không an toàn. Hơn nữa, bây giờ ngươi tìm khách điểm ở đâu?" Tur Minh chia chia ngã tư đường thiếu chút nữa biến thành phế tích, muốn khôi phục thành nguyên dạng, cũng phải mất bốn năm ngày.

Trên trán Bạch Vũ treo đầy hắc tuyến, ở trong lòng yên lặng phun mưa: cái này còn không phải vì dòng nước của ngươi hoành hành xông thẳng vào, không hề kiêng nể bất kỳ ai, Vực Thanh Vũ này là địa bàn của nhà ngươi, phá sản như vậy, dám chắc cha ngươi cũng đã từng giúp ngươi giải quyết tốt không ít hậu quả.

"Được, chúng ta đi." Bạch Vũ còn chưa nói, Âm Ưng đột nhiên mở miệng đồng ý.

Trên khuôn anh tuấn của Tư Minh lập tức nở ra một nụ cười vui vẻ, phấn chấn, vừa giới thiệu tình huống của Vực Thanh Vũ, vừa làm tròn trách nhiệm dẫn đường cho bọn họ.

Bạch Vũ nghi ngờ nhìn về phía Âm Ưng, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao phải đồng ý? Chẳng lẽ bây giờ Dạ Quân Mạc đang ở tại phủ Vực Chủ?"

Chương 303: Vực Thanh Phong, ước chiến (1)

Edit: V.O

Ám Ưng nghiêm trang gật đầu: "Vực Thanh Vũ xảy ra chút chuyện phiền phức, Thánh Quân đang đi xử lý việc này. Đoán chừng phủ Vực Chủ vẫn còn loạn, đợi đến phủ Vực Chủ người tránh xa một chút."

Bạch Vũ chớp mắt một chút, có thể loạn đến mức nào?

Đến phủ Vực Chủ Bạch Vũ mới biết được 'loạn' theo lời của Ám Ưng là có ý gì, cảnh tượng này làm sao dùng một từ 'loạn' mà có thể hình dung, quả thực chính là có cảm giác vừa mới chiến tranh xong.

Một tòa trang viên u tĩnh, phía trước tiền viện là một mảnh phế tích, giống như cửa phủ cao lớn của Hoàng Cung sớm đã bị oanh tạc thành mảnh vụn, một đám người đánh nhau tụi bụi ở trên phế tích, mấy chục con Triệu Hoán Thú quần áo cùng một chỗ, hỗn loạn đến mức ngay cả hai bên địch, ta, ai là ai đều không phân biệt rõ được.

Vẻ mặt Tư Minh mông lung xoay vòng vòng: "Có chuyện gì xảy ra? Dừng tay cho ta!"

Hắn triệu ra hai Triệu Hoán Thú loài chuột hệ Thủy, bước một bước dài vọt vào, thuận lợi chìm vào bên trong biển người.

Ám Ưng đã sớm dự đoán được tình huống như vậy, đứng ở xa xa cùng với Bạch Vũ.

Trong một đoàn tràn ngập khói thuốc súng, Tư Vực Chủ luôn luôn thờ ở đứng ở ngoài quan sát cuộc chiến liếc mắt một cái liền thấy được con mình, kinh ngạc lên đến bên cạnh hắn, nhéo hắn một cái: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này? Không phải là ngươi nên ở trong hậu viện sao? Ai cho ngươi ra đây?"

Ánh mắt Tư Minh chợt dạ né tránh: "Cha của con, đã đến lúc này rồi, người còn xoắn xuýt chuyện này làm gì? Con là đi ra giúp người, con giúp phòng bán đấu giá đuổi đi đạo tặc giết người phóng hỏa, còn cứu được hai người nữa đó!"

"Cút! Ngươi nghĩ rằng cha sẽ tin ngươi? Ngươi không khiến cho cha gặp rắc rối thì cha đã cảm ơn trời đất!" Tư Vực Chủ xách áo Tư Minh, xách hắn lại bên cạnh, hô to về phía mọi người: "Dừng tay cho ta!"

Giọng nói hắn phát ra chấn động đến mức điếc tai, nháy mắt làm cho toàn trường ngừng tay, yên tĩnh lại.

Một lão giả đoan chính của đối phương – Trương Hôi Lục đang xem cuộc chiến cười lạnh đi vào sân: "Vậy là Tư Vực Chủ đồng ý với đề nghị của ta, nguyện ý đưa Vực Thanh Linh trở thành sở hữu của Vực Thanh Phong do ta quản lý?"

"Đồng ý cái rắm! Ngươi dứt khoát tùy tiện nói hai câu, sẽ ta tặng Vực Thanh Linh cho ngươi, dựa vào cái gì?" Tư Vực Chủ tức giận nói.

"Dựa vào thực lực cường hãn của Vực Thanh Phong ta! Vực Thanh Linh chống cự lâu như vậy, đã sớm tràn đầy nguy cơ. Còn không bằng chủ động tặng cho ta, cũng tránh được Vực Thanh Linh bị hủy dưới cơn nóng giận của ta!" Lão giả ngạo mạn ngẩng đầu ưỡn ngực, đáy mắt xẹt qua một chút ngoan độc.

Tur Vực Chủ coi thường cười to: "Thực lực cường hãn? Nếu thực sự cường hãn như vậy thì tự mình cướp đoạt đi, còn không phải bởi vì nhờ có Tô tiểu thư tọa trấn phía sau Vực Thanh Linh, các người tấn công lâu dài vẫn không được, sốt ruột, mới dứt khoát tới tìm Vực Thanh Vũ của ta gây phiền phức. Người nghĩ rằng ta sẽ sợ người sao? Thực lực của thủ hạ trong tay ta một chút cũng không hề yếu hơn so với người!"

"À, là thế này phải không?" Tròng mắt lão giả chuyển động: "Có dám so đấu một trận hay không? Nếu các người thắng, ta sẽ vứt bỏ Vực Thanh Linh ngay lập tức."

Sắc mặt Tur Vực Chủ thay đổi, nghi ngờ nhìn hắn: "So đấu một trận? Người có âm mưu gì?"

"Âm mưu? Ta còn dương mưu nữa đó!" Lão giả khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Nếu tiếp tục đánh nữa, chúng ta cũng phải ra tay, không phải người muốn náo loạn tình thế đến không thể cứu vãn đó chứ? Để cho thủ hạ trẻ tuổi so đấu một trận, ai thắng, người đó liền có được Vực Thanh Linh!"

Tur Vực Chủ ngoảnh mặt xem thường: "Người cho là ta ngốc sao? Vực Thanh Linh vốn là của Âm Dạ Đế Quốc chúng ta, ta thua thì phải đưa cho người, người thua thì chỉ lui ra ngoài, nào có chuyện tiện nghi như vậy?"

"Bây giờ, Vực Thanh Linh sao có thể coi như là của các người, chúng ta đã sớm chiếm cứ hơn một nửa, thua phải đưa ra đúng là tính toán không sai."

"Không được! Muốn ta dùng Vực Thanh Linh để đặt cược, thì người cũng phải lấy ra một Vực để đặt cược." Thái độ của Tur Vực Chủ

cứng rắn.

Lão giả nổi giận: "Chuyện đó thì ta không thể đồng ý, các huynh đệ, cùng nhau xét nhà!"

Hai bên lập tức gọi ra Triệu Hoán Thú, lại giương cung bạt kiếm, trong không khí đã tràn ngập mùi thuốc súng nổ, chỉ cần có một đốm lửa nhỏ là có thể lập tức châm ngòi.

Chương 304: Vực Thanh Phong, ước chiến (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ ở một bên thình lình mở miệng: "Tiếp tục đánh nữa cũng không có kết quả, không bằng hai bên đều lui một bước, lấy thứ khác làm tiền đặt cược đi?"

Toàn bộ nhân mã hai bên nhất tề nhìn về phía Bạch Vũ, Tư Vực Chủ nhíu mày: "Người là ai?"

"Người qua đường, tùy tiện đưa ra một lời đề nghị mà thôi." Bạch Vũ cười tủm tỉm nhún nhún vai: "Nếu các người cảm thấy không tốt, thì cứ tiếp tục đánh."

"Người cảm thấy lấy gì làm tiền đặt cược là được?" Lão giả âm u hỏi.

"Đủ để phục hồi Vực Thanh Linh lại thành nguyên dạng như trước đây."

Đề nghị này vừa được nói ra, hai bên đều không có ý kiến gì khác, rất nhanh hai vị Vực Chủ đã đạt thành hiệp nghị, hai bên mỗi bên cử ra năm người, cấp bậc không thể vượt qua Triệu Hoán Đại Sư, phân chia thi đấu đơn lẻ từng người và thi đấu đoàn đội để quyết định thắng thua.

Mười ngày sau đó, tỷ thí ở trên núi Phong Linh, giao giới của Vực Thanh Linh và Vực Thanh Phong.

Nếu Vực Thanh Vũ thua, phải nhường lại Vực Thanh Linh. Nếu Vực Thanh Phong thua, chẳng những phải rời khỏi Vực Thanh Linh, mà còn phải lấy ra 8 vạn tinh thể.

Sau khi ước chiến, lão giả liền dẫn theo thủ hạ mênh mông cuồn cuộn rời đi.

Tư Minh vẫn đứng lui ở bên cạnh Tư Vực Chủ mới tò mò mở miệng: "Lão đầu kia còn là Vực Chủ của Vực Thanh Phong - Lệnh Hồ Hùg?"

"Đúng, chính là hắh." Tư Vực Chủ tức giận gõ nhẹ đầu của Tư Minh: "Cha và hắh nói chuyện nửa ngày như vậy, ngươi nghe không hiểu sao?"

Tư Minh vô tội xoa đầu: "Cha luôn nhốt con ở trong nhà, làm sao con có thể biết được những người này?"

Tư Vực Chủ trừng mắt, nhìn về phía Bạch Vũ.

Khi Tư Vực Chủ phát hiện Âm Ưng đứng ở bên cạnh Bạch Vũ, sắc mặt của hắh đột nhiên biến đổi, kinh ngạc không biết nên nói cái gì mới tốt.

Tư Minh hoàn toàn không phát hiện ra sắc mặt khác thường của cha hắh, cười hì hì giới thiệu với Tư Vực Chủ: "Cha, đây chính là hai người con đã cứu mà con nói. Vị cô nương này gọi là Bạch Vũ, vị này gọi là....."

"Âm Ưng."

"Đúng, Âm Ưng. Cha không biết tình huống ngay lúc đó có bao nhiêu là khẩn cấp, lửa đều đã đốt tới bọn họ, may mắn nhi tử của người trí

dũng song toàn, hành động nhanh chóng, thực lực cao cường, đại phát thần uy xua ngọn lửa đi, cứu bọn họ....."

Tư Minh lại nhai miêu tả cảnh tượng ngay lúc đó nguy hiểm đến mức nào, hấn dũng mãnh như thần đến mức nào. Tư Vực Chủ nghe được suy nghĩ tốt đẹp của nhi tử đến mức muốn học máu, cho dù thực lực của cô nương này không được tốt lắm, nhưng Âm Ưng ở nơi đó, còn cần Tư Minh cứu sao?

"Được rồi, nếu là khách người mời về, thì phải chiếu cố người ta cho tốt. Vừa vặn trong nhà còn có khách quý, cùng nhau vào đi." Tư Vực Chủ không sinh ra lưu luyến nổi cắt đứt tự kỷ của Tư Minh, dẫn Tư Minh, Bạch Vũ và Âm Ưng vào phủ Vực Chủ.

Đi qua tiền viện đầy phế tích, rất nhanh bọn họ đã đi vào trong trang viên thanh tĩnh tao nhã, tiếng nước chảy róc rách chảy qua núi giả có tạo hình kỳ lạ, bốn người vòng qua vài nhà thủy tạ, sau đó đi vào trong một gian nhà chính hoa lệ.

Trong đại sảnh, đàn hương phiêu dật, mặt sau bình phong lưu ly, Dạ Quân Mạc mặc cẩm bào màu đen tao nhã lạnh nhạt ngồi ở phía trên ghế mềm.

"Thuộc hạ gặp qua đại nhân." Tư Vực Chủ gần như đi chưa được mấy bước, đến gần chỗ cửa thì đứng lại, cung kính hạ bái.

Tư Minh nhìn thấy sừng sờ, cho tới bây giờ hấn chưa từng thấy cha của hấn có vẻ mặt cung kính như thế, phục hồi tinh thần lại nhanh chóng bái theo.

"Đây là nhi tử của thần - Tư Minh, dẫn đến cho đại nhân nhìn qua."

Dạ Quân Mạc nâng đôi mắt trong suốt, lạnh lẽo lên, lạnh nhạt hỏi:

"Xử lý mọi chuyện xong rồi?"

"Vâng, Vực Thanh Phong ước chiến với chúng ta trên núi Phong Linh, chúng ta thắng, bọn họ phải bỏ đi Vực Thanh Linh, thuộc hạ cảm thấy đó là một cơ hội tốt." Tư Vực Chủ kiên định cắn răng.

Áp lực trầm trọng trong phòng làm cho lòng Tư Vực Chủ hốt hoảng, mỗi lần yết kiến Thánh Quân hẳn đều cảm thấy rét lạnh thấu xương. Cho dù Thánh Quân không làm gì, nhưng vương giả uy nghi trời sinh trên người đều làm cho người khác không dám sinh ra một chút bất kính.

Chương 305: Vực Thanh Phong, ước chiến (3)

Edit: V.O

"Người muốn cho nhi tử của người tham gia trận tỷ thí lần này?" Câu nói đầu tiên của Dạ Quân Mạc nói ra ý nghĩ của Tư Vực Chủ.

Lòng Tư Vực Chủ nhảy dựng, thừa nhận nói: "Vâng, Tư Minh là Triệu Hoán Đại Sư cảnh giới đỉnh giai, tư chất của Triệu Hoán Thú rất không tệ, có thể coi như là người nổi bật trong đám thiếu niên tài tử của Vực Thanh Vũ."

Ánh mắt Tư Minh sáng lên: "Cha, người khen ngợi con, thật hiếm thấy! Cuối cùng người cũng thừa nhận con lợi hại! Tại sao trước kia làm thế nào người cũng không khen ngợi con.....?"

"Câm miệng!" Tư Vực Chủ rống giận. Đứa con trai này của ông cái gì cũng tốt, chỉ là thích gặp rắc rối, làm được một chút đã đắc chí, nếu ông còn khích lệ nữa, cái đuôi có thể vểnh lên tới trời.

"Được." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhìn Tư Minh một cái, đồng ý.

"Vâng, thuộc hạ cũng sẽ mau chóng chọn lựa ra những người còn lại." Tư Vực Chủ vui vẻ một trận.

Trận tỷ thí này là vì tranh đoạt Vực Thanh Linh, hai bên tuyệt đối đều đã đưa toàn bộ tinh anh ra, có thể nói không khoa trương chút nào, hai bên đều hận không thể kéo thiên tài tốt nhất Đại Lục Thanh Mộc tới tham gia trận tỷ thí này. Tư Minh có khả năng tham gia, đúng là

cách tốt nhất để khẳng định thực lực và thanh danh của hần.

Tur Minh cũng vô cùng vui vẻ đối với việc tham gia trận tỷ thí này, nhưng không đợi hần vui vẻ xong, đã bị cha của hần đuổi ra không chút khách khí. Âm Ưng nhìn nhìn tình huống, cũng dứt khoát theo đi ra.

Ra khỏi đại sảnh, Tur Minh không tự giác được thở phào nhẹ nhõm. Hần không bị đè ép đặc biệt rõ ràng giống như phụ thân, nhưng hơi thở lạnh như băng trong thính đường (phòng lớn, nhà chính) làm cho không khí đông cứng lại cũng làm cho hần không thoải mái.

"A, Âm Ưng, tại sao ngươi cũng đi ra? Có phải ngươi cảm thấy trong đại sảnh không thoải mái đúng không? Ta nói tại sao hơi thở trên người vị đại nhân kia lại cường đại như vậy? Còn lợi hại hơn so với cha ta! Khó trách cha ta đối xử lễ độ, cung kính với hần như vậy. Người nói rốt cuộc hần là ai? Hình như vừa rồi ta cũng thấy ngươi cũng bái hần, chẳng lẽ ngươi cũng quen biết hần?" Tur Minh đến gần bên cạnh Âm Ưng, dong dài hỏi một đống chuyện.

Âm Ưng trầm mặc một lúc, quyết định nói thật: "Quả thật quen biết, ta là thị vệ bên cạnh ngươi."

"A! Khéo như vậy! Vậy các ngươi đến từ Ngũ Hành Đại Lục sao? Hần là do ai phái tới vậy? Linh Vương, U vương hay là Ảnh Vương?" Tur Minh tiếp tục truy hỏi, đào bới tận gốc rễ.

"Dù sao ngươi chỉ cần biết người là do Đế Quốc phái tới giúp ngươi cha xử lý chuyện ở Đại Lục Thanh Mộc là được." Âm Ưng hàm hồ cho có lệ. Chuyện Thánh Quân đến Đại Lục Thanh Mộc tạm thời vẫn không cần để lộ ra thì tốt hơn, không phải là nghe Tur Vực Chủ gọi người là đại nhân mà không phải là Thánh Quân đó sao?

Trong đại sảnh, Dạ Quân Mạc nhìn Bạch Vũ đứng ở cạnh cửa, bắt đắ dĩ vươn tay: "Lại đây."

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, quyết đoán vút bỏ rụt rè, vui vẻ chạy tới, nhào vào trong ngực của hắn.

Hơi thở trầm trọng, lạnh như băng ở trong phòng biến mất không còn vết tích trong nháy mắt, Dạ Quân Mạc cười nhạt ôm lấy Bạch Vũ: "Không phải nói đợi ta đến đón nàng sao? Tại sao lại tự mình chạy tới?"

"Gặp phải người đến gây phiền phức, vừa vặn Tư Minh đã cứu ta, mời chúng ta đến phủ Vực Chủ, ta và Âm Ưng đại ca liền đi theo đến đây."

"Tư Minh cứu nàng? Nàng cần hắn cứu?" Đuôi lông mày của Dạ Quân Mạc nhíu lên, giọng nói trầm thấp, tà mị không hiểu sao lại lạnh xuống.

Tư Vực Chủ rung mình một cái, ngạc nhiên đến ngây người một lúc.

Hắn còn tưởng rằng nữ tử này chỉ là một nữ tử râu ria (không quan trọng), là người Âm Ưng vừa vặn dẫn theo bên cạnh, ai ngờ đến vậy mà lại là nữ nhân của Thánh Quân!

Khi nào thì Thánh Quân lạnh lùng từ trước đến nay của bọn họ lại dịu dàng như thế, một nụ cười nhàn nhạt làm cho Nhật Nguyệt Tinh Thần (ý chỉ các vì tinh tú trên bầu trời) đều ảm đạm mất sắc. Một vạn năm qua, hiếm khi Thánh Quân cười được một lần, ngay cả đáy mắt nhìn nữ tử này, tất cả lại đều tràn đầy ý cười.

Đây chính là thích nữ tử này thật lòng thật dạ, Tô tiểu thư kia phải làm sao bây giờ? Tô tiểu thư là biểu muội chi xa của Thánh Quân, đã

đi theo bên cạnh Thánh Quân từ bảy ngàn năm trước.

Chương 306: Chuẩn bị chiến tranh, năm người tề tụ (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ cảm thấy bên tai lạnh buốt, xoay mình xem thường: "Không phải nói là trùng hợp sao? Hắn thấy thì ra tay, dù sao ta vẫn không thể không cảm kích sao?"

Dạ Quân Mạc vẫn khó chịu như trước, nhìn về phía Tư Vực Chủ: "Để cho Bạch Vũ gia nhập tỷ thí lần này."

"A!" Tư Vực Chủ hoảng sợ, biểu hiện trên mặt là một trận vận vẹo. Chuyện liên quan đến Vực Thanh Linh, vậy mà Thánh Quân muốn để cho một nữ tử ngay cả Triệu Hoán Đại Sư cũng không phải ra xuất chiến, đây là bị sắc làm cho mê mết rồi sao? Thánh Quân nhà ông không thể hoang đường như vậy!

Tư Vực Chủ cắn răng một cái, kiên trì nói: "Bạch Vũ tiểu thư nguyện ý xuất chiến vì chúng ta, đương nhiên là rất tốt, nhưng cấp bậc của nàng có chút thấp, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ở trên lôi đài..... Dù sao một khi đã ra tay thì sống chết tự chịu, vì an toàn của nàng, hay là....."

"Người đang nghi ngờ quyết định của ta?" Giọng của Dạ Quân Mạc đột nhiên lạnh lùng.

Tư Vực Chủ lập tức cảm thấy thấy lạnh cả người từ sau lưng thẳng lên trên, hoảng sợ muốn quỳ xuống: "Thuộc hạ không dám!"

"Đi xuống." Dạ Quân Mạc lạnh lùng vung tay cho Tư Vực Chủ lui xuống.

Bạch Vũ tựa vào trong lòng Dạ Quân Mạc: "Tại sao chàng lại đột nhiên nghĩ tới để cho ta thay Vực Thanh Linh xuất chiến?"

"Không muốn sao?" Dạ Quân Mạc chọt chọt cái mũi nhỏ của nàng: "Coi như là giúp ta một việc, Vực Thanh Linh không thể bỏ được, ta tin vào thực lực của nàng."

"Chàng chắc chứ? Ta vẫn chỉ là Triệu Hoán Sư, đối thủ đều là Triệu Hoán Đại Sư đỉnh giai, chàng có tin tưởng đối với ta như vậy?"

Triệu Hoán Đại Sư và Triệu Hoán Sư cũng không phải là chênh lệch cấp bậc bình thường, một khi trở thành Đại Sư, có thể đủ sức đồng thời xuất chiến hai Triệu Hoán Thú, đây là một bước vọt rất lớn. Triệu Hoán Sư lấy một địch hai hoàn toàn không có khả năng vượt qua được cấp bậc Triệu Hoán Đại Sư.

Dạ Quân Mạc cười cười, tin tưởng mười phần: "Chiến đấu đoàn đội lần này mới là điểm quan trọng, nàng sẽ không thua."

"Ừ, chàng nói rất đúng." Bạch Vũ rất vừa lòng đối với thái độ toàn tâm tin tưởng của Dạ Quân Mạc, vươn tay nhỏ bé về phía hắn: "Có gì để tạ lễ không?"

"Cho nàng ăn, ở không cần phải trả tiền ở Vực Thanh Vũ, đi ngang, thế nào?" Dạ Quân Mạc dụ dỗ nàng.

Bạch Vũ bĩu môi, "Chỉ có ở Vực Thanh Vũ mới có thể đi ngang? Ta còn muốn đến nơi khác nữa thì sao?"

Khóe miệng Dạ Quân Mạc gợi lên độ cong tà mị, môi mỏng hơi lạnh

nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của nàng, nói nhỏ một câu ở bên tai của nàng: "Sớm hay muộn ta cũng sẽ để cho nàng đi ngang toàn bộ thiên hạ!"

Bạch Vũ đỏ mặt thu phần tạ lễ này, bởi vì muốn thay Vực Thanh Linh xuất chiến, Tư Vực Chủ sắp xếp cho nàng ở lại trong phủ Vực Chủ.

Lòng Tư Vực Chủ tràn đầy khó chịu sắp xếp cho Bạch Vũ sân viện tốt nhất, ngay tại bên cạnh chỗ ở của Thánh Quân, nhưng thái độ đối xử với Bạch Vũ lại ôn hoà, trong khách khí có xa cách và khinh thường.

Vừa nghĩ tới Bạch Vũ muốn chiếm dụng một danh ngạch xuất chiến, tâm của Tư Vực Chủ liền ghen muốn chết.

Một Triệu Hoán Sur có thể có bao nhiêu tác dụng? Để cho Bạch Vũ lên đài chẳng khác nào danh ngạch này đã bị phế bỏ, bọn họ phải dùng bốn người đi đối mặt với năm người của đối phương. Hẳn thật sự không rõ vì sao Thánh Quân lại đưa ra quyết định như vậy, chỉ có thể cố hết sức chọn lựa người có thực lực cực tốt xuất chiến ở trên những danh ngạch còn lại.

Nhưng thật ra Tư Minh nghe được tin tức Bạch Vũ muốn xuất chiến cũng rất vui vẻ, ngày hôm sau còn đúng lý hợp tình chạy tới tặng hoa cho nàng, tên gọi là Thiết Tha Tu Luyện Cùng Nhau Tiến Bộ.

Bạch Vũ tỏ vẻ có thể nhận Thiết Tha Tu Luyện, nhưng lắng hoa cao hơn người này không có gì để dùng: "Hoa người lấy về, ta không cần dùng."

"Ai nói không cần dùng? Đây là Hoa Diên Vĩ bốn mùa, đặc sản của Vực Thanh Vũ chúng ta, màu sắc xinh đẹp lại còn tỏa hương thơm bốn phía, đặt ở trong phòng, nhìn thấy thì tâm tình sẽ trở nên tốt hơn,

không khí cũng mang theo hương, lúc người tắm rửa còn có thể rải vào....."

Bạch Vũ không nói gì nhìn trời, càng nói miệng càng không che đậy được, dứt khoát cắt ngang hẳn: " Không phải người nói rất thiết tha sao? Đánh một trận đi."

Chương 307: Chuẩn bị chiến tranh, năm người tề tụ 2

Edit: V.O

"Ta nói là chúng ta có thể cùng nhau tu luyện, thiết tha thì không cần. Ta sẽ không ra tay với nữ tử, hơn nữa người mới chỉ là Triệu Hoán Sư, hoàn toàn không đánh lại ta." Tư Minh vô cùng đại khí (nói năng đúng mực, tấm lòng thoáng đảng rộng mở, đối nhân xử thế hài hòa tự nhiên) khoát khoát tay, khuôn mặt thanh tú tràn ngập nụ cười.

Bạch Vũ nhìn ra Tư Minh không cố tình đánh giá thấp ý của nàng, nhưng vẫn có loại thôi thúc muốn đánh với hắn.

"Nếu không nghĩ đến thiết tha, ta đây đi về trước." Bạch Vũ nhét lẳng hoa vào trong lòng Tư Minh, xoay người bước đi.

"Đừng đi!" Tư Minh cuống quýt giữ chặt nàng: "Chuyện về Vực Thanh Vũ, người không muốn nói chuyện phiếm với ta sao? Người mới đến, dù sao vẫn cần có người hướng dẫn tham quan, Vực Thanh Vũ chúng ta có rất nhiều nơi chơi vui, có muốn ta dẫn người ra ngoài đi dạo hay không?"

Bạch Vũ chợt nhớ tới hỏa kế của phòng bán đấu giá có nói với nàng chuyện trong tử kim quặng cách ba trăm dặm về hướng Đông có không ít Ngọc Kim Cương, tò mò hỏi: "Người rất quen thuộc Vực Thanh Vũ sao? Vậy người có biết cách ba trăm dặm bên ngoài có một tử kim quặng hay không?"

"Ta biết. Đó là cha ta chủ trì khai thác, làm sao ta có thể không biết.

Nhưng người hỏi cái này để làm gì? Không phải muốn đến núi quặng nhìn xem chứ? Nơi đó quả thực không có gì hay để chơi, ngoại trừ một đồng khoáng thạch, cái gì cũng không có."

"Là ta muốn khoáng thạch, người có thể mang ta đi nhìn xem được không?"

"Muốn khoáng thạch làm cái gì? Muốn chế tạo linh khí, vì chuẩn bị cho xuất chiến sao?" Mặt Tư Minh cau có: "Thật ra người không cần phải lo lắng như vậy, tỷ thí lần này, người yên tâm đứng ở phía sau ta, ta sẽ bảo vệ người."

Bạch Vũ còn chưa nói gì, chợt nghe một giọng nữ lạnh lùng, hơi châm chọc nói: "Chưa từng nghe nói qua đi ra ngoài tỷ thí còn muốn người khác bảo vệ, sao còn muốn nàng ta xuất chiến làm cái gì? Không bằng đổi một người khác đi."

Bạch Vũ và Tư Minh quay đầu, liền thấy Tư Vực Chủ dẫn theo ba thiếu niên, hai nam một nữ đi tới.

Tư Vực Chủ giới thiệu một chút về Bạch Vũ và Tư Minh cho ba người trước, rồi sau đó chỉ vào hai thiếu niên nói với Tư Minh và Bạch Vũ: "Thuần Vu Hải, Lạc Trầm, bọn họ đều là Triệu Hoán Đại Sư đỉnh giai, có được Triệu Hoán Thú cực phẩm, là thiên tài nổi danh của Vực Thanh Vũ chúng ta."

Lạc Trầm hào phóng gật gật đầu với bọn họ, Thuần Vu Hải thì lại có chút ngại ngùng cười cười.

Tư Vực Chủ lại giới thiệu một thiếu nữ mặc váy dài phiêu dật màu vàng nhạt đang đứng ở một bên: "Vị cô nương này tên là Tử Như, hẳn là các người đều đã nghe qua tên của nàng, được khen là thiên chi kiêu nữ ngàn năm mới thấy của Đại lục Thanh Mộc, mười tám

tuổi đã đến gần Triệu Hoán Đại Sư, nay chưa đến hai mươi tuổi, đã là Đại Sư đỉnh giai."

Ánh mắt Tư Minh sáng lên: "Người chính là Tử Như trong tin đồn vừa trở thành Triệu Hoán Đại Sư đã đánh bại sư huynh cấp bậc đỉnh giai? Ngưỡng mộ đã lâu!"

"Đâu có, tên tuổi của thiếu Vực Chủ mới là như sấm bên tai, đều nói người thiên tư trác tuyệt, thực lực kinh người, nhưng từ nhỏ đã khổ tâm tu luyện, không để ý tới thế sự." Tử Như rất khách khí nói.

"Đúng, có rất ít người từng gặp qua người, nhưng tất cả mọi người đều nói người rất lợi hại." Lạc Trầm cũng nói phụ họa.

Tư Minh vui sướng nhếch môi: "Thật không? Thì ra bốn thiếu gia nổi danh như vậy, ta cũng còn không biết."

Một câu nói khiến cho tất cả mọi người không nhịn được nở nụ cười.

Tư Vực Chủ nhìn thấy mấy người ở chung cũng không tệ lắm, nhẹ nhàng thở ra: "Năm người các người chính là người được chọn thay Vực Thanh Vũ chúng ta xuất chiến lần này, Vực Thanh Linh có thể thu hồi được hay không liền dựa vào các người. Hi vọng các vị cùng nhau cố gắng, không để cho ta thất vọng."

"Xin Vực Chủ cứ yên tâm!" Mấy người trịnh trọng cam đoan với Vực Chủ.

Tử Như lại nhìn chằm chằm Bạch Vũ khẽ nhíu mày: "Vực Chủ, ý người là nói vị Bạch Vũ cô nương này cũng là người được chọn xuất chiến? Nếu không nhìn lầm, nàng ta chỉ là một Triệu Hoán Sư."

Tư Vực Chủ vội ho một tiếng: "Đúng vậy, nhưng thiên phú của Bạch

Vũ rất tốt, thực lực cũng rất tốt....."

Chương 308: Chuẩn bị chiến tranh, năm người tề tụ (3)

Edit: V.O

"Cho dù có tài giỏi thì một Triệu Hoán Sư đỉnh giai có thể thắng được sao? Ta chính thức tỷ thí cùng với người khác chưa từng thất bại, nếu đồng ý xuất chiến thì nhất định phải thắng, ta không hy vọng bởi vì những người khác mà dẫn đến thất bại." Tử Như lạnh lùng lấy cớ ngắt lời của Tư Vực Chủ, tiến lên từng bước ép đến trước mặt Bạch Vũ, một đôi mắt tra xét nhìn nàng chăm chăm.

Bạch Vũ chẳng hề để ý buông tay: "Những người khác chắc chắn sẽ không phải là ta."

"Nói miệng không có bằng chứng, ta chỉ tin tưởng những gì ta tận mắt nhìn thấy!" Tử Như rút ra một cái roi 'bá' một tiếng: "Nếu người không làm được, thì hãy tự động nhường lại một cái danh ngạch."

Bạch Vũ nhíu mày: "Nghe theo những lời của người, ý nói người là đội trưởng sao?"

"Quả thật ta tính để cho Tử Như làm đội trưởng, dù sao thực lực của nàng cũng là đỉnh giai." Tư Vực Chủ có chút đầu đầu nói.

"Thực lực cao cũng không có nghĩa là thích hợp làm đội trưởng." Bạch Vũ lạnh lùng.

"Trước lấy ra thực lực của người rồi lại đến nghi ngờ ta đi." Tử Như dùng sức vung roi ra, linh hoạt cuốn lên thắt lưng của Bạch Vũ, đám

người Tư Minh còn chưa kịp tới ngăn cản, hai người đã quấn lấy nhau rơi xuống đất trống chỗ hoa viên.

Bạch Vũ lập tức thoát khỏi roi quấn thân, gọi Tiểu Thanh ra.

Tử Như vung roi lên, triệu hoán ra hai con Triệu Hoán Thú, một con Hồng Nguyên Phi Yến(chim yến) cấp 3, một con Thiên Mộng Bạch Đồn (lợn sữa) cấp 3, đồng thời vây công, cũng không thủ hạ lưu tình một chút nào.

Bạch Vũ ngạc nhiên, một con hệ Mộc, một con hệ Thủy, Tử Như vậy mà lại là Triệu Hoán Sư song hệ, khó trách xuất chúng như vậy.

Bạch Đồn vừa ra, trong nháy mắt, khắp hoa viên lâm vào một mảnh mênh mông, dòng nước dày đặc bện thành lưới khóa Bạch Vũ lại trong nháy mắt, Bạch Đồn nhảy ra, giống như mũi tên nhọn hiểu rõ dòng nước đâm thẳng vào Bạch Vũ, sát chiêu mãnh liệt, không nương tay một chút nào!

Tiểu Thanh ở đối diện nhào tới, ngọn lửa cuồng bạo đổ ập xuống đốt ở trên mặt Bạch Đồn, Bạch Đồn bị hun bị thương mắt, lập tức lùi về trong nước.

Giây tiếp theo, một con chim Yến xanh trắng giao nhau cào mạnh vào Tiểu Thanh từ phía sau.

Tiểu Thanh xoay người lại phun một ngụm lửa, hai con chim bộc lộ tài năng kéo xé, va chạm trên không trung kịch liệt. Sức chịu đựng của Tiểu Thanh tiêu hao mất ba thành trong nháy mắt, trên người Hồng Nguyên Phi Yến lóe ra ánh sáng màu trắng, sức chịu đựng bị tiêu hao lại chậm rãi tăng lên lại.

Linh thuật hệ Mộc có tính hồi phục, liên tục trị liệu thương thế, khô

phục sức chịu đựng!

Bạch Vũ liếc mắt một cái liền nhìn ra con Phi Yến hệ Mộc này của Tử Như bất phàm, tuy rằng linh thuật này chỉ là thượng phẩm, nhưng uy lực có hiệu quả tốt đến mức đã sắp tới gần linh phẩm.

"Tiểu Thanh, rút lui, Bạo Liệt Lưu Hỏa!" Bạch Vũ quyết đoán hạ lệnh, mấy chữ đơn giản, Tiểu Thanh lập tức hiểu được ý của Bạch Vũ, đột nhiên tạo ra khoảng cách với Hồng Nguyên Phi Yến, một đoàn Bạo Liệt Lưu Hỏa âm âm bùng nổ, thoái mái đánh thẳng đến, hơi thở hủy thiên diệt địa cực nóng dễ dàng nghiền nát, càn quét trang viên.

Mấy người ở bên cạnh vội vàng tìm cơ hội ngăn cản nhìn thấy đều giật mình.

Đột nhiên đồng tử trong mắt Tử Như co rụt lại, uy lực khủng bố này, hoàn toàn không phải Triệu Hoán Thú cấp 3 có thể có được, quả nhiên có chút bản lĩnh!

Thân hình của Tử Như chột lui, Thiên Mộng Bạch Đồn lại nhảy ra từ trong nước, dòng nước giăng ra khắp nơi, nháy mắt tạo thành màng nước dày đặc, đỡ Bạo Liệt Lưu Hỏa.

Chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng, màng nước bể tan tành, trong trang viên đất rung núi chuyển, Thiên Mộng Bạch Đồn tính cả hồ nước nó tạo ra đều bị đánh cho biến mất, Hồng Nguyên Phi Yến đánh gục Tiểu Thanh từ phía sau ở trong nháy mắt.

Một con Triệu Hoán Thú của hai bên đều tử trận, Tư Vực Chủ xem xét chính xác cơ hội, nhanh chóng chen vào, ngăn cản bọn họ tiếp tục đánh.

"Mọi người tiếp xúc một chút là được rồi, không cần phải tổn thương

hòa khí." Tư Vực Chủ vui tươi hơn hờ cười nói.

Tử Như cũng không nói gì, thu hồi Hồng Nguyên Phi Yến, xoay người bước đi.

Tư Minh cuống quít đi đến bên cạnh Bạch Vũ: "Người có khỏe không, linh mạch có bị thương không? Tử Như nói đánh là đánh, đánh xong một câu cũng không nói mà bỏ đi, là có ý gì?"

Bạch Vũ ho khan hai tiếng, lạnh nhạt cười: "Hắn là đã đồng ý để cho ta xuất chiến."

Chương 309: Khoáng thạch, Tiểu Bạch thăng cấp (1)

Edit: V.O

"Cái này là đồng ý?" Tư Minh vẫn không hiểu.

Bạch Vũ khó chịu đờ xuống máu đang trào lên trong cổ họng: "Dù sao Tử Như cũng không muốn ta nhường lại một cái danh ngạch nữa. Đừng quan tâm những chuyện này, chúng ta tiếp tục nói đến chuyện tử kim quặng đi."

"Người thật sự muốn đi sao?"

"Muốn đi, ta muốn khoáng thạch có ích, có tác dụng lớn." Bạch Vũ kiên định nói.

Tư Vực Chủ nghe thấy được: "Người muốn khoáng thạch có thể trực tiếp đến tìm ta lấy, không cần phải chạy tới núi quặng. Các người là người được chọn xuất chiến cho Vực Thanh Vũ, trước khi bắt đầu tỷ thí mấy ngày phải cố gắng tu luyện, dùng hết tất cả khả năng, phương pháp để thăng cấp cho chính mình, những gì cần ta đều sẽ cố gắng đáp ứng đầy đủ."

Bạch Vũ không nghĩ tới còn có đãi ngộ như vậy, kiên trì nói: "Khoáng thạch ta muốn rất đặc biệt, nhất định phải tự mình đi chọn."

"....." Tư Vực Chủ không nói gì nhìn nàng, một bộ vẻ mặt người đoán ta có tin hay không.

Tur Minh không cho là đúng xen mồm: "Nếu Bạch Vũ muốn đi, thì để cho nàng ấy đi, con đi theo giúp nàng ấy."

"Được rồi, ta đi đến núi quặng liên hệ một chút, hai người các người hôm sau hãy lên đường, mau chóng trở về, đừng làm chậm trễ thời gian." Bởi vì Bạch Vũ kiên trì, Tur Vực Chủ cũng chỉ có thể đồng ý.

Bạch Vũ lập tức trở về chuẩn bị, thật ra nàng không cần phải chuẩn bị cái gì, nhưng trước khi lấy được Ngọc Kim Cương, nàng có thể làm cho Tiểu Bạch thăng lên cấp 3 trước.

Lúc trước một hơi thăng lên hai cấp ở Cự Thú Chi Lâm, mức cực hạn cao nhất của linh mạch của Bạch Vũ đã đạt tới 300 điểm, bởi vì thăng cấp cần phải tập hợp phần lớn linh lực, hơn nữa nàng mấy ngày nàng đi đến Thượng Vực cũng chưa từng gián đoạn tu luyện, cho dù ngưng tụ vô cùng chậm, nhưng cũng ngưng tụ được một ít linh lực.

Bây giờ, trong linh mạch của nàng treo 152 giọt linh lực, đến bây giờ chưa từng động qua, vô cùng đầy đủ.

Nàng vận chuyển 10 giọt linh lực cho Tiểu Bạch, đút cho nó quả Kim Linh Quả 900 năm mà nàng bỏ một số tiền lớn ra mua được kia, thu nó vào trong linh mạch chậm rãi thăng cấp.

Sau đó nàng đi tìm tur Vực Chủ muốn có chút Linh tửu để ngưng tụ linh lực

Bây giờ, gần như Bạch Vũ hấp thu linh khí, ngưng tụ linh lực mỗi ngày không ngừng, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch của nàng sinh trưởng thật sự quá nhanh, cần phần lớn linh lực để giúp bọn chúng thăng cấp và tu luyện linh thuật, nếu tiêu hết sạch linh lực mà không nạp vào, rất nhanh sẽ thành miệng ăn núi lở.

Vốn là lần trước đi đến phòng bán đấu giá nàng đã nghĩ mua chút Linh tửu và độc dược, bây giờ trong túi tiền của nàng rỗng tuếch, ngoại trừ tinh thể thì cái gì cũng không có, đáng tiếc bị Lê Tùng đến gây phiền phức nên cũng chưa mua được cái gì.

Tur Vực Chủ nghe được Bạch Vũ muốn Linh tửu, ngược lại rất hào phóng cho nàng mời ly Linh tửu tốt nhất Vực Thanh Vũ.

Vừa khéo, vừa vặn lúc trước Dạ Quân Mạc từng cho nàng uống qua loại rượu trái cây này ở trên Cung yến của Bắc La, tên là Phương Tình. Lần đó Bạch Vũ uống xong thì không qua bao lâu đã đột phá.

Bây giờ linh mạch của Bạch Vũ đã được thăng cấp lên rất nhiều, đương nhiên không có hiệu quả tốt như vậy, nhưng dùng để ngưng tụ linh lực rất không tệ, là linh tửu thích hợp nhất cho nàng ngay giai đoạn này.

Bạch Vũ cất xong Phương Tình, liền đi đến Tử Kim Quặng với Tur Minh.

Đây là một tòa mỏ rất lớn, gần như phía dưới cả tòa sơn mạch đều là quặng thô đất đỏ, còn kèm theo một ít kim loại bình thường và Ngọc Kim Cương. Tuy rằng có chút hỗn loạn, nhưng số lượng Ngọc Kim Cương cũng thực sự khiến cho người khác giật mình.

Vài thập niên trôi qua, Ngọc Kim Cương cũng nhanh chóng xếp thành một núi nhỏ, phí phạm của trời ném ở trong mỏ quặng như vậy, Bạch Vũ nhìn thấy, hai mắt tỏa sáng, hận không thể vung tay lên cất toàn bộ vào trong nhẫn Bách Vũ mang đi.

Cũng may Bạch Vũ kiếm chế, làm bộ chọn lựa, mua mời khối tử kim khoáng thạch, sau đó không chút để ý hỏi Chủ Quặng, có thể cho

nàng đồng Ngọc Kim Cương kia được không.

Chương 310: Khoáng thạch, Tiểu Bạch thăng cấp (2)

Edit: V.O

"Người muốn Ngọc Kim Cương sao? Được, dù sao đồng đồ kia để ở nơi đó cũng vô dụng. Nhưng ta sẽ không giúp người khiêng xuống núi, người có thể lấy bao nhiêu thì mang đi bấy nhiêu." Quặng Chủ đồng ý rất sáng khoái.

Khi Quặng chủ nhìn thấy Bạch Vũ không biết phân biệt hàng tốt xấu như thế nào, chọn kim loại màu tím cũng không có gì đặc biệt, ngược lại đặc biệt cảm thấy hứng thú với một đồng Ngọc Kim Cương vô dụng, đoán chừng là nhìn thấy Ngọc Kim Cương đẹp, muốn cầm mấy khối về chơi một chút.

Nhưng đợi đến lúc hẳn lại đi xem đồng Ngọc Kim Cương kia, cũng chỉ còn lại một cái hố, một khối Ngọc Kim Cương ở bên trong cũng không có! Ước chừng mùi mấy tấn Ngọc Kim Cương, Bạch Vũ vung tay lên thu toàn bộ vào trong nhẫn Bách Vũ.

Hôm đó lúc trở về, Tiểu Bạch đã thăng cấp thành công, một khắc Bách Vũ cũng không để chậm trễ, lại cho nó 50 giọt linh lực, trực tiếp ném nó vào trong nhẫn Bách Vũ tu luyện Phách Thiên Liệt.

Từ ngày Tiểu Bạch ăn vụng thức ăn trong nhẫn Bách Vũ của nàng, Bách Vũ liền phát hiện có thể đưa vật sống vào trong nhẫn Bách Vũ, tầng thứ năm của chiếc nhẫn chính là không gian chuyên dùng để gửi vật còn sống vào.

Mãnh thú; Triệu Hoán Thú; động, thực vật đều có thể quăng vào, nhưng không biết là người có thể vào hay không, nàng còn chưa từng thử qua.

Một chuyến này của bọn họ mất gần ba ngày, chờ đến lúc trở lại phủ Vực Chủ, Bạch Vũ mới biết được mấy người Tử Như, Thuần Vu Hải và Lạc Trầm đều tụ tập cùng một chỗ tu luyện, cạo xát, kết hợp chiến thuật mấy ngày nay.

Dựa theo quy tắc tỷ thí lần này, thi đấu đoàn đội mới là điểm mấu chốt để quyết định thắng thua, cũng chính là năm người cùng nhau ra sân, đương nhiên cần phải phối hợp chiến thuật một chút.

Tử Như làm đội trưởng vô cùng nghiêm túc lôi kéo mấy người cùng nhau huấn luyện, căn cứ vào thuộc tính linh mạch của từng người mà sắp xếp vài loại chiến thuật, Bạch Vũ nhìn xong cũng không thể không nói Tử Như quả thật rất dụng tâm.

Sau khi Bạch Vũ và Tư Minh trở về, Tử Như lập tức yêu cầu hai người gia nhập huấn luyện.

Tử Như có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với huấn luyện, chỉ cần không phối hợp tốt một chút sẽ làm lại toàn bộ, Bạch Vũ gần như tiêu hao toàn bộ sức lực ở trong huấn luyện tập thể ban ngày.

Cũng không phải Bạch Vũ cảm thấy mệt, chỉ là thời gian đến tiệm thuốc của Tư Vực Chủ tìm dược liệu và độc dược cũng không có.

Hai ngày sau đó, cuối cùng Tiểu Bạch đáng yêu cũng giương nanh múa vuốt xuất quan, thuận lợi tu thành tầng thứ hai của Phách Thiên Liệt.

Bạch Vũ ôm Tiểu Bạch và Tiểu Thanh, cười tủm tỉm đánh giá bọn

chúng.

Ngũ Hành Bạch Hổ, cấp 3, lực công kích 30, lực phòng ngự 30, sức chịu đựng 24

Linh thuật Phách Thiên Liệt tầng thứ hai, có thể bộc phát ra lực phá hoại cao nhất là 60 điểm, có xác suất 10% một kích tất sát.

Bị động Thị Huyết Cuồng Bạo tầng thứ nhất, tất cả công kích xuất hiện tính dễ nổ gây thương tổn với xác suất là 10%.

Hòa Diễm Thanh Điều, cấp 3, lực công kích 33, phòng ngự lực 23, sức chịu đựng 25

Linh thuật Bạo Liệt Lưu Hỏa tầng thứ hai, có thể bộc phát ra lực phá hoại cao nhất là 66 điểm.

Bị động là Địa Nguyên Chân Hỏa tầng thứ nhất, kéo dài khả năng gây thương tổn, nhưng gây thương tổn không cao, đại khái là mười phần có thể làm tiêu hao 1 điểm sức chịu đựng của đối thủ.

Nhưng nhìn tổng thể mà nói, với thực lực của hai Triệu Hoán Thú trước mắt, Bạch Vũ rất vừa lòng, muốn thăng cấp lên nữa thì phải chờ nàng thăng cấp hoặc là tích góp từng tí một càng nhiều linh lực, trước khi tỷ thí hai vực bắt đầu, có lẽ nàng chỉ có thể thăng cấp lên đến mức này.

Còn lại thì phải dựa vào độc dược, dù sao trong tay Bạch Vũ không có chút dược liệu thì vẫn cảm thấy trong lòng không có cái gì, hay là nên đi tìm Tư Vực Chủ lấy một chút dược liệu.

Nàng suy nghĩ xong liền ôm Tiểu Bạch, thu Tiểu Thanh vào đi tìm Tư Vực Chủ.

Bản thân người ta cũng nói là vì thắng lợi trong cuộc tỷ thí, những gì các nàng cần đều sẽ cố hết sức thỏa mãn, nàng không có gì phải ngỡ ngàng. Hơn nữa, đến bây giờ phòng bán đấu giá cũng chưa sửa xong, ngoại trừ Tư Vực Chủ, nàng cũng không biết còn có thể tìm được dược liệu ở nơi nào.

Nhưng sau khi Tư Vực Chủ nghe nói ý đồ Bạch Vũ đến đây, lại chần chờ một lúc lâu, mới dẫn Bạch Vũ đi đến nhà kho trong phủ.

Chương 311: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (1)

Edit: V.O

Trong phủ chứa rất nhiều dược liệu, chủng loại phong phú, niên đại rất xưa, Thất Tinh Linh Chi, Tẩy Độc Thảo, Huyết Hoa Tham... Các loại dược liệu chữa thương cần dùng, cái gì cũng đều có.

"Thật ra thì cho dù ngươi không nói, qua hai ngày nữa ta cũng sẽ chuẩn bị một túi dược liệu chữa thương cho mỗi người các ngươi." Tur Vực Chủ nhàn nhạt nói.

Bạch Vũ nháy mắt: "À, Tur Vực Chủ suy nghĩ rất chu đáo, nhưng tại sao nơi này của ngươi không có độc dược?"

Dạo qua một vòng ở trong nhà kho, cứ thế, một phần độc dược Bạch Vũ cũng không nhìn thấy. Chẳng lẽ cho tới bây giờ Tur Vực Chủ và thuộc hạ chính là người đều không dùng độc dược? Mọi người ở Vực Thanh Vũ cũng sẽ không phải bộ dạng quân tử như thế này chứ? Làm cho nàng giống như là người rất ác độc.

Loại tranh đấu không ngừng ở thời buổi loạn lạc này mà khinh thường dùng độc, không phải là thiện lương, thì chính là ngu xuẩn.

Tur Vực Chủ có chút ngạc nhiên Bạch Vũ sẽ dùng độc, rất nghiêm túc dặn dò: "Theo ước định của tỷ thí lần này, không thể dùng độc với đối thủ. Nếu ngươi phá vỡ quy tắc, chúng ta sẽ trực tiếp bị xử thua. Cho nên ngươi vẫn đừng nên mang theo độc dược."

"Không thể dùng độc cũng được, nhưng ta vẫn muốn cầm chút độc được để dùng ở trên người." Tỷ thí lần này không dùng tới, không có nghĩa là sau này không dùng tới, kể từ sau khi hồi phục trí nhớ bách thế, nàng cũng đã nhớ ra tất cả độc thuật rồi.

Nếu nói bây giờ nàng là Độc Sư đỉnh cấp thiên hạ thì không hề khoa trương chút nào, tiếc nuối duy nhất là tài lực trước mắt của nàng không đủ, độc vật trân quý, hiếm thấy cũng không có được.

Nghe được Bạch Vũ nói như vậy, Tư Vực Chủ có chút khó xử: "Nói thật với người, nhà kho trong phủ thật sự không có độc vật gì. Vực Thanh Vũ không có ai am hiểu dùng độc, ngay cả một Độc Sư bình thường nhất cũng không có."

Bạch Vũ: "..."

Thánh Quân nhà người là Độc Sư đỉnh cấp thiên hạ, bây giờ người lại nói với ta là các người cũng không có độc, người đang trêu chọc ta sao?

Thấy bộ mặt Bạch Vũ tỏ vẻ không tin, Tư Vực Chủ bắt đầu giải thích: "Là thật, Đại Lục Thanh Mộc và những nơi khác không giống nhau, là đại lục có linh khí tinh khiết và sạch sẽ nhất, Vực Thanh Vũ là còn một vực càng có linh khí tinh khiết nhất, vô cùng không thích hợp cho độc vật sinh trưởng."

"Được rồi, cho nên ta sẽ ở không tìm được độc được chỗ này." Bạch Vũ có chút thất vọng thờ dài.

"Muốn, tại sao không tới tìm ta?" Giọng nói trầm thấp, từ tính của Dạ Quân Mạc từ phía sau truyền đến.

Tư Vực Chủ lập tức quỳ xuống. Bạch Vũ ngạc nhiên quay đầu lại:

"Chàng đến đây lúc nào? Đột nhiên xuất hiện rất dọa người!"

"Dọa được nàng?" Dạ Quân Mạc đưa tay kéo, kéo Bạch Vũ đến bên cạnh, nhẹ giọng cọ xát, nói nhỏ ở bên tai nàng: "Muốn độc dược gì, cứ nói với ta."

Lông mày Bạch Vũ nhíu lên: "Cái gì cũng được sao? Ta muốn độc dược có thể tiêu diệt toàn bộ Vực Thanh Phong cũng được sao?"

"Có thể, giống như diệt sạch ngàn dặm, hủy diệt một Đại Lục Thanh Mộc ta cũng có thể cho nàng." Dạ Quân Mạc cười nhạt một tiếng, trong mắt tràn đầy cương chiu.

Tư Vực Chủ nghe được khoe miệng co rút, sắc mặt tái xanh. Thánh Quân, người có cần phải dung túng Bạch Vũ như vậy không? Nếu dùng độc có thể tiêu diệt được Vực Thanh Phong, chúng ta còn đánh lâu như vậy làm gì? Người sủng ái nữ nhân này cũng không suy tính đến hậu quả sao?

Đương nhiên là Bạch Vũ đang nói đùa, Độc Sư giận dữ, diệt sạch ngàn dặm, máu chảy thành sông, nhưng nàng tự nhận nàng vẫn còn không có ác độc như vậy.

Nàng móc vào ngón tay thon dài, trắng nõn của Dạ Quân Mạc: "Vậy ta liệt một tờ hóa đơn cho chàng."

"Liệt hóa đơn làm gì? Trực tiếp đi đến chỗ của ta cầm."

"Nhưng ta còn phải luyện tập cùng bọn Tư Minh..."

"Nàng còn cùng nhau luyện tập với bọn họ?" Giọng nói của Dạ Quân Mạc không vui lạnh xuống.

Bạch Vũ sửng sốt, không hiểu sao lại nghe ra được một chút cảm giác ủy khuất. Chẳng lẽ chàng cố ý chạy tới đưa độc dược cho ta, cũng là bởi vì mấy ngày nay ta không đi tìm chàng?

Chương 312: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ còn chưa hỏi ra lời, đã bị Dạ Quân Mạc kéo đi đến viện của hắn. Vốn là tính toán cầm được từ chỗ Tư Vực Chủ kia về, quả thật bị Dạ Quân Mạc giữ lại cả ngày.

Ngoại trừ cho nàng hai loại độc dược trí mạng Thanh Trúc và Bách Cốc Thảo mà nàng rất muốn, Dạ Quân Mạc còn tặng nàng mấy trăm rổ hoa đủ mọi màu sắc, người nhìn thấy đều hoa cả mắt, đủ để phủ kín một sân bóng rổ!

Bạch Vũ tròn mắt há hốc mồm: "Sao đột nhiên lại muốn tặng hoa cho ta?"

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhấp một miếng trà: "Thích hoa ta cho nàng không, hoa người khác tặng ở trong phòng, vứt đi."

Người khác tặng? Tư Minh? Lúc này Bạch Vũ mới nhớ tới lần trước Tư Minh tặng cho nàng giỏ hoa nàng còn chưa mang đi, cứ để ở trong viện của nàng, nàng vội vàng thăng cấp cho Tiểu Bạch nên đã sớm quên đi chuyện giỏ hoa, vậy mà Dạ Quân Mạc biết, còn nhỏ mọn nhớ ở trong lòng? Nàng có thể nói thật ra thì nàng cũng không thích hoa được không?

"Ta có thể không cần không?" Bạch Vũ khổ sở cười ha ha hỏi.

Dạ Quân Mạc nâng mắt nhìn nàng, tà tứ cười một tiếng: "Không thể."

Bạch Vũ: "..."

Buổi tối, lúc Dạ Quân Mạc đưa nàng trở về, nhét toàn bộ những thứ hoa kia vào trong viện của nàng, còn nhân tiện cầm đi giỏ hoa Tư Minh để lại.

Bạch Vũ nhìn những bông hoa tràn ngập trong viện, im lặng một lúc. Nào có người tặng hoa còn muốn để mãi trong viện của người ta, Dạ Quân Mạc nhỏ mọn!

Đúng lúc Tử Như đến tìm nàng, thấy cảnh tượng này, nhăn nhó mày: "Đây là đang làm gì? Người thích hoa cũng không cần phải để đầy trong viện, chẳng lẽ một ngày hôm nay người không tới luyện tập chính là đi lấy những thứ này?"

"Dĩ nhiên là không phải!" Bạch Vũ lúng túng phủ nhận.

"Ta không quan tâm có phải hay không, cách ngày bắt đầu tỷ thí chỉ còn có ba ngày, việc tu luyện sau này mời người đừng vắng mặt nữa, đừng có suy nghĩ chi để chơi." Tử Như cúi kính bỏ lại mấy câu này, cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Bạch Vũ có cảm giác sâu sắc mình bị Dạ Quân Mạc đào hố, sau ba ngày, chỉ có thể ngày ngày đúng hạn đi luyện tập, trên thực tế những chiến thuật mà Tử Như sắp xếp kia, nàng chỉ luyện tập một lần cũng đã nắm giữ được toàn bộ.

Đối với sắp xếp chiến đấu, chỉ thị, tính toán tinh chuẩn, nàng không hề kém hơn so với bất kỳ ai, chẳng qua là nàng tương đối lười, lười phải lên kế hoạch chiến thuật gì gì đó mà thôi.

Chiến thuật của Tử Như rất đơn giản, chính là các ti kỳ chức (ý nói

từng người phụ trách nắm giữ phần chức trách của mình).

Thuần Vu Hải là Triệu Hoán Sư hệ Thổ, có hai con Hắc Hùng (gấu đen) khổng lồ, phụ trách che chở cho mọi người. Triệu Hoán Thú hệ Thủy của Tư Minh và Tử Như có thể khống chế, trói buộc đối thủ, Triệu Hoán Thú hệ Kim của Lạc Trầm gồm nhiều mặt công, thủ, nếu bị thương vẫn có thể nhờ vào Hồng Nguyên Phi Yến của Tử Như để khôi phục.

Tiểu Thanh của Bạch Vũ chịu trách nhiệm tấn công, phạm vi sát thương lớn. Nàng có thể phối hợp với bọn họ rất dễ dàng, tùy cơ ứng biến.

Đáng tiếc, bọn Tử Như cũng không thể nào tin tưởng vào lực phá hoại của Tiểu Thanh, không để cho Tiểu Thanh làm lực công kích chủ yếu, quyết định dựa vào sự tấn công của Băng Thủy Bạch Thủ của Tư Minh, để cho Tiểu Thanh tiếp ứng.

Bạch Vũ tỏ vẻ thờ ơ, chỉ cần có thể thắng là được.

Ngày ngày luyện tập đều giống nhau, nàng cũng đã sớm thuần thục, một chút tác dụng đối với nàng cũng không có. Nàng đã bắt đầu nhàm chán, chỉ mong đợi ngày tỷ thí sớm bắt đầu.

Vào lúc Bạch Vũ và Tử Như, Tư Minh cùng nhau luyện tập khô khan, toàn bộ nhân vật quan trọng của Vực Thanh Vũ đã tụ tập tới phủ Vực Chủ.

Đương Chủ phân Đường – thuộc hạ của Tư Vực Chủ, trưởng lão Vực Thanh Vũ và Vực Thanh Linh, còn có Tướng Quân của Ám Dạ Đế Quốc đóng quân ở Đại Lục Thanh Mộc, tổng cộng mười bảy người, sắc mặt mọi người ngưng trọng ngồi ở trong đại sảnh.

Sau khi bọn họ biết được chuyện Vực Thanh Vũ và Vực Thanh Phong ước chiến thì đặt chuyện trong tay xuống chạy tới phủ Vực Chủ, mấy ngày nay tất cả mọi người mới lục tục chạy tới.

"Tư Vực Chủ nắm chắc bao nhiêu đối với lần ước chiến này?" Sắc mặt của mấy vị trưởng lão Vực Thanh Linh thật sự không tốt hỏi.

Chương 313: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (3)

Edit: V.O

Không hiểu tại sao một vật thuộc sở hữu của Vực Thanh Linh bọn họ lại bị một cuộc ước chiến quyết định, chính bọn họ vẫn không thể tham dự, đổi lại tâm tình của người nào cũng sẽ không tốt, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận đây là một phương pháp giải quyết rất tốt, Vực Thanh Linh tiếp tục đánh nữa sẽ bị tiêu hao không thể vực dậy được.

Tư Vực Chủ có mười phần lòng tin trả lời: "Đương nhiên là có nắm chắc. Chắc hẳn mọi người cũng biết Tử Như tài năng xuất chúng, Thuần Vu Hải, Lạc Trầm còn có Tư Minh của ta đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, thắng cuộc tỷ thí thì không có vấn đề."

"Là sao? Bạch Vũ kia là thế nào?" Tướng Quân Âm Dạ Đế Quốc – Vạn Thành Tùng cười lạnh bùng trà: "Dù cho không có ai, người cũng không thể tìm một Triệu Hoán Sư tới để cho đủ số. Ta nghe ngóng được ở trên đường, năm người Vực Thanh Phong chọn, tất cả đều là Triệu Hoán Đại Sư đỉnh giai, thực lực không hề kém hơn chút nào so với bọn Tư Minh. Bên này của chúng ta lại chọn một Triệu Hoán Sư, người muốn cho bốn người bọn họ đi đấu với năm người kia sao?"

Sắc mặt của mấy trưởng lão càng thêm không xong, có chút oán trách nói: "Lúc Vực Chủ chọn người, tại sao không nói với chúng ta một tiếng? Dù gì chuyện liên quan đến Vực Thanh Linh, nếu là tỷ thí thua, chúng ta phải ăn nói thế nào với Tô tiểu thư – Tô Lăng Dung?"

Nhóm Đường Chủ đều là thuộc hạ của Tư Vực Chủ, trong lòng hướng về phía Tư Vực Chủ, nhưng không tránh được có chút lo lắng.

Sắc mặt Tư Vực Chủ tái xanh, một bụng tức giận nói: "Chỉ có mười ngày, Bản Vực Chủ nào có thời gian chờ các người đến cùng thương lượng chuyện người được chọn! Ta chọn người đương nhiên có đạo lý của ta."

Ông cũng không muốn để cho Bạch Vũ xuất chiến, nhưng đây là Thánh Quân ra lệnh, ông còn có cách nào khác sao? Ông phải thật sự đưa Bạch Vũ ra, còn phải thay Thánh Quân chịu tiếng xấu, ông đã trêu ai ghẹo ai đây?

"Hừ, đạo lý cái gì, người nói ra cho ta nghe một chút. Dù sao Bốn Tướng Quân cũng tuyệt đối không đồng ý để cho một Triệu Hoán Sư xuất chiến!" Vạn Thành Tùng nặng nề đặt chén trà xuống bàn, 'ba' một tiếng, tràn đầy cứng rắn.

"Người không đồng ý thì thế nào? Ta cũng không tìm các người tới để thương lượng chuyện người được chọn, tóm lại danh ngạch đã định xong, không được đổi." Vạn Thành Tùng cứng rắn, Tư Vực Chủ còn cứng rắn hơn hẳn.

"Tên khốn người! Người nói, người có phải bị đám Sáng Thế Thần Điện khốn kiếp kia thu mua rồi không?"

"Người nói hươu nói vượn cái gì vậy!"

Hai người cãi vả lớn, cánh cửa gỗ cứng nhắc vang lên tiếng động: "Ngày kia chính là ngày ước chiến, dù cho không hài lòng về người được chọn cũng không kịp thay, cứ như vậy đi."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, Âm Ưng mặc một bộ áo đen gọn gàng, mặt không có biểu tình đứng ở nơi đó.

Một trưởng lão nhăn mặt chiu mày, kỳ lạ hỏi: "Người là ai? Dám tùy tiện phát biểu ý kiến lung tung ở chỗ này."

"Một người thị vệ." Âm Ưng lạnh lùng nói.

Mặt của Vạn Thành Tùng bỗng chốc trắng bệch không còn một chút máu, những Trưởng lão, Đường chủ này làm việc ở Bát Đại Thế Giới, không biết Âm Ưng, nhưng hẳn biết. Toàn bộ mười hai vị Tướng Quân mà Âm Dạ đế quốc phái ra đi đóng quân ở Bát Đại Thế Giới là do tự mình Âm Ưng chọn lựa, huấn luyện ra, Âm Ưng là người lãnh đạo trực tiếp của hẳn!

Hẳn không biết Âm Ưng lại ở chỗ này, nhưng Âm Ưng lên tiếng, bất kể trong lòng hẳn nghĩ như thế nào, lập tức không dám nữa nói thêm gì nữa.

Đột nhiên Vạn Thành Tùng ngừng công kích, khiến cho mọi người không giải thích được, bọn họ cũng không tiện tranh chấp cùng với Vực Chủ, nhưng trong lòng vẫn không yên như cũ.

Bây giờ bọn họ không nghĩ ra, ước chiến liên quan đến việc tranh giành một vực, tại sao Tư Vực Chủ lại không có mắt nhìn, muốn cho một Triệu Hoán Sư xuất chiến, chẳng lẽ là có tư tâm gì?

Từ giờ trở đi, bọn họ cũng muốn xem ước chiến một chút, rốt cuộc cô nương có tên là Bạch Vũ có khả năng gì, có thể có biểu hiện gì khiến người kinh ngạc.

Rất nhanh, mười bảy người đã giải tán, thời gian thoáng một cái, rất

nhanh đã đến ngày ước chiến.

Chương 314: Tỷ thí, chiến đấu cá nhân (4)

Edit: V.O

Núi Phong Linh là một dãy núi dày đặc linh khí, dược liệu khắp nơi, thú dữ cũng có không ít, trước kia có không ít người đi vào trong núi hái thuốc, săn thú, nhưng bởi vì chiến loạn giữa Vực Thanh Linh và Vực Thanh Phong vực, ngọn núi này cũng thay đổi, rất hiếm dấu chân người.

Nơi tỷ thí được bố trí ở chỗ đất trống trên đỉnh núi, hai nhóm người Vực Thanh Vũ và Vực Thanh Phong cũng đến đây sớm hơn một chút, hai bên Tư Vực Chủ và Lệnh Hồ Vực Chủ vừa thấy mặt, cũng không có sắc mặt tốt gì.

"Tư Vực Chủ đã chuẩn bị để thất bại chưa? Ta nghe nói mười ngày này người không tìm được người xuất chiến, cho nên tìm một Triệu Hoán Sư tới cho đủ số."

"Lệnh Hồ Vực Chủ nghe nói thật nhiều, lời đồn đãi vô căn cứ cũng thật sự chân thật. Đương nhiên người Bản Vực Chủ chọn lựa cũng là thiên tài trong thiên tài, đợi đánh cho các người kêu cha gọi mẹ, người sẽ biết thôi."

Hai người mặt đối mặt nói lời hung ác, khí thế cứng rắn, giống như nếu ai yếu đi một phần, chờ đợi sẽ chính là thất bại.

Bạch Vũ nghe bọn họ cãi nhau, tầm mắt tìm tòi ở trên người những người được phái đến của Vực Thanh Vũ, rất nhanh đã phát hiện Âm

Ưng và Dạ Quân Mạc.

Hai người khiêm tốn đứng ở phía sau cùng, Dạ Quân Mạc còn cố ý đeo mặt nạ bằng bạc, che ở nửa mặt. Nhưng cho dù là như vậy, khí độ ung dung, quý phái toàn thân cũng làm cho người khác không thể khinh thường, Bạch Vũ nhìn một cái đã nhận ra hấn.

Sóng mắt Bạch Vũ lưu chuyển, đôi mắt như nước sáng trong suốt lóe lên ánh sáng, chống lại đôi mắt như hồ nước sâu thâm thúy của Dạ Quân Mạc, trong mắt tràn ngập vui vẻ, ta biết chàng sẽ đến.

Dạ Quân Mạc gợi lên một nụ cười nhạt, Âm Ưng ở một bên rất yên lặng nhìn, hôm nay vốn Thánh Quân không nên tới, nếu không cẩn thận để bại lộ hành tung, Đại Lục Thanh Mộc này sẽ hỗn loạn thành một nồi cháo lẫu.

Nhưng hấn khuyên thật lâu cũng không có tác dụng, hấn còn tưởng rằng Thánh Quân cố ý muốn tới là vì sở hữu của Vực Thanh Linh, bây giờ nhìn lại, rõ ràng chính là đến xem Bạch Vũ.

Hai vị Vực Chủ mắng nhau nửa ngày, rốt cục bắt đầu chính thức tỷ thí. Vì để cho công bằng, trọng tài là hai vị Vực Chủ cùng nhau đảm nhiệm, mười người chiến đấu hai bên tỷ thí một chọi một, thắng được một phần thì một bên đoàn đội chiến đấu còn lại sẽ bị diệt toàn bộ, một bên thắng còn lại mấy người thì sẽ có bấy nhiêu điểm.

Nếu như xuất hiện đều nhau, đoàn đội tham gia chiến đấu bên nào thắng, người đó chính là người thắng.

Vì vậy mấu chốt quyết định thắng bại là chiến đấu đoàn đội, nhưng không có nghĩa là người chiến đấu sẽ không quan trọng. Nếu toàn bộ người chiến đấu đều bị thua, để cho đối thủ lấy được đủ 5 điểm, đoàn đội chiến đấu kia cũng đừng đánh nữa.

"Đầu tiên chúng ta phái người nào ra sân?" Tư Minh hưng phấn xắn tay áo lên, mài dao sèn soẹt hỏi.

Thứ tự xuất chiến là do tự bọn họ sắp xếp, sau khi ra sân mới biết được đối thủ sẽ đi lên là vị nào, nếu như suy đoán không chính xác đối phương sẽ phái người nào cũng chỉ có thể dựa vào may mắn, nếu đúng lúc gặp thuộc tính khắc chế chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

"Người muốn ra sân?" Bạch Vũ nhìn bộ dạng hưng phấn của Tư Minh cũng biết là hắn đã không đợi nổi nữa.

Tư Minh gật đầu liên tục, dù sao hắn vẫn luôn luôn gây họa bị cha hắn giam ở trong nhà, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội đánh nhau quang minh chính đại như vậy, dĩ nhiên hắn không thể chờ đợi.

Tử Như lại một miệng từ chối: "Không được, trận đấu có liên quan đến tinh thần của chúng ta, chỉ có thể thắng không thể thua, vẫn là để ta lên trước."

Tử Như nói xong, liền lấy roi từ bên hông ra, nói quyết định cho trọng tài, đi lên giữa sân.

Rất đúng dịp, người Vực Thanh Phong phái ra cũng là Đội trưởng, là Mục Dã có thực lực cao nhất trong năm người, một Triệu Hoán Đại Sư hệ Thổ đỉnh cấp, thực lực và danh tiếng đều không hề ở dưới Tử Như, chỉ là danh tiếng không tốt lắm.

Nghe nói hắn hung ác tàn bạo, ngay cả thân ca ca (anh trai ruột) cũng chết ở trong tay hắn.

Mục Dã vừa lên đài, lập tức gọi ra hai con Phách Vương Quy (con rùa) lớn không khác gì con voi, vừa cử động liền khiến cả vùng đất

khẽ run rẩy, hung ác xông về phía Tử Như.

Tử Như vung một roi da về phía Mục Dã, gọi Ra Thiên Mộng Bạch Đồn, lồng giam bằng nước rậm rạp, chằng chịt lao thẳng tới Mục Dã.

Chương 315: Tỳ thí, chiến đấu cá nhân (5)

Edit: V.O

Trong mắt Mục Dã hiện ra sắc bén, lập tức để cho Phách Vương Quy che ở trước người, lực phòng ngự 27 điểm đỡ tất cả công kích, một chút cũng không bị thương.

Tử Như rút roi da về, chỉ nhìn chăm chăm bản thân Mục Dã cạn tào ráo máng (ý nói đuổi sát đối thủ, tấn công đối thủ mà không buông một cơ hội nào), làm như không thấy hai con Phách Vương Quy.

Phách Vương Quy cũng không một mực phòng thủ, thân thể cao lớn nặng nề nện vỡ mặt đất, cả vùng đất, hồ nước dưới chân chấn động kịch liệt, chấn động khiến cho Thiên Mộng Bạch Đồn thoát ra khỏi mặt nước, nhưng không tạo ra tổn thương quá lớn.

Hai bên chiến đấu kịch liệt, Tử Như không phá nổi phòng ngự của Mục Dã, Mục Dã cũng khó mà gây tổn thương được cho Hồng Nguyên Phi Yến của Tử Như, trong lúc nhất thời đánh nhau khó phân thắng bại.

Lạc Trầm nhăn mặt, nhíu mày: "Lần này Tử Như có chút phiền phức, Phách Vương Quy của Mục Dã khắc chế Thiên Mộng Bạch Đồn."

Hệ Thổ khắc chế hệ Thủy, Triệu Hoán Thú có cấp bậc thấp thì khắc chế cũng không rõ ràng, nhưng cùng với việc đề cao cấp bậc, uy lực của thuộc tính khắc chế sẽ càng ngày càng rõ ràng, hiệu quả khắc chế thuộc tính của Triệu Hoán Thú cấp 3 đã bắt đầu hiện ra bước

đầu.

"Không sao, không phải Tử Như còn có Hồng Nguyên Phi Yến sao? Hệ Mộc khắc chế hệ Thổ." Tư Minh cười tràn đầy tự tin.

"Nhưng tiêu hao dần như vậy, sẽ chỉ có Thiên Mệnh Bạch Đồn bị suy sụp. Có thể Tử Như phải thua." Sắc mặt Thuần Vu Hải ngưng trọng phân tích.

Bạch Vũ lắc đầu một cái, đột nhiên mở miệng: "Không nhất định."

Toàn bộ mấy người cũng kỳ lạ nhìn về phía nàng, trong mắt tràn ngập nghi ngờ, chờ nàng giải thích.

Nhưng Bạch Vũ không nói lời nào.

Không bao lâu sau, lúc sức chịu đựng của Thiên Mệnh Bạch Đồn của Tử Như bị tiêu hao hơn một nửa, mắt thấy dần hao tổn, Tử Như bỏ một con Triệu Hoán Thú trước, tình thế trên đài đột nhiên xảy ra biến hóa.

Hồng Nguyên Phi Yến giương cánh vỗ lên, một đạo ánh sáng rơi vào trên người Thiên Mệnh Bạch Đồn, vết thương trên người Thiên Mệnh Bạch Đồn đã bắt đầu dùng tốc độ khôi phục mắt thường có thể nhìn thấy được, sức chịu đựng cũng bắt đầu khôi phục từng chút từng chút.

Khóe miệng đám người Tư Minh co rút, hiểu ý của Bạch Vũ. Sức chịu đựng của Phách Vương Quy rất cao, nhưng Hồng Nguyên Phi Yến có linh thuật khôi phục, tiếp tục kéo dài, người nào ngã xuống trước còn khó mà nói được.

Trận hệ Thổ và hệ Mộc này so đấu rất lâu, cuối cùng kỹ năng của Tử

Như cao hơn một bậc, hao tổn chết hai con Phách Vương Quy.

Trên khuôn mặt tàn nhẫn của Mộc Dã không có biểu hiện gì, thu hồi Phách Vương Quy, bình tĩnh đi xuống đài, gần như không quan tâm đối với thắng thua của trận đấu này.

Tử Như cũng lạnh nhạt đi xuống đài, hơi nhếch môi, biểu hiện chiến thắng tỷ thí là chuyện phải làm.

Mọi người ở Vực Thanh Vũ bộc phát ra một tiếng trầm trồ khen ngợi, Tư Vực Chủ hài lòng gật đầu một cái, mắt liếc nhìn Lệnh Hồ Hùng. Mặt của đám người Lệnh Hồ Hùng không thay đổi, cũng không trả lời.

Trận đầu, Vực Thanh Vũ thắng.

Không có thời gian nghỉ ngơi, trận thứ hai lập tức bắt đầu, Thuần Vu Hải xung phong nhận việc ra sân.

Điều làm người ta không nghĩ tới chính là đối phương cũng phái ra một vị Triệu Hoán Đại Sư hệ Mộc, còn là Triệu Hoán Đại Sư nắm vững được linh thuật tốt hơn, cuộc tỷ thí này, đơn giản chính là một cuộc phiên bản.

Hệ Thổ chiến đấu với hệ Mộc, luôn nhìn qua là đánh nhau rất kịch liệt, trên thực tế, hai bên cũng không tạo ra được quá nhiều tổn thương, thời gian chiến đấu sẽ bị kéo rất dài.

Bạch Vũ nhìn ra được tình thế thất bại của Thuần Vu Hải, đã không còn tâm tư nhìn nữa, chợt cảm giác hô hấp của Lạc Trầm bên cạnh có chút nặng nề.

Nàng quay đầu nhìn lại, Lạc Trầm siết hai tay lại thật chặt thành quả

đấm, sắc mặt hơi đỏ lên, mồ hôi lạnh trên trán chằng chịt.

"Người không sao chứ? Thân thể không thoải mái sao?" Bạch Vũ ngạc nhiên hỏi.

Lạc Trầm lau mồ hôi trên mặt, có chút ngưng ngưng nói: "Không có, ta chỉ có chút căng thẳng. Tử Như nói để cho ta lên đấu trận đấu kế tiếp."

"..." Dù gì người cũng là thiếu niên thiên tài nổi danh của Vực Thanh Vũ, cũng không phải là chưa từng lên lôi đài, căng thẳng thành như vậy cũng quá mức rồi? Trong lòng Bạch Vũ cảm thấy có chút không đúng: "Đưa tay cho ta, ta xem mạch tượng của người một chút."

HOÀN QUYỂN 2

Chương 316: Trúng độc, trốn tránh chiến đấu (1)

Edit: V.O

"Ngạch, không cần. Mỗi lần lên lôi đài ta cũng sẽ rất căng thẳng, nhưng chờ ta thật sự lên đài tỷ thí cũng sẽ không như vậy nữa, người không cần phải lo lắng." Lạc Trầm cười từ chối.

"Người chắc chắn?" Dáng vẻ của người không giống như là đang căng thẳng, giống như sinh bệnh!

Bạch Vũ vẫn còn có chút nghi ngờ, không yên lòng muốn bắt mạch cho Lạc Trầm.

Lúc này, Thuần Vu Hải thua, có chút xấu hổ đi xuống đài, khạc ra một búng máu: "Thật xin lỗi..."

"Người chiến đấu thất bại, sẽ phải càng thêm cố gắng trong chiến đấu đoàn đội, uống thuốc đi, ngồi yên thư giãn chữa thương." Từ Như ôn hoà nói, nhắc tay lên phủ linh thuật khôi phục lên người Thuần Vu Hải.

Lần tỷ thí này, sau khi kết thúc mỗi cuộc tỷ thí cũng không có một chút thời gian để nghỉ ngơi, người vừa kết thúc chiến đấu sẽ trực tiếp tiến vào chiến đấu đoàn đội, nhất định bọn họ phải mau chóng chữa thương, bổ sung linh khí.

Có thể nói, người chiến đấu không chỉ muốn thắng, còn phải đặt nền tảng cho chiến đấu đoàn đội. Nếu như có người bị trọng thương ở

trong trận chiến, sẽ rất ảnh hưởng đến sự phát huy ở trong chiến đấu đoàn đội, thực lực giảm nhanh.

Hai bên cũng sẽ nghĩ hết cách làm cho đối thủ bị thương nặng ở trong trận chiến, đồng thời bảo vệ tốt cho mình.

"Kế tiếp là tới lượt ngươi, Lạc Trầm. Bây giờ một thắng một chịu, nhưng ngươi phải cố gắng lên!" Tư Minh dùng sức vỗ vỗ lưng Lạc Trầm.

Lạc Trầm xấu hổ gật đầu, lau mồ hôi trên trán đi lên giữa sân.

Bạch Vũ nhìn bóng lưng của hắn, trái tim dâng lên một loại cảm giác bất an.

Lạc Trầm là Triệu Hoán Đại Sư hệ Kim, đối phương ra sân chính là Lê Tùng mà Bạch Vũ đã từng thấy qua, ngoại trừ Hỏa Diễm Tích Dịch, hắn lại lấy ra một con Lam Lân Hỏa Tích (cũng là một con rắn mối).

Hỏa khắc Kim, Lạc Trầm còn chưa xuất thủ cũng đã rơi xuống thế bất lợi.

"Trời ơi, tại sao lại xui xẻo như vậy." Tư Minh thở dài nói.

Bạch Vũ nhìn chằm chằm trận chiến trên đài, trong lòng giật mình. Quá thật rất xui xẻo!

Lúc Tư Vực Chủ chọn người tương đối chú trọng đội hình, năm hệ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có. Đối thủ là là một người hệ Thổ, một hệ Mộc, một hệ Hỏa, hai người còn lại đều là hệ Kim.

Kỳ lạ là ba lần ra sân trước, người ra sân của Vực Thanh Phong vừa

vận khắc chế toàn bộ Vực Thanh Vũ. Thật sự đều là trùng hợp sao?

Ầm — —

Trên đài bật lên một tiếng va chạm kịch liệt, Kim Tiễn Hoa Báo của Lạc Trầm hung hăng cắn xé lên người Hỏa Diễm Tích Dịch, lại bị Lam Lân Hỏa Tích bên cạnh dùng cái đuôi to khỏe quét bay ra ngoài.

"Xá Thân Hỏa Cầu!" Lê Tùng nổi giận thét lên một tiếng, toàn thân Lam Lân Hỏa Tích chọt phóng xạ ra Liệt Hỏa hùng hực, hóa thành một khối cầu lửa phóng tới Lạc Trầm, lực công kích phá tan 40 điểm trong nháy mắt!

Thiên Cương Hắc Báo lập tức bảo vệ ở trước mặt Lạc Trầm, vung móng nhọn sắc bén, to lớn lên, không chút khách khí tiến lên tiếp lấy hỏa cầu, Kim Cương Chương, lực công kích cũng vượt qua 40 điểm, có xác suất đánh ngất đối thủ.

"Đồng quy vu tận?" Sắc mặt Tư Minh khế thay đổi vài lần, nhíu chặt chân mày.

Tử Như trầm ổn lắc đầu: "Không, mặc dù sức chịu đựng của Thiên Cương Hắc Báo thấp, nhưng lực phòng ngự có 25 điểm, sẽ không bị một kích đánh bại. Nhưng nhất định sẽ không gánh được Lam Lân Hỏa Tích."

Chỉ nghe 'phịch' một tiếng, hai người vừa tiếp xúc, Thiên Cương Hắc Báo bỗng tan thành tro bụi, Lam Lân Hỏa Tích không bị một chút tổn thương nào, hỏa cầu nặng nề đánh lên người Lạc Trầm, trong nháy mắt, ngọn lửa lớn dấy lên ở trên người hắn.

"Tại sao có thể như vậy!" Đám người Bạch Vũ giật mình đứng lên. Tư Minh lập tức tạo ra cột nước tưới tắt ngọn lửa, xông vào trong

sân, Bạch Vũ, Tử Như lập tức đuổi theo.

Lê Tùng cười lạnh: "Tỷ thí còn chưa kết thúc, các người xông lên là có ý gì?"

"Người câm miệng!" Tư Minh tức giận hét lên, đỡ thân mình cháy đen của Lạc Trầm dậy, tay hơi run rẩy: "Hắn, hắn đây là..."

Vẻ mặt Tử Như ngưng trọng sờ sờ mạch đập của Lạc Trầm, một lúc sau mới thấp giọng nói: "Hắn đã chết."

Lục đánh 40 điểm trực tiếp đánh vào trên người, không thể nào còn có đường sống.

Sắc mặt Tư Minh và Bạch Vũ nhất thời tái nhợt.

Lê Tùng cười to: "Ha ha, đây chính là kết quả cậy mạnh, tài nghệ không bằng người còn dám đi lên so đấu, chết là đáng đời."

Chương 317: Trúng độc, trốn tránh chiến đấu (2)

Edit: V.O

"Đồ khốn! Ta muốn giết ngươi!" Tư Minh nổi trận lôi đình, trong nháy mắt, ba dòng nước bay về phía Lê Tùng.

Một đạo ánh sáng màu vàng thoáng qua, một con Cừu Thiên Kim Trư (con heo) cả người được bao phủ bởi lá chắn bảo vệ màu vàng chói mắt đỡ được dòng nước, một nam tử gầy teo, cao cao cười lạnh đi lên phía trước: "Lê Tùng đã tử thí xong, đối thủ của ngươi là bổn thiếu gia."

"Được! Lệnh Hồ Vũ, đây chính là tự ngươi lên đi tìm cái chết!" Tư Minh lập tức gọi ra Băng Thủy Bạch Thủ (con chuột), dòng nước lạnh như băng hóa thành từng mũi tên băng bắn ra.

Lệnh Hồ Vũ chính là con trai của Hồ Hùng, thiếu vực chủ của Vực Thanh Phong, hai người thừa kế Vực Chủ tử thí vô cùng khiến cho người ta chú ý.

Tư Vực Chủ nhìn Tư Minh ra sát chiêu hùng hổ dọa người ở trên đài, nắm quả đấm thật chặt.

Ông không hề nghĩ tới Lạc Trầm lại bị Lê Tùng giết chết, điều này có nghĩa là tử thí đoàn đội của bọn họ sẽ ít đi một người, hơn nữa còn có một Bạch Vũ chỉ có thể gọi ra một con Triệu Hoán Thú, thắng lợi có thể vô cùng mong manh, trừ phi Tư Minh có thể giết chết Lệnh Hồ Vũ.

Tâm tình của đám người Lệnh Hồ Hùng cũng cực kỳ sung sướng: "Tur Vực Chủ, thực lực của con trai ngươi không tệ, nhưng muốn thắng còn kém xa lắm, ngươi đừng hy vọng hắn có thể làm được kỳ tích gì."

Tur Vực Chủ hừ lạnh một tiếng, khinh thường để ý.

Đám người Lê Tùng và Bạch Vũ đã thối lui ra bên ngoài sân, Bạch Vũ mang theo thi thể Lạc Trầm, trở lại dưới sân.

Đôi mắt của Thuần Vu Hải rạn vỡ, thờ dài nói: "Thật là đáng tiếc cho Lạc huynh, những ngày qua cùng nhau luyện tập cùng với hắn, ta đã coi hắn là huynh đệ... Ngươi đang làm gì?"

Thuần Vu Hải giật mình nhìn Bạch Vũ cởi quần áo cháy đen của Lạc Trầm ra.

"Kiểm tra." Bạch Vũ lạnh lùng nói: "Các ngươi không cảm thấy Thiên Cương Hắc Báo tan biến quá kỳ lạ sao?"

Tử Như cau mày, tâm tình nặng nề: "Quả thật kỳ lạ, Thiên Cương Hắc Báo không thể nào không đỡ được một kích hỏa cầu kia."

"Có lẽ bản thân Lạc Trầm xảy ra sự cố, ngươi kiểm tra thi thể của hắn cũng không thể nào nhìn ra được cái gì." Giọng nói của Thuần Vu Hải có chút tức giận: "Hắn đã chết, ngươi không thể bất kính đối với hắn!"

"Ta không có bất kính, ta chỉ muốn để cho hắn nhắm mắt." Ánh mắt Bạch Vũ lạnh như băng, vượt linh lực chọt lóe lên rồi biến mất: "Hắn trúng độc."

Sắc mặt Thuần Vu Hải trắng nhợt: "Nói bừa! Bình thường tỷ thí không cho phép dùng độc dược, nếu như Lê Tùng dùng, mấy người Tư Vực Chủ không thể nào không phát hiện."

"Ta không có nói là hắn dùng." Bạch Vũ sửa sang y phục lại cho Lạc Trầm, vẻ mặt thâm trầm.

Tử Như trầm mặt, nhìn Bạch Vũ: "Không phải là đối thủ thì còn ai vào đây? Người nói Lạc Trầm trúng độc, có chứng cứ gì?"

Trong giọng nói của Tử Như có nghi ngờ không nói ra, hiển nhiên là không tin lời của Bạch Vũ.

Muốn hạ độc với một Triệu Hoán Đại Sư như Lạc Trầm không phải là một chuyện dễ dàng, Lê Tùng trên lôi đài không có cơ hội hạ độc, những người khác càng không có cơ hội, trừ phi là...

"Ta không có chứng cứ, nhưng, Tư Minh cũng trúng độc." Bạch Vũ cau mày: "Hắn sắp không chịu nổi, để cho hắn nhận thua đi!"

Tử Như ngắt ra: "Người nói gì?"

Giữa sân, Tư Minh đang đánh nhau cùng với Lệnh Hồ Vũ, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, một thân y phục ướt đẫm mồ hôi, mùi phần tương tự với tình hình ra sân lúc trước của Lạc Trầm.

Đáy mắt Thuần Vu Hải thoáng qua một chút sắc bén, rất nhanh liền biến mất, nhanh đến mức không có ai phát hiện: "Không được, nếu như Tư Minh nhận thua, chúng ta sẽ thua hết bốn trận. Một so với bốn, chẳng những phải thắng chiến đấu đoàn đội, ít nhất còn phải có ba người ở lại được mới có thể thắng, chuyện này quá khó khăn."

Bạch Vũ liếc mắt: "Thua bốn trận? Tại sao người xác định ta nhất

định sẽ thua?"

Thuần Vu Hải lúng túng ho khan một tiếng, nửa ngày không biết nên nói cái gì. Hắn cũng không thể thẳng thắn nói với Bạch Vũ bọn hắn không nghĩ nàng sẽ có thể thắng.

Chương 318: Trúng độc, trốn tránh chiến đấu (3)

Edit: V.O

Đúng lúc này, hình như Tư Minh cũng nhận ra được thân thể hần không được bình thường, lập tức để cho hai con Bạch Thử chuyển hóa nước thành băng, trong nháy mắt, đóng băng hai con Kim Trư của Lệnh Hồ Vũ ở trong băng.

Tư Minh nhặt một cây đại đao lên, liều mạng phóng về phía Lệnh Hồ Vũ, tư thế cân xứng với bộ dạng ngọc nát đá tan, hoàn toàn dựa vào may rủi.

Ầm — —

Hai bên cùng bị đánh bay ra ngoài, ngực Lệnh Hồ Vũ đang bị đâm một đao, lưỡi đao đâm thủng ngực, vết máu đỏ tươi nhuộm áo bào của hần thành một mảnh màu đỏ.

Tình huống của Tư Minh cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Lệnh Hồ Vũ, cả người giống như bị một khối đá chấn nát, rơi trên mặt đất, hộc máu liên tiếp, không thể động đậy.

"Tư Minh!"

"Lệnh Hồ Vũ!"

Hai bên cũng căng thẳng, sắc mặt hai vị Vực Chủ thâm trầm, rướn dài cổ nhìn ra giữa sân.

Bạch Vũ, Tử Như lập tức chạy tới bên cạnh Tư Minh đỡ hẳn dậy, Bạch Vũ bắt mạch, quả nhiên là trúng độc, hơn nữa trúng độc đã sâu, nếu không giải độc, linh mạch sẽ bị phá hủy.

Bên kia, Lệnh Hồ Vũ cũng được người đỡ dậy, vội vàng cầm máu.

Sắc mặt Lệnh Hồ Hùng âm trầm: "Tư Vực Chủ cảm thấy trận này nên tính thế nào?"

Sắc mặt Tư Vực Chủ cũng không tốt, trong lòng lo lắng cho Tư Minh, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ: "Dĩ nhiên là Tư Minh con ta thắng, không thấy con trai của ngươi đã nửa chết nửa sống sao?"

Lệnh Hồ Hùng nổi trận lôi đình: "Con trai của ngươi mới nửa chết nửa sống đấy! Triệu Hoán Thú của Lệnh Hồ Vũ vẫn còn ở đó, vẫn còn có thể tiếp tục đánh được!"

"Con ta cũng có thể tiếp tục đánh!" Tư Vực Chủ không yếu thế chút nào.

Bạch Vũ liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói với Tử Như: "Coi như là hòa đi, nhất định phải lập tức giải độc cho Tư Minh."

Tử Như có chút ngạc nhiên: "Ngươi còn là Y Sư?"

"Ta còn là Độc Sư, tốt nhất là ngươi nên tin tưởng ta." Bạch Vũ nghiêm túc nhìn Tử Như.

Tử Như thu hồi vẻ mặt trên mặt, âm thầm truyền âm cho Tư Vực Chủ.

Tư Vực Chủ nghe được lời truyền âm của Tử Như, trong lòng sợ

hãi, cố gắng duy trì sắc mặt không thay đổi, ho khan hai tiếng: "Nếu đã lưỡng bại câu thương, không bằng coi như là thế hoà đi, dù sao bọn chúng cũng là người tham gia chiến đấu, không bằng để cho bọn chúng đi xuống tu dưỡng sớm một chút, chuẩn bị cho chiến đấu đoàn đội."

Miệng Lệnh Hồ Hùng cứng rắn, nhưng khỏi phải nói trong lòng có bao nhiêu lo lắng cho con ông ta, Tư Vực Chủ vừa nói, ông ta liền đồng ý ngay lập tức.

Hai thiếu vực chủ cũng được đưa về, Bạch Vũ lập tức dùng Tẩy Độc Thảo hồi phục cho Tư Minh.

"Sao rồi, có nắm chắc có thể trị được cho hắn không?" Tử Như có chút lo lắng hỏi.

"Có thể, nhưng việc trị liệu có chút phiền phức, phải cần một chút thời gian." Bạch Vũ suy tính lấy chút máu của mình cho Tư Minh uống, nhưng nàng không thể cho Tư Minh uống máu ở dưới con mắt của mọi người, nếu không tin tức máu của nàng có thể trị độc truyền đi, chính là tự tìm phiền phức cho mình.

Sớm biết vậy nàng nên lấy chút máu của mình đặt ở trong nhẫn Bách Vũ để dùng, máu của nàng tốt hơn nhiều so với Tẩy Độc Thảo và Huyết Hoa Tham, cũng có thể giải trừ hơn một nửa độc trong thiên hạ.

"Nhưng ngươi lập tức sẽ phải lên đài tỷ thí, ngươi cần bao lâu? Nếu không, giao phương pháp trị liệu cho ta, ta trị liệu độc cho hắn." Thuần Vu Hải cau mày nói.

"Cái này không được, phương pháp trị liệu rất phức tạp, trong lúc nhất thời ngươi cũng sẽ không học xong được." Bạch Vũ chột dạ từ

chối.

"Đã như vậy, người cứ chuyên tâm trị liệu cho Tư Minh, trận đấu thứ năm người đừng lên, ta sẽ lo liệu thay cho người." Tử Như nói.

Bạch Vũ sừng sốt, nâng lên mặt nhìn Tử Như rất vô tội: "Người định để cho ta không chiến đã nhận thua?"

"Dù sao người cũng không thắng được, không bằng nắm chặt thời gian cứu Tư Minh, hẳn mới là hi vọng chiến đấu đoàn đội của chúng ta." Sắc mặt Tử Như nghiêm nghị, nói chuyện vô cùng không khách sáo: "Không phải ta xem thường người, chỉ là chúng ta đã mất đi Lạc Trâm, nếu người ra sân lại có chút vấn đề gì, Tư Minh lại không cứu được, chiến đấu đoàn đội cũng không thể đấu. Không phải ta để cho người không đánh mà chạy, chẳng qua là tạm lánh đầu gió mà thôi."

Chương 319: Chiến đấu đoàn đội, toàn đội bị diệt (1)

Bạch Vũ cực kỳ im lặng, nàng có chút nghi ngờ có phải lúc nàng luyện tập có chút qua loa hay không, không biểu hiện ra bao nhiêu thực lực, mới khiến cho bọn họ cũng cảm thấy nàng chính là người đến cho đủ số.

Không đợi nàng trả lời, Tử Như đã ung dung đi lên đài đàm phán với đối phương.

Bạch Vũ bĩu môi, cũng không yêu cầu ra sân nữa. Chẳng qua như thế chính là chia đều một thắng ba thua, Vực Thanh Vũ chậm lại phía sau hơn hai điểm, chẳng những phải thắng chiến đấu đoàn đội, ít nhất còn phải có hai người ở lại được mới có thể thắng.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn Thuần Vu Hải: "Người giúp ta cầm một ít vải bố đến đây, lại hỏi Tư Vực Chủ một chút có Tủy Độc Thảo có niên đại cao hơn hay không."

Thuần Vu Hải đáp một tiếng, lập tức đi.

Thuần Vu Hải đi rồi, Bạch Vũ rạch qua ngón tay, cho Tư Minh uống.

Đợi đến khi Thuần Vu Hải cầm Tủy Độc Thảo trở lại, Tư Minh đã tỉnh táo lại.

"Đầu của ta đau quá, mới vừa rồi linh khí của ta là một mảnh trống không, ta đã cảm thấy không bình thường, chuyện gì xảy ra?" Tư Minh đau đớn ôm đầu, giùng giảng muốn bò dậy.

"Trước cứ nằm đi, người mới vừa trúng độc, nhanh chóng ngưng tụ một chút linh khí đi, nắm chặt thời gian khôi phục." Bạch Vũ ấn hắc trở lại.

Tư Minh lắp bắp sợ hãi: "Trúng độc? Làm sao ta có thể trúng độc? Có phải Lạc Trầm cũng bị trúng độc mà chết hay không? Có phải là Lê Tùng làm không?"

Tròng mắt phượng sáng ngời của Bạch Vũ tỏa ra ánh sáng bén nhọn lạnh như băng, nhếch môi cười một tiếng, chiếu thẳng vào lòng người: "Cho dù là ai làm, chúng ta cũng sẽ báo thù cho Lạc Trầm."

Thuần Vu Hải đứng ở một bên, cầm vải bố, ánh sáng nơi đáy mắt là đen tối không rõ.

Tử Như cố gắng kéo dài thời gian, vết thương của Lệnh Hồ Vũ của Vực Thanh Phong bên kia cũng cần trị liệu, cũng không nôn nóng, ung dung thản nhiên phối hợp với Tử Như chu toàn.

Nhân mã hai bên hiểu rõ không nói tự thông, đứng ở trên đỉnh núi Phong Linh, mặc cho gió lạnh từ từ thổi qua.

Độc của Tư Minh đã được giải, khôi phục rất nhanh, Tử Như thấy không sai biệt lắm, liền thay Bạch Vũ nhận thua, Vực Thanh Phong dẫn đầu hai điểm kết thúc phần chiến đấu cá nhân.

Tử Như dẫn Thuần Vu Hải, Tư Minh và Bạch Vũ đi lên đài, Lệnh Hồ Vũ, Mục Dã, Lê Tùng và hai Triệu Hoán Đại Sư đỉnh cấp không nổi danh lắm đứng ở đối diện bọn họ, trên mặt đều là nụ cười tất thắng.

"Tại sao chỉ có bốn người các người lên? À, ta quên, các người đã bị chết một người." Lê Tùng chế nhạo cười to.

Mọi người ở Vực Thanh Phong cũng cười to theo, Lệnh Hồ Vũ đặc ý nhếch môi, rất thành khẩn nói với bọn họ: "Ta thấy đoàn đội chiến đấu của các ngươi vẫn nên nhận thua đi, chiến đấu đoàn đội cũng không thể so được với chiến đấu cá nhân, người chết sẽ có một đống, các ngươi thiếu một người, còn có một Triệu Hoán Sư, tuyệt đối không thắng được, tội gì phải tái chiến?"

"Đúng vậy, Bạch y thiếu nữ này chính là Triệu Hoán Sư đó phải không? Cũng không biết Tư Vực Chủ của các ngươi nghĩ như thế nào, chẳng lẽ là coi trọng dung mạo của nàng ta?"

"Nói rất đúng, quả thật nàng ta rất đẹp."

"Đáng tiếc xinh đẹp cũng không dùng được, mới vừa rồi ngay cả chiến đấu cá nhân cũng không dám ra chiến, dám chắc thực lực chưa ra hình dạng gì. Các ngươi không chỉ thiếu một người, là hai! Ha ha — — "

Mấy người nhìn chăm chăm Bạch Vũ, một câu lại một câu chế nhạo khắc nghiệt.

Sắc mặt Tư Minh tái xanh, cảm tức hét to: "Câm miệng! Cho dù hôm nay Bản thiếu gia liều mạng cũng muốn giết chết các ngươi, người nào cười đến cuối cùng còn chưa xác định được! Khi nào thật sự thắng chúng ta rồi hãy đặc ý, một đám ngu xuẩn!"

"Ngươi mắng ai?" Lệnh Hồ Vũ giận dữ.

"Mắng ngươi." Trong nháy mắt, Tư Minh gọi ra hai con Bạch Thủ hệ Thủy của mình, dòng chảy bốn phía khí thể ngất trời bay vút ra ngoài, thể như chẻ tre, sát ý lẫm liệt xuyên thấu, ngăn chặn tất cả ở phía trước.

"Cẩn thận!" Mục Dã nhắc tay lên vung ra hai con Phách Vương Quy, đỡ kiếm vũ của dòng nước lạnh.

Trong nháy mắt, bắt đầu một đoàn hỗn chiến, Bạch Vũ nhìn lướt qua thế cục, thành linh nói với Tử Như: "Tiêu diệt hết Phách Vương Quy trước."

Chương 320: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (2)

Edit: V.O

Ánh mắt Tử Như nhìn Bạch Vũ nhất thời thâm sâu thêm mấy phần, ngạc nhiên trên mặt chợt lóe lên rồi biến mất, Tử Như cũng nghĩ như vậy.

Bọn họ thiếu mất Lạc Trầm, lực công kích suy yếu không ít, nếu lại theo như chiến thuật lúc trước thì nhất định sẽ phải thua, nhất định phải thay đổi chiến thuật, tập trung dồn sức tấn công một chỗ. Nhưng Tử Như không nghĩ tới Bạch Vũ cũng có thể nhìn ra.

Mặc dù lúc Bạch Vũ luyện tập rất nghiêm túc, nhưng rõ ràng có mấy phần không kiên nhẫn, lúc ấy Tử Như đã cảm thấy một chữ phối hợp chiến thuật Bạch Vũ cũng không biết, nhưng bây giờ Bạch Vũ lại chủ động thay đổi chiến thuật, là trùng hợp, hay là nói thật ra thì nàng rất hiểu biết, là vì quá hiểu biết nên trước đây mới không kiên nhẫn như vậy?

Tử Như phục hồi tinh thần lại, Tiểu Thanh của Bạch Vũ đã phóng ra Bạo Liệt Lưu Hỏa, ngọn lửa bá đạo rộng lớn thổi quét toàn trường, uy lực nổ tung nặng nề oanh tạc ở trên người hai con Phách Vương Quy, nhắc lên sóng khí cuộn cuộn.

Hơi thở tử vong khuếch tán qua, tràn đầy khí thế, trong phút chốc, biến chỗ năm người Vực Thanh Phong đang đứng thành một biển lửa, sắc mặt năm người tái nhợt tránh ra bốn phía, vị trí trận hình bị buộc đánh tan.

Không phải nói nữ tử này chỉ là một Triệu Hoán Sư, chỉ có một con Triệu Hoán Thú cấp 3 thôi sao? Đây là uy lực mà một con Triệu Hoán Thú cấp 3 có? Lực phá hoại này ít nhất vượt qua 60 điểm! Triệu Hoán Thú cấp 5 cũng không chống lại được một kích này, chứ nói gì là Phách Vương Quy cấp 3!

Hai con Phách Vương Quy rú lên một tiếng thê thảm, một con bị mất mạng ngay tại chỗ, một con khác kịp thời bọc lên linh thuật Hộ Thuần (lá chắn bảo vệ), dù gì cũng bảo vệ được nửa cái mạng.

Tử Như cũng hít một hơi khí lạnh, uy lực này so với lúc tỷ thí cùng nàng đáng sợ hơn nhiều, lúc luyện tập cũng chưa từng nhìn thấy Tiểu Thanh bọc phát ra uy lực gây thương tổn kinh khủng như thế, Bạch Vũ giấu giếm thực lực sao?

Tư Minh sang sảng cười to: "Hay lắm! Bạch Vũ, làm rất tốt! Nhìn xem ta tới giết chết một Lão Ô Quy (con rùa già) khác!"

Dòng chảy cuồn cuộn ngất trời của Băng Thủy Bạch Thủ trào dâng, ngưng tụ thành băng ở dưới chân Phách Vương Quy, vây khốn Phách Vương Quy cường tráng.

Cùng lúc đó, Quy Nguyên Huyết Hồ hệ Kim của Lệnh Hồ Vũ nhào tới trước người Bạch Thủ, cắn một miếng, miệng to như chậu máu nháy mắt cắn nuốt Bạch Thủ.

Thiên Mộng Bạch Đồn ở ngay bên cạnh vừa vãn cứu viện được cho Bạch Thủ, bắt được thời cơ ngăn ngừa khi Phách Vương Quy bị đông cứng, vồng nước rậm rạp chằng chịt cắt ở trên người Phách Vương Quy.

Triệu Hoán Đại Sư hệ Mộc của đối phương cuống quýt lấy ra Trì Dũ

Thuật (linh thuật chữa khỏi), bổ huyết cho Phách Vương Quy.

Bạch Vũ vung ra hơn mười đạo Lưu Hỏa cắt đứt Trì Dũ Thuật, hôm nay nàng đã là Triệu Hoán Sư đỉnh cấp, uy lực linh thuật phóng ra tăng lên một đoạn lớn, đừng nói giết người, đối phó với Triệu Hoán Thú cấp 1 cũng đủ rồi.

Linh thuật chữa khỏi bị cắt đứt, Phách Vương Quy mới vừa khôi phục sức chịu đựng lại bị hạ xuống mạnh mẽ.

"Mau, giết chết Bạch Đồn!" Mục Dã rống giận, gương mặt trướng lên đỏ bừng, hai con Phách Vương Quy mà hắn cho là kiêu ngạo dẫn theo vừa lên tới đã bị giết chết một con trong nháy mắt, mắt thấy một con khác cũng sắp không giữ được.

"Ta tới!" Lê Tùng nhanh chóng để cho Lam Lâm Hỏa Tích bên cạnh thay đổi phương hướng, nâng cái đuôi nặng nề, cực lớn lên vọt vào bên trong cái hồ do Thiên Mộng Bạch Đồn tạo ra, lực lượng bá đạo quật cho hồ nước long trời lở đất.

Thiên Mộng Bạch Đồn bị buộc lui về phía sau.

"Buông tha cho Phách Vương Quy, tiêu diệt hết hệ Mộc." Bạch Vũ chọt mở miệng, không phải là ra lệnh, lại tràn đầy uy nghiêm chân thật đáng tin, làm cho người ta vô ý thức phục tùng theo.

Triệu Hoán Đại Sư hệ Mộc của Vực Thanh Phong nghe được lời của Bạch Vũ, vô ý thức muốn rút lui. Nhưng Bạch Vũ không cho hắn cơ hội này, lên tiếng trước, Tiểu Thanh liền bay xuyên qua từ trong hỗn loạn đến trước mặt của hắn, ngọn lửa cuồng bạo càn quét ngàn quân.

Sắc mặt của vị Triệu Hoán Đại Sư hệ Mộc này trắng bệch, muốn để

cho Triệu Hoán Thú của mình chạy trốn khỏi ngọn lửa, đáng tiếc phạm vi nổ tung của Lưu Hỏa quá lớn, mà hệ Mộc ngoại trừ có sức chịu đựng coi như không tệ ra, lực công kích và lực phòng ngự cũng không ra hình dạng gì.

Bị Bạo Liệt Lưu Hỏa quét qua, cho dù hao hết linh lực lấy ra linh thuật chữa khỏi, lực chữa khỏi cũng không cách nào đánh đồng cùng với thương tổn mà Tiểu Thanh gây ra, Triệu Hoán Thú hệ Mộc của Vực Thanh Phong bị mất mạng trong nháy mắt.

Chương 321: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (3)

Edit: V.O

"Chết tiệt! Giết chết con chim kia, giết chết con chim kia cho ta!" Hai mắt Lệnh Hồ Vũ đỏ bừng, thờ hớn hển chỉ vào Bạch Vũ, tay cũng phát run.

Mấy người không nói hai lời, vung các loại linh thuật ra như mưa về phía Tiểu Thanh.

Bạch Vũ đã sớm ngờ tới, sau khi Tiểu Thanh tiêu diệt hết hai con Triệu Hoán Thú, liền núp ở sau lưng hai con Hắc Hùng có vóc dáng to của Thuần Vu Hải.

Lực phòng ngự và sức chịu đựng của Hắc Hùng cũng rất cao, nhưng đối mặt với nhiều linh thuật công kích như vậy, nếu tiếp tục chịu đựng toàn bộ, dám chắc cũng sẽ tan thành tro bụi.

"Bảo vệ Hòa Diễm Thanh Điều!" Từ Như lớn tiếng quát.

Khả năng gây thương tổn của Hòa Diễm Thanh Điều cao đến đáng ngạc nhiên, là lực công kích mạnh nhất của bọn họ, cho dù là hy sinh hai con Hắc Hùng hệ Thổ, cũng nhất định phải bảo vệ thật tốt!

Đáy mắt u tối của Thuần Vu Hải là thoáng qua sắc bén, thật giống như sóng nước dao động nhẹ trong mặt hồ yên ả, bóng dáng chợt lui về phía sau, tạo ra một khoảng cách với bọn họ.

Đột nhiên, Hai con Hắc Hùng né tránh, ánh sáng linh thuật chói mắt trực tiếp ép bức Tiểu Thanh và Tư Minh cùng với Bạch Thủ của hắn cũng đang đứng phía sau.

Ầm — —

Đột nhiên, Tiểu Thanh vỗ cánh bay lên cao, xông thẳng lên bầu trời, bị mấy linh thuật có phạm vi lớn công kích, nguy hiểm tránh được thế tấn công mãnh liệt của linh thuật.

Tư Minh cũng không may mắn như thế, một con Triệu Hoán Thú còn dư lại của hắn bị mất mạng trong nháy mắt, chính hắn cũng bị linh thuật đánh trúng, trên mặt, trên ngực dính đầy vết máu đỏ sẫm, nếu không phải nhờ màn nước của Thiên Mộng Bạch Đồn miễn cưỡng bảo vệ hắn, chỉ sợ hắn sẽ bị thương rất nặng.

"Người đang làm gì vậy?" Tử Như tức giận nhìn về phía Thuần Vu Hải.

Tử Như trông cậy vào Hắc Hùng của Thuần Vu Hải bảo vệ, vậy mà hắn lại lui lại trong giây phút nguy cấp, suýt nữa đã tiêu diệt Tiểu Thanh, hại chết Tư Minh.

Sắc mặt Bạch Vũ không có chút nào ngạc nhiên, kéo Tư Minh, một tay đẩy hắn ra bên ngoài sân. Tư Minh đã bị trọng thương, sức chịu đựng của hai con Triệu Hoán Thú cũng bị hao hết, không có năng lực chiến đấu thì không bằng để hắn xuống đài chữa thương.

Mắt Thuần Vu Hải lạnh lẽo quét qua Bạch Vũ và Tử Như, lộ ra một nụ cười lạnh: "Dù sao cũng phải thua, cần gì phải giãy giụa?"

"Người phản bội chúng ta!" Tử Như nổi trận lôi đình, vẻ mặt bình tĩnh từ trước đến nay không nhin được tràn ngập tức giận.

" Không phải là hấn phản bội, từ lúc vừa mới bắt đầu hấn đã không thuộc nhóm bên này, là hấn hạ độc Lạc Trầm và Tư Minh, hại chết Lạc Trầm!" Đột nhiên, Bạch Vũ lạnh như băng mở miệng, một đôi mắt giống như nhìn người chết, nhìn chằm chằm vào Thuần Vu Hải, đáy mắt lạnh như sương làm cho da đầu người ta tê dại.

Từ lúc chiến đấu cá nhân, Bạch Vũ đã bắt đầu nghi ngờ, tại sao mỗi lần Triệu Hoán Sư của đối phương ra sân cũng có thể ngẫu nhiên khắc chế bọn họ? Bọn họ ra sân đều là do Tử Như tạm thời quyết định, ngay cả Tư Vực Chủ cũng không biết, chỉ có năm người bọn họ mới có thể truyền đi ngay tại chỗ.

Lạc Trầm và Tư Minh trúng độc trong lúc vô tình, độc dược kia phát tác rất nhanh, không thể nào là đã hạ độc trước đó, có thể hạ độc cũng chỉ còn dư lại ba người bọn họ, không phải là Tử Như thì chính là Thuần Vu Hải, trong bọn họ có một gian tế của đối phương!

Bạch Vũ không có chứng cứ, nói ra cũng sẽ không ai tin, nàng chỉ có thể âm thầm đề phòng, quả nhiên Thuần Vu Hải còn để lộ ra quang minh chính đại.

Sắc mặt Tư Vực Chủ vô cùng khó nhìn, thiếu chút nữa đã liều mạng nện một quyền ở trên mặt Lệnh Hồ Hùng: "Lệnh Hồ Hùng, ngươi là tên tiểu nhân hèn hạ! Vậy mà lại dùng thủ đoạn cấp ba như vậy để chiến thắng, ngươi vô sỉ!"

"Ôi, có thể thắng là được, muốn trách thì trách ánh mắt của ngươi không tốt, tự mình chọn trúng người của ta. Ta cũng không có cứng rắn nhét Thuần Vu Hải vào trong đội ngũ của ngươi." Lệnh Hồ Hùng đắc ý cười lạnh, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra.

Tư Vực Chủ tức giận, hận không thể bóp chết Lệnh Hồ Hùng ngay

tại chỗ, thật may là mọi người bên cạnh kéo lại.

Bây giờ, nếu bọn họ thật sự bóp chết Lệnh Hồ Hùng thì cũng không làm nên được chuyện gì, ước chiến đã thông báo thiên hạ, thua đến hoàn toàn không có đường để đổi ý, mà bây giờ nhìn lại, dám chắc bọn họ sẽ phải thua.

Chương 322: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (4)

Edit: V.O

Sắc mặt của mọi người ở Vực Thanh Vũ cũng u ám, Thuần Vu Hải phản bội, Vực Thanh Vũ chỉ còn lại hai người là Bạch Vũ và Tử Như, mà Vực Thanh Phong, ngoại trừ lực chiến đấu của Triệu Hoán Đại Sư hệ Mộc đó bận rộn làm cái gì, bốn người còn dư lại, cộng thêm Thuần Vu Hải, hai đấu với năm, Bạch Vũ còn là Triệu Hoán Sư, còn có cái gì tốt hơn như vậy sao?

Bọn họ đã không còn ôm hy vọng gì đối với cuộc tử thí này.

Từ Vực Chủ bình tĩnh lại, trong lòng run sợ nhìn về phía đám người Dạ Quân Mạc ở phía sau. Thánh Quân tin tưởng mới giao trách nhiệm chọn lựa người cho ông, ông lại mù mắt chọn gian tế của đối phương vào trong đội ngũ của mình.

Trận ước chiến này thua, thì sẽ thua mất Vực Thanh Linh, thua mất cơ hội trở mình của Âm Dạ Đế Quốc ở Đại Lục Thanh Mộc, ông cũng không biết nên làm thế nào để giao phó với Thánh Quân.

Đoán chừng Thánh Quân đã tức giận chuẩn bị phẩy tay áo bỏ đi, trận chiến còn lại chính là nhìn đối phương đánh bại bọn họ như thế nào, còn có cái gì đẹp mắt?

Vậy mà lúc ông nhìn về phía Thánh Quân, lại phát hiện Dạ Quân Mạc cũng không có ý tính bỏ đi, một đôi mắt màu đen yêu nghiệt, sáng rõ lạnh nhạt, không nhìn ra tâm tình gì, thật giống như một hồ nước sâu

không lường được, thâm thúy nhìn Bạch Vũ ở trên đài.

Vừa lúc đó, không biết tại sao Thuần Vu Hải lại nặng nề té 'bịch' một tiếng xuống đất, đôi môi đen sẫm, thất khiếu chảy máu (thất khiếu gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng), một giây trước còn tiêu sái cười kiêu ngạo, một giây kế tiếp liền thất khiếu chảy máu, chết ở trước mặt mọi người, dĩ nhiên hai con Hắc Hùng cũng biến mất vô ảnh vô tung (không còn bóng dáng).

Khóe miệng đám người Lệnh Hồ Vũ co rút một trận, khó tin nhìn chằm chằm Bạch Vũ: "Ngươi, vậy mà ngươi lại hạ độc!"

Bạch Vũ nhếch mày: "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta hạ độc? Có chứng cứ không? Không có chứng cứ thì đừng ở đây nói hư nói vượn."

Đám người Lệnh Hồ Vũ bị ghen đến không nói ra lời, thủ pháp hạ độc của Bạch Vũ xuất thần nhập hóa, cho dù hạ độc ở ngay trước mặt bọn họ, cũng không có ai có thể nhìn ra được.

Nhưng bọn họ cũng không phải là người ngu, đột nhiên Thuần Vu Hải bị độc chết, chỉ có thể là Bạch Vũ và Tử Như hạ thủ.

Từ trước đến nay Tử Như thích quang minh chính đại, cũng chưa từng nghe nói Tử Như có kỹ thuật hạ độc. Ngược lại Bạch Vũ này, bối cảnh thần bí, còn chữa được độc cho Tư Minh, không phải nàng hạ độc thì là ai?

"Đừng mong ngụy biện, chính ngươi là người hạ độc hại chết Thuần Vu Hải, chính ta tận mắt nhìn thấy." Mục Dã chấp tay ra sau lưng, gằn từng chữ một, giọng nói âm trầm, bình tĩnh, giống như thật sự nhìn thấy.

"À, người nhìn thấy, vậy thì thế nào?" Bạch Vũ khiêu khích nhếch môi.

Lê Tùng cười lạnh chỉ trích: "Vậy mà lúc ước chiến lại nói hay lắm, không thể dùng độc."

"Sai, là không dùng độc với các người." Bạch Vũ liếc nhìn Thuần Vu Hải nằm trên mặt đất một cái: "Thuần Vu Hải là người của chúng ta, ta xử trí kẻ phản bội, dùng độc giết hấn, có quan hệ gì với các người."

Lê Tùng còn muốn nói điều gì, đối diện với đôi mắt phượng bén nhọn, lạnh như băng kia của Bạch Vũ, không nhìn được rùng mình một cái, một câu cũng không nói ra được.

Lệnh Hồ Vũ tức giận nheo mắt lại, chợt cười lên: "Quả nhiên người lợi hại, khó trách Tư Vực Chủ không muốn cho người xuất chiến, đáng tiếc có lợi hại hơn nữa cũng không có cách nào trở mình!"

Hắn ra lệnh một tiếng, Quy Nguyên Kim Hồ dùng Phong Lôi Chi Lực lao thẳng tới Tiểu Thanh.

Hỏa Diễm Tích Dịch của Lê Tùng cũng phun ra ngọn lửa cuồng bạo, bao phủ Tiểu Thanh.

Con Kim Cương Linh Diệu của một vị Triệu Hoán Đại Sư hệ Kim khác tiên phong chặn lại đường lui của Tiểu Thanh từ phía sau.

Mấy người điên cuồng công kích, nhất định phải đưa Hỏa Diễm Thanh Diệu vào chỗ chết.

Thái độ như vậy có bao nhiêu hung ác, Tư Vực Chủ và Lệnh Hồ Hùng nhìn thấy thì đầu đầy hắc tuyến, không phải chỉ là một con Hỏa

Điều cấp 3 thôi sao? Lực phòng ngự lại không hề cao, có cần phải ác như vậy không? Có lẽ con Tiểu Hỏa Điều đáng thương này sẽ chết chắc.

Khóe miệng Bạch Vũ lại sâu kín xẹt qua một độ cong duyên dáng, trong nháy mắt, Hỏa Diễm Thanh Điều không có cách nào chạy trốn lại biến mất trước mắt mọi người.

Chương 323: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (5)

Edit: V.O

Trong lòng Lệnh Hồ Vũ lộp bộp một chút, rõ ràng đã vây được Hòa Diễm Thanh Điểu, tại sao lại không thấy nữa?

"Nàng ta đã thu về!" Mục Dã tức giận hét to: "Mau tới giúp ta!"

Mọi người phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, mới phát hiện ra Bạch Vũ đã thu hồi Tiểu Thanh vào trong linh mạch ở lúc nguy cơ, nháy mắt thả một con Bạch Hồ ra. Lúc này, con Tiểu Bạch Hồ trông vô cùng đáng yêu kia đã đến trước mặt Phách Vương Quy của Mục Dã.

Ta dựa vào, còn có thể như vậy? Mọi người rối rít chửi mề nó ở trong lòng. Cho tới bây giờ, bọn họ chưa từng nghĩ tốc độ thu hồi Triệu Hoán Thú cũng có thể nhanh như tia chớp, quả thật là không khác gì với chạy trốn trong nháy mắt.

Càng làm cho người khác giạt mình là, Bạch Vũ vừa cứu Hòa Diễm Thanh Điểu về rồi lại thả ra một con Triệu Hoán Thú khác trong nháy mắt, nhân cơ hội tiếp cận giết chết Phách Vương Quy của Mục Dã.

Con Tiểu Bạch Hồ cấp 3 này cũng không biết là giống cái gì, hình thể nhỏ đến đáng thương, khí thể toàn thân lại làm cho người khác không khỏi cảm thấy có một chút sợ hãi.

Mục Dã không dám xem thường, nhanh chóng bọc Hộ Thuần lên cho

Phách Vương Quy, một đỉnh Thái Sơn đè ép, nặng nề nện xuống chỗ Tiểu Bạch.

Hình thể khổng lồ 'ầm ầm' rơi xuống đất, nhấc lên bụi mù đầy trời, một trận đất rung núi chuyển, cả vùng đất rạn nứt ra thành một hố sâu, toàn bộ trăm mét xung quanh sụp đổ, uy lực khủng bố làm người ta sợ hãi.

Cũng không chờ mọi người thấy rõ được tình huống trong hố sâu, đột nhiên linh mạch của Mục Dã bị trọng thương, hộc máu hôn mê.

Sắc mặt Lệnh Hồ Vũ tái xanh: "Sức chịu đựng của Phách Vương Quy đã tiêu hao hết rồi sao? Chết như thế nào?"

Mặc dù Phách Vương Quy của Mục Dã bị thương, nhưng lực phòng ngự cực cao, sức chịu đựng cũng còn dư lại ít nhất năm thành, làm sao có thể nói chết là chết!

Gào ——

Tiểu Bạch nổi giận gầm lên một tiếng, thoát ra từ trong bụi mù, hướng về phía Quy Nguyên Kim Hổ bên cạnh Lệnh Hồ Vũ cào một cái, dường như móng vuốt sắc bén có thể xé rách mọi thứ, khí thế cuồng bạo nặng nề rơi vào trên người Kim Hổ, bổ Phách Thiên Liệt xuống!

Quy Nguyên Kim Hổ không chút nào yếu thế, cắn một hớp lên cổ Tiểu Bạch, so với hình thể khổng lồ của Kim Hổ, Tiểu Bạch chính là một con nhãi con còn chưa trưởng thành, hoàn toàn có thể dùng một hớp nuốt chết.

Ầm ——

Hai cổ lực lượng va chạm 'ầm ầm' vào nhau, Quy Nguyên Kim Hồ bị đánh gục trong một chiêu.

Lệnh Hồ Vũ cũng hít một hơi khí lạnh, nhìn Tiểu Bạch gần trong gang tấc, trái tim nảy lên một loại sợ hãi dường như khiến cho nhịp tim dừng lại. Lực phòng ngự của Quy Nguyên Kim Hồ của hắn một chút cũng không kém, thậm chí lực phòng ngự 25 điểm có thể địch nổi phần lớn Triệu Hoán Thú hệ Thổ, nhưng lại bị Tiểu Bạch Hồ của Bạch Vũ dùng một chương đập chết!

Rốt cuộc, hắn cũng biết Phách Vương Quy của Mục Dã đã chết như thế nào.

Hắn nhanh chân bỏ chạy, hoảng sợ để cho một con Quy Linh Kim Hồ khác ngăn cản Tiểu Bạch.

Thiên Mộng Bạch Đồn chợt nhảy ra, đan thành một lồng nước bao vây hắn.

Tiểu Bạch đánh một chương Bạo Kích, đánh tan hơn một nửa sức chịu đựng của Quy Linh Kim Hồ, đánh nó văng ra, lao thẳng tới Lệnh Hồ Vũ.

Lê Tùng cuống quýt để cho hai con Tích Dịch xông lại ngăn cản, một đoàn loạn chiến, một dòng chảy của Thiên Mộng Bạch Đồn xuyên qua từ trong lửa, một chiêu xuyên thủng cổ Lệnh Hồ Vũ.

Nhất thời, mặt của Lệnh Hồ Hùng xám như tro tàn, phun ra một búng máu: "Vũ nhi! Vũ nhi của cha!"

Ông ta nằm mơ cũng không nghĩ tới một trận chiến tất thắng ở nơi này, con của ông ta sẽ chết thảm.

"Giết nàng ta! Giết chết nàng ta cho ta!" Lệnh Hồ Hùng chỉ vào Tử Như cắn hận rống giận, lửa giận thiêu đốt trong đôi mắt, hận không thể đốt Tử Như thành tro.

Lê Tùng và một Triệu Hoán Đại Sư hệ Kim còn dư lại lập tức thay đổi mũi nhọn, bốn con Triệu Hoán Thú cùng nhau đánh về phía Tử Như.

Bạch Vũ kéo thân hình Tử Như lui lại, lạnh lùng nói: "Bao vây hai người!"

Ánh mắt Tử Như biến đổi, nàng vốn định dùng màn nước tạm thời ngăn Triệu Hoán Thú ép sát tới, nhưng nghe thấy lời của Bạch Vũ, Tử Như lập tức nghe theo, để cho Thiên Mộng Bạch Đồn dẹt ra tù giam bằng nước, chọt vung ra từ phía sau hai người Lê Tùng.

Chương 324: Chiến đấu đoàn đội, toàn quân bị diệt (6)

Edit: V.O

Hai người Lê Tùng bị tù giam bằng nước bọc lại, Lê Tùng cười lạnh một tiếng: "Ngu xuẩn!"

Không ngăn cản Triệu Hoán Thú, bao vây hai người bọn họ thì có tác dụng cái rắm gì? Bốn con Triệu Hoán Thú đã có thể gặm các nàng đến một mảnh vụn cũng không còn dư lại trong nháy mắt, cho dù Triệu Hoán Thú của Bạch Vũ có lợi hại hơn thế nào đi nữa? Còn có thể một hơi ngăn cản được toàn bộ sao?

"Nên kết thúc rồi." Bạch Vũ thu hồi Tiểu Bạch trong nháy mắt, thả Tiểu Thanh ra, Bạo Liệt Lưu Hỏa không chút khách sáo đập xuống chỗ bốn con Triệu Hoán Thú.

Nhất thời, Lê Tùng không cười được, hắn cũng đã thấy qua được uy lực của con Hỏa Diệu này, cho dù phạm vi công kích lớn không thể tiêu diệt hết được Triệu Hoán Thú của bọn họ, cũng hoàn toàn có thể ngăn cản được bọn chúng.

Kế sách lúc này chỉ có thể cố gắng nhanh chóng giết chết Bạch Vũ, chỉ cần có một con Triệu Hoán Thú có thể xông tới giết chết Bạch Vũ, Tiểu Thanh sẽ biến mất, Tử Như còn dư lại thì không đáng lo.

Nhưng là, mọi chuyện cũng không đơn giản giống như Lê Tùng muốn.

Ầm — —

Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ tung ở trước mặt bốn con Triệu Hoán Thú, cả tòa núi dấy lên ngọn lửa đầy trời, ngọn lửa hủy thiên diệt địa khuếch tán ra, núi Phong Linh rung động một trận.

Khí thể ngập trời giống nước lũ nuốt hết bốn con Triệu Hoán Thú, nháy mắt giết chết hai con, hai con còn dư lại giãy giụa liều chết vọt tới trước mặt Tử Như và Bạch Vũ.

Cùng lúc đó, ngọn lửa lan tràn cũng xông mãnh liệt về phía hai người Lê Tùng, mặt hai người xám như tro tàn, nhìn lửa đỏ tràn đầy trước mặt, liều mạng muốn chạy ra khỏi tù giam bằng nước.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết, hai người chết thảm ở trong biển lửa.

Lam Lâm Hỏa Tích vọt tới trước mặt hai người biến mất trong nháy mắt, móng nhọn của nó đã hung hăng đâm xuyên qua bả vai của Bạch Vũ, vai Bạch Vũ là một mảnh đỏ sẫm, máu từ trên cánh tay chảy xuống, nhiễm đỏ ống tay áo tàn tạ.

Tử Như co quắp trên mặt đất, che vết bị phỏng ở ngực, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Vũ: "Tại sao ngươi lại muốn cứu ta?"

Lam Lâm Hỏa Tích hóa thành quả cầu lửa đánh ngã Tử Như, vốn móng nhọn vung ra nên đâm thủng đầu của nàng.

Bạch Vũ lại giúp nàng cản, móng nhọn của Triệu Hoán Thú cũng giống như đao giết bò, bị đâm thủng, rất có thể sẽ bị xé thành hai nửa! Thật may là ngọn lửa của Tiểu Thanh kịp thời giết chết Lê Tùng.

Bạch Vũ lấy thuốc Huyết Hoa Tham ra trị thương bả vai, kỳ lạ nhìn

Tử Như một cái: "Người chết thì có thể chúng ta sẽ thua."

Bọn họ chiến đấu đoàn đội ít nhất phải giữ lại hai người mới có thể thắng.

Tử Như sững sốt, không nghĩ tới Bạch Vũ cứu nàng bởi vì lý do đơn giản như vậy.

Tử Như xoay mặt nhìn khắp đỉnh núi bị biển lửa ngút trời bao phủ, thật là mạnh! Còn chưa đột phá thành Triệu Hoán Đại Sư đã mạnh như vậy! Vực Thanh Phong toàn quân tiêu diệt có tám phần công lao phải nhờ vào trên người Bạch Vũ!

Nhớ đến lúc trước nàng còn xem thường Bạch Vũ, nàng liền vô ý thức nóng nảy đến luống cuống.

Tư Vực Chủ cười ha ha, ông cảm thấy đời này của ông cũng chưa từng cười sáng khoái như vậy: "Lệnh hồ Vực Chủ, ngại quá, chúng ta thắng!"

Một đôi mắt lạnh lẽo như rắn độc của Lệnh Hồ Hùng nhìn chăm chăm Tư Vực Chủ, tức giận đến mức cả người run rẩy.

Ông ta phí hết tâm tư, chẳng những không thể thắng trận chiến đánh cuộc này, còn hoàn toàn thua mất Vực Thanh Linh, ngay cả nhi tử cũng phải trả thêm vào!

Ông ta phun ra một búng máu lần nữa, tức giận công tâm, ngắt đi.

Mọi người ở Vực Thanh Phong cuống quít đỡ ông ta, lập tức đưa ông ta xuống núi.

Tư Vực Chủ cười ha ha đi theo phía sau bọn họ hô: "Đi liền bây giờ

sao? Đừng quên đánh cuộc của chúng ta, sai người của các người lập tức rút lui ra khỏi Vực Thanh Linh đi, còn phải dâng lên 8 vạn tinh thể nữa, nếu không ta sẽ tới cửa đòi!"

Chân hai đệ tử đỡ Lệnh Hồ Hùng đảo đảo một cái, đầu cũng không quay lại, chạy nhanh hơn.

Mọi người ở Vực Thanh Vũ ngửa mặt lên trời cười to, nhìn thấy Bạch Vũ và Tử Như đi tới, lập tức liên tiếp khen ngợi các nàng, gần như ánh mắt cũng rơi vào trên người Bạch Vũ.

Thực lực như vậy, thật sự chính là yêu nghiệt!

Chương 325: Biểu muội tới (1)

Edit: V.O

Vạn Thành Tùng dùng sức vỗ vỗ sau lưng Tư Vực Chủ: "Hay thật! Khó trách người sống chết muốn Bạch Vũ xuất chiến, cái loại lực phá hoại đó, ngay cả ta cũng không dám chắc có thể phòng ngự được."

"Vâng, cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Vực Chủ đại nhân nhìn trúng Bạch Vũ cô nương như vậy, ánh mắt của Vực Chủ rất tốt!"

"Đúng, đúng, vẫn là Vực Chủ lợi hại!"

Mọi người rối rít khen ngợi, nhưng lại khiến cho Tư Vực Chủ rất ngượng ngùng.

Trời mới biết lúc ấy ông ghét Bạch Vũ cỡ nào, lúc nàng mê hoặc Thánh Quân, cứng rắn tiếp cận, muốn nổi danh ở Đại Lục Thanh Mộc. Phải nói ánh mắt tốt chính là Thánh Quân, quả nhiên cô nương có thể khiến cho Thánh Quân nhìn trúng sẽ không đơn giản, Thánh Quân nhà ông anh minh thần võ, tại sao ông lại ngu xuẩn nghi ngờ quyết định của Thánh Quân chứ?

Bạch Vũ cũng không tập trung vào những lời tán thưởng của mọi người, ánh mắt trong suốt len lén nhìn về phía Dạ Quân Mạc, lại thấy trong đôi mắt màu đen của Dạ Quân Mạc có dòng chảy không vui. Bạch Vũ không hiểu nháy mắt một cái, ta cũng đã giúp chàng đánh thắng cuộc chiến, tại sao chàng còn không vui chứ?

Đang suy nghĩ, Dạ Quân Mạc đã tới trước mặt nàng, bàn tay hơi

lạnh dịu dàng nắm ở hông của nàng, không nói một lời kéo nàng đến bên cạnh, dắt nàng đi ở dưới con mắt mọi người.

Mọi người không hiểu ra sao nhìn bóng lưng Bạch Vũ rời đi, hỏi Tư Vực Chủ: "Vực Chủ, đó là vị nào? Tại sao lại dẫn Bạch Vũ đi?"

"Hắn và Bạch Vũ có quan hệ thế nào? Tại sao ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng? Chúng ta còn chuẩn bị kê Bạch Vũ đến Khánh Công Yến (yến tiệc chúc mừng) đấy. Tại sao có thể bỏ đi?"

"Chuyện này..." Tư Vực Chủ không biết phải trả lời như thế nào.

Còn lại Vạn Thành Tùng thì đã ngạc nhiên đến ngáy người đứng tại chỗ, hắn biết Âm Ưng tới, không nghĩ tới Thánh Quân cũng tới, càng không nghĩ tới Thánh Quân lại kéo Bạch Vũ đi.

Kể từ khi Thánh Quân đi lên ngai vàng, bên cạnh Thánh Quân chưa từng có một nữ nhân, Tô Lăng Dung ở bên cạnh người hơn bảy nghìn năm cũng không đổi được một nụ cười của người, nữ nhân dám can đảm tiến tới bên cạnh người cũng bị người độc chết!

Nhưng là hôm nay hắn đã nhìn thấy cái gì? Hắn nhìn thấy Thánh Quân nhà hắn chủ động đi kéo tay một cô nương! Dám chắc là hắn bị hoa mắt!

Âm Ưng nhàn nhạt mở miệng: "Bạch Vũ cần chữa thương, Khánh Công Yến để sau đi."

Mọi người chợt hiểu ra, cho nên người mới vừa rời khỏi nàng đi là Y Sư sao? Nhìn qua có chút không giống.

Tư Vực Chủ và Vạn Thành Tùng ho khan mấy tiếng, đổi chủ đề, nói mấy câu khích lệ, dẫn mọi người cùng nhau xuống núi.

Cách đỉnh núi không xa, trong một mảnh rừng cây dày đặc, một đôi mắt hoa đào tuyệt sắc ở đó nhìn thấy tất cả, nhìn mọi người rời đi, phát ra một tiếng cười khế: "Thú vị, không nghĩ đến tới xử lý chuyện của Đại Lục Thanh Mộc, còn có thể gặp được chuyện thú vị như vậy, thật là quá thú vị!"

"Công tử, người nói cô nương kia sao? Hình như nàng ta gọi là Bạch Vũ, có phải là Bạch Vũ mà Điện chủ đang tìm hay không?" Một gã sai vặt trẻ tuổi non nớt bên cạnh hắn tò mò nói.

"Không chỉ là Bạch Vũ, còn có Dạ Quân Mạc." Nam tử mắt hoa đào cười xinh đẹp, khóe miệng chứa ý nghĩ sâu xa nhìn không thấu.

"Ám Dạ Quân Vương? Không thể nào! Công tử, chúng ta có cần phải thông báo cho Điện Chủ gọi viện binh hay không? Người đánh không lại hắn..." Người trẻ tuổi còn chưa nói hết, trên cái ót liền run rẩy dữ dội.

"Đi theo ta lâu như vậy, gặp chuyện vẫn còn nóng nảy, hấp tấp, Ám Dạ Đế Vương thì thế nào? Bại lộ nhược điểm ở trước mặt người khác, vạn năm trước từng phạm sai lầm, hắn lại dẫm lên vết xe đổ, thật là không nhớ lâu." Trong mắt hoa đào sáng rõ của nam tử hàm chứa giễu cợt và khinh miệt.

"Nhược điểm gì?" Gã sai vặt mở to hai mắt hỏi.

"Aiz, đi về trước đi, qua không bao lâu, Dạ Quân Mạc sẽ đến cầu xin ta!" Độ cong trên miệng hắn càng nâng lên, dường như trong nụ cười phảng phất lộ ra máu tanh âm ngoan.

Chương 326: Biểu muội tới (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ bị Dạ Quân Mạc trực tiếp ôm ngang lên, trở lại phủ Vực Chủ ở Vực Thanh Vũ.

Bạch Vũ cảm giác được khí áp thấp quanh quần trên người Dạ Quân Mạc, cẩn thận nắm vạt áo của hắn nói: "Ta có thể tự mình đi."

"Nàng bị thương." Dạ Quân Mạc lạnh lùng trả lời một câu.

Cổ Bạch Vũ co rụt lại: "Chỗ bị thương là bả vai, không phải là chân, ta có thể tự mình đi..."

Nàng còn chưa nói hết, Dạ Quân Mạc đã quăng tới một ánh mắt như đao lạnh buốt.

Lập tức Bạch Vũ không dám nói tiếp nữa, cơn giận dữ quanh thân Dạ Quân Mạc giống như mây đen đầy trời ép cho người ta không thở nổi, trầm thấp lại đè nén, làm người ta không nắm bắt được.

Đến phủ Vực Chủ, Bạch Vũ cho là Dạ Quân Mạc sẽ tức giận ném nàng xuống, nhưng Dạ Quân Mạc lại nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, chân mày thắt chặt nhìn chằm chằm bả vai bị máu tươi nhuộm đỏ của Bạch Vũ, nhẹ nhàng kéo y phục của nàng ra.

Đột nhiên Bạch Vũ cảm thấy nàng đã hiểu ra: "Không phải là vì ta bị thương mà chàng mới tức giận như vậy chứ?"

Đôi mắt thâm thúy của Dạ Quân Mạc nâng lên, nhìn nàng một cái:
"Sau này đừng ngu ngốc đi cứu người."

"Nhưng nếu không cứu Tử Như, chúng ta sẽ thua. Không phải chàng để cho ta xuất chiến sao? Đương nhiên là phải thắng được."

Dạ Quân Mạc nhìn vết thương dữ tợn trên vai Bạch Vũ, tức giận nơi đáy mắt sâu hơn. Là hấn để cho Bạch Vũ đi, kết quả vì vậy mà Bạch Vũ bị thương, cho dù là bị thương không nặng, hấn cũng tự trách.

Không phải hấn nổi giận với Bạch Vũ, hấn đang tức giận chính mình. Hấn hao hết trăm cay nghìn đắng mới tìm được Bạch Vũ về, Bạch Vũ đời này kiên cường hơn so với Bạch Vũ ngây thơ, đơn thuần kia, càng biết phải bảo vệ mình, hấn lại càng đau lòng.

Hấn chỉ muốn bảo vệ nàng ở dưới vây cánh của mình thật tốt, không để cho nàng phải chịu một chút tổn thương nào nữa, không để cho nàng chịu đựng bất kỳ gió táp mưa sa, vì nàng mà tạo ra một thế giới an toàn, giống như bảo vệ một con Kim Ti Điểu (chim Hoàng Yến).

Đáng tiếc Bạch Vũ không phải là Kim Ti Điểu, nàng là chúa tể của thế giới này, là thần ở trên cao không thể leo tới, hấn không có tư cách vây nàng lại.

"Thua, ta sẽ có thể thắng lại, sau này đừng để cho mình bị thương."
Dạ Quân Mạc nâng mặt của nàng, không nhìn được ôm nàng vào trong ngực.

Y phục của Bạch Vũ bị kéo ra trượt xuống từ trên bả vai, lộ ra cái lưng tuyết trắng. Nàng yên lặng nằm trong ngực Dạ Quân Mạc, cảm nhận được thương cảm nhàn nhạt tỏa ra từ trên người Dạ Quân Mạc, mơ hồ nói không rõ, giống như một cây kim đâm vào trong lòng, có chút đau, có chút khổ sở.

Nàng không biết tại sao đột nhiên Dạ Quân Mạc lại thương cảm như vậy, nhưng cái gì nàng cũng không hỏi, cứ như vậy lẳng lặng nằm ở trong ngực Dạ Quân Mạc.

Không biết qua bao lâu, Dạ Quân Mạc mới đứng dậy, sai người đưa nước và khăn lông sạch sẽ tới, giúp Bạch Vũ rửa sạch vết thương, thoa thuốc mỡ mát mẻ lên, đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi.

Liên tiếp mấy ngày sau, Dạ Quân Mạc cũng canh giữ ở bên cạnh Bạch Vũ, giúp nàng dưỡng thương.

Thật ra thì vết thương của Bạch Vũ không nghiêm trọng lắm, nhưng Dạ Quân Mạc nguyện ý ở cùng nàng, nàng cũng vui vẻ quấn quýt lấy hắn.

Nhưng ngày nhàn nhã cũng không được lâu dài, ước chiến kết thúc chỉ mới ba ngày, đột nhiên Âm Ưng bẩm báo với Dạ Quân Mạc: "Tô Lăng Dung tới."

Dạ Quân Mạc đang kiểm tra vết thương của Bạch Vũ, cũng không ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi: "Nàng ta tới làm gì?"

"Nàng nghe nói Thánh Quân người đã đến Vực Thanh Vũ, muốn đến để nhìn thấy Thánh Quân, bẩm báo một chút về tình huống của Vực Thanh Linh."

"Nghe nói?" Nhất thời ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh mấy phần: "Nghe ai nói, người sao?"

Khuôn mặt cứng nhắc của Âm Ưng cứng đờ, lập tức quỳ xuống: "Thuộc hạ lỡ lời, tiết lộ hành tung của Thánh Quân, xin Thánh Quân giáng tội."

"Nếu đã tới rồi, thì để cho nàng ta vào đi." Dạ Quân Mặc mặc quần áo tử tế cho Bạch Vũ, thờ ơ nói.

"Vâng." Âm Ưng lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Chương 327: Biểu muội tới (3)

Edit: V.O

Bạch Vũ tựa vào đầu giường, tò mò nhìn Dạ Quân Mạc: "Tô Lăng Dung là ai?"

Cái tên này, vừa nghe chính là một nữ nhân, lần đầu nghe nói bên cạnh Dạ Quân Mạc có nữ nhân! Trong lòng Bạch Vũ có loại cảm giác buồn buồn.

Dạ Quân Mạc nhìn ánh sáng tò mò trong mắt Bạch Vũ, có chút bất đắc dĩ trả lời: "Nàng ta là nữ nhi của Linh Vương, ta bổ nhiệm nàng ta làm Vực Chủ Vực Thanh Linh, trấn thủ Đại Lục Thanh Mộc."

"Linh Vương! Chính là cái lão sắc quý đó sao?" Bạch Vũ lập tức dựng lông.

Dạ Quân Mạc buồn cười, trong mắt thoáng qua vui vẻ: "Không phải là hấn, hấn đã sớm chết. Ta mới phong tước cho Linh Vương."

"À, cho nên Tô Lăng Dung này chỉ là thuộc hạ của chàng?" Bạch Vũ dò xét hỏi, giọng nói chứa một chút ghen tức mà chính nàng cũng không phát hiện.

Trong đôi mắt sáng như sao của Dạ Quân Mạc bộc phát ra nụ cười vô cùng dịu dàng, thân nhiên gật đầu, ngồi ở mép giường.

Cửa phòng được đẩy ra nhẹ nhàng, một bạch y nữ tử chậm rãi đi tới, mấy nghìn năm tháng không lưu lại một chút dấu vết ở trên mặt nàng

ta, nàng ta có vẻ ngoài thiếu nữ xinh đẹp động lòng người.

Một thân quần lụa mỏng màu tuyết trắng, phiêu dật mà xinh đẹp, tóc dài đen nhánh thả đến bên hông, một đôi mắt trong suốt thấy đáy, giống như tiên tử hạ phàm từ trong tranh bước ra, có khí chất thanh thuần, xuất trần.

"Biểu ca, muội cũng có thể coi như là đã nhìn thấy huynh! Ở Đại Lục Thanh Mộc lâu như vậy, Lăng Dung rất nhớ huynh." Tô Lăng Dung vừa thấy được Dạ Quân Mạc liền lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, trong giọng nói dịu dàng, dễ nghe lộ ra làm nũng tựa như vô cùng thân thiết.

Nhất thời, sắc mặt Bạch Vũ trầm xuống, mắt liếc nhìn Dạ Quân Mạc: Không phải chàng nói chỉ là thuộc hạ sao? Ở đâu ra một biểu muội?

Dạ Quân Mạc nhíu mày: một biểu trong ba nghìn (hình dung quan hệ của người thân phát triển ra các chi thân thích ít cùng máu mủ hoặc không có máu mủ), nhưng chỉ là bà con xa.

Bạch Vũ rất không thanh cao liếc mắt: chàng đoán ta có tin hay không?

Tô Lăng Dung thấy hai người liếc mắt đưa tình, đầu mày cuối mắt, ánh mắt không khỏi trầm xuống, cười tiến lên từng bước kéo cánh tay Bạch Vũ: "Muội chính là Bạch Vũ cô nương sao? Biểu ca thường xuyên nhắc tới muội với ta, trong khoảng thời gian này ta không ở bên cạnh huynh ấy, nhờ có muội ở bên cạnh giúp đỡ huynh ấy."

Bạch Vũ bị nàng kéo rất không thoải mái, khó chịu nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Chàng nói về ta với nàng ta sao?"

Dạ Quân Mạc: "Không có."

Nụ cười trên mặt Tô Lăng Dung có chút không nhịn được, nàng ta không nghĩ tới một câu nói khách khí, Bạch Vũ lại vẫn thật sự đi hỏi thăm, càng không có nghĩ tới Dạ Quân Mạc lại không nể mặt nàng ta như vậy.

"Ta nhớ lầm, là người khác nói. Sau khi ta tới Vực Thanh Vũ, nghe được bọn Tư Vực Chủ cũng khen không dứt miệng về muội." Tô Lăng Dung lập tức đổi lời nói, nụ cười cứng ngắc lại khôi phục tự nhiên trong nháy mắt.

"Được rồi." Dạ Quân Mạc lạnh lùng kéo Tô Lăng Dung đang lôi kéo tay Bạch Vũ ra: "Vực Thanh Linh đang xây dựng lại, người không trông nom, chạy tới đây làm gì?"

Vẻ mặt Tô Lăng Dung không thay đổi, cười nhạt nói: "Xin biểu ca yên tâm, Âm Lân đã đến Vực Thanh Linh, chuyện xây dựng lại đều là do hắn phụ trách, chờ hai ngày nữa sắp xếp xong xuôi, hắn sẽ tới đây gặp huynh."

"Âm Lân tới Đại Lục Thanh Mộc." Đôi mắt như bóng đêm thâm trầm của Dạ Quân Mạc hơi chớp động, giật mình.

Lúc này, người làm trong phủ bưng chén thuốc đi vào: "Dạ công tử, thuốc nấu xong rồi."

Đây là thuốc mà mỗi ngày Bạch Vũ đều phải uống, Dạ Quân Mạc viết phương thuốc, chẳng những chữa thương, còn có tẩm bổ thân thể, bảo dưỡng linh mạch hiệu quả, nhưng rất đắng.

Bạch Vũ vừa nhìn thấy chén thuốc liền ghét bỏ bĩu môi. Cho dù nàng biết trước kia nàng nấu thuốc cho Dạ Quân Mạc là mùi vị gì, Dạ Quân Mạc hoàn toàn là tên nhỏ mọn, ngay cả uống thuốc đắng cũng

muốn trả thù.

"Không muốn uống." Bạch Vũ tội nghiệp nhìn Dạ Quân Mạc:

"Thương thể của ta đã tốt rồi."

"Còn phải dưỡng nữa." Dạ Quân Mạc nhận lấy chén thuốc, trước sau như một tự mình đút thuốc cho nàng, Bạch Vũ có không muốn uống thế nào nữa cũng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn há mồm.

Chương 328: Biểu muội tới (4)

Edit: V.O

Trong lòng Tô Lăng Dung nhắc lên sóng gió động trời, nàng ta chưa từng nhìn thấy Dạ Quân Mạc đối với người nào dịu dàng như thế.

Hắn là Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc, là chúa tể của Đế Quốc, nắm trong tay một nửa Ngũ Hành Thế Giới, một cơn giận dữ có thể hủy thiên diệt địa, càn quét vạn thành, là Đế Vương cao cao tại thượng, không thể xâm phạm!

Nhưng bây giờ hắn lại hạ thân phận tôn quý của mình tự đút thuốc cho một nữ tử? Tại sao lại là nữ nhân này? Nàng ta đi theo Dạ Quân Mạc bảy ngàn năm, lại chưa từng có được một chút thương tiếc của Dạ Quân Mạc.

Trong mắt Tô Lăng Dung xẹt qua sắc bén, chột kéo Dạ Quân Mạc: "Biểu ca, muội vẫn còn đứng ở đây. Làm sao huynh có thể đút thuốc cho người ta, chuyện như vậy vẫn nên để nữ tử làm thì sẽ cẩn thận hơn."

Dạ Quân Mạc nhăn mặt nhíu mày, quả thật hắn không biết đút thuốc như thế nào, lần đầu tiên còn làm cho Bạch Vũ bị sặc, nhưng hắn không muốn để cho Tô Lăng Dung nhúng tay. Nhưng động tác của Tô Lăng Dung rất nhanh, đã nhận chén thuốc qua.

Tô Lăng Dung mỉm cười bưng chén thuốc, tỉ mỉ múc một muỗng nước thuốc, thổi thổi mới đưa tới khóe miệng Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhìn chăm chăm cái muỗng, khoe miệng co rút, thuốc đắng như vậy, vậy mà người lại để cho ta uống từng muỗng từng muỗng sao? Ta lại không phải người ngu, Dạ Quân Mạc dứt thuốc cho ta uống cũng biết để cho ta uống từng hớp một, còn biết cầm món điểm tâm ngọt cho ta ăn.

"Không làm phiền người, hay là để ta tự mình uống đi." Bạch Vũ đưa tay muốn nhận lấy chén thuốc.

Tô Lăng Dung tránh ra, trịnh trọng lắc đầu: "Trên người muội còn có vết thương, sao có thể tùy tiện lộn xộn, vẫn nên để ta dứt cho muội là được."

"Thương thế của ta đã gần tốt rồi, cánh tay đã có thể cử động." Bạch Vũ buồn bực bủ môi, nếu không phải là tên Dạ Quân Mạc kia cứng rắn để cho nàng nghỉ ngơi nhiều, nàng kiên quyết sẽ không ở trên giường.

"Vẫn còn phải uống thuốc thì có nghĩa là chưa tốt, Bạch Vũ cô nương đừng làm lãng phí một phần tâm ý của biểu ca." Tô Lăng Dung cười nhẹ nhàng, ưu nhã bưng chén thuốc, tiến đến gần Bạch Vũ. Ánh mắt thân thiết mà chân thành, làm cho không ai có thể hoài nghi nàng ta có thật sự thật lòng hay không.

Bạch Vũ chợt cảm thấy vết thương ở bả vai đau nhói, chợt không nhìn được giờ tay lên.

Choang — —

Chén thuốc bị đánh rơi trên mặt đất, chén thuốc nóng vấy vào một thân Tô Lăng Dung.

"A, thật là nóng!" Tô Lăng Dung hoảng sợ kêu một tiếng, bàn tay

trắng nõn bị nóng đỏ bừng. Nàng ta hốt hoảng nâng tay lên, nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Biểu ca, huynh đừng trách Bạch Vũ, không phải muội ấy cố ý. Có thể là muội ấy không quá thích muội, mới không cẩn thận đánh đổ chén thuốc, muội không sao..."

Vành mắt của nàng ta hơi đỏ lên, đáy mắt cố nén ủy khuất, trên mặt vẫn còn treo nụ cười miễn cưỡng, một bộ dáng đằm đằm đáng yêu làm cho người ta vô ý thức sinh ra lòng thương hại.

Lửa giận trong lòng Bạch Vũ xông lên, nói tới tại sao vết thương của nàng lại đột nhiên nổi lên đau như vậy, thì ra là vị này giờ trò quý. Quả nhiên biểu muội đều là Bạch Liên Hoa, diễn trò thì diễn rất tốt, ta không cố ý cũng thành cố ý.

"Đúng vậy, không phải ta cố ý. Quân Mạc, vết thương của ta đột nhiên nổi đau, chàng mau giúp ta nhìn một chút." Bạch Vũ chột làm nũng mở miệng, đôi mắt quyến rũ nhìn về phía Dạ Quân Mạc, nhìn trộm. Không phải là diễn trò sao, ai mà không thể.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc co rút, đáy mắt xẹt qua vui vẻ, đi tới mép giường, không e dè ôm nàng vào trong ngực: "Vết thương đau sao? Để cho ta xem một chút."

"Được." Bạch Vũ tuyệt không xấu hổ kéo y phục ra, lộ ra bả vai tuyết trắng, lúc này vết thương đã sắp khép lại rách ra lần nữa!

"Ôi chao, vết thương của ta giống như bị nứt toác. Chàng đừng trách Tô biểu muội của chàng, nhất định không phải là tỷ ấy cố ý làm ta bị thương, chẳng qua là tỷ ấy không thích ta lắc lư ở trước mặt chàng." Đột nhiên, Bạch Vũ sợ hãi, khoa trương nói.

Nhất thời, sắc mặt Dạ Quân Mạc lạnh xuống, đôi mắt đen nhánh lạnh lùng, nhiệt độ quanh thân cũng phảng phất lạnh xuống, một loại tử

vong lạnh lẽo, xâm nhập cốt tủy tràn ngập trong không khí.

Chương 329: Biểu muội tới (5)

Edit: V.O

Mặt Tô Lăng Dung xám như tro tàn, vô ý thức lui về phía sau:
"Không, không phải là muội, muội không có chạm qua vết thương của Bạch Vũ tiểu thư. Biểu ca, huynh phải tin tưởng muội..."

"Cút ra ngoài." Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói.

Ba chữ hời hợt giống như tiếng nổ rơi vào trong lỗ tai Tô Lăng Dung, mặc dù bình thường Dạ Quân Mạc đối xử với nàng ta hết sức lạnh nhạt, nhưng rất ít khi đối xử lãnh khốc với nàng ta như thế.

Trái tim của nàng ta hốt hoảng một trận: "Biểu ca..."

"Linh Vương dạy người quy củ như thế nào?" Dạ Quân Mạc vung tay đánh ra một đạo linh khí, Tô Lăng Dung sợ hãi kêu một tiếng ngã xuống bên ngoài cửa.

Dạ Quân Mạc lấy thuốc mỡ ra, thoa lên một lần nữa cho Bạch Vũ:
"Khá hơn chút nào không?"

"Còn đau." Bạch Vũ đúng lý hợp tình chen vào trong ngực Dạ Quân Mạc: "Đều tại chàng, ta ghét biểu muội đó của chàng."

"Đã đuổi đi." Dạ Quân Mạc ôm nàng từ phía sau, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng.

"Đuổi đi một lần thì có ích lợi gì. Chàng vẫn để cho nàng ta gọi chàng

là biểu ca, nghe ý của nàng ta, nàng ta luôn luôn chăm sóc cho chàng, chàng dám nói chàng chỉ coi nàng ta là thuộc hạ không?" Bạch Vũ oán hận lý sự.

Đêm quân mạc nhếch mày, Tô Lăng Dung gọi hắn là biểu ca không phải là do hắn cho phép, chỉ là bởi vì hắn không quan tâm nữ nhân này xưng hô như thế nào thôi.

Nghe trong giọng nói của Bạch Vũ nồng nặc ghen tuông, rốt cục hắn cũng bật cười: "Nàng không thích, ta cũng sẽ không cho phép nàng ta gọi. Nhưng nhìn vào phần của Linh Vương cho nàng ta mấy phần mặt mũi."

Tức giận trong lòng Bạch Vũ dần dần thờ lại bình thường, cảm giác mình có chút quá.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng bắt đầu muốn bá chiếm Dạ Quân Mạc, không để cho những nữ nhân khác đụng vào hắn, là bởi vì trí nhớ của nàng với hắn càng ngày càng rõ ràng.

Bách thế luân hồi, tình yêu đối với hắn lại chưa từng quên mất, tình cảm khắc sâu như vậy, từ vạn năm trước vẫn kéo dài đến hôm nay.

Bạch Vũ có chút xin lỗi nâng mặt lên, nhìn Dạ Quân Mạc: "Nàng ta là nữ nhi của Linh Vương, còn là Vực Chủ của Vực Thanh Linh, đối xử với nàng ta như vậy, sẽ không ảnh hưởng đến chuyện chàng làm chứ? Chàng không nghi ngờ ta đã cố ý lấy vết thương của mình để hãm hại nàng ta sao?"

Dạ Quân Mạc cầm bàn tay nhỏ bé của nàng: "Đừng, nàng ghét nàng ta cũng đừng làm chính mình tổn thương, trực tiếp nói với ta là được rồi."

Bạch Vũ: "... " Xem ra ta cũng có tố chất làm Tiểu Bạch Liên.

Dạ Quân Mạc sai người bưng một chén thuốc khác đi vào, cuối cùng Bạch Vũ vẫn không thể tránh được số phận uống thuốc đắng.

Lúc này, Tô Lăng Dung bị đuổi ra cửa đã trở lại gian phòng của mình, khuôn mặt tức giận, mặt mũi thanh thuần có thêm mấy phần dữ tợn đáng sợ, gắt gao kiềm chế mình không đập đờ.

Nàng ta luôn hết sức chú ý đối với tất cả những gì bên cạnh Dạ Quân Mạc, lúc nghe nói tới Bạch Vũ, đã sớm đi thăm dò Bạch Vũ.

Vốn tưởng rằng Bạch Vũ chỉ là một nữ tử Dạ Quân Mạc dẫn tới từ hạ giới, nhìn vào tư chất cực cao của Bạch Vũ nên muốn thu vào đốc sức cho Âm Dạ Đế Quốc.

Ai ngờ đến Thánh Quân lại nhìn trúng Bạch Vũ, lần đầu tiên giao chiến nàng ta đã thua, còn thua thảm như vậy. Ở giữa nàng ta và Bạch Vũ, Thánh Quân không có một chút do dự liền lựa chọn Bạch Vũ, thậm chí nàng ta nghi ngờ e là Bạch Vũ cố ý, nhưng Thánh Quân cũng không giúp nàng ta.

Địa vị của Bạch Vũ ở trong lòng Dạ Quân Mạc quan trọng hơn so với nàng ta tưởng tượng, nghe Âm Ưng nói hai năm qua Thánh Quân đến hạ giới vẫn luôn ở cùng với Bạch Vũ, bây giờ chính là thời kỳ tình cảm mới mẻ, say mê.

Nàng ta không nên dễ dàng đi khiêu khích, lần này là nàng ta quá gấp gáp rồi.

"Người đâu, Âm Lâm đại nhân có gửi thư hồi âm nói lúc nào thì tới đây không?" Tô Lăng Dung thu lại tức giận, khôi phục hình tượng ôn hòa thân thiết thường ngày trong nháy mắt.

Một tỳ nữ đi tới, cung kính nói: "Bẩm Tiểu thư, Âm Lân đại nhân nói rõ một ngày nữa sẽ đến."

"Nhanh như vậy? Vậy thì tốt rồi." Tô Lăng Dung khẽ mỉm cười, trong nụ cười ôn hòa thoáng qua tính toán lạnh như băng.

Chương 330: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (1)

Edit: V.O

Trong thư phòng, Dạ Quân Mạc chấp tay sau lưng, thân hình cao ngạo yên lặng đứng ở trước cửa sổ, nghe Âm Ưng bẩm báo.

"Thánh Quân, Âm Lân tới."

Ánh sáng trong mắt Dạ Quân Mạc khẽ nhúc nhích: "Tới khá nhanh. Hai ngày trước Tô Lăng Dung mới nói hắc chủ trì xây dựng lại ở Vực Thanh Linh, hôm nay đã đến, để cho hắc tới gặp ta."

"Vâng." Âm Ưng lui ra ngoài. Không bao lâu, người đi vào cũng không phải Âm Lân, mà là Tô Lăng Dung.

Dạ Quân Mạc hơi nhíu mày: "Người tới làm gì?"

"Âm Lân vừa tới Vực Thanh Vũ, một đường phong trần mệt mỏi, đang tắm rửa thay quần áo, muội thay hắc tới nói với biểu ca một tiếng." Tô Lăng Dung cẩn thận nói.

"Đừng gọi ta là biểu ca." Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh như băng lướt qua nàng ta: "Nếu như Linh Vương không dạy dỗ quy củ cho người, ta cũng không ngại dạy thay hắc."

Nhất thời Tô Lăng Dung cảm thấy thấy lạnh cả người từ sau lưng vọt thẳng lên, mặt mày biến sắc: "Vâng, Thánh Quân."

"Lui xuống đi."

Tô Lăng Dung chần chờ một chút, dáng người nhu nhược quỳ phục xuống, nặng nề dập đầu một cái: "Thánh Quân, Lăng Dung tới là để thỉnh tội. Mọi người đừng nên đả thương Bạch Vũ, mọi người chỉ thấy người đối xử với mọi người ấy tốt như vậy, lo lắng mọi người mê hoặc người. Là đầu mọi người nhất thời hồ đồ, mọi người sai rồi, Thánh Quân người tha thứ cho mọi người đi, Bạch Vũ là một cô nương tốt, nhất định sau này mọi người sẽ không nhắm vào mọi người nữa."

Giọng nói của Tô Lăng Dung có chút nghẹn ngào, đôi mắt trong suốt che kín một tầng hơi nước trong suốt, giống như thủy tinh ngưng tụ ở trên hàng lông mi thật dài của nàng ta, đau lòng động lòng người, khiến cho người thương yêu.

Dạ Quân Mạc lại không có vẻ mặt gì: "Bạch Vũ không muốn nhìn thấy người."

"Phải, lần đầu tiên gặp mặt mọi người đã đả thương mọi người ấy, mọi người ghét mọi người là phải, sau này mọi người sẽ không đến trước mặt mọi người ấy làm chướng mắt." Tô Lăng Dung rất hối hận nói. Nàng ta thật sự hối hận, nếu không phải nàng ta lỡ mồm khiêu khích, bây giờ nàng ta cũng không cần phải phục thấp làm nhỏ chạy tới nhận tội.

"Nếu Âm Lân đã tới, bây giờ Vực Thanh Linh không có ai trấn giữ, người mau chóng trở về đi."

Tô Lăng Dung cắn cắn môi, ngẩng đầu lên, gương mặt có vẻ trịnh trọng: "Thánh Quân, mọi người cảm thấy không bằng để cho Bạch Vũ đi làm Vực Chủ Vực Thanh Linh."

Trong đôi mắt thâm thúy của Dạ Quân Mạc xẹt qua một đạo lạnh lùng, giọng nói trầm thấp có mấy phần ép bức mơ hồ: "Để cho Bạch

Vũ đi?"

"Bạch Vũ vừa tới Đại Lục Thanh Mộc, mặc dù nhờ ước chiến có được danh tiếng, nhưng muốn chân chính đứng vững ở Đại Lục Thanh Mộc, muội ấy cần phải có thể lực của mình. Vực Thanh Linh mới vừa được trả lại cho chúng ta, bây giờ cũng coi như yên bình, về sau Bạch Vũ chỉ cần yên ổn trông coi là được rồi, không có gì nguy hiểm. Đương nhiên, chỉ là một đề nghị của muội, nhất định Thánh Quân đã tự có quyết định." Tô Lăng Dung lau nước mắt trong mắt, cân nhắc nói. Từng chữ từng câu, đều là đang suy tính cho Bạch Vũ.

Dạ Quân Mạc không lên tiếng, phát tay để cho nàng ta lui xuống.

Tô Lăng Dung đi ra khỏi thư phòng, thở phào nhẹ nhõm, hiệu quả của lần thỉnh tội này cũng không tệ lắm, ít nhất những gì nên nói cũng đã nói ra.

Để cho Bạch Vũ đến Vực Thanh Linh, rời đi bên cạnh Thánh Quân, lại qua một năm rưỡi nữa, tình cảm mới mẻ của Thánh Quân đối với Bạch Vũ cũng sẽ không còn.

Bây giờ, Vực Thanh Linh được nàng ta tổ chức bền chắc như thép, Bạch Vũ đi cũng chỉ bị chèn ép, đừng nói thống trị Vực Thanh Linh, cho dù có bản lĩnh có thể không bị ám sát, một cô nương chuyện gì cũng không làm được, Thánh Quân sẽ chán ghét.

Mà nàng ta có thể ở lại Vực Thanh Vũ hầu hạ Thánh Quân, gặp mặt sẽ có ba phần tình cảm, nàng ta tin tưởng chỉ cần luôn đi theo bên cạnh Thánh Quân, một ngày nào đó Thánh Quân sẽ bị nàng ta làm cho cảm động.

Việc bây giờ phải làm, chính là bảo đảm Thánh Quân sẽ đồng ý để cho Bạch Vũ làm Vực Chủ Vực Thanh Linh.

Tô Lăng Dung hít sâu một hơi, trên gương mặt thanh thuần lộ ra một nụ cười sáng rỡ, chạy thẳng tới chỗ ở của Âm Lân.

Vừa vặn Âm Lân từ trong phòng đi ra, mặc một bộ trường bào màu trắng không nhiễm một hạt bụi, đường cong nhu hòa phác họa một khuôn mặt thanh tú, khóe miệng hàm chứa nụ cười nhạt ôn tồn lễ độ, phảng phất giống như trích tiên (tiên giáng trần), ngọc thụ lâm phong, công tử văn nhã.

Chương 331: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (2)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc mặc áo đen lãnh ngạo, mà Âm Lân lại yêu thích màu trắng.

Nếu như nói Dạ Quân Mạc là bảo kiếm tuyệt thế bén nhọn lạnh băng, càn quét thiên hạ, Âm Lân kia chính là ấm áp, sáng rõ làm cho người ta có cảm giác giống như chiết phiến (quạt xếp) phong nhã, gió xuân nhuần nhã.

"Âm Lân đại nhân." Tô Lăng Dung ưu nhã nghênh đón: "Âm Lân đại nhân phải đi gặp Thánh Quân sao?"

Âm Lân dịu dàng mỉm cười: "Không phải Tô tiểu thư mới từ chỗ Thánh Quân đi ra đó chứ?"

Tô Lăng Dung sửng sốt, nụ cười dịu dàng kiều mỹ hơi nâng lên: "Đúng vậy, ta đề nghị để cho Bạch Vũ làm Vực Chủ Vực Thanh Linh."

Đáy mắt Âm Lân thoáng qua một đạo tinh quang cực nhanh, nụ cười dịu dàng ở khóe miệng có thêm mấy phần thâm thúy: "Vực Thanh Linh ở dưới sự cai quản của Tô tiểu thư đoàn kết chân thành, mới có thể chống cự lại Sáng Thế Thần Điện lâu như vậy, đó là căn cơ ở Đại Lục Thanh Mộc của Tô tiểu thư, Tô tiểu thư chấp nhận vứt bỏ sao?"

"Chỉ cần có thể vì Thánh Quân phân ưu, có cái gì mà không bỏ được." Tô Lăng Dung một bộ hiên ngang lẫm liệt vì đại nghĩa: "Thánh Quân muốn nâng đỡ Bạch Vũ cô nương, đương nhiên ta phải giúp Thánh Quân, bây giờ Vực Thanh Linh đã được dẹp yên, là chỗ thích hợp nhất cho Bạch Vũ."

"À? Nhưng theo ta được biết, mặc dù Vực Chủ Vực Thanh Phong - Lệnh Hồ Hùng đã lui, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm Vực Thanh Linh như cũ, Vực Thanh Linh cũng không yên ổn như Tô tiểu thư nói." Âm Lân nhướng mày cười một tiếng: "Tô tiểu thư không lo lắng Bạch Vũ không cẩn thận sẽ đánh mất Vực Thanh Linh?"

Mất thì tốt, nếu nàng ta làm mất Vực Thanh Linh, không cần ta ra tay, Thánh Quân sẽ có thể giết chết nàng ta! Tô Lăng Dung quyến rũ nhếch môi: "Ta tin tưởng Bạch Vũ có bản lĩnh để bảo vệ Vực Thanh Linh. Âm Lân đại nhân sẽ đồng ý đề nghị của ta, đúng không?"

Nụ cười của Âm Lân không thay đổi, không nhiều lời, trực tiếp đi đến thư phòng.

"Thuộc hạ tham kiến Thánh Quân, nhiều năm không gặp, Thánh Quân khỏe không?" Âm Lân cười tiến lên chấp tay với Dạ Quân Mạc, khỏi phải nói hành lễ có bao nhiêu qua loa có lệ.

Dạ Quân Mạc giương mắt lạnh lùng nhìn hắn: "Người không đợi ở Đế Đô, chạy tới Đại Lục Thanh Mộc làm cái gì?"

"Thuộc hạ bôn ba lao碌 như vậy, còn không phải là bởi vì người khác mặc kệ mọi chuyện sao? Nếu Thánh Quân trở về Đại Lục Thanh Mộc sớm một chút, nhất định thuộc hạ sẽ không đến." Nụ cười ôn hòa của Âm Lân không che dấu được giọng tranh cãi vô ích của hắn.

Dạ Quân Mạc đẩy những thứ trên bàn, tựa vào trên bàn: "Chuẩn bị giành lại Đại Lục Thanh Mộc?"

"Nhất định phải giành lại Đại Lục Thanh Mộc, thuộc hạ cảm thấy bây giờ chính là một cơ hội." Âm Lân thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Dạ Quân Mạc: "Nghe nói Thánh Quân đã tìm được Bạch Vũ, để cho nàng ta đến Vực Thanh Linh đi."

Dạ Quân Mạc trầm mặc rũ mi mắt xuống, một lúc lâu lạnh nhạt mở miệng: "Cũng được."

"Thánh Quân đồng ý là tốt rồi. Nhưng thuộc hạ muốn nhắc nhở Thánh Quân một câu, Bạch Vũ có thể đi, Thánh Quân không thể đi. Ta mới vừa nhận được tin tức, Điện chủ Khải Thánh Điện của Sáng Thế Thần Điện – Mộc Thiên Tịch đã đến Đại Lục Thanh Mộc, hành tung của người đã không còn là bí mật." Âm Lân rất không khách sáo đâm xuyên qua ý tưởng muốn đi theo Bạch Vũ chạy đến Vực Thanh Linh của Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc có chút tức giận: "Người ở lại Vực Thanh Vũ là được rồi."

"Mộc Thiên Tịch không phải là người dễ đối phó, thuộc hạ tài hèn ít học, tự nhận không có bản lĩnh kia." Âm Lân nghiêm trang khiêm tốn.

Ầm — —

Mặt Dạ Quân Mạc rét lạnh, đánh bể một khối nghiên mực bên tay, tức giận nặng nề ngập cả thư phòng, cảm giác hơi thở áp bách gần như làm cho người ta hít thở không thông.

Dường như một chút Âm Lân cũng không cảm thấy, đuôi lông mày nhẹ nhàng giương lên: "Không phải Thánh Quân muốn nói với thuộc

hạ là người không bỏ được sao? Cũng đã xa nhau một vạn năm, nhiều ngày như vậy cũng chẳng sao."

"Cút!" Dạ Quân Mạc lạnh lẽo đuổi một tiếng. Cả Âm Dạ Đế Quốc, ngoại trừ Âm Lân, không có ai dám nói chuyện như vậy với hắn.

"Vâng, bây giờ thuộc hạ sẽ cút." Âm Lân lạnh nhạt mỉm cười, không thèm để ý chút nào.

Chương 332: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (3)

"Đứng lại!" Dạ Quân Mạc gọi hấn lại: "Chuyện đến Vực Thanh Linh, nhất định phải chính Bạch Vũ đồng ý. Người có thể thuyết phục nàng không?"

Khóe miệng Âm Lân co rút: "Chẳng lẽ chuyện này không phải là chuyện của Thánh Quân người sao?"

"Ta không muốn Bạch Vũ rời khỏi ta, người cảm thấy ta sẽ đi nói với nàng?" Dạ Quân Mạc châm chọc liếc Âm Lân một cái.

Âm Lân: "...". Quả nhiên không thể tùy tiện chọc giận chủ tử của mình, đặc biệt là chủ tử nhỏ mọn.

Trong nhà thủy tạ hậu viện của trang viên, Bạch Vũ đang thông thả, thích ý tựa vào trên ghế nằm phơi nắng. Mấy ngày qua, Dạ Quân Mạc hết lòng chiếu cố, vết thương của nàng cũng khỏi.

Bởi vì Dạ Quân Mạc cho nàng uống thuốc, cảnh giới linh mạch của nàng càng được củng cố, linh lực cũng ngưng tụ được không ít.

Sau khi thăng cấp cho Tiểu Bạch, linh lực của nàng chỉ còn lại chưa tới trăm điểm, mấy ngày nay hấp thu linh khí trong tinh thể, ngưng tụ linh khí rất nhanh, đã chứa đựng được 137 điểm linh lực, đáng tiếc còn chưa đủ để thăng cấp linh thuật. Cấp bậc của Tiểu Thanh và Tiểu Bạch càng cao, linh lực để bồi dưỡng hao phí càng nhiều.

Nàng đang lo lắng có nên uống chút Phương Tình để tăng nhanh tu

luyện hay không, liền thấy một bạch y nam tử ôn văn nho nhã, trên mặt có nụ cười thản nhiên, đang đi tới bên này.

Bạch Vũ ngạc nhiên nhìn Âm Lân, không đợi hắn đi đến, đột nhiên bật thốt lên: "Ta nhớ ngươi."

Ánh mắt Âm Lân biến đổi: "A, ta là ai?"

"Âm Lân!"

Âm Lân cười: "Xem ra trí nhớ của ngươi đã gần khôi phục rồi."

"Không có, chỉ là khi ta nhìn thấy ngươi mới nhớ tới lần đầu tiên gặp ngươi. Ta nhớ ta chuồn êm vào Đại lễ lên ngôi của Dạ Quân Mạc, lại bị Linh Vương làm cho hôn mê ở Hậu điện, chờ ta tỉnh lại không nhìn thấy Dạ Quân Mạc, là ngươi canh giữ ở cửa."

Âm Lân cười nhạt một tiếng: "Đó là Thánh Quân để cho ta trông chừng ngươi, không phải ngày thứ hai ngươi đã nhìn thấy Thánh Quân rồi sao?"

"Chuyện ngày thứ hai ta không nhớ rõ, nhưng ta nhớ lúc ấy ta rất ngu, vậy mà cái gì cũng không hỏi." Bạch Vũ ngồi dậy từ trên ghế nằm, tò mò nhìn Âm Lân: "Tại sao lúc ấy chàng ấy không có ở đó?"

Trong đôi mắt nhu hòa của Âm Lân hiện lên nhiều hứng thú vui vẻ: "Bạch Vũ cô nương thật sự muốn biết?"

Bạch Vũ nhíu mày: "Chẳng lẽ trong chuyện này còn có bí mật gì sao? Cho dù ngươi có muốn nói hay không, sau khi trí nhớ khôi phục, tự nhiên ta sẽ biết."

"Sợ rằng chuyện này cho dù trí nhớ của ngươi khôi phục, cũng

không thể biết được."

Bạch Vũ thờ ơ buông một tay: "Ta có thể đi hỏi Dạ Quân Mạc."

"Thánh Quân sẽ không nói." Âm Lân không ngăn cản, chẳng qua là dung ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Bạch Vũ: "Người cũng nhớ trước kia, mặc dù Thánh Quân là người lạnh nhạt nhưng cũng không làm chuyện không có đạo lý như vậy, chuyện xảy ra đêm hôm đó thiếu chút nữa đã ép chết Thánh Quân, ta có thể nói cho người biết, chuyện đó có liên quan mật thiết tới người."

Trong lòng Bạch Vũ giật mình, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng quan sát Âm Lân: "Nói như vậy, ta muốn biết, còn phải trả giá một chút?"

"Quả nhiên Bạch Vũ cô nương vẫn thanh khiết, thông minh như vậy." Âm Lân cười thẳng thắn, mặt mũi thanh tú giống như ánh mặt trời long lanh sáng rỡ: "Vốn là chuyện này nói cho người biết cũng không có gì, nhưng ta tình cờ tới tìm người là có chuyện muốn mời người giúp một tay."

Bạch Vũ hiểu rõ: "Chuyện gì?"

"Ta muốn mời người làm Vực Chủ Vực Thanh Linh."

Nếu Bạch Vũ đang uống trà, nhất định sẽ phun ra một miệng: "Ta làm cái gì? Người nghĩ như thế nào lại tới để cho ta đi làm Vực Chủ? Ta vừa mới đến Đại Lục Thanh Mộc không bao lâu!"

"Người không cần phải tự xem thường mình, người chính là hậu duệ của Thần Sáng Thế, là thần linh nắm thiên hạ trong tay, một Vực Thanh Linh nho nhỏ thì coi là cái gì?" Âm Lân khí phách nói.

"Ha ha." Bạch Vũ âm thầm liếc mắt, trong trí nhớ của nàng, quả thật

nàng có huyết mạch Thần Sáng Thế, nàng không biết sau đó lại xảy ra chuyện gì, nhưng nàng có thể cảm giác được, bây giờ huyết mạch Thần Sáng Thế được nói đến kia hoàn toàn không có ở trên người nàng.

Chương 333: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (4)

Edit: V.O

"Người cứ nói thẳng với ta đi, ta nghe nói Vực Thanh Linh là do Tô Lăng Dung cai quản, người để cho ta làm Vực Chủ Vực Thanh Linh, không sợ đắc tội với Tô Lăng Dung sao?" Bạch Vũ nói thẳng vào vấn đề.

Ám Lân cũng không giấu giếm: "Sự thật là, người đề nghị để người đến Vực Thanh Linh chính là Tô Lăng Dung, ta chỉ đồng ý với ý của nàng ta mà thôi."

"Nàng ta không có ý tốt, người cũng theo nàng ta cùng nhau hại ta?" Bạch Vũ bĩu môi: "Người cũng thật đủ phúc hắc."

Ám Lân vui vẻ: "Đa tạ đã khích lệ. Tô Lăng Dung cảm thấy chắc chắn người không nắm được Vực Thanh Linh, chỉ biết làm một con rối bị thuộc hạ lừa gạt, cuối cùng hoàn toàn đánh mất Vực Thanh Linh. Ta để cho người đi, là muốn người đồng thời lấy lại được Vực Thanh Phong."

Khóe miệng Bạch Vũ co rút: "Người thật sự nhìn trúng ta."

"Phải." Ám Lân nghiêm chỉnh gật đầu: "Nếu người có thể lấy lại được Vực Thanh Phong, chính là giúp một đại ân cho Dạ Quân Mạc, Đại Lục Thanh Mộc thành công hay thất bại ở một lần hành động này. Người sẽ không hy vọng Thánh Quân thất bại chứ?"

Ám Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện vốn là hận máu nhiều thế hệ không đội trời chung, thời buổi loạn thế, hai bên đã hỗn chiến dài cả vạn năm, từ Ngũ Hành Đại Lục, cho tới ba nghìn Vị Diện, cũng rơi vào trận thiên kiếp đã được định trước này.

Một khi Ám Dạ Đế Quốc thất bại, Dạ Quân Mạc chỉ có một con đường chết, thiên hạ to lớn cũng sẽ không có chỗ cho hắn dung thân.

Bạch Vũ yên lặng nắm chặt năm ngón tay: "Ta biết. Ta sẽ đi nói với chàng."

"Nói với ta cái gì?" Giọng nói lạnh lùng mà từ tính của Dạ Quân Mạc truyền đến, cười nhạt đứng ở trên hành lang dài cách đó không xa.

Bạch Vũ vui vẻ chạy tới, ôm ngang hông của hắn: "Nói với chàng chuyện đến Vực Thanh Linh."

Nhất thời, dịu dàng, vui vẻ trong đáy mắt Dạ Quân Mạc âm đạm xuống, ánh mắt sắc bén như đao hung hăng lảng trí Ám Lân. Ám Lân một bộ ta cái gì cũng không nhìn thấy, quay đầu bỏ đi.

"Hắn nói gì nàng cũng đồng ý sao?" Dạ Quân Mạc sờ sờ đầu của nàng, giọng nói không vui hỏi.

"Hắn nói ta làm Vực Chủ Vực Thanh Linh có thể giúp chàng." Bạch Vũ lười biếng cọ mấy cái ở trước ngực Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc đen mặt. Bạch Vũ là một người không thích quyền thế, vốn hắn tưởng rằng Ám Lân muốn khuyên Bạch Vũ làm Vực Chủ phải mất không ít thời gian, kết quả vậy mà Ám Lân dùng hắn để tới khuyên Bạch Vũ!

"Nàng không muốn đi thì có thể không đi, nàng không cần phải làm cái gì cho ta, chỉ cần ở lại bên cạnh ta là được rồi." Dạ Quân Mạc dùng sức ôm chặt nàng, giọng nói trầm thấp mang theo hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua bên tai Bạch Vũ: "Ta sẽ không thua."

Lỗ tai Bạch Vũ hơi phấp hờng, ngẩng đầu, hôn một cái lên mặt Dạ Quân Mạc: "Nhưng ta muốn vì chàng làm một chút gì đó, chàng để cho ta đi đi."

Dạ Quân Mạc thở dài, vỗ sau lưng Bạch Vũ, trầm mặc không nói lời nào.

Tin tức Bạch Vũ được bổ nhiệm làm Vực Chủ Vực Thanh Linh đã truyền khắp cả Vực Thanh Vũ rất nhanh.

Trải qua ước chiến lần trước, Bạch Vũ đã nổi danh thiên hạ, mọi người đã rất phục thực lực của Bạch Vũ, nhưng để cho nàng làm người đứng đầu một Vực trong một tháng, bọn họ vẫn có chút lo lắng.

Dù sao nàng vẫn còn quá trẻ tuổi, mới mười bảy tuổi, so với các Triệu Hoán Sư tu luyện hơn ngàn năm, thì nàng chỉ là một hài đồng (đứa bé).

"Tô tiểu thư, mệnh lệnh này thật sự là do Thánh Quân hạ sao? Tại sao đột nhiên Thánh Quân lại để cho Bạch Vũ thay thế người làm Vực Chủ Vực Thanh Linh?"

"Đúng vậy, không phải Tô tiểu thư làm Vực Chủ rất tốt sao? Tại sao đột nhiên đổi người rồi? Đây chính là một Vực trong bảy mươi hai vực, cai quản cấp bậc thấp trên trăm Vị Diện! Không phải ta xem thường Bạch Vũ, chẳng qua là..."

"Tất cả mọi người đừng nói nữa, nếu đã là Thánh Quân ra lệnh, chúng ta cứ nghe theo là được." Tô Lăng Dung cười nhạt, thản nhiên tiếp nhận.

Mọi người rối rít than thở, cũng cảm thấy uất ức thay cho Tô Lăng Dung, Tô Lăng Dung giữ vững Vực Thanh Linh lâu như vậy, nhưng nói thay người liền thay người. Nếu Bạch Vũ làm không tốt, chắc chắn bọn họ phải bẩm báo Thánh Quân, tìm lại công bằng cho Tô Lăng Dung.

Chương 334: Vực Thanh Linh, Vực Chủ (5)

Edit: V.O

Mặt Tô Lăng Dung không chút thay đổi, trong mắt lóe lên đắc ý, cười lạnh, đây chính là hiệu quả mà nàng ta muốn.

Tạm thời buông tha cho một vị trí Vực Chủ là có thể khiến cho trong lòng mọi người sinh ra bất mãn đối với Bạch Vũ, một khi Bạch Vũ phạm sai lầm, chắc chắn mọi người sẽ không hài lòng mà chỉ trích không chút khách khí, đến lúc đó, nhất định Thánh Quân sẽ chán ghét mà vứt bỏ Bạch Vũ, Vực Thanh Linh cũng vẫn là của nàng ta.

Từ Vực Chủ nhìn thấy bộ dạng Tô Lăng Dung thuận theo, trong lòng quả thật giật mình, người khác không biết nhưng ông lại biết, đề nghị để cho Bạch Vũ làm Vực Chủ Vực Thanh Linh chính là của Tô Lăng Dung, chính là chính miệng Âm Lân nói cho ông biết.

Nhưng bộ dạng bây giờ của Tô Lăng Dung lại là một bộ bị ủy khuất, vô tội, cũng không thay Bạch Vũ nói chuyện một chút, thật là làm cho Từ Vực Chủ có loại cảm giác ảo tưởng tan vỡ.

Bạch Vũ đang bề bộn thu dọn đồ đạc, hoàn toàn không biết người bên ngoài nghị luận về nàng như thế nào. Thật ra những thứ nàng cần hoàn toàn đã có tùy thân không gian để mang theo, đặt ở trong nhẫn Bạch Vũ cũng không chiếm không gian, chủ yếu là nàng sửa sang lại dược liệu và linh tửu một chút.

Phương Tình còn dư lại 8 bình, các loại thuốc chữa thương cũng còn

5 bình, vốn Thanh Trúc và Bách Cốc Thảo cũng không có nhiều, lúc độc chết Thuần Vu Hải đã dùng hết một phần, bây giờ chỉ còn lại hai gốc cây.

Bạch Vũ phơi khô dược liệu, mài thành phấn, có cho thêm độc dược khác, làm thành một bao độc phấn và 3 viên thuốc, có thể độc chết Triệu Hoán Thú cấp 5 và Linh Sư!

Tư Minh cũng ở đây giúp nàng sửa sang lại đồ, cố ý cầm tới một đồng hoa tươi: "Nhìn đi, những hoa tươi này đều là do ta cố ý tới vùng quê gần đây ngắt được, không phải là người thích hoa sao? Tặng toàn bộ cho người, bảo đảm có thể trang hoàng viện của người bằng rất nhiều loại hoa rực rỡ, nhưng lại không thể mang đi. Nếu không ta đi cùng với người được không? Làm Vực Chủ, cũng cần có một thị vệ, tùy tùng gì đó, nếu không có một người, sẽ khiến cho người khác xem thường..."

Tư Minh phát huy sở trường nói nhiều của hấn, lời nhai không dứt, đặc biệt là sau khi vết thương lành, tới hôm nay hấn mới được nhìn thấy Bạch Vũ, nói rất hăng say.

Bạch Vũ vừa nhìn thấy hoa hấn đưa tới liền nhớ lại cảnh tượng Dạ Quân Mạc dùng một biển hoa bao phủ trong viện, một chút cảm giác thưởng thức cũng không có. Biết không thể mang đi, người còn đưa tới? Rốt cuộc là người nào nói cho người biết ta thích hoa? Cả đời này, ta cũng không muốn nhận hoa tươi làm lễ vật nữa được không?

Bạch Vũ nhịn xuống xúc động muốn mắng người, quả quyết từ chối: "Cám ơn, hoa thì tự người giữ lại, người cũng ở lại đi, ta còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy, lừa gạt một Thiếu Vực Chủ đi làm thị vệ cho ta."

Nhất thời, Tư Minh suy sụp cúi mặt, không cam lòng nhú mày:

"Người hoàn toàn không cần phải cố kỵ những thứ này, chỉ cần người đồng ý, ta sẽ đi theo người."

"Chỉ sợ người còn chưa ra khỏi cửa thành đã bị cha người bắt lại." Tử Như từ ngoài cửa đi tới, lạnh lùng liếc hắt một cái: "Người vẫn nên thành thành thật thật ngay gốc ở Vực Thanh Vũ đi, ta sẽ theo Bạch Vũ đến Vực Thanh Linh."

Tư Minh ngạc nhiên há to mồm: "Người? Người đi làm tùy tùng cho Bạch Vũ? Người có được không?"

"Người cũng đi được, thì ta đi cũng không có vấn đề, Bạch Vũ đã cứu mạng của ta, cái mạng này của ta chính là của muội ấy." Tử Như nhìn về phía Bạch Vũ, nghiêm túc nhìn chăm chăm vào hai tròng mắt của nàng: "Để cho ta đi với muội đi, quả thật muội cần một tùy tùng, ta là một cô nương, đi theo muội cũng thuận tiện hơn."

Bạch Vũ trầm mặc một lúc, thẳng thắn nói: "Người đi theo ta chính là đang dốc sức vì Âm Dạ Đế Quốc. Trong loạn thế, hai thế lực lớn hỗn chiến, một khi tham dự vào thì sẽ không thoát thân được."

"Ta biết. Bản thân ta chính là người của Vực Thanh Linh, tu luyện ở bên ngoài năm năm, lúc trở lại mới phát hiện cha mẹ ta cũng bị giết chết ở trong chiến tranh ở Vực Thanh Phong. Ta đã sớm tham dự vào, đời này của ta cũng thề không cùng tồn tại với Sáng Thế Thần Điện!" Tử Như lạnh lùng cắn chặt răng, đôi mắt tức giận đỏ bừng.

"Được, ta đồng ý với người." Bạch Vũ cũng không kiêu cách, quả thật nàng cần một tùy tùng.

Chương 335: Vực Chủ không có lý tưởng (1)

Vực Thanh Linh và Vực Thanh Vũ liền nhau, nhưng khoảng cách lại tương đối xa.

Bạch Vũ và Tử Như ra roi thúc ngựa chạy hơn mười ngày đường cũng vẫn chưa tới, mới hiểu được tại sao Dạ Quân Mạc lại không bỏ nàng được. Phạm vi của một Vực thật sự là quá lớn, cho dù liền nhau, nhưng muốn gặp mặt cũng phải đi thật lâu.

Cũng may Dạ Quân Mạc sắp xếp cho Bạch Vũ một chiếc xe dùng Triệu Hoán Thú cấp 4 kéo đi, xe kéo ngày đi vạn dặm, có thể vừa tu luyện vừa lên đường, dọc theo đường đi, Bạch Vũ đã uống cạn 3 bình linh tửu Phương Tình, hấp thu 50 viên tinh thể, nàng còn đưa cho Tử Như 1 bình.

Đối với người mình nhận định, từ trước đến nay Bạch Vũ không hề keo kiệt chút nào.

Đợi đến lúc đến trung tâm Vực Thanh Linh, đã qua hơn nửa tháng, linh lực của Bạch Vũ đã ngưng tụ gần 200 điểm, linh mạch cũng càng ngày càng dồi dào.

Nàng vừa mới chuẩn bị đi đến Phủ Vực Chủ, liền nghe thấy một tiếng quát lớn ở bên ngoài xe kéo: "Kẻ nào, lại dám xông vào Vực Thanh Linh?"

Tử Như vén rèm lên đi xuống xe, thì ra là mấy đệ tử tuần tra ngăn cản các nàng.

"Chúng ta phụng mệnh Thánh Quân đến đây, trong xe ngựa chính là Vực Chủ tân nhiệm của Vực Thanh Linh, Bạch Vũ. Còn không trở về bẩm báo cho Trưởng lão của các người, để cho bọn họ đến đây tiếp đón." Tử Như lớn tiếng nói.

Mấy tên đệ tử nhìn nhau một cái, chợt cười ha ha: "Đầu năm nay, ngay cả tên lừa gạt cũng dám lý lẽ thẳng thắn, đúng lý hợp tình như vậy, khoác lác cũng phải có đầu óc dài một chút, chúng ta chưa từng nghe nói Vực Chủ tân nhiệm gì hết, Vực Chủ của chúng ta chỉ có Tô tiểu thư – Tô Lăng Dung!"

"Ta thấy căn bản các người chính là người Vực Thanh Phong phái tới phá hoại, thức thời thì mau chóng xuống xe, đừng để cho chúng ta ra tay."

"Các người..." Tử Như nổi trận lôi đình, vẻ mặt lạnh như băng, xoay người nhìn về phía Bạch Vũ ở trong xe.

Bạch Vũ nháy mắt một cái. Chưa từng nghe nói qua có Vực Chủ tân nhiệm sao? Dạ Quân Mạc ra lệnh không thể nào không truyền tới, vậy thì chỉ có thể là Trưởng lão Vực Thanh Linh không truyền đạt lệnh xuống.

Không tới đón tiếp, ngược lại còn để cho đệ tử Vực Thanh Linh bắt người. Đây là trung thành, tận tâm với Tô Lăng Dung, tính không nhận thức Vực Chủ là nàng sao?

Chẳng lẽ bọn họ cảm thấy bọn họ không nhận, nàng sẽ không làm Vực Chủ được?

Khóe miệng Bạch Vũ yên lặng co rút, hỏi Tử Như: "Người có đánh thắng được họ không?"

Tử Như sừng sốt một chút: "Có thể. Chẳng qua là, mới đến đã ra tay, có phải là không hay hay không?"

Bạch Vũ thờ ơ quét nhìn mấy đệ tử một cái: "Không có gì là không hay, đừng làm bị thương đến tính mạng của bọn họ là được."

"Được." Tính tình của Tử Như tương đối lạnh lùng, làm việc hết sức nghiêm túc, làm tùy tùng của Bạch Vũ cũng đâu ra đấy, cẩn thận làm hết phận sự.

Bạch Vũ nói đánh, Tử Như liền không chút khách khí đánh bọn họ một trận, mấy đệ tử bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, liền lăn một vòng bỏ chạy, trước khi đi còn nói ra lời hung dữ, bảo các nàng cứ chờ đó.

Bạch Vũ ngồi xe ngựa, tiếp tục vào trong Phủ Vực Chủ, không bao lâu, mấy người bị đánh sưng mặt, sưng mũi kia người dẫn theo người giúp đỡ trở lại, lần này nhiều hơn không ít, chừng mười đệ tử hung thần ác sát bao vây xung quanh xe kéo.

Tử Như không nói hai lời, cứ đánh, Bạch Vũ ở trong xe ngựa hờ hững nghe từng trận kêu rên.

Hiển nhiên, các đệ tử Vực Thanh Linh không nghĩ tới Tử Như cường hãn như thế, hoảng sợ hô: "Mau, nhanh đi tìm Đại sư huynh tới đây."

Lập tức liền có người chạy nhanh như chớp đi tìm viện binh.

Đại đệ tử Vực Thanh Linh là một tên Triệu Hoán Đại Sư trung cấp, một đôi mắt sắc bén như điều hâu nhìn chăm chăm Tử Như: "Ta tưởng là ai, thì ra là một Triệu Hoán Đại Sư đỉnh cấp, Vực Thanh Phong thật sự khinh thường Vực Thanh Linh chúng ta không có người sao?"

"Chúng ta không phải là người của Vực Thanh Phong." Tử Như lạnh lùng nói. Một Triệu Hoán Đại Sư cộng thêm hơn hai mươi đệ tử, nàng đối phó có chút tốn sức.

Chương 336: Vực Chủ không có lý tưởng (2)

Edit:V.O

Bạch Vũ vén rèm xe kéo lên: "Người không có tư cách nói chuyện với ta, gọi Trưởng lão của các người tới đây."

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Thanh tấm lửa bay ra, bất ngờ ném ra một đạo Bạo Liệt Lưu Hỏa khiến mọi người không kịp đề phòng. Tiểu Thanh khống chế rất tốt, phạm vi nổ vừa vặn đánh bay toàn bộ mọi người chung quanh ra ngoài, uy lực cũng không làm bị thương đến tính mạng của bọn họ.

Vị Đại đệ tử kia, ngay cả Triệu Hoán Thú cũng chưa kịp triệu hoán đã bị đánh ngã ra xa trăm mét, ngất đi.

Vẻ mặt mọi người cực kỳ hoảng sợ, cuống quýt nâng Đại sư huynh bỏ chạy.

"Nếu đã cho rằng chúng ta là người của Vực Thanh Phong, người không tiến lên ra tay thì còn chờ cái gì? Diểu võ dương oai, nói lời hung ác, chẳng lẽ không biết nói nhiều sẽ dễ chết hơn sao?" Bạch Vũ khinh thường, chờ ở một chỗ cùng với Tử Như.

Rất nhanh, hai Trưởng lão râu dài, tóc trắng, khí thế hung hăng muốn chém giết đi tới đây.

"Thật khó để hai vị Trưởng lão còn biết tới đón tiếp Vực Chủ tân nhiệm là ta đây, nếu không phải là đệ tử dưới quyền của các người

trở về bẩm báo, hai vị hoàn toàn cũng không tính đến đây đúng không?" Bạch Vũ ngồi vững vàng ở trong xe, lạnh lùng mở miệng, dùng giọng nói linh khí truyền ra cách xa hàng cây số, một chữ cũng không lọt, rơi vào trong tai mọi người.

Sắc mặt vốn tức giận của hai Trương lão đột nhiên thay đổi, khuôn mặt Trương lão đứng bên trái, mặc áo xám có chút lúng túng nói: "Người tới chính là Bạch Vũ cô nương sao?"

"Đúng vậy." Bạch Vũ kéo rèm ra: "Cần ta lấy lệnh bài của Dạ Quân Mạc ra để chứng minh không?"

"Không, không cần. Tại hạ đã từng nhìn thấy người ở trong ước chiến, hôm nay thanh danh của người đã truyền khắp nửa Đại Lục Thanh Mộc, nào có ai dám giả mạo." Trương lão áo xám cười mỉa, nịnh nọt.

"Thật sao? Ta cũng không biết ta lại nổi danh như vậy." Trong mắt Bạch Vũ lóe lên ngạc nhiên.

Trương lão áo đen đứng bên phải cũng nổi nóng hừ lạnh: "Nếu Bạch Vũ cô nương tới nhậm chức, để cho người tới bẩm báo một tiếng là được, vừa đến đã huyền não gà chó không yên, đã thương mười mấy đệ tử dưới quyền của ta, đây là ý gì?"

"Ta cũng muốn để bọn họ bẩm báo, đáng tiếc bọn họ nói cho ta biết, hoàn toàn không có chuyện Vực Chủ tân nhiệm, chẳng lẽ là các ngươi đã quên chuyện này rồi?" Bạch Vũ không yếu thế chút nào, đối chọi gay gắt.

Trên khuôn mặt già nua của Trương lão áo đen lộ ra một chút mất tự nhiên, mạnh miệng nói: "Gần đây, Vực Thanh Linh đang xây dựng lại, có quá nhiều chuyện cần phải bận rộn, nhất thời cũng không kịp.

Chắc hẳn Bạch Vũ cô nương khoan hồng độ lượng, sẽ không so đo."

Bạch Vũ cười ha ha, ai quy định nhất định nàng phải khoan hồng độ lượng, chuyện gì cũng không so đo?

"Ta từ Vực Thanh Vũ lên đường đến đây cũng đã qua nửa tháng, lệnh quan trọng như vậy còn chưa truyền đạt xuống, xem ra ta đã biết hiệu suất làm việc của Vực Thanh Linh rồi, khó trách Thánh Quân phải thay một Vực Chủ khác." Bạch Vũ không chút khách sáo, hoàn toàn không nề tình.

"Ngươi!" Trưởng lão áo đen tức giận nói không ra lời.

Trưởng lão áo xám cuống quýt tiến lên hòa giải: "Bạch Vũ cô nương thứ tội, lần này là chúng ta làm việc không chu đáo."

"Thật sự là làm việc không chu đáo, hay là muốn lừa gạt ta? Chẳng lẽ các ngươi cảm thấy không tiếp nhận ta, thì ta sẽ không thể làm Vực Chủ Vực Thanh Linh? Thánh Quân ra lệnh cũng không đặt vào mắt, các ngươi cho rằng Vực Thanh Linh là nhà của mình sao?"

Lời nói này tương đối nghiêm trọng. Nhất thời, sắc mặt hai người đại biến, Trưởng lão áo xám quỳ xuống 'bùm' một tiếng: "Vực chủ, lời này không thể nói lung tung, chúng ta chưa bao giờ có ý nghĩ này."

Trưởng lão áo đen cũng bất đắc dĩ quỳ xuống theo, tình huống như thế, cho dù trong lòng ông ta không phục cũng không dám không quỳ. Đệ tử phía sau bọn họ cũng hiểu được, một đám hốt hoảng quỳ xuống.

Trong lòng Tử Như ngạc nhiên, đáy mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Bình thường, Bạch Vũ trông dịu dàng, yếu ớt, cái gì cũng không quan tâm, đột nhiên chạy đi làm Vực Chủ, nàng còn lo lắng Bạch Vũ sẽ bị ức

hiếp, bây giờ nhìn lại, ai ức hiếp ai còn chưa dám chắc đâu.

Chương 337: Vực Chủ không có lý tưởng (3)

Edit: V.O

"Nếu không phải như vậy, thì đến Phủ Vực Chủ đi." Bạch Vũ buông rèm xuống, Từ Như lập tức dắt xe kéo đi về phía Phủ Vực Chủ. Hai vị Trưởng lão và một đám đệ tử yên lặng không lên tiếng đi theo phía sau xe kéo.

Xuyên qua vách buồng xe thật dày, Bạch Vũ cũng có thể cảm thấy được oán giận tỏa ra từ trên người mọi người ở bên ngoài.

Đám người kia đi theo Tô Lăng Dung vào sinh ra tử, trấn giữ ở Vực Thanh Linh, trung thành và tận tâm với Tô Lăng Dung, lòng tràn đầy không phục đối với Bạch Vũ, Bạch Vũ cũng có thể hiểu được. Nhưng nếu nàng đã làm Vực Chủ, thì tuyệt đối không để cho Vực Thanh Linh có người không đặt nàng vào trong mắt.

Muốn cho nàng mất hết mặt mũi, chán nản vào Vực Thanh Linh, cũng đừng trách nàng làm chuyện âm ỉ thành như vậy.

Đến Phủ Vực Chủ, Trưởng lão áo xám cung kính mời Bạch Vũ vào trong phủ, có lẽ là phát hiện Bạch Vũ không phải là cô nương dễ ức hiếp, rất nhanh, hai vị Trưởng lão đã gọi toàn bộ bảy vị Thành chủ, hai vị Tướng Quân Đế Quốc của Vực Thanh Linh tới, bái kiến Bạch Vũ.

"Thuộc hạ Phục Mãn, ra mắt Vực Chủ." Trưởng lão áo xám tự giới thiệu mình đầu tiên, nhìn Trưởng lão áo đen một chút cũng không

nhúc nhích, lại nói thêm một câu: "Vị này là Kỳ Hải, bây giờ hai người chúng ta phụ trách xử lý tất cả công việc của Vực Thanh Linh."

Rồi sau đó bảy vị Thành chủ và hai vị Tướng Quân, từng người tiến lên bái kiến, mặc dù mặt ngoài bọn họ vẫn cung kính, nhưng Bạch Vũ nhìn ra được sự khinh thường và qua loa có lệ trong mắt bọn họ.

Bạch Vũ cũng không nổi nóng, căn bản nàng không muốn vừa đến đã thu phục mọi người ở Vực Thanh Linh dốc sức vì nàng. Nàng cũng không phải là tinh thể, người gặp người thích, con người chỉ cần có thể có bản lĩnh ở bên ngoài là được.

"Ừ, nghe Trưởng lão Kỳ Hải nói gần đây các ngươi bề bộn nhiều việc vì xây dựng lại Vực Thanh Linh, Vực Thanh Phong đã đưa 8 vạn tinh thể như hứa hẹn chưa?" Bạch Vũ dựa vào ghế, thờ ơ hỏi, Tử Như có dáng người cao ngất đứng ở bên cạnh nàng.

Kỳ Hải cười lạnh một tiếng: "Đã sớm đưa rồi. Ước chiến thiên hạ đều biết, mặt mũi này của Sáng Thế Thần Điện đã bị đánh mất. Bây giờ Vực Chủ mới hỏi đến, thì có tác dụng cái rắm gì!"

"Láo xược!" Tử Như tức giận quát lớn.

Ánh mắt âm lãnh của Kỳ Hải giống như lưỡi dao sắc bén bắn về phía Tử Như: "Ngươi mới láo xược! Ngươi là cái thứ gì, cũng dám nói chuyện ở chỗ này? Ngươi đâu, kéo nữ nhân này xuống cho ta."

"Ai dám? Ngươi ta dẫn tới mà Kỳ Hải Trưởng lão đã muốn tùy ý xử trí, ngươi xem ta chỉ là một thứ đồ trang trí sao?" Bạch Vũ nâng tay lên vỗ lên bàn 'phịch' một tiếng, không mạnh, nhưng rõ ràng rơi vào trong lòng mỗi người có mặt ở đây.

Vốn Kỳ Hải nghĩ rằng Bạch Vũ mới đến, trong tay không có bất kỳ

quyền lợi gì, không dám cứng rắn với bọn họ. Ai ngờ Bạch Vũ hoàn toàn không theo như lẽ thường, nói nổi giận liền nổi giận, còn nói trắng ra như vậy, khiến Kỳ Hải muốn kiếm cớ cũng không kiếm được.

Kỳ Hải không thể nào thừa nhận đúng là ông ta đã coi Bạch Vũ thành một thứ đồ trang trí, chỉ có thể đè ép cơn tức trong lòng xuống: "Ta xin khuyên Vực Chủ nên đổi tùy tùng đi, không hiểu quy củ như vậy, vẫn nên nhanh chóng đuổi đi mới tốt."

"Tử Như là tùy tùng của ta, cũng không phải là của người, quy củ ta nói được là được. Ta nhớ Phủ Vực Chủ cũng có một quản gia phải không? Để cho Tử Như làm là được rồi, vị trước kia kia cứ đưa trả lại cho Tô Lăng Dung đi." Bạch Vũ thuận miệng nói, liền an bài một chức vị rất quan trọng cho Tử Như.

Khóe miệng mọi người co quắp, kinh thường trong mắt càng hiện ra rõ ràng.

An bài này cũng quá tùy tâm sở dục (ý nói tự khiến bản thân hài lòng), chẳng lẽ vị Vực Chủ này cho là nhét người mình vào là có thể lấy được quyền lợi của Vực Thanh Linh sao? Thật là ngu xuẩn.

Sắp xếp xong chức vị cho Tử Như, Bạch Vũ trở lại vấn đề chính: "Nếu Vực Thanh Phong đã đưa 8 vạn tinh thể, các người cũng đã dùng để xây dựng lại, đưa sổ sách cho ta xem một chút."

Kỳ Hải cười lạnh, ông ta biết rõ thứ đầu tiên Vực Chủ mới đến muốn xem nhất chính là sổ sách, ông ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Vỗ vỗ tay, hơn hai mươi đệ tử nhanh chóng nâng mười cái rương lớn vào.

Chương 338: Vực Chủ không có lý tưởng (4)

Edit: V.O

"Vực Chủ, đây là tất cả sổ sách của Vực Thanh Linh gần năm mươi năm qua, bao gồm ghi chép kho hàng và danh sách đệ tử, những gì người muốn xem cũng ở trong này, chỉ sợ người không xem nổi." Kỳ Hải âm trầm nhếch miệng, khuôn mặt hơi gầy khiến cho người ta có một loại cảm giác rất khắc nghiệt.

Mười cái rương lớn, sợ rằng bên trong mỗi cái đều có hơn ngàn quyển trục, cộng hết lại là có thể lên đến mấy vạn. Chờ Bạch Vũ xem xong, sợ rằng cũng đã qua nửa năm.

Tất cả mọi người cảm thấy Bạch Vũ sẽ giận tím mặt, rõ ràng Kỳ Hải đang gây khó khăn cho nàng.

Bạch Vũ lại không có phản ứng gì, đi tới mở một cái rương ra, gật đầu một cái: "Rất tốt, để đồ ở lại đi."

Mọi người yên lặng ngạc nhiên, vậy mà cứ đón nhận như vậy? Còn tưởng rằng nàng khó dây dưa bao nhiêu, thì ra là dễ bị lừa gạt như vậy.

Kỳ Hải cũng đã chuẩn bị để Bạch Vũ nổi giận, chỉ cần Bạch Vũ dám chỉ trích ông ta, ông ta sẽ có thể trả đũa.

Nhưng ngược lại, lúc Bạch Vũ nên nổi giận lại không nổi giận, ông ta không thể làm gì khác hơn là chấp tay lại: "Nếu như không có chuyện

gì khác, thuộc hạ xin được cáo lui trước."

Bạch Vũ khoát khoát tay: "Các người có thể đi. Nhưng lời cảnh cáo lúc trước của ta, trong lòng các người có thể không phục, nhưng bây giờ ta là Vực Chủ, không phục cũng nín lại cho ta, đừng làm ra chuyện gì sai!"

Trong lòng mọi người đều lộp bộp, vẻ mặt phức tạp rời đi, trong lúc nhất thời, không biết rốt cuộc vị Vực Chủ mới tới này là hạng người gì.

Sau khi bọn họ rời đi, Tử Như lật nhìn quyển trục trong rương một chút, cau mày: "Những quyển trục này ngổn ngang, hoàn toàn không được sắp xếp theo thứ tự, toàn bộ những loại khác nhau đều nhét vào chung một chỗ, tên Tử Hải rõ ràng đang cố ý gây khó dễ cho người, tại sao người không để cho hắn giao sổ sách chân chính ra?"

Bạch Vũ lười biếng dựa vào trên nhụyễn tháp bên cửa sổ, thờ ơ buông một tay: "Ta kêu hắn nộp, hắn sẽ nộp sao? Bây giờ cũng rất tốt, ít nhất đồ thực sự cũng đều ở nơi này."

"Nhưng nhiều như vậy, phải xem tới khi nào?"

"Chúng ta từ từ xem là được, không cần nóng vội." Bạch Vũ cười híp mắt lấy điểm tâm từ trong nhẫn Bách Vũ ra ăn.

Tử Như: "... Ý của người là chúng ta cứ ở nơi này xem sổ sách hơn nửa năm? Làm theo ý muốn của bọn họ sao?"

"Sẽ không xem hơn nửa năm." Ánh mắt sáng ngời của Bạch Vũ lóe lên một cái: "Cho dù chúng ta muốn yên ổn nửa năm, Vực Thanh Phong cũng sẽ không cho phép. Người đoán nếu Lệnh Hồ Hùng biết tin tức người đến Vực Thanh Linh, tối hôm nay có thể nổi điên chạy

tới Vực Thanh Linh tấn công người hay không?"

Tử Như cực kỳ yên lặng. Nàng giết Lệnh Hồ Vũ, Lệnh Hồ Hùng hận nàng muốn chết, nói không chừng nếu mất đi lý trí, thật sự sẽ làm như vậy.

Nhưng hiển nhiên Lệnh Hồ Hùng vẫn rất có lý trí, mấy ngày tiếp theo cũng không có động tĩnh gì. Mấy ngày nay, Bạch Vũ và Tử Như lấy tất cả quyển trục ra ngoài, phủ kín một phòng.

Bởi vì quả thật quyển trục có quá nhiều, Bạch Vũ tìm Phục Mãn yêu cầu mười đệ tử tới giúp một tay.

Sau khi Kỳ Hải nghe nói, châm chọc cười lạnh: "Muốn tìm người tới giúp đỡ sao? Được, ta sẽ chọn cho nàng ta mấy đệ tử, nếu nàng ta có thể khiến cho bọn họ nghe lời, ta sẽ bội phục nàng ta!"

"Người đừng làm quá đáng, vị Vực Chủ này cũng không dễ bị lừa gạt như vậy." Phục Mãn nghiêm nghị cảnh cáo.

"Cái gì mà không dễ lừa gạt? Còn không phải là bị mười rương quyển trục của ta vây khốn, nàng ta chỉ là người ngu xuẩn. Tiểu thư Tô Lăng Dung mới là Vực Chủ chân chính của chúng ta, một thiếu nữ mười bảy tuổi cũng muốn quản chúng ta sao? Hừ!" Khuôn mặt Kỳ Hải xem thường.

Phục Mãn trầm ngâm không nói, ông ta không quên lúc vừa mới gặp mặt, Bạch Vũ bật thốt lên ba chữ Dạ Quân Mạc, mặc dù sau đó đổi giọng gọi là Thánh Quân, nhưng hiển nhiên là nàng đã gọi như thói quen, một nữ tử có thể gọi thẳng họ tên của Thánh Quân, thật sự đơn giản như mặt ngoài sao?

Chương 339: Vực Chủ không có lý tưởng (5)

Edit:V.O

Rất nhanh, mười đệ tử hai vị Trưởng lão giúp Bạch Vũ chọn lựa đã đi tới trước mặt Bạch Vũ, trong đó có Đại đệ tử không cẩn thận bị nàng đánh ngất xỉu, hẳn có họ kếp là Công Tôn, tên chỉ có một chữ Ưởng.

Mặt mười người không có biểu cảm gì, nhưng ngay cả khinh thường và không kiên nhẫn nơi đáy mắt cũng lờ mờ phải che giấu.

"Không biết Vực Chủ muốn chúng ta giúp xem sổ sách gì? Nhanh chóng lấy tới đây đi, sau khi chúng ta xem xong còn phải trở về tu luyện." Công Tôn Ưởng ôn hòa thúc giục, một bộ lão tử bề bộn nhiều việc, không có thời gian lãng phí với người.

"Ai nói ta tìm các người tới xem sổ sách?" Bạch Vũ sâu kín nói.

Công Tôn Ưởng sừng sốt: "Không phải là xem sổ sách, vậy người tìm chúng ta tới đây để làm cái gì?"

Bạch Vũ chỉ chỉ quyển trục ngổn ngang trong thính đường (phòng khách, phòng lớn, sảnh): "Ta muốn có ghi chép của kho hàng năm nay, phiền các người giúp ta tìm kiếm."

"Người kêu chúng ta tới, chính là để tìm đồ giúp người?" Mấy người tức giận, bọn họ đều là đệ tử tinh anh của Vực Thanh Linh, đây là chuyện bọn họ nên làm sao?

"Đúng vậy, chuyện đơn giản như vậy, không phải là các người không làm được chứ?" Bạch Vũ gặm quả táo, đôi mắt to vô tội vô cùng tin tưởng giao nhiệm vụ tìm kiếm cho bọn họ.

Công Tôn Ưởng tức giận vung tay áo, đi vào thính đường gần như không có chỗ đặt chân, những người khác cũng theo sau Tử Như đi vào cùng nhau tìm kiếm.

Tử Như không nhìn ra bọn họ có nghiêm túc tìm hay không, nhưng tìm một buổi sáng, bọn họ cũng không thu hoạch được gì.

"Nếu không tìm được, thì phạt không cho các người ăn cơm, tiếp tục tìm đi." Bạch Vũ nhẹ nhàng nói một câu, tựa vào trên nhuyễn tháp tiếp tục xem một bản quyển trục, cũng không để ý tới bọn họ nữa.

Đám người Công Tôn Ưởng hai mặt nhìn nhau, trừng phạt không cho ăn cơm này thật sự không tính là trừng phạt, bọn họ đều là Triệu Hoán Sư, hấp thu linh khí cũng đủ để duy trì tính mạng của bọn họ, có ăn cơm hay không cũng không quan trọng.

Bọn họ không biết rõ ý của Bạch Vũ, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh tiếp tục tìm kiếm.

Thời gian thoáng một cái đã đến buổi tối, cái gì bọn họ cũng không tìm được, từng người một bực mình cáo từ với Bạch Vũ.

Bạch Vũ chỉ chỉ Tiểu Bạch nằm ở cửa: "Muốn đi cũng được, dùng Triệu Hoán Thú của các người một chọi một đánh bại Tiểu Bạch của ta là có thể đi, nếu không cứ ở lại tiếp tục tìm kiếm."

Công Tôn Ưởng đi ra ngoài trước, rất nhanh, bên ngoài liền vang lên từng trận tiếng vang kinh thiên động địa, cả Phủ Vực Chủ cũng nghe

được rõ ràng, thỉnh thoảng, mặt đất dưới chân còn chấn động mấy cái.

Sau đó Công Tôn Ưởng đầu đầy bụi đất đã trở lại, yên lặng không lên tiếng chui vào trong đồng sách tiếp tục tìm kiếm.

Công Tôn Ưởng nằm mơ cũng không nghĩ tới giá trị thuộc tính của con Tiểu Bạch Hồ trông có vẻ tầm thường kia lại kinh khủng như thế, mấy lần đầu đầu hấn còn có thể miễn cưỡng liều mạng, sau đó một móng vuốt của con Tiểu Bạch Hồ kia đã chụp chết Triệu Hoán Thú của hấn!

Nghe nói Vực Chủ mới của bọn họ chỉ là một Triệu Hoán Sư, nhưng bây giờ, hấn tuyệt đối sẽ không dám xem thường thực lực này nữa.

Những người khác nhìn thấy Đại sư huynh của bọn họ cũng bại trận, trong lòng hoảng hốt, nhưng vẫn không từ bỏ ý định đi thử một chút, kết quả từng bước từng bước, tất cả đều kết thúc trong thất bại, bắt buộc phải ở lại.

Bạch Vũ lại ngông nghênh đi đến cách vách ngủ, ngủ một giấc thẳng đến khi mặt trời lên cao. Chờ đến lúc nàng trở lại, mắt mờ mờ đã nổi lên một đôi vành đen, nếu thua, thì nhận phạt, điểm này bọn họ vẫn rất giữ chữ tín.

Công Tôn Ưởng đưa cho nàng hai bản ghi chép kho hàng gần đây, còn có hai người khác, mỗi người cũng tìm được một bản ghi chép.

Bạch Vũ lấy được đồ, không nói hai lời thưởng cho Công Tôn Ưởng hai bình Phương Tình, hai người khác cũng mỗi người một bình Phương Tình.

Ba người khiếp sợ, một bình Phương Tình ít nhất phải 100 tinh thể

mới có thể mua được, hơn nữa còn không phải muốn mua là có thể mua. Bạch Vũ lại hào phóng tiện tay ban thưởng, chỉ vì bọn họ tìm được mấy bản quyền trục!

Chương 340: Vực Chủ không có lý tưởng (6)

Edit:V.O

Ánh mắt của mấy người Công Tôn Ưởng nổi lên ánh sáng nóng bỏng, không phải là bọn họ tham tiền, được ích lợi thì quên chủ cũ.

Chẳng qua là, hình như vị Vực Chủ mới này cũng không phải không tốt như Trương lão Kỳ Hải nói, ít nhất thực lực của nàng có thể khiến cho bọn họ tâm phục, thưởng phạt rõ ràng, còn hết sức hào phóng.

Tô Lăng Dung dẫn dắt bọn họ chống lại Sáng Thế Thần Điện, thủ hộ Vực Thanh Linh, đáy lòng bọn họ bội phục, nhưng rốt cuộc cũng không có quá nhiều tiếp xúc với Tô Lăng Dung. Người chân chính ủng hộ Tô Lăng Dung chính là hai vị Trương lão và đám người được Tô Lăng Dung cất nhắc lên làm Thành chủ.

Hơn nữa, không phải Bạch Vũ bắt bọn họ tìm kiếm một vài quyển trục sao? Cũng không phải là chuyện gì có lỗi với Tô Lăng Dung.

Nghĩ tới đây, bọn họ không kiêng dè nữa, vô cùng dụng tâm tìm đồ thay Bạch Vũ. Không tới hai ngày, đã tìm ra tất cả ghi chép kho hàng trong năm nay từ hơn vạn quyển trục.

Bạch Vũ đã không còn Phương Tình tồn kho, nhưng nàng vung tay lên, mỗi lần tìm được một món thưởng 100 tinh thể.

Một nhà người bình thường một năm cũng chỉ tiêu hết 5 tinh thể, 100 tinh thể đối với người tu luyện như bọn họ cũng là một khoản tài phú,

đủ mua được một gốc dược liệu 500 năm. Mười người, mỗi người đều có thu hoạch, mừng rỡ cười toe toét, cảm phần thưởng về nghỉ ngơi.

Bạch Vũ cầm ghi chép kho hàng đi tìm Phục Mãn.

Căn cứ theo ghi chép của kho hàng, kho hàng của Vực Thanh Linh vực vẫn tương đối giàu có và sung túc, đặc biệt là sau khi nhận được 8 vạn tinh thể bồi thường của Vực Thanh Phong, trong kho hàng còn có thêm không ít đồ tốt.

Bạch Vũ căn cứ vào tồn kho của kho hàng, bày ra tờ đơn thật dày cho đám người Phục Mãn.

Phục Mãn nhìn những thứ có trên danh sách, gân xanh ở khóe mắt không ngừng nháy lên: "Vực Chủ, những dược liệu người muốn dùng trông có chút quen thuộc, người tính dùng để..."

"Làm linh tửu Phương Tinh."

Phục Mãn vô cùng ngạc nhiên "Người là Dược Thiện Sư? Vậy những dược liệu còn còn lại này thì..."

"Làm thức ăn cho Triệu Hoán Thú."

"Vây đây là Vô Ảnh Thủy Tinh Ti (tơ tằm thạch anh không thấy được hình dạng)..."

"Người nói có đưa hay không." Bạch Vũ vô cùng không nể tình bĩu môi: "Ta làm Vực Chủ, lấy đi ít đồ từ trong kho hàng còn phải phiền phức như vậy sao?"

Phục Mãn liền nói không dám. Vốn kho hàng của Vực Thanh Linh

chính là thuộc về Vực Chủ, Vực Chủ muốn lấy cái gì, thuộc hạ không có tư cách nghị luận lung tung, huống chi những thứ Bạch Vũ muốn đều có trong kho hàng.

Phục Mãn không thể làm gì khác hơn chuẩn bị hoàn tất những thứ có trên danh sách, giao toàn bộ cho Bạch Vũ.

Sau khi Bạch Vũ nhận được đồ, liền ở mãi trong thư phòng chế tạo linh tửu và thức ăn, thỉnh thoảng sửa sang sổ sách lại và tu luyện cùng với Tử Như và đám người Công Tôn Ưởng, trừ chuyện lần đó ra thì cái gì cũng không quan tâm.

Dĩ nhiên, hai vị Trưởng lão cũng không bắm báo với nàng bất cứ chuyện gì.

Vực Chủ như Bạch Vũ nghiêm nhiên trở thành một bộ dạng không có lý tưởng. Chờ đến lúc nàng dùng tất cả dược liệu làm thành mười bình linh tửu Phương Tình và ba phần thức ăn trưởng thành, lại bắt đầu dùng Ngọc Kim Cương làm y phục.

Lúc Tiểu Bạch mài móng vuốt đã cắt một khối ngọc Kim Cương lớn nhất thành một thanh chủy thủ khéo léo, toàn bộ những thứ còn dư lại được nó dùng móng hổ sắc bén cắt thành từng lát.

Bạch Vũ bảo Tiểu Bạch ở gầy một lỗ thật nhỏ ở trên lát cắt, dùng Vô Ảnh Thủy Tinh Ti có tính dẻo dai và che giấu rất mạnh xuyên lại, rót linh lực vào, may thành một bộ giáp bảo vệ.

Tử Như thấy mỗi ngày nàng rảnh rỗi, đi tới đi lui cũng không nhìn nổi: "Vực Chủ, người thật sự tính vẫn làm người không có lý tưởng như vậy sao?"

"Cái gì gọi là không có lý tưởng? Ta đang tu luyện, còn thuận tiện

làm linh khí, là rất tốt!" Đôi mắt vô tội của Bạch Vũ vụt sáng, làm cho người ta cũng không nỡ trách nàng.

Tử Như bất đắc dĩ than thở: "Ta nghe nói gần đây Vực Thanh Linh có không ít người ngã bệnh."

"Ừm, người ăn hoa màu ngũ cốc, không phải ngã bệnh là chuyện rất bình thường sao?"

Mọi người: "...". Bình thường ở chỗ nào? Người tu luyện như chúng ta ngã bệnh đã là chuyện rất không bình thường rồi có được không?

Chương 341: Lệnh Hồ Hùng ra tay (1)

Edit:V.O

Công Tôn Ưởng kỳ lạ nhìn Bạch Vũ: "Vực chủ không tính quan tâm sao?"

"Kỳ Hải và Phục Mãn cũng không nói chuyện này cho ta biết, nhất định là bọn họ có thể giải quyết, chúng ta cũng không cần đi làm loạn thêm." Bạch Vũ vô cùng thoải mái khoát khoát tay: "Không bằng dùng thời gian của các ngươi tu luyện cho tốt đi. Các ngươi là người Trưởng lão cố ý chọn lựa ra đưa tới cho ta, cũng đừng khiến cho ta mất thể diện!"

"Vâng!" Sống ở nơi này với Bạch Vũ chưa tới mười ngày, tài nguyên bọn họ đạt được so với ba tháng trước kia của bọn họ nhiều hơn rất nhiều!

Thời gian chung đụng cùng với Bạch Vũ càng nhiều, thì càng phát hiện bọn họ không thể so sánh được với tầm mắt và kiến thức của Bạch Vũ, thỉnh thoảng mấy câu chỉ điểm là có thể khiến cho bọn họ có được lợi ích không nhỏ, lúc nghỉ ngơi còn có thể luyện tập cùng với Tử Như, danh tiếng thiên tài của Tử Như cũng không phải là khoác lác.

Dĩ nhiên có điều kiện tốt như vậy thì phải nắm lấy cơ hội, vội vàng tu luyện, bây giờ bọn họ đã có chút không nở rời khỏi nơi này của Bạch Vũ.

Bạch Vũ tự nhiên dẫn dắt đám người Tử Như luyện, không bước chân ra khỏi nhà, khiến cho người ta gần như đều quên hết bọn họ.

Nhưng hai vị Trưởng lão cũng không quên trong phủ còn có một vị Vực Chủ mới, mặc dù tuổi của vị Vực Chủ này có chút nhỏ, nhưng nói thế nào cũng là Vực Chủ được Thánh Quân phong.

"Chúng ta cũng nên báo cáo chuyện này cho Vực Chủ, người ngã bệnh càng ngày càng nhiều, hiển nhiên điều này không phải là chuyện bình thường." Phục Mãn cau mày, ưu sầu vuốt râu.

Khuôn mặt của Kỳ Hải vẫn là khinh thường: "Nào có nghiêm trọng như người nói chứ? Chỉ là chừng mười đệ tử bị lây phong hàn thôi. Nói với Bạch Vũ thì thế nào? Trông cậy vào nàng ta đến chữa trị cho các đệ tử sao?"

"Thế này còn không nghiêm trọng? Từ năm ngày trước đã bắt đầu có đệ tử ngã bệnh, tới hôm nay mỗi ngày người ngã bệnh càng gia tăng, mặc dù gia tăng không nhiều lắm, nhưng nhất định đây không phải là bệnh phong hàn bình thường!"

"Không phải ta đã cách ly người bệnh rồi sao? Y Sư ở Vực Thanh Linh cũng không phải là ăn cơm trắng, ta tin sẽ tìm ra được nguyên nhân rất nhanh thôi. Chuyện này để ta xử lý là được rồi, còn chưa cần phải làm phiền đến Vực Chủ." Kỳ Hải vòng tay lại, hai chữ Vực Chủ trong lời nói cắn rất chặt, tràn đầy châm chọc.

Phục Mãn thở dài, chỉ đành phải thôi.

Cách ly người bệnh, các vị Y Sư lại cùng nhau thương lượng tìm ra phương thuốc, đệ tử mắc bệnh đã bắt đầu có chuyển biến tốt, số người mắc bệnh cũng không gia tăng thêm nữa.

Vậy mà không tới hai ngày, số người ngã bệnh đột nhiên tăng lên mười mấy, bệnh tình của những người ban đầu có chuyển biến tốt lại nặng thêm, thậm chí có người bắt đầu hôn mê.

Lòng người ở Vực Thanh Linh không yên, thỉnh thoảng Bạch Vũ ở trong Phủ Vực Chủ yên tĩnh cũng nghe được mấy tin tức này, nhưng Kỳ Hải vẫn không báo cáo chuyện này cho Bạch Vũ.

Tử Như và Công Tôn Ường đi điều tra sự việc, bẩm báo cho Bạch Vũ: "Vực Chủ, hình như bọn họ không phải bị phong hàn. Càng giống như là ôn dịch nào đó."

"Các người suy nghĩ nhiều rồi, có linh khí hộ thể, ôn dịch gì cũng không lây nhiễm được đến các người. Chẳng qua bọn họ chỉ bị trúng độc mà thôi." Bạch Vũ bình thản giống như hôm nay đã ăn uống no nê.

Hai người ngạc nhiên: "Trúng độc? Độc gì? Từ đâu tới?"

"Chuyện này phải nhờ các người đi thăm dò." Bạch Vũ vuốt Tiểu Bạch, nói thầm một mình: "Hiệu quả của loại độc không phải rất tốt, chúng ta đã phát hiện lâu như vậy, một người cũng chưa chết. Nếu là ta, sẽ không hạ loại độc được kém cõi như vậy."

Mọi người: "..."

Bạch Vũ lấy ra một chai giải độc hoàn (loại thuốc viên) giao cho Tử Như: "Mỗi người các người một viên, đề phòng trúng độc, đi tra rõ nguồn gốc độc được rồi lại tới tìm ta. Mấy ngày nay ta muốn bế quan."

"Bây giờ đi bế quan?" Tử Như vô cùng yên lặng đối với việc lựa chọn lúc bế quan của Bạch Vũ, lòng người ở Vực Thanh Linh đã bàng

hoàng, Bạch Vũ lại yên tâm, thoải mái đi bế quan. Vực Chủ không chịu trách nhiệm như vậy, hai vị Trưởng lão biết được có thể xui vì tức giận hay không?

Chương 342: Lệnh Hồ Hùng ra tay (2)

Edit:V.O

Sự thật chứng minh, hai vị Trưởng lão hoàn toàn không nghĩ đi quan tâm đến chuyện bế quan của Bạch Vũ, bọn họ đang bề bộn để ý đến chuyện đệ tử ngã bệnh ở khắp nơi.

Bây giờ, mỗi ngày đều có rất nhiều đệ tử ngã xuống, mặc dù có Y Sư tận lực trị liệu, không xảy ra án mạng, nhưng lực chiến đấu của Vực Thanh Linh đã bị giảm xuống trên diện rộng.

Đến lúc này, hai vị Trưởng lão có ngốc đi nữa thì cũng hiểu được không phải các đệ tử ngã bệnh mà là bị trúng độc, lập tức phái người tra tìm nguồn gốc chất độc, đồng thời kêu gọi bảy Thành chủ cùng nhau phòng ngự tập kích của Vực Thanh Phong.

Về phần Bạch Vũ, nàng chỉ là một Triệu Hoán Sư, cứ đợi ở Phủ Vực Chủ, đừng gây thêm phiền phức gì là được.

Bạch Vũ cũng không cố ý muốn chọn lúc sắp đại chiến này để bế quan, chẳng qua là nàng muốn đột phá. Hôm nay, linh lực nàng ngưng tụ đã gần tới cực hạn của linh mạch, linh mạch đã đến mép đột phá.

Chuyện đột phá không phải có người nghĩ muốn đột phá thì có thể đột phá được, giống như đến lúc cần phải đột phá, cũng không kiềm lại được.

Bạch Vũ ôm Tiểu Bạch ra khỏi Phủ Vực Chủ, tìm một ngôi nhà lá bỏ hoang ở trên một ngọn núi ngoài thành, để cho Tiểu Bạch và Tiểu Thanh hộ pháp, uống hết hai bình Phương Tình, sau đó bắt đầu đột phá.

Linh tửu phát ra phần lớn linh khí, Bạch Vũ bắt đầu khởi động bên trong linh mạch, ánh sáng ngũ sắc quanh quẩn ở trong linh mạch của Bạch Vũ, bắt đầu từ từ tăng trưởng.

Linh mạch lớn lên với xu thế chậm chạp, linh khí lại tiêu hao rất nhanh, Bạch Vũ bắt đắ dĩ lại uống thêm một bình Phương Tình. Không bao lâu, linh khí đã tiêu hao hết, nàng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục uống linh tửu Phương Tình, cung cấp phần lớn linh khí để đột phá linh mạch.

Trước trước sau sau, tổng cộng Bạch Vũ đã uống hết sáu bình Phương Tình, rốt cục linh mạch mới đột phá, một đạo ánh sáng êm dịu màu xanh đậm từ trên người Bạch Vũ phóng lên cao, giống như một dòng chảy, phá vỡ bầu trời.

Thực vật khô héo chung quanh nhà lá cũ rách cũng sống lại trong nháy mắt, ngay cả cỏ tranh khô héo cũng khôi phục màu sắc tươi sáng sức sống trước kia, hiện ra chồi non xanh biếc.

Bạch Vũ lại mơ mơ màng màng ợ một hơi rượu, thân thể nghiêng qua một bên, nằm trên mặt đất ngủ thiếp đi.

Phương Tình là rượu trái cây, bình thường lúc tu luyện uống một bình thì không sao, nhưng một hơi uống hết sáu bình, Bạch Vũ trực tiếp uống đến gục xuống.

Tiểu Bạch liếc nhìn Tiểu Thanh, dùng móng vuốt lông xù vỗ vỗ mặt Bạch Vũ, cọ cọ ngực Bạch Vũ, không ngừng đi vòng quanh nàng.

Đợi đến Bạch Vũ lúc tỉnh lại, hai con tiểu tử cũng nằm ở trên người nàng, đang trừng đôi mắt to ngật nước lên nhìn nàng, một bộ vẻ mặt đáng thương tại sao chủ nhân còn chưa tỉnh.

Nhất thời, Bạch Vũ vui vẻ, bò người lên, sờ sờ Tiểu Thanh, ôm lấy Tiểu Bạch, vừa nghiêng đầu lại phát hiện ra một con mèo đang đứng ở trên cửa sổ.

Bộ lông toàn thân đen nhánh không có một chút màu hỗn tạp, giống như bóng đêm sâu xa. Một đôi mắt màu vàng kim giống như một loại bảo thạch trong suốt như nước, có vẻ lạnh lẽo như băng, làm cho người ta không rét mà run.

Mèo thấy Bạch Vũ tỉnh, thân thể nhỏ bé, mềm mại nhẹ nhàng nhảy xuống, bước từng bước đi tới bên cạnh Bạch Vũ.

Mặt Tiểu Bạch không vui nhìn Hắc Miêu chăm chăm, nhưng không đuổi nó đi.

Bạch Vũ sờ sờ Tiểu Hắc Miêu, cuối cùng đầu óc còn mơ hồ cũng hồi phục tinh thần lại, nàng đột phá trở thành Triệu Hoán Đại Sư. Con Trảm Nguyệt Hắc Miêu này là con Triệu Hoán Thú nàng triệu hoán vào lúc nàng đang say rượu!

Bạch Vũ để Tiểu Bạch xuống, cười híp mắt ôm lấy Tiểu Hắc Miêu: "Người thật là nhỏ, tiểu tử đáng yêu như vậy, ta gọi người là Tiểu Hắc có được không?"

"Meo meo — —" Tiểu Hắc meo meo dùng cái đuôi đập ba cái lên tay Bạch Vũ, nhảy ra từ trong ngực của nàng, lạnh nhạt kêu một tiếng.

"Không cho ta gọi người là Tiểu Hắc?" Bạch Vũ vuốt mu bàn tay bị

đánh, một đầu hắc tuyến, ta bị một con mèo ghét bỏ sao?

Nghe nói số lượng Trảm Nguyệt Hắc Miêu rất ít ỏi, là Triệu Hoán Thú hệ Mộc đặc biệt, không phải cứ triệu hoán ra được là có thể trở thành chủ nhân của bọn chúng. Nếu như bọn chúng không muốn, bọn chúng thà tình nguyện tự hủy đi linh hồn cũng sẽ không ở lại.

Chương 343: Lệnh Hồ Hùng ra tay (3)

Edit:V.O

"Được rồi, Trảm Nguyệt. Người cảm thấy nếu ta đã có thể Triệu Hoán được người, còn không xứng làm chủ nhân của người sao?" Bạch Vũ bắt Tiểu Hắc Miêu lại, chọt chọt vào cái mũi nhỏ của nó.

Râu mép Trảm Nguyệt run rẩy, đôi mắt to màu vàng kim cuộn tròn xoay chuyển mấy vòng, dường như đang suy nghĩ có đáng giá không, sau đó, một giây kế tiếp đôi mắt lạnh như băng của nó liền liếc nhìn chiếc nhẫn Bách Vũ trên tay Bạch Vũ, bóng dáng chọt lóe lên liền nháy vào trong nhẫn, trực tiếp tìm kiếm thức ăn trưởng thành Bạch Vũ đã làm xong để ăn.

Tay Bạch Vũ cứng lại tại chỗ. Được rồi, con mèo này đã suy nghĩ rõ ràng rồi, quyết định ăn thức ăn của nàng trước rồi mới nói tiếp, nàng lại gọi tới một con cật hóa rồi!

Thức ăn trưởng thành hệ Mộc trong nhẫn của nàng là do nàng tỉ mỉ làm ra, linh khí hệ Mộc ở trên Đại Lục Thanh Mộc dồi dào, Bạch Vũ đã đoán được lúc nàng đột phá Triệu Hoán Đại Sư có tỷ lệ tám phần là sẽ gọi ra một con Triệu Hoán Thú hệ Mộc, cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Chỉ ba phần, cũng đủ để cho một con Triệu Hoán Thú hệ Mộc từ cấp 1 lên tới cấp 3, tiết kiệm được Mộc Linh Quả.

Bạch Vũ lại cho rót vào thêm 15 giọt linh lực cho Trảm Nguyệt, để

cho nó thăng cấp ở trong nhần, dẫn Tiểu Bạch và Tiểu Thanh quay về.

Lúc Bạch Vũ trở lại Phủ Vực Chủ, trong phủ đã tương đối hỗn loạn.

Duy chỉ có thư phòng của nàng là coi như yên tĩnh, nhóm người Tử Như và Công Tôn Ưởng đợi ở thư phòng, vừa thấy Bạch Vũ trở lại, cuống quít nghênh đón: "Vực chủ, Vực Thanh Phong đã tấn công vào rồi, dường như cả Vực Thanh Phong đều dốc toàn bộ lực lượng, Lệnh Hồ Hùng tự mình ra tay!"

Bạch Vũ nhíu mày: "Lệnh Hồ Hùng chính là Triệu Hoán Linh Chủ, ông ta tự mình ra tay, ông ta muốn thăng cấp chiến tranh ở Đại Lục Thanh Mộc lên sao?"

Tử Như không tim không phổi ném ra một câu: "Có thể là bị mối thù giết con xông lên làm đầu óc bị hồ đồ."

Công Tôn Ưởng khinh thường: "Quan trọng hơn là, bây giờ Vực Thanh Linh không có một Linh Chủ, hơn một nửa đệ tử lại trúng độc ngũ mê man, Lệnh Hồ Hùng ra tay đúng là không có một chút sơ hở!"

"Không có một chút sơ hở sao? Không chắc chắn." Lòng mày Bạch Vũ nhẹ nhàng nhíu lên, đôi mắt xinh đẹp, long lanh như nước nháy một cái: "Không phải hai vị Trưởng lão Kỳ Hải và Phục Mãn đã dẫn người đi ngăn chặn Lệnh Hồ Hùng lại rồi sao? Tình huống thế nào rồi?"

"Không được tốt lắm. Hai vị Trưởng lão cũng chỉ là Linh Sư, có thể miễn cưỡng chống lại Lệnh Hồ Hùng đã là không tệ. Vực Chủ, người định làm như thế nào?" Công Tôn Ưởng nhìn chăm chăm Bạch Vũ, trong ánh mắt có một chút mong đợi.

Lúc Tô Lăng Dung làm Vực Chủ đã không chút do dự dẫn dắt bọn họ ra trận giết địch. Tô Lăng Dung là Linh Chủ, không đánh liều ra tay, nhưng bọn họ còn nhớ rõ ràng cho dù bị vây vào thế yếu thì khí thế của Tô Lăng Dung cũng không hề sợ hãi một chút nào.

Lòng tin cho dù Tô Lăng Dung bỏ mình cũng muốn giữ được Vực Thanh Linh đã khắc sâu ở trong lòng của bọn họ, bọn họ hi vọng Bạch Vũ cũng là một vị Vực Chủ không hề có một chút sợ hãi nào như vậy.

Có thể là ánh mắt của Công Tôn Ường thẳng thắn, Bạch Vũ nhìn thấy được hắn đang nghĩ gì: "Nhất định phải giữ được Vực Thanh Linh, nhưng đầu tiên phải giữ được tính mạng. Nếu mạng cũng bị mất thì lấy gì để bảo vệ địa bàn? Đừng nói với ta là vì bảo vệ Vực Thanh Linh mà các ngươi đã chết một đồng người."

Nhóm người Công Tôn Ường sừng sốt, sắc mặt cũng càng không có vẻ khá hơn. Lúc Tô Lăng Dung làm Vực Chủ, quả thực đệ tử của Vực Thanh Linh chết rất nhiều, ngược lại những Thành chủ đứng đầu sẵn sàng góp sức cho Tô Lăng Dung lại được bảo vệ rất tốt.

"Ta không nói các ngươi rất sợ chết, chẳng qua là các ngươi đừng nên đi chịu chết. Biết rõ là chết còn xông lên, ngoại trừ vứt bỏ một mạng thì cái gì cũng không chiếm được, đây tuyệt đối là cái chết ngu ngốc." Bạch Vũ không nhìn sắc mặt của bọn họ, ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn về phía Tử Như: "Ta để ngươi đi điều tra nguồn gốc chất độc, tra được chưa?"

Tử Như, rất bất đắc dĩ bầm báp: "Độc là do gian tế của Vực Thanh Phong phái tới hạ ở trong nguồn nước. Vẫn còn chưa nghiên cứu chế tạo ra được giải dược, tạm thời độc trong nguồn nước không có cách nào để giải trừ hoàn toàn, bây giờ nước ở Vực Thanh Linh đều

phải vớt ra ngoài để cho Y Sư tinh lọc trước mới có thể uống."

Chương 344: Lệnh Hồ Hùng ra tay (4)

Edit:V.O

Bạch Vũ dẫn Tử Như và Công Tôn Ưởng đến đầu nguồn nguồn nước của Vực Thanh Linh, xuyên qua trung tâm dòng sông, ngoại trừ bên trong Phủ Vực Chủ là ống nước Linh thủy, các đệ tử ở Vực Thanh Linh đều uống nguồn nước từ con sông này.

Bạch Vũ nếm thử nước sông trong suốt một chút: "Quả nhiên là Ngũ Nguyệt Tán."

"Ngũ Nguyệt Tán là cái gì?" Công Tôn Ưởng tò mò hỏi.

"Chính là uống vào thì năm ngày sau sẽ ngủ suốt năm tháng, sau đó liền đi đời nhà ma." Bạch Vũ lựa ra một ít Tẩy Độc Thảo 800 năm cộng thêm một chai máu tươi của mình từ nhẫn Bách Vũ ra mài nhỏ, một phần đổ vào đầu nguồn, một phần giao cho Công Tôn Ưởng.

"Hòa tan những thứ này vào trong rượu, đút cho đệ tử bị trúng độc, chờ bọn họ tỉnh, lập tức đến chiến trường tập hợp."

Ánh mắt Công Tôn Ưởng sáng lên, không nghi ngờ chút nào, lập tức rời đi.

Bạch Vũ dẫn theo Tử Như chạy tới chiến trường, hai vị Trưởng lão liên tiếp tháo chạy, miễn cưỡng chống đỡ lại công kích tàn bạo của Lệnh Hồ Hùng.

Nhưng người của Vực Thanh Linh quá ít, mấy trăm tên đệ tử Vực Thanh Phong dẫn theo Triệu Hoán Thú giống như thú triều mãnh liệt đánh úp, đã sắp đánh tới trung tâm Vực Thanh Linh, công chiếm Phủ Vực Chủ.

"Cứ tiếp tục như vậy, sẽ phải thua rất nhanh." Tử Như rất nôn nóng, không ngừng nhìn về nơi xa xem Công Tôn Ưởng đã tới chưa.

"Không cần phải gấp, hấn chạy qua chạy lại cũng cần có thời gian." Bạch Vũ an ủi rất không có thành ý, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Lệnh Hồ Hùng.

Tử Như yên lặng nhìn Bạch Vũ không có một chút nôn nóng: "Vực Chủ, người thật sự có lòng tin đối với giải dược của mình như vậy sao?"

"Dĩ nhiên, trừ phi Tẩy Độc Thảo mà Phục Mãn đưa cho ta là thuốc giả."

Dĩ nhiên, dược liệu Trưởng lão Phục Mãn đưa không thể nào là thuốc giả, nhưng Tử Như vẫn có chút lo lắng, cũng không phải các Y Sư chưa từng dùng qua Tẩy Độc Thảo, nhưng vẫn không thể nào giải độc.

Đúng lúc này, Công Tôn Ưởng dẫn theo một nhóm đông đệ tử tới, xa xa nhìn lại, một mảnh đông nghịt, nhân số tuyệt đối không hề ít hơn so với người của Vực Thanh Phong.

Rốt cuộc, Tử Như cũng thở phào nhẹ nhõm, mặt mày hớn hở: "Vực Chủ, quả nhiên lợi hại, Công Tôn Ưởng tới rồi."

"Ừ, tới là tốt rồi, có thể để cho bọn họ rút lui rồi." Bạch Vũ tiến lên từng bước, không chút do dự ra lệnh, để cho tất cả đệ tử của Vực

Thanh Linh ở trên chiến trường rút lui.

Tử Như trợn mắt há hốc mồm. Viện quân đến còn phải rút lui sao? Vực Chủ, người có biết mệnh lệnh của người rất kỳ lạ, người tùy hứng như vậy, Thánh Quân có biết không?

Các đệ tử đang chiến đấu gian khổ có không ít người đã bị thương nặng, nghe được lệnh lập tức rút lui.

Bảy vị Thành chủ đều hai mặt nhìn nhau, không hiểu nhìn về phía hai vị Trưởng lão. Đúng lúc hai vị Trưởng lão xui xẻo bị Lệnh Hồ Hùng đập một cước bay ra ngoài, Phục Mãn nghe Bạch Vũ ra lệnh, có chút phức tạp không biết nên làm cái gì bây giờ.

Kỳ Hải cũng hộc máu, tức giận mở miệng mắng to: "Ta đã biết nàng ta chỉ là một tiểu nhi (đứa trẻ) lông vàng chưa dứt sữa, hèn yếu sợ chiến! Người như nàng ta cũng xứng làm Vực Chủ của Vực Thanh Linh chúng ta sao? Ta sẽ không nghe theo mệnh lệnh của nàng ta!"

"Ta là Vực Chủ của các ngươi! Ta không nói đùa với các ngươi. Rút lui! Đây là mệnh lệnh!" Giọng nói nhẹ nhàng mà lạnh lùng của Bạch Vũ truyền đến một lần nữa.

Lòng Phục Mãn tràn đầy căng thẳng, vung tay áo: "Ngươi muốn chiến thì ngươi chiến đi, ta không theo ngươi."

Phục Mãn vừa đi, bảy vị Thành chủ cũng cuống quýt rút lui. Từng người bọn họ cứ như vậy, đối diện còn là một Linh Chủ, bọn họ không thắng được, không bằng rút lui, dù sao lệnh là do Bạch Vũ hạ, nếu Vực Thanh Linh mất đi, cũng là sai lầm của Bạch Vũ.

Thành Chủ vừa đi, toàn bộ người trên chiến trường đều rút lui, chỉ có Kỳ Hải vẫn không làm theo mệnh lệnh, tính toán tử chiến đến cùng.

Lệnh Hồ Hùng cười ha ha: "Kỳ Hải, Vực Thanh Linh của các người có một Vực Chủ như vậy thì nhất định sẽ phải thua."

Chương 345: Lệnh Hồ Hùng ra tay (5)

Edit:V.O

"Hừ, cho dù Vực Chủ không tốt, ta cũng cùng ngươi chiến đấu đến cùng, có bản lĩnh thì giết ta!" Kỳ Hải khí thế hào hùng, khí phách lẫm liệt.

"Trưởng lão Kỳ Hải thật là trung thành và tận tâm, khí phách lẫm liệt, đáng tiếc chính là không nghe theo lệnh làm việc." Giọng nói của Bạch Vũ tràn đầy lạnh lẽo truyền đến từ phía sau ông ta, không biết ném thứ gì trong tay lên khoảng không, Tiểu Thanh bay lên trời, một ngọn lửa che lấp bầu trời thiêu đốt túi đồ kia, từ trên trời giáng xuống.

Ngọn lửa dời non lấp biển bao phủ khắp chiến trường, nhiệt độ kinh khủng khiến cho trong lòng mọi người ở Vực Thanh Phong chuẩn bị truy kích run lên.

Đột nhiên, con ngươi của Lệnh Hồ Hùng co rụt lại: "Tản ra!"

Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh có ý đồ hướng về chỗ nhiều người, Bạch Vũ trở thành Triệu Hoán Đại Sư, lực công kích của nàng cũng gia tăng lần nữa, phạm vi nổ khuếch tán ra xa hơn, gần một nửa chiến trường cũng không thể tránh được bị Lưu Hỏa oanh tạc.

Trong nháy mắt, mọi người ở Vực Thanh Phong bị quét bay hơn một nửa, Kỳ Hải cũng xui xẻo bị hất bay ra ngoài.

Ngược lại, Lệnh Hồ Hùng nhờ sự che chở của Triệu Hoán Thú đã

tránh thoát được Lưu Hỏa làm hại, ông ta nhìn một con chim Hỏa Điều (chim lửa) và một con Bạch Hổ sau lưng Bạch Vũ, sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng sợ hãi, lạnh lẽo từ sau lưng vọt thẳng lên trên.

Lúc này chỉ mới bao lâu không thấy mặt, Bạch Vũ đã là Triệu Hoán Đại Sư, sát ý trong lòng ông ta không khỏi lớn lên, chỉ muốn lập tức diệt trừ nàng!

"Tất cả đệ tử của Vực Thanh Phong, một là đầu hàng, không thì phải chết!" Dáng người nhỏ bé và yếu ớt của Bạch Vũ lạnh nhạt đứng ở trước chiến trường, đối mặt với hơn một trăm Triệu Hoán Sư của Vực Thanh Phong, đứng ngạo nghễ, dung mạo khuynh thành tuyệt thế ở dưới ánh mặt trời sáng chói làm lòng người say mê, khí thế tôn quý từ trong xương làm người ta vô ý thức nhìn lên.

Lệnh Hồ Hùng cười 'xuy' một tiếng: "Cuồng vọng! Chẳng lẽ ngươi cho là ngươi trở thành Triệu Hoán Đại Sư thì sẽ có năng lực đối phó với ta sao? Vốn dĩ Vực Chủ chính là Linh Chủ! Bên cạnh có ba con Triệu Hoán Thú cấp 5! Ai trong các ngươi có thể ngăn cản?"

Lông mày Bạch Vũ nâng lên: "Có thể tính toán của Vực Chủ Lệnh Hồ sẽ không thành, dựa vào một ngươi cũng có thể giết các đệ tử của Vực Thanh Linh ta sao?"

"Một người?" Lệnh Hồ Hùng đang cảm thấy kỳ lạ, chợt mọi người phía sau ông ta bắt đầu phát ra tiếng kêu thê thảm, sắc mặt biến thành màu đen, rớt rít ngã xuống đất không dậy nổi. Những người bị Lưu Hỏa oanh tạc làm bị thương, ngay cả Triệu Hoán Thú cũng biến mất trong nháy mắt, không có cách nào để tiếp tục cầm cự.

"Ngươi đã làm cái gì?" Mồ hôi lạnh trên trán Lệnh Hồ Hùng toát ra, trên người cũng bắt đầu đau đớn dữ dội.

"Gậy ông đập lưng ông, người biết hạ độc, còn ta thì không sao?"

Thủ pháp hạ độc của Lệnh Hồ Hùng rất vụng về, độc dược cũng chưa ra hình dạng gì. Độc dược Bạch Vũ nghiên cứu chế tạo ra cũng không chậm rì rì giống như Ngũ Nguyệt Tán, dùng ngọn lửa của Tiểu Thanh khuếch tán độc phấn trên khắp chiến trường, sau khi hít vào sẽ lập tức phát tác.

Lệnh Hồ Hùng đã không chống đỡ nổi nữa, làm cách nào ông ta cũng không nghĩ tới được, ông ta dùng độc để làm suy yếu lực chiến đấu của Vực Thanh Linh, Bạch Vũ thì ngược lại, dùng độc ở trên chiến trường, cho ông ta một kích trí mạng, ông ta xoay người rời đi, quả quyết hạ lệnh: "Rút lui, đi mau!"

"Giết cho ta!" Bạch Vũ lạnh lùng hạ lệnh, gặp nhau trên chiến trường, nàng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Đệ tử của Vực Thanh Linh rút lui chợt thấy tình thế trên chiến trường nghịch chuyển, rốt cuộc cũng hiểu rõ Bạch Vũ gọi bọn họ rút lui là có dụng ý gì.

Một tiếng hiệu lệnh của Bạch Vũ, bọn họ lập tức xông lên đánh giết đối phương tơi bời, chặn đường bỏ chạy.

Dù sao thực lực của bọn họ vẫn yếu kém hơn so với Vực Thanh Phong rất nhiều, hơn nữa Vực Thanh Phong có khu vực khác trợ giúp, một lần này bọn họ không bị Vực Thanh Phong ép đánh, lúc nào thì được hả hê như thế?

Đánh xong trận này, tất cả mọi người đều kích động đến nhiệt huyết sôi trào, mấy năm qua chỉ có thể phòng thủ, bây giờ có thể phát tiết kìm nén ra, rốt cuộc bọn họ cũng có thể hung ác đánh cho Vực Thanh

Phong một trận.

Cả Vực Thanh Linh cũng lâm vào một mảnh hân hoan, có lẽ người duy nhất không vui chính là Kỳ Hải, ông ta bị trúng độc.

Chương 346: Phản kích, Vực Thanh Phong vực bị diệt (1)

Edit:V.O

Lúc Công Tôn Ưởng và Tử Như dẫn người đến thu dọn chiến trường, mới đưa Kỳ Hải trở về, mọi người đang vui mừng mới nhớ tới còn có một vị Trưởng lão như vậy, bọn họ còn tưởng rằng Kỳ Hải hiện ngang lẫm liệt đã hy sinh ở trên chiến trường.

Bạch Vũ tiện tay ném cho ông ta một viên thuốc giải, mặt Kỳ Hải cầm hận uống thuốc giải vào, thẹn quá hóa giận bò dậy: "Lần này Vực Chủ hài lòng không? Ta bị xấu mặt thì ngươi có ích lợi gì? Nếu ngươi tính hạ độc ở trên chiến trường, tại sao không nói với ta một tiếng?"

Mọi người trừng mắt, Vực Chủ cũng đã hạ lệnh rút lui rất rõ ràng, còn phải nói như thế nào nữa?

Trên chiến trường binh bất yếm trá (chiến tranh luôn phải lừa dối), ai sẽ nói ra trước khi thực hiện được mưu kế chứ? Chẳng lẽ vì cứu một Trưởng lão như ngươi, để cho toàn bộ đệ tử của họ chết sạch? Mình không tuân theo mệnh lệnh còn nghi ngờ Vực Chủ, đầu óc bị nước vào sao?

Kỳ Hải bị mọi người nhìn đến nóng nảy, luống cuống, vung tay áo, không thèm quay đầu lại đi ra khỏi Phủ Vực Chủ.

Mấy vị Thành chủ và các đệ tử cũng không để ý đến ông ta, vẫn còn đắm chìm ở trong hưng phấn, Công Tôn Ưởng cười hì hì đề nghị:

"Vực Chủ, chúng ta tổ chức Khánh Công Yến (lễ chúc mừng) đi!"

Đề nghị này lập tức nhận được sự đồng ý của mọi người, Vực Thanh Linh đã rất lâu rồi chưa từng được vui mừng như vậy, dĩ nhiên nên ăn mừng thật lớn một lần.

Bạch Vũ cũng không ngần ngại, qua loa nói: "Muốn ăn mừng cũng được, chờ mọi chuyện xong xuôi rồi hãy nói."

Mặt mọi người mông lung: "Còn có chuyện gì sao?"

"Chiếm cứ Vực Thanh Phong." Mặt mày Bạch Vũ cong cong, híp mắt nhìn bọn họ: "Độc ta hạ cũng không dễ giải được."

Hồ hấp của mọi người vô ý thức trở nên dồn dập, chiếm cứ Vực Thanh Phong, trước kia bọn họ có muốn cũng không dám muốn, hôm nay Bạch Vũ đã hạ độc được gần như tất cả lực chiến đấu của Vực Thanh Phong, là cơ hội tốt ngàn năm có một!

"Được, ta đi cùng Vực Chủ!" Công Tôn Ưởng tỏ thái độ đầu tiên, mấy vị Thành chủ cũng nối gót theo sau, muốn cùng nhau tiến về phía trước.

Bạch Vũ sắp xếp đâu vào đấy, chia đệ tử Vực Thanh Linh thành bảy đội, do bảy vị Thành chủ dẫn dắt, phân tán tiến vào Vực Thanh Phong. Phục Mãn dẫn theo Công Tôn Ưởng chờ mười đệ tử đi theo nàng, âm thầm vào chỗ ở của Lệnh Hồ Hùng trước một bước.

Lệnh Hồ Hùng là Linh Chủ. Triệu Hoán Đại Sư, Triệu Hoán Linh Sư, sau đó mới có thể thăng cấp đến Triệu Hoán Linh Chủ, một vị Linh Chủ có đủ năng lực để gọi ra ba con Triệu Hoán Thú xuất chiến, chứ đừng nói gì là ba con Triệu Hoán Thú này đều là cấp 5, uy áp cũng có thể nghiền ép Triệu Hoán Thú cấp thấp.

Cả Vực Thanh Linh, không có ai có thể địch nổi ông ta, không thừa dịp này tất cả cùng nhau giết chết ông ta, chờ ông ta khỏe lại, Vực Thanh Linh cũng sẽ bị tàn sát, chuyện như vậy Lệnh Hồ Hùng đã làm rất nhiều lần.

Nghe xong sắp xếp của Bạch Vũ, mọi người lập tức trở về chuẩn bị, Tử Như kéo kéo ống tay áo của Bạch Vũ: "Người đều sắp xếp chuyện để làm cho mỗi người chúng ta, còn ta thì sao? Người không tính dẫn ta theo sao?"

"Người ở lại giữ Vực Thanh Linh, thuận tiện giúp ta trông chừng Kỳ Hải, đừng để cho ông ta làm loạn. Suy cho cùng thì cốt khí liều chết chiến đấu của Kỳ Hải cũng không phải là lỗi của ông ta, chỉ là không phục ta." Bạch Vũ rất bất đắc dĩ nói.

Tử Như ngẫm hiểu trong lòng: "Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người trông chừng Vực Thanh Linh thật kỹ, để ý Trưởng lão Kỳ Hải."

Buổi tối hôm đó, nhóm người Bạch Vũ liền lên đường, từ Vực Thanh Linh đến Vực Thanh Phong cũng phải tốn không ít thời gian, cũng may Lệnh Hồ Hùng muốn dễ tấn công Vực Thanh Linh, đã xây trang viên ở biên giới Vực Thanh Phong.

Bạch Vũ hành động nhanh chóng, năm ngày đã chạy tới Vực Thanh Phong.

Bởi vì phần lớn mọi người đều bị trúng độc, phòng thủ của Vực Thanh Phong còn lỏng lẻo hơn so với bọn họ tưởng tượng, người tuần tra cũng không có tinh thần, bọn họ rất dễ dàng chia ra tiến vào Vực Thanh Phong.

Phục Mãn cầm bản đồ, để cho bảy thành chủ đi đến vị trí phòng thủ

quan trọng của Vực Thanh Phong trước, chờ Bạch Vũ phát tín hiệu ra, liền lập tức ra tay hủy diệt cứ điểm phòng thủ của Vực Thanh Phong, công chiếm Vực Thanh Phong.

Chương 347: Phản kích, Vực Thanh Phong bị diệt (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ nhìn thấy Phục Mãn tự mình thuần thục sắp xếp vị trí mai phục cho mọi người, khóe miệng co rút: "Trưởng lão Phục Mãn sắp xếp thủ vệ Vực Thanh Phong thật đúng là rõ ràng."

Phục Mãn có vài phần đắc ý vuốt râu: "Chuyện này là đương nhiên, dường như mấy chục năm, mỗi ngày lão phu đều điều tra thủ vệ của Vực Thanh Phong, hôm nay lão phu nhắm mắt lại cũng biết cứ điểm của bọn họ ở đâu, sắp xếp bao nhiêu người."

"Nếu biết rõ ràng như thế, tại sao không tìm cơ hội đánh bại Vực Thanh Phong? Lúc Tô Lăng Dung còn ở đây các người vẫn có cơ hội." Bạch Vũ không hiểu hỏi.

"Chuyện này... Tô tiểu thư vẫn tương đối thận trọng, dù sao chênh lệch thực lực không chỉ một chút xíu, ngộ nhỡ thất bại thì toàn quân sẽ bị diệt. Nhưng lão phu vẫn kiên quyết tiếp tục điều tra, không phải hôm nay đã có tác dụng rồi sao?" Phục Mãn mặt mày hớn hờ nói.

Ừ, quả thật là có tác dụng, nhìn ra được, quyết tâm tiêu diệt hết Vực Thanh Phong của người rất kiên định!

Đêm đó, bóng đêm mông lung, nguyệt hắc phong cao (miêu tả cảnh sắc: ánh trăng màu đen ở trên cao), ông trời cũng đang giúp Bạch Vũ.

Trong trang viên, chung quanh có thủ vệ tuần tra rải rác, bọn họ đều là thị vệ đóng giữ, hiển nhiên không bị trúng độc.

Bạch Vũ nhẹ nhàng vung tay lên, nhóm người Công Tôn Ưởng nhảy ra, mấy bóng đen xẹt qua bụi cây, linh khí sắc bén nháy mắt xuyên thủng cổ họng, mấy tên thủ vệ tuần tra còn chưa kịp la lên đã bị đánh chết trong nháy mắt.

Bạch Vũ nhảy lên trên nóc nhà, tránh thoát thủ vệ phía dưới, nhanh chóng đi tới phòng của Lệnh Hồ Hùng.

Ngoài phòng canh giữ nghiêm ngặt, bốn năm đội nhân mã đứng chung quanh, Lệnh Hồ Hùng đang rống to với một đám Y Sư ở trong phòng: "Phế vật! Đều là phế vật! Ngay cả độc cũng không giải được, ta mời các ngươi đến thì có ích gì?"

"Vực Chủ, độc người trúng không phải là độc bình thường, độc này, thuộc hạ chưa từng nhìn thấy..."

Lệnh Hồ Hùng che cái trán đau đớn kịch liệt, đập ra một cước: "Chưa từng thấy qua thì không trị được? Chỉ là độc dược của một tiểu nha đầu, các ngươi cũng không ứng phó được sao? Mau giúp ta giải độc nhanh lên một chút, nếu không thì cứ chôn theo với ta!"

Chúng Y Sư hoảng sợ, sắc mặt không còn giọt máu: "Vực chủ, mặc dù độc này lợi hại, nhưng người trúng độc không sâu, tạm thời sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng của người."

"Lệnh của ta mà các ngươi nghe không hiểu sao? Hỗn trướng (tên khốn)! Cút đi cho ta! Cút!" Cả người đau đớn khiến cho Lệnh Hồ Hùng vô cùng nóng nảy, một chưởng đánh bay tất cả bọn họ ra ngoài. Các Y Sư che ngực, hoảng hốt tranh nhau bỏ chạy.

Bạch Vũ liếc nhìn Phục Mãn, Phục Mãn và Công Tôn Ưởng lập tức dẫn người nhảy xuống nóc nhà, đánh lén thủ vệ chung quanh nhanh như tia chớp.

Trong nháy mắt, tiếng binh khí chạm vào nhau và tiếng Triệu Hoán Thú rống giận vang dội cả trang viên, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Lệnh Hồ Hùng sợ hãi: "Chuyện gì xảy ra?"

Trả lời ông ta là một chiêu Phách Thiên Liệt của Tiểu Bạch.

Trong lòng Lệnh Hồ Hùng lộp bộp, lập tức gọi Ngân Hồ của ông ta ra, đuôi hồ đảo qua, cố gắng quét bay ông ta ra ngoài trong tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc, mới tránh thoát được một chương nguy hiểm của Tiểu Bạch.

Chỉ nghe 'ầm' một tiếng, uy lực khủng bố đánh nát cả bức tường.

Nhất thời, mồ hôi lạnh khiến cho toàn thân Lệnh Hồ Hùng ướt đẫm, phục hồi tinh thần lại, cảm thấy trên người lại đau nhức lần nữa, mới có loại cảm giác còn sống.

Nhưng không đợi ông ta may mắn vì chạy thoát khỏi cái chết của mình, Tiểu Thanh của Bạch Vũ đã đánh tới đây, Bạo Liệt Lưu Hỏa dờn non lấp biển, bao phủ cả tòa phòng.

Lúc Lệnh Hồ Hùng quả quyết chạy ra khỏi phòng, cắn răng bỏ qua đau nhức trên người, nhanh chóng gọi ra hai con Triệu Hoán Thú cấp 5 khác.

Bạch Vũ dẫn Tiểu Thanh, Tiểu Bạch không hề sợ hãi ép sát theo, nàng hạ độc, nàng cũng vô cùng rõ ràng, bây giờ ít nhất thực lực của

Lệnh Hồ Hùng đã suy yếu hơn một nửa, không có sức lực để cầm cự ba con Triệu Hoán Thú của ông ta, tựa như một con con cọp bị nhốt rãnh.

Lệnh Hồ Hùng cảm thấy bị sỉ nhục, ông ta đường đường là một Linh Chủ, vậy mà lại bị một Triệu Hoán Đại Sư ép thành như vậy...

Chương 348: Phản kích, Vực Thanh Phong bị diệt (3)

Edit: V.O

"Nha đầu người, một mình tới đối mặt với ta, là muốn tìm cái chết sao? Cho dù bản Vực Chủ bị trúng độc, cũng là Linh Chủ! Chẳng lẽ người không biết mãnh hổ bị thương sẽ càng thêm hung tàn sao?" Đáy mắt Lệnh Hồ Hùng hiện ra sát ý dữ dội, chợt ba con hồ ly cùng nhau xông về phía Bạch Vũ nhanh như tia chớp.

Trong sân đã là một mảnh hỗn độn, đám người Phục Mãn và thủ vệ đánh nhau tóe bụi, hai bên cũng không có dư lực tới đây giúp một tay, Bạch Vũ và Lệnh Hồ Hùng một chọi một không ai nhường ai.

Bạch Vũ lập tức lui về phía sau, Tiểu Thanh lập tức phun ra một tường lửa Bạo Liệt, ba con hồ ly không hề sợ hãi xông qua tường lửa, đâm đầu chống lại móng nhọn của Tiểu Bạch. Bạo Kích gây thương tổn, hồ ly cấp 5 lập tức bị Tiểu Bạch đánh cho hấp hối, gần như hao hết sức chịu đựng.

Tiểu Thanh nhân cơ hội vẩy ra mưa lửa đầy trời, vây khốn hai con hồ ly còn dư lại.

Triệu Hoán Thú hai bên dây dưa kịch liệt, Lệnh Hồ Hùng kinh hồn bạt vía không ngừng chỉ huy, Bạch Vũ bỏ hai con Triệu Hoán Thú lại, đột nhiên đến trước mặt ông ta.

Ngọn lửa nóng bỏng nhuộm đỏ hai mắt Lệnh Hồ Hùng, cả khuôn mặt Lệnh Hồ Hùng cũng trắng bệch không còn một chút máu. Nếu như là

bình thường, ông ta tiện tay vung một đạo Thủy Dao là có thể hóa giải, nhưng là bây giờ ông ta bị trúng độc, ông ta không thể làm được.

Ông ta hoảng hốt muốn bỏ trốn, dựa vào thân thủ Linh Chủ của ông ta, vốn sẽ có thể tránh thoát rất đơn giản, nhưng cả người đau nhức khiến cho hành động của ông ta chậm lại.

Lưu Hỏa hơi lệch qua một bên, nặng nề đánh vào trên vai ông ta.

Nhất thời, Lệnh Hồ Hùng cảm thấy cả bả vai cũng vỡ nát, nửa người như lâm vào trong lửa. Ông ta xoay người, tức giận nhào qua Bạch Vũ: "Bạch Vũ, nếu Bản Vực Chủ chết, cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng!"

Sau lưng, đột nhiên hai con hồ ly cũng phát điên, một con giết chết Tiểu Bạch, xông thẳng về phía này, hơn mười đạo Thủy Dao và thủy triều cuồn cuộn mãnh liệt không được ngăn chặn đập về phía nàng.

Phục Mãn thấy thế, hét lớn một tiếng: "Vực Chủ, chạy mau!"

Thật ra Bạch Vũ muốn đi, nhưng nếu bây giờ tránh đi, Lệnh Hồ Hùng sẽ có thể lập tức tụ hợp lại cùng với Triệu Hoán Thú của ông ta, lượn mấy vòng thì có thể thuận lợi chạy trốn, nếu lần này bỏ qua cơ hội giết ông ta, muốn giết ông ta cũng không biết đến lúc nào.

Bỏ qua cho Lệnh Hồ Hùng không khác nào thả hổ về núi, vô cùng hậu hoạn.

Cho nên, vẫn nên giết chết thì tốt hơn!

Sau khi Bạch Vũ hạ quyết định, lập tức đánh ra một chưởng Phách Thiên Liệt, quả quyết giết chết Lệnh Hồ Hùng.

Triệu Hoán Thú của ông ta cũng biến mất trong nháy mắt, nhưng linh thuật bay vụt đến như mưa không hề biến mất, vào lúc nàng giết chết Lệnh Hồ Hùng đã đến sau lưng nàng trong nháy mắt.

Một tiếng hét cao ngạo phá vỡ chân trời, nháy mắt Tiểu Thanh xuất hiện sau lưng Bạch Vũ, phun ra ba tường lửa, đánh tan hơn một nửa linh thuật.

Linh thuật của Triệu Hoán Thú cấp 5 thật sự xuyên thủng qua hơn mười linh thuật tường lửa, tan mất hơn một nửa, nhưng linh thuật của Triệu Hoán Thú cấp 5 không dễ dàng hóa giải như vậy, linh thuật còn dư lại vẫn tiêu diệt Tiểu Thanh, đánh trúng Bạch Vũ.

Bạch Vũ sớm đã có chuẩn bị, bị linh thuật xuyên qua khiến thân thể bị thương không nhẹ, nhưng bảo vệ được tính mạng, vết máu đỏ tươi thấm ra ngực của nàng, giống như đóa hoa đỏ sẫm.

Bạch Vũ ho khan mấy tiếng, khoe miệng còn lưu lại vài vết máu đỏ sẫm, cố hết sức đứng lên, lạnh lùng nhìn mọi người trong viện.

Thủ vệ giữ cửa thấy thi thể Lệnh Hồ Hùng không còn hình dạng, tất cả đều sợ ngây người. Một giây kế tiếp, Bạch Vũ phát ra tín hiệu, Thành chủ mai phục ở các cứ điểm biết được một chút về Lệnh Hồ Hùng, Phủ Vực Chủ đại loạn, lập tức xuất thủ tấn công.

Nhất thời, Vực Thanh Phong một mảnh hỗn loạn, nhưng vì quân đã mất tướng, cũng không có viện binh để triệu tập giúp đỡ, chưa tới một canh giờ, tất cả vị trí máu chốt của Vực Thanh Phong đều bị chiếm lĩnh.

Đệ tử của Vực Thanh Phong, người chết, người trốn, Bạch Vũ cũng không mạnh mẽ ép bức bọn họ, không cho người đuổi theo.

Đợi đến lúc trời sáng, tin tức Vực Thanh Phong hoàn toàn đổi chủ liền truyền khắp Đại Lục Thanh Mộc.

Chương 349: Khánh Công Yến (1)

Edit:V.O

Vực Thanh Trần, Mộc Thiên Tịch lười biếng ngồi dựa vào trên nhuyễn tháp trong viện, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp thờ ơ đọc quyển sách trên tay, gã sai vặt mặt mũi non nớt bên cạnh hần hoảng hốt, rối loạn chạy tới nói thềm vào lỗ tai hần.

Mắt của hần xẹt qua ánh sáng thâm thúy: "Bạch Vũ đã giết chết Lệnh Hồ Hùng, giành được Vực Thanh Phong? Người chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn! Vốn là ta cũng cho là mình đã nghĩ sai rồi, nhưng người bên dưới nói Lệnh Hồ Hùng bị trúng độc, mới để cho Bạch Vũ thừa cơ lợi dụng." Gã sai vặt rất tức giận cau mày: "Bạch Vũ này cũng quá hèn hạ."

"Hèn hạ sao? Trang Nô, người quá đơn thuần. Thắng là thắng, thắng thế nào thì có gì khác nhau. Huống chi, chỉ sợ độc trên người Lệnh Hồ Hùng cũng là Bạch Vũ hạ. Bây giờ nàng ta đang làm gì?" Mộc Thiên Tịch khinh thường nheo đôi mắt hoa đào lại, bưng một chén trà lên, chậm rãi uống.

Vẻ mặt gã sai vặt gọi là Trang Nô đau khổ: "Cái này thì không rõ lắm, có lẽ đang cử hành Khánh Công Yến."

"Khánh Công Yến?" Mộc Thiên Tịch cười, chậm rãi đặt chén trà xuống, khóe miệng nâng lên một độ cong lạnh như băng: "Tốt lắm, cứ để cho nàng ta vui vẻ một đoạn thời gian đi."

...

Vực Thanh Linh đúng là đang chuẩn bị Khánh Công Yến, bọn họ bị Sáng Thế Thần Điện áp chế nhiều năm như vậy, rốt cục cũng hãnh diện.

Khánh Công Yến phải làm khuếch trương thật lớn, náo nhiệt tới như thế nào, người có quá kiêu ngạo hay không, ta đúng là phách lối thì thế nào, không phục thì người cần ta xem!

Trong một mảnh không khí vui mừng, Bạch Vũ tương đối đáng thương, lúc này vết thương của nàng thật sự rất nghiêm trọng, được Công Tôn Ưởng cẩn thận băng bó ở trong xe kéo, đưa về Vực Thanh Linh.

Tử Như thấy Bạch Vũ được đưa trở về trong Phủ, bị hù dọa không nhẹ, cũng may Bạch Vũ không hôn mê bất tỉnh, còn có sức lực nói chuyện với nàng.

Tử Như hầu hạ Bạch Vũ nằm xuống, nấu thuốc dựa theo phương thuốc Bạch Vũ đưa, cẩn thận đút Bạch Vũ uống, rồi sau đó quỳ gối trước mặt Bạch Vũ thỉnh tội: "Vực Chủ, Tử Như đã cô phụ sự kỳ vọng của ngài."

"Thế nào? Vực Thanh Linh đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Vực Thanh Linh không sao, chỉ là Trưởng lão Kỳ Hải, sau khi mọi người đi, ông ta đã lặng lẽ rời khỏi Vực Thanh Linh."

Lông mày Bạch Vũ nhíu lên: "Ông ta đi đâu?"

"Thuộc hạ không thể đến gần ông ta, nhưng sau khi nghe được tin

tức chúng ta thâu tóm được Vực Thanh Phong, ông ta trở lại..." Từ Như muốn nói lại thôi, khuôn mặt có vẻ u sầu, không biết phải mở miệng như thế nào.

Bạch Vũ tò mò ngồi dậy, tựa vào đầu giường: "Ông ta thế nào?"

Đang nói, cửa phòng bị đẩy ra 'két' một tiếng, Tô Lăng Dung mỉm cười đi tới, thấy Bạch Vũ nằm ở trên giường, vẻ mặt quan tâm vội tới mép giường: "Bạch Vũ muội muội, mau nằm xuống, nghe nói vết thương của muội rất nặng, cũng đừng nên ngồi dậy."

Bạch Vũ: "..."

Thì ra là Kỳ Hải muốn đi tìm Tô Lăng Dung, còn cùng với Tô Lăng Dung cùng nhau trở về Vực Thanh Linh.

"Không sao, ta đây bị thương, vẫn không chết được." Vẻ mặt Bạch Vũ bình tĩnh mỉm cười với Tô Lăng Dung.

Tô Lăng Dung giận trách một tiếng, cầm tay của Bạch Vũ, biểu đạt thăm hỏi thân thiết: "Bạch Vũ muội muội nói xem cái tên gì đó? Tên đó có chết hay không? Muội có thể dẫn dắt Vực Thanh Linh đánh bại Vực Thanh Phong, chính là một công lớn, biểu ca... Thánh Quân biết nhất định cũng sẽ thưởng cho muội thật tốt."

Bạch Vũ bị giọng điệu muội muội này của Tô Lăng Dung gọi cho nổi da gà, rất không được tự nhiên sờ sờ cánh tay.

Mấy tháng không thấy, lúc nào thì quan hệ của Tô Lăng Dung và nàng trở nên tốt như vậy? Tốt đến mức thậm chí hợp làm tỷ muội, tại sao nàng không biết? Hơn nữa, tuổi tác của Tô Lăng Dung cũng đủ làm tổ tông của nàng, chứ nói gì là muội muội?

Tô Lăng Dung thấy Bạch Vũ không nói lời nào, cũng không xấu hổ, tiếp tục nhiệt tình hàn huyên: "Vết thương của muội không nhẹ, phải nghỉ ngơi thật tốt biết không? Chuyện gì được thì có thể giao cho thuộc hạ đi làm. Ta nghe nói đã chuẩn bị Khánh Công Yến, muội yên tâm, nhất định yến hội lần này sẽ biểu dương uy phong của Âm Dạ Đế Quốc chúng ta, ta cũng sẽ ở lại giúp một tay."

Chương 350: Khánh Công Yến (2)

Eidt: V.O

Bạch Vũ có loại cảm giác bị âm mưu quỷ kế vòng quanh, người ở lại giúp một tay, tại sao ta lại cảm thấy càng không yên tâm?

"Khánh Công Yến vào lúc nào?" Bạch Vũ hỏi.

"Mười ngày sau, khi đó vết thương của muội cũng gần khôi phục, có thể tham gia yến hội. Lần yến hội này chính là làm thay muội, muội không tham gia sẽ không có ý nghĩa." Tô Lăng Dung che mặt cười khế, đôi mắt trong suốt chợt lóe lên một chút âm ngoan rồi biến mất.

"Là sao? Ha ha ——" dù sao vẫn cảm thấy kỳ lạ ở chỗ nào đó.

"Khởi bẩm Vực Chủ, Thánh Quân đã phái sứ giả đến rồi." Một gã đệ tử đi vào bẩm báo, Tử Như đứng nghiêm ở một bên vẫn không lên tiếng phát tay một cái: "Biết rồi, Vực Chủ bị thương, không thể chuyển động, trước cứ mời hấn nghỉ ngơi ở phòng khách một chút."

"Vâng."

"Muội xem, Thánh Quân đã phái người đến nhanh như vậy, nhất định là muốn thưởng cho muội. Không bằng cứ để tỷ thay muội đi tiếp kiến sứ giả đi?" Nét mặt Tô Lăng Dung cười tươi như hoa, móng tay giấu dưới ống tay áo lại sắp móc rách lòng bàn tay.

Lúc nàng ta hao hết thiên tâm vạn khổ bảo vệ Vực Thanh Linh, Thánh

Quân lại chưa từng phải bất luận người nào tới đây, không phải Bạch Vũ chỉ dùng một chút đánh cược khôn vặt để đầu cơ trục lợi giành được Vực Thanh Phong sao?

Chẳng lẽ cũng bởi vì như vậy, chiến công nàng ta trông coi Vực Thanh Linh cũng bị gạt bỏ toàn bộ sao? Nàng ta muốn nhìn Thánh Quân sẽ thưởng cho Bạch Vũ những thứ gì.

"Không cần, trực tiếp gọi vào là được." Bạch Vũ khoát khoát tay.

"Muội nằm ở trên giường gặp người cũng không tốt đúng không? Hay là để tỳ đi..." Không đợi Tô Lăng Dung nói xong, sứ giả đã tiến vào.

Điều làm người ta không nghĩ tới chính là, sứ giả Dạ Quân Mạc phái tới lại là Âm Ưng.

Âm Ưng liếc mắt nhìn thấy Tô Lăng Dung ngồi ở mép giường, lập tức nhíu mày: "Tại sao Tô tiểu thư lại ở đây?"

Sắc mặt Tô Lăng Dung trắng nhợt, vội vàng đứng dậy: "Ta nghe nói Bạch Vũ bị thương, tới thăm muội ấy một chút..."

Nàng ta đã đồng ý với Thánh Quân cố gắng đừng chướng mắt ở trước mặt Bạch Vũ, bây giờ lại bị Âm Ưng bắt tại trận, nếu Âm Ưng trở về nói cho Thánh Quân biết, Thánh Quân sẽ thấy nàng ta là người thế nào? Sẽ cảm thấy lời nhận tội của nàng ta chỉ là diễn trò sao?

Trong lòng nàng dâng lên tức giận nói không rõ, tại sao Thánh Quân lại nhìn trúng Bạch Vũ, ngay cả sứ giả phái tới cũng là người tâm phúc!

Ám Ưng nhìn nàng ta một cái thật sâu, không nói thêm gì nữa, giao một phong thư lên tay Bạch Vũ: "Bạch Vũ Vực Chủ, đây là thứ Thánh Quân đưa cho người, Thánh Quân bảo ta nhất định phải tự mình giao vào trong tay người."

Mặt Bạch Vũ tràn đầy tò mò nhận lấy phong thư, hình như đây là lần đầu tiên Dạ Quân Mạc viết thư cho nàng, không biết Dạ Quân Mạc sẽ viết cái gì.

Nàng mở phong thư ra, nhất thời sắc mặt tối đen, phía trên viết hai chữ: Hồi tín (thư hồi âm)!

Hồi cái đầu quỷ người! Cái gì không viết lại viết chữ hồi cho ta để làm gì?

Tô Lăng Dung thấy thoáng chốc sắc mặt Bạch Vũ biến thành màu đen, nhất thời vui mừng trong lòng: "Bạch Vũ muội muội, thế nào rồi? Thánh Quân viết lời gì khiến trách sao?"

"Không, hấn bị động kinh!" Bạch Vũ lý sự.

Tô Lăng Dung ngạc nhiên: "Bạch Vũ muội muội, sao muội dám nói Thánh Quân như vậy? Đây chính là đại bất kính, nếu để cho Thánh Quân nghe được..."

Nàng ta vừa nói vừa nhìn về phía Ám Ưng, lại thấy Ám Ưng luôn luôn bảo vệ Thánh Quân ở bất kỳ nơi đâu lại không có phản ứng gì.

Hấn có thể nói Bạch Vũ chỉ nói một câu động kinh được coi là đã rất tốt rồi không? Hấn còn tận mắt nhìn thấy Bạch Vũ cắn Thánh Quân đó.

"Người chờ ta một chút, để ta hỏi Dạ Quân Mạc." Bạch Vũ nói với

Ám Ưng.

Tô Lăng Dung càng thêm khiếp sợ: "Muội có thể truyền âm ngàn dặm với Thánh Quân sao?"

"Đúng, thì thế nào?"

Thế nào? Cả Ám Dạ Đế Quốc, người có thể truyền âm ngàn dặm với Thánh Quân chỉ có năm vị Vương và bốn Đại thị vệ của hắn. Ngay cả Tô Lăng Dung cũng không có tư cách, Bạch Vũ lại dễ dàng có được tư cách, nhìn bộ dạng của Bạch Vũ cũng hoàn toàn không biết tư cách này có bao nhiêu quý hiếm.

Chương 351: Khánh Công Yến

(3)

Edit: V.O

Ghen tị trong mắt Tô Lăng Dung làm sao cũng không che dấu được, nàng ta đã đi theo Dạ Quân Mạc bảy ngàn năm.

Lúc nàng ta muốn ở lại, Dạ Quân Mạc liền không chút khách sáo đuổi nàng ta đi, nàng ta suy nghĩ hết biện pháp, thậm chí lấy cái chết để uy hiếp phụ thân, mới khiến cho phụ thân suy nghĩ biện pháp để cho nàng ta ở lại.

Thánh Quân đối với nàng ta vô cùng lạnh nhạt, nàng ta đi theo bên cạnh Thánh Quân nhưng lại bị phái đi làm một vài nhiệm vụ Linh Chủ nên làm, cho tới bây giờ cũng chưa từng đến gần hắn được.

Nhưng thời gian lâu dài, bên cạnh Thánh Quân cũng không có bất kỳ một nữ nhân nào, chỉ có nàng ta, nàng ta cho rằng mình là người khác biệt, nhưng cho đến hôm nay nàng ta mới biết, nàng ta không có gì là đặc biệt.

Thánh Quân đối xử với Bạch Vũ mới thật sự là khác biệt, hắn tự mình chiếu cố Bạch Vũ, đút thuốc cho Bạch Vũ, viết thư cho Bạch Vũ, cho Bạch Vũ tất cả những cách để có thể liên lạc được với hắn.

Tô Lăng Dung gắt gao cắn môi, quay đầu bước đi. Nàng ta sợ đợi tiếp nữa, nàng ta sẽ không nhịn được muốn bóp chết Bạch Vũ ngay trước mặt Âm Ưng!

Tô Lăng Dung không giải thích được lui ra ngoài, Bạch Vũ không phát hiện, nàng đang nói chuyện với Dạ Quân Mạc.

"Sao chàng lại rảnh rỗi mà viết thư cho ta? Không phải chúng ta có thể truyền âm ngàn dặm sao? Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra không được sao?" Bạch Vũ lẩm bẩm nói thầm. Cố ý viết phong thư hồi âm tới cho nàng, không phải là muốn nàng chủ động viết thư sao?

"Nàng còn biết nói đến truyền âm ngàn dặm của chúng ta?" Giọng nói trầm thấp, khiêu gợi của Dạ Quân Mạc truyền vào trong lỗ tai của Bạch Vũ, trong nháy mắt Bạch Vũ cảm thấy lỗ tai của mình muốn dựng lên, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện trong giọng nói của Dạ Quân Mạc có mấy phần ý tứ căn răng nghiêng lợi.

Nhất thời, Bạch Vũ chột dạ "Chuyện đó... không phải ta bận rộn sao?"

"Bận rộn trong mấy tháng cũng không nói với ta nửa chữ?" Bây giờ, Dạ Quân Mạc hận không thể bắt được một tiểu không có lương tâm này đến trước mặt mình. Ban đầu không nên đồng ý để cho nàng đi làm Vực Chủ của Vực Thanh Linh, mặc dù nàng làm rất tốt, nhậm chức chưa tới ba tháng đã lấy lại được Vực Thanh Phong, xé rách một phần thực lực của Sáng Thế Thần Điện ở Đại Lục Thanh Mộc.

"Không phải ta cố ý..." Bạch Vũ đáng thương cầu xin tha thứ.

Trong lòng Dạ Quân Mạc mềm nhũn, khe khẽ thở dài không để phát hiện: "Nàng tuyệt không nghĩ một chút nào đến ta sao?"

Lỗ mũi Bạch Vũ đau xót, trong lòng dâng lên một loại xúc động muốn khóc.

Sau khi đến Vực Thanh Linh, nàng vẫn luôn bận rộn, nhìn dường

như không có lý tưởng, thật ra thì đều không ngừng tu luyện, một khắc cũng không ngừng, thăm dò địa thế của Vực Thanh Linh.

Duy chỉ có lúc vừa nghĩ đến Dạ Quân Mạc, nên nàng đã chế tạo ra món Hộ Tâm Giáp Ngọc Kim Cương đó.

Ngay lúc nàng lựa chọn giết chết Lệnh Hồ Hùng, không tránh đi linh thuật đánh tới, cũng là bởi vì lúc ấy nàng đã giấu Hộ Tâm Giáp này ở trong ngực, linh thuật không có cách nào có thể xuyên thấu qua ngực của nàng, nên mới không tạo thành vết thương trí mệnh đối với nàng.

Nhưng lúc ấy nàng cũng không mặc Hộ Tâm Giáp, bởi vì Hộ Tâm Giáp nhỏ đó là làm cho Dạ Quân Mạc, là nàng muốn tặng cho Dạ Quân Mạc.

Nhưng nàng lại quên mất phải tặng đi, quên mất phải nói với Dạ Quân Mạc.

Bây giờ rảnh rồi, tưởng niệm chôn ở đáy lòng trào lên tim của nàng giống như nước lũ, cũng không đè ép xuống được nữa.

"Chàng chờ, bây giờ ta liền viết thư cho chàng, chàng phải học cẩn thận, nhớ trả lời lại cho ta." Bạch Vũ xoa xoa lỗ mũi đỏ lên, được Từ Như đỡ dậy đi đến bên cạnh bàn đọc sách, cầm bút lên viết xuống giấy một câu:

Linh lung đầu tử an hồng đậu.(*)

Đây là một câu thơ của một vị thi nhân ở một vùng Vị Diện thiếu văn minh lưu lại trong trí nhớ của nàng, nàng rất thích Vị Diện kia, trong trí nhớ bách thế, chỉ có Vị Diện kia là nàng sống coi như bình thản, không có bất kỳ phân tranh, chỉ là thân thể không tốt.

Không biết người ở Vị Diện kia có quá khó khăn để đoán ra ý tứ của những lời này hay không, không biết Dạ Quân Mạc có biết câu tiếp theo hay không, nếu hẳn không biết, lần sau gặp lại nàng sẽ nói cho hẳn biết.

(*)Tĩnh để điểm đăng thâm chúc y,

Cộng lang trường hành mạc vi kỳ.

Linh lung đầu tử an hồng đậu,

Nhập cốt tương tư tri bất tri?

Đây là bài thơ Khúc an liễu chi vào thời kỳ Văn Đường của An Đình Quân. Mình xin được dịch hai câu phía dưới:

Xúc xác tinh tế ghép đậu đỏ

Tương tư nhập cốt, chàng biết chăng?

Ai đã từng đọc tác phẩm Hoa Tư Dẫn của Đường Thất Công Tử thì sẽ biết câu này, nó ở trong phần Thập Tam Nguyệt và mình cực kỳ có ấn tượng với hai câu này, đến nỗi nghe đến câu này là hai mắt rung rung, mình thích nhất là hai phần Tận Kiếp Phù Du và Thập Tam Nguyệt, đọc đi đọc lại không thấy chán, nước mắt thì cứ chảy dài, tội cho Tống Ngưng và Thẩm Ngạn, tội cho Oanh Ca và Dung Viên, có ai giống mình không?

Chương 352: Khánh Công Yến

(4)

Edit: V.O

Bạch Vũ bỏ thư vào trong phong thư, dán kín lại, gộp cả hộ tâm giáp Ngọc Kim Cương cùng giao cho Âm Ưng, nhờ hấn cầm về cho Dạ Quân Mạc.

Âm Ưng cũng nhìn thấy Bạch Vũ viết câu nói kia, nhưng hấn suy nghĩ nửa ngày cũng hoàn toàn không nghĩ ra, không hiểu là có ý gì.

Thánh Quân đã rất tức giận vì Bạch Vũ không liên lạc được với người, cầm một phong thư như vậy về, sẽ không đổ dầu vào lửa chứ? Âm Ưng có chút thấp thỏm ôm hộ tâm giáp.

Cũng may còn có lễ vật, có hộ tâm giáp này, hỏa khí của Thánh Quân sẽ nhỏ một chút.

Trong lòng Âm Ưng hơi dễ chịu một chút, cầm hai thứ đồ trở về.

Bạch Vũ nằm lại trên giường, cười híp mắt truyền âm cho Dạ Quân Mạc: "Ta đã giao thư cho Âm Ưng, cũng không biết chàng xem có hiểu hay không."

"Ừ, nàng viết cái gì rất thâm sâu sao?"

"Đó là đương nhiên!" Bạch Vũ dũng dạc tán dương: "Đúng rồi, Khánh Công Yến lần này, chàng có thể để Âm Lân tới đây được không?"

Nghe giọng nói vui vẻ của Bạch Vũ, nhất thời tâm tình vừa mới có chút chuyển biến tốt của Dạ Quân Mạc lại mất hứng: "Nàng tìm hấn làm cái gì?"

Không nghĩ tới hấn, trái lại muốn gặp một nam nhân khác, không trách được trong lòng hấn chua chát.

Bạch Vũ ngây ngô không nghe ra không vui của người nào đó, rất kiên nhẫn giải thích với hấn: "Ta có chuyện muốn hỏi Âm Lân, hấn đã đồng ý với ta, chờ ta giành được Vực Thanh Phong thì sẽ nói cho ta biết."

"Đừng hỏi hấn, hỏi ta đi." Dạ Quân Mạc bá đạo nói.

"Nhưng hấn nói chàng sẽ không nói."

"..."

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn về phía Âm Lân ở bên cạnh: "Bạch Vũ muốn hỏi người chuyện gì?"

Âm Lân sửng sốt một chút mới nhớ tới, dịu dàng cười: "Chuyện đó, khó cho nàng ấy còn nhớ được, đó là một bí mật."

"Là sao?" Dạ Quân Mạc cười lạnh: "Vậy thì phiền người tho gom lại toàn bộ bí mật của Đại Lục Xích Hòa sửa sang lại một lần, xem có thể tìm ra chỗ của Tháp Thiên Ky hay."

Âm Lân: "...". Không cần bất cứ cái gì theo, hơn một ngàn tin tức chứa vào trong ngọc bài linh khí, đọc qua toàn bộ một lần, sẽ mệt chết!

...

Thời gian thoáng một cái đã đến ngày Khánh Công Yến, những ngày qua ngoại trừ ăn ra thì Bạch Vũ chỉ ngủ, giống như một loài động vật được nuôi nào đó, quả nhiên bình phục rất nhanh, có thể thuận lợi tham dự yến hội.

Sáng sớm, Tử Như đã tìm hai tỳ nữ đến rửa mặt, trang điểm cho Bạch Vũ.

Vốn Bạch Vũ đã là khuynh thành tuyệt sắc, lại trang điểm ăn mặc chút, đẹp đến mức khiến người ta không mở mắt ra được, ngay cả ánh mắt của một nữ tử như Tử Như cũng bị hấp dẫn chặt chẽ, Tử Như chưa từng nhìn thấy xinh đẹp động lòng người như thế.

Bạch Vũ đẹp bẩm sinh, cũng không giống như trời ban, có một loại cảm giác ở trên áp đảo chúng sinh. Trong nháy mắt nhìn thấy nàng, sẽ cảm thấy cõi đời này không có nữ tử nào tuyệt sắc hơn nàng.

"Tử Như, ngươi cũng ăn mặc một chút đi." Bạch Vũ nhìn qua gương đồng, thấy Tử Như vẫn mặc một thân trang phục như cũ, cười nói.

Tử Như có chút ngạc nhiên nhìn trang phục của mình một chút: "Ta không cần đâu? Ta đã quen mặc nam trang, tương đối thuận tiện."

"Nhưng là hôm nay là Tửu Yến, ngươi cũng phải tham dự, dĩ nhiên là phải hóa trang thật xinh đẹp, nếu không sau này không ai thèm lấy thì làm sao bây giờ?" Bạch Vũ kéo Tử Như ngồi vào trước bàn trang điểm, cười híp mắt vỗ vỗ bả vai nàng.

Hiếm khi Tử Như đỏ mặt, nghe lời nói của Bạch Vũ, trang điểm ăn mặc một lần, đổi thành một thân quần áo bách hoa màu vàng nhạt, mới theo Bạch Vũ cùng nhau đến Tửu Yến.

Tửu Yến ở ngoài trời, cử hành trong trang viên trăm hoa rực rỡ ở Phủ Vực Chủ, ngoại trừ hai vị Trưởng lão và Thành chủ, còn có toàn bộ hơn một trăm đệ tử Vực Thanh Linh cũng tới tham gia, tiệc rượu làm vô cùng long trọng.

Mọi người hăng hái bừng bừng, uống rượu, chời đùa ở trên Tửu Yến, lễ vật dâng trong tiệc rượu đều là linh tửu phẩm chất rất tốt, không ít đệ tử bình thường hiếm khi được tham gia Tửu Yến thật sự có phẩm cấp cao như vậy, từng người một uống đến say sưa, niềm vui tràn trề.

Chương 353: Khánh Công Yến (5)

Edit: V.O

Mặc dù Tô Lăng Dung tình cờ gặp phải Âm Ưng, nhưng vẫn không rời đi, cũng tham gia Tửu Yến lần này.

Nàng ta ngồi ở bên cạnh Trương lão Kỳ Hải, nhìn mọi người vui mừng ở cả sảnh đường, yên lặng siết chặt năm ngón tay.

Lúc này mới mấy tháng, đám người kia đã quên nàng ta, nàng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới nương Vực Thanh Linh cho Bạch Vũ sẽ có hậu quả như thế, Bạch Vũ có căn cơ của mình ở Đại Lục Thanh Mộc, mà nàng ta lại ăn trộm gà không thành còn mất một năm gạo.

Là do nàng ta quá khinh thường Bạch Vũ, cũng không điều tra cho tốt, không phát hiện Bạch Vũ lại là một Độc Sư!

"Bạch Vũ, ngươi đã lấy lại được Vực Thanh Linh, ngươi nên thỏa mãn, Thánh Quân là của ta! Ta vì hấn mà gần như giành hết tuổi xuân, hấn chỉ có thể là của ta. Cho nên, xin lỗi." Nàng ta ngẩng đầu lên, chọt ực một hớp rượu, nhìn về phía Trương lão Kỳ Hải ở bên cạnh: "Chuyện đã sắp xếp thế nào rồi?"

"Đã sắp xếp xong rồi, xin Tô tiểu thư yên tâm, thuộc hạ thề dốc sức vì tiểu thư." Trương lão Kỳ Hải nghiêm túc, đáy mắt lóe lên ánh sáng tàn nhẫn.

Tô Lăng Dung nhàn nhạt nhếch môi: "Vậ thì tốt."

"Vực Chủ đến!" Hô to một tiếng, Bạch Vũ dẫn theo Tử Như đi vào trong sân, tất cả mọi người lập tức đứng lên, cung nghênh Bạch Vũ từ tận đáy lòng.

Bạch Vũ đi xuyên qua giữa sân, từ từ đi đến ngay chỗ ngồi ở phía trên, mặt nhìn mọi người, cười nhạt nhấc tay lên: "Chư vị không cần đa lễ, Tửu Yến hôm nay là để chúc mừng mọi người, thâu tóm được Vực Thanh Phong, là công lao của mỗi người các ngươi, hôm nay cứ uống thoải mái, chúng ta không say không về!"

Mặt mũi hoàn mỹ của nàng vô cùng quyến rũ, cao ngạo mà lạnh lùng, rõ ràng, lúc giờ tay nhấc chân, lộ ra vô cùng quý khí, dường như trên người có ánh sáng khiến cho người ta người nhìn.

Mọi người vô ý thức hô hấp dồn dập, bưng ly rượu lên hô to: "Không say không về!"

Bạch Vũ dẫn đầu uống một ly linh tửu, lập tức không khí Tửu Yến được đẩy tới cao triều, ngay cả Trương lão Phục Mãn dáng vẻ đứng đắn cũng không câu nệ, uống từng ngụm từng ngụm rượu, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra.

Tô Lăng Dung lại càng buồn bực hơn, bình tĩnh uống linh tửu, ánh mắt như đao sắc bén quan sát trên người Bạch Vũ, thấy Tử Như bên cạnh nàng vẫn cảnh giác, nhăn mặt cau mày: "Nữ nhân kia là ai?"

"Nàng ta? Nàng ta là tùy tùng Bạch Vũ dẫn đến, bây giờ là quản gia của Bạch Vũ, tên là Tử Như." Trương lão Kỳ Hải trả lời.

"Thì ra là nàng ta, đổi một bộ quần áo, thiếu chút nữa ta không nhận ra được. Nếu nàng ta cứ mãi đứng ở bên cạnh Bạch Vũ sẽ vương

víu, nghĩ cách đuổi nàng ta đi đi, chuyện ngày hôm nay, ta muốn không có một chút sơ hở."

"Vâng." Trưởng lão Kỳ Hải suy nghĩ một chút, cầm một ly rượu lên đi thẳng tới bên cạnh Tử Như: "Tử Như cô nương, hôm nay người ăn mặc thật sự khiến cho trước mắt người khác sáng lên, thiếu chút nữa lão phu không nhận ra được."

Tử Như ngạc nhiên nhìn Kỳ Hải đến gần trước mặt, Kỳ Hải không phục Bạch Vũ, đối với Tử Như cũng không cho sắc mặt gì tốt, sao đột nhiên hôm nay lại đổi tính?

"Đâu có, chỉ đổi một bộ y phục mà thôi."

"Lão phu trúng độc ở trên chiến trường, may mà Tử Như cô nương tìm được ta, lão phu mời người một ly."

"Cái này không tốt lắm." Tử Như cảnh giác từ chối. Tửu lượng của Bạch Vũ không tốt, Tử Như tính hôm nay không uống rượu, nếu không đợi đến lát nữa sẽ không thể chiếu cố Bạch Vũ.

"Tất cả mọi người đều đang uống rượu, tại sao người có thể không đây? Mặc dù người không lên vào Vực Thanh Phong, nhưng người là công thần. Công Tôn Ưởng, người nói đúng không?" Kỳ Hải quay đầu lại ngoắc ngoắc tay với Công Tôn Ưởng.

Khuôn mặt Công Tôn Ưởng đỏ bừng, hăng hái bừng bừng ôm một vò rượu vọt tới: "Trưởng lão nói rất đúng, Tử Như, chúng ta cùng đi uống rượu."

"Nhưng là..."

"Đi đi." Bạch Vũ nói, nháy mắt mấy cái với Tử Như: "Ta ở đây không

có chuyện gì, chơi vui vẻ một chút."

Chương 354: Khánh Công Yến (6)

Edit: V.O

Từ Như cũng không tiện từ chối, bị Công Tôn Ưởng lôi kéo đi uống rượu.

Bạch Vũ ngồi ở phía trên, nhìn mọi người tùy ý khoa trương, tâm tình cũng rất tốt.

Lúc này, Phục Mãn đứng dậy bẩm báo: "Khởi bẩm Vực Chủ, Từ Vực Chủ Vực Thanh Vũ, Tướng Quân Vạn Thành Tùng, cùng với các vị Trưởng lão cũng tặng quà tới, vực chủ có muốn nhìn một chút hay không?"

"Có quà tặng sao?" Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên, chuyện thu lễ vật là chuyện vui vẻ nhất: "Để cho bọn họ dâng lên đi."

"Vâng." Phục Mãn vui tươi hớn hở vỗ vỗ tay, đã nhìn thấy một hàng người tiến lên, cung kính bưng một cái khay, đánh thứ tự lễ vật đưa lên.

"Lễ vật Tướng quân Vạn Thành Tùng tặng hai quả Mộc Linh Quả ngàn năm, chúc mừng Vực Thanh Linh mở rộng biên giới."

"Ba vị Trưởng lão Vực Thanh Vũ tặng một gốc Thường Thanh Đăng 3000 năm, chúc mừng Vực Chủ kiến công lập nghiệp (tạo dựng được sự nghiệp)."

"Tur Vực Chủ Vực Thanh Vũ tặng một lọ Tẩy Linh Quy Nghiên Thủy, một gốc Tẩy Độc Thảo 3000 năm, chúc mừng Bạch Vũ người đại hiển thần uy, tiêu diệt được Vực Thanh Phong!" Người tặng lễ vật cuối cùng cười hí hửng trực tiếp bung lễ vật lên, đưa đến trước mặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhìn lên, lại là Tur Minh: "Tại sao người lại tự mình chạy tới tặng lễ?"

"Nhớ người! Ta đã cầu xin cha ta rất lâu, ông ấy mới đồng ý để cho ta đi chuyến này đến." Tur Minh cười híp mắt nhòai lên chỗ ngòai của nàng, giống như một con chó nhỏ đòi ăn xương, Bạch Vũ cũng có thể thấy cái đuôi đang lay động của hắn.

– V.O

"Còn thiếu, không phải vì để có thể ra ngoài chơi, người mới cầu xin cha người sao?"

"Ai nói? Ta chỉ muốn gặp người. Đồ vật cha ta tặng có lợi hại không? Là ta chọn, bảo đảm đẽ bẽp tất cả những thứ của người khác, thích không?" Tur Minh cười híp mắt hỏi.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, bảo bối quý giá như vậy, đương nhiên là thích.

Đồ của mấy vị ở Vực Thanh Vũ tặng tới cũng là đồ tốt. Nói đến hai gốc cây dược liệu 3000 năm kia, mỗi một gốc cây cũng phải hơn mấy ngàn tinh thể, Tur Vực Chủ tặng Tẩy Linh Quy Nghiên Thủy càng thêm bỏ vốn gốc.

Đó là thiên tài địa bảo có thể gặp nhưng không thể cầu, theo truyền thuyết có thể khiến cho Triệu Hoán Thú học tập được linh thuật chủ

động mới.

Chẳng qua là Bạch Vũ từng nghe nói qua, không nghĩ tới trong tay Tư Vực Chủ lại có, còn hào phóng tặng cho nàng như vậy, mặc dù không biết đến lúc nào thì mới có thể sử dụng, nhưng nhân tình này thiếu quá nhiều.

"Khởi bẩm Bạch Vũ Vực Chủ, Thánh Quân tặng quà tới!" Một giọng nói hùng hậu như sấm rền từ ngoài cửa truyền đến, mang theo một tiếng cuồng phong, quét qua bữa tiệc.

Trong nháy mắt, Yến Tửu vô cùng náo nhiệt yên tĩnh lại, mọi người đồng loạt đứng dậy, nhìn về cửa trang viên, chỉ thấy một nam tử mặc thiết giáp màu đen trầm ổn đi tới, mỗi một bước dường như có sức lực ngàn quân.

Mọi người cũng hít một hơi khí lạnh, chẳng những Thánh Quân tặng lễ vật cho Bạch Vũ, còn phái cao thủ cấp bậc Linh Chủ tới! Quan trọng hơn là, người tới không nói đến để ban thưởng, mà là tặng lễ, đây chính là ông trời nhìn trúng!

Ly rượu trong tay Tô Lăng Dung rơi xuống bàn 'ba' một tiếng, cả khuôn mặt cũng xanh, gắt gao đè nén lửa giận gần như muốn phun ra từ trong mắt. –V.O

Đây rõ ràng là Thánh Quân đang tạo ra thế lực cho Bạch Vũ, mở rộng lực ảnh hưởng của nàng ở Âm Dạ Đế Quốc, đang bảo vệ và hộ tống nàng! Bạch Vũ có tài đức gì mà có thể được Thánh Quân quý trọng như vậy?

"Không biết Thánh Quân tặng thứ gì cho ta?" Bạch Vũ tò mò đi tới trước mặt hắn.

Nam tử áo đen lấy ra một hộp gỗ rất tinh xảo, nhẹ nhàng mở ra ở trước mặt Bạch Vũ.

Mọi người hai bên rướn dài cổ như hươu cao cổ, muốn xem rõ trong hộp gỗ đặt cái gì. Tô Lăng Dung cũng vô ý thức đứng lên, hận không thể vọt tới trước hộp gỗ, xem rốt cuộc Thánh Quân tặng cho Bạch Vũ cái gì.

Chương 355: Yên Chi Tuyệt

(1)

Edit: V.O

Vực Thanh Linh, ngoài cửa thành, Dạ Quân Mạc đứng chấp tay, lạnh nhạt nhìn thành trì mới vừa được xây dựng lại, Âm Lân mặc một bộ bạch y theo sau lưng hắn, ưu nhã thờ dài: "Nếu người đã tới, tại sao không tự tay tặng lễ vật cho nàng ấy, có nhất thiết phải uổng công vô ích tìm người đưa đi không?"

Dạ Quân Mạc lạnh lùng liếc Âm Lân một cái: "Người thật sự không hiểu sao?"

Sớm muộn gì Bạch Vũ cũng phải xuất hiện ở trước mặt mọi người ở Âm Dạ Đế Quốc, hắn cần phải tạo ra thế lực cho nàng, để cho nàng có đủ lực ảnh hưởng và chiến công, tiến nhập vào thượng vị của Đế Quốc.

Phái người tặng quà cho nàng chính là tỏ thái độ tốt nhất, hắn nhìn trúng nàng, hắn sẽ là chỗ dựa cho nàng!

Ngược lại, nếu hắn tự mình đi thì sẽ phiền phức, thứ nhất là không ai biết hắn, hắn còn phải tốn sức chứng minh thân phận của hắn, thứ hai hắn tặng quà cho Bạch Vũ ở trước mặt mọi người, quá mức ân sủng, không khác nào dựng Bạch Vũ thành một cái bia, để cho năm vị Vương của Đế Quốc biết, sợ rằng sẽ gây bất lợi cho Bạch Vũ.

Dĩ nhiên, Âm Lân hiểu ý định của Dạ Quân Mạc, lại cố ý làm bộ như không biết: "Ta thấy người ngại phải gặp giáp tặng cho nàng ấy phải

không? Ta nghe nói Vực Thanh Vũ tặng cho nàng ấy dược liệu 3000 năm, ngay cả Tủy Linh Quy Nguyên Thủy, Tư Vực Chủ cũng tặng đi. Người tặng thứ đồ rách kia, không có một chút đáng tiền, người chắc chắc Bạch Vũ sẽ thích sao?"

"Nàng sẽ thích." Dạ Quân Mạc nhàn nhạt bỏ lại một câu, cũng không để ý đến Âm Lân, đi thẳng vào trong thành.

Âm Lân nhìn bóng lưng của Dạ Quân Mạc, lông mày nhíu lên: "Không chắc đâu, thứ đồ chơi kia có kịch độc!"

Dạ Quân Mạc không lên tiếng, khóe miệng nhíu lên không dễ dàng phát hiện.

Xúc xác tinh tế ghép đậu đỏ, tương tư nhập cốt, chàng biết chằng?

Người khác không biết những lời này, hẳn còn không biết sao? Vị diện nàng chuyển thế, hẳn cũng từng đi qua, thời gian vạn năm, chỉ vì tìm kiếm nàng mà sinh ra, nàng không nói tương tư hẳn ra miệng mà nói.

...

Bạch Vũ nhìn đồ trong hộp, lúc này ngẩn ngơ một lúc, nửa ngày vẫn không nhúc nhích.

Mọi người rướn cổ lên cuối cùng cũng nhìn thấy rõ, đó là một chuỗi vòng tay, là dùng hạt đậu đỏ (*) xâu thành một cái vòng tay, mỗi một viên lớn nhỏ giống nhau, hình dáng mượt mà, giống như thoa một loại nước sơn bóng loáng lóe sáng, còn khéo léo, xinh xắn động lòng người hơn so với bảo thạch, dùng Vô Ảnh Thủy Tinh Ti tỉ mĩ xâu chuỗi, làm thành một cái vòng tay.

(*)Bây giờ mới hiểu tại sao lại dùng đậu đỏ để ví thơ, bởi vì ‘cây đậu đỏ’ còn được gọi là ‘cây tương tư’.

Mọi người có chút không hiểu gì hai mặt nhìn nhau, Thánh Quân tặng lễ vật như vậy tới là muốn biểu đạt ý gì? Đồ chơi này không những không quý trọng còn có kịch độc, chẳng lẽ là tặng cho Bạch Vũ độc dược phòng thân? Hay là tùy tiện mua một đồ trang sức đeo tay tặng tới...

Bọn họ không nghĩ ra, nhưng làm sao cũng không biết nghĩ đến chẳng qua là Dạ Quân Mạc mượn vật này để biểu đạt ý tương tư.

Thánh Quân đối với bọn họ mà nói tựa như ngôi sao trên bầu trời, khoảng cách quá xa, ngay cả thấy cũng chưa từng được nhìn thấy. Đương nhiên bọn họ cũng cảm thấy Bạch Vũ cũng chưa từng nhìn thấy, Thánh Quân sẽ nhớ nàng mà tặng cho nàng một chuỗi vòng tay tương tư sao? Đừng có nói đùa.

"Vực Chủ, Thánh Quân còn phải thuộc hạ nói với người một câu." Khuôn mặt nam tử mặc giáp đen đến tặng quà nghiêm túc nói.

"Cái gì?"

Quân sĩ mặc giáp đen nhìn chung quanh, chợt tạo ra một đạo kết giới, ngăn cách âm thanh, nhanh chóng nói một câu ở bên tai Bạch Vũ: "Thánh Quân nói, vòng tay này là đích thân người làm."

Bạch Vũ bất giác nở nụ cười, gương mặt nổi lên một mảnh rạng rỡ, cầm vòng tay từ trong hộp lên, đeo vào cổ tay của mình: "Trở về nói với Thánh Quân, lễ vật chàng tặng, ta rất thích."

"Vâng."

Bạch Vũ vuốt vòng tay tương tự trên cổ tay, giống như một con Hồ Điệp bay múa trở về trên chỗ ngồi, không nén được cười trộm.

Mọi người không biết rốt cuộc Thánh Quân nói với Bạch Vũ cái gì, nhưng nhìn bộ dạng vui mừng như cô gái nhỏ trong nhà của Bạch Vũ, biết có lẽ nhất định là chuyện tốt.

Tư Minh không vui tiến tới bên cạnh Bạch Vũ: "Người thật sự thích vật này như vậy sao? Không những không đẹp còn không có tác dụng, làm sao so được với đồ cha ta tặng tới chứ?"

Chương 356: Yên Chi Tuyệt

(2)

Edit: V.O

"Nói bậy, rõ ràng rất đẹp, ta thích." Bạch Vũ nắm chặt ở trong lòng bàn tay giống như bảo bối, đôi mắt trong suốt, lóng lánh như được vẩy đầy ánh sao.

Vậy mà Dạ Quân Mạc lại biết, hẳn lại biết câu thơ mà nàng viết, trong lòng của nàng dâng lên một loại cảm giác vui vẻ, một bí mật chỉ có hai người bọn họ biết, giống như ai cũng không thể chen lọt vào giữa bọn họ.

Tư Minh nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng của Bạch Vũ, buồn bực bĩu môi, cầm bầu rượu lên uống từng ngụm lớn ừng ực, ừng ực.

Tô Lăng Dung tức giận đến thiếu chút nữa đã trực tiếp lật bàn, hạt đậu đỏ! Hay cho một hạt đậu đỏ! Chỉ mới mấy tháng không thấy, vậy mà Thánh Quân lại cứ dứt khoát bày tỏ nhớ Bạch Vũ như vậy!

"Kỳ Hải! Lập tức ra tay, ta không chờ được!" Tô Lăng Dung cắn răng nghiêng lợi nói.

Ánh mắt Kỳ Hải biến đổi, nháy mắt ra dấu với mấy đệ tử, mấy tên đệ tử lập tức tiến lên mời rượu cho Bạch Vũ.

Từ để mời rượu đúng là nói đến hoa cả mắt, lặn qua lộn lại cũng không bị trùng lặp, cái gì mà Vực Thanh Linh có thể thắng được là nhờ công lao của Bạch Vũ, cái gì mà Bạch Vũ vì thế bị thương đúng

thật là chí công vô tư, cái gì mà Bạch Vũ là Vực Chủ tốt nhất...

Một đồng cái mũ cao nện xuống, Bạch Vũ không muốn uống cũng ngưng ngưng.

Có mấy người bọn họ mời rượu, dĩ nhiên những người khác cũng thuận lý thành chương theo lên, tự nhiên không thiếu được bảy vị thành chủ, cũng không thiếu được Tướng quân Đế Quốc, Trưởng lão Phục Mãn cũng tham gia náo nhiệt đi lên kính một ly.

Vốn tửu lượng của Bạch Vũ cũng không lớn, uống mười mấy ly rượu như vậy xuống bụng, cho dù chỉ uống rượu trái cây cũng bắt đầu say.

"Vực Chủ, lão phu mời người, trước đây ta vẫn nhằm vào người, là ta không đúng, một ly này coi như là nói lời xin lỗi, người cũng không thể không uống." Cuối cùng Trưởng lão Kỳ Hải cũng đưa lên một ly, đáy mắt che giấu lạnh lẽo, sắc bén.

Bạch Vũ chóng mặt nhận lấy ly rượu, một mùi thơm Mân Côi nhàn nhạt chui vào trong lỗ mũi của nàng: "Cái này, đây là rượu gì?"

"Đương nhiên là rượu ngon, Vực Chủ cũng không thể không nể mặt ta." Trưởng lão Kỳ Hải giơ tay lên đẩy, đẩy ly rượu đến khóe miệng Bạch Vũ, Bạch Vũ nấc một tiếng, mơ mơ màng màng uống.

Tử Như cau mày, đẩy người chờ mời rượu ở chung quanh ra:

"Được rồi, cũng đừng mời rượu nữa, năng lực uống rượu của Vực Chủ không thể chịu nổi, đã say rồi."

"Tử Như cô nương quá căng thẳng, không phải là Vực Chủ không bị gì sao?" Kỳ Hải khinh thường chỉ chỉ Bạch Vũ.

Bạch Vũ tựa vào trên người Tử Như, híp mắt, nói thầm một câu:
"Rượu rất ngọt..."

Tử Như đen mặt, say thành như vậy còn nói không có gì? Đều do nàng không kịp ngăn cản Bạch Vũ uống rượu.

"Vực Chủ đã say, ta đưa nàng ấy đi về nghỉ ngơi, tiệc rượu cứ tiếp tục, mọi người tiếp tục uống đi." Tử Như đỡ Bạch Vũ đi về phía tấm điện, Kỳ Hải lạnh lùng nhìn, ánh mắt nheo lại, lóe lên sắc bén.

Sau khi Bạch Vũ được đỡ đi, trái lại mọi người được tự do hơn, uống rượu thì uống rượu, vung quyền thì vung quyền.

Kỳ Hải và Tô Lăng Dung liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ ra khỏi hội trường.

Tử Như thu xếp cho Bạch Vũ nghỉ ngơi ở trên giường, nhìn Bạch Vũ say khướt giống như một tiểu hài tử ôm chần nói thầm, bất đắc dĩ giúp Bạch Vũ kéo chần lại, đi lấy canh giải rượu.

Tử Như ra khỏi phòng, dặn dò hai đệ tử giữ cửa: "Vực Chủ đã say rồi, các ngươi phải bảo vệ tốt sự an toàn của nàng ấy, hiểu chưa?"

"Vâng." Hai người cúi đầu, che giấu vẻ mặt trên mặt.

Lúc này Tử Như mới rời đi, nhưng nàng mới vừa rời đi, Trưởng lão Kỳ Hải liền đi tới, dẫn theo hai người đẩy cửa phòng ra, xông thẳng vào.

Vốn hai đệ tử giữ cửa này chính là do ông ta sắp xếp, Tửu Yến lần này ông ta cố ý cho phần lớn đệ tử tự cách tham gia Tửu Yến, để cho số lượng thủ vệ tuần tra của Phủ Vực Chủ giảm bớt chỉ còn có một phần mười bình thường, toàn bộ những người còn lại cũng bị

ông ta điều độ đi trước hết rồi.

Chương 357: Yên Chi Tuyệt

(3)

Edit: V.O

Hôm nay, có lẽ là lúc đề phòng lỏng lẻo nhất ở Phủ Vực Chủ, Tô tiểu thư đã sắp xếp tất cả mọi thứ ổn thỏa cho kế hoạch này, bây giờ, vẫn còn thiếu một bước cuối cùng.

Kỳ Hải cười lạnh đi tới mép giường của Bạch Vũ: "Vực Chủ, người còn ổn không?"

Bạch Vũ vút chần, cảm giác rất nóng, mơ mơ màng màng nhìn Kỳ Hải đi tới, hơi cau mày: "Ai cho người vào đây? Đây là phòng ngủ của ta!"

"Xem ra người còn chưa say đến mức đầu óc hôn mê, nếu không sẽ không dễ chơi." Kỳ Hải cầm một ly nước trà nguội ở trên bàn lên, vẩy lên mặt Bạch Vũ không chút khách sáo.

Nhất thời, Bạch Vũ bị đổ cho ướt sũng, tỉnh táo lại không ít: "Kỳ Hải, người làm càn!"

Nàng giơ tay lên muốn đánh ra một chưởng, lại phát hiện nàng không thể sử dụng linh khí, linh mạch bị phong bế. Một luồng nhiệt chạy tán loạn đến tứ chi trăm mạch, khiến cho cả người nàng khó chịu.

"Lúc này làm càn? Còn tốt hơn chuyện chờ đợi người đấy." Kỳ Hải lạnh lùng vung tay lên, hai đệ tử trẻ tuổi sau lưng liền cười nhe răng

tiến lên, níu lấy cánh tay Bạch Vũ.

Trong lòng Bạch Vũ lộp bộp một chút: "Người muốn làm gì?"

"Bây giờ Vực Chủ rất khó chịu đúng không? Đương nhiên là Bồn Trùng lão muốn tốt cho người, muốn cho người thoải mái một chút."

Thử lạp — — (tiếng chửi mắng)

Hai người đã xé y phục của mình ra, lộ ra lồng ngực, hưng phấn xé rách áo khoác ngoài của Bạch Vũ.

Bạch Vũ có cảm giác giống như mình đang bị nướng ở trên lửa, cả người nóng đến khó chịu, da nóng hầm hập chuyển thành màu đỏ hồng, hai tay liều mạng giãy giụa chạm vào bộ ngực lạnh như băng của hai người, trong nháy mắt cảm thấy nhiệt nóng tiêu tan, có một loại cảm giác không thể kìm nén được muốn đánh sạt vào.

Tâm Bạch Vũ cũng lạnh, nhất định là nàng đã trúng độc! Còn trúng phải mị độc thâm hiểm nhất!

Máu của nàng là bách độc bất xâm, độc này lại bá đạo khiến cho nàng không thể khống chế, phong tỏa linh mạch của nàng, chỉ có thể là một trong những kịch độc mà thiên hạ không có thuốc nào chữa được, Yên Chi Tuyết!

"Người hạ độc ta!" Bạch Vũ dùng hết sức lực đẩy hai người ra, căm hận nhìn chằm chằm Kỳ Hải.

Ly rượu Kỳ Hải đưa cho nàng, hương hoa hồng nhàn nhạt kia, chính là mùi thơm đặc biệt của Yên Chi Tuyết.

"Bây giờ mới phát hiện, không cảm thấy đã chậm rồi sao? Khả năng tự kiểm chế của người rất không tệ, đáng tiếc trúng loại độc không có thuốc nào chữa được, rất nhanh người sẽ chủ động nhào lên bộn họ. Lão phu không vội, một mặt phóng đặng của Vực Chủ sẽ được truyền đi rất nhanh." Trong mắt Kỳ Hải tràn đầy nham hiểm, sắc bén.

"Vô sỉ!" Bạch Vũ giùng giảng dường như muốn xông ra cửa, lại bị Kỳ Hải bắt trở lại.

"Cho dù người có mắng chửi, người mất đi trong sạch thì Thánh Quân cũng sẽ không đặt ở trong mắt nữa, mặc kệ người dùng cách gì để dụ dỗ Thánh Quân, cũng không còn cơ hội! Người chết, Tô tiểu thư sẽ có cơ hội, chỉ có nàng ấy mới xứng với Thánh Quân." Một tay Kỳ Hải túm lấy Bạch Vũ ném xuống đất, nhìn về phía hai đệ tử.

"Hai người các người còn không nhanh một chút, chậm quá làm gì?"

"Vâng!" Một người lập tức lấn thân lên phía trước, thật sự xé y phục của Bạch Vũ ra. Đây chính là Vực Chủ, mỹ nhân tuyệt sắc như thần, chỉ sợ cả đời này chỉ có cơ hội lần này, làm sao có thể bỏ qua?

Bạch Vũ cắn nát đầu lưỡi, đau đớn khiến cho nàng duy trì được một chút tỉnh táo, lấy chủy thủ Ngọc Kim Cương ra từ trong nhẫn Bách Vũ ra, đâm một đao vào ngực nam tử nhào lên.

Nhất thời, máu tươi văng ra tung tóe, vẩy đầy trên đất, người nọ trợn to hai mắt, ngoẹo đầu, lập tức tắt thở.

Mặt tên còn lại bỗng chốc trắng không còn một giọt máu, không biết là sợ hay là tức giận. Nói thế nào thì hai người bọn họ cũng là Triệu Hoán Sư, vậy mà bị một nữ nhân tay trói gà không chặt giết chết ở dưới tình huống này, thật là hoang đường!

Kỳ Hải giận tím mặt: "Phế vật, ngay cả một nữ nhân cũng không đối phó được! Người còn không nhanh một chút, đợi lát nữa có người tới sẽ nhìn thấy!"

Chương 358: Yên Chi Tuyệt

(4)

Edit: V.O

Có lẽ bây giờ tiểu thư Tô Lăng Dung đã ở vườn hoa "vô tình gặp được" Tử Như đi lấy canh giải rượu, dẫn theo một đám nữ quyến, phu nhân của Thành chủ và Tướng Quân đi về phía bên này, trước đó, nhất định ông ta phải khiến cho Bạch Vũ mất đi một thân trong sạch, vào lúc bọn họ tới thăm sẽ nhìn thấy một màn như vậy.

Một người còn lại nghe theo mệnh lệnh, một cước đá văng chủ thủ ở trong tay Bạch Vũ ra, linh khí quanh quần cả người, vũng vàng kiềm chế được hai cánh tay của Bạch Vũ.

Bạch Vũ muốn khóc, oan ức bĩu môi kêu gào: "Dạ Quân Mạc! Người là tên khốn kiếp! Đều tại người!"

Nếu không phải người trên hoa ghẹo nguyệt, ta sao có thể xui xẻo như vậy? Hôm nay nếu ta thật sự xảy ra chuyện gì không hay, người phải bồi thường cho ta cả đời!

Bùm — —

Nam nhân bắt được cánh tay của nàng bị một đạo linh khí sắc bén chém đứt cổ, đầu lăn ra thật xa.

Kỳ Hải sợ hết hồn, nhìn về phía nam tử tuấn mỹ chợt xuất hiện ở trong gian phòng. Hắn mặc một thân áo đen lạnh lùng nghiêm nghị, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân lạnh lùng giống như tượng đá, tức

giận trên người phảng phất ngưng tụ thành màu đen dày đặc, kèm theo sát ý nồng nặc nặng nề đè ở trong đầu của Kỳ Hải.

Chân Kỳ Hải mềm nhũn, gắt gao chống đỡ mới không quỵ xuống, cảm giác bị ép bức kinh khủng phảng phất như dao găm lăm trì da tay của ông ta, thân thể của ông ta không kịp được run rẩy giống như cái sàng lọc, nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình: "Người, người là ai?"

"Không phải người muốn giúp Tô Lăng Dung lấy được Thánh Quân sao? Hẳn chính là Thánh Quân! Ngay cả hẳn cũng không nhận ra đã ra tay với ta, thật là buồn cười!" Bạch Vũ châm chọc cười một tiếng.

Trong đầu Kỳ Hải vừa vang lên một tiếng 'oanh', đã cảm thấy mình cũng bay ra ngoài, hai chân bị chém đứt, lục phủ ngũ tạng cũng bị đánh nát, nặng nề đập vào trên tường, nửa chết nửa sống.

"Dẫn đi, thẩm vấn cẩn thận, đừng để cho hẳn chết." Dạ Quân Mạc lạnh lùng phân phó.

"Vâng." Âm Lân lập tức kéo Kỳ Hải ra ngoài.

Dạ Quân Mạc nhìn vết máu ở khắp người Bạch Vũ, hốt hoảng ôm lấy nàng: "Bị thương ở đâu? Đau ở đâu?"

Bạch Vũ nắm lấy y phục của hẳn, trực tiếp xé rách ra không chút khách sáo, dán lên lồng ngực rộng rãi của hẳn: "Ta không bị thương, ta chỉ khó chịu."

Dạ Quân Mạc cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của Bạch Vũ, đôi mắt càng sâu thêm, sát ý cả người giống như bão táp tàn sát cuồng bạo. Vậy mà lại hạ Yên Chi Tuyết với Bạch Vũ! Sớm biết vậy, hẳn nên chém tên kia thành bảy, tám đoạn, chỉ đánh gãy hai chân thì thật

sự quá có lợi cho ông ta!

Ngoài cửa, đúng lúc Tô Lăng Dung và Tử Như dẫn theo nữ quyến tới cửa, vừa vào cửa liền thấy Kỳ Hải bị Ám Lân đẩy ra ngoài, gần như chỉ còn dư một hơi thở, nhất thời sắc mặt Tô Lăng Dung đại biến, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tử Như vô cùng sợ hãi: "Chuyện này, đã xảy ra chuyện gì? Người là ai?"

"Hộ pháp của Thánh Quân, Ám Lân." Ám Lân liếc nhìn Kỳ Hải tựa như bùn nhão nằm ở trên đất: "Hắn ám sát Vực Chủ, chuẩn bị dẫn đi thẩm vấn."

"Ám sát Vực Chủ? Bạch Vũ có sao không?" Tử Như hoảng sợ nhìn về phía trong phòng, phía sau tấm bình phong như ẩn như hiện, trên người Bạch Vũ đầy vết máu đỏ tươi tung tóe, giống như hoa mai nhàn nhạt nở rộ, được một nam tử tuấn mỹ vô song lại vô cùng lạnh băng ôm vào trong ngực.

Tô Lăng Dung cứng đờ, run lấy bầy phun ra hai chữ: "Thánh... Quân?"

"Cút ra ngoài!" Dạ Quân Mạc lạnh như băng vung tay lên, linh khí dờn non lấp biển quét ngang qua, hất mọi người bay ra ngoài trong nháy mắt.

Ám Lân lập tức kéo Kỳ Hải ra khỏi cửa phòng, khép cửa phòng lại, nhìn lướt qua những nữ tử đứng rải rác ở trong sân: "Các người mới vừa nhìn thấy cái gì?"

Sắc mặt bọn họ tái nhợt liếc nhìn nhau, nhớ đến Tô Lăng Dung lỗ miệng kêu lên Thánh Quân, liên tục lắc đầu:

"Chúng ta không nhìn thấy cái gì hết."

"Vực Chủ nằm yên ổn ở trong phòng, chuyện gì cũng không xảy ra."

Chương 359: Yên Chi Tuyết (5)

Edit: V.O

Ám Lân hài lòng gật đầu, nhìn về phía Tô Lăng Dung: "Tô tiểu thư có nhìn thấy cái gì không?"

Trong ánh mắt nhu òa của hắn thoáng qua một chút lạnh lẽo, dường như chỉ cần Tô Lăng Dung nói ra lời không nên nói, lạnh lẽo kia sẽ hóa thành vô số sát ý cắn giết nàng ta ngay tại chỗ!

Thân thể Tô Lăng Dung bất giác co rụt lại, gắt gao cắn môi, nàng ta nhìn thấy Thánh Quân ở trong phòng, thấy Thánh Quân ôm Bạch Vũ, Yên Chi Tuyết không có thuốc nào chữa được, rõ ràng Bạch Vũ lột y phục của Dạ Quân Mạc, nhưng Dạ Quân Mạc không đẩy Bạch Vũ ra.

Tô Lăng Dung biết Dạ Quân Mạc đang làm gì, từ trước đến nay Dạ Quân Mạc luôn trực tiếp độc chết nữ tử yêu thương nhưng nhớ mình, vậy mà giờ lại tính trở thành thuốc giải cho Bạch Vũ!

Tại sao phải như vậy? Rõ ràng nàng ta muốn hủy diệt Bạch Vũ, tại sao ngược lại lại đẩy Bạch Vũ tới bên cạnh Dạ Quân Mạc? Tại sao Dạ Quân Mạc lại đến?

Bây giờ, Tô Lăng Dung hận không thể lập tức vọt vào trong phòng ngăn cản bọn họ, nhưng ngẩng đầu chống lại ánh mắt lạnh nhạt của Ám Lân, nàng ta không dám, cũng không nói ra một chữ.

"Xem ra Tô tiểu thư cũng cũng không nhìn thấy cái gì, rất tốt." Ám

Lân gật đầu: "Kỳ Hải ám sát Vực Chủ, tội không thể tha. Vực Chủ bị thương, đang nghỉ ngơi, không cho bất kỳ ai vào quấy rầy."

"Vâng." Mọi người kinh hồn bạt vía gật đầu.

Lúc này Âm Lân mới kéo Kỳ Hải đến nhà giam ở Phủ Vực Chủ.

Trong phòng, Bạch Vũ dốc hết sức xé rách y phục của Dạ Quân Mạc: "Chàng, đây là cái đai lưng rách gì của chàng thế? Buộc chặt như vậy làm cái gì?"

Nàng thờ hồn hển phun vào cổ Dạ Quân Mạc, có một chút ngứa, có loại cảm giác tê dại khiến cho hắn không kiềm được, đáy mắt hiện lên một vài ánh lửa.

"Tiểu Vũ, nàng chắc chắn bây giờ mình tỉnh táo sao?" Dạ Quân Mạc áp chế xao động trên người, bắt được hai bàn tay nhỏ bé, trắng nõn của Bạch Vũ, cánh tay của nàng bị cắt qua vài vết máu vì lúc trước giãy giụa,.

Sắc mặt Bạch Vũ đỏ bừng: "Ta rất tỉnh táo, chàng không phải là Dạ Quân Mạc sao? Yên Chi Tuyết không có thuốc giải sẽ gây chết người! Chàng cởi y phục ra, chúng ta ngủ một đêm là được!"

Dạ Quân Mạc: "...". Vạn năm trước cũng không hiểu, dường như bây giờ cũng còn rất mơ hồ.

"Tiểu Vũ, nhất định phải là ta giải độc cho nàng sao?" Mắt Dạ Quân Mạc nặng nề nhìn chăm chăm Bạch Vũ.

"Nếu không thì sao? Chàng muốn tìm người khác?" Bạch Vũ ngạc nhiên trợn mắt.

Người khác? Không có cửa đâu! Đừng hòng mơ tưởng! Dạ Quân Mạc lập tức ôm Bạch Vũ đến trên giường, hôn lên môi của nàng.

Không bao lâu, Bạch Vũ liền hối hận, có thể nghe thấy tiếng khóc tựa như một con mèo nhỏ của nàng ở cả gian phòng.

"Không đau, đừng khóc." Dạ Quân Mạc đau lòng hôn lên nước mắt ở khóe mắt nàng. Bạch Vũ ủy khuất bấu môi, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc nàng tỉnh lại, trời đã tối rồi, nàng có cảm giác toàn thân rã rời, đau gần chết, cử động thân thể một chút, nam tử bên cạnh liền duỗi cánh tay dài, kéo nàng vào trong ngực.

Bạch Vũ nháy mắt một cái, ngửa đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, tà khí của Dạ Quân Mạc. Hắn nhắm mắt lại, hơi thở dương cương thuộc về nam tử phả vào mặt.

"Tỉnh rồi sao?" Giọng Dạ Quân Mạc hơi khàn khàn mở miệng, lộ ra cảm giác từ tính không nói nên lời, mắt phượng tà mị hơi mở ra, lóe lên ánh sáng như sao.

Vẻ mặt Bạch Vũ vắn vẹo, nói lầm bầm hai tiếng.

"Hối hận rồi?" Dạ Quân Mạc nhắc cánh tay, ánh mắt rất hứng thú nhìn xuống vẻ mặt vắn vẹo của Bạch Vũ.

"Không hối hận, chỉ là... tại sao chàng không nói với ta một chút? Giải độc là phải tách ra như vậy?" Bạch Vũ buồn bực quay đầu lại, mở to hai mắt trừng hắn.

Sư phụ của nàng - Bạch Tử Quỳnh chưa từng dạy nàng những chuyện này, dù sao đối với Tu Luyện Giả có thể sống đến mấy trăm

tuổi mà nói, mười mấy tuổi vẫn còn rất nhỏ, những chuyện này không cần gấp gáp, chỉ nói chờ đến lúc nàng thành thân sẽ dạy.

Chương 360: Lòng Đế Vương (1)

Eidt: V.O

Kết quả nàng bị lưu đày, hôn ước cũng bị hủy, chờ đến lúc gặp mặt lại, sư phụ đã sớm quên chuyện này.

Về phần trí nhớ luân hồi bách thế của nàng, cũng không có gì có thể tham khảo, mỗi một đời của nàng cũng chưa tới hai mươi tuổi đã chết, ngay cả bạn trai cũng chưa từng có, tương đối mơ hồ đối với chuyện giữa vợ chồng.

Bạch Vũ cho là nàng chỉ cần ôm Dạ Quân Mạc ngủ qua một đêm là có thể giải độc, bây giờ ngủ thì vẫn ngủ, nhưng nàng chưa từng nghĩ ngủ là như vậy.

"Ta cho là nàng đã biết, nàng liều mạng phản kháng như thế, chẳng lẽ không rõ hai người kia muốn làm gì sao?" Dạ Quân Mạc sâu kín phản bác lại.

Sắc mặt Bạch Vũ trướng đến đỏ bừng: "Ta đâu có biết? Ngược lại sao chàng lại biết rõ ràng như thế? Nhất định chàng không phải là lần đầu tiên! Khốn kiếp! Thì ra là ngoại trừ ta, chàng còn từng chạm qua người khác! Là ai? Có phải Tô Lăng Dung không?"

Nhất thời, Dạ Quân Mạc đen mặt, nghiêng răng nói: "Ta là lần đầu tiên!"

Bạch Vũ ngạc nhiên há to mồm: "Làm sao có thể? Vạn năm trước

chàng chưa từng chạm qua ta?"

Dạ Quân Mạc sững sốt, rất mất tự nhiên quay lưng lại, buồn buồn ừ một tiếng.

Vì sao vạn năm trước ta liều chết dây dưa, đuổi theo chàng, cuối cùng vẫn không thành công? Đến khi ta chết đi luân hồi chuyển thế chàng cũng không đụng vào ta? Về mặt Bạch Vũ đưa đám, nhìn cái lưng to lớn của Dạ Quân Mạc, hung dữ cắn một cái lên vai hắn.

Dạ Quân Mạc vẫn không nhúc nhích, không nói tiếng nào để cho Bạch Vũ cắn.

Bạch Vũ cắn nửa ngày, Dạ Quân Mạc cũng không có phản ứng, nàng yên lặng buông lỏng miệng ra, nhìn dấu răng trên vai hắn rỉ ra máu, có chút xót xa ôm lấy hông của hắn: "Chàng không đau sao? Tại sao không đẩy ta ra?"

"Không đau, nếu nàng muốn trút ra, có thể cắn một cái nữa, không sao." Dạ Quân Mạc xoay người, mặt quay về phía Bạch Vũ, đáy mắt dịu dàng như nước.

Bạch Vũ cọ cọ ở trên ngực hắn mấy cái: "Không phải ta muốn trút ra, ta chỉ tức giận tại sao chàng lại khó theo đuổi như vậy? Ta cũng đuổi theo chàng đến đại lễ lên ngôi, vậy mà chàng cũng không có phản ứng gì? Chẳng lẽ sau đó còn xảy ra chuyện gì không tốt sao?"

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Nàng cảm thấy vạn năm ta không đụng vào nàng là do ta không muốn sao?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Hai mắt Bạch Vũ vụt sáng lên.

Dạ Quân Mạc thở dài, xoa đầu nhỏ của Bạch Vũ. Nếu không theo

đuổi được, sao ta có thể vì nàng mà vứt bỏ tính mạng, sao có thể đi tìm nàng một vạn năm? Sao có thể dùng tất cả của ta để giành lại nàng?

Nàng đã sớm khắc ghi vào linh hồn của ta, đời đời kiếp kiếp, cho dù luân hồi bao nhiêu kiếp, nàng cũng không trốn thoát được!

"Cho dù là không đúng, dù sao bây giờ nàng cũng là người của ta."
Dạ Quân Mạc tà tứ mỉm cười.

Bạch Vũ kiêu ngạo hừ lạnh: "Nói bậy, rõ ràng chàng là của ta!" Vạn năm trước không theo đuổi được, bây giờ cũng coi như là đuổi kịp rồi.

"Ừ, ta là của nàng."

"Chuyện này cũng không khác lắm. Đúng rồi, Trương lão Kỳ Hải đâu? Chàng giết ông ta rồi sao?" Bạch Vũ nghĩ đến lời nói nham hiểm của Kỳ Hải, liền không kiềm được cau mày, chuyện này, đánh chết nàng cũng không tin không có quan hệ gì với Tô Lăng Dung.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc trầm xuống, ôm Bạch Vũ chặt hơn nữa: "Ông ta chưa chết. Yên tâm, tất cả những người muốn hại nàng, một người ta cũng sẽ không bỏ qua."

...

Có lời hứa hẹn của Dạ Quân Mạc, tạm thời Bạch Vũ liền bỏ chuyện này xuống, thích thú sửa sang lại những lễ vật nhận được.

Tất cả lễ vật đều là chỉ mặt gọi tên tặng cho nàng, cho nên coi như là tài vật của nàng, sẽ không liệt vào trong kho hàng, dùng như thế nào đều là chuyện của Bạch Vũ.

Tạm thời, hai quả Mộc Linh Quả không cần dùng, Bạch Vũ bỏ nó vào trong nhẫn Bách Vũ, đặt cùng một chỗ với một Hỏa Linh Quả còn dư lại. Cũng thu Tẩy Linh Quy Nguyên Thủy và Tẩy Độc Thảo 3000 năm mà Tư Vực Chủ tặng vào.

Chỉ có Thường Thanh Đăng là nàng có thể dùng bây giờ, sau khi Trảm Nguyệt thăng lên cấp 3, đã đến lúc nên học tập linh thuật, có linh dược Thường Thanh Đăng chữa khỏi, nàng có thể để cho Trảm Nguyệt học tập linh thuật trị liệu.

Chương 361: Lòng Đế Vương (2)

Edit: V.O

Ngay từ lúc Bạch Vũ triệu hoán được Trảm Nguyệt Hắc Miêu thì đã suy nghĩ đến linh thuật chữa trị, hệ Mộc, nếu như máu máu vì linh thuật công kích hay phòng ngự, vậy thì quá ngốc. Tốt nhất là nên học linh thuật chữa trị hoặc là linh thuật hồi phục.

Linh thuật chữa trị có thể trị liệu vết thương trong nháy mắt, hồi phục phần lớn sức chịu đựng, linh thuật hồi phục có thể kéo dài sức chịu đựng để hồi phục, nhưng tương đối chậm chạp.

Hai loại linh thuật, Bạch Vũ càng hy vọng cho Trảm Nguyệt học tập linh thuật chữa trị, linh thuật hồi phục quá chậm. Linh thuật chữa trị có thể bổ sung lại sức chịu đựng trong nháy mắt, để cho Triệu Hoán Thú cải tử hồi sinh.

Bạch Vũ thích nhất là linh thuật hệ Mộc có tên là Khô Mộc Phùng Xuân, là một loại linh thuật Sáng Thế cực kỳ hiếm thấy, học tập linh thuật có thể bổ sung mười phần trăm sức chịu đựng trong nháy mắt, tu luyện đến đỉnh cấp có thể một mạch khôi phục 0.8 sức chịu đựng!

Đến lúc đó, Trảm Nguyệt không chết, những Triệu Hoán Thú khác của nàng muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.

Trên tay Bạch Vũ đã chuẩn bị Thường Thanh Đẳng để tu luyện Khô Mộc Phùng Xuân, linh lực ngưng tụ trong linh mạch cũng có hơn ba trăm giọt, vậy là đủ rồi.

Nàng đang suy nghĩ, liền thấy Âm Lân chậm rãi đi qua trước cửa phòng nàng đến chỗ thư phòng của Dạ Quân Mạc, Bạch Vũ lập tức gọi hắn lại: "Âm Lân, chờ một chút."

Âm Lân dừng bước lại, cười nhạt một tiếng: "Bạch Vũ tiểu thư có chuyện gì sao?"

"Người đã đồng ý chuyện của ta, nên thực hiện đi chứ?"

Môi mỏng đỏ sẫm của Âm Lân vẽ ra một đường cong: "Ta còn tưởng rằng người đã quên mất chuyện này. Thế nào, đã qua mấy tháng, người vẫn còn muốn biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Dĩ nhiên! Chẳng lẽ người dùng chuyện này chỉ để cho ta đến Vực Thanh Linh, thật ra thì người hoàn toàn không biết?" Bây giờ, Bạch Vũ vô cùng muốn biết chuyện năm đó, bản thân nàng cũng đã là người của Dạ Quân Mạc, trí nhớ lại vẫn chưa khôi phục. Dạ Quân Mạc biết rất nhiều chuyện nàng không biết, dù sao vẫn cảm thấy không công bằng.

"Dĩ nhiên là ta biết, nhưng ta lo sau khi ta nói xong, sẽ bị Thánh Quân diệt khẩu!" Âm Lân trịnh trọng, mặt khó xử.

Bạch Vũ âm thầm trừng mắt: "Chúng ta cũng đã nói xong, chuyện người muốn ta làm thì ta cũng đã làm được, bây giờ người muốn đổi ý sao? Cùng lắm thì ta đồng ý với người không nói chuyện này với Dạ Quân Mạc."

"Bạch Vũ tiểu thư có thể nghĩ như vậy là tốt rồi." Lúc này, Âm Lân mới đi theo Bạch Vũ vào trong gian phòng, nhàn nhạt mở miệng giống như đang kể chuyện xưa: "Sau khi người bất tỉnh, Dạ Quân Mạc đã giết chết Linh Vương."

"Giết? Sao có thể? Làm sao chàng ấy có thể nói rõ ràng được?" Bạch Vũ lập tức bị giật mình, nàng nhớ lúc ấy Dạ Quân Mạc mới vừa lên ngôi, Linh Vương đó nói chuyện hùng hổ dọa người, hoàn toàn không để Dạ Quân Mạc vào trong mắt, hiển nhiên địa vị của Dạ Quân Mạc cũng không vững chắc như mặt ngoài.

"Thánh Quân không nói rõ ràng." Âm Lân nhấp một miếng nước trà, đôi mắt thâm trầm.

Lúc ấy, hoàn toàn không phải địa vị của Dạ Quân Mạc không yên, mà là hoàn toàn chưa được cầm quyền, chỉ là bị Linh Vương và cứu cứu Dạ Vương của người đẩy ra làm con rối. Cho nên mới lựa chọn người, là bởi vì chỉ có người mới có thiên phú bốn hệ, có năng lực thừa kế linh lực mà Âm Dạ Đế Vương để lại.

Cũng bởi vì như thế, Dạ Quân Mạc chưa tới hai mươi tuổi đã trở thành Triệu Hoán Đại Đế, dễ dàng giết chết Linh Vương.

Nhưng Linh Vương không thèm đặt một con rối như Dạ Quân Mạc vào mắt, đối với ông ta, Dạ Quân Mạc chỉ là một bao cát dùng để hả giận, hoàn toàn không nghĩ tới Dạ Quân Mạc lại dám giết chết ông ta!

Trước kia, ông ta đánh Dạ Quân Mạc thương tích khắp người, đến mức hấp hối, Dạ Quân Mạc cũng không dám đánh trả lại, ông ta theo thói quen cảm thấy Dạ Quân Mạc hoàn toàn không dám ra tay với ông ta.

Nhưng lần này Dạ Quân Mạc lại ra tay không một chút do dự, một chiêu mất mạng!

Dạ Quân Mạc giết chết Linh Vương, lập tức ôm Bạch Vũ ngủ mê

man trở lại tâm cung, tìm Âm Lân...

Chương 362: Lòng Đế Vương

(3)

Edit: V.O

Hắn phân phó Âm Lân giấu kỹ Bạch Vũ, coi chừng nàng cho tốt, cho đến khi nàng tỉnh lại.

Âm Lân lại không nhận: "Người đã làm gì?"

"Ta giết Linh Vương."

Âm Lân lại không hề giật mình: "Ông ta sớm đáng chết, nhưng người đừng nói với ta, người chỉ tạm thời nảy ra ý định giết chết ông ta, không che dấu gì hết."

"Chỉ là tạm thời nảy ra ý định." Dạ Quân Mạc bình tĩnh nói: "Bây giờ, cứu cứu của ta cũng đã phát hiện."

"..."

"Chăm sóc nàng cho tốt, nếu như ta không trở lại, đưa nàng rời đi." Dạ Quân Mạc mở mật thất tẩm cung ra, đẩy cả Bạch Vũ và Âm Lân vào.

"Chẳng lẽ người vì một nữ nhân như vậy mà giết Linh Vương sao?" Âm Lân muốn gọi Dạ Quân Mạc lại, nhưng cửa mật thất cũng đã đóng lại.

Dạ Quân Mạc đi ra khỏi tẩm cung, liền nhìn thấy sắc mặt cứu cứu Dạ

Vương lạnh băng đứng ở bên ngoài, phía sau là hơn mười đệ tử quan trọng của Dạ gia, đều không vui nhìn chằm chằm Dạ Quân Mạc.

"Đi theo ta đến Từ Đường!" Dạ Vương hung dữ bỏ lại một câu, xoay người rời đi.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc không thay đổi, yên lặng theo sau Dạ Vương đi đến Từ Đường.

Từ Đường Vương Thất Dạ gia rất lớn, cũng không âm u, nền gạch lạnh băng, bóng loáng, đá cẩm thạch tối đen như mực, ngay cả mấy hàng linh vị được cung phụng ở trên đài cao cũng khiến cho lòng người phát lạnh, khắp nơi đều tỏa ra lạnh lẽo thấu xương.

"Quy xuống." Dạ Vương lạnh lùng nói.

Dạ Quân Mạc nhắc vạt áo lên, giống như thường ngày quy gối trên mặt đất lạnh thấu xương, thả vạt áo xuống.

"Thấy linh vị phía trên không? Phụ mẫu của ngươi, trưởng bối của ngươi, tất cả đều ở phía trên! Ngươi đã đến bao nhiêu lần? Tại sao lại khiến cho ta thất vọng? Ta vốn nghĩ rằng ngươi có chí nguyện của Quân Vương, sẽ thừa kế Âm Dạ Đế Quốc, nhưng ngươi đã làm gì? Cánh cứng rắn rồi, lại dám giết Linh Vương?" Dạ Vương nhắc tay vung cái roi thô nhám, xù xì lên hung hăng quất vào trên người Dạ Quân Mạc.

Bạch Vũ rất vất vả mới giúp chữa xong tất cả những vết thương cũ sau lưng hắn, bây giờ lại xuất hiện thêm một vết thương thật sâu.

"Nói, tại sao ngươi giết ông ta?"

Dạ Quân Mạc yên lặng.

Dạ Vương tức giận vung một roi: "Người cho rằng người không nói ta cũng không biết sao? Bởi vì nữ tử kia! Trước khi Linh Vương chết đã truyền âm cho ta, nói ông ta phát hiện ra công chúa của Sáng Thế Thần Điện, nhưng khi ta đến nơi thì ông ta đã chết!"

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc không sợ sùng lớn, bình tĩnh giống nghe không hiểu Dạ Vương đang nói cái gì.

Bình tĩnh như vậy lại khiến cho Dạ Vương càng thêm nổi nóng, roi da chứa linh khí bất chấp quất vào trên người Dạ Quân Mạc, mỗi một roi đều gần như muốn chém hẳn thành hai khúc: "Nói, Bạch Vũ ở đâu? Người thân là Quân Vương của Âm Dạ Đế Quốc, lại bảo vệ Bạch Vũ, người quả thật là tên khốn! Người chết cũng có lỗi với phụ mẫu người! Nói mau! Nàng ta ở đâu?"

Một dòng máu từ khóe miệng Dạ Quân Mạc chảy xuống, mất máu quá nhiều khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ của hắn bắt đầu trắng bệch, thân thể lão đảo muốn ngã, gắt gao chống đỡ để không ngã xuống.

Dạ Vương lại không có ý định dừng lại.

Bạch Vũ đến Âm Dạ Đế Quốc, đây là cơ hội cực tốt! Nhưng cơ hội ngàn năm có một này lại bị Dạ Quân Mạc bỏ qua, làm sao Dạ Vương có thể không giận.

Tiếng roi da vung lên rơi rành mạch vào trong tai Âm Ưng và Âm Lang ở bên ngoài Từ Đường.

"Để ta đi! Dạ Vương muốn đánh chết công tử sao? Ngay cả sức lực công tử cũng không còn, tại sao Dạ Vương còn không dừng?" Âm Lang gấp đến mù quáng, thỉnh thoảng tìm cơ hội nhìn vào bên trong.

"Chỉ sợ lần này công tử có phiền phức lớn, nếu như người không nói, có thể Dạ Vương sẽ thật sự đánh chết người!" Âm Ưng cũng gấp gáp, hận không thể vọt vào Từ Đường bỏ cho Dạ Vương một đao, đáng tiếc dù hấn có thể vọt vào thì cũng là Dạ Vương bỏ hấn.

"Người nói có phải công tử bị ngốc hay không? Người nói ra thì không phải là tốt rồi sao? Không bằng để ta đi nói, tùy tiện nói bừa một chuyện, Dạ Vương lại không biết thật giả." Âm Lang nghiêng đầu vọt vào Từ Đường.

Chương 363: Lòng Đế Vương (4)

Edit: V.O

"Đứng lại! Người cho rằng Dạ Vương là ai, dễ bị lừa như vậy sao?" Sắc mặt Âm Lân âm trầm đi tới, nghiêm nghị nhìn Âm Lang: "Chỉ sợ người vừa nói ra, Dạ Vương lập tức sẽ biết là giả. Bây giờ, Dạ Vương gần như nắm giữ Âm Dạ Đế Quốc này ở trong tay, khắp nơi trong vực sâu đều có cơ sở ngầm của ông ta, bịa ra chuyện vô căn cứ, sẽ chỉ làm cho Dạ Vương càng tức giận với công tử hơn thôi."

"Đừng nói những lời vô dụng này với ta, công tử đã sắp chết rồi! Nếu người không có cách thì đừng đứng đây mắng ta!" Tuổi Âm Lang còn nhỏ, lúc này lòng đang nóng như lửa đốt, bị Âm Lân trách mắng một trận, lập tức liền nổi giận.

"Người đi vào cầu xin Dạ Vương tha thứ, nói cho ông ta biết, công tử cho người một chiếc xe kéo ra khỏi thành, lúc bị ngăn cản ở cửa thành, xe ngựa đã xông ra ngoài, bây giờ đã đi về hướng Đông rồi." Âm Lân bình tĩnh phân phó.

Âm Lang có chút nghi ngờ: "Người chắc chắn nói như vậy là được? Cái này không phải là bịa chuyện vô căn cứ sao?"

"Âm Lân làm việc, làm sao có thể không có sắp xếp? Nếu hấn dám nói có xe kéo thì nhất định có xe kéo. Người mau đi đi." Âm Ưng lo lắng thúc giục.

Âm Lang không nói hai lời vọt vào Từ Đường, Dạ Quân Mạc suy yếu

ngã xuống đất, vết roi khắp người, máu tươi đỏ sẫm chảy xuống, nhuộm mặt đất đen nhánh thành màu đỏ tươi, nhưng Dạ Vương vẫn không buông tha cho hắn.

Ám Lang cũng hít một hơi khí lạnh, cuống quýt quỳ xuống nói lại lời nói của Ám Lân một lần nữa.

Ánh mắt Dạ Vương biến đổi, lập tức dùng truyền âm ngàn dặm hỏi thủ vệ ở cửa thành, quả nhiên có một chiếc xe ngựa xông ra ngoài cách đây không lâu.

Ông ta bỏ roi lại, lạnh lùng liếc nhìn Dạ Quân Mạc một cái: "Lần này trước hết bỏ qua cho ngươi, ngoan ngoãn quỳ ở đó cho ta, khi nào ta cho phép, thì lúc đó ngươi mới có thể ra ngoài."

"Nhưng công tử bị thương, có thể mời một Y Sư tới xem một chút được không?" Ám Lang cầu xin.

"Cút!" Dạ Vương lại đập cho Ám Lang một cước lăn qua một bên, tức giận đùng đùng bỏ đi.

Ám Lang hốt hoảng bò đến bên cạnh Dạ Quân Mạc, nhìn vết thương ở khắp người Dạ Quân Mạc, cũng không biết nên đỡ Dạ Quân Mạc dậy ở chỗ nào: "Công tử, người, người có khỏe không?"

Dạ Quân Mạc mở mắt, trong đôi mắt màu đen tràn ngập thâm thúy không nhìn thấu, suy yếu mở miệng: "Xe ngựa là chuyện gì?"

"Là Ám Lân bảo ta nói như vậy."

Đột nhiên, đôi mắt sâu thẳm của Dạ Quân Mạc lạnh xuống: "Ám Lân đâu? Gọi hắn tới gặp ta!"

"Ta ở đây." Vẻ mặt Âm Lân lạnh nhạt đi tới: "Đó là vì cứu người. Nói dối thì không gạt được ông ta, hơn nữa không phải người cũng nói, nếu người không về được thì hãy đưa nàng ấy rời đi."

"Ta muốn nàng ấy an toàn rời đi, không phải là bảo người bán nàng ấy cho Dạ Vương!" Dạ Quân Mạc gắt gao siết chặt nắm tay, sắc mặt còn tái nhợt hơn vừa rời nữa.

Dạ Quân Mạc vịn Âm Lang, cố gắng đứng dậy, lại không có một chút sức lực nào ngã ở trên người Âm Lang.

Âm Lân cau mày: "Người muốn đi đâu? Cửa thành? Cho dù người có thể đi được thì thế nào? Có thể cứu nàng ấy ở trước mặt Dạ Vương sao? Dạ Vương nắm Âm Dạ Đế Quốc trong tay, bây giờ người không có năng lực phản kháng, đi cũng vô ích."

Dạ Quân Mạc yên lặng rũ mi mắt, chột lạnh lòng lên tiếng: "Nếu như, ta là Đế Vương chân chính của Âm Dạ Đế Quốc thì sao?"

Lòng Âm Lân chấn động: "Người tính chống lại Dạ Vương sao?"

"Ông ta là cứu cứu của ta, ta ra đời đã không có cha mẹ, ông ta nuôi ta từ bé đến lớn, ta không chống lại chỉ vì... Ông ấy là cứu cứu của ta." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt mở mắt, tròng mắt đen sâu thẳm chột lóe lên uy nghiêm, ngạo nghễ rồi biến mất, lộ ra sắc bén, sát ý lẫm liệt!

Trong nháy mắt, người tiếp xúc với Dạ Quân Mạc liền cảm thấy hơi lạnh thấu xương, giống như một kẻ lớn mạnh trong mắt hấn cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ không đáng kể.

Chương 364: Lòng Đế Vương (5)

Edit: V.O

"Rốt cuộc công tử cũng nghĩ thông suốt rồi sao?" Giọng nói của Âm Lân phẫn khởi đến có chút phát run. Mấy người bọn họ đã hầu hạ Dạ Quân Mạc từ nhỏ, trong lòng chỉ nhận định một mình Dạ Quân Mạc là chủ, nhìn Dạ Quân Mạc sinh tồn ở trong khe hẹp, trong tranh đấu, đấu đá lẫn nhau, yên lặng đi tới ngày hôm nay.

Bọn họ biết, Dạ Quân Mạc không hề muốn kế thừa Âm Dạ Đế Quốc, người quá coi trọng tình cảm, vì công ơn nuôi dưỡng, thậm chí người không hề chống lại bất cứ hành động gì của Dạ Vương.

Âm Lân đã từng cảm thấy có lẽ Dạ Quân Mạc không thích hợp làm một Đế Vương, có lẽ người thích hợp với tự do tự tại, ngao du trời đất hơn.

Nhưng cho tới ngày hôm nay, Âm Lân mới phát hiện ra có lẽ chính mình đã sai rồi.

Không ai có thể nhìn thấu tâm tư của Dạ Quân Mạc, người ngấm ngầm chịu đựng cho tới ngày hôm nay chỉ vì người không muốn.

Âm Lân có một loại cảm giác, chỉ cần Dạ Quân Mạc muốn, thì người có thể đoạt được toàn bộ những gì người muốn. Chỉ cần người muốn, người có thể trở thành Đế Vương chân chính!

Không ai có thể thao túng quyết định của người.

"Bạch Vũ không hề ở trong chiếc xe kéo kia, đúng không?" Ánh mắt sâu thẳm của Dạ Quân Mạc nhìn Âm Lân, xẹt qua một thoáng nhàn nhạt rét lạnh.

Âm Lân chần chờ một lúc, gật gật đầu: "Chuyện công tử phân phó, sao ta có thể làm sai?"

Dạ Quân Mạc khẽ cười một tiếng, đẩy Âm Lang đỡ hấn ra, xoay người đi từng bước một đến trước mặt linh vị, ánh mắt thâm thúy đảo qua những bài vị u ám này: "Trở thành Âm Dạ Quân Vương, sẽ không ai có thể ngăn cản ta làm gì, đúng không?"

Hấn không hề muốn tiếp nhận Âm Dạ Đế Quốc, tiếp nhận ân oán của mấy thế hệ, từ nhỏ, hấn đã bị những thứ thù hận này ép đến không thở được, hấn vẫn mặc kệ Dạ Vương nắm Đế Quốc trong tay, chỉ vì không muốn đụng vào việc này. Nhưng loại ép buộc này sớm đã thành thói quen, hoàn toàn không tiếp nhận được gì.

Sự nhẫn nại của hấn đến ngày hôm nay đã hao hết, từ nay về sau, hấn muốn không ai có thể ngăn cản!

Hấn muốn giữ Bạch Vũ ở bên cạnh.

Hấn phải có đầy đủ tư cách đứng ở bên cạnh Bạch Vũ, phải có đầy đủ thực lực dọn sạch toàn bộ chướng ngại.

Nếu thích, hấn sẽ không buông tay, dù sao Bạch Vũ biết thân phận của hấn cũng không rời xa hấn, hấn có thể đoạt lại Bạch Vũ từ Sáng Thế Thần Điện.

Dạ Quân Mạc đứng ở trước linh vị nhìn thật lâu, bốn người Âm Lân, Âm Ưng, Âm Lang và Âm Hồ cực kỳ lo lắng đứng sau lưng hấn, mỗi

lần Dạ Quân Mạc bị phạt, bốn người bọn họ đều đã nghĩ tất cả cách giúp Dạ Quân Mạc giải vây, sau đó lén lút chạy vào với Dạ Quân Mạc.

"Công tử, nếu không cứ băng bó trước đi, Âm Hồ đã cầm thuốc tới." Âm Lang cẩn thận kéo kéo băng gạc trong tay lên tiếng. Bởi vì số lần Dạ Quân Mạc bị thương quá nhiều, mỗi lần đều là Âm Lang phụ trách băng bó, nên đã luyện được kỹ thuật băng bó còn tốt hơn Y Sư.

"Đừng gọi ta là công tử, gọi ta là Thánh Quân." Dạ Quân Mạc nhàn nhạt nói.

Thân thể bốn người chấn động, vẻ mặt vui mừng khôn xiết, lập tức quỳ xuống bái kiến: "Thuộc hạ tham kiến Thánh Quân!"

Cuối cùng thì công tử của bọn họ cũng tính giành lại Âm Dạ Đế Quốc, giành lại thứ vốn thuộc về người, thật sự là quá không dễ dàng, bốn người thật sự muốn khóc, có loại ảo tưởng cuối cùng nhi tử (con trai) chính mình nuôi lớn lên cũng hiểu chuyện rồi.

"Sau đó Âm Hồ biến hóa thành Thánh Quân, thay người quỳ gối ở Từ Đường, rồi chúng ta dẫn người trở về chữa thương. Lần đó, vết thương của người cực kỳ nghiêm trọng, lại vẫn chậm trễ không chữa trị, kết quả phát sốt vào ngày hôm đó. Cho nên người không đi gặp người, người vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy ta." Âm Lâm lạnh nhạt kết thúc.

Sau một lúc lâu, Bạch Vũ cũng không nói chuyện, quả nhiên người có quan hệ mật thiết với nàng, thiếu chút nữa Dạ Quân Mạc đã bị đánh chết vì nàng, bắt đầu từ ngày đó, hắn mới quyết định làm Âm Dạ Quân Vương chân chính.

Bạch Vũ đã sớm biết, hẳn là vương giả trời sinh, sớm hay muộn cũng trở thành quân vương của thiên hạ, nhưng nàng có thể cảm nhận được, quyết định của Dạ Quân Mạc là vì nàng.

Đột nhiên Bạch Vũ đứng lên đi ra ngoài, suýt nữa kéo đổ cái bàn trước mặt.

Ám Lân sâu xa gọi nàng lại: "Bạch Vũ tiểu thư tính đi tìm Thánh Quân sao?"

Chương 365: Mỏ quặng, cạm bẫy (1)

Edit: V.O

"Không thể sao?" Bạch Vũ quay đầu lại.

"Hình như người đã đồng ý với ta sẽ không nói chuyện này với Thánh Quân." Âm Lâm cười tít mắt nói.

Bạch Vũ bĩu môi: "Nói thì thế nào? Dạ Quân Mạc sẽ không để ý."

"Người chắc chắn? Nếu Thánh Quân vui vẻ để cho người biết người vì người mà thiếu chút nữa bị đánh chết, vậy thì vì sao chưa từng nói chuyện này với người?"

Bạch Vũ lại không phản bác được, chơi xấu đúng lý hợp tình: "Ta không nghĩ đi nói cho chàng, chỉ là đột nhiên muốn đi tìm chàng để trò chuyện, không được sao?"

Bây giờ, nàng muốn ôm lấy Dạ Quân Mạc, mặc dù không nói một chữ nào, yên lặng dựa vào là được rồi.

"Được, vừa lúc ta cũng có chuyện đi tìm Thánh Quân, không bằng cùng đi?" Âm Lâm đứng lên tự nhiên, nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Bạch Vũ: "..."

Người muốn nhìn ta, không cho ta đi nói lung tung. Lòng dạ hẹp hòi! Ta chỉ cảm động muốn đi tìm hấn làm nũng thôi.

Có Ám Lân đi theo, kế hoạch làm nũng của Bạch Vũ bị hụt, chỉ có thể kìm nén lòng tràn đầy cảm động, buồn bực đến ngồi bên cạnh Dạ Quân Mạc, trái lại Ám Lân chậm rãi nói, nghiêm túc bấm báo.

"Lần này, việc hạ độc Vực Chủ Bạch Vũ là do một mình Từ Hải gây nên, ông ta trộm Yên Chi Tuyết từ ngoại quốc, mười hai người giúp đỡ ông ta ở trong phủ là đệ tử thân tín của ông ta, mười bảy đệ tử khác cho biết, ba mươi thủ vệ tuần tra hôm đó lơ là nhiệm vụ, tùy tiện rời đi đến chỗ lân cận Tẩm cung."

Dạ Quân Mạc yên lặng nghe, sát khí trên người không cần tiền bạc cũng tỏa ra ngoài, trong mắt lóe lên sắc bén âm trầm: "Người chắc chắn là hấn lén gây ra, không có những người khác sai khiến?"

Sát khí lạnh buốt của Dạ Quân Mạc ở trên đầu Ám Lân, dù vậy miệng hấn vẫn không đổi: "Vâng, thuộc hạ đã dùng hình phạt nghiêm khắc để tra khảo, dùng hết cách, hấn cũng chỉ nói là tự mình gây ra, không ai sai khiến."

Giọng điệu của Dạ Quân Mạc lạnh buốt, hỏi cực kỳ không khách sáo: "Người giúp Tô Lăng Dung che giấu, có ích lợi gì?"

Dạ Quân Mạc hiểu rõ thủ đoạn của Ám Lân, nếu Ám Lân muốn tra khảo một người, tuyệt đối có thể tra hỏi được ngọn nguồn, còn tra hỏi được toàn bộ tám đời tổ tông.

Ám Lân cũng không che giấu: "Bẩm Thánh Quân, Tô Lăng Dung là nữ nhi của Linh Vương, là hòn ngọc quý trên tay mà ông ta yêu thương nhất. Vị Linh Vương này, đúng là do người phong, nhưng luôn luôn đứng ở bên người kia."

Bây giờ, nếu người động vào Tô Lăng Dung thì sẽ đắc tội với người

kia, thế cục hôm nay của Âm Dạ Đế Quốc có thể nói là cân bằng năm hướng, mặc dù có người ép ở phía trên, nhưng một khi Linh Vương tạo phản, hoặc là lục đục với người sẽ không tốt.

Không phải ta muốn che chở cho Tô Lăng Dung, mà là không muốn nhìn Âm Dạ Đế Quốc rối loạn.

Đương nhiên, Dạ Quân Mạc hiểu ý của Âm Lâm, cười lạnh một tiếng: "Được, một khi đã như vậy, đày ba mươi người lơ là nhiệm vụ kia xuống hạ giới, giết chết toàn bộ những người còn lại, đồ đệ và thuộc hạ của Kỳ Hải, một người cũng không được phép buông tha."

"Tuân mệnh." Âm Lâm nhẹ nhàng thở ra, quả thật hấn sợ Dạ Quân Mạc cứng rắn muốn giết Tô Lăng Dung để báo thù cho Bạch Vũ. Lúc nào Thánh Quân nhà hấn cũng có thể giữ được bình tĩnh, cái gì cũng có thể nhẫn nhịn, chỉ riêng chuyện liên quan tới Bạch Vũ, luôn luôn là tình cảm chiếm ưu thế.

Âm Lâm còn chưa kịp yên lòng, đã nghe thấy Dạ Quân Mạc kéo tay Bạch Vũ nói: "Bạch Vũ, bây giờ ta không thể giết nàng ta."

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, có phần khó chịu, nhưng nhìn mắt Dạ Quân Mạc tha thiết mong chờ nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ không yên lòng, không nhịn được nở nụ cười.

Thân thể mềm nhũn rúc vào trong lòng hấn, sờ khuôn mặt tuấn tú của hấn, buồn bực lý sự: "Thôi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, tha cho nàng ta một lần cũng không sao. Chỉ sợ nàng ta chưa từ bỏ ý định, cố chấp thích chàng, chàng nói xem chàng có bộ dạng đẹp như vậy để làm gì?"

Dạ Quân Mạc ôm lấy Bạch Vũ, lòng mày thâm thúy nhíu lên: "Chuyện này không thể trách ta, nếu nàng ta híchnam nhân t như

thế, ngày mai gả nàng ta cho nhi tử thứ ba của U Vương là được."

Chương 366: Mỏ quặng, cạm bẫy (2)

Edit: V.O

Ám Lân nghe xong giống như bị sét đánh, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Thánh Quân, người điên rồi!

Nhi tử thứ ba của U Vương là ai? Là nhi tử U Vương thương yêu nhất, thiên phú cực cao, phong lưu tự nhiên, nói lý ra chính là tên háo sắc quần là áo lượt.

Nữ nhân trong nhà (ở đây ý nói là thiếp thất) có ít nhất ba mươi mấy người, rảnh rỗi liền chạy đến ngõ hẻm làng chơi, hai năm trước không cẩn thận nhiễm phải bệnh không hay, chỉ có thể dưỡng ở nhà, mỗi ngày lấy nữ nhân ra để trút giận, gần như mỗi tháng cũng đều ném mấy cỗ thi thể ra.

U Vương cố sức giấu giếm, nói hấn bế quan mới không bị truyền ra bên ngoài.

Thánh Quân giao Tô Lăng Dung cho một người như vậy, nếu thực sự gả đi, hấn là sẽ không bị hành hạ đến chết, cũng chỉ có thể thâm sống qua ngày, so với giết chết nàng ta còn tàn nhẫn hơn!

Nhưng ở mặt ngoài, Dạ Quân Mạc chỉ hôn vô cùng hợp lý, Linh Vương và U Vương kết thân, gia thế và thực lực đều vô cùng phù hợp, hơn nữa, thanh danh ở bên ngoài của nhi tử thứ ba của U

Vương cũng không có vấn đề gì, ai cũng không thể từ chối.

Không biết sau khi Tô Lăng Dung biết tin tức này sẽ hối hận đã ra tay với Bạch Vũ hay không.

Quả nhiên, sau khi Tô Lăng Dung và Linh Vương nhận được ý chỉ chỉ hôn, Tô Lăng Dung suýt nữa ngất đi, khóc đến hoa lê dầm mưa(*), lập tức trở về Âm Dạ Đế Quốc, muốn phụ thân nghĩ cách từ chối cửa hôn sự này.

(*)Nguyên văn: Hoa lê đái vũ. Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Tô Lăng Dung không ở Đại Lục Thanh Mộc quá rối, tâm tình Bạch Vũ thoải mái hơn rất nhiều, Trảm Nguyệt thuận lợi lên tới cấp 3, lại hao phí 260 điểm linh lực của nàng, nhanh chóng luyện Khô Mộc Phùng Xuân đến tầng thứ 3, có thể một mạch khôi phục 20% sức chịu đựng, làm lành vết thương bên ngoài cực nhanh.

"Thật ngoan! Không hổ là mãn tư chất, mới bắt đầu tu luyện lại nhanh như vậy." Bạch Vũ vui rạo rức ôm Trảm Nguyệt, bốn mắt nhìn nhau, hai mắt Bạch Vũ vụt sáng lên: "Cái đầu không lớn, người cũng đã là cấp 3, tại sao lại vẫn nhỏ như vậy?"

Bây giờ, lực tấn công của Trảm Nguyệt Hắc Miêu là 27, lực phòng ngự 27, sức chịu đựng 31, thuộc tính chia rất đều, nhưng cái đầu vẫn nhỏ bé, xinh xắn như lúc đầu.

Bộ dạng của Tiểu Thanh và Tiểu Bạch cũng tương đối chậm chạp, bây giờ đã đến cấp 3 cũng chỉ lớn hơn một vòng so với trước kia, Trảm Nguyệt chỉ vừa mới không lâu.

Dạ Quân Mạc ngẩng đầu lên từ cạnh bàn ghi chép, nhìn thoáng qua Trảm Nguyệt, nghĩ sâu xa: "Nó không lớn."

"Ừm? Trảm Nguyệt Hắc Miêu không lớn sao? Chưa từng nghe nói mà." Bạch Vũ sờ sờ Trảm Nguyệt, tò mò nhìn về phía Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, sờ sờ Trảm Nguyệt: "Trảm Nguyệt Hắc Miêu của nàng sẽ không lớn lên."

Vì Trảm Nguyệt của nàng, là Vua của bộ tộc Trảm Nguyệt Hắc Miêu, đã đi theo bên cạnh nàng từ vạn năm trước, bây giờ nghe được triệu hoán, vẫn lập tức trở lại, chỉ tiếc nàng không còn nhớ rõ nó.

Bạch Vũ không nghe hiểu lời nói của Dạ Quân Mạc, nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của nàng. Không lớn cũng tốt, đương nhiên Tiểu Hắc Miêu là một khối nho nhỏ mới là đáng yêu nhất.

"Vực Chủ, Trưởng lão Phục Mãn phái người truyền tin đến, ông ấy đã phát hiện một mỏ quặng lớn ở Vực Thanh Phong, đến nay cũng chưa từng bị khai thác. Bây giờ, ông ấy đã phái người tiến vào thăm dò rồi." Một đệ tử hăng hái tiến vào bẩm báo.

Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên, quả nhiên phái Phục Mãn đi quản lý Vực Thanh Phong là đúng. Mỏ quặng lớn, nếu thật sự có thể khai thác ra được kim loại quá giá gì, thì có thể đáng giá rồi!

Muốn quản lý hai Vực, không có tiền là không thể được.

Những thứ trong nhà kho của Vực Thanh Linh lại có rất nhiều, hoàn toàn cung cấp đầy đủ cho Bạch Vũ tu luyện, nhưng thật sự không có tinh thể, có thì cũng lấy hết đi xây dựng lại Vực Thanh Linh rồi. Vực Thanh Phong lại càng không có tinh thể, lúc ước chiến, toàn bộ đã chuyển đến Vực Thanh Linh rồi.

"Đi nói với Trưởng lão Phục Mãn, ta sẽ tự mình đi xem." Bạch Vũ nói vô cùng vui vẻ.

Dạ Quân Mạc thản nhiên nhìn nàng một cái: "Tự nàng hãy cẩn thận, ta không thể đi với nàng, hai ngày này ta muốn đến Đại Lục Xích Hỏa một chuyến."

Chương 367: Mỏ quặng, cạm bẫy (3)

Edit: V.O

"Có nguy hiểm sao?" Bạch Vũ vừa nhìn thấy vẻ mặt của Dạ Quân Mạc liền cảm thấy có phần không bình thường.

Dạ Quân Mạc hạ mắt xuống: "Muốn đi tìm những thứ như thế, không xem là nguy hiểm."

Cuối cùng, Âm Lân cũng tìm ra được vị trí của Tháp Thiên Ky, một vạn năm qua, Dạ Quân Mạc cố gắng, hao phí sức lực, trắc trở tìm kiếm này nọ, những thứ có thể chữa lành cho hắn.

Trái tim của hắn!

Rốt cục cũng có manh mối.

Năm đó hắn chết vì bị lấy mất tim, Bạch Vũ lấy tim của mình cho hắn, mới cứu sống được hắn, chuyện này cũng dẫn đến sau khi hắn sống lại, trong cơ thể bắt đầu có hai cỗ lực lượng không ngừng tranh đấu.

Một cỗ là linh lực của chính hắn, một cỗ khác là lực lượng của huyết mạch Sáng Thế!

Huyết mạch Sáng Thế duy trì sinh mệnh của hắn, khiến cho hắn bất tử bất diệt, nhưng lực lượng quá mức mạnh mẽ không hợp với thể chất của hắn, khiến cho hắn không có cách nào có thể hoàn toàn khống chế được.

Mặc dù thực lực của hắn tăng vọt, nhưng lại không có lúc nào là không chịu đựng linh khí tán loạn hành hạ.

Sau khi tìm lại được Bạch Vũ, Bạch Vũ dùng máu của nàng chế tạo ra thuốc để ổn định lực lượng cuồng bạo của huyết mạch Sáng Thế, khiến cho thân thể của hắn tốt hơn rất nhiều, bây giờ hắn giống như đã gần khỏi hẳn. Nhưng đây là tạm thời, hắn vẫn muốn tìm lại trái tim của hắn mới có thể khiến cho hắn khôi phục lại như lúc ban đầu.

Ám Lân vùng vẫy khắp thiên hạ, không biết đã hao phí mấy ngàn năm mới tra ra được, trái tim của hắn bị Ngọc Ưu Liên bỏ vào trong Tháp Thiên Ky, nhưng Tháp Thiên Ky này là một tòa không gian, có thể thu nhỏ lại, mang theo bên người, lúc nào cũng có thể cầm đi, rất khó tìm được tung tích.

Mãi đến gần đây, Ám Lân mới phát hiện được tung tích của Tháp Thiên Ky ở Đại Lục Xích Hòa, đồng thời mất ăn mất ngủ để tìm ra vị trí.

Cho dù đó có phải là sự thật hay không, nhất định hắn phải tự mình đi nhìn xem, mà còn phải nhanh, phải phát hiện trước Sáng Thế Thần Điện, nếu không bọn họ sẽ lập tức dời Tháp Thiên Ky đi.

"Được rồi. Vừa lúc ta cũng có việc bận, vút một mình chàng ở đây cũng không tốt." Bạch Vũ sờ sờ cái mũi nói.

Dạ Quân Mạc mỉm cười, nâng cằm Bạch Vũ lên, hôn lên: "Ngoan ngoan chờ ta trở lại."

Bạch Vũ chu miệng: "Vì sao không phải chàng chờ ta?"

Nói xong nàng mới phát hiện mình đã hỏi một câu ngu ngốc, nàng

chỉ đến Vực Thanh Phong gần ngay bên cạnh, Dạ Quân Mạc lại phải đến một khối Đại Lục khác của Bát Đại Thế Giới, chỉ với khoảng cách mà nói, Dạ Quân Mạc không thể về sớm hơn nàng.

Dạ Quân Mạc nhìn bộ dạng chán nản của nàng, một tay ôm nàng lên đi vào Tẩm thất (phòng ngủ): "Sáng sớm ngày mai ta sẽ phải xuất phát, nhất định tối nay phải đèn cho nàng thật tốt."

Bạch Vũ then quá hóa giận, mặt đỏ lên: "Chàng lưu manh!"

Dạ Quân Mạc mới vừa được chiêm nghiệm, tinh lực và thể lực dồi dào, Bạch Vũ bị lặn qua lặn lại có chút thảm, ngày hôm sau ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại, Dạ Quân Mạc đã đi rồi.

Nàng ôm cái eo thon nhỏ mới như, âm thầm mắng chửi vô ích, ăn xong liền đi, người xấu!

Vốn định buổi sáng đến Vực Thanh Phong cũng lẳng nhẳng đến buổi chiều mới xuất phát, nàng để cho Tử Như ở lại trông coi Vực Thanh Linh, dẫn theo Công Tôn Ưởng và mười người đi đến Vực Thanh Phong.

Từ sau khi tới tặng lễ, Tư Minh vẫn không trở về, lần này liệu chết quẩn quít phải đi theo.

Bạch Vũ không thể từ chối, cũng thuận tiện dẫn theo.

Phục Mãn tìm thấy mỏ quặng dấu ở chỗ sâu dưới Vực Thanh Phong, kéo dài mấy trăm dặm, là một mỏ quặng gần như nồng hậu.

Bọn Bạch Vũ tìm kiếm mười ngày mới đến nơi, Trưởng lão Phục Mãn vui tươi hơn hờ chỉ vào núi hoang ở nơi xa giới thiệu cho Bạch Vũ: "Vực Chủ đừng nhìn núi này hoang tàn vắng vẻ, mỗi một tấc

cũng không có sự sống, thật ra trải khắp trăm dặm trong dãy núi này đều là khoáng thạch, chẳng qua được giấu tương đối sâu, đào ra có chút tổn tức."

Phục Mãn lấy khoáng thạch thăm dò ra được cho Bạch Vũ xem:

"Những thứ này là linh thạch Lưu Ly, những thứ này là tinh thể thứ phẩm, cũng chỉ đào ra từ bên ngoài, lão phu có thể khẳng định, mỏ quặng này thâm sâu, chắc chắn có khoáng thạch càng tốt, nói không chừng còn có thể đào ra tinh thể."

Chương 368: Mỏ quặng, cạm bẫy (4)

Edit: V.O

Linh thạch Lưu Ly, thạch anh chứa linh khí, nhưng linh khí rất ít, một loại chỉ dùng để làm đồ trang sức, hoặc là để cho người bình thường không thể tu luyện lấy làm bùa hộ mệnh. Nhưng cũng có thể coi như là tinh thể thứ phẩm thật sự chứa linh khí.

Có thể đào ra được hai thứ này trong mạch khoáng, cái này rõ ràng chính là một tòa quặng tinh thể vô cùng hiếm thấy.

Ban đầu, Bạch Vũ chỉ nghĩ có thể đào ra một ít kim khí quý giá bán lấy tiền, bây giờ Phục Mãn nói với nàng, có thể trực tiếp đào ra được tiền!

Ánh mắt Bạch Vũ sáng như sao.

"Đã phái người bắt đầu đào chưa?" Bạch Vũ hỏi.

"Thuộc hạ đã chuẩn bị xong rồi, hơn nữa còn phái người tiến sâu thêm một bước vào bên trong mạch khoáng để thăm dò. Chờ lần thăm dò này kết thúc, là có thể chính thức khai thác rồi." Phục Mãn cũng vô cùng kích động, lúc nói chuyện, không hề thiếu nụ cười trên mặt.

Bạch Vũ vui vẻ gật đầu: "Lần này có thể phát hiện ra mỏ quặng, công lao là của Trưởng lão Phục Mãn. Trưởng lão Phục Mãn phát hiện ra tòa mỏ này như thế nào?"

"Vực chủ phái thuộc hạ tạm thời quản lý Vực Thanh Phong, đương nhiên thuộc hạ không dám qua loa, ngoại trừ điều tra Phủ Vực Chủ, dọn dẹp tàn dư, còn tự mình dạo qua một vòng ở khắp Vực Thanh Phong. Lúc đến chỗ tòa núi hoang này, liền phát hiện linh khí trong núi này dồi dào, cẩn thận tìm kiếm thì phát hiện trong núi có một huyết động nằm sâu dưới đất, bên dưới là một dải quặng mua." Phục Mãn nói từ từ.

Bạch Vũ lại cảm thấy có chút kỳ lạ, nhíu mày: "Người mới đến không bao lâu đã phát hiện ra, làm sao Lệnh Hồ Hùng có thể không biết?"

Phục Mãn cũng sửng sốt: "Chuyện này..."

"Có lẽ ông ta ngu dốt, trong tay có một tòa núi quý giá cũng không biết." Tư Minh bày tỏ khinh bỉ với Lệnh Hồ Hùng.

Bạch Vũ cười ha ha: "Lệnh Hồ Hùng không phải là kẻ ngu, có thể làm Chủ một Vực, ít nhiều gì cũng có chút bản lĩnh. Trưởng lão Phục Mãn, người nói từ trước đến nay, tòa mỏ này chưa từng bị khai thác, đúng không?"

"Đúng, thuộc hạ cũng không phát hiện ra dấu vết bị khai thác."

"Chuyện này thật kỳ lạ." Lệnh Hồ Hùng thật sự quá sơ ý, không phát hiện ra được sao?

Bạch Vũ không nghĩ ra lý do vì sao, tiếp tục thương lượng với Phục Mãn chuyện khai thác mạch khoáng, tòa mạch khoáng này chẳng những sâu, mà còn rất lớn, tốt nhất toàn bộ người khai thác nên là Triệu Hoán Sư hệ Thổ.

Phục Mãn chỉ dẫn đến hai mươi Triệu Hoán Sư hệ Thổ, nhưng hôm

nay đã có mười người đi thăm dò, chắc chắn không đủ để khai thác.

Bạch Vũ quyết định tuyên bố cáo thị, chiêu mộ Triệu Hoán Sur hệ Thổ của Vực Thanh Phong, nếu vẫn không đủ thì cũng chỉ có thể điều động đệ tử từ Vực Thanh Linh tới.

Mọi người đang thương lượng chi tiết, một đệ tử hốt ha hốt hoảng xông tới, gần như là nhào tới trước mặt Phục Mãn: "Trưởng lão, không tốt rồi, người đi thăm dò đã xảy ra chuyện!"

Nhất thời, sắc mặt mọi người liền thay đổi.

Mười đệ tử đi thăm dò thì chỉ có năm người trở về, nhưng tất cả còn không ngừng học máu, toàn thân biến thành màu đen, trông có vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Lúc Bạch Vũ và Phục Mãn vào đến lều trại của bọn họ, năm người đã hôn mê bất tỉnh, sắp không được.

Bạch Vũ lập tức bắt mạch cho năm người, vẻ mặt vô cùng khó coi: "Bọn họ đã bị trúng độc."

Y Sur trị liệu cho năm người liên tục gặt đầu: "Không sai, hẳn là bọn họ đã bị trúng độc của khoáng thạch phát ra ở sâu dưới mạch khoáng, độc này vô cùng nguy hiểm, độc phát vô cùng nhanh, không có thuốc nào chữa được..."

Có một ít khoáng thạch là có độc, chôn ở dưới đất mấy ngàn thậm chí là trên vạn năm, sau đó toàn bộ độc tố sẽ dần dần bốc hơi trong không khí, nếu vẫn bị chôn thì còn chưa tính. Một khi có người đào ra, bảo đảm sẽ bị chất độc này quật ngã.

"Thật sự không có cách sao? Cần dược liệu gì cũng có, người hãy

nghĩ cách đi." Phục Mãn không muốn nhìn đệ tử của chính mình chết như vậy.

Y Sư bắt đắ dĩ buông tay: "Thuộc hạ học nghệ không tinh, không có sức để xoay chuyển trời đất."

"Để ta." Bạch Vũ lạnh nhạt vung tay lên: "Tất cả các người đều lui xuống."

Chương 369: Mỏ quặng, cạm bẫy (5)

Edit: V.O

Phục Mãn nhẹ nhàng thở ra, đúng vậy, Vực Chủ của bọn họ chính là Độc Sư.

Sau khi mọi người lui xuống, Bạch Vũ lấy Tẩy Độc Thảo 3000 năm Tư Vực Chủ tặng ra, bẻ lá cây ở phía trên xuống nghiền nát, lại hòa thêm máu của nàng nữa, chia làm năm phần cho bọn họ uống vào.

Quả thật khoáng độc lần này ô cùng nguy hiểm, chỉ dựa vào máu của nàng thì không có cách để giải độc, vẫn phải thêm Tẩy Độc Thảo 3000 năm nữa mới được.

Khó trách Lệnh Hồ Hùng không khai thác mạch khoáng này, độc khoáng thạch khủng bố như vậy, đi vào thì sẽ chết, còn một ít tinh thể thứ phẩm bên ngoài này hoàn toàn không có giá trị khai thác, cho nên vớt một tòa núi quý giá như vậy ở trong này, cũng không có ai hỏi han đến.

Sau khi Bạch Vũ cho năm người uống thuốc xong, không qua bao lâu, bọn họ liền tỉnh dậy.

Y Sư bắt mạch lại cho bọn họ một lần nữa, ngoại trừ bên ngoài thân thể có chút suy yếu, nhưng lại có thể bình phục hoàn toàn, phải biết rằng lúc trước bọn họ đã sắp chết!

"Vực Chủ quả thực đúng là Thần Y!" Đôi mắt nhỏ của Y Sư nhìn

Bạch Vũ, kêu một câu sùng bái, hận không thể bái Bạch Vũ làm thầy.

Bạch Vũ ho khan hai tiếng, hỏi năm người tình huống bên trong mỏ quặng cùng với Phục Mãn.

Vốn lúc năm người bọn họ tiến vào xem xét, đào một đường thông xuống thông đạo nằm sâu dưới đất, trông có vẻ là hình thành tự nhiên, trực tiếp đi thông vào trung tâm mạch khoáng.

Khoáng thạch lấp kín bên trong thông đạo, càng đi vào bên trong, càng có giá trị.

Nhưng bọn họ đi không bao lâu, đã bắt đầu cảm thấy bất thường, độc không hề có dấu hiệu đột nhiên phát ra, trước khi bọn họ đi xuống đã ăn Tẩy Độc Thảo, nhưng không có một chút tác dụng, bọn họ lập tức chạy ra ngoài.

Diendanlequydon – V.O

Một nửa người chạy đến nửa đường liền bị độc phát bỏ mạng, năm người bọn họ miễn cưỡng chạy trốn cũng bị trúng độc đã sâu, may mắn đệ tử canh giữ ở lối vào mỏ quặng lập tức đưa bọn họ trở về, mới kiểm lại được một cái mạng..

"Các người phát hiện cửa thông đạo kia ở đâu?" Bạch Vũ hỏi.

"Ngay tại chân núi của một sơn động gần đó, vẫn có người trông coi ở đó."

Phục Mãn có chút lo lắng nhìn về phía Bạch Vũ: "Vực Chủ, không phải người muốn đi chứ? Độc này quá lợi hại, người không thể đích thân mạo hiểm."

"Ý người là không cần một tòa mỏ tinh thể như vậy nữa sao?" Bạch Vũ mặc kệ, gần đây nàng cực kỳ thiếu tiền.

Tinh thể gởi trong kho của hai Vực gần như đều bằng không, mà nàng còn cần phần lớn linh lực để thăng cấp linh lực cho Tiểu Thanh, Tiểu Bạch. Sau khi nàng bồi dưỡng Trảm Nguyệt, linh lực chỉ còn lại có 56 điểm, nhưng uống Phương Tình, hấp thu tinh thể quá chậm, hấp thu một viên tinh thể mới chỉ có được một điểm linh lực.

Bây giờ, thứ nàng cần là tinh thể thượng phẩm, cần phải có phần lớn tinh thể mới đổi được.

"Nếu thật sự không lấy được, cũng chỉ có thể từ bỏ." Phục Mãn thờ dãi nói.

"Thật ra không phải là không có cách để tiêu trừ khoáng độc. Chỉ cần tìm được ngọn nguồn phát ra độc tố, lấy nó đi, sau đó bài xuất nó ra thông qua thông đạo, không qua bao lâu, có thể an toàn tiến vào mạch khoáng. Ta có thể đi vào tìm ngọn nguồn."

Chỉ cần tìm được ngọn nguồn, toàn bộ sẽ được giải quyết dễ dàng.

Phục Mãn cũng không đồng ý: "Không được, đây không phải là chuyện đùa! Ngộ nhỡ người trúng độc thì sao?"

"Nếu ta có thể giải độc, đương nhiên có thể đảm bảo chính mình không bị trúng độc."

– V.O

Phục Mãn vẫn không đồng ý: "Lão phu có thể đi cùng với Vực Chủ được không?"

"Cùng đi? Không, ta không dẫn bất kỳ ai theo, một mình ta đi." Máu của ta bách độc bất xâm, lại có thêm Trỷ Độc Thảo 3000 năm nữa mới có thể đi xuống, những người khác đi xuống chỉ có thể chịu chết.

Mặt Phục Mãn đen thui: "Như vậy sao được? Một mình Vực Chủ đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn..."

Bạch Vũ dờ khóc dờ cười: "Trưởng lão Phục Mãn, người không thể nhìn vào điểm tốt của ta sao?"

Cuối cùng, Trưởng lão Phục Mãn cũng không thể khuyên ngăn Bạch Vũ, Bạch Vũ lấy thân phận Vực Chủ hạ lệnh, đương nhiên Phục Mãn có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể dẫn người trông coi ở lối vào, đồng thời liên kết truyền âm ngàn dặm với Bạch Vũ, để bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ

Chương 370: Mỏ quặng, cạm bẫy (6)

Edit: V.O

Bạch Vũ cắn nát cả cây Tẩy Độc Thảo 3000 năm, ăn vào một nửa, một nửa bỏ vào trong túi áo, buộc ở trên người, một mình đi vào thông đạo.

Bên trong thông đạo âm u, tối đen, có rất nhiều linh thạch Lưu Ly dính trên vách động, ánh lửa trên tay Bạch Vũ chiếu lên, hiện ra ánh sáng màu hồng như lửa.

Cả thông đạo không có lối rẽ, không có khí độc bao quanh, Bạch Vũ đi vào sâu trong thông đạo rất nhẹ nhàng.

Linh thạch Lưu Ly và tinh thể thứ phẩm dần dần xuất hiện đan xen trên vách động, Bạch Vũ nhìn thấy vài thi thể đệ tử không trốn ra được. Toàn thân của bọn họ đã chuyển thành màu đen, không còn nhìn ra được.

Bạch Vũ thở dài, tiếp tục đi về phía trước, khí độc trở nên vô cùng dày đặc, tuy nhiên không có mùi, nhưng Tẩy Độc Thảo màu xanh lục mà Bạch Vũ để trong túi áo đã biến thành màu đen, hiển nhiên đã hấp thu không ít độc tố.

Bước chân của Bạch Vũ không khỏi nhanh hơn, thông đạo bắt đầu trở nên càng ngày càng rộng lớn, phần lớn tinh thể lóe lên ánh sáng dụ dỗ nằm rải rác ở khắp nơi, linh khí tỏa ra khiến cho người ta vô cùng thoải mái, đúng là một kho tinh thể tự nhiên!

Không biết đi được bao lâu, Bạch Vũ chuyển qua một góc, bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một hang động khổng lồ dưới đất, diện tích khổng lồ giống như ngọn núi phía trên đã bị đào sạch.

Bạch Vũ bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngạc nhiên đến ngây người, tinh thể đã phủ kín cả hang động, một tầng trung tâm vẫn lóe lên hào quang ảo mộng, màu sắc rực rỡ, tinh thể thượng phẩm!

Một vạn tinh thể mới có thể đổi được một khối tinh thể thượng phẩm, hấp thu một khối có thể ngưng tụ ít nhất 100 giọt linh lực!

Bạch Vũ nhìn lướt qua, có ít nhất một trăm khối tinh thể thượng phẩm ở một tầng trung tâm. Số lượng này so với tinh thể giống như chín trâu chỉ mất một sợi lông (ý nói không đáng kể), nhưng giá trị hoàn toàn quý giá hơn tất cả những tinh thể ở nơi này cộng lại!

-V.O

Lúc này, Bạch Vũ kích động, hận không thể đào ra tất cả tinh thể thượng phẩm bằng tay không, nhớ tới mục đích mình tới đây, mới nhẫn nhịn không ra tay.

Bạch Vũ chuyển ánh mắt ra khỏi tinh thể thượng phẩm, đảo qua cả hang động.

Tinh thể phản chiếu ánh lửa, chiếu sáng một mảnh, chỉ riêng một khối đá lớn đen như mực không hề phát sáng, treo lè loi trong hang động, vô cùng cao.

Bạch Vũ cẩn thận đi qua, hơi thở âm u khiến người ta không lạnh mà run phả vào mặt, Tẩy Độc Thảo trong túi nháy mắt đen kịt, héo rũ.

Tròng mắt của nàng co rụt lại, chính là cái này! Khối đá lớn đen như mực là nguồn gốc của khí độc trong khắp mạch khoáng, nàng vừa đến gần một chút đã cảm thấy máu trong cơ thể bốc lên, đầu choáng váng muốn nôn, khó có thể chống lại. Nàng biết những loại độc trong thiên hạ, nhưng cũng không nhận ra đây là loại độc gì.

Nhưng cho dù là độc gì, trực tiếp lấy đi, phong kín trong nhẫn Bạch Vũ thì không thành vấn đề, nàng có thể lấy về từ từ nghiên cứu.

Nàng nhắc tay, tầng tầng lớp lớp linh khí nổ liên tiếp ở trên tảng đá đen, tảng đá không hề nhúc nhích một chút nào.

Bạch Vũ duỗi tay sờ sờ, ngạc nhiên phát hiện những khối đá Thái Ất này lại vô cùng cứng rắn, thủy hỏa bất xâm (ý nói không bị ảnh hưởng bởi tác động bên ngoài), còn có thể hấp thu linh khí, liên tục tăng trưởng.

Chỗ khác trong hang động cũng không có đá Thái Ất, chỉ riêng gần khối đá đen đều là đá Thái Ất, thực sự là quá kỳ lạ.

Bạch Vũ hơi nhíu mày, cũng không nghĩ tiếp nữa, lấy dao găm Ngọc Kim Cương ra, dùng sức gõ khối đá.

Chỉ nghe một tiếng "rắc rắc", đá Thái Ất và khối đá đen vỡ ra cùng lúc, khí độc tràn ngập trong khối đá đen bay xuống tầng tầng lớp lớp.

Bạch Vũ cuộn ống tay áo lại, tảng đá lớn đen như mực đã bị thu vào trong nhẫn Bạch Vũ, bỏ vào trong tầng thứ tư chuyên để những thứ có độc, bịt kín cách ly.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên, một giọng nói ma quỷ vang lên ở xa xa sau lưng nàng: "Nhẫn Bạch Vũ, thứ này lại trở về trong tay ngươi rồi sao? Thật là thú vị."

Chương 371: Mộc Thiên Tịch, kế hoạch (1)

Edit: V.O

Bạch Vũ không kiềm được rung mình, giọng nói này vừa dịu dàng như nước lại âm u làm cho người ta sởn gai óc, tựa như âm hồn thổi qua tai, không khí chung quanh như đọng lại, yên tĩnh đến đáng sợ.

Bạch Vũ quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào tím diêm dúa lờ lợc cười tít mắt đứng ở chỗ không xa, khuôn mặt thanh tú có vài phần tà tứ nói không nên lời, đầu tóc dài tự do phát phơ ở sau lưng, lóe lên ánh sáng màu lam trong sơn động âm u.

Đôi mắt đào hoa khiến người ta nhìn kỹ giống như có thể mê hoặc lòng người, bị ánh mắt sâu không lường được này nhìn chòng chọc, giống như tất cả nỗi lòng bị nhìn thấu, tựa như không mặc quần áo, không có chỗ che thân.

Nguy hiểm!

Đáy lòng Bạch Vũ lập tức nảy lên cảm giác xấu, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch nháy mắt xuất hiện, kéo ra một đạo Lưu Hỏa, ngăn cách giữa hai người. Bạch Vũ xoay người bỏ chạy.

Ầm - -

Cô Ảnh Hắc Ưng toàn thân tối đen khí phách xuyên qua ngọn lửa, đuổi theo. Triệu Hoán Thú cấp 6, uy áp khủng bố nháy mắt càn quét sơn động, động tác của Tiểu Thanh và Tiểu Bạch cũng trở nên cứng

ngắc.

Hai cánh Cô Ảnh Hắc Ưng chặn lại, sơn động chấn động kịch liệt, vuốt ưng sắc nhọn cào Bạch Vũ giống như điều hâu nhào tới bắt thỏ.

Tiểu Bạch không hề do dự, nhào lên phía trước ngăn cản, hai con đâm vào nhau, Tiểu Bạch hoàn toàn bị đánh bại trong một vuốt.

Một kích của Cô Ảnh Hắc Ưng không thành, đôi cánh nhấc lên gió lớn mãnh liệt, hơi thở mạnh mẽ càn quét toàn bộ để như trở bàn tay, nháy mắt tiêu diệt Tiểu Thanh, hất bay Bạch Vũ.

Bạch Vũ phun ra một ngụm máu, thân thể ngã về phía sau.

-V.O

Bỗng nhiên, một đôi tay to lớn tiếp được nàng, dùng sức kiềm chế nàng vào trong ngực.

Bạch Vũ chỉ nhìn thấy một đôi mắt hoa đào xinh đẹp đang cân nhắc xuất hiện trước mặt nàng, trước mặt nàng bỗng dừng tối sầm rồi ngất đi, ngất đi trước khi kịp truyền âm cho Phục Mãn.

Nguồn gốc chất độc đã được lấy đi, nhưng nàng đã gặp phải một nam nhân kỳ lạ.....

Lúc Bạch Vũ tỉnh lại đã nằm ở trên một cái giường cực kỳ rộng rãi, cửa sổ bốn phía đóng chặt, nhìn không ra là đang ở đâu.

Nàng đứng dậy muốn xuống giường, ngực đau nhức một lúc. Bạch Vũ kiểm tra tình trạng vết thương của chính mình một chút, bị thương thật sự không nhẹ, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch đều đã hao hết sức chịu đựng, linh mạch của nàng bị thương, còn bị nội thương không nhẹ,

không thể gọi ra Triệu Hoán Thú trong thời gian ngắn.

Bạch Vũ muốn lấy ít thuốc trị thương ra chữa trị, vừa sờ ngón tay lại phát hiện không thấy nhẫn Bách Vũ nữa.

Trong lòng Bạch Vũ hoảng sợ, nhớ tới lời nam nhân kia từng nói.

Hắn biết nhẫn Bách Vũ, hiển nhiên cũng biết nhẫn Bách Vũ là linh khí không gian, lấy nhẫn Bách Vũ đi, nàng liền trở thành hai bàn tay trắng, muốn chữa khỏi vết thương để chạy trốn là hoàn toàn không thể.

Nếu không biết nam nhân kia là ai, vì sao muốn bắt nàng đi.

Bạch Vũ thật muốn, cửa mở ra "két"... một tiếng, Trang Nô bùng thức ăn đến: "Tiểu thư, đúng là người đã thức dậy, người đã ngủ ba ngày ba đêm, công tử nói đã đến lúc người nên thức dậy, ăn một chút gì đi."

Bạch Vũ nhìn chăm chăm thiếu niên mặt mũi ngây ngô này, lạnh lùng hỏi: "Công tử nhà ngươi là ai? Nơi này lại là nơi nào?"

-V.O

"Nơi này là chỗ ở của công tử nhà ta, còn về phần công tử nhà ta là ai, người nên tự mình hỏi công tử mới đúng."

"À...?" Mà ý liễu của Bạch Vũ nhăn lại: "Bây giờ hẳn ta ở đâu? Dẫn ta đi gặp hẳn."

"Công tử nói người bị thương, phải ăn cơm trước." Trang Nô dọn xong bát đĩa, cực kỳ nghiêm túc nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhìn lướt qua thức ăn, phối hợp chay mặn thích hợp, khẩu vị nhạt, vô cùng thích hợp với người dưỡng thương, nhưng cái này chỉ với người bình thường, không hề có chút chỗ tốt nào đối với nội thương của nàng.

Xem ra vị công tử này cố tình không muốn cho nàng khỏe lại.

Chương 372: Mộc Thiên Tịch, kế hoạch (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ thật sự đói bụng, tính cật hóa phát tác, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn.

Nếu nam nhân có đôi mắt đào hoa kia đã không giết nàng, bây giờ chắc chắn cũng sẽ không tính độc chết nàng, hương vị của những món ăn này cũng không tệ lắm, ăn trước rồi nói.

Nàng ăn hết sạch, ăn uống no đủ, mới thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng.

Trang Nô ở bên cạnh nhìn, khóe miệng muốn rút gân, tóm lại là vị này có biết hoàn cảnh lúc này hay không? Không nói đến bị một người không quen biết bắt cóc, sợ hãi ăn không ngon, cũng không nên không quan tâm mà ăn ngon như vậy chứ?

Chờ Bạch Vũ ăn xong, đầu hấn đầy vạch đen dẫn Bạch Vũ ra khỏi phòng, leo qua một đoạn bậc thang, đi tới một hoa viên tràn đầy ánh sáng mặt trời.

Bạch Vũ quan sát bốn phía, vốn cái phòng lúc trước nàng ở là trong một tầng hầm ngầm, khó trách lại bị bịt kín như thế. Ngược lại, hoa viên này không tệ, xa xa còn có không ít quần thể kiến trúc xanh vàng rực rỡ, rõ ràng chính là một tòa cung điện vô cùng hoa lệ.

Đình nhỏ bên trong hoa viên, nam tử có đôi mắt đào hoa đã trói nàng đang thong thả đứng ở nơi đó, hấn đổi một bộ áo bào dài màu tuyết

trắng, đang thường thức một cây dao găm lóe lên ánh sáng sắc bén ở trong tay.

Trước mặt hắn còn có ba người đang bị giày vò, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn bọn thị vệ, đứng ở một bên.

"Nói một chút xem, chủ tử sau lưng là ai?" Nam tử có đôi mắt đào hoa cười tít mắt nhìn ba người, giọng điệu thương lượng nghiêm chỉnh.

"Thuộc hạ bị oan, thuộc hạ vẫn nguyện trung thành với Vực Chủ, chưa từng phản bội..." Nam nhân bị đánh tàn nhẫn kia luống cuống hét lên.

Nam nhân mắt đào hoa nở nụ cười: "Không phản bội, vậy sao tin tức của Vực Thanh Trần ta có thể bị lộ ra ngoài?"

Hắn nói xong, giơ tay chém xuống, trực tiếp chặt bỏ một cánh tay của người nọ: "Nói, còn ai là người của các ngươi nữa?"

"Không có..." Người nọ bị đau, lăn lộn trên mặt đất.

"Nếu không chịu nói, vậy thì không cần thiết phải giữ cái lưỡi lại rồi." Tay hắn nắm cầm người nọ, vung dao găm lên, liền cắt lưỡi của người nọ.

Hắn lắc lắc vết máu dính đầy trên dao găm, kiểm tra một ít vết máu mà mình không cẩn thận bắn tung tóe trên áo khoác, hơi nhíu mày: "Thật đáng ghét, làm dơ áo khoác của ta, dẫn xuống nấu chín cho mảnh thú ăn."

Thị vệ lập tức tiến lên kéo người đầy máu tươi kia xuống.

Hai người khác đã bị dọa đến choáng váng, lạnh run nhìn bóng dáng màu trắng trước mặt, một chữ cũng không nói nên lời.

Nam tử nheo đôi mắt đào hoa lại liếc nhìn bọn họ, vung tay lên, hai người cũng kêu thảm, sau đó bị kéo xuống.

Hắn quay sang, nhìn thấy Bạch Vũ, cười đi tới: "Thức dậy rồi sao?"

Nụ cười dịu dàng, đẹp đẽ làm cho người ta rất khó coi hắn và tên ma quỷ khát máu vừa rồi là một, Bạch Vũ không nhìn được, toàn thân nổi lên da gà, lạnh giọng hỏi: "Người là ai?"

"Tại hạ là Mộc Thiên Tịch." Hắn bước từng bước chậm rãi đến bên cạnh, áp sát vào Bạch Vũ, ngửi hương thơm trên người Bạch Vũ.

Bạch Vũ hơi nhíu mày: "Không biết."

Nhất thời, ánh mắt của Mộc Thiên Tịch âm trầm, tự tay nâng cằm Bạch Vũ lên: "Dựa theo quan hệ huyết mạch, muội nên gọi ta một tiếng đường huynh."

"Đường huynh?"

"Rất ngoan."

"..." Ngoan cái đầu người! Bạch Vũ chặn cánh tay hắn đang vuốt ve: "Người đừng tưởng rằng bộ dạng đẹp thì có thể lừa ta, ít nhất ta còn nhớ rõ, vạn năm trước, phụ thân ta họ Ngọc."

Ngọc Ưu Liên cùng họ với phụ thân, mà nàng có được huyết mạch Thần Sáng Thế, theo họ mẹ, họ Bạch tên Vũ.

"Ta là một dòng bên của tộc phụ thân muội, rất nhiều năm trước đã ở

riêng, tự mình phát triển, nhưng quả thật ta chính là đường huynh của muội." Mộc Thiên Tịch giải thích rất kiên nhẫn.

Bạch Vũ cực kỳ không nể mặt tròng mắt nhìn hắn: "Dòng bên? Ở riêng? Đó là thân thích xa mà tám gậy tre cũng không đánh tới được. Người dựa vào cái gì mà nói ngươi là đường huynh của ta?"

Chương 373: Mộc Thiên Tịch, kế hoạch (3)

Edit: V.O

Mộc Thiên Tịch nheo mắt, bỗng nhiên ôm lấy eo nhỏ của Bạch Vũ:
"Máu của chúng ta có thể hòa tan được với nhau."

Bạch Vũ cười nhạt: "Máu của nhiều người có thể hòa tan được với máu của ta, đó là vì nhóm máu, không phải cứ thân thích thì mới có thể hòa tan được. Không phải người bắt ta tới đây chỉ vì nhận thân thích chứ?"

Sắc mặt Mộc Thiên Tịch hơi đen một chút, nụ cười hơi u ám: "Có phải từ đáy lòng người cảm thấy ta sẽ không giết người?"

"Ta không cảm thấy như vậy." Bạch Vũ nghiêm mặt, nhìn hẩn vô cùng cảnh giác: "Mới vừa rồi người còn nói là đường huynh của ta, bây giờ lại muốn giết ta, rõ ràng là lừa gạt, chắc chắn người là bọn buôn người chuyên môn đi bắt cóc nữ tử!"

Mặt Mộc Thiên Tịch hoàn toàn biến thành màu đen, nghiến răng nói: "Tốt lắm, người còn nhanh mồm nhanh miệng hơn so với vạn năm trước! Suy nghĩ của người thật sự không sai, ta sẽ không giết người. Chỉ cần người còn sống, Dạ Quân Mạc mới lòng nóng như lửa đốt tìm tới cửa, tới cầu xin ta!"

Trong lòng Bạch Vũ hồi hộp: "Người bắt ta để uy hiếp Dạ Quân mạc sao?"

Mộc Thiên Tịch tà tứ nhếch môi, phui tay đẩy Bạch Vũ ngã xuống đất, nhìn nàng từ trên cao xuống.

"Không sai, nhưng ta không chắc chắn khi nào hấn sẽ đến cứu ngươi. Ta đã phát tin tức ra ngoài, nhưng bây giờ Dạ Quân Mạc đã đến Đại Lục Xích Hỏa tìm Tháp Thiên Ky, tìm trái tim bị mất của hấn, là vật cứu mạng hấn! Nếu là ta cũng sẽ không vứt bỏ giữa đường, chạy tới cứu ngươi."

Mộc Thiên Tịch nói xong, cười ha ha, chấp tay sau lưng đi qua bên cạnh Bạch Vũ: "Nhốt nàng ta lại, một ngày Dạ Quân Mạc không tới, thì một ngày sẽ không chữa thương cho nàng ta."

"Tuân mệnh." Trang Nô lập tức nghe lệnh, kéo Bạch Vũ trở về trong tầng hầm ngầm, khóa chặt cửa phòng, lúc này ngay cả một cây nến cũng không để lại cho nàng, cả căn phòng tối đen như mực.

Bạch Vũ bị Trang Nô tùy tiện vứt trên mặt đất giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, nàng còn chưa kịp đứng lên, cửa sổ liền mở bị mở ra một lỗ nhỏ, hương hoa hồng dày đặc khiến người bị sặc nhẹ nhàng bay vào.

"Khụ khụ - - đây là cái gì?" Bạch Vũ tức giận đập cửa sổ.

Trang Nô ở bên ngoài trịnh trọng trả lời: "Công tử nói, mỗi ngày đều phải xông hương cho ngươi, để cho vết thương của ngươi không lành, tốt nhất là còn phải tăng thêm."

Bạch Vũ phun ra một ngụm máu.

Tên khốn! Hương hoa hồng này không chỉ làm người ta sặc, mà bên trong còn có thuốc dẫn gây nội thương, đối với thân thể bây giờ của nàng mà nói, chính là liên tiếp gặp tai nạn, hoàn toàn không chống

cự được.

Cách chinh người này của Mộc Thiên Tịch đúng là có phong cách riêng.

Bạch Vũ không thể ngăn khói hương, chỉ có thể cố gắng trốn đến chỗ xa cửa sổ một chút, dùng sức gạt khói hương chung quanh ra.

Cứ như vậy, nàng ho khan đủ hai tiếng. Vất vả đợi khói hương ngừng xông, Bạch Vũ đã ho ra máu ba lần, suy yếu ngủ mất.

Nhưng nàng không thể ngủ, nàng không thể bị Mộc Thiên Tịch nhốt ở nơi này tựa như một con mèo nhỏ đáng thương, tùy ý giày vò.

Nàng cần phải nghĩ cách trốn chạy trước khi Dạ Quân Mạc tới cứu nàng, cho dù trốn không thoát, cũng không thể để đến lúc Dạ Quân Mạc tới cứu nàng, trở thành một cạm bẫy thật sự liên lụy đến hắn.

Về phần Dạ Quân Mạc có thể tới cứu nàng hay không, nàng cũng hoàn toàn không nghi ngờ.

Nhiệm vụ quan trọng của nàng là chữa khỏi vết thương, mặc dù đã không còn nhẫn Bách Vũ, không có dược liệu, cũng không có cách để triệu hoán ra ba con vật đáng yêu, nhưng linh thuật của nàng vẫn có thể miễn cưỡng sử dụng một chút.

Hắn là Mộc Thiên Tịch vẫn chưa biết nàng đã có ba con Triệu Hoán Thú, hơn nữa còn tu luyện linh thuật Khô Mộc Phùng Xuân đến tầng thứ 3.

Khô Mộc Phùng Xuân không chỉ chữa trị cho Triệu Hoán Thú, còn có thể chữa trị cho chính nàng, chỉ là hiệu quả khác xa, không sử dụng được tốt như Trảm Nguyệt. Nhưng chỉ cần thật sự có hiệu quả, dùng

nhiều lần, nàng cũng có thể trị lành cho mình.

Vài lời của editor: chết rồi, ta bấm gì mất chương rồi, ahuhu, làm sao bây giờ, ai biết cách chỉ ta với, lọ mọ này h, mới kịp cop một chương post lên thôi. *Khóc thành sông*

Chương 374: Cứu mỹ nhân, trực tiếp đánh phá Hoàng Long

1

Edit: V.O

Bạch Vũ khoanh chân ngồi lại, tiêu hao linh khí, lặng lẽ dùng Khô Mộc Phùng Xuân, một đạo ánh sáng hiện lên trên người nàng.

Ngay lập tức, nàng cảm thấy đau đớn trên ngực giảm bớt rất nhiều, quả nhiên nội thương đã tốt một chút, cũng chữa trị được một chút linh mạch bị tổn thương, một dòng nước ấm chậm rãi chạy xuôi trong cơ thể.

Nàng nhắm mắt lại, sử dụng dòng nước ấm này từ từ chữa trị vết thương trong cơ thể.

...

Dạ Quân Mạc và Âm Lâm, Âm Ưng đã đến Đại Lục Xích Hỏa, đang trên đường tiến đến Tháp Thiên Ky.

Nhưng khi bọn họ vừa mới đến một vực trên Đại Lục Xích Hỏa của Âm Dạ Đế Quốc, vực chủ liền thấp thòm đưa một chiếc nhẫn tới. Trương Dương của Sáng Thế Thần Điện đưa tới, chỉ tên nói ông phải tự tay giao cho Thánh Quân của các ông.

Dạ Quân Mạc cầm lấy chiếc nhẫn, sắc mặt lạnh lùng đột nhiên thay đổi, nắm chiếc nhẫn ở trong lòng bàn tay.

Nhấn Bách Vũ!

Đồ của Bạch Vũ lại ở trong tay người của Sáng Thế Thần Điện, hiển nhiên Bạch Vũ cũng ở trong tay bọn họ, đây là uy hiếp trắng trợn!

"Lập tức tra cho ta! Bạch Vũ đã xảy ra chuyện gì ở Vực Thanh Phong!" Dạ Quân Mạc siết chặt nhấn Bách Vũ, gân xanh nổi lên trên cánh tay, vẻ mặt bình tĩnh kiềm chế cơn tức như núi lửa sắp bùng nổ.

Hắn không truyền âm ngàn dặm được với Bạch Vũ, nếu không khi hắn tìm được Bạch Vũ ở đâu, hắn sẽ đốt cái thành đó thành một đồng hoang tàn ngay lập tức.

"Thánh Quân, Trưởng lão Phục Mãn nói Bạch Vũ đã đi xuống dưới mạch khoáng dưới đất, sau đó còn nói đã gặp một nam tử kỳ lạ. Căn cứ theo điều tra, hình như nam tử kia từ Vực Thanh Trần đến, người này có một đôi mắt đào hoa, ở trong Cung Điện lớn nhất Vực Thanh Trần."

Ám Ưng lập tức truyền âm ngàn dặm, ra lệnh thuộc hạ đi điều tra, Mộc Thiên Tịch cũng không thể che dấu tin tức, không qua bao lâu đã có manh mối.

Ám Lân nhíu mày, nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Đôi mắt đào hoa, xem ra là Mộc Thiên Tịch. Chúng ta vẫn chưa ra tay, ngược lại hắn đã ra tay trước rồi."

"Quay trở lại Đại Lục Thanh Mộc. đến Vực Thanh Trần." Dạ Quân Mạc lập tức đứng dậy, thay đổi hành trình.

Ám Ưng vô cùng sợ hãi: "Bây giờ sao? Nhưng Thập Thiên Kỳ đã

nằm trong gang tấc! Nếu Thánh Quân đi cứu Bạch Vũ, vậy Tháp kia..." Tháp đã sớm bị chuyển đi rồi.

Dạ Quân Mạc giống như không nghe thấy lời nói của hắn, gọi Ngũ Hành Chu Tước ra, liền chuẩn bị rời đi.

Ám Lân giữ chặt Dạ Quân Mạc: "Đây là cơ hội tốt ngàn năm có một, thậm chí là cơ hội duy nhất của người, người chắc chắn muốn vứt bỏ sao?"

"Đi cứu Bạch Vũ." Dạ Quân Mạc nói chắc như đinh đóng cột.

"Ta chưa nói không cứu, đến Tháp Thiên Ky trước, sau đó lại đi cứu Bạch Vũ cũng còn kịp." Ám Lân khuyên bảo.

Đáng tiếc Dạ Quân Mạc liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu lời khuyên bảo của Ám Lân, Tháp chuông Thiên Ky có cơ quan vô cùng quái lạ, có vô số loại trận kế ước, đi vào một chuyển thì không biết phải tốn bao lâu mới có thể ra ngoài, một tháng? Ba tháng? Hay là nửa năm nữa?

Bạch Vũ có thể chờ được sao? Mộc Thiên Tịch sẽ để cho nàng chờ lâu như vậy sao?

Dạ Quân Mạc sờ sờ ngực của mình, hắn không có trái tim thì thế nào, ngực đang đập của hắn chính là trái tim của Bạch Vũ, có cái này thì cũng đủ rồi.

"Ngươi và Ám Ưng về Vực Thanh Vũ trước đi." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt bỏ lại một câu, cưỡi Ngũ Hành Chu Tước rời đi.

Ánh mắt Ám Ưng tha thiết, chờ mong nhìn Dạ Quân Mạc rời đi, tức giận đá một đá lên cửa: "Chắc chắn đám người Sáng Thế Thần Điện

này biết Thánh Quân đã tìm được Tháp Thiên Ky, tạm thời không lấy Tháp đi kịp, mới dùng Bạch Vũ để uy hiếp Thánh Quân."

"Bây giờ không chỉ là chuyện Tháp Thiên Ky rồi. Vực Thanh Trần là thế lực trung tâm của Sáng Thế Thần Điện ở Đại Lục Thanh Mộc, Thánh Quân đến đó cứu người, rõ ràng là chui đầu vào lưới, Mộc Thiên Tịch lời dụ dỗ việc uy hiếp Thánh Quân để người không thể không nhảy vào trong bẫy!" Đáy mắt Âm Lân hiện lên một tia tức giận, một tầng sương lạnh phủ lên khuôn mặt ôn nhu

Chương 375: Cứu mỹ nhân, trực tiếp đánh phá Hoàng Long (2)

Edit: V.O

"Điểm yếu của Thánh Quân không phải là Bạch Vũ sao? Một vạn năm trước đã như thế này, bây giờ vẫn như thế này." Âm Ưng bất đắc dĩ thở dài: "Chúng ta không thể trơ mắt nhìn Thánh Quân nhảy vào trong bẫy, có cần tập hợp nhân mã ba vực Thanh Vũ, Thanh Linh, Thanh Phong đi giúp Thánh Quân không?"

Âm Lân trừng mắt rất không cao thượng: "Sáng Thế Thần Điện chiếm sáu vực ở Đại Lục Thanh Mộc, chúng ta chỉ chiếm ba vực, phái người đi thì có tác dụng sao? Hơn nữa, người cảm thấy thực lực của Thánh Quân cần chúng ta xông vào giúp người cứu người ở Vực Thanh Trần?"

Hình như Âm Ưng hiểu ra cái gì: "Ý người là nói..."

"Trở lại Vực Thanh Vũ, tập hợp nhân mã ba vực, đi theo Thánh Quân."

Khóe miệng Âm Ưng co rút, cái này không phải là đang coi Thánh Quân là người tiên phong đi mở đường sao? Nói như vậy, chiến tranh cấp bậc cao ở Đại Lục Thanh Mộc liền chính thức khai chiến!

Hai người bọn họ trở về vô cùng đúng lúc, nhân mã ba Vực đã tập hợp từ sớm, Âm Lân dẫn đầu bọn họ theo sát phía sau Dạ Quân

Mạc.

Dạ Quân Mạc đến chỗ nào, càn quét tất cả những thứ cản đường dễ như trở bàn tay, khí thế vương giả sắc nhọn không thể đỡ, sát khí ép người, liên tiếp mấy Vực của Sáng Thế Thần Điện cũng không dám ngăn cản.

Ám Lâm liền dẫn đám người đi theo phía sau chiếm tiện nghi, không hề khiêm nhường, tiện tay tiêu diệt mấy bọn Vực Chủ, hoặc là mấy Trưởng lão gì gì đó.

...

Bạch Vũ bị nhốt ở trong căn phòng kín, không nhìn thấy được ngày hay đêm, mơ hồ không rõ thời gian, nhưng trái lại, Trang Nô xông hương vô cùng đúng giờ, mỗi ngày một lần.

Nàng tính toán, có lẽ nàng đã bị nhốt khoảng năm, sáu ngày, tình trạng thân thể bây giờ của nàng, mỗi lần sử dụng Khô Mộc Phùng Xuân sẽ bị tiêu hao hết linh khí, sau đó phải chờ đến lúc tỉnh lại, khôi phục một chút linh khí, mới có thể sử dụng lại lần thứ hai, chủ yếu mỗi ngày chỉ có thể sử dụng được một lần.

Nhưng cuối cùng, thân thể của nàng cũng bắt đầu chuyển biến tốt, hôm nay gắng gượng dùng Khô Mộc Phùng Xuân hai lần, mỗi ngày hương nhang cũng không thể làm hại nàng được nữa rồi.

Đương nhiên, Bạch Vũ sẽ không để cho người ta phát hiện nội thương của nàng bắt đầu bình phục, mỗi lần xông hương nàng liền cắt nát môi, làm bộ phun ra vài ngụm máu, bình thường không có việc gì thì giả chết nằm trên mặt đất, sau đó yên lặng khôi phục linh khí, tu dưỡng thân thể.

Hôm nay lúc Bạch Vũ lại giả chết nằm trên mặt đất, Mộc Thiên Tịch đến đây, khóe miệng cong cong lộ rõ trong lòng không tệ.

Hắn nắm Bạch Vũ lên rất thương hương tiếc ngọc, khóa chặt nàng ở trước mặt mình: "Những ngày này thế nào rồi?"

Người không nhìn ra sao? Nếu không hai chúng ta đổi lại? Bạch Vũ xoay mặt qua, không nhìn hắn.

Mộc Thiên Tịch nheo ánh mắt đào hoa lại, dùng sức bẻ mặt nàng qua, để cho nàng nhìn thẳng vào mình: "Hôm nay ta tới là muốn nói cho người một tin tốt, những ngày đau khổ của người sắp đến rồi, Dạ Quân Mạc đã tới cứu người."

"Không phải Dạ Quân Mạc đã đến Đại Lục Xích Hòa sao, sao có thể trở về nhanh như vậy?"

"Hắn vứt bỏ trái tim hắn, nghe tin liền lập tức trở về cứu người, ta thấy người mới đúng là trái tim của hắn. Có phải vô cùng cảm động đúng không?" Mộc Thiên Tịch tương đối đắc ý, kéo rộng độ cong của miệng.

Vứt bỏ rồi sao? Biết chàng sẽ đến cứu ta, nhưng ta không muốn chàng vứt bỏ. Bỏ qua lần này, còn có cơ hội sao? Trái tim Bạch Vũ gần như run rẩy kịch liệt, nhắc lên vô số gợn sóng.

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười mỉa mai, trêu tức trong mắt Mộc Thiên Tịch, nở một nụ cười thật to: "Đương nhiên cảm động, ta biết hắn coi ta quan trọng hơn bản thân hắn không chỉ một lần. Có một nam nhân yêu ta như vậy, ta còn có cái gì không đủ chứ? Tên chó độc thân như người sẽ không biết."

Nhất thời, nụ cười của Mộc Thiên Tịch không còn: "Người mắng ai là

chó?"

"Không phải ta mắng là chó, ta nói ngươi không có tính người! Với tính tình như vậy của ngươi, chắc chắn lấy lão bà cũng sẽ không yêu ngươi?"

"..."

"Vẫn là Dạ Quân Mạc tốt, biết yêu thương ta. Lập tức tới cứu ta khi ta gặp nguy hiểm, ta ngã bệnh cũng sẽ chăm sóc ta, có người ức hiếp liền trở thành chỗ dựa cho ta. Vừa nhìn ngươi đã biết là không có người yêu, chắc chắn là không biết loại cảm giác này."

Chương 376: Hoa hồng, kể trong kể (1)

Edit: V.O

Vốn muốn thưởng thức vẻ hoảng hốt lo sợ, lo lắng không yên của Bạch Vũ, chẳng biết tại sao Mộc Thiên Tịch lại bị vấy một miệng thức ăn chó, mặt đen đến độ sắp nhỏ ra mực, hất tay đẩy Bạch Vũ ngã trên mặt đất.

"Ta đi yêu một nữ nhân để làm gì? Nhưng có thể dùng để chơi đùa giải trí, chỉ có tên Dạ Quân Mạc ngu xuẩn kia mới có thể không cần mạng vì nữ nhân. Ta đã chuẩn bị tốt thiên la địa võng cho hấn, chắc chắn nếu hấn dám đến thì sẽ không có chỗ chôn, lần này không ai có thể cứu được hấn!"

Bạch Vũ cười lạnh: "Đúng nhỉ, người tổn tâm tư bố trí tòa mồ kia để bắt cóc ta, không phải là vì để cho Dạ Quân Mạc đi vào bẫy của người sao?"

Nếu người có thể đánh bại hấn quang minh chính đại, cần gì phải dùng những thủ đoạn hạ lưu này? Người không dám trực tiếp chống lại chàng, bởi vì người yếu hơn chàng! Bạch Vũ yên lặng mĩa mai ở trong lòng, nhin xuống lời mắng chửi.

Tính tình của Mộc Thiên Tịch không ổn định, tàn bạo dễ giận, chọc giận hấn, lại bị hấn đả thương thì có thể mất nhiều hơn được.

Mộc Thiên Tịch nghe ra được ý trong lời nói của Bạch Vũ: "Thực lực của hấn cao, vậy thì thế nào? Cuối cùng vẫn sẽ bại ở trong tay ta, chỉ

cần có thể thắng, dùng thủ đoạn gì cũng không sao. Người đã tin tưởng hẳn như vậy, ta sẽ cho các người gặp nhau một lần trước khi chết."

Mộc Thiên Tịch phát tay áo một cái, mặt âm nghiêm rời đi.

Bạch Vũ đứng dậy từ trên mặt đất, nhìn bóng lưng Mộc Thiên Tịch rời đi, sờ sờ vòng tay tương tư trên cổ tay, trong mắt hiện lên sắc bén.

Sau khi Mộc Thiên Tịch rời đi, Bạch Vũ càng thêm chăm chỉ trị liệu thương thể của chính mình.

Một khi có thể sử dụng Khô Mộc Phùng Xuân thoải mái để trị liệu thương thể của chính mình, chính là lúc Bạch Vũ cũng sắp khôi phục lại, không tới ba ngày đã sắp khởi hẳn rồi. Nàng phát hiện mấy ngày nay, thời gian Trang Nô xông hương hình như có chút không đúng, thời gian cũng có khi dài có khi ngắn, cực kỳ không ổn định.

Nàng bị nhốt trong căn phòng ở dưới đất, không rõ tình huống bên ngoài lắm, nhưng cảm thấy có chút kỳ lạ, lúc Trang Nô thổi khí hương vào, nàng làm bộ thờ ơ nói lời khách sáo với hẳn.

Từ đầu đến cuối, Trang Nô vẫn ngậm miệng không nói, cái gì cũng không nói.

Gần đây hẳn cũng rất phiền, công tử nhà hẳn lập kế hoạch hướng về phía Dạ Quân Mạc, buộc Dạ Quân Mạc tiến vào Vực Thanh Trần đã được bố trí tốt, giết trong một lần.

Kế hoạch rất tốt, cũng thành công rồi.

Nhưng Dạ Quân Mạc là ai? Hẳn là Âm Dạ Quân Vương! Là Đế

Vương cao cao tại thượng! Là vương giả tranh đoạt thiên hạ cùng với Sáng Thế Thần Điện của bọn họ!

Đế vương giận dữ, trăm vạn thi thể ngã xuống!

Dạ Quân mặc vừa ra tay, tình hình của cả Đại Lục Thanh Mộc đều bị xáo trộn.

Sức của sáu Vực yếu hơn một mình Dạ Quân Mặc, nơi đi qua, hễ bị ngăn cản, lật tay hủy diệt! Thế lực của Sáng Thế Thần Điện ở Đại Lục Thanh Mộc đã bị đánh cho tan đàn xẻ nghé trong giây lát, không ai có thể chịu đựng được lửa giận của Dạ Quân Mặc.

Bây giờ, Dạ Quân Mặc đã xông thẳng vào Vực Thanh Trần, toàn bộ mười hai tòa thành trì của Vực Thanh Trần bị hủy hoại chỉ trong chớp lát, lúc này đã trực tiếp đánh tới hang ổ của bọn họ.

Tất cả lòng người của Vực Thanh Trần hoảng sợ, nhóm Vực Chủ và Thành Chủ đều kinh hồn bạt vía chạy đến trốn ở trong Cung Điện, người trong Điện lại chạy trốn chết, đã không còn làm việc nữa. Mỗi ngày, Trang Nô đầu óc rối mù, vội vàng quản lý chuyện trong Cung Điện, thỉnh thoảng hấn vội vàng đến nỗi quên mất chuyện công tử lệnh cho hấn mỗi ngày phải dùng hương nhang hạ độc Bạch Vũ.

"Công tử, hôm nay Dạ Quân Mặc sẽ đến đây, người chắc chắn sắp xếp của người có thể được chứ?" Trang Nô vô cùng lo lắng hỏi.

Mộc Thiên Tịch âm trầm lờm hấn: "Người đang nghi ngờ năng lực của công tử nhà ngươi sao?"

"Thuộc hạ sao dám, chỉ là..."

"Chỉ là bị Dạ Quân Mặc dọa cho vỡ mật." Mộc Thiên Tịch khinh

thường hừ lạnh, tức giận trên mặt hiện lên rõ ràng: "Vốn tưởng rằng hấn sẽ thành thành thật thật tới tìm ta đàm phán để cứu người, không nghĩ tới vậy mà hấn lại bá đạo trực tiếp càn quét Đại Lục Thanh Mộc, không chút lo lắng khai chiến với chúng ta."

Chương 377: Hoa hồng, kể trong kể (2)

Edit: V.O

Trang Nô bĩu môi, người trêu chọc làm cho người ta nóng nảy, vẫn còn không cho phép người ta phát hỏa sao? Đế Vương cũng biết phát cáu, người bắt mất nữ nhân người ta yêu thương, rõ ràng là trở mặt, ai còn có thể từ từ nói chuyện với người?

"Nhưng cũng không sao, chỉ cần có thể giết Dạ Quân Mạc, tổn thất một Đại Lục Thanh Mộc thì tính là gì?" Bồng Mộc Thiên Tịch cười, nụ cười ráng rỡ như hoa đào, nếu không để ý sát ý trong mắt hắc, quả thật trông giống như một vị công tử tao nhã.

"Đi thôi, đi xem Bạch Vũ, nghênh đón Dạ Quân Mạc thì sao có thể không có nàng ta được." Mộc Thiên Tịch dẫn Trang Nô đi tới chỗ giam giữ Bạch Vũ.

Bạch Vũ đang lần mò cửa, cân nhắc có nên để cho Tiểu Thanh nổ tung nó hay không, nhân cơ hội chạy đi.

Nếu thật sự như Mộc Thiên Tịch nói, Dạ Quân Mạc đã tới cứu nàng, có lẽ cũng sắp đến trong khoảng hai ngày này, bây giờ là thời cơ chạy trốn tốt nhất của nàng.

Nhưng cân nhắc đến việc thực lực của Mộc Thiên Tịch sâu hơn nàng, cho dù nàng chạy rất nhanh cũng sẽ bị bắt trở về, nói không chừng còn bị thương nặng hơn bây giờ, trong lúc mấu chốt này, nàng vẫn không nên tính toán mạo hiểm.

Cho dù muốn làm chuyện gì, nàng cũng muốn dùng cách cực kỳ an toàn.

Két... - -

Cửa chính bị một đá của Mộc Thiên Tịch đá văng. Bạch Vũ không che dấu chán ghét trong mắt chút nào: "Lại tới đây làm gì? Tới khoe với ta người đã đánh bại Dạ Quân Mạc sao?"

"Vẫn chưa, nhưng... nhanh thôi." Mộc Thiên Tịch dùng sức bắt lấy cằm Bạch Vũ: "Hôm nay, Dạ Quân Mạc sẽ đến chỗ ta, trong phần đại lễ ta chuẩn bị cho hắn cũng không thể thiếu ngươi."

Hắn dùng ánh mắt khinh miệt nhìn Bạch Vũ từ trên xuống dưới: "Bộ dạng bây giờ của ngươi đúng là khó coi, không bằng ta tự mình giúp ngươi tắm rửa thay quần áo, đổi một bộ quần áo, bảo đảm khiến hắn không bỏ ngươi."

Hắn nói xong, bàn tay to đã phủ lên áo Bạch Vũ.

Ánh mắt Bạch Vũ biến đổi, nhắc tay lên tát một cái: "Ngươi vô sỉ!"

Nửa gương mặt của Mộc Thiên Tịch sưng đỏ lên trong nháy mắt, một dấu năm ngón tay in rõ ràng ở trên mặt hắn.

Mộc Thiên Tịch nổi điên, trở tay quăng một bạt tai lên mặt Bạch Vũ. Bạch Vũ ngã trên mặt đất, khóe môi chảy ra vết máu đỏ sẫm, nhìn rất đáng thương.

"Dẫn nàng ta xuống cho ta, tắm rửa thay quần áo."

"Vâng."

Bạch Vũ bị hai lão cô cô cao to lực lưỡng nắm lên giống như con gà con đưa đi tắm, thùng tắm được rải rất nhiều hoa hồng, tất cả nổi đầy lên mặt nước, mùi hương xộc vào mũi, nồng nặc hơn hương nhang đốt lúc bình thường.

Sau khi tắm rửa xong, lại có hai nữ tử lấy ra cho nàng một bộ váy gấm màu đỏ chói lộng lẫy, màu sắc đỏ tươi, như giá y (áo cưới cổ đại) rực rỡ động lòng người, mặc lên người, một mùi hương hoa hồng xộc vào mũi.

Bạch Vũ cũng hết chỗ nói, Mộc Thiên Tịch thích hoa hồng đến mức nào vậy?

Hương nhang là mùi hoa hồng, hoa tắm cũng là hoa hồng, ngay cả trên quần áo cũng phải xông mùi hoa hồng.

Chẳng lẽ hẳn không biết mùi hoa quá nồng làm cho người ta rất không thoải mái sao?

Mặc quần áo tử tế, hai nữ tử tỉ mỉ trang điểm cho Bạch Vũ, trang điểm cho nàng vô cùng xinh đẹp như là tân nương. Nếu không phải ở Vực Thanh Trần, Bạch Vũ cũng sẽ cho rằng hôm nay nàng phải lập gia đình.

Đương nhiên, không phải Mộc Thiên Tịch chuẩn bị để cho nàng lập gia đình, mà vốn định dùng nàng làm mồi dụ.

Nàng ăn mặc xinh xắn đẹp đẽ, lại bị cột vào giá gỗ trên đài cao.

Bạch Vũ bĩu môi, nhìn hoàn cảnh chung quanh. Dưới đài cao, là một mảnh đất trống, chung quanh là cánh rừng lớn tươi tốt. Gió lạnh thổi qua, cây cối phát ra tiếng vang xào xạc, trong lá cây lác lác có bóng

người mai phục lúc ẩn lúc hiện.

Không khí tỏa ra cảm giác ép bức nói không nên lời, Bạch Vũ vừa tiến đến cũng cảm giác được vùng không gian này không đúng, chắc chắn Mộc Thiên Tịch dùng kế ược không gian để nắm cả khu vực này trong tay.

Chương 378: Hoa hồng, kế trong kế (3)

Edit: V.O

Khế ước không gian của Mộc Thiên Tịch sẽ không giống như tên gà mờ như Bách Lý Uy, Mộc Thiên Tịch có thể làm ra một khế ước đầy đủ, có thể thật sự nắm giữ cả vùng không gian, chỉ cần Dạ Quân Mạc đi vào khu vực này, sẽ rất khó để đi ra ngoài lại.

Tim Bạch Vũ bắt đầu đập hoảng hốt, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Mộc Thiên Tịch đứng ở bên cạnh nàng, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, mỉm cười: "Sao rồi, bắt đầu lo lắng cho người trong lòng người rồi sao?"

Bạch Vũ không nói gì, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn ra nơi xa.

Có một bóng người đen kịt xuất hiện ở cuối chân trời, Trang Nô báo lại: "Công tử, Dạ Quân Mạc đã đến!"

Nụ cười trên môi Mộc Thiên Tịch càng tàn nhẫn: "Đi nói với hắn ta, chỉ một mình hắn được tới, nếu không ta sẽ lập tức giết Bạch Vũ."

"Vâng."

Quả nhiên một mình Dạ Quân Mạc đã đến đây.

Quân áo trường bào màu đen, thon dài mà lạnh nhạt, giống như một thanh bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, hơi thở sắc bén quanh quẩn

quanh thân hắn, giống như sẽ xé nát cả người hắn.

Hắn bước từng bước lên đài cao, sát ý toàn thân tàn sát bừa bãi khiến cho khiến cho kết giới không gian bao phủ chung quanh dao động dữ dội.

Hàng lông mày anh tuấn vô song trên mặt không có biểu hiện gì, một đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú vào Bạch Vũ, một thân giá y đỏ tươi kia như lửa nhuộm đỏ đôi mắt hắn.

Tâm Bạch Vũ đã nhảy lên khỏi cổ họng, rất muốn hô to một câu đi mau, nhưng người đã vào rồi, bây giờ có hô cũng không thể hô thành tiếng.

Bạch Vũ buồn rầu cúi thấp đầu, bắt đầu nghĩ cách cùng nhau chạy thoát với Dạ Quân Mạc.

"Dạ Quân Mạc, ta biết ngươi sẽ đến, ta nuôi nữ nhân của ngươi rất tốt, đừng chạm cũng chưa đụng chạm được." Mộc Thiên Tịch chơi đùa với cây kiếm trong tay, thỉnh thoảng đặt lên trên cổ Bạch Vũ: "Quý xuống cầu xin ta, nói không chừng ta mềm lòng sẽ bỏ qua cho nàng ta."

Sát ý trong đôi mắt đen lạnh lùng của Dạ Quân Mạc càng sâu, ném ra Hỏa Quang Thiểm Điện màu u lam, nện ở trên cánh tay Mộc Thiên Tịch, chỉ nghe một tiếng "ầm", Mộc Thiên Tịch sẩy tay đánh rơi thanh bảo kiếm trên mặt đất.

Thân hình Dạ Quân Mạc xẹt qua một đạo tàn ảnh, nháy mắt đã sắp tới gần Mộc Thiên Tịch.

Đồng tử trong mắt Mộc Thiên Tịch co rút lại, vừa động ý nghĩ, hơi thở trong không gian nháy mắt bốc lên, lực lượng to lớn nặng ngàn

cân âm âm ép xuống, cả vùng không gian đang đè ép Dạ Quân Mạc.

Thân hình Dạ Quân Mạc cứng đờ, ngừng lại ngay tại chỗ, ánh mắt lạnh thấu xương lộ ra sát ý tàn khốc, lạnh lùng nhìn chăm chăm Mộc Thiên Tịch.

Mộc Thiên Tịch cười lạnh: "Trước khi ngươi tới đã biết đó là một cạm bẫy, cả vùng không gian đều đã là của ta, ngươi lấy gì để đấu với ta? Quỳ xuống!"

Ầm - -

Tình hình trên bầu trời đột nhiên biến đổi, sấm sét vang dội, trọng lượng vô hình giống như tia chớp nện lên người Dạ Quân Mạc, dáng người cao ngất của Dạ Quân Mạc hơi hơi run rẩy, cử động một chút, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhếch môi, đáy mắt tà tứ liêu lĩnh, không chịu trói buộc, khinh thường trời đất: "Muốn ta quỳ gối với ngươi, ngươi cũng xứng!"

Nụ cười của Mộc Thiên Tịch nháy mắt ngưng lại, nổi giận đùng đùng: "Dạ Quân Mạc, ngươi muốn chết!"

Toàn bộ lực lượng cuồng bạo trong không gian tập trung lại, giống một bàn tay khổng lồ đánh vào Dạ Quân Mạc.

Ầm - -

Một con Đế Vương Tuyết Viên (con vợ tuyết) xuất hiện ở sau lưng Dạ Quân Mạc, va chạm dữ dội với uy áp khủng bố, tiếng nổ mạnh đất rung núi lở vang vọng khắp trời đất, khuếch tán ra cả mảnh Đại Lục.

Sắc mặt Mộc Thiên Tịch hơi thay đổi: "Người có thể chống lại uy áp của ta?"

"Lực khống chế trong không gian được quyết định bởi thực lực của người kế ước, chỉ dựa vào thực lực của người cũng dám điều khiển vùng không gian này đè ép ta?" Ánh mắt Dạ Quân Mạc khinh thường, linh khí cuồng bạo toàn thân trút ra, sát ý như nước lũ nhằm về phía Mộc Thiên Tịch.

Mộc Thiên Tịch hít một hơi lạnh, vô cùng sợ hãi: "Người đã khôi phục rồi! Ra tay, mau ra tay!"

Người mai phục chung quanh lập tức dẫn Triệu Hoán Thú của bọn họ phóng linh thuật ra, mấy chục đạo linh thuật dày đặc sát ý nghiền ép vạn vật, xẹt qua phía chân trời, đánh về phía Dạ Quân Mạc.

Chương 379: Hoa hồng, kể trong kể (4)

Edit: V.O

Đế Vương Tuyết Viên của Dạ Quân Mạc lập tức biến hóa thật lớn, vốn Đế Vương Tuyết Viên chỉ cao khoảng ba tầng lầu, trong nháy mắt, hình thể lớn lên khủng bố đã che lấp mặt trời, phần lưng giống như nhà cao tầng đỡ tất cả linh thuật tấn công, sức chịu đựng giảm mạnh còn năm thành.

Không chờ bọn họ bắt đầu lần tấn công thứ hai, ngọn lửa cuồng bạo của Ngũ Hành Chu Tước liền bao phủ cả khu rừng, Ngũ Hành Chu Tước hắc hóa thiêu đốt bằng lửa bất tử màu đen, hung ác cắn nuốt mặt đất, đến chỗ nào đốt cháy gần như không còn, ngay cả mòm đá cũng bị đốt đến nóng chảy.

Dám người mai phục lập tức lao ra khỏi rừng rậm, bao vây Dạ Quân Mạc, điên cuồng tấn công Đế Vương Tuyết Viên bảo vệ Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc phát tay đánh ra năm ngọn lửa bất tử ép Triệu Hoán Sư vây chung quanh lui về phía sau, thả Ngũ Hành Thanh Long ra, Phiên Vân Phúc Vũ (hô mưa gọi gió), biến đất đai thành một mảnh biển nước trong nháy mắt, dòng nước mãnh liệt dâng lên càng ngày càng nhiều, bọn họ bị ngâm trong nước độc, khiến cho bọn họ khó động đậy.

Đế Vương Tuyết Viên hợp với Âm Ảnh Cường Sư bắt đầu giết chóc không kiêng nể, trực tiếp hướng lên đài cao, trong mắt chỉ còn lại

màu máu giết chóc.

Triệu Hoán Thú của từng người liên tiếp ngã xuống, nhóm Triệu Hoán Sư của Vực Thanh Trần không ngừng bị trọng thương, máu tươi nhuộm đỏ biển nước dưới chân, khu vực trăm dặm chung quanh chiến trường đảo mắt trở thành nước lửa đan xen.

Mộc Thiên Tịch nhìn thấy, hận đến nghiến răng.

Ngũ Hành Chu Tước, Ngũ Hành Thanh Long, Đế Vương Tuyết Viên, Âm Ảnh Cuồng Sư, toàn bộ bốn con Triệu Hoán Thú của Dạ Quân Mạc đều là mãn cấp, thực lực của hắn đã khôi phục đến Thần Hoàng!

Triệu Hoán Sư đánh nhau với Dạ Quân Mạc đều là cấp bậc Tôn Chủ, nhưng đều bị hắn giết sạch giống như bồ dưa thái rau.

Ngay cả Mộc Thiên Tịch là cấp bậc Vương Giả, nắm không gian trong tay nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể không chế được cấp bậc đỉnh cấp Đại Đế, hoàn toàn không thể khống chế được Thần Hoàng, nhiều nhất chỉ có thể dồn ép được một lần.

Khó trách Dạ Quân Mạc dám đi tới một mình, quả nhiên rất can đảm!

Chỉ tại Mộc Thiên Tịch không chu đáo, hắn đã quá tinh tưởng tình báo.

Căn cứ vào tình báo của hắn, vạn năm trước, sau khi Dạ Quân Mạc bị thương nặng, thực lực liền tụt xuống Vương Giả, mãi đến gần đây mới khôi phục đến Đại Đế, ai có thể nghĩ đến Dạ Quân Mạc còn chưa lấy lại được trái tim, thương thế gần như đã khỏi hẳn rồi.

Đáy mắt Mộc Thiên Tịch xẹt qua một tia ác độc, nhìn giống như là

muốn đánh Dạ Quân Mạc ở trên đài cao, vớ lấy bảo kiếm trên mặt đất đâm một kiếm về phía Bạch Vũ: "Dạ Quân Mạc, nếu ngươi dám ra tay lần nữa, ta sẽ giết chết nàng ta!"

Dạ Quân Mạc đã bước lên bậc thang trên đài cao, động tác cứng đờ.

Đột nhiên, một con diều hâu trên không đáp xuống, móng vuốt sắc bén, hung tàn đâm xuyên qua bả vai Dạ Quân Mạc, xé rách bộ áo bào màu đen, lộ ra vết thương sâu tới xương, máu tươi ướm sũng áo bào, hiện ra màu đỏ âm u.

Mộc Thiên Tịch nheo ánh mắt đào hoa lại, nở nụ cười âm hiểm: "Quả nhiên, vẫn còn luyến tiếc. Ngươi cảm thấy ta ra tay nhanh hơn, hay là ngươi từ từ đánh lên nhanh hơn?"

Nụ cười của Mộc Thiên Tịch đột nhiên biến mất, ba con diều hâu màu đen từ trên trời giáng xuống, sát ý tàn bạo giống như vô số lưỡi dao sắc bén đánh về phía Dạ Quân Mạc chỉ trong gang tấc.

Một con cấp 6, hai con cấp 7, là Triệu Hoán Thú của Mộc Thiên Tịch.

Ầm - -

Bỗng nhiên, Tiểu Bạch xuất hiện, đánh một chưởng Phách Thiên Liệt vào ngực Mộc Thiên Tịch, Mộc Thiên Tịch không hề chuẩn bị, thiếu chút nữa bị đánh chết trong một chưởng, máu tươi chảy ra lênh láng, trực tiếp bay ra ngoài.

Bạch Vũ dùng lửa đốt cháy dây thừng, nhảy xuống từ trên giá gỗ, chạy vào trong lòng Dạ Quân Mạc.

Nàng luôn luôn chờ cơ hội, chờ đợi cơ hội chạy trốn, nhưng cái tên có đôi mắt đào hoa kia cứ đứng ở bên cạnh nàng không đi, còn rảnh

rồi cầm kiếm chuẩn bị đâm nàng vài cái uy hiếp Dạ Quân Mạc.

Không dễ gì có được cơ hội này, cuối cùng cũng đánh bay hắn ta rồi.

Một tay của Dạ Quân Mạc tiếp được Bạch Vũ, đôi mắt sáng ngời như Hắc Diệu Thạch lóe lên ánh sáng như sao, cả người như trút được gánh nặng, hơi thở âm trầm, tàn bạo trên người cũng giảm đi vài phần.

Chương 380: Hoa hồng, kể trong kể (5)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc xoay người một cái, che chở Bạch Vũ vào trong ngực, phía sau, hình thể khổng lồ của Đế Vương Tuyết Viên đỡ sự tấn công của ba con điều hâu, hao hết sức chịu đựng, biến mất.

Dạ Quân Mạc cũng không quay đầu lại, lập tức lao ra ôm chặt, Thanh Long cản ở phía sau, dòng nước độc khiến cho nửa bước đi của mọi người cũng khó khăn, chặn đường tất cả để cho Chu Tước thiêu rụi.

Nhưng Triệu Hoán Sư xông lên lại càng ngày càng nhiều, hiển nhiên Mộc Thiên Tích không ngừng chuẩn bị một lượng lớn nhân mã.

Sóng người thứ hai này còn mạnh hơn lúc trước, gần như toàn bộ đều là Triệu Hoán Tôn Chủ đỉnh cấp, mỗi người đều có ba con Triệu Hoán Thú cấp 6.

"Đi đâu vậy?" Bạch Vũ nắm tay Dạ Quân Mạc thật chặt, chạy theo hấn vào sâu trong cánh rừng.

"Đi tìm đá trấn giữ." Dạ Quân Mạc bình tĩnh trả lời.

"Chàng có biết đá trấn giữ ở đâu không?"

"Không biết."

"..." Vậy là bây giờ chúng ta đang chạy lung tung sao?

"Mộc Thiên Tịch cố ý không khế ước không gian quá lớn, chỉ nắm trăm dặm chung quanh trong tay mình, bởi vậy, chắc chắn hẳn đã sắp đặt đá trấn giữ ở không gian bên cạnh, dùng để ổn định kết giới."

Cho nên cứ chạy về phía bên cạnh thì luôn luôn đúng.

Người đuổi theo phía sau càng ngày càng nhiều, Mộc Thiên Tịch bị Bạch Vũ đánh bị thương đã uống thuốc chữa thương, tự mình cuống lên Triệu Hoán Thú đuổi theo.

Vốn một chưởng kia của Tiểu Bạch không đánh chết hẳn được, cũng chỉ có thể khiến cho hắn bị nội thương, cũng không làm tổn thương đến linh mạch của hắn. Uống một ít thần dược trị nội thương, thì lập tức có thể khôi phục, Bạch Vũ hoàn toàn tin tưởng Sáng Thế Thần Điện có đầy đủ dược liệu cao cấp.

Đối mặt với người truy đuổi giống như thú triều, Dạ Quân Mạc túm Bạch Vũ ra phía sau, linh thuật cường bạo càn quét, ba con Triệu Hoán Thú miễn cưỡng kêu vây chung quanh Dạ Quân Mạc, khí phách hào hùng.

Ở trong mắt Dạ Quân Mạc, những người đuổi giết hắn giống như là những hạt bụi thấp kém, không đáng để nhắc tới, khí thế vênh vác hung hăng nghiền ép thân thể của bọn họ, làm cho bọn họ không thể hít thở được.

Triệu Hoán Thú dám can đảm đuổi theo, tới một con thì chết một con, nhóm người Tôn Chủ đã không còn Triệu Hoán Thú bị Dạ Quân Mạc giết chết hơn một nửa trong nháy mắt.

Máu tươi nhuộm áo choàng màu đen thành màu đỏ sậm, giết chóc tàn khốc bá đạo, giống như phát tay là có thể nghiền nát bọn họ, có

nhiều người cũng không giết chết được Dạ Quân Mạc, hẳn là Thần Hoàng, là vô địch!

Mọi người bị sát ý sắc bén của Dạ Quân Mạc dọa sợ tới mức không dám tiến lên, không phải bọn họ nhát gan, chỉ là người nào tiến lên cũng sẽ biến thành thi thể, sợ hãi đó khiến cho bọn họ khó vượt qua.

"Giết Bạch Vũ!" Mộc Thiên Tịch bất đắc dĩ nổi giận gầm lên một tiếng.

Mọi người tỉnh táo lại, lập tức chuyển mũi nhọn về phía Bạch Vũ, bọn họ không giết được một vị Thần Hoàng như Dạ Quân Mạc, nhưng một Triệu Hoán Đại Sư như Bạch Vũ còn không giải quyết được sao?

Thú triều nhanh chóng chuyển hướng qua Bạch Vũ, ba con điều hâu của Mộc Thiên Tịch tới đầu tiên, gần như bổ nhào vào trên người Bạch Vũ trong nháy mắt, nó mở cánh ra quạt bay Tiểu Thanh, lông chim sắc bén như dao cắt vào yết hầu Bạch Vũ.

Ầm - -

Một đuôi của Ngũ Hành Thanh Long quét tới, liên tục đánh ba con điều hâu rớt trên mặt đất. Phiên Vân Phúc Vũ, nước lũ tràn đầy cuộn cuộn đến, cuốn bọn họ đi thật xa.

"Đi tìm đá trấn giữ, để ta ngăn cản bọn họ." Dạ Quân Mạc dùng sức cầm tay Bạch Vũ, giọng nói dịu dàng lướt nhẹ qua tim nàng.

Bọn họ đã đến không gian bên cạnh, có lẽ đá trấn giữ ở gần đây.

Bạch Vũ gật gật đầu, dẫn Tiểu Bạch quay người rời đi, yên tâm giao sau lưng lại cho Dạ Quân Mạc.

Tôn Chủ của Vực Thanh Trần lập tức đuổi kịp, phóng ra một đường linh thuật dài nhắm về phía Bạch Vũ.

Ầm - -

Tất cả những người đuổi giết Bạch Vũ đều bị đuôi rồng khổng lồ của Thanh Long càn quét, miệng trực tiếp phun nước thành sông về phía trước, nhấn chìm hơn một nửa cánh rừng, đè bọn họ vào sâu trong dòng nước không thấy đáy, không cho một ai đi qua.

Triệu Hoán Thú bay trên bầu trời đều bị Ngũ Hành Chu Tước chặn lại, Ngũ Hành Chu Tước hắc hóa phun ra lửa bất tử, khói đen dày đặc che tầm mắt của mọi người, Mộc Thiên Tịch chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Vũ biến mất trong tầm mắt.

Chương 381: Hoa hồng, kể trong kể (6)

Edit: V.O

"Dạ Quân Mạc, không phải ngươi nghĩ một Thần Hoàng như ngươi có thể chống lại được nhiều người bọn ta chứ? Để ta xem ngươi có thể chống cự được bao lâu?" Trong mắt Mộc Thiên Tịch bốc ra lửa, vung bàn tay to lên, người bên cạnh lập tức ào ào bắn khói độc về phía Dạ Quân Mạc.

Mộc Thiên Tịch nắm không gian trong tay, thổi toàn bộ khói độc quanh quần ở chung quanh Dạ Quân Mạc, hoàn toàn không gây thương tổn đến người một nhà.

Người tiếp xúc với độc này sẽ bị trúng độc, sẽ nhanh chóng làm giảm linh khí trong cơ thể, mãi đến khi toàn bộ linh khí tiêu hao gần như không còn, sau đó mới bắt đầu gây hại đến linh mạch.

Linh khí của Thần Hoàng dồi dào, gần như bất tận như biển cả.

Nhưng một khi trúng độc này, bọn họ chỉ cần kéo dài thời gian, không qua bao lâu có thể khiến cho Dạ Quân Mạc chết vì tiêu hao.

Dạ Quân Mạc cảm thấy linh khí không đủ ổn định trong cơ thể bắt đầu dao động, xói mòn cấp tốc. Bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt của Dạ Quân Mạc bắt đầu trắng bệch.

Đối mặt với Tôn chủ vây giết càng ngày càng nhiều, Thanh Long, Chu Tước và Âm Ảnh Cường Sư càng ngày càng tổn sức, không có

sự bảo vệ của Đế Vương Tuyết Viên, sức chịu đựng của bọn chúng tiêu hao cực kỳ nhanh, vết thương trên người đã chùng chất.

Ầm - -

Sáu con Triệu Hoán Thú tấn công cùng lúc, mạnh mẽ đánh đổi tính mạng, cùng đồng quy vạ tận với Ngũ Hành Chu Tước.

Ngũ Hành Chu Tước hắc hóa bị đánh chết, sức chịu đựng của hai con Triệu Hoán Thú kia cũng hao hết, cuối cùng, Dạ Quân Mạc cũng không chịu nổi nội thương nghiêm trọng trên người, phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

"Giết!" Nhóm Tôn Chủ lập tức xông lên, hơn mười Triệu Hoán Thú xông qua phòng ngự của Dạ Quân Mạc, đuổi theo giết Bạch Vũ.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc rét lạnh như đao, sát ý cuồng bạo khắp người tàn sát bừa bãi, khí phách vương giả phủ xuống, khuếch tán âm âm ra, uy áp của Triệu Hoán Thú mãi giai bạo phát ra như núi lửa, nghiền ép vạn vật!

Ám Ảnh Cuồng Sư xuyên qua đám người như tia chớp, nhanh đến mức chỉ còn tàn ảnh, bốn lần tấn công, bốn người ngã xuống trong một giây, vượt qua phòng ngự của 12 con Triệu Hoán Thú, biến mất trong nháy mắt.

Đợi cho bọn họ phục hồi tinh thần lại, một cơn rùng mình khiến cho toàn thân người ta rét lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, nhìn bóng dáng màu đen bễ nghễ thiên hạ trước mặt, không kịp được run rẩy.

Bọn họ không chỉ là Tôn Chủ, mà còn là tử sĩ Sáng Thế Thần Điện bồi dưỡng ở Đại Lục Thanh Mộc, được tập hợp từ sáu Vực, vì để treo cổ Dạ Quân Mạc. Bọn họ có thể không tiếc tính mạng để hoàn

thành nhiệm vụ, nhưng khí thế vênh váo hung hăng của Dạ Quân Mạc ở trước mặt, bọn họ cũng không dám tiến lên.

Không ai dám vượt qua phòng ngự đó nữa, ai nghĩ đến chỉ xuyên qua đuổi giết Bạch Vũ, lại phải trả giá bằng máu!

Dạ Quân Mạc đúc một đường máu tươi và phòng ngự sát ý cho Bạch Vũ, chỉ cần hấn còn sống, thì ngay cả một cọng lông tơ cũng không qua được khu vực này.

"Khốn kiếp! Ngây ra đó làm gì? Lên cho ta, hấn cũng sắp không chịu đựng được nữa rồi!" Mộc Thiên Tịch lạnh lùng hạ lệnh, rút kiếm dài sắc bén ra, dẫn theo ba con điều hâu đáp xuống.

Hai người đánh nhau kịch liệt, lực lượng khủng bố đụng nhau ở trong không gian, toàn bộ rừng cây rậm rạp bị nhỏ tận gốc.

Mặt Dạ Quân Mạc không đổi đứng sừng đôi với mấy tên tử sĩ cấp Tôn Chủ, đôi mắt tối đen lóe ra sát ý sắc bén khiến người ta kinh hồn bạt vía, uy áp cuồn bạo, bá đạo cứng rắn chống lại áp lực của không gian, khuôn mặt trắng bệch không những không khiến cho người ta cảm thấy hấn suy yếu, ngược lại càng lạnh lùng, sát ý tỏa ra bốn phía!

Không biết có bao nhiêu vết thương bị xé rách ở dưới áo bào màu đen, máu tươi rơi đầy trên đất, giống như vè tiêu điều, lạnh lẽo của hoa hồng màu máu, tàn khốc, băng lãnh.

"Chống đỡ không nổi nữa sao? Linh khí của ngươi đã hao hết, đi chết đi!" Mộc Thiên Tịch lộ ra một nụ cười quỷ dị, mũi kiếm rét lạnh đâm về phía trái tim Dạ Quân Mạc.

Bạch Vũ không ngừng chạy tới phía trước, trong lòng dâng lên linh

cảm không tốt, quay đầu nhìn tiếng vang oanh tạc không ngừng ở nơi xa, uy lực khổng lồ của linh thuật không ngừng vang vọng ở trong vùng không gian này.

Chương 382: Hoa hồng, kể trong kể (7)

Edit: V.O

Nàng không nhìn thấy bóng dáng cô độc, kiêu ngạo và lạnh lẽo của Dạ Quân Mạc, chỉ nhìn thấy đám người này đang ra sức vây giết, máu tươi nhuộm đỏ một mảng đất khô cằn lớn, Thanh Long khổng lồ và Ánh Ảnh Cuồng Sư bị ép liên tục lui về phía sau, mình đầy thương tích.

Lòng nàng giống như bị cái gì gắt gao nắm chặt, đau gần chết, rất muốn lập tức quay lại giúp hắn, kề vai chiến đấu cùng hắn, đồng sinh cộng tử cùng hắn!

Nếu không phải vì bảo vệ nàng, hắn có thể lao ra vòng vây rời đi, mà không phải ở đây liều mạng cùng với bọn họ, nếu không phải vì cứu nàng, hắn hoàn toàn không cần phải đến, không phải rơi vào ngục tù, vết thương đầy người.

Đáng tiếc, bây giờ trở về cũng không có tác dụng, nàng không giúp hắn được gì, chỉ có thể nhanh chóng tìm được đá trấn giữ, hủy diệt nó, mới có thể phá giải khu vực bị vây.

Chắc chắn Âm Lân sẽ dẫn theo người chờ để giúp đỡ ở gần đây, chỉ có ra ngoài, bọn họ mới có con đường sống!

Mộc Thiên Tịch chỉ muốn lập tức giết chết Dạ Quân Mạc, bảo kiếm đâm vào ngực của hắn, chỉ nghe thấy một tiếng vang của kim loại bị đứt đoạn, bảo kiếm lại liên tục bị chặn đứt!

Sắc mặt Mộc Thiên Tịch cứng đờ, đây là bảo kiếm được tạo ra từ đá Thái Ất, đâm vào trên người Dạ Quân Mạc, vậy mà lại bị chặn đứt?

Đương nhiên hắn sẽ không cảm thấy xương của Dạ Quân Mạc làm bằng sắt thép, chắc chắn là Dạ Quân Mạc mặc linh khí tuyệt thế gì đó trên người.

Ngay lúc Mộc Thiên Tịch khiếp sợ, lửa bất tử của Dạ Quân Mạc đã đánh vào ngực hắn.

Mộc Thiên Tịch lập tức hoàn hồn, linh khí toàn thân bộc phát ra, đánh một chưởng vào trên người Dạ Quân Mạc.

Ầm - -

Hai người bay ra ngoài cùng một lúc, lực lượng đâm vào nhau nhấc lên một mảnh sóng khí.

Khắp người Dạ Quân Mạc đầy máu tươi, vết máu dính trên bờ môi, ma văn yêu dị trên trán ảm đạm, tối tăm, nhuộm đầy vết máu, sợi tóc màu đen rơi lộn xộn trên trán, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch không có một chút máu, cũng không có sức lực đứng lên, yếu ớt làm cho người đau lòng.

Linh khí của hắn bị độc hao hết, linh mạch bắt đầu bị ăn mòn, cơn đau đớn dữ dội truyền khắp toàn thân hắn, giống như mỗi giờ mỗi phút đều có một cây dao lạng trì mỗi một tấc thân thể hắn.

Dạ Quân Mạc gắng gượng đau nhức như vậy liệu chết với Mộc Thiên Tịch, hắn không sợ đau đớn, nhưng hắn đã không còn linh khí rồi.

Không có linh khí, thực lực của Thanh Long và Cuồng Sư sẽ giảm mạnh, hấn suy yếu đến mức gần như không hề có sức lực, có lẽ thực lực lúc này còn không bằng một Triệu Hoán Đại Sư như Bạch Vũ, Mộc Thiên Tịch có thể giết hấn dễ dàng.

"Cơ hội tốt, lập tức giết hấn." Tử sĩ đồng loạt xông lên, sợ không giết được Dạ Quân Mạc, nên đều sử dụng sát chiêu trí mạng.

Vù - -

Kết giới dao động kịch liệt, lập tức vỡ tan tành, gió lớn dữ dội nhấc lên, dao găm giống như đang nạo vét mặt đất cháy đen, lập tức bụi đất đầy trời, trước mắt mọi người lập tức trở thành một mảnh bụi mù, cũng không còn thấy rõ người đứng bên cạnh là ai nữa.

Mộc Thiên Tịch mở miệng phun ra máu, được người bên cạnh nâng dậy, gân xanh trên thái dương đập mạnh, đá trấn giữ bị phá hủy rồi!

Loáng thoáng trong bụi đất, bỗng nhiên sóng nhiệt ập vào mặt, Bạo Liệt Lưu Hỏa cực nóng nổ tung ầm ầm trong bụi đất đầy trời, sóng nổ mạnh cuốn sạch trời đất, đất rung núi chuyển, ngọn lửa có lực công kích cao tới 66 điểm bá đạo đập phá toàn bộ sự tấn công.

Bạch Vũ ôm chặt Dạ Quân Mạc đầy máu, một chiêu Khô Mộc Phùng Xuân của Trảm Nguyệt bên cạnh, lập tức khép lại hơn một nửa miệng vết thương trên người Thanh Long và Ánh Ảnh Cuồng Sư, lập tức kéo sức chịu đựng lên hai thành.

Nàng ôm Dạ Quân Mạc, vươn người nhảy lên Ngũ Hành Thanh Long, mặt đối mặt, xông ra khỏi vòng vây giống như tia chớp, không có kết giới ngăn cản, bọn họ bay về phía Âm Lân vô cùng thuận lợi.

"Lập tức ngăn bọn họ lại!" Mộc Thiên Tịch nổi giận lôi đình hạ lệnh,

đánh một chưởng đẩy người nâng hẳn ra, đang định tự mình đuổi theo, bỗng nhiên tay chân bắt đầu run rẩy, cả thân thể cũng lập tức liên tục run rẩy, hai mắt trợn ngược, bất tỉnh.

Chương 383: Hoa hồng, kẻ trong kẻ (8)

Edit: V.O

Thuộc hạ của Mộc Thiên Tịch liền luống cuống, vội vàng đưa hấn ta trở về cung điện.

Về phần phái người đi đuổi giết, tốc độ của Ngũ Hành Thanh Long nhanh lạ thường, đã nhanh chóng khôi phục được hơn một nửa sức chịu đựng nhờ Trảm Nguyệt liên tục chữa trị, bọn người của Mộc Thiên Tịch hoàn toàn không thể đuổi kịp, thờ hốt hển đuổi hơn mấy chục dặm, liền nhìn thấy Âm Lân dẫn người tới đón bọn họ về, đành phải buồn rầu trở về báo cáo.

Sau khi Mộc Thiên Tịch tỉnh táo lại, biết được Dạ Quân Mạc đã chạy thoát, nổi điên ném chén thuốc.

Hấn ta tìm được cơ hội giết chết Dạ Quân Mạc không dễ, 60 tên Tôn Chủ, chết hơn một nửa, cũng đã ép Dạ Quân Mạc đến bước đường cùng, lại để cho hấn chạy thoát vào lúc cuối cùng!

Sao hấn ta có thể cam lòng?

Trang Nô luống cuống khuyên nhủ: "Công tử, tức giận sẽ hại thân, người vẫn còn đang trúng độc, cần phải uống thuốc."

"Trúng độc? Sao ta có thể trúng độc?" Mộc Thiên Tịch nhíu mày.

"Công tử, người trúng độc của cây đậu đỏ, loại độc này chính là kịch

độc trí mạng đối với người bình thường, chỉ cần ăn trúng một hạt đậu đỏ đã lột vỏ, đã coi như khó giữ được tính mạng rồi. Người trúng một lượng độc rất lớn, độc phát tác từ bên trong, kéo dài nửa giờ, coi như đã tốt rồi." Y Sư nơm nớp lo sợ nói.

"Trúng lượng độc rất lớn?" Mộc Thiên Tịch tỏ vẻ không hiểu: "Hôm nay, ta hoàn toàn chưa ăn gì, cũng không uống nước, sao có thể trúng độc?"

"Nửa bên mặt của người có nhiều dấu vết phẩn độc, nếu thuộc hạ không đoán sai, phẩn độc thấm vào da, người còn hít không ít phẩn độc vào mũi..."

Y Sư càng nói, mặt Mộc Thiên Tịch càng đen, sờ sờ mặt mình, hận không thể bằm Bạch Vũ ra thành vụn đoạn.

– V.O

Khó trách bỗng nhiên Bạch Vũ tát hấn ta một bạt tai, thì ra là nhân cơ hội hạ độc!

Quả nhiên không hổ danh là Độc Sư đứng đầu thiên hạ, thủ đoạn hạ độc đúng là quỷ thần khó lường, đời này cũng không hề kém cỏi. Hấn đã thu lại nhẫn Bách Vũ của nàng, lấy đi tất cả dược liệu trên người nàng, vậy mà nàng vẫn có năng lực hạ độc hấn.

Nếu không phải nàng gạt hấn ta chuyện nàng đã khôi phục thương thế từ lâu, thoát khỏi khống chế của hấn ta, hủy diệt đá trấn giữ, dẫn Dạ Quân Mạc đi vào lúc mấu chốt, sao hấn ta có thể thất bại trong gang tấc?

Hấn ta thật sự quá lơ là, xem thường bây giờ Bạch Vũ mới chỉ là một Triệu Hoán Đại Sư, quên nàng là ai.

Nàng là huyết mạch duy nhất của Thần Sáng Thế, cho dù bất kỳ lúc nào cũng không thể xem thường.

Lần này không giết được Dạ Quân Mạc đúng là sai sót lớn, nhưng...

Mộc Thiên Tích nheo đôi mắt đào hoa lại, nở nụ cười.

Dạ Quân Mạc, Bạch Vũ, các người tưởng ta chỉ dùng cái bẫy này để giết các người sao? Các người quá ngây thơ rồi, mọi chuyện còn chưa xong đâu, bọn ta sẽ nhìn xem bộ dạng đau khổ của các người!

...

Bạch Vũ gắt gao ôm Dạ Quân Mạc, sau khi tập hợp với Âm Lân, lập tức trở về dưới sự hộ tống của bọn họ.

Trong lúc đó, Dạ Quân Mạc nửa tỉnh nửa mê, suy yếu mở mắt ra nhìn Bạch Vũ đang ôm hắn, từ từ giơ tay lên tìm tay Bạch Vũ: "Nàng không sao chứ?"

Nước mắt Bạch Vũ rơi lã chã lã chã, ra sức gật đầu: "Ta không sao, ta không có chuyện gì. Âm Lân lấy Tẩy Độc Thảo 3000 năm làm thành thuốc viên, chàng mau uống đi."

Nàng lấy viên thuốc Tẩy Độc Thảo nhét vào miệng Dạ Quân Mạc, Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhắm mắt lại, dùng sức nuốt, nhưng lại không có sức.

Nước mắt Bạch Vũ rơi xuống càng nhiều hơn, cúi xuống đôi môi mỏng mất máu quá nhiều của hắn, môi của hắn trắng bệch và lạnh lẽo, không hề cảm nhận được một chút nhiệt độ.

Sợ hãi trong lòng Bạch Vũ dâng lên, sười ảm môi hẳn, giúp hẳn nuốt viên thuốc xuống.

Hiệu quả của Tẩy Độc Thảo 3000 năm cực kỳ tốt, Dạ Quân Mặc nuốt vào không bao lâu liền cảm thấy đau nhức trên người biến mất, thân thể thoải mái hơn.

Chương 384: Hoa hồng, kể trong kể (9)

<tbody></tbody>

Edit: V.O

Bạch Vũ cởi quần áo hần, nhìn thấy đủ loại miệng vết thương che phủ trên làn da vốn trắng nõn của hần, có vài chỗ vẫn liên tục rướm máu.

Nàng nhớ tới trong trí nhớ, nàng chữa trị vết sẹo toàn thân hần không dễ, bây giờ toàn thân hần lại đầy vết thương.

Nàng oa oa khóc lớn lên: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi..."

Nếu ta cũng thông minh một chút, lại cẩn thận một chút, thì sẽ không bị Mộc Thiên Tịch bắt đi, chàng sẽ không bị thương vì cứu ta.

"Ngốc." Dạ Quân Mạc cười nhạt một tiếng, nâng tay lên lau nước mắt trên mặt nàng, chia chia ngực mình: "Nàng cho ta, đã cứu ta một mạng."

Đúng là hần mặc Hộ Tâm Giáp ngọc Kim Cương mà Bạch Vũ tặng cho hần, chính vì bộ áo giáp này, kiếm của Mộc Thiên Tịch mới bị chặn đứt, mình Dạ Quân Mạc đầy vết thương, nhưng không ai có thể làm hại đến trái tim hần, nếu không hần sẽ hoàn toàn không chống đỡ nổi những tử sĩ tấn công từng vòng liên tiếp.

Bạch Vũ nhìn Hộ Tâm Giáp, nước mắt vẫn còn dính trên lông mi thật dài: "Vẫn chưa đủ! Ta sẽ trở về làm cho chàng nguyên một bộ khôi giáp, chàng mặc vào thì sẽ không có ai làm hại chàng được nữa."

Dạ Quân Mạc buồn cười, mệ mòi vỗ cái trán nàng một cái: "Ngọc Kim Cương nặng như thế, làm thành khôi giáp cũng không mặc được. Cho dù thật sự có thể mặc được, cũng sẽ bị người khác giải quyết."

Ngọc Kim Cương không thể bị phá hoại, nhưng vẫn có thể cắt được những sợi tơ ngọc Kim Cương nối liền.

Nhất thời, Bạch Vũ cũng khó chịu, liền nghĩ tìm một loại có thể hoàn toàn bảo vệ được Dạ Quân Mạc, không để cho hần bị thương.

Nàng nhẹ tay băng thuốc lên miệng vết thương cho Dạ Quân Mạc, mũi miệng hừ hừ giống như nói thầm: "Lần sau gặp lại tình huống này, cách xa đi. Ta có thể tự trốn được."

"Ừm." Dạ Quân Mạc thân nhiên đồng ý, nếu thật sự còn có lần sau, hẳn vẫn sẽ đi. Hẳn không muốn nàng phải gặp một chút nguy hiểm nào.

Hắn nắm bàn tay nhỏ mềm mại của Bạch Vũ, vì giúp hắn xử lý miệng vết thương, trên tay Bạch Vũ đã dính vết máu.

Hắn không ghét bỏ hôn một cái, lấy nhẫn Bạch Vũ ra, dịu dàng đeo lên ngón áp út của Bạch Vũ.

Ánh mắt của hắn vẫn giống như lần đầu tiên, trong dịu dàng lộ ra trang nghiêm nói không nên lời.

Bạch Vũ đã không giống như trước kia, không nhớ được bất cứ cái gì, nàng biết cái này thể hiện ý gì.

Đôi mắt như nước, sáng ngời của nàng nhìn chằm chằm động tác của Dạ Quân Mạc không chớp mắt, yên lặng nằm xuống, cẩn thận tựa vào bên cạnh Dạ Quân Mạc, không đụng vào vết thương trên người hắn: "Chàng cầm nó về? Cái này xem như là nhẫn cầu hôn sao?"

"Đương nhiên." Dạ Quân Mạc thừa nhận không chút do dự.

"Chàng tạo ra chiếc nhẫn này lúc nào?"

"Một vạn năm trước kia."

Đôi mắt Bạch Vũ sáng lên, nói lời sâu xa: "Chàng đã bắt đầu giữ ta ở trong lòng từ lúc đó sao?"

"Cứ coi là vậy." Dạ Quân Mạc mỉm cười, ôm Bạch Vũ vào lòng:

"Nàng đã theo đuổi được ta từ lâu, chỉ là nàng quá ngốc."

Bạch Vũ chu miệng: "Ta mới không ngốc, nếu ngốc thì sao có thể vẫn chọn chàng, một nam nhân tốt như vậy chứ?"

Nàng sờ sờ nhẫn Bạch Vũ: "Chỉ là có chút đáng tiếc, nếu lúc trước chúng ta làm một đôi, thì có thể đeo nhẫn cưới rồi."

Ánh mắt Dạ Quân Mạc khẽ đổi, ánh sáng chuyển động trong mắt thoáng hiện lên rồi tối lại, dùng sức ôm chặt Bạch Vũ: "Sẽ còn nhẫn cưới."

"Ừm, đúng vào lúc thành thân, lại đi làm một đôi là được. Nhưng ta vẫn thích mũ phượng, khăn quàng vai..." Bạch Vũ cười tí mắt chui ở bên cạnh Dạ Quân Mạc, rất giống một con chuột đồng nhỏ trộm được đường.

Dạ Quân Mạc nghe Bạch Vũ nói tới ngày thành thân của bọn họ tràn ngập chờ mong, bất giác nụ cười bên khóe miệng càng lớn hơn, vết thương trên người dường như biến mất, tâm tình tốt khiến cho người ta hoàn toàn không cảm thấy bọn họ vừa mới trải qua một trận chiến ác liệt.

Chương 385: Hoa hồng, kể trong kể (10)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc mê man dựa vào Bạch Vũ ngủ, đột nhiên, một cơn đau đốn dữ dội truyền khắp toàn thân.

Cơn đau này còn đau và dữ dội hơn so với độc bị trúng lúc trước, giống như có người liên tục xé rách linh mạch của hắn, đầu đốn xâm nhập vào trong linh hồn, hoàn toàn không thể chịu đựng được, hắn vô ý thức buông Bạch Vũ ra.

Bách Vũ phát hiện sắc mặt hắn bất thường, sắc mặt vốn trắng bệch như giấy vàng, mồ hôi chi chít trên trán.

"Chàng bị sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?" Bạch Vũ hoảng sợ muốn bắt mạch cho hắn.

Dạ Quân Mạc lắc đầu: "Không, chỉ hơi mệt chút thôi."

"Thật sự chỉ mệt thôi sao?" Bạch Vũ ngồi xổm bên cạnh hắn, có cảm giác vô cùng lo lắng.

"Thánh Quân, Vực Chủ Bạch Vũ, chúng ta đến doanh địa rồi." Lúc này, Âm Lân bay tới bẩm báo, mảnh doanh địa này là cứ điểm gần Vực Thanh Vũ, tuy nhiên vẫn còn ở biên giới sáu vực của đối phương, nhưng cũng coi như là an toàn.

Thanh Long hạ xuống, Bạch Vũ và Âm Lân vội vàng đưa Dạ Quân

Mạc vào lều trại, sắp xếp ổn thỏa.

Bạch Vũ đi múc nước, chuẩn bị quần áo, bôi thuốc lại một lần nữa cho Dạ Quân Mạc. Trước khi bỏ chạy, nàng chỉ dùng Khô Mộc Phùng Xuân xử lý sơ qua miệng vết thương, chỉ mới thể đắp thuốc để cầm máu tạm thời.

Bây giờ, Bạch Vũ đã lấy lại được nhẫn Bách Vũ, bên trong cũng không thiếu, Bạch Vũ có đủ các loại nguyên liệu chữa thương trong tay.

Bạch Vũ không ở đây, Âm Lân lưu loát cởi toàn bộ quần áo của Dạ Quân Mạc ra, gần như toàn bộ quần áo của Dạ Quân Mạc đều bị máu thấm ướt, áo lót màu trắng như tuyết cũng bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

– V.O

Bỗng nhiên, Dạ Quân Mạc bắt lấy tay Âm Lân, suy yếu nói: "Ta không thể đụng vào Bạch Vũ."

Đột nhiên, sắc mặt Âm Lân thay đổi mạnh: "Xảy ra chuyện gì? Thương thế lại tái phát rồi sao?"

"Không biết..." Dạ Quân Mạc nhắm mắt lại, nằm xuống: "Đừng nói với Bạch Vũ."

Không nói với nàng ấy, nhưng nàng ấy vẫn tới chăm sóc người thì làm sao bây giờ? Bây giờ, người chạm vào nàng ấy sẽ nặng thêm! Âm Lân nghiêm túc, trong lòng vô cùng không vui, cũng không có lòng dạ đi châm chọc Dạ Quân Mạc.

"Nước đến đây." Bạch Vũ bưng nước và khăn mặt đến.

Ám Lân lập tức lấy chăn phủ lên người Dạ Quân Mạc, nhận chậu nước: "Để ta đi, Bạch Vũ tiểu thư cũng nghỉ ngơi đi, ở đây đã có ta chăm sóc Thánh Quân."

"Ta không mệt, ta sẽ chăm sóc chàng ấy."

"Không cần, toàn thân Thánh Quân đều bị thương, ngươi là một nữ tử, còn chưa thành thân, tóm lại là không tốt."

Đôi má Bạch Vũ nổi lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, nhỏ giọng nói: "Không, không sao, ta muốn chăm sóc chàng ấy, ta là Y Sư."

Ám Lân nghiêm khắc: "Ta đã mời ba Y Sư đến rồi, ngươi không cần phải lo lắng."

Bạch Vũ ngạc nhiên mở to mắt: "Ngươi không tin tưởng y thuật của ta sao?"

"Không phải..." Ám Lân nâng trán, vắt hết óc suy nghĩ lý do: "Chỉ cảm thấy ngươi cũng nên nghỉ ngơi một chút, dù sao trải qua một trận chiến lớn, Thánh Quân cứu được ngươi cũng không dễ, ngươi không thể xảy ra chuyện gì nữa."

Bạch Vũ hơi hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Dạ Quân Mạc vừa tự trách vừa có chút lo lắng, gật gật đầu: "Được rồi, đây là thuốc trị thương, phải nhớ cho chàng ấy dùng."

"Được, được!" Chỉ cần ngươi không ở đây là được.

Bạch Vũ ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi, Ám Lân thật sự tìm ba Y Sư tới khám và chữa cho Dạ Quân Mạc.

Bọn họ nhất trí cho rằng, đừng nhìn toàn thân Dạ Quân Mạc đều bị thương, thật ra vết thương trên người hoàn toàn không gây trở ngại, là một Thần Hoàng, có linh khí bảo vệ, cho dù không cần thuốc, cũng sẽ nhanh khép lại dưới sự trợ giúp của linh khí.

Điều phiền phức chính là nội thương của Dạ Quân Mạc, dường như hai lực lượng trong cơ thể hắn bị thứ gì đó dẫn dắt, bắt đầu chém giết kịch liệt, bọn họ hoàn toàn không khống chế được.

Ám Lân thở dài: "Làm sao bây giờ? Chỉ có thể tìm lại trái tim cho người, nếu không chỉ sợ người sẽ không chống đỡ được bao lâu."

"Sẽ không đâu, mỗi lần Y Sư đều nói như vậy, nhưng ta vẫn sống đến tận bây giờ." Môi mỏng của Dạ Quân Mạc khẽ mở, giọng nói lạnh nhạt lại có một chút trong sạch, rõ ràng, trong suy yếu lại có khinh thường và kiêu ngạo.

Chương 386: Hoa hồng, kể trong kể (11)

Edit: V.O

Ám Lân liếc mắt xem thường, vẻ mặt buồn rầu: "Lần này và lần trước không giống nhau. Nếu không lấy trái tim lại được thì phải loại bỏ lực lượng không khống chế được gì đó dẫn phát trong cơ thể người, nếu không, không qua bao lâu thì người sẽ tiếp tục suy yếu. Nhưng mấy tên lang băm kia nghiên cứu một lúc lâu cũng không biết cuối cùng thì đó là thứ gì, nếu không ta đưa người quay về Đế Quốc, để Y Sư của Đế Quốc trị cho người."

"Trước cứ để chuyện vết thương của ta qua một bên, người người nên chú ý là Mộc Thiên Tịch. Qua hôm nay, chắc chắn Mộc Thiên Tịch sẽ khai chiến với chúng ta, không thể tránh được cuộc chiến lớn ở Đại Lục Thanh Mộc, người và Âm Ưng không đối phó được với đám người của hắn ta, ta sẽ hạ lệnh để U Vương và Linh Vương dẫn người đến giúp người."

"Nhưng mà, người ở đây thì gần Bạch Vũ quá rồi. Người đã không thể khống chế được huyết mạch Thần Sáng Thế trong cơ thể người, vừa tiếp xúc với Bạch Vũ thì sẽ điên cuồng, đụng chạm nàng ấy thêm vài lần, nói không chừng tuổi thọ của người sẽ ít đi mấy trăm năm." Vẻ mặt Ám Lân cầu xin.

Ám Lân biết bây giờ Dạ Quân Mạc không nên trở về Ngũ Hành Đại Lục, một đường xóc nảy cũng không có lợi cho việc dưỡng thương, nhưng Bạch Vũ sống chung một chỗ càng nguy hiểm, cho dù đứng hơi gần cũng khiến cho Dạ Quân Mạc bị thương rất nặng.

Nếu không phải y thuật của Bạch Vũ không tệ, Âm Lân sẽ không cho nàng đến nhìn Dạ Quân Mạc, tình trạng kia giống như quay trở lại thời Loạn Thế Nguyên Niên.

Dạ Quân Mạc vung tay, không muốn nói gì hết, buồn ngủ nhắm mắt lại.

Linh khí trong cơ thể hấn tán loạn dữ dội, khó có thể ngủ được.

Âm Lân không dám quấy rầy Dạ Quân Mạc, yên lặng lui ra, để cho Âm Ưng canh giữ ở ngoài lều, ai tới cũng không cho vào, đặc biệt là Bạch Vũ.

Ban đêm, ánh trăng hơi lạnh, ánh lửa sáng choang trong doanh địa, người tuần tra tới lui bốn phía, ít phát ra tiếng động.

– V.O

Bạch Vũ lặng lẽ chạy vào trong lều trại của Dạ Quân Mạc, không đến một phút đã đi vào.

Nếu là Âm Lân canh giữ thì nàng có thể tốn chút thời gian, nhưng nếu là Âm Ưng cứng nhắc canh giữ thì đơn giản hơn.

Bạch Vũ vẫy một ít thuốc thôi miên về phía Âm Ưng, hấn liền ngủ. Có lẽ ngay từ đầu, hấn không nghĩ tới Bạch Vũ sẽ không nói gì mà trực tiếp làm cho hấn hôn mê.

Bạch Vũ vừa đi vào lều trại, Dạ Quân Mạc liền cảm thấy bất thường, lập tức thức dậy.

Đôi mắt đen thâm thúy mở ra, giống như trời sao mềm mại, đáng

yêu, sáng như ngọc mà lạnh lẽo, làm cho người ta vô tình bị hút vào, trầm luân trong đó, không thể tự giải thoát được.

"Tại sao lại đến đây?" Dạ Quân Mạc dịu dàng cười nhạt.

Bạch Vũ nằm bò bên cạnh giường: "Lo lắng cho chàng, không ngủ được. Hình như Âm Lân không muốn để cho ta tiếp xúc với chàng, không phải hấn trách ta chứ?"

Dạ Quân Mạc không vui nhíu mày: "Suy nghĩ vớ vẩn, Âm Lân thận trọng, trong chuyện này, hấn sẽ không trút giận sang người khác. Ta còn không trách nàng, ai dám trách nàng?"

"Ta sẽ tự trách bản thân ta!" Bạch Vũ cúi đầu, rầu rĩ không vui.

Dạ Quân Mạc sờ sờ đầu Bạch Vũ an ủi, vừa mới vươn tay ra, sắc mặt lại trắng bệch, buồn bã rút tay về.

Hấn cho rằng hành động của hấn tự nhiên, Bạch Vũ không chú ý, thật ra Bạch Vũ nhìn thấy rất rõ ràng, ngẩng đầu lên: "Không phải mấy người các chàng có chuyện gì giấu ta đó chứ?"

Dạ Quân Mạc sững sờ một lúc, vẫn không trả lời, Bạch Vũ đã sờ lên mạch đập của hấn.

Sắc mặt Dạ Quân Mạc lập tức tái mét, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, đau đến cuộn mình lại.

Đầu óc Bạch Vũ nổ 'ầm', yên lặng đi ra ngoài.

Mộc Thiên Tịch vậy mà lại tìm được Đoạn Hồn - một trong những loại cực độc trong thiên hạ để hạ độc Dạ Quân Mạc.

Đoạn Hồn không màu, không vị, sẽ ăn mòn linh mạch, khiến cho không thể khống chế được linh khí trong cơ thể, khiến cho người ta bị nội thương hành hạ, một canh giờ sau khi trúng độc phải dẫn độc phát tác, nếu không sẽ mất đi hiệu quả, mà thứ có thể dẫn dắt Đoạn Hồn phát tác, chính là hương hoa hồng.

Khó trách Mộc Thiên Tịch thấm đầy hương hoa hồng lên toàn thân nàng, hẳn đã chuẩn bị cách này từ lâu, nếu Dạ Quân Mạc thật sự cứu nàng, cũng sẽ bị trúng độc.

Chương 387: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (1)

Edit: V.O

Sở dĩ Đoạn Hồn được xưng là chất cực độc trong thiên hạ, bởi vì hoàn toàn không có thuốc nào chữa được!

Bản thân Dạ Quân Mạc đã có nội thương, bị trúng Đoạn Hồn lại càng họa vô đơn chí (ý nói liên tiếp gặp tai nạn), chỉ có càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến khi sinh mệnh hấp hối.

Bạch Vũ ngăn người đứng ở bên ngoài lều trại, đôi mắt bất giác đỏ lên. Nếu nàng nghĩ đến Đoạn Hồn sớm một chút, tuyệt đối sẽ không để cho Dạ Quân Mạc chạm vào nàng!

Ám Lân véo Ám Ưng tỉnh dậy, nhìn đôi mắt đỏ hồng như con thỏ nhỏ của Bạch Vũ, thờ dài: "Người phát hiện rồi sao?"

"Tình trạng bệnh của chàng ấy nặng thêm rồi." Bạch Vũ trừng mắt nhìn Ám Lân chăm chăm: "Vì sao chàng ấy không thể chạm vào ta?"

Lúc nàng chạm vào Dạ Quân Mạc, Dạ Quân Mạc đau đớn không chịu nổi, trong phút chốc nàng chạm vào mạch đập của Dạ Quân Mạc, cũng cảm thấy linh khí trong cơ thể hắn trực tiếp truyền đến tay nàng.

"Chuyện này nói thì dài dòng." Ám Lân sờ sờ mũi.

"Người có thể nói ngắn gọn."

"Chuyện này không thể tránh được, người chỉ có thể tự mình nhớ lại. Ta chỉ có thể nói với người, nội thương của Dạ Quân Mạc có quan hệ với người, nếu có thể, tốt nhất là người đừng đến gần người..."

"Ta biết, ta sẽ cố gắng cách xa chàng ấy một chút." Bạch Vũ buồn bã bĩu môi, ra sức chớp mắt, không cho nước mắt rơi xuống.

Bạch Vũ đồng ý dứt khoát như vậy, Âm Lâm lại xấu hổ, an ủi: "Chỉ cần chúng ta có thể chữa lành vết thương cũ của Thánh Quân, người vẫn có thể trở lại bên cạnh người."

Dien*dan*le*quy*don – V.O

Bạch Vũ lắc đầu: "Không thể chữa khỏi cho chàng ấy được, Đoạn Hồn không có thuốc giải, chàng ấy vẫn sẽ tiếp tục suy yếu."

"Đoạn Hồn? Người nói là Thánh Quân đã bị trúng độc sao?" Âm Lâm và Âm Ưng liếc mắt nhìn nhau, bọn họ chưa từng nghe nói đến Đoạn Hồn, nhưng bọn họ cũng có thể hiểu được đó là một loại chất độc.

Bạch Vũ giới thiệu sơ qua một lần cho bọn họ, sắc mặt hai người đều trở nên không tốt lắm.

"Quả thật không có cách giải độc sao?" Âm Ưng cau mày, tha thiết nhìn Bạch Vũ.

"Ta phải về suy nghĩ lại." Bạch Vũ xoa xoa mi tâm, có quá nhiều thứ trong trí nhớ, về chuyện Đoạn Hồn, nàng phải về suy nghĩ cẩn thận.

Nàng trở về lều trại của mình, ngồi buồn xo một đêm. Cuối cùng, Tử Như, Tư Minh và Công Tôn Ưởng đi theo đội ngũ đến cũng tìm cơ hội đến bái kiến nàng, nhìn thấy bộ dạng của nàng cũng không dám

quấy rầy, chỉ có Tử Như ở lại chăm sóc nàng.

Đợi cho bọn họ lên đường về tới Vực Thanh Vũ, Mộc Thiên Tịch đã tập hợp lực lượng sáu vực còn sót lại, tuyên chiến với Vực Thanh Vũ, dự tính viện quân Sáng Thế Thần Điện phái tới cũng sắp đến rồi.

Lúc này, cuối cùng Bạch Vũ cũng nghĩ ra được một phương án chữa trị.

"Sử dụng linh thuật?" Âm Lâm cầm bản bí tịch Tịnh Nguyệt mà Bạch Vũ đưa: "Người nói loại linh thuật này có thể chữa khỏi Đoạn Hồn trên người Thánh Quân sao?"

"Đúng. Đoạn Hồn không có thuốc giải, nhưng Tịnh Nguyệt là linh thuật thời Thần Sáng Thế viễn cổ, có thể giải được toàn bộ chất độc của thế gian, chữa trị các loại tình trạng xấu." Bạch Vũ hít hơi, phía trên là một đôi mắt vòng đen, nói.

Để viết ra linh thuật Tịnh Nguyệt, nàng đã không ngủ mấy buổi tối rồi.

Đây là linh thuật cao cấp nhất trong linh thuật thời Thần Sáng Thế viễn cổ, không phải là linh thuật Thần Sáng Thế lưu truyền đến nay, mà là một trong những linh thuật của bản thân nàng, nếu người nói đó là lực lượng của Thần cũng được.

Âm Ưng hết sức vui mừng: "Có thể trị là được, linh thuật hệ Mộc này dùng như thế nào?"

Mặt Bạch Vũ đầy vạch đen: "Vui vẻ đến u mê rồi sao? Người tìm một Triệu Hoán Sư hệ Mộc học loại linh thuật này trước, mới có thể để hắn đi chữa cho Dạ Quân Mạc."

Âm Ưng xấu hổ vỗ trán: "Xem ta này, vui vẻ đến u mê. Bây giờ ta liền

đi chọn người."

Sau khi Triệu Hoán Thú học qua linh thuật chủ động thì sẽ rất khó sửa lại, bởi vậy chỉ có thể tìm một Triệu Hoán Sư hệ Mộc chưa từng học linh thuật chủ động.

Ám Ưng làm việc rất nhanh, hạ lệnh triệu tập tất cả Triệu Hoán Sư hệ Mộc như vậy.

Chương 388: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (2)

Edit: V.O

Cho dù là cấp bậc, hay là thiên phú, thậm chí đến từ bất kỳ nơi nào, cho dù là tới từ Sáng Thế Thần Điện bên kia cũng được! Chỉ cần có thể học được, giải độc cho Dạ Quân Mạc, Âm Ưng đưa ra điều kiện vô cùng rộng rãi.

Dù sao cái này cũng là linh thuật của Thần Sáng Thế, muốn học được cũng không dễ, không phải dựa vào thiên tư (năng khiếu) mà phải dựa vào duyên phận.

Ám Lân và Âm Ưng không những muốn tìm được một người có thể học được Tịnh Nguyệt, mà còn muốn tìm nhanh một chút. Thân thể của Dạ Quân Mạc sẽ không chịu nổi tiêu hao như vậy, nếu 180 năm sau mới tìm được, nói không chừng Dạ Quân Mạc đã chết.

Bọn họ vừa chuẩn bị chiến đấu với Sáng Thế Thần Điện, vừa tìm người, tin tức chiêu mộ Triệu Hoán Sư hệ Mộc trải ra đến tận Bát Đại Thế Giới!

Ám Lân cũng không ngờ đến mức nói là chữa cho Dạ Quân Mạc, chỉ nói có một bản linh thuật Sáng Thế gia truyền không có cách luyện, muốn tìm một người thừa kế.

Nghe nói có thể học được linh thuật thời Thần Sáng Thế viễn cổ có cấp bậc cao hơn linh phẩm, lập tức có rất nhiều người đến báo danh, những người tới đầu tiên là người của Đại Lục Thanh Mộc, ngoài ra,

thật sự có không ít người của Sáng Thế Thần Điện.

Hai bên sắp khai chiến, lại có không ít người chạy đến Âm Dạ Đế Quốc để học linh thuật, không thể không nói là một chuyện cực kỳ làm tổn hại đến tinh thần của binh sĩ.

Mộc Thiên Tịch hạ lệnh trừng phạt, nhưng chỉ cần báii sư là có thể được học linh thuật Sáng Thế, chuyện này có sức hấp dẫn quá lớn, hẳn ta muốn cấm cũng không cấm được.

Bạch Vũ phụ trách giảng dạy nhóm Triệu Hoán Sư đến học tập này, có người trong bọn họ đã là Linh Chủ, Tôn Chủ, cũng có người là Triệu Hoán Đại Sư giống như nàng, nàng đối xử bình đẳng, trực tiếp phát bí tịch cho bọn họ xem, để cho bọn họ luyện ba ngày trước.

Kết quả, đa phần mọi người đều đọc không hiểu, chứ đừng nói gì là luyện.

Số ít người luyện ba ngày cũng không có một chút hiệu quả.

Chỉ có vài người, Triệu Hoán Thú của bọn họ phải hấp thu linh lực mới có thể tu luyện, nhưng học càng về sau, Triệu Hoán Thú hấp thu linh khí càng lỏng lẻo, không nói linh lực bị uổng phí, còn không thể học thành công.

Có hơn mười nhóm người đến đây, nhưng không có một ai học được.

Bạch Vũ đành phải kêu Âm Lân đề cao tiêu chuẩn, tư chất của Triệu Hoán Thú ít nhất cũng phải đạt 8 điểm trở lên, có thể đạt tới mãn tư chất là tốt nhất.

Tiêu chuẩn được đề cao, người tới liền ít đi, đáng tiếc vẫn không có ai có thể học được.

Mất thấy một tháng đã trôi qua, Mộc Thiên Tịch đã xắn tay áo lên chuẩn bị khiêu chiến, Linh Vương và U Vương của Âm Dạ Đế Quốc bên này cũng sắp đến rồi

Bạch Vũ có chút sốt ruột, nàng không thể đi xem Dạ Quân Mạc, mỗi ngày chỉ có thể hỏi Âm Lâm hẳn thế nào, Âm Lâm chỉ nói với nàng là không tệ, làm sao có thể không tệ?

Rõ ràng nàng nhớ lúc trước bắt mạch cho Dạ Quân Mạc gay go bao nhiêu, hai lực lượng chém giết trong người rất đau đớn, nàng không thể tưởng tượng được, nàng chỉ biết chắc chắn tình huống bây giờ của Dạ Quân Mạc đã càng tệ hơn.

Triệu Hoán Thú của hắn đã lâm vào ngủ say, không thể liên hệ truyền âm ngàn dặm. Bạch Vũ viết một lá thư, nhờ Âm Lâm đưa cho Dạ Quân Mạc.

Ngày hôm sau, Âm Lâm liền đưa thư trả lời cho nàng, tuy rằng chỉ có hai câu nói lạnh nhạt, nhưng có thể khiến cho lòng Bạch Vũ tốt lên không ít.

Về sau, mỗi ngày Bạch Vũ đều viết thư cho Dạ Quân Mạc, cách vài ngày Dạ Quân Mạc sẽ trả lời một lá thư của nàng.

Cứ qua mười ngày như vậy, chỗ biên giới của ba Vực và sáu Vực bắt đầu chiến tranh quy mô nhỏ, bọn họ vẫn không tìm thấy người có thể học được Tịnh Nguyệt.

Bạch Vũ ngồi ở bên cạnh bàn làm việc đọc thư trả lời của Dạ Quân Mạc đến rơi nước mắt, sắc mặt tiều tụy, cả người đều gầy khiến cho

người ta thương tiếc.

Ám Lân thở dài: "Sao tiểu thư Bạch Vũ lại như vậy? Thân thể của Thánh Quân vẫn còn có thể chịu đựng được, không tìm thấy thì cứ tiếp tục tìm, cuối cùng cũng sẽ tìm được."

"Những lá thư này không phải là chàng ấy viết, đúng không?" Bạch Vũ lau nước mắt, thản nhiên hỏi.

Ám Lân im lặng, những cái này đều là Dạ Quân Mạc nói, Ám Lân bắt chước nét chữ của Dạ Quân Mạc viết, vốn nghĩ Bạch Vũ sẽ không nhận ra...

"Ngay cả viết thư chàng ấy cũng không làm được nữa rồi." Bạch Vũ buồn bã nỉ non.

Chương 389: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (3)

Edit: V.O

"Đi tìm người hủy tin tức đi." Bạch Vũ nói vô cùng bình tĩnh.

Ám Lân ngạc nhiên không dứt: "Vì sao? Lúc này chỉ mới hơn một tháng thôi, người của Đại Lục khác còn chưa tới, chúng ta có thể chờ một chút."

"Ta không muốn đợi." Không có huyết mạch Thần Sáng Thế, khả năng học được linh thuật Tịnh Nguyệt cực kỳ nhỏ bé, không loại trừ khả năng tìm được người mãn tư chất và có duyên phận, nhưng không biết phải đợi chuyện này đến khi nào.

Bạch Vũ không muốn chờ đợi thêm nữa, nàng cầm bút viết hai thứ ra giấy.

Cửu Tinh Linh Chi 5000 năm trở lên.

Linh thịt của Kim Long cấp 8.

Ám Lân nhìn thấy hai thứ này, hít một hơi lạnh: "Người cần mấy thứ này?"

Cửu Tinh Linh Chi là dược liệu chữa trị linh mạch tốt hơn so với Thất Tinh Linh Chi, được xưng là thần dược cho linh mạch, vô cùng ít ỏi, đừng nói 5000 năm, ngay cả 500 năm cũng rất khó tìm thấy, một gốc cây Cửu Tinh Linh Chi có giá trị bằng một Vực!

Kim Long là một loại mãnh thú quý hiếm, có năng lực tự lành cực tốt, ăn linh thịt có thể khiến cho người ta thay da đổi thịt, tẩy trừ linh mạch, gột rửa linh khí. Tất cả Ngũ Hành Kim Long cấp 8 trên Đại Lục cũng không có mấy con, hành tung khó tìm, giết cũng không chắc có linh thịt, muốn tìm linh thịt của Kim Long cấp 8, chỉ có thể dựa vào vận may.

Bạch Vũ thản nhiên gật đầu: "Nhanh chóng tìm đi. Bây giờ chỉ có thể dựa vào người rồi."

"Ta có thể hỏi một câu không, người muốn mấy thứ này để làm gì?"

"Ta muốn đích thân chữa cho Dạ Quân Mạc." Không tìm được người có thể học được Tịnh Nguyệt, nàng cũng chỉ có thể tự mình học. Trảm Nguyệt đã học Khô Mộc Phùng Xuân, nàng chỉ có thể tẩy rửa Khô Mộc Phùng Xuân, ép nó học linh thuật chủ động mới.

Dien*dan*le*quy*don – V.O

Tẩy Linh Quy Nguyên Thủy cộng với linh thịt của Kim Long có thể làm ra thức ăn hoán linh.

Về phần Cửu Tinh Linh Chi, là dùng để tắm bổ thân thể Dạ Quân Mạc, giảm bớt đau đớn của hắn, tuy nhiên chỉ trị được phần ngọn, không trị được phần gốc, nhưng có thể làm chậm việc vết thương hắn chuyển biến xấu trên diện rộng.

"Được, giao cho ta đi." Âm Lân đồng ý nhận lời.

Hắn lập tức liên hệ Âm Lang và Âm Hồ ở Âm Dạ Đế Quốc, ra lệnh cho hai người không tiếc trả giá để tìm ra hai thứ này, tiếp đó, lúc Linh Vương và U Vương xuất phát tới Đại Lục Thanh Mộc, để cho

bọn họ cầm đến.

Linh thị Kim Long là một thứ Tô gia cất giữ, nhưng Âm Lang và Âm Hồ thật sự không tìm thấy Cửu Tinh linh Chi 5000 năm, chỉ là sau khi lục lợi thương khố nhà mình và thương khố của mỗi phòng đấu giá lớn, cũng tìm được một gốc cây 4000 năm.

Bởi vì thời gian có vẻ gấp, Bạch Vũ đồng ý dùng Cửu Tinh Linh Chi 4000 năm, hiệu quả kém không ít, nhưng dù sao vẫn tốt hơn không có.

Ba ngày sau đó, U Vương và Linh Vương dẫn theo không ít người đến Đại Lục Thanh Mộc.

Âm Lân tự mình nghênh đón bọn họ, vừa thấy mặt U Vương liền nhiệt tình chào hỏi, Linh Vương vô cùng quan tâm hỏi tình hình chiến đấu.

Trước mắt, trận chiến đã bùng nổ toàn diện ở giáp biên giới của hai thế lực lớn, Âm Dạ Đế Quốc nằm ở thế yếu, giữ vững phòng ngự.

Trận chiến kịch liệt nhất phải kể tới khi Bạch Vũ lấy lại được Vực Thanh Phong không lâu, Mộc Thiên Tịch tự mình dẫn người tấn công, Âm Ưng canh giữ ở đó, đã giao chiến không dưới 5 lần, miễn cưỡng bảo vệ.

"Mộc Thiên Tịch chính là Điện Chủ Khải Thánh Điện, là Triệu Hoán Vương Giả, Âm Ưng chỉ là Tôn Chủ, vất vả cho hắn rồi." Sắc mặt Linh Vương nghiêm nghị: "Ta chuẩn bị lập tức đến Vực Thanh Phong giúp đỡ."

"Tốt lắm." Âm Lân gật đầu: "Không biết đã cầm linh thị và Cửu Tinh Linh Chi ta cần đến chưa?"

"Cầm đến rồi, nhưng không biết Hộ pháp Âm Lân muốn dùng để làm gì?" U Vương sờ sờ ria mép trên mặt mình, lớn tiếng hỏi.

Mày Âm Lân hơi nhú lại một chút: "Ta cần thì đương nhiên là có việc cần dùng, U Vương rất quan tâm sao?"

"Cửu Tinh Linh Chi 4000 năm, linh thối Kim Long cấp 8, mấy ngàn năm mới có thể tìm được một thứ, cho dù Âm Dạ Đế Quốc chúng ta gia đại nghiệp đại (ý nói nhà nhiều người, gia sản khổng lồ), cũng không thể tùy tiện lãng phí, người muốn dùng, dù sao chúng ta vẫn có quyền lợi hỏi một chút?" U Vương cười vang nói, vô cùng không khách sáo.

Chương 390: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (4)

Edit: V.O

"Linh Vương cũng nghĩ như vậy à?" Âm Lân giương mắt nhìn Linh Vương một cái.

Linh Vương lại vẫn không nói gì, Tô Lăng Dung ở phía sau liền cướp lời mở miệng: "Cho dù nói như thế nào, linh thị Kim Long là lấy từ Tô gia ta, chúng ta cũng chỉ muốn vật được tận dụng, không muốn lãng phí."

Ánh mắt lạnh nhạt của Âm Lân nhìn qua Tô Lăng Dung, dừng lại ở trên người Linh Vương, Linh Vương có chút xấu hổ vuốt cằm râu trên cằm.

"Mấy thứ này không phải ta muốn dùng, mà là Thánh Quân cần, các ngươi có gì muốn hỏi?" Âm Lân nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt nói.

"Nếu là Thánh Quân cần, đương nhiên không có gì để hỏi." Linh Vương lập tức mở miệng.

Linh Vương, xuất thân từ Tô gia, là dòng bên trong tộc của mẫu thân Thánh Quân, là một tay Dạ Quân Mạc đề bạt, trung thành và tận tâm với Dạ Quân Mạc, từ trước đến nay luôn kiên quyết đứng ở sau lưng Dạ Quân Mạc.

Linh thị Kim Long cấp 8, có thể nhìn thấy lấy ra mà mắt cũng không nháy một cái.

Từ trước đến nay, Linh Vương là một người vô cùng biết tiến lùi, cho nên Dạ Quân Mạc mới yên lòng phong ông ta thành Linh Vương.

Ám Lân nghĩ rằng ông ta sẽ không hỏi nhiều chuyện.

Về phần U Vương, gia tộc của ông ta và Sáng Thế Thần Điện có huyết hải thâm cừu, tinh tình và dáng người cao to lực lưỡng của ông ta đều thô kệch, ngay thẳng phóng khoáng, sẽ không quanh co lòng vòng, thích bắt nạt kẻ yếu. Ông ta khinh thường Ám Hồ không nói lời nào, từ trước đến giờ cũng không dám trêu chọc Ám Lân và Ám Ưng.

Nhưng Ám Lân lại không đoán được Tô Lăng Dung cũng theo tới, còn nắm chặt vấn đề này không buông: "Tại sao đột nhiên Thánh Quân lại cần mấy thứ này? Cừu Tinh Linh Chi chính là thần dược chữa trị linh mạch."

Ám Lân lạnh lùng nhìn về mặt quan tâm, lo lắng của nàng ta, giọng nói hơi lạnh: "Tô tiểu thư muốn nói cái gì?"

"Có phải Thánh Quân bị bệnh không?"

Ầm - -

Ám Lân đặt chén trà thật mạnh lên bàn, nước trà bị vẩy ra ngoài, vẩy ra một bàn: "Chẳng lẽ Tô tiểu thư không biết dò hỏi tình huống của Thánh Quân ở Ám Dạ Đế Quốc là tội lớn sao?"

Sắc mặt Linh Vương trắng nhợt: "Hộ pháp Ám Lân, tiểu nữ chỉ quan tâm Thánh Quân, nói xằng bậy, người đừng coi là thật..."

"Phụ thân, con không có nói xằng bậy." Tô Lăng Dung tiến lên một

bước, một tầng hơi nước phủ trong đôi mắt trong suốt sáng ngời, lóe sáng kiên quyết, làm cho người ta không đành lòng quở trách: "Đại nhân Âm Lân, ta chỉ lo lắng cho Thánh Quân. Nếu Thánh Quân thật sự bị bệnh, lẽ ra nên để cho Y Sư khám và chữa bệnh, người tự chủ trương dùng dược là không có trách nhiệm đối với Thánh Quân!"

"Sao người biết ta không để cho Y Sư trị liệu cho Thánh Quân?" Âm Lân hỏi lại.

"Ta không tin những Y Sư đó!" Tô Lăng Dung xoay người, kéo lão giả hơi mập mặc áo xám vẫn đứng ở trong góc nhỏ qua: "Ta cố ý dẫn Y Sư Đông Phương tới, ông ta luôn luôn điều trị thân thể cho Thánh Quân, ta tin lần này cũng có thể khiến cho Thánh Quân chuyển nguy thành an."

Âm Lân lạnh lùng nhìn Y Sư Đông Phương, Y Sư Đông Phương là Thần Y mà Tô gia tìm khắp nơi ở Ngũ Hành Đại Lục mới tìm được, những năm gần đây vẫn phụ trách chữa bệnh cho Thánh Quân, ông ta thật sự đúng là Thần Y, giúp Thánh Quân điều dưỡng thân thể, ổn định thương thế.

Nếu không phải mấy năm nay Dạ Quân Mạc chạy ngược chạy xuôi đuổi theo Bạch Vũ, đi qua các Vị Diện, đã giết chết chính mình từ lâu rồi.

Đám người Âm Lân vẫn vô cùng tôn trọng Y Sư Đông Phương, nhưng dù sao nói như thế nào thì vị này cũng do Tô gia tìm được, lúc này bị Tô Lăng Dung kéo tới, là làm việc cho Tô gia?

Trong lòng Âm Lân cười lạnh: "Theo ý của tiểu thư Tô Lăng Dung, nếu ta không đồng ý để cho Y Sư Đông Phương xem bệnh cho Thánh Quân, có phải Linh Vương không dự định đưa những thứ đó cho ta đúng không?"

Linh Vương bật đứng dậy: "Hộ pháp Âm Lân, ta không có ý này..."

"Ta biết rõ. Nếu Y Sư Đông Phương đã đến đây, đi xem cho Thánh Quân cũng được." Âm Lân thản nhiên cắt ngang lời nói của Linh Vương, bên khóe miệng hòa nhã xẹt qua một chút ác ý, đột nhiên nói với Tô Lăng Dung: "Đúng rồi, còn chưa chúc mừng Tô tiểu thư tân hôn vui vẻ."

Chương 391: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (5)

Edit: V.O

Sắc mặt Tô Lăng Dung thoáng chốc biến đổi thành trắng xanh:
"Không, ta còn chưa thành thân!"

Ám Lân không để ý tới lời nói của nàng ta: "Ta đi bẩm báo với Thánh Quân trước, đợi lát nữa lại dẫn các người đi yết kiến."

Tô Lăng Dung nhìn bóng lưng Ám Lân rời đi, cắn cắn môi. Hiển nhiên Ám Lân biết rõ đứa con trai thứ ba nhà U Vương có đạo đức như thế nào, nhưng vẫn cố ý chúc mừng Tô Lăng Dung, rõ ràng cho thấy không hài lòng với nàng ta.

Lần trước, lúc nàng ta đề nghị để cho Bạch Vũ làm Vực Chủ Vực Thanh Linh, Ám Lân vẫn còn giúp nàng ta, bình thường cũng rất chiều cố nàng ta, sao bây giờ lại trở mặt?

Nàng ta đâu biết rằng, lần trước Ám Lân đồng ý giúp nàng ta chỉ vì hấn muốn để cho Bạch Vũ đi làm Vực Chủ Vực Thanh Linh, từ trước đến nay, Ám Lân luôn đối nhân xử thế ôn hòa, lại càng phong độ với nữ tử, trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười nhã nhặn, nhưng rốt cuộc trong lòng hấn nghĩ như thế nào, không ai biết.

Tô Lăng Dung vẫn chưa muốn đắc tội Ám Lân, đang lo lắng làm thế nào để bù đắp lại, U Vương đã lạnh lùng lên tiếng: "Linh Vương, sắc mặt đó của khuê nữ nhà ngươi là gì vậy, không muốn gả cho nhi tử của ta thì cứ việc nói thẳng, ghét bỏ như vậy là ý gì?"

"U Vương bốt giận, tiểu nữ chỉ lo lắng cho Thánh Quân, hơn nữa gấp rút lên đường, có chút mệt mỏi." Linh Vương bình tĩnh nói.

"Hừ, không phải nàng ta chướng mắt con ta, muốn gả cho Thánh Quân sao? Đúng là nói chuyện viễn vông! Nếu Thánh Quân có ý với nàng ta thì còn có thể tứ hôn sao?" U Vương châm chọc vô cùng không khách sáo.

Vốn sau khi Thánh Quân tứ hôn, hai nhà sớm nên kết thân, Tô gia lại tìm đủ loại lý do để kéo dài, U Vương có ngốc cũng biết Tô Lăng Dung không muốn gả, chẳng qua không có cơ hội đi tìm Thánh Quân để đầy lùi hôn ước thôi.

Dien*dan*le*quy*don – V.O

Bây giờ nhìn thấy nhắc tới thành thân, mặt Tô Lăng Dung trắng bệch giống như quỷ, giống như gả cho nhi tử của ông ta là gả cho một con rệp (ở đây ý nói con côn trùng thối, xấu xí), cơn tức liền cọ xát bùng lên, nếu không thấy Linh Vương coi như chân thành, đã đánh bay Tô Lăng Dung từ lâu rồi.

Linh Vương cuống quýt kiếm cớ dẫn Tô Lăng Dung ra khỏi đại sảnh, thờ dài nắm tay nàng ta: "Nữ nhi à, con không muốn gả cho con trai thứ ba của U Vương, phụ thân có thể nghĩ cách, nhưng Thánh Quân thì con vẫn nên cắt đứt sợi dây này đi."

"Phụ thân, ngay cả người cũng cảm thấy nữ nhi mơ mộng hão huyền sao? Nữ nhi theo đuổi người mình thích thì có gì sai?" Tô Lăng Dung tức giận bỏ tay của ông ta ra, lòng tràn đầy không cam lòng.

Nàng ta một mực chú ý đến chuyện của Thánh Quân, nàng ta biết Dạ Quân Mạc bị trọng thương, còn bị thương vì Bạch Vũ, khỏi phải nói

nàng ta ghen bao nhiêu, lập tức nghĩ tới chuyện dẫn Y Sư Đông Phương tới gặp Thánh Quân.

Bây giờ, Thánh Quân cần Y Sư Đông Phương nhất, đến lúc đó Dạ Quân Mạc sẽ biết nàng ta quan tâm hắn bao nhiêu, lúc nào cũng suy nghĩ cho hắn. Nàng ta sẽ chăm sóc hắn thật tốt, cho đến khi thương thể của hắn chuyển biến tốt.

Nàng ta tin tưởng sau lần này, chắc chắn Thánh Quân sẽ chấp nhận tâm ý của nàng ta.

Mà Bạch Vũ hại Thánh Quân bị thương, cho dù Thánh Quân không thèm để ý, Ngũ Vương của Âm Dạ Đế Quốc sẽ có một vạn điều bất mãn với Bạch Vũ, Bạch Vũ sẽ không có cửa làm nữ nhân của Thánh Quân.

Tô Lăng Dung suy nghĩ vô cùng tốt đẹp, nhưng hiển nhiên Âm Lân càng tin tưởng Bạch Vũ, sau khi bẩm báo cho Dạ Quân Mạc, lập tức đi tìm Bạch Vũ, nói chuyện này cho nàng biết.

Bạch Vũ nghe nói người nào đó lại chạy về, còn không chịu đưa đồ, cười lạnh chờ ở bên trong đại điện.

Khi cùng Y Sư Đông Phương có sắc mặt khó coi đi ra từ trong tấm điện của Dạ Quân Mạc, nàng thản nhiên hỏi: "Vị này chính là Y Sư Đông Phương đúng không? Không biết tình huống của Thánh Quân như thế nào rồi?"

Linh Vương và U Vương vừa vào cửa, nhìn thấy nàng, lập tức giật nảy mình, dung nhan tuyệt thế hơi hơi trắng bệch, có vẻ có chút tiều tụy, lại khiến cho nàng tăng thêm mảnh mai như Tây Thi được ôm vào trong lòng.

Hai người tò mò đánh giá nàng, một lúc lâu mới hỏi: "Vị này chính là?"

"Vực Chủ Vực Thanh Linh và Vực Thanh Phong, mấy ngày này là Y Sư trị liệu cho Thánh Quân." Âm Lân giới thiệu.

Chương 392: Tinh lọc linh thuật, Tịnh Nguyệt (6)

Edit: V.O

"Bạch Vũ muội muội sẽ chữa bệnh sao?" Vẻ mặt Tô Lăng Dung sừng sốt: "Vết thương của Thánh Quân có chiều hướng tốt chút nào..."

Tô Lăng Dung giống như phát hiện mình nói sai, lập tức ngậm miệng, liên tục xoa tay: "Ta chỉ nghe nói muội và Thánh Quân cùng nhau gặp nạn, Thánh Quân bị thương vô cùng nghiêm trọng, muội lại hoàn toàn không sao cả."

Bạch Vũ không thèm đáp lại nàng ta, không phải là muốn nói Dạ Quân Mạc bị thương vì cứu ta à? Quanh co lòng vòng, vẻ mặt vô tội, lại còn làm bộ nói ra trong lúc vô ý, thật không hổ là Bạch Liên Hoa.

"Y Sư Đông Phương, tình huống của Thánh Quân thế nào rồi?" Bạch Vũ nhìn về phía Y Sư Đông Phương.

Y Sư Đông Phương đi ra liền không nói được một lời, nghe được câu hỏi của Bạch Vũ, ngổn ngang trăm mối thở hắt ra: "Lần này Thánh Quân bị thương cực kỳ nghiêm trọng, nếu không thể chữa khỏi triệt để, chỉ sợ rằng... không chịu đựng nổi kiếp nạn lần này."

"Cái gì?" Sắc mặt Linh Vương, U Vương đại biến, U Vương túm chặt Y Sư Đông Phương: "Lão đầu tử, trị không hết là do y thuật của ngươi không tinh, ngươi cũng đừng nói xằng bậy!"

"Ta luôn luôn chữa bệnh cho Thánh Quân, làm sao có thể không hiểu

rõ thân thể của người, lần này người bị thương, ngoại trừ việc có thể tìm lại được trái tim mình, thay đổi lực lượng trong cơ thể kia, nếu không hoàn toàn không có cách chữa trị nào khác." Y Sư Đông Phương than thở.

Ông ta tốn bao nhiêu năm, mới ổn định lại được tình trạng vết thương của Dạ Quân Mạc, rất không dễ dàng, kết quả không chú ý một chút, Dạ Quân Mạc liền bị giày vò sắp chết, gặp được một người bệnh không coi trọng tính mạng của mình, cũng đủ rồi.

"Đại nhân Âm Lân, không phải người và Thánh Quân đã tìm được vị trí của Tháp Thiên Ky rồi sao? Không phải các người đi lấy về sao? Sao lại không lấy được?"

Dien-dan-le-quy-don – V.O

Không biết lúc nào thì Tô Lăng Dung đã rơi lệ đầy mặt, cầm lấy cánh tay Âm Lân, khóc như hoa lê dầm mưa.

"Ta nghe nói các người mới đến Đại Lục Xích Hỏa liền quay trở về, hoàn toàn không đi. Vì sao? Vì sao không đi? Có chuyện gì quan trọng hơn việc lấy lại trái tim của Thánh Quân? Nếu lúc ấy lấy lại được trái tim, Thánh Quân sẽ không giống như bây giờ rồi..."

Tô Lăng Dung khóc vô cùng đau lòng, nước mắt óng ánh trong đôi mắt giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm, tiếng khóc đau buồn làm cho lòng người ta chua xót, khó chịu.

Bạch Vũ lại chế giễu ở trong lòng, coi như nàng đã hiểu được cách cáo trạng của Bạch Liên Hoa, hoàn toàn dựa vào kỹ thuật diễn!

Vừa không gào thét lại hét lên: "Là người hại Thánh Quân vứt bỏ trái tim người, là người hại Thánh Quân", giống như bà điên, làm ảnh

hưởng đến hình tượng dịu dàng, lương thiện của nàng ta, còn có thể làm cho người ta vô cùng thương hại nàng ta, khen ngợi tấm lòng của nàng ta đối với Thánh Quân.

"Tô tiểu thư biết thật rõ ràng. Rõ ràng người không ở bên cạnh Thánh Quân, lại hiểu rõ hành tung của Thánh Quân. Chẳng những biết Thánh Quân đến Đại Lục Xích Hỏa tìm Tháp Thiên Ky, nửa đường quay trở về, còn biết Thánh Quân bị thương vì cứu ta. Nếu Thánh Quân biết được, chắc chắn sẽ vô cùng cảm động với sự quan tâm của người." Bạch Vũ thình lình mở miệng.

Đột nhiên, Tô Lăng Dung đang khóc nức nở, lập tức không khóc được nữa, một hơi không khóc ra được, thiếu chút nữa là bị nghẹn chết, sắc mặt trắng bệch như được quét một lớp nước sơn.

Linh Vương cũng sợ tới mức thân thể run lên, còn chưa tính tùy tiện dò la hành tung của Thánh Quân, rõ ràng là Tô Lăng Dung xếp người vào bên cạnh Thánh Quân! Chỉ cần nói một câu lòng dạ gây rối, tội này chém giết là hoàn toàn không đủ, làm không tốt thì sẽ liên lụy đến tất cả Tô gia!

"Đại nhân Âm Lân, Lăng Dung chỉ nghe người ta nói lung tung, chắc chắn ta sẽ về điều tra chuyện này rõ ràng." Linh Vương thở gấp giải thích. Lần đầu tiên ông hối hận vì quá nuông chiều Tô Lăng Dung, quá yên tâm, mới khiến cho nó làm ra chuyện này ở bên ngoài mà đến người làm cha như ông cũng không biết.

Trên mặt Âm Lân sớm đã không còn nụ cười, vẻ mặt lạnh lùng xẹt qua âm u nói không nên lời: "Đúng, chắc chắn bản Hộ Pháp cũng sẽ về điều tra thật rõ ràng."

Chương 393: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (1)

Edit: V.O

Có thể tiết lộ hành tung của Thánh Quân ra ngoài, chỉ có thể là người bên cạnh người, tiết lộ hành tung của Thánh Quân chẳng khác nào bán đứng Thánh Quân, quả thực là muốn chết!

Linh Vương và Tô Lăng Dung cũng không dám nói thêm nửa câu nữa.

Bạch Vũ nhìn về phía Y Sư Đông Phương: "Người chắc chắn chỉ cần Dạ Quân Mạc lấy lại được trái tim, là có thể khôi phục sao?"

"Đương nhiên, nếu có thể lấy lại được trái tim của người, ta có thể lập tức chữa khôi phục cho người!" Y Sư Đông Phương nói chắc như đinh đóng cột.

"Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh chóng đi tìm Tháp Thiên Kỳ thôi!" U Vương tức tối gầm thét, nhìn thoáng qua Âm Lân, có chút oán giận: "Sao lúc ấy Hộ pháp Âm Lân không khuyên một chút chứ?"

"Cho dù lấy được trái tim, cũng không trị hết được. Y Sư Đông Phương không phát hiện Thánh Quân bị trúng Đoạn Hồn sao?" Âm Lân vẫn không nói gì, Bạch Vũ lại lạnh lùng mở miệng, giọng nói bình thản, lộ ra mũi nhọn ép người.

Y Sư Đông Phương ngần ngại ngay tại chỗ: "Đoạn, Đoạn Hồn... Không thể nào? Đó là chất cực độc trong thiên hạ, không có thuốc

nào chữa được!"

"Nếu người biết Đoạn Hồn, nên biết hiệu quả của Đoạn Hồn rất giống triệu chứng của Dạ Quân Mạc, người không chuẩn đoán ra được sao?"

Y Sư Đông Phương ngã ngời xuống đất "phịch" một tiếng: "Nếu là Đoạn Hồn, không quá ba tháng, Thánh Quân sẽ chết, cho dù có cách gì cũng không thể cứu được người!"

Linh Vương, U Vương và Tô Lăng Dung đều bị dọa đến choáng váng.

Tô Lăng Dung cũng có cảm giác trời sập đất nứt, nàng ta dẫn Y Sư Đông Phương tới là muốn biểu hiện ở trước mặt Thánh Quân, ai biết Y Sư Đông Phương lại trực tiếp phán cái chết cho Dạ Quân Mạc!

Dien-dan-le-quy-don – V.O

Đầu óc của Linh Vương và U Vương đều trống rỗng, bây giờ toàn bộ Âm Dạ Đế Quốc đều dựa vào uy phong và thực lực của Dạ Quân Mạc để tồn tại, nếu Dạ Quân Mạc chết...

"Chàng ấy sẽ không chết, ta sẽ chữa khỏi cho chàng ấy." May ra ở phía sau, giọng nói chắc như đinh đóng cột của Bạch Vũ truyền vào trong tai bọn họ.

Những lời này quả thật giống như tiếng trời làm cho bọn họ lập tức tỉnh táo lại, mừng rỡ như điên.

"Lời này của Vực Chủ Bạch Vũ là thật sao?"

"Nếu không thì các người cho rằng các người cầm mấy thứ tới để

làm gì? Đừng chậm trễ, Cửu Tinh Linh Chi là dùng cho Dạ Quân Mạc, linh thịt Kim Long là dùng để làm thuốc, nhanh đưa cho ta, thời gian gấp rút."

"Được, được, đều đã ở trong này." Linh Vương lập tức lấy hai thứ này ra từ bên trong linh khí không gian.

Bạch Vũ nhận lấy hai thứ này, kéo Y Sư Đông Phương còn chưa hồi phục tinh thần lại, đi đến phòng bên cạnh.

Dù vị Y Sư Đông Phương này không chẩn đoán ra được Đoạn Hồn, nhưng y thuật quả thật không tệ, cũng không cần lo lắng lòng trung thành, để cho ông ta dùng Cửu Tinh Linh Chi 4000 năm trị liệu cho Dạ Quân Mạc, chắc chắn không thành vấn đề.

Tô Lăng Dung nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, rũ đôi mắt đỏ bừng xuống, lửa giận ghen tị đốt cháy lòng nàng ta, căm hận muốn lập tức giết chết Bạch Vũ!

Vì sao là Bạch Vũ? Vì sao người có thể cứu Thánh Quân lại vẫn cứ là Bạch Vũ? Nàng không cam lòng, nàng chết cũng không cam lòng!

Bạch Vũ lấy Cửu Tinh Linh Chi đưa cho Y Sư Đông Phương, quả nhiên ông ta biết phải dùng cho Dạ Quân Mạc như thế nào, ông ta dựa theo ý của Bạch Vũ, cẩn thận chăm sóc Dạ Quân Mạc, ngoại trừ Âm Lân, không ai có thể tự ý vào phòng dưỡng bệnh của Dạ Quân Mạc.

Âm Lân vây tắm điện của Dạ Quân Mạc đến một giọt nước cũng không ngấm qua được, bảo vệ kín không một kẽ hở.

Lúc này, Bạch Vũ mới yên tâm bế quan, chế ra thức ăn Linh Dược, nàng chỉ dùng hai ngày đã dung hợp được Tẩy Linh Quy Nguyên

Thủy và linh thịt Kim Long, chế tạo ra thức ăn Hoán Linh, nhưng không thể tùy tiện cho Trảm Nguyệt dùng.

Sau khi ăn thức ăn này, tẩy rửa đi linh thuật, cùng lúc đó phải lập tức học linh thuật mới, nếu không sẽ uổng phí.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Vũ dùng loại thức ăn này, cũng không có kinh nghiệm tương tự ở trong trí nhớ của nàng, vì để đảm bảo có thể tu luyện thành công, Bạch Vũ tính tìm một nơi có linh khí vô cùng dồi dào, tốt nhất là giống như Long Tuyền ở trên Vân Vũ Thần Châu, là nơi dồi dào đến mức có thể giết chết người.

Chương 394: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (2)

Edit: V.O

Nơi duy nhất Bạch Vũ có thể nghĩ đến chính là mỏ quặng tinh thể ở Vực Thanh Phong, đã không còn nhiễm khí độc, linh khí ở nơi đó sẽ vô cùng dày đặc, chỉ là không an toàn lắm. Vực Thanh Phong chiến tranh quyết liệt, mỏ quặng lại nằm gần chỗ tiền tuyến.

Nhưng tình huống tệ nhất cũng chỉ là mỏ quặng đã bị đoạt đi, cướp về lại là được.

Bạch Vũ dẫn theo Tử Như và Công Tôn Ường cùng nhau đến chỗ mỏ quặng tinh thể, phát hiện tình huống còn tốt hơn so với nàng tưởng tượng.

Mỏ quặng vẫn còn trong tay Âm Dạ Đế Quốc, Trưởng lão Phục Mãn vẫn dẫn người trông coi mỏ quặng, nhưng vì đối phương thường xuyên gây rối, bọn họ không có thời gian để khai thác.

Phục Mãn nghe nói Bạch Vũ muốn đi vào sâu trong mỏ để bế quan, chần chừ một lúc: "Bây giờ không an toàn lắm, ngộ nữa đánh nhau ở phía trước, ngay cả chạy người cũng sẽ không chạy thoát."

"Ta chỉ cần ba ngày, ngươi không cần phải nói, ngay cả ba ngày cũng không giữ được sao? Nếu thật sự không được thì cho nổ cửa vào đi. Chờ đến lúc ta muốn ra lại tìm người đến đào ra." Bạch Vũ không sao cả nói.

Vẻ mặt Phục Mãn xanh mét, ba ngày lại không giữ được, còn muốn nổ cửa vào để bảo vệ Bạch Vũ, nếu ông ta thật sự là người vô dụng như vậy thì còn làm Trường lão làm gì. Trường lão Phục Mãn cắn răng: "Được, Vực Chủ người cứ yên tâm đi vào, ta bảo đảm người có thể yên tâm bế quan."

Bạch Vũ đi vào sâu trong mạch khoáng, ngạc nhiên phát hiện mạch khoáng đã xảy ra thay đổi không nhỏ so với lần trước nàng vào, khắp nơi trong thông đạo bắt đầu sinh ra đá Thái Ất, ở trong nơi có linh khí dày đặc, đá Thái Ất sinh trưởng vô cùng nhanh.

Nếu nàng đoán không sai, lúc trước khắp nơi đều có đá Thái Ất, nhưng bị Mộc Thiên Tịch loại bỏ, nhánh nối thẳng đến thông đạo trong cùng của mạch khoáng hoàn toàn không phải là hình thành tự nhiên, mà là bị Mộc Thiên Tịch đào ra, vì để bắt được nàng.

Nhưng bây giờ, trái lại thuận tiện cho nàng rồi. Bạch Vũ đi tới trung tâm hang động được bao bọc bởi tinh thể thượng phẩm, cũng không chậm trễ một phút nào, gọi Trảm Nguyệt Hắc Miêu ra, lấy thức ăn hoá linh không dễ dàng làm ra cho nó ăn.

Lúc ở trên đường, Bạch Vũ đã bàn bạc với nó, nói rõ ràng, rành mạch phương pháp tu luyện Tịnh Nguyệt với nó một lần. Trảm Nguyệt đã biết Bạch Vũ tính làm gì từ lâu, đôi mắt màu vàng của nó nhìn Bạch Vũ thật sâu, ánh mắt như nước lạnh lẻo lẹ ra một tia xảo quyệt.

Tuy không tình nguyện lắm, nhưng nó vẫn ăn thức ăn đó.

Bạch Vũ lập tức truyền toàn bộ khoáng 60 điểm linh lực còn lại cho nó, có thể khiến cho nó tu luyện Tịnh Nguyệt đến tầng thứ hai, tu luyện càng cao thâm, hiệu quả trị liệu càng tốt.

Trảm Nguyệt cũng không khiêm nhường nhận linh lực của Bạch Vũ, toàn thân tỏa ra sương mù màu trắng, càng ngày càng dày đặc, sau cùng, giống như một cục bông bao bọc nó lại.

Bạch Vũ ôm Trảm Nguyệt bị sương mù vây quanh, ngồi ở nơi linh khí dày đặc - trung tâm tinh thể thượng phẩm.

Sương mù càng ngày càng dày trên người Trảm Nguyệt, bắt đầu tỏa ra ngoài.

Cứ đợi như vậy qua hai ngày sau, sương trắng quanh thân Trảm Nguyệt bắt đầu dần dần co rút lại, giống như bị Trảm Nguyệt hút vào trong cơ thể, lao mạnh về phía Trảm Nguyệt.

Bạch Vũ có thể cảm thấy được sương mù còn dày đặc hơn linh khí, Trảm Nguyệt bắt đầu hấp thu linh khí không kiêng dè, từ không gian chung quanh, điên cuồng đòi lấy linh lực từ bên trong linh mạch của nàng.

Tim Bạch Vũ đập mạnh, nàng đã truyền toàn bộ linh khí cho Trảm Nguyệt rồi, theo lý thuyết thì đã đủ rồi, vì sao lại xuất hiện tình huống như thế này?

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, linh mạch của nàng đã bắt đầu trống rỗng, Trảm Nguyệt không khống chế nổi sức mạnh, xé rách linh mạch của nàng.

Bạch Vũ cắn răng, uống hai ly Phương Tình, tiện tay lấy một khối tinh thể thượng phẩm, hấp thu lại.

Tốc độ hấp thu của Bạch Vũ nhanh hơn so với tốc độ đòi hỏi của Trảm Nguyệt, nhưng linh mạch của nàng vẫn trống trơn như cũ, nàng chỉ có thể tăng tốc độ hấp thu, may mà linh tửu ở trong nhẫn

Bách Vũ cũng còn không ít, tinh thể cũng không lo.

Chương 395: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (3)

Edit: V.O

Không qua bao lâu, đã hấp thu hết một khối tinh thể thượng phẩm, nhưng Trảm Nguyệt vẫn còn đang đòi hỏi, linh mạch của nàng vẫn trống không.

Bạch Vũ thật sự muốn điên rồi, một khối tinh thể thượng phẩm có ít nhất 100 điểm linh lực, vậy mà Trảm Nguyệt liền đòi hỏi toàn bộ? Nó cũng không sợ no chết!

Nàng đành phải lấy thêm một khối, tiếp tục hấp thu, hấp thu xong, tiếp tục lấy.

Linh mạch của nàng rất giống một cái hang không đáy, tham lam hấp thu linh khí, bao nhiêu cũng không từ chối, sau khi hấp thu trọn vẹn mười khối tinh thể thượng phẩm, Bạch Vũ đã uống sạch linh tửu, nàng chỉ cảm thấy bên trong linh mạch nổ ầm một tiếng, linh khí hấp thu chợt bộc phát ra, thiếu chút nữa nàng không chống đỡ được mà nổ tung.

Linh mạch giống như sợi mỳ, đột nhiên kéo dài một đoạn lớn, đau đớn thiếu chút nữa khiến cho nàng bị ngắt đi.

Sương mù quanh thân Trảm Nguyệt không biết đã biến mất từ lúc nào, nó lui trở về trong linh mạch Bạch Vũ, một ngọn lửa xanh biếc thiêu đốt linh mạch Bạch Vũ, lại chứa một lượng linh khí lớn, linh mạch Bạch Vũ lại tăng vọt thêm một đoạn, lúc này nàng đã thật sự

bất tỉnh rồi.

Ầm - -

Tiếng động đất rung tuyết lở vang lên bên tai Bạch Vũ, nàng từ từ mở mắt ra, phát hiện bốn phía không ngừng chấn động, tinh thể ở trên đỉnh hang động và khoáng thạch rơi xuống không ngừng. Nàng vội vàng đứng lên, lui vào sâu bên trong.

Mới vừa chạy chưa được hai bước, toàn bộ miệng thông đạo đều bị sụp đổ, hơn một nửa hang động cũng bị ảnh hưởng mà sụp đổ theo.

Chấn động thật lâu không ngừng, Bạch Vũ không nói gì đứng sát vào phía sâu trên mỏm đá trong hang động, cuối cùng cũng thật sự làm nổ thông đạo rồi! Bên ngoài đã gặp phải chuyện gì? Mộc Thiên Tịch tự mình chạy đến sao?

Dien-dan-le-quy-don – V.O

Nàng gọi Trảm Nguyệt ra, tinh thần Trảm Nguyệt sáng láng, da lông màu đen sáng bóng loáng, mắt to xoay tròn nhìn nàng, meo một tiếng, nhào vào trong lòng Bạch Vũ.

Bạch Vũ có một chút cảm giác, hình như Khô Mộc Phùng Xuân không bị tẩy rửa, cũng tu luyện Tịnh Nguyệt thành công rồi.

Hai linh thuật chủ động!

Bạch Vũ khiếp sợ nhìn Trảm Nguyệt, Trảm Nguyệt đắc ý cọ cọ ngực Bạch Vũ, "Meo - -" ta lợi hại chứ?

Lợi hại!

Khó trách xuất hiện rủi ro, Trảm Nguyệt lại làm trái quy luật, dám học hết hai loại linh thuật chủ động, bởi vậy, về sau Trảm Nguyệt không thể học bất kỳ linh thuật bị động nào nữa rồi.

Dùng linh thuật bị động đổi lấy linh thuật chủ động, tính sao cũng vô cùng có lời.

Bạch Vũ sờ sờ bộ lông mềm mại của Trảm Nguyệt, dùng Tịnh Nguyệt một lần, Tịnh Nguyệt tầng thứ 4, có thể khử độc một quần thể, tiêu trừ trạng thái có hại của một quần thể.

Bạch Vũ trực tiếp choáng váng, tầng thứ 4? Trảm Nguyệt cấp 3 sao có thể tu luyện linh thuật lên đến tầng thứ 4? Trừ khi...

Nàng nâng Trảm Nguyệt lên, quả nhiên, Trảm Nguyệt đã thăng lên cấp 4 lúc nào mà nàng không biết.

Lực công kích 38, lực phòng ngự 38, sức chịu đựng 42

Nàng lục lợi Mộc Linh Quả trong nhẫn Bách Vũ của mình, đã bị Trảm Nguyệt ăn hết.

Lên tới cấp 4, tu luyện Tịnh Nguyệt đến tầng thứ 4, ít nhất cần tốn hơn một ngàn linh lực, khó trách nàng phải hấp thu mười khối tinh thể thượng phẩm, không còn một chút linh lực thừa ở trong linh mạch.

"Tiểu tử kia, ngươi lên lút thăng lên cấp 4, sao không nói trước cho ta một tiếng?" Bạch Vũ ra sức vân vê, nhào nặn Trảm Nguyệt ở trong lòng.

"Meo - - "

"Còn nói người không sai!"

"Meo - - "

"Được, không trách người nữa." Bạch Vũ vui vẻ ôm Trảm Nguyệt xoay vòng vòng. Nàng vui mừng, Trảm Nguyệt tu luyện Tịnh Nguyệt thành công, có thể về chữa khỏi cho Dạ Quân Mạc rồi.

"Meo - -" Trảm Nguyệt cũng vui vẻ, nhắc nhở nàng có thể sử dụng tinh thể thượng phẩm ở đây để thăng Tiểu Thanh lên cấp 4, vừa lúc trong nhẫn của Bạch Vũ chỉ còn lại một Hỏa Linh Quả.

Đột nhiên, Bạch Vũ dừng động tác, lúc này mới nhớ tới một chuyện.

Triệu Hoán Đại Sư không thể thăng cấp Triệu Hoán Thú lên tới cấp 4, Trảm Nguyệt lén lút thăng lên cấp 4 vì linh mạch của nàng tăng vọt trước lúc bất tỉnh. Mấy chục ly linh tửu Phương Tình, mười khối tinh thể thượng phẩm, trực tiếp khiến cho nàng thăng cấp từ Triệu Hoán Đại Sư lên Linh Sư!

Chương 396: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (4)

Edit: V.O

Bạch Vũ dờ khóc dờ cười, nàng vô cùng may mắn vì lúc ấy chọn mỏ quặng này làm nơi bế quan, nếu không thì Trảm Nguyệt hoàn toàn sẽ không tự chịu trách nhiệm được, điên cuồng hấp thu linh khí, nàng cũng sẽ không một hơi trở thành Linh Sư.

Chỉ là bây giờ nàng không quan tâm tới việc thăng cấp cho Tiểu Thanh, nàng không biết nàng bất tỉnh bao nhiêu ngày, chỉ muốn nhanh chóng trở về chữa khỏi cho Dạ Quân Mạc.

Nàng dựa vào chỗ ra trên tảng đá, đang lo lắng làm sao để đập vỡ tảng đá này ra, liền có âm thanh truyền tới từ bên ngoài: "Bạch Vũ, Bạch Vũ, muội ở đâu?"

Tô Lăng Dung? Sao nàng ta có thể tới đây?

Bạch Vũ tò mò đáp lại: "Tô Lăng Dung?"

"Là ta đây, muội có khỏe không? Vừa rồi Mộc Thiên Tịch đánh tới đây, muốn cưỡng ép cướp đoạt mỏ quặng, chúng ta không đánh lại, đành phải tạm thời đi xuống thông đạo, bảo vệ muội..."

Bạch Vũ mặc kệ Tô Lăng Dung nói chân thành bao nhiêu, dùng truyền âm hỏi Phục Mãn trong chớp mắt.

Giọng điệu của Phục Mãn vô cùng tức giận, oán giận với Bạch Vũ:

"Cũng không biết Tô tiểu thư bị gì, vốn nên là Linh Vương tới giúp Đại nhân Âm Ưng, kết quả nàng ta lại chạy tới. Tới thì cũng tới rồi, nhưng nàng ta lại chọc cho Mộc Thiên Tịch đuổi theo nàng ta không tha, dẫn khói lửa chiến tranh tới chỗ mỏ quặng này, Đại nhân Âm Ưng dẫn người đến bảo vệ mạch khoáng này rất không dễ dàng, nàng ta lại ra tay phá hủy thông đạo."

Haha... Vị này hoàn toàn không có lòng tốt.

Tô Lăng Dung còn đang lải nhải, Bạch Vũ trực tiếp ngắt lời nàng ta: "Tô Lăng Dung, đào thông đạo này ra đi, ta đã bế quan xong rồi."

"Thật sao? Thuốc trị liệu cho Thánh Quân đã làm xong rồi sao? Nhanh đưa cho ta!"

"Cho người? Sao bây giờ ta phải cho người?"

"Ta đã cách muội rất gần, ta có thể đánh vỡ một cái động, muội đưa đồ cho ta, ta lập tức cầm về cho Thánh Quân."

Bạch Vũ mĩa mai, xem thường sắp lật đến trời rồi: "Người lại có thể đánh thủng mỏm núi đá, vì sao không dứt khoát đào hết ra cho ta ra ngoài?"

"Bạch Vũ, muội có điều không biết rồi, ở đây đều là đá Thái Ất cứng rắn, muốn đập bể toàn bộ thì quá tốn thời gian rồi. Thân thể của Thánh Quân không đợi được, hay là đưa cho ta đi, ta cầm về trị liệu cho Thánh Quân."

Ầm - -

Tô Lăng Dung nói xong, đã đập bể một lỗ, vừa vặn có thể vươn một cánh tay ra.

"Mau đưa đồ cho ta, mọi cũng không muốn Thánh Quân chịu khổ mà?" Tô Lăng Dung vội vàng buông tay, đáy mắt đầy rẫy hăng hái và thâm độc, ngay cả che dấu cũng quên luôn rồi.

Chỉ cần lấy được thuốc trị liệu cho Dạ Quân Mạc, nàng có thể làm nổ nát cả tòa núi này, chôn Bạch Vũ ở trong này, công lao cứu chữa cho Thánh Quân liền của một mình nàng, Thánh Quân cũng là của một mình nàng rồi!

Bạch Vũ liếc thấy Tô Lăng Dung đang suy nghĩ gì đó, cảm xúc trên mặt thật sự quá rõ ràng rồi.

Tiểu Bạch Hoa (Bạch Liên Hoa) hiếm khi bại lộ tâm tư của bản thân, Bạch Vũ vô cùng nể tình, đập Tô Lăng Dung một đập từ thiên đường xuống tận địa ngục: "Chẳng lẽ Ám Lân không nói cho ngươi biết, độc trên người Thánh Quân không có thuốc nào chữa được, chỉ có linh thuật mới có thể trị khỏi cho chàng ấy sao?"

Nụ cười trên mặt Tô Lăng Dung biến mất trong nháy mắt: "Cái gì?"

"Ta bế quan không phải để chế tác dược liệu, là để tu luyện linh thuật. Ngươi muốn dẫn Triệu Hoán Thú của ta đi cứu Thánh Quân sao?"

Một câu Tô Lăng Dung cũng không nói nên lời, suýt nữa ngã lăn ra đất: "Làm sao có thể?"

Bây giờ có thể đào mỏm núi đá ra rồi chứ, cứu ta ra ngoài đi?"

"Ta..." Tô Lăng Dung nghiêm mặt, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ.

Nếu cần dựa vào Triệu Hoán Thú của Bạch Vũ để cứu Thánh Quân, thì tạm thời không thể giết nàng ta, nhưng không nhất định phải cho nàng ta ra ngoài, nói không chừng cũng có thể dẫn Triệu Hoán Thú của nàng ta về cứu Thánh Quân...

Không đợi Tô Lăng Dung suy nghĩ rõ ràng, Bạch Vũ đã không kiên nhẫn thúc giục: "Thôi, ngươi tránh ra đi."

Tô Lăng Dung khó hiểu ngẩng đầu, liền nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, đá vụn trước mặt bắn ra tung tóe, đá chất chòng bị phá thành một lỗ thủng.

Chương 397: Bế quan, tinh thể thượng phẩm (5)

Edit: V.O

Tiểu Bạch quơ móng vuốt sắc bén, nghênh ngang hiện ra, móng vuốt của nó có thể cào nát cả Ngọc Kim Cương, huống chi là đá Thái Ất nho nhỏ.

Bạch Vũ đi ra từ trong bụi mù, cũng không thèm nhìn Tô Lăng Dung, sờ sờ đầu Tiểu Bạch, sau đó liền đi ra thông đạo.

Sắc mặt Tô Lăng Dung lúc xanh lúc trắng, đôi mắt yên lặng lộ ra tuyệt vọng.

Mệt cho nàng ta còn nghĩ muốn vây Bạch Vũ ở trong sơn động, ép Bạch Vũ lấy thuốc hay để trị liệu cho Thánh Quân ra, kết quả cách của Bạch Vũ hoàn toàn không thể thay thế được, bây giờ khu này có sụp đổ cũng không thể ngăn cản Bạch Vũ được.

Tô Lăng Dung cố ý thiết lập đều là công cốc, nàng ta giống như tôm tép nhãi nhép bung nhảy ở trước mặt Bạch Vũ, hoàn toàn không thể có một chút ảnh hưởng đối với Bạch Vũ.

Bạch Vũ cũng không nói gì, vững vàng dẫm nát Tô Lăng Dung ở trước chân. Nàng ta có cảm giác như bị Bạch Vũ hung hăng tát nàng ta hơn mười bạt tai trên mặt, đau nhức, nóng rát.

Bạch Vũ đi ra mạch khoáng, Phục Mãn dẫn theo Tử Như và Công Tôn Ưởng chờ bọn họ ở bên ngoài, Bạch Vũ ra lệnh cho bọn họ lập

tức khai thác tinh thể thượng phẩm quý giá nhất bên trong trước, đưa ra cho Âm Ưng, số lượng tinh thể thông thường có rất nhiều, có thể từ từ khai thác, không cần gấp gáp.

Phục Mãn lập tức nhận mệnh, chọn mấy đệ tử tin tưởng tiến vào khai thác tinh thể thượng phẩm.

Bạch Vũ để Công Tôn Ưởng lại, cùng nhau đi khai thác tinh thể thượng phẩm với Phục Mãn, dẫn Tử Như trở về Vực Thanh Vũ.

Vực Thanh Vũ, Phủ Vực Chủ, U Vương đã đến chiến trường trợ giúp, Linh Vương và Âm Lâm canh giữ cho Dạ Quân Mạc, đã sớm chờ đến sốt ruột, trông mong Bạch Vũ trở về đến mòn con mắt, vừa thấy Bạch Vũ đến, thiếu chút nữa đã quỳ xuống giống như nhìn thấy Bồ Tát.

Dien-dan-le-quy-don – V.O

Bạch Vũ cũng không nghỉ một hơi, gọi Trảm Nguyệt ra, để cho nó vào tầm điện giải độc cho Dạ Quân Mạc, bản thân mình thì chờ ở bên ngoài điện.

Thật ra trị liệu rất nhanh, nhưng Bạch Vũ chờ ở bên ngoài giống như sống một ngày bằng một năm, trong lòng không yên như ngồi trên guồng xoay.

Nếu Tịnh Nguyệt không có tác dụng thì làm sao bây giờ? Còn có cách nào khác sao? Chàng ấy sẽ chết sao?

Không, chàng ấy chắc chắn sẽ không chết, ta không cho phép!

Bạch Vũ hạ mí mắt, gắt gao nắm chặt nắm tay, nắm đốt ngón tay đến trắng bệch.

"Bạch Vũ, Thánh Quân muốn gặp ngươi." Giọng nói dịu dàng như ngọc của Âm Lân vang lên, khiến người như được tắm gió xuân.

Cả người Bạch Vũ đều sáng rỡ lên trong nháy mắt, liền chạy vọt vào trong phòng Dạ Quân Mạc.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc lạnh lùng tựa vào ở trên giường, nhìn thấy Bạch Vũ đi đến, lộ ra nụ cười yêu nghiệt trên khuôn mặt tuấn tú hơi gầy yếu, đưa một cánh tay về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ không hề nghĩ ngợi, liền bay vào trong lòng hắn: "Ta nhớ chàng!"

Nàng vùi mặt vào trong lòng Dạ Quân Mạc, tử thân khiến mắt đỏ lên. Tính ra là đã được hai tháng bọn họ không gặp nhau, trước kia tách ra rất lâu cũng không cảm thấy gì, bây giờ chỉ không gặp hai tháng, Bạch Vũ liền nhớ da diết đến muốn khóc.

Dạ Quân Mạc nâng mặt Bạch Vũ lên, nhìn đôi mắt ngập nước của nàng, đôi mắt sâu càng sâu, đôi môi lạnh lẽo dán lên cánh môi của nàng.

Môi Bạch Vũ bị cắn đến đỏ hồng, không thờ nổi, không kiềm được nắm lấy quần áo Dạ Quân Mạc, tay xuyên qua, lột áo lót mỏng manh của Dạ Quân Mạc xuống, lập tức lộ ra lồng ngực cường tráng.

Hắn hít sâu một hơi, xoay người một cái, ép Bạch Vũ ở trên giường.

Mặt Bạch Vũ đỏ lên, bắt lấy tay hắn: "Có phải sẽ không hay không, bây giờ còn là ban ngày!"

"Không có gì không hay!" Giọng nói của Dạ Quân Mạc hơi khàn

khàn, lộ ra tà mị nói không nên lời.

"Nhưng nếu có người thấy thì làm sao bây giờ?"

"Ai dám nhìn ta sẽ lấy mắt của người đó!"

Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống bên ngoài cửa sổ, Âm Lân và Linh Vương đứng lên, nhanh chân bỏ chạy.

Bạch Vũ che mặt, trực tiếp chui vào trong chăn, đúng là có người nhìn ở bên ngoài, bị mất mặt, mặc kệ Dạ Quân Mạc nói gì, nàng cũng không thể ra ngoài nữa rồi.

Dạ Quân Mạc buồn rầu nhìn Bạch Vũ bao bọc mình tựa như cái bánh chưng, phóng khí lạnh ra bên ngoài, hai tròng mắt lạnh thấu xương nhìn chằm chằm cửa sổ tựa như nhìn chòng chọc là có thể tạo ra được một cái động. Cho rằng chạy là không có chuyện gì sao? Hai tháng này đừng để cho ta thấy mặt, đều cút đến tiền tuyến giữ thành đi.

Chương 398: Độc chết người (1)

Edit: V.O

Ám Lân và Linh Vương đau buồn bị ném tới tiền tuyến, Linh Vương giúp Ám Ưng kiềm chế Mộc Thiên Tịch, Ám Lân và U Vương ở phương Bắc, nhân cơ hội không ngừng đẩy chiến tuyến về phía trước, vì lúc trước Dạ Quân Mạc gần như càn quét thế lực gốc ở trên Đại Lục Thanh Mộc của Sáng Thế Thần Điện không còn một mảnh, dưới kế hoạch Ám Lân trù tính, tình hình chiến đấu tương đối không tệ.

Rất nhiều nhóm Triệu Hoán Sư của Đế Quốc đều bắt đầu tự mình lên chiến trường giành lấy chiến công, chiến công của Ám Dạ Đế Quốc rất đáng đồng tiền, có thể đổi được phần lớn tài nguyên tu luyện.

Bạch Vũ không muốn đi trộn lẫn vào, bây giờ đã là cuộc đọ sức của Triệu Hoán Sư cấp bậc Vương Giả trên chiến trường, nàng là một Linh Sư vẫn chưa ổn định, nhiều hay thiếu một thứ cũng không sao. Nàng mới vừa thăng cấp thành Linh Sư, lại vẫn còn một cơ hội triệu hoán cần tranh thủ thời gian để dùng.

Dạ Quân Mạc dẫn Bạch Vũ đến vùng nông thôn ở ngoại ô Vực Thanh Vũ: "Nếu nàng lại triệu hoán ra thêm một con Triệu Hoán Thú, chỉ sợ sẽ không đủ tài nguyên."

"Đừng nói là lại triệu hoán thêm một con, bây giờ tài nguyên của ta đã không đủ." Bạch Vũ nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, cấp bậc của Tiểu

Thanh, Tiểu Bạch chưa thăng đủ, linh thuật chưa thăng đủ, linh thuật bị động lại càng không có tiến triển.

Không phải Bạch Vũ lười biếng không tu luyện, thật sự là không đủ tài nguyên.

Cho dù là thăng cấp hay là tu luyện linh thuật đều cần phần lớn linh lực, thiên phú của Bạch Vũ cao, nhưng cần phải có thời gian để ngưng tụ linh lực.

"Hi vọng lần này có thể triệu hoán ra một con gì đó đặc biệt một chút." Bạch Vũ yên lặng cầu nguyện.

Chỉ cần linh mạch phát triển đến một mức nhất định thì có thể có được một cơ hội triệu hoán từ không gian khác, nhưng nhóm Triệu Hoán Sư một hệ thống thường chỉ có thể có tối đa ba con Triệu Hoán Thú, đến lúc lại có được cơ hội triệu hoán thì sẽ triệu hoán được một vài vật báu kỳ lạ từ dị giới.

Thiên tài địa bảo lưu truyền trong Thế Giới Ngũ Hành có thể gặp nhưng không thể cầu, có hơn một nửa là do nhóm Triệu Hoán Sư triệu hoán được, ví dụ như Đoạn Hồn không có thuốc giải.

Bạch Vũ có thể có được năm con Triệu Hoán Thú, nhưng bây giờ nàng không gấp gáp muốn triệu hoán ra một con Triệu Hoán Thú mới, nàng đã có ba con Triệu Hoán Thú, sức chiến đấu vô cùng đủ dùng, không gấp gáp muốn có thêm một con nữa, dù sao sau này nàng cũng có thể tiếp tục thăng cấp.

Dạ Quân Mạc nhìn bộ dạng chân thành của Bạch Vũ, đoán lần này sẽ xuất hiện một bảo bối vô cùng hiếm thấy.

Cho dù Bạch Vũ không có huyết mạch Sáng Thế, nhưng trước sau gì

nàng cũng là chủ nhân của thế giới này, vẫn có thể đạt được một nguyện vọng nho nhỏ.

Vì thế, Bạch Vũ liền nhìn thấy một viên bảo thạch to bằng nắm tay của một đứa trẻ sơ sinh từ trên trời nện xuống, óng ánh trong suốt, tỏa ra linh khí dày đặc, nhặt lên, vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa vui mừng nhảy dựng lên: "Trời ạ! Vận may của ta thật tốt! Ông trời lại cho ta một khối đá không gian Quy Ninh! Chàng nói ta có phải là con cưng của trời hay không?"

Dạ Quân Mạc rất muốn nói đây không phải là vận may.

Không gian Quy Ninh là bảo vật kỳ lạ trong truyền thuyết, tảng đá sẽ hình thành một cái nho nhỏ ở bên trong mười mét chung quanh, tràn ngập không gian linh khí, con người không thể sử dụng linh khí bên trong, nhưng có thể để cho Triệu Hoán Thú tự do hấp thu, hấp thu đến trình độ nhất định là có thể tự mình thăng cấp linh thuật bị động.

Mấy vạn năm chỉ xuất hiện được một khối, còn không biết đã lưu lạc đến nơi nào rồi.

Mới vừa rồi Bạch Vũ còn nói thầm nàng không có tài nguyên cho Tiểu Thanh, Tiểu Bạch thăng cấp linh thuật bị động, ông trời liền ném một khối đá không gian Quy Ninh cho nàng, cho dù Dạ Quân Mạc có lạnh nhạt hơn nữa cũng không kiếm được hâm mộ.

"Ừm, nàng không phải là con cưng của trời, mà là chủ nhân của trời." Dạ Quân Mạc dặt tay Bạch Vũ, lập tức rời khỏi nơi này.

Xuất hiện bảo bối hiếm thấy như vậy, chắc chắn sẽ dẫn đến Thiên Địa dị tượng (hiện tượng kỳ lạ của trời đất).

Bọn họ vừa mới trở lại Phủ Vực Chủ, cả Vực Thanh Vũ liền sấm sét

vang dội, mưa như trút nước. Mấy trăm năm nay cũng chưa từng thấy mưa lớn như vậy ở Vực Thanh Vũ, mưa hợp thành nước lũ, trực tiếp nhấn chìm mảnh ruộng kia rồi.

Chương 399: Độc chết người (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đứng ở lầu 3 nhìn sân phía trước bị chìm ngập, trợn mắt há hốc mồm: "Đây là Thiên Địa dị tượng? Sớm biết vậy thì đến Vực Thanh Trần triệu hoán rồi."

Để cho lũ lụt nhấn chìm Vực Thanh Trần đi.

Dạ Quân Mạc thờ ơ ngắm nghía bàn tay nhỏ bé, mềm mại của Bạch Vũ: "Thật ra cũng không tệ, nhiều nhất là ba ngày, nước lũ sẽ chảy về các Vực khác, sẽ giảm đi rất nhanh. Vòng tay ta tặng cho nàng đâu?"

Bạch Vũ bĩu môi: "Kéo đứt rồi, đã mài thành phấn hạ độc Mộc Thiên Tịch."

Nàng vươn bàn tay nhỏ về phía Dạ Quân Mạc: "Vậy tặng lại một cái nữa."

"Thích?"

"Đương nhiên thích, chàng làm, ta đều thích." Bạch Vũ cười tí mắt nói.

Dạ Quân Mạc buồn cười xoa xoa sợi tóc mềm mại của Bạch Vũ, lấy ra một cái lắc tay bằng hạt đậu đỏ tinh tế từ trong lồng ngực, đeo lên trên cổ tay Bạch Vũ.

Bạch Vũ ngạc nhiên: "Thật sự có?"

"Ừm, trong khoảng thời gian ru rú dưỡng thương ở trong phòng, rảnh rỗi không có việc gì làm nên làm một cái." Dạ Quân Mạc cũng vươn tay về phía Bạch Vũ: "Có đáp lễ không?"

"À... có." Bạch Vũ tìm trong nhẫn Bách Vũ một lúc lâu, muốn tìm ra chút gì đó không giống bình thường cho Dạ Quân Mạc.

Nhưng lục lọi một lúc lâu, ngoại trừ dược liệu thì chỉ có thuốc độc bên trong, còn hầu hết là Dạ Quân Mạc cho nàng, lại tặng trở lại, Bạch Vũ có chút xấu hổ.

Thứ duy nhất không giống bình thường chính là đá không gian Quy Ninh, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch đã lười biếng tựa vào gần tảng đá không muốn rời đi. Nàng muốn đưa cho Dạ Quân Mạc, đoán chừng Dạ Quân Mạc cũng sẽ không nhận.

Cuối cùng, tìm một lúc lâu, Bạch Vũ lấy tảng đá lớn màu đen toàn bộ là độc ra: "Cái này tặng cho chàng."

Dạ Quân Mạc: "..."

"Chàng đừng xem thường thứ này, nó còn độc hơn so với bất kỳ thuốc độc nào ta từng nhìn thấy, bao gồm cả Đoạn Hồn!"

Đoạn Hồn lợi hại, không màu không vị, hạ độc bí mật, không có thuốc nào chữa được, bởi vậy Mộc Thiên Tịch mới cho Dạ Quân Mạc dùng loại độc này, nhưng Đoạn Hồn cũng không thể lập tức đưa người ta vào chỗ chết.

Tảng đá màu đen này tỏa ra khí độc có thể giết chết người ngay lập

tức, dày đặc đến độ xác định có thể độc chết toàn bộ những người có trong trăm dặm quanh đây.

Lúc Bạch Vũ lấy ra, đặc biệt dùng linh khí cẩn thận bao bọc nó lại, giảm bớt khí độc tỏa ra ngoài.

Dạ Quân Mạc quan sát rất lâu: "Không vị, đầy màu đen, hít vào sẽ bị trúng độc, thú vị. Đây là độc gì?"

"Ta cũng không biết."

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Còn có loại độc nàng không biết?"

"Thế giới to lớn không thiếu những thứ kỳ lạ, ta cũng không thể biết hết toàn bộ. Không bằng bổ ra xem thử." Bạch Vũ luồn tay vào lấy dao găm Ngọc Kim Cương ra, chém xuống một nhát.

Tảng đá cũng không cứng rắn như Bạch Vũ nghĩ, ngược lại có chút mềm, sau khi bổ ra, một viên trân châu có màu đen ở giữa rơi ra, khí độc gần như quanh quẩn, ngưng tụ thành thực chất.

"Xem ra chất độc là do cái này sinh ra, là thứ tốt." Dạ Quân Mạc nhắc tay, linh khí cuốn hạt châu lại: "Nàng đem theo, về sau hạ độc thì dùng cái này."

Nhưng đồ vật chứa độc khiến cho người ta phòng tránh, e sợ còn không kịp chính là bảo bối đối với Độc Sư, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc quả quyết chia tảng đá ra, Bạch Vũ cầm viên trân châu, Dạ Quân Mạc nhận tảng đá màu đen.

"Khởi bẩm Thánh Quân, Linh Vương cầu kiến." Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng thị vệ bẩm báo.

Trong khoảng thời gian này, tình hình chiến đấu ở Vực Thanh Phong đã bắt đầu giằng co, mấy ngày cũng không thấy bóng dáng Mộc Thiên Tịch, Linh Vương có chút lo lắng, dứt khoát thừa dịp này trở về bẩm báo tình hình chiến đấu, thuận tiện cầm tinh thể thượng phẩm Âm Ưng đưa cho ông ta về.

Ai biết Vực Thanh Vũ lại xảy ra lũ lụt, lúc ông ta dẫn Tô Lăng Dung đội mưa như trút nước trở lại Phủ Vực Chủ, đã bị xối cho ướt sũng, sửa sang hơn nửa ngày mới yết kiến, vừa mới đến ngoài cửa liền nghe thấy Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc phân chia đồ vật chứa độc, khóe miệng bất giác co rút một lần.

Chương 400: Độc chết người (3)

Edit: V.O

Ừm, nữ nhân Thánh Quân coi trọng đúng là không giống người bình thường, không thích trang sức, yêu thuốc độc, khó trách lắc tay Thánh Quân tặng đều là hạt đậu đỏ kịch độc.

Tô Lăng Dung đứng ở sau lưng Lăng Vương, hạ mi mắt, đáy mắt ác độc giống như rắn độc làm cho người ta sợ hãi, gắt gao ẩn dấu ở chỗ không nhìn thấy.

Đi vào trong phòng, Dạ Quân Mạc lạnh lùng ngồi bên cạnh bàn, Bạch Vũ lại dựa lên tháp mềm bên cạnh cửa sổ, ngắm nghía lắc tay hạt đậu đỏ, trông có vẻ rất mãn nguyện. Móng tay Tô Lăng Dung bấm vào lòng bàn tay càng lúc càng sâu, cùng hành lễ với Linh Vương.

"Thánh Quân, tình hình chiến đấu của Vực Thanh Phong có chút căng thẳng, không rõ hướng đi của Mộc Thiên Tịch..." Linh Vương muốn nói lại thôi, nhìn thoáng qua Bạch Vũ. Ông ta muốn bẩm báo tình hình chiến đấu của cả mảnh khu vực phía Nam Đại lục Thanh Mộc, không phải ai cũng có thể nghe được.

Mắt Dạ Quân Mạc cũng không thèm nâng: "Bạch Vũ là Vực Chủ của Vực Thanh Phong, có thể nghe."

Linh Vương đành phải nói qua tình huống một lần, nói tóm lại là tình hình chiến đấu phía Nam so với tranh giành từng tấc đất ở phía Bắc có vẻ có chút kỳ dị.

Bản thân Mộc Thiên Tịch nhằm vào Vực Thanh Phong, còn dẫn theo không ít viện binh cấp Tôn Chủ, Âm Ưng và Linh Vương cũng không tính liều mạng với hắn ta, chỉ cố giữ thành trì, kiềm chế hắn ta, nhưng Mộc Thiên Tịch đã không xuất hiện vài ngày liên tục rồi.

Linh Vương cảm thấy có thể hắn ta có âm mưu gì đó.

Ngón tay thon dài của Dạ Quân Mạc gõ mặt bàn, ánh mắt nghiêm nghị: "Không rõ hành tung sao? Nếu hắn ta không có ở đó, ngươi và Âm Ưng đừng chỉ giữ thành, hãy đẩy chiến tuyến về phía trước."

Linh Vương lập tức hiểu rõ ý của Dạ Quân Mạc: "Vâng, thuộc hạ hiểu rõ rồi. Đúng rồi, đây là tinh thể thượng phẩm mà Hộ pháp Âm Ưng sai ta cầm đến, tất cả tinh thể thượng phẩm bên trong mạch khoáng đã được khai thác ra hết rồi, tổng cộng có 287 khối."

Dien*dan*le*quy*don – V.O

287 khối, là con số Phục Mãn nói cho Bạch Vũ biết, từ Phục Mãn đến Âm Ưng lại đến Linh Vương, tuy qua tay vài lần, nhưng không ai dám tham ô.

Dạ Quân Mạc kéo tinh thể thượng phẩm qua, đưa cho Bạch Vũ hai trăm khối.

Bạch Vũ không khách sáo, nhận hết toàn bộ.

Tô Lăng Dung tức giận đến muốn phun ra lửa, nhưng vẫn không biểu hiện ra chút gì trên mặt. Nàng ta hít sâu một hơi, bỗng nhiên đi đến bên cạnh Bạch Vũ: "Bạch Vũ muội muội, cha ta và Thánh Quân bàn bạc việc công, không bằng chúng ta ra ngoài trước đi, ta có chút việc muốn nói với muội."

Bạch Vũ nhíu mày. Có việc? Có thể có chuyện gì? Từ sau khi bị ta làm mất mặt ở bên trong mạch khoáng, đã nhiều ngày cũng không dám lảng vảng ở trước mặt ta, lúc này lại muốn giở trò gì?

Nàng vui vẻ đồng ý, đi theo Tô Lăng Dung đến phòng của nàng.

Vẻ mặt Tô Lăng Dung thản nhiên bưng trà rót nước, vô cùng khách sáo, nhanh chóng đặt một ly trà loãng hương táo đỏ vào trong tay Bạch Vũ.

"Người cứ việc nói thẳng có chuyện gì đi." Bạch Vũ cầm lên, thoải mái uống một ngụm, liền nghe Tô Lăng Dung kêu ngạo nói: "Cách xa Thánh Quân, người không xứng với người. Chỉ có ta mới có thể làm Vương Hậu của người."

Bạch Vũ vừa mới uống nước trà xong, thiếu chút nữa đã phun ra.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy lời nói tự kỷ như vậy, rõ ràng từ đầu tới cuối Dạ Quân Mạc cũng chưa từng cho người một ánh mắt tốt, người lấy đâu ra tự tin có thể làm Vương Hậu của chàng ấy?

Tô Lăng Dung nhìn vẻ mỉa mai và ngạc nhiên trong mắt Bạch Vũ, loại ánh mắt giống như đang nhìn đũa ngọc, tức giận nói: "Người đừng cho là ta đang nói đùa, thế lực của Âm Dạ Đế Quốc rắc rối, phức tạp, còn hỗn loạn hơn nhiều so với tưởng tượng của người. Thánh Quân người không phải là người bình thường, người là trụ cột của cả Âm Dạ Đế Quốc, người phải suy xét đến tương lai của Đế Quốc, người không thể lấy một nữ tử mờ côi không có bối cảnh như người. Người cần liên hôn, cần cân bằng thế lực ở khắp nơi trên Đế Quốc, ta có thể giúp người! Còn người thì không."

Chương 401: Độc chết người (4)

Edit: V.O

Bạch Vũ nghe xong, vẻ mặt không có một chút thay đổi, thản nhiên nhấp một ngụm trà: "Người giúp chàng ấy như thế nào?"

"Nếu Thánh Quân muốn lấy thê, Ngũ Vương đều sẽ dốc hết sức đẩy người trong nhà lên, chỉ cần lấy ta, mới chính là sự lựa chọn tốt nhất của người. Ta là nữ nhi của Linh Vương, ta đại biểu cho Tô gia, người lấy ta, Tô gia và người sẽ là một thể. Quan hệ của U Vương và cha ta cũng vô cùng tốt, hai nhà chúng ta đủ để tạo thành thế cân bằng với Dạ Vương và Phượng Vương, đồng thời Ảnh Vương là thế lực của bản thân Thánh Quân. Người có thể nắm chắc Đế Quốc trong tay, lấy người thì người sẽ không có bất cứ ích lợi gì." Tô Lăng Dung trịnh trọng phân tích.

Bạch Vũ lại nở nụ cười: "Theo như lời người nói, bây giờ Linh Vương và Tô gia đang hai lòng với Thánh Quân sao?"

Tô Lăng Dung nhíu mày: "Ta không nói như vậy. Đương nhiên là cha ta trung thành và tận tâm với Thánh Quân."

"Vậy là được rồi. Thánh Quân không xem trọng người, mà là Linh Vương. Chỉ cần Linh Vương trung thành và tận tâm với chàng ấy, có người hay không cũng không sao." Bạch Vũ để ly trà qua một bên: "Theo ta được biết, Linh Vương và Tô gia các người là do một tay Thánh Quân kéo lên, nếu chàng ấy có thể kéo các người lên, thì cũng có thể quẳng các người xuống. Ta tin chàng ấy hoàn toàn có

thực lực này."

Sắc mặt Tô Lăng Dung có chút trắng bệch: "À, đương nhiên là Thánh Quân có thực lực này. Nhưng ta làm Vương Hậu của Thánh Quân, ta sẽ nạp thiếp cho người, lấy mỗi nữ tử có gia thế lớn về để cân bằng hậu cung, người sẽ làm như vậy sao?"

Đầu Bạch Vũ đầy vạch đen, còn chưa gả cho Dạ Quân Mạc đã nghĩ muốn nạp thiếp cho chàng ấy, người có bao nhiêu luẩn quẩn trong lòng đây?

"Đương nhiên ta sẽ không, chàng ấy là của một mình ta, nếu chàng ấy dám nhìn nữ nhân khác, ta sẽ không cần chàng ấy nữa." Bạch Vũ ngậm đau lòng nói.

Dien*dan*le*quy*don – V.O

Tô Lăng Dung cười lạnh: "Người lừa ai? Người thật sự có thể cam lòng không cần Thánh Quân sao?"

"Đương nhiên cam lòng, nếu lòng của chàng ấy không phải của một mình ta, vậy thì cũng không cần tất cả, Bạch Vũ ta cũng không cần thứ phẩm tồi tàn!"

"Người..." Tô Lăng Dung không nghĩ tới Bạch Vũ muốn độc chiếm Dạ Quân Mạc như vậy, lại còn nói ra công khai: "Người không sợ Thánh Quân nghe xong sẽ tức giận sao? Cho dù Thánh Quân bằng lòng, người cho là người dưới quyền người sẽ bằng lòng sao? Dạ Vương và Phượng Vương đã coi trọng vị trí Vương Hậu của Thánh Quân từ lâu, người chỉ là một Triệu Hoán Đại Sư nho nhỏ, làm sao chống lại được?"

"Chuyện đó không phiền người quan tâm, nếu thực sự có một ngày

ta muốn gả cho Dạ Quân Mạc, đương nhiên sẽ khiến cho tất cả bọn họ ngậm miệng!" Bạch Vũ thờ ơ nói.

"Nói khoác mà không biết ngượng! Chính ngươi vẫn còn đang được Thánh Quân che chở, người coi trọng ngươi, đúng là xui tám đời rồi!" Tô Lăng Dung nổi giận đùng đùng, cơn tức giận không đè ép được liên tục phun ra, quơ lấy cái ly thẳng tay ném qua.

Bạch Vũ hơi nghiêng người, cái ly nện lên tường, vỡ tan tành xuống đất.

Không hiểu sao trong lòng Bạch Vũ lại nặng nề, không phải Dạ Quân Mạc thích nàng là xui xẻo đó chứ? Kiếp trước cũng không biết xảy ra chuyện gì, nàng bị ép luân hồi chuyển thế, luân hồi trăm kiếp, Dạ Quân Mạc lại đuổi theo tìm nàng một vạn năm.

Một vạn năm! Hẳn ghi tạc nàng ở trong lòng một vạn năm, thân thể có bệnh, liên tục bị không gian xé rách, biến thành người đầy vết thương chỉ để gặp lại nàng. Nhưng nàng đã quên mất những ký ức về hắn từ lâu, có đôi khi nàng cảm thấy, nàng không xứng để cho Dạ Quân Mạc tìm nàng lâu như vậy.

Bạch Vũ nâng mắt nhìn Tô Lăng Dung đầy ngập tức giận, mĩa mai cười lạnh: "Ngươi hoàn toàn không biết gì hết. Ngươi không biết ta là ai, ngươi cũng không biết giữa ta và Dạ Quân Mạc đã từng xảy ra chuyện gì, các ngươi không có tư cách nói lung tung về ta! Còn nói cái gì mà chỉ có ngươi làm Vương Hậu mới có thể giúp được chàng ấy, ngươi dám lặp lại lời đó một lần nữa ở trước mặt Dạ Quân Mạc và phụ thân ngươi không?"

"Ta..." Mặt Tô Lăng Dung đỏ lên, một chữ cũng không nói nên lời, sập cửa "rầm" một tiếng, đi ra khỏi phòng trong nháy mắt, trong mắt nàng ta thoáng hiện lên đắc chí và nham hiểm.

Chương 402: Độc chết người (5)

Edit: V.O

Thời gian không kém nhiều lắm, Tô Lăng Dung đã sớm đốt một loại hương độc ở trong phòng, nàng ta đã tốn rất nhiều sức lực mới lấy được loại hương độc này. Không màu không vị, khi đốt sẽ không có khói, đốt xong thì ngay cả bột phấn cũng không còn, sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Chỉ cần uống một khối bột phấn trước là có thể tránh bị trúng độc, nói cách khác, mỗi khối hương cũng chỉ có một thuốc giải duy nhất, mà thuốc giải duy nhất đã bị nàng ta uống rồi.

Tô Lăng Dung không ngừng phấn khởi trong lòng, nàng ta đã kéo Bạch Vũ vào trong phòng mình nói này nói nọ lâu như vậy, khí độc đã sớm ngấm vào trong người Bạch Vũ, không đến hai canh giờ, chắc chắn Bạch Vũ sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Đến lúc đó, cho dù Thánh Quân có thích Bạch Vũ như thế nào thì cũng không có tác dụng gì, người chết sẽ không thể tranh giành với nàng ta được.

Bạch Vũ thật sự không nhận ra trong phòng có khí độc, hương liệu độc này đúng là lợi hại, khó có thể phát hiện được, nhưng Bạch Vũ trời sinh bách độc bất xâm, hoàn toàn không có cảm giác, cho nên cũng không phát hiện ra khí độc.

Tô Lăng Dung phúi tay bỏ đi, Bạch Vũ cũng không muốn ở lại trong

này nữa, đang định đi thì Linh Vương đến, nhìn thấy Bạch Vũ liền sửng sốt: "Vực Chủ Bạch Vũ? Tiểu nữ của ta đâu?"

"Đi ra ngoài rồi, người chờ ở đây một chút, nói không chừng nàng ta sẽ nhanh chóng quay trở lại đây." Bạch Vũ chỉ chỉ ra bên ngoài.

dien*dan*le*quy*don - V.O

"Cũng được." Linh Vương lau mồ hôi trên trán, đặt mông ngồi xuống, bung nước trà trên bàn lên uống ừng ực ừng ực, uống sạch toàn bộ.

Nói chuyện với Dạ Quân Mạc đúng là áp lực rất lớn, sau khi Bạch Vũ rời đi, Dạ Quân Mạc càng lười phải làm giảm bớt hơi thở khắp người, xả ra toàn bộ, hỏi kỹ càng về Vực Thanh Vũ và Mộc Thiên Tịch, thiếu chút nữa ông đã không đáp lại được.

Bạch Vũ không có gì hay để nói với Linh Vương, cũng không ở lâu, vừa ra cửa liền nghiêm mặt đi thẳng về chỗ ở của Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nhìn thấy khuôn mặt đen của nàng, nhíu hàng lông mày anh tuấn lại: "Bị chọc tức sao?"

"Ta giống người dễ bị người ta chọc tức như vậy sao? Giống sao? Chỉ dựa vào mấy câu nói của nàng ta có thể khiến ta tức giận sao?" Bạch Vũ xù lông quát.

Đây không phải bị chọc tức thì là gì? Dạ Quân Mạc cười thầm: "Ô Lãng Dung nói chuyện gì à?"

"Ô đại tiểu thư người ta nói phải làm Vương Hậu của chàng, còn nạp một đồng thiệp thất cho chàng! Chúc mừng, chàng thật là có phúc!" Bạch Vũ nghiêng răng, giọng điệu chua như giấm.

"Chuyện đó thì có liên quan gì đến ta? Lời nàng ta nói có thể tin được sao? Tiểu Vũ Nhi cũng đừng xử oan cho ta." Dạ Quân Mạc tà tứ nhếch môi, bỗng nhiên vươn tay ra kéo Bạch Vũ vào trong ngực.

Bạch Vũ đứng không vững, trực tiếp đụng vào ngực Dạ Quân Mạc, hai người cùng nhau ngã trên giường nệm, Bạch Vũ dựa vào trên người Dạ Quân Mạc, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp cách mặt mày tuấn tú vô song của Dạ Quân Mạc gần trong gang tấc, hơi thở của hắn dồn dập, có một chút dịu dàng.

Bạch Vũ có cảm giác mình bị đôi mắt thâm thúy như bầu trời đêm kia thu hút, không nhận được cúi đầu cắn nhẹ lên đôi môi mỏng lạnh lẽo của Dạ Quân Mạc: "Chàng có bộ dạng đẹp như vậy để làm gì? Luôn khiến cho người khác nhớ thương!"

Dạ Quân Mạc cười nhẹ: "Ta nhớ chúng ta đã bàn bạc rất nhiều lần, ta không có chỗ nào đẹp mắt xứng với nàng sao?"

"Vậy chàng sẽ có nữ nhân khác sao?" Bạch Vũ kêu ngạo bĩu môi: "Nếu có thì nhớ nói cho ta biết một tiếng, để ta cân nhắc hạ độc nàng ta trước hay là hạ độc chàng trước!"

Dạ Quân Mạc xoay người một cái, ép Bạch Vũ ở dưới thân, ngón tay lướt nhẹ qua mặt nàng: "Không thể mưu sát thân phu (chồng), hay là hạ độc người khác đi. Sau đó, hễ là nữ tử đến gần ta thì sẽ giao cho nàng."

Bạch Vũ: "... " Giao cho ta là ý gì? Giao cho ta hạ độc sao?

Nàng còn chưa suy nghĩ cẩn thận, Dạ Quân Mạc liền hôn xuống. Bạch Vũ bị hắn hôn đến mơ hồ, túm chặt quần áo của hắn, đúng lúc này, đột nhiên cửa bị phá tung...

Chương 403: Độc chết người (6)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc lập tức đứng dậy, dùng áo bào rộng lớn che chắn cho Bạch Vũ đang nằm ở trên giường mềm, trong lòng trực tiếp bốc lửa. Trong khoảng thời gian này, lúc ôm Bạch Vũ muốn làm chút gì đó thì luôn luôn bị quấy rầy, Dạ Quân Mạc kìm nén một bụng lửa.

Tốt nhất người xông vào nên có chuyện gì đó thật sự quan trọng, nếu không...

Hơi lạnh toàn thân Dạ Quân Mạc khiến cho nhiệt độ không khí bị giảm xuống mấy độ.

Người xông vào chính là Tư Vực Chủ, vốn là Tư Vực Chủ dẫn theo con trai của ông - Tư Minh đi ra tiền tuyến, nhưng vì gần đây phải xử lý chuyện lũ lụt ở Vực Thanh Vũ nên mới trở về. Tư Vực Chủ gần như ngã lộn nhào vào, trên khuôn mặt tái mét tràn đầy vẻ hoảng hốt, lo sợ: "Thánh Quân, chuyện lớn không xong rồi, Linh Vương ông ấy, ông ấy đã chết!"

Linh Vương chết ở trong căn phòng Tô Lăng Dung ở, ông ta không có khả năng bách độc bất xâm như Bạch Vũ, đợi ở trong phòng không bao lâu liền trúng độc chết thảm.

Tô Lăng Dung nhào người đến bên cạnh thi thể Linh Vương khóc nức nở, nàng ta nằm mơ cũng không ngờ nàng ta hạ độc Bạch Vũ không thành, cuối cùng lại hại chết phụ thân mình! Nàng ta oán hận!

Vì sao người chết không phải là Bạch Vũ? Vì sao phụ thân lại bị hại chết? Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Những Y Sư đứng đầu Vực Thanh Vũ đều bị gọi tới trong Phủ, kiểm tra nguyên nhân Linh Vương bị trúng độc.

Năm Y Sư kiểm tra thân thể Linh Vương và mỗi một góc trong phòng, bọn họ không tra ra được Linh Vương bị trúng loại độc gì, nhưng điều tra ra được chất độc giết chết Linh Vương hẳn là ở trong nước trà táo đỏ.

Hai ly trà táo đỏ đặt trên bàn đều chứa kịch độc.

Đây là thứ Tô Lăng Dung đã trù tính tốt trước đó.

Dien*dan*le*quy*don – V.O

Nếu nàng ta gọi Bạch Vũ vào trong phòng mình, vừa nói chuyện xong thì Bạch Vũ bị độc chết, không tra ra được nguyên nhân thì chắc chắn nàng ta sẽ là người bị tình nghi lớn nhất, bởi vậy nàng ta mới cố ý để cho Bạch Vũ uống trà táo đỏ.

Nàng ta đốt hương độc không màu không vị, hơn nữa táo đỏ còn vô cùng dễ hấp thụ, nhóm Y Sư điều tra ra sẽ thấy Bạch Vũ chết vì bị trúng độc táo đỏ.

Tuy trà là do chính tay nàng ta rót thật, nhưng nước trà và táo đỏ là do Phủ Vực Chủ cung cấp, nàng ta không có cơ hội động tay động chân, cho dù có động tay động chân cũng không có cách nào làm cho tất cả táo đỏ đều bị nhiễm chất độc, dù sao nàng ta cũng vừa mới trở về, không phải chính là lúc này sao?

Nhưng ai biết được bây giờ phụ thân nàng ta đã chết, nhóm Y Sư

cũng cho rằng là chết vì trúng độc táo đỏ, bởi vậy, hiềm nghi lớn nhất chính là người ở trong Phủ Vực Chủ.

Linh Vương chết không phải là chuyện nhỏ, tất cả Trưởng lão, Tướng Quân của Vực Thanh Vũ, cùng với những thuộc hạ và đệ tử Tô gia mà Linh Vương dẫn về đều đến đây, sắc mặt một đám người nghiêm trọng, nghe thấy kết luận của nhóm Y Sư, không hện mà cùng nhìn về phía Tur Vực Chủ.

"Tur Vực Chủ, trà này hẳn là do trong Phủ cung cấp đúng không? Toàn bộ táo đỏ bên trong lại có độc, không phải người nên giải thích một lời hay sao?"

Tur Vực Chủ toát mồ hôi lạnh: "Trong phủ luôn luôn sạch sẽ, ta không biết những táo đỏ có độc này là từ đâu tới. Người đâu, đi điều tra, dẫn toàn bộ những người từng chạm qua ấm trà này đến đây."

Tổng cộng có ba người từng chạm vào ấm trà này, quản gia pha trà, tiểu tỳ dâng trà, còn có cả Tô Lăng Dung châm trà.

Không ai nghi ngờ Tô Lăng Dung sẽ hạ độc phụ thân mình, nghi ngờ liền rơi vào trên người quản gia Phủ Vực Chủ và tiểu tỳ kia, nhưng hai người đều không thừa nhận từng động tay động chân, cũng không có khả năng chuẩn bị được những quả táo có độc.

Bối cảnh xuất thân của hai người này đều vô cùng trong sạch, một người là quản gia mà Tur Vực Chủ tin tưởng, một người là cô nhi từ nhỏ đã được ôm về nuôi lớn trong Phủ, cũng không có động cơ đi hạ độc Linh Vương.

Nhưng có hai đệ tử Tô gia không tin, đỏ mắt đe dọa hai người, thậm chí lần này tới lần khác, muốn thẳng tay tra tấn.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng vung tay lên, trong nháy mắt, thuốc bột vung lên người hai người khiến họ sa vào thôi miên mà nghe lệnh, rất nhanh đã hỏi rõ được tình huống, đúng là không phải bọn họ hạ độc.

Chương 404: Vô Vọng Sơn Trang (1)

Edit: V.O

"Không phải là bọn họ thì còn ai vào đây?" Về mặt hai người Tô gia không tin, không dám nhìn Tư Vực Chủ: "Tư Vực Chủ, ngoại trừ bọn họ ra thì thật sự không còn ai từng chạm qua ấm trà này sao? Nếu không thì gọi tất cả mọi người trong Phủ tới tra một lần?"

Tư Vực Chủ hơi nhíu mày, trực giác của ông không cho là trong phủ của ông xảy ra vấn đề, nhưng dù sao người chết cũng là Linh Vương, ông có muốn từ chối cũng không được, thở dài: "Được rồi. Để ta gọi tất cả mọi người trong Phủ tập hợp."

"Không cần." Bỗng nhiên Tô Lăng Dung lạnh lùng mở miệng.

Người Tô gia khó hiểu nhìn nàng ta: "Đại tiểu thư?"

"Cho dù gọi tất cả mọi người trong Phủ tới cũng không tra ra được, cha ta không phải bị bọn họ hại chết, mà là bị Bạch Vũ hại chết!" Đột nhiên, nàng ta chỉ về phía Bạch Vũ, một đôi mắt sưng đỏ tràn ngập thù hận khắc cốt ghi tâm.

Không sai, chính là người đã hại chết cha ta! Nếu không phải vì người, sao Thánh Quân có thể đuổi ta đi? Nếu không phải là người, sao cha ta có thể chết? Đều là người hại!

Tô Lăng Dung đổ toàn bộ trách nhiệm tội lỗi lên người Bạch Vũ, tự an ủi chính mình, nàng ta không sai, người sai chính là Bạch Vũ, là

Bạch Vũ hại chết phụ thân nàng ta, Bạch Vũ nên đền mạng cho phụ thân nàng ta!

Tur Vực Chủ sừng sốt: "Ô tiểu thư, lời này cần phải có chứng cứ."

"Hừ! Ta từng hỏi thị nữ trông coi, sau khi ta và Bạch Vũ nói chuyện ở trong này, không vui bỏ đi, ta bỏ đi trước, sau đó cha ta đã tới, ông ấy gặp Bạch Vũ, Bạch Vũ bỏ đi không bao lâu thì cha ta liền chết! Người cuối cùng cha ta nhìn thấy chính là nàng ta, nàng ta còn là một Độc Sư, muốn hạ độc cha ta cũng dễ như trở bàn tay, chắc chắn là nàng ta!" Tô Lăng Dung gắt gao chỉ vào Bạch Vũ, ánh mắt giống như rắn độc, hận không thể ăn Bạch Vũ.

Vẻ mặt Bạch Vũ bình tĩnh: "Đúng là ta từng gặp Linh Vương, nhưng ta cũng chỉ chào ông ta một tiếng rồi đi. Ta không cần phải hại ông ta."

Dien*dan*le*quy*don – V.O

"Ai nói không có! Người ngươi muốn hại không phải cha ta, mà là ta! Người ghét ta đến gần Thánh Quân nên người mới muốn hại ta. Người muốn hại ta thì nhắm vào ta, vì sao lại hại phụ thân ta?" Tô Lăng Dung điên cuồng khóc kêu, nếu Tur Vực Chủ không sai người ngăn cản, nàng ta đã bỏ nhà về phía Bạch Vũ rồi.

Tiếng khóc thảm thiết của nàng ta rất đáng thương, phụ thân nàng ta đối với nàng ta rất tốt.

Mọi người nghe thấy đều cảm thấy vô cùng xót xa, ánh mắt mọi người ở đây nhìn về phía Bạch Vũ đều trở nên đen tối không rõ, lộ ra xa cách và nghi ngờ.

Lý do Tô Lăng Dung nói vô cùng đầy đủ, trong lòng mọi người đều

biết rõ Bạch Vũ và Tô Lăng Dung bất hòa, Bạch Vũ thay thế vị trí Vực Chủ Vực Thanh Linh của Tô Lăng Dung, còn được Thánh Quân coi trọng, khiến cho Tô Lăng Dung đi theo bên cạnh Thánh Quân 7000 năm hoàn toàn không sánh bằng.

Hai người có thể hòa thuận ở chung mới là có quý.

Nhưng Tô Lăng Dung giả bộ vô cùng tốt, chưa bao giờ oán giận Bạch Vũ, lại còn nói tốt cho nàng, Bạch Vũ thì ngược lại, lười phải giả bộ, ghét thì ghét, ai cũng biết Bạch Vũ không muốn gặp Tô Lăng Dung.

Nếu nói Bạch Vũ hạ độc hại Tô Lăng Dung, đúng là cũng có thể.

"Nói miệng không có bằng chứng, bây giờ ngay cả độc Linh Vương trúng là gì cũng chưa rõ, đã nói là ta giết chết ông ta bằng thuốc độc, cũng quá qua loa, đúng không?" Bạch Vũ bước nhanh đến gần thi thể Linh Vương, vươn tay muốn kéo vải trắng che ở trên thi thể ra.

Tô Lăng Dung và Tô gia lập tức ngăn nàng lại: "Người muốn làm gì? Người hại chết cha ta không đủ, còn muốn hủy thi thể của ông ấy sao?"

"Ta chỉ muốn nhìn xem ông ta trúng độc gì, nếu Y Sư không nhìn ra được, vậy thì để ta xem."

"Không được." Tô Lăng Dung đẩy Bạch Vũ ra, gắt gao bảo vệ thi thể của Linh Vương: "Ta không tin người, người chạm vào cha ta, sẽ tiêu hủy chứng cứ!"

Bạch Vũ không quan trọng nhún nhún vai, quay đầu nhìn thoáng qua Dạ Quân Mạc: "Vậy thì để cho Thánh Quân xem, dù sao thì cũng vẫn có thể chứ? Không lẽ ngay cả Thánh Quân người cũng không tin

sao?"

Chương 405: Vô Vọng Sơn Trang (2)

Edit: V.O

Trong lòng Tô Lăng Dung sợ hãi, ra sức ngăn lại hoảng loạn trong đáy mắt. Thánh Quân đúng là một trong những Độc Sư đứng đầu thiên hạ, nói không chừng người sẽ nhìn ra được phụ thân nàng đã trúng loại độc gì, đến lúc đó sẽ điều tra ra được chân tướng.

Nàng không thể để cho Dạ Quân Mạc xem, tuyệt đối không thể.

Nàng ta cắn môi, khóc như hoa lê dầm mưa nhìn Dạ Quân Mạc, dùng ánh mắt như nhìn kẻ bạc tình nhìn Dạ Quân Mạc, khỏi phải nói trong lòng oán hận bao nhiêu: "Thánh Quân, không phải ta không tin người, nhưng người quá dung túng Bạch Vũ. Ta không dám đảm bảo người có bao che cho nàng ta hay không, ta... ta không muốn cho người xem phụ thân ta... hu hu..."

Nàng ta ôm Linh Vương, vô cùng bi thương, nước mắt giàn giụa, thấy bộ dạng lúc này của nàng ta, ai cũng không đành lòng kéo nàng ta ra.

Mọi người nhanh chóng tìm thị nữ trông coi kia tới hỏi một lần, đúng là giống như lời Tô Lăng Dung nói, người cuối cùng Linh Vương gặp trước khi chết chính là Bạch Vũ.

Sắc mặt đê tử Tô gia đen như đáy nồi nhìn chằm chằm Dạ Quân Mạc: "Thánh Quân, Đại tiểu thư cũng uống nước trà, nhưng nàng ấy không sao, hiển nhiên nước trà đã bị hạ độc sau khi Tô tiểu thư rời

đi, chỉ có thể là Bạch Vũ ở lại đây làm."

"Không sai, thị nữ cũng nói, lúc đó cũng không có người thứ tư đi vào căn phòng này, chỉ có thể là Bạch Vũ, Thánh Quân tính bao che cho Bạch Vũ sao?"

Dạ Quân Mạc lạnh lùng giương mắt: "Người đang uy hiếp ta?"

Hai người "bùm" quỳ xuống: "Thuộc hạ không dám, chỉ là trưởng tử của gia tộc ta chết thật sự oan uổng, xin Thánh Quân minh xét!"

Dạ Quân Mạc nhìn lại Bạch Vũ: Nàng cảm thấy là ai?

Bạch Vũ: Quý mới biết là ai, vốn tưởng là người của Sáng Thế Thần Điện làm, bây giờ xem ra không giống.

Dien*dan*le*quy*don – V.O

Dạ Quân Mạc: Chỗ nào không giống?

Bạch Vũ: Người Sáng Thế Thần Điện hạ độc Linh Vương, Tô Lăng Dung sẽ không cho chàng khám nghiệm thi thể sao?

Dạ Quân Mạc: Vậy chính là nàng ta làm.

Bạch Vũ: Chàng lại đùa ta! Nàng ta rảnh rồi giết chết phụ thân mình chỉ để gán tội cho ta?

Hai người mắt qua mà lại một lúc lâu, Dạ Quân Mạc thu hồi ánh mắt: "Nếu tạm thời không tìm thấy chứng cứ, cứ tiếp tục điều tra, trước cứ giao chuyện này cho Tư Vực Chủ phụ trách, truyền lệnh gọi U Vương trở về."

"VẬY Bạch Vũ thì sao?" Người Tô gia nhìn Thánh Quân, vẻ mặt khó chịu: "Nàng ta là tình nghi lớn nhất, chẳng lẽ Thánh Quân cũng không làm chút gì sao?"

"Thánh Quân, người Tô gia nói có lý, tuy nhiên bây giờ chỉ là nghi ngờ, nhưng ít ra cũng phải hạn chế tự do của nàng, không thể để cho nàng chạy."

"Đúng vậy, Thánh Quân, nếu Bạch Vũ là người bị tình nghi, người cũng không nên mặc kệ."

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhếch môi: "Các người đều nghĩ như vậy?"

"Thánh Quân, nếu người không đòi lại công bằng cho cha ta, hôm nay Tô Lăng Dung ta sẽ chết ở chỗ này!" Bỗng nhiên, Tô Lăng Dung đứng dậy từ bên cạnh Linh Vương, quyết tuyệt nhìn Dạ Quân Mạc, ánh mắt thấy chết không sờn khiến cho người ta vừa rung động vừa khó chịu.

Bạch Vũ lại cảm thán ở trong lòng, đúng là Tô Lăng Dung sẽ diễn trò, làm Vực Chủ làm gì, đến thế kỷ hai mươi mốt làm diễn viên còn tốt hơn.

"Rất tốt, người đâu." Hai bóng dáng ám vệ đột nhiên xuất hiện, quỳ xuống trước mặt Dạ Quân Mạc, bọn họ là do tự tay Âm Lân huấn luyện ra, chuyện môn bảo vệ Dạ Quân Mạc.

Môi mỏng của Dạ Quân Mạc thản nhiên nói ra mấy chữ: "Đưa Bạch Vũ đến Vô Vọng Sơn Trang, chăm sóc nàng ấy cho tốt, nếu nàng ấy thiếu một cọng lông tơ, Trang chủ sẽ phải lấy cái chết để tạ tội."

"Tuân mệnh." Hai người lập tức đưa Bạch Vũ đi. Bạch Vũ còn chưa phục hồi tinh thần lại đã bị đưa ra sân, Vô Vọng Sơn Trang? Đó là

nơi nào?

"Nâng thi thể Linh Vương ra ngoài, thu xếp tốt một chút, thông báo ca ca ngươi tới đỡ linh cữu đi." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nói với Tô Lăng Dung, phất tay cho người khác tản ra.

Hai người Tô gia lập tức nâng thi thể Linh Vương ra ngoài, đám người Tư Vực Chủ theo sát phía sau.

Dạ Quân Mạc không đi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn táo đỏ trong ly.

Chương 406: Vô Vọng Sơn Trang (3)

Edit: V.O

Tô Lăng Dung đi ra cửa mới nhớ đến những quả táo độc này, sắc mặt liền trắng bệch. Không cho khám nghiệm tử thi thì có ích lợi gì? Thông qua những quả táo độc này cũng có thể nhìn ra nó là loại độc gì, trong một lúc nóng lòng, nàng ta bị tin tức tử vong của Linh Vương kích động, chuyện quan trọng như vậy lại quên mất.

Nàng ta cuống quýt chạy về lại, xông vào phòng liền nhìn thấy hình như Dạ Quân Mạc đang định cầm lấy một quả táo, lập tức xông đến ôm lấy hắn: "Thánh Quân, Thánh Quân, người đưa cha ta một đoạn đường với ta đi, đừng như ông ấy rất oan uổng..."

Dạ Quân Mạc nâng tay đẩy nàng ta ra, nhắm mày: "Được."

Xem mặt mũi của Linh Vương, hắn không so đo với Tô Lăng Dung. Người chết là chuyện lớn, cũng cần phải đi đưa một đoạn đường.

Hai người sóng vai đi ra ngoài, rất nhanh, Tư Vực Chủ liền mua quan tài tốt nhất đến, bố trí tốt linh đường, đột nhiên tin tức Linh Vương bị hạ độc chết cũng truyền ra giống như mọc cánh.

Màn đêm buông xuống, căn phòng Linh Vương gặp chuyện không may kia lại bị cháy một cách kỳ lạ, mặc dù chữa cháy vô cùng đúng lúc, nhưng đã thiêu hủy hơn một nửa.

Vụ án còn chưa điều tra ra được, gần như tất cả manh mối đều đã bị

hủy đi, khỏi phải nói Tư Vực Chủ phụ trách điều tra vụ án này buồn rầu bao nhiêu.

Sau khi Dạ Quân Mạc biết chuyện, mí mắt cũng không cử động, U Vương ở ngàn dặm xa xôi gấp gáp trở về vẫn đang khó tin: "Thánh Quân. Linh Vương thật sự bị hạ độc chết rồi sao?"

"Ừm."

Sau một lúc lâu, U Vương cũng vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, quan hệ giữa ông ta và Linh Vương không tệ, có tình cảm qua lại tốt suốt mấy trăm năm, đột nhiên chết như vậy, khiến cho ông ta khó có thể chấp nhận được.

Diendanlequydon – V.O

"Là Bạch Vũ giết hấn?" U Vương hỏi.

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Người nghe nói?"

"Bên ngoài đã truyền khắp nơi, nói Linh Vương bị Vực Chủ của Âm Dạ Đế Quốc hạ độc giết chết, chẳng những chúng ta biết, người Sáng Thế Thần Điện cũng biết rồi. Đường đường là Linh Vương, không chết ở trên chiến trường, ngược lại bị người một nhà giết, chuyện này gọi là gì đây!" Trong mắt U Vương lộ ra hung ác, dữ tợn vỡ bần.

"Là sao? Tin tức truyền đi đúng là nhanh thật." Mặt Dạ Quân Mạc lạnh như sương, khóe miệng thoáng hiện lên mỉa mai không dễ phát hiện: "Có phải hay không, vẫn cần người đi điều tra. Bạch Vũ đã bị giam giữ, người cứ từ từ điều tra, đừng gấp gáp."

"Ta điều tra? Vậy tiền tuyến thì làm sao đây?"

Dạ Quân Mạc liếc mắt nhìn ông ta: "Mộc Thiên Tịch không bị tiêu diệt, không biết trận này phải đánh bao lâu, người gấp cái gì?"

"Được rồi. Vậy có cần phải ép tin tức truyền đi ra ngoài kia xuống không?"

"Không cần, bên ngoài truyền như thế nào cũng không liên quan, nhưng một chữ tin tức có liên quan tới ta cũng không được phép lộ ra!" Dạ Quân Mạc nhìn ông ta một cái.

Trong lòng U Vương sợ hãi: "Vâng."

...

Bạch Vũ không biết rốt cuộc thì Dạ Quân Mạc có ý gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo hai người tới Vô Vọng Sơn trang.

Đến nơi nàng mới biết được, Vô Vọng Sơn trang là ngục giam trên Đại lục do Âm Dạ Đế Quốc khống chế, được xây dựng chuyên biệt, chuyên dùng để giam giữ nhóm Triệu Hoán Sư có thực lực nghịch thiên.

Người có thể vào ít nhất đều ở cấp bậc Tôn Chủ, Bạch Vũ này xem như là ngoại lệ đi vào.

Bạch Vũ cũng không cảm thấy một chút vinh hạnh nào đối với ngoại lệ này.

Bên ngoài Sơn trang trông có vẻ là một tòa trang viên bình thường, thật ra bên trong có khoảng trời riêng, tất cả những người quấy rối đều bị giam giữ bên trong mật thất tối như mực, không có cửa sổ, không có ánh sáng, không có thực vật, không được thăm hỏi, cũng

không có cách nào liên lạc với bên ngoài.

Một khi đi vào, ngoại trừ Thánh Quân ra lệnh thả ra, nếu không cũng đừng nghĩ ra được, người bên ngoài cũng không thể gặp người.

Bạch Vũ bị ném vào bên trong, trước mắt là một mảnh tối đen, nổi giận đùng đùng, như vậy là thật sự muốn nhốt nàng? Dạ Quân Mạc, tên khốn kiếp nhà ngươi!

"Người đâu, người đâu, đốt đèn cho ta!" Bạch Vũ hô to, tay bật bên một ngọn lửa, chiếu khuôn mặt tuyệt sắc của mình thành màu đỏ sậm, giống như nữ quỷ âm âm u u trong không gian tối đen.

Chương 407: Vô Vọng Sơn Trang (4)

Edit: V.O

Trang chủ vội vàng chạy tới, nhìn thấy bộ dạng của nàng, hoảng sợ, nhanh chóng tìm người thắp sáng bốn góc của nhà giam.

"Vực Chủ Bạch Vũ, người muốn cái gì thì cứ nói tới ta, chắc chắn cứ kêu là ta sẽ tới." Trang chủ cúi đầu khom lưng, cười trong đau khổ. Nghe lệnh của Thánh Quân liền biết vị này hoàn toàn không phải là tù nhân bị đưa tới giam giữ, mà là Nữ Vương phải hầu hạ ăn uống cho thật tốt.

"Có gì ăn không?" Bạch Vũ nổi giận giống như một tiểu công chúa điêu ngoa.

"...Có, Vực Chủ Bạch Vũ muốn ăn gì?" Trang chủ cắn răng nói. Nơi này không cho phép cung cấp thức ăn, dù sao cấp Tôn Chủ trở lên không ăn uống gì cũng sẽ không chết. Nhưng Bạch Vũ muốn, ông ta chỉ có thể sai người lập tức đi làm.

"Ừm, nghe nói Đại lục Thanh Mộc làm thức ăn chay vô cùng ngon, bung một bàn tới đi."

Một bàn? Được rồi...

Trang chủ nhận lệnh gật đầu: "Được rồi. Người chờ."

Bạch Vũ nhìn ngấm bốn phía, nhà giam Trang chủ sắp xếp cho nàng

là một nhà giam lớn hình vuông, rất sạch sẽ, vô cùng trống trải, ngoại trừ mặt đất và vách tường, cái gì cũng không có.

Nhà giam trong Sơn trang chủ yếu đều hạn chế sử dụng linh khí, Bạch Vũ ở trong nhà giam cũng không bị hạn chế, linh khí chung quanh vẫn vô cùng đầy đủ. Tuy nói bị nhốt ở trong này, nhưng tu luyện ở trong này cũng không tệ lắm.

Bạch Vũ ngồi tựa vào cạnh tường, đợi Trang chủ bưng một bàn thức ăn chay tới, sau khi ăn xong, Bạch Vũ cũng gần hết giận rồi.

Dạ Quân Mạc không nghi ngờ nàng, chắc chắn là có nguyên nhân gì mới nhốt nàng vào trong này, với tính tình phức tạp kia của hắn, chắc chắn là đang vạch kế hoạch gì đó. Nếu không nói với nàng, nàng cứ tạm thời yên tâm tu luyện cho tốt ở trong này.

Diendanlequydon – V.O

Sau khi Bạch Vũ ăn xong, liền tìm Trang chủ đòi linh tửu, linh tửu của nàng đã dùng hết rồi, vẫn chưa kịp bổ sung.

Linh tửu Phương Tình đã không còn thích hợp với nàng, hấp thu tinh thể thượng phẩm, hiệu quả của Phương Tình kém một chút, Bạch Vũ tìm Trang chủ muốn Phần Diệt Nguyệt, loại linh tửu này có thể hấp thu được phần lớn linh khí trong thời gian ngắn, dùng không tốt thì có thể sẽ thành hấp thu quá nhiều, nổ tan xác mà chết.

Bạch Vũ không lo lắng như vậy, vừa vặn bây giờ nàng có thể dùng được Phần

Trang chủ đưa cho Bạch Vũ 20 bình Phần Diệt Nguyệt, một lọ tinh thể, 20 bình tốn 2000 tinh thể của ông ta, khiến cho thịt ông ta đau muốn chết.

Bạch Vũ nhìn bộ dạng không nở của ông ta, ném một khối tinh thể thượng phẩm cho ông ta: "Chuẩn bị thêm 20 bình nữa, còn lại người cứ lấy dùng đi."

Trang chủ vui mừng hơn hở, bây giờ một khối tinh thể thượng phẩm có thể bán được 8800 tinh thể, đưa cho Bạch Vũ thêm 20 bình nữa, ông ta cũng buôn bán lời.

Ông ta vui vẻ cất kỹ: "Đảm bảo sẽ đưa tới, Vực Chủ cứ từ từ dùng, ta sẽ không quấy rầy người nữa."

Sau khi Trang chủ rời đi, Bạch Vũ liền ngồi hấp thu tinh thể thượng phẩm ở trong nhà giam, tích lũy linh lực từng chút một, thăng cấp Tiểu Bạch và Tiểu Thanh.

...

Vực Thanh Vũ, đại ca Tô Lăng Dung, trưởng tử của Linh Vương - Tô Lăng Hiên đã đến.

Đột nhiên hắn ta xuất hiện tại linh đường, một đôi mắt hung dữ hơi hơi đỏ, quỳ thật mạnh xuống trước linh cửu, một tiếng "bùm" vang lên, đầu gối hắn ta đập xuống đất, nghe cũng thấy đau.

"Phụ thân, hài nhi bất hiếu, đến chậm, để cho người chết oan ở nơi đất khách quê người. Con chắc chắn sẽ tra ra là ai hại người, cho dù là ai, con cũng sẽ băm vằm hắn thành vạn đoạn!" Hắn ta đấm một quyền lên mặt đất, nhất thời, mặt đất xuất hiện một cái hố to lồm xống, lửa giận của hắn ta bùng cháy.

Tô Lăng Dung quỳ ở một bên chột dạ, lập tức bổ nhào tới ôm lấy hắn ta: "Đại ca, đại ca huynh có thể xem như là, là Bạch Vũ giết phụ thân,

là nàng ta hại chết phụ thân..."

"Bạch Vũ? Chính là Vực Chủ truyền đi ở ngoài kia?" Tô Lăng Hiên nguy hiểm nheo mắt lại.

"Đúng, chính là nàng ta, nàng ta thay thế vị trí Vực Chủ của muội, còn muốn hạ độc giết chết muội, lại làm hại phụ thân... hu hu... đại ca, huynh phải báo thù cho phụ thân!" Tô Lăng Dung ôm đại ca không buông, khóc như hoa lê dầm mưa.

Chương 408: Cấu kết, ám sát (1)

Edit: V.O

"Bây giờ nàng ta ở đâu?" Tô Lăng Hiên hỏi.

"Bị Thánh Quân giam giữ ở Vô Vọng Sơn trang." Tô Lăng Dung lau nước mắt nói.

"Vô Vọng Sơn trang? Vậy cũng không tệ lắm." Lòng mày thắt chặt của Tô Lăng Hiên hơi hơi giãn ra, vỗ vỗ lưng Tô Lăng Dung: "Nghe nói bây giờ U Vương đang điều tra nguyên nhân cha chúng ta chết, tình huống như thế nào rồi?"

"Còn có thể như thế nào? Có Thánh Quân bao che thì có thể tra ra được cái gì?" Tô Lăng Dung hạ giọng nói. Bây giờ, bên trong linh đường chỉ còn lại hai người bọn họ, còn có thêm một đệ tử đứng ngoài cửa, túc trực bên linh cửu.

Ánh mắt Tô Lăng Hiên biến đổi: "Thánh Quân bao che Bạch Vũ? Vì sao muội cảm thấy như vậy?"

"Nơi phụ thân gặp chuyện không may bị đốt một cách kỳ lạ, một chút manh mối cũng không còn. Huynh cảm thấy nếu Thánh Quân không ngầm đồng ý, ai có thể làm được? Không có manh mối, U Vương sẽ không thể tìm thấy chứng cứ chứng minh tội trạng của Bạch Vũ, giam hai ngày thì Thánh Quân cũng sẽ thả nàng ta ra thôi."

"Vì sao Thánh Quân lại bao che Bạch Vũ?"

"Nàng ta là nữ nhân của Thánh Quân." Tô Lăng Dung nghiêng rặng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Tô Lăng Hiên có chút ngạc nhiên, Thánh Quân vậy mà lại thích nữ nhân, chuyện này chỉ sợ là tin tức lớn nhất trong một vạn tin tức rồi.

Hắn ta yên lặng một lúc lâu, vỗ vỗ bả vai Tô Lăng Dung: "Huynh đi tìm U Vương thúc thúc xem tình hình."

Tô Lăng Dung sửng sốt, giữ chặt lấy tay hắn ta: "Đại ca, huynh không tin muội?"

Diendanlequydon – V.O

"Không phải huynh không tin muội, huynh chỉ cảm thấy Thánh Quân không đến mức vì một nữ nhân mà vứt bỏ Tô gia chúng ta, người sẽ lấy lại công bằng cho chúng ta."

"Không, huynh không biết người yêu nữ nhân kia bao nhiêu đâu. U Vương thật sự là không tra ra được cái gì cả?"

"Muội muốn thế nào?"

"Lên vào Vô Vọng Sơn trang, giết chết nàng ta!" Đáy mắt Tô Lăng Dung thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Một ngày Bạch Vũ không chết, thì một ngày nàng ta sẽ còn lo lắng. Lúc nàng ta phái người thiêu hủy manh mối, đã muốn giết Bạch Vũ. Nhưng Dạ Quân Mạc lại giam giữ Bạch Vũ ở trong Vô Vọng Sơn trang, là nhà giam canh giữ nghiêm ngặt nhất của Âm Dạ Đế Quốc, được xưng là có vào mà không có ra.

Nàng hoàn toàn không có cách nào xuống tay với Bạch Vũ, không phải Dạ Quân Mạc đang giam giữ Bạch Vũ, mà là đang bảo vệ Bạch Vũ, chỉ sợ người đã sớm đoán được hung thủ thật sự sẽ nghĩ cách ám sát để đổ tội cho Bạch Vũ.

Tô Lăng Dung biết Thánh Quân đang chờ hung thủ thật sự ra tay, nhưng nàng ta không ra tay thì không được. Bạch Vũ còn sống, thì một ngày sẽ không có kết luận cho cái chết của phụ thân nàng ta, muốn đổ tội giết hại Linh Vương bằng thuốc độc lên người Bạch Vũ, chỉ có giết chết Bạch Vũ, ra vẻ như sợ tội tự tử.

Vẻ mặt Tô Lăng Hiên khế nhúc nhích, cau mày, đáy mắt hiện ra vẻ không tán thành: "Muội muội, ý nghĩ này, muội nên bỏ xuống đi."

"Đại ca! Huynh, chẳng lẽ huynh không muốn báo thù cho phụ thân sao?" Tô Lăng Dung hoàn toàn cho rằng đại ca sẽ giúp nàng ta. Từ nhỏ đại ca đã rất cưng chiều nàng ta, đồng thời cũng là nhi tử phụ thân coi trọng nhất, ngay cả nữ nhi là nàng ta cũng không sánh bằng tình cảm của đại ca và phụ thân.

Nàng ta sai người tung tin tức Bạch Vũ giết người bằng thuốc độc ra ngoài, nàng ta cho rằng sau khi đại ca nghe được sẽ vội vàng muốn giết Bạch Vũ báo thù, không ngờ đại ca lại bình tĩnh như vậy, bình tĩnh khiến cho nàng ta cảm thấy sợ hãi.

Tô Lăng Hiên nắm tay lại: "Đương nhiên muốn. Nhưng Tô gia chúng ta sẽ không phản bội Thánh Quân, mặt khác, huynh không muốn giết sai người."

Trong lòng Tô Lăng Dung hồi hộp, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi.

Tô Lăng Hiên nhìn nàng ta một cái, đứng lên: "Huynh đi gặp Thánh Quân, muội cũng nghỉ ngơi một chút đi. Sắc mặt không tốt như vậy,

hai ngày này đã mệt mỏi rồi."

"Mọi biết rồi..." Tô Lăng Dung ra sức nắm chặt hai tay, nhìn bóng lưng Tô Lăng Hiên rời đi, trong mắt thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn. Nếu đại ca không giúp nàng, cũng đừng trách nàng bí quá hóa liều, nghĩ ra cách khác.

V.O: Mọi người đoán xem Tô Lăng Dung sẽ làm gì?????

Chương 409: Cấu kết, ám sát (2)

Edit: V.O

Vực Thanh Trần, Mộc Thiên Tịch ngồi ngay ngắn ở trước bàn, ho khan khiến sắc mặt trắng bệch.

Độc của hạt đậu đỏ thật sự lợi hại, tuy đã giải hết, nhưng vì chậm trễ một thời gian quá dài, sau khi độc phát tác vết thương đã lan tới phổi, dược liệu trị thương có cấp bậc cao tới đâu cũng không trị hết được, chỉ có thể từ từ điều dưỡng, đến bây giờ hẳn ta vẫn có chút không thoải mái.

"Nói như vậy, Vực Thanh Vũ đã rối loạn rồi?" Mộc Thiên Tịch nhìn Vực Chủ mới nhận chức đứng ở trước mặt, hỏi sâu xa.

"Vâng. Bây giờ lời đồn đãi đã bay đầy trời, theo như thuộc hạ điều tra, những lời đồn đãi này không hoàn toàn là giả. Linh Vương đúng là đã trúng độc chết, Bạch Vũ thật sự bị nhốt trong Vô Vọng Sơn trang, ngay cả U Vương cũng đã từ tiền tuyến trở về trấn giữ rồi."

"Mặc dù tiền tuyến có Âm Ưng và Âm Lân trông coi, nhưng phía sau bọn chúng đã rối loạn. Một người trong Ngũ vương đã chết một cách kỳ lạ, đây có thể là cơ hội tốt của chúng ta."

"Vâng, công tử, người có muốn chúng ta dùng hết sức phản công không?"

"Phản công? Phản công thì có tác dụng cái rắm gì!" Mộc Thiên Tịch

đột nhiên nói tục, sau thất bại lần trước, tính tình của hắn ta liền trở nên vô cùng nóng nảy: "Các người cũng nói, có Âm Ưng và Âm Lân trông coi, tiền tuyến của bọn chúng còn chưa loạn. Cho dù ta tự mình ra trận, tập hợp tất cả lực lượng phản công, nhiều nhất cũng chỉ có thể ép bọn chúng về Vực Thanh Vũ, chiến tranh trên Đại Lục Thanh Mộc vẫn không kết thúc."

"Ý công tử là muốn đoạt được Đại lục Thanh Mộc trong một lần, tẩy rửa toàn bộ thế lực của Âm Dạ Đế Quốc?" Trang Nô hỏi.

Đôi mắt đào hoa của Mộc Thiên Tịch cong cong nở nụ cười: "Vẫn là Trang Nô biết tâm tư của ta. Tin tức của Dạ Quân Mạc, các người có nghe được không?"

Diendanlequydon – V.O

"Không."

"Một chút cũng không?"

Mấy người xấu hổ cúi đầu: "Thuộc hạ vô dụng, thật sự một chút cũng không nghe được."

"À, ta đã biết chính là như vậy." Đôi mắt đào hoa của Mộc Thiên Tịch hiện lên nụ cười rét lạnh.

Hắn ta luôn luôn điều tra tin tức của Dạ Quân Mạc, hắn ta không tin Dạ Quân Mạc trúng Đoạn Hồn mà vẫn còn có thể chữa khỏi được, không có một chút tin tức nào chứng tỏ vết thương của Dạ Quân Mạc càng ngày càng nặng, tất nhiên phải gạt mọi người ở Âm Dạ Đế Quốc.

Bây giờ Linh Vương bị hạ độc chết, Bạch Vũ thành đối tượng bị nghi

ngờ, U Vương trở về trấn giữ, một loạt hiện tượng này cho thấy Dạ Quân Mạc đã không thể quản lý Vực Thanh Vũ, nếu Dạ Quân Mạc vẫn còn sức lực, tuyệt đối sẽ không để cho Bạch Vũ bị oan, bị nhốt vào Vô Vọng Sơn trang.

Biết điều đó, thì sẽ dễ làm. Hẳn ta có thể tìm cơ hội giết chết Dạ Quân Mạc.

Hẳn ta không giống Bạch Vũ, rõ ràng biết huyết mạch Thần Sáng Thế được cất giấu ở bên trong cơ thể Dạ Quân Mạc, nhiều nhất thì Đoạn Hồn có thể hủy diệt thân thể của Dạ Quân Mạc, nhưng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với linh hồn của Dạ Quân Mạc, hẳn Dạ Quân Mạc sẽ không chết vì trúng độc.

Muốn giết hẳn, cần phải giống như một vạn năm trước, lấy đi trái tim của hẳn, à..., hẳn là trái tim của Bạch Vũ mới đúng.

Vừa giết chết Dạ Quân Mạc, vừa có thể giành được huyết mạch Sáng Thế, một công đôi việc.

Dạ Quân Mạc vừa chết, Âm Dạ Đế Quốc sẽ lập tức sụp đổ, trong vòng trăm năm sẽ không thể khôi phục nguyên khí, muốn tiêu diệt sẽ đơn giản hơn.

Phiền phức lúc này chính là hẳn ta không biết Dạ Quân Mạc đang ở đâu, cũng không có nhiều thông tin về bố trí canh giữ ở Vực Thanh Vũ, tùy tiện ra tay sẽ bứt dây động rừng, một lần không được, để cho Dạ Quân Mạc dời đi thì sẽ không có lần thứ hai nữa.

"Các người đều đi xuống đi." Mộc Thiên Tịch vẫy tay cho mọi người lui, nhìn về phía Trang Nô: "Liên lạc với bên kia như thế nào rồi?"

Trang Nô lấy ra một bức thư bí mật đưa cho Mộc Thiên Tịch: "Cho dù

thế nào người kia cũng không nói mình là ai, cũng chỉ nói ta cầm bức thư này về."

Mộc Thiên Tịch đọc thư xong, cười lạnh một tiếng: "Nàng ta không nói thì cho rằng người khác không biết sao? Muốn giết Bạch Vũ như vậy, ngoại trừ Tô Lăng Dung ở bên kia thì còn ai vào đây?"

Chương 410: Cấu kết, ám sát (3)

Edit: V.O

"Tô Lăng Dung? Không thể nào? Không phải Tô gia vô cùng trung thành với Dạ Quân Mạc sao?" Trang Nô hoảng sợ lắp bắp.

"Trung thành chỉ vì lợi thế chưa đủ để phản bội. Tô Lăng Dung bị ghen ghét làm cho u mê, những gì Dạ Quân Mạc cho nàng ta đã không đủ để thỏa mãn dục vọng của nàng ta nữa. Nàng ta muốn lợi dụng chúng ta giết Bạch Vũ." Đáy mắt Mộc Thiên Tịch đầy rẫy lạnh lẽo và mỉa mai: "Người đi nói với nàng ta, giúp nàng ta giết Bạch Vũ thì có thể, nhưng ta muốn nàng ta nghĩ cách để Dạ Quân mạc đi theo linh cữu của Linh Vương trở về Ngũ Hành Đại Lục."

"Công tử, người tính mai phục ở giữa đường? Ta cảm thấy không tốt lắm, làm sao Tô Lăng Dung có thể chi phối được hành tung của Dạ Quân Mạc?"

"Bình thường không được, bây giờ chắc chắn có thể. Nếu bản thân Dạ Quân Mạc bị trọng thương, chắc chắn sẽ nghĩ cách trở về Ngũ Hành Đại Lục, đi theo đội ngũ đưa tang của Linh Vương trở về là cách che dấu tốt nhất. Ta chỉ cần Tô Lăng Dung nói tuyến đường đưa tang Linh Vương cho ta biết là được rồi."

"Nhưng... Tô Lăng Dung thích Dạ Quân Mạc như thế, nàng ta sẽ nói cho chúng ta biết sao?" Trang Nô vẫn không chắc chắn, nói cho bọn họ chính là hại Dạ Quân Mạc, hẳn là Tô Lăng Dung sẽ quan tâm đến sự an nguy của Dạ Quân Mạc.

Mộc Thiên Tịch không cho là đúng: "Nếu như ngươi là Tô Lăng Dung, ngươi sẽ làm như thế nào?"

"Ta?" Trang Nô nhúc đầu: "Ta sẽ làm bộ đồng ý, sau đó đi nói việc này cho Dạ Quân Mạc, để cho hắn chuẩn bị."

"À, ý kiến rất hay, nhưng Tô Lăng Dung sẽ không nói với Dạ Quân Mạc, nàng ta không có lý do để giải thích tại sao nàng ta biết có mai phục. Nếu ta là nàng ta, ta sẽ đồng ý, sau đó âm thầm sắp xếp bảo vệ Dạ Quân Mạc." Mộc Thiên Tịch nheo đôi mắt đào hoa, chột nở nụ cười: "Tức là có thể mượn tay chúng ta để giết chết Bạch Vũ, lại có thể lập công, một mũi tên trúng hai con nhạn, không phải rất tốt sao?"

Diendanlequydon – V.O

"Còn có thể như vậy? Suy nghĩ của nàng ta cũng quá đặc ý rồi? Xem ra yêu cầu của chúng ta, tám chín phần mười sẽ đồng ý." Trang Nô bĩu môi, cất thư bí mật đi liên lạc với Tô Lăng Dung.

Không qua bao lâu, đúng là nhận được câu trả lời đồng ý của Tô Lăng Dung, hơn nữa cũng nói tuyến đường và ngày xuất phát cho bọn họ.

Mặc dù vẫn chưa điều tra ra hung thủ sát hại Linh Vương, nhưng ba ngày sau, xác của Linh Vương sẽ được chuyển về Ngũ Hành Đại Lục, tuyến đường bọn họ lựa chọn là đường núi vô cùng bí ẩn, từ phía Bắc Vực Thanh Vũ mãi cho đến đỉnh núi Úy Luân, rồi sau đó xé rách không gian, đến Ngũ Hành Đại Lục.

Lúc xuất phát gióng trống khua chiêng, đội ngũ đưa tang tương đối dài, màu trắng tung ra đầy trời, nhưng đi đến giữa đường thì bắt đầu dần dần ẩn giấu hành tung, chỉ có Tô Lăng Dung, Tô Lăng Hiên và

hơn mười đệ tử Tô gia tiếp tục nâng quan tài tiến lên.

"Phía trước chính là đỉnh núi Úy Luân, gió tuyết càng lúc càng lớn, mọi người cẩn thận một chút." Tô Lăng Hiên đi ở phía trước mở đường, nghiêm túc dặn dò mọi người.

"Vâng." Mọi người lên tiếng, bước từng bước vững chắc ở trên gió tuyết, đạp một bước xuống, tuyết đọng có thể ngập nửa cẳng chân.

Phía trước là một mảnh trắng xóa, gió tuyết lạnh lẽo làm mờ mắt, rất khó nhận ra được phương hướng.

Một đường đao khí xen vào trong gió bão, im hơi lặng tiếng tập kích, nháy mắt chém đứt đầu người, mục tiêu nhắm thẳng về phía sau cùng của đội ngũ - Dạ Quân Mạc mặc áo trắng.

Ầm - -

Hai thị vệ bên cạnh Dạ Quân Mạc rút đao ra nhanh như tia chớp, chém nát lưỡi đao khí, lực lượng bùng nổ khuếch tán ra, quấy động vùng núi gió tuyết.

"Bảo vệ Thánh Quân!" Tô Lăng Dung lập tức gọi Triệu Hoán Thú của bản thân ra, ba con Hồng Nhạn trong trắng có xanh lam, cặp cánh to lớn dấy lên gió lớn, thổi tan màn tuyết trắng xóa trước mặt, liền nhìn thấy mười tên áo đen ở nơi xa dẫn theo mấy chục con Triệu Hoán Thú chạy như bay đến, linh thuật có uy lực khủng bố, lợi hại bắn đầy trời.

Chương 411: Cấu kết, ám sát (4)

Edit: V.O

"Nhanh chặn lại!" Tô Lăng Hiên tức giận quát một tiếng, nhóm Triệu Hoán Sư hệ Thổ nhao nhao phóng Triệu Hoán Thú của bản thân ra, thân hình vững chắc chắn ở trước mặt mọi người.

Một đợt tấn công không thành, hai bên nhanh chóng đánh nhau thành một đoàn, uy lực khủng bố khiến cho núi tuyết chấn động dữ dội, mảng tuyết lớn đọng trên đỉnh núi trút xuống như nước lũ.

Về mặt Tô Lăng Dung biến đổi, đặt quan tài Linh Vương lên trên một con Hồng Nhạn, kéo Dạ Quân Mạc lên lưng một con Cự Hình Đại Nhạn khác, bay thẳng về phía bầu trời.

Phía sau, mười Triệu Hoán Thú bay trên không xẹt qua bầu trời, người áo đen đứng trên lưng Triệu Hoán Thú, đằng đằng sát khí đuổi theo bọn họ.

Một đám người đánh nhau hỗn loạn bị tuyết lở tách ra, Tô Lăng Hiên tránh bọn chúng ngăn cản vướng víu, tránh thoát tuyết lở dữ dội, lập tức dẫn người lên đỉnh núi đuổi theo.

Dạ Quân Mạc thờ ơ nhìn sát thủ ở phía sau không ngừng đánh ra tia chớp, bỏ về phía Hồng Nhạn, Hồng Nhạn tránh thoát được nguy hiểm. Ám vệ của hắn đuổi tới bên cạnh hắn, che chở Cự Hình Đại Nhạn tiến lên đỉnh núi.

Ầm - -

Bỗng nhiên, trước mặt bọn họ dấy lên một trận gió tuyết dữ dội đầy trời đất, dờn non lấp biển ập lên thân ba con Hồng Nhạn.

"Nguy rồi!" Tô Lăng Dung quá sợ hãi, Đại Nhạn mất cân bằng, buộc phải rơi xuống đất, ngã thật mạnh trên vách núi. Mấy chục tia chớp theo sát phía sau, từ trên trời giáng xuống, bổ về phía bọn họ.

Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng đáp xuống đất, thờ ơ nhìn tia chớp từ trên trời hạ xuống, sóng mắt không hề sợ hãi.

Ầm - -

Mấy ánh lửa phóng lên trời, tường lửa bá đạo đỡ tia chớp, lực lượng va chạm bùng nổ, vách núi đen không quá rắn chắc bên cạnh xuất hiện vết nứt nguy hiểm.

Hai mươi mấy đệ tử Tô gia xuất hiện từ trên sườn núi, không nói hai lời, đánh về phía sát thủ.

Tô Lăng Dung bò dậy từ trong tuyết, túm chặt cánh tay Dạ Quân Mạc ra phía sau: "Thánh Quân, không sao rồi."

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, rút cánh tay của hẳn ra: "Người sắp xếp những người này ở đây?"

"Vâng. Bởi vì gần đây thân thể của người không được tốt, ta có chút lo lắng, cho nên sắp xếp người ở đỉnh núi gần đây." Tô Lăng Dung nặn ra nụ cười chân thành vô tội.

Dạ Quân Mạc không nói chuyện, không qua bao lâu, Tô Lăng Hiên cũng dẫn theo người chạy đến, trên đường vừa đánh vừa lui, xem

xét cơ hội chính xác, cố ý tạo ra tuyết lở, chôn vùi toàn bộ người ở đợt tấn công đầu tiên.

Sát thủ trên bầu trời nhìn thấy ít người không đánh lại đồng người, lập tức rút lui.

"Thánh Quân, có cần đuổi theo không?" Tô Lăng Hiên hỏi.

"Không cần. Nên nhanh chóng đưa linh cứu phụ thân và Thánh Quân về Ngũ Hành Đại Lục quan trọng hơn." Tô Lăng Dung cướp lời nói.

Tô Lăng Hiên lườm nàng ta một cái: "Đừng tùy tiện nói chen vào. Nhưng muội sắp xếp người ở trên đỉnh núi là đúng, nếu không thì thật sẽ phiền phức rồi."

"Đúng vậy, muội thông minh phải không?" Tô Lăng Dung giả bộ làm nũng giữ chặt cánh tay Tô Lăng Hiên, nở nụ cười hồn nhiên.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh như băng dừng lại trên người nàng ta, đôi mắt sâu không lường được lóe lên sắc bén không nhìn thấu, thấy Tô Lăng Dung chột dạ, nụ cười dần dần có chút cứng nhắc.

"Thánh Quân, làm sao vậy?" Tô Lăng Hiên khó hiểu hỏi.

"Có người." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Lời nói mới vừa dứt, băng trên núi tuyết bỗng nhiên sập xuống, nháy mắt chôn vùi hơn mười người bọn họ, nhanh đến mức khiến cho người ta bất ngờ, không kịp đề phòng.

Theo sát phía sau, sát thủ vừa mới rút lui lại trở lại, trong tuyết trắng mịn mù, hiện ra bóng người màu đen, đi tới từ tám hướng phía Tây, dẫn đầu chính là Mộc Thiên Tịch.

Vẻ mặt Tô Lăng Dung không đổi, trong lòng đã có dự tính trước, lấy ra linh khí có hình dạng cây gậy, cắm thật mạnh lên mặt đất.

Đây là linh khí truyền đời của các thế hệ Tô gia, Liệt Địa Côn.

Một khi cắm vào mặt đất, toàn bộ mặt đất ngoài trăm mét chung quanh sẽ rạn nứt, nơi này là vách núi đen, hơn một nửa sát thủ bao vây chung quanh đều sẽ ngã xuống.

Chương 412: Cấu kết, ám sát (5)

Edit: V.O

Nhưng Liệt Địa Côn lại không có tác dụng, Mộc Thiên Tịch dẫn theo 20 sát thủ càng chạy càng gần, bao quanh bọn họ.

"Đừng uổng phí sức lực, ta đã sớm biết người sẽ chuẩn bị để bảo vệ cho Dạ Quân Mạc, dù sao cũng đã bán đứng hẳn ta rồi, cần gì phải làm bộ làm tịch?" Mộc Thiên Tịch cười lạnh ném mấy gốc cây ra.

Sắc mặt Tô Lăng Dung liền tái mét, Liệt Địa Côn muốn thuận lợi khiến cho mặt mắt nứt toác, cần phải có hai đến ba gốc cây dính linh khí của Liệt Địa Côn đặt ở bốn phía, nàng ta đã sắp đặt trước ở đây rồi, đúng là không nghĩ tới Mộc Thiên Tịch đã nhìn thấu.

"Người nói bán đứng là có ý gì?" Tô Lăng Hiên tức giận hỏi.

"Vẫn còn chưa biết, người cho rằng vì sao ta lại ở đây, đương nhiên là muội muội thân thiết của người nói cho ta biết."

Vẻ mặt Tô Lăng Hiên khó tin, nhìn về phía Tô Lăng Dung.

Tô Lăng Dung hoảng loạn lắc đầu: "Muội không có, thật sự không có, huynh không thể tin hẳn ta, hẳn ta đang gây chia rẽ..."

"Ta có gây chia rẽ sao? Hôm nay các người đều sẽ chết ở đây." Mộc Thiên Tịch cười lạnh, ánh mắt như rắn độc nhìn chằm chằm Dạ Quân Mạc: "Người còn lời trắng trối gì muốn nói không?"

"Người cảm thấy người có thể giết ta?" Dạ Quân Mạc khinh thường nhếch môi.

Mộc Thiên Tịch híp mắt, ba bóng đen giương cánh kéo theo gió tuyết bay ra, lao thẳng tới Dạ Quân Mạc.

Ầm - -

Ngũ Hành Thanh Long, Ngũ Hành Chu Tước hiện ra che lấp bầu trời, hơi thở bá đạo đẩy lên gió tuyết cuồng loạn, hình thể vĩ đại chiếm giữ đỉnh núi, Dạ Quân Mạc đứng ngạo nghễ trên người Chu Tước, ánh mắt rét lạnh, khí thế bề ngễ thiên hạ không đặt bất kỳ thứ gì vào trong mắt.

Diendanlequydon – V.O

Vẻ mặt Mộc Thiên Tịch đại biến, muốn lui đã không còn kịp rồi, đuôi rồng quét ngang qua, san bằng toàn bộ chướng ngại, đánh bay một con Hắc Ưng.

Mộc Thiên Tịch cảm hận cắn răng, ba con Hắc Ưng sát khí bốn phía, liếc nhìn về phía ánh mắt của Thanh Long, vượt Ưng sắc bén vung ra trong gió tuyết, tiếng xé rách không khí vang lên nứt toác.

Ầm - -

Hai lực lượng va chạm dữ dội, bốn phía phát ra tiếng nổ tung toét, uy thế cuồn cuộn ngất trời cuốn sạch cả đỉnh núi, cho dù mọi người phía dưới là người Tô gia hay là sát thủ cũng đều bị uy áp khủng bố ép đến không thể sử dụng linh khí, gió tuyết điên cuồng làm cho bọn họ không phân rõ địch ta, càng không nói đến chuyện đánh người.

Chưa tới 20 hiệp, một con Hắc Ưng của Mộc Thiên Tịch đã biến mất, hai con còn lại bị trọng thương.

Hắn ta không kiềm chế được máu tươi trong lồng ngực, điên cuồng phun ra: "Làm sao có thể? Rõ ràng người đã trúng Đoạn Hồn rồi! Sao người có thể khôi phục thực lực được?"

Hắn ta không tin Đoạn Hồn lại có thuốc giải, hắn ta càng không tin có thể trị khỏi Đoạn Hồn.

"Hôm nay người chết chính là người." Dạ Quân Mạc lạnh lùng phát tay, Thanh Long hô mưa gọi gió, miệng phun nước lũ, dòng nước có độc tố dội thật mạnh vào ngực Mộc Thiên Tịch.

Mộc Thiên Tịch bị đập thật mạnh lên đỉnh núi, núi đá rạn nứt, tuyết đọng trên mỏm núi đá chảy cuồn cuộn xuống cùng với hắn ta.

Mộc Thiên Tịch cười to: "Người đã sớm biết, biết Tô Lăng Dung sẽ bán đứng người, không ra tay trước chỉ vì muốn dụ ta mắc mưu. Người chữa khỏi cho người là Bạch Vũ đúng không? Ha ha ha - - tốt lắm, thua bởi các người đúng là không oan, nhưng ta vẫn còn chưa tính là thua, cho dù ta chết thì cũng còn có Bạch Vũ làm đệm lưng cho ta! Ta muốn kéo nàng ta cùng chết!"

Đồng tử Dạ Quân Mạc đột nhiên co rụt lại: "Người đã làm gì Bạch Vũ?"

"Ha ha, đã không còn kịp rồi. Phốc - -" Mộc Thiên Tịch phun ra một ngụm máu tươi cuối cùng, từ từ ngã xuống, Ngũ Hành Thanh Long mãi giai dốc hết sức trong một kích, hắn ta có làm thế nào cũng không thể sống sót.

Dạ Quân Mạc nhìn thoáng qua Tô Lăng Hiên: "Đưa phụ thân người

về đi, Tô Lăng Dung cũng giao cho Tô gia các người xử lý."

"Thánh Quân..." Tô Lăng Hiệ̣n vẫn không muốn tin Tô Lăng Dung bán đứng bọn họ.

"Nàng ta giết Linh Vương. Trên thực tế, loại độc Linh Vương trúng là một loại hương độc không tên, nàng ta muốn giết Bạch Vũ, mà lỡ hại chết Linh Vương." Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói.

Chương 413: Chiếc nhẫn thích hợp (1)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc nói xong, cưỡi lên Ngũ Hành Thanh Long, Thanh Long vung đuôi rồng lên, sát thủ còn lại đã sớm sợ tới mức chạy hết rồi. Hắc lập tức bay về phía Vô Vọng Sơn Trang, trong lòng có linh cảm không tốt.

Đám người Tô Lăng Hiên tức giận nhìn Tô Lăng Dung ngã trong đất tuyết: "Người lại có thể giết phụ thân!"

"Không, muội không có, muội không có, ca ca phải tin muội... A..."

Tô Lăng Hiên phát tay tát cho nàng ta một cái: "Giết phụ thân, còn bán đứng Thánh Quân, không thể tha thứ! Dẫn nàng trở về Tô gia, xử lý bằng gia pháp!"

"Đừng, ca ca, muội sai rồi, huynh tha thứ cho muội lần này đi, muội là muội muội ruột của huynh mà..." Tô Lăng Dung vừa khóc vừa bị kéo đi, tử vong liên tiếp và thân bại danh liệt đang chờ đợi nàng ta.

...

Vô Vọng Sơn trang ở Đại lục Thanh Mộc được xây dựng tại biên giới Vực Thanh Vũ và Vực Thanh Linh, cách đỉnh núi Úy Luân tương đối xa.

Bạch Vũ cũng không biết Dạ Quân Mạc đang lòng dạ rối bời tới xem

nàng, hiệu quả tu luyện trong khoảng thời gian này của nàng rất tốt, hấp thu tinh thể thượng phẩm, sau đó thăng cấp cho Tiểu Thanh và Tiểu Bạch.

Hiện giờ, mức cao nhất của linh mạch nàng có thể đạt tới 1000, chỉ cần 20 giọt linh lực cộng thêm linh quả ngàn năm là có thể thăng Tiểu Bạch và Tiểu Thanh lên cấp 4.

Bạch Vũ đưa một khối tinh thể thượng phẩm cho Trang chủ để muốn một quả Kim Linh Quả ngàn năm, đều thăng Tiểu Thanh và Tiểu Bạch lên tới cấp 4.

Tiểu Thanh, lực công kích 44, lực phòng ngự 33, sức chịu đựng 35

Tiểu Bạch, lực công kích 40, lực phòng ngự 39, sức chịu đựng 33

Diendanlequydon – V.O

Giá trị thuộc tính tương đối không tệ.

Nhưng chỉ thăng cấp cũng vô dụng, quan trọng nhất là linh thuật.

Bạch Vũ tiếp tục hấp thu tinh thể thượng phẩm, hấp thu liên tiếp mười khối tinh thể thượng phẩm, cuối cùng cũng tích lũy đủ 1000 giọt linh lực, sau đó, nàng thăng cấp.

Linh Sư trung cấp!

Nàng cũng không nghĩ tới điều này, nàng cho Tiểu Thanh và Tiểu Bạch, mỗi con 500 giọt linh lực, thăng cấp linh thuật chủ động.

Thừa dịp bọn chúng thăng cấp, Bạch Vũ tiếp tục hấp thu tinh thể thượng phẩm, dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, linh mạch

của nàng lại trống rỗng, dự trữ thêm một chút linh lực cũng tốt.

Nàng uống hết một bình Phần Diệt Nguyệt, tập trung hấp thu linh khí.

Có thể là mấy ngày gần đây uống quá nhiều Phần Diệt Nguyệt, đầu óc có chút choáng váng, có loại cảm giác nửa tỉnh nửa say. Hình như đây chính là thứ đặc biệt, đậm đà, tính rượu mạnh kéo dài của Phần Diệt Nguyệt.

Bạch Vũ cảm thấy nàng cũng có chút say, lúc trước để tích lũy đủ 1000 giọt linh lực, uống vào ít nhất mười bình Phần Diệt Nguyệt, bây giờ rượu mạnh phát tác ra rồi.

Nàng giống như đang nằm mơ trong mơ màng.

Nàng thấy mình nằm ở trong một căn mật thất, sau khi tỉnh lại, người nàng thấy đầu tiên chính là Âm Lân.

"Người là ai? Dạ đâu rồi?" Bạch Vũ nghiêng đầu hỏi Âm Lân.

Âm Lân mỉm cười dịu dàng: "Cô nương không hỏi mình đang ở đâu sao?"

"Ta nhớ rõ ta ở trong hậu cung của Âm Dạ Đế Quốc, ta và Dạ gặp phải một đại thúc háo sắc râu ria xồm xoàm, rồi ta ngất đi. Dạ ở đâu?" Bạch Vũ hỏi.

"Cũng không phải là không thể gặp người, nhưng người phải tắm rửa, thay quần áo trước, đổi một bộ quần áo bình thường, nếu không sẽ khiến cho người khác chú ý."

"Nhưng vì sao ta phải tin người?" Bạch Vũ đứng lên, hai mắt vụt sáng: "Người cũng chưa nói cho ta biết người tên là gì?"

"Ám Lân, ta là thuộc hạ của Thánh Quân. Người phải tin ta, ta sẽ không hại người." Ám Lân nở nụ cười hiền lành.

Bạch Vũ bĩu môi: "Nhưng Thạch cô cô nói, người nhìn càng hiền lành, càng có thể là người xấu."

Ám Lân: "..."

Cuối cùng, Bạch Vũ vẫn đi theo Ám Lân đến ôn tuyền, đổi một bộ quần áo cung nữ. Nàng thúc giục Ám Lân dẫn nàng đi gặp Dạ Quân Mạc, nhưng mãi đến ngày hôm sau, nàng mới nhìn thấy Dạ Quân Mạc.

Sắc mặt Dạ Quân Mạc có hơi trắng bệch, lạnh lùng đứng trước cửa sổ, cả người trông có chút tiều tụy, nhưng khí thế trên người hẳn lại khác hoàn toàn với trước kia. Bạch Vũ nhạy cảm cảm thấy mũi nhọn giấu ở bên trong đáy mắt đen kịt của hắn, khiến người khác bất giác sinh ra kính sợ.

Chương 414: Chiếc nhẫn thích hợp (2)

Edit: V.O

"Dạ, Dạ Quân Mạc..." Bạch Vũ vui vẻ chạy tới, ôm lấy eo hắn từ phía sau.

Thân thể Dạ Quân Mạc khẽ run lên, xoay người sang chỗ khác, sờ sờ lên đầu nàng: "Tỉnh rồi?"

"Đã tỉnh từ lâu rồi, chàng đã đi đâu vậy? Ngày hôm qua ta không tìm thấy chàng." Bạch Vũ ngẩng đầu, một đôi mắt sáng ngời trông mong nhìn hắn.

"Đi xử lý một chút chuyện."

"Đại thúc háo sắc kia có đi tìm chàng gây phiền phức không?" Bạch Vũ hỏi.

"Không." Ánh mắt Dạ Quân Mạc nhìn xuống, đánh giá trang phục của nàng: "Tại sao nàng lại mặc bộ quần áo này? Âm Lân đưa cho nàng mặc?"

"Đúng vậy." Bạch Vũ cúi đầu nhìn quần áo trên người: "Rất được, chàng không thích sao?"

Đây là quần áo cung nữ, xúng mẶc lên người nàng sao? Dạ Quân Mạc hơi nhíu mày, rất muốn để cho Bạch Vũ cởi ra, nhưng thay cái khác lại rất dễ bị phát hiện, đúng là mặc quần áo như vậy thì có vẻ đi

lại thuận tiện hơn.

"Thôi, nàng tới vực sâu chưa lâu, còn chưa được đi dạo qua? Ta dẫn nàng đi ra ngoài chơi."

"Được!" Bạch Vũ liền cải trang thành tiểu cung nữ, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Dạ Quân Mạc, ra ngoài Hoàng Cung.

Đế đô Âm Dạ Đế Quốc náo nhiệt hơn Sáng Thế Thần Điện, Bạch Vũ thật sự chưa từng được xem qua, cảm thấy vô cùng mới lạ, đánh giá khắp nơi. Dạ Quân Mạc nắm tay nàng đi vào một tiệm trang sức.

Đây là tiệm trang sức lớn nhất đế đô, ông chủ phía sau chính là hoàng thất Dạ gia của Âm Dạ Đế Quốc, nhưng bây giờ tám phần lợi nhuận đều vào túi tiền của Dạ Vương, là một trong những nguồn phát sinh thu nhập chủ yếu của Dạ Vương, mà Dạ gia chỉ là cái danh được treo lên.

Diendanlequydon – V.O

Dạ Quân Mạc biết chuyện này, lúc trước hẳn có thể mặc kệ, nhưng bây giờ, hẳn muốn lấy cửa hàng lại.

Những thứ của Dạ gia đều là những thứ đời đời Âm Dạ Đế Quốc để lại cho hẳn. Tuy Dạ Vương là cứu cứu của hẳn, nhưng không phải họ Dạ!

"A, công tử, tiểu thư, hai vị muốn xem cái gì?" Chường quày vừa nhìn thấy Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ, khuôn mặt lập tức tràn đầy tươi cười đón chào, tuy hai vị này ăn mặc không thu hút, nhưng phong thái trên người người bình thường không thể có được.

Nơi này của ông ta là tiệm trang sức chuyên bán hàng giá cao, tiếp

đãi nhiều khách quý như vậy, vẫn có một chút mắt nhìn.

Dạ Quân Mạc nhìn về phía Bạch Vũ: "Muốn mua trang sức gì?"

Bạch Vũ dựa vào tủ bằng thủy tinh, ánh mắt trực tiếp tỏa sáng:
"Không biết, đều rất xinh đẹp!"

Dạ Quân Mạc nhíu mày, bộ dạng của Bạch Vũ giống như là cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy trang sức. Nói tới, hình như Bạch Vũ không đeo trang sức, hẳn ở lại Sáng Thế Thần Điện mấy tháng, chưa từng nhìn thấy Bạch Vũ đeo cái gì trên người cả.

"Nàng chưa từng mua trang sức?" Dạ Quân Mạc hỏi.

Bạch Vũ lắc đầu: "Lần đầu tiên ta chạy đến nơi xa như vậy. Trước kia, cho dù ra ngoài, trên người cũng không đem theo tiền bạc, không tới hai ngày sẽ có người đến dẫn ta về."

"Chưa từng có ai tặng trang sức cho nàng?"

"Có, Thạch cô cô giữ hai hộp trang sức cho ta, nói muốn cho ta làm đồ cưới. Nhưng trông có vẻ rất nặng và cổ lỗ. Toàn bộ những thứ mẹ ta để lại đều bị phụ thân ta lấy đi cho Ngọc tỷ tỷ rồi. Thượng Quan ca ca thì đột nhiên liền tặng tới cho ta không ít thứ sau khi chàng đi, nhưng những trang sức đó khó coi, không có xinh đẹp như ở đây." Ánh mắt Bạch Vũ tha thiết chờ mong nhìn trang sức trên quầy.

Trang sức ở đây đều dùng kim loại để tạo ra linh khí làm thành, mỗi một loại tạo ra một bộ, đương nhiên không thể đánh đồng cùng với trang sức được tạo ra từ vàng bạc, châu báu.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc trầm xuống, kinh thường cười lạnh trong lòng.

Phụ thân của Bạch Vũ hoàn toàn không xem nàng là nữ nhi, vô cùng bất công, may mắn là đã sớm chết. Cái tên thanh mai trúc mã của Bạch Vũ gọi là Thượng Quan Vân Trần kia cũng hoàn toàn không quan tâm tới Bạch Vũ, trước kia không tặng, phát hiện Bạch Vũ không quan tâm hẳn mới bắt đầu lấy lòng nàng, chơi đùa chứ là cái quái gì.

Chương 415: Chiếc nhẫn thích hợp (3)

Edit: V.O

"Lấy tất cả những trang sức mới nhất ở chỗ các người ra đây." Dạ Quân Mạc lạnh lùng phân phó.

"Được, mời hai vị vào bên trong." Ánh mắt chường quỳ tỏa sáng, lập tức dẫn hai người lên gian phòng trên lầu hai.

Rất nhanh, ba bộ trang sức đắt đỏ đã được đặt ở trước mặt Bạch Vũ, hai bộ được tạo ra từ tử kim (kim loại màu tím), một bộ còn lại được xuyên từ thủy tinh vô ảnh, vừa xinh đẹp lại vô cùng nhẹ, đeo trên người còn có hiệu quả tụ linh khí.

"Thích cái nào?" Dạ Quân Mạc dịu dàng hỏi Bạch Vũ.

Bạch Vũ cảm thấy ánh mắt nàng đều bị sáng đến mù rồi, đều rất thích: "Nếu không thì chàng giúp ta chọn đi."

Dạ Quân Mạc hơi hơi nhếch môi, tự tay cầm dây chuyền tử kim lên đeo cho Bạch Vũ, nhìn nhìn: "Không tệ."

"Công tử muốn bộ này sao?" Chường quỳ cúi đầu khom lưng hỏi, bộ này đúng là quý nhất trong ba bộ.

"Ba bộ đều lấy." Dạ Quân Mạc thờ ơ nói, tùy ý giống như mua một cái bánh bao.

Chưởng quầy vui mừng khôn xiết, ba bộ cộng lại chính là hơn 1 vạn tinh thể, bằng với thu nhập một tháng của cửa hàng rồi. Ông ta lập tức chân chó đóng gói ba bộ trang sức thật cẩn thận.

Dạ Quân Mạc nhìn hành động của ông ta, đột nhiên hỏi: "Nơi này của người hẳn là có thể tạo ra trang sức dựa theo yêu cầu phải không?"

"Vâng, chỉ cần người có bản vẽ, chúng ta đều có thể làm ra dựa theo yêu cầu của người."

"Nếu ta muốn làm linh khí thì sao?"

Chưởng quầy nheo mắt lại, cười càng vui vẻ: "Công tử là người trong nghề, có lẽ cả đế đô cũng chỉ có chúng ta mới có thể làm ra trang sức linh khí. Không biết công tử muốn linh khí có dạng gì?"

"Linh khí chứa đựng không gian, có thể làm được không?" Khóe miệng Dạ Quân Mạc chứa một chút rét lạnh, tuy vẫn hứng thú nhìn ông ta.

Chưởng quầy sửng sốt một lúc: "Cũng không phải là không thể, nhưng nó vô cùng đắt tiền."

"Bao nhiêu?"

Chưởng quầy dùng tay để mô phỏng, 5000 vạn tinh thể, linh khí quý như vậy, linh khí chứa đựng không gian càng quý và đắt đỏ hơn.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc cũng không nháy một cái, lấy một tờ bản vẽ ra, có hai chiếc nhẫn màu trắng được vẽ trên bản vẽ, một cái nhẫn nhỏ có hình một cái lông chim chính là nhẫn Bách Vũ, một cái khác rõ ràng chính là dành cho nam tử, là một đôi với nhẫn Bách Vũ.

"Ta muốn hai cái, khi nào thì có thể giao hàng?"

Chường quỳ hít một hơi khí lạnh, vị hôm nay đến đúng là một kho bạc lớn, hai chiếc nhẫn cộng lại, đó chính là một trăm vạn tinh thể, vậy mà mắt cũng không nháy, trực tiếp yêu cầu.

"Để làm ra linh khí thì tương đối chậm, nhanh nhất cũng phải cần ba tháng."

"Không được, tối đa là hai tháng, nếu không thể hoàn thành, ta có thể đi tìm Luyện Khí Sư."

"Đừng, người đi tìm Luyện Khí Sư cũng không thể làm ra trang sức xinh đẹp như vậy cho người, giao cho chúng ta đi. Chẳng qua, thứ linh khí này cần đặt cọc một thành tiền." Chường quỳ tham tiền cười nói, cười đến không nhìn thấy mắt.

"1000 vạn tinh thể, ta cũng có thể cho người, nhưng đến lúc đó các người không làm ra được thì phải làm sao? Ta thật sự cần dùng gấp." Dạ Quân Mạc lạnh lùng hỏi.

"Tuyệt đối không thể! Danh dự của chúng ta luôn luôn tốt, đương nhiên nếu không làm ra được thì sẽ hoàn trả lại toàn bộ số tiền."

"Còn tiền đặt cọc vẫn không thể được, nếu đến lúc đó không làm được, làm lỡ chuyện của chúng ta, chẳng lẽ không bồi thường sao?" Bạch Vũ chen vào nói, có lẽ nàng đoán được Dạ Quân Mạc muốn làm gì, tính để cho cửa hàng này bồi thường đến trên trời.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng gật đầu: "Ta nhớ rõ các người từng nói, nếu không làm được, sẽ bồi thường gấp mười lần giá gốc."

"Vâng... là như thế, nhưng..." Nhưng lần này phải bồi thường gấp

mười lần, đó chính là mười vạn, có bán cửa hàng cũng không bởi thường nổi.

Dạ Quân Mạc không cho ông ta cơ hội do dự, vung bàn tay to lên, ném lại một viên trân châu: "Bên trong là 1000 vạn tinh thể, đến tiền trang lấy tiền đi. Giao ba bộ trang sức đến Hoàng Cung, giao cho Âm Lân."

Chương 416: Chiếc nhẫn thích hợp (4)

Edit: V.O

"Hoàng, Hoàng Cung?" Nhất thời, chưởng quầy trợn tròn mắt, vị nào trong Hoàng Cung giàu sang quyền quý như vậy? Tuổi của Ngũ Vương cũng không trẻ, vậy cũng chỉ có Thánh Quân mới đăng cơ gần đây!

Nhất thời, ông ta có loại linh cảm vô cùng không tốt, cửa tiệm này vốn nên thuộc về Thánh Quân, nhưng lão bản ông ta biết chính là Dạ Vương, vậy Thánh Quân tìm đến chỗ ông để gây phiền phức sao? Lần này làm ra linh khí hẳn sẽ không có vấn đề gì chứ?

Bỗng nhiên, ông ta rất muốn trả lại đơn đặt hàng lần này, nhưng Dạ Quân Mạc đã đi, ông ta muốn đổi ý cũng đã không còn kịp rồi.

Dạ Quân Mạc dắt Bạch Vũ tiếp tục đi dạo trên đường, Bạch Vũ tò mò hỏi: "Chưởng quầy của cửa tiệm kia có thù oán với chàng sao?"

"Không, nhưng lão bản phía sau màn của ông ta đã đắc tội ta."

"Ông ta đắc tội chàng như thế nào?" Bạch Vũ vô cùng thích thú hỏi.

"Cửa hàng này vốn nên là của ta."

"À!" Bạch Vũ liền hiểu rõ ngay lập tức: "Nếu ông ta không thể bồi thường nổi, chàng có thể nhân cơ hội lấy lại nó rồi. Nhưng chưởng quầy kia có vẻ cũng không giống kẻ ngốc, nếu thật sự làm ra được"

thì phải làm sao?"

"Trộm về cho nàng đeo thì sao?" Dạ Quân Mạc cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Đôi mắt như nước của Bạch Vũ hiện lên ý cười: "Được thôi! Ta thích chiếc nhẫn kia, đó là ai vẽ, rất có thiên phú thiết kế trang sức đấy!"

Mặt Dạ Quân Mạc tối sầm, hẳn không muốn thừa nhận mình có thiên phú thiết kế trang sức gì, nghe có vẻ kỳ lạ.

Diendanlequydon – V.O

Nhưng Bạch Vũ nhìn ra được: "Là chàng vẽ đúng không? Chàng vẽ cho ai?"

"Đương nhiên là vẽ cho bản thân ta."

"Vậy cái còn lại thì sao? Đó rõ ràng là một đôi, chàng vẽ cho nữ nhân nào?" Bạch Vũ nhòai người lên người hẳn, hung hăng trừng hẳn.

Đáy mắt Dạ Quân Mạc hiện lên ý cười tà tứ: "Thật sự muốn biết?"

"Nói mau."

"Vẽ sau khi trở về từ Sáng Thế Thần Điện, nàng nói xem là ai?" Dạ Quân Mạc đùa nàng.

Bạch Vũ nở nụ cười, nhảy lên trên lưng Dạ Quân Mạc, lại dùng sức quá mạnh, không cẩn thận đụng vào miệng vết thương trên lưng hẳn.

Sắc mặt Dạ Quân Mạc nháy mắt trắng bệch, tay lại nâng chắc Bạch

Vũ.

Bạch Vũ cảm thấy thân thể hẫng cứng ngắc một lúc, kỳ lạ hỏi: "Chàng làm sao vậy?"

"Không sao, còn muốn đi đâu? Đến tửu lâu ăn một bữa ngon không?"

Bạch Vũ muốn đi, cũng không biết vì sao nàng cảm thấy giọng Dạ Quân Mạc không tốt: "Không được, chúng ta trở về đi."

Nàng nhảy xuống khỏi lưng Dạ Quân Mạc, một đường nắm tay hẫng về tới Hoàng Cung. Vừa đến Hoàng Cung, Bạch Vũ lập tức ngụy trang thành cung nữ, cúi đầu, thành thật đi theo sau lưng Dạ Quân Mạc, đi ngang qua mấy người cũng đều không phát hiện ra nàng không phải là cung nữ.

Trở lại trong tấm điện của Dạ Quân Mạc, Dạ Quân Mạc đi thay quần áo, Bạch Vũ bổ nhào lên giường hẫng lăn lộn, giường của hẫng vừa lớn lại mềm mại, thoải mái hơn so với khi nàng còn ở Sáng Thế Thần Điện.

Nàng đập phình phịch một lúc, Dạ Quân Mạc vẫn còn chưa trở lại, nàng cũng không ngủ được, dứt khoát đứng lên đi tìm Dạ Quân Mạc.

Tấm điện của Dạ Quân Mạc rất lớn, nhưng rất vắng vẻ, gần như không có người hầu hạ, Bạch Vũ rẽ bảy tám ngã cũng không biết hướng nào ra hướng nào, nhưng trong lòng nàng lại giống như đang chỉ dẫn một phương hướng.

Tựa như khi nàng tìm đến vực sâu, đừng nói là người Sáng Thế Thần Điện muốn tiến vào vực sâu, ngay cả vị trí của vực sâu tìm khắp nơi cũng không thấy được, chỉ biết một phương hướng đại

khái.

Bạch Vũ là chủ nhân của trời đất, nơi nàng muốn tìm, cho dù không biết, cũng sẽ có trực giác không thể giải thích được.

Sau khi đi hơn nửa ngày, Bạch Vũ đến một lều các nhỏ, đẩy cửa ra nhìn lên, bên trong là một suối nước nóng rất lớn. Ao rất sâu, tỏa ra sương mù màu trắng, làm cho người ta không thấy rõ có gì trong nước.

Bạch Vũ đi đến bờ ao, khí lạnh gần như muốn đông cứng người khác chạy thẳng lên người, nước ao này không phải là suối nước nóng, mà là nước hàn băng.

Chương 417: Chiếc nhẫn thích hợp (5)

Edit: V.O

Hơi màu trắng toát ra trên ao là khí lạnh băng giá, Dạ Quân Mạc sẽ không ở đây chứ?

Sắc mặt Bạch Vũ bắt đầu xanh xao: "Dạ, chàng ở đây sao? Chàng ở đâu?"

Nàng từ từ bước chân đi xuống ao, nước ao tỏa ra lạnh lẽo giống như muốn đông cứng cả người nàng, nàng bị lạnh đến rùng mình, từ từ bước đến phía trước, đột nhiên hụt chân, cả người rơi vào trong nước.

Nước ao sâu không thấy đáy hoàn toàn bao phủ nàng, nàng đập phình phịch trong nước một cách cứng nhắc, bỗng nhiên một đôi bàn tay to lớn nắm lấy eo nàng, kéo nàng ra khỏi mặt nước.

Dạ Quân Mạc bất đắc dĩ nhìn Bạch Vũ ho khan không ngừng: "Nàng tới đây làm gì?"

"Tới, tới tìm, tìm chàng....." Bạch Vũ lạnh đến mức răng va lập cập, linh khí hệ Hỏa bùng lên, mới làm tỏa bớt lạnh lẽo trên người: "Sao chàng lại ngâm mình trong nước lạnh như vậy?"

Nàng được Dạ Quân Mạc ôm, sờ qua lưng của hắn, lướt nhẹ qua vết thương trên lưng hắn, đồng tử trong mắt đột nhiên co rụt lại, lập tức chống đứng dậy, nhào người lên lưng hắn.

Nàng giúp Dạ Quân Mạc bồi dưỡng không dễ dàng, trở về thì thân thể lại bị vết sẹo che kín đan xen khắp nơi, mỗi một vết đều chứa linh khí hệ Hỏa mạnh mẽ, phá hoại thân thể hắn, khiến cho miệng vết thương khó có thể khép lại được.

Nếu không dùng nước hàn băng loại trừ những linh khí hệ Hỏa này, cũng đừng mong miệng vết thương của hắn sẽ tốt.

"Ai làm?" Bạch Vũ đau lòng không dám chạm vào miệng vết thương của hắn.

"Nàng ra ngoài trước đi, cẩn thận cảm lạnh." Dạ Quân Mạc ôm Bạch Vũ đi ra khỏi ao, tiện tay cầm lấy áo choàng trên giá bao bọc Bạch Vũ lại.

Diendanlequydon – V.O

Bạch Vũ ôm lấy thân thể lạnh lẽo của hắn, đau lòng nói: "Ta giúp chàng, chàng không cần phải ngâm ở đây nữa."

Ngâm nước hàn băng cũng là một loại hành hạ bản thân, băng hỏa tương xung, chỉ có càng đau đớn hơn thôi, mãi cho đến khi lượng nhiệt hoàn toàn bị loại bỏ mới có thể không đau.

Dạ Quân Mạc cảm nhận được nàng đau lòng, trong lòng ấm áp. Người thân của hắn không quan tâm tới hắn, coi hắn là công cụ để lợi dụng, ít nhất còn có Bạch Vũ đau lòng cho hắn.

"Được." Dạ Quân Mạc thân nhiên đồng ý, tùy tiện khoác thêm quần áo, ôm nàng trở về tấm điện.

Bạch Vũ kéo Dạ Quân Mạc ngồi xếp bằng ở trên chiếc giường mềm

mại, dùng linh khí hóa giải linh khí hệ Hòa ngoan cố sau lưng hắn, để làm giảm đau đớn cho Dạ Quân Mạc. Sau đó viết toa thuốc để cho Âm Lân đi bốc thuốc về, nàng tự tay nấu thuốc thành thuốc mỡ, bôi lên cho Dạ Quân Mạc.

Thời gian trôi qua nửa tháng, Bạch Vũ cũng không làm gì, chỉ chăm sóc, chữa thương cho Dạ Quân Mạc. Sau khi Dạ Quân Mạc được linh khí làm giảm lượng nhiệt, linh lực gia tăng không ít, những vết thương trên lưng dùng thuốc mỡ của Bạch Vũ, ngay cả vết sẹo cũng không còn.

"Những vết thương của chàng là do lão bản sau lưng cửa hàng kia gây ra sao?" Ngồi cả buổi, cuối cùng Bạch Vũ cũng hỏi đến chuyện này.

Dạ Quân Mạc tò mò nhìn bộ dạng tức giận của nàng: "Nàng muốn làm gì?"

"Muốn lôi ông ta ra trừng trị một trận."

Dạ Quân Mạc không nói gì: "Ông ta là cứu cứu của ta."

"Cứu cứu cũng không thể tùy tiện đánh chàng. Khi cha ta còn sống muốn đánh ta, đều bị Thạch cô cô đánh ra khỏi cửa. Nếu chàng không thể ra tay được, ta sẽ đánh giúp chàng."

Dạ Quân Mạc buồn cười, cầm một khối điểm tâm dứt cho Bạch Vũ: "Đánh ông ta ngoài sáng cũng vô dụng, điều ta muốn làm chính là làm tan rã thế lực dưới tay ông ta."

Hắn lắc lắc danh sách đệ tử của hắn mà Âm Lân đưa ở trên tay: "Không bao lâu nữa sẽ là Đại hội tuyển chọn của Đế Quốc, tất cả những người có chức vị đều phải tiến hành so đấu lại để tuyển

chọn."

"Hắn là chàng cũng có người trong tay đúng không? Có phải chàng muốn dùng người của chàng đánh rớt người của ông ta." Bạch Vũ quay quai hàm lại giống như con sóc.

"Không đơn giản như vậy, thuộc hạ của ta không đủ, nhưng thuộc hạ của cứu cứu cũng không phải là phế vật." Ngón tay thon dài của Dạ Quân Mạc gõ mặt bàn, khẽ nhíu mày: "Trái lại Âm Lân, Âm Ưng có thể phế đi đám người đó."

Nhưng thực lực của Âm Dạ Đế Quốc sẽ bị suy yếu trên diện rộng, hẳn cũng không tính giành lại quyền lợi của Âm Dạ Đế Quốc trong hình thức vòng đấu, như vậy tiêu hao quá lớn.

Chương 418: Chiếc nhẫn thích hợp (6)

Edit: V.O

"Hạ độc khiến cho bọn họ không tới được cũng không được sao. Chẳng lẽ uống công ta dạy chàng độc thuật?" Bạch Vũ cắn điểm tâm, nói mập mờ không rõ.

"Dạy không uống công..." Dạ Quân Mạc dờ khóc dờ cười, hạ độc một mạch nhiều người như vậy, kẻ ngốc cũng biết có vấn đề. Nhưng quả thật hẳn có thể động chút tay chân, không phải khiến cho bọn họ không tới được, mà là khiến cho tất cả bọn họ thua trong trận tỷ thí.

Hạ một chút độc khiến cho người ta không thể sử dụng linh khí, sau đó sẽ tự khôi phục, không hề để lại một chút chứng cứ, hẳn vẫn có thể làm được.

Vì thế, một tháng rưỡi kế tiếp, Dạ Quân Mạc liền vội vàng chế tạo thuốc độc với Bạch Vũ, âm mưu hạ độc người một nhà cùng với tiểu Công chúa của Sáng Thế Thần Điện, trước kia Dạ Quân Mạc chưa từng nghĩ tới chuyện này, bây giờ làm như vậy, hình như cũng không cảm thấy khó chịu.

Bạch Vũ thật lòng không có bất kỳ thái độ thù hận gì đối với Âm Dạ Đế Quốc, nếu không phải ân oán của hai nhà vương mắc mấy đời, dường như Bạch Vũ cũng hoàn toàn chưa từng nghe đến thanh danh của Âm Dạ Đế Quốc.

Cũng không biết nếu có một ngày, hẳn hủy đi Sáng Thế Thần Điện,

cướp nàng đến bên cạnh mình, nàng có trách hấn không.

Bạch Vũ nhìn bộ dạng ngẩn người của hấn, lấy bình thuốc trong tay hấn qua: "Chàng nghĩ cái gì vậy? Không phải thuốc đã làm xong rồi sao? Chẳng lẽ chàng đổi cách, không muốn hạ độc bọn họ nữa?"

"Không, ta chỉ nghĩ, tính tính ngày, hai ngày này nhấn của chúng ta nên được đưa đến rồi."

Bạch Vũ lập tức nổi lên hứng thú: "Chàng muốn tìm người đi trộm sao?"

"Trộm? Vậy cũng không có ý nghĩa." Dạ Quân Mạc xấu xa nhếch môi: "Không quậy lớn chuyện, thì coi như là ta thật xin lỗi cứu cứu."

Diendanlequydon – V.O

Đang nói, Âm Lân đến đây, nói với bọn họ nhấn đang trên đường đưa tới đây rồi. Chưởng quỳ tự mình giấu vào trong ngực. Đại Sư, Linh Sư thì cũng thôi, còn có Linh Chủ được coi là cường giả ở trên ngũ hành đại lục, cường giả đều có thái độ kiêu ngạo.

Trả thù lao để mời Linh Chủ đến, dù sao Bạch Vũ cũng chưa từng thấy qua.

"Chắc chắn là hấn đi tìm cứu cứu, những hộ vệ này là cứu cứu cho." Về mặt Dạ Quân Mạc vẫn như thường.

Dù sao cũng là chuyện làm ăn trị giá một trăm triệu, ngộ nhỡ xảy ra sai sót gì, cứu cứu cũng không bồi thương nổi mười triệu tinh thể, cỡ lẽ cứu cứu cũng nghi ngờ hấn đang làm khó dễ rồi.

"Có cần gọi Dạ Vương đến cùng không? Bây giờ chỉ sợ đang nghi

ngờ người lấy đâu ra nhiều tiền mua linh khí." Âm Lân cười nói.

"Không cần, người không gọi ông ta, ông ta cũng tới. Không nhìn thấy chiếc nhẫn đúng được đến tận tay ta, ông ta sẽ không yên lòng. Hôm nay, vừa vặn Ảnh Vương và U Vương cũng ở trong cung, người đi mời bọn họ tới đây, nói ta có được hai món linh khí, mời bọn họ đến đây cùng nhau giám định và thưởng thức.

Âm Lân mỉm cười: "Tuân mệnh."

Dạ Quân Mạc đi đến sảnh chính, Bạch Vũ thích xem náo nhiệt, cũng đi theo cùng. Nàng mặc quần áo cung nữ, đeo một cái khăn che mặt vô cùng bình thường trên mặt, cung kính đứng ở trong góc.

Không qua bao lâu, Âm Lân liền dẫn U Vương và Ảnh Vương đến đây, U Vương là một hán tử cao lớn, thô kệch, còn Ảnh Vương là một người trung niên có bộ dạng ngay ngắn, chỉnh tề. Bọn họ vừa mới ngồi xuống, Dạ Vương cũng không mời mà tự đến rồi.

Bạch Vũ cẩn thận đánh giá Dạ Vương, cứu cứu của Dạ Quân Mạc. Ông ta có khuôn mặt dài hình chữ quốc, trông dáng vẻ có vẻ quang minh chính đại, nhưng hơi mù trong mắt lại làm cho cả người ông ta trông vô cùng không tốt, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã không muốn thân.

Nhớ đến chính là tên này đánh Dạ Quân Mạc thành như vậy, Bạch Vũ nổi giận ghê gớm. Nàng dưỡng vết thương lần này của Dạ Quân Mạc rất không dễ, phải một tháng rưỡi mới dưỡng lành, lúc đó người này muốn đánh chết Dạ Quân Mạc sao?

Chương 419: Chiếc nhẫn thích hợp (7)

Edit: V.O

Lúc tỳ nữ dâng trà, Bạch Vũ lén lút đến gần, tự mình rót trà, đổ một đồng thuốc xỏ vào trong nước trà của Dạ Vương.

Lòng dạ của Dạ Vương hoàn toàn không ở trên nước trà, bưng lên uống một ngụm, đôi mắt buồn rười rượi nhìn Dạ Quân Mạc: "Thánh Quân nghĩ gì lại đi mua linh khí? Còn cố ý chạy tới cửa hàng Dạ gia để mua?"

"Thì ra đó là chuyện làm ăn của Dạ gia à." Dạ Quân Mạc nhếch môi: "Quan tâm chuyện làm ăn của nhà mình một chút cũng không phải là chuyện vô cùng bình thường sao? Ảnh Vương, có phải người nên cảm tạ ta hay không?"

Ảnh Vương cố gắng quýt đứng dậy nói lời cảm tạ: "Thánh Quân nói phải."

Trên mặt ông ta đang cười, nhưng trong lòng là bất đắc dĩ.

Ông ta là tộc trưởng chân chính của Dạ gia, cho dù không giao cửa hàng kia cho Thánh Quân, ông ta cũng có thể quản, đáng tiếc ngay từ đầu ông ta đã không xem vào. Tuổi của Thánh Quân còn nhỏ, chuyện gì cũng không biết, hoàn toàn chính là con rối Dạ Vương thao túng trong tay. Tuy bên ngoài ông ta cung kính, nhưng đáy lòng vẫn vô cùng thất vọng.

Bạch Vũ có thể nhìn ra được thất vọng trong mắt Ảnh Vương, đương nhiên Dạ Quân Mạc lại càng hiểu rõ, từ tận đáy lòng đệ tử Dạ gia không có chút tôn trọng nào đối với hắn, tất cả công lao đều thuộc về tộc trưởng Ảnh Vương này.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hắn chỉ có thiên phú tốt, vừa lúc có thiên phú bốn hệ, có thể tiếp thu linh lực tổ tiên, nếu không thì hắn cũng chẳng là gì.

Không ai từng cân nhắc xem hắn có muốn vị trí này hay không, hắn bị đẩy lên và phải chịu đựng bao nhiêu minh thương ám tiễn (đả kích ngầm ngầm hay công khai).

Nhưng nếu hắn đã bị đẩy lên đến đây, hắn muốn làm cho tất cả bọn họ phải thuần phục!

Diendanlequydon – V.O

Hắn phải làm chuyện hắn muốn làm, hắn muốn cho Bạch Vũ ở bên cạnh hắn quang minh chính đại, mà không phải cải trang thành một cung nữ nhỏ nhỏ như thế này. Cho dù Bạch Vũ không biết oan ức, hắn cũng sẽ đau lòng.

Hắn nhìn Bạch Vũ đang lén lút bỏ thuốc, trong lòng nhin không được âm thầm bật cười.

Ngoài cửa, hai thị vệ kéo Chưởng quầy đi vào, quần áo của Chưởng quầy mất trật tự, tóc cũng rơi ra, mặt mũi bầm dập, trên người còn có một ít vết máu.

"Đây là làm sao vậy?" Dạ Vương quá sợ hãi.

Chưởng quầy khóc la om sòm bổ nhào tới Dạ Vương: "Đại nhân,

nhấn đã bị mất, phải làm sao bây giờ..."

Ba người Dạ Quân Mạc đồng loạt nhìn về phía Dạ Vương, khóe miệng Dạ Vương rút gân, đập một cái đá văng Chưởng quỳ: "Không phải có hộ vệ sao? Tại sao còn có thể làm mất đồ? Có phải người khoe khoang không?"

"Ta không có!" Chưởng quỳ cuống quýt phủ nhận, ông ta hận không thể tàng hình bay tới, làm sao còn có thể khoe khoang: "Là bị người ta cướp, hai người đội mũ đấu đá lung tung ở trên đường, thấy người liền cướp đoạt..."

"Sao có thể có loại chuyện này? Hai người kia là ai?" Dạ Vương nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn về phía Âm Lân. Âm Lân trả lời sâu xa: "Hình như là người Sáng Thế Thần Điện phái tới tìm người, nhìn thấy bộ dạng lén lút của vị Chưởng quỳ này, có thể là cho rằng ông ta biết chút gì đó, chỉ có thể tính là ông ta xui xẻo."

Chưởng quỳ khóc không ra nước mắt, cái gì gọi là tính là ông xui xẻo? Chuyện linh khí bị cướp đoạt liền tính là một câu xui xẻo sao?

"Dạ Vương, Thánh Quân, đồ bị cướp cũng không thể trách ta, đều là Sáng Thế Thần Điện làm! Nên đi tìm bọn họ đòi lại."

"Dĩ nhiên sẽ có người đi bắt người của Sáng Thế Thần Điện, nhấn linh khí là ta đặt, người không lấy ra được, đương nhiên phải tìm người bồi thường." Dạ Quân Mạc lạnh lùng ngắt lời ông ta: "Nếu như không bồi thường nổi, thì giao cửa hàng của người cho ta."

Lúc này, ngay cả khóc la om sòm Chưởng quỳ cũng không làm được, hoảng sợ nhìn về phía Dạ Vương.

Trên mặt Dạ Vương lúc xanh lúc trắng, ông ta đoán được sẽ xảy ra

chuyện mới phải người hộ tống, nhưng không nghĩ tới là người của Sáng Thế Thần Điện cướp đồ, nói thật, ông ta vô cùng nghi ngờ hai người kia có phải là người Sáng Thế Thần Điện không.

"Thánh Quân, trước mắt bắt hai người kia mới là chuyện quan trọng hơn."

"Đã phải người đi bắt, nhưng sau khi hai người kia cướp tiền trang, tửu lâu, tiệm thuốc và linh khí xong đã chạy ra khỏi thành, Dạ Vương muốn giúp đỡ đi bắt người cũng được. Chưởng quầy ở lại, bồi thường quy ước mười triệu tinh thể đi." Âm Lân trịnh trọng mở miệng.

Chương 420: Chiếc nhẫn thích hợp (8)

Edit: V.O

Chương quỳ vừa nghe thấy, thiếu chút nữa ngất đi. Mặt Dạ Vương trầm xuống, sau một lúc lâu cũng không nói ra lời.

"Nếu không có ý kiến khác, Âm Lân, đi niêm phong cửa hàng, cầm khế đất lại đây, cửa tiệm kia trước cứ giao cho Âm Lang quản lý." Dạ Quân Mạc vân đạm phong khinh phân phó.

"Chờ đã!" Dạ Vương hần hển gọi Âm Lân lại: "Lúc ấy cũng nói là hai tháng giao hàng, vẫn còn một ngày nữa."

"Vậy thì cứ thu khế đất trước, chờ hôm sau chương quỳ giao hàng thì trả lại cho ông ta." Dạ Quân Mạc vô cùng thuận theo đổi lại. Chỉ có một ngày, Dạ Vương có thể tìm được chiếc nhẫn thích hợp, hẳn sẽ không phải là họ Dạ!

Dạ Vương tức chết, võ mạnh xuống bàn, đứng lên: "Người đừng quá phận!"

Đột nhiên ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh giá: "Quá phận chính là người, Dạ Vương."

Trong lòng Dạ Vương run lên, ông ta chưa từng nhìn thấy ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh lùng như vậy, lợi hại giống như một thanh dao nhọn sắc bén, đâm thẳng vào trong lòng ông ta, khiến cho cả người ông ta đều bị lộ trần, không lưu tình chút nào.

Ông ta bất giác tránh đi ánh mắt của Dạ Quân Mạc, quay đầu nhìn thấy U Vương và Ảnh Vương đang nhìn ông ta chăm chăm như hổ rình mồi, vẻ mặt thay đổi, tức giận muốn nói gì đó, đột nhiên bụng kêu lên từng tiếng ùng ục ùng ục, thả cái rắm "bùm" một tiếng.

Cả căn phòng đều yên lặng.

Sắc mặt Dạ Vương trướng lên đỏ bừng, hơi há mồm muốn giải thích, lại là tiếng "bùm, bùm, bùm" liên tiếp.

U Vương và Ảnh Vương không kiềm được che mũi lại, thật là thú! Thú đến mức có thể xông cho người ta ngất đi! Dạ Vương này đã ăn cái gì vậy?

Rốt cuộc Dạ Vương cũng không nhịn được, quay đầu chạy đi.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nhìn ông ta chạy trốn chết không còn bóng dáng: "Xem ra Dạ Vương đã đồng ý, Âm Lân, đi làm."

"Tuân mệnh." Âm Lân mím môi cười trộm, kéo Chưởng quầy ra khỏi đại sảnh, hai mắt Chưởng quầy trợn ngược, thật sự hôn mê.

Dạ Vương tiêu chảy kéo dài đủ năm ngày, tự nhiên cửa hàng thuận lợi đến trong tay Dạ Quân Mạc.

Diendanlequydon – V.O

Tuy chỉ là một cửa hàng, nhưng không khí ở cả Âm Dạ Đế Quốc đều đã bắt đầu thay đổi.

Dạ Quân Mạc đặt nhẫn vào trong tay Bạch Vũ: "Đây là nhẫn Bách Vũ, tặng cho nàng. Đây là Thiên Dạ, nàng giữ giúp ta. Bây giờ ta

không thể đeo."

"Bách Vũ, Thiên Dạ. Ta thích." Bách Vũ sờ sờ chiếc nhẫn lấp lánh, đôi mắt như nước giếng như chiếc nhẫn, tỏa ra ánh sáng rực rỡ như vì tinh tú: "Khi nào thì ta mới có thể cùng đeo với chàng?"

"Sẽ nhanh thôi." Dạ Quân Mạc nắm tay Bách Vũ, dẫn nàng đến Đại hội tuyển chọn.

Tất cả mọi người đều chú ý đến chuyện bên cạnh Dạ Quân Mạc có một cung nữ đeo khăn che mặt, nhưng Dạ Vương bị tiêu chảy, không có tinh thần đến hỏi, người khác lại càng không dám hỏi.

Lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trong Đại hội, kết quả kết thúc Đại hội, Dạ Vương tức giận suýt nữa hộc máu hơn ba lần.

Tổng cộng 35 người đứng đầu quan trọng dưới tay ông ta bị đánh bại toàn bộ, ngay cả vòng tuyển chọn đầu cũng không vượt qua được, chuyện này có nghĩa là tất cả chức vị quan trọng đều bị đổi người, ông ta sẽ không thể nắm Âm Dạ Đế Quốc trong tay được nữa!

Dạ Vương mất hứng, những người khác liền vui vẻ, đặc biệt là Ảnh Vương. Đệ tử ông ta coi trọng trong Dạ tộc đều giành được thứ tự rất tốt, ông ta gọi mười đệ tử tiến lên giới thiệu để tiến cử chức vị với Dạ Quân Mạc.

Nói là tiến cử, nhưng dường như giọng điệu lại không hề khách sáo: "Bọn họ là huynh đệ cùng gia tộc, tất cả đều có thực lực bất phàm, Thánh Quân nên quyết định nhanh đi."

Dạ Quân Mạc thờ ơ đảo qua, lạnh lùng nhếch môi: "Nhiều người có năng lực, dựa vào cái gì ta phải phong cho bọn họ, bọn họ rất trung

thành, hay là rất có năng lực?"

"Thánh Quân! Người không tin tưởng vào mắt ta?" Giọng điệu Ảnh Vương tràn ngập uy hiếp, mười đệ tử Dạ gia cũng dùng ánh mắt khinh thường nhìn Dạ Quân Mạc.

"Ánh mắt của người thật sự không tốt, bọn họ đều chỉ có thực lực, không có năng lực." Bỗng nhiên Bạch Vũ mở miệng.

Chương 421: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (1)

Edit: V.O

Ảnh Vương nhíu mày: "Người là ai?"

"Ta là một Triệu Hoán Tôn Chủ." Bạch Vũ đi xuống lôi đài, chỉ chỉ mười người ở trên đài cao: "Nếu như các người lợi hại như thế, mười người cùng tiến lên, đánh bại ta cũng không có vấn đề gì đúng không? Nếu các người thắng ta thì sẽ nói lên được các người thật sự có khả năng hơn người."

Mười người cùng liếc mắt nhìn nhau, khinh thường trên mặt càng thêm rõ ràng. Bọn họ cũng đều là Tôn Chủ, làm sao có thể không đối phó được một nữ tử cũng cùng là Tôn Chủ.

Ảnh Vương nhìn về phía Dạ Quân Mạc, Dạ Quân Mạc gật đầu.

Bạch Vũ không phải là Tôn Chủ, nàng là Thần Hoàng, là người duy nhất trong trời đất có được phong hào Thần Hoàng, Vũ Hoàng! Nàng có thể dùng hơi thở và uy áp trên người đè ép cấp bậc Tôn Chủ, không ai có thể phát hiện.

Mười đệ tử Dạ gia không thèm đếm xỉa tiến lên khiêu chiến, lúc đầu bọn họ vẫn còn coi như là thân sĩ, bước lên từng bước, sau đó ngay cả Triệu Hoán Thú cũng chưa kịp gọi ra đã bị Bạch Vũ đánh ngã, mà còn đều bị mất mặt.

Đúng vậy, bị đánh một bạt tai gục xuống. Sau khi năm người liên tiếp

nằm sắp xuống, bọn họ nổi giận, dẫn theo mấy chục con Triệu Hoán Thú đồng loạt xông lên, các loại linh thuật dồn thẳng về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ gọi ra một con Đại Địa Hôi Hùng (con gấu xám), khoác lên cho mình một cái Hộ Thuần, sau đó liền yên tâm đứng ở sau lưng Hôi Hùng.

Mười người không hề phối hợp với nhau, phát ra linh thuật rối loạn, điên cuồng bùng nổ. Ít nhất có một nửa đánh vào trên người chính mình, hoặc là Triệu Hoán Thú đụng vào nhau, cố tìm kẽ hở tiến lên tấn công Bạch Vũ. Kết quả lại là giẫm đạp, chen chúc, tự giết lẫn nhau.

Mặt Ảnh Vương đều đã tái đi, đây không phải là không có năng lực, quả thực chính là ngu xuẩn!

Diendanlequydon – V.O

Đương nhiên mấy người có thể khiến cho ông ta coi trọng sẽ không ngu xuẩn như vậy, ông ta nhìn ra được, là do Bạch Vũ né tránh và lui về phía sau mới gây ra hậu quả như vậy. Ở mặt ngoài, hẳn là mười người này không hợp tác mới tạo ra thế cục như vậy, trên thực tế mỗi một bước đều là tính toán của Bạch Vũ.

Ông ta không khỏi sợ hãi nhìn về phía Dạ Quân Mạc, hẳn tìm đâu ra một nữ tử như vậy?

Dạ Quân Mạc nhìn lồi đài rối loạn, vung ra ngọn lửa U Lam rền vang như dờn non lấp biển che ở trên lồi đài, mười người hộc máu trong nháy mắt, toàn bộ Triệu Hoán Thú đều biến mất.

Trên vùng đồng nội trống rỗng là một mảnh yên tĩnh, chỉ có thể nghe

được tiếng gió thổi qua ngọn cây.

Sắc mặt Ảnh Vương, Dạ Vương biến đổi lớn, dường như bọn họ đã quên, Dạ Quân Mạc không chỉ là hài tử bọn họ nuôi lớn, hắn còn là thiên chi kiêu tử (đứa con của trời) kế thừa linh lực tổ tiên, thực lực của hắn đủ để chụp chết bọn họ!

"Đều lui xuống." Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói ra mấy chữ. Không còn ai dám nói chuyện, người trên lôi đài lập tức chạy nhanh như làn khói. Bạch Vũ ngồi ở trên vai Hôi Hùng, cười tít mắt trở lại bên cạnh Dạ Quân Mạc.

Ám Lân lập tức thay Dạ Quân Mạc tuyên bố danh sách mỗi chức vị một lần, hơn nữa còn phong tước trưởng Tô gia thành tân (mới) Linh Vương.

Cuối cùng, nhóm người cầm quyền ở Đế Quốc cũng bắt đầu ý thức được Thánh Quân của bọn họ sắp trở thành Thánh Quân chân chính rồi.

Bạch Vũ nhìn xuống dưới lôi đài hình vuông, một thiếu niên trong đám người chớp đôi mắt đào hoa âm u nhìn nàng chăm chăm.

Bạch Vũ có nghĩ như thế nào cũng không nhớ ra hắn là ai, nhưng vẻ đầy rẫy chán ghét và sát ý ở trong đôi mắt kia lại ánh lại sâu sắc vào trong đầu nàng.

Đột nhiên, Bạch Vũ mở mắt dậy từ trong mộng, ánh mắt kia không phải là Mộc Thiên Tịch sao? Đây là lúc hắn ta bắt đầu hận nàng? Vì sao chứ?

Xoẹt - -

Trong bóng tối u ám thoáng hiện lên lạnh lẽo, trong nhà giam âm u hiện lên mũi kiếm, kiếm khí sắc bén bổ vách tường nhà giam ra, hướng về phía yết hầu của nàng.

Bạch Vũ nhắc tay đánh ra một chưởng Phách Thiên Liệt, đánh tan kiếm khí, cả người sợ hãi toát ra mồ hôi lạnh.

Không phải nói Vô Vọng Sơn Trang là nhà giam kiên cố nhất của Âm Dạ Đế Quốc sao? Sao còn có người có thể xông vào giết nàng?

Chương 422: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (2)

Edit: V.O

Ầm - -

Đám người đẩy sập tường, chỗ nhà giam nàng nháy mắt bị phá hủy hơn một nửa, đảo mắt qua, bốn Linh Chủ từ các phía chạy đến bao vây.

Tiếng động cực lớn chấn động nhà giam, nhưng Trang chủ và thủ vệ Vô Vọng Sơn trang đều không đến.

Không phải bọn họ thông đồng làm bậy với những sát thủ này, chỉ là đã bị xử lý, cái sau càng có khả năng lớn hơn một chút.

Bạch Vũ cũng không trông cậy vào việc có người tới cứu, xem xét khe hở chính xác, nhảy ra khỏi nhà giam.

Một cái móng hổ cắt qua vai Bạch Vũ, suýt nữa chặt đứt cánh tay của nàng, Trảm Nguyệt nhảy ra nhào lên trên mặt lão hổ, vuốt mèo sắc bén đâm thẳng vào mắt nó. Bạch Vũ nhân cơ hội vòng qua lão hổ, chạy ra khỏi nhà giam.

Nhà giam trong Sơn trang được xây dựng tương đối chen chúc, hành lang thông đạo vô cùng nhỏ hẹp. Triệu Hoán Thú của bốn người theo sát sau lưng nàng, phát ra linh lực không buông, dứt khoát làm nổ nát tất cả nhà tù hai bên.

Trong lúc này, đá vụn bay đầy trời, uy lực khủng bố phủ lên người nàng, khó có thể tránh khỏi.

Trảm Nguyệt linh hoạt xông qua một loạt oanh tạc như lửa đạn, lên đến bên cạnh nàng, dùng Khô Mộc Phùng Xuân chữa khỏi tất cả vết thương bên ngoài của nàng.

Bạch Vũ không nói gì trợn mắt nhìn nó, một đám mãnh thú phía sau đã sắp đuổi kịp đến đây, còn thành thoi như vậy.

Ầm - -

Bỗng nhiên, hai Linh Chủ xuất hiện trước mặt nàng, sáu con Triệu Hoán Thú ngăn ở trước mặt nàng, uy thế như sấm sét đảo qua, lực lượng cuồng bạo suýt nữa đánh bay Bạch Vũ ra ngoài.

Diendanlequydon -V.O

Thân hình Bạch Vũ nhanh chóng lùi lại, cắn răng một cái, gọi Tiểu Thanh sắp hoàn thành quá trình thăng cấp ra.

Tiểu Thanh vô cùng không vui, phun ra một miệng nộ hỏa hung tàn, khạc ra vài ngụm khói đen.

Ngọn lửa ngút trời nháy mắt bao phủ một nửa Sơn trang, khí cực nóng đốt cháy tất cả những thứ gì chạm vào nó, ngọn lửa đảo qua, không còn một ngọn cỏ.

Bạo Liệt Lưu Hỏa tầng thứ 4, bộc phát ra tương đương với lực công kích gấp 2,5 lần thương tổn! Tuy nhiên vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng lực thương tổn hơn một trăm nháy mắt tiêu diệt năm con Triệu Hoán Thú cấp 5 ngăn cản ở trước mặt.

Bốn tên sát thủ hít một hơi khí lạnh, trước khi đến đây, bọn chúng nằm mơ cũng không nghĩ tới một Triệu Hoán Thú cấp 4 có thể bộc phát ra lực thương tổn khủng bố như vậy. May mà cũng còn lại một con.

Lão hổ lúc trước cắt qua Bạch Vũ nhảy vọt qua ngọn lửa của Tiểu Thanh, móng hổ dính đầy máu tươi, hung hăng xé rách thân thể của Tiểu Thanh, Tiểu Thanh hóa thành một làn khói xanh, biến mất. Sau khi lão hổ ra khỏi ngọn lửa, vết bỏng toàn thân nó bắt đầu từ từ khép lại.

Trong lòng Bạch Vũ hồi hộp, linh thuật Linh phẩm Hấp Huyết! (hút máu)

Hấp thu sức chịu đựng của người khác, sử dụng cho chính mình, con Phách Thiên Kim Hồ này hấp thu sức chịu đựng của đồng đội mới nhảy qua được Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh, bây giờ hút sạch sức chịu đựng của Tiểu Thanh. Bây giờ, sức chịu đựng của nó ít nhất cũng còn lại 20 điểm, gần một nửa.

Gào - -

Móng của Kim Hồ bị máu tươi nhiễm đỏ rực, móng hổ sắc bén như dao chém thẳng tới, chỉ cần đâm vào thì có thể hút sạch máu chỉ trong chớp mắt.

Bạch Vũ không còn Tiểu Thanh, chỉ có thể ném Tiểu Bạch ra.

Bây giờ, Tiểu Bạch cấp 4 đã trưởng thành không ít, lớn gần bằng một con chó Husky Sibir. Vừa xuất hiện, uy thế thần thú Ngũ Hành liền khuếch tán vang dội, không yếu hơn Phách Thiên Kim Hồ cấp 5 chút nào.

Giơ móng vuốt lên liền chộp lên mặt Phách Thiên Kim Hồ, cùng lúc đó, móng vuốt Phách Thiên Kim Hồ cũng đập thật mạnh lên người Tiểu Bạch, móng vuốt sắc nhọn đâm vào da lông Tiểu Bạch.

Ầm - -

Phách Thiên Liệt tầng thứ 4, xác suất 20% một kích tất sát. Phách Thiên Kim Hồ bị thương bị đập chết, hấp thu nhiều sức chịu đựng cũng vô dụng.

Đào mắt sáu con Triệu Hoán Thú không còn một móng, bốn tên sát thủ thì có hai tên đã bị phế. Sắc mặt hai tên còn lại mù mịt, sức chịu đựng của Tiểu Bạch hao tổn không ít, nhưng Trảm Nguyệt bên cạnh lủi qua, nháy mắt lại bổ sung sức chịu đựng lại.

Bất giác, bọn chúng có chút đau đầu, con mèo này không chết, không biết muốn xử lý Bạch Hồ phải mất bao lâu, bọn chúng dứt khoát bỏ qua Tiểu Bạch, điên cuồng đuổi theo Bạch Vũ.

Chương 423: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (3)

Edit: V.O

Bạch Vũ thừa lúc Tiểu Bạch ngăn Kim Hổ lại để chạy, bây giờ nàng vô cùng nhớ áo choàng tàng hình trong quá khứ.

Trước kia có nhiều thứ tốt như vậy, sao nàng lại không biết quý trọng chứ, khó trách sau khi luân hồi chuyển thế, chuyện xui xẻo gì cũng có, đều là do trước kia nàng lãng phí.

Nàng chạy tán loạn bên trong đồng hoang tàn, bóng dáng chợt lóe trốn vào trong một nhà giam phía trước.

Nhà giam Vô Vọng Sơn Trang có rất nhiều loại, trong đó có một vài nhà giam giam giữ Triệu Hoán Sư cấp bậc cao, ví như Tôn Chủ, Vương Giả, vì để ngừa bọn họ chạy ra, nhà giam giam giữ bọn họ đều vô cùng chắc chắn, bên trong không có cách nào sử dụng linh thuật được, rất khó phá hủy từ bên trong, nhà giam giống như vậy cũng rất khó phát hủy từ bên ngoài.

Cái nhà giam trước mặt này bị vùi lấp trong một đồng hoang tàn, sừng sững không ngã, hiển nhiên chính là loại nhà giam này.

Trong nhà giam đã không còn ai, Bạch Vũ xông vào, nháy mắt niêm phong tất cả nhà giam, cửa vào duy nhất có Tiểu Bạch và Trảm Nguyệt canh giữ.

Ầm - -

Triệu Hoán Thú của hai Tôn Chủ đã đuổi đến, lực lượng vĩ đại khiến cho nhà giam chấn động, lắc lư kịch liệt, Tiểu Bạch ngăn ở trước cửa, quơ móng vuốt, vồ Phách Thiên Liệt đến con nào thì đập con đó.

Trảm Nguyệt nhảy lên người Tiểu Bạch, chen vào thời cơ thêm máu cho nó, thêm máu lại thêm máu.

Sáu con mãnh thú cường bạo miễn cưỡng bị chặn ở cửa, nhưng linh khí của Tiểu Bạch và Trảm Nguyệt không thể duy trì được lâu nữa.

Bạch Vũ nhìn lướt qua nhà giam đã bị tổn hại một chút, kết giới giam cầm đã không còn đủ tác dụng nữa. Bạch Vũ điều động linh khí của chính mình, cảm thấy không có vấn đề, nàng lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy tất cả Huyết Hoa Tham, Cửu Tinh Linh Chi và mười mấy linh quả còn thừa ra nuốt hết vào bụng.

Diendanlequydon – V.O

Nàng nhắm mắt lại, tập trung chữa trị linh mạch bị thương, bổ sung toàn bộ linh lực vào trong linh mạch có ngọn lửa màu đỏ kia, đó là Tiểu Thanh đang tu dưỡng (dưỡng thương, tu luyện).

Phách Thiên Liệt của Tiểu Bạch có thể bộc phát ra lực công kích 80 điểm, nếu mạnh mẽ đánh thì còn có thể rất cao, nhưng nó chỉ tấn công một mình, không có cách nào đối phó được quá nhiều Triệu Hoán Thú trong một lần, nếu không có Trảm Nguyệt chống đỡ giúp nó, nó đã biến mất từ lâu, nhất thiết phải nhanh chóng khôi phục cho Tiểu Thanh.

Hai tên sát thủ cũng không ngốc, đoán được Bạch Vũ muốn làm gì. Quả thật nhà giam ở đây quá chắc chắn, ngoại trừ cửa vào thì không

thể tìm được bất kỳ khe hở nào để tiến vào, một khi đã như vậy, cũng chỉ có thể tranh thủ thời gian tiêu diệt Bạch Hồ.

Ầm - -

Tiểu Bạch hung bạo đánh chết hai con Triệu Hoán Thú, đột nhiên sức chịu đựng của Tiểu Bạch cũng rơi xuống chỉ còn lại chưa tới một thành.

Trảm Nguyệt dốc sức chữa trị, không biết từ lúc nào trên người Tiểu Bạch lại xuất hiện ba ấn ký, một đường sáng màu vàng hạ xuống người Tiểu Bạch, bốn đường ấn ký lóe lên ánh sáng màu vàng, nổ tung trong nháy mắt.

Trảm Nguyệt muốn cứu cũng không cứu được.

Rồi đột nhiên Tiểu Bạch biến mất, bốn con Triệu Hoán Thú còn lại vẫn còn thừa máu. Trảm Nguyệt thấy thế, bỏ chạy trong nháy mắt, xoay người rút lui đến bên cạnh Bạch Vũ.

Bốn con Triệu Hoán Thú có thân hình khổng lồ chen vào giữa cửa, trong cái sân nhỏ hẹp bên trong chỉ có một mình Bạch Vũ ngồi ở phía xa.

Hai Linh Chủ cảm thấy không bình thường, không gian chặc chấn và nhỏ hẹp như vậy, một khi có bị tấn công khủng bố trong phạm vi này, đó chính là toàn quân bị diệt!

Hai người liếc mắt nhìn nhau: "Nhanh chóng giết chết nàng ta!"

Kiểm khí sắc bén đâm ra, lực lượng như sấm sét ép thẳng về phía ngực Bạch Vũ.

Ầm - -

Tiểu Thanh mạnh mẽ tẩm lửa bay ra, phun ra ngọn lửa nhấm chìm cả vùng không gian trong nháy mắt. Đồng tử hai Linh Chủ đột nhiên co rụt lại, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại một chữ, "trốn"!

Lực công kích phá hủy tất cả nhà giam, triệt để văng tung tóe, lửa cháy bùng bùng dâng lên, cả ngọn núi hóa thành hư ảo trong nháy mắt, hai Linh Chủ muốn chạy trốn bị ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt, kêu la thảm thiết.

Tất cả Triệu Hoán Thú bị Bạch Vũ tiêu diệt trước, ngược lại hai Linh Chủ đã trốn được. Mặt hai người bị cháy đen, giống như hai cục than, chật vật bò ra từ trong lửa.

Chương 424: Mạo hiểm, thăng cấp linh thuật (4)

Edit: V.O

"Quá khủng bố, người chúng ta muốn giết thật sự chỉ là Triệu Hoán Đại Sư thôi sao?" Một tên Linh Chủ vẫn còn sợ hãi nhìn về phía đồng đội.

Tên còn lại oán hận cắn răng: "Đại Sư cái gì, rõ ràng nàng ta chính là Linh Sư, thông tin sai bất thường như vậy, thiếu chút nữa đã đào hố cho chúng ta rồi!"

Thật ra cho dù tra ra được Bạch Vũ đã thăng cấp thành Linh Sư, để bốn Linh Chủ đi giết cũng đủ rồi, nhưng thực lực Triệu Hoán Thú của Bạch Vũ quá mức khủng bố, ai từng thấy lực công kích của Triệu Hoán Thú cấp 4 còn có thể phá một trăm? Dù sao bọn chúng cũng chưa từng thấy qua.

"Tất cả Sơn Trang đều không có ai, hẳn là nàng ta đã chết rồi?"

"Chẳng lẽ người còn muốn quay lại xem? Người nọ trợn mắt khinh thường, nói: "Lửa lớn như vậy, đều chỉ còn lại phế tích, cho dù quay lại tìm, có lẽ cũng chỉ có thể tìm thấy tro cốt."

Đang nói, một cảm giác lạnh lẽo như trời đông gió rét trên tận chín tầng mây thấm vào thân thể bọn chúng, đối mặt với ngọn lửa lớn hùng hực trước mặt, vậy mà lạnh đến rùng mình. Hai người cứng ngắc quay đầu lại.

Dạ Quân Mạc giống như một thanh kiếm sắc bén rút ra khỏi vỏ, toàn thân quanh quẩn sát khí đang đứng trước mặt bọn chúng, hơi thở lạnh lẽo có thể khiến người khác đông cứng, trong đôi mắt sáng màu đen có tia sáng sắc bén, lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy sợ hãi cái chết.

"Tìm tro cốt của ai?"

"..." Bọn chúng hơi há mồm, một câu cũng không nói nên lời, tóc gáy toàn thân dựng lên, chỉ cảm thấy chính mình như một con kiến, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị nghiền chết. Bọn chúng muốn chạy, thân thể không dùng não vội vàng chạy ra ngoài.

Dạ Quân Mạc vung ra một đường Lửa Bất Tử, hai người kêu thảm, biến mất trong lửa.

Diendanlequydon – V.O

Trong mắt hấn ánh lên ngọn lửa ngút trời, không chút do dự chạy vào trong lửa, tìm kiếm khắp nơi.

Hấn truyền âm cho Bạch Vũ, nhưng cho dù hấn nói cái gì, Bạch Vũ cũng không hề đáp lại.

Trong lòng hấn dâng lên một loại sợ hãi, hấn đã từng trải qua đau đớn khi mất đi Bạch Vũ một lần, đau đớn giống như rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục, chẳng lẽ ông trời vẫn còn muốn hấn trải qua một lần nữa sao?

Tiểu Vũ, nàng không thể bỏ ta lại nữa, ta có thể cho phép nàng quên ta một lần, nhưng không cho phép nàng quên ta lần thứ hai!

Ngọn lửa đốt cháy thân thể hấn, dường như hấn không cảm thấy đau

đón, liều mạng tìm Bạch Vũ.

Chu Tước đồng cảm nhìn chủ nhân mình, đôi cánh run lên, hút ngọn lửa vào trong thân thể mình, Lửa Bất Diệt là Vạn Hỏa Chi Nguyên (nguồn gốc của hàng vạn loại lửa), cho dù là lửa nào thì cũng có thể dung hợp.

Dọn sạch ngọn lửa, Dạ Quân Mạc nhìn thấy toàn thân Trảm Nguyệt bị tổn hại nằm dựa trên một đồng hoang tàn ở phía xa, nó vẫn còn có thể sử dụng linh thuật, cũng không để cho chính mình bị thương, truyền Khô Mộc Phùng Xuân xuống dưới đồng phế tích.

Dạ Quân Mạc tiến lên, xốc đám phế tích lên, quả nhiên nhìn thấy Bạch Vũ hấp hối, hôn mê bất tỉnh. Nàng bị bỏng khắp người, bị nện trúng tạo ra rất nhiều vết thương, ngực bị đâm một lỗ, không ngừng chảy máu, nếu không dựa vào việc trị liệu của Trảm Nguyệt, nàng đã sớm không thể sống cho đến tận bây giờ rồi.

"Tiểu Vũ!" Đáy mắt Dạ Quân Mạc thoáng hiện lên sợ hãi.

Hắn không nhớ rõ đã bao nhiêu năm rồi hắn chưa từng kích động như vậy, từ sau khi Bạch Vũ cứu sống hắn vạn năm trước, hắn đều bình tĩnh đáng sợ đối với bất kỳ chuyện gì. Hắn là một người không có trái tim, hắn đã từng chết một lần, còn có cái gì đáng để hắn vội vàng?

Hắn lấy ra tất cả Thần dược chữa thương cho Bạch Vũ uống.

Cuối cùng, hô hấp suy yếu của Bạch Vũ cũng vững vàng, Dạ Quân Mạc thở ra nhẹ nhàng, không tệ, nàng còn sống!

Hắn ôm Bạch Vũ về tới Vực Thanh Vũ, mỗi ngày mỗi đêm đều trông coi nàng, nghiên cứu phương thuốc cho Bạch Vũ, tự mình bốc thuốc

nấu, đút từng muỗng từng muỗng cho Bạch Vũ.

Hắn sai Âm Lân tìm mười mấy Y Sư hệ Mộc đến, dùng linh thuật trị liệu vết thương bị kiếm đâm trên ngực Bạch Vũ, không tới ba ngày đã khỏi hẳn.

Hắn vẫn không yên tâm, dùng thuốc mỡ để xóa vết sẹo cho Bạch Vũ, chỉ sợ Bạch Vũ tỉnh lại, nhìn thấy vết sẹo sẽ không vui.

Chương 425: Cứu cứu đến (1)

Edit: V.O

Ám Lân và Ám Ưng ôm một đồng sự vụ chờ Dạ Quân Mạc phê chuẩn, nhìn thấy lòng Dạ Quân Mạc không có gì khác, chỉ lo chăm sóc Bạch Vũ, cho dù có chuyện gì cũng không cho phép quấy rầy, bất đắc dĩ liếc nhau một cái.

Thôi, hay là chúng ta cứ quyết định trước đi.

May mắn Bạch Vũ thăng cấp, may mắn Triệu Hoán Thú của nàng đều đã lên tới cấp 4, hiện nay linh thuật cũng đã được tu luyện đến đỉnh cấp, nếu không một Linh Sư bị bốn Linh Chủ rình giết, còn không biết kết quả sẽ như thế nào.

Nếu Bạch Vũ lại có chuyện gì không hay xảy ra, giống như một vạn năm trước, không biết Dạ Quân Mạc có thể tiếp nhận được một lần nữa hay không.

Phải biết rằng năm đó, hấn tỉnh lại, biết được Bạch Vũ đã chết, tinh thần suy sụp ròng rã mười năm! Nếu không có Ám Hồ biến thành bộ dạng của hấn, ổn định lại Ám Dạ Đế Quốc dưới sự cai quản của Ám Lân, Ám Ưng, Ám Lang, chắc chắn năm đó Ám Dạ Đế Quốc đã bị tách ra rồi.

Hai người xử lý tất cả mọi chuyện có thể quyết định được, thậm chí chuyện đi quá giới hạn một chút, Ám Lân cũng kiên trì xử lý giúp Dạ Quân Mạc, ví như Tô gia quyết định xử tử Tô Lăng Dung bằng gia pháp, Ám Lân cũng phê chuẩn rồi.

Nhưng có một vài chuyện, cho dù Âm Lân có khả năng như thế nào cũng không có cách quyết định thay Dạ Quân Mạc, ví như Dạ Vương đến.

"Cứu cứu? Ông ta tới làm gì?" Dạ Quân Mạc nghe Âm Lân bấm báo lúc đang hút thuốc cho Bạch Vũ. Hắn cúi đầu nhìn Bạch Vũ tựa vào trên ngực hắn, nhẹ nhàng lau nước thuốc tràn ra ngoài khoe miệng nàng.

Âm Lân thở dài: "Mộc Thiên Tịch vừa chết, thế lực của Sáng Thế Thần Điện ở Đại lục Thanh Mộc như rấn mất đầu, trước khi thế lực bị người phá hủy, chúng ta đã phản công chiếm lấy Đại lục Thanh Mộc."

Trên mặt Dạ Quân Mạc không có một chút vui vẻ, ngược lại cau chặt mày: "Sáng Thế Thần Điện từ bỏ Đại lục Thanh Mộc?"
diendanlequydon – V.O

Hắn là Sáng Thế Thần Điện rất coi trọng Đại lục Thanh Mộc, thậm chí còn phái Điện chủ Khải Thánh Điện - Mộc Thiên Tịch đến đây.

Nhưng Mộc Thiên Tịch vừa chết, vậy mà Sáng Thế Thần Điện lại không quan tâm? Chẳng lẽ cảm thấy góp một vị Điện chủ vào thì đã tiếc, không muốn phải nhiều người thêm nữa?

"Chỉ sợ Dạ Vương sẽ rõ ràng chuyện này hơn, đúng là ông ta tới tìm người để bấm báo. Mặt khác..... chuyện Bạch Vũ, hình như ông ta đã biết rồi."

Cho dù địa vị của Dạ Quân Mạc ở Âm Dạ Đế Quốc đã nói một thì không thể có hai, nhưng vẫn phải kính trọng vị cứu cứu này.

Nhưng đầu óc của vị Dạ Vương này phần không rõ ràng lắm, Dạ Quân Mạc nể mặt ông ta, ông ta vẫn còn muốn làm chủ của Dạ Quân Mạc. Âm Lân cũng không biết nên đối xử như thế nào với vị Dạ Vương này, không thể khinh thường mà xem trọng cũng không được.

Con người sâu thẳm của Dạ Quân Mạc thoáng hiện lên lạnh lẽo: "Biết cũng đúng lúc, ta muốn quang minh chính đại đưa Bạch Vũ trở về Âm Dạ Đế Quốc, nếu ông ta dám có ý kiến, vậy thì ông ta cũng không cần phải làm Dạ Vương nữa."

Âm Lân nhíu mày: "Ý của người là cuối cùng ta cũng không cần phải nghe theo lão đầu kia nữa hả?"

"Tùy người vui vẻ."

"Ái chà chà, việc tốt hiếm thấy. Vẫn là Bạch Vũ mới có thể khiến cho người hạ quyết tâm ngoan độc, những huynh đệ như chúng ta đều bị người bóc lột tính mạng. Trọng sắc khinh bạn!" Âm Lân liếc mắt.

"Người còn có chuyện gì sao?" Dạ Quân Mạc hạ lệnh tiễn khách.

Âm Lân lý sự: "Nhiều chuyện cũng tốt, vấn đề là người không làm việc! Vị trí của Linh Vương phải làm sao đây? Sẽ không dẫn tới tranh đấu chứ?"

"Vậy thì khiến cho bọn họ đấu, vừa dịp ta muốn nhìn xem thực lực hiện tại của mỗi đại thế gia ở Đế Quốc như thế nào rồi."

"..." Nhảy nhót ở trước mặt người hoàn toàn chính là đi tìm chết, lòng người đen tối như vậy, Bạch Vũ có biết không? Âm Lân âm thầm mặc niệm cho gia tộc sắp nhảy ra làm náo động.

Cho dù Dạ Quân Mạc không làm việc, nhưng bắt đầu nghe Âm Lân bẩm báo, cuối cùng Âm Lân và Âm Ưng cũng được thoải mái một chút.

Không qua hai ngày, Dạ Vương đã đến đây. Ông ta không tới một mình, ông ta còn dẫn theo năm đệ tử Dạ tộc.

Chương 426: Cứu cứu đến (2)

Edit: V.O

Dạ Vương phô trương vô cùng lớn, một đường khoe khoang, ngồi trên một chiếc xe kéo xa hoa do tám con Triệu Hoán Thú kéo, dưới sự bảo vệ của hơn trăm hộ vệ, lắc lư đi tới Vực Thanh Vũ.

Tư Vực Chủ dẫn đám người Trưởng lão Phục Mãn và Tướng quân Vạn Thành Tùng lớn tiếng nghênh đón Dạ Vương, nhưng Âm Lân và Âm Ứng lại không tới.

Hai người bọn họ rất bận rộn, chỉ có chuyện của Đại lục Thanh Mộc mà bận bịu mãi không xong, ai còn có thời gian cố ý chạy tới nghênh đón Dạ Vương, dù sao đón hay không đón thì ông ta cũng sẽ đến thôi.

Về phần Dạ Quân Mạc, hẳn sẽ càng không đến. Đừng nói Bạch Vũ chưa tỉnh, cho dù Bạch Vũ đã tỉnh lại, hẳn cũng sẽ không đi đón Dạ Vương, hẳn còn không đến mức phải cho cứu cứu thể diện lớn như vậy.

Vì thế Dạ Vương cảm thấy chính mình bị lạnh nhạt, bắt bẻ, ngay hôm đó liền đến nơi, ồn ào muốn gặp Dạ Quân Mạc.

"Bây giờ Thánh Quân đang ở đâu? Ta có chuyện quan trọng bàn bạc với hắn, người ta dẫn đến vẫn còn chờ yết kiến hắn, hắn ở đâu?" Dạ Vương nghiêm mặt, âm trầm hỏi Tư Vực Chủ.

Tư Vực Chủ ngượng ngừng cười: "Có thể là Thánh Quân có chuyện

quan trọng cần phải xử lý, không bằng Dạ Vương nghỉ ngơi một chút, chờ ngày mai lại nói."

"Chuyện quan trọng?" Dạ Vương cười lạnh: "Bây giờ hấn có thể có chuyện gì quan trọng? Chăm sóc Bạch Vũ kia sao? Ta thấy là đầu óc hấn bị u mê rồi, nữ nhân kia chính là kẻ gây tai họa!"

Tư Vực Chủ ứa ra mồ hôi lạnh, không dám đáp lại.

"Người nói ai là kẻ gây họa?" Một tiếng của Dạ Quân Mạc tràn ngập hơi thở lạnh thấu xương, ngắt lời oán giận của Dạ Vương để chất vấn, giọng nói lạnh như băng làm cho lòng người rét run.

Dạ Vương biến sắc, xấu hổ đứng dậy hành lễ với hấn: "Thánh Quân." Diendanlequyodn – V.O

Năm người phía sau ông ta lập tức quỳ xuống theo.

Dạ Quân Mạc đi qua bên cạnh ông ta, ngồi lên ghế trên, lạnh lùng đảo qua Dạ Vương và năm người đang quỳ gối, ba nam hai nữ, là thiên tài kiệt xuất nhất trong suốt trăm năm qua của Âm Dạ Đế Quốc, Dạ Quân Mạc đều nhận ra.

"Đứng dậy đi." Dạ Quân Mạc nhấc tay lên, nhìn về phía Dạ Vương: "Cứu cứu dẫn bọn họ tới đây tìm ta, vậy là Sáng Thế Thần Điện có động tĩnh gì sao?"

"Đương nhiên là có động tĩnh, động tĩnh còn không nhỏ, Thần Vực sắp mở ra rồi." Dạ Vương vênh vác tự đắc nói.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc không thay đổi: "Người chắc chắn?"

"Thánh Quân cảm thấy ta sẽ đùa giỡn chuyện này sao?" Dạ Vương

bĩu môi: "Người cho là vì sao đột nhiên Sáng Thế Thần Điện lại từ bỏ Đại lục Thanh Mộc? Đều vì chuẩn bị cho cuộc chiến Thần Vực!"

"Có điều tra ra được thời gian cụ thể không?"

"Chuyện này thật sự không tra được, nhưng tin tức điều tra được từ Sáng Thế Thần Điện, hình như trong năm nay. Nhắc tới cũng kỳ lạ, cứ cách mỗi 500 năm, Thần Vực sẽ mở ra một lần, nhưng bây giờ lại sớm trước bốn mươi năm, cũng không biết là có chuyện gì xảy ra." Dạ Vương nghiêm nghị nói.

Dạ Quân Mạc hạ mí mắt xuống, đương nhiên là bởi vì Bạch Vũ trở lại.

Thật ra Thần Vực chính là không gian Thần Sáng Thế, từ sau khi Bạch Vũ chuyển thế, bậc thang không gian Thần Sáng Thế liền biến mất, không gian chuyển thành màu xám tro, suy sụp từ bên ngoài.

Nhưng sau hơn 500 năm Loạn Thế Nguyên Niên, bỗng nhiên cửa không gian lại mở ra, cùng lúc xuất hiện tám cổng vào trên bầu trời Bát Đại Thế Giới!

Thượng Quan Vân Trầ và Ngọc Ưu Liên lập tức dẫn người chiếm cứ tám cổng vào, ý đồ ngăn cản những người khác tiến vào, lại phát hiện cho dù là ai cũng không thể mở cánh cổng ra được. Tám cổng vào giống như cảnh hảo huyền, thấy được mà không sờ được, làm cho người ta chỉ có thể nhìn thấy mà thèm.

Dạ Quân Mạc dẫn người đến cổng vào ở Đại lục Hắc Thủy, cũng nghĩ tất cả các cách cũng không thể vào không gian được.

Hắn là không gian sẽ không tự dưng mở ra, nó cần vật tế, chủ nhân đã mất của nó, nó muốn phát tiết phần nộ, tìm vật có liên quan đến

tung tích của chủ nhân nó!

Đám người Thượng Quan Vân Trần lấy rất nhiều vật phẩm quý báu để cúng tế không gian, nhưng tất cả đều bị từ chối.

Dạ Quân Mạc ngồi yên lặng tại cổng vào hai ngày, nhìn cảnh tượng bên trong không gian thông qua cổng vào, không gian mất đi sức sống khiến cho lòng hấn có cảm giác đau đớn âm ỉ.

Chương 427: Cứu cứu đến (3)

Edit: V.O

Cuối cùng, Dạ Quân Mạc ném chiếc nhẫn Thiên Dạ trên tay vào trong không gian, đó là thứ duy nhất trên người hắn có quan hệ với Bạch Vũ, hắn không nỡ, lại càng không nỡ để không gian tiếp tục suy bại, cuộc sống ba tháng cùng Bạch Vũ ở bên trong không gian là những ngày khó quên nhất đối với hắn, hắn không muốn nhìn không gian tiếp tục suy bại.

Không gian chấp nhận vật thể của Dạ Quân Mạc, mở rộng cổng vào, lại chỉ cho phép Triệu Hoán Sư có cấp bậc Linh Sư và Linh Chủ khác tiến vào, mỗi lần cửa vào mở ra, chỉ có mười người có thể vào.

Sau khi Ngọc Ưu Liên biết được tin tức, cũng thử ném linh khí không gian vào, nhưng vẫn bị từ chối, trong cơn tức giận, nàng ta ném luôn cả kiến trúc không gian đem theo bên người vào.

Cuối cùng, Sáng Thế Thần Điện và Âm Dạ Đế Quốc đều phát hiện ra, không gian Thần Sáng Thế chỉ chấp nhận linh khí có thuộc tính không gian làm vật thể, nếu không có quan hệ với Bạch Vũ, thì phải đủ quý giá, mô hình kiến trúc không gian cũng phải đủ lớn mới có thể khiến cho không gian mở ra.

Tổng cộng kiến trúc không gian ở trên Ngũ Hành Đại Lục chỉ có vài tòa, tám cổng vào thì cần tám cái, ai cũng không lấy ra được.

Lần đầu tiên không gian Sáng Thế mở ra chỉ có ba mươi người đi vào, cứ như vậy hai bên đều mang về thù lao vô cùng dày. Dù sao

một đóa hoa đại không ai để mắt tới bên trong không gian cũng đều là dược liệu ngàn năm.

Không gian mở ra, kéo dài suốt nửa năm, lúc đóng cửa, trả kiến trúc lại cho Ngọc Ưu Liên, cũng trả lại nhẫn Thiên Dạ gì gì đó cho Dạ Quân Mạc, không gian lại từ chối giữ nhẫn Thiên Dạ lại.

Về sau, không gian Thần Sáng Thế được xưng là Thần Vực, cách mỗi 500 năm sẽ mở ra một lần, vì hai bên Sáng Thế Thần Điện và Âm Dạ Đế Quốc đều khó có thể một hơi lấy ra được tám tòa kiến trúc, bởi vậy khó có dịp hai bên ngồi xuống đàm phán, định ra cuộc chiến Thần Vực. Diendanlequydon – V.O

Mỗi lần đến lúc Thần Vực mở ra, hai bên, mỗi bên phải cung cấp bốn tòa kiến trúc, tất cả Linh Sư, Linh Chủ ở Bát Đại Thế Giới đều có thể đến đây tham gia thi đấu tuyển chọn, cuối cùng chọn 80 người tiến vào Thần Vực.

Hai bên, mỗi bên có bao nhiêu người trong 80 người này, hoàn toàn phải xem thực lực. Sau khi tiến vào Thần Vực, toàn bộ bên trong gần như đều là do Thần Vực nắm trong tay, người bên ngoài chỉ có thể nhìn, vô cùng công bằng.

Năm nay, Thần Vực xuất hiện động tĩnh khác thường, sắp mở ra trước thời hạn, Sáng Thế Thần Điện tạm thời từ bỏ Đại lục Thanh Mộc, chuẩn bị cho cuộc chiến Thần Vực vô cùng hợp lý, bởi vì mỗi lần chiến tranh Thần Vực đều có thể thay đổi thế cuộc.

Chỉ cần người tiến vào Thần Vực có thể còn sống đi ra ngoài thì đều nhận được thiện đại kỳ ngộ (ý nói cơ hội cực tốt), sau 500 năm phát triển thành cường giả đủ để độc chiếm một phương. Nếu có vận may tốt một chút thì sẽ nhận được bảo vật nghịch thiên gì đó, có thể khiến cho cả thế lực đều thăng cấp theo!

Ám Dạ Đế Quốc vào được liên tục ba lần, đệ tử tiến vào đều đã đạt được kỳ ngộ rất lớn, thực lực mới phát triển thần tốc đến tình cảnh có thể địch nổi với Sáng Thế Thần Điện.

"Ý của ngươi là để cho năm người bọn họ làm người dẫn đầu?" Dạ Quân Mạc lạnh nhạt hỏi.

Dạ Vương tràn đầy tự tin lắc đầu: "Không, ta vốn định để cho bọn họ tạo thành một đội, dựa theo kinh nghiệm trước kia, đều là năm người hợp thành một đội để hoàn thành nhiệm vụ. Năm người bọn họ đều là Linh Chủ đỉnh cấp, là thiên tài có tiềm lực mà Đế Quốc chọn ra, nói không chừng có thể tiến vào kiến trúc Thần Vực, đạt được bảo vật nghịch thiên."

Năm người nghe Dạ Vương nói, ngẩng đầu ưỡn ngực, trên mặt thoáng hiện lên kiêu nhạo, vênh vác hung hăng, trong mắt là tự tin, không thèm đếm xỉa đến mọi thứ.

Hai nữ tử dẫn đầu là một đôi hoa tử muội (cặp chị em gái), Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư, khóe miệng nở một nụ cười xinh đẹp mà kiêu ngạo, đôi mắt mê hoặc nhìn chăm chăm khuôn mặt tà khí, tuấn mỹ của Dạ Quân Mạc, sóng mắt xoay chuyển, chớp chớp quyến rũ.

Hai nàng ta đã nghe nói Thánh Quân tuấn mỹ vô song từ lâu, là đệ nhất mỹ nam tử của Ám Dạ Đế Quốc, hai nàng ta vẫn luôn cho là người khác truyền ra lời đồn chỉ vì nịnh bợ Thánh Quân, hôm nay vừa thấy, mới biết được lời nói không sai.

Chương 428: Cứu cứu đến (4)

Edit: V.O

Tim hai nàng ta không kiềm được đập nhanh, cho dù Dạ Quân Mạc không phải là Thánh Quân, cũng đủ để khiến hai nàng ta động tâm.

Dạ Quân Mạc chỉ lạnh lùng đảo qua bọn họ: "Bọn họ không được."

Một câu khiến cho tâm tình bọn họ chìm xuống đáy cốc trong nháy mắt.

Nam Môn Tĩnh tiến lên một bước, nghi ngờ mở miệng: "Cũng chưa thử qua, sao Thánh Quân biết chúng ta không được? Ngoại trừ chúng ta, chẳng lẽ Thánh Quân còn có lựa chọn tốt hơn?"

Dạ Vương nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Dạ Quân Mạc, phát hỏa: "Thánh Quân, bọn họ hoàn toàn là đội ngũ có thực lực cực mạnh ở Âm Dạ Đế Quốc, người còn muốn chọn ai? Bạch Vũ sao? Nàng ta đã hại người một lần, sao người vẫn..."

"Ngậm miệng!" Dạ Quân Mạc lớn tiếng cắt ngang Dạ Vương, hơi thở lạnh lùng hà khắc khiến người ta run sợ khuếch tán vang dội, khiến cho người ta có một loại cảm giác ép bức khủng bố.

Nhất thời, Dạ Vương nói không ra lời, sắc mặt năm người khó coi, trên người giống như cõng một ngọn núi lớn nặng ngàn cân, lưng lay sắp đổ, sống lưng chỉ có thể liều mạng thẳng tắp.

"Bao năm qua, đội ngũ mạnh nhất được đưa đi Thần Vực đều phải

được bồi dưỡng trọng điểm, với hi vọng đoạt được thắng lợi. Năm người bọn họ chỉ có thể làm đội viên, ta cũng đã lựa chọn đội trưởng." Biểu hiện trên mặt Dạ Quân Mạc lạnh lùng, không thu lại khí thế chút nào.

Nam Môn Tĩnh đứng càng gần, sau lưng càng ướt đẫm mồ hôi lạnh, một loại cảm giác sợ hãi bao phủ trên người nàng ta, nàng ta phát hiện bản thân mình hoàn toàn không có tư cách mở miệng ở trước mặt Thánh Quân. Nàng ta bắt đầu hối hận, hối hận mình tùy tiện mở miệng nghi ngờ Thánh Quân.

Dạ Vương thấy thế, đành phải dẫn theo bọn họ vội vàng cáo lui, nếu tiếp tục giằng co, thế nào năm người này cũng không thể không choáng váng. Diendanlequydon – V.O

Đi khỏi chỗ ở của Dạ Quân Mạc, năm người đều thở dài một hơi nhẹ nhõm. Nam Môn Tĩnh lau mồ hôi trên mặt, không cam lòng hỏi Dạ Vương: "Dạ Vương, rốt cuộc Bạch Vũ đó là ai? Vì sao Thánh Quân cứ chăm chăm để cho nàng ta làm đội trưởng?"

"Hừ, chỉ là một Linh Sư trung cấp."

"Cái gì?" Năm người lắp bắp ngạc nhiên, để cho một Linh Sư ép ở trên đầu bọn họ, dựa vào cái gì?

"Dạ Vương, một Linh Sư hoàn toàn không xứng chỉ huy chúng ta, nếu Thánh Quân thật sự để cho nàng ta tới, cũng đừng trách nhóm chúng ta không khách sáo." Nam Môn Tĩnh lạnh lùng nói.

"Người muốn không khách sáo như thế nào? Đuổi nàng ta đi? Thánh Quân vô cùng xem trọng nàng ta, các người cứ làm ra vẻ đi, dù sao sau khi đến chỗ Thần Vực, cũng dựa vào nhóm người các người." Dạ Vương nói lời khích lệ.

"Thật sự là phiền phức, đến lúc đó nói không chừng lại vẫn phải bảo vệ nàng ta." Một đệ tử tóc dài mặc áo bào màu lam khinh thường nói.

"A, có gì phải phiền phức?" Nam Môn Tư chơi đùa sợi tóc của mình, cười xinh đẹp: "Bạch Vũ đó muốn làm đội trưởng thì cứ để cho nàng ta làm là được, nàng ta có thể thông qua thi đấu tuyển chọn hay không vẫn còn chưa nói được. Chúng ta mới đúng thật là người Thánh Quân có thể dựa vào, đợi cho cuộc chiến Thần Vực lần này trôi qua, Thánh Quân sẽ hiểu rõ chúng ta thôi."

Đôi mắt mê hoặc của nàng ta lóe sáng nụ cười, độ cong bên miệng chứa một chút ngạo nghễ duy ngã độc tôn (ý nói chỉ có bản thân mình là tốt nhất, là duy nhất).

Dạ Vương nhìn nàng ta, hài lòng gật đầu, ông ta không chọn làm người.

Sớm hay muộn thì Dạ Quân Mạc cũng phải lấy thê (vợ), cho dù nữ tử bên cạnh hắn là dòng tộc nào của Âm Dạ Đế Quốc đưa lên cũng đều được, nhưng tuyệt đối không thể là Bạch Vũ!

Nam Môn Tư và Nam Môn Tĩnh là nữ tử Dạ gia nuôi lớn, có thân phận của Dạ gia, nhưng không có huyết thống Dạ gia, hai nàng ta có thiên tư hơn người, bề ngoài tinh xảo, hai nàng ta chính là nữ tử được cố ý chuẩn bị cho Dạ Quân Mạc.

Nếu hai nàng ta thông minh thì sẽ hiểu rõ làm thế nào để ép Bạch Vũ xuống, khiến cho Thánh Quân không thể không lấy hai nàng ta.

Thật ra Dạ Vương cũng hiểu rõ ý Thánh Quân muốn để cho Bạch Vũ làm đội trưởng, dù sao Bạch Vũ cũng là huyết mạch Thần Sáng Thế để lại, là chủ nhân của Thần Vực, vấn đề là nàng ta luân hồi chuyển

thế nhiều lần như vậy, huyết mạch vốn cũng không còn ở trên người nàng ta, sao Thần Vụ có thể nhận ra nàng ta nữa? Thánh Quân suy nghĩ thật hay.

Chương 429: Cứu cứu đến (5)

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc trở lại tằm điện, ôm Bạch Vũ đang ngủ say, lặng im không nói lời nào.

Hắn muốn để cho Bạch Vũ làm đội trưởng, hắn muốn để cho Bạch Vũ trở về không gian Thần Sáng Thế nhìn xem, đó là không gian thuộc về chính nàng.

Mỗi lần Thần Vực mở ra thì chỉ có 80 người được vào, đại khái Âm Dạ Đế Quốc có thể có hơn 30 người đi vào, so với đánh một mình, đương nhiên một nhóm càng dễ lấy được thắng lợi hơn.

Thần Vực ngầm đồng ý nhân số một đội ngũ tối đa là năm người, có nhiều hơn thì giữa đường cũng sẽ bị cưỡng ép chia rẽ, thắng lợi cuối cùng coi như là dựa trên đội ngũ.

Đội ngũ đạt được thắng lợi cuối cùng chẳng những có thể nhận được khen thưởng, còn có thể tiếp xúc được trung tâm không gian.

Chắc chắn Bạch Vũ rất muốn quay về không gian một lần, lại nối liền với không gian một lần nữa, trong không gian có hồi ức nàng muốn, có những thứ cần cho việc thăng cấp của nàng, nàng chắc chắn phải quay về một lần. Có một đội ngũ có thực lực mạnh mẽ chống đỡ ở phía sau, nàng sẽ hành động tương đối dễ dàng.

Nhưng hắn không biết Bạch Vũ sẽ còn ngủ say bao lâu, sau khi tỉnh lại phải cần bao lâu để khôi phục, có thể đúng lúc vượt qua lần mở ra

này không.

Hắn có linh cảm, Thần Vực mở ra trước thời hạn chính là vì nghênh đón Bạch Vũ trở về.

"Ưm..." Dường như Bạch Vũ bị Dạ Quân Mạc ôm chặt đến không thoải mái, ừm một tiếng.

Dạ Quân Mạc vội vàng buông tay ra, cúi đầu, liền thấy Bạch Vũ mở hai đôi mắt trong suốt ra.

"Tiểu Vũ!" Giọng nói của Dạ Quân Mạc có chút khàn khàn, đôi mắt tối đen giống như có sao băng hiện lên, xẹt qua ánh sáng kích động.
Diendanlequydon – V.O

Bạch Vũ mơ màng hơn nửa ngày mới nhớ tới lúc trước đã xảy ra chuyện gì, không cần phải nói, chắc chắn sau khi hôn mê là Dạ Quân Mạc cứu nàng.

Nàng nâng tay lên nhắc khuôn mặt gầy yếu của Dạ Quân Mạc:
"Chàng gầy..."

Dạ Quân Mạc cầm tay Bạch Vũ: " Không sao, nàng tỉnh lại là tốt rồi. Đói không? Ta đi lấy thức ăn cho nàng, nàng muốn ăn gì..."

Hắn còn chưa nói xong, Bạch Vũ đã ôm cổ của hắn, hôn lên môi hắn.

Màu sắc trong mắt Dạ Quân Mạc trầm xuống, đáp lại Bạch Vũ, chủ động đoạt lấy dịu dàng và nhung nhớ của nàng.

Bạch Vũ thở phì phò, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên chôn trong lồng ngực hắn, nắm chặt bàn tay ấm áp của hắn: "Ta nhớ nhẩn của chúng ta là một đôi, Bạch Vũ Thiên Dạ, nhưng từ trước đến giờ ta chưa

từng thấy chàng đeo Thiên Dạ. Thiên Dạ ở đâu rồi?"

Dạ Quân Mạc mỉm cười: "Nàng nhớ ra rồi? Vậy hẳn là nàng nhớ rõ ta đã đưa Thiên Dạ cho nàng giữ, không phải ta nên hỏi nàng Thiên Dạ đang ở đâu sao?"

Bạch Vũ rơi lệ đầy mặt, quả thật là nên hỏi ta, nhưng ta thật sự không nhớ gì cả, hẳn là không làm mất rồi chứ?

"Đừng lo, nếu là một đôi, cuối cùng cũng sẽ trở về." Dạ Quân Mạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt của Bạch Vũ, mỉm cười hôn lên đầu lông mày của nàng.

Vì thế, Bạch Vũ hết buồn, không xoắn xuýt nữa, xoa xoa bụng: "Hình như thật sự hơi đói, có gì ăn?"

"Cái gì cũng có, nàng thích điểm tâm, các loại thức ăn mặn, thức ăn chay, nước canh,... nàng nói đi, ta lập tức đi làm."

"Chàng tự mình làm cho ta ăn sao?" Mắt Bạch Vũ lấp lánh.

"..." Ta không biết nấu ăn.

Bạch Vũ cũng đã nhìn ra, lập tức sửa lời: "Ta nói đùa, bưng hai chén canh Ngân Nhĩ (canh nấm tuyết) đến trước đi, sau đó lại thêm mấy đĩa điểm tâm, ta muốn ăn một bữa no nê."

Dạ Quân Mạc nhìn bộ dạng cười tí mắt của Bạch Vũ, bỗng nhiên hẳn có phần tiếc nuối vì không biết nấu ăn.

Sau khi Bạch Vũ đã tỉnh lại, cuối cùng khí áp trên người Dạ Quân Mạc cũng biến mất, cả Vực Thanh Vũ đều thoải mái hơn rất nhiều.

Cuối cùng, Âm Lân và Âm Ưng cũng dọn dẹp xong thế lực của Sáng Thế Thần Điện trên Đại lục Thanh Mộc, tuy chỉ là mặt ngoài, nhưng ít ra bên ngoài, Đại lục Thanh Mộc đã là địa bàn của Âm Dạ Đế Quốc rồi.

Sau khi bọn họ nghe thấy tin tức Dạ Vương đưa đến, lập tức bắt đầu triệu tập Linh Chủ trên Đại lục Thanh Mộc đến tập hợp ở Vực Thanh Vũ, chuẩn bị tham gia trận chiến Thần Vực.

Chương 430: Cứu cứu đến (6)

Edit: V.O

Đại lục Hắc Thủy và Đại lục Ngọc Viêm gần kề với Đại lục Thanh Mộc, đều là đại lục do Âm Dạ Đế Quốc thống lĩnh, cũng đã tuyên bố tin tức cuộc chiến Thần Vực ra ngoài, bắt đầu triệu tập Linh Chủ. Năm vực lớn còn lại giữa Bạch Nham, Xích Hỏa, Tử Kim đều do Sáng Thế Thần Điện thống lĩnh, Âm Dạ Đế Quốc không xen vào.

Đại lục An Hải và Đại lục Hiên Thổ vô cùng hỗn loạn, thế lực rắc rối phức tạp, hơn một ngàn thế lực theo tình thế Kim Tự Tháp đứng lạng ở trên đại lục, Âm Dạ Đế Quốc chấp nhận để cho tự tông môn chọn lựa một vài đệ tử lợi hại đưa tới, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua thiên đại kỳ ngộ.

Sáng Thế Thần Điện nghe nói Âm Dạ Đế Quốc hành động liền biết tin tức đã bị tiết lộ, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp ngả bài với Âm Dạ Đế Quốc, nói cho bọn họ biết thời gian Thần Vực mở ra là vào hai tháng sau, ngày 10 tháng 9.

Thậm chí Thượng Quan Vân Trần còn muốn thả bốn tòa kiến trúc làm vật tế ra, ba tòa trước cũng không có gì đặc biệt, một tòa cuối cùng là Tháp Thiên Ky.

Âm Dạ Đế Quốc là một mảnh trầm mặc.

Khiêu khích! Thượng Quan Vân Trần này khiêu khích vô cùng trắng trợn! Đúng là muốn nói cho Dạ Quân Mạc, cho dù ta thả Tháp Thiên Ky ra, ta cho người lấy, người cũng không lấy được thứ thuộc về

người!

Mọi người ở Âm Dạ Đế Quốc kiềm chế tức giận tràn đầy trong lòng, tiến hành một loại huấn luyện ma quỷ với đệ tử, tiến hành mấy vòng so đấu để chọn ra 30 thiên tài trăm năm khó gặp, tuy kém hơn năm người Nam Môn Tĩnh, nhưng cũng là đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm.

Phượng Vương và Ảnh Vương dẫn bọn họ một đường từ Đế Đô đến Đại lục Thanh Mộc, dựa theo lệ thường, giao cho Thánh Quân tự mình chỉ bảo.

Gần như toàn bộ tinh anh tương lai của Âm Dạ Đế Quốc đều tập trung ở Vực Thanh Vũ, mấy ngày này, Âm Lâm và Âm Ưng vội vàng đến sát đầu mê trán để công việc được an toàn. Diendanlequydon – V.O

Sau khi Dạ Quân Mạc biết Thượng Quan Vân Trần thả Tháp Thiên Ky ra thì vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng hắn cũng đã bắt đầu vội vàng.

Người ở Đế Đô cộng thêm năm người Nam Môn Tĩnh nữa là tổng cộng 35 người, đều là thiên tài được cho là có tiềm lực giành thắng lợi, bọn họ đều là người trẻ tuổi, tuổi lớn nhất cũng không vượt quá 100 tuổi, làm Linh Chủ là đã vô cùng trẻ tuổi rồi.

Sở dĩ chọn ra đều là người trẻ tuổi là bởi vì thiên tư của bọn họ cao, tuổi còn trẻ đã có thể trở thành Linh Chủ. Thần Vực mở ra, kéo dài đến năm tháng, một khi nhận được kỳ ngộ, bọn họ có thể có sự thăng cấp rất lớn, thiên tư càng cao, tự nhiên sẽ càng dễ dàng thăng cấp.

Dạ Quân Mạc không cho bọn họ tài nguyên dày, mà là nhét vào não bọn họ đầy kiến thức về mãnh thú bên trong kiến trúc không gian Vạn

Yêu Viên (khu vườn vạn thú), tăng mạnh năng lực thực chiến của bọn họ.

Hắn còn nhớ rõ không gian Thần Sáng Thế có rất nhiều mãnh thú, tùy tiện cũng có thể thấy được mãnh thú cấp 7, cấp 8, mãnh thú cấp bá chủ đều là mãnh cấp, chẳng qua lúc hắn đi theo Bạch Vũ lang thang trong không gian, những mãnh thú này chưa bao giờ tới quấy rầy Bạch Vũ, sợ không để ý một chút bị Bạch Vũ nhìn thấy, bị nàng bắt đi chưng cách thủy ăn.

Nhóm Linh Chủ này đều đã ở cảnh giới đỉnh cấp, không cần phải thăng cấp nữa, bây giờ bọn họ phải học làm thế nào để chạy trốn chết khi đánh không lại mãnh thú.

Bởi vì muốn xem nhóm Linh Chủ thật sự không nên không cẩn thận bị mãnh thú ăn, phần lớn thời gian của Dạ Quân Mạc đều đứng ở trong Vạn Yêu Viên, chỉ có buổi tối mới rảnh rỗi ở cùng với Bạch Vũ.

Vết thương của Bạch Vũ còn chưa tốt, cũng không thể tu luyện, Dạ Quân Mạc cũng không gấp gáp nói chuyện cuộc chiến Thần Vực cho nàng, nàng đành phải rảnh rỗi đi dạo khắp nơi.

Dạ Quân Mạc phái Tử Như đi với nàng, sai Công Tôn Ưởng dẫn đệ tử Vực Thanh Linh theo bảo vệ, cho dù Bạch Vũ đi đâu cũng đi theo.

Sau đó, Bạch Vũ đi dạo liền phát hiện đột nhiên Vực Thanh Vũ xuất hiện một khu vườn thật lớn!

Chương 431: Cứu cứu đến (7)

Edit: V.O

"Đây là kiến trúc không gian? Ta có thể vào xem không?" Hai mắt Bạch Vũ phát sáng, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy kiến trúc không gian chân thật, mô hình nhỏ đem theo bên người, ra bên ngoài có thể biến thành một cái vườn lớn chân chính, nghĩ lại cũng rất thần kỳ.

Tử Như muốn khóc: "Vực Chủ, không thể chơi đùa trong vườn này, vẫn nên đừng đi vào."

"..." Sao người biết?

Tử Như bất đắc dĩ thở than: "Được rồi, đây là Vạn Yêu Viên của Thánh Quân, bên trong đều là mãnh thú, vết thương của người còn chưa lành..." Cho nên đừng nên đi vào phô trương thanh thế.

"Vì sao đột nhiên Dạ Quân Mạc lại thả một khu vườn nuôi nhốt mãnh thú ở đây?" Bạch Vũ khó hiểu.

Tử Như đang lo lắng nên nói với nàng như thế nào, vài người lục tục từ trong viện đi ra.

"Mệt chết, hôm nay nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã bị ăn." Một thiếu niên tóc ngắn thở phì phò nói.

"Đó là người ngốc, đám mãnh thú kia nhìn hung dữ, mạnh mẽ như vậy, tùy tiện ném một cái linh thuật mê hoặc qua liền không thua trận,

tất cả là một đám ngốc, cứ như vậy mà người vẫn không trốn thoát?"
Nam Môn Tư khinh thường liếc mắt.

Mặt thiếu niên đỏ lên: "Đó là do ta khiêm tốn, khiêm tốn người có hiểu không? Tốt xấu gì ta cũng hoàn thành nhiệm vụ ra ngoài trước."

"Chúng ta đều ra mà?" Nam Môn Tĩnh cười mở miệng, xoa dịu không khí.

Tu luyện Vạn Yêu Viên cần phải một đường xông đến chỗ sâu trong khu vườn, hoàn thành nhiệm vụ, mới có thể ra ngoài. Mỗi lần đều là năm người bọn họ ra ngoài đầu tiên, thực lực của những người khác kém hơn bọn họ một đoạn. Diendanlequydon – V.O

Bọn họ kiên nhẫn chờ hai người khác ra ngoài, liền thấy Bạch Vũ đứng ở cửa, đang dùng đôi mắt trong suốt giống như bầu trời đánh giá bọn họ.

"Người là ai? Sao lại chạy đến Vạn Yêu Viên? Không ai ngăn cản người sao?" Nam Môn Tĩnh kỳ lạ hỏi.

Từ sau khi Thánh Quân ném Vạn Yêu Viên vào đây, nơi này liền trở thành cấm địa của Vực Thanh Vũ, cho dù là Trưởng lão cũng không dễ dàng vào được, thiếu nữ trước mắt này xem ra chỉ là Linh Sư, chuồn vào như thế nào?

Bạch Vũ chớp mắt: "Các người từ trong khu vườn Vạn Yêu Viên ra à? Bên trong chơi vui không? Mãnh thú là cấp mấy?"

Ba người: "..."

Nam Môn Tư phản ứng kịp đầu tiên: "Người không phải là Bạch Vũ chứ? Nữ nhân khiến cho Thánh Quân nâng ở trong lòng. Người còn

muốn cho người làm đội trưởng, dẫn dắt chúng ta giành được đệ nhất."

Giọng nói của nàng ta xinh đẹp, ngọt ngào, lại chứa một chút châm biếm, lạnh nhạt.

"Đội trưởng? Đội trưởng cái gì?" Bạch Vũ không hiểu gì.

"Thánh Quân không nói với người sao?" Nam Môn Tĩnh lạnh lùng quăng lại cho nàng: "Dù sao thì ta cũng sẽ không nghe mệnh lệnh của người, người muốn thay ta làm đội trưởng, không có cửa đâu!"

Bạch Vũ vô tội nhìn về phía Tử Như, Tử Như đành phải nói chuyện cuộc chiến Thần Vực cho nàng, nhưng Tử Như cũng không rõ Thần Vực chính là không gian Thần Sáng Thế.

Bạch Vũ không biết Thần Vực có ý nghĩa với nàng, không có hứng thú quá lớn: "Các người muốn tranh giành thì tự mình tranh đi, ta vẫn còn đang dưỡng thương, không có hứng thú."

Đương nhiên có cơ hội để tranh giành là tốt, nhưng điều kiện trước mắt là phải dưỡng vết thương của nàng cho lành.

Một Linh Sư tỷ thí cùng một đám Linh Chủ, bản thân cũng rất chịu thiệt, còn có vết thương, đó không phải đi tỷ thí, mà là đi chịu chết.

Ánh mắt Nam Môn Tĩnh sáng lên: "Lời này của người là thật?"

"Lừa người thì có chỗ gì tốt?" Bạch Vũ chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, một giọng nói hùng hậu tràn ngập ý uy hiếp vang lên: "Tốt nhất là người nên nhớ rõ lời nói hôm nay của người."

Bạch Vũ quay đầu: "Dạ Vương!"

Đáy mắt Dạ Vương hiện lên sắc bén: "Người nhớ lại ta rồi sao? Vậy thì vừa lúc, đi theo ta."

Ông ta vẫy tay, đi đến một bên trong cánh rừng, Bạch Vũ không chút do dự cùng đi qua, Tử Như muốn đi theo, một đạo kết giới ngăn cách nàng lại ở bên ngoài, Tử Như chỉ có thể lo lắng đứng ở bên ngoài cánh rừng, bí mật liếc Công Tôn Ưởng ở chỗ tối một cái.

Chương 432: Cứu cứu đến (8)

Edit: V.O

Bạch Vũ không lo lắng một chút nào.

Dạ Vương trong trí nhớ ngoan độc, bá đạo, nhưng Dạ Quân Mạc tuyển chọn một lần đã khiến cho thực lực của ông ta suy yếu hơn một nửa, bây giờ Dạ Quân Mạc ở Âm Dạ Đế Quốc hoàn toàn là nói một thì sẽ không có hai, nàng cũng không tin Dạ Vương dám lừa Dạ Quân Mạc làm nàng bị thương.

"Người muốn nói gì với ta?"

Dạ Vương đưa lưng về phía nàng, chấp tay sau lưng: "Ta không biết trí nhớ của người khôi phục tới mức độ nào, nhưng ta muốn nói cho người biết, cuộc chiến Thần Vực lần này rất quan trọng đối với Dạ Quân Mạc. Ta không hy vọng vì người mà phá hủy chuyện của hắn!"

Ngực Bạch Vũ có phần đau, lười biếng tựa vào một cây lớn bên cạnh: "Ý của người là Dạ Quân Mạc sẽ vì ta mà thua trong trận chiến Thần Vực lần này? Vì sao người nghĩ như vậy?"

Ta thật sự trông có tiềm chất hồng nhan họa thủy (sắc đẹp gây họa) sao? Cuộc chiến Thần Vực cũng không có quan hệ quá lớn với ta.

"Nếu người đã nhớ lại ta, vậy thì nên nhớ rõ không gian Thần Sáng Thế chứ?" Dạ Vương lạnh lùng nói.

Ánh mắt Bạch Vũ đột nhiên biến đổi: "Ý người nói Thần Vực chính là

không gian Thần Sáng Thế? Không gian của ta?"

Dạ Vương cười lạnh: "Đúng là không gian Thần Sáng Thế, nhưng cũng không biết có phải không gian của ngươi hay không."

Bạch Vũ xem thường: "Có phải hay không nhìn qua chẳng phải sẽ biết sao? Ngươi nói tin tức này cho ta biết, rốt cuộc là muốn để cho ta đi, hay là không muốn để cho ta đi?" Nếu ngươi không nói cho ta biết, ta vẫn rất không muốn đi.

Sắc mặt Dạ Vương khế biến thành xanh xao, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên quay đầu: "Ta mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, vì có thể cho ngươi trở về Sáng Thế Thần Điện, Thánh Quân quyết định để cho đệ tử có thực lực cực mạnh thành tổ đội với ngươi, do ngươi chỉ huy. Nhưng theo ta thấy, chuyện này hoàn toàn là hoang đường! Ngươi chỉ là một Linh Sư, hoàn toàn không có khả năng dẫn đầu đội ngũ đi đến thắng lợi cuối cùng." Diendanlequydon – V.O

"Ngươi nói đệ tử có thực lực cực mạnh là mấy người ta mới vừa gặp kia sao?"

"Bọn họ chỉ là vài người trong số đó, là do ta, Phượng Vương và Ảnh Vương tự mình chọn lựa ra, U Vương cũng tán thành bọn họ, Bọn họ gần như là thiên tài yêu nghiệt của Âm Dạ Đế Quốc chúng ta, giao cuộc chiến Thần Vực lần này cho bọn họ ta mới yên tâm, nhưng Thánh Quân cứ nhất định phải chặn ngang một bước cho ngươi." Dạ Vương nghiêm mặt âm trầm nhìn chăm chăm Bạch Vũ, một bộ vẻ mặt ngươi chính là tai họa.

Bạch Vũ nhướn mày: "Có lẽ Dạ Quân Mạc xem trọng ta? Vì sao ngươi lại căng thẳng cho thắng lợi lần này như vậy? Đừng nói với ta là ngươi muốn tốt cho Dạ Quân Mạc." Lúc trước, ngươi từng đánh Dạ Quân Mạc gần chết, đừng cho là ta không biết.

Mặt Dạ Vương chuyển thành màu đen thui, trong mắt gần như muốn phun ra lửa" Trước kia ta có khắc nghiệt một chút, nhưng toàn bộ những gì ta làm đều vì tốt cho hắc! Trong kiến trúc không gian Thượng Quan Vân Trần đưa ra lần này có Tháp Thiên Ky, người có biết bên trong Tháp Thiên Ky có gì không? Có trái tim của hắc! Chỉ cần giành được thắng lợi cuối cùng, có thể yêu cầu Thần Vực đặc biệt mở ra một tòa kiến trúc một tháng, để cho người chiến thắng tiến vào, đây là cơ hội tốt nhất để lấy lại được trái tim vốn là của hắc!"

Trái tim Bạch Vũ đập điên cuồng, sao nàng có thể không biết, nàng đã biết trước lúc Dạ Quân Mạc bị trúng độc, trái tim vốn là của hắc bị khóa ở bên trong Tháp Thiên Ky, nếu có thể lấy lại được, vết thương của hắc có thể hoàn toàn được chữa khỏi rồi!

"Người có nghe ta đang nói gì không?" Dạ Vương rất không hài lòng với bộ dạng thất thần của Bạch Vũ: "Hắc vì người mà vất bỏ trái tim của hắc, ta không hy vọng người lại hại hắc một lần nữa."

Bạch Vũ chợt phục hồi tinh thần lại: "Người có ý gì?"

"Không có ý gì? Tóm lại ta cảnh cáo người, lần này đừng đến quá rối, cho dù Dạ Quân Mạc cầu xin người tới, người cũng không thể đồng ý, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người!" Dạ Vương hung hăng trừng mắt liếc Bạch Vũ một cái, quay đầu bước đi.

Đầu óc Bạch Vũ là một mảnh hỗn loạn, trái tim như bị cái gì nắm chặt, vô cùng đau đớn.

Chương 433: Tổ đội (1)

Edit: V.O

Vết thương của Dạ Quân Mạc có liên quan tới nàng, có vẻ như Âm Lân cũng từng nói như vậy, chẳng lẽ trái tim Dạ Quân Mạc bị lấy đi là vì nàng sao? Rốt cuộc nàng nợ Dạ Quân Mạc bao nhiêu thứ đây?

Bạch Vũ lặng lẽ quay về Phủ Vực Chủ, vừa vặn Dạ Quân Mạc cũng trở lại, nhìn thấy vẻ mặt nàng không tốt, dịu dàng ôm lấy nàng: "Làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái sao?"

Bạch Vũ tựa đầu lên vai hắn: "Khi nào mới có thể bắt đầu tu luyện?"

Dạ Quân Mạc chột chột chớp mũi của nàng: "Sốt ruột rồi hả?"

Bạch Vũ lắc đầu: "Ta sẽ giúp chàng giành lại trái tim."

Thân thể Dạ Quân Mạc không thể phát hiện được cứng ngắc một lúc: "Nàng biết rồi?"

"Hôm nay ra cửa gặp phải Dạ Vương."

Dạ Quân Mạc yên lặng một lúc: "Không cần phải đặt lời nói của cữu cữu ở trong lòng, nhưng nàng nên trở về Thần Vực một lần, chỉ có nàng mới có thể mở ra Bách Bảo Lô, có vài thứ bên trong nàng cần phải lấy được, nếu không việc tu luyện của nàng sẽ bị kẹt lại."

Thiên tư của Bạch Vũ rất cao, đây là chuyện tốt, cũng là phiền phức, tư chất linh mạch quá cao có nghĩa là nàng dùng những thứ bình

thương để tu luyện sẽ không có hiệu quả.

Bây giờ Bạch Vũ chỉ mới là Linh Sư, cũng đã bắt đầu dùng Phần Diệt Nguyệt và tinh thể Thượng phẩm để tu luyện, đó là những thứ Tôn Chủ tu luyện mới dùng!

Cấp bậc của nàng càng đề cao, những thứ nàng cần sẽ càng ngày càng quý giá, có lẽ nơi có thể tìm thấy những thứ kia cũng chỉ có Bách Bảo Lô của không gian Thần Sáng Thế. Diendanlequydon – V.O

"Đến lúc đó ta sẽ sắp xếp đệ tử đủ thực lực đi theo nàng. Bây giờ nàng yên tâm dưỡng thương, không cần phải lo lắng bất cứ cái gì." Giọng nói của Dạ Quân Mạc dịu dàng như nước, cả người dịu dàng không giống với chính bản thân hẳn.

Bạch Vũ mềm lòng rồi tinh rồi mù, ôm eo của hắn: "Chàng cứ chuyên tâm giúp ta dưỡng thương đi, chuyện sắp xếp người thì hay là thôi đi, tự ta tìm người, hai nữ nhân kia trông có ý với chàng, ta mới không cần đi cùng với các nàng."

Rất không dễ dàng đuổi đi một Tô Lăng Dung, lại một đôi nữa tới, chàng thật sự là không để cho người ta bớt lo.

"..." Dạ Quân Mạc tà tứ nhíu mày, hơi thở tà mị, bá đạo lấn áp người mà đến, ôm nàng vào lòng giống như ôm công chúa: "Có ý với ta? Sao ta không thấy? Cũng không nhớ kỹ bộ dạng của các nàng, nàng lo lắng cái gì? Ta chỉ muốn thùng dấm chua nhỏ là nàng thôi."

"Ta mới không phải là thùng dấm chua." Bạch Vũ trừng mắt, quay mặt tựa vào chỗ ngực hắn, nghe nhịp tim của hắn đập vững vàng, có lực, trong lòng có loại cảm giác nói không nên lời. Nếu trái tim của chàng ấy bị khóa ở bên trong Tháp Thiên Ky, vậy đây là tim của ai?

Bạch Vũ không hỏi, đoán chừng nàng hỏi Dạ Quân Mạc cũng sẽ không nói.

Sau đó nàng lại bắt đầu những ngày dưỡng thương, vì để cho thương thế của nàng nhanh tốt lên, Dạ Quân Mạc bắt đầu gia tăng liều lượng thuốc, mỗi ngày thừa dịp Bạch Vũ ngủ, hắn truyền phần lớn linh khí vào trong linh mạch của Bạch Vũ.

Vết thương của Bạch Vũ tốt lên rất nhanh, đã bắt đầu tuyển chọn người cho tổ đội.

Tiêu chuẩn tuyển chọn người của nàng vô cùng tùy tâm sở dục (ý nói tùy theo ý thích): Quen biết với nàng!

Tử Như, Tư Minh, Công Tôn Ưởng đều được nàng chọn. Trong khoảng thời gian này, trận chiến ở Đại lục Thanh Mộc khiến chọn bọn họ dần trưởng thành, ba người đều là Linh Sư, Công Tôn Ưởng và Tử Như là Linh Sư trung cấp, Tư Minh là Linh Sư sơ cấp.

Bạch Vũ hào phóng cho bọn họ 5000 tinh thể để tu luyện, yêu cầu bọn họ phải tăng lên cấp một trước thi đấu tuyển chọn, không thì sẽ không qua được thi đấu tuyển chọn, sau đó thì càng đừng nói nữa.

Ba người cảm tinh thể khinh bỉ muốn lật trời, ai có thể nói thăng cấp liền thăng cấp? Bọn họ cũng không phải thần, cảm tinh thể này chỉ cảm thấy vô cùng phỏng tay. Bọn họ muốn thương lượng với Bạch Vũ, nếu không hoàn thành thì có thể châm chước một lần được không.

Bạch Vũ vung tay lên mặc kệ bọn họ, cầm danh sách đệ tử tham gia tuyển chọn của Âm Dạ Đế Quốc cẩn thận xem, chuẩn bị chọn thêm một người từ bên trong.

Chương 434: Tổ đội (2)

Edit: V.O

Ngược lại, trong Âm Dạ Đế Quốc không hề thiếu đệ tử có thực lực siêu cường, có được linh thuật đặc biệt, vô cùng phù hợp với yêu cầu của Bạch Vũ.

Đáng tiếc nàng để ý người ta, người ta lại chú ý nàng. Một đội của bọn họ cộng thêm nàng nữa là bốn người đều là Linh Sư, người ta nghe xong, sau đó đã lập tức từ chối.

Thật ra Dạ Quân Mạc ra lệnh một tiếng, có thể kéo người vào trong đội ngũ của nàng, nhưng Bạch Vũ không muốn cưỡng cầu, nàng muốn tìm một người tự nguyện. Nàng tìm mấy ngày, vẫn không tìm được một đồng đội hài lòng.

Ngay tại lúc nàng than thở, đột nhiên Trưởng lão Phục Mãn đến: "Nghe nói Vực Chủ tính tham gia tuyển chọn cho cuộc chiến Thần Vực? Đã tìm được đồng đội chưa?"

"Còn thiếu một người."

"Vậy có thể tính cả ta chứ?"

"..." Bạch Vũ trừng to mắt: "Người không phải là Trưởng lão sao?"

"Ta là Trưởng lão, cũng chỉ là Linh Chủ giống như người, ta đã mắc kẹt ở Linh Chủ đỉnh cấp ba trăm năm rồi, ta cũng muốn thử xem lần này có cơ hội đột phá không." Trưởng lão Phục Mãn buồn rầu nói.

Cũng đúng, chỉ cần là Linh Sư, Linh Chủ đều có thể tham gia cuộc chiến Thần Vực, đương nhiên Trưởng lão cũng có thể, Linh Chủ cấp đỉnh lại càng dễ dàng thông qua tuyển chọn. Bạch Vũ vui mừng phấn chấn hỏi Triệu Hoán Thú của Phục Mãn.

Phục Mãn rơi lệ đầy mặt, tốt xấu gì cũng từng kề vai chiến đấu, vậy mà Vực Chủ cũng không rõ ràng thực lực của ông.

Ông là Triệu Hoán Linh Chủ hệ Thổ, Triệu Hoán Thú là ba con Thổ Bát Thử (chuột đất) đáng yêu. Diendanlequydon – V.O

Bạch Vũ nhìn thấy ba con Thổ Bát Thử mềm mại, đáng yêu, lập tức ôm vào trong ngực. Gần đây Tiểu Bạch đều đã trưởng thành, nặng đến độ không thể ôm đi, nhất là Bạch Vũ không thể từ chối loại sinh vật đáng yêu này.

Đùa một lúc lâu, nàng mới nhớ tới đây là Triệu Hoán Thú hệ Thổ, Triệu Hoán Thú hệ Thổ giỏi phòng ngự, nhưng nhỏ như vậy thật sự không thành vấn đề sao?

May mà Phục Mãn chọn lựa linh thuật không tệ, ba linh thuật theo thứ tự là Vĩ Đại Hóa, kết giới Mê Huyền và Thiết Huyết.

Vĩ Đại Hóa có thể khiến cho hình thể trở nên to lớn.

Kết giới Mê Huyền có thể tạo ra kết giới chuyển động không nhìn thấy được từ trong hư không, bao vây kẻ địch, lực phòng ngự rất mạnh.

Còn lại Thiết Huyết lại là lúc sức chịu đựng của Triệu Hoán Thú thấp hơn ba thành, lực phòng ngự sẽ tăng vọt.

Bởi vậy, ba con Thổ Bát Thử đáng yêu cũng có thể triển khai ra thực lực tương đối cao, bản thân bọn chúng đều là Triệu Hoán Thú quý hiếm có tư chất không thấp, thuộc tính giá trị rất không tệ.

Đặc biệt là kết giới Mê Huyền, đây là một linh thuật Linh phẩm, chính là linh thuật cứu mạng khi gặp phải mãnh thú cấp cao ở nơi hoang dã.

Đương nhiên Bạch Vũ sẽ không từ chối Trương lão Phục Mãn chủ động yêu cầu gia nhập, cũng cho Trương lão Phục Mãn phần lớn thức ăn cho Triệu Hoán Thú.

Trước khi tiến vào Thần Vực, Phục Mãn không cần phải thăng cấp nữa, điều ông cần làm là thăng cấp cho Triệu Hoán Thú.

Sau khi chọn ra toàn bộ bốn đội viên, vết thương của Bạch Vũ cũng đã khỏi hẳn, nàng cũng dứt khoát đi bế quan, mãi đến khi cuộc chiến Thần Vực bắt đầu, nàng mới tinh thần sáng khoái đi ra, lại thăng lên một cấp nhỏ, Linh Sư cấp cao!

Ba người Tử Như bế quan sớm hơn nàng nước mắt lưng tròng nhìn nàng, trong mắt là hâm mộ và ghen tị.

Bọn họ tự nhận cũng là thiên tài trên Đại lục Thanh Mộc, nhưng so sánh với Bạch Vũ, thiên tài cái gì? Rõ ràng đều là phế vật!

Dùng hết 5000 tinh thể cũng không thể khiến cho bọn họ đột phá, chỉ có Tư Minh miễn cưỡng tăng lên tới Linh Sư trung cấp, cảnh giới vẫn chưa được củng cố.

Bạch Vũ nhìn bọn họ vô cùng buồn rầu, nghe nói thi đấu tuyển chọn Thần Vực có hơn một ngàn người tham gia, nhưng cuối cùng chỉ có 80 người có thể tiến vào Thần Vực, tỉ lệ loại bỏ cao kinh người. Mấy

Linh Sư trung cấp như nhóm Tử Như thật sự có thể thông qua tuyển chọn sao?

"Lúc thi đấu tuyển chọn có thể dùng độc không?" Bạch Vũ hỏi Phục Mãn.

Khóe miệng Phục Mãn rụt rụt, nói lập lờ nước đôi: "Nếu không bị phát hiện, hẳn là có thể chứ?"

"Vậy là có thể." Đương nhiên dùng độc là thần không biết quỷ không hay, nếu bị phát hiện thì còn hạ độc làm gì. Bạch Vũ lập tức bắt đầu chuẩn bị thuốc độc cho đám người Tử Như.

Chương 435: Tổ đội (3)

Edit: V.O

Hạt nhân Độc Châu (hạt châu chứa độc) của tảng đá màu đen bên trong mạch khoáng là thuốc độc độc hại nhất trong tay Bạch Vũ.

Độc Châu được đặt ở trong nhẫn Bách Vũ không lâu đã ngưng tụ được một tầng sương độc rất dày, Bạch Vũ cạo lớp sương độc xuống, làm thành phấn độc đưa cho mỗi người Tử Như, Tư Minh và Công Tôn Ưởng một bao nhỏ, còn cẩn thận dạy bọn họ cách dùng như thế nào.

"Lúc sử dụng nhớ kỹ phải xem hướng gió, ta đưa cho các người để hạ độc người khác, đừng độc chết chính mình." Bạch Vũ dặn dò.

Ba người không nói gì, bọn họ trông có vẻ ngu ngốc như thế sao? Cho dù trước kia chưa từng dùng thuốc độc, cũng không đến mức độc chính mình.

Cầm thuốc độc Bạch Vũ đưa cho, không hiểu sao bọn họ lại có loại cảm giác làm bậy.

Tử Như vô cùng không muốn dùng độc, từ trước đến nay Tử Như luôn muốn thắng đường đường chính chính, nhưng nếu lần này không dùng độc, thật đúng là nàng lại có thể nắm chắc thông qua thi đấu tuyển chọn sao, nàng vẫn quyết định dùng.

Có thể nói là Bạch Vũ phải nhọc lòng vì bọn họ, bọn họ không thể không biết phân biệt. Sắc mặt bọn họ âm trầm nắm thật chặt phấn

độc, thề nhất định phải thông qua tuyển chọn, tuyệt không phụ lòng Bạch Vũ.

...

Địa điểm mỗi lần tổ chức thi đấu tuyển chọn đều là tùy dịp, bây giờ được tiến hành ở Đại lục Hiên Thổ.

Tất cả Linh Sư, Linh Chủ trên Đại lục Thanh Mộc đều được tập trung lại, hộ tống đến đỉnh núi Úy Luân để tham gia cuộc chiến Thần Vực. Mở không gian ở đó ra, cùng nhau đến Đại lục Hiên Thổ.

Diendanlequydon – V.O

Bạch Vũ và nhóm Tử Như đã đến từ sớm, trên đỉnh núi tuyết trắng xóa hiếm khi có nhiều người tới như vậy, chỉ chít ít nhất có hơn trăm người, đài cao dùng để truyền tống cũng đứng lại không hạ xuống.

Tuy nhiều người, nhưng trong lúc đó mọi người hai bên đều không nói gì, im lặng chờ, rất có cảm giác nghiêm túc và trang trọng trước cuộc đại chiến.

"Bạch Vũ, ngươi hồi hộp không?" Tư Minh nhỏ giọng hỏi nàng, giọng nói có chút phát run, không biết là hồi hộp hay là hưng phấn.

Bạch Vũ lắc đầu: "Ngươi sợ?"

"Vốn không sợ, nhưng không khí nghiêm túc chung quanh rất dọa người. Bọn họ đang chờ cái gì vậy?" Tư Minh khó hiểu hỏi.

"Dạ Vương đến!" Một tiếng hô to phá tan yên tĩnh trên đỉnh núi, Dạ Vương cao ngạo đứng ở trên lưng một con Kim Sắc Đại Bàng, khí phách phủ xuống, toàn bộ mọi người yên lặng trên đỉnh núi lập tức đứng lên.

Đại Bàng ngạo mạn đập cánh, đáp xuống vách núi đen bên cạnh đỉnh núi, nhắc lên gió lớn, một trận bão tuyết vĩ đại, khiến mắt người ta mở không ra.

Sau lưng Dạ Vương còn có năm người, chính là năm người Nam Môn Tĩnh, Nam Môn Tư.

"Tham kiến Dạ Vương." Mọi người cuống quýt hành lễ. Dạ Vương coi thường mọi người, dẫn năm người khí thế đi xuống khỏi Đại Bàng, đi lên trên đài cao, người bên cạnh lập tức nhường lại vị trí cho bọn họ.

Không ít người tò mò xì xào bàn tán: "Mấy người phía sau Dạ Vương chính là Linh Chủ lợi hại nhất Âm Dạ Đế Quốc? Thật trẻ tuổi!"

"Đúng, chính là bọn họ. Là đội ngũ Âm Dạ Đế Quốc mong đợi lấy được thắng lợi cuối cùng. Đội trưởng là Nam Môn Tĩnh, có được ba con Triệu Hoán Thú cực phẩm, tất cả linh thuật tu luyện đều là Linh phẩm, thực lực của muội muội nàng - Nam Môn Tư cũng không kém nàng."

"Lợi hại như vậy!"

Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư đắm chìm trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Nam Môn Tư mắt sắc nhìn thấy Bạch Vũ: "Người vẫn đến đây, gia nhập đội ngũ của Trương lão?"

Nàng ta nhìn thoáng qua Trương lão Phục Mãn bên cạnh, vô cùng đương nhiên cảm thấy Trương lão Phục Mãn là đội trưởng.

Bạch Vũ không nói chuyện.

Trong mắt Nam Môn Tĩnh hiện lên không vui: "Không phải người bị thương còn chưa dưỡng lành sao? Sao vẫn đến đây? Không phục, muốn đi với chúng ta một lần sao? Chỉ dựa vào một Linh Sư như người, cũng suy nghĩ quá nhiều rồi?"

Tử Như tức giận muốn phản bác, Bạch Vũ giữ nàng lại, ôn hòa nói: "Vết thương đã dưỡng tốt, đương nhiên là phải tới. Ta tham gia hay không cũng không có quan hệ gì nhiều tới người mà? Chẳng lẽ đối thủ của các người không phải là Sáng Thế Thần Điện sao?"

Chương 436: Thượng Quan Vân Trần

Edit: V.O

Nam Môn Tĩnh hừ lạnh một tiếng, không hề đáp lại Bạch Vũ.

Tư Minh ở phía sau trừng thẳng mắt, thấp giọng oán giận: "Có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ là Linh Chủ sao? Trưởng lão Phục Mãn cũng là Linh Chủ, cha ta cũng là Linh Chủ, dựa vào cái gì mà muốn chúng ta ở đây chờ bọn họ lâu như vậy?"

"Không, không phải chờ đợi bọn họ." Tử Như lắc đầu.

Một bóng dáng màu đen bỗng nhiên xuất hiện trong tuyết trắng xóa, vừa xuất hiện đã quấy động thiên địa phong vân, khí thế bề ngẫ thiên hạ nhấc lên gió tuyết cuồng loạn, cuốn sạch cả tòa núi tuyết.

Hắn cũng không hề làm gì, hơi thở lạnh lẽo quanh thân khiến cho người ta lạnh run, càng rét lạnh hơn so với gió tuyết trên đỉnh núi. Áp lực vô tận bao phủ đỉnh núi, khí phách ngạo nghễ mới vừa rời của Dạ Vương không đáng kể chút nào, mọi người chỉ cảm thấy thân thể bọn họ giống như đã không còn thuộc về mình, bị lực lượng cường đại này chi phối.

Dạ Quân mặc chậm rãi đi ra từ trong tuyết trắng, tàn ảnh chợt lóe liền đến chỗ trên đài cao. Cho dù là người cho tới bây giờ chưa từng gặp qua hắn cũng phản ứng kịp ở trong một cái nháy mắt này, đây là Thánh Quân!

"Thánh Quân." Dạ Vương dẫn theo hai tỷ muội Nam Môn tới nghênh đón.

Dạ Quân Mạc phát tay, một đạo linh khí nện lên trung tâm đài cao, nháy mắt khuếch tán ra ngoài, bao phủ mọi người lại.

"Đi thôi." Hấn không nói nhiều lời, linh khí cường đại xé rách không gian, đưa hơn trăm người xuyên đến Đại lục Hiên Thổ.

Bạch Vũ cảm thấy có chút choáng váng đầu đến mức muốn buồn nôn, cực kỳ không thích ứng với loại xuyên qua kiểu xé rách không gian này, một cánh tay có lực đỡ lấy vòng eo của nàng, giúp cho nàng gắng gượng đứng vững. diendanlequydon – V.O

Nàng ngẩng đầu, vừa thấy Dạ Quân Mạc, lập tức thả lỏng tựa vào trên người hấn, một lúc lâu mới tỉnh lại.

Chờ đến lúc nàng mở to mắt nhìn chung quanh mới phát hiện có chút không đúng.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng và Dạ Quân Mạc, tất cả đều là một bộ vẻ mặt cảm rơi xuống đất.

Nữ nhân này là đứa ngọc sao? Dám tựa vào trên người Thánh Quân như vậy!

Chẳng lẽ nàng ta không biết trên người Thánh Quân có độc à? Chỉ cần tất cả nữ tử yêu thương, nhưng nhớ Thánh Quân chạm vào Thánh Quân đều bị trúng độc, người có vận may tốt một chút cũng sẽ nửa chết nửa sống, đã từ lâu Âm Dạ Đế Quốc đã không còn có người dám đến gần Thánh Quân nữa.

"Mặc kệ bọn họ, khá hơn chút nào không?" Dạ Quân Mạc nhẹ giọng

hỏi.

"Đã không sao rồi."

"Không gian xuyên qua đều như vậy, thích ứng được thì tốt rồi." Dạ Quân Mạc lấy ra một quả mơ nhét vào trong miệng nàng, chua chua, có một chút vị ngọt, Bạch Vũ ăn vô cùng vui vẻ.

Cầm mọi người lại rơi xuống đất, lần này ngay cả tròng mắt cũng sắp rơi ra ngoài.

Thánh Quân lại không độc chết nữ nhân này, còn chủ động ôm nàng ta! A, trái tim đều sắp vỡ, rốt cuộc nữ nhân này là ai?

Nam Môn Tư híp mắt, trên mặt không có biểu cảm gì.

Nam Môn Tĩnh lại không nhịn được, ghen ghét cắn răng, trong mắt tràn đầy không cam lòng, nghĩ có nên tiến lên cắt ngang bọn họ hay không.

Lúc này, một tiếng quát lạnh mạnh mẽ mà bá đạo từ phương xa truyền đến: "Dạ Quân Mạc, ngươi đến chậm!"

Mọi người đều nhìn về phía đào cao ở chỗ xa xa, một nam tử khí vũ hiên ngang, ngọc thụ lâm phong đứng ngạo nghễ ở trên đài cao, áo bào màu lam sáng chói trên người bay lên trong gió, tiêu sái phiêu dật, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn có đôi mắt anh tuấn, lộ ra anh khí kiêu ngạo.

Thượng Quan Vân Trần!

Bạch Vũ nhìn thấy hắn ta, trong lòng không có cảm giác gì.

Nhìn thấy Thượng Quan Vân Trần một lần nữa cũng không có tình cảm như trong tưởng tượng, dường như chán ghét cũng không có, cảm giác như là đang nhìn một người không quen biết, tuy đã nhớ ra tình cảm thanh mai trúc mã với hắn ta trong trí nhớ, nhưng hình như đã biến mất.

Thượng Quan Vân Trần cũng nhìn thấy nàng, đồng tử trong mắt đột nhiên co rụt lại, phi thân bay đến, đảo mắt đến chỗ bên cạnh Dạ Quân Mạc.

"Là người!" Thượng Quan Vân Trần cười lạnh, nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Vậy mà thật sự đúng là để cho người tìm được. Người dẫn nàng ta tới đây để chịu chết à?"

Chương 437: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (1)

Edit: V.O

Đột nhiên, hơi thở trên người Dạ Quân Mạc âm trầm xuống: "Nếu ta đã dám đưa nàng ấy tới, cũng sẽ bảo vệ nàng ấy chu toàn."

"Là sao? Không phải nàng ta tới tham gia cuộc chiến Thần Vực à? Người cũng không thể nhúng tay vào thi đấu tuyển chọn và Thần Vực?" Thượng Quan Vân Trần cười lạnh.

"Người cũng không thể nhúng tay." Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn Thượng Quan Vân Trần: "Nếu người dám ra tay, ta liền giết người."

Nụ cười của Thượng Quan Vân Trần cứng lại một lúc, chắc chắn hẳn ta cũng không nghi ngờ Dạ Quân Mạc nói được thì sẽ làm được, nhưng từ trước đến nay hẳn ta không đặt loại uy hiếp này trong lòng.

Hắn ta nhìn Bạch Vũ, dung nhan tuyệt sắc kia giống hệt như vạn năm trước, dường như tính tình cũng ngây thơ không biết gì giống như vạn năm trước, khiến cho hắn ta chán ghét!

Nhưng nhìn nàng tựa vào trong lòng Dạ Quân Mạc giống như vạn năm trước, hẳn liền có một loại ý nghĩ thôi thúc muốn kéo nàng ra.

"Nên bắt đầu thi đấu tuyển chọn đi, đừng đứng ngăn người ở đây." Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhắc nhở hắn ta.

Thượng Quan Vân Trần phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện hẳn ta

đã nhìn chăm chăm Bạch Vũ một lúc rất lâu, hẳn ta xoay người trở lại trên đài cao, Dạ Quân Mạc cũng buông lỏng Bạch Vũ ra, đi theo.

Chỗ ngồi của Dạ Quân Mạc và Thượng Quan Vân Trần ở trên đài cao, ngồi ở chỗ này, có thể quan sát toàn trường.

Dưới đài cao là một mảnh đất trống khổng lồ, có tám lô đài ở phía trên, nhóm Triệu Hoán Sur tham gia cuộc chiến Thần Vực đến gần tám lô đài để tiến hành thi đấu tuyển chọn. Diendanlequydon – V.O

Mỗi một lô đài đều có hai trọng tài, một người của Sáng Thế Thần Điện, một người của Âm Dạ Đế Quốc.

Lần này, Triệu Hoán Sur đến tham gia trận chiến có tổng cộng hơn 1600 người, trong đó có hơn năm trăm Linh Chủ, còn lại đều là Linh Sur muốn tới tranh giành. Trước khi bắt đầu thi đấu tuyển chọn, mỗi người bọn họ đều tùy tiện lấy một số thứ tự.

Rồi sau đó từng dãy số sẽ ứng với một lô đài, hơn 1600 người chia đều đến tám lô đài tỷ thí, mỗi lô đài có hơn hai trăm người, cuối cùng chọn ra mười người, tám lô đài chỉ có tổng cộng 80 người có thể tiến vào Thần Vực.

Bạch Vũ bị phân đến lô đài số bảy. Tử Như, Tư Minh và Công Tôn Ưởng vừa vặn đều được phân đến những lô đài khác, có lẽ sẽ không gặp nhau.

Mỗi người bọn họ đều phải so đấu 15 trận, nếu thất bại trong mười trận liên tiếp bị đào thải, thắng liên tiếp 15 trận sẽ trực tiếp trúng cử. Quy tắc rất đơn giản, tỷ thí cũng bắt đầu rất nhanh, bởi vì nhiều người, chỉ cần phân ra thắng thua, trọng tài lập tức sẽ quyết định, ngay sau đó so tiếp trận tiếp theo.

Dãy số của Bạch Vũ có vẻ gần về cuối, trọng tài vẫn không gọi nàng vào, nàng liền ngồi bên cạnh lô đài xem cuộc chiến.

Trên đài cao, ánh mắt Thượng Quan Vân Trần đảo qua Bạch Vũ, cười nhạt nhếch môi: "Nàng ta vẫn chỉ là một Linh Sư, người cũng dám để cho nàng ta tới tham chiến, ngay cả thi đấu tuyển chọn nàng ta cũng sẽ không qua được."

Dạ Quân Mạc lạnh lùng liếc nhìn hắn ta: "Cho tới bây giờ người vẫn chưa từng hiểu nàng ấy."

Thượng Quan Vân Trần nhướn mày: "Chuyện đó và hiểu biết có liên quan sao? Nàng ta có thể nào thì cũng không có cách nào bù lại sự chênh lệch giữa Linh Sư và Linh Chủ, Triệu Hoán Thú của Linh Sư cao nhất cũng chỉ có cấp 4, mà cũng chỉ có thể có hai con xuất chiến. Linh Chủ có thể cho ba con xuất chiến, cấp cao nhất của Triệu Hoán Thú có thể đạt tới cấp 5, loại thưởng thức này cũng không cần ta dạy cho người chứ?"

Triệu Hoán Sư đơn hệ chỉ có tổng cộng ba con Triệu Hoán Thú, chỉ khi trở thành Linh Chủ, mới có thể xuất chiến toàn bộ, mới được coi là cường giả chân chính.

Dạ Quân Mạc yên lặng không nói, nhìn về phía lô đài.

Cuối cùng Bạch Vũ cũng được gọi vào, đối thủ đầu tiên của nàng là một tên Linh Chủ cấp cao, có được ba con Bạch Lộc (nai trắng) hệ Mộc, là một nam nhân trung niên vừa cao vừa gầy.

"Hô hô, vận may không tệ, gặp phải một Linh Sư, xem ra có thể thắng liên tiếp rồi." Hắn ta vui tươi hơn hờ híp mắt, một chút cũng không đặt Bạch Vũ ở trong lòng. Xem ra Linh Sư đối với Linh Chủ bọn họ chỉ là phần thừa tiền.

Bạch Vũ nhìn lướt qua Triệu Hoán Thú của hắn ta, ba con hệ Mộc, sức chịu đựng rất cao, nhưng lực công kích không được tốt lắm.

Chương 438: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (2)

Edit: V.O

Kim khắc Mộc, Bạch Vũ suy nghĩ một chút, gọi Tiểu Bạch và Trảm Nguyệt ra.

Người nọ nhìn thoáng Tiểu Bạch Hồ còn không cao bằng một nửa Bạch Lộc, không cho là đúng nhếch mép: "Lên cho ta!"

Ba con Bạch Lộc lập tức nhả về phía Bạch Vũ, cúi đầu, sừng hươu bén nhọn như lưỡi dao tiến nhanh lên xẹt qua.

Ầm - -

Thân hình Bạch Vũ nhanh chóng lùi lại, móng vuốt sắc bén của Tiểu Bạch quét ngang qua, chưởng phong sắc bén hung hăng đảo qua ba con Bạch Lộc, trong đó có một con bị mất mạng trong nháy mắt, hai con khác hoảng sợ vung hai móng trước lên, khùng hoảng phanh lại.

Nhất thời, vẻ mặt thoải mái của vị Linh Chủ cấp cao kia không còn: "Làm sao có thể?"

Bạch Lộc của hắn chính là cấp 5, sức chịu đựng thâm hậu, làm sao có thể bị một con Bạch Hồ cấp 4 chưởng chết trong một chưởng, ngay cả cơ hội trị liệu cũng không có? Phải biết rằng ba con Bạch Lộc hệ Mộc này đều tu luyện linh thuật trị liệu, chỉ cần có một chút sức lực, linh thuật trị liệu không ngừng tiến hành, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng mà lúc này, Bạch Lộc của hắn ta lại trực tiếp bị chưởng chết, hắn ta muốn cứu cũng không có cơ hội.

Bạch Vũ bĩu môi, đây không phải nên là vậy à?

Cho dù Phách Thiên Liệt của Tiểu Bạch không đánh một cách hung bạo, thương tổn cũng có thể đạt tới 80 điểm, tư chất Bạch Lộc kia của người lại không tốt lắm, phòng ngự quá thấp, sức chịu đựng cũng mới hơn bốn mươi mốt điểm, đương nhiên một chưởng liền bị chụp chết rồi.

Một con Bạch Lộc đã chết, cuối cùng Linh Chủ cấp cao cũng bắt đầu sốt ruột, hai con Bạch Lộc bị khiếp sợ lập tức nghe lệnh quay đầu giáp công (thế đánh gọng kìm, đánh từ hai phía) Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch không trốn tránh, móng vuốt sắc bén và sừng hươu va chạm kịch liệt, nháy mắt lại chưởng chết một con Bạch Lộc, nhưng sức chịu đựng cũng thiệt hại năm thành.

"Nhanh! Nhanh giết chết nó!" Linh Chủ rống to.

Lóe - -

Ánh sáng màu lục hiện lên trên người Tiểu Bạch, Trảm Nguyệt lười biếng tựa vào bên chân Bạch Vũ kêu lên vài tiếng "meo meo"

Đừng nghĩ rằng nó nhỏ thì có thể xem nhẹ, Bạch Vũ gọi ra hai con Triệu Hoán Thú, không phải chỉ một con...

Một Khô Mộc Phùng Xuân, sức chịu đựng của Tiểu Bạch lập tức khôi phục bảy phần.

Mặt mũi của Linh Chủ ở đối diện trắng bệch. Đây là linh thuật chữa khỏi gì vậy, hiệu quả cũng quá thái quá rồi? Diendanlequydon – V.O. Mộc con Bạch Lộc còn sót lại của hắn có thể đấu với một con Bạch Hồ có thể chường chết trong một chường cộng thêm một con Thần Thú bổ máu sao?

Đương nhiên không thể.

Vì thế ba chường của Tiểu Bạch vừa hạ xuống, Linh Chủ cấp cao liền phun ra máu, xuống khỏi lôi đài.

Khóe miệng của hai trọng tài đều rút gân, chiến thắng này cũng không khỏi quá dễ dàng chứ? Một Linh Chủ lại để cho một Linh Sư đánh thành như vậy, cũng đã đủ mất mặt.

Bạch Vũ thắng được trận đầu một cách thoải mái, ngược lại cũng không khiến quá nhiều người chú ý.

Tuy nói Linh Sư thắng Linh Chủ có vẻ là việc hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có, Bạch Vũ có thể thắng cũng không kỳ lạ.

Nhưng kế tiếp, biểu hiện của Bạch Vũ đã khiến cho người khác giật mình.

Trận tỷ thí thứ hai vẫn là một Linh Chủ, Linh Chủ hệ Thủy, Triệu Hoán Thú là rắn nước có độc.

Tiểu Bạch không quan tâm đi lên, vẫn là Phách Thiên Liệt, giành được cơ hội liền tấn công, chỉ cần bị nó chường trúng thì chính là chết!

Về phần nếu bị thương, liên tục ba cái Khô Mộc Phùng Xuân của Trảm Nguyệt, sức chịu đựng của Tiểu Bạch lập tức khôi phục đầy.

Không cần thận trọng độc, một cái Tịnh Nguyệt của Trảm Nguyệt, Tiểu Bạch lập tức lại sinh khí dồi dào.

Một hổ một mèo, xưng bá lôi đài, từ đầu tới cuối không có chiến thuật gì đáng nói, chỉ tấn công mãnh liệt, phóng túng bổ máu.

Bạch Vũ dễ dàng bất bại trong mười trận!

Tròng mắt của trọng tài muốn trừng ra ngoài: "Linh Sư này thật lợi hại!"

"Đó là đương nhiên." Trọng tài đến từ Âm Dạ Đế Quốc ra vẻ cao thâm sờ sờ râu: "Nàng ấy chính là người Thánh Quân chúng ta coi trọng."

"A...? Là thiên tài Thánh Quân các ngươi tự mình chọn ra?"

"Đó là đương nhiên, nàng ấy còn do Thánh Quân chúng ta tự mình dạy dỗ!" Thật ra hẳn ta cũng không biết, hẳn ta chỉ nhìn thấy lúc Thánh Quân tới, hình như ôm vị cô nương này.

Trọng tài của Sáng Thế Thần Điện trợn trừng mắt, ta tin ngươi mới có quý.

Chương 439: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (3)

Edit: V.O

Chiến tích mười trận bất bại lập tức khiến cho Bạch Vũ trở thành đối tượng toàn trường chú ý, thi đấu tuyển chọn tiến hành lâu như vậy, người lợi hại chân chính của mỗi lô đài đều bắt đầu trở hết tài năng, Bạch Vũ chính là nhân vật của lô đài số bảy được người chú ý.

Không chỉ có mọi người ở lô đài số bảy bắt đầu nghị luận về lai lịch và thân phận của Bạch Vũ, cường giả ở lô đài khác cũng bắt đầu chú ý tới nàng, các loại ánh mắt rơi vào trên người Bạch Vũ, có tìm tòi nghiên cứu, có khinh thường và bội phục.

Nếu nàng là Linh Chủ thì có lẽ vẫn sẽ không làm nên được động tĩnh lớn như vậy, nhưng nàng chỉ là một Linh Sư, mà còn chỉ là cấp cao, một Linh Sư cấp cao có thể đấu với rất nhiều Linh Chủ cấp đỉnh, khiến cho người khác hết sức sửng sốt.

Đám người Tư Minh, Tử Như chú ý tới chiến tích của Bạch Vũ, đều vui mừng không thôi, quả nhiên là Vực Chủ của bọn họ, vượt cấp thì tính là gì? Vực Chủ nhà bọn họ từ lúc thành Triệu Hoán Sư đã bắt đầu vượt cấp, bọn họ cũng phải càn cố gắng mới được.

Trước mắt mới chỉ có Tử Như thắng năm trận, thua một trận. Tư Minh thắng bảy trận, thua hai trận, tổng thể mà nói đều không tệ lắm, nhưng dù sao cũng thua, nói không tốt thì có thể không thể tiến vào, bọn họ không thể tiếp tục thua nữa.

Thi đấu tuyển chọn bắt đầu tiến vào đến giai đoạn gay cấn, lôi đài số bảy cũng bắt đầu bất bình nổi dậy, trọng tài của Âm Dạ Đế Quốc bắt đầu cố tình sắp xếp đối thủ lợi hại cho Bạch Vũ.

Bạch Vũ lên đài lần nữa, liền gặp một vị Linh Chủ cấp đỉnh, Triệu Hoán Sur song hệ, một con hệ Thổ, hai con hệ Kim, là một tổ hợp tương đối tốt. Hành động trước mắt, thắng liên tiếp 11 trận.

"Thực lực của ngươi không tệ, nhưng vẫn còn thua ta." Nam tử trẻ tuổi cười tít mắt nhìn Bạch Vũ, một đầu tóc màu xanh (màu lam) làm cho người hắn ta có một loại khí chất hoạt bát.

Bạch Vũ nói không nói nhiều, Tiểu Bạch vừa ra tay liền tấn công mãnh liệt.

Thiếu niên tóc xanh than thở: "Ái chà chà, vẫn lại là một chiêu này, ghi chép thắng liên tiếp của ngươi liền để cho ta tới chung kết đi."

Ầm - -

Lực lượng vĩ đại của Phách Thiên Liệt tầng tầng lớp lớp đánh vào trên thân Viễn Cổ Thánh Tượng (Voi vương thời viễn cổ) hệ Thổ ở đối diện, hình thể khổng lồ của Thánh Tượng (Voi vương- vua Voi) cao gần ba tầng lầu như vậy chặn ngang trước mặt Tiểu Bạch, lực phòng ngự nháy mắt trở thành 70 điểm!

Tiểu Bạch tiếp tục đánh một chương, nhưng chỉ thương tổn đến một chút da lông của Thánh Tượng, sức chịu đựng 45 điểm gần như không hụt.

Hai đạo khí đao sắc bén từ phía sau thân voi khổng lồ bay ra, tầng tầng lớp lớp nện lên người Tiểu Bạch, sức chịu đựng của Tiểu Bạch nháy mắt chỉ còn lại một thành.

Ánh mắt Bạch Vũ biến đổi, lập tức để cho Tiểu Bạch rút lui khỏi đó.

"Muốn chạy?" Thiếu niên tóc xanh cười lạnh, Thánh Tượng nâng cái chân to khỏe lên giẫm thật mạnh xuống, hai con Mi Hầu (khỉ Ma-các, giống khỉ nhỏ) hệ Kim cũng theo sát truy kích.

Nói cho cùng thì Tiểu Bạch cũng Triệu Hoán Thú mãn tư chất, tốc độ và lực phản ứng không phải Triệu Hoán Thú bình thường nào có thể so sánh được, quay một vòng trên mặt đất liền tránh thoát được bàn chân voi giẫm đạp. Diendanlequydon – V.O. Ngay sau đó, mấy đường ánh sáng xanh (màu lục) gần như là đồng thời quét lên trên thân nó.

Bốn lần Khô Mộc Phùng Xuân, sức chịu đựng 0.8, nháy mắt sức chịu đựng của Tiểu Bạch đã được chuyển lại, đang trốn tránh thuận lợi rút về phía sau.

Mặt thiếu niên tóc xanh đều đã tái đi, âm âm u u nhìn chăm chăm Trảm Nguyệt, năng lực chữa khỏi của con mèo đen này cũng quá mạnh một chút rồi? Ai có thể liên tục sử dụng Trì Dũ Thuật? Còn bộc phát ra gần như trong một lần? Không xử lý con mèo đen này, dường như liền không có cách xử lý con hổ trắng này.

Ánh mắt của hắn ta âm tình bất định qua lại một vòng trên người Trảm Nguyệt và Tiểu Bạch, cuối cùng chỉ vào Trảm Nguyệt: "Đập chết nó cho ta!"

Trảm Nguyệt lập tức xù lông, thân thể linh hoạt lén chuồn đến trên vai Bạch Vũ, Tiểu Bạch ngăn cản ở phía trước.

Hai con Mi Hầu lao ra bảo vệ Thánh Tượng, trong phút chốc phát ra hơn trăm đạo khí dao giống như mưa bắn về phía Trảm Nguyệt.

Khóe miệng Bạch Vũ gợi lên một chút ý cười không dễ dàng phát hiện, cùng lúc thu hồi Tiểu Bạch, thả Tiểu Thanh ra.

Chương 440: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (4)

Edit: V.O

Tiểu Thanh hiện thân trong ngọn lửa, ngọn lửa cực nóng toàn thân bộc phát ra giống như mặt trời, dờn non lấp biển cuốn sạch cả tòa lôi đài.

Đồng tử trong mắt thiếu niên tóc xanh co rụt lại, trong lòng thầm kêu không tốt.

Sao hửn lại quên Bạch Vũ còn có một con Triệu Hoán Thú? Chỉ có thể xuất chiến hai con, nhưng không có nghĩa là chỉ có hai con.

Vốn hửn ta hoàn toàn không đặt một con Triệu Hoán Thú còn lại của Bạch Vũ trong lòng, cũng chỉ là một Triệu Hoán Thú cấp 4, nhưng hửn ta không nghĩ tới con Triệu Hoán Thú còn lại này của Bạch Vũ thật ra chính là hệ Hỏa, linh thuật là tấn công quần thể điên cuồng.

Thương tổn do ngọn lửa này, ít nhất phá trăm!

Viễn Cổ Thánh Tượng của hửn ta có thể chống đỡ được, nhưng hai con Mi Hầu hệ Kim của hửn ta có làm thế nào cũng không có khả năng chống đỡ được.

Hửn ta muốn để cho Mi Hầu rút về trong sự bảo vệ của Thánh Tượng, nhưng đã không kịp.

Điên cuồng đốt cháy toàn bộ, chỉ nhìn thấy đại hỏa ngút trời ở cả lôi

đài số bảy, hơi thở bạo ngược bá đạo càn quét toàn trường, cả lôi đài đều bị ảnh hưởng, không ít Triệu Hoán Sư bị thương mới vừa xuống lôi đài lập tức hộc máu.

Ánh mắt mọi người gần như đều bị ngọn lửa nhuộm đỏ bầu trời này thu hút.

Nam Môn Tư có vẻ đăm chiêu nhìn ngọn lửa ngút trời, trên mặt lộ ra một nét cười lạnh: "Quả nhiên có chút bản lĩnh, khó trách có thể khiến cho Thánh Quân coi trọng."

Nam Môn Tĩnh đứng ở dưới lôi đài, gắt gao nắm chặt nắm tay, trong mắt đỏ thẫm, không biết là bị ngọn lửa nhuộm đỏ hay là vì tức giận. diendanlequydon – V.O. Nàng ta cũng ở lôi đài số bảy, nàng ta cũng thẳng liền chín trận, nhưng toàn bộ nổi bật của nàng ta đều đã bị Bạch Vũ đoạt đi.

Dạ Quân Mạc nhìn lôi đài số bảy, khuôn mặt trước sau như một không chút thay đổi, sóng nước nơi đáy mắt chẳng hề xao động, một bộ đã luyện thành thói quen.

Nhưng sắc mặt Thượng Quan Vân Trần lại thay đổi nhiều lần không dễ dàng phát hiện, im lặng một lúc lâu cũng không nói gì, tay dùng sức nắm chặt ly rượu, ly rượu xuất hiện vết nứt li ti.

Xem ra hẳn ta quả thật chưa hiểu rõ Bạch Vũ, có lẽ cho tới bây giờ hẳn ta đều chưa từng hiểu rõ nàng, nàng quả thật có năng lực bù lại được sự chênh lệch giữa Linh Chủ và Linh Sư, đó là vì nàng là Bạch Vũ, nàng là con của Thần Sáng Thế.

Xuất thân của nàng đủ để khinh thường toàn bộ, loại bỏ toàn bộ cố gắng của những người bình thường như bọn họ, mỗi lần nghĩ đến những điều như vậy, không hiểu sao hẳn ta đều tức giận, cho nên

hắn ta mới giúp Ngọc Ưu Liên hại chết nàng.

Trên lôi đài, thiếu niên tóc xanh đã không dám nghĩ muốn cứu Mi Hầu của hắn ta nữa, bây giờ hắn ta chỉ nghĩ chính mình phải làm sao để có thể không bị chết cháy!

Hắn ta gắt gao kề sát bên cạnh Viễn Cổ Thánh Tượng mới miễn cưỡng tránh thoát được một kiếp, đợi cho ngọn lửa của Tiểu Thanh chấm dứt, hai con Mi Hầu của hắn ta sớm đã biến mất, Thánh Tượng cũng thiếu chút biến thành lợn sữa nướng, thoáng cái sức chịu đựng đã rớt hai thành.

"Đáng giận!" Hắn ta giận tím mặt, mái tóc xanh lấy làm tự hào đều bị đốt trụi, phun ra một ngụm máu, chỉ vào Bạch Vũ gầm thét: "Cho dù như vậy, người cũng đừng mong thắng ta. Viễn Cổ Thánh Tượng của ta vẫn còn đang ở đây!"

Lực phòng ngự của Thánh Tượng rất mạnh, cũng sẽ không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, hắn ta vẫn còn cơ hội, hắn ta có thể kéo dài thời gian, nhanh chóng khôi phục. Hắn ta đã đặc biệt chuẩn bị Cửu Tinh Linh Chi 3000 năm vì lần thi đấu tuyển chọn này, có thể nhanh chóng khôi phục linh mạch bị thương, thức tỉnh hai con Mi Hầu một lần nữa.

Nhưng không đợi hắn ta lấy Cửu Tinh Linh Chi ra, Bạch Vũ lại thả Tiểu Bạch ra.

Rống - -

Tiểu Bạch gào lên một tiếng sung sướng, lao thẳng tới Thánh Tượng.

Hình thể lớn cũng có chỗ không tốt, không thể trốn được các loại tấn công.

Sau đó, những người chú ý trận này liền nhìn thấy một chiêu Phách Thiên Liệt của Tiểu Bạch, Viễn Cổ Thánh Tượng liền biến mất.

Thiếu niên tóc xanh tức giận đến mức toàn thân phát run, run run chỉ vào Bạch Vũ, phun ra một ngụm máu, hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Chương 441: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (5)

Edit: V.O

Chung quanh lôi đài một mảnh yên tĩnh, hai trọng tài đều khiếp sợ, hơn nữa ngày mới nhớ tới phải phán định thắng thua, tìm người nâng người thua vị thắng liên tiếp 11 trận kia xuống.

"Đó là linh thuật gì? Lại có thể phá được phòng ngự của Thánh Tượng, đó chính là lực phòng ngự 70 điểm!"

"Là một kích tất sát! Loại linh thuật này hiếm thấy, gặp may, vậy mà lại để cho nàng ta gặp được."

"Xác suất của loại linh thuật này cũng không cao. Có rất ít người tu luyện linh thuật như vậy."

Triệu Hoán Sư có kiến thức một chút đã nhìn ra rất nhanh, Bạch Vũ sờ sờ Tiểu Bạch tranh công, ném cho nó một miếng thức ăn.

Cũng không phải là Tiểu Bạch gặp may, Phách Thiên Liệt tầng thứ 4, xác suất một kích tất sát không hề thấp, đã đạt tới 20%, cùng lắm một lần không được thì dùng vài lần, dù sao con voi kia cũng vẫn ở đây, cuối cùng cũng sẽ bị chường chết.

Kế tiếp, Bạch Vũ lại đấu ba trận, thắng liên tiếp 14 trận, oanh động toàn trường.

Phải biết rằng các vị trọng tài đã bắt đầu đặt tuyển thủ thắng liên tiếp

vào tỷ thí cùng một chỗ, rất nhiều người thắng liên tiếp đều kết thúc, ghi chép thắng liên tiếp của lôi đài khác tối đa cũng chỉ là 12 trận, mà Bạch Vũ chỉ thiếu một chút là có thể hoàn thành 15 trận thắng liên tiếp, chắc chắn có thể tiến vào Thần Vực rồi.

Không thể tưởng tượng được người đầu tiên hoàn thành thắng liên tiếp 15 trận lại là một Linh Sư, điều này làm cho không ít Linh Chủ đỉnh cấp cảm thấy trên mặt không có ánh sáng. Nhưng bọn họ không thừa nhận cũng không được, Bạch Vũ thật sự rất lợi hại.

Ba con Triệu Hoán Thú, theo thứ tự là hệ Kim, hệ Mộc, hệ Hỏa, Triệu Hoán Sư tam hệ cũng không thấy nhiều, mà rất có thể tư chất Triệu Hoán Thú của nàng là mãn tư chất.

Nếu ba con đều là mãn tư chất, vậy thì đó là thiên tài nghịch thiên bao nhiêu đây!

"Trận tiếp theo, Bạch Vũ đánh với Nam Môn Tĩnh." Trọng tài Âm Dạ Đế Quốc ngậm buồn rầu tuyên bố.

Bạch Vũ sững sốt, mới biết được Nam Môn Tĩnh cùng một lôi đài với nàng, lúc trước vẫn không chú ý. Diendanlequydon – V.O. Không phải nàng cố ý coi thường Nam Môn Tĩnh, thật sự là cao thủ trên mỗi lôi đài đều có rất nhiều, khiến nàng thấy chẳng hề vui sướng.

Bạch Vũ ôm Trảm Nguyệt đi lên lôi đài, liền nhìn thấy Nam Môn Tĩnh với vẻ mặt ngạo nghễ đi tới, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Bạch Vũ.

"Ngươi thắng mấy trận?" Bạch Vũ hỏi giống như nói chuyện phiếm.

"Ta đã thắng chín trận liên tiếp, chưa một lần thua."

"Nếu như vậy, chúng ta cũng không cần đánh, người để cho ta thắng đi." Bạch Vũ nhún nhún vai, nói vô cùng thẳng thắn.

Nam Môn Tĩnh lập tức nổi giận, nổi trận lôi đình quát: "Dựa vào cái gì!? Người có Thánh Quân làm chỗ dựa thì ta nên nhường cho người?"

Bạch Vũ sừng sốt một lúc: "Người phản ứng lớn như vậy làm gì? Chúng ta đều là vì Âm Dạ Đế Quốc, không phải nên nhường một chút sao?"

Lúc hai trọng tài sắp xếp đối thủ đều đã cố gắng sắp xếp người ở hai bên làm đối thủ, rất ít khi sắp xếp tuyển thủ tỷ thí đến từ cùng một thế lực.

Nhưng nếu thật sự không khéo gặp phải, chắc chắn sẽ không liều đến người chết ta sống, mà là nếu có thể không đánh thì sẽ không đánh, nếu ai thua tương đối nhiều, chắc chắn một bên khác sẽ nhường một chút.

Mọi người định ra ước định như vậy, trên cơ bản đều đã phải làm như vậy, yêu cầu của Bạch Vũ vô cùng bình thường.

Nam Môn Tĩnh phát hỏa xong cũng nghĩ tới, lạnh nhạt nói: "Ta không thể chủ động chịu thua, hay là đấu một lần đi."

Bạch Vũ nhún nhún vai: "Ta đây chịu thua là được." Nhiều người Âm Dạ Đế Quốc tiến vào liền thêm một phần trợ lực, không cần thiết phải tranh thắng thua với người trong nhà, dù sao cho dù nàng thua một trận cũng chắc chắn có thể tiến vào Thần Vực.

Nàng ôm Trảm Nguyệt, xoay người liền chuẩn bị đi xuống lôi đài.

Nam Môn Tĩnh nhìn chăm chăm bóng lưng Bạch Vũ, mặt lập tức đỏ lên, hoàn toàn không có niềm vui chiến thắng, nàng ta chỉ cảm thấy sỉ nhục.

Nàng ta đường đường là một Linh Chủ cấp đỉnh, thiên tài có thực lực cực mạnh được Âm Dạ Đế Quốc công nhận, vậy mà lại để một Linh Sư nhường? Đúng là chuyện cười!

Chương 442: Thi đấu tuyển chọn, thắng liên tiếp (6)

Edit: V.O

"Ta không cần người nhường, đánh một trận với ta đi!" Nam Môn Tĩnh vung đánh qua một đạo hỏa diễm.

Trảm Nguyệt mạnh mẽ thoát ra từ trong lòng Bạch Vũ, cán ngọn lửa.

Bạch Vũ dừng bước lại, bỗng nhiên xoay người, đôi mắt giống như ngôi sao sáng ngời lạnh lẽo nhìn chăm chăm Nam Môn Tĩnh: "Người muốn chết như vậy sao?"

"Cái gì?" Nam Môn Tĩnh bị ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm, trong lòng sợ hãi, nằm mơ cũng thật không ngờ Bạch Vũ lại có thể nói ra lời nói như vậy.

Ấn tượng của nàng ta đối với Bạch Vũ chính là một tiểu nữ sinh, được Thánh Quân bảo vệ kín không một kẽ hở, có chút thiên tư, lại không có đầu óc gì, hoàn toàn là một con ngọc bạch ngọc (ý chỉ vẻ đẹp dịu dàng, ngây thơ) không có một chút tâm cơ.

Nhưng con ngọc bạch ngọc lại có ánh mắt như vậy, có thể nói ra lời nói như vậy sao?

Có vẻ cộng thêm lần này nữa thì nàng ta cũng chỉ từng gặp Bạch Vũ hai lần, cho nên thật ra ấn tượng của nàng ta đối với Bạch Vũ không hề đúng?

Nàng ta rõ ràng tức giận, gọi Triệu Hoán Thú của bản thân ra, một con hệ Thổ, một con hệ Hỏa, một con hệ Kim, Triệu Hoán Sư tam hệ, ba con đều là tư chất cực phẩm. Nếu Bạch Vũ dám làm lớn, vậy thì đến đây đi.

Nàng ta đường đường là Linh Chủ cấp đỉnh tam hệ, làm thế nào cũng sẽ không thua, vừa vặn đúng lúc nàng ta đường đường chính chính kết thúc thắng liên tiếp của Bạch Vũ.

Bạch Vũ cười lạnh lùng, chẳng muốn so đo với nàng ta, không chút để ý vung tay lên.

Mặt Nam Môn Tĩnh đen lại, không phải sắc mặt không tốt, mà là đen thật sự, cả khuôn mặt tím đen, một bộ giống như trứng độc.

"Người, người đã làm gì?" Nam Môn Tĩnh chỉ vào nàng, dưới chân không ổn định, một tiếng "bùm" vang lên, ngã quỵ trên đất, ba con Triệu Hoán Thú còn chưa ra tay liền biến mất toàn bộ.

Toàn trường yên lặng, trên mặt đều là ba vạch đen, còn có thể như vậy? Tiện tay hạ chút độc, khiến cho Nam Môn Tĩnh ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, thắng cũng quá đơn giản rồi. diendanlequydon – V.O. Đúng là cho dù nói như thế nào thì Nam Môn Tĩnh cũng không trốn đi, tuy nói hạ độc không đủ quang minh chính đại, nhưng thua chính là thua, không thể lấy cớ.

"Trọng tài, có thể tuyên bố thắng thua chưa?" Bạch Vũ nhắc nhở.

Hai trọng tài phục hồi tinh thần lại, lập tức tuyên bố Bạch Vũ thắng liên tiếp 15 trận, trở thành tuyển thủ đầu tiên chắc chắn tiến vào Thần Vực.

Không biết ly rượu trong tay Thượng Quan Vân Trần nát từ lúc nào,

nhìn chăm chăm Bạch Vũ đi xuống lôi đài, vẻ mặt phức tạp. Dường như Bạch Vũ này không quá giống với trong ấn tượng của hắn ta. Trước kia Bạch Vũ không có thủ đoạn như vậy.

Nàng luôn luôn nghĩ đến chỗ tốt của người khác, luôn luôn không coi sự bức ép của người khác ra gì, không có bất kỳ ý kiến gì đối với phụ thân bất công của nàng, đối với Ngọc Ưu Liên và hắn ta nắm giữ Sáng Thế Thần Điện, ngoại trừ khi chạm đến điểm máu chốt của nàng, nếu không nàng rất ít khi cường thế.

Bây giờ nàng đã không còn nhường nhịn, cho mặt mũi lại còn không thức thời thì sẽ dạy dỗ một trận.

Đây là lần đầu tiên hắn ta bắt gặp Bạch Vũ phô trương, tùy ý, ngạo nghễ và cường thế như vậy, tựa như một ngôi sao bị mây đen che đậy vươn ra che đi khói mù, tỏa ra ánh sáng lóng lánh, rực rỡ, cả bầu trời sao lấp lánh, khiến cho người ta không thể chuyển dời ánh mắt.

Bạch Vũ như vậy thật đúng là khiến cho người ta động tâm!

Thượng Quan Vân Trần ném những mảnh vỡ trong tay, nhìn về phía Dạ Quân Mạc, lại không biết từ khi nào đã không nhìn thấy Dạ Quân Mạc nữa.

Sau khi Bạch Vũ rời khỏi lôi đài, Nam Môn Tư cuống quít chạy tới từ lôi đài số sáu, đỡ tỷ tỷ của mình xuống lôi đài.

"Vực Chủ Bạch Vũ, nếu đã phân thắng thua, có thể cho tỷ tỷ ta thuốc giải không?" Vẻ mặt Nam Môn Tư nghiêm nghị gọi Bạch Vũ lại, giọng điệu bình tĩnh, không có bất kỳ vẻ tức giận gì.

Ánh mắt Bạch Vũ lóe lên, nàng dùng cách hạ độc để thắng Nam Môn

Tĩnh, vậy mà làm muội muội lại hoàn toàn không hề tức giận? Là mối quan hệ với Nam Môn Tĩnh không tốt, hay là giả bộ? Nếu là giả bộ, có thể khiến cho người ta không nhìn ra được một chút nào, lòng dạ cũng đủ sâu.

Bạch Vũ phát tay, Tịnh Nguyệt rơi xuống người Nam Môn Tĩnh, lập tức giải được độc trên người Nam Môn Tĩnh.

Chương 443: Thần Vực, chìa khóa (1)

Edit: V.O

Vẻ mặt Nam Môn Tư thả lỏng, thản nhiên gật đầu: "Đa tạ."

"Tạ nàng ta làm gì? Nàng ta vậy mà hạ độc ta, vô liêm sỉ!" Nam Môn Tĩnh đã tỉnh lại, giận tím mặt, một tay đẩy Nam Môn Tư ra, đôi mắt trừng Bạch Vũ muốn phun ra lửa.

Bạch Vũ xoay người rời đi, dù sao nàng cũng đã chắc chắn tiến vào Thần Vực, cuộc tử thí còn lại đã không có liên quan gì tới nàng nữa.

Nàng đến lôi đài số năm quan sát biểu hiện của Tử Như, đúng lúc Tử Như đang tử thí ở trên lôi đài.

Chiến tích trước mắt tương đối tốt, chín thắng hai thua, Tử Như cương quyết dùng thực lực của chính mình để tử thí, không đến phút cuối không dùng thuốc độc, thật ra đối thủ mà Tử Như đánh không thắng đều đã hoàn toàn bị Tử Như lạng lế dùng thuốc độc giải quyết rồi.

Hai trận thua là do thực lực chênh lệch quá lớn, ngay cả dùng thuốc độc cũng không kịp thì đã bị đánh bại.

"Cứ duy trì liên tục chiến tích này, hẳn là có thể đạt được tư cách tiến vào Thần Vực." Bạch Vũ nhìn lên Tử Như kiên cường ở trên lôi đài, yên lặng suy nghĩ.

Cho dù nói như thế nào, Tử Như cũng là Triệu Hoán Sur song hệ, có thể được xưng là thiếu nữ thiên tài ở Đại lục Thanh Mộc, cho dù là thực lực hay là thiên phú cũng đều nổi bật xuất chúng.

"Nàng chọn người, cũng không tệ." Giọng nói trầm thấp tà mị của Dạ Quân Mạc truyền vào lỗ tai nàng.

Bạch Vũ hoảng sợ, xoay đầu, không biết Dạ Quân Mạc đến bên cạnh nàng từ lúc nào, khó trách nàng cảm thấy chung quanh đột nhiên thiếu đi không ít người, thì ra đều là hàn ý lạnh buốt trên người Dạ Quân Mạc dọa chạy.

"Sao chàng biết?" Bạch Vũ tò mò hỏi.

"Thuốc độc nàng cho đủ để độc chết mọi người trên một lô đài."

"..." Đó là lý do mà thuốc độc thật sự là thần khí? Ta nên vui mừng vì thi đấu tuyển chọn cho phép sử dụng thuốc độc hả?

Nàng phục hồi tinh thần lại: "Không phải chàng nên ở phía trên xem sao? Sao lại chạy xuống đây rồi?"

"Ta xem nàng là đủ rồi, không cần xem người khác." Vẻ mặt Dạ Quân Mạc thâm trầm nhìn Bạch Vũ, trong mắt phản chiếu dung nhan khuynh thế của nàng.

Bạch Vũ không nói gì, búng trán hấn một cái: "Chàng bày ra bộ dạng luyến tiếc ta làm gì? Diendanlequydon – V.O Ta muốn vào Thần Vực, cũng không phải không còn gặp mặt nữa."

"Nàng vào Thần Vực thì ít nhất năm tháng sẽ không gặp ta." Dạ Quân Mạc đen mặt, cắn răng nói.

"Ơ..." Bạch Vũ quên vụ này, nhìn thấy đầy rẫy ai oán trong mắt Dạ Quân Mạc, nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của hắn nói: "Nhưng chàng có thể nhìn thấy ta từ bên ngoài, không phải rất tốt sao? Chàng không cần phải chịu nỗi khổ tương tự."

"Nhìn thấy nhưng không chạm vào được lại càng khổ." Dạ Quân Mạc trịnh trọng nói.

Mặt Bạch Vũ hơi hơi đỏ, đôi môi nõn nà, hồng hào đến gần bên tai Dạ Quân Mạc, nói nhỏ: "Ta sẽ trở về an toàn, ta biết chàng luôn luôn nhìn ta, ta sẽ nhớ chàng."

Đáy mắt Dạ Quân Mạc hiện lên như ánh sáng như những vì sao quanh ánh trăng, cúi đầu bồng chốc hôn lên môi của nàng: "Hãy nhớ đến Bách Bảo Lô thăng cấp, không cần phải xen vào những chỗ khác? Bên ngoài Bách Bảo Lô đã bị mở ra, nhưng từ đầu đến cuối bên trong vẫn luôn đóng chặt, chỉ có nàng mới có thể mở ra, nàng tiến vào bên trong là có thể bề quan an toàn."

"Ừm, ta biết." Bạch Vũ cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm thoáng hiện lên kiên quyết, ta sẽ đến Bách Bảo Lô, Tháp Thiên Ky cũng phải đến. Ta sẽ giúp chàng lấy lại trái tim của chàng!

Thi đấu tuyển chọn kết thúc cực kỳ nhanh, số lượng 80 người trong đám Linh Sư được chọn ra lần này cao hơn mấy lần trước kia.

Tử Như, Tư Minh và Công Tôn Ưởng vô cùng cố gắng tiến vào mười người đứng đầu trên mỗi lô đài, miễn cưỡng đạt được tư cách tiến vào Thần Vực, có lẽ thuận lợi nhất chính là Trưởng lão Phục Mãn, ông đang buồn bực vì trở thành tuyển thủ lớn tuổi nhất được chọn ra trong lần thi đấu tuyển chọn lần này.

Chọn ra toàn bộ 80 người, Sáng Thế Thần Điện 48 người, Âm Dạ Đế

Quốc 32 người. Có mười người có thể tiến vào từng cổng vào ở mỗi Đại lục, người có tư cách tiến vào Thần Vực rất nhanh đã được từng thế lực dẫn đến mỗi Đại lục khác nhau.

Chương 444: Thần Vực, chìa khóa (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ và Phục Mãn, Tử Như, Tư Minh, Công Tôn Ưởng thì ở lại Đại lục Hiên Thổ, mười người tiến vào Đại lục Hiên Thổ được phân đều hai bên, Âm Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện, mỗi bên năm người.

Khoảng thời gian thi đấu tuyển chọn tương đối chuẩn, mọi người nghỉ ngơi xong, vừa đến đúng lúc từng người vào cổng, cổng vào trên không của Thần Vực ở Bát Đại Thế Giới đã hiện ra rồi.

Dạ Quân Mạc và Thượng Quan Vân Trần đều không đi, liền ở lại chỗ này, tự mình tiến người đi vào.

Đương nhiên người có thể được bọn họ tự mình đưa vào chính là đệ tử hai bên coi trọng nhất. Bạch Vũ không khỏi quan sát năm người ở đối diện.

Trong đó có một người chính là thiếu niên tóc xanh đánh cùng với Bạch Vũ, tên là Luật Viên Kiệt. Đội trưởng là ca ca của hắn ta, Luật Viên Giang, cũng có màu tóc xanh y hệt, tính tình nghiêm túc hơn so với Luật Viên Kiệt, trong thời gian chờ cổng vào mở ra, một chút biểu cảm cũng không có.

Bạch Vũ nhìn một lúc lâu đến mức nghi ngờ Luật Viên Giang có phải là một tên mặt than (ý nói kiểu gương mặt bị tê liệt, không hề có biểu cảm) hay không, chỉ có một vẻ mặt này.

"Không được nhìn." Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng nhéo cái mũi nhỏ của Bạch Vũ.

Bạch Vũ phục hồi tinh thần lại, cau mày: "Vì sao?"

"Không được nhìn nam nhân khác."

"..." Khóe miệng Bạch Vũ giật giật: "Cổng vào mở ra rồi hả?"

"Ừ, đã ném tám tòa kiến trúc vào. Thần vực giống như trước đây, không chút khách sáo, nuốt toàn bộ." Dạ Quân Mạc nhéo nhéo tay nàng: "Nhưng ta không biết sau khi nàng tiến vào Thần Vực sẽ có thể có phản ứng gì hay không, có thể khác trước kia hay không. Sau khi nàng vào phải ngàn vạn cẩn thận, bên trong không thể truyền âm ngàn dặm được, ta không thể liên lạc được với nàng."

"Không cần lo lắng cho ta, không gian này là của ta, không ai càng quen thuộc nó hơn ta." Ngược lại, Bạch Vũ cầm tay hắn, dẫn theo đám người Tử Như nhảy vào cổng vào.

Bạch Vũ chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe lên ánh sáng trắng, năm người bọn họ liền rơi vào trong một khu rừng nhỏ. Đám người Luật Viên Giang lại biến mất, rõ ràng không rơi xuống cùng một chỗ với bọn họ.

Bạch Vũ nhẹ nhàng thở ra, nếu vừa vào tới liền đấu với đội ngũ cực mạnh của Sáng Thế Thần Điện, cho dù có thể chạy trốn cũng chắc chắn sẽ phải hao binh tổn tướng. Diendanlequydon V.O May mà Thần Vực yên lặng ném năm người trong đội bọn họ đến cùng một chỗ, năm người bọn họ không bị tách ra.

"Đây là đâu?" Tử Như vẫn nhìn ngấm chung quanh, cảnh giác gọi

Hồng Nguyên Phi Yến ra, tuần tra bốn phía.

"Hắn là ở bên ngoài Thần Vực." Bạch Vũ bĩu môi. Dựa theo trí nhớ của nàng, nơi này là khu vực sát biên giới Thần Vực nhất, trước kia nàng cũng chưa từng đến nhìn thử nơi này.

So với dải đất trung tâm, nơi này có linh khí loãng, không có bất kỳ dược liệu và mãnh thú gì đáng giá để nàng chú ý, vậy thì nàng tới nơi này để làm gì chứ?

"Nhanh nhìn kia, là linh quả 500 năm, cả một cây đều là linh quả 500 năm!" Tư Minh ngạc nhiên chỉ vào cây linh quả bên cạnh.

"Còn có Thất Tinh Linh Chi, ít nhất 600 năm." Công Tôn Ưởng phẩy bụi cỏ, trong mắt cũng phát ra ánh sáng.

Phục Mãn cũng vui tươi hơn hờ cầm một gốc cây giống như cỏ dại: "Hiếm thấy, nơi này lại có Du Linh Thảo! Không hổ là Thần Vực, nơi nơi đều là bảo bối!"

Bạch Vũ che mặt, được rồi, thì ra mảnh đất sát biên giới mà nàng khinh thường cũng có rất nhiều dược liệu, tuy nhiên niên đại có vẻ thấp.

Ầm - - -

Một trận tiếng vang tựa như sấm rền vang vọng nơi phía chân trời, bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện một cánh cửa khổng lồ. Ánh vàng rực rỡ, giống như mặt trời phát ra ánh sáng hùng hực.

Cùng lúc đó, không biết từ lúc nào trong tay Bạch Vũ đã xuất hiện một thanh chìa khóa màu xám.

Đám người Tử Như, mỗi người cũng có một cái.

"Chìa khóa này là có ý gì? Chẳng lẽ là dùng để mở cánh cửa trên trời kia ra?" Tử Như hơi nhíu mày, nhìn lên cánh cửa to lớn vàng son lộng lẫy trên bầu trời.

"Đúng, nhưng cũng không phải." Bạch Vũ ngắm nghía thanh chìa khóa nhẹ bay bay: "Bây giờ, có thể thanh chìa khóa này cũng không mở ra cánh cửa kia được."

Chương 445: Thần Vực, chìa khóa (3)

Edit: V.O

"Ý của Vực Chủ là cần thăng cấp chìa khóa này?" Phục Mãn nghiên cứu chìa khóa trong tay giống như nghiên cứu bảo bối, để sát dưới mắt cẩn thận nhìn.

Bỗng nhiên, Du Linh Thảo ông cầm trên tay đã không còn thấy nữa, chìa khóa lại hiện lên một đạo kim quang, trên mặt kim khí màu xám xuất hiện một chút kim sắc (màu vàng) chỉ bằng cỡ cây kim, nhưng nó ở trên mặt màu xám lại vô cùng dễ nhận ra.

"Đây là!" Máy người vây lại đây, ánh mắt tỏa sáng, một chút kim sắc này hẳn là biểu hiện của thăng cấp, nói cách khác, chìa khóa có thể hấp thu những dược liệu này để thăng cấp. Đợi đến lúc hoàn thành thăng cấp hẳn là có thể mở ra cánh cửa kiêu ngạo trên bầu trời kia?

Bọn họ dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được cánh cửa chính ở chỗ kia mới đúng là cổng vào trung tâm Thần Vực, cánh cổng mở ra kỳ ngộ chân chính.

"Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta nhanh chóng hái dược liệu thôi! Dược liệu ở đây còn nhiều mà, chắc chắn vơ vét hết tất cả từng mảng lớn, mảng lớn này là đủ rồi. Diendanlequydon – V.O Chúng ta phải làm nhanh một chút, nói không chừng có thể thăng cấp chìa khóa xong trước người khác, sau đó chúng ta có thể là người đầu tiên vào cửa chính..." Tư Minh hăng hái liến thoắng không ngừng, lại tái phát tật xấu nói nhiều.

Đám người Tử Như không đợi Tư Minh nói xong mà đã bắt đầu làm việc rồi. Chìa khóa thật sự vô cùng thích hấp thu những thứ dược liệu này, tất cả dược liệu bọn họ lấy được đều bị hấp thu hết sạch trong chớp mắt, để tăng nhanh tiến độ, mấy người dứt khoát thả Triệu Hoán Thú ra hái dược liệu.

Hành động của Triệu Hoán Thú nhanh hơn bọn họ, tùy tiện dùng một linh thuật là đã nhổ tận gốc từng mảnh, từng mảnh dược liệu, rất nhiều rất nhiều trái cây rơi đầy đất.

Bạch Vũ cũng thử hấp thu một chút, nhưng nàng hấp thu cả cây Linh quả, kim sắc trên chìa khóa vẫn chỉ có một chút xíu.

Cả cây, trên trăm quả Linh quả 500 năm, vậy mà chỉ có thể thăng cấp một chút như vậy, vậy cũng quá ít rồi, cho dù nhổ sạch sẽ cả rừng cây, có lẽ cũng không đủ để thăng cấp một cái chìa khóa, không thể tiếp tục như vậy được.

Nàng đang cau mày, bỗng nhiên Trảm Nguyệt cọ cọ chân nàng, nhắm hướng Đông bên cạnh kêu vài tiếng "Meo meo".

"Người nói bên kia có thứ tốt? Có thể giúp nhanh chóng thăng cấp?" Bạch Vũ tò mò đi qua cánh rừng bên kia.

Sau đó, một con Thanh Trúc Xà cấp 5 liền chui ra như tia chớp từ trong cành lá của thảm cỏ xanh, mở mồm to như bồn máu ra, trực tiếp nhắm vào cổ Bạch Vũ.

Xì xoạt - -

Trảm Nguyệt nhảy bổ lên, móng vuốt mèo chặn ngang đê đầu rắn lại, hai bên bắt đầu quần ẩu kịch liệt.

Bạch Vũ: "..."

Thứ tốt chính là con rắn này sao? Người nói rõ ràng ra không được sao? Nếu vừa rồi ta bị cắn trúng thì làm sao bây giờ? Kịch độc Thanh Trúc chính là từ con Thanh Trúc Xà này tinh luyện ra đó.

"Meo meo - -" ta mới không cho người bị con rắn ngu xuẩn này cắn trúng. Trảm Nguyệt hơi khinh thường nói.

Bạch Vũ tin, dứt khoát gọi Tiểu Bạch ra, hai đấu một, rất nhanh đã giải quyết được con Thanh Trúc Xà cấp 5 này.

Không đợi Bạch Vũ thu con mồi, xác chết Thanh Trúc Xà liền biến mất, chìa khóa chọt lóe lên hào quang, kim sắc ở mặt trên tăng thêm một chút, hiệu quả còn tốt hơn so với hấp thu hơn trăm Linh quả.

Đương nhiên chìa khóa không chỉ không ngừng hấp thu dược liệu, mà là tất cả dược liệu, linh khí của mảnh thú trong không gian, nếu nói không sai thì còn có thể hấp thu linh khí của chìa khóa người khác.

Bạch Vũ nắm chặt chìa khóa, trở lại chỗ đám người Tử Như bên kia.

Tất cả dược liệu đã nhanh chóng được hái xong. Tư Minh lấy nhiều nhất, nhưng tiến độ thăng cấp chìa khóa lại vẫn vô cùng ít.

Bạch Vũ không nói gì, ngăn lại bọn họ đang tiếp tục hái, nói với bọn họ sẵn bắt mảnh thú sẽ có vẻ nhanh hơn.

Thật ra mảnh thú sát biên giới Thần Vực vẫn có rất nhiều, đẳng cấp thấp nhất cũng là cấp 4, cao nhất thì không nói chính xác được, năm người bắt đầu cùng nhau tiến hành cách thức nhanh nhất, đó là sẵn

bất mãn thú.

Chương 446: Thần Vực, chìa khóa (4)

Edit: V.O

Năm người Bạch Vũ, Tử Như, Tư Minh còn có Trương lão Phục Mãn có thể gọi ra đồng thời 11 con Triệu Hoán Thú, mãnh thú cấp 4, cấp 5, cấp 6 trong phạm vi bên trong đều đã bị bọn họ săn bắt, cũng miêng cưỡng có thể đối phó với cấp 7, về phần cấp cao hơn thì cũng chỉ có thể bỏ chạy trốn chết thôi.

Vì để nhanh chóng thu được linh khí, Bạch Vũ để cho Trảm Nguyệt và Tiểu Bạch dẫn đường, tìm kiếm con mồi.

Hai con vật này còn quen thuộc Thần Vực hơn nàng.

Cho dù Bạch Vũ nhớ rõ toàn bộ Thần Vực thì bản thân nàng cũng không phải là tiểu Công chúa một vạn năm trước kia, nhưng Tiểu Bạch và Trảm Nguyệt thật sự đã từng sống ở trong này.

Khi đó, bọn nó đều là mãnh cấp, Bạch Vũ gần như đã phân tán bọn nó ra khắp nơi trong Thần Vực để nuôi dưỡng, bọn nó chạy chung quanh, không biết có bao nhiêu quen thuộc với nơi này.

Bây giờ Bạch Vũ vô cùng xác định, Triệu Hoán Thú nàng kêu gọi kiếp này vẫn giống với vạn năm trước, ít nhất ba con Triệu Hoán Thú trước mắt đều không thay đổi.

Trảm Nguyệt cố ý đưa bọn họ đến dải đất trung tâm, dẫn đường đến chỗ cửa chính kia, dọc theo đường đi đã gặp không ít mãnh thú.

Năm người Bạch Vũ thuận lợi tấn công, nhưng linh khí đạt được cũng không chia đều cho năm người bọn họ, mà là người nào đánh con mồi một phát cuối cùng, người đó liền đạt được linh khí. Sau khi năm người chém giết một con Dã Sơn Trư (heo núi hoang dã) cấp 7, bỗng chốc chìa khóa của Tư Minh sáng lên không ít, màu vàng trên mặt tăng lên một vòng lớn.

Tư Minh có chút xấu hổ, Trương lão Phục Mãn phụ trách phòng ngự, Tử Như và Công Tôn Ưởng phụ trách kiểm chế, Bạch Vũ mới chính là tay tấn công chủ yếu, kết quả lại để cho hắn nhận được tiện nghi.

Sau đó, lại gặp mãnh thú, tất cả mọi người đều cố gắng chú ý để cho Bạch Vũ giành được một phát tấn công cuối cùng.

Bạch Vũ cũng chẳng hề gì, dù sao nàng muốn dẫn năm người bọn họ cùng nhau tiến vào dải đất trung tâm, chìa khóa của mọi người đều phải thăng cấp mới được, người nào trước người nào sau cũng không sao cả.

Ầm - -

Mọi người lại xử lý một con Hắc Tinh Tinh cấp 7, không khéo lại là Thủy Dao (lưỡi dao nước) của Tư Minh chém chết nó.

"A... Ta quên mất." Vẻ mặt Tư Minh như đưa đám, hắn đánh đánh liền kích động, một lần kích động liền quên dừng tay rồi.

"Không sao. Ai có thể nghĩ nhiều trong lúc chiến đấu như vậy? Mãnh thú cấp 7 cũng không phải dễ đối phó, không cẩn thận một cái, có thể khiến chúng nó cản trở ngược lại, nhanh chóng giải quyết thì tốt hơn." Bạch Vũ nhàn nhạt nói.

Năm người có chút mỏi mệt, ngồi phịch ở trên mặt đất nghỉ ngơi, xử lý một con mãnh thú cấp 7, bọn họ cũng thiệt hại vài con Triệu Hoán Thú, thuận tiện hái ít Linh Thảo chung quanh, tu dưỡng linh mạch một chút.

Chìa khóa của Bạch Vũ đã sắp thẳng cấp, chỉ có đầu nhọn trên chìa khóa còn thiếu một đoạn màu vàng, đây đều là hiệu quả mọi người cố ý nhường. Diendanlequydon – V.O Nhưng vận may của Tư Minh nhiệt huyết không tệ hơn nàng, không cần mọi người nhường, mấy con mãnh thú cấp 7 đều do hắn đánh chết, gần như cả chìa khóa đều là màu vàng rồi.

Sau khi Tư Minh nhổ mấy cây Chu Linh Thảo, còn chưa kịp dùng, ánh sáng vàng trên chìa khóa chớp lóe, lấy đi Linh Thảo của hắn, cả chìa khóa đều tỏa ra ánh vàng rực rỡ.

Một dòng linh khí nồng đậm vờn quanh người Tư Minh, Tư Minh ngẩn ngơ một chút: "Ta, hình như ta sắp thẳng cấp rồi!"

Mặt Bạch Vũ biến sắc: "Nhanh vây lại, Tử Như, Công Tôn Ưởng bảo vệ, Trưởng lão Phục Mãn và ta đuổi mãnh thú chung quanh đi."

Ai cũng không nghĩ tới thẳng cấp chìa khóa lại còn có chỗ tốt như vậy, lúc thẳng cấp nhất thiết phải ở trong hoàn cảnh an toàn, yên tĩnh, nhưng Tư Minh đã bắt đầu thẳng cấp, cũng không có cách nào thay đổi vị trí, chỉ có thể thẳng cấp trong bụi cỏ ngay ngoài trời.

Bọn họ nhất định phải bảo đảm chung quanh an toàn, không có mãnh thú qua lại, đuổi đi toàn bộ những khả năng dẫn tới nguy hiểm.

Hành động của Tử Như và Công Tôn Ưởng lưu loát rửa sạch sẽ vết máu của con Hắc Tinh Tinh vừa rồi để lại, xua tan mùi máu tươi.

Bạch Vũ cũng để cho Tiểu Thanh quan sát một vòng ở trên trời, trước mắt trong vòng mười dặm chung quanh đều không có dấu vết mãnh thú.

Chương 447: Thần Vực, chìa khóa (5)

Edit: V.O

Tur Minh thẳng cáp kéo dài mấy ngày, đám người Bạch Vũ và Phục Mãn thay phiên trông coi, may mắn cả khu vực không có quá nhiều mãnh thú gì, mãnh thú cấp bá chủ lợi hại duy nhất, chính là con Hắc Tinh Tinh đã bị bọn họ làm thịt.

"Xem ra, ngày mai Tur Minh có thể hoàn thành thẳng cáp, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa." Tử Như nhẹ nhàng thở ra, nói.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua Tur Minh ngồi xếp bằng ở trong bụi cỏ: "Hy vọng như thế."

Không hoàn thành thẳng cáp thì không thể yên lòng, một khi thẳng cáp bị cắt ngang, linh mạch sẽ bị thương nặng, nếu làm không tốt thì cả người sẽ bị phế đi.

"Meo - - " Bỗng nhiên Trảm Nguyệt lạnh lùng kêu một tiếng, con người màu vàng lạnh lẽo nhìn Bạch Vũ. Trong lòng Bạch Vũ rung mình, có loại cảm giác không ổn, lặng lẽ đi theo Trảm Nguyệt tới một mảnh đất phía sau sườn núi, nhìn thấy một đám người từ rất xa đi tới bên này.

"Chết tiệt!" Bạch Vũ thầm mắng một tiếng, thật sự là sợ cái gì thì cái đó sẽ đến, không có mãnh thú, trái lại là người Sáng Thế Thần Điện đến, còn là một đội Luật Viên Kiệt và Luật Viên Giang chết cũng không chết kia, đội ngũ cực mạnh của Sáng Thế Thần Điện.

Bây giờ Tư Minh không đi được, nhưng bọn họ có thể tìm tới nơi này rất nhanh.

Bạch Vũ yên lặng tính toán lấy sức chiến đấu lúc này của bọn họ có thể đối phó với năm người đối diện không?

Năm Linh chủ đỉnh cấp, Triệu Hoán Thú có được đều là cực phẩm, linh thuật tu luyện đều là Linh phẩm, hiển nhiên là không thể.

Nhưng bỏ Tư Minh lại, bốn người bọn họ rút lui, đừng nói giỡn, tuy nàng không phải là Thánh mẫu, nhưng cũng sẽ không làm loại chuyện vứt bỏ đồng đội này.

Nàng lấy ra rất nhiều sương độc giao cho Trảm Nguyệt: "Người biết nên làm thế nào."

Trảm Nguyệt gật đầu, ngậm sương độc lủi vào trong rừng rậm.

Bạch Vũ quay đầu về chỗ Tư Minh thăng cấp, nàng lấy ra mấy cái ly, dùng dao găm cắt cổ tay, nhỏ máu vào đầy ly.

Tử Như nhìn thấy, cực kỳ hoảng sợ: "Vực Chủ, người làm cái gì vậy?"

"Có người đến đây, chúng ta không đối phó được, chỉ có thể kéo dài thời gian thôi." Nàng chứa đầy cả ba ly, đưa cho Phục Mãn, Tử Như và Công Tôn Ưởng: "Các người nhanh dùng máu của ta khoanh tròn chung quanh lại, vẽ ra một hình tròn khép kín."

Bọn họ cũng không kịp hỏi lý do đã lập tức làm theo, dùng máu của Bạch Vũ khoanh tròn trên mặt đất một khu vực nhỏ khoảng mười thước chung quanh, vòng Tư Minh ở bên trong.

Bạch Vũ lập tức ở chính giữa, nhắm mắt lại lẩm nhẩm: "Ta lấy máu làm vật tế, khế ước không gian ẩn hình. Xin che giấu khu vực của ta, mãi đến khi máu tiêu tan, khế ước biến mất."

Công Tôn Ương và Tử Như đứng ở bên ngoài liền nhìn thấy, Phục Mãn và Bạch Vũ đứng ở trong vòng tròn nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Hai người nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Diendanlequydon – V.O Bọn họ từng nghe nói đến rất nhiều loại khế ước, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy khế ước ẩn hình, khế ước một không gian nhỏ ẩn hình trước mặt người bên ngoài, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

"Các người còn sững sờ làm gì? Còn không mau tiến vào." Phục Mãn đi tới, kéo bọn họ đi vào.

Ngồi ở trong không gian ẩn hình nhìn ra ngoài, cũng không có gì khác nhau, nhưng từ bên ngoài nhìn vào bên trong, cũng không nhìn thấy cái gì, chỉ nhìn thấy ở đây là một mảnh mặt cỏ giống hệt chung quanh, ngoại trừ cái này ra thì không thấy gì cả.

Bọn họ liền vô duyên vô cớ biến mất ở trong mắt người ngoài, phương pháp ẩn dấu như vậy thật sự quá thuận tiện, nếu có thể thì bọn họ đều muốn học.

Bạch Vũ băng bó cánh tay có vết cắt, bấu môi, khế ước cần vật tế cực kỳ quý giá có được không? Bởi vì máu của nàng vô cùng quý giá, mới có thể làm vật tế, nếu không phải nhất thời nàng không lấy ra được thứ gì tốt làm vật tế, nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn phải cắt một dao, rất đau!

Chương 448: Thần Vực, chìa khóa (6)

Edit: V.O

Luật Viên Giang dẫn theo đội viên một đường đi đến phương hướng Tư Minh đang ở.

Luật Viên Kiệt gật gù đắc ý vung vẩy chìa khóa màu vàng trong tay: "Ca, chìa khóa của chúng ta mới thặng cấp hai thanh, huynh không đi tìm mãnh thú, chạy tới bên này làm gì? Đệ từng xem qua, mảnh đất này một con mãnh thú cũng không có."

"Thặng cấp chìa khóa cũng không nhất định phải tìm mãnh thú, còn có thể giết người!" Giọng điệu Luật Viên Kiệt lạnh như băng giống như dao găm dán ở sau lưng, Luật Viên Kiệt không kiềm được rụt rụt cổ: "Chúng ta tới giết người nào?"

"Bạch Vũ."

"Nàng ta à? Ý định không tệ, đúng là ta rất muốn tự mình ra tay xử lý nàng ta." Luật Viên Kiệt nheo mắt lại: "Nhưng đại ca, sao huynh biết nàng ta ở đây?"

"Khiếu Thiên Ngân Lang của ta tu luyện Thuật Truy Tung (thuật lần theo dấu vết), đệ quên rồi?" Luật Viên Giang lạnh lùng liếc nhìn Luật Viên Kiệt, giống như hấn ta đã hỏi vấn đề cực kỳ ngu ngốc.

"Đệ biết, nhưng..." Nhưng sao huynh có thể lần theo dấu vết của Bạch Vũ? Sẽ không phải huynh cố ý tới giết nàng ta chứ? Nàng ta đã

đắc tội huynh sao?

"Đây là mệnh lệnh." Là mệnh lệnh của Thượng Quan Vân Trần, giết Bạch Vũ! Giết Bạch Vũ không được cũng phải giết chết thuộc hạ của nàng ta, tóm lại không thể để cho nàng ta an toàn dẫn năm người tiến vào trung tâm Thần Vực.

Luật Viên Giang cũng chẳng muốn giải thích, tiếp tục đi theo Khiếu Thiên Ngân Lang ở phía trước.

Ngao ----- (tiếng gào khóc)--- -----

Khiếu Thiên Ngân Lang đi vào trong rừng cây nhỏ phía trước, bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, thân thể bỗng chốc giật giật, ngã trên mặt đất, không qua bao lâu liền biến mất.

Sắc mặt Luật Viên Giang đại biến: "Có độc, mau ngừng thở, rút lui về phía sau!"

Năm người lập tức rời khỏi rừng cây nhỏ, một người trong đội hoảng sợ kêu một tiếng, tuy hô hấp của hắn ta đã ngừng lại, nhưng ngón tay lại bắt đầu biến thành màu đen, khí độc màu đen giống như dây leo từ ngón tay hắn ta chạy thẳng lên trên cánh tay, mắt thấy sắp lan tràn đến cả cánh tay.

Luật Viên Giang quyết định rất nhanh, vung tay, một đường lưỡi dao khí chặt đứt cánh tay hắn ta.

Đội viên kêu thảm một tiếng, đau đến mức suýt hôn mê.

Diendanlequydon – V.O Cánh tay bị đứt rơi xuống trên mặt đất, vậy mà không có máu chảy ra, cả cánh tay cháy đen, rất nhanh đã bị khí độc nuốt hết, hóa thành một vùng bụi đen.

Luật Viên Giang nhìn thấy cũng không sợ hãi, thật sự là độc lợi hại, nếu không có Khiếu Thiên Ngân Lang của hắn ta sớm phát hiện ra, chỉ sợ bọn họ đã chết ở trong khu rừng này.

"Đại, đại ca, đằng trước gần như tràn ngập khí độc, chúng ta... vẫn phải đến phía trước sao?" Luật Viên Kiệt hỏi có chút cà lăm.

Luật Viên Giang lạnh lùng nghiêm mặt: "Đương nhiên phải đi, không vào rừng cây thì đi đường vòng là được.

Bọn họ nhanh chóng vòng qua rừng cây nhỏ, đến trước một gò núi nhỏ. Lúc này bọn họ càng cẩn thận, Luật Viên Kiệt gọi Mi Hầu của hắn ta ra dẫn đường ở đằng trước, kết quả Mi Hầu vừa mới đi lên gò núi liền thoáng chốc run run, biến mất.

Vẫn có độc!

Ánh mắt Luật Viên Kiệt và ba đội viên tha thiết chờ mong Luật Viên Giang, Luật Viên Giang cười lạnh: "Nếu bên này cũng không được, tiếp tục đi đường vòng. Hành động phải nhanh, đừng để cho Bạch Vũ chạy."

Vòng qua gò núi, bọn họ gần như đi tới đối diện khu rừng nhỏ kia, một vùng cỏ dại xanh mướt, cái gì cũng không có.

Để bảo đảm an toàn, bọn họ chỉ có thể tiếp tục để cho Triệu Hoán Thú của mình thử độc, đi trong bụi cỏ không bao lâu, Triệu Hoán Thú lại biến mất.

Lúc này, mặt của đám người Luật Viên Giang đều đã tái đi rồi.

Một vòng này đều là độc, đương nhiên là Trảm Nguyệt làm, đúng là nó đã khuếch tán sương độc Bạch Vũ đưa cho nó ra ngoài.

"Đại ca, vẫn đi đường vòng sao?" Giọng Luật Viên Kiệt phát run, hỏi.

Luật Viên Giang từ từ nhắm hai mắt, trên khuôn mặt âm u thoáng lộ ra cười nhạt: "Không cần đi đường vòng, chắc chắn Bạch Vũ ở bên trong, nàng ta đã biết chúng ta đến đây, cố ý rắc độ một vòng chung quanh."

Chương 449: Thần Vực, chìa khóa (7)

Edit: V.O

"Nàng ta có bệnh hả? Biết chúng ta đến đây, không chạy còn ở lại chỗ này làm gì?" Luật Viên Kiệt trợn trừng mắt.

"Chắc chắn nàng ta không đi được, biết được độc này là do nàng ta rải thì dễ xử lý hơn rồi." Luật Viên Giang ra lệnh cho đội viên gọi Triệu Hoán Thú phi hành (bay) của bọn họ ra, hình thể của Triệu Hoán Thú phi hành cấp 5 đã có thể so với một tòa đảo nhỏ, đôi cánh giương ra được mười thước, tùy tiện vỗ một cái liền có một trận cuồng phong.

Mấy con cùng nhau vỗ cánh, rất nhanh từng trận cuồng phong liền thổi tan khí độc phía trước, Luật Viên Giang ung dung dẫn người xông vào trong bụi cỏ tìm kiếm, liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy được cái gì.

"Hình như nơi này không có ai." Luật Viên Kiệt cau mày, nhìn về phía đại ca nhà mình.

Luật Viên Giang lơ đãng: "Nếu biết chúng ta đến đây, chắc chắn là ẩn nấp rồi. Mắt thấy không đúng sự thật, cẩn thận tìm xem, biết đâu lại có phát hiện."

Năm người thả Triệu Hoán Thú của từng người ra, một đường lần mò trên mặt đất đi đến.

Đám người Tử Như ẩn nấp trong không gian ẩn hình thấy bọn họ càng ngày càng gần, không khỏi nín thở, không dám phát ra một chút tiếng động, trên trán nhịn không được toát ra mồ hôi lạnh.

Bạch Vũ nhìn Tư Minh ở phía sau, nàng đã dùng độc dây dưa với Luật Viên Giang gần một ngày, bây giờ đã sắp sáng, việc thăng cấp của Tư Minh cũng gần kết thúc, chỉ thiếu chút nữa thôi.

Cũng không biết khi nào bọn Luật Viên Giang sẽ phát hiện ra, nếu bây giờ bọn Luật Viên Giang tìm ra được, nàng liền nắm một vốc phấn độc tung đúng ngay vào mặt, độc chết một người thì tính một người!

"Bên này không có."

"Bên này cũng không có."

"Đại ca, phía bên đệ cũng không tìm thấy."

Mấy người đều đã lục soát những chỗ khác, chỉ còn lại khu vực trước mặt Luật Viên Giang. Ánh mắt Luật Viên Giang sắc bén đảo qua cỏ dại trước mắt, đi tới gần bọn họ.

Bạch Vũ xiết chặt phấn độc trong tay, ngay trong nháy mắt Luật Viên Giang bước một chân vào không gian ẩn hình, đánh ra một chưởng Phách Thiên Liệt, chưởng phong xen lẫn phấn độc lao thẳng tới mặt Luật Viên Giang.

Luật Viên Giang đã sớm đề phòng, né tránh nguy hiểm, vung ống tay áo lên, hất phấn độc ra không thừa một chút nào, trở tay đánh một chưởng về phía Bạch Vũ.

Đồng tử trong mắt Bạch Vũ co rụt lại, Tôn Chủ!

Đúng rồi, nếu chìa khóa của hắc ta hoàn thành thăng cấp, hắc ta cũng có thể thăng cấp thành Tôn Chủ.

"Đi mau!" Đột nhiên, Tư Minh mở to mắt, tức giận quát một tiếng. Cuối cùng, việc thăng cấp của hắc cũng thành công, khi thăng cấp cần phải tập trung lực chú ý, nhưng cũng không có nghĩa là cái gì hắc cũng không biết, hắc vừa tỉnh dậy liền rất rõ ràng tình cảnh hiện tại.

Thân hình Bạch Vũ nhanh chóng lùi lại, nâng tay tạo ra một bức tường lửa, tiện tay rắc vào phần lớn sương độc. Diendanlequydon – V.O Nhất thời, ngọn lửa dựng đứng chứa khói đen dày đặc, tràn ngập độc tố, bao phủ cả lùm cỏ, không thể nhìn thấy những gì chung quanh.

"Chết tiệt!" Luật Viên Giang cuống quít lui về phía sau, không dám tiếp xúc một chút nào với khói độc.

Bạch Vũ nhân cơ hội dẫn người bỏ chạy, Trảm Nguyệt linh hoạt chạy ở phía trước, dẫn đường cho bọn họ.

Năm người trực tiếp chui vào trong một khu rừng rậm. Phía sau lưng, đám người Luật Viên Giang đã cưỡi lên Triệu Hoán Thú bay đuổi tới.

Bạch Vũ chạy như bay theo Trảm Nguyệt một lúc, đến giữa rừng rậm, một vùng đầm lầy đầy rẫy khí độc chặn ngay trước mặt bọn họ.

"Meo meo - -" Trảm Nguyệt kêu hai tiếng, nhanh nhẹn nhảy lên, liền nhảy vào trong đầm lầy.

"Ăn Tủy Độc Thảo vào, theo ta vào." Bạch Vũ không do dự, lập tức

nhảy theo vào đầm lầy.

Khí độc dày đặc khiến cho Bạch Vũ không thấy rõ dưới chân, vốn tưởng rằng sẽ không cần thận rới vào nước bùn, ai biết cả vùng đầm lầy không phải khắp nơi đầy nước bùn như Bạch Vũ nghĩ, ngược lại nơi nơi đều là các loại dây leo.

Dây leo xoắn bện với nhau, giống như giăng ra Thiên La Địa Võng (ý nói tấm lưới). Phía trên nở từng đóa hoa khổng lồ, tựa như một bồn máu to.

Chương 450: Linh Chủ, Cửu Huyền Bãng Hồ (1)

Edit: V.O

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, Luật Viên Giang đã đuổi theo từ phía sau, nhảy xuống từ trên người Cự Ưng (con chim Ưng khổng lồ), nhảy vào trong đầm lầy, hai con Cuồng Lang chạy như bay, lao thẳng tới Bạch Vũ.

Phục Mãn lập tức gọi Thổ Bát Thử hóa khổng lồ ra, chặn ở trước mặt.

Xoạt xoạt - -

Khiếu Nguyệt Ngân Lang hung ác cắn lên cổ Thổ Bát Thử, một con Thổ Bát Thử biến mất trong nháy mắt.

"Làm sao có thể?" Phục Mãn quá sợ hãi. Thổ Bát Thử của ông cũng là cấp 5, lực phòng ngự cũng rất cao, liền bị một ngụm cắn chết, lực công kích của Ngân Lang này cũng quá cao?

Ánh mắt Bạch Vũ lóe lên: "Coi như không có linh thuật tấn công lực phòng ngự, đi mau."

Nàng vung tay bắn ra một đạo Lưu Hỏa, đánh lên trên dây leo trước mặt lưới. Dây leo dày đặc lập tức bị nóng co rút lại, mở ra một lỗ hổng.

Trảm Nguyệt lập tức xông vào, đám người Bạch Vũ theo sát phía

sau.

Dây leo đan bện chi chít, làm cho cả đầm lầy giống như một cái mê cung khổng lồ do thiên nhiên tạo thành.

Tạp - -

Đột nhiên đóa hoa khổng lồ hung tợn cắn về phía bọn họ, Công Tôn Ưởng sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, dơ tay chặn lại, cánh tay bị cắn một ngụm, Bạch Vũ vung ra một ngọn lửa thiêu đóa hoa thành tro tàn.

Công Tôn Ưởng băng bó cánh tay bị chảy máu đen, lòng còn sợ hãi: "Đây là cây gì, lại còn có thể cắn người?"

"Những cây này không phải là cây cối, là mãnh thú sống quần cư - Thực Nhân Hoa (hoa ăn thịt người), có độc, tất cả mọi người cần thận một chút." Bạch Vũ vung Tịnh Nguyệt lên người mọi người.

Trảm Nguyệt bảy vòng tám rẽ, không biết dẫn bọn họ rẽ bao nhiêu vòng, cuối cùng cũng bỏ đám người Luật Viên Giang lại phía sau rất xa.

"Meo meo - -" Trảm Nguyệt đá lông nheo với Bạch Vũ dường như muốn tranh công.

Khóe miệng Bạch Vũ rút gân, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nơi này an toàn, nhưng lại là ngõ cụt! Diendanlequydon – V.O Phía trước chỉ có duy nhất một cái cây to lớn tạo thành rừng, trên thân cây to khỏe có một đóa Thực Nhân Hoa khổng lồ to hơn tất cả tán cây quần quanh, Thực Nhân Vương Hoa (vua của Thực Nhân Hoa) cấp 6!

"Người dẫn ta đến đây, chắc chắn không phải lừa ta chứ? Nơi này cũng coi là nơi an toàn hả?" Bạch Vũ tức giận trợn trừng mắt. Chắc chắn nơi này chính là trung tâm lưới dây leo, nếu bọn Luật Viên Giang tìm được đến đây, bọn họ muốn chạy trốn cũng đều không có nơi để trốn.

"Meo - -" Trảm Nguyệt kêu ngạo phe phẩy cái đuôi xác nhận.

Không có ai dẫn đường bên ngoài mê cung phức tạp, bảy tám ngày cũng không tìm thấy đường ra, lại có thêm chướng khí nữa, nếu người đuổi theo không có thuốc giải độc, hoàn toàn không ở được quá lâu. Chỉ ít người còn có mấy ngày an toàn.

Bạch Vũ ha ha, chờ qua bảy tám ngày thì phải làm sao bây giờ?

Vậy mới hỏi người! Trảm Nguyệt trừng mắt tỏ vẻ đương nhiên.

Bạch Vũ lý sự, liếc mắt nhìn trộm, Thực Nhân Vương Hoa đã giật mình tỉnh giấc, mở ra đóa hoa giống như bồn máu to, nháy mắt đánh úp tới, muốn nuốt đầu của Bạch Vũ.

Thân hình Bạch Vũ lập tức nhanh chóng lùi lại, gọi Tiểu Thanh ra, một ngụm Bạo Liệt Lưu Hỏa, đốt cháy nguyên cả cây.

Thực Nhân Vương Hoa phát ra tiếng gào thét thảm thiết, xông thẳng tới giống như con trăn, nổi điên cắn Tiểu Thanh không tha. Trảm Nguyệt mạnh mẽ bổ nhào lên, mở móng vuốt sắc bén ra, cắt lên rễ cây hoa cực kỳ chuẩn xác.

Đóa hoa phát ra tiếng thét chói tai, thê lương, buông lỏng Tiểu Thanh ra. Tiểu Thanh lập tức đánh ra một đạo Bạo Liệt Lưu Hỏa, thiêu Thực Nhân Vương Hoa đang vằn vẹo không ngừng thành tro tàn.

Chìa khóa của Bạch Vũ cũng tỏa ra ánh sáng vàng rờn trong một cái chớp mắt.

Nàng âm thầm bi thương nhìn Trảm Nguyệt một cái, kế hoạch của người chính là để cho ta thăng cấp, sau đó lại đối phó với Luật Viên Giang?

"Meo - - "

Meo cái đầu người! Ta thăng cấp thì có thể một mạch thăng cấp thành Tôn Chủ không?

Bạch Vũ hít sâu một hơi, nhưng cho dù thế nào vẫn muốn thử xem, Trảm Nguyệt đã cho nàng thời gian để tranh thủ thăng cấp, kế tiếp liền xem chính nàng.

Tư Minh thoáng cái thăng lên cấp 2, thành Linh Sư đỉnh cấp, cuối cùng ta cũng sắp có thể thành Linh Chủ rồi sao?

Chương 451: Linh Chủ, Cửu Huyền Băng Hồ (2)

Edit: V.O

Bạch Vũ ngồi xếp bằng bên dưới cây đại thụ, nhắm mắt lại.

"Bạch Vũ sắp thăng cấp, mọi người bảo vệ nàng!" Tư Minh kịp phản ứng đầu tiên, lập tức dẫn theo Triệu Hoán Thú bảo vệ lối vào, Công Tôn Ưởng cùng đi theo Tư Minh.

Tử Như nắm thuốc độc còn thừa, cảnh giác đứng ở bên cạnh Bạch Vũ.

Luật Viên Giang và Luật Viên Kiệt lo lắng tìm tung tích của Bạch Vũ, lại vô tình bị lạc đường.

"Ngân Lang, tìm được không?" Luật Viên Giang cau mày hỏi.

Khiếu Thiên Ngân Lang cực kỳ tủi thân rung rung cái mũi, phe phẩy cái đuôi. Thuật Truy Tung của nó chủ yếu là dựa vào mũi, nhưng chung quanh nơi này đều là chướng khí (khí độc), ảnh hưởng nghiêm trọng đến khứu giác của nó.

Không ngửi thấy được mùi của Bạch Vũ, nó phải đi đâu mới tìm được Bạch Vũ?

Xoàn xoạt - -

Thực Nhân Hoa chung quanh lại bắt đầu điên cuồng tấn công bọn

họ, Luật Viên Giang đành phải đối phó với những đóa hoa chung quanh trước, tức giận chém toàn bộ dây leo gần đó.

Hắn ta không tin, những thứ dây leo như thế này sẽ có nhiều, hắn ta còn không chặt được đầu của nó.

Bọn họ bị giày vò ở bên ngoài, Bạch Vũ đã hoàn thành thăng cấp rồi.

Từ trước đến nay, tốc độ thăng cấp của nàng đều rất nhanh, không qua bao lâu sẽ thăng cấp thành công, đột phá Linh Chủ, trực tiếp thăng tiến đến Linh Chủ trung cấp!

Một đạo ánh sáng màu vàng từ người nàng thẳng lên trên, bao phủ trên tán cây chi chít ở trên không.

Bầu trời vang lên tiếng vang cuồn cuộn như sấm rền, bỗng nhiên có tuyết rơi xuống đây.

Bông tuyết lạnh lẽo vậy mà xuyên thấu qua cành lá của cây đại thụ, bay tới bên cạnh Bạch Vũ.

Bạch Vũ mở mắt ra, nâng bằng hai tay, nhẹ nhàng nhận được một khối, xúc cảm lạnh lẽo từ lòng bàn tay truyền khắp toàn thân.

Một con Tuyết Hồ (cáo tuyết) màu trắng xinh xắn, hoạt bát xuất hiện ngay giữa lòng bàn tay nàng, thân thể mềm mại cuộn mình thành hình tròn, cái đuôi to, lông lá xù xì ôm chặt thân thể, trông tựa như búp bê đồ chơi lông lá xù xì.

Nó ngẩng đầu, mắt to màu tím như bảo thạch trong suốt, lỗ tai lớn nhọn hoắt khiến cho mặt nó có vẻ lớn một vòng.

"Cửu Huyền Băng Hồ, thật xinh đẹp!" Bạch Vũ thật cẩn thận ôm vào

trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, như là đang sờ một thứ đồ sứ dễ vỡ.

Cửu Huyền Băng Hồ, Triệu Hoán Thú hệ Thủy hiếm thấy, tính tình kiêu ngạo, rất khó triệu hồi ra được, chỉ cần xuất hiện liền tuyệt đối là tuyệt phẩm mãn tư chất.

Bạch Vũ nhìn lướt qua thuộc tính của Cửu Huyền Băng Hồ, ngạc nhiên phát hiện Cửu Huyền Băng Hồ vừa xuất hiện vậy mà lại là cấp 3, lực công kích 29, lực phòng ngự 26, sức chịu đựng 25

Vào không gian để triệu hoán còn có thể có chỗ tốt như vậy, sao trước kia ta lại không biết? diendanlequydon – V.O Bạch Vũ ôm Cửu Huyền Băng Hồ, hình như nàng lập tức liền thăng cấp, đáng tiếc bây giờ nàng chẳng quan tâm. Trở thành Linh Chủ còn chưa đủ, nàng còn muốn nhanh chóng thăng cấp Triệu Hoán Thú thành cấp 5, như vậy mới có thể chiến đấu một mình cùng với Luật Viên Kiệt, Luật Viên Giang vừa trở thành Tôn Chủ.

Dù sao bọn họ cũng chỉ vừa mới trở thành Tôn Chủ, cấp bậc của Triệu Hoán Thú còn chưa thăng lên, vẫn là cấp 5 như cũ.

Bạch Vũ cho mỗi con Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Trảm Nguyệt 50 giọt linh lực, lại nhét Linh quả các hệ cho bọn nó. Nơi này có rất nhiều Linh quả, hoàn toàn không cần lo lắng không có dược liệu để thăng cấp cho Triệu Hoán Thú.

Bên ngoài không gian Thần Sáng Thế, Thượng Quan Vân Trần nhìn tình huống trong đầm lầy, tự nhiên uống rượu: "Xem ra, không qua bao lâu, đệ tử nhà ta có thể tìm được Bạch Vũ rồi."

"Người muốn giết Bạch Vũ?" Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn Thượng Quan Vân Trần, ánh mắt sắc bén khiến da đầu người ta run lên.

Thượng Quan Vân Trần nhếch môi cười: "Sốt ruột rồi sao? Đáng tiếc người không thể vào để cứu nàng ta."

"Người cho là nàng ấy cần ta cứu?" Bên miệng Dạ Quân Mạc thoáng qua một độ cong vân đạm phong khinh.

Khóe miệng Thượng Quan Vân Trần chứa nụ cười: "Không cần sao? Luật Viên Giang và Luật Viên Kiệt đã là Tôn Chủ, Bạch Vũ chỉ là một Linh Sư, trốn không thoát đâu. Nếu đồng đội bên cạnh nàng ta lợi hại một chút, có lẽ còn có cơ hội, đáng tiếc..."

Chương 452: Chìa khóa vàng

1

Edit: V.O

"Đáng tiếc chính là người của người." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt liếc nhìn Thượng Quan Vân Trần: "Ta vẫn thấy rất kỳ lạ, vì sao năm đó người lựa chọn trợ giúp Ngọc Ưu Liên hại chết Bạch Vũ. Khi đó người là vị hôn phu của Bạch Vũ, sau khi người lấy nàng ấy là có thể lập tức mượn thân phận của nàng ấy nắm cả Sáng Thế Thần Điện trong tay, cho dù các người không có tình cảm, người cũng không cần phải giết nàng ấy."

Đột nhiên, vẻ mặt Thượng Quan Vân Trần âm trầm, nụ cười ở khóe miệng biến mất không còn một mảnh, nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ vô song của Dạ Quân Mạc, châm chọc: "Người thật sự không biết nguyên nhân sao? Nếu không vì người, ta sẽ giết Bạch Vũ?"

Đáy mắt Dạ Quân Mạc hiện lên sắc bén, sát ý bắt đầu chuyển động: "Vì Bạch Vũ yêu ta, người mới muốn giết nàng ấy?"

"Không sai!" Thượng Quan Vân Trần cười lạnh: "Tuy ta ghét tính tính đơn thuần, ngu ngốc của nàng ta, nhưng ta không thể không thừa nhận, ở mặt nào đó, nàng ta tại bướng bỉnh ghê gớm, một khi nhận định thì tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Khi ta biết nàng ta yêu người, ta liền biết nàng ta tuyệt đối sẽ không đồng ý gả cho ta nữa. Nếu nàng ta không gả cho ta, ta còn muốn nàng ta sống để làm gì?"

Dạ Quân Mạc dần dần nắm năm ngón tay lại, lạnh lẽo quanh thân

khiến cho không khí đều ngưng tụ thành âm u, lạnh lẽo.

Không có giá trị lợi dụng liền giết nàng, rốt cuộc vì sao Bạch Vũ lại muốn che chở những tên vô lại lòng lang dạ sói như các ngươi?

"Sao nào, muốn ra tay với ta, giết chết ta ở đây? Chúng ta đều là Thần Hoàng, ngươi không chắc là đối thủ của ta. Mà còn..." Nụ cười của Thượng Quan Vân Trần càng thêm suồng sã: "Đừng quên lúc trước chúng ta thương lượng đã dùng khế ước máu, chung sống hòa bình trong lúc Thần Vực mở ra."

Hắn ta nâng tay khoát lên vai Dạ Quân Mạc, vỗ vỗ cực kì thân cận: "Đừng nghĩ ra tay với ta, hiểu không?"

Dạ Quân Mạc khép hờ đôi mắt giống như thủy tinh đen, xẹt qua sắc bén thâm thúy, nụ cười ma quỷ, lạnh lẽo chớp lóe rồi biến mất, "Ngươi dám khiêu khích ta càn rỡ như vậy, thì chắc chắn ta sẽ không ra tay với ngươi? Diendanlequydon – V.O Chẳng lẽ ngươi không biết, cho dù không ra tay, ta cũng có thể dễ dàng khiến cho ngươi đi tìm cái chết!"

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần hơi biến đổi, liền nhìn thấy Dạ Quân Mạc đứng dậy rời đi.

Hắn ta hơi nhíu mày, bỗng nhiên cảm thấy tay mình có chút ngứa, cúi đầu nhìn lên, tay trái hắn vỗ lên vai Dạ Quân Mạc đã sưng lên giống như móng heo.

"Dạ Quân Mạc! Ngươi dám hạ độc ta! Ngươi đâu, mau truyền Y Sư!" Thượng Quan Vân Trần thềm hừ hừ chính mình quá sơ ý, Dạ Quân Mạc là Độc Sư, là Độc Sư đó! Sao hắn nhất thời đắc ý lại quên mất?

Hắn ta lập tức ăn Tẩy Độc Thảo vào, đi tìm Y Sư.

Trong Thần Vụ, hai huynh đệ Luật Viên Giang trôi qua có chút thâm, không biết vì sao đột nhiên trời lại có tuyết rơi, còn càng rơi càng lớn.

Gần như giữa đầm lầy chỉ có tuyết bay, nhưng bên ngoài lại xuất hiện mưa đá, mưa đá to bằng đầu nắm tay từ trên trời giáng xuống, còn chứa linh khí rét thấu xương, không cẩn thận bị nện trúng một cái thì sẽ đầu rơi máu chảy.

Ngoại trừ Luật Viên Giang, mọi người còn lại đã xui xẻo bị nện trúng.

Luật Viên Kiệt ôm vết sưng trên đầu, lệ rơi đầy mặt oán giận với đại ca mình: "Đại ca, nếu không thì chúng ta ra khỏi nơi này trước đi, Tủy Độc Thảo của chúng ta cũng sắp bị dùng hết, chướng khí (khí độc) cũng rất lợi hại."

"Không có Tủy Độc Thảo thì nhanh chóng đi hái, giết Bạch Vũ là mệnh lệnh, tất phải chấp hành." Luật Viên Giang nói chắc như đinh đóng cột.

"Được rồi." Luật Viên Kiệt bất đắc dĩ phân phó vị đồng đội bị mất cánh tay kia đi ra ngoài hái ít Tủy Độc Thảo về.

Luật Viên Kiệt thật sự không muốn tiếp tục ở đây nữa, cho dù Tủy Độc Thảo có thể chống lại được chướng khí, nhưng khí độc vẫn khiến cho bọn họ bị ảnh hưởng, trong hoàn cảnh như vậy, rất khó phát huy toàn bộ thực lực.

Luật Viên Kiệt thật sự không rõ vì sao đại ca nhất định phải cứ diệt trừ Bạch Vũ như vậy.

Chương 453: Chìa khóa vàng

2

Edit: V.O

Đương nhiên Luật Viên Giang sốt ruột là có nguyên nhân, trước khi tiến vào, Thượng Quan Vân Trần đã cảnh cáo hắn ta, không thể để cho Bạch Vũ có cơ hội thăng cấp, một lần cũng không thể!

Thiên tư của Bạch Vũ rất cao, một khi để cho nàng nhận được phần thưởng của Thần Vực, cho nàng cơ hội thăng cấp, rất khó nói nàng sẽ đến mức nào.

Lúc này Luật Viên Giang đang vội vã đi tìm Bạch Vũ, chỉ vì lo lắng Bạch Vũ đang thăng cấp.

Chung quanh đều là Thực Nhân Hoa, chìa khóa muốn hấp thu linh khí không quá đơn giản. Hiện tượng thiên nhiên kỳ dị này cũng khiến cho Luật Viên Giang cảm thấy rất không yên tâm, tuyệt không rơi ở đâu lại cứ rơi ở đầm lầy này, còn có mưa đá.

Nhưng bọn họ cũng đã dọn dẹp nhiều dây leo như vậy, có lẽ cũng sắp tìm được trung tâm mê cung, cũng không gấp ở đây một lúc.

Luật Viên Giang dẫn theo ba người còn lại tránh dưới một cây đại thụ chọc trời nghỉ ngơi, miễn cho bị mưa đá cho nên bị thương.

Đệ tử bị bọn họ phái đi hái Tẩy Độc Thảo tránh mưa đá chạy đi rất nhanh, còn chưa ra khỏi đầm lầy, Phục Mãn và Công Tôn Ưởng lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn ta, bỏ các loại linh thuật xuống

mặt hắn ta.

Hắn ta vội vàng gọi Triệu Hoán Thú ra ngăn cản, lập tức chạy về, lại bị ba con Thổ Bát Thủ khổng lồ của Phục Mãn gắt gao ngăn lại, không tới mấy hiệp đã bị Công Tôn Ưởng san bằng.

Chìa khóa của hắn ta biến mất, hóa thành một đường ánh sáng truyền vào trong chìa khóa của Công Tôn Ưởng.

Màu vàng trên chìa khóa của Công Tôn Ưởng vốn còn thiếu - cách thẳng cấp rất nhiều, lập tức tăng thêm hơn một nửa, chỉ thiếu một ít nữa là có thể thẳng cấp.

Hai người nhìn nhau, yên lặng nấp đi.

Cuối cùng, mưa đá cũng ngừng lại, nhưng người được phái đi ra hái Tẩy Độc Thảo còn chưa trở về, Luật Viên kiệt không kiên nhẫn oán giận: "Làm gì vậy chứ? Tẩy Độc Thảo khó tìm như vậy sao? Ra khỏi đầm lầy, không phải khắp nơi bên ngoài đều có sao? Sao vẫn chưa trở lại?"

"Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Một đội viên khác có chút lo lắng, nói.

Luật Viên Giang cau mày, có phần hối hận để cho một người đi lấy thảo dược, sau khi tiến vào Thần Vực, truyền âm ngàn dặm liền mất đi hiệu lực, cho dù hai người đều ở trong Thần Vực cũng không thể liên lạc được.

"Nếu không để ta đi tìm xem?" Thiếu niên áo lam đứng ở cuối đề nghị.

"Không được, không thể đi ra nữa, cùng đi." Luật Viên Giang lạnh

lùng nói.

Luật Viên kiệt buồn bực xem thường: "Thật là phiền phức, lấy được cũng có thể bỏ được."

Đoàn người cùng nhau quay đầu đi ra ngoài đầm lầy.

Tử Như trốn ở trong dây leo phía xa, nhìn bọn họ, không khỏi nhíu mày: "Luật Viên Giang này đúng là đủ cẩn thận, sau khi đánh mất một người liền không đi ra ngoài nữa."

"Có thể trở thành đội trưởng được Sáng Thế Thần Điện coi trọng, vẫn phải có chút bản lĩnh." Tư Minh gật đầu: "Bạch Vũ nói, chúng ta phải nghĩ cách tách bọn họ ra."

"Nói rất đúng, người ra ngoài làm mồi dụ, ta ngáng chân ở giữa đường, thế nào?" Ánh mắt Tử Như sáng long lanh, nói.

Khóe miệng Tư Minh rụt rụt: "Sao người không đi? Luật Viên Giang và Luật Viên Kiệt là Tôn Chủ, ta ra ngoài còn có mạng trở về sao?"

"Đồ nhát gan." diendanlequydon – V.O Tử Như liếc nhìn Tư Minh: "Ta đi thì ta đi. Giữa đường, người phải tách nhóm người bọn họ ra, cũng đừng để cho ta mạo hiểm không công."

Trái lại, Tư Minh xấu hổ: "Dứt khoát cùng nhau đi. Hai người, tách ra đi, Công Tôn Ưởng và Trưởng lão Phục Mãn đã chuẩn bị tốt tiếp viện ở trên đường rồi."

Hai người lập tức đi ra, theo sát phía sau Luật Viên Giang.

Luật Viên Giang lập tức nhạy cảm nhận thấy sau lưng có người, xoay người lại liền xé rách mảng lớn dây leo, Tư Minh và Tử Như bị

chương phong quét đến, cùng lúc ngã xuống đất, đứng lên liền lập tức bỏ chạy.

"Đuổi theo!" Mắt Luật Viên Giang lộ ra sắc bén, một chữ lạnh như băng, ba con Triệu Hoán Thú được thả ra trong nháy mắt.

Tư Minh và Tử Như chạy như bay để thoát thân, cố ý tách ra chạy trốn ở lối rẽ phía trước.

Chương 454: Chìa khóa vàng

3

Edit: V.O

Luật Viên Giang và Luật Viên Kiệt ngằm hiểu, lập tức tách ra, hai người đuổi theo mỗi người. Người Luật Viên Giang đuổi theo chính là Tử Như.

Tốc độ của Tử Như không nhanh, nhờ địa hình đầm lầy và dây leo chung quanh, mới có thể miễn cưỡng tạo ra khoảng cách với Luật Viên Giang. Ngay lúc Tử Như chuẩn bị xông vào bụi Thực Nhân Hoa lại, bỗng nhiên một đường chưởng phong sắc bén đánh thật mạnh sau lưng Tử Như.

Tử Như bị đánh bay ra ngoài một cách không hề bất ngờ, phun ra một ngụm máu, ba con sói đói lập tức nhào lên.

Đúng lúc này, Tiểu Thanh phun ra Bạo Liệt Lưu Hỏa, nổ tung ở trước người Tử Như, lực công kích phá trăm, nhiệt độ khủng bố nháy mắt phá hủy mảng lớn thực vật chung quanh.

Mấy con sói đói nhào lên vội vàng lui về phía sau, vẫn bị dư âm nổ mạnh cuộn lên lật ra ngoài, sức chịu đựng một mạch tiêu hao năm thành.

Đồng tử Luật Viên Giang co rụt lại, nhìn theo Bạch Vũ đi ra từ dây leo: "Cấp 5! Người là Linh Chủ rồi sao?"

Thăng cấp thì cũng thôi, thậm chí ngay cả Triệu Hoán Thú cũng cùng

thăng cấp, khó trách Thượng Quan Vân Trần lại dạn dò hẳn như vậy.

"Cái này đều nhờ vào người." Nếu người không gây áp lực, ta nào có thể thăng toàn bộ Triệu Hoán Thú lên tới cấp 5 nhanh như vậy. Bạch Vũ dẫn theo Tiểu Thanh, Tiểu Bạch và Trảm Nguyệt lạnh nhạt đứng ở trước mặt Luật Viên Giang.

Luật Viên Giang hừ lạnh: "Cấp 5 thì thế nào? Vừa mới thăng cấp thì có thể có bao nhiêu sức chiến đấu? Người liền cam chịu số phận đi!"

Khiếu Thiên Ngân Lang thân thể cao lớn vọt lên, lao thẳng tới Tiểu Bạch, nó không vươn móng vuốt, khinh thường phòng ngự, chỉ cần đánh trúng chính là chết!

Tiểu Bạch không sợ sệt chút nào, tiến lên chính là một chiêu Phách Thiên Liệt.

Ngũ Hành Bạch Hổ cấp 5, lực công kích 50, lực phòng ngự 50, sức chịu đựng 44

Uy lực của Phách Thiên Liệt phải khó khăn lắm mới đạt tới 100 điểm, đối diện với Khiếu Thiên Ngân Lang chỉ có lực phòng ngự vừa mới thoát khỏi đỉnh 40 điểm, cho dù không mạnh mẽ đánh, đánh trúng thì cũng chỉ còn đường chết, liền xem ai nhanh hơn rồi.

Diendanlequydon – V.O

Chỉ nghe một tiếng "phịch", hai cỗ lực lượng vĩ đại va chạm kịch liệt, lực lượng cuồng bạo khuếch tán ra, uy thế cuồn cuộn nổi lên ngút trời, ầm ầm phá hủy mảng lớn tầng tầng lớp lớp dây leo, hơn trăm Thực Nhân Hoa tan thành mây khói.

Tiểu Bạch và Khiếu Thiên Ngân Lang đều biến mất trong giây lát.

Bạch Vũ đã sớm tính trước, Tiểu Bạch cùng lúc nhào lên, Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh lại được phun ra một lần nữa, lực công kích của Tiểu Thanh cao đạt tới 54, uy lực Bạo Liệt Lưu Hỏa đạt đến 135 điểm cao nhất, phạm vi tấn công có lớn có nhỏ, được Tiểu Thanh khống chế càng thêm tinh chuẩn, gần như đều mạnh mẽ ném tất cả uy lực lên người hai con Cuồng Lang còn lại.

Hai con Cuồng Lang của Luật Viên Giang cũng nhìn về phía Trảm Nguyệt và Tiểu Thanh, nhưng phạm vi ngọn lửa quá lớn, chỉ trong nháy mắt, Tiểu Thanh đã tiêu diệt được hai con Cuồng Lang, Tiểu Thanh cũng bị biến mất, duy nhất chỉ còn lại Trảm Nguyệt bị ngọn lửa làm hại.

Trảm Nguyệt tức giận kéo cả ngọn lửa xông tới, lăn lộn trên mặt đất, thỉnh thoảng bá một cái Khô Mộc Phùng Xuân lên người.

Luật Viên Giang quá sợ hãi, nằm mơ cũng thật không ngờ Triệu Hoán Thú của Bạch Vũ có thực lực khủng bố như vậy, cùng là cấp 5 nhưng có thể dễ dàng giết Cuồng Lang của hắn ta trong giây lát.

Hắn ta phun ra máu, miễn cưỡng thoát thân ra từ trong ngọn lửa, nhếch nhác quay đầu chạy ra ngoài.

Gặp phải Tử Như đang quần đấu cùng với đội viên của hắn ta ở đối diện, Tử Như ném ra Thủy Dao sắc bén, đâm vào ngực hắn ta. Luật Viên Giang mở to hai mắt nhìn, thẳng tắp ngã xuống.

Chìa khóa trên người hắn ta cũng biến mất, hóa thành một đường sáng vàng rót vào trong chìa khóa của Tử Như.

Chìa khóa của Tử Như lập tức thăng cấp thành công, trên người cũng hiện ra ánh sáng thăng cấp.

Bạch Vũ tiến lên một bước, dẫn theo Tiểu Thanh đuổi tới bên cạnh Tử Như. Sắc mặt đội viên đi theo Luật Viên Giang đại biến, mắt thấy luật Viên Giang đã chết, hoàn toàn không dám ở lại, xoay người bỏ chạy.

Bên kia, Luật Viên Kiệt dẫn theo đội viên khác đuổi theo Tư Minh, nửa đường đã bị Phục Mãn và Công Tôn Ưởng chặn lại.

Hai đấu ba, hai phe giao chiến kịch liệt, liền nghe được có người kêu la hoảng sợ...

Chương 455: Chìa khóa vàng

4

Edit: V.O

"Đội trưởng bị giết rồi!" Đội viên chạy ra từ chỗ Bạch Vũ ngã lộn nhào xông vào vòng chiến.

Trong lòng Luật Viên Kiệt sợ hãi, ngẩn ngơ ngay tại chỗ, bị Bạch Mã hệ Kim của Công Tôn Ưởng ngoan độc đánh vào ngực, cả người bay ra ngoài, phun ra từng ngụm từng ngụm máu đỏ sẫm.

Luật Viên Kiệt bắt được áo người nọ: "Người nói cái gì? Sao ca ca ta có thể chết? Người khác đấy?"

"Hắn... hắn đã chết.....bị Bạch Vũ giết!"

"Không thể!" Luật Viên Kiệt nổi trận lôi đình, một chưởng đẩy hắn ta ra.

Đột nhiên, bên kia truyền ra một tiếng hét thảm, đội viên kia của bọn họ đã bị Phục Mãn giải quyết. Chìa khóa của Phục Mãn cũng thăng cấp hơn một nửa, nhưng còn thiếu không ít.

"Đồ khốn!" Mắt Luật Viên Kiệt đỏ bừng, Viễn Cổ Thánh Tượng tức giận nhắm phía Phục Mãn, hai con Mi Hầu tán ra vô số lưỡi dao khí, càn quét giống như gió lốc, mũi nhọn lợi hại muốn cắt tất cả vật cản thành mảnh nhỏ.

Ầm - -

Hai con Thổ Bát Thử hóa khổng lồ của Phục Mãn kêu thảm một tiếng, hao hết sức chịu đựng.

Bạch Mã của Công Tôn Ưởng cũng không chống cự nổi, vội vàng rút về phía sau.

Đúng lúc này, Bạch Vũ đến nơi, Lưu Hỏa của Tiểu Thanh thoải mái chặn Viễn Cổ Thánh Tượng của Luật Viên Kiệt, Luật Viên Kiệt nổi trận lôi đình, không hề lý trí thay đổi mũi nhọn, tất cả linh thuật tấn công về phía Bạch Vũ.

Chỉ nghe một tiếng nổ tung kinh thiên động địa, cả đầm lầy bị hủy diệt hơn một nửa, một con Thổ Bát Thử cuối cùng của Phục Mãn đỡ lửa giận của Luật Viên Kiệt, Lưu Hỏa lại hủy diệt hai con Mi Hầu hệ Kim.

Công Tôn Ưởng và Tư Minh bắt lấy cơ hội trong ngọn lửa hỗn loạn, một phát tấn công đánh gục Luật Viên Kiệt. Vì chìa khóa của Tư Minh đã hoàn thành thăng cấp, linh khí trong chìa khóa của Luật Viên Kiệt chia làm hai nửa, rót vào chìa khóa của Công Tôn Ưởng và Phục Mãn, khiến cho bọn họ lập tức đạt được tư cách thăng cấp.

Linh mạch của Phục Mãn bị thương, thăng cấp chìa khóa lại khiến cho linh mạch của ông liền khôi phục lại trong nháy mắt.

Chỉ còn lại một đội viên trốn ra khỏi đầm lầy, Bạch Vũ cũng không đuổi theo. Diendanlequydon – V.O Nàng giết Luật Viên Giang là vì Luật Viên Giang muốn giết nàng, hiện giờ Luật Viên Giang đã chết, một người chạy trốn cũng không đủ gây ra tai họa.

Hiện tại, Công Tôn Ưởng, Phục Mãn và Tử Như đều đang thăng cấp, bảo vệ bọn họ quan trọng hơn.

Bạch Vũ để Tiểu Thanh lại, để cho Tư Minh canh giữ cho Phục Mãn và Công Tôn Ưởng, nàng trở về cùng nhau trông coi cho Tử Như với Trảm Nguyệt.

Thượng Quân Vân Trần ở bên ngoài không gian thấy một màn như vậy, sắc mặt tối tăm giống như giông bão sắp tới: "Đều đã chết?"

Y Sư trị độc cho Thượng Quân Vân Trần nơm nớp lo sợ quỳ ở một bên không dám nói lời nào.

Thượng Quân Vân Trần vẫy tay cho Y Sư lui xuống, xé rách bàn tay bị băng bó thành cái bánh chưng.

Tay hắn ta trúng độc đau đến bút rút, sưng giống như cái bánh bao, nhưng sau khi Y Sư giải độc đã không còn trở ngại, không qua bao lâu sẽ hồi phục. Dạ Quân Mạc cũng sẽ không hạ độc hắn ta quá mức, dù sao năm đó thương lượng cũng đã ký kết ước, Dạ Quân Mạc không thể độc chết Thượng Quân Vân Trần vào lúc này.

Thượng Quân Vân Trần nhìn Bạch Vũ ôm Trảm Nguyệt nghỉ ngơi bên cạnh Tử Như trong không gian, trong đôi mắt không coi ai ra gì lại hiện ra vẻ phức tạp.

Nếu là trước đây, nàng ta tuyệt đối sẽ không giết người, chỉ biết ép bọn Luật Viên Giang đi. Luật Viên Giang có làm thế nào cũng có thể tìm cơ hội giết nàng ta, hiện tại... Bạch Vũ không cho hắn ta cơ hội.

Nghĩ đến vẻ mặt Dạ Quân Mạc không có chút nào lo lắng cho Bạch Vũ, không hiểu sao Thượng Quân Vân Trần có chút khó chịu, Dạ Quân Mạc không lo lắng là vì sớm biết Bạch Vũ có năng lực ứng phó? Chẳng lẽ không phải hắn ta nên lo lắng bảo vệ Bạch Vũ kín không một kẽ hở sao? Từ khi nào thì tin tưởng Bạch Vũ như vậy?

Ầm ầm - -

Bỗng nhiên, bên trong Thần Vực phát ra tiếng nổ vang khiến tai người chấn động, cả Thần Vực đều đang chấn động, thậm chí dư âm nổ tung còn truyền ra bên ngoài không gian.

Thượng Quan Vân Trần ngạc nhiên nhìn vào trong không gian, cửa chính giữa trung tâm đã mở ra rồi.

Chương 456: Chìa khóa vàng

5

Edit: V.O

Tất cả mọi người trong Thần Vực không tự chủ được nhìn lên cánh cửa chính ở tít trên cao, một nhóm năm người đứng ở trước cửa chính, bọn họ dùng chìa khóa vàng mở cửa chính ra, tiếng động mở cửa chấn động cả Thần Vực.

Đây là một loại tuyên bố mạnh mẽ, tuyên bố bọn họ trở thành đội ngũ đầu tiên mở ra cửa chính, đồng thời cũng ngầm trở thành đội ngũ cực mạnh.

Đội ngũ đầu tiên mở ra cửa chính không phải là ai khác, chính là đội ngũ của Nam Môn Tĩnh, Nam Môn Tư đó.

Khóe miệng Nam Môn Tĩnh chứa nụ cười đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong cửa chính.

Bạch Vũ thu hồi tầm mắt rất nhanh, tập trung khôi phục linh mạch bị tổn thương.

Cao ngạo tiến vào cửa chính như vậy là cực kỳ ngốc có được không? Còn chưa tới nơi tranh đoạt bảo bối chân chính, người khoe khoang cái gì? Sau khi đi vào như vậy, tất cả mọi người sẽ đề phòng người.

Đội ngũ thứ hai tiến vào khiêm tốn hơn, bọn họ mở ra cửa chính, năm người nối đuôi nhau đi vào.

Bạch Vũ lại nhìn chăm chăm bọn họ thật lâu, bọn họ là người của Sáng Thế Thần Điện, tất cả năm thiếu niên đều có sắc mặt lạnh lùng, cứng như sắt thép không có bất kỳ biểu cảm gì, cánh tay trần trụi, lộ ra thân thể cường tráng, khí chất lạnh băng, cứng rắn giống như binh khí, khiến người không rét mà run.

Trên vai đều được khắc màu đen, Diệt, Phách, Hồn, Sát, Ma, chính là tên của bọn họ.

Khóe miệng Bạch Vũ nhếch lên, xem ra nàng vẫn đánh giá sai tâm tư của Thượng Quan Vân Trần, một đội Luật Viên Giang hoàn toàn là vật hi sinh dùng để giết nàng, đương nhiên có thể giết nàng, giết không được, chết rồi cũng không sao, hy vọng chân chính chính là một đội này.

Bọn họ mới đúng là đệ tử tinh anh nhất của Sáng Thế Thần Điện, là đệ tử Khải Thánh Điện đặc biệt bồi dưỡng cho cuộc chiến Thần Vực.

Từ lúc bọn họ bắt đầu tiến vào Sáng Thế Thần Điện liền không có tên của chính mình, đã không có gia tộc, không có người thân, nhiệm vụ của bọn họ chỉ có một, chính là liều mạng tu luyện, tài nguyên của bọn họ là tất cả những thứ tốt nhất của Sáng Thế Thần Điện, nhưng bọn họ cũng là tất cả đệ tử đáng thương nhất của Sáng Thế Thần Điện.

Vạn năm trước, Sáng Thế Thần Điện cũng đã bắt đầu bồi dưỡng đệ tử như vậy, lúc ấy là vì bồi dưỡng một lượng lớn ám vệ tinh anh, củng cố phòng ngự của Thần Điện, nhưng vì nàng ác cảm đuổi mấy hài tử lớn tuổi được đưa đến để tham gia bồi dưỡng thành binh khí, kế hoạch này đã bị gác lại rồi.

Nghĩ cũng biết sau khi nàng bị ép chuyển thế, Khải Thánh Điện liền

lập tức mở lại kế hoạch.

Cửa chính bị mở ra lục tục năm lần.

Cuối cùng, Tử Như, Công Tôn Ưởng và Phục Mãn cũng đều đã thăng cấp thành công. Diendanlequydon – V.O Tử Như và Công Tôn Ưởng giống như Tư Minh, thăng cấp thành Linh Sư đỉnh cấp, còn lại Trưởng lão Phục Mãn thì khóc lóc nức nở, cuối cùng ông cũng đột phá bình cảnh, trở thành Tôn Chủ, cho dù chỉ là sơ cấp.

Ba trăm năm cũng chưa từng thăng cấp, thật sự là quá không dễ dàng rồi.

Bạch Vũ nhìn bộ dạng Trưởng lão Phục Mãn thật sự muốn khóc, bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai ông, kéo ông về phía cửa chính.

Lấy ra chìa khóa vàng, đứng ở dưới cửa chính, không cần bọn họ tìm bậc thang, năm người liền bay tới trước cửa chính.

Sau khi bọn họ từng bước từng bước dùng chìa khóa mở ra cửa chính đi vào, chìa khóa biến mất, trên cổ tay bọn họ lại có thêm hoa văn Thúy Trúc (chim phi thúy) màu xanh.

"Đây là ký hiệu hả?" Tư Minh tò mò sờ sờ hoa văn trên cổ tay, lại nhìn chăm chăm hoa văn giống như đúc trên cổ tay Bạch Vũ, vui vẻ cười toe toét: "Bạch Vũ, chúng ta có hình xăm giống nhau..., không rửa sạch được."

Bạch Vũ âm thầm xem thường: "Đây là dấu hiệu của đội ngũ, đại biểu cho năm người chúng ta là cùng một đội. Sau đó chắc là chúng ta sẽ tách ra, nhưng là có dấu hiệu này, lúc Thần Vực tính thành tích sẽ cộng thành tích của năm người chúng ta lại."

"Thành tích gì?" Công Tôn Ưởng không rõ nguyên do.

Bỗng nhiên, cửa chính sau lưng giống như bị sét đánh, phát ra một tiếng nổ, biến mất không thấy nữa.

Chương 457: Bách bảo lâu 1

Edit: V.O

"Cửa chính biến mất? Không thể lại có người vào được nữa?" Phục Mãn giật mình kéo mấy cọng râu mép xuống.

Trong lòng Bạch Vũ dâng lên một loại cảm giác không thoải mái, xoa mi tâm nói: "Bên ngoài đã không còn ai rồi."

"Không còn ai rồi? Ý người nói..." Tử Như nói nửa đoạn lại nuốt xuống, không tới giờ Thần Vực mở cửa thì không thể mở ra, ý không còn ai đương nhiên là đều đã chết!

Thực ra bọn họ là một đội đi vào cuối cùng, tổng cộng sáu đội, chỉ có ba mươi người tiến vào.

Tám mươi đệ tử vào vậy mà một hơi loại bỏ năm mươi người. Chắc chắn năm mươi người này là thiên tài trong cường giả ở bên ngoài, nhưng ở trong này vẫn dễ dàng ngã xuống.

Bạch Vũ cũng không nghĩ tới không gian Thần Sáng Thế sẽ làm tàn nhẫn như vậy, lúc nàng ở trong không gian, từ trước đến nay nơi này đều cực kỳ dị dạng.

Có lẽ đây mới là bản tính của không gian, cay nghiệt, sát phạt, ưu thắng liệt thái (ý nói khôn thì sống, ngu thì chết) mất cũng không nháy, nếu muốn gặp được hoàn cảnh tốt, thì phải gánh chịu nỗi nguy hiểm.

Vừa vào không gian có thể đạt được phần thưởng thăng cấp, cũng chỉ có nhân tài đủ mạnh mới xứng với phần thưởng nghịch thiên này.

Không thoát mái trong lòng Bạch Vũ dần dần tiêu tan, nhìn cảnh tượng trước mắt, thế ngoại đào nguyên chim hót hoa thơm, nơi rừng sâu núi thẳm loáng thoáng lộ ra kiến trúc cổ kính.

Tháp Ngũ Hành, Bách Bảo Lô, Dược Viên, còn có Noãn Các mà nàng ở... Phân chia ở trong một tòa trang viên rất lớn, kết giới hình bán cầu bao phủ toàn bộ những kiến trúc này.

Tám hướng chung quanh kết giới theo thứ tự là tám tòa kiến trúc không gian được coi là vật tế cung ứng, lúc này toàn bộ đều là trạng thái phong bế.

Mọi người đi vào cùng một suy nghĩ vội chạy về phía trung tâm kết giới Bách Bảo Lô, còn có mấy người chạy về phía Tháp Ngũ Hành, sợ đến muộn, thứ tốt sẽ bị người khác lấy đi.

"Đi thôi, chúng ta cũng đến Bách Bảo Lô." Một đội Bạch Vũ cũng nhanh chóng đến chỗ Bách Bảo Lô.

Cổng chính Bách Bảo Lô rộng mở, không từ chối bất kỳ ai tiến vào, bề ngoài trông Bách Bảo Lô rất nhỏ, diendanlequydon – V.O thật ra không gian bên trong lớn đến kinh người, đi vào giống như vào một vùng hư không, nơi nơi đều là các loại bảo bối bay bay.

Tiện tay chụp lấy chính là Thiên Tài Địa Bảo hiếm thấy, hoặc là một thanh Thần Binh Lợi Khí (vũ khí cấp Thần sắc bén), có xui xẻo cũng là dược liệu cấp bậc ngàn năm!

Mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngạc nhiên đến ngây người, bất giác hô hấp bắt đầu dồn dập, ánh mắt nóng bỏng đỏ lên,

phục hồi tinh thần lại liền vung tay.

"Đây là của ta, cút ngay!"

"Khốn kiếp, rõ ràng là ta nhìn thấy trước."

"Nhìn thấy trước thì sao? Ta cầm trong tay, không muốn chết thì nhanh chóng buông ra."

"Người muốn chết!"

Tiếng binh khí va chạm giòn vang, linh thuật Thủy, Hỏa xen lẫn, cuộn cuộn ở trong Bách Bảo Lô, cho dù động tĩnh của bọn họ có lớn như thế nào, không gian trong Lô đều không có tí ti thiệt hại nào, giống như chỉ là một đám nhóc con đang cãi nhau ầm ĩ.

Bạch Vũ nhìn lướt qua những thứ trôi nổi, tiện tay vớt chút linh quả, liền đi về phía chỗ sâu trong hư không.

Cuối hư không tối đen là năm lối cầu thang mờ tối, tỏa ra năm loại ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ, lục, vàng, xanh, đen, hiện ra trong bóng tối có vẻ đặc biệt rõ ràng.

"Cầu thang? Chẳng lẽ nơi này còn có tầng hai?" Trong mắt Tử Như thoáng hiện lên ngạc nhiên mừng rỡ.

"Ừ, Bách Bảo Lô có tổng cộng sáu tầng, nơi này chỉ là những thứ nhỏ bay lơ lửng, đồ tốt thật sự đều ở tầng trên." Bạch Vũ dựa vào trí nhớ chỉ vào cầu thang: "Cầu thang năm hệ, chỉ có thể đi vào cầu thang có thuộc tính giống mình."

"Vậy cũng chỉ có thể tách ra trước đi, ta là hệ Kim. Ta đi bên này." Công Tôn Ưởng chọn cầu thang màu vàng trước tiên.

Phục Mãn là hệ Thổ, Tư Minh là hệ Thủy, Tử Như song hệ Thủy, Mộc, cuối cùng quyết định vào hệ Mộc.

Bạch Vũ vòng tay, cân nhắc nàng nên đi cầu thang nào. Nàng có linh mạch năm hệ, đi đâu cũng được.

Chương 458: Bách bảo lâu 2

Edit: V.O

Một dòng cảm giác mát lạnh đánh úp lại, Bạch Vũ quay đầu nhìn lên, năm đệ tử cốc gỗ lạnh lẽo của Sáng Thế Thần Điện cũng đã đi tới, xem ra không chỉ một mình nàng biết thứ tốt ở trên tầng trên.

Ánh mắt đội trưởng Diệt lạnh băng chứa sát ý, lạnh buốt nhìn chằm chằm Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhíu mày, lập tức đi vào một cổng vào, năm người kia đang muốn ra tay với nàng, nhưng nàng không phải là đối thủ, trước cứ đi vào rồi nói.

Đợi đến lúc nàng từ bậc thang đi tới tầng thứ hai, mới phát hiện nàng đã tiến vào cổng vào hệ Hỏa.

Sau khi tiến vào không gian khép kín này lại cảm thấy lạnh lẽo đến rùng mình, nơi nơi đều là khối băng, cổng vào thông lên tầng ba bị cả khối băng sương trong suốt chặn lại.

Tệ hơn chính là quanh thân không ngừng ngưng tụ ra khối băng, rét lạnh thấu xương lan tràn đến bên chân Bạch Vũ, Bạch Vũ hiểu rõ, dựng lên một đạo Lưu Hỏa vờn quanh thân, ép lui rét lạnh.

Khối băng không ngừng ngưng tụ lại không ngừng tan ra ở quanh thân Bạch Vũ, không phải vui đùa, cũng chẳng tán gẫu.

Bạch Vũ gọi Tiểu Thanh ra, phun ngọn lửa hướng về phía lối vào

tầng ba, nhiệt độ cực nóng hòa tan băng sương, đáng tiếc khối băng thật sự quá lớn, cả một bức tường băng thật dày, uy lực ngọn lửa của Tiểu Thanh lại lớn, hòa tan cũng cực kỳ thông thả.

Bạch Vũ sờ sờ cánh tay rét run, chỉ có thể chờ.

Bách Bảo Lâu chính là như vậy, một khi lựa chọn hướng về phía trước, liền không có đường lui. Không hòa tan xong khối băng, tiến vào tầng thứ ba, nàng sẽ phải ở chỗ này chịu đông lạnh.

Cùng lúc đó, năm người của Sáng Thế Thần Điện cũng tiến vào năm cổng vào khác nhau. Các loại bảo bối trong tầng một đã bị phân chia sạch sẽ, mọi người cũng phát hiện cổng vào tầng thứ hai, nối đuôi nhau đi vào.

Diệt cũng đi vào tầng hai hệ Hòa, gặp phải hoàn cảnh giống hệt Bạch Vũ, chỉ là không gian này cũng chỉ có một mình hắn ta, thử thách ở tầng này là tách ra để thử thách. Hắn ta cực kỳ có lòng tin gọi Hỏa Mã (ngựa lửa) của mình ra.

Điện Chủ trong Thần Điện nói với bọn họ, thử thách Bách Bảo Lâu có thứ tự, đạt được thứ tự càng cao, càng nhận được nhiều phần thưởng, tỷ lệ trở thành người thắng cuối cùng sẽ càng lớn.

Diendanlequydon – V.O Uy lực ngọn lửa của hắn ta phá trăm, hòa tan chút băng đó chỉ là một bữa ăn sáng, hắn ta hoàn toàn có thể là người đầu tiên tới được tầng thứ ba.

Nhưng khi hắn ta hòa tan khối băng ở cổng vào, lúc bước vào tầng thứ ba, lại ngạc nhiên nhìn thấy Bạch Vũ đã đứng ở trong đại sảnh trống trải ở lầu ba, xoa xoa cánh tay rét lạnh đến mức có chút đỏ lên.

Chẳng lẽ nàng ta nhanh hơn ta? Không thể, chỉ là nàng ta vào tầng

hai trước ta, cho nên mới có thể tới trước, chắc chắn sử dụng không ít thời gian hơn ta.

Hắn ta nghĩ như vậy, lại lục tục có bốn người xuất hiện ở đại sảnh, ba nam một nữ, xem ra có tổng cộng sáu người lựa chọn tiến vào cổng vào hệ Hỏa.

Bạch Vũ không biết ba nam tử kia, nhưng Bạch Vũ biết nữ nhân này, không khéo chính là Nam Môn Tĩnh. Nàng ta là Triệu Hoán Sur tam hệ, cũng đã chọn hệ Hỏa.

Bạch Vũ nhìn thấy nàng ta liền cảm thấy có chút đau đầu, muốn nói bọn họ đều tới đại diện cho Âm Dạ Đế Quốc, nên hợp tác.

Nhưng Nam Môn Tĩnh có thái độ thù địch rất sâu đối với nàng, nếu chôn ở trong lòng thì cũng thôi, vị này lại cứ trực tiếp biểu hiện ở ngoài sáng, còn thiếu chút không trực tiếp trở mặt thành thù.

Bạch Vũ cũng không có nửa phần ấn tượng tốt đối với Nam Môn Tĩnh, đừng nói giúp đỡ, Nam Môn Tĩnh không ngấm ngấm đâm dao thì Bạch Vũ đã cảm ơn trời đất rồi.

"Người cũng ở đây? Nhìn bộ dạng người đóng băng như thế này, dùng không ít thời gian đúng không?" Nam Môn Tĩnh mở miệng liền châm chọc, người không biết còn tưởng rằng các nàng là kẻ thù.

Bạch Vũ âm thầm trợn mắt, sao người không có đầu óc như thế lại khiến cho Dạ Vương coi trọng đảm nhiệm chức đội trưởng? Hay là nói Dạ Vương cũng không có đầu óc giống như nàng ta? Lúc này rồi vẫn không phân rõ địch ta?

Chương 459: Bách bảo lâu 3

Edit: V.O

Bạch Vũ còn chưa nói chuyện, trên không của đại sảnh liền hiện ra một vài ngọn lửa bay về mỗi dấu hiệu trên cổ tay bọn họ. Ngay sau đó trong đầu xuất hiện một giọng nói lạnh như băng.

Bạch Vũ dùng ít thời gian nhất, nhận được phần thưởng 100 ngọn lửa.

Diệt thứ hai, nhận được phần thưởng 80 ngọn lửa.

Nam Môn Tĩnh thứ ba, nhận được phần thưởng 60 ngọn lửa.

Hà Viêm thứ tư, nhận được phần thưởng 40 ngọn lửa.

Kế Lô An thứ năm, nhận được phần thưởng 20 ngọn lửa.

Đại Giác thứ sáu, không có phần thưởng.

Sắc mặt thiếu niên cảm nhận, góc cạnh rõ ràng đứng ở cạnh rìa nhất kia liền tối xuống, tức giận nắm chặt nắm tay, hắn ta hắn là Đại Giác không được nhận phần thưởng.

Dường như hắn ta thật sự không ngờ hắn ta chính là người cuối cùng, càng không nghĩ tới Bách Bảo Lâu chỉ khen thưởng cho năm người đứng đầu, chỉ riêng hắn ta không có, thật sự có chút không chịu nổi.

So với Đại Giác, thật ra Diệt càng thêm ngạc nhiên, chỉ là trên khuôn mặt tựa như sắt thép của hắn ta không có một chút biểu hiện ra.

Bạch Vũ vậy mà lại nhanh hơn hắn, dùng càng ít thời gian! Hắn ta có chút không tin.

Ngọn lửa của hắn ta chính là Nham Tương Nguyên Hỏa (nguồn lửa từ nham thạch nóng chảy) ngàn năm mới thấy được một lần, nhiệt độ cực nóng đủ để thiêu đốt tất cả kim khí bên ngoài Ngọc Kim Cương, uy lực phá trăm, làm sao có thể bại bởi Bạch Vũ? Chẳng lẽ uy lực ngọn lửa của Bạch Vũ cũng có thể phá trăm? Thậm chí còn cao hơn hắn?

Đinh - -

Cầu thang trong đại sảnh đột nhiên dâng lên một khối bia ngọc (giống bia mộ bằng ngọc), trên bia lấp lánh ánh sáng, bao phủ một vùng linh khí.

Mấy người thăm dò rót linh khí vào trong bia ngọc, lập tức đọc được nội dung trên bia ngọc, đây là một bản sổ tay hoán đổi, mặt trên có hơn trăm loại dược liệu, linh khí và thiên tài địa bảo, mỗi loại đều cần dùng ngọn lửa vừa rồi đạt được để đổi.

Đám người Nam Môn Tĩnh và Diệt hít vào một hơi khí lạnh, trong mắt tỏa ra ánh sáng nóng bỏng, thì ra ngọn lửa là dùng như vậy, đồ có thể đổi không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với những thứ vừa mới tiến vào cổng! Diendanlequydon – V.O

Đây mới là bảo bối vô giá chân chính!

Hai nam tử cao gầy Kế Lô An và Hà Viêm không nhịn được lập tức đổi chút dược liệu thăng cấp và linh tửu, Nam Môn Tĩnh cũng đổi

một cái linh khí phòng ngự dạng vòng cổ, có thể chống cự một lần khi mới vừa khuyến khích công kích nhỏ hơn 300 điểm.

Diệt cũng không nhìn được muốn đổi, nhưng gương mặt nhìn lên Bạch Vũ bên cạnh, vẻ mặt nàng lạnh nhạt lướt qua một vùng bia ngọc, sau đó liền không hành động, giống như không hề có một chút hứng thú đối với mấy thứ này, hoàn toàn không tính đổi bất kỳ đồ gì.

Hắn ta cũng đề dục vọng trong lòng xuống, từ bỏ đổi này nọ.

Thật ra Bạch Vũ không đổi là vì không xem vào mắt.

Nếu nàng không hồi phục trí nhớ, mấy thứ này quả thật rất có lực hấp dẫn đối với nàng, đáng tiếc nàng đã khôi phục hơn một nửa trí nhớ vạn năm trước, những thứ cao cấp gì đó đều đã thấy qua, những thứ này đối với nàng mà nói là cấp quá thấp, nàng cần đồ càng tốt để thăng cấp.

Nàng biết quy tắc của Bách Bảo Lô, càng lên cao càng có thứ tốt, hiện tại lại không có gì có thể lập tức khiến cho nàng thăng cấp, không cần thiết phải dùng ngọn lửa sớm như vậy.

Bia ngọc rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Bạch Vũ chỉ cảm thấy kim quang chớp lóe trước mắt, mở mắt ra lại thì đã đi đến tầng thứ ba.

Một không gian khắp nơi đều có nham thạch nóng chảy, bây giờ, sáu người bọn họ ở trong cùng một không gian.

Cảm nhận được nóng hổi dưới chân, Bạch Vũ lập tức tìm một khối nham thạch đứng vững. Nam Môn Tĩnh bị phỏng thét chói tai, không chờ bọn họ bình tĩnh lại, trong nham thạch nóng chảy liền có mấy

chục Hỏa Xà thoát ra.

Lấy ngọn lửa và nham thạch nóng chảy làm thân thể, Hỏa Xà đùng trúng cũng sẽ bị bỏng bất ngờ lên đến trước mặt mấy người.

Bạch Vũ vung tay chính là một chương Phách Thiên Liệt, đánh Hỏa Xà trở về lại, Hỏa Xà rơi xuống nham thạch nóng chảy rất nhanh lại tập kích trở lại. Bạch Vũ hơi nhíu mày, gọi Tiểu Thanh ra, Tiểu Thanh phun ra nuốt vào ngọn lửa, hiệu quả cực kỳ nhỏ so với Hỏa Xà.

Hỏa Xà lại càng ngày càng nhiều, hơn trăm con chi chít xoay quanh bên cạnh Bạch Vũ.

Chương 460: Bách bảo lâu 4

Edit: V.O

Tiểu Thanh tức giận, bắt đầu một ngụm cắn Hỏa Xà thành hai đoạn, thân thể đứt đoạn của Hỏa Xà nháy mắt bị Tiểu Thanh hấp thu, Tiểu Thanh đau đến mức trực tiếp vỡ cánh, ngọn lửa toàn thân giống như bị chấn động run rẩy lại run rẩy.

Bách Vũ ngạc nhiên, khoe miệng co rút, chẳng lẽ những Hỏa Xà này là dùng để ăn?

Ngảng đầu, Tiểu Thanh tinh thần phấn chấn bắt đầu ăn hết Hỏa Xà, một bộ nếm được mỹ vị, bộ dạng ăn đến nghiện.

Bách Vũ: "..."

Ăn thì ăn đi, chỉ cần có thể đánh bại những con rắn này là được. Nàng không lo những Hỏa Xà này sẽ khiến thân thể Tiểu Thanh bị thương.

Triệu Hoán Thú hệ Hỏa tuyệt phẩm, đều có miễn thương tổn và sức chống cự tương đối tốt đối với tất cả ngọn lửa.

Hướng chi rõ ràng Tiểu Thanh ăn cực kỳ vui vẻ, ngọn lửa toàn thân tăng vọt, chỉ là thỉnh thoảng bị phỏng có phần lợi hại, cảm giác giống như là nó ăn thức ăn vị cay mỹ vị, bị cay đến le lưỡi.

Những người khác thấy Tiểu Thanh khí phách cắn nuốt Hỏa Xà, cũng vội vàng thay đổi phương pháp, không tiêu diệt những Hỏa Xà

này nữa, bọn họ liền ép ngọn lửa cực nóng cho chìm ngập.

Hỏa Mã của Diệt đứng ở trong nham thạch nóng chảy, vậy mà không sợ nhiệt độ chút nào, điên cuồng nghiền phần lớn Hỏa Xà thành mảnh vỡ.

Nam Môn Tĩnh thiếu chút nữa rơi vào trong nham thạch nóng chảy cũng rất không dễ dàng tìm được chỗ an toàn, chỉ dẫn Hỏa Hồ của mình nhanh chóng xử lý Hỏa Xà.

Lấy năng lực của bọn họ không cẩn thận giữ lại Hỏa Xà thì hoàn toàn không có vấn đề, nhưng ba người còn lại liền hỗn loạn, Đại Giác và Hà Viêm đã bị hỏa thiêu thâm trọng đến kêu la, Đại Giác hoảng sợ nhảy tới bên cạnh Bạch Vũ, nghênh đón hàng loạt Hỏa Xà.

Bạch Vũ hơi nhíu mày, có chút lạnh lẽo nhìn chằm chằm Đại Giác. Tiểu Thanh đối mặt với Hỏa Xà càng ngày càng nhiều nhưng càng ăn càng vui vẻ, ngọn lửa trên người chọt bộc phát ra, thiêu đốt phần lớn Hỏa Xà.

Hỏa Diễm thăng cấp!

Mắt Bạch Vũ sáng lên, Địa Nguyên Chân Hỏa của Tiểu Thanh cộng thêm Thiên Hỏa cực nóng, Địa Nguyên Chân Hỏa hoàn thành thăng cấp càng thêm bá đạo, linh thuật bị động đột nhiên lên tới 3 tầng, diendanlequydon – V.O hiệu quả gây thương tổn đủ để đánh bại một con Triệu Hoán Thú cấp 2 trong 10 phút!

Chỉ là Hà Viêm cũng chạy về phía nàng, dẫn hàng loạt Hỏa Xà, dẫn mầm tai họa.

Bạch Vũ cười lạnh, xem nàng như Bồ Tát sống sao? Nàng không biết hai người này, lại càng không phải là người Âm Dạ Đế Quốc,

nàng sẽ không có lòng tốt đi cứu kẻ địch! Huống chi sự thật, bọn họ dẫn nhiều Hỏa Xà qua hoàn toàn là muốn cùng nhau hại chết nàng.

Nàng vươn người nhảy lên, rời xa Hà Viêm và Đại Giác, đánh ra một đạo Lưu Hỏa, đánh bay cả hai người ra ngoài, hai người kêu thảm rơi vào trong nham thạch nóng chảy, không ít Hỏa Xà hung tàn bổ nhào về phía bọn họ, hai người bọn họ vì mạng sống vậy mà lại đánh lẫn nhau.

Bạch Vũ tỏ vẻ nàng không phát hiện cái gì, không bao lâu, hơn một ngàn con Hỏa Xà đã bị chém giết gần như không còn, linh thuật bị động của Tiểu Thanh lại đạt tới tầng thứ 5 trong trận tu luyện này!

Cổng vào thông lên tầng trên mở ra, Bạch Vũ là người đầu tiên đi vào.

Nàng đã sớm bị nham thạch nóng chảy ở tầng thứ ba làm cho nóng chết, đi vào đại sảnh mới xem như mát mẻ hơn.

Đám người Diệt và Nam Môn Tĩnh cũng theo sát sau tiến vào, Đại Giác và Hà Viêm nhất lại được hai cái mạng dưới sự trợ giúp của Diệt, mặt xám mày tro xuất hiện ở đại sảnh, vung tay.

"Người dám đá ta xuống nham thạch nóng chảy! Khốn kiếp!"

"Còn không phải là người ra tay trước!"

Ầm ầm - -

Hai đạo sét đánh lên thân hai người, trong đầu xuất hiện cảnh cáo, nơi này không cho phép đánh nhau.

Hai người bị một đạo sét trực tiếp bổ xuống một cấp bậc, rút trở về

Linh Chủ.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, không gian của nàng thật đúng là... nghiêm khắc.

Mặt Diệt không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại căng thẳng, Bách Bảo Lôu thưởng phạt rõ ràng, càng về sau hẳn càng phải cẩn thận một chút.

Ngọn lửa lại xuất hiện, lần này sáu người đều có phần thưởng, giết bao nhiêu con rắn thì có bấy nhiêu ngọn lửa.

Bạch Vũ lại là đệ nhất, giết 478 Hòa Xà, gần một nửa.

Chương 461: Bách bảo lâu 5

Edit: V.O

Diệt âm u lạnh lẽo liếc nhìn Bạch Vũ một cái, trước khi hắn ta tới Điện Chủ Thượng Quan Vân Trần đã từng tự mình nhắc nhở hắn ta, để ý Bạch Vũ, tuyệt đối không thể để cho Bạch Vũ đạt được thắng lợi cuối cùng, nếu thật sự không được thì tìm cơ hội diệt trừ nàng.

Lúc ấy, hắn ta vẫn không cho là đúng, hiện tại xem ra, nàng không chỉ là Linh Sư. Vào lúc ấy, có thể thắng 15 trận liên tiếp trên thi đấu tuyển chọn không phải là may mắn.

Thắng hắn hai lần liên tiếp, hắn sẽ không để cho nàng tiếp tục thắng được nữa.

Lần này, Bạch Vũ vẫn như cũ, cái gì cũng không đổi, liền tiến vào tầng thứ tư. Thử thách ở tầng này thật nhàm chán, 100 con mãnh thú, chọn một con làm đối thủ, đánh thắng thì qua cửa.

Đối với Bạch Vũ chỉ cần nhìn một cái cũng có thể nhìn ra thuộc tính giá trị của những mãnh thú này, chọn một con yếu nhất, thoải mái nhận được phần thưởng 500 ngọn lửa.

Diệt và Nam Môn Tĩnh, cả người chật vật quay lại đại sảnh, tuy bọn họ có thể nhìn ra mãnh thú là cấp mấy, nhưng tình huống cụ thể hoàn toàn không hiểu rõ, chiến đấu hết sức thật lâu mới qua cửa, ngay cả Hà Viêm còn thoải mái hơn bọn họ.

Xui xẻo nhất phải kể tới Kế Lôi An vẫn không có chút cảm giác tồn tại

gì, đánh không thắng, trực tiếp bị mãnh thú giết chết.

Bạch Vũ nhận được hơn một ngàn ngọn lửa vẫn không hề đổi bất kỳ cái gì, Diệt đã không nhin được, bảo vật Bách Bảo Lô đưa ra một lần lại tốt hơn một lần, bây giờ hẳn ta vô cùng muốn binh khí, dứt khoát đổi hết một mạch.

Nam Môn Tĩnh mắt lạnh nhìn Bạch Vũ ngẩn người ở một bên, cười nhạt: "Ánh mắt của ngươi thật đúng là cao, nhiều bảo bối như vậy mà không thể khiến cho ngươi động tâm, đến bây giờ cái gì cũng không đổi, không phải sợ lãng phí đó chứ?"

"Sẽ không lãng phí, ta rõ ràng hơn ngươi."

"Hừ! Ta chỉ là có lòng tốt nhắc nhở ngươi mà thôi, nếu ngươi không đổi cũng có thể cho ta."

Bạch Vũ chớp mắt: "Có ai từng nói với ngươi, muội muội ngươi thông minh hơn ngươi?"

Nam Môn Tĩnh biến sắc: "Ngươi ít chằm ngòi mối quan hệ của tỷ muội chúng ta đi."

"Còn biết lời này của ta không xuôi tai, cuối cùng cũng không đến mức ngu xuẩn." Diendanlequydon – V.O Bạch Vũ nhìn Nam Môn Tĩnh bằng ánh mắt vô cùng xem thường, nàng cũng không tính chằm ngòi. Nam Môn Tư quả thật thông minh hơn Nam Môn Tĩnh nhiều, tâm tư thâm trầm, tiến lùi thỏa đáng.

So với Nam Môn Tĩnh quá dễ xúc động, Nam Môn Tư không biểu hiện bất kỳ chuyện gì lên mặt mới chính là người không dễ đối phó.

Bia ngọc lùi lại, bọn Bạch Vũ bị đưa vào tầng thứ năm.

Tầng thứ năm giống như một biển trời sao, Tử Như, Công Tôn Ưởng, Tư Minh và Phục Mãn lại cũng ở đây.

"Bạch Vũ! Ta đã biết ngươi cũng sẽ tới, tình hình như thế nào?" Tư Minh vui mừng khôn xiết, vui vẻ chạy vung vẩy như con lừa đến trước mặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ nhìn lướt qua chung quanh, gần như người tiến vào các cổng vào đều đã được truyền đến chỗ này.

"Tình hình của ta không tệ, các ngươi đổi đồ gì vậy?" Bạch Vũ cười hỏi.

"Ta đổi linh tửu, Nhiếp Hàn Chi Băng cần cho Bạch Thủ (chuột bạch) của ta tu luyện linh thuật, Du Linh Thảo 3000 năm, Thủy Linh Quả 2000 năm, còn có một chút độc dược, không phải ngươi thích độc dược sao? Ta cố ý đổi cho ngươi..." Tư Minh lú lo lắm điều, hận không thể nói hết tất cả mọi thứ một lần.

Phục Mãn không nói gì vỗ đầu Tư Minh một cái: "Được rồi, biết ngươi lợi hại, nhận được nhiều phần thưởng giọt nước như vậy, đổi được một đống lớn, ngươi không cần khoe nữa."

"Ai khoe, đây là sự thật!" Tư Minh trịnh trọng nói.

Tử Như và Công Tôn Ưởng buồn cười nở nụ cười.

Ầm ầm - -

Trong không gian trống trải màu lam, một tòa bia ngọc cao lớn như đỉnh núi đột nhiên dâng lên.

Mọi người nhìn qua, tim không khỏi đập rộn lên. Có lẽ những thứ bên trong này mới chính là bảo bối tốt nhất trong Bách Bảo Lô, rất nhiều thứ đều phải một hai ngàn là có thể đổi được, điểm thưởng trong tay bọn họ hoàn toàn không đủ.

Không ít người đã có chút hối hận sớm sử dụng hết điểm thưởng.

Chương 462: Bách bảo lâu 6

Edit: V.O

Ánh mắt Bạch Vũ cũng chăm chú vào những thứ phía sau bia ngọc, những thứ trên bia ngọc chính là đồ quý nhất, ghi phải 5000 điểm thưởng mới có thể đổi được, mà một bộ này, tới trước được trước.

Nhưng rốt cuộc những thứ này là gì, không có nửa phần giải thích, ngay cả tên cũng đều trống không.

Bạch Vũ lại nhìn tới, đây không phải là những thứ giống với lúc trước, mà là một cơ hội, nàng nhất định phải giành tới tay. Chẳng qua, trong tay nàng mới hơn một ngàn điểm thưởng, còn lâu mới đủ, không biết Bách Bảo Lâu tính bày ra thử thách gì.

"Bách Bảo Lâu này có ý gì? Chẳng lẽ đến tầng thứ năm này chính là để cho chúng ta đổi đồ?" Phục Mãn có chút khó hiểu vuốt râu.

Vừa mới dứt lời, liền có điểm sáng chi chít từ trong hư không bay tới, cẩn thận nhìn lên, thực ra là ngọn lửa, giọt nước, cục đá, lá cây, hạt đậu vàng, năm loại điểm thưởng xen lẫn cùng một chỗ, giống như bầu trời đầy sao, rải rác chung quanh bọn họ.

Đôi mắt như nước của Bạch Vũ lấp lánh tỏa sáng, thử thách tầng này quả thực chính là cho phúc lợi lớn, tung ra tất cả điểm thưởng, có kiên nhẫn thì tự mình đến đoạt, cướp được bao nhiêu thì tính bấy nhiêu!

Có thể đi vào tầng này cũng không phải là kẻ ngốc, nhìn thấy lượng

điểm thưởng đến lóa mắt, lập tức liền đồng loạt xông lên, Bát Tiên qua sông, hiển lộ các loại bản lĩnh.

(*) Bát tiên là tám vị tiên nhà đạo trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc, cách nói từ xưa đến nay không giống nhau. Chính là Hán Chung Ly, Trương Quả Lão, Lữ Động Tân, Lý Thiết Quả, Hàn Tương Tử, Tào Quốc Cứu, Lam Thái Hòa, Hà tiên cô. Tám người phân biệt đại biểu là tám loại người không giống nhau nam, nữ, già, trẻ, nghèo, hèn, phú, quý. Ở đây ý nói mọi người xông lên, loại người gì cũng có.

Điểm thưởng nhiều như vậy, người nào cướp được thì là của người đó!

Diệt quét một đường lửa ra bốn người bên cạnh, tay phải quét về phía không trung, rất nhiều mầm lửa nhỏ liền chui vào dấu hiệu trong cổ tay hắn ta, nhưng điểm thưởng khác lại không nhúc nhích tí nào, hoàn toàn không lấy được.

Hiển nhiên, những điểm thưởng này chỉ có thể được Triệu Hoán Sư có cùng thuộc tính lấy đi, hệ Kim có thể lấy hạt đậu vàng, hệ Thủy có thể cướp đoạt giọt nước, hệ Mộc có thể túm lấy lá cây, hệ Thổ có thể thu gom cục đá, hệ Hỏa chỉ có thể lấy ngọn lửa.

Số lượng điểm thưởng trong phòng cũng nhiều, coi như là công bằng với năm hệ Triệu Hoán Sư, nhưng đừng quên giữa bọn họ có rất nhiều người đều là thiên tài nhiều hệ.

Nam Môn Tĩnh liền chiếm tiện nghi lớn, một tay lao qua, toàn bộ hạt đậu vàng, ngọn lửa và cục đá rơi vào trong ngực nàng
ta.diendanlequydon – V.O

Sắc mặt lạnh lẽo của Diệt có thêm vài phần sắc bén, ngọn lửa điên

cuồng bay lên trời, ép lui Nam Môn Tĩnh, Nam Môn Tĩnh lấy cái khác thì hẳn ta mặc kệ, nhưng không thể đụng vào phần thưởng ngọn lửa.

Nam Môn Tĩnh tức giận sử dụng Hồ Thuấn, bổ tới một chưởng.

Hai người tranh đấu kịch liệt, Bạch Vũ lướt qua từ một bên, tay ngọc trắng nõn vung lên, toàn bộ điểm thưởng của cả vùng không trung biến mất vô ảnh vô tung.

Ánh mắt mọi người khí thế ngất trời đồng loạt rơi vào trên người nàng, chấn kinh nói không ra lời.

Thu toàn bộ năm hệ! Nữ tử này lại là Triệu Hoán Sư toàn hệ!

Bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện Triệu Hoán Sư như vậy rồi? Từ khi Loạn Thế Nguyên Niên, sau khi huyết mạch Thần Sáng Thế tổn hại, liền chưa từng có xuất hiện Triệu Hoán Sư có được linh mạch năm hệ.

Đám người Tử Như cũng chấn động, bọn họ và Bạch Vũ ở chung lâu như vậy, cũng chưa bao giờ biết Bạch Vũ thực ra là Triệu Hoán Sư năm hệ.

Linh mạch năm hệ, là thần lực chỉ có Thần Sáng Thế mới có được, chẳng lẽ Bạch Vũ có quan hệ với Thần Sáng Thế sao?

Mặc kệ Bạch Vũ và Thần Sáng Thế có vấn đề gì hay không, hiện giờ Bạch Vũ chính là người chiếm ưu thế nhất, bởi vì nàng có thể lấy tất cả, cướp đoạt một lần liền có một đống lớn. Mọi người thấy hướng ánh mắt của Bạch Vũ, nhất thời đều đã tràn ngập thái độ thù địch.

Bạch Vũ lại cảm thấy được nàng vẫn không hài lòng với việc thu gom như vậy, cố sức đảo qua một vùng, sau đó chỉ lấy hơn ba trăm điểm

thường, vẫn còn quá ít, nếu tiếp tục như vậy muốn lấy được 5000 điểm vẫn còn phí không ít thời gian.

Bạch Vũ nhìn lướt qua chung quanh, thân hình như tia chớp, lui về chỗ điểm thưởng dày đặc.

Chương 463: Bách bảo lâu 7

Edit: V.O

Mọi người vừa thấy Bạch Vũ đi đến, lập tức các loại linh thuật bắn lên người nàng, thân hình Bạch Vũ nhanh chóng lùi lại, muốn gọi Tiểu Thanh ra, lại ngạc nhiên phát hiện nơi này bị hạn chế, không có cách nào gọi Triệu Hoán Thú ra ngay trong không gian.

Khó trách mọi người đánh kịch liệt như vậy, đều không gọi Triệu Hoán Thú ra, thì ra là không được.

May mà hiện giờ nàng cũng là một Linh Chủ, uy lực linh thuật của nàng cũng có thể phát huy năm thành, Bạo Liệt Lưu Hỏa quét ngang ra, ngọn lửa ngập trời, thế mạnh như chẻ tre quét bay toàn bộ những người xông tới, nhân cơ hội vơ vét một phen.

Thu hoạch lần này không tệ, vượt qua 500 điểm.

Không đợi nàng vui vẻ xong, một đạo cột lửa xông thẳng tới. Bạch Vũ cảm thấy được hơi thở nguy hiểm, vội vàng nghiêng người, uy lực cột lửa chà sát qua vai nàng, khiến cho toàn bộ những người đang tốt lành ở sau lưng nàng bị trọng thương.

Một vùng vai Bạch Vũ bị cháy đen, xoay người một cái, bỏ chạy về phía Phục Mãn bên kia. Diệt đuổi sát theo sau, ngọn lửa trong tay lại được đánh ra.

Bạch Vũ vừa né tránh, vừa dùng Khô Mộc Phùng Xuân quét lên thân mình, dọc theo đường đi vẫn còn không quên tiếp tục vơ vét điểm

thường vào trong ngực.

Phục Mãn thấy không ổn, lập tức nghênh đón tiếp ứng, vung tay, kết giới Mê Huyền giữ Diệt lại.

Diệt cười lạnh: "Loại tiểu tạp kỹ (trò hề) dùng để ngăn cản mãnh thú này có thể ngăn ta?"

Hắn ta đánh ra một chưởng, kết giới nhất thời xuất hiện khe hở, bốn người Ma, Hồn, Phách và Sát cũng theo sát sau đánh bọc sườn từ bốn phía.

Bạch Vũ cảm thấy nguy hiểm lờ mờ: "Người muốn giết ta?"

"Ta để cho người thắng lâu như vậy, chỉ vì chờ cơ hội này. Điện Chủ nói, nếu người tiến vào, thì không cần ra ngoài nữa." Diệt lạnh lùng nói.

"Điện Chủ? Thượng Quan Vân Trần?" Bạch Vũ cười nhạo một tiếng: "Hắn ta thực không biết xấu hổ thay thế vị trí của ta! Diendanlequydon – V.O Ta có thể ra ngoài hay không, hắn ta nói không tính."

Nàng yên lặng kiểm tra điểm thưởng mình có được, vừa mới hơn 4000, còn thiếu 1000, nhưng điểm thưởng ở bốn phía đã càng ngày càng ít.

Mọi người đã bắt đầu điên cuồng cướp bóc, chết ở trong này, điểm thưởng trên người sẽ bay ra, không ít người đã giết nhau đến đỏ cả mắt.

"Tìm chết!" Ma đột nhiên xuất hiện bên tay Bạch Vũ, toàn thân máu tươi, hơi thở hung ác khiến người hết hồn.

Bạch Vũ đánh một chưởng Phách Thiên Liệt hóa giải sự tấn công của hắn ta, Tử Như và Tư Minh cũng đã tới, dùng dòng nước đóng băng hắn ta, Bạch Vũ lập tức rời đi, còn chưa đi được hai bước, lại gặp phải mấy người muốn cướp của nàng, nàng bất chấp xử lý bọn họ, rất nhanh đạt được điều kiện trao đổi.

Lúc này, Hồn và Sát đã ép tới, Bạch Vũ đẩy Tử Như và Tư Minh bên cạnh mình ra: "Các người đi trước, cho dù xảy ra chuyện gì, bảo vệ tốt chính mình, hiện tại liền đổi điểm thưởng đi, đừng ở đây nữa."

"Vậy còn người?" Tư Minh lo lắng hỏi.

Bạch Vũ đã chạy như bay về phía bia ngọc, hai tiếng động tối đen ở sau lưng giống như hai ác ma đuổi sát không rời.

"Ta muốn đổi thứ có 500 số, cho người 5000 điểm thưởng." Bạch Vũ lầm nhảm ở trong lòng.

Không gian bỗng nhiên chấn động một cái, địa chấn theo sát, chấn động kịch liệt, dao động khiến cho bước chân của tất cả mọi người không ổn, rơi thất điên bát đảo. Không gian bắt đầu văng tung tóe, hư không to như vậy bắt đầu co rút lại, nơi nơi đều là khe hở.

Bạch Vũ có thể nhìn thấy được hoa viên bên ngoài Bách Bảo Lô từ khe hở càng lúc càng lớn, cả tầng lầu đã văng tung tóe. Tử Như, Công Tôn Ưởng và Phục Mãn nghe theo mệnh lệnh của Bạch Vũ nhảy ra ngoài từ khe hở trước.

Tư Minh không muốn đi, hắn muốn đi tìm Bạch Vũ.

Tử Như có chút tức giận giữ chặt hắn: "Người còn không đi? Là muốn cho Bạch Vũ thêm phiền sao?"

"Ta lo cho nàng ấy, lâu sắp sụp, nàng ấy vẫn ở đây làm cái gì?"

"Nàng ấy có chuyện của nàng ấy, không phải là chuyện chúng ta có thể quản, đi nhanh đi!" Tử Như vẫn cứ túm Tư Minh ra khỏi Bách Bảo Lâu.

Chương 464: Tiền trần huyền kính 1

Edit: V.O

Bạch Vũ cũng bị chấn động đến choáng váng đầu, ngã ở bên cạnh bia ngọc, chỉ cảm thấy dưới thân không còn, cả người liền tiến vào một cái động lớn tối như mực.

Đợi cho nàng đứng lên, liền nhìn thấy một vùng không gian xanh thẳm, các loại thiên tài địa bảo kỳ kỳ quái quái, dược liệu đã ngoài ngàn năm, linh khí ly kỳ cổ quái đều giống như khí cầu lơ lửng trong không trung, có phần giống như tầng thứ nhất của Bách Bảo Lô, nhưng những thứ kia cũng không phải những thứ ở tầng thứ nhất có thể so sánh được.

Những thứ kia đều là tất cả những thứ quý giá nhất của Ngũ Hành Thế Giới, rất nhiều bảo vật trong truyền thuyết đều có ở đây.

Nơi này là tầng thứ sáu của Bách Bảo Lô.

Bách Bảo Lô chân chính!

Vạn năm trước, Bạch Vũ tiến vào Bách Bảo Lô lấy này nọ, đều tiến vào nơi này.

5000 điểm thưởng kia đổi lấy cơ hội tiến vào nơi này, nếu những người bên ngoài đó có cơ hội tiến vào liền liền biết cơ hội này đáng giá bao nhiêu.

Tùy tiện lấy những thứ bên trong, chỉ cần có thể cầm mấy thứ ra ngoài đã có thể khiến cho toàn bộ vận mệnh của đại lục xảy ra biến hóa.

Bạch Vũ chờ đợi vàng kiểm tra những thứ chung quanh, không có cảm giác gì, Dạ Quân Mạc nói nàng nhất định phải tới nơi này tìm được thứ gì đó cần cho việc thăng cấp của nàng, nhưng nơi này có nhiều thứ như vậy, quý giá như vậy, sao nàng biết cái nào cần thiết, dù sao cũng không thể đóng gói toàn bộ đem đi?

Bạch Vũ nghĩ như vậy, vậy mà những thứ trên bầu trời lại thật sự tuôn về phía nàng, như là bị cái gì hấp dẫn, đến gần nhẩn Bách Vũ.

Khóe miệng Bạch Vũ hơi hơi giật giật một chút, sẽ không thật sự để cho nàng đóng gói đem đi chứ? Bỏ vào nhẩn Bách Vũ được sao?

Nhưng thật sự không bỏ vào chiếc nhẩn được, cho nên những thứ đó đều quay chung quanh nàng, nhưng không tiến vào nhẩn Bách Vũ, hình như đang chờ Bạch Vũ lựa chọn.

Bạch Vũ có chút đau đầu, cứ gọi Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Trảm Nguyệt và Băng Hồ ra, để cho bọn chúng đi chọn.

Bốn con Triệu Hoán Thú cũng không phải lần đầu tiên tới nơi này, lập tức vui vẻ chạy như điên ở trong này, lấy được đồ gì liền kéo về.

Bạch Vũ nghỉ ngơi một lúc, đứng dậy đi về phía trước, các loại đồ vật vọt tới trước mặt Bạch Vũ giống như súng vật đang chờ đợi chủ nhân, còn là người chen ta lách, đồ vật không đủ tư cách đều bị gạt ra.

Cuối cùng, hạ xuống trước mặt Bạch Vũ đều là tuyệt phẩm cử thế vô song (có một không hai), diendanlequydon – V.O độc nhất vô nhị

hoặc là những thứ Bạch Vũ đã từng đặc biệt thích, ví như bộ quần áo tàng hình kia.

Gặp lại bộ quần áo tàng hình này, Bạch Vũ lại xúc động vạn phần. Đây chính là bảo bối, lúc ấy nàng quá lơ là mới có thể để cho Tiểu Thanh thiêu hủy một bộ, may mà vẫn còn một bộ.

Nàng không hề suy nghĩ liền thu quần áo tàng hình vào trong nhẫn Bách Vũ.

Bộ bảo bối thứ hai chạy đến trước mặt nàng nhưng nàng không lấy đi, Tụ Linh Bảo Tuyền, có thể không ngừng sinh ra linh khí, trực tiếp cung cấp cho Triệu Hoán Sư và Triệu Hoán Thú cung cấp, nhưng Linh Chủ giống như Bạch Vũ, muốn thăng cấp chỉ dựa vào Tụ Linh Bảo Tuyền sinh ra linh khí thì không đủ, chỉ có thể lấy này nọ để đổi.

Nói đúng ra là đưa này nọ vào trong Tụ Linh Bảo Tuyền, nó có thể trực tiếp chuyển những thứ đó thành linh khí, cung cấp cho Triệu Hoán Sư.

Chỉ là những thứ được đưa vào phải được coi trọng, Triệu Hoán Sư thăng cấp thì phải đưa tinh thể vào, Triệu Hoán Thú thăng cấp, bản thân cần phải đưa thiên tài địa bảo thăng cấp vào.

Tụ Linh Bảo Tuyền là bảo bối không gian Thần Sáng Thế trải qua nghìn vạn năm sản sinh ra, một khi ra khỏi không gian liền không có tác dụng.

Bạch Vũ cũng không muốn bỏ đi cơ hội thăng cấp tốt như vậy, dứt khoát ngồi xuống, bỏ vào trong 20 khối tinh thể thượng phẩm, cảm nhận được linh khí dày đặc xuyên trong người, tuôn vào linh mạch, nàng cảm thấy hết sức thoải mái.

Lúc này, bốn con Triệu Hoán Thú cũng trở lại, mỗi con kéo về một bộ thiên tài địa bảo.

Bạch Vũ nhìn lên, Tiểu Thanh chọn Vạn Lôi Hỏa, Tiểu Bạch chọn tinh huyết (máu tươi) mãnh thú Bá Vương, Trảm Nguyệt chọn thần dược cứu mạng - Hoàn Hồn Thảo, Cửu Huyền Băng Hồ lại chọn Tuyệt Mệnh - một trong Thiên Hạ Chí Độc.

Chương 465: Tiền trần huyền kính 2

Edit: V.O

Bạch Vũ cực kỳ không biết nói gì, Triệu Hoán Thú của nàng thật đúng là... Mỗi con đều có cá tính.

Ngoại trừ Trảm Nguyệt, đồ vật được chọn toàn bộ đều dùng để thăng cấp linh thuật bị động, mà Khô Mộc Phùng Xuân của Trảm Nguyệt cũng còn chưa mãn cấp.

Bốn con thú cưng xếp hàng ngồi chung quanh bốn phía Tụ Linh Bảo Tuyền.

Bỏ đồ vật bọn nó chọn vào, sau đó trừng to mắt, chờ thăng cấp.

Bạch Vũ nhìn bộ dạng trông mong của bọn nó, thật sự là không đành lòng nói với bọn nó, chỉ bỏ những thứ này vào là hoàn toàn không đủ, muốn thăng cấp linh thuật, vẫn phải bỏ vào thứ gì đó chuyên dùng để thăng cấp linh thuật.

Những thứ linh tinh chung quanh có rất nhiều, tạm thời cũng không tìm ra được.

Bạch Vũ dứt khoát bày ra Đá không gian có thể thăng cấp linh thuật bị động lần trước triệu hoán ra được, tảng đá này vẫn rất hữu dụng, chỉ là bọn Tiểu Thanh thăng cấp cần quá nhiều linh khí, tạm thời không có hiệu quả, linh thuật bị động của bọn nó đến nay vẫn chưa thăng cấp.

Bạch Vũ dứt khoát ném tảng đá vào trong Tụ Linh Bảo Tuyền, thoáng chốc nước suối bắt đầu sôi trào ùng ục.

Bốn con Triệu Hoán Thú vui mừng chớp đôi mắt to, bắt đầu hưởng thụ thăng cấp.

Bởi vì Băng Hồ vẫn chưa từng được học qua bất kỳ linh thuật gì, Bạch Vũ thấy nó lấy độc dược đến liền biết nó muốn học tập loại linh thuật độc, Bạch Vũ liền đưa cho nó một linh thuật bị động Sáng Thế, Tử Huyết.

Thương tổn đến kẻ địch, khiến cho kẻ địch trúng độc, trình tự tu luyện càng cao, hiệu quả độc dược càng tốt, thời gian duy trì càng dài.

Sau khi Bạch Vũ sắp xếp xong mọi thứ, nàng dẫn theo bốn con thú cưng ngoan ngoãn bắt đầu tu luyện.

Một cái nhẫn lại bay tới trước mặt Bạch Vũ.

Nhẫn Thiên Dạ!

Trong lòng Bạch Vũ khẽ động, sao Thiên Dạ lại ở đây? Nàng đã từng hỏi Dạ Quân Mạc rằng Thiên Dạ ở đâu, hắn chỉ nói mập mờ sẽ tìm được, có phải chàng ấy đã sớm biết Thiên Dạ ở trong này hay không?

Nàng nhẹ nhàng bắt lấy Thiên Dạ, nắm ở trong lòng bàn tay: "Rất cuộc lúc trước đã xảy ra chuyện gì?"

Bảo bối chung quanh lay động hoảng hốt giống như bị gió Bắc thổi qua, một cái gương khổng lồ xuất hiện ở trên trời, mặt kính tôn quý,

hoa lệ như Lam Bảo Thạch, óng ánh trong suốt.

"Tiền Trần Huyền Kính!" Bạch Vũ không vô ý thức nói ra tên của chiếc gương.

Khối gương này là trung tâm ký ức của không gian Thần Sáng Thế, bên trong không gian chứa đựng tất cả chuyện cần biết, diendanlequydon – V.O cho dù là năm đó Bạch Vũ cũng chưa từng nhìn thấy.

Bạch Vũ ngần ngợ nhìn gương, bên trong bày ra ký ức khiến cho nàng rất nhanh nắm chặt năm ngón tay.

Bên ngoài không gian, Dạ Quân Mạc và Thượng Quan Vân Trần không nhìn thấy được tình huống bên trong Bách Bảo Lâu, dứt khoát cũng không nhìn, kiên nhẫn chờ đợi gần nửa tháng sau, đột nhiên Bách Bảo Lâu nổ tung!

Không sai, chính là nổ tung!

Trước kia chưa từng gặp được tình huống quái dị như vậy, mỗi lần mọi người tiến vào trong Lâu là để ý trải qua thử thách, sau đó bị Bách Bảo Lâu tống ra.

Bách Bảo Lâu chính là không gian Thần Sáng Thế - nơi dùng để gửi vật phẩm quý giá, phải nói là thiên hạ đệ nhất chắc chắn và bảo đảm tuyệt đối, nhưng hiện tại nó lại nổ tung!

Thượng Quan Vân Trần nhìn mọi người trốn ra từ trong Lâu và Bách Bảo Lâu lung lay sắp đổ, cả khuôn mặt đều không biết là biểu cảm gì.

Dạ Quân Mạc vẫn một bộ lạnh nhạt như cũ, thấy Thượng Quan Vân Trần cực kỳ tức giận: "Người đã sớm biết tình huống sẽ như vậy?"

"Tình huống gì?"

"Ít giả bộ đi, Lâu sập!"

Dạ Quân Mạc không chút để ý nhìn Bách Bảo Lâu trong không gian một cái: "Không phải còn chưa sập sao? Cho dù sập, cũng không đè được người, người căng thẳng làm gì?"

"..." Ta không lo lắng Lâu sập, ta lo lắng vì sao nó sập, nghĩ thôi cũng biết có liên quan tới Bạch Vũ. Trong mắt Thượng Quan Vân Trần thoáng hiện lên vẻ ngoan độc, trong những người chạy trốn khỏi Bách Bảo Lâu lại không có Bạch Vũ, nàng ta không chết, thì chính là có thiên đại kỳ ngộ.

Hắn ta vô cùng, vô cùng không hy vọng là cái sau!

Chương 466: Tiền trần huyền kính 3

Edit: V.O

Dạ Quân mặc nhìn Bách Bảo Lô lung lay sắp đổ, đôi mắt thâm trầm.

Bạch Vũ trở lại không gian Thần Sáng Thế, tự nhiên trong không gian sẽ xuất hiện một chút dị dạng, cho dù xảy ra chuyện gì hắc đều sẽ không cảm thấy giật mình.

Chỉ là Bạch Vũ còn chưa ra khỏi Bách Bảo Lô, chỉ sợ đã tìm được trung tâm Bách Bảo Lô, không biết nàng có thể thấy đồ tốt gì hay không.

Mọi người bị truyền tống ra ngoài không ngừng tranh đoạt, một đám người đang cướp đoạt cũng tuân về phía Tháp Ngũ Hành, bí mật trong Tháp Ngũ Hành cũng là bảo vật trong thiên hạ, rất không dễ để tới được một chuyến, đương nhiên không thể bỏ qua.

Bạch Vũ nhìn lên ký ức trong bảo kính màu lam, đó là những ký ức khi nàng không có ở đây được không gian ghi chép lại.

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên tương đối trầm tĩnh đứng ở trước bậc thang không gian Thần Sáng Thế.

Vì Bạch Vũ không có ở đó, Thượng Quan Vân Trần chuẩn bị rời đi, Ngọc Ưu Liên lại sâu xa gọi hắc ta lại: "Người đến đây tìm Bạch Vũ? Người lại không vào được, đến đây cũng chỉ đứng ở bên ngoài, mọi người gọi người, người mới có thể đi vào, thật sự đáng thương..."

"Ngậm miệng!" Thượng Quan Vân Trần nổi trận lôi đình, lời nói của Ngọc Ưu Liên quả thật giống nhưng đang nói hấn ta là một con chó mà Bạch Vũ nuôi dưỡng, Bạch Vũ rảnh rỗi thì chơi với hấn ta, không rảnh thì sẽ không để ý đến hấn ta.

"Đừng tức giận, ta nghe nói mấy ngày nay người đang tìm Bạch Vũ, cố ý tới nói cho người, mấy ngày này muội muội tốt của ta không ở Sáng Thế Thần Điện." Trên khuôn mặt búp bê dễ thương của Ngọc Ưu Liên lộ ra nụ cười đơn thuần lại vô tội, rất giống Bạch Vũ, nhưng trong nụ cười luôn luôn lộ ra một loại cảm giác khiến da đầu người ta run lên.

Lông mày Thượng Quan Vân Trần cau lại, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên: "Không ở đây? Muội ấy đi đâu hả?"

"Nói người cũng đừng tức giận, nàng ta đi Vực Sâu rồi."

"Cái gì?" Thượng Quan Vân Trần không che dấu được ngạc nhiên, Vực Sâu, còn có thể có Vực Sâu nào, chỉ có thể là Âm Dạ Đế Quốc!" Vì sao Bạch Vũ lại đi vào trong đó? Nếu để cho người khác phát hiện ra thì nguy hiểm rồi..."

Ngọc Ưu Liên cười nhạo một tiếng: "Đã sớm bị phát hiện, nhưng người ta vẫn rất tốt, không cần người phải quan tâm."

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần trầm xuống: "Sao người biết? Người phái người theo dõi muội ấy?"

"Kia gọi là bảo vệ." Ngọc Ưu Liên cười đến vẻ mặt vô hại: "Muội muội này của ta nghịch ngợm như thế, luôn luôn làm cho người ta lo lắng, ta phái người bảo hộ muội ấy không phải là chuyện nên làm à? Cha người cũng biết."

"Cha ta biết? Vì sao ông ấy không nói cho ta biết? Diendanlequydon – V.O Tình huống bây giờ của Bạch Vũ như thế nào?" Đôi mắt Thượng Quan Vân Trần lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên không chút để ý bẻ gãy một cành hoa Đào bên cạnh: "Người ta phải đi nói cho ta biết, Bạch Vũ vào Đế đô Âm Dạ Đế Quốc. Ở cùng một chỗ với Thánh Quân tân nhậm (mới nhậm chức) của Âm Dạ Đế Quốc."

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần đại biến: "Không thể có điều đó!"

"Là sự thật, Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc, Dạ Quân Mạc, chính là thiếu niên người tìm bắt đã lâu cũng đều không bắt được, người đoán hẳn ta trốn ở đâu mà tránh được sự điều tra của người?" Ngọc Ưu Liên cười tít mắt thưởng thức nhánh hoa, đến gần bên cạnh Thượng Quan Vân Trần.

Mặt Thượng Quan Vân Trần đen đến mức gần như muốn nhỏ ra mực, trên người tỏa ra khí lạnh lạnh buốt. Cả Sáng Thế Thần Điện, có thể tránh thoát sự điều tra của hẳn ta chỉ có không gian Thần Sáng Thế ở phía trên, chỉ có Bạch Vũ mới có thể để cho Dạ Quân Mạc chạy.

"Suy nghĩ cẩn thận rồi sao?" Ngọc Ưu Liên nhìn sắc mặt Thượng Quan Vân Trần thay đổi bất định liền biết hẳn ta đã hiểu rõ: "Bạch Vũ thích người khác, thanh mai trúc mã như người đối với muội ấy đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa rồi. Muội ấy tuyệt đối sẽ không gả cho người."

Đột nhiên, Thượng Quan Vân Trần giương mắt, âm âm u u nhìn Ngọc Ưu Liên: "Rốt cuộc người muốn nói cái gì? Bạch Vũ có thể gả cho ta hay không, không phải người quyết định."

"Vậy sao? Một khi đã như vậy, vì sao đến bây giờ mọi người ấy vẫn chưa trở lại? Nói không chừng đã tính ở lại Ám Dạ Đế Quốc rồi." Ngọc Ưu Liên hí hóp mắt, giọng điệu tràn đầy châm chọc.

Chương 467: Tiền trần huyền kính 4

Edit: V.O

"Không thể có điều đó, Sáng Thế Thần Điện là nơi muội ấy sống từ nhỏ đến lớn, muội ấy không thể cứ bỏ đi như vậy." Thượng Quan Vân Trần hừ lạnh một tiếng.

"Xem ra người vẫn chưa hiểu rõ muội muội này của ta, đối với muội ấy mà nói, cha mẹ đều đã qua đời, Sáng Thế Thần Điện còn có cái gì tốt để lưu luyến à?" Ngọc Ưu Liên lạnh lùng hỏi.

"Không phải còn có Thạch cô cô sao?" Thượng Quan Vân Trần cắn răng nói. Hẳn ta không thừa nhận cũng không được, đối với Bạch Vũ mà nói bọn họ không đáng kể chút nào, người duy nhất có thể khiến cho Bạch Vũ còn chút lưu luyến lại chỉ có Thạch cô cô.

Ngọc Ưu Liên nở nụ cười: "Người nói rất đúng, nếu Bạch Vũ biết Thạch cô cô sinh bệnh, chắc chắn sẽ trở về."

"Thạch cô cô đang rất tốt, sao có thể sinh bệnh, người là muốn hạ độc sao? Người đừng quên, Bạch Vũ vừa là Y Sư, vừa là Độc Sư, nếu người hạ độc thì muội ấy sẽ không nhìn ra được sao?"

"Ta mới không có ngu, sinh bệnh không được, dù sao bị thương cũng có thể chứ." Ngọc Ưu Liên khinh thường cầm nhánh hoa trong tay để lên người Thượng Quan Vân Trần: "Thích khách Âm Dạ Đế Quốc xông vào Thần Điện, không cẩn thận làm Thạch cô cô bị thương."

"Lý do này thật không tặc, người tính nói với muội ấy như thế nào?"

"Ta đã để cho Mộc Thiên Tịch lên vào Âm Dạ Đế Quốc rồi."

"Mộc Thiên Tịch?" Thượng Quan Vân Trần nhíu mày: "Sao hẳn ta có thể nghe lời người nói? Người làm hại hẳn ta nhà tan cửa nát, cả gia tộc đều bị lật đổ, hẳn ta không hận người?"

"Sai rồi, người làm hại hẳn ta nhà tan cửa nát chính là Bạch Vũ! Phụ thân phạm sai lầm, xử phạt là do Bạch Vũ hạ mệnh lệnh." Về mặt Ngọc Ưu Liên nghiêm túc, ai cũng nhìn không ra nàng ta đang nói dối.

Thượng Quan Vân Trần liếc nhìn nàng ta, cười lạnh một tiếng: "Bạch Vũ từng quản việc này lúc nào, đổ lên người muội ấy, người thật đúng là tử tử tốt của muội ấy."

"Ta đương nhiên là tử tử tốt của Bạch Vũ, đáng tiếc muội muội này bắt đầu không nghe lời rồi. Tốt nhất là người nói với cha người, lần này Bạch Vũ trở về, không thể buông thả muội ấy nữa. Nếu muội ấy lại làm càn..." Giọng điệu Ngọc Ưu Liên thay đổi, tay lướt nhẹ qua cây Đào, hơi hơi dùng sức, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, cả cây đều ngã xuống.

Thượng Quan Vân Trần nheo mắt lại: "Không cần người phải nhắc nhở, muội ấy vừa về đến, ta sẽ nghĩ cách thành thân với muội ấy."

Bạch Vũ nhìn ánh mắt âm ngoan của hai người trong Huyền Kính, nhớ tới lúc ấy nàng nhìn thấy Mộc Thiên Tịch ở thi đấu tuyển chọn ở Âm Dạ Đế Quốc, khó trách lúc ấy trong mắt Mộc Thiên Tịch tràn đầy căm thù.

Đáng tiếc lúc ấy nàng cũng không biết, nàng chỉ biết hần ta hần là người Sáng Thế Thần Điện phái tới gọi nàng trở về, diendanlequydon – V.O nhưng nàng vẫn không muốn trở về, vì thế sau khi thi đấu tuyển chọn trôi qua liền trốn vào trong cung điện của Dạ Quân Mạc, đánh chết cũng không ra.

Dạ Quân Mạc đổi người của Dạ Vương và Ảnh Vương đi, thay toàn bộ người một nhà vào những chức vị quan trọng của Âm Dạ Đế Quốc, một hơi thay đổi cả một nhóm người, Đế Quốc có chút không yên ổn, bởi vậy khi hần trở lại lại bận rộn nhiều việc.

Bạch Vũ thường xuyên ngủ, tìm thức ăn một mình trong cung điện.

Rất không dễ dàng để Dạ Quân Mạc không còn bận, Mộc Thiên Tịch lại lên vào cung điện, tìm được Bạch Vũ, nói với nàng Thạch cô cô bị thương.

Lúc ấy nàng đã tin, lập tức muốn trở về Sáng Thế Thần Điện.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc không vui, hần rất không dễ dàng làm xong việc để có thời gian đi với Bạch Vũ, kết quả Bạch Vũ liền đi rồi.

Bạch Vũ kéo tay hần lắc lư: "Chàng đừng không vui, ta cũng ở đây lâu lắm rồi, cần phải trở về, hướng chi Thạch cô cô nhìn ta lớn lên từ nhỏ, giống như nương ta. Cô cô bị thương, sao ta có thể không quay về nhìn xem."

"Bị thương như thế nào?"

"Nghe nói là thích khách của các chàng đâm bị thương." Bạch Vũ trợn mắt nhìn hần.

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Ta không phải thích khách đi qua Sáng Thế

Thần Điện."

"Không phải chàng, có lẽ là người khác? Dạ Vương, Ảnh Vương đều có thể?" Bạch Vũ nhún nhún vai nói.

Chương 468: Tiền trần huyền kính 5

Edit: V.O

Đáy mắt Dạ Quân Mạc đen tối không rõ, không nói gì.

Cho dù hiện tại hắn còn chưa nắm được tất cả quyền hành của Âm Dạ Đế Quốc trong tay, nhưng loại chuyện người của Âm Dạ Đế Quốc có đến Sáng Thế Thần Điện hay không, hắn vẫn biết được.

Trong khoảng thời gian này, Âm Dạ Đế Quốc bận rộn vì lễ đăng cơ của hắn. Ngay sau đó lại là thi đấu tuyển chọn, đệ tử đều đã trở lại, vậy thì có ai sẽ đến Sáng Thế Thần Điện ám sát?

Về phần Dạ Vương, hiện tại ông ta đang chính khí (quang minh chính đại) học máu, nào có thời gian phải thích khách gì ra ngoài?

Cô cô Bạch Vũ bị thương có chút rất đáng ngờ.

Nhưng cho dù nói như thế nào thì Bạch Vũ cũng phải đi, ngay cả xe kéo đều đã chuẩn bị tốt rồi.

Dạ Quân Mạc đen mặt nhìn Bạch Vũ lên xe kéo do Âm Lân chuẩn bị, rất nhanh đã mất hút ở cửa thành, Dạ Quân Mạc đứng ở cửa thành một lúc lâu, mới lạnh băng nhìn về phía Âm Lân.

Âm Lân bị Dạ Quân Mạc nhìn đến sồn gai ốc, sờ sờ cái mũi: "Sao vậy?"

Không phải là chuẩn bị xe kéo cho Bạch Vũ để đưa nàng ấy đi sao? Có bản lĩnh thì người tiếp tục giữ người ta lại đi, không giữ lại được thì trách ta sao?

"Ám Hồ ở đâu?"

"Hắn luôn luôn giúp Ám Ưng bồi dưỡng đệ tử, sao vậy?"

"Gọi hắn tiến cung, biến thành bộ dạng của ta."

Ám Lân: "..."

Bạch Vũ ngồi xe kéo gấp rút lên đường, lòng nóng như lửa đốt, mới ra khỏi thành không bao lâu, liền gặp Mộc Thiên Tịch, để cho hắn ta lên xe kéo.

"Cô cô bị thương thật sự cực kỳ nghiêm trọng sao?" Bạch Vũ lo lắng hỏi hắn ta.

Đôi mắt hoa đào của Mộc Thiên Tịch âm trầm nhìn nàng, lạnh lùng cười: "Người thật đúng là quan tâm vị Thạch cô cô kia, tính ra ta cũng là đường huynh của ngươi, sao ngươi lại không quan tâm ta một chút?"

Bạch Vũ ngạc nhiên, tò mò nháy mắt: "Đường huynh? Ta không biết. Ngươi là người trong tộc của phụ thân ta sao?"

Trong đôi mắt hoa đào của Mộc Thiên Tịch bốc lên lửa giận: "Không biết? Khó trách lại đuổi bọn ta đi, thật hay!"

Hắn ta đánh một chưởng về phía Bạch Vũ, giữa khe hở chứa một ngân châm giống như sợi tóc mảnh, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo màu u lam.

Ầm - -

Bỗng nhiên xe ngựa ngừng lại, Mộc Thiên Tịch bị đạp bay ra ngoài giống như điều bị đứt dây. diendanlequydon – V.O

"Người nói những điều kỳ kỳ quái quái gì mà ta nghe không hiểu, ta phải đi về tìm cô cô, tự người từ từ đi đi." Bạch Vũ không vui lườm hấn ta, ý bảo phu xe nhanh đi.

Mộc Thiên Tịch tỉnh táo lại từ trong cơn tức giận, cách xa xe kéo, đáy mắt thoáng hiện lên cân nhắc.

Hấn ta có chút hối hận kích thích Bạch Vũ ra tay, hiện tại hấn ta vốn không phải là đối thủ của Bạch Vũ, nhưng hấn ta không nghĩ tới Bạch Vũ chỉ ném hấn ra ra ngoài, cũng không giết hấn ta. Bỗng nhiên, Mộc Thiên Tịch có chút nghi ngờ những lời Ngọc Ưu Liên đã nói với hấn ta.

Không thể hỏi ra được bất kỳ tình hình gì từ miệng của Mộc Thiên Tịch, Bạch Vũ đành phải ra roi thúc ngựa (ở đây không phải là ngựa nha, tại thành ngữ vốn là "ra roi thúc ngựa" ý là vội vàng ấy) chạy về.

Xe kéo Âm Lân chuẩn bị cho nàng là Triệu Hoán Thú giống loài Báo, tốc độ rất nhanh, cũng cực kỳ ổn định. Nhưng vì gấp rút lên đường mà mệt mỏi, lúc sắp đến Sáng Thế Thần Điện, nàng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đợi cho nàng tỉnh lại, không biết trong xe ngựa đã xuất hiện thêm một người từ lúc nào.

"Chàng..."

"Không nhận ra ta nữa sao?"

Bạch Vũ nhìn Dạ Quân Mạc mặc quần áo đệ tử bình thường, cười toe toét: "Không phải chàng ở Âm Dạ Đế Quốc sao? Sao lại ở đây?"

"Lo lắng cho nàng, cùng đến xem."

"Làm gì phải lo lắng chứ? Ta chỉ là về nhà của chính mình, có chuyện gì mà phải lo lắng?" Bạch Vũ mặt mày cong cong, một đôi mắt to linh động tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng.

Dạ Quân Mạc rũ mắt, giọng điệu không vui: "Ừm, ta lo lắng vô ích, bây giờ ta trở về vậy."

"Không cần." Bạch Vũ vội vàng ôm lấy cánh tay của hắn: "Ta muốn chàng đi với ta, ta mới ra khỏi Âm Dạ Đế Quốc đã nhớ chàng, chàng đi theo ta mới tốt, vừa lúc chúng ta cùng nhau trở về gặp mặt cô cô. Nhưng chàng không thể cứ đi như vậy."

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Vì sao không được?"

V.O: Trời lạnh rồi, lạnh lắm rồi, đánh vài chữ cũng cảm thấy mười ngón tay đông cứng. À mà thôi, ta lại cần cù, chăm chỉ, đánh máy, đánh máy tiếp đây

Chương 469: Tiền trần huyền kính 6

Edit: V.O

"Tướng mạo của chàng rất dễ bị lộ, người ta vừa thấy thì sẽ biết mà đi điều tra chàng." Bạch Vũ lục lọi lại lục lọi trong nhẫn Bách Vũ, lấy ra một tấm mặt nạ coi như tinh xảo, tuy không được chế tác từ vật liệu tốt, nhưng nhìn qua vẫn rất đẹp, hoa văn điêu khắc phía trên cực kỳ tinh mỹ (tinh xảo, đẹp đẽ). Là nàng mua lúc rảnh rỗi đi dạo ở Đế Đô.

Nàng đeo mặt nạ lên cho Dạ Quân Mạc, ngắm nghía tỉ mỉ một lúc, lại cúi mặt: "Sao vẫn đẹp như vậy?"

Dạ Quân Mạc buồn cười, gõ lên đầu nàng một cái: "Được rồi, ta sẽ đi theo sau lưng nàng, sẽ không có ai nhìn kỹ ta."

"Được rồi. Trước chỉ có thể như vậy." Bạch Vũ bất đắc dĩ sờ sờ đầu.

Chạng vạng cùng ngày, bọn hắn đã tới Sáng Thế Thần Điện.

Biết được nàng sẽ trở về, một đám người đứng ở cửa nghênh đón, ba vị Điện Chủ của Thần Điện đều đã chờ ở cửa. Bạch Vũ cũng không chào hỏi bọn họ, vừa về đến liền lập tức đi xem Thạch cô cô.

Thạch cô cô bị thương thật đúng là rất nặng, hôn mê bất tỉnh, linh mạch và linh hồn đều bị thương nặng.

"Tại sao có thể như vậy? Sao Thạch cô cô có thể bị thương nặng

như vậy?" Bạch Vũ tức giận trừng mắt nhìn Điện Chủ Pháp Thánh Điện, Điện Chủ Thượng Quan, phụ thân của Thượng Quan Vân Trần.

Giữ an toàn cho Sáng Thế Thần Điện, vốn là chức trách của Pháp Thánh Điện.

Điện Chủ Thượng Quan âm trầm nói: "Là thuộc hạ sơ sót. Thạch cô cô chỉ ra ngoài một lát, không nghĩ tới sẽ gặp phải thích khách của Âm Dạ Đế Quốc, còn bị bọn họ đâm bị thương."

"Bọn họ? Còn là nhiều người? Bắt được người không?" Bạch Vũ hỏi.

Trên mặt Điện Chủ Thượng Quan thoáng hiện lên ngạc nhiên, đám người Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên ở phía sau cũng có chút giật mình liếc nhau một cái.

Bạch Vũ vậy mà lại hỏi tông tích của thích khách? Trước kia Bạch Vũ chưa bao giờ hỏi, quả nhiên Thạch cô cô bị thương đúng là khác biệt như vậy? Cô nương vốn lơ mơ đã bắt đầu cẩn thận.

Lời nói chỉ đâm bị thương vốn là giả, Điện Chủ Thượng Quan bình tĩnh nói dối: "Ba tên thích khách, đều đã chết."

"Thi thể thì sao?"

"..." Khóe miệng Điện Chủ Thượng Quan co rút, kiên trì nói: "Vì lúc ra tay với thích khách đã quá mức tức giận, không cẩn thận đánh bọn họ tan thành mây khói rồi."

"A...." Bạch Vũ tỏ vẻ chấp nhận cách nói này, ngồi bên giường, lấy ra một lọ thuốc trị thương thành phẩm từ trong nhẫn, cho Thạch cô cô uống vào, sau đó tiếp tục hỏi: "Người lúc ấy vậy bắt thích khách đâu,

kêu đến cho ta hỏi một chút." Diendanlequydon – V.O

Sắc mặt Điện Chủ Thượng Quan bắt đầu không chịu được, lườm con trai ở sau lưng một cái, đều là người! Nói ám sát cái gì! Hiện tại phải trả lời như thế nào đây?

Thượng Quan Vân Trần cũng là một đầu vạch đen, hẳn ta chưa bao giờ biết Bạch Vũ cũng sẽ có lúc cẩn thận như vậy.

Vốn nói ám sát chỉ là lấy cớ để nói với Bạch Vũ, bọn họ hoàn toàn không sắp xếp kỹ càng gì.

Bởi vì bọn họ cảm thấy Bạch Vũ hẳn sẽ không hỏi, dù sao Bạch Vũ chưa bao giờ quan tâm, cũng hoàn toàn không hiểu.

Hiện tại xem ra, Bạch Vũ mặc kệ sự thật, không hiểu là giả. Rõ ràng chuyện gì nàng cũng đã biết! Hiện tại đi tìm một đám đệ tử giả bộ vây bắt thích khách đến thì có thể bị Bạch Vũ hỏi lộ ra hay không đây?

Bỗng nhiên, Ngọc Ưu Liên nói chuyện: "Lúc ấy người gặp ám sát không phải đệ tử Pháp Thánh Điện, là thuộc hạ của tỷ, muội muội muốn gặp, vậy tỷ đi gọi tới."

"Được, gọi tới thiên sảnh đợi, muội chữa thương cho Thạch cô cô trước. Các người đều đi về trước đi." Bạch Vũ đã bắt đầu viết phương thuốc.

Thượng Quan Vân Trần nhìn thoáng Bạch Vũ đang vùi đầu viết phương thuốc, không biết vì sao bỗng nhiên lại cảm thấy cách nàng rất xa, cái gọi là tình cảm thanh mai trúc mã bỗng nhiên trở nên mờ mịt giống như sương mù, khiến cho hẳn ta không thể nắm bắt được.

Chương 470: Tiền trần huyền kính 7

Edit: V.O

Sau khi mọi người rời đi, Dạ Quân Mạc lạnh nhạt đứng bên cạnh Bạch Vũ. Hắn thu lại hơi thở của mình, cách xa xa đi theo phía sau Bạch Vũ, lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người Bạch Vũ, hoàn toàn không ai phát hiện trong phòng có thêm một người.

Dạ Quân Mạc nhìn lướt qua phương thuốc Bạch Vũ viết: "Cực kỳ nghiêm trọng?"

"Ừ, nhưng theo lý thuyết thực lực của Thạch cô cô không tệ, là Triệu Hoán Vương Giả, không đến mức bị người tổn thương nặng đến vậy ở trong Sáng Thế Thần Điện." Bạch Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Vậy nếu là người quen?" Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ sững sốt: "Không thể, tính cách của Thạch cô cô rất tốt, trong Sáng Thế Thần Điện không có ai thù hận cô cô, cho dù thật sự có người muốn ra tay cũng không dám. Đệ tử Pháp Thánh Điện cũng không phải để trang trí."

Nếu là Pháp Thánh Điện làm? Dạ Quân Mạc rũ mắt, che đi vẻ phức tạp trong mắt.

Bạch Vũ đưa phương thuốc cho hai đồ đệ của Thạch cô cô, để cho bọn họ tự mình đi bốc thuốc, liền lôi kéo Dạ Quân Mạc đến thiên sảnh.

"Chàng nói đến lúc gặp được người, ta nên hỏi như thế nào?" Bạch Vũ chau mày lo lắng nhìn Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Nếu nàng đã nghi ngờ chuyện này, sao có thể không biết hỏi như thế nào?"

"Không phải ta nghi ngờ, ta chỉ muốn biết thích khách là ai, nếu thích khách đã chết, đương nhiên muốn hỏi người từng gặp thích khách, chuyện này không phải là bình thường sao?" Hai mắt Bạch Vũ vụt sáng lên, cực kỳ vô tội nghiêng đầu: "Nhưng tra hỏi loại chuyện này, trước kia ta chưa từng trải qua. Ta nên bắt đầu hỏi từ đâu?"

"Bề ngoài, hình thể, thực lực, Triệu Hoán Thú là gì, có gì đặc biệt không, tốt nhất là tách ra hỏi, hỏi càng tường tận càng tốt." Dạ Quân Mạc nghĩ nghĩ, lấy ra một bình sứ nhỏ: "Nếu thật sự không hỏi ra được, có thể dùng cái này."

Bạch Vũ lấy bình qua mở ra ngửi ngửi, híp mắt nhìn Dạ Quân Mạc: "Dạ, chàng học xấu!"

Đây là một loại độc dược có thể khiến cho người ta rơi vào mê huyễn, có hiệu quả tương tự với thôi miên, sau khi trúng độc, cực kỳ dễ dàng khiến cho người ta nói ra lời thật tận đáy lòng.

Đến thiên sảnh, Ngọc Ưu Liên đã dẫn người đến đó, tổng cộng ba người.

Bạch Vũ nhìn lướt qua, đều là Tôn Chủ đỉnh cấp, giết chết thích khách giúp Thạch cô cô, cũng từng nói qua.

"Muội muội, chính là ba người bọn họ đúng lúc gặp phải Thạch cô cô bị ám sát, đáng tiếc lúc bọn họ đến, diendanlequydon – V.O, Thạch

cô cô đã bị thương nặng, nhưng thích khách cũng đều bị thương, mới để bọn họ đuổi theo." Ngọc Ưu Liên cực kỳ kiên nhẫn giải thích.

Bạch Vũ gật đầu với Ngọc Ưu Liên: "Vậy thì hỏi từng người từng người vậy, người theo ta lại đây."

Nàng chỉ nam tử trung niên đầu tiên mặc áo xám.

Nhất thời, nụ cười trên khuôn mặt búp bê của Ngọc Ưu Liên cứng lại: "Hỏi từng người từng người, có cần thiết không? Có phải quá phiền phức rồi không?"

"Nếu đã hỏi, vậy thì sẽ không sợ phiền phức." Bạch Vũ nói xong, Dạ Quân Mạc liền dẫn theo người nọ vào trong phòng.

Ngọc Ưu Liên muốn đi theo, Dạ Quân Mạc đóng cửa lại phịch một tiếng, thiếu chút nữa đụng vào cái mũi của nàng ta.

Nàng ta tức giận muốn đập vỡ cánh cửa này, hoàn toàn không thể ngăn nàng ta phá cửa được, nhưng nàng ta không thể đập vỡ.

Nếu nàng ta đã dám dẫn người tới, tự nhiên sẽ hướng tầm mắt cho ba người này thông qua không khí, nói cho bọn họ biết Bạch Vũ sẽ hỏi vấn đề gì, nên trả lời như thế nào, thống nhất cách nói như thế nào.

Nhưng nàng ta không nghĩ tới Bạch Vũ lại còn quá cẩn thận, thật sự còn muốn hỏi ra được gì đó, còn không cho nàng ta nghe! Nàng ta không biết sự sắp xếp của nàng ta có thể giấu được Bạch Vũ hay không.

Bạch Vũ hỏi ký ức của đệ tử về bộ dạng, hình thể, thực lực và Triệu Hoán Thú,... của thích khách cực kỳ khách sáo.

Đáp án nhận được là ba tên thích khách đều đeo mặt nạ, không thấy rõ bộ dạng, người mặc áo đen, hắc đều là nam tử, dám xông vào Sáng Thế Thần Điện, đương nhiên thực lực sẽ không kém, đều là Triệu Hoán Vương Giả, hai người hệ Hỏa, một người hệ Kim.

Chương 471: Tiền trần huyền kính 8

Edit: V.O

Sau khi mọi người rời đi, Dạ Quân Mạc lạnh nhạt đứng bên cạnh Bạch Vũ. Hắn thu lại hơi thở của mình, cách xa xa đi theo phía sau Bạch Vũ, lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người Bạch Vũ, hoàn toàn không ai phát hiện trong phòng có thêm một người.

Dạ Quân Mạc nhìn lướt qua phương thuốc Bạch Vũ viết: "Cực kỳ nghiêm trọng?"

"Ừ, nhưng theo lý thuyết thực lực của Thạch cô cô không tệ, là Triệu Hoán Vương Giả, không đến mức bị người tổn thương nặng đến vậy ở trong Sáng Thế Thần Điện." Bạch Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Vậy nếu là người quen?" Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ sững sốt: "Không thể, tính cách của Thạch cô cô rất tốt, trong Sáng Thế Thần Điện không có ai thù hận cô cô, cho dù thật sự có người muốn ra tay cũng không dám. Đệ tử Pháp Thánh Điện cũng không phải để trang trí."

Nếu là Pháp Thánh Điện làm? Dạ Quân Mạc rũ mắt, che đi vẻ phức tạp trong mắt.

Bạch Vũ đưa phương thuốc cho hai đồ đệ của Thạch cô cô, để cho bọn họ tự mình đi bốc thuốc, liền lôi kéo Dạ Quân Mạc đến thiên sảnh.

"Chàng nói đến lúc gặp được người, ta nên hỏi như thế nào?" Bạch Vũ chau mày lo lắng nhìn Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Nếu nàng đã nghi ngờ chuyện này, sao có thể không biết hỏi như thế nào?"

"Không phải ta nghi ngờ, ta chỉ muốn biết thích khách là ai, nếu thích khách đã chết, đương nhiên muốn hỏi người từng gặp thích khách, chuyện này không phải là bình thường sao?" Hai mắt Bạch Vũ vụt sáng lên, cực kỳ vô tội nghiêng đầu: "Nhưng tra hỏi loại chuyện này, trước kia ta chưa từng trải qua. Ta nên bắt đầu hỏi từ đâu?"

"Bề ngoài, hình thể, thực lực, Triệu Hoán Thú là gì, có gì đặc biệt không, tốt nhất là tách ra hỏi, hỏi càng tường tận càng tốt." Dạ Quân Mạc nghĩ nghĩ, lấy ra một bình sứ nhỏ: "Nếu thật sự không hỏi ra được, có thể dùng cái này."

Bạch Vũ lấy bình qua mở ra ngửi ngửi, híp mắt nhìn Dạ Quân Mạc: "Dạ, chàng học xấu!"

Đây là một loại độc dược có thể khiến cho người ta rơi vào mê huyễn, có hiệu quả tương tự với thôi miên, sau khi trúng độc, cực kỳ dễ dàng khiến cho người ta nói ra lời thật tận đáy lòng.

Đến thiên sảnh, Ngọc Ưu Liên đã dẫn người đến đó, tổng cộng ba người.

Bạch Vũ nhìn lướt qua, đều là Tôn Chủ đỉnh cấp, giết chết thích khách giúp Thạch cô cô, cũng từng nói qua.

"Muội muội, chính là ba người bọn họ đúng lúc gặp phải Thạch cô cô bị ám sát, đáng tiếc lúc bọn họ đến, diendanlequydon – V.O, Thạch

cô cô đã bị thương nặng, nhưng thích khách cũng đều bị thương, mới để bọn họ đuổi theo." Ngọc Ưu Liên cực kỳ kiên nhẫn giải thích.

Bạch Vũ gật đầu với Ngọc Ưu Liên: "Vậy thì hỏi từng người từng người vậy, người theo ta lại đây."

Nàng chỉ nam tử trung niên đầu tiên mặc áo xám.

Nhất thời, nụ cười trên khuôn mặt búp bê của Ngọc Ưu Liên cứng lại: "Hỏi từng người từng người, có cần thiết không? Có phải quá phiền phức rồi không?"

"Nếu đã hỏi, vậy thì sẽ không sợ phiền phức." Bạch Vũ nói xong, Dạ Quân Mạc liền dẫn theo người nọ vào trong phòng.

Ngọc Ưu Liên muốn đi theo, Dạ Quân Mạc đóng cửa lại phịch một tiếng, thiếu chút nữa đụng vào cái mũi của nàng ta.

Nàng ta tức giận muốn đập vỡ cánh cửa này, hoàn toàn không thể ngăn nàng ta phá cửa được, nhưng nàng ta không thể đập vỡ.

Nếu nàng ta đã dám dẫn người tới, tự nhiên sẽ hướng tầm mắt cho ba người này thông qua không khí, nói cho bọn họ biết Bạch Vũ sẽ hỏi vấn đề gì, nên trả lời như thế nào, thống nhất cách nói như thế nào.

Nhưng nàng ta không nghĩ tới Bạch Vũ lại còn quá cẩn thận, thật sự còn muốn hỏi ra được gì đó, còn không cho nàng ta nghe! Nàng ta không biết sự sắp xếp của nàng ta có thể giấu được Bạch Vũ hay không.

Bạch Vũ hỏi ký ức của đệ tử về bộ dạng, hình thể, thực lực và Triệu Hoán Thú,... của thích khách cực kỳ khách sáo.

Đáp án nhận được là ba tên thích khách đều đeo mặt nạ, không thấy rõ bộ dạng, người mặc áo đen, hắc đều là nam tử, dám xông vào Sáng Thế Thần Điện, đương nhiên thực lực sẽ không kém, đều là Triệu Hoán Vương Giả, hai người hệ Hỏa, một người hệ Kim.

Chương 472: Tiền trần huyền kính 9

Edit: V.O

"Dược liệu khác cũng tạm, chỉ là nước Thiên Sơn Long Tuyền và hoa Thiên Nguyên không còn, Điện Chủ Thượng Quan của Pháp Thánh Điện nói là đã dùng hết rồi." Đồ đệ Thạch cô cô.

Khóe miệng Bạch Vũ rụt rụt. Hoa Thiên Nguyên là dược liệu hiếm thấy, không dễ trồng, dùng hết thì nàng vẫn có thể hiểu, nhưng sao nước Thiên Sơn Long Tuyền lại cũng không còn? Chẳng lẽ nước suối khô cạn? Nàng nhớ rõ mới năm rồi nàng đi xem, vẫn còn một hồ thật lớn mà!

"Nước suối bị tắc nghẽn, hiện tại đã khô cạn rồi." Thượng Quan Vân Trần giải thích với nàng.

Bạch Vũ: "...". Không nghĩ tới quả thật là đã khô cạn.

"Làm sao bây giờ?" Bạch Vũ buồn bực thở dài.

Dùng nước Thiên Sơn Long Tuyền nấu thuốc mới có thể phát huy hoàn toàn dược tính được, thiếu một loại thuốc này thì không còn thần kỳ nữa.

"Thật ra, cũng không phải không có cách." Thượng Quan Vân Trần yên lặng một lúc, bỗng nhiên kéo tay Bạch Vũ: "Nếu mọi nguyện ý, cũng có thể cho hoa Thiên Nguyên."

Nhất thời, sắc mặt Dạ Quân Mạc bên cạnh đen lại, Bạch Vũ lại tinh thần tỉnh táo: "Cách gì?"

"Muội gả cho huynh."

Sắc mặt Dạ Quân Mạc hoàn toàn đen rồi. Vẻ mặt Bạch Vũ cũng không còn lời nào để nói, cái này tính là cách gì chứ?

"Nước Thiên Sơn Long Tuyền cạn kiệt, hai Tông Môn lớn trên Thiên Sơn vẫn thu thập, dự trữ nước Long Tuyền, cùng với hoa Thiên Nguyên sinh trưởng dựa vào Long Tuyền, nơi đó của bọn họ hẳn là vẫn có rất nhiều. Thượng Quan gia chúng ta coi như có vài phần giao tình với bọn họ, muội gả cho huynh, huynh sẽ nghĩ cách khiến cho bọn họ dâng lên."

"Không cần phải phiền phức như vậy chứ? Nếu không thì trực tiếp đi tìm bọn họ là được rồi?"

"Khó mà làm được, bọn họ lại không phải môn phái cấp dưới của chúng ta, sao có thể mạnh mẽ cướp đồ của người ta?" Thượng Quan Vân Trần nói ta ngôn từ chính nghĩa.

Dạ Quân Mạc âm thầm nhạo báng ở trong lòng, Sáng Thế Thần Điện còn ít cướp đoạt đồ của người khác sao?

Bạch Vũ nhìn Thượng Quan Vân Trần, yên lặng rút tay mình về:

"Muội nhất định phải gả cho huynh, huynh mới nghĩ cách sao?"

"Thật ra thành thân chủ yếu là vì để cho Thạch cô cô yên tâm. Thạch cô cô gặp một kiếp này, diendanlequydon – V.O, chờ cô cô tỉnh lại, chắc chắn là muốn nhìn thấy muội có kết quả tốt. Nhưng những năm qua, chúng ta cũng nên thành thân rồi." Thượng Quan Vân Trần thủ thủ thì khuyên bảo.

Bạch Vũ lạnh nhạt nhìn hắn ta, có vẻ đăm chiêu: "Để muội suy nghĩ một chút."

Thượng Quan Vân Trần vui sướng gật đầu.

Sau khi hắn ta tới, Dạ Quân Mạc vẫn không nói chuyện, trái tim đang tốt đẹp đột nhiên chìm xuống đáy cốc, bị hồ nước thâm thúy nhấn chìm, lạnh lẽo run rẩy, đau đến mức khiến cho hắn nói không ra lời.

"Chàng sao vậy? Không thoải mái sao? Sao tay lại lạnh như vậy?" Bỗng nhiên, Bạch Vũ kéo tay hắn lại, hai bàn tay ấm áp bịt lòng bàn tay hắn, một dòng ấm áp từ lòng bàn tay truyền khắp toàn thân.

"Nàng... Thật sự tính thành thân sao?" Dạ Quân Mạc hỏi, cố gắng làm cho giọng điệu của mình nghe có vẻ bình tĩnh một chút.

Bạch Vũ ôm thắt lưng hắn: "Thật ra Thượng Quan ca ca cũng không tệ, đã đến lúc ta nên thành thân rồi. Nếu Thạch cô cô thức dậy cũng sẽ thúc giục ta thành thân. Tiếp tục kéo dài huyết mạch Sáng Thế, cũng là một trong những nhiệm vụ của ta."

"Cũng không thể chậm lại vài năm được sao?" Bỗng nhiên Dạ Quân Mạc dùng sức ôm lấy nàng: "Đừng gấp như vậy có được không, đợi vài năm nữa..."

Chờ ta vài năm, chắc chắn ta có thể khiến cho Âm Dạ Đế Quốc trở nên cường đại, nhất định có thể cướp nàng trở về, nàng đừng thành thân với Thượng Quan Vân Trần sớm như vậy, có được không?

Bạch Vũ bị hắn ghì chặt đến sắp thở không nổi: "Vì sao? Chàng không muốn lấy ta sao?"

Thân thể Dạ Quân Mạc cứng đờ, một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: "Nàng nói cái gì?"

"Chàng không muốn thành thân với ta sớm một chút sao?"

"Nàng nói thành thân với ta? Không phải với Thượng Quan Vân Trần?" Dạ Quân Mạc thốt ra.

Chương 473: Tiên trần huyền kính 10

Edit: V.O

Bạch Vũ đen mặt: "Ta xem huynh ấy là ca ca nha, sao ta có thể thành thân với huynh ấy đây? Đợi ta chữa khỏi cho Thạch cô cô, cô cô biết chúng ta thành thân, là được rồi."

Tâm tình Dạ Quân Mạc mới vừa bay lên lại rớt xuống, có lẽ Thạch cô cô của nàng sẽ không đồng ý?

Nhưng biết Bạch Vũ sẽ không thành thân với Thượng Quan Vân Trần, tâm tình của hắn tốt hơn nhiều, đi với Bạch Vũ một chuyến đến chỗ Thiên Sơn Long Tuyền, tìm được hai môn phái mà Thượng Quan Vân Trần nói đến.

Sau đó dùng linh thuật linh phẩm giá trị rất cao và dược liệu bằng 2000 năm đổi lấy đủ nước Thiên Sơn Long Tuyền và hoa Thiên Nguyên.

Đợi đến lúc Bạch Vũ trở về sắc thuốc cho Thạch cô cô một lần nữa, còn nói với Điện Chủ Thượng Quan cực kỳ chân thành là sẽ không thành thân với Thượng Quan Vân Trần. Lúc đó nàng thật sự cực kỳ đơn thuần, cho rằng nàng nói như vậy, người khác cũng sẽ không gò ép.

Bạch Vũ cười khổ một cái, nhìn Tiên Trần Huyền Kính ở trên không trung, quả thật Thượng Quan Vân Trần không gò ép, hắn ta tức giận gần chết, cầm lấy vò rượu ra về uống rượu giải sầu.

Ngọc Ưu Liên lại xuất hiện: "Không cần thiết phải buồn rầu như vậy chứ? Đây đều là chuyện đã đoán được từ lâu, muội ấy không thích người, tự nhiên sẽ không ủy khuất chính mình gả cho người. Muội muội này của ta giỏi nhất chính là đã thương trái tim người khác, người khác bị thương còn không tự biết..."

"Đủ rồi! Người tới chế giễu à? Cút cho ta!" Thượng Quan Vân Trần cầm lên một vò rượu, đập nát bay về phía Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên né tránh dễ dàng, vò rượu chia năm xẻ bảy trên mặt đất, rượu bắn tung tóe. Quần áo của Ngọc Ưu Liên vẫn không cẩn thận bị bắn vào vài giọt, nàng ta hơi nhíu mày, sắc mặt tối xuống, cười lạnh lùng: "Người uống rượu giải sầu ở đây thì có tác dụng cái rắm gì? Chẳng lẽ không nghĩ lại nên xoay chuyển như thế nào?"

"Xoay chuyển? Người đang nói giỡn." Thượng Quan Vân Trần cười nhạt một tiếng: "Vừa rồi người còn nói Bạch Vũ không thích ta, đã không có tình cảm thì muốn xoay chuyển như thế nào?"

"Ta nói người đi xoay chuyển tình cảm lúc nào vậy hả? Thứ người cần nghĩ đến chính là Sáng Thế Thần Điện!" Ngọc Ưu Liên đi đến bên cạnh hắn ta, một tay quăng vò rượu trong tay hắn ta đi, nâng mặt hắn ta.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần đỏ bừng, mắt say lờ lờ mê ly nhìn chằm chằm Ngọc Ưu Liên: "Có ý gì?"

"Sớm hay muộn thì Bạch Vũ cũng phải xuất giá, đến lúc đó, không cần nói người là người của Bạch Vũ, mà ngay cả địa vị ở Sáng Thế Thần Điện cũng không còn."

Thượng Quan Vân Trần giật mình một cái, nhất thời tình tảo một

chút. Diendanlequydon – V.O. Đúng vậy, bây giờ vẫn chỉ là chuyện Bạch Vũ không gả cho hắn, nếu về sau Bạch Vũ thành thân, nói không chừng địa vị của bọn họ ở Sáng Thế Thần Điện đều có lẽ sẽ không đảm bảo được rồi.

Hiển nhiên Bạch Vũ không coi trọng bọn họ, đối xử với một tôi tớ như Thạch cô cô - người chỉ hầu hạ miễn thân nàng còn tốt hơn gấp trăm lần so với bọn họ, trong mắt Bạch Vũ, bọn họ tính là cái gì?

"Người nghĩ ra cách gì?" Thượng Quan Vân Trần hỏi.

Ngọc Ưu Liên nhếch khóe môi mê hoặc, cười đẹp đẽ, lộng lẫy, vô cùng thuần khiết: "Bạch Vũ có thể có địa vị cao như vậy ở Sáng Thế Thần Điện là vì cái gì? Không phải là bởi vì nàng ta có huyết mạch Thần Sáng Thế? Trừ lần đó ra, nàng ta còn có cái gì? Cái gì cũng không có thì nàng ta chỉ là một nữ hài vô tri (không biết gì cả, không có tri thức) và ngang tàn!"

Thượng Quan Vân Trần nhíu mày: "Người không phục? Cũng đúng, người và muội ấy cùng cha khác mẹ, bản thân muội ấy được hưởng huyết mạch, người thì cái gì cũng đều không có, chỉ một điều này thì người có thể thành công sao."

Ngọc Ưu Liên nắm được áo Thượng Quan Vân Trần: "Không, ta có thể đoạt được, chỉ cần người giúp ta!"

Thượng Quan Vân Trần ngạc nhiên: "Đoạt? Người muốn huyết mạch Thần Sáng Thế? Sao có thể?"

"Đương nhiên là có thể! Chẳng lẽ người không biết có một loại bí thuật đoạt lấy linh mạch của người khác sao?" Ngọc Ưu Liên nhếch môi cười, dựa vào trên người Thượng Quan Vân Trần, ôm cổ hắn ta: "Chỉ cần người giúp ta, ta có thể lấy được linh mạch của Bạch Vũ."

Chương 474: Tiền trần huyền kính 11

Edit: V.O

Thượng Quan Vân Trần nuốt nước miếng: "Bí thuật? Đó là tà thuật Thần Điện cấm dùng! Người học rồi hả?"

"Cái gì mà tà thuật, chỉ hơi phức tạp một chút, cũng không khó học. Người có bằng lòng giúp ta hay không? Giúp ta... giết Bạch Vũ!" Ngọc Ưu Liên đến gần bên tai Thượng Quan Vân Trần, giọng điệu nhẹ nhàng, dịu dàng mà ái muội, nội dung lại làm cho người ta sờn gai ốc.

Ánh mắt Thượng Quan Vân Trần nheo lại, đột nhiên kéo quần áo của Ngọc Ưu Liên, đè nàng ta lên bàn rượu, thổi ra mùi rượu phun lên mặt nàng ta: "Ta được lợi gì?"

Ngọc Ưu Liên mỉm cười mềm mại: "Đương nhiên có rất nhiều chỗ tốt, huyết mạch Sáng Thế ở trong tay ta, người còn cần Bạch Vũ làm gì? Không bằng lấy ta đi. Đến lúc đó, Sáng Thế Thần Điện sẽ là của chúng ta, toàn bộ thiên hạ cũng là của chúng ta!"

"A, muốn giết Bạch Vũ cũng không phải là một chuyện dễ dàng." Thượng Quan Vân Trần cười lạnh, trên khuôn mặt say rượu thoáng hiện lên tàn khốc.

"Ta đã sắp xếp xong rồi, cần phải ra tay trước khi Thạch cô cô tỉnh lại, nếu không đợi đến lúc bà ta tỉnh lại, chắc chắn sẽ tra ra được. Bạch Vũ dễ bị lừa, nhưng Thạch cô cô chưa từng tin chúng ta." Tay

ngọc thon thon của Ngọc Ưu Liên phát qua hai gò má Thượng Quan Vân Trần, mắt to vô tội chớp chớp, hiển nhiên là một đóa Tiểu Bạch Liên (ý nói một dạng Bạch Liên Hoa).

"Được, nghe theo người hết!" Thượng Quan Vân Trần say, xé quần áo của nàng ta, mạnh mẽ hôn xuống.

Bạch Vũ thu lại ánh mắt, trong lòng hiện ra đau lòng không nói nên lời, là đau lòng vì Bạch Vũ ở vạn năm trước kia.

Nàng tin tưởng hai người này như thế, kết quả chỉ vì nàng không muốn làm theo sắp xếp của bọn họ, ngoan ngoãn gả cho Thượng Quan Vân Trần, bọn họ liền muốn giết nàng, cướp đi linh mạch của nàng.

Nếu lúc ấy nàng biết được bộ mặt thật của hai người này, nàng sẽ đau lòng bao nhiêu đây? Vạn năm trước, Bạch Vũ chính là người đơn thuần như thế, cũng trả giá một tấm chân tình với Sáng Thế Thần Điện, lại ngu xuẩn trở thành một câu chuyện cười.

Tiền Trần Huyền Kính hiện lên một cảnh này, ngay sau đó chính là cảnh Thượng Quan Vân Trần gặp Dạ Quân Mạc, hình như bọn họ đang hung hăng đánh nhau một trận.

"Người là ai? Sao có thể trà trộn vào Sáng Thế Thần Điện?" Thượng Quan Vân Trần phun ra một ngụm máu, trong mắt tỏa ra sát ý lãnh khốc.

Toàn thân Dạ Quân Mạc tàn bạo, mặt lạnh như sương: "Cách Bạch Vũ xa một chút! Người dám tổn thương nàng ấy, ta sẽ khiến cho người chết không có chỗ chôn!"

Đồng tử Thượng Quan Vân Trần co rụt lại, trầm giọng nói: "Người

đang nói bậy bạ gì đó? Diendanlequydon – V.O Sao ta có thể tổn thương Bạch Vũ? Người chỉ là một thị vệ nhỏ được Bạch Vũ chọn, vậy mà dám tùy tiện châm ngòi quan hệ giữa chúng ta."

"Có hay không chính người rõ ràng, đừng tưởng rằng đổ thuốc độc lên người Thạch cô cô thì sẽ không có ai phát hiện ra." Đột nhiên, Dạ Quân Mạc đánh ra một chưởng, Thượng Quan Vân Trần không dám cứng rắn chặn lại, hắn ta đã phát hiện ra thực lực của thị vệ trước mặt hắn ta mạnh bao nhiêu.

Hắn ta tránh thoát chưởng phong, Dạ Quân Mạc đã rời đi.

Lúc này, vài tên thị vệ mới vội vàng vàng chạy tới, thấy Thượng Quan Vân Trần bị thương và những thi thể trên đất - đệ tử bảo vệ Thượng Quan Vân Trần đều đã chết: "Thiếu chủ, người không sao chứ?"

"Đi tra cho ta, rốt cuộc thị vệ gần đây vẫn đi theo bên cạnh công chúa là thân phận gì, nhất định phải tra rõ ràng!" Thượng Quan Vân Trần thở hổn hển gằm thét, một dòng máu nóng xông thẳng lên, bỗng nhiên máu mũi điên cuồng phun ra, máu đen chảy ròng ròng giống như vòi nước không có chốt.

Hắn trúng độc rồi! Một chưởng cuối cùng kia của Dạ Quân Mạc lại chứa độc! Hai mắt Thượng Quan Vân Trần trợn ngược, hôn mê.

"Thiếu chủ, Thiếu chủ!" Một đám thị vệ hết hoảng lo sợ kéo hắn ta đi tìm Y Sư.

Bạch Vũ xem xong một cảnh này, rất nhanh đã nhớ tới là chuyện gì xảy ra.

Chương 475: Kiến trúc không gian 1

Edit: V.O

Lúc ấy nàng đang trị liệu cho Thạch cô cô, không biết tại sao có một ngày lại ngắt đi, đợi đến lúc nàng tỉnh lại, là ở trong lòng Dạ Quân Mạc.

Lúc ấy, nàng nghi ngờ là trúng độc, tuy lúc đó nàng cũng có năng lực bách độc bất xâm, nhưng đối với thuốc độc quá mức lợi hại, ví như Thiên Hạ Chí Độc không có thuốc giải thì vẫn không chịu nổi.

Nhưng nàng không tìm được nguyên nhân, Dạ Quân Mạc chỉ nói nàng chăm sóc Thạch cô cô nên quá mệt mỏi.

Hiện tại nhớ tới, nàng chính là người dẫn độn, nàng chăm sóc chỉ là ngẫu nhiên đi thăm Thạch cô cô, sau đó lấy được gì gì đó, có thể mệt chỗ nào? Dạ Quân Mạc nói là nàng mệt, vậy mà nàng liền tin.

Không phát hiện lúc lại trở lại thăm Thạch cô cô, quần áo trên người Thạch cô cô đã bị tỳ nữ đổi hết.

Thượng Quan Vân Trần đã ra tay vào lúc đó, bôi thuốc độc vô sắc vô vị lên quần áo Thạch cô cô, chỉ cần nàng đụng vào sẽ trúng độc, sau đó Ngọc Ưu Liên liền có cơ hội đoạt linh mạch của nàng, muốn tính mạng của nàng.

Nếu không có Dạ Quân Mạc che chở, có lẽ nàng đã sớm chết. Chắc hẳn bọn họ không chỉ ra tay một lần, không biết rốt cuộc Dạ Quân

Mạc đã bảo vệ nàng bao nhiêu lần, bí mật làm cho nàng bao nhiêu điều.

Lúc đó, Dạ Quân Mạc không dám nói cho nàng? Sợ nói cho nàng, nàng sẽ không tin, sẽ cho rằng hắn đang châm ngòi, sẽ hiểu lầm hắn.

Nàng không biết kết quả cuối cùng là như thế nào, nàng không nhớ ra, nàng chỉ biết chắc chắn việc luân hồi chuyển thế của nàng và nội thương của Dạ Quân Mạc có liên quan đến hai người kia.

Không hiểu sao tim của nàng lại co rút lại.

Nàng đối với hai tiểu nhân kia, ngoại trừ chán ghét thì chỉ có chán ghét, không hề có một chút đau lòng đối với việc bọn họ phản bội và tàn nhẫn, nhưng trong lòng nàng lại không thoải mái. Có lẽ loại cảm giác quái dị này là đến từ trí nhớ ở vạn năm trước, lúc đó Bạch Vũ sẽ đau lòng, sẽ thống khổ, sẽ khó tin.

Tiền Trần Huyền Kính dần dần mờ ảo, trái tim Bạch Vũ giống như một khối trống rỗng, cả người đều đã hư thoát, đờ đẫn ngã về sau.

"Meo!"

"Chiêm chớp!"

"Gào gào gào!"

"..."

Bốn con tiểu tử kia hết hoảng lo sợ, lắc lư vây đến cạnh nàng.

Toàn thân nàng nóng hầm hập, đầu óc hỗn loạn, trí nhớ vạn năm trước giống như đinh khắc sâu vào trong xương cốt của nàng, sau

đó, những trí nhớ này không còn là trí nhớ, mà là cảnh ngộ mà bản thân trải qua. Nàng bắt đầu hòa thành một thể với Bạch Vũ ở vạn năm trước.

Nhưng cố ý vào lúc này, linh khí trong linh mạch nàng bắt đầu cuộn cuộn không ngừng, linh mạch bắt đầu không ngừng tăng trưởng, nàng sắp thăng cấp rồi.

Nàng vừa mới thăng liền ba cấp trước đó không lâu, mới trở thành Linh Sư trung cấp, cảnh giới vẫn chưa ổn định, diendanlequydon – V.O, hiện tại lại thăng cấp thêm một lần. Tuy linh khí sung túc, nhưng thân thể của nàng lại không chịu đựng nổi. Trí nhớ dung hợp khiến cho cả người nàng yếu ớt như thủy tinh, giống như chỉ cần đụng vào một chút sẽ bị nghiền nát.

Hiển nhiên, thăng cấp vào lúc này không phải là chuyện tốt.

Ai cũng không nghĩ tới Bạch Vũ bị ký ức của Tiền Trần Huyền Kính kích thích đến mức này, trí nhớ của nàng còn chưa có khôi phục hoàn toàn, vốn không nên dung hợp trí nhớ, nhưng hiện tại lại sớm trước thời hạn rồi.

"Gào gào - -" Tiểu Bạch đau khổ nhìn những đồng bọn khác, làm sao bây giờ?

Về mặt Tiểu Thanh xoắn xuýt, nó cũng không biết.

Băng hồ lạnh lùng như kiểu việc không liên quan đến mình, biểu cảm gì cũng không có, có lẽ cũng không có cách.

Ba con Triệu Hoán Thú đồng loạt nhìn về phía Trảm Nguyệt, vạn năm trước lúc bọn nó còn ở bên cạnh Bạch Vũ, kể ra Trảm Nguyệt là thông minh nhất, ai kêu Trảm Nguyệt nó chính là vua của tộc Hắc

Miêu đây? Dù sao vua cũng phải có chút bản lĩnh xử lý mọi chuyện chứ.

Tròng mắt Trảm Nguyệt xoay một vòng, liếm liếm móng vuốt của mình: "Meo - - "

Nếu hiện tại chủ nhân không thích hợp để thăng cấp, thì không để cho nàng thăng cấp là được.

Chương 476: Kiến trúc không gian 2

Edit: V.O

Ba con Triệu Hoán Thú cùng nhau trợn mắt, bọn nó không biết loại chuyện này sao? Vấn đề là sao thăng cấp có thể nói ngừng là ngừng hả, bọn nó có thể gánh vác nổi hậu quả nửa đường bị ngắt đoạn sao? Làm không tốt thì linh mạch sẽ bị phế đi!

Trảm Nguyệt liếc mắt, chưa nói phải mạnh mẽ làm ngừng lại, chỉ là hiện tại chủ nhân không thích hợp để thăng cấp, cũng không phải cả đời cũng không thích hợp để thăng cấp, chỉ là tạm dừng một lúc.

Tạm thời phong ấn linh khí vào trong linh mạch, tạm thời ngăn chặn linh mạch tăng trưởng.

Băng Hồ gãi gãi lỗ tai của mình, lười phải phát biểu nhận xét: rất khó.

Trảm Nguyệt phản đối: Không cần lo lắng, năng lực của bốn chúng ta cũng không làm gì được sao? Lại nói nơi này còn có đầy đủ thiên tài địa bảo, sẽ không xảy ra vấn đề.

Vì thế, bốn con Triệu Hoán Thú liền cả gan đút cho Bạch Vũ một đồng lớn thảo dược trong vòng Linh Chi, Hoàn Hồn Thảo, sau đó mạnh mẽ phong ấn chặt phần lớn linh khí, linh mạch ngừng tăng trưởng.

Quả nhiên, Bạch Vũ ngừng thăng cấp, cấp bậc vừa vặn vẫn ngừng lại ở Linh Chủ đỉnh cấp.

Cuối cùng, bốn tiểu gia hỏa cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, nếu tiếp tục tiến thêm một cấp, thành Tôn Chủ, vậy mới thực sự gọi là phiền phức, hiện tại thân thể Bạch Vũ suy yếu, dù sao cũng không thích hợp để Triệu Hoán.

Tiểu Bạch kéo Bạch Vũ rời xa chỗ Tụ Linh Bảo Tuyền, để cho nàng yên tâm nghỉ ngơi, rồi sau đó, bốn bọn nó tiếp tục thăng cấp.

Trảm Nguyệt và Băng Hồ thương lượng một chút, dứt khoát để cho Băng Hồ trực tiếp tu luyện linh thuật chủ động kiếp trước, Vạn Lý Băng Xuyên. Cũng là linh thuật Sáng Thế, khó có được cơ hội, nếu bây giờ không nghỉ ngơi, không biết đến lúc nào mới có cơ hội tu luyện một mạch đến tầng thứ 5.

Dù sao cũng là linh thuật rất lợi hại, chắc chắn chủ nhân sẽ không có ý kiến.

Vì thế, Cửu Huyền Băng Hồ liền tự mình quyết định tu luyện linh thuật.

Chỉ cần người khác thấy được, trông mắt tuyệt đối sẽ chấn kinh. Từng nhìn thấy Triệu Hoán Thú tự mình chiến đấu mà không thông qua chỉ thị, nhưng chưa từng nhìn thấy còn có thể tự động tu luyện linh thuật, đây là thông minh bao nhiêu đây? Hồ ly đúng là thông minh. Nhìn xem, đều đã thành tinh rồi!

Bạch Vũ sốt liên tục, các loại cảm xúc không rõ làm ảnh hưởng đến nàng.

Dạ Quân Mạc ở bên ngoài, cầm ngọc bội Ngọc Kim Cương mà Bạch Vũ tặng cho hắn, trong lòng dâng lên cảm giác xấu.

Đầu ngón tay hấn chà sát hình lông chim trên ngọc bội, lướt qua chữ Mạc thật to ở giữa, lo lắng nhìn không gian Sáng Thế.

Diendanlequydon – V.O. Mọi người đánh nhau tàn nhẫn ở dưới viên, chỉ vì một góc cây Hoàn Hồn Thảo 7000 năm, tranh đến đầu rơi máu chảy, nhưng Bạch Vũ vẫn chưa đi ra ngoài.

Tính tính thời gian, Thần Vực đã mở ra được bốn tháng, nếu Bạch Vũ đã tìm được Tụ Linh Bảo Tuyền ở bên trong Bách Bảo Lô, cũng sớm nên hoàn thành thăng cấp, vì sao còn chưa đi ra ngoài?

Hắn không nghĩ tới Bạch Vũ đã sớm dung hợp trí nhớ, bởi vì trí nhớ cuối cùng khi Bạch Vũ chết đi không có ở Sáng Thế Thần Điện, không gian Thần Sáng Thế hoàn toàn không ghi chép lại.

Ngay tại lúc hắn đang lo lắng, cuối cùng Bạch Vũ cũng đã tỉnh lại.

Khí chất cả người nàng có chút không giống, trên người nàng có thêm một phần khí chất cao quý, đó là do nuông chiều mà ra, cao quý phát ra từ nội tâm, cùng với ngạo nghễ bất phàm.

Vừa vặn, nàng tỉnh lại đúng lúc bốn tiểu gia hỏa đều đã hoàn thành thăng cấp.

Tiểu Bạch, tu luyện Phách Thiên Liệt đến tầng thứ 5, xác suất một kích tất sát là 25%. Tu Luyện linh thuật bị động đến tầng thứ 5, xác suất bạo kích là 30%!

Tiểu Thanh, Bạo Liệt Lưu Hỏa tầng thứ 5, uy lực thăng cấp khiến cho lực công kích của bản thân tăng lên gấp 2.5 lần, quần công. Linh thuật bị động Chước Thương tầng thứ 5, nửa giờ có thể làm đối thủ tiêu hao hết 50 điểm sức chịu đựng.

Trảm Nguyệt, Khô Mộc Phùng Xuân tầng thứ 5, khôi phục 25% sức

chịu đựng, Tịnh Nguyệt tầng thứ 5, không chỉ có thể giải độc, còn có thể loại bỏ toàn bộ trạng thái xấu, ví như bị thương, hôn mê, choáng váng...

Chương 477: Kiến trúc không gian 3

Edit: V.O

Về phần Băng Hồ, Bạch Vũ không biết nên khóc hay nên cười. Linh thuật bị động Tử Huyết của nó tu luyện đến tầng thứ 5, khiến cho đối thủ trúng độc, liên tục bị thương.

Nhưng thậm chí ngay cả linh thuật chủ động, Cửu Huyền Băng Hồ cũng đều đã tu luyện đến tầng thứ 5 rồi!

Sao nàng không nhớ rõ trước khi nàng hôn mê đã từng dạy linh thuật chủ động cho Cửu Huyền Băng Hồ? Nhưng nhìn thấy Cửu Huyền Băng Hồ học linh thuật cũng không tệ lắm, nàng cố mà nhận thôi.

Vạn Lý Băng Xuyên tầng thứ 5, lực công kích cũng không cao bao nhiêu, nhưng mạnh ở chỗ có thể đóng băng đối thủ, tầng thứ 5 đã có thể đóng băng sinh linh trong phạm vi mười dặm chung quanh trong vòng 30 giây, đừng nói 30 giây cực kỳ ngắn, trong chiến đấu, ngừng lại 30 giây cũng đủ để chết bảy, tám lần rồi.

Bạch Vũ sờ sờ bốn tiểu gia hỏa, cũng không phát hiện thân thể của chính mình có gì không đúng, thu bọn nó vào trong linh mạch.

Rồi sau đó lại lựa chọn linh quả đủ loại thuộc tính và thiên tài địa bảo hệ Thổ, mới từ từ rời đi.

Dường như Bách Bảo Lô biết Bạch Vũ muốn đi, trực tiếp tổng nàng đến cửa Bách Bảo Lô.

Bạch Vũ nhìn Bách Bảo Lô tràn đầy khe hở, mảy liễu nhăn lại, giả cũng thật giống, nhưng tầng thứ sáu bị cưỡng chế mở ra, lộ ra quá nhiều linh khí, tạo thành phần lớn khe hở không gian.

Bề ngoài Bách Bảo Lô lộ ra bộ dạng sắp muốn sập, khiến cho tất cả mọi người không dám dừng lại, hốt ha hốt hoảng rời đi.

"Tự sửa bản thân đi." Bạch Vũ lười biếng nói một câu, ánh mắt nhìn về tám tòa kiến trúc không gian ở phía xa, môi mỏng kiêu my hơi hơi nhếch lên: "Kiến trúc tốt như vậy lại đứng ở trong này rất đáng tiếc, không bằng mở ra, để cho người ta vào xem đi."

Nàng có thể chắc chắn bên trong Tháp Thiên Ky, trái tim của Dạ Quân Mạc cũng chưa bị lấy ra.

Mỗi kiến trúc không gian đều có tác dụng, kiến trúc giống như Tháp Thiên Ky là nơi khó nhất, bỏ đồ vào thì dễ, lấy ra mới khó.

Nàng liếc nhìn một cái, trái tim của Dạ Quân Mạc hẳn là được đặt ở trung tâm Tháp Thiên Ky, đã trở thành một phần trung tâm của Tháp Thiên Ky, lấy ra thì Tháp Thiên Ky sẽ bị phá hủy.

Nàng muốn vào xem một chút, lúc này liền muốn!

Chỉ nghe một tiếng nổ tung ầm ầm vang lên, tất cả mọi người đang náo nhiệt ở trong Dược Viên hoảng sợ, kinh hoàng nhìn về bốn phía.

Tám tòa kiến trúc không gian kết giới bên cạnh, toàn bộ tám tòa kiến trúc dùng để cung phụng cho Thần Vực bỗng nhiên mở ra!

Thượng Quan Vân Trần phát hiện ra dị dạng này đầu tiên, diendanlequydon – V.O, rắc rắc một tiếng, lại bóp nát một ly rượu

tin xảo.

"Sao có thể! Không phải chỉ có người nổi bật mới có thể chọn kiến trúc không gian để tiến vào sao? Hiện tại toàn bộ mở ra là có ý gì?" Thượng Quan Vân Trần nổi trận lôi đình, quy tắc Thần Vực lần này đã hoàn toàn thoát khỏi dự tính, Bạch Vũ tiến vào lại dẫn tới thay đổi lớn như vậy, hẳn ta có chút hối hận vì lần này đã ném Tháp Thiên Ky vào để khiêu khích Dạ Quân Mạc.

Nhưng, Tháp Thiên Ky là mối như tốt.

Tám tòa kiến trúc không gian mở ra, nếu Bạch Vũ còn sống, chắc chắn sẽ đi Tháp Thiên Ky trước, Diệt không phải là kẻ ngu, chắc chắn hẳn ta biết có thể tìm được Bạch Vũ ở đâu. Hơn nữa, không thể dùng truyền âm ngàn dặm, nhưng trong Tháp Thiên Ky, toàn bộ vẫn nghe theo hẳn!

Mọi người trong không gian đều là ngẩn ra, trong mắt lập tức dấy lên ánh sáng nóng bỏng, người hành động nhanh lập tức xoay người rời đi.

Chỉ còn lại vài người tranh đoạt Hoàn Hồn Thảo ở trong Dược Viên, những người khác chỉ đang xem náo nhiệt, dù sao chỉ có mấy người có thực lực cực mạnh kia mới có thể đạt được, những người khác tự cảm thấy không có khả năng, đã sớm không muốn tiếp tục ở trong này nữa.

Bạch Vũ lấy quần áo tàng hình ra khoác lên người, thoải mái đi vào trong Tháp Thiên Ky thần không biết quỷ không hay.

Giống như Thượng Quan Vân Trần dự đoán, Diệt, Hồn, Phách, Sát và Ma không chút suy nghĩ liền vào Tháp Thiên Ky, nhưng tiến vào lại thấy một vùng đầy sương.

Chương 478: Kiến trúc không gian 4

Edit: V.O

Tháp Thiên Ky là tòa tháp hoàn toàn không thể gửi trăn bảo, mà là một tòa dùng để ma (giày vò) luyện, kiến trúc trùng phật đệ tử, cơ quan trong kiến trúc nhiều không kể xiết, mỗi khi đi qua một cửa có thể nhận được phần thưởng dày, nhưng một khi thất bại, không bỏ mạng ở nơi này, thì cũng sẽ bị nhốt chết ở trong này.

Nếu vào kiến trúc khép kín, đương nhiên sẽ có một chút chỉ dẫn, càng đến đỉnh tháp, càng có thể nhận được phần thưởng càng tốt, lại càng có khả năng xông ra khỏi Tháp Thiên Ky.

Đương nhiên những phần thưởng này đều là Thượng Quan Vân Trần bỏ vào, cho nên Bạch Vũ cũng không thể nào vừa mắt, nàng đã lấy toàn bộ những thứ nàng cần ở trong Bách Bảo Lô, duy nhất khiến cho nàng cảm thấy hứng thú chính là đỉnh tháp.

Đỉnh Tháp Thiên Ky chính là chỗ trung tâm, hẳn là trái tim của Dạ Quân Mạc được đặt ở nơi đó.

Bạch Vũ đứng trong một mảnh sương mù, trên người khoác quần áo tàng hình, nàng phát hiện ra đám người Diệt vào đầu tiên, nàng lặng yên trốn trong góc, tìm cửa vào tiếp theo.

Đừng nhìn cửa thứ nhất này chỉ là một vùng sương mù, thật ra cũng không tốt lắm.

Trong một vùng trắng xoá, đều không thấy rõ những thứ cách thân ba thước, càng đừng nói tìm cửa vào gì đó, cửa vừa mới tiến vào cũng không còn có thể nhìn thấy nữa. Nếu không tìm thấy cửa ra, thì cả đời sẽ bị vây ở chỗ này.

Trong một vùng sương mù yên tĩnh, một vài tiếng lúc ẩn lúc hiện vang lên bên tai, tựa như ảo, tựa như thực, có loại cảm dỗ nói không nên lời, giống như là Thiên Âm.

Bạch Vũ nghe thấy âm thanh tuyệt mỹ này, sương trắng trước mắt giống như hiện ra một mảnh rừng đào bay tán loạn, hoa đào dưới tàng cây, thảm cỏ xanh, Dạ Quân Mạc đang ngồi ở chỗ kia, chơi đùa với hai tiểu bao tử (trẻ con còn trong bọc) phấn điều ngọc trác, nhìn thấy nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song thoáng hiện lên nụ cười yêu nghiệt, vẫy tay với nàng.

Bạch Vũ không kiềm được muốn đi qua, một tiếng mèo kêu không hợp lúc vang lên trong đầu, nhất thời Bạch Vũ sợ run cả người, tỉnh táo lại.

Nơi này là Tháp Thiên Ky, ở đâu ra Dạ Quân Mạc? Ở đâu ra hài tử (trẻ con)? Nàng vừa bị âm thanh này mê hoặc.

Nàng lặng lẽ nhìn chăm chăm ảo giác ấm áp trước mắt, trong lòng hơi khó chịu. Thật hy vọng là thật, hai tiểu bao tử trắng nõn nà, đáng yêu làm cho người ta rất muốn tiến lên cắn một ngụm, không biết lúc nào nàng mới có thể có hai tiểu bao tử như vậy với Dạ Quân Mạc... A! Nàng đang nghĩ đến sinh hai tiểu bao tử với Dạ Quân Mạc sao?

Mặt Bạch Vũ bắt giác đỏ lên.

Một nam tử bên cạnh từ từ đi đến, giống như cái xác không hồn tiến về phía trước. Bạch Vũ hoảng sợ, nhìn kỹ, thực ra là Phách.

Rõ ràng hẳn ta đang rơi vào mê hoặc, đi sâu vào trong vùng sương mù.

"Phách, đứng lại!" Diệt thoát khỏi mê hoặc đầu tiên, vội vàng muốn giữ chặt Phách, lại không kịp, sẩy tay một cái, bóng dáng Phách đã chìm vào trong sương mù.

Bạch Vũ lặng lẽ cách xa Diệt, diendanlequydon – V.O, còn chưa đi được hai bước, liền nghe thấy một tiếng kêu cực kỳ thê lương, thảm thiết.

Máu đỏ tươi xua tan sương mù, người Phách đầy máu tươi ngã trên mặt đất, thân thể lại bị chém thành hai đoạn, máu đỏ sẫm ồ ồ chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất, nhìn thấy ghê người.

Hể là chỗ máu tươi chảy qua, sương mù tán đi, có thể nhìn thấy rõ ràng, đột nhiên áp đao khổng lồ nện xuống, chặt đứt Phách.

Hai người Diệt, Hồn hít vào một hơi khí lạnh, thất kinh muốn cứu Phách, nhưng Phách bị thương quá nặng, trừ khi có Thiên Linh vạn năm có thể khiến cho thân thể trùng sinh, chữa trị linh hồn trong truyền thuyết.

Thiên Linh là một loại thảo dược hiếm thấy hơn Hoàn Hồn Thảo, vạn năm lại càng không có thể có.

Lúc Ma và Sát cũng tỉnh táo lại, vội vàng chạy tới, Phách đã chết một cách bi thống.

Bốn người chỉ có thể trơ mắt nhìn một đồng bạn mất đi, sắc mặt ngưng trọng đến mức có thể nhỏ ra nước.

Chương 479: Kiến trúc không gian 5

Edit: V.O

"Đều đã thấy được, trong Tháp Thiên Ky có bao nhiêu nguy hiểm, các người đều phải cẩn thận và cẩn thận cho ta!" Diệt trầm giọng nói, tiếng nói chứa tức giận ẩn nhẫn.

Hồn nắm chặt quả đấm, hơi hơi phát run: "Vì sao phải tới nơi này? Chúng ta có thể đến kiến trúc khác..."

"Ngậm miệng!" Sát trợn mắt nhìn Hồn, không thấy sắc mặt Diệt càng khó nhìn sao?

Hồn cúi đầu, vè mặt phẫn nộ.

Diệt thở một hơi dài nhẹ nhõm: "Chúng ta tới Thần Vực luôn luôn phải đạt được xuất sắc, còn phải giúp Điện Chủ diệt trừ toàn bộ uy hiếp, đây là ý nghĩa tồn tại của chúng ta. Ở trong Thần Vực, tất cả hành động của chúng ta, tất cả những gì nhận được đều sẽ được Thần Vực ghi lại, lúc ở Bách Bảo Lâu cũng đã thua Bạch Vũ, nếu còn không giết nàng ta, thì ngay cả xuất sắc cũng đều không lấy được."

Ba người yên lặng.

Sau một lúc lâu, Sát lạnh lùng mở miệng: "Hình như Bạch Vũ không ở đây, nếu Phách đã chết, liền dùng máu của hắn mở đường đi."

"Cái gì? Hắn đã chết, người lại muốn dùng máu của hắn trải đường,

người còn có lương tâm không?" Hồn giận tím mặt, Sát run rẩy chửi ầm lên.

"Được rồi, Hồn. Ta biết tình cảm của người và Phách rất tốt, nhưng hắn đã chết, không thể để cho hắn chết vô ích." Diệt trầm giọng nói.

Mấy người tiện tay lấy máu của Phách, vung ra bốn phía. Quả nhiên máu là công cụ phá giải sương mù, hễ là chỗ bị vấy máu, sương mù liền biến mất.

Rất nhanh bọn họ đã phát hiện, một vòng bốn phía đều là các loại cơ quan, áp đao coi như là tốt, những mũi nhọn này tuyệt đối có thể xuyên người thành nhím ngay tại chỗ. Duy nhất một chỗ không có cơ quan đương nhiên chính là cửa ra thông hướng tiếp theo.

Bọn họ quan sát chung quanh một vòng, xác định không thấy Bạch Vũ, cho rằng Bạch Vũ đã đi qua cửa này, bọn họ phải mất đi một đồng bạn mới tìm được cách qua cửa, không khỏi thờ dãi, buồn bực tiến vào cửa tiếp theo.

Bọn họ nào biết đâu rằng, Bạch Vũ khoác quần áo tàng hình mới lặng lẽ đi theo phía sau bọn họ, đi vào cửa ra, nàng không làm bất cứ cái gì cũng nhạt được tiện nghi, dễ dàng liền xông qua một cửa.

Nếu bọn họ biết được, tuyệt đối sẽ tức giận hộc máu.

Sau khi qua cửa thứ nhất, trước mặt Bạch Vũ lại xuất hiện mấy chục lối rẽ! Bốn người Diệt sớm đã đi không thấy bóng dáng, cũng không biết là đi hướng nào, có lẽ bọn họ cũng sẽ không đi cùng một hướng.

Bạch Vũ đầu đầu nhìn hơn trăm lối rẽ trước mắt, có rộng, có hẹp, có sáng, có âm u, nàng tùy tâm chọn một lối rẽ có vẻ rộng rãi, sáng sủa tiến vào, gần như lúc nàng đi vào, lối rẽ khác phía sau liền hoàn toàn

biến mất.

Đường càng vào càng rộng, diendanlequydon – V.O, bốn phía giống như đại sảnh sáng ngời, mặt đất là đá cẩm thạch bóng loáng, hai bên là vách tường gỗ chân thật, đẹp để quý giá, liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy điểm đầu.

Không biết Bạch Vũ đi bao lâu, đột nhiên dừng bước, đại sảnh trống trải phía trước vẫn sáng trưng như cũ, nhưng không hiểu sao nàng có một loại cảm giác, hình như phía trước có vài thứ, một vài thứ gì đó không nhìn thấy được, rất nguy hiểm.

Nàng cẩn thận bước chân, đột nhiên chân tê rần, một sợi tơ màu đỏ như lưỡi dao cắt rách da thịt của nàng, sợi tơ này cực nhỏ và mảnh, còn mảnh hơn sợi tóc, không đến gần nhìn kỹ, hoàn toàn không nhìn thấy.

Không nhìn thấy thì cũng thôi, sợi tơ sắc bén này càng khủng bố hơn lưỡi dao chém sắt như chém bùn, nếu bước chân của Bạch Vũ không chậm một chút, bước ra một bước, chỉ sợ sẽ chặt đứt hơn một nửa mắt cá chân, mà không phải chỉ cắt rách da giống như lúc này.

Bạch Vũ vội vàng dừng lại, nhưng sợi tơ rung động, cả thông đạo cũng bắt đầu rung động theo, cơ quan bị phát động rồi!

V.O: Không hiểu sao ed. đoạn này ta lại nghĩ tới tia laze ở hiện đại, có vẻ giống nhỉ???

Chương 480: Kiến trúc không gian 6

Edit: V.O

Đột nhiên phía sau tối đen, một bức tường dày từ từ tiến về phía Bạch Vũ, vừa thấy chính là được đúc từ đá Thái Ất cứng rắn, độ dày kinh người, có lẽ muốn phá hủy là hoàn toàn không có khả năng.

Tốc độ đẩy của vách tường cực nhanh, nếu Bạch Vũ không thể phá vỡ cả bức tường, cũng chỉ có thể bị đẩy về phía trước, mà chắc chắn phía trước bố trí sợi tơ chi chít, không cẩn thận một cái thì nàng sẽ bị cắt thành mảnh nhỏ.

Nàng hít sâu một hơi, cẩn thận nhìn sợi tơ, sợi tơ này có phần như là được làm từ Thủy Tinh Ngân Ti (chỉ bạc chất liệu thủy tinh) nổi tiếng cứng nhất trong thiên hạ, nhưng sắc bén hơn Thủy Tinh Ngân Ti nhiều, hẳn là gia nhập Tử Kim và Hắc Thạch,... kim khí quý giá và cứng rắn luyện ra linh khí cao cấp.

Loại đồ này đúng là bảo bối tương đối hiếm thấy, một mạch luyện tạo ra nhiều như vậy, sử dụng hết trong Tháp Thiên Ky, đúng là Thượng Quan Vân Trần không keo kiệt với Tháp Thiên Ky chút nào.

Lúc này, tình hình các bộ phận của Tháp Thiên Ky bắt đầu phản hồi đến Thượng Quan Vân Trần ở nơi đó, hẳn tabiết có sáu người trong trong tháp, nhưng kỳ lạ là hẳn ta chỉ nhìn thấy năm người.

Đợi đến lúc hẳn ta phát hiện Phách đã chết, mấy người phân tán tại lối rẽ, hẳn ta vẫn nhìn thấy bốn người như cũ.

Hắn ta vô cùng chắc chắn Bạch Vũ đã vào Tháp Thiên Ky, nhưng hắn ta lại không nhìn thấy bóng dáng của nàng, điều này làm cho hắn ta cực kì bức bối, mãi đến khi cơ quan Thiên Ti Vạn Lũ bị va chạm, hắn ta mới phát hiện động tĩnh của Bạch Vũ, hắn ta lập tức hết sức vui mừng.

Có thể nói, Thiên Ti Vạn Lũ là một trong những cơ quan quý giá nhất của Tháp Thiên Ky, một khi kích động cho nó xảy ra thì gần như không có đường sống, chưa từng có ai có thể còn sống đi ra từ trong Thiên Ti Vạn Lũ.

Trong 88 lối rẽ có cơ quan dẫn đến đường cùng hắn phải chết, Thiên Ti Vạn Lũ chính là một trong số đó.

"Bạch Vũ ơi Bạch Vũ, chuyện này cũng không thể trách ta, đây là lối đi chính người chọn, muốn trách thì trách vận may của chính người không tốt, có 88 sự lựa chọn người lại chọn con đường chết." Trên khuôn mặt anh tuấn của Thượng Quan Vân Trần lộ ra nụ cười có chút đắc ý, nhìn chăm chăm Bạch Vũ trong Tháp Thiên Ky.

Chỉ nhìn thấy Bạch Vũ tìm từ trong nhẫn Bách Vũ ra một loại quả mọng tên là quả Ly Hỏa, đây là nàng lấy bỏ vào trong nhẫn Bách Vũ đợi đến lúc thì ăn.

Loại trái cây này, ngoại trừ hương vị ngon, nước vừa nhiều hơn dưa hấu vừa có lợi, nước trái cây nhuộm màu rất mạnh, cho dù là mùa Đông hay mùa Hè thì cũng đều bốc khói.

Bạch Vũ nhanh chóng nghiền nát mười mấy quả, hắt nước ra ngoài.

Toàn bộ sợi tơ tinh vi phía trước đều bị nhuộm thành màu đỏ, bốc lên khói hồng, trông như đang bốc cháy, diendanlequydon – V.O, mỗi

một góc đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Đại sảnh rộng lớn phía trước bố trí hơn trăm sợi tơ chi chít, giăng khắp nơi, hoàn toàn không thể tìm được khe hở để xuyên qua.

Mắt thấy vách tường thật dày sắp đầy đến, Bạch Vũ gọi Tiểu Bạch ra.

Tiểu Bạch không cần Bạch Vũ căn dặn liền biết nên làm gì, móng hổ hiện ra, toàn bộ những sợi tơ đều bị cắt thành bảy, tám mảnh. Sợi tơ này rắn chắc, còn không sợ hỏa thiêu, không sợ ăn mòn, nhưng so ra vẫn kém móng của Tiểu Bạch Hồ.

Ngay cả Ngọc Kim Cương cứng rắn nhất cũng đều có thể bị chặt đứt, sợi tơ này cũng không tính là gì. Chỉ là mấy sợi tơ mà thôi, vẫn không ngăn cản nàng được.

Tiểu Bạch không cần tốn nhiều sức liền cắt đứt tất cả sợi tơ chặn đường, dẫn theo Bạch Vũ xông ra khỏi đại sảnh, vách tường phía sau vang lên một tiếng "ầm", đóng cửa ra của đại sảnh lại.

Bạch Vũ nhẹ nhàng thở ra, một đồng sợi tơ sắc bén rơi xuống dưới chân Bạch Vũ, xem ra chính là phần thưởng của cửa này.

Tuy Bạch Vũ có thứ càng sắc bén hơn, nhưng vẫn nhặt lên cất kỹ, nói không chừng về sau lại chỗ cần sử dụng.

Nàng khoác lên quần áo tàng hình một lần nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Thượng Quan Vân Trần nhìn Bạch Vũ biến mất, sau một lúc lâu cũng không nói chuyện, vạn sợi tơ nhỏ bé lại bị hủy dễ dàng như vậy!

Chương 481: Kiến trúc không gian 7

Edit: V.O

Hắn ta tỉ mỉ bố trí cơ quan, tự nhận không ai có thể đi ra, nhưng Bạch Vũ chẳng những đi ra được, còn hủy toàn bộ cơ quan! Hắn ta đập nát cái bàn trước mặt "phịch" một tiếng.

"Người đã đập nát bảy cái bàn rồi." Dạ Quân Mạc sâu xa nói, giọng điệu tràn ngập châm chọc.

Vẻ mặt giận dữ của Thượng Quan Vân Trần cứng đờ: "Hừ, ta nhìn thấy Bạch Vũ ở trong Tháp Thiên Ky, là người xúi nàng ta vào sao? Thật là có tiền đồ, chính mình không có bản lĩnh, giựt dây Bạch Vũ vào lấy giúp người, cơ quan trong Tháp Thiên Ky trùng trùng điệp điệp, người không sợ nàng ta sẽ chết ở bên trong sao?"

Một câu cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc nháy mắt trầm xuống, lúc nhìn thấy tám tòa kiến trúc đột nhiên mở ra, hắn liền lo Bạch Vũ sẽ đi vào. Trước đó hắn đã dặn đi dặn lại Bạch Vũ không cần quan tâm đến những cái khác, chỉ cần lấy những thứ cần thiết trong Bách Bảo Lô là được, không nghĩ tới nàng vẫn đi vào.

Nhìn thấy sắc mặt Dạ Quân Mạc không tốt, tâm tình Thượng Quan Vân Trần rất tốt: "Người yên tâm, hình như là nàng ta đã vào được, ta nhất định sẽ chào hỏi nàng ta thật tốt, để cho nàng ta có vào mà không có ra!"

Hắn ta nói xong, phất tay áo một cái, nghênh ngang rời đi.

Mắt Dạ Quân Mạc thâm trầm, lo lắng lặng yên đi theo sát.

Thượng Quan Vân Trần về tới biệt viện của chính mình, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận tình huống bên trong Tháp Thiên Kỳ.

Vì kế ước quy định, lúc Thần Vực mở ra, hai bên không thể rời đi, đều phải ở nơi cách cổng vào Thần Vực không xa. Dạ Quân Mạc biết chỗ ở của hắn ta, thờ ơ đứng ở phía xa nhìn hắn ta.

Dạ Quân Mạc không có cách nào biết được tình huống cụ thể bên trong Tháp Thiên Kỳ, nhưng nhìn biểu cảm của Thượng Quan Vân Trần, ít nhất hắn có thể đoán ra tình cảnh trước mắt của Bạch Vũ.

Bên trong tháp, Bạch Vũ đã qua được ba cửa, cuối cùng gặp lại Diệt ở trong bầy mãnh thú.

Toàn thân Diệt đầm máu, có lẽ cửa ra trước đó cũng cũng không tốt lắm, bị thương không ít mới không dễ dàng xông đến nơi đây.

Hắn ta nhìn thấy Bạch Vũ, lập tức rút ra một cây dao bổ tới.

Ngọn lửa bốc cháy trên thân dao kia, chạm trúng sẽ lập tức bị thương, là linh khí hắn ta đổi ở Bách Bảo Lô, là một món binh khí vô cùng thích hợp với Triệu Hoán Sư hệ Hỏa.

Bạch Vũ không dám cứng rắn đối kháng, vung ra một đạo Lưu Hỏa, đánh gãy sự tấn công của Diệt, diendanlequydon – V.O, Tiểu Thanh theo sát phun ra một ngụm Bạo Liệt Lưu Hỏa, nện ở trên người Diệt.

Diệt dùng dao đỡ Lưu Hỏa, ngọn lửa toàn thân Hỏa Mã điên cuồng

tăng vọt, hướng thẳng đến Bạch Vũ.

Ầm ầm - -

Lực lượng va chạm kịch liệt, chung quanh một mảnh hỗn loạn, một bày mảnh thú điên cuồng bị đánh bay, Bạch Vũ bị đánh bay ra ngoài.

Nàng thừa dịp mảnh thú hỗn loạn tản ra, không có cản trở, vội vã đi về phía cửa ra. Diệt nổi nóng đuổi theo không tha, ba con Triệu Hoán Thú - một con dùng bảo vệ bản thân, một con dùng để đối phó với mảnh thú để mở đường, một con khác thì vồ đến nàng không bỏ.

Đột nhiên, một tấm hàn băng dâng lên, Diệt bỗng nhiên cảm giác hai chân không thể cử động, tấm hàn băng lớn đông lại, băng sương không ngừng bay lên ngưng tụ trên người hắn ta, gần như ở trong nháy mắt, hắn ta đã bị đóng băng ở trong một khối băng óng ánh, trong suốt.

Diệt quá sợ hãi, không biết Bạch Vũ có thủ đoạn giam cầm biến thái như vậy từ lúc nào, vội vàng sai Hỏa Mã nhanh chóng giúp cứu ra, tròn mắt xoay động, Hỏa Mã bên cạnh cũng đã bị đông cứng. Không chỉ có như vậy, Triệu Hoán Thú của cả vùng không gian đều bị đông cứng, chỉ có Bạch Vũ và Triệu Hoán Thú của nàng đã ung dung trốn đi.

Bạch Vũ không nghĩ nhân cơ hội xử lý Diệt, hiệu quả đóng băng đối với Triệu Hoán Thú hệ Hỏa không ổn, có lẽ chưa tới vài giây sẽ có thể xua tan, nàng vẫn nên đi trước.

Bạch Vũ xông qua sào huyệt của mảnh thú, thẳng đến tầng tiếp theo.

Thượng Quan Vân Trần thờ hỗn hển, lại muốn đập bể này nọ, tên Diệt kia đang làm cái gì vậy? Cơ hội tốt như vậy cũng không giết

được Bạch Vũ, mệt cho hấn còn hao hết tâm tư dẫn đường cho Diệt,
để cho hấn ta gặp Bạch Vũ.

Chương 482: Trung tâm tháp thiên ky 1

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc nhìn bộ dạng Thượng Quan Vân Trần tức giận đến giậm chân, lại yên tâm.

Hắn và Thượng Quan Vân Trần đấu nhiều năm như vậy, tự nhận coi như hiểu biết Thượng Quan Vân Trần. Vị này đặc biệt thích che giấu cảm xúc của chính mình, cho dù muốn biểu hiện ra một bộ khí thế Điện Chủ cao thâm khó dò, nhưng cứ luôn luôn che giấu thì không tốt, hơi bất mãn một chút sẽ tức giận, tâm tính không ổn định, nếu không phải như vậy, vạn năm trước cũng sẽ không dễ dàng bị Ngọc Ưu Liên mê hoặc như vậy.

Lúc này, Thượng Quan Vân Trần tức giận gần chết, hiển nhiên tình hình của Bạch Vũ không tệ, nhưng một ngày Bạch Vũ còn chưa ra ngoài, liền một ngày không thể yên tâm.

Hắn đã điều tra tường tận tình huống bên trong Tháp Thiên Ky từ lâu, cả tòa tháp chia làm bảy phần và 365 loại cơ quan khác nhau, là do mười Luyện Khí Đại Sư của Sáng Thế Thần Điện mất hơn trăm năm mới thiết kế và đúc ra được.

Trong đó, năm vị đã qua đời, bản thiết kế cơ quan bên trong cũng đã bị Thượng Quan Vân Trần hủy đi từ lâu, ngoại trừ Thượng Quan Vân Trần, không còn ai rõ bố cục bên trong, cho dù là hắn đi vào, cũng phải kéo toàn thân thối lui.

Biểu cảm Dạ Quân Mạc nghiêm trọng, thấy bộ dạng Thượng Quan Vân Trần chửi ầm lên từ cửa sổ rất xa, một lúc lại yên tĩnh lại, thì thào không biết đang nói cái gì, thật sự không nhìn thấy được rõ lắm.

Dạ Quân Mạc hơi nhíu mày, cong ngón tay búng ra, bắn một viên linh khí có hình dạng hạt châu trong suốt vào trong phòng Thượng Quan Vân Trần không phát ra một tiếng động nào.

Hạt châu trong suốt kia thật giống như con mắt ở cự ly gần, thấy rõ ràng toàn bộ căn phòng của Thượng Quan Vân Trần, mà chính Thượng Quan Vân Trần đang tập trung liên hệ với Tháp Thiên Ky lại không phát hiện ra một chút gì.

Dạ Quân Mạc tiếp nhận cảnh tượng linh khí truyền lại, liền nhìn đến sắc mặt Thượng Quan Vân Trần xanh mét, biểu cảm đầy nổi nóng hoàn toàn viết ở trên mặt, nhưng rất nhanh lại kiên trì ép cơn tức xuống: "Bạch Vũ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng cho ngươi xông qua như vậy sao? Cơ quan trong Tháp Thiên Ky, ngươi còn chưa thật sự hiểu biết đâu!"

Hắn ta nhắm mắt lại, nhìn chằm chằm Bạch Vũ đi vào trong một vùng mê cung.

Bạch Vũ không phải nghiệm tìm đường, nhưng cũng không quá tâm đắc lắm với việc nhận ra đường đi, mê cung có thể xem như là nơi nàng cực kỳ ghét, càng chưa nói mê cung động một cái sẽ có lửa bốc lên, đao nhọn, mũi tên nhọn bay loạn xạ.

Nàng mơ mơ màng màng không biết đi qua bao lâu, mỗi lần đều cảm thấy giống như sắp ra ngoài được, thì sẽ lập tức lại lạc đường.

Sau khi thử vài lần, cuối cùng Bạch Vũ khẳng định, mê cung này không chỉ có cạm bẫy trùng điệp, vách tường còn có thể chuyển

động.

A! Mê cung lớn như vậy, còn đổi tới đổi lui, diendanlequydon – V.O, vậy phải đi đến lúc nào mới có thể ra ngoài? Bạch Vũ chửi "mẹ nó" ở trong lòng, rẽ một cái, lại gặp phải một người sống!

Không phải Diệt, mà là một thiếu niên vô cùng có phong độ tri thức, đang cầm một cây quạt đứng ở nơi đó quạt quạt, một bộ ôn tồn lễ độ, ngọc thụ lâm phong. Nhưng thực tế toàn thân hắn ta bị quấn đầy dây, cả người bị bọc trên một gốc cây khổng lồ, chỉ có mặt và nửa người trên lộ ra, tư thế vô cùng quái dị.

"Ai nha nha, đã lâu không thấy người sống rồi!" Hắn ta nhìn Bạch Vũ, hai mắt phát sáng, giống như ăn mày đã lâu không ăn cơm, nhìn thấy thịt ba chỉ thơm ngào ngạt.

Bạch Vũ bị hắn ta nhìn, nhin không được sợ run cả người: "Người là ai?"

"Ta? Ta không nhớ rõ. Ta chỉ nhớ sau khi ta chào đời vẫn luôn ở nơi này, phải rất lâu mới có thể nhìn thấy một người sống cũng y như ngươi." Thiếu niên cười tít mắt căn cây quạt.

"Vậy ngươi có biết đi ra khỏi mê cung này như thế nào không?" Bạch Vũ thử thăm dò, trong lòng âm thầm cân nhắc, luôn ở tại mê cung? Rốt cuộc người này là ai?

Chương 483: Trung tâm Tháp Thiên Ky 2

Edit: V.O

"Ta biết, mỗi lần gặp người sống như người đều sẽ hỏi như vậy, nhưng bọn họ quá ngu ngốc, ta không nói cho bọn họ." Thiếu niên than thở.

"Vậy bọn họ đã đi rồi hả?"

"Không, bị ta ăn."

"..." Chậm trễ làm cái quỷ gì? Bạch Vũ còn chưa kịp phản ứng, hơn trăm nhánh dây leo đồng loạt sinh ra từ trong tán cây, quấn chặt Bạch Vũ, nhắc đến trước mặt thiếu niên.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, thì ra trả lời ăn là như vậy, người này hoàn toàn không phải là người, là một Thụ Tinh (yêu quái cây) hơn một ngàn năm! Thực vật thành tinh, hóa thành mãnh thú, là mãnh thú cực kỳ đặc biệt, bọn chúng có trí tuệ mà mãnh thú bình thường không có.

Nhìn tán cây xanh um tươi tốt, che lấp mặt trời, liền biết dinh dưỡng của Thụ Tinh này tốt bao nhiêu, đã ăn bao nhiêu người.

Bạch Vũ gần như đã muốn gọi Tiểu Thanh ra trước, vậy mà ngạc nhiên phát hiện Thụ Tinh đặc biệt im lìm lại đang liên tục hấp thu linh khí của nàng không ngừng, khiến cho nàng rất khó triệu hoán Triệu Hoán Thú ra. Khuôn mặt tuyệt sắc của nàng bắt đầu có chút trắng,

Thụ Tinh quả nhiên khó đối phó, ít nhất cũng là mãnh thú cấp 8.

Ngay lúc nàng đang vắt hết óc để nghĩ cách, Thụ Tinh mở miệng: "Không biết người có ngu ngốc như mấy người kia không?"

Bạch Vũ lập tức nói: "Đương nhiên ta không ngu ngốc, người khác cũng khen ta cực kỳ thông minh."

"Thật vậy chẳng?" Thụ Tinh có vẻ cực kỳ hưng phấn: "Ai từng khen người?"

"..." Người có cần phải thành thật như vậy không? Bạch Vũ kiên trì nói: "Sự phụ ta, bằng hữu ta, mọi người bên cạnh ta đều nói ta cực kỳ thông minh..."

"Vậy chắc chắn người biết viết thơ, viết một bài thơ về ánh trăng cho ta." Thụ Tinh hào hứng nói.

Bạch Vũ không nghĩ tới Thụ Tinh lại yêu thích viết thơ! Cũng đúng, nhìn trang phục của hắn ta, cố ý cách ăn mặc thành bộ dạng của một thư sinh, hắn là thật sự cực kỳ có hứng thú với chuyện viết thơ.

Nhưng ruộng bỏ mấy người trước đó ngu dốt, diendanlequydon – V.O, hắn ta còn ăn luôn nhóm người đó, e rằng những người đó cũng không viết được thơ khiến cho hắn ta hài lòng, sự yêu thích của vị này thật sự không được thỏa mãn.

"Sao người không nói lời nào? Người có thể làm không?" Thụ Tinh sốt ruột nói.

"Biết, biết! Không phải là thơ về ánh trăng sao?" Bạch Vũ tìm kiếm từ trong trí nhớ bách thế một lúc lâu, buộc miệng đọc ra một bài thơ do vị Đại Thi Nhân tên là Lý Bạch viết:

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đê đầu tư cố hương. (*)

V.O: Nếu ta nhớ không lầm thì trong sách Ngữ Văn 7 có đấy nhỉ!!! Ai giỏi văn giờ tay nào???

(*) Dịch nghĩa:

Đầu giường ánh trăng rọi

Ngõ mặt đất phủ sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cúi đầu nhớ cố hương.

Được rồi, tìm Triệu Hoán Thú là do có ở trong trí nhớ của nàng, nhưng bài thơ này lại nghe nhiều nên thuộc, ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng đều thuộc lòng, được hoan nghênh như vậy, chắc chắn là bài thơ hay.

Thụ Tinh sững sờ, dùng cây quạt gõ đầu thưởng thức, nhíu mày.

Ngay lúc Bạch Vũ cho rằng hẳn ta không vừa lòng, đột nhiên hẳn ta hét lớn một tiếng: "Thơ hay, thơ hay! Nhưng "tư cố hương" nghĩa là gì?"

".." Không biết có nghĩa gì, sao người biết đây là thơ hay? Bạch Vũ yên lặng trợn mắt, kiên nhẫn giải thích nghĩa "cố hương".

Thụ Tinh nước mắt lưng tròng: "Ừm, cố hương của ta ở đâu/ Vì sao ta lại bị bỏ lại ở đây? Ta cũng cần phải trở về cố hương..."

"VẬY người nói cho ta biết, mê cung này đi như thế nào, chờ ta tìm được cửa ra, nói không chừng người cũng có thể ra ngoài." Bạch Vũ thuận theo dụ dỗ.

Thụ Tinh gật đầu, đặt nàng xuống cực kỳ dịu dàng, chỉ cho nàng một lối đi: "Người đi tìm Thủy Qua, chỉ có hắc mới tắt được cơ quan của mê cung và biến hóa, mới có thể rời khỏi mê cung."

"Đạ tạ." Bạch Vũ hết sức vui mừng, lập tức tìm được Thủy Qua dựa theo sự chỉ đường của Thụ Tinh.

Thượng Quân Vân Trần vẫn đang tìm phiền phức cho Bạch Vũ ở trong mê cung, cảm thấy nàng gặp phải Thụ Tinh, tươi cười phấn khởi trên đường đi. Phải biết rằng Thụ Tinh này là hắc ta phải đi đến Vị Diện thật xa mới lấy được, còn chưa lớn lên liền tròng trong mê cung, không biết đã ăn bao nhiêu người rồi.

Chương 484: Trung tâm Tháp Thiên Ky 3

Edit: V.O

Bạch Vũ gặp phải nó thì xem như chết chắc rồi, ngoại trừ người gặp Thụ Tinh đầu tiên, toàn bộ những người khác đều bị nó nuốt, hài cốt cũng không còn.

Ngay lúc Thượng Quan Vân Trần chờ Bạch Vũ bị ngốn sạch, Thụ Tinh lại thả nàng ra rồi!

Trong đầu Thượng Quan Vân Trần chỉ còn lại hai chữ, thả rồi! thả rồi! Vậy mà cứ thả ra như vậy!

Mẹ kiếp! Cũng không phải hẳn không biết tính tình của Thụ Tinh kia ngang ngược bao nhiêu, rốt cuộc Bạch Vũ đã dùng cách gì để khiến cho Thụ Tinh thả xuống? Chẳng lẽ cũng bởi vì nàng là con của Thần Sáng Thế, ngay cả người mới cũng đều phải nể mặt nàng sao?

May mà không bao lâu, liền phát hiện Bạch Vũ lại gặp phải Thủy Qua, lửa giận của hắn ta lại tiêu đi một chút, thở dài nhẹ nhõm một hơi, có thể thoát khỏi Thụ Tinh kia thì coi như nàng gặp may, nhưng Thụ Tinh cũng không hung tàn bằng Thủy Qua, chỉ cần gặp phải, ai cũng không trốn thoát được.

Thủy Qua (dưa nước) không phải là dưa, mà đích thực là một trái bí đao lớn có bộ dạng của một bé gái mập mập, trắng nõn nà, nhìn qua mới bốn năm tuổi, mặc xiêm y (quần áo) đỏ thẫm xanh biếc, rất giống bé gái đáng yêu, thật thà chất phác trong tranh tết.

Bạch Vũ vừa thấy nó liền không kiềm được ý nghĩ muốn tiến lên sờ sờ, nhưng Thủy Qua nhìn thấy nàng lại lè lưỡi thèm nhỏ dãi, liếm liếm môi: "Lại có đồ ăn ngon tới cửa rồi!"

Mở miệng ra, bày ra miệng đầy răng nanh, bé gái mập mập nháy mắt thành con cá mập lớn, dọa Bạch Vũ thiếu chút nữa bị bệnh tim, quay đầu bỏ chạy, gọi Băng Hồ ra giúp nàng đối phó.

Hiệu quả Vạn Lý Băng Xuyên của Băng Hồ không quá tốt với Thủy Qua, ngưng tụ băng sương, Thủy Qua lại hóa thành một vũng nước, lướt qua bề mặt băng, nhào đến bên cạnh Cửu Huyền Băng Hồ, cắn cổ Băng Hồ.

"Phi! Ăn chẳng ngon chút nào!" Thủy Qua cắn chết Băng Hồ, tiếp tục đuổi theo Bạch Vũ: "Vẫn là ăn người có vẻ ngon hơn một chút."

"Không thể ăn ta, là Thụ Tinh nói ta tới tìm." Bạch Vũ hết hồn, chỉ một ngậm liền cắn chết Băng Hồ cấp 5, có lẽ con Thủy Qua này là cấp 9, thuộc tính giá trị cũng đứng đầu, nếu nó đuổi theo không rời, có thể nàng sẽ không trốn thoát.

"Thụ Tinh? Là Thụ Tinh đưa người tới cho ta ăn à? Ta đói bụng đã lâu rồi." Ánh mắt Thủy Qua nhìn Bạch Vũ lấp lánh.

Da đầu Bạch Vũ run lên: "Ta nói, không thể ăn ta, nếu người muốn ăn ngon, ta có thức ăn đặc biệt mỹ vị!"

Ánh mắt Thủy Qua nóng rực lên: "Thật? Ở đâu?"

Bạch Vũ không dám dừng bước chân lại, diendanlequydon – V.O, lấy một chút thức ăn bình thường dùng để khen thưởng cho bọn Tiểu Thanh ra từ trong nhẫn Bách Vũ, quay đầu ném qua.

Thủy Qua há to mồm, nuốt một ngụm.

Sau khi ăn, biểu cảm cả khuôn mặt đều thay đổi, nó vẫn chưa từng nếm qua thức ăn ngon như vậy! Nó ở trong mê cung, mỗi ngày chỉ ăn thực vật ở đây, thức ăn ngon nhất từng ăn chính là người.

Nó thu lại một miệng đầy răng nanh trong nháy mắt, biến thành một bánh bao mềm mại, đáng thương tội nghiệp vươn tay về phía Bạch Vũ: "Ta còn muốn!"

Khóe mắt Bạch Vũ nảy lên, thay đổi thật nhanh! Nhưng may mà không đuổi theo nữa.

Nàng nhẹ nhàng thờ ra, dừng bước lại, lại lấy ra vài loại thức ăn đút cho Thủy Qua, Thủy Quan nuốt ngấu nghiến, quai hàm phình ra, rất giống một con sóc chuột.

Bạch Vũ nhìn thấy, trái tim đều mềm mại, thiếu chút nữa quảng hình tượng đầy răng nanh của nó ra sau đầu, muốn kéo vào trong ngực ôm một cái, nhưng cuối cùng vẫn không dám ôm ấp.

Thủy Qua ngồi ở bên cạnh nàng ăn xong thức ăn, lại chủ động chui vào trong ngực nàng, một đôi mắt to, tròn bóng như nước vọt sáng nhìn nàng: "Còn không?"

"Vẫn còn một ít. Nhưng người ăn quá nhiều trong một lần có bị trướng bụng không?" Bạch Vũ xoa xoa bụng nhỏ của nó, lại vô ý thức coi nó là tiểu hài tử bình thường.

Chương 485: Trung tâm Tháp Thiên Ky 4

Edit: V.O

"Sẽ không, sẽ không, lòng ăn uống của ta rất lớn, có thể một hơi ăn luôn ba người." Thủy Qua vươn ra ba ngón tay nhỏ mập mạp.

Bạch Vũ không biết nên khóc hay nên cười, lấy thức ăn còn lại ra, một hộp bánh bao, một mâm hạt bắp xoắn, một mâm nhân quả thông, đương nhiên những thứ này không phải là đồ ăn vặt bình thường, đều đã được thêm vào rất nhiều dược liệu thích hợp với Triệu Hoán Thú, còn theo thứ tự thuộc tính khác nhau, nhưng lúc này tất cả đều được đút cho Thủy Qua.

Không còn cách nào, không cho Thủy Qua ăn no, nàng sẽ phải bị ăn.

Sau khi ăn luôn ba loại thức ăn còn lại, Thủy Qua xoa xoa bao tử, biểu hiện đã gần no rồi.

"Người có thể giúp ta ra khỏi mê cung không?" Bạch Vũ hỏi thật cẩn thận, rốt cuộc cũng đút vị này đến không còn muốn ăn thịt mình, cuối cùng Bạch Vũ đã tìm được cơ hội hỏi chuyện chính.

"Người đi rồi, ta sẽ không ăn được những thứ ăn ngon này nữa. Người còn không?" Thủy Qua xoay xoay ngón tay, trên mắt to đáng yêu dường như bị một tầng hơi nước bịt kín, tha thiết mong chờ Bạch Vũ.

"Không còn nữa, nhưng ta còn có thể làm." Bạch Vũ có chút đau đầu,

sao lại có cảm giác dường như Thủy Qua ý lại vào nàng?

Thủy Qua mở to mắt: "Mấy thứ này đều là người làm?"

"Đúng vậy." Bạch Vũ lấy vật liệu từ trong nhẫn bày ra, bắt đầu làm thức ăn: "Ta làm một ít thức ăn để lại cho người, cho người có thể ăn mấy ngày, có được không?"

Thủy Qua nhìn cách chế tạo thức ăn của Bạch Vũ khéo léo, khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt đến sắp thành khổ qua (mướp đắng), không nói chuyện một lúc lâu.

Bạch Vũ không lấy quá nhiều dược liệu làm thức ăn cho Thủy Qua, Thủy Qua cũng không cần thức ăn có thể giúp nó thăng cấp, chỉ có một tiêu chuẩn quyết định ngon dở là hợp khẩu vị của nó, có ăn được không.

Bạch Vũ liền cố gắng làm thức ăn theo hướng mùi vị ngon, làm ra hơn mười bàn điểm tâm tươi mới liên tiếp, đưa đến trước mặt Thủy Qua.

"Những thứ này hẳn là đủ rồi chứ, người có thể giúp ra khỏi mê cung không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn tui thân của Thủy Qua đã trở lại bình thường, bỗng nhiên há to mồm, một ngụm nuốt tất cả điểm tâm, sau đó vỗ cái bụng tròn vo, nắc cụt.

Bạch Vũ: "..."

Dạ dày của người là động không đáy sao? Diendanlequydon – V.O.
Nhiều như vậy cũng không đủ?

"Có phải đi theo người là có thể ăn những thứ ăn ngon nay mỗi ngày đúng không?" Hai mắt Thủy Qua vụt sáng lên, cõi lòng tràn đầy hi vọng hỏi.

"Ơ..." Bạch Vũ không nghĩ tới Thủy Qua sẽ đột nhiên hỏi như vậy.

Thủy Qua cũng không chờ Bạch Vũ trả lời, nhảy vào trong cái hồ lớn trước mặt, chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy một tiếng ầm ầm vang lên, cả mê cung đều lay động. Thủy Qua đi ra từ trong hồ: "Ta đã tắt tất cả cơ quan, người muốn ra mê cung, ta với người đi ra khỏi mê cung."

"Người cùng đi với ta? Ta không những muốn ra khỏi mê cung, ta còn muốn đi ra khỏi Tháp Thiên Ky." Bạch Vũ nói.

Thủy Qua không hề gì nói: "Người đi đâu thì ta sẽ đi đó, dù sao đi theo người sẽ được ăn ngon."

"..." Thì ra mấy khối bánh ngọt có thể gạt được mãnh thú trí tuệ cấp 9 trong mê cung, mặt Bạch Vũ hiện lên vạch đen, không biết người trước kia bị Thủy Qua ăn sống có thể cảm thấy chết thật oan uổng không?

Thủy Qua muốn đi cùng, đương nhiên Bạch Vũ sẽ không từ chối, cũng không dám từ chối.

Bọn họ lại đi một chuyến đến chỗ Thụ Tinh, đưa nó ra khỏi tán cây, cùng nhau bắt đầu đi tìm lối ra.

Thượng Quan Vân Trần có cảm giác đang chờ đợi tình huống trong mê cung, bỗng nhiên toàn bộ cơ quan trong mê cung đều không nghe sai khiến mà đóng lại, hẳn ta muốn khống chế, di chuyển mê cung cũng hoàn toàn không khống chế được.

Lại nhìn về phía chỗ Thủy Qua, không chỉ không thấy bóng dáng Bạch Vũ, ngay cả Thủy Qua cũng không thấy!

Chờ đến lúc hăn ta rất không dễ dàng tìm kiếm khắp nơi trong mê cung, nhìn thấy bóng dáng Bạch Vũ, thiếu chút nữa tức giận hôn mê. Thủy Qua và Thụ Tinh lại cùng Bạch Vũ nói nói cười cười cùng nhau đi đến cửa ra.

Chương 486: Trung tâm Tháp Thiên Ky 5

Edit: V.O

Thượng Quan Vân Trần lại bị làm cho tức giận, ta nuôi lớn các người để làm sao? Các người lại bỏ chạy theo người ta như vậy! Phải biết rằng mãnh thú hình người còn hiếm thấy hơn mãnh thú cấp bá chủ, trong 1000 con mãnh thú cấp bá chủ cũng không chắc có thể xuất hiện một con, hắn ta đã tiêu tốn 5000 năm chỉ để tìm mammals hai con mãnh thú này!

Kết quả hiện tại hai con mãnh thú hình người nuôi lớn rất không dễ dàng lại đi theo Bạch Vũ ngay dưới tình huống hắn ta không biết tới! Đừng nói vì Bạch Vũ có sức quyến rũ gì, đánh chết hắn ta cũng không tin.

"Được, được, ngay cả mê cung cũng không ngăn người được, vậy cũng đừng trách ta hành động thật sự!" Thượng Quan Vân Trần nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng lại dâng lên một chút bất an và một loại cảm xúc nói không nên lời.

Vạn năm trước, Bạch Vũ kia trong mắt hắn ta là ngu xuẩn nghịch ngợm, chuyện gì đều dễ bị gạt, hiện giờ cả người lại trở nên sáng ngời chói mắt, đã không còn thực lực cao cao tại thượng trời sinh như lúc ban đầu, hết lần này đến lần khác hóa giải tử cục (con đường chết), thật sự thay đổi khiến cho hắn ta có chút không còn hiểu rõ nữa.

Nhưng đáng tiếc, từ vạn năm trước, lúc hắn ta bắt đầu chọn hợp tác

với Ngọc Ưu Liên để giết Bạch Vũ, Bạch Vũ chắc chắn phải chết! Cho dù nàng luân hồi chuyển thế, cũng phải khiến cho nàng làm lại một lần nữa!

Mắt thấy ba người đi ra mê cung, thẳng đến cửa thứ bảy, cũng là cửa ải cuối cùng, phá cửa ải này, nàng liền có thể đi vào trung tâm Tháp Thiên Ky, tìm được trái tim của Dạ Quân Mạc và lối ra.

Nếu dựa theo tính huống bình thường, Bạch Vũ thật sự có thể một đường vượt ải, ra khỏi Tháp Thiên Ky.

Tuy thực lực của nàng không tốt lắm, nhưng hiển nhiên là thông minh hơn trước kia, cũng chín chắn hơn, ánh sáng trong mắt nàng sáng ngời mà tự tin, không hề sợ hãi các loại cơ quan của Tháp Thiên Ky, ung dung quyết đoán đối phó, đều đã hoàn toàn khác với trước kia rồi.

Nhưng, cuối cùng vẫn là kẻ địch, không phải sao? Nếu tính giết nàng, thì không có bất kỳ băn khoăn gì. Trong mắt Thượng Quan Vân Trần dâng lên tàn nhẫn, nhắm mắt lại, tập trung tinh lực, yên lặng dịch chuyển cơ quan Tháp Thiên Ky.

Bạch Vũ đang nói chuyện phiếm với hai con mãnh thú hình người, hai con mãnh thú này thật là, một con có hứng thú với thơ ca, ba câu không rời thơ, động một tí liền mở miệng ra văn thơ, nhờ Bạch Vũ bình phẩm.

Trong lòng Bạch Vũ rơi lệ, nàng thật sự không hề thông thạo đối với thơ ca gì gì đó, chỉ có thể đối phó, diendanlequydon – V.O, thường cướp hai câu thơ ca của Đại thi nhân ở Vị Diện khác làm ra, chấp vá lại ném cho Thụ Tinh.

Một con khác có hứng thú với ăn uống, tay Bạch Vũ cầm đầy miệng

đều là thứ ăn ngon.

Bạch Vũ tỏ vẻ nàng vẫn cực kỳ có lòng với thức ăn ngon, nhưng là đối mặt với Thủy Qua nói chưa tới ba câu liền cảm thấy đói bụng, nhìn nàng giống như nhìn một khối thịt ba chỉ, thật tình cảm thấy như đi qua núi lớn, sợ lúc nào đó sinh vật trông như đũa bé đáng yêu hung tàn đói sẽ ngoan độc ăn nàng.

May mà chỉ số thông minh của Thủy Qua và Thụ Tinh không cao, nhưng nhân phẩm... A..., thú phẩm cũng không tệ lắm, nếu đồng ý đi với nàng, liền không tính ăn nàng, ít nhất trước khi rời đi Tháp Thiên Ky sẽ không tính ăn luôn nàng.

Bọn chúng một con là muốn ra khỏi Tháp Thiên Ky, tìm cố hương, con kia thì đi theo Bạch Vũ, ăn thức ăn ngon nàng làm, đối với bọn chúng mà nói, Bạch Vũ là người có thể dẫn bọn chúng ra khỏi Tháp Thiên Ky, chỉ cần không phải đói sắp chết, thì sẽ không ăn Bạch Vũ.

Có hai con mãnh thú này bảo vệ, vấn đề Bạch Vũ không đủ thực lực trong Tháp Thiên Ky coi như đã được giải quyết, cho dù gặp phải cửa ải không đánh lại được cũng không sao.

Bọn họ đang đi tới, đụng phải bốn người bọn Diệt ở trước mặt, không biết sao bốn người này lại tìm được nhau rồi.

Nhìn thấy bộ dạng bọn họ khí thế lớn đi tới, Thụ Tinh không đợi Bạch Vũ nói chuyện, cũng rất không vui quát ra hơn mười sợi dây leo.

Chương 487: Trung tâm Tháp Thiên Ky 6

Edit: V.O

Thủy Qua mở to đôi mắt to ngập nước, vẻ mặt hưng phấn nhìn Bạch Vũ: "Ta có thể ăn bọn họ không?"

Bạch Vũ che mặt, bộ dạng của người - một bé gái mập mạp nói muốn ăn thịt người lại hưng phấn như vậy, thật sự cực kỳ không hài hòa, người có biết không?

Thủy Qua không đợi Bạch Vũ trả lời liền bỏ nhào qua, mặt đối mặt người chết, 12 con mãnh thú, hai con mãnh thú đối phó vô cùng thoải mái, hoàn toàn chính là một bên giết chóc.

Bạch Vũ cảm thấy nàng không cần lo lắng, nhưng nàng đã quên cơ quan trong Tháp Thiên Ky trùng iệp, không biết lúc nào sẽ đột ngột xuất hiện, đặc biệt bên ngoài còn có một Thượng Quan Vân Trần đang khống chế.

Phía trước có một đoàn lửa nóng, sau đó đột nhiên dưới chân Bạch Vũ không còn, cả người đột ngột rơi xuống, rơi vào trong một cái động sâu không đáy.

Mọi thứ tới quá nhanh, Bạch Vũ hoàn toàn không kịp suy nghĩ nữa, liền cảm thấy thân thể cứ rơi, trước mắt tối đen, không bao lâu liền ngã thật mạnh trên mặt đất cứng rắn, hai cái đùi và cả thắt lưng đều cực kỳ đau.

Nếu bây giờ nàng không phải đã là Linh Chủ, thân thể có đủ linh khí bảo vệ, rơi xuống khoảng cách cao như vậy, chắc chắn sẽ ngã gãy chân.

Nàng mò mẫm ngồi xuống, xoa xoa eo nhỏ bị ngã đau, tay đốt lên một ngọn lửa, chiếu sáng chung quanh.

Ánh lửa đỏ sậm lại giống như bị hấp thu, chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách vài bước chung quanh, Bạch Vũ chỉ nhìn thấy mặt đất cứng rắn bóng loáng, trừ cái đó ra thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Nàng đứng lên, mạnh dạn đi về phía trước, nhưng nơi này thật giống như là một vùng không gian không giới hạn, ngoại trừ mặt đất, cái gì cũng không có, diện tích bao la giống như không có đầu cùng, nàng đi rất lâu cũng không đi đến đâu được.

Nàng lại thử đi hướng khác, kết quả vẫn như cũ là cái gì cũng không có, cả vùng không gian chỉ có tối đen, càng đừng nói gì là lối ra.

Bạch Vũ cảm thấy lạnh một nửa, không nghĩ tới trong Tháp Thiên Ky còn có một cái cơ quan không gian như vậy, những cơ quan trước đó cực kỳ bình thường, cơ quan loại này giống như ném người vào một vùng biển cả vắng vẻ khiến lòng người sợ hãi lại không có chỗ để trút ra, quả thực chính là trò trẻ con.

Loại cơ quan cái gì cũng không có như thế này mới chính là khủng bố nhất, diendanlequydon – V.O, vĩnh viễn không tìm thấy lối ra, nếu ở lại ở bên trong một, hai ngày thì vẫn được, còn ở lại lâu không phải điên thì cũng đã chết!

Không tìm thấy bất kỳ vật gì, Bạch Vũ chỉ có thể tìm lối ra từ mặt đất dưới chân, nàng gõ gõ mặt đất bóng loáng, đặc ruột.

Lại lấy dao găm Ngọc Kim Cương ra cạo một cái, trên mặt đất bị cạo ra một vết thật sâu, nhưng không đợi nàng cạo đường thứ hai, dấu vết liền biến mất, giống như miệng vết thương khép lại thần tốc.

Bạch Vũ tức giận muốn mắng "mẹ...", lại gọi Tiểu Bạch ra thử một lần, kết quả cũng giống nhau, cho dù tốc độ của bọn họ gấp bao nhiêu lần, cũng đều thua tốc độ khép lại.

Ngay lúc Bạch Vũ có chút nản lòng, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, đó là tiếng động cơ quan bị chạm vào.

Sau khi nàng rơi vào đây, ngoại trừ tiếng động của chính nàng ra thì đều không nghe thấy tiếng động gì khác, cho nên tiếng động có nhỏ hơn nữa thì nàng vẫn nghe được rõ ràng, nàng vội vàng khảy một đường lửa ngút trời, chiếu sáng bốn phía.

Chung quanh vẫn trống rỗng như cũ, tiếng động gì cũng không có.

Nàng nhìn chung quanh một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện... nóc sắp rơi xuống rồi.

Cả vùng không gian có đất, còn có cái nóc, chỉ là nóc này có vẻ như đang ép xuống với tốc độ ốc sên bò!

Bạch Vũ muốn khóc, nóc này cũng không cách nàng quá xa, cho dù là ốc sên bò, không cần đến mấy ngày cũng có thể nện xuống đè nàng dẹp lép, còn đè ép từng chút từng chút, thực sự quá khủng bố đúng không?

Chương 488: Trung tâm Tháp Thiên Ky 7

Edit: V.O

Nàng vội vàng thử đánh một đạo linh khí lên óc, cái óc trông có vẻ cứng rắn lay động một phát, thì ra cả tấm óc không phải là thể rắn, mà hình như là linh khí ngưng tụ thành thực chất!

Nhưng cho dù là thể khí, cũng vẫn có thể đè chết Bạch Vũ, linh khí dày đặc như vậy, uy áp quá mức khủng bố, một Linh Chủ như nàng hoàn toàn không đánh vỡ được, nếu nàng có thể trở thành Tôn Chủ, nói không chừng còn có chút hy vọng.

Hơn nữa, trở thành Tôn Chủ, là có thể nhận được một cơ hội triệu hoán nữa, trong không gian phong kín như vậy, triệu hoán được Triệu Hoán Thú biết xuyên thủng toàn bộ chướng ngại đến bên cạnh nàng, đến lúc đó không cần lối ra, cũng có thể ra được.

Tuy nàng biết lúc nàng ở Bách Bảo Lô cũng đã liên tục thăng cấp, tốc độ thăng cấp của nàng từ lúc tiến vào Thần Vực quá nhanh, cảnh giới không ổn định, có lẽ muốn lên cấp sẽ rất khó, nhưng lúc này chỉ có một cách này thôi.

Bây giờ nàng là Linh Chủ đỉnh cấp, chỉ cần đột phá, sẽ là Tôn Chủ.

Nàng có rất nhiều linh tửu và tinh thể thượng phẩm, linh khí ở đây cũng cực kỳ sung túc, có điều kiện để thăng cấp.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên óc từ từ hạ xuống, có loại cảm giác chính

mình là một con kiến bé nhỏ, dễ dàng bị một bàn tay cho đập chết, chỉ có thể nhanh chóng bình tâm, trước uống một ly linh tửu, hấp thu linh khí rồi nói sau.

Nàng tập trung tinh thần tu luyện, nhưng luyện một lúc lâu cũng không hấp thụ được một chút linh khí nào, cẩn thận kiểm tra lại, bất ngờ phát hiện linh mạch của nàng đã bị phong ấn!

"Đây là có chuyện gì?" Bạch Vũ chấn động. Tiểu Bạch đang nằm úp sấp ở bên cạnh, lười biếng ngủ gật, bị Bạch Vũ gào một tiếng giật mình tỉnh dậy, lập tức chột dạ trốn ra sau lưng nàng.

Dư quang khóe mắt Bạch Vũ nhìn thấy, vươn tay xách nó lại: "Có phải ngươi biết có chuyện như vậy đúng không?"

"Oa - -" chuyện này không liên quan tới ta, là Trảm Nguyệt làm. Tiểu Bạch lập tức quăng tội lỗi của chính mình không còn một mảnh.

Bạch Vũ gọi Trảm Nguyệt ra, Trảm Nguyệt nhìn Bạch Vũ, thờ dài một tiếng.

Là nói và Cửu Huyền Băng Hồ cùng nhau bàn bạc phong kín linh mạch của Bạch Vũ, bây giờ Bạch Vũ muốn thăng cấp thì chỉ cần phá vỡ phong ấn, sẽ lập tức có thể đột phá thành Tôn Chủ, vấn đề là, diendanlequydon – V.O, vị trí Bạch Vũ chọn không tốt lắm, uy áp ở đây quá nặng, dưới tình huống như vậy, ngay cả linh khí Bạch Vũ cũng không có cách nào để hấp thu, càng đừng nói là phá bỏ phong ấn.

Bạch Vũ đen mặt, nàng chọn vị trí này à? Nàng cũng bất đắc dĩ có được không?

"Các ngươi phong ấn, chẳng lẽ không thể giải?" Bạch Vũ bất đắc dĩ

hỏi.

Trảm Nguyệt tỏ vẻ bất lực, bọn nó chỉ biết phong ấn, không biết giải phong ấn.

Bạch Vũ: "... " Có suy nghĩ rất muốn đánh người!

Không phá bỏ được phong ấn, liền không thể thăng cấp, chẳng lẽ nàng thật sự phải bị đè chết ở đây?

Nghĩ đến thảm trạng bị đè chết, nàng đã bắt đầu cảm thấy hít thở không thoải mái, ngẩng đầu nhìn lên, vậy mà óc lại cách nàng rất gần rất gần. Rõ ràng nhìn giống ốc sên bò, sao có thể nhanh như vậy?

Nàng vội vàng điều động linh khí toàn thân chống cự uy áp nặng nề ép xuống, chỉ cảm thấy linh khí quanh quần quanh thân bị ép cho tan rã, toàn thân nặng nề như bị đổ chì, khung xương bắt đầu phát ra tiếng lộp bộp.

Cả tấm óc ở chỗ cách đỉnh đầu nàng không xa, còn chưa đụng tới nàng, nàng đã cảm thấy khó chịu giống như sắp chết, lục phủ ngũ tạng phảng phất đều muốn vỡ tan, lập tức phun ra một ngụm máu.

...

"Bạch Vũ, đừng trách ta thủ đoạn độc ác, đây là lần đầu tiên ta sử dụng cơ quan không gian lãng phí này, người chết ở đó chẳng những không còn hài cốt, ngay cả hồn phách cũng tan thành mây khói, ngươi cứ yên tâm đi đi, ta sẽ không cho ngươi cơ hội luân hồi chuyển thế nữa!" Thượng Quan Vân Trần cảm thán được tin tức Thập Thiên Kỳ truyền lại, trên khuôn mặt anh tuấn thoáng hiện lên nụ cười lãnh lệt.

Chương 489: Khế ước 1

Edit: V.O

Ầm - -

Bỗng nhiên, ngọn lửa U Lam dờn non lấp biển đánh tới, Ngũ Hành Chu Tước hắc hóa hét lên một tiếng ở trên bầu trời, mưa lửa hỗn loạn nháy mắt phá hủy cả tòa trang viện.

Thượng Quan Vân Trần lao ra từ trong một đồng hoang tàn, có chút chật vật nhìn Dạ Quân Mạc ở chỗ xa, chửi ầm lên: "Dạ Quân Mạc, ngươi vậy mà dám ra tay với ta, ngươi đừng quên khế ước giữa chúng ta! Ngươi muốn chết sao?"

Dạ Quân Mạc ho ra một ngụm máu, hắn bị khế ước trừng phạt, thân thể bị thương, nhưng hắn còn chưa thương tổn đến Thượng Quan Vân Trần, trừng phạt vẫn không nghiêm trọng, nếu hắn thu tay lại thì vẫn còn kịp.

Nhưng là hắn không làm như vậy, gọi Thanh Long ra, hai mặt giáp công Thượng Quan Vân Trần không chút khách sáo.

Thượng Quan Vân Trần vội vàng gọi Triệu Hoán Thú của bản thân ra, vừa lui vừa mắng to: "Ngươi điên rồi sao? Hay là ngươi nghĩ ngươi thật sự có thể giết ta? Ta cũng là Thần Hoàng!"

"Ngươi thì tính là Thần Hoàng cái gì! Một tên trên danh nghĩa mà thôi, ngươi dám động đến Bạch Vũ, ta sẽ khiến cho ngươi chết ở đây!" Dạ Quân Mạc không thèm quan tâm, tấn công càng thêm mãnh

liệt.

Thượng Quan Vân Trầ nói là Thần Hoàng, nhưng thực lực vẫn chưa ổn định bằng Dạ Quân Mạc, nội thương của Dạ Quân Mạc khiến cho thực lực của hắn giảm xuống trên diện rộng, lúc vết thương lành lại, mới có thể phát huy toàn bộ thực lực, nhưng thực lực của Thượng Quan Vân Trầ lại không chuẩn.

Thực lực của hắn ta luôn luôn vương giả, ở mãi trong Đại Đế, ngẫu nhiên một lần phát huy siêu trình độ mới có thể đạt tới Thần Hoàng, nói trắng ra là lúc trước khi Ngọc Ưu Liên lấy được linh mạch của Bạch Vũ, đưa cho hắn ta một phần, nhưng hiển nhiên hắn ta vẫn không thể dung hợp hết được.

"Người giết ta, Bạch Vũ vẫn sẽ chết ở trong Tháp Thiên Ky, người cũng sẽ phải chôn cùng ta vì khế ước!" Biểu cảm của Thượng Quan Vân Trầ một bộ không sao cả, trên mặt chứa nụ cười lạnh coi thường: "Người tính làm như vậy sao?"

Dạ Quân Mạc hơi hơi híp mắt: "Không giết người, ta có thể khiến cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!"

Ầm ầm - -

Thanh Long hô mưa gọi gió, một vùng mênh mông vây khốn Thượng Quan Vân Trầ. Diendanlequydon –V.O. Sắc mặt Thượng Quan Vân Trầ xanh đen, trúng độc không nhẹ.

Dạ Quân Mạc cũng ho ra máu càng thêm nghiêm trọng, nhưng hắn cứ liều chết nắm lấy Thượng Quan Vân Trầ không tha: "Thả Bạch Vũ ra, nếu không người cứ chờ trúng độc mà chết đi."

"Thả Bạch Vũ?" Thượng Quan Vân Trầ sùng sã cười to: "Người

cho Tháp Thiên Ky là chỗ như thế nào? Có vài cơ quan một khi mở ra, liền không bị khống chế, người từng nghe nói đến không gian lãng phí chưa? Đó là một nơi có vào mà không có ra, bây giờ Bạch Vũ ở bên trong chờ chết! Nàng ta đã bị đè chết từng chút từng chút, từ từ nhấm nháp tư vị tử vong..."

Ầm - -

Ngọn lửa nổ tung trên ngực Thượng Quan Vân Trần, nếu không phải Dạ Quân Mạc còn nhớ nếu bây giờ giết Thượng Quan Vân Trần, chính mình cũng sẽ bị kế ước giết chết, thì ngọn lửa này có thể đánh tan Thượng Quan Vân Trần thành từng mảnh.

"Ha ha, người vẫn không dám giết ta!" Thượng Quan Vân Trần cười to, nụ cười suồng sã bắt đầu tàn nhẫn.

Bỗng nhiên, hơn mười đường lưỡi dao khí sắc bén từ sau lưng Dạ Quân Mạc phóng tới, Đế Vương Tuyết Viên (vua vợ tuyết ^^) âm âm xuất hiện, đỡ đánh lén. Dạ Quân Mạc thờ ơ liếc nhìn về phía sau, hơn mười tên đệ tử Sáng Thế Thần Điện đã tới rồi.

Nhìn Thượng Quan Vân Trần xúi giục giống như không có đầu óc chỉ là khiến cho Dạ Quân Mạc tức giận, lôi kéo lực chú ý của Dạ Quân Mạc, để Dạ Quân Mạc không chú ý tới người của hắn ta đã đến đây.

Dạ Quân Mạc thật sự không chú ý tới, nhưng bây giờ phát hiện cũng không muộn.

Dạ Quân Mạc cuống lên Ngũ Hành Chu Tước, thẳng về phía bầu trời, rời khỏi phế tích, đi tới cổng vào Thần Vực.

Trong lòng hắn hoang mang sợ hãi, trước kia có lẽ hắn đã từng có lúc hoảng loạn, nhưng chưa từng có lúc nào hoảng loạn giống như

hôm nay.

Không gian lãng phí, hấn cũng đã từng nghe nói. Hấn từng điều tra Tháp Thiên Ky, cơ quan không gian lãng phí nổi danh như vậy, sao hấn có thể chưa từng nghe, đó không phải là cơ quan bình thường, mà là tử địa (chỗ chết) chân chính!

Chương 490: Khế ước 2

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc che miệng, ho khan không ngừng, vết máu sền sệt dính trong lòng bàn tay.

Vết thương của hắn trở nên nặng hơn, nếu Âm Lân ở đây chắc chắn sẽ lập tức dẫn hắn trở về nghỉ ngơi. Nhưng bây giờ trong đầu hắn chỉ nghĩ đến Bạch Vũ, hắn không vào Thần Vực được, chỉ có thể kỳ vọng Bạch Vũ tự cứu mình.

May mà trước đó Triệu Hoán Thú của hắn và Bạch Vũ liên kết truyền âm ngàn dặm, tuy bây giờ không thể dùng truyền âm ngàn dặm, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được tình huống của Bạch Vũ thông qua Triệu Hoán Thú.

Bạch Vũ đã là Linh Chủ đỉnh cấp, nếu nàng có thể đột phá, triệu hoán ra Triệu Hoán Thú, có lẽ có thể phá đi không gian lãng phí đang giam cầm nàng.

Cho dù không gian lãng phí có chắc chắn như thế nào đi nữa, cũng không chống lại được lẽ trời.

Chỉ là muốn khiến cho Bạch Vũ thăng cấp không phải một chuyện dễ dàng, áp lực trong không gian lãng phí quá nặng, trừ khi có ngoại lực, đột nhiên có một lượng linh khí lớn được rót vào trong linh mạch Bạch Vũ, mới có thể giúp nàng thăng cấp.

Dạ Quân Mạc từ từ ổn định lại tinh thần từ trong bối rối, thu hồi Ngũ

Hành Chu Tước và Ngũ Hành Thanh Long, một mình đứng ở trong khe núi.

Lúc này, hắn không ở bên cạnh Bạch Vũ, chỉ có một cách có thể rót một lượng linh khí lớn cho Bạch Vũ, chính là khế ước chủ tớ ở khoảng cách xa, khế ước chính mình cho Bạch Vũ. Vì thực lực của hắn cao hơn Bạch Vũ, vào lúc khế ước đạt thành, trong nháy mắt phần lớn linh khí của hắn sẽ được chuyển cho Bạch Vũ, đạt thành quan hệ chủ tớ, cung cấp linh khí cho chủ nhân.

Loại khế ước chủ tớ này không cần hai người cùng ở một chỗ, cũng không cần chủ nhân đồng ý, chỉ cần hắn vẽ ra trận khế ước, tự nguyện dâng máu tươi ra hoàn thành khế ước là được, thậm chí khoảng cách quá xa cũng không sao, có thể nói tình thế giữa khế ước chủ tớ là khế ước đơn giản nhất.

Nhưng loại khế ước này vốn không có ai sử dụng, bởi vì không có người nào đàn độn rảnh rỗi khế ước chính mình làm nô lệ cho người khác.

Hiển nhiên, Dạ Quân Mạc chính là tên đàn độn như thế, hắn nhanh chóng vẽ ra trận khế ước chủ tớ ở trên đất trống trong khe núi, trận khế ước tương đối phức tạp, hắn chống thân thể trọng thương nhanh chóng vẽ xong, không thể kiềm nổi phun ra một ngụm máu ở trong trận.

Trận khế ước nháy mắt được kích hoạt, diendanlequydon – V.O, Dạ Quân Mạc mỗi một ngời ở trong trận, đặt dấu vết khế ước ngay tận sâu trong linh hồn mình.

Trong trận nhất thời phát ra ánh sáng tỳ mọc, chiếu bốn phía thành một vùng trắng xoá, bóng dáng tuấn tú của Dạ Quân Mạc cũng bị ánh sáng che lấp, phần lớn linh khí trôi ra khỏi thân thể hắn, thân thể hắn

càng ngày càng suy yếu, sắc mặt tái nhợt, thân thể nghiêng ngả, ngồi không vững ngã vào trong trận.

Ma Văn yêu dị ở đầu lông mày dần dần biến mất trong ánh sáng, cuối cùng khuôn mặt lạnh lẽo cũng thả lỏng, kế ước đạt thành!

...

Bạch Vũ cảm thấy chính mình sắp chết, ngửa mặt nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nhìn nóc cách nàng gần trong gang tấc, vẫn không buông tha, điều động linh khí có trong cơ thể không ngừng đập vào phong ấn.

Phong ấn đã có vết rạn, nếu cho nàng thời gian, nàng vẫn còn cơ hội, đáng tiếc nàng đã không còn thời gian rồi.

Nàng cảm thấy toàn thân đều sắp bị nghiền nát, một chút sức lực cũng không thể dùng được, Tiểu Bạch đã sớm bị áp lực cường đại ép cho tan thành mây khói, trở về trong linh mạch của nàng rồi.

Phong ấn này cũng quá chắc chắn? Bạch Vũ có loạn xúc động muốn mắng "mẹ nó", nhưng nàng cũng biết chuyện này không thể trách bọn Trảm Nguyệt, cho dù bọn nó không phong ấn linh khí của nàng, nàng tiến vào trong một cơ quan như vậy, cũng không thể nào thăng cấp.

Không biết nếu nàng chết, Dạ Quân Mạc có đau lòng không? Có không ngừng tìm kiếm nàng giống như lúc trước không, còn tìm một vạn năm.

"Nếu bây giờ ta chết, đừng đi tìm ta nữa. Ta không muốn chàng mệt như vậy..." Trong mắt Bạch Vũ hiện lên hơi nước mịt mờ, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt.

Chương 491: Khế ước 3

Edit: V.O

Bỗng nhiên, một dòng lực lượng xa lạ ủa vào trong linh mạch Bạch Vũ, một lượng linh khí lớn cuộn trào mãnh liệt, mênh mông giống như sóng biển động, trực tiếp phá hủy đi phong ấn của Bạch Vũ, linh khí trong phong ấn nháy mắt trào ra, hai dòng lực lượng dung hợp, gần như chỉ là trong nháy mắt, linh mạch của Bạch Vũ đã bắt đầu tăng trưởng!

Bạch Vũ ngẩn ngơ, lúc này mới tin không phải vì nàng bị ép đến sắp chết mà xuất hiện ảo giác, mà là thật sự phá tan phong ấn, bắt đầu thăng cấp rồi!

Lúc này, nàng cũng chỉ có thể ngồi, không thể đứng dậy, dứt khoát nằm thẳng, ngưng thần tĩnh khí, tập trung tinh thần nhanh chóng thăng cấp.

Áp lực trên đỉnh đầu vẫn đang từ từ hạ xuống, ngay lúc sắp va vào Bạch Vũ, Bạch Vũ đã thăng cấp thành công.

Tôn Chủ sơ cấp.

Nàng cũng không quan tâm lực lượng còn thừa lại vẫn đủ để nàng tiếp tục thăng cấp một lần nữa, lập tức bắt đầu triệu hoán.

Triệu hoán mới chính là cách cứu mạng, chậm thêm một chút liền không còn kịp rồi.

Lòng Bạch Vũ nóng như lửa đốt hoàn thành triệu hoán, một con gấu chó bộ dạng ngây thơ, đáng yêu từ trên trời giáng xuống, xuyên qua, nện vỡ tầng linh khí thật dày trên đỉnh đầu, rơi xuống bên cạnh nàng.

Con gấu này rõ ràng vẫn còn là một con gấu con, một nắm tròn vo liền lăn về phía Bạch Vũ, dồn sức bò lên người Bạch Vũ.

Thiếu chút nữa Bạch Vũ lại không nhận được học máu, con gấu con này nhìn có vẻ nhỏ, nhưng nặng muốn chết. Nàng ôm lấy con gấu con lông lá xù xì, lập tức đứng dậy đi ra ngoài từ chỗ lối động bị vỡ.

Vừa ra khỏi không gian khủng bố tối như mực kia, cả người Bạch Vũ thoải mái như thể có thể bay lên, thở dài nhẹ nhõm, lập tức ho khan, trên người vô cùng đau đớn, giống như từng bị biết bao nhiêu thứ vật nặng nghiền ép, toàn thân đều giống như muốn tan ra.

Nàng yếu ớt ngồi phịch trên mặt đất, có loại may mắn cuối cùng cũng tránh được một kiếp, điều duy nhất không tốt chính là ra khỏi không gian lãng phí, vậy mà trực tiếp xuyên thẳng đến đỉnh tháp, ra khỏi Tháp Thiên Ky.

Nàng suýt nữa mất một mạng vẫn không thể nào tìm được trung tâm Tháp Thiên Ky.

Nhưng nàng có một loại cảm giác, không gian lãng phí cách trung tâm rất gần, diendanlequydon – V.O, chỉ là nàng không nắm được mà thôi. Tiếp theo, nàng tuyệt đối sẽ không thể tái phạm sai lầm tương tự, nàng muốn điều tra rõ ràng cả Tháp Thiên Ky, ra tay lần nữa.

Bạch Vũ nhắm mắt tu dưỡng, hấp thu một lượng linh khí lớn, cuối cùng cấp bậc của nàng đứng lại ở Tôn Chủ trung cấp. Thăng cấp một mạch, cảnh giới của nàng đã vô cùng không ổn định, nàng cố

gắng ép một phen, nàng đã vô cùng hài lòng với Tôn Chủ trung cấp rồi.

Lúc nàng mở mắt ra lần nữa, trước mắt là một đôi mắt to căng tròn. Đầu Tiểu Hùng (con gấu con đó) đến gần trước mặt nàng, làm nàng hoảng sợ.

Lúc này, nàng mới nhớ tới Triệu Hoán Thú cuối cùng nàng triệu hoán, Đại Địa Hôi Hùng (gấu màu xám bụi đất).

Bộ dạng Đại Địa Hôi Hùng cấp 1 ngây thơ, đáng yêu, thân hình tròn vo lăn qua lăn lại trên mặt đất, biết nàng đang tu dưỡng, liền yên lặng dựa vào trên đùi nàng, trông có vẻ đúng là đứa nhỏ thành thật.

Bạch Vũ xoa xoa đầu nó: "Đại Địa Hôi Hùng, gọi ngươi là Tiểu Hôi có được không?"

Tiểu Hôi ngây ngô gật đầu, không hề biết cái tên Đại Địa Hôi Hùng khí phách này lại biến thành Tiểu Hôi thì có cái gì không đúng.

Bạch Vũ cười cười, thu Tiểu Hôi vào trong linh mạch, đứng lên đi tìm bọn Tử Như.

Trước khi nàng rơi vào không gian lãng phí, Thụ Tinh và Thủy Qua đang tìm phiền phức cho bốn người Diệt, Ma, Sát, Hồn, bốn bọn hắc cũng không biết có thể ra ngoài được không, nếu có Thượng Quan Vân Trần che chở, có thể khả năng vẫn rất lớn.

Nàng cần phải xác định địa vị của người nổi bật, tuy thành tích trước đó của nàng ở Bách Bảo Lâu không tệ, nhận được không ít thứ, nhưng còn chưa đủ.

Mất nhiều thời gian ở trong Tháp Thiên Ky như vậy, gần như không

có được cái gì có ích.

Thần Vực quyết định rất đơn giản, chính là căn cứ vào người nhận được bao nhiêu thứ, quý giá không, thì sẽ quyết định giá trị của người, nói thẳng ra là càng nhận đồ ở Thần Vực càng nhiều, thành tích càng tốt thì sẽ càng tốt.

Cho dù người nhận được thông qua thử thách, hay cướp đoạt được.

Chương 492: Xuất sắc 1

Edit: V.O

Mặt khác, trong những thứ đạt được vẫn bao gồm cấp bậc, trong phần lớn kỳ ngộ ở Thần Vực, có thể thăng mấy cấp, cũng là một dạng tiêu chuẩn phán xét quan trọng.

Cuối cùng, Thần Vực tính toán dựa theo tổng phần của năm người trong đội, nếu đội ít người thì rất bất lợi, trong chiến đấu làm gì có người không chết?

Bây giờ, ba mươi người tiến vào trung tâm Thần Vực chỉ còn lại chưa đến 20 người, tranh đoạt cũng rất kịch liệt. Bởi vì không phải mỗi người đều đi vào tám tòa kiến trúc, gần như mọi người đều tập trung tại Thánh Linh Phường và Ôn Tuyền Uyển mà Sáng Thế Thần Điện thờ phụng.

Thánh Linh Phường là kiến trúc không gian chuyên về luyện khí, bên trong có không ít linh khí và các loại kim khí hiếm thấy dùng để luyện khí, tự nhiên là hấp dẫn mọi người cướp đoạt.

Về phần Ôn Tuyền Uyển, đó là vùng đất tu luyện, bên trong có ba suối nước nóng, phun trào linh khí, ngâm ở bên trong một ngày, bên ngoài chỉ mới trôi qua một canh giờ, mà suối nước nóng còn quá ít, mọi người cũng càng cướp đoạt kịch liệt.

Bạch Vũ đi vào Thánh Linh Phường, tìm được Công Tôn Ưởng và Tử Như, hai người đều dè dặt cẩn thận, có cơ hội cũng sẽ hạ độc thủ, vơ vét về mấy thứ, tuy bị thương không nhẹ, nhưng thu hoạch

cũng coi như không tệ.

Bạch Vũ nhìn thấy bọn họ, phất Khô Mộc Phùng Xuân qua, vết thương của hai người lập tức lành hơn một nửa: "Trưởng lão Phục Mãn và Tư Minh đâu?"

"Đừng nói nữa, đầu óc của tên Tư Minh kia không biết là dạng gì, cảm thấy bây giờ chính mình đã mạnh không có gì sánh được, đi cướp đoạt một món đồ tở vàng với một đám người, kết quả vừa ra tay đã bị đánh cho tàn phế, Trưởng lão Phục Mãn đưa hắn trốn đến chỗ yên tĩnh dưỡng thương rồi." Công Tôn Ưởng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bĩu môi.

Bạch Vũ không nói gì đi xem xét, bọn họ chạy tới kiến trúc yên lặng nhất bên cạnh, kiến trúc này là pháp trường Âm Dạ Đế Quốc dùng để hành hình, chỉ cần đầu óc không có vấn đề thì đều sẽ không chạy vào nơi này để cướp đoạt đồ.

Phục Mãn đưa Tư Minh tới nơi này dưỡng thương là lựa chọn tốt nhất, dù sao vết thương của Tư Minh thật đúng là không nhẹ.

Bạch Vũ gọi Trảm Nguyệt ra, dùng nhiều lần Khô Mộc Phùng Xuân cũng không thể khiến cho Tư Minh tỉnh lại.

Bạch Vũ bắt mạch, diendanlequydon – V.O, linh mạch bị thương không nặng, không nghiêm trọng như thế, nội thương cũng đã khép lại hơn một nửa, sao vẫn còn chưa tỉnh?

"Vết thương của hắn sao vậy?" Bạch Vũ hỏi.

"Bị thương vào đầu." Công Tôn Ưởng chỉ chỉ cái ót.

Bạch Vũ: "...". Được rồi, đó không phải cứ trị liệu bình thường là có

thể đã tỉnh lại.

"Trưởng lão Phục Mãn, đưa hấn đi theo ta." Bạch Vũ vẫn đăm phong khinh ngoắc ngoắc.

Phục Mãn tin tưởng Bạch Vũ trăm phần trăm, lập tức vác Tư Minh đi theo, Tử Như và Công Tôn Ưởng theo sát phía sau, sau đó, bọn họ liền thấy Bạch Vũ đi vào Ôn Tuyền Uyển.

Một dòng lực lượng hùng hậu từ đối diện ập tới, trong Ôn Tuyền Uyển có năm người đang đánh nhau tàn nhẫn, các loại linh thuật bay đầy trời.

Bạch Vũ vung tay lên, chặn lại sát khí ập vào mặt, nhìn về phía ba suối nước nóng, tự nhiên một cái đã có người ở bên trong, hai người khác bị mấy người vây quanh.

Bạch Vũ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp hướng về phía suối nước nóng đã có người kia, lạnh lùng nói: "Đi ra."

Trên mặt người kia có một vết sẹo dọa người, dường như hấn ta vừa mới bị thương không lâu, đột nhiên hấn ta giương mắt, đáy mắt là vẻ tàn nhẫn, còn có một chút khinh thường.

Những người đó tranh nhau hai con suối khác, cũng không dám đụng đến hấn ta, đương nhiên là vì không đánh lại hấn ta, hấn ta là người có thực lực cao ở nơi này, nữ tử này vừa tới đã muốn cướp vị trí của hấn, quả thực là không biết tự lượng sức mình.

"Cút!" Hấn ta lạnh lùng phun ra một chữ, tiếng vang như chuông lớn, chứa khí thể vô tận, linh khí bạo phát ra trực tiếp đập vào người Bạch Vũ.

Ánh mắt Bạch Vũ lạnh lùng, nhắc tay liền là Bạo Liệt Lưu Hỏa,
chưởng một chưởng qua.

Ầm - -

Đao Ba Kiếm sợ hãi, bị ngọn lửa bắn trúng, máu huyết cuồn cuộn
bốc lên, suýt nữa phun ra.

Chương 493: Xuất sắc 2

Edit: V.O

Hắn ta vội vàng gọi Triệu Hoán Thú ra, nhưng Tiểu Thanh, Tiểu Bạch và Cửu Huyền Băng Hồ của Bạch Vũ đã phi ra, từ đầu đến cuối hắn ta vốn không có bất kỳ cơ hội gì, ba con Triệu Hoán Thú đều có tính công kích.

Đao Ba Kiếm có muốn không đi ra cũng không được, chỉ có thể vội vàng chạy ra từ trong suối nước nóng, Tiểu Bạch lập tức chưởng một chưởng Phách Thiên Liệt khiến hai con Triệu Hoán Thú của hắn ta chết thẳng cẳng.

Mấy người đang ồn ào ở một bên khác không hẹn mà cùng ngừng tay, hoảng sợ nhìn Đao Ba Kiếm bị đánh chỉ biết chạy trốn.

Ngay từ đầu bọn họ cũng muốn đến vị trí của Đao Ba Kiếm, nhưng người ta quá lợi hại, tất cả bọn họ không phải là đối thủ, bây giờ xem ra, người lợi hại hơn vẫn ở phía sau!

Bạch Vũ liếc nhìn bọn họ một cái: "Các ngươi cũng muốn con suối này?"

"Không, không, không, chúng ta không có ý nghĩ này!" mấy người nhanh chóng lắc đầu như trống bỏi, Đao Ba Kiếm cũng không đánh lại, bọn họ đi cướp không phải là muốn chết sao?

Bạch Vũ quay đầu lại, chỉ chỉ con suối, nói với Phục Mãn: "Ngươi và Tư Minh ở đây tu luyện đi, chăm sóc Tư Minh cho tốt."

"Được!" Phục Mãn hết sức vui mừng, không phải Phục Mãn ngại Tư Minh phiền phức, chỉ vì chăm sóc Tư Minh, bỏ lỡ hàng loạt kỳ ngộ của Thần Vực thì rất đáng tiếc.

Sau khi Phục Mãn đưa Tư Minh đi vào, Bạch Vũ liền lấy sợi chỉ bạc bằng thạch anh nhận được trong Tháp Thiên Kỳ bện ra một tấm võng rần chắc xung quanh con suối, sau đó bày ra một tầng kết giới, liền dẫn Tử Như và Công Tôn Ưởng đi.

Đợi cho Bạch Vũ đi không còn bóng dáng, mọi người nhìn lão đầu và thiếu niên hôn mê đứng ở trong suối, đều bắt đầu rục rịch.

Thiếu nữ kia là kiểu người ngoan độc, nhưng lão đầu này rõ ràng cũng chỉ là một Tôn Chủ tuổi già sức yếu, thực lực không được tốt lắm, xem ra bọn họ có thể cướp đoạt.

Người đầu tiên nhào lên cướp đoạt chính là Đao Ba Kiếm, đồ của hắn sao có thể không tự mình cướp về?

Hắn ta cuồng nộ gọi ba con báo hung mãnh bổ nhào tới, chỉ nghe tiếng máu thịt bị kéo xé vang lên, máu tươi vẩy ra, ba con Triệu Hoán Thú đau đến gào khóc, bản thân hắn ta cũng bị ngăn cản đến toàn thân bị thương, thiếu chút nữa liền mất mạng.

Nhất thời, mọi người đều lùi bước, diendanlequydon – V.O, phòng vệ chung quanh này cũng có chút quá khủng bố?

Có người thử lấy bảo kiếm linh khí cao cấp ra chặt, kết quả chính là kiếm bị bật ra, miệng ho vài cái, nhưng không có cách nào phá tan được một bước phòng vệ.

Mọi người chỉ có thể hết hy vọng đi tranh hai con suối còn lại.

Không tệ, người ta vẫn để lại cho bọn họ hai cái, ít nhất không lấy đi toàn bộ.

Nhưng đến chỗ Thánh Linh Phường, Bạch Vũ thật sự liền lấy đi toàn bộ, một chút cũng không chừa lại.

"Ta muốn toàn bộ những Tử Kim này, bỏ đồ xuống, các người có thể ra ngoài." Bạch Vũ lạnh lùng nói.

Mọi người đang đấu kịch liệt quay đầu nhìn Bạch Vũ đứng ở cửa, vẻ mặt cười nhạt: "Ranh con từ đâu tới? Người nói muốn thì chúng ta phải đưa sao? Người nghĩ người là ai?"

Ầm - -

Đột nhiên, người nọ giống như một cái bao tải bị đánh bay ra ngoài, nện vỡ vách tường.

Nhất thời, mọi người không nói gì, ánh mắt cảnh giác nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ thu tay, con người như sóng nước mênh mông trở nên lạnh lẽo: "Ta là chủ nhân của nơi này!"

Tiểu Thanh ở sau lưng nàng, lập tức phun ra một ngụm Bạo Liệt Lưu Hỏa rền vang trào trên người bọn họ, trong ngọn lửa ngút trời, Bạch Vũ phát tay thu lại, toàn bộ 700 khối Tử Kim được thu vào trong túi.

Bạch Vũ lập tức đi đến hai phòng luyện khí khác, nhìn thấy kim khí liền lấy đi toàn bộ, lực công kích của Triệu Hoán Thú cấp 5 của nàng đủ để tiêu diệt tất cả những người chống lại.

Bên ngoài, Thượng Quan Vân Trần dưỡng tốt vết thương rất không

dễ dàng, trở về tới bên cạnh cổng vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Bạch Vũ thuận lợi ra khỏi Tháp Thiên Kỳ, còn xung vương xung bá cầm tất cả kim khí đi, hể là nàng thấy tốt, đều lấy tất cả đi, lại không ai có thể chống lại nàng!

Chương 494: Xuất sắc 3

Edit: V.O

"Tại sao có thể như vậy? Nàng ta ra ngoài như thế nào? Ra ngoài như thế nào?" Thượng Quan Vân Trần giận dữ, miệng vết thương trên người lại nứt toác ra.

Đệ tử bên cạnh vội vàng bước lên phía trước đỡ hấn ta: "Điện Chủ bớt giận, trên thân người còn có vết thương!"

"Bớt giận? Người bảo ta bớt giận như thế nào?" Thượng Quan Vân Trần chặn ngang đẩy đệ tử bên cạnh ra, trừng mắt nhìn qua nhìn lại Bạch Vũ ở trong Thần Vực, cắn răng nanh vang lên kẽo kẹt kẽo kẹt, hận không thể ăn sống Bạch Vũ.

Bản thân Bạch Vũ không có khả năng có thể phá vỡ không gian lãng phí, nhất định có người ngoài giúp nàng. Dạ Quân Mạc! Nhất định là Dạ Quân Mạc đã làm gì đó.

"Dạ Quân Mạc đâu?" Thượng Quan Vân Trần ép cơn tức giận xuống, hỏi.

"Chuyện này... Không rõ lắm." Sau khi Dạ Quân Mạc làm nổ biệt viện thành phế tích, cũng không biết tung tích của hấn nữa rồi.

"Các người lại không theo dõi hấn? Đi tìm, lập tức đi tìm cho ta!" Mặt Thượng Quan Vân Trần trầm xuống hạ lệnh. Hấn ta có phần hối hận đã tiết lộ chuyện Bạch Vũ ở trong không gian lãng phí cho Dạ Quân Mạc, ai biết Dạ Quân Mạc sẽ làm ra chuyện gì vì Bạch Vũ, vạn năm

trước chỉ vì bảo vệ Bạch Vũ, ngay cả mạng hãn cũng không cần.

Nhưng sau khi Dạ Quân Mạc đả thương hãn ta, đến khi Bạch Vũ phá tan trung tâm không gian lãng phí cũng không quá lâu, hãn là Dạ Quân Mạc đang ở gần đây.

Quả nhiên, thuộc hạ của hãn ta rất nhanh đã tìm được Dạ Quân Mạc suy yếu ở ngay gần trong khe núi.

Dạ Quân Mạc đã không còn sức lực để rời đi, khuôn mặt tuấn mỹ ồm yếu xanh trắng, nhìn thấy Thượng Quan Vân Trần cũng không hề giật mình.

Thượng Quan Vân Trần nhìn Dạ Quân Mạc chăm chăm, phát hiện Ma Văn ở đầu lông mày Dạ Quân Mạc đã biến mất, trái tím liền đập mạnh.

Ma Văn kia là dấu hiệu huyết mạch vương giả của Âm Dạ Đế Quốc, không thể đột nhiên biến mất, trừ khi...

Thượng Quan Vân Trần nhin không được ngửa mặt lên trời cười to, vẻ mặt châm biếm chỉ vào Dạ Quân Mạc: "Dạ Quân Mạc, ngươi đường đường là Quân Vương của Âm Dạ Đế Quốc, lại khế ước chính mình làm nô lệ cho người khác. Người nói xem, người của Đế Quốc các người biết chuyện này thì sẽ làm gì đây?"

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn hãn ta, diendanlequydon – V.O, vịn thân cây vất vả đứng lên, không thèm nhìn Thượng Quan Vân Trần châm biếm, đi qua bên cạnh Thượng Quan Vân Trần, từ từ rời đi, bóng dáng cao lớn cứng cỏi cao ngất, khí phách khiếp người, không nhìn ra một chút yếu đuối.

"Đứng lại! Ta có nói cho người rời đi sao?" Thượng Quan Vân Trần

chặn ngang, nắm áo Dạ Quân Mạc.

"Người dám ra tay?" Vẻ mặt Dạ Quân Mạc không thay đổi, ánh mắt lạnh như băng khiến người ta như rớt vào hầm băng.

Thượng Quan Vân Trần nheo mắt lại: "Bây giờ ta không thể giết người, không có nghĩa là sau này sẽ không thể giết người. Hiếm khi được nhìn thấy Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc suy yếu như vậy, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một. Ta có thể bắt người lại, đợi sau khi Thần Vực đóng lại sẽ giết người! Dẫn hắn ta đi."

Thượng Quan Vân Trần buông tay ra, lớn tiếng hạ lệnh, khoe miệng gọi lên độ cong đặc ý.

Mọi người lập tức tiến lên, bắt lấy Dạ Quân Mạc.

"Buông bàn tay bẩn thỉu của người ra, đều rút đi cho lão tử!" Một nam tử có bộ dạng thiếu niên táo bạo gầm lên giận dữ dẫn theo một đám người xông tới, không đợi Thượng Quan Vân Trần thấy rõ ràng liền nện một quyền lên mặt hắn ta.

Thượng Quan Vân Trần bị nện đến lão đảo lui về sau vài bước, ôm cái mũi điên cuồng phun máu, quắc mắt nhìn trừng trừng: "Ám Lang?"

"Biết lão tử đến đây còn dám đụng vào Thánh Quân nhà ta, người không muốn sống nữa sao?" Ám Lang giơ thiết côn (cây gậy sắt) trong tay lên đập tới, nhân mã hai phe lập tức loạn đấu thành một đoàn, có kịch liệt, hoàn toàn quên đi chuyện còn có kế ước chung sống hoà bình.

Một chưởng chưởng đối thủ gần chết, chính mình cũng bị thương học máu, quả thực chính là đã thương địch thủ 1000, tự tổn thương

mình 1000.

Dạ Quân Mạc thờ ơ nhìn chiến trường hỗn loạn, hạ lệnh rút lui, mới sai Âm Lang đang chiến đấu phần khích che chở hấn rời đi, về tới cứ điểm ở Đại lục Hiên Thổ của Âm Dạ Đế Quốc.

Chương 495: Xuất sắc 4

Edit: V.O

Ám Lân và Ám Ưng nghe nói Dạ Quân Mạc trọng thương, thiếu chút nữa bị Thượng Quan Vân Trần bắt đi, lập tức chạy về Đại lục Hiên Thổ.

Thấy sắc mặt Dạ Quân Mạc trắng bệch, nằm trên giường ngủ say, Ám Lân giận kinh khủng, vớ lấy nghiên mực trong tay liền đập về phía Ám Lang, vỡ nát: "Ta kêu ngươi bảo vệ tốt Thánh Quân, ngươi làm cái gì? Sao ngươi không ở bên cạnh Thánh Quân, nếu không thì Thánh Quân đã có thể truyền âm gọi ngươi, ngươi đã lêu lổng ở đâu?"

Ám Lang chột dạ không dám trốn, cũng không dám dùng linh khí chống cự, vừa vặn bị nện, lập tức đầu rơi máu chảy, máu tươi từ trên trán chảy xuống, biểu cảm trông cực kì dọa người.

Ám Lân và Ám Ưng đưa đệ tử khác đến cổng vào khác, trước khi đi, Ám Lân cố ý gọi Ám Lang tới Đại lục Hiên Thổ bảo vệ Dạ Quân Mạc.

Ám lang ngoan ngoãn đến đây, lại cảm thấy Ám Lân làm điều thừa, rõ ràng đã có kế ước hòa bình kiềm chế, hơn nữa Dạ Quân Mạc là Thần Hoàng, chỗ nào cần hấn bảo vệ? Cho nên hấn liền đến đấu trường ở Đại lục Hiên Thổ chơi.

Kết quả một lần chơi này liền chơi đến điên, Dạ Quân Mạc cũng không gọi hấn trở về, lúc gọi hấn trở về cũng đã xảy ra chuyện. May mà lúc đó hấn trở về kịp, không để Thượng Quan Vân Trần dẫn

Thánh Quân đi, nếu không thì hẳn lấy cái chết tạ tội cũng vô dụng.

"Được rồi, không phải Thánh Quân không sao rồi sao?" Âm Ưng nhìn bộ dạng Âm Lang đáng thương tội nghiệp, thay Âm Lang nói hai câu có ích.

Âm Lân tức đến cười: "May mà không sao, nếu có sao thì hẳn chết một trăm lần cũng vô dụng. Đi ra ngoài quỳ cho ta, khi nào Thánh Quân gọi người thì lại vào."

"Vâng." Âm Lang cúi gằm đầu, ngay cả vết thương trên đầu cũng không quan tâm, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Âm Ưng nhìn bóng lưng Âm Lang, bất đắc dĩ hẳn thở dài: "Bây giờ Thánh Quân bị thương nặng như vậy, lúc nào mới tỉnh? Chờ Thánh Quân tỉnh lại rồi gọi hẳn, không biết phải đợi mấy ngày. Có phải người phạt quá lâu không?"

"Lâu? Ta không đánh hẳn mấy trăm roi, hẳn liền lén lút vui vẻ đó. Rõ ràng tuổi đã lớn như vậy, còn vẫn xúc động giống như đứa trẻ, không thấy hòa hợp, sau này chuyện của Thánh Quân, dù gì ta cũng sẽ không giao cho hẳn làm nữa." Âm Lân tức giận nói.

Âm Ưng cũng không nhiều lời, chỉ cau mày, diendanlequydon – V.O, nhìn về phía phòng ngủ: "Sao đột nhiên Thánh Quân có thể bị thương nặng như vậy?"

"Người nổi điên đi đánh Thượng Quan Vân Trăn, còn có thể bị thương không nặng sao?" Âm Lân bĩu môi, đáy mắt thoáng hiện lên ngán ngẩm. Dạ Quân Mạc còn khế ước chính mình cho Bạch Vũ, đúng là điên rồi!

May mà khế ước chủ tớ ở khoảng cách xa không khắc nghiệt như

khế ước chủ tớ bình thường, sẽ không khiến chủ chết thì tớ chết, nhưng chuyện chủ nhân có thể khống chế sống chết của tôi tớ cũng đủ làm cho người ta đau đầu rồi.

Nếu để cho những người trong Đế Quốc biết Dạ Quân Mạc giao chính sinh mệnh mình vào trong tay người khác, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, làm không tốt thì tất cả đều sẽ tạo phản.

Bây giờ, cả đầu Âm Lân đều đang cân nhắc nên giấu diếm chuyện này như thế nào.

Khế ước chủ tớ là một ký kết, trừ khi chủ nhân chết, nếu không sẽ không có cách nào khác hủy ước. Giết chết Bạch Vũ, Dạ Quân Mạc có chết cũng sẽ không đồng ý chuyện này, cho dù Bạch Vũ biết rõ cũng sẽ không mất trí đi thương tổn Dạ Quân Mạc, cho nên dứt khoát xem như chưa từng xảy ra.

Nhưng khế ước khiến cho Ma Văn vương giả của Dạ Quân Mạc biến mất, mấy lão gia hỏa của Âm Dạ Đế Quốc vừa thấy liền biết có vấn đề, đúng là muốn giấu diếm cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ầm ầm - -

Bỗng nhiên, tiếng vang cuồn cuộn sấm rền từ chân trời truyền đến, cồng vào khổng lồ của Thần Vực lơ lửng trên bầu trời bắt đầu vạn vẹo, kỳ hạn năm tháng của cuộc chiến Thần Vực cuối cùng cũng kết thúc.

Các cường giả ở các đại lục đều nhìn bầu trời, nhìn tám tòa kiến trúc ở trung tâm - bên trong Thần Vực, phía trước quảng trường ở Tháp Ngũ Hành, tất cả mọi người bắt đầu tụ hợp.

Chương 496: Xuất sắc 5

Edit: V.O

Đám người Diệt bị bao vây bên trong Tháp Thiên Ky không ra được, cũng chỉ một ý nghĩ đã được Thần Vực từ trong tháp dẫn ra ngoài.

Hiển nhiên lực lượng của Thần Vực vượt xa Tháp Thiên Ky, đã khống chế được cả tám tòa kiến trúc.

Vốn tổng cộng có 30 người tiến vào, hiện giờ chỉ còn lại có 17 người, gần như đã chết gần một nửa. Nhưng 17 người còn sống sót đều có thu hoạch rất phong phú, chỉ nhìn cấp bậc của mọi người liền biết, lúc tiến vào là Linh Chủ, bây giờ lại không có một ai vẫn còn là Linh Chủ, đều là Tôn Chủ trung cấp, cấp cao, thậm chí còn có Tôn Chủ đỉnh cấp.

Chỉ có đội của Bạch Vũ có chút trở ngại, tiến vào là Linh Sư, bây giờ cũng chỉ là Linh Chủ. Nhưng một người cũng không chết, năm người có thể nguyên vẹn trở về, Bạch Vũ đã cực kỳ hài lòng rồi.

Dù sao đội của Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư cũng chỉ còn lại hai người nàng ta, đội của Diệt cũng chỉ còn lại ba người Diệt, Sát, Ma.

Sáu đội mà đội vẫn còn đủ năm người lại chỉ có một đội Bạch Vũ. Cái này cũng may nhờ Tử Như, Công Tôn Ưởng và Phục Mãn tự mình hiểu mình, không tham lam những thứ kia. Có rất ít người có thể bỏ qua kỳ ngộ hấp dẫn trong Thần Vực.

Đương nhiên, không tham lam cũng biểu thị những thứ đạt được

không quá nhiều.

Nam Môn Tĩnh nhìn Bạch Vũ cười lạnh: "Nghe nói người trắng trợn cướp đoạt ở Thánh Linh Phường, là thật vậy sao?"

Ánh mắt nàng ta khinh thường, rõ ràng chính là không tin.

Lúc Bạch Vũ càn quét phòng Luyện Khí quả thật không gặp bọn Nam Môn Tĩnh, không phải trùng hợp, là cố ý tránh được mà thôi. Nam Môn Tĩnh tin hay không, nàng cũng không sao cả, ngay cả đáp cũng chẳng muốn đáp.

Nam Môn Tĩnh có chút tức giận: "Chúng ta đều là người Âm Dạ Đế Quốc, thái độ này của ngươi là gì? Cho dù ngươi có thể cướp được đồ, đồng đội của ngươi cũng không hề ra chút sức lực, không thu hoạch được cái gì, còn không bằng đi tìm chết!"

Đột nhiên, Bạch Vũ giương mắt nhìn về phía nàng ta.

Ánh mắt lạnh lùng kia nhìn khiến cho lòng người hết hoảng, Nam Môn Tĩnh ngẩn ra, vẫn cứ chống lại đôi mắt lạnh lẽo của Bạch Vũ: "Sao nào, ta nói không đúng? Mục đích chúng ta tới nơi này chính là đạt được thắng lợi cuối cùng, lấy không được đồ, chỉ biết bảo vệ mạng của mình, còn chạy vào đây làm cái gì?"

Đáy mắt Bạch Vũ hiện lên rét lạnh, diendanlequydon – V.O, khóe miệng chứa một chút mỉa mai: "Đồng đội gây trở ngại người đều chết thì ngươi có thể lấy được đệ nhất sao?"

Nhất thời, Nam Môn Tĩnh thẹn quá hóa giận. Ba đồng đội đã chết hoặc nhiều hoặc ít cũng vì bọn họ thấy chết mà không cứu, bất đắc dĩ buông tha mới bị mất mạng. Bạch Vũ không biết, nhưng Nam Môn Tĩnh nghe lời nói của nàng vào trong lỗ tai giống như là đang châm

chọc.

"Bọn họ học nghệ không tinh, chết vào lúc này, là bọn họ đáng đời, chẳng lẽ ta còn phải liều mình đi cứu bọn họ sao?" Nam Môn Tĩnh quát.

Bạch Vũ nhíu mày, không nghĩ tới Nam Môn Tĩnh lại có thể nói ra lời này. Đứng ở bên cạnh, cũng là các đệ tử của Âm Dạ Đế Quốc, nhất thời không còn sắc mặt vui cười với Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư nữa, gặp phải loại đội trưởng này, quả thực là xui tám đời.

Nam Môn Tư hơi nhíu mày, kéo kéo ống tay áo Nam Môn Tĩnh, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, đừng nói nữa."

Nam Môn Tĩnh bỏ tay Nam Môn Tư ra: "Vì sao không nói? Chúng ta tiến vào chính là muốn lấy được đệ nhất, chúng ta nên diệt trừ tất cả chướng ngại. Chờ xem đi, chắc chắn lần này chúng ta sẽ lấy được đệ nhất. Ta sẽ mở ra Tháp Thiên Ky vì Thánh Quân!"

Tử Như liếc xéo nàng ta: "Nói thật dễ nghe, lúc trước Tháp Thiên Ky mở ra sao không vào, phải chờ sau khi xuất sắc mới mở Tháp Thiên Ky ra tiến vào? Không phải là ngại Tháp Thiên Ky nguy hiểm, không có kỳ ngộ gì, không muốn làm lỡ việc lấy bảo bối sao?"

"Ngươi..." Sắc mặt Nam Môn Tĩnh đỏ lên, muốn mắng lại không biết nên mắng cái gì.

Lúc này, Thần Vực đã bắt đầu tính toán thành tích của mọi người. Mỗi người thăng cấp, đồ đạt được đều sẽ đổi thành điểm tương ứng, cuối cùng cộng thành tích của mọi người trong đội, chính là thành tích của một đội.

Chương 497: Xuất sắc 6

Edit: V.O

Trên mặt tường cao vút, nhãn nhụi của Tháp Ngũ Hành hiện ra những thứ mỗi người đạt được, cùng với điểm đổi.

Nghe tên những thứ này này chính là linh khí cao, nghe niên đại liền biết được liệu vô giá, mọi người nhìn thấy hăng hái sôi nổi, không ngừng ngạc nhiên hô lên, nhưng đợi đến lúc hiện ra thành tích của chính mình đều cảm thấy như bị lừa gạt.

Những thứ bọn họ đạt được, cho dù là một cái đỉnh ốc cũng đều được ghi lại ở phía trên, không chỉ là người chung quanh, chỉ sợ ngay cả người bên ngoài Thần Vực cũng đều thấy rõ ràng, chờ sau khi bọn họ ra ngoài, còn không bị một đám gia hỏa như hổ rình mồi kéo xé sao?

Nhưng bọn họ không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể sờ sờ không gian trữ vật của mình, chờ sau khi ra ngoài sẽ lập tức chui vào trong sự che chở của gia tộc.

Rất nhanh, thành tích của ba đội phía trước đều đã hiện ra, đội viên của bọn họ không còn lại nhiều lắm, những thứ lấy được cũng đều ở lớp giữa, chất lượng và số lượng đều chỉ bình thường, điểm cũng không chênh lệch nhiều, dù sao cũng đều là 700 điểm.

Đợi đến lúc tính toán đội Diệt, điểm thoáng cái nhảy lên một bậc, trực tiếp phá ngàn, 1043 điểm.

Tuy bọn họ xui xẻo bị nhốt trong Tháp Thiên Ky, nhưng lúc trước năm người cũng đã lấy được những thứ quý giá ở trong Bách Bảo Lô, tuy hai người Hồn và Phách đã chết, đồ bọn họ đạt được lại được Diệt thu lại, điểm được tính ở trên người Diệt, khiến cho tổng thể điểm của bọn họ rất cao.

Huống chi ở trong Tháp Thiên Ky, bọn họ được Thượng Quan Vân Trần buông thả, cũng không phải cái gì cũng hoàn toàn không lấy được.

Nam Môn Tĩnh hơi nhú mày, đã có chút lo lắng. Nam Môn Tư lại cầm tay nàng ta, hoàn toàn không lo lắng, cuối cùng điểm của hai người vượt qua Diệt, 1104 điểm.

Nam Môn Tĩnh thở ra thật mạnh, khiêu khích liếc mắt với Bạch Vũ: "Sao nào, cho dù chúng ta chỉ còn lại hai người, cuối cùng xuất sắc cũng là của chúng ta!"

Bạch Vũ nhìn những thứ hai nàng ta đạt được, được viết ra chi chít một mặt tường, trong lòng hiểu rõ. Hẳn là trong đó không hề thiếu đồ ba đệ tử chết đi lấy được, lại bị hai nàng ta thu nhận.

Nếu không thì chỉ dựa vào hai người, có lợi hại như thế nào cũng không có đủ thời gian lấy được bảo bối đa dạng nhiều loại như vậy, dường như ba đệ tử kia không giống như là trở ngại.

Bạch Vũ có thể nhìn ra, đương nhiên Phục Mãn cũng có thể nhìn ra, diendanlequydon – V.O, sắc mặt lập tức liền không tốt, trong lòng không kiềm được dâng lên nghi ngờ, nghiêm mặt âm trầm nhìn Nam Môn Tĩnh: "Ba đệ tử kia chết như thế nào?"

Nam Môn Tĩnh sững sốt, không vui nói: "Không phải đều đã nói sao? Thực lực không đủ. Người chết ở đây cũng không phải là chuyện

bình thường sao? Dù sao chúng ta cũng đã lấy được đệ nhất, còn hỏi chuyện này để làm gì?"

Bạch Vũ nhìn chăm chăm sắc mặt không kiên nhẫn của Nam Môn Tĩnh một lúc, thật không có bao nhiêu chột dạ, hẳn không phải là nàng ta cố ý hại chết. Nhưng Nam Môn Tư, Bạch Vũ không hề nhìn ra được chút nào.

Nàng vẫn cảm thấy tâm tư Nam Môn Tư thâm trầm, khó đối phó hơn Nam Môn Tĩnh.

Trên tường Tháp Ngũ Hành bắt đầu hiện ra thành tích của đội Bạch Vũ, thành tích của Phục Mãn, Tử Như, Công Tôn Ưởng cũng không tệ lắm, Tư Minh vì hôn mê bất tỉnh, về sau gần như không có thu hoạch gì, thành tích của bốn người cộng lại cũng chỉ 600 điểm.

Nhưng thành tích của Bạch Vũ vừa hiện ra, mặt Nam Môn Tĩnh đều đen rồi.

2303 điểm! Thành tích của một mình Bạch Vũ còn cao hơn các đội khác. Một mình nàng cũng đủ nhận cái danh Đệ Nhất.

Khóe mắt Diệt nhảy lên, bị bao vây ở trong Tháp Thiên Ky, hẳn ta liền biết khả năng bọn họ muốn lấy được đệ nhất không quá dễ dàng, nhưng hẳn ta chỉ là cảm thấy sẽ thua đội Nam Môn Tĩnh, không nghĩ tới là thua Bạch Vũ!

Thua cũng thua, nhưng điểm này có phải quá lắm rồi không?

Nhìn mấy thứ Bạch Vũ lấy được, quần áo tàng hình, linh quả 3000, Đại Địa Thạch hệ Thổ... Còn có một lượng lớn kim khí, thậm chí còn có 100 khối tinh thể thượng phẩm, rốt cuộc là làm sao nàng ta cướp được?

Chương 498: Xuất sắc 7

Edit: V.O

Người chung quanh nhìn Bạch Vũ, trong lòng đang nhỏ máu, mấy thứ này không phải đều cướp đi từ trong tay bọn họ à? Sao lúc ấy bọn họ lại để cho Bạch Vũ cướp đi đơn giản như vậy? A..., hình như là bởi vì Lưu Hỏa có lực phá hoại cao tới 130 điểm trực tiếp oanh tạc toàn bộ Triệu Hoán Thú của bọn họ không còn.

Uy lực như vậy, ngoại trừ Triệu Hoán Thú hệ Thổ mạnh một chút, vậy còn có thể sống tiếp sao? Hơn nữa, tốc độ của Hỏa Diễm Thanh Điều kia lại quá nhanh, dù sao cũng ra tay cướp đoạt trước, con đụng phải không chết thì tối đa vẫn có thể liều mình đồng quy vu tận.

Đáng tiếc bọn họ đồng quy vu tận, Bạch Vũ vẫn còn một con Bạch Hồ, còn có một con Băng Hồ... Bọn họ thua cũng không oan.

Nam Môn Tư hít vào một hơi khí lạnh, đôi mắt xinh đẹp, quyến rũ nhìn về phía Bạch Vũ, lộ ra vài phần tìm tòi nghiên cứu, ánh sáng nơi đáy mắt càng hiện ra thâm trầm. Nam Môn Tĩnh buột miệng kêu lên: "Điều đó là không thể! Người... Người đoạt đồ của ai?"

"Người quản ta đoạt của ai? Dù sao ta đã cướp tới tay rồi." Bạch Vũ nhìn nàng ta một cái, dẫn đồng đội tiến lên một bước.

Vài chùm sáng bao phủ năm người bọn họ, Bạch Vũ ngửa mặt nhìn Tháp Ngũ Hành, nói từng câu từng chữ: "Ta muốn mở Tháp Thiên Ky ra lần nữa!"

Cuộc chiến Thần Vực xem như kết thúc, nhưng Thần Vực cũng không đóng cửa, nó vẫn phải cho người xuất sắc thêm một cơ hội đi vào kiến trúc không gian, có thể chọn một tòa trong tám tòa kiến trúc.

Bạch Vũ là người xuất sắc, tự nhiên không cần suy nghĩ liền chọn Tháp Thiên Ky.

Diệt nhìn Bạch Vũ chăm chăm, mắt lộ ra hung ác, không hề ngạc nhiên với lựa chọn của Bạch Vũ, nhưng cho dù hắn ta không cam lòng cũng không có cách nào thay đổi kết quả này. Bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa hai đồng đội đã chết, sau khi trở về chắc chắn Điện Chủ sẽ cực kỳ thất vọng đối với bọn họ.

Thần Vực chấn động một cái, hiển nhiên đã nghe được yêu cầu của Bạch Vũ, lục tục đưa mọi người trong Thần Vực ra ngoài. Lúc trước bọn họ vào từ cổng vào ở Đại lục nào, sẽ được đưa ra ngoài từ cổng vào ở Đại lục đó.

Năm người Bạch Vũ được đưa về Đại lục Hiên Thổ, vừa rơi xuống đất, liền thấy Âm Ưng đã sớm chờ ở cổng vào nghênh đón bọn họ.

Âm Ưng dẫn theo khá nhiều người, diendanlequydon – V.O, tuy Thần Vực còn chưa đóng cửa, nhưng cuộc chiến Thần Vực đã kết thúc, kế ước hòa bình cũng không còn lực trói buộc, hai bên lập tức bắt đầu đề phòng, phái người đón người ở cổng vào, miễn cho đệ tử của mình vừa ra đã bị cướp.

"Bạch Vũ cô nương vất vả rồi, mau cùng ta trở về nghỉ ngơi đi. Mười ngày sau Tháp Thiên Ky sẽ được Thần Vực mở ra, đến lúc đó người vẫn còn phải vất vả một lần nữa, xin người nhất định phải bắt lấy cơ hội lần này." Giọng điệu Âm Ưng vô cùng thoải mái, mặt mày cứng nhắc cũng nở nụ cười.

Bạch Vũ gật gật đầu: "Ừm, chúng ta vẫn còn mười ngày để chuẩn bị."

Nàng đi theo Âm Ưng, vừa đi vừa nói chuyện, khoe mắt đảo qua bốn phía, không nhìn thấy Dạ Quân Mạc, không hiểu sao trong lòng có chút mất mát, nói chuyện với Âm Ưng có chút không yên lòng, có mấy lời nói thành râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Âm Ưng chỉ nghĩ nàng mệt mỏi: "Chúng ta đã sắp xếp Phi Mã (ngựa bay) ở phía trước, ngồi lên, ngủ một giấc liền đến nơi rồi."

"A....." Bạch Vũ không nhận được lảng lẽ truyền âm cho Dạ Quân Mạc: "Ta đã ra ngoài, ta có thể mở ra Tháp Thiên Ky, bây giờ chàng đang ở đâu?"

Một lúc lâu, Dạ Quân Mạc cũng không đáp lại.

Mí mắt Bạch Vũ nháy dưng, nhìn về phía Âm Ưng: "Vậy... Dạ Quân Mạc đâu?"

"Thánh Quân có việc bận." Âm Ưng nghiêm túc, xụ mặt đáp. Không thể để lộ ra tình huống bị thương của Thánh Quân, nói chuyện ở đây khó tránh khỏi nguy hiểm, hẳn sẽ không tùy tiện nói ra.

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, đang vội à, là chuyện vô cùng quan trọng sao? Nhưng sao nàng lại cảm thấy Âm Ưng đang lừa nàng đây?

Chương 499: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 1

Edit: V.O

Đợi đến cú điểm ở Đại lục Hiên Thổ của Âm Dạ Đế Quốc, một tông môn tên là Âm Dạ Môn, Bạch Vũ mới xác định, đúng là Âm Ưng đã đổi gạt nàng.

Dạ Quân Mạc đã tỉnh lại, vẫn xử lý công việc như bình thường ở trong thư phòng, nhưng Bạch Vũ liếc thấy sắc mặt hắn thật sự không tốt, tư thái ung dung đều là giả bộ.

Hắn nghiêng người dựa trên sập mềm, một bộ nhàn nhã đạm mạc, một tay cầm sách, lạnh nhạt đọc, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ vô song của hắn, hiếm khi tỏa ra vẻ lười biếng mà cao quý.

Hắn nhìn thấy Bạch Vũ đứng ở cửa, tà tứ cười, vẫy tay: "Đến đây."

Bạch Vũ chạy tới, rất không rụt rè nhảy lên sập, đè ở trên thân hắn, một tay cướp đi sách trong tay hắn, đôi mắt to ngập nước nén giận trừng hắn: "Đừng giả bộ, rõ ràng thân thể không thoải mái."

Nhìn kỹ ở khoảng cách gần, có thể nhìn thấy sắc mặt của hắn trắng bệch như thế nào, mặt mày lạnh lùng có thêm một phần yếu ớt của bệnh trạng, khiến cho Bạch Vũ vừa thấy liền đau lòng khủng khiếp.

Dạ Quân Mạc khẽ cười một tiếng, nhấc tay sửa sửa sợi tóc rối tung trên trán Bạch Vũ: "Ta không sao."

"Không sao mà chàng không đi đón ta?" Bạch Vũ tiếp tục trừng mắt.

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Sao nàng biết chắc chắn ta sẽ đi đón nàng? Biết đâu là ta cố tình không đi?"

Bạch Vũ híp mắt, bỗng nhiên cầm cánh tay hắn đặt lên vai nàng, hoàn toàn nằm bò lên người Dạ Quân Mạc, nhỏ giọng nói thầm bên tai hắn: "Chàng theo đuổi ta một vạn năm, điểm tự tin ấy ta vẫn có. Hơn nữa, mạch tượng của chàng thật sự rất tệ."

Dạ Quân Mạc không nói gì rút tay về, lúc bị Bạch Vũ cầm cổ tay hắn liền biết giấu diếm không xong rồi.

Bạch Vũ đứng dậy, ai oán nhìn hắn: "Ta nhớ đã từng nói với các chàng, trong lúc cuộc chiến Thần Vực xảy ra là có kế ước hòa bình, chàng còn là Thần Hoàng, rốt cuộc sao chàng lại làm cho chính mình bị thương thành như vậy?"

Dạ Quân Mạc vội ho một tiếng: "Bởi vì kế ước bảo vệ Thượng Quan Vân Trần."

"Chàng trêu chọc hắn ta vào lúc này làm gì hả?" Bạch Vũ nhíu mày, diendanlequydon – V.O, chống lại đôi mắt sáng dịu dàng, che giấu của Dạ Quân Mạc, bỗng nhiên hiểu rõ.

Chỉ sợ là Dạ Quân Mạc biết tình cảnh của nàng trong Tháp Thiên Ky, mới tức giận đi gây phiền phức cho Thượng Quan Vân Trần.

"Chàng cần gì phải làm như vậy?" Bạch Vũ dựa vào ngực hắn, thờ dãi: "Cho dù chàng đánh chết hắn ta cũng không cứu ta được, bị thương cũng là chính bản thân chàng."

Dạ Quân Mạc sờ sờ lưng nàng một chút: "Nàng cần gì phải tiến vào Tháp Thiên Ky? Chuyện gì cũng không biết liền đi vào, nàng cũng biết nguy hiểm bao nhiêu?"

"Đi vào một lần, mới biết lần thứ hai cần phải chuẩn bị cái gì." Bạch Vũ ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi mắt đen thâm thúy của Dạ Quân Mạc: "Lúc ta bị vây ở không gian lãng phí, có phải chàng giúp ta không?"

Dạ Quân Mạc không nói chuyện, ngón tay thon dài quấn quanh sợi tóc mềm mại của Bạch Vũ, giống như chỉ là một cái nhấc tay, không đáng nhắc tới.

Bạch Vũ kéo tay hắn ra, đưa sát vào mặt hắn giống như con chó nhỏ, đôi mắt sáng ngời, ướm sững viết rõ ta tức giận: "Rốt cuộc chàng đã giúp ta như thế nào? Chàng không ở trong Thần Vực, chúng ta cũng không thể dùng truyền âm ngàn dặm, chàng truyền linh khí cho ta như thế nào."

Dạ Quân Mạc nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng ngời ngập nước của Bạch Vũ, bỗng nhiên xoay người một cái, đè nàng ở dưới thân: "Nàng ngoan ngoãn, ta sẽ nói cho nàng biết."

Nói xong, môi mỏng lạnh lẽo liền hôn xuống, Bạch Vũ muốn đẩy ra, lại sợ dùng quá sức làm Dạ Quân Mạc bị thương, tình hình bây giờ của Dạ Quân Mạc không tốt, không thể sử dụng một chút linh khí.

Kết quả nàng bị hôn đến mơ hồ, đợi đến khi bị Dạ Quân Mạc ôm đến phòng ngủ, không biến phản kháng như thế nào đã bị hắn đạt được rồi.

Chương 500: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 2

Edit: V.O

Bạch Vũ mệt đến mức một ngón tay cũng không muốn động, nhìn mỹ nam thỏa mãn bên cạnh, hận đến trực tiếp nghiêng răng. Không phải nói bị trọng thương sao? Sao vẫn còn sức làm không dịu dàng như vậy? Sớm biết vậy nên đập hẳn xuống.

"Nếu nàng đập ta, người đau lòng chính là nàng." Dạ Quân Mạc chống đầu, nghiêng người nhìn nàng, môi mỏng tao nhã hơi hơi nhếch lên, gợi lên một chút yếu ớt mê hoặc lòng người.

"..." Sao chàng biết ta nghĩ cái gì? Bạch Vũ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn qua, tha thiết mong chờ nhìn Dạ Quân Mạc, đúng lý hợp tình hỏi: "Bây giờ có thể nói cho ta biết rồi chứ?"

Ngón tay Dạ Quân Mạc cọ xát đôi môi có chút sưng đỏ của Bạch Vũ, trong mắt hiện ra ý cười xảo quyệt: "Vẫn chưa được, nàng còn chưa đủ ngoan."

Bạch Vũ nhú mày: "Vậy muốn thế nào mới tính là ngoan?"

"Ừm... sinh bảo bảo cho ta."

Hai má Bạch Vũ hiện lên một chút đỏ ửng, vừa thẹn vừa giận trừng mắt: "Nói bậy bạ gì đó? Chàng không nói thì sớm hay muộn ta cũng có thể tìm ra."

"A...? Vậy ta đây cứ chờ thôi." Dạ Quân Mạc cười nhạt, nhắm mắt lại nằm yên lặng. Bạch Vũ nằm ở bên cạnh hắn, yên lặng ngắm vẻ mặt khi ngủ của hắn, bỗng nhiên có chút khó hiểu hỏi: "Sao Ma Văn ở đầu lông mày chàng không còn nữa?"

Dạ Quân Mạc cũng không mở mắt, lười biếng kéo Bạch Vũ vào trong ngực, không sao nói: "Không có thì không có, nàng thích nhìn?"

Tay Bạch Vũ sờ sờ đầu lông mày của hắn, gật gật đầu: "Ừm, Ma Văn kia trông rất đẹp."

"Vậy thì tạo ra một cái nữa."

"?" Bạch Vũ khó hiểu, nhưng hiển nhiên Dạ Quân Mạc đã không muốn nhiều lời.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Bạch Vũ lập tức chữa bệnh cho Dạ Quân Mạc. Bản thân Dạ Quân Mạc đã tự viết phương thuốc rất tốt cho chính mình, nhưng Bạch Vũ lo bệnh cũ của hắn tái phát, lấy một bình máu lớn của mình, thêm vào trong phương thuốc của Dạ Quân Mạc.

Rồi sau đó mới đi tìm Âm Lân hỏi chuyện Tháp Thiên Ky, nếu Âm Dạ Đế Quốc đã bắt đầu tìm kiếm Tháp Thiên Ky từ vạn năm trước, chắc chắn cũng đã từng điều tra kỹ càng về Tháp Thiên Ky.

Âm Lân nói toàn bộ kết quả điều tra kỹ lưỡng của bọn họ cho Bạch Vũ.

Có 365 cơ quan trong Tháp Thiên Ky, diendanlequydon – V.O, bọn họ đã điều tra ra 121 cái, còn lại hoàn toàn không biết. Mặt khác, còn có điều khiển cơ quan trong Tháp Thiên Ky, các cơ quan liên quan, phân bố kỹ càng, một chút bọn họ cũng không thăm dò ra được.

Điểm này Bạch Vũ cũng cực kỳ bất đắc dĩ, bọn ta tự mình đi vào một lần, cũng không rõ tất cả phân bố của Tháp Thiên Ky, thậm chí ngay cả trung tâm cũng chưa thể tiếp cận.

Muốn biết rõ cấu tạo bên trong Tháp Thiên Ky, chỉ sợ phải tìm đến Luyện Khí Sư phụ trách đúc ra Tháp Thiên Ky lúc ấy mới được.

Nói đến mười Luyện Khí Sư đúc ra Tháp Thiên Ky năm đó, đó đều là Luyện Khí Sư lợi hại nhất của Sáng Thế Thần Điện, là Trưởng lão của Sáng Thế Thần Điện, muốn xuống tay từ trên người bọn họ, thật sự là có chút khó khăn.

Bạch Vũ buồn rầu cắn môi: "Bây giờ, mười Luyện Khí Sư này sao rồi? Không hề có một chút cửa đột phá nào sao?"

"Cũng không phải, mười Luyện Khí Sư, đã có năm người qua đời, năm người còn lại đều là Trưởng lão Pháp Thánh Điện của Sáng Thế Thần Điện. Nhưng theo điều tra, chúng ta biết được trong năm người còn lại, có một người đã phản bội Sáng Thế Thần Điện, Thần Điện vẫn đang âm thầm đuổi giết ông ta." Âm Lân nói.

Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên: "Các người có tìm thấy ông ta không?"

"Người này có đường giữa các Đại lục, để cho ông ta tạo ra linh khí mà sống, chúng ta đã đi tìm ông ta vài lần, nhưng mỗi lần ông ta đều chạy thoát." Mặt Âm Ưng trầm xuống: "Nhắc tới cũng khéo, lần trước người thăm dò trở về bẩm báo, nói lần cuối cùng thấy ông ta là ở Đại lục Hiên Thổ, thời gian cũng khoảng một tháng trước."

Chương 501: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 3

Edit: V.O

"Một tháng trước, vậy bây giờ hẳn là ông ta vẫn còn ở Đại lục Hiên Thổ chứ?" Bạch Vũ hỏi.

Ám Lân gật gật đầu: "Sau khi ta phát hiện hành tung của ông ta, cũng đã phái người theo dõi ông ta rồi. Chắc chắn ông ta vẫn chưa rời khỏi Đại lục Hiên Thổ, nhưng cụ thể là ông ta ở đâu, ta vẫn chưa tra được."

"Nhưng Luyện Khí Sư này cực kỳ gian xảo, đặc biệt cực kỳ thích ở Đại lục Hiên Thổ và Đại lục An Hải, thế lực ở hai Đại lục này hỗn loạn, cho dù là Ám Dạ Đế Quốc hay là Sáng Thế Thần Điện cũng đều không nắm vào tay được, cho dù tìm thấy ông ta, cũng rất khó tóm được." Ám Ưng nghiêm mặt, trong giọng nói lộ ra một chút uể oải.

Ám Ưng đã nhiều lần tìm thấy Luyện Khí Sư kia, lại trơ mắt thả người chạy. Hẳn biết rõ những điều Luyện Khí Sư kia biết quan trọng với Thánh Quân bao nhiêu, nhưng lại chậm trễ không bắt được ông ta.

"Luyện Khí Sư kia tên là gì?" Bạch Vũ tò mò hỏi.

"Âu Dương Diệp."

"Là ông ta?" Bạch Vũ có chút ngạc nhiên, người này nàng có ấn tượng.

Vạn năm trước, lúc nàng còn ở Sáng Thế Thần Điện nhờn nhờn không có lý tưởng, vị Âu Dương Diệp này chính là Luyện Khí Đại Sư nổi danh nhất ở Sáng Thế Thần Điện, lúc ấy làm Đường chủ ở Luyện Khí Đường của Pháp Thánh Điện, có thể nói là trung thành một lòng với Sáng Thế Thần Điện.

Vậy mà ông ta lại phản bội, thật sự khiến cho Bạch Vũ cực kỳ giật mình.

"Vì sao ông ta phản bội Sáng Thế Thần Điện?" Bạch Vũ nhìn về phía Âm Lân.

Âm Lân bất đắc dĩ vuốt tay: "Chuyện này vẫn chưa điều tra ra, có lẽ ông ta không cẩn thận biết rõ bí mật không nên biết gì đó của Sáng Thế Thần Điện, người ta muốn giết người diệt khẩu, cũng có manh mối nói có thể là có liên quan đến thê tử Uyển Kỳ của ông ta."

Không tra ra được thì có chút phiền phức rồi. Bạch Vũ xoa xoa mi tâm: "Cho dù nói như thế nào, trước tìm ra ông ta rồi nói, chúng ta chỉ có bảy ngày, trong vòng năm ngày, cố gắng tìm được chỗ ở của ông ta."

"Yên tâm, ta vẫn phái người chú ý ông ta, cho dù nhất thời không tìm thấy, cũng biết sơ sơ ông ta ở đâu. Ta đã phái đệ tử đi tìm, ta tin rất nhanh sẽ có kết quả." Âm Ưng trịnh trọng nói.

"Khởi bẩm hai vị đại nhân, Dạ Vương đến." Lúc này, diendanlequydon – V.O, một đệ tử vội vã tiến vào bẩm báo.

Hắn ta vừa mới bẩm báo xong, Dạ Vương liền nghênh ngang đi vào, còn dẫn theo hai người Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư theo sau. Nhìn thấy Bạch Vũ cũng ở đây, nhất thời sắc mặt của Dạ Vương

trầm xuống, nghiêm mặt ngồi xuống, không nói được một lời.

Trước khi cuộc chiến Thần Vực bắt đầu, ông ta đã thề son sắt nói thẳng ra Bạch Vũ không giúp được Thánh Quân, nói nàng đừng quấy rối. Kết quả người ta một đường vào vòng trong, cuối cùng giành được xuất sắc, còn dẫn toàn bộ đồng đội bình yên vô sự trở lại.

Ngược lại, hai tỷ muội Nam Môn mà ông ta và Phượng Vương coi trọng tự mình giết chết ba đồng đội, lại còn thua Bạch Vũ một đoạn lớn, thấy thế nào cũng không đáng coi trọng.

Kết quả cuộc chiến Thần Vực lần này đã được truyền lại Âm Dạ Đế Quốc, bọn người Ảnh Vương, U Vương càng thêm tán thưởng Bạch Vũ, không ít Đường chủ còn đòi đưa Bạch Vũ về Đế đô bồi dưỡng.

Chỉ dựa vào cấp bậc Linh Sư đánh vào Thần Vực, lại giành lấy kỳ ngộ, một đường thẳng cấp thành Tôn Chủ, ép người khác không có cách nào phản kháng, đệ tử có thiên tư như vậy bằng lòng dốc sức cho Âm Dạ Đế Quốc bọn họ, không vội vàng đem về bồi dưỡng thì còn chờ cái gì nữa?

Bây giờ, trong phố lớn ngõ nhỏ Đế đô, trong tửu lâu tiệm trà đều nói về Bạch Vũ, vốn xuất thân từ Đế đô, hoa tỷ muội thiên chi kiêu nữ tiếng tăm ngàn năm có một - Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư đều bị vớt ra sau đầu, bị bỏ qua cực kỳ triệt để.

Tuy hai nàng ta cũng giành được thứ hai, nhưng chỉ có người xuất sắc cuối cùng mới là người Thánh Quân cần, thứ hai cũng chính là thua, không khác những người khác.

Lúc nhắc tới Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư, phần lớn mọi người đều nói dường như hai người các nàng đã giết chết đồng đội của mình.

Chương 502: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 4

Edit: V.O

Tuy các nàng không ra tay giết, nhưng để cho người ta liều mạng chém giết, sau khi bị thương lại thấy chết không cứu, sau đó lại lấy đi những thứ người ta phục tùng quên mình để đổi lấy, chuyện này đã không phải là không phúc hậu, đây là lợi dụng xong rồi một chân đá văng.

Ai muốn làm đồng môn với người như vậy? Không chừng ngày nào đó sẽ bán người đi.

Vì thế, thanh danh của Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư ở Âm Dạ Đế Quốc xuống dốc không phanh, sư huynh đệ trước kia ngưỡng mộ các nàng cũng không còn thiện cảm với các nàng, cho dù các nàng rất xinh đẹp, nhưng vẫn nên kính trọng từ xa thì hơn.

Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư còn chưa biết mấy chuyện này, hai người đi theo Dạ Vương tìm đến Âm Lâm, muốn gặp Dạ Quân Mạc.

"Cuộc chiến Thần Vực đã kết thúc, sau đó cần phải sắp xếp chuyện tiến vào Tháp Thiên Ky. Thần Vực cho số người tiến vào Tháp Thiên Ky, ta muốn thương lượng với Thánh Quân một chút." Sắc mặt Dạ Vương trịnh trọng, nghiêm nghị.

Âm Lâm nhìn Dạ Vương một cái, không nhanh không chậm mở miệng: "Số lượng năm người lại không thể thay đổi, có gì tốt mà phải thương lượng? Huống chi biểu hiện của Bạch Vũ ở cuộc chiến Thần

Vực quá rõ ràng, xin Dạ Vương cứ việc yên tâm."

Dạ Vương kiềm cơn tức, ông không phải người mù, đương nhiên nhìn thấy cảnh tượng Bạch Vũ đi ra từ Tháp Thiên Ky, biết Bạch Vũ đã đi vào Tháp Thiên Ky một lần, nhưng ông cũng không phải thật sự tới thương lượng với Dạ Quân Mạc ai có thể đi vào Tháp Thiên Ky.

"Bốn vương nghe nói Thánh Quân bị bệnh?" Dạ Vương trầm giọng nói.

Ám Lân mỉm cười lạnh nhạt, nụ cười làm cho người ta như tắm gió xuân, ý cười cũng không đạt tới đáy mắt: "Không biết Dạ Vương nghe được từ đâu?"

Dạ Vương hừ lạnh một tiếng: "Bốn vương vẫn chưa phải là lão hồ đồ, Thánh Quân bị bệnh, sao các ngươi có thể giấu diếm chuyện hệ trọng như vậy?"

"Dạ Vương cảm thấy chúng ta nên làm như thế nào?" Ám Lân thờ ơ hỏi.

"Chuyện này còn muốn ta nói sao? Lập tức tìm Y Sư nhanh chóng tới chữa bệnh cho Thánh Quân. Thân thể Thánh Quân không tốt, nên tìm vài người chăm sóc hẳn." Diendanlequydon – V.O, Dạ Vương chỉ chỉ hai tỷ muội Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư ở phía sau, tự mình sắp xếp: "Đúng lúc bốn vương cũng không đưa các nàng về Đế Đô, để cho các nàng ở lại chăm sóc Thánh Quân đi."

Nụ cười của Ám Lân không đổi, đáy mắt lại lạnh giá: "Lần này Thánh Quân bị thương không nặng, bản thân người chính là Y Sư, biết nên trị như thế nào, Dạ Vương không cần quan tâm. Về phần chuyện chăm sóc Thánh Quân..."

Nụ cười của Âm Lân càng thêm ôn hòa: "Dạ Vương cảm thấy sẽ không có ai chăm sóc Thánh Quân sao? Cho dù chúng ta có sơ suất như thế nào đi nữa, chúng ta cũng chắc chắn sẽ chăm sóc Thánh Quân thật tốt, điểm này cũng không phiền người quan tâm."

"Âm Lân!" Dạ Vương tức giận vỗ bàn, nhìn thái độ tươi cười của Âm Lân, giận kinh khủng: "Bổn vương quan tâm Thánh Quân, tự nhiên chăm sóc người vẫn là nữ tử cẩn thận hơn, chỉ dựa vào các người cũng không đủ."

"Dạ Vương nói rất đúng, chăm sóc người vẫn là nữ tử cẩn thận hơn, ta sẽ chăm sóc Thánh Quân thật tốt, xin Dạ Vương yên tâm." Bạch Vũ dựa vào cái bàn bên cạnh nhìn hai người người tới ta đi, mỗi câu nói đều ẩn giấu mũi nhọn, bỗng nhiên mở miệng.

Vốn Dạ Vương là nét mặt già nua âm trầm, lập tức đen đến có thể chảy ra nước: "Người có tư cách gì đi chăm sóc Thánh Quân? Thánh Quân vốn là bị bệnh, người bên cạnh lại càng một phần cũng không thể sai. Âm Lân, Âm Ưng, các người bảo vệ Thánh Quân như vậy, cứ tùy tiện để cho người ta tiếp cận hấn như vậy?"

"Dạ Vương bớt giận." Âm Lân lập tức tạ tội, nhưng giọng điệu chậm rì rì nghe không ra hấn có một chút căng thẳng: "Là Thánh Quân cho phép, về phần người muốn đưa người đến chăm sóc Thánh Quân, hỏi Bạch Vũ là được, bây giờ thân thể Thánh Quân là do nàng ấy điều trị."

Dạ Vương tức giận đến mức một lúc lâu cũng nói không ra lời, Nam Môn Tĩnh nhìn chằm chằm Bạch Vũ, gắt gao cắn môi: "Vực chủ Bạch Vũ, xin cho chúng ta đi chăm sóc Thánh Quân."

Chương 503: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 5

Edit: V.O

Bạch Vũ liếc nàng ta một cái, cười tí mắt trả lời: "Thánh Quân cần tĩnh dưỡng, không cần nhiều người chăm sóc như vậy, các người đi chỉ sợ sẽ quấy rầy đến hẩn nghỉ ngơi, một mình ta là đủ rồi."

Coi ta là kẻ ngốc sao? Chăm sóc Dạ Quân Mạc cái gì, chính là đánh nước cờ đưa nữ nhân cho Dạ Quân Mạc, hoa đào của Dạ Quân Mạc nở dồi dào như vậy, không sớm dụi tắt sao được?

Nam Môn Tĩnh bị Bạch Vũ nói ngậm miệng không trả lời được, đôi mắt xéch phần nộ trừng Bạch Vũ.

Bỗng nhiên, Nam Môn Tư không nhanh không chậm mở miệng: "Vực chủ Bạch Vũ cần phải chuẩn bị tiến vào Tháp Thiên Ky, chỉ sợ mấy ngày này sẽ cực kỳ bận rộn, chăm sóc Thánh Quân khó tránh khỏi có sai sót, hay là để cho hai tỷ muội chúng ta giúp một chút đi."

Bạch Vũ đang nhếch miệng tươi cười, nụ cười lại phai nhạt, ánh mắt nhìn Nam Môn Tư hiện lên một tia lãnh lẽo: "Nếu muốn giúp đỡ, không bằng giúp đỡ đi tìm Âu Dương Diệp, Thánh Quân cũng không thật sự bệnh nặng như các người nghĩ, nói không chừng qua vài ngày sẽ khỏe."

Nam Môn Tư đã nhận ra đáy mắt Bạch Vũ lạnh lẽo, cười xinh đẹp: "Vực chủ Bạch Vũ nói rất đúng, chúng ta chắc chắn giúp đỡ. Thánh Quân liền phiền người chăm sóc, ta ở chỗ này cảm tạ người trước."

Mày liễu của Bạch Vũ hẳn lại, cảm tạ ta chăm sóc Dạ Quân Mạc? Người dùng thân phận gì cảm tạ ta? Thân phận của nữ chủ nhân?

Dạ Vương nghe được lời nói tiến lùi có độ của Nam Môn Tư, cuối cùng nét mặt già nua đen như mực cũng nở nụ cười: "Không sai, vẫn nên nhanh chóng giúp Thánh Quân tìm ra Âu Dương Diệp mới quan trọng. Về phần chuyện chăm sóc Thánh Quân, nếu Vực chủ Bạch Vũ muốn chăm sóc Thánh Quân, tốt nhất đừng để xảy ra chuyện gì, nếu không đừng trách bổn vương vô tình. Âm Lân, dẫn hai người bọn họ đi gặp Thánh Quân đi, cho dù nói như thế nào, sau này các nàng đều là người của Thánh Quân."

Bạch Vũ nắm tay lại, dùng sức siết thành quả đấm, đốt ngón tay bị siết đến trắng bệch.

Nam Môn Tư giống như không phát hiện sắc mặt Bạch Vũ có hơi trắng bệch, tao nhã gật đầu, liền đi theo Âm Lân. Nam Môn Tĩnh hung tợn trừng mắt nhìn Bạch Vũ, mới vênh vào tự đắc rời đi.

Bạch Vũ ngồi yên bên cạnh bàn, diendanlequydon – V.O, lấy nhẫn Thiên Dạ ra ngăn người, trong lòng kim nén cơn tức.

Thì ra Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư đã sớm được định ra là phải gả cho Dạ Quân Mạc, nàng có loại xúc động muốn dùng tay xé hai người, nhưng xé các nàng, Dạ Vương sẽ không đưa đến nữa sao?

Dạ Quân Mạc là Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc, cho dù hẳn không cần, thuộc hạ cũng sẽ liên tục đưa người tới không ngừng!

"Thật sự là khốn kiếp!" Bạch Vũ tức giận đến muốn ném nhẫn Thiên Dạ đi, cuối cùng vẫn không nỡ, quơ lấy một quyển sách trên bàn ném ra ngoài, sách cực kỳ khéo nện vào trên người nam tử vừa đi

vào cửa.

"Sao lại tức giận?" Tiếng nói trầm thấp, mỉa mai của Dạ Quân Mạc vang lên, khiến cho tim Bạch Vũ không kiềm được đập nhanh hơn, ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắn còn có chút trắng, không được tự nhiên ngồi yên: "Sao chàng lại tới đây? Không phải có hai vị mỹ nữ chăm sóc chàng sao?"

"Hai vị mỹ nữ? Ai, sao ta không phát hiện?" Dạ Quân Mạc nghĩ một chút liền biết Bạch Vũ nói tới ai, cười nhạt đi qua, ôm nàng vào trong ngực: "Tiểu Vũ nhi của ta đang ghen sao?"

Bạch Vũ cọ cọ vài cái trong ngực hắn, không vui hừ hừ: "Ai kêu nữ nhân bên cạnh chàng quá nhiều."

"Nói bậy, ta chỉ có một mình nàng, một vạn năm qua đều chỉ có một mình nàng." Dạ Quân Mạc chầm chầm cái mũi nhỏ của nàng.

Lòng Bạch Vũ giống như một khối bông thoáng cái liền mềm nhũn, đúng vậy, Dạ Quân Mạc tìm nàng một vạn năm, đợi nàng một vạn năm, nếu còn muốn người khác, một vạn năm qua không biết có bao nhiêu người, nàng còn có gì mà lo lắng?

Nàng đứng lên, kéo bàn tay có chút lạnh của hắn, dịu dàng đeo nhẫn Thiên Dạ lên ngón áp út của hắn.

Chương 504: Luyện Khí Sư, kẻ phản bội 6

Edit: V.O

"Ta muốn gả cho chàng, làm sao bây giờ?" Đôi mắt ngập nước của Bạch Vũ giống như chó con trông mong nhìn hấn. Nàng muốn trở thành thê tử của hấn, danh chính ngôn thuận ở bên cạnh hấn.

Đôi mắt thâm thúy của Dạ Quân Mạc thoáng cái sáng lên giống như ngôi sao, căn đôi môi phấn nộn của nàng, dùng sức hôn một phen: "Ta cũng muốn, từ vạn năm trước, ta đã muốn rồi. Ta muốn cướp nàng về từ Sáng Thế Thần Điện, muốn thành thân với nàng, muốn cùng nàng vĩnh viễn không xa rời. Chỉ cần nàng đồng ý, ta lập tức dẫn nàng trở về Âm Dạ Đế Quốc thành thân, có được không?"

Đôi má Bạch Vũ đỏ bừng, hối hận vì đã nói câu kia, sớm biết hấn sẽ kích động như vậy, nàng mới không nên trêu ghẹo hấn như vậy.

Nàng dựng thẳng ngón tay lên che ở bên miệng Dạ Quân Mạc: "Nhưng hình như cứu cứu của chàng muốn cho chàng đi với người khác, chàng tính làm ngoại sinh (cháu ngoại trai) tốt biết nghe lời sao?"

Dạ Quân Mạc nheo lại hai tròng mắt như hắc diệu thạch, mắt chứa ý cười: "Ta đã không cần nghe lời ông ta nói từ lâu, có rất nhiều người muốn đưa Vương Hậu cho ta, tự ta có cách giải quyết, chỉ cần nàng đồng ý là được."

Bạch Vũ ôm cổ của hấn, nhìn chăm chú vào con đôi mắt tối như mực

của hắn: "Bây giờ vẫn chưa được, chờ ta lấy lại được trái tim cho chàng, ta sẽ trở về Ngũ Hành Đại Lục, đến Âm Dạ Đế Quốc cùng chàng."

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc có chút ảm đạm: "Bạch Vũ, hay là lần này nàng đừng đi vào Tháp Thiên Ky."

"Vì sao?" Bạch Vũ vô cùng ngạc nhiên: "Chàng vẫn không tìm được cơ hội tiến vào Tháp Thiên Ky, cơ hội lần này khó có được."

"Cơ hội dưới mí mắt Thượng Quan Vân Trần, sẽ chỉ là cạm bẫy. Nàng đừng đi, đến lúc đó, ta sẽ nghĩ cách giải phong ấn Tháp Thiên Ky, dẫn Âm Lan và Âm Ưng đi vào." Dạ Quân Mạc rũ mắt, thản nhiên nói.

Bạch Vũ vừa thấy liền biết hắn đang nói dối: "Chàng nào có cách giải phong ấn Tháp Thiên Ky? Đó là Thần Vực bao phủ tầng bên ngoài để khống chế Tháp Thiên Ky. Chỉ có năm người chúng ta mới có thể đi vào."

"Bạch Vũ..."

"Được rồi, chúng ta không nói những chuyện này, diendanlequydon – V.O, ta đói bụng." Bạch Vũ làm nũng nói sang chuyện khác.

Dạ Quân Mạc bất đắc dĩ, nắm tay nàng: "Đi thôi, ta dẫn nàng đi ăn cơm."

Bạch Vũ đến phòng ăn mới phát hiện Dạ Quân Mạc đã mang lên tràn đầy một bàn thức ăn từ lâu, nhìn qua đều đủ sắc hương vị.

"Hôm nay là ngày mấy? Có nhiều thức ăn như vậy?"

"Chúc mừng ngày ta hồi phục." Dạ Quân Mạc nghiêm túc nói.

Bạch Vũ lập tức nở nụ cười: "Chàng hồi phục chỗ nào? Rõ ràng vẫn còn cực kỳ suy yếu, nhưng cũng nhanh thôi, coi như chúc mừng trước đi."

Nói xong gấp mấy đĩa thức ăn bỏ vào trong chén hắc, sau đó chọn một cọng rau xanh bắt đầu ăn.

Bỏ vào trong miệng, liền nhú mào, ngọt!

Nàng từng nếm qua nhiều thức ăn như vậy, nhưng chưa nếm qua rau xào vị ngọt, cũng không phải đường.

Dạ Quân Mạc ở bên cạnh nhìn chăm chú vào nàng, đáy mắt có một chút ánh sáng chờ mong: "Ăn ngon không?"

Đây là thức ăn hắc nấu, lần trước Bạch Vũ nói muốn ăn cơm hắc nấu, hắc liền ghi nhớ ở trong lòng, thừa dịp dưỡng thương rảnh rỗi, liền đến phòng bếp một chuyến. Trước khi đi gặp Bạch Vũ, hắc vẫn ở trong phòng bếp, hoàn toàn không nhìn thấy Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư.

"Cũng được." Bạch Vũ cười cười, ngược lại đi gấp thức ăn khác.

Dạ Quân Mạc liền biết không thể ăn, tự mình nếm một chút... hắc coi đường thành muối rồi!

Về phần thức ăn khác, hương vị cũng không được tốt lắm, dù sao cũng chín, miễn cưỡng có thể cho vào miệng. Bạch Vũ ăn có chút ứ rữ, nàng quen ăn thức ăn ngon, những thứ này trông có vẻ rất khó ăn.

"Hôm nay đổi đầu bếp sao?" Bạch Vũ buồn bực hỏi.

Dạ Quân Mạc thản nhiên lấy bát đĩa trước mặt nàng đi: "Những thứ này không thể ăn, ta dẫn nàng đến tửu lâu."

Chương 505: Âm linh u hà 1

Edit: V.O

Bạch Vũ còn chưa nói gì, Dạ Vương liền dẫn theo Nam Môn Tư và Nam Môn Tĩnh nổi giận ùng ùng đi vào.

Âm Lân và Âm Ứng không ngăn cản bọn họ đi gặp Dạ Quân Mạc, nhưng lúc bọn họ đến nơi thì Dạ Quân Mạc hoàn toàn không có ở đó, Âm Lang dẫn theo bọn họ vòng một vòng ở trong tông môn, cuối cùng mới nói có thể Thánh Quân ở phòng bếp.

Đợi đến lúc bọn họ không nói gì tiến đến phòng bếp, Dạ Quân Mạc đã sớm rời đi.

Dạ Vương đành phải ôm theo một bụng tức giận, dẫn hai tỷ muội Nam Môn trở lại chỗ ở của Dạ Quân Mạc, kết quả liền nhìn thấy Dạ Quân Mạc đang ăn cơm với Bạch Vũ.

Dạ Vương cảm thấy chính mình bị lừa dối, tức giận nói: "Thánh Quân thật an nhàn thoải mái, nghe người ta nói người chạy tới phòng bếp? Người đến chỗ dư dáy bản thủ như thế làm gì?"

Bạch Vũ sừng sốt, ngần ngại nhìn Dạ Quân Mạc. Đến phòng bếp? Phải đi sắc thuốc sao? Vậy cũng không cần chàng tự mình đi chứ? Chẳng lẽ, phải đi nấu cơm!

Bạch Vũ cúi đầu nhìn một bàn đồ ăn, bỗng nhiên cảm thấy chính mình đã hiểu rõ, đáy lòng dâng lên một dòng cảm giác ngọt ngào.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng liếc nhìn Dạ Vương một cái: "Cứu cứu quản thật nhiều."

Dạ Vương ghen lời, sắc mặt phần nộ trướng đỏ bừng: "Ta chỉ nghe nói người bị bệnh, cố ý dẫn Nam Môn Tĩnh và Nam Môn Tư đến thăm người."

"Đã thấy, các người có thể về rồi." Dạ Quân Mạc cực kỳ không nề mặt nói.

"Thánh Quân, người...!" Dạ Vương tức giận giương mắt nhìn, cũng không dám trách mắng.

Ngay cả một ánh mắt, Dạ Quân Mạc cũng chẳng muốn bố thí cho ông ta, cầm tay Bạch Vũ: "Chúng ta đi thôi."

"Vậy mấy thứ thức ăn này làm sao bây giờ?" Bạch Vũ nhìn một bàn thức ăn, trong mắt tràn đầy ý cười hỏi.

"Bỏ đi, dù sao cũng không thể ăn." Dạ Quân Mạc không sao cả nói.

"Ai nói, ta cảm thấy rất ngon." Bạch Vũ vội vàng gọi người tiến vào thu thức ăn lại.

Nam Môn Tĩnh nhìn bộ dạng Bạch Vũ vui vẻ, diendanlequydon – V.O, vẻ mặt khinh thường.

Không phải là ăn một bữa cơm với Thánh Quân sao? Thánh Quân đã nói không ăn, còn tán thành thu lại tất cả thức ăn thừa, thật sự là keo kiệt. Nữ nhân hẹp hòi như vậy, sao Thánh Quân có thể thích? Chẳng qua là coi trọng Bạch Vũ có phần bản lĩnh, có thể đi vào Tháp Thiên Ky thôi.

Nàng ta nghĩ như vậy, ngực nhịn không được nổi lên một dòng lửa giận.

Nếu lúc ấy nàng lấy được cơ hội vào Tháp Thiên Ky thì tốt rồi, nói không chừng người hôm nay ăn cơm với Thánh Quân chính là nàng, đều là Bạch Vũ đoạt cơ hội của nàng!

Trái lại, ánh mắt Nam Môn Tư bình tĩnh, luôn luôn giữ nụ cười, một câu cũng không nói nhiều đứng ở phía sau, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không ra tâm tư của nàng ta.

Dạ Quân Mạc không chú ý tới hai tỷ muội Nam Môn, thu thập xong thức ăn còn lại, thấy bọn họ còn chưa đi, dẫn Bạch Vũ rời đi, để lại một Dạ Vương tức giận đến đau ngực.

Bởi vì Dạ Quân Mạc làm một bữa cơm, Bạch Vũ vui vẻ mấy ngày, tuy hương vị không phải rất tốt, về sau Bạch Vũ vẫn bắt bọn nó ăn hết.

Vết thương của Dạ Quân Mạc cũng dưỡng lành rất nhanh, nhưng thực lực bị hao tổn nhiều, Bạch Vũ sờ mạch đập của hắn, cũng không hiểu sao bản thân hắn lại có di chứng như vậy, thật ra lần này Dạ Quân Mạc bị thương không tính là rất nặng, nhưng linh khí lại tổn thất rất nhiều.

Dạ Quân Mạc thản nhiên nói: "Không sao, chỉ là bị tổn thương linh mạch, tu luyện lại thì tốt thôi."

"Được rồi." Bạch Vũ có chút ủ rũ nâng khuôn mặt tuần mỹ vô song của hắn, phát hiện Ma Văn ở đầu lông mày của hắn đã trở lại, tò mò dùng tay sờ sờ: "Ma Văn này sao lại trở lại?"

"Không phải nàng nói thích sao? Ta liền xăm lại."

"Đây là xăm lên? Không phải trời sinh à?" Bạch Vũ ngạc nhiên.

Ám Lân ở một bên yên lặng châm chọc, vốn là trời sinh, bây giờ, thật sự chính là linh khí đâm phá làn da xăm lên, đường vân phức tạp, tinh tế như vậy cũng khó cho người xăm hình có thể xăm ra được, cũng không biết có thể giấu diếm được mấy lão gia hỏa kỹ càng, thông minh của Ám Dạ Đế Quốc không.

Chương 506: Âm linh u hà 2

Edit: V.O

"Vực chủ Bạch Vũ cứ coi là Thánh Quân trời sinh đi." Âm Lân khế cườì nói.

Bạch Vũ nhúu màý, lập tức nói: "Vốn là trời sinh, người nhìn xem thật đẹp."

Dạ Quân Mạc hơi hơi nhếch môi, hấn thích bộ dạng nhỏ bé, thông minh này của Bạch Vũ. Hấn giữ chặt tay Bạch Vũ: "Ám Ưng truyền tin đến, đã tìm thấy điểm dừng chân của Âu Dương Diệp rồi."

"Ở đâu?"

"Bây giờ, ông ta là Luyện Khí Đại Sư được Âm Linh Tông cung phụng, muốn gặp ông ta thì phải được Âm Linh Tông đồng ý, nếu không không ai có thể gặp ông ta." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói, tuy từng nghe Âm Linh Tông này hấn là tông môn rất lợi hại, nhưng Bạch Vũ không nghe được nửa mùi vị chuyện nghiêm túc từ giọng điệu của Dạ Quân Mạc, cảm thấy hoàn toàn không để Âm Linh Tông vào mắt.

"Âm Linh Tông này là tông môn như thế nào?" Bạch Vũ hỏi.

Âm Lân rất kiên nhẫn nói với nàng: "Âm Linh Tông là tông môn siêu cấp ở Đại lục Hiên Thổ, bên dưới có hơn trăm tông môn phụ thuộc và triệu hoán thế gia, là bá chủ ở Đại lục Hiên Thổ, dù là Sáng Thế Thần Điện cũng sẽ không tùy tiện đi trêu chọc bọn họ. Nổi danh nhất

Âm Linh Tông phải kể tới Âm Linh U Hà mà tông môn bọn họ độc chiếm, con sông kia tập hợp linh khí và khí độc thành một thể, bảo vệ chặt chẽ phía sau núi Âm Linh Tông."

"Có lẽ Âu Dương Diệp được sắp xếp ở sau núi. Ông ta lựa chọn dốc sườn cho tông môn như vậy, quả thật cực kỳ thông minh." Bạch Vũ sờ sờ cằm. Chẳng những có một chỗ dựa lớn vững chắc, còn có một nơi bảo vệ khó có thể đột phá, Sáng Thế Thần Điện muốn đuổi giết ông ta, ra tay cũng rất khó khăn.

"Một khi đã như vậy, ta sẽ tự mình đi gặp Tông chủ Âm Linh Tông một lần." Dạ Quân mặc hờ hững nói.

"Ta cũng đi." Bạch Vũ nhìn về phía Âm Lâm: "Về phần nguyên nhân ông ta phản bội, vẫn chưa điều tra ra sao?"

Âm Lâm bất đắc dĩ lắc đầu: "Cũng đã là chuyện mấy ngàn năm, người biết chuyện đều là người của Sáng Thế Thần Điện, hơn nữa tất cả đều đã chết sạch, nhưng có thể khẳng định, quả thật có liên quan đến thê tử Uyển Kỳ của ông ta."

"Thê tử của ông ta à?" Dạ Quân Mạc hỏi.

"Có người nói là đã chết, có người nói là đã mất tích."

Dạ Quân Mạc lạnh lùng: "Bắt đầu từ lúc nào mà người cũng cho như ta kết quả lập lờ nước đôi như thế rồi hả?" Dieendanlequydon – V.O

Âm Lâm cười nhạt một tiếng: "Thánh Quân thứ tội, quả thật thuộc hạ không tra ra được."

"Vậy người cứ ở đây phụ trách xử lý mọi chuyện kế tiếp, không được bước ra sơn môn một bước."

Âm Lân: "... " Vì người muốn đến Âm Linh Tông với Bạch Vũ, mà nhất ta ở đây làm việc giúp người? Dạ Quân Mạc, người trọng sắc khinh bạn như vậy!

Âm Lân bị vớt bỏ ai oán mấy ngày, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đã thuận lợi đi đến Âm Linh Tông.

Âm Linh Tông quả nhiên là tông môn siêu cấp ở Đại lục Hiên Thổ, người đến viếng thăm trước cửa nối dài không dứt, đặc biệt sau khi biết Âm Linh Tông cung phụng một Luyện Khí Đại Sư cực kỳ lợi hại, người tới càng nhiều, hi vọng có thể mời Âu Dương Diệp giúp tạo ra một cái linh khí tuyệt thế.

"Hai người các ngươi, nói các ngươi đó, cũng tới bái kiến Tông chủ chúng ta?" Một trung niên áo lam gọi nhóm người hẳn lại, ánh mắt khinh thường đánh giá bọn họ.

Đệ tử trông coi sơn môn, bọn họ cũng cực kỳ có bản lĩnh, cũng thấy rất nhiều Chưởng môn đến bái kiến Tông chủ, nhìn thấy hai người Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc lẻ loi đi tới, ngay cả người hầu cũng không có, tự nhiên không để vào mắt.

"Đúng, vị đại ca này có thể đi thông truyền một chút không?" Bạch Vũ có lẽ trả lời.

Nam tử áo lam ngạo mạn vươn tay: "Bái thiếp đâu?"

"Bái thiếp?" Dạ Quân Mạc nhíu mày, tỏ vẻ không biết cái gì là bái thiếp, cho tới bây giờ chỉ có người khác trông mong tới bái kiến hắn.

Bạch Vũ che mặt, may mà trước khi tới Âm Lân đã chuẩn bị tốt cho bọn họ, nàng lấy ra đưa cho trung niên áo lam.

Chương 507: Âm linh u hà 3

Edit: V.O

Trung niên áo lam nhận bái thiếp, vẫn lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chăm.

"Đã đưa bái thiếp cho người rồi." Bạch Vũ khó hiểu nháy mắt.

Người nọ co rút khoé miệng, tức giận nói: "Lễ vật đâu? Tới bái kiến Tông môn chúng ta lại không cầm lễ vật theo sao?"

"Cầm lễ vật theo, nhưng đó là đưa trước mặt Tông chủ, vậy người không cần phải xem?"

"Vậy các người chờ ở đây đi." Trung niên áo lam hừ lạnh một tiếng, mắt hững xoay người rời đi, âm thầm tính toán trong lòng, không nghĩ tới lại gặp phải hai tên keo kiệt, không biết hối lộ một chút tinh thể, còn muốn gặp Tông chủ chúng ta, nằm mơ đi thôi.

Hắn ta không đi bẩm báo Tông chủ, tùy tiện nhét bái thiếp vào trong một đống bái thiếp rồi không quan tâm nữa. Đống bái thiếp kia đều là chút nhiệm vụ không quan trọng, cũng không biết đến khi nào Tông chủ mới nhớ tới muốn xem.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đợi ở bên ngoài sơn môn một lúc lâu cũng không thấy có người gọi bọn họ vào, mấy Chưởng môn khác vây quanh bên ngoài sơn môn đều đã được người ta cúi đầu khom lưng dẫn vào.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh xuống, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời nóng hừng hực trên bầu trời, kéo Bạch Vũ đến sạp trà ven đường ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bạch Vũ không hiểu nguyên do: "Làm gì?"

"Nắng quá lớn, uống nước." Dạ Quân Mạc nhẹ nhàng lau mồ hôi nửa bên trán Bạch Vũ, rót cho nàng ly trà. Bạch Vũ mím môi cười trộm: "Ta đã là Tôn chủ, phơi nắng một chút thì sợ cái gì?"

"Sẽ râm đen."

"..." Bạch Vũ lại không phản bác được.

"Đợi đến lúc đi vào thôi." Dạ Quân Mạc nhìn về phía sơn môn Âm Linh Tông, giọng điệu lộ ra một chút lạnh lẽo.

Bạch Vũ lập tức vội vàng kéo cánh tay hắn: "Chàng đừng xúc động. Không phải chúng ta đã nói xong sẽ biểu hiện thành ý sao? Dù sao nơi này cũng là Đại lục Hiên Thổ, nếu chọc giận Âm Linh Tông, liệu chết đến sứt đầu mẻ trán cũng không cho chúng ta gặp Âu Dương Diệp thì phiền phức rồi."

"Sẽ không, diendanlequydon – V.O, ta đảm bảo bọn họ sẽ ngoan ngoãn để cho chúng ta gặp Âu Dương Diệp." Dạ Quân Mạc nhìn chăm chú nét mặt dưới khăn che mặt của Bạch Vũ, ánh mắt dịu dàng. Ta có thể nhẫn, nhưng ta không cần nàng nhẫn nại vì ta.

Âm Linh Tông, Âm Linh Tông chủ lại đưa mấy Chưởng môn quen biết ra ngoài, có chút mệt mỏi xoa mi tâm: "Đối phó bọn người kia, còn mệt hơn đánh một trận."

Một vị Trưởng lão trẻ tuổi mày rậm mắt to bên cạnh Âm Linh Tông

chủ mỉm cười: "Tông chủ được người tôn kính, địa vị của Âm Linh Tông chúng ta sẽ không ngừng phát triển."

"Phần lớn bọn họ đều đến tìm Âu Dương Diệp làm linh khí." Âm Linh Tông Chủ ngẩng đầu, cười nhạo một tiếng: "Bọn họ cho rằng mời Âu Dương Diệp làm linh khí dễ như vậy sao? Ngay cả ta cũng phải nhìn sắc mặt ông ta."

"Người có bản lĩnh đều có chút kiêu ngạo, chỉ cần bọn họ thật sự có thể làm việc cho chúng ta, khoan dung một chút thì có làm sao?" Trưởng lão trẻ tuổi ôn hòa nói.

Âm Linh Tông chủ gật đầu, cười nhìn về phía Trưởng lão trẻ tuổi: "Chẳng phải lúc đó Nhạc trưởng lão ngươi cũng là người có bản lĩnh. Hôm nay còn có ai mà ta cần gặp không?"

Nhạc trưởng lão cúi đầu lật xem một đống bái thiếp trong tay: "Cái này thuộc hạ cần phải xem lại."

Âm Linh Tông chủ có chút không kiên nhẫn khoát tay: "Những bái thiếp lộn xộn này có người gì quan trọng, không xem, ta đi về trước tu luyện, có chuyện gì ngươi xử lý đi."

Nhạc trưởng lão cung kính nhận lời, cung tiễn Tông chủ rời đi.

Nhưng Âm Linh Tông chủ ra cửa điện chưa được mấy bước, một cái bóng khổng lồ liền ập xuống, cả bầu trời đều đen giống như bị mây đen che khuất.

Âm Linh Tông chủ ngạc nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy một con Thanh Long khổng lồ chiếm giữ bầu trời, toàn thân phát ra áp lực bao phủ khắp tông môn, làm cho người ta có cảm giác ép bức hít thở không thông.

Chương 508: Âm linh u hà 4

Edit: V.O

Khí thể cao cao tại thượng kia, ngạo mạn tất cả giống như có thể nghiền nát dãy núi này trong nháy mắt. Ánh mắt lạnh lẽo, vĩ đại mà hùng hổ dọa người kia nhìn chăm chăm Âm Linh Tông chủ, khiến cho Âm Linh Tông chủ có loại cảm giác như rớt vào hầm băng.

Âm Linh Tông chủ coi như tốt, thấy tình hình như vậy, thân thể cứng ngắc một chút, ngay sau đó liền ung dung trở lại.

Đệ tử bên trong Tông môn thì lộn xộn, không ít người bị uy lực khủng bố này ép đến trực tiếp quỳ xuống, sắc mặt tái mét, lạnh run không ngừng lại được.

"Các hạ chính là Âm Linh Tông chủ?" Giọng nói trầm thấp mà lộ ra rét lạnh của Dạ Quân Mạc khuếch tán cả thiên địa.

Lúc này, Âm Linh Tông chủ mới phát hiện còn có một người đứng trên lưng Thanh Long vĩ đại này, hít sâu một hơi, tiếng như chuông lớn nói: "Đúng vậy, không biết các hạ là ai, vì sao phải xông vào địa bàn Âm Linh Tông của ta?"

"Tại hạ đến bái kiến Tông chủ, lại không được tiếp kiến, nghe nói gặp người cần tặng lễ, cho nên cố ý tới tặng lễ vật." Dạ Quân Mạc lạnh như băng nói xong, Ngũ Hành Thanh Long một trận hô mưa gọi gió, mưa lớn ào ào đổ xuống, rơi xuống theo mưa là từng khối kim khí.

Chính là hàng loạt kim khí Bạch Vũ cướp được từ trong Thánh Linh

Phường, lúc ấy cướp đoạt Bạch Vũ cũng chưa từng nhìn qua, dẫn đến cướp được không ít loại thấp kém, Dạ Quân Mạc dứt khoát coi như đồ bỏ đi ném cho Âm Linh Tông.

Tuy bọn họ không xem vào mắt, nhưng đối với Âm Linh Tông mà nói, một đồng kim khí lớn như vậy, nói như thế nào cũng là một phần đại lễ, nhưng kim khí quá nặng, theo mưa rơi xuống, đập cả gian phòng thành từng lỗ từng lỗ thủng, lực sát thương lớn hơn mưa đá.

Âm Linh Tông chủ nhìn các loại kim khí đổ xuống như mưa, mặt đều đã tái.

Dạ Quân Mạc ném đồ xong, tự nhiên rời đi, trước khi đi vẫn cố ý bỏ lại một câu: "Hi vọng Tông chủ thích những lễ vật này, nhanh chóng tìm ta."

Ta cũng không biết người là ai, ta đi đâu tìm người? Nội tâm Âm Linh Tông chủ đang gào thét, Nhạc trưởng lão từ trong Điện đi tới, sắc mặt trắng bệch mở ra một tấm bái thiếp đưa cho Tông chủ: "Tông chủ, người xem cái này đi."

Âm Linh Tông chủ mở ra xem, chỉ thấy mặt trên viết Thánh Quân Âm Dạ Đế Quốc - Dạ Quân Mạc đến bái phỏng.

Một hơi của Âm Linh Tông chủ không đi lên được, thiếu chút nữa ngất đi, tay cầm bái thiếp hơi hơi phát run: "Khốn nạn! Là ai ném bái thiếp quan trọng như vậy ở đây?"

Chỉ dựa vào bốn chữ Âm Dạ Đế Quốc là bọn họ đã không thể trêu vào, diendanlequydon V.O, tuy nói Đại lục Hiên Thổ của bọn họ hỗn loạn, Âm Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện không thể khống chế, nhưng thực lực của người ta đặt ở đó, nếu thật sự muốn diệt người, vẫn cực kỳ dễ dàng.

Không phải vạn bất đắc dĩ, Âm Linh Tông chủ tuyệt đối không muốn đắc tội Âm Dạ Đế Quốc hoặc là Sáng Thế Thần Điện.

Sớm biết rằng Âm Dạ Đế Quốc có người đến bái phỏng, ông tuyệt đối sẽ chiêu đãi thật tốt, huống chi người tới bái phỏng lúc này là Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc!

Nhìn thấy Thanh Long vừa rồi kia, ông đã xác định trăm phần trăm người kia là Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc, không phải giả mạo. Ông lại xem nhẹ Thánh Quân, khó trách người ta sẽ tìm tới cửa, còn đến tặng một đồng kim khí, cố ý đập vỡ nát Tông môn của ông.

"Rốt cuộc là ai nói gặp ta phải tặng lễ?" Âm Linh Tông chủ nổi trận lôi đình dẫn theo mấy vị Trưởng lão của Tông môn tự mình xuống núi nghênh đón Dạ Quân Mạc, đi đến nửa đường càng nghĩ càng bực tức, cho tới bây giờ ông chưa từng nói như vậy?

Mấy vị Trưởng lão lặng im không nói được một lời, Nhạc trưởng lão trầm ngâm một lúc, nói: "Chỉ sợ là đệ tử tông coi tự tiện chủ trương, muốn thu chút hối lộ. Trong khoảng thời gian này, người đến bái kiến rất nhiều, khó tránh khỏi các đệ tử có chút lộng."

Đang nói, bọn họ đã đến chỗ sơn môn, Tông chủ hỏi rõ tình huống, không nói hai lời trục xuất đệ tử trung niên áo lam kia ra khỏi Tông môn.

Chương 509: Âm linh u hà 5

Edit: V.O

Lão bản quán trà đang nhiệt tình chiêu đãi Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc, liền nhìn thấy Âm Linh Tông chủ dẫn theo một đám người hùng hổ đi đến, sợ tới mức ngay cả quán trà cũng không cần, vội vàng núp vào.

Âm Linh Tông chủ đến trước quán trà, khuôn mặt cứng nhắc nở đầy tươi cười: "Thánh Quân đại giá quang lâm, bái thiếp lại bị thuộc hạ sơ ý để sai chỗ, không thể tự thân tới nghênh tiếp, vẫn xin Thánh Quân thông cảm."

Âm Linh Tông chủ vừa tới liền vội vàng giải thích, không phải ông cố ý không gặp Dạ Quân Mạc, chỉ là không biết mà thôi.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt không nói, Bạch Vũ mỉm cười: "Tông chủ không cần tự trách, nếu bây giờ đã tới gặp Thánh Quân, tự nhiên là có thành ý."

"Đó là đương nhiên." Âm Linh Tông chủ vui tươi hớn hở híp mắt, bình tĩnh đánh giá Bạch Vũ. Tuy Bạch Vũ đeo mạng che mặt, nhưng đôi mắt sáng nước mênh mông, đẹp như Thu Nguyệt, chỉ nhìn đôi mắt này đã khiến cho tim người đập không thôi, đây chắc chắn là đôi mắt đẹp nhất ông từng thấy.

Đáy mắt lạnh giá của Dạ Quân Mạc hiện lên một chút không vui, tùy ý vung ống tay áo lên, chặn tầm mắt Âm Linh Tông chủ và mọi người.

Nhất thời, Âm Linh Tông chủ phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ

cười nói: "Vị này có phải là Vực chủ Bạch Vũ không? Tại hạ cũng thấy biểu hiện của Vực chủ Bạch Vũ ở trong Thần Vực, lấy thân phận Linh Sư tiến vào Thần Vực, giành được đệ nhất, làm cho lòng người sinh ra kính nể."

"Tông chủ quá khen. Tông chủ dẫn dắt Âm Linh Tông vùng lên, xưng bá ba vực Đại lục Hiên Thổ, cũng là đại nhân vật." Bạch Vũ cười tăng bốc lẫn nhau, nói tốt ai mà không biết, trước khi tới đây, Âm Lân đã tìm hiểu rõ ràng tình huống của Âm Linh Tông, còn thiếu tìm hiểu luôn 18 đại tổ tông của Âm Linh Tông, đương nhiên nàng biết nên nói như thế nào.

Quả nhiên Âm Linh Tông chủ rất vui vẻ, còn muốn nói gì đó, lại cảm thấy tầm mắt lạnh giá của Dạ Quân Mạc dừng lại trên người ông, lạnh khiến ông rùng mình một cái, vội vàng im lặng, khách sáo mời hai người tiến vào Âm Linh Tông.

Đến Âm Linh Tông, Dạ Quân Mạc cũng không muốn tiếp tục dong dài với Âm Linh Tông chủ, đi thẳng vào vấn đề, nói: "Chúng ta muốn gặp Âu Dương Diệp."

Rất nhanh, Âm Linh Tông Chủ đã thu lại nụ cười trên mặt, có chút đau đầu nhíu mày: "Thánh Quân cũng muốn nhờ Âu Dương Diệp làm linh khí?"

"Không thể sao?" Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói.

"Cũng không phải là không thể, chỉ là Âu Dương Diệp không gặp người ngoài, nếu Thánh Quân muốn làm thứ gì đó có thể trực tiếp nói với ta, diendanlequydon – V.O, ta đi nói cho ông ấy là được." Âm Linh Tông chủ nói.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng liếc mắt nhìn Âm Linh Tông chủ: "Người cảm

thấy ta không xứng gặp một Luyện Khí Sư sao?"

"Không, không, ta không có ý này, chẳng qua..." Âm Linh Tông chủ có chút không biết mở miệng như thế nào, Nhạc trưởng lão tiếp lời nói: "Thánh Quân có điều không biết, tuy Âu Dương Diệp là Luyện Khí Sư mà Âm Linh Tông chúng ta cung phụng, nhưng ông ấy không phải là người của Âm Linh Tông chúng ta. Lúc trước ước định là Âm Linh Tông chúng ta cho ông ấy chỗ đặt chân bảo vệ được mình, ông ấy giúp chúng ta làm linh khí, vật liệu do chúng ta ra. Vì đảm bảo chất lượng, không làm ra nhiều linh khí cùng lúc."

Hiển nhiên bây giờ Âu Dương Diệp đang làm một thanh linh khí, trước khi làm xong chuỗi linh khí này, sẽ không tiếp nhận làm linh khí khác nữa.

Bạch Vũ dứt khoát nói thật: "Chúng ta không tìm ông ta để làm linh khí, chúng ta muốn gặp ông ta, có một số việc muốn hỏi ông ta một chút."

Âm Linh Tông chủ và Nhạc trưởng lão liếc nhau một cái, cân nhắc một lúc: "Nếu nói như vậy, ta có thể hỏi giúp các người một chút, nhưng nếu ông ấy không muốn gặp..."

"Người cứ việc đi nói, ông ta có bằng lòng hay không rồi nói." Bạch Vũ cực kỳ không sao cả nói.

"Được rồi." Âm Linh Tông chủ lập tức dùng truyền âm ngàn dặm liên hệ với Âu Dương Diệp.

Chương 510: Âm linh u hà 6

Edit: V.O

Rất nhanh, Âm Linh Tông chủ liền nhận được câu trả lời, xấu hổ nói với Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ: "Ông ấy không muốn gặp các người."

Sắc mặt Âm Linh Tông chủ bình thường, nói ra câu đã nói rất nhiều lần này rất nhẹ nhàng, đây hoàn toàn là chuyện nằm trong dự kiến, thậm chí Âm Linh Tông chủ cảm thấy Bạch Vũ hy vọng hỏi được gì đó đều là uổng công.

Bạch Vũ cũng không trông cậy Âu Dương Diệp sẽ đồng ý, sâu xa nói: "Làm phiền Tông chủ hỏi lại một lần nữa, ta đưa ông ta 200 khối tử kim, ông ta có muốn gặp ta một lần không?"

Trái tim Âm Linh Tông chủ đập mạnh, 200 khối tử kim, đúng là một số lớn, tử kim cũng không phải là những kim khí thấp kém này, 200 khối tử kim, vô giá. Cho dù Bạch Vũ là một Vực chủ cũng không lấy ra được những thứ này chứ?

Âm Linh Tông chủ nhìn về phía Dạ Quân Mạc theo bản năng, Dạ Quân Mạc hờ hững nói: "Bạch Vũ nói có đương nhiên sẽ có."

Những thứ này không phải là hấn cho, là Bạch Vũ cướp được từ trong Thánh Linh Phòng, ước chừng kim khí tồn kho hiện tại của Bạch Vũ đều nhiều hơn cả Đại lục Thanh Mộc.

"Vậy được rồi." Âm Linh Tông chủ truyền âm qua, rồi sau đó lắc đầu: "Ông ấy không đồng ý."

"Ta thêm 100 khối đá Thái Ất nữa."

"Ông ấy vẫn không đồng ý."

"Ta lại thêm chỉ bạc bằng thạch anh cứng rắn, dẻo dai để đúc và 50 khối tinh thể thượng phẩm."

Khóe mắt Âm Linh Tông chủ nháy dưng, trái tim đập bịch bịch, mỗi lần Bạch Vũ lấy ra đều là con số lớn, dù cho chỉ một phần trong đó, đều là một số của cái lớn, đều có thể khiến cho Âm Linh Tông đổi được một lượng tài nguyên lớn, nâng cao một bước.

Bạch Vũ thờ ơ cho đi như vậy, quả thực chính là phá sản.

Nhưng Dạ Quân Mạc cũng không nói gì thêm, đương nhiên ông càng không có tư cách nói cái gì, chỉ là âm thầm mắng Âu Dương Diệp ngu xuẩn, nhiều thứ tốt như vậy, chỉ cần gặp mặt một cái là có thể lấy không (ý nói không cần tiền, không cần tốn sức, lấy không vậy đó), vậy mà ông ta vẫn không muốn.

Âm Linh Tông Chủ đè nén kích thích hỏi lại Âu Dương Diệp một lần nữa, diendanlequydon – V.O, lần này Âu Dương Diệp đồng ý.

Bạch Vũ biết Âu Dương Diệp sẽ đồng ý, trong trí nhớ, vị Âu Dương Diệp này cực kỳ mê các loại kim khí, thả hàng loại kim khí hiếm thấy ở trước mặt ông ta, ông ta tuyệt đối không thể không động tâm.

Đến bây giờ ông ta mới đồng ý coi như là đã chậm, nếu không lo lắng đến an nguy của bản thân, ước chừng đã sớm không nhận được mà đồng ý.

"Được, chúng ta gặp mặt như thế nào?" Bạch Vũ hỏi.

"Ông ấy yêu cầu các người đi gặp ông ấy." Âm Linh Tông chủ chỉ chỉ Nhạc trưởng lão: "Bây giờ, Âu Dương Diệp ở phía sau núi của chúng ta, để Nhạc trưởng lão dẫn các người đi đi."

"Được."

...

Nhạc trưởng lão dẫn Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ đi đến phía sau núi, phía sau núi Âm Linh Tông có mảng rừng rậm lớn âm u, sau khi đi được không bao lâu, phía trước bắt đầu xuất hiện một chút sương mù màu lục.

Bạch Vũ cảm thấy không đúng trước tiên, giữ chặt Dạ Quân Mạc: "Sương mù có độc."

Nhạc trưởng lão có chút ngạc nhiên liếc nhìn Bạch Vũ một cái: "Vực chủ Bạch Vũ nói không sai, sương mù này là do Âm Linh U Hà tỏa ra, quả thật có độc. Phía trước chính là Âm Linh U Hà, khí độc của nước sông rất nặng, ta cũng chỉ có thể đưa các người đến đây, các người muốn gặp Âu Dương Diệp, chỉ có thể dựa vào bản thân các người thôi."

Bạch Vũ nhíu mày: "Ý của ngươi là không qua được? Chẳng lẽ Âm Linh Tông các ngươi không có ai tiến vào sau núi sao?"

"Có thì có, nhưng không thể nói cách vào với người ngoài."

Không phải là không nói cho chúng ta biết sao, Bạch Vũ bĩu môi: "Âu Dương Diệp để cho chính chúng ta tự đi qua?"

"Đúng, ông ấy nói nếu các người có thể đi đến trước mặt ông ấy, tự

nhiên ông ấy sẽ gặp hai người."

Đáy mắt Dạ Quân Mạc lạnh lùng, ngạo nghễ nhếch môi: "Đúng thật là quá phách lối."

Nhạc trưởng lão cúi đầu, làm bộ không nghe thấy.

Dạ Quân Mạc ôm eo Bạch Vũ, gọi Ngũ Hành Chu Tước ra, ôm Bạch Vũ cưỡi lên Ngũ Hành Chu Tước, trực tiếp bay lên.

Chương 511: Âm linh u hà 7

Edit: V.O

Nhạc trưởng lão nhìn Ngũ Hành Chu Tước bay lên cao, lại lắc đầu.

Có thể dễ dàng xông qua Âm Linh U Hà như vậy sao, nếu được thì Âm Linh U Hà đã không hoàn toàn trở thành chỗ dựa của Âm Linh Tông bọn họ, Âu Dương Diệp cũng sẽ không giúp bọn họ tạo linh khí chỉ vì có thể ở lại sau núi.

Dù sao Luyện khí đại sư giống như Âu Dương Diệp cũng là nhân vật hiếm thấy ở Ngũ Hành Đại Lục, hoàn toàn được tôn kính, mỗi một kiện linh khí được làm ra đều là tuyệt phẩm độc nhất vô nhị. Trước kia, bọn họ muốn mời Âu Dương Diệp làm linh khí là hoàn toàn không thể.

Ngồi trên Ngũ Hành Chu Tước, gió lạnh thấu xương thổi qua má Bạch Vũ, nhìn xuống phía dưới, là mảng rừng rậm lớn, cũng rất khó nhìn thấy rõ vị trí, Âm Linh U Hà nổi danh ẩn trong rừng rậm, rất khó tìm ra.

"Có phải chúng ta bay quá cao, đã không thể nhìn thấy Âm Linh U Hà nữa đúng không." Bạch Vũ cau mày nói.

Dạ Quân Mặc cúi đầu nhìn xuống dưới: "Nếu thấp nữa sẽ tiếp xúc với khí độc."

"Cái gì? Phạm vi khí độc của Âm Linh U Hà lớn như vậy sao?" Bạch Vũ kinh ngạc quan sát phía dưới rừng rậm, chỉ thấy một mảnh xanh

um tươi tốt phủ ở trên núi, cây cối có vẻ vô cùng nhỏ bé, Chu Tước đã bay tương đối cao rồi.

Không biết đã bay bao lâu, sương mù phía dưới tựa như tiêu tan, Ngũ Hành Chu Tước lao xuống, đứng ở gần vách núi.

Bạch Vũ cảm thấy bốn phía đã không còn khí độc: "Chúng ta đã qua Âm Linh U Hà rồi hả?"

Ánh mắt thâm thúy của Dạ Quân Mạc đảo qua bốn phía, chậm rãi mở miệng: "Chưa, chúng ta vẫn ở bên ngoài. Khí độc của Âm Linh U Hà này phiền phức hơn ta nghĩ."

Âm Linh U Hà không phải ẩn trong rừng rậm, mà được khí độc của chính nó tỏa ra che giấu, đây là một loại khí độc ảo giác.

Dạ Quân Mạc biết rõ chất độc trong thiên hạ, đương nhiên cũng biết khí độc của Âm Linh U Hà, nhưng hắn không nghĩ tới, bay vọt lên bầu trời, cách xa sương độc vẫn bị Âm Linh U Hà dẫn sai đường.

"Có thể bay thấp một chút không?"

Dạ Quân Mạc lắc đầu: "Ngũ Hành Chu Tước không chịu đổi sương độc của Âm Linh U Hà."

"Vậy cũng chỉ có thể đi thôi." Ngược lại, diendanlequydon – V.O, Bạch Vũ không quan tâm đến khí độc của Âm Linh U Hà, lấy một viên Tẩy Độc Thảo 5000 năm được chế thành thuốc giải độc nhét vào miệng Dạ Quân Mạc, kéo hắn đi về phía trước.

Bởi vì đi đúng hướng, không bao lâu bọn họ đã đi vào khu vực tràn ngập sương độc.

Bạch Vũ tiện tay ném ra một Tịnh Nguyệt, trên người nàng và Dạ Quân Mạc hiện ra một vùng sáng trắng, nháy mắt giải độc.

Mỗi lúc đi được một đoạn đường, Bạch Vũ dùng Tịnh Nguyệt một lần, cho dù sương mù trở nên càng lúc càng dày đặc, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc cũng không sao. Ngay cả Thiên hạ chí độc mà Tịnh Nguyệt cũng giải được, tuy độc của Âm Linh U Hà lợi hại, cũng là chuyện nhỏ.

Đi được một đoạn đường trong sương độc dày đặc, Bạch Vũ đã bắt đầu thấy rõ những thứ ở gần đó, may mà cảm nhận phương hướng của Dạ Quân Mạc không tệ, có thể trực tiếp dẫn Bạch Vũ đi thẳng một đường.

Tiếng nước chảy rào rào truyền đến bên tai, tiếng nước càng lúc càng lớn, có thể nghe ra được phía trước là dòng sông lớn cuộn trào mãnh liệt.

Đợi sau khi Bạch Vũ tản sương mù ra, có thể thấy được Âm Linh U Hà thần bí, mới phát hiện đây quả thật là một con sông lớn, dòng nước chảy xiết, lòng sông cực kỳ rộng.

Vẻ mặt Bạch Vũ đau khổ nhìn Dạ Quân Mạc cũng tương tự: "Chàng biết bơi không?"

Dạ Quân Mạc không nói gì. Cho dù biết, con sông rộng như vậy cũng không thể bơi qua được.

Nhưng bây giờ bọn họ không có cách nào khác để gọi Triệu Hoán Thú ra, nước sông tỏa ra khí độc dày đặc, nhuộm cả con sông thành màu xanh lá, Triệu Hoán Thú vừa ra, không đợi Bạch Vũ sử dụng Tịnh Nguyệt đã bị độc chết.

"Nàng có thể đóng băng nước sông lại." Dạ Quân Mạc buồn bã nói

Chương 512: Âu Dương Diệp

1

Edit: V.O

Bạch Vũ đen mặt, Vạn Lý Băng Xuyên quả thật có thể đóng băng nước sông, vấn đề là nhánh sông lớn như vậy, chỉ sợ nàng không đóng băng được, ngược lại nếu là Cửu Huyền Băng Hồ còn có thể.

"Thử xem đi." Dạ Quân Mạc xoa xoa tóc Bạch Vũ: "Chỉ cần tốc độ đủ nhanh là được."

"Nhưng... Nếu như linh thuật của ta không theo kịp, rơi vào nước thì làm sao bây giờ? Ta chỉ có thể dùng tối đa hai lần Vạn Lý Băng Xuyên liên tục." Nàng không lo lắng cho mình, nàng lo lắng Dạ Quân Mạc, nước sông này chính là kịch độc, ngộ nhỡ tách ra với Dạ Quân Mạc, nàng không kịp cứu Dạ Quân Mạc.

Đôi mắt đen nhánh của Dạ Quân Mạc hiện ra ý cười tà tử: "Sợ cái gì? Ta tin nàng."

Bạch Vũ không từ chối nữa, bây giờ ngoại trừ linh thuật, cũng không có cách nào tốt nữa.

Nàng dùng hết sức, linh khí toàn thân bạo phát ra, nước sông trước mặt nháy mắt bị đóng băng. Dạ Quân Mạc giữ chặt nàng, lập tức chạy lên tầng băng.

Khả năng đóng băng của Vạn Lý Băng Xuyên vẫn tương đối mạnh, tầng băng này vừa ra đã rất rắn chắc, nhưng chưa tới ba giây đã bắt

đầu tan băng. Thời gian duy trì Vạn Lý Băng Xuyên liên tục của Bạch Vũ vẫn chưa đủ lâu.

Chỉ một cái chớp mắt, toàn bộ mặt băng dưới chân bọn họ liền tan rã. Sắc mặt Bạch Vũ thoát cái trắng bệch, bọn họ mới chạy được một nửa, cho dù hai người đã dùng tốc độ nhanh nhất để băng qua.

"Nhìn phía trước, lại dùng một lần nữa." Giọng nói trầm ổn của Dạ Quân Mạc vang lên bên tai Bạch Vũ. Bạch Vũ lập tức tỉnh táo lại, đánh ra Vạn Lý Băng Xuyên, mặt băng tan rã lại bắt đầu ngưng tụ lại, đợi đến lúc lại tan rã, bọn họ vừa mới bước một bước lên bờ bên kia.

Bạch Vũ thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm thấy sau lưng nàng đều ướt đẫm, chỉ là trong thời gian nháy mắt đó, nếu Dạ Quân Mạc không nắm bắt được thời gian đủ tốt, dựa vào hai lần Vạn Lý Băng Xuyên của nàng thì hoàn toàn không thể đến được bờ bên kia.

"Cũng may có chàng." Bạch Vũ cười hì hì nhìn về phía Dạ Quân Mạc.

Đáy mắt Dạ Quân Mạc lờ mờ ẩn chứa dịu dàng, diendanlequydon – V.O, sắc mặt bắt đầu xanh xao, đứng không vững ngã xuống.

"Dạ!" Bạch Vũ vội vàng đỡ hấn, lập tức dùng một lần Tịnh Nguyệt cho hấn. Trong lúc qua sông tiếp xúc trực tiếp với nước sông có độc, còn chưa kịp giải độc cho hấn, Dạ Quân Mạc đã trúng độc rồi.

"Ta không sao. Độc đã được giải." Dạ Quân Mạc tựa vào trên người Bạch Vũ, lắc đầu.

"Độc đã được giải, nhưng độc này gây tổn hại đến thân thể, chàng sẽ không được dùng linh khí nữa." Bạch Vũ đau lòng nâng hấn đứng

dậy.

Bỗng nhiên, vài tiếng gầm nhẹ từ trong khu rừng phía sau bọn họ truyền đến.

Bạch Vũ nhíu mày, sao đã qua sông lại còn nhiều phiền phức như vậy? Theo lý thuyết, mảnh đất được Âm Linh U Hà vòng trong phạm vi này hẳn là chỗ an toàn, chẳng lẽ còn có mãnh thú?

Nàng đỡ Dạ Quân Mạc cẩn thận đi vào trong, mới bước vào rừng rậm, đột nhiên dưới chân liền hiện ra một khế ước trận.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc thay đổi: "Khế ước hấp linh."

Khế ước hấp linh - bản thân nó là khế ước duy trì linh khí một khu vực, hễ là linh khí trong khế ước trận đều sẽ bị hút vào, sinh vật bước vào khế ước trận, linh khí trên người cũng sẽ bị hút đi hết sạch, cuối cùng linh mạch bị tổn hại, kiệt sức mà chết.

"Khế ước thật ác độc." Bạch Vũ có chút nổi nóng nheo mắt lại, không muốn gặp bọn họ, kết quả lại để cho bọn họ tới chịu chết.

Muốn linh khí đúng không? Ta cho! Chỉ sợ ngươi không muốn nổi!

Bạch Vũ lấy ra một khối tinh thể thượng phẩm, bóp chặt lấy, một lượng linh khí lớn vượt lên, lập tức bị khế ước trận hút đi. Bạch Vũ vừa đỡ Dạ Quân Mạc nhanh chóng tiến tới, vừa không ngừng bóp nát tinh thể thượng phẩm.

Linh khí của tinh thể thượng phẩm cũng không phải một khế ước trận bình thường có thể hấp thu được, một khối tinh thể thượng phẩm có thể ngưng tụ ra ít nhất 100 điểm linh lực, linh khí khổng lồ như vậy khiến cho khế ước hấp linh bắt đầu không chịu nổi.

Chương 513: Âu Dương Diệp

2

Edit: V.O

Chung quanh bên trong khế ước trận đã bắt đầu vang lên tiếng rắc rắc rắc, lúc đầu tiếng rất nhỏ, dần dần liền giống như mạnh mẽ tiến vào trận nổ tung tóe, âm âm cực kỳ dọa người.

Bạch Vũ biết đây là điềm báo khế ước trận bắt đầu sụp đổ, nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Còn chịu được không? Chúng ta phải gia tăng tốc độ."

Dạ Quân Mạc gật gật đầu, tuy hấn bị trúng độc tổn hại đến thân thể, không thể sử dụng linh khí, nhưng giải độc đúng lúc, chạy vẫn không là vấn đề, lại nói, phạm vi khế ước trận này không lớn lắm, cũng sắp đến đầu ra.

Bạch Vũ lại bóp nát một khối tinh thể thượng phẩm, cùng Dạ Quân Mạc gia tăng tốc độ, lao ra khỏi khế ước.

Ầm - -

Khế ước hấp linh ở phía sau liên tục bạo phát nổ vang.

Ở chỗ sâu sau núi, dải đất trung tâm được Âm Linh U Hà bao quanh, bên trong tiền viện của một tòa nhà gỗ nhỏ ấm áp, nam tử mặt chữ điền, thân thể cường tráng ngồi ngay ngắn ở trong lương đình (chòi nghỉ mát).

Ông mày rậm mắt to, khuôn mặt trông có vẻ chính trực, làm cho người ta có một loại cảm giác uy nghiêm mà đáng tin cậy.

Lúc này, ông cau mày, đột nhiên phun ra một ngụm máu, trong mắt tràn đầy không thể tin: "Còn có người có thể phá được kế ước hấp linh của chúng ta?"

Vào kế ước hấp linh, chỉ có thể liều mạng thoát ra trước khi bị hút sạch linh khí, trừ cách đó ra thì hoàn toàn không còn cách nào khác.

Nhưng bây giờ kế ước của ông ta đã bị cường bạo phá nát! Linh khí vĩ đại như vậy khiến cho ông ta khó có thể tin. Dù sao ông cũng không nghĩ đến sẽ có người lãng phí tinh thể thượng phẩm bóp nát ném vào kế ước trận như vậy, người bình thường hoàn toàn sẽ không nghĩ tới phá nát kế ước trận, cho dù nghĩ đến cũng hoàn toàn rất không nỡ.

Tinh thể thượng phẩm mà Bạch Vũ ném ra cũng đã đủ xây dựng được mấy tòa thành trì!

Bỗng nhiên, tiếng mãnh thú gào thét liên tục vang lên ở bên ngoài cánh rừng.

Ông nheo mắt lại, những mãnh thú này là ông cố ý nuôi dưỡng ở bên ngoài, diendanlequydon – V.O, xem ra người muốn gặp ông đã thoát khỏi kế ước hấp linh, hơn nữa còn ra khỏi khu sương độc của Âm Linh U Hà, cũng không biết bọn họ có thể đi đến trước mặt ông được không, nếu thật có thể đưa cho ông kim khí như đã hứa, cũng là không tệ.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đi ra khỏi khu sương độc, linh khí của Bạch Vũ đã sắp bị hao hết, mặc dù liên tục sử dụng Tịnh Nguyệt, nhưng cũng tiêu hao rất nhiều, cách một khoảng thời gian thì Bạch

Vũ thường giải độc cho Dạ Quân Mạc, cuối cùng phải dựa vào việc dùng linh quả bổ sung linh khí mới chống đỡ được.

Ai ngờ vừa mới bước ra khỏi khu sương độc liền gặp không ít mãnh thú lục tục tụ tập về phía này, thái độ thù địch đối với người từ bên ngoài vào như bọn họ vô cùng rõ ràng, mà còn thông minh hơn mãnh thú bình thường một chút, cảm giác như là được nuôi lớn, mà không phải hoang dã.

Bạch Vũ cảm thấy linh khí không đủ, cũng dứt khoát không gọi Triệu Hoán Thú ra, trực tiếp vẫy độc.

Dù sao trong tay nàng cũng có một viên độc châu liên tục sản sinh độc tố, độc dược còn nhiều mà.

Sau khi Bạch Vũ trực tiếp độc chết hai con mãnh thú cấp 5, mấy con mãnh thú khác bắt đầu có chút kiêng dè, không dám tùy tiện tiến lên phía trước, vây quanh bên cạnh bọn họ gầm thét, ánh mắt sắc bén, đáng sợ nhìn chằm chằm bọn họ, giống như một giây sau liền xé nát bọn họ.

Bạch Vũ bình tĩnh dùng phấn độc xua đuổi mãnh thú, mở đường ở phía trước, Dạ Quân Mạc theo sau canh chừng sau lưng nàng.

Mãnh thú không dám tiến lên, mắt thấy bọn họ muốn tiến vào chỗ đất trống sâu trong rừng rậm, đột nhiên cùng nhau từ phía sau bổ nhào lên giống như phát điên.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc biến đổi, xoay người lại vung tay lên, hơn mười cây ngân châm dính độc tố theo hình quạt bay ra, châm chết ba con mãnh thú nhào lên ngay tại chỗ.

Cũng cùng lúc đó, Bạch Vũ gọi Tiểu Thanh ra, một đường Bạo Liệt

Lưu Hỏa trực tiếp nổ trên người một đám mãnh thú, ngọn lửa phóng lên trời, càn quét núi rừng dễ như trở bàn tay. Rất nhiều mãnh thú kêu thảm tránh ra. Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc lập tức đi vào đất trống.

Chương 514: Âu Dương Diệp

3

Edit: V.O

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đi vào đất trống, từ xa liền thấy một viện nhỏ được bày biện cực kỳ ấm áp, gian phòng rất lớn, bốn phía còn có một mảnh rừng trúc nhỏ, gần đó còn có lương đình và khe suối, trông cực kỳ lịch sự, tao nhã.

Trong viện có một nam tử trung niên vẻ mặt thâm trầm, chính là Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp nghe thấy tiếng nổ đình tai nhức óc bên ngoài thì lập tức đi tới, nhìn thấy hai người phong trần mệt mỏi, ôn hòa nói: "Các người là người muốn gặp ta?"

Bạch Vũ đánh giá Âu Dương Diệp một lúc, không nói hai lời kéo Dạ Quân Mạc xông vào trong viện.

Âu Dương Diệp sửng sốt, ông nghe Âm Linh Tông chủ truyền âm nói có người muốn gặp ông, hỏi ông một việc, hơn nữa còn bằng lòng lấy ra hàng loạt kim khí và tinh thể thượng phẩm, chỉ vì muốn gặp ông một lần.

Đương nhiên Âu Dương Diệp cho rằng, người đến là có chuyện muốn nhờ ông, ai ngờ người đã đến thấy ông lại không chào hỏi, còn hùng hổ xông vào chỗ ở của ông, đây là thái độ người nhờ vả nên có?

"Này, hai người các người muốn làm gì?" Chờ Âu Dương Diệp kịp phản ứng, đuổi theo, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đã vào phòng, vọt vào phòng ngủ.

Thật ra Bạch Vũ vội vã đi vào phòng chỉ là muốn tìm cái giường để cho Dạ Quân Mạc nghỉ ngơi một chút mà thôi, chạy suốt một đường, còn sử dụng châm độc, vận dụng linh khí, Dạ Quân Mạc cần phải nghỉ ngơi một chút.

Nhưng vào phòng ngủ lại phát hiện một người đang nằm trên giường Âu Dương Diệp, một nữ tử.

Nữ tử này không mỹ mạo bao nhiêu so với Bạch Vũ, nhưng cũng coi như là thanh tú, dịu dàng, vừa thấy chính là loại nữ tử ôn nhu, hiền thê lương mẫu. Chỉ tiếc nàng vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt nằm trên giường, giống như người chết, ngực không có bất kỳ cái gì nhấp nhô lên xuống, trên mặt cũng không có một chút máu, làn da trắng bệch giống quỷ.

Bạch Vũ ngạc nhiên một lúc, rất nhanh đã kịp phản ứng, có lẽ nữ tử này chính là thê tử Uyển Kỳ của Âu Dương Diệp, nhìn bộ dạng này, hình như tình hình không tốt lắm.

"Cút ra ngoài!" Âu Dương Diệp gầm thét đuổi theo vào phòng, nhìn thấy hai người đứng ở bên giường nhìn thê tử của ông, diendanlequydon – V.O, nhất thời hai mắt đỏ bừng, không chút khách sáo sử dụng sát chiêu, rút ra một thanh kiếm nhỏ, đâm thẳng vào yết hầu Bạch Vũ.

Bạch Vũ vung ra một đường Lưu Hỏa, nện lên kiếm phong, bảo kiếm lạnh giá đâm thủng Lưu Hỏa, không hề bị ảnh hưởng tiếp tục đâm tới.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, một nắm có thể ngăn cản bảo kiếm linh thuật! Không hổ là Luyện khí đại sư, tạo ra một thanh bảo kiếm tuyệt thế cho mình như vậy, thân thể hơi nghiêng, chuyển tay trực tiếp chưởng một chưởng lên cổ tay Âu Dương Diệp.

Kiểm phong của Âu Dương Diệp lệch qua, suýt nữa không cầm được bảo kiếm, đâm vào khoảng không.

Dạ Quân Mạc lướt qua hai người đang giao chiến, tay tìm mạch đập của Uyển Kỳ.

Âu Dương Diệp giận tím mặt, giơ kiếm lên muốn chém: "Đừng chạm vào nàng ấy!"

"Người giam cầm linh hồn của thê tử vào trong thân thể bà ấy? Bà ấy đã chết." Dạ Quân Mạc có chút ngạc nhiên nhìn về phía Âu Dương Diệp.

Nhất thời, lửa giận trên mặt Âu Dương Diệp ảm đạm xuống, tay nắm bảo kiếm liên tục run rẩy: "Nói bậy! Thê tử của ta còn sống, nàng ấy chỉ ngủ thiếp đi mà thôi!"

"Thân thể còn lành lặn, linh hồn cũng vẫn còn ở, tạm thời cũng có thể coi là còn sống." Dạ Quân Mạc thu tay về.

Âu Dương Diệp sửng sốt, nhất thời trên mặt hiện ra vẻ mừng như điên: "Người cũng cảm thấy thê tử ta còn chưa chết? Nàng ấy vẫn còn có thể cứu được, đúng không?"

Bạch Vũ nhìn bộ dạng Âu Dương Diệp có chút điên khùng, không biết vì Âu Dương Diệp quá coi trọng thê tử của mình, hay là tính cách bản thân chính là điên khùng như thế này. Nàng cũng thử bắt mạch cho Uyển Kỳ, trong lòng hít vào một hơi khí lạnh, khối thân thể này

hoàn toàn chính là một cỗ thi thể.

Tuy bảo tồn cực kỳ hoàn hảo, nhưng Bạch Vũ không cảm thấy bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, nàng không biết linh hồn Dạ Quân Mạc nói ở đâu, dù sao nàng cũng không cảm nhận được.

Chương 515: Âu Dương Diệp

4

Edit: V.O

"Hai người các người có thể biết được tình hình của thê tử ta, các người chữa khởi cho nàng ấy được sao?" Cối lòng Âu Dương Diệp đầy chờ mong hỏi, trông có chút đáng thương.

Bạch Vũ vội ho một tiếng, mặt mày cong cong: "Không vội, chúng ta vẫn nên nói chuyện đã giao hẹn lúc trước trước đi."

Âu Dương Diệp giống như bị đổ một thùng nước lạnh, thoáng cái tỉnh táo lại: "À..., đi theo ta đến thư phòng nói đi."

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc liếc nhau một cái, đi theo Âu Dương Diệp đến thư phòng.

Âu Dương Diệp chấp tay sau lưng, mặt không chút thay đổi đứng ở trước mặt bọn họ: "Nếu đã đến đây, liền ấn theo giao hẹn, đưa đồ cho ta."

Dạ Quân Mạc yên lặng ngồi trên ghế, cũng không nói lời nào.

Bạch Vũ cười tít mắt gật đầu: "Nói đúng lắm, kim khí và tinh thể thượng phẩm ta đồng ý đưa cho người đều đã được mang đến, ta sẽ không quỵ nợ."

Nàng vừa nói, vừa tìm kiếm đồ từ trong nhẫn Bách Vũ: "Nhưng, người đồng ý gặp chúng ta, lại làm hại chúng ta thiếu chút nữa bị độc

chết, còn thiết lập kế ước trận hấp linh ám toán chúng ta, món nợ này cũng cần phải tính rõ ràng."

Âu Dương Diệp cảnh giác nhìn nàng: "Có ý gì?"

Ầm - -

Bạch Vũ ném toàn bộ mấy trăm khối kim khí về phía Âu Dương Diệp, mỗi một khối kim khí này đều không nhẹ, đá Thái Ất đặc biệt cứng rắn, lại càng nặng tựa nghìn cân, đập tới như mưa, trực tiếp đập nửa cái thư phòng gần như không còn.

Nếu Âu Dương Diệp không chạy nhanh thì đã sớm bị bảo khí chôn rôi.

"Người, các người..." Các người thật là tới hỏi chuyện ta à? Không sợ đối xử với ta như vậy thì cho dù chết ta cũng sẽ không nói sao? Âu Dương Diệp mặt mũi bầm dập bò trở lại, diendanlequydon – V.O, Bạch Vũ mới lấy ra 40 khối tinh thể thượng phẩm cuối cùng cho Âu Dương Diệp.

"Không phải đã bàn tốt là 50 khối sao?"

"Mười khối còn lại đã bóp nát ở trong kế ước trận hấp linh, đó là ông thiết lập, dù sao đều là bị ông hấp thu, ta sẽ không đưa thêm." Bạch Vũ đương nhiên nói.

Nét mặt Âu Dương Diệp cứng đờ, rốt cuộc Âu Dương Diệp cũng biết kế ước trận của ông bị hủy diệt như thế nào, đúng là lãng phí! Mười khối tinh thể thượng phẩm, Âu Dương Diệp chỉ hấp thu được nhiều nhất là một khối, toàn bộ những cái còn lại đã bị tiêu tan có được không? Vốn chỗ bố trí kế ước hấp linh, có lẽ trong vài thập niên nữa sẽ thành thánh địa tu luyện dày đặc linh khí.

Âu Dương Diệp chấp nhận cách nói của Bạch Vũ, cẩn thận thu lại tinh thể thượng phẩm, nhưng không bao lâu, Âu Dương Diệp liền cảm thấy bắt đầu ngứa tay, sau đó hai tay bắt đầu xanh xao, chuyển tím, chưa tới một phút liền sưng giống như móng heo.

"Đây, đây là có chuyện gì? Người hạ độc ta!" Âu Dương Diệp chấn động, nổi nóng trừng Bạch Vũ: "Nhanh giải cho ta, nếu không cho dù người hỏi cái gì, ta cũng sẽ không nói!"

Một khi tay Âu Dương Diệp xảy ra vấn đề, liền không thể luyện khí nữa, chẳng trách bộ dạng của Âu Dương Diệp giống như muốn bóp chết Bạch Vũ.

"Không sao, ta có một loại bột thuốc có thể làm cho người ta nói thật." Bạch Vũ cười tít mắt nhìn Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp cười lạnh: "Ta biết loại bột thuốc người nói đến, đó chính là vạn năm trước, tiểu công chúa của Sáng Thế Thần Điện nghiên cứu ra được, đáng tiếc vô dụng đối với ta. Những người biết quá nhiều bí mật của Sáng Thế Thần Điện như chúng ta, đều bị hạ kế ước phong tỏa trí nhớ, ta hoàn toàn không thể nói ra những chuyện không thể nói."

Trong lòng Bạch Vũ trầm xuống: "Trí nhớ về Tháp Thiên Ky cũng đã bị phong tỏa rồi sao?"

"Tháp Thiên Ky? Thì ra là thế, các người là người Âm Dạ Đế Quốc." Trong mắt Âu Dương Diệp tràn đầy trào phúng và khinh thường: "Tuy ta phản bội Sáng Thế Thần Điện, nhưng cũng sẽ không giúp Âm Dạ Đế Quốc các người."

Bạch Vũ liếc nhìn Dạ Quân Mạc một cái, làm thế nào cũng không che

dấu được vẽ mặt uế oái.

Dạ Quân Mạc vỗ vỗ lưng nàng: "Không sao, không tìm thấy thì thôi."

Hắn nhìn về phía Âu Dương Diệp: "Tay ngươi ngày mai sẽ tốt, nhưng Bạch Vũ chỉ tức giận dạy dỗ ngươi một chút. Người bảo vệ ngươi ở gần đây cũng không cần phải hiện ra, chúng ta lập tức rời đi."

Chương 516: Âu Dương Diệp

5

Edit: V.O

Âu Dương Diệp không nói chuyện, chung quanh quả thật có không ít người bảo vệ ông. Dù gì Âu Dương Diệp cũng là Luyện khí đại sư mà Âm Linh Tông cung phụng, Âm Linh Tông vì an toàn của Âu Dương Diệp, cố ý phải không ít người canh giữ ở chung quanh, tức là bảo vệ, cũng là giám thị, để tránh Âu Dương Diệp đột nhiên chạy mất.

Bạch Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định: "Người nói không nên lời, có thể viết ra."

Âu Dương Diệp nghiêng mắt, nếu kế ước phong tỏa trí nhớ dễ dàng bị phá giải như vậy, Sáng Thế Thần Điện cũng không cần lẫn lộn nữa.

"Không viết ra được, lấy các loại bản thiết kế Tháp Thiên Ky ra cũng được." Bạch Vũ thờ gấp nói.

Ánh mắt Âu Dương Diệp thoáng cái lóe lên, nhìn chăm chăm đôi tay sừng như móng heo của mình, không nói chuyện.

Bạch Vũ cực kỳ nhạy cảm phát hiện ánh mắt né tránh của Âu Dương Diệp, nhất thời ánh mắt lấp lánh: "Thật là có à! Dù sao người vẫn là người thiết kế Tháp Thiên Ky, chắc chắn người có bản thiết kế gốc của Tháp Thiên Ky, đúng không?"

Âu Dương Diệp cười lạnh, khuôn mặt cứng nhắc tràn đầy trào phúng: "Người giết ta, ta cũng sẽ không đưa cho người! Ta tuyệt đối không giúp Âm Dạ Đế Quốc các người."

Bạch Vũ khinh thường: "Ngừng, người đã phản bội Sáng Thế Thần Điện mấy ngàn năm, còn giả bộ trung thần gì chứ?"

"Ngậm miệng! Tất cả Ngũ Hành Thế Giới, bao gồm 72 vực và 3000 Vị Diện đều là Thần Sáng Thế tạo ra, là bà ấy ban ân cho chúng ta, nhưng Âm Dạ Đế Quốc các người lại không biết cảm ơn, hại chết huyết mạch duy nhất mà Thần Sáng Thế để lại. Ta khinh thường nhập bọn với người như các người!" Âu Dương Diệp tức giận nói.

Dạ Quân Mạc khẽ cười một tiếng, tiếng cười hơi lạnh lẽo lộ ra khinh thường, thất vọng châm chọc: "Thì ra Thượng Quân Vân Trần nói với các người như vậy. Âm Dạ Đế Quốc hại chết Bạch Vũ?"

"Chẳng lẽ không đúng? Người dám nói tiểu công chúa Bạch Vũ không phải do các người hại chết?" Âu Dương Diệp nghiêm nghị, chính trực hỏi.

Bạch Vũ chớp mắt một lúc: "Không phải, có lẽ ta bị Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần cùng nhau hại chết?"

Chưa tìm lại được trí nhớ cuối cùng, nàng cũng không xác định. Diendanlequydon – V.O. Nhưng trước đây nàng đã nhìn thấy Ngọc Ưu Liên và Thượng Quân Vân Trần thông đồng với nhau, vắt hết óc muốn hại chết nàng trong Tiên Trần Huyền Kính, đoán rằng cũng gần giống vậy.

Âu Dương Diệp thờ ơ lờm nàng: "Người ta nói đến chính là công chúa Bạch Vũ, ai nói tới người vậy hả? Người cũng tên Bạch Vũ?"

Bạch Vũ kéo khăn che mặt trên mặt: "Chính là ta, ta chỉ chuyển thế mà thôi."

Âu Dương Diệp kinh ngạc nhìn chăm chăm khuôn mặt Bạch Vũ giống vụn năm trước như đúc, dung nhan khuynh thế có thể khiến cho nam tử trong thiên hạ mê đắm, đời ra giống như cọc gỗ.

"Công chúa Bạch Vũ! Thật là người?" Âu Dương Diệp nói năng có chút lộn xộn, đi đến gần Bạch Vũ, bỗng nhiên lại lui về, cảnh giác nhìn bọn họ: "Không đúng, cho dù mặt giống nhau như đúc cũng có thể là giả mạo, người Âm Dạ Đế Quốc các ngươi cũng không phải chưa từng thấy công chúa Bạch Vũ của chúng ta."

Bạch Vũ: "...". Người còn nói khuôn mặt này của ta là giả mạo? Giả mạo có thể tự nhiên thanh thuần, trong sáng trắng nõn sao? Đúng là không có mắt.

"Người không tin cũng không sao. Nếu người muốn chữa khỏi cho thê tử của người, liền giao bản vẽ Tháp Thiên Ky cho ta." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt mở miệng.

Nhất thời, Âu Dương Diệp kích động đỏ tròng mắt: "Người thật sự có thể cứu sống thê tử của ta?"

"Tám phần nắm chắc."

"Được! Được! Chỉ cần người cứu sống nàng ấy, ta liền lấy bản vẽ cấu trúc của Tháp Thiên Ky cho các ngươi!" Âu Dương Diệp một lời đồng ý.

Bạch Vũ có thể xác định, chỉ cần nói tới thê tử của mình, Âu Dương Diệp sẽ kích động giống như người điên, sớm biết Âu Dương Diệp coi trọng thê tử như vậy, đã sớm cứu người giúp ông ta rồi.

Nhưng Uyên Kỳ hoàn toàn chính là một người chết, làm cho người chết sống lại, đó thật sự còn khó hơn lên trời.

Chương 517: Định hồn châu 1

Edit: V.O

Vừa nhắc tới thể tử của mình, cái gì Âu Dương Diệp cũng không quan tâm, trực tiếp quẳng toàn bộ lời nói từ chối chính nghĩa ra sau đầu, túm hai người lập tức đi bắt mạch kỹ càng cho Uyển Kỳ.

Thật ra y thuật của Bạch Vũ tốt hơn Dạ Quân Mạc, nhưng đối với trị liệu linh hồn, ngay từ đầu, thậm chí linh hồn của Uyển Kỳ nàng cũng không cảm nhận được, dứt khoát ở một bên nhìn Dạ Quân Mạc khám cho Uyển Kỳ.

Dạ Quân Mạc bắt mạch cho Uyển Kỳ một lần nữa, lại mở mắt Uyển Kỳ ra, kéo mở miệng Uyển Kỳ ra nhìn nhìn.

Thân thể Uyển Kỳ được bảo tồn cực kỳ tốt, giống như ngủ thiếp đi, trong miệng Uyển Kỳ chứa một viên ngọc châu màu xanh lá.

"Chính là thứ này bảo tồn thi thể và linh hồn của bà ấy?" Dạ Quân Mạc nhìn về phía Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp gật đầu, trong mắt lộ ra nội tâm bi thương, đau đớn: "Đó là Định Hồn Châu, là ta tự tay tạo ra mất gần hai ngàn bảy trăm năm. Ai biết mới vừa tạo ra, người đầu tiên dùng tới nó lại là Uyển Kỳ."

"Hạt châu này cần chứa một lượng linh khí lớn để nuôi dưỡng, mới có thể phát huy tác dụng. Vậy nên người bày ra kế ước trận hấp linh ở bên ngoài." Dạ Quân Mạc bắt mạch xong, ngồi vào ghế tựa

bên cạnh Bạch Vũ.

Âu Dương Diệp không phủ nhận: "Đúng vậy, mãnh thú bên ngoài là ta nuôi dưỡng, chính vì để cho kế ước trận hấp linh hấp thu linh khí. Hạt châu này cần quá nhiều linh khí, ta cũng chỉ có thể làm như vậy."

Bạch Vũ hiểu rõ, khó trách nhìn thấy Âu Dương Diệp thu những tinh thể thượng phẩm này lại như bảo bối, kim khí vốn yêu thích lại thả trên mặt đất, dựa theo sở thích trước kia của Âu Dương Diệp, có thể sẽ không làm như vậy. Đoán rằng Âu Dương Diệp đồng ý gập bộn họ, một phần nguyên nhân rất lớn là tinh thể thượng phẩm nàng hứa hẹn cuối cùng.

"Ta có thể hỏi tên của người bị thương như thế nào không?" Bạch Vũ nhìn không được hỏi.

Âu Dương Diệp im lặng một lúc: "Thật ra ta cũng không rõ lắm. Ta chỉ nhớ rõ lúc đó ta tạo ra Định Hồn Châu, vô cùng vui vẻ đi tìm Uyển Kỳ, lúc ấy nàng ấy đang hái thuốc trong vườn thuốc của Pháp Thánh Điện, diendanlequydon – V.O, lúc ta đến lại nhìn thấy lưỡi dao khí sắc bén đâm xuyên qua ngực nàng ấy!"

Âu Dương Diệp gắt gao nắm chặt nắm tay, cúi đầu: "Ta ôm lấy nàng ấy, hỏi đệ tử đến truy sát vì sao ra tay với nàng ấy, những đệ tử này lại nói là phụng mệnh làm việc, Uyển Kỳ nàng ấy cấu kết với Âm Dạ Đế Quốc, là gian tế. Gian tế rắc chớ! Ngay cả Sáng Thế Thần Điện Uyển Kỳ cũng không ra cửa, hoàn toàn không có khả năng cấu kết với Âm Dạ Đế Quốc. Ta dùng Định Hồn Châu bảo vệ thân thể và linh hồn của nàng ấy, đưa nàng ấy trốn ra khỏi Sáng Thế Thần Điện, từ đó phản bội Thần Điện."

Dạ Quân Mạc trầm thấp mở miệng: "Chỉ sợ lúc bà ấy hái thuốc ở vườn thuốc, không cẩn thận nghe thấy được chuyện gì không nên

nghe."

Đột nhiên Âu Dương Diệp ngẩng đầu, trong mắt bốc lên một chút nước mắt. Âu Dương Diệp cũng nghĩ đến chuyện này, quả thật trong Sáng Thế Thần Điện có không ít việc ngầm xấu xa. Thượng Quan gia và Ngọc Ưu Liên vì diệt trừ người chống đối, không biết đã làm bao nhiêu chuyện không thể thấy ánh sáng.

"Người có thể trị khỏi cho nàng ấy không?" Âu Dương Diệp hỏi.

"Cần một chút dược liệu khá quý giá, nhưng bây giờ ta không có, chỉ có thể từ người cung cấp."

"Không thành vấn đề, ta đi tìm Âm Linh Tông lấy." Âu Dương Diệp cực kỳ không khách sáo coi Âm Linh Tông trở thành kẻ xem tiền như rác.

Dạ Quân Mạc viết ra một phần phương thuốc, để cho Âu Dương Diệp nhanh chóng đi lấy thuốc.

Sau khi Âu Dương Diệp cầm phương thuốc rời đi, Bạch Vũ u oán nhìn Dạ Quân Mạc: "Chàng thật sự có thể trị khỏi loại bệnh này?"

"Bây giờ tình hình của bà ấy giống như là linh hồn rời khỏi thân thể, tuy linh hồn vẫn còn đang ở trong thân thể, nhưng đã không còn dung hợp với thân thể, hơn nữa lúc bà ấy chết đi, linh hồn cũng bị thương nặng. Bây giờ ta chỉ chữa trị linh hồn của bà ấy, làm sao để dung hợp linh hồn của bà ấy lại, thì phải hỏi nàng rồi." Dạ Quân Mạc nhìn mắt to xinh đẹp của nàng, nghiêm túc nói.

Chương 518: Định hồn châu 2

Edit: V.O

"Làm sao ta biết được?" Bạch Vũ trừng mắt.

"Trong Thập Ngũ Hành có bộ sách về phương diện này, ta không xem kỹ, nhưng chắc chắn nàng đã từng xem." Dạ Quân Mạc rất có kiên nhẫn nhắc nhở.

Bạch Vũ muốn khóc, ta xem qua rất nhiều sách, làm sao chàng chắc chắn ta có thể nhớ rõ?

"Ta cần trở về cẩn thận nghĩ lại, chàng không cần quan tâm đến ta." Bạch Vũ đau đầu trốn qua một bên nhớ lại.

Dạ Quân Mạc lấy dược liệu Âu Dương Diệp đưa tới, lập tức chế tác thuốc tắm, để cho Âu Dương Diệp đưa Uyển Kỳ ngâm vào, hơi nước của thuốc tắm có thể trực tiếp xuyên thấu qua thân thể Uyển Kỳ, tắm bổ linh hồn của bà.

Thoáng một cái đã năm ngày trôi qua, linh hồn Uyển Kỳ đã hoàn toàn được chữa trị, cũng có nghĩa linh hồn Uyển Kỳ đã thức tỉnh, hẳn là Uyển Kỳ đều có thể nghe thấy những gì bọn họ nói chuyện, nhưng linh hồn Uyển Kỳ lại giống như bị phong tỏa trong một căn phòng nhỏ, không có cách nào chiếm cứ thân thể vốn là của mình.

"Đây là di chứng do giam cầm trong thời gian quá lâu, không cần dùng viên Định Hồn Châu này cho bà ấy nữa." Bạch Vũ lấy Định Hồn Châu ra, trầm ngâm nói: "Thật ra muốn để cho linh hồn bà ấy dung

hợp lại một lần nữa cũng không khó, nhưng cần rất lâu."

"Không sao, ta không vội." Âu Dương Diệp kích động nói. Nhiều năm như vậy, có chờ thêm vài ngày nữa cũng không sao.

Bạch Vũ nhìn Âu Dương Diệp: "Người không vội, nhưng chúng ta sốt ruột, vài ngày nữa Tháp Thiên Ky sẽ mở ra, trước đó người cần đưa bản vẽ Tháp Thiên Ky cho ta. Nếu không chậm trễ thì không dùng được."

"Được, không thành vấn đề. Ta lập tức đi lấy." Âu Dương Diệp vẫn tươi cười đầy mặt như cũ, khuôn mặt vốn cứng nhắc trông nhu hòa hơn rất nhiều.

Bạch Vũ nhíu mày: "Đồng ý đơn giản như vậy, người sẽ không sợ chúng ta đang lừa gạt người."

"Không sợ." Âu Dương Diệp lắc đầu, thu lại nụ cười: "Ta tin người chính là công chúa Bạch Vũ, khí chất của người, tính tình của người đều giống như trước đây, công chúa sẽ không gạt ta."

Bạch Vũ động động môi, không nói cái gì nữa.

Bỗng nhiên, nàng có chút áy náy, diendanlequydon – V.O, thật ra người Sáng Thế Thần Điện không phải đều giống Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần, vẫn còn có rất nhiều người đang cố gắng vì nàng, vì huyết mạch Thần Sáng Thế, vì bình an thiên hạ.

Vì sao lúc đó nàng lại không nghĩ cai quản, nếu lúc ấy nàng không tùy hứng như thế, đơn thuần như thế, thông minh một chút sẽ không bị người ta lừa, có lẽ Sáng Thế Thần Điện sẽ không rơi vào trong tay đám người này.

Bỗng nhiên, một bàn tay lớn ấm áp bỗng nhiên dịu dàng xoa trên đầu nàng, làm rối sợi tóc của nàng, kéo tinh thần của nàng lại.

"Đó không phải là sai lầm của nàng, không phải một mình nàng có thể hàn gắn lại được. Trăm ngàn năm qua, nhờ có huyết mạch Sáng Thế che chở, bọn họ làm ra quá nhiều chuyện tội lỗi, nên có một kiếp này." Đôi mắt đen nhánh của Dạ Quân Mạc giống như xoáy nước sâu muốn hút nàng vào.

Bạch Vũ trầm luân trong đó, dựa vào trong lòng hắn, hừ hừ giống như con mèo nhỏ: "Ta biết. Ta sẽ không hối hận vì chuyện này."

"Ừm." Dạ Quân mạc vỗ lưng Bạch Vũ, nhàn nhạt lên tiếng.

Quả nhiên, Âu Dương Diệp rất nhanh đã lấy bản vẽ đến, một chồng lớn thật dày, toàn bộ đều là vẽ tay.

"Ta còn tưởng rằng thứ này được bảo tồn trong ngọc bài." Bạch Vũ mặt mày hớn hở lật xem bản vẽ.

"Ban đầu quả thật là được bảo tồn trong ngọc bài, nhưng ngọc bài đã bị Thượng Quan Vân Trần phá hủy rồi. Những thứ này là ta vẽ từng bút từng bút một lúc thiết kế lúc trước, không nỡ ném, mới giữ lại." Âu Dương Diệp sắp xếp lại bản vẽ một lần, giải thích với bọn họ.

365 loại cơ quan, mỗi một loại đều có bản thiết kế chi tiết, có cái có cách giải quyết, có cái không có. Lúc thiết kế cơ quan, có vài cơ quan không muốn để cho người phá giải.

Chương 519: Định hồn châu 3

Edit: V.O

Trừ cái đó ra, còn có cả bản vẽ cấu tạo Tháp Thiên Ky, mỗi cơ quan của không gian đều được đánh dấu rất rõ ràng, Bạch Vũ phát hiện không gian lãng phí vậy nàng lúc trước ở ngay bên cạnh trung tâm, nhưng cho dù nàng biết, cũng không có cách nào đi qua.

Có những bản vẽ này, trong đầu Bạch Vũ hình thành một khối lập thể cấu trúc bên trong Tháp Thiên Ky rất rõ ràng, lập kế hoạch mấy lối đi thích hợp nhất thông đến trung tâm Tháp Thiên Ky.

"Cho dù Thượng Quan Vân Trần có điều động cơ quan Tháp Thiên Ky nữa, cũng không sao, ta chắc chắn có thể tìm đến được trung tâm Tháp Thiên Ky." Bạch Vũ vui vẻ ôm cổ Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc mỉm cười nhàn nhạt, nhìn thoáng qua bản vẽ trên bàn thật sâu.

Âu Dương Diệp rộng rãi lấy bản vẽ Tháp Thiên Ky ra, đương nhiên Bạch Vũ sẽ không để cho Âu Dương Diệp thất vọng, rất nhanh đã tìm được chỗ tốt vẽ ra kế ước chiêu hồn (gọi hồn), đưa Uyển Kỳ vào trong kế ước trận.

Nàng dùng máu của chính mình làm vật tế, kêu gọi hồn phách Uyển Kỳ trở về chỗ cũ, dung hợp vào thân thể.

Khế ước chiêu hồn là một loại khế ước vô cùng hiếm thấy, đoán rằng rất nhiều người đều chưa từng nghe nói, cho dù là Khế ước đại sư

cũng có rất ít người biết loại khế ước này.

Đây là một loại khế ước có thể khởi tử hồi sinh, nhưng điều kiện sử dụng vô cùng hà khắc, thân thể khỏe mạnh, linh hồn hoàn chỉnh, hơn nữa phải ở ngay gần đó, nếu không có Định Hồn Châu, Uyển Kỳ cũng không thể may mắn như vậy, mà trên đời này chỉ có một viên Định Hồn Châu như vậy.

"Khi nào Uyển Kỳ có thể tỉnh lại?" Âu Dương Diệp trông mong hỏi.

"Chuyện này phải xem thân thể của bà ấy, nhanh thì hai ngày, chậm phải năm sáu ngày, vào dịp này, người phải trông chừng cẩn thận, mỗi ngày phải đút bà ấy một ít thức ăn, bảo vệ thân thể bà ấy, không thể ra khỏi khế ước trận." Bạch Vũ dặn dò.

Âu Dương Diệp sững sốt một lúc: "Công chúa muốn đi đâu?"

"Ừm, chúng ta phải về chuẩn bị tiến vào Tháp Thiên Ky. Nếu vẫn còn có vấn đề, người có thể đến Vực Âm Dạ ở Đại lục Hiên Thổ tìm chúng ta." Tuy còn cách lúc vào Tháp Thiên Ky mấy ngày, nhưng Bạch Vũ đã có chút nóng vội, nàng muốn trở về trước chuẩn bị một chút.

Dạ Quân Mạc yên lặng nhìn chăm chú Bạch Vũ và Âu Dương Diệp nói chuyện Tháp Thiên Ky, diendanlequydon – V.O, màu mắt càng sâu, hạ mắt xuống che lại cảm xúc nơi đáy mắt.

Đương nhiên Âu Dương Diệp sẽ không cứng rắn giữ lại.

Ngày hôm sau, lúc Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc phải đi, Âu Dương Diệp cực kỳ hớn hờ tới tiễn bọn họ, nói với bọn họ tuy Uyển Kỳ còn chưa tỉnh lại, nhưng ngón tay đã bắt đầu cử động rồi!

"Chúc mừng." Bạch Vũ nhìn nam nhân trước mặt vui vẻ không thôi vì thế tử sắp tỉnh lại, thật lòng chúc phúc.

Âu Dương Diệp thật là cực kỳ yêu Uyển Kỳ, vì bà mà phản bội Sáng Thế Thần Điện. Cho dù biết Uyển Kỳ đã chết, vẫn không từ bỏ đợi mấy ngàn năm, chỉ vì cứu sống bà.

"Cái này cho người." Âu Dương Diệp nhét một cái hộp gỗ vào trong tay Bạch Vũ.

Bạch Vũ mở ra vừa thấy, bên trong chính là một hạt châu óng ánh trong suốt giống như thủy tinh: "Đây là cái gì?"

"Định Hồn Châu, ta luyện ra một lần nữa, đã cải tiến nó tốt hơn rồi." Âu Dương Diệp vui tươi hơn hờ nói, toàn thân đều đã tỏa ra ánh sáng tự tin.

"Người muốn tặng nó cho ta?" Bạch Vũ kịp phản ứng, có loại cảm giác vừa mừng vừa lo. Thần khí bảo mệnh đó, cho ta như vậy, người cũng thật sự bỏ được.

"Ta có thể tạo ra được một viên, tự nhiên có thể tạo ra được viên thứ hai, coi như cái này là lễ gặp mặt nghênh đón công chúa trở lại. Công chúa, Sáng Thế Thần Điện của người đã bị hủy, Sáng Thế Thần Điện bây giờ đã sớm không còn là cái vốn dĩ kia rồi." Âu Dương Diệp thở dài nặng nề.

"Ta biết, đồ của ta, ta sẽ giành lại." Bạch Vũ nắm chặt hộp gỗ.

Dạ Quân Mạc đã gọi Ngũ Hành Chu Tước ra, kéo tay Bạch Vũ, cùng nhau cưỡi lên Chu Tước rời đi.

Chương 520: Bên trong tháp, loạn đấu 1

Edit: V.O

Trở lại Vực Âm Dạ ở Đại lục Hiên Thổ, chỉ còn cách lúc Thần Vực mở ra hai ngày, Thần Vực đã sớm hoàn trả bảy tòa kiến trúc còn lại, Tháp Thiên Ky cũng đã bị tống ra, ngay tại lối vào Thần Vực, trôi nổi ở trên cao trong không trung, thân tháp được bao phủ một tầng kết giới màu vàng chói lọi, cả tòa tháp đều được đặt trong khống chế của Thần Vực, đợi đến lúc, sẽ mở ra để cho Bạch Vũ vào.

Bạch Vũ cẩn thận lên kế hoạch lối đi xong, có lên cả lối dự phòng, cố hết sức suy xét đến những khả năng gặp phiền phức, sau đó giống trống khua chiêng chuẩn bị những thứ cần thiết, chế toàn bộ dược liệu có trong tay thành thuốc viên để thuận tiện uống.

Chữa trị linh mạch, trị liệu nội thương, thậm chí ngay cả tu bổ (chấp vá, sửa chữa) linh hồn cũng đã mang theo, linh quả bổ sung linh khí lại càng mang theo mấy chục quả, toàn bộ đều là 1000 năm trở lên.

Tử Như, Công Tôn Ường và Trưởng lão Phục Mãn cũng đã sớm chuẩn bị kỹ càng để đi theo Bạch Vũ, vết thương của Tư Minh cũng đã khỏi hẳn, mấy ngày nay vẫn đang tăng cường tu luyện, miễn cho đến lúc đó gây trở ngại cho Bạch Vũ.

Ban đêm, Bạch Vũ xem xét bản vẽ lối đi một lần cuối cùng, lại xác nhận cơ quan cùng cách giải quyết. Dạ Quân Mạc đứng ở một bên, màu mắt thâm trầm nhìn nàng.

Bạch Vũ ngẩng đầu nhìn hấn một cái, nhìn khuôn mặt tuấn tú, lạnh lùng của hấn, bất đắc dĩ ôm cổ hấn: "Ngày mai Tháp Thiên Ky sẽ mở ra, chẳng lẽ chàng không tính dặn dò ta chút gì sao?"

Dạ Quân Mạc nắm eo nàng: "Ta sẽ không cho nàng đi."

Lông mày Bạch Vũ nhẹ nhàng nhíu lên: "Ta nhất định sẽ đi."

"Muốn đánh cuộc không?"

"Đổ thắng thì ta có chỗ tốt gì sao?"

"Nàng muốn cái gì?"

Bạch Vũ sờ sờ ngực Dạ Quân Mạc, nói khẽ: "Ta muốn trái tim của chàng, chàng không cho, tự ta sẽ đi lấy."

Nàng nói xong, không đợi Dạ Quân Mạc nói chuyện, quay đầu trở lại bên cạnh bàn, vừa xem xét bản vẽ, vừa thờ ơ nói: "Đúng rồi, ngày hôm qua Âu Dương Diệp truyền âm cho ta, diendanlequydon –V.O, nói thê tử của ông ấy đã tỉnh lại, hai người ôm nhau thiếu chút nữa khóc một ngày. Không thấy rõ Âu Dương Diệp lại là người si tình như vậy, nếu ta chết, chàng cũng có si tình như vậy không?"

Đôi mắt màu mực của Dạ Quân Mạc tối sầm xuống: "Sẽ không."

Bạch Vũ hài hước nhìn hấn: "Là sao?"

Rõ ràng chàng càng si tình hơn, chàng đợi cả một vạn năm, tìm một vạn năm, làm sao sẽ không?

Bỗng nhiên, Dạ Quân Mạc dựa sát vào Bạch Vũ, một tay nắm eo nàng.

Bạch Vũ hoảng sợ, chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, cả người đã bị Dạ Quân Mạc bế lên.

"Chàng, chàng làm gì?" Bạch Vũ nhìn ánh mắt tràn ngập tính xâm lược của Dạ Quân Mạc, nhin không được rụt rụt cổ.

"Cho ngày mai nàng không đi được."

"A..." Giọng Bạch Vũ bị Dạ Quân Mạc nuốt vào trong miệng, bị ném ở trên giường, hâm nóng một đêm, Dạ Quân Mạc lại mạnh mẽ lăn qua lăn lại.

Bạch Vũ khóc giống như con mèo nhỏ, chỉ nhớ rõ hình như đã đồng ý với Dạ Quân Mạc không đi Tháp Thiên Ky rồi.

Nói thật, nàng có chút không rõ, đều đã biết được tất cả cơ quan và cấu tạo của Tháp Thiên Ky, hẳn là sẽ không có gì nguy hiểm, sao Dạ Quân Mạc lại vẫn sống chết không cho nàng đi?

...

Sáng sớm hôm sau, Dạ Quân Mạc mở to mắt, vẻ mặt mê man trong nháy mắt, tình huống trước mắt không quá giống như hắn đã nghĩ.

Hắn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, Bạch Vũ cũng đã rời giường không thấy nữa!

Đêm qua, vì giữ Bạch Vũ lại, hắn động chút tay chân, hạ chút mê hương đặc chế cho Bạch Vũ, là mê hương Âm Dạ Đế Quốc chuyên dùng để đối phó huyết mạch Sáng Thế. Hắn xác định dược hiệu đã phát huy tác dụng, Bạch Vũ quả thật đã ngủ rất sâu, hắn mới yên tâm nằm ngủ, ai biết...

Trong mắt Dạ Quân Mạc xẹt qua ý cười bất đắc dĩ, tiểu Vũ Nhi của ta, giải mê dược còn làm cho ta hôn mê, không tệ, thủ pháp dùng dược cũng là năng lợi hại hơn.

Chương 521: Bên trong tháp, loạn đấu 2

Edit: V.O

"Thánh Quân, người ở đâu?"

Dạ Quân Mạc đang chuẩn bị mặc quần áo, liền nghe thấy một giọng yếu điệu, ân cần hỏi thăm từ bên ngoài truyền đến, không đợi hắn nói chuyện, chủ nhân giọng nói kia liền trực tiếp xông vào.

"Thánh Quân, người thức dậy..." Sắc mặt Nam Môn Tĩnh đỏ bừng nhìn Dạ Quân Mạc còn chưa mặc quần áo tử tế, nhìn bộ ngực trắng nõn mà sẵn chắc lộ ra dưới quần áo rộng mở của hắn, đường cong tao nhã vòng quanh dáng người hoàn mỹ, trái tim điên cuồng đập bình bịch, một lúc lâu cũng không thể mở mắt.

"Người tới làm cái gì?" Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh lùng xuống.

"Ta tới hầu hạ Thánh Quân. Dạ Vương nói người bên ba bận rộn vì chuyện Tháp Thiên Ky, hôm nay Tháp Thiên Ky mở ra, Thánh Quân cũng có thể nghỉ ngơi một chút, Dạ Vương lo lắng người hầu hạ bên cạnh Thánh Quân không đến, đặc biệt sai ta tới nhìn xem." Nam Môn Tĩnh thẹn thùng cầm y phục của Dạ Quân Mạc treo ở trên giá, đi tới gần: "Ta tới giúp Thánh Quân mặc quần áo."

"Cút ra!" Hơi thở sắc bén, lạnh giá của Dạ Quân Mạc càn quét ra, ngọn lửa màu u lam nháy mắt biến y phục trên tay Nam Môn Tĩnh thành tro tàn, bản thân nàng ta cũng bị đánh bay ra ngoài như điều đứt dây.

Ám Lân và Ám Ứng vừa vặn đến tìm Dạ Quân Mạc liền thấy Nam Môn Tĩnh bị nện xuyên nát vách tường, nửa chết nửa sống rơi trong sân, ngã ngay trước mắt bọn họ.

Khóe miệng Ám Ứng rụt rụt: "Hình như nàng ta bị thương không nhẹ, có cần tìm Y Sư đến xem không?"

"Không chết được, Dạ Vương sẽ bận tâm." Thái độ Ám Lân mỉm cười, giả bộ chuyện gì cũng không phát hiện đi vào trong phòng.

Hơi thở lạnh giá trong phòng còn chưa tán đi khiến lòng người căng thẳng, diendanlequydon – V.O, Dạ Quân Mạc lạnh lùng phân phó: "Đánh toàn bộ đệ tử trông coi bên ngoài 100 gậy, vớt về tu luyện."

"Tuân mệnh." Ám Lân một miệng đáp. Toàn bộ thị vệ trông coi và ám vệ phụ trách hôm nay đều tránh không được trách phạt, cho dù là nguyên nhân gì, dễ dàng để cho Nam Môn Tĩnh xông vào chính là lỗi của bọn họ.

"Bạch Vũ đâu?" Dạ Quân Mạc mặc quần áo tử tế, nhàn nhạt mở miệng.

"Buổi sáng còn có người thấy nàng ăn cơm ở trong sảnh đường, mấy người Tử Như, Trưởng lão Phục Mãn vừa mới rời giường, chúng ta nhìn chăm chăm vào hành tung của bọn họ. Bọn họ vẫn còn ở, nhất định Bạch Vũ còn chưa đi." Ám Ứng cung kính trả lời.

Bọn họ đã sớm biết Dạ Quân Mạc không hề tính để cho Bạch Vũ đi Thập Thiên Ky, mà là chuẩn bị phá kết giới, tự mình đi vào. Cho nên sớm đã sắp xếp, nhìn chăm chăm đám người Tử Như, Tư Minh chính vì đề phòng Bạch Vũ lén lút dẫn người chạy.

"Ừ." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt ừ một tiếng, đi đại sảnh tìm Bạch Vũ cùng nhau ăn cơm.

Nhưng đến nơi đó, lại không thấy Bạch Vũ.

Trong lòng hấn dâng lên linh cảm không tốt, lập tức mệnh lệnh Âm Ưng tìm khắp cả sơn môn một lần, nhưng không tìm được Bạch Vũ.

"Đã đến lúc Tháp Thiên Ky mở ra, sao Bạch Vũ còn chưa dẫn bọn Tử Như đi?" Âm Ưng khó hiểu nói thầm.

"Bọn Tử Như có phản ứng gì?" Âm Lân hỏi.

"Chờ đợi không kiên nhẫn, cực kỳ lo lắng."

"Chỉ sợ bọn họ cũng không biết Bạch Vũ làm như vậy." Âm Lân dờ khóc dờ cười lắc đầu, quay đầu qua nhìn lên Dạ Quân Mạc, sắc mặt âm u muốn nổi bão rồi.

"Đi Tháp Thiên Ky." Dạ Quân Mạc nghiêm mặt lạnh lùng ngồi lên Ngũ Hành Chu Tước, cũng không quan tâm Âm Lân và Âm Ưng, biến mất tại chân trời trong nháy mắt.

Khi bọn họ đuổi tới Tháp Thiên Ky, Tháp Thiên Ky đã hoàn tất mở ra, đã đóng lại.

Bạch Vũ lại một mình đi vào Tháp Thiên Ky như vậy, ngay từ ban đầu nàng đã không tính dẫn theo bốn người Tử Như. Tuy đã hiểu biết cơ quan bên trong Tháp Thiên Ky, nhưng vẫn rất nguy hiểm như cũ, đi vào cũng không có chỗ gì tốt, không cần phải kéo theo bọn Tử Như xuống nước.

Chương 522: Bên trong tháp, loạn đấu 3

Edit: V.O

"Bạch Vũ quả thực là làm liều! Lại một mình chạy vào. Nàng ta coi nhiệm vụ tiến vào Tháp Thiên Ky là trò đùa sao? Một mình nàng ta có tác dụng cái rắm gì! Còn các người nữa, bị người ta bỏ qua cũng không biết, khó trách ra khỏi Thần Vực vẫn không hề có chút tiến triển mạnh hơn chút nào!" Dạ Vương theo đuôi đến không nhận được chửi ầm lên, Tử Như, Tư Minh, Công Tôn Ưởng cùng Phục Mãn liên quan đều bị mắng xối xả.

Bốn người Tử Như mặc kệ Dạ Vương, mắt tất cả đều trông mong, tha thiết nhìn Tháp Thiên Ky trên bầu trời, lòng tràn đầy lo lắng. Nghe nói Tháp Thiên Ky rất nguy hiểm, một mình Bạch Vũ đi vào gặp chuyện cũng sẽ không có ai có thể giúp nàng một chút, cũng không biết tình huống như thế nào rồi.

"Dạ Vương, mời người yên tĩnh." Âm Lân không kiên nhẫn liếc nhìn Dạ Vương một cái, nhìn về phía Dạ Quân Mạc trên bầu trời.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc thâm trầm đánh giá Tháp Thiên Ky, cưỡi Ngũ Hành Chu Tước không ngừng lượn vòng ở bốn phía thân tháp, lấy ra một cây linh khí dài nhỏ có hình dạng cành mận gai từ trong nhẫn Thiên Dạ, thoáng cái đâm thủng kết giới, đảo qua kết giới.

Giống như cây gậy dài đảo qua mặt hồ bình tĩnh, kết giới không ngừng dao động nhưng không có bất kỳ khe hở gì.

Dạ Quân Mạc cũng không vội, kiên nhẫn dùng linh khí tìm khe hở kết giới, hẳn xác định sẽ có khe hở.

Bởi vì Thượng Quan Vân Trần chưa tới, Tháp Thiên Ky là bảo vật của Thượng Quan Vân Trần, sớm từ mấy ngày trước Dạ Quân Mạc đã nhận được tin tức Thượng Quan Vân Trần dẫn người vây quanh Tháp Thiên Ky, cẩn thận xem xét, còn thông qua khống chế linh hồn chữa trị chỗ bị hư hại rồi.

Nhưng hôm nay đến lúc mở ra, Thượng Quan Vân Trần lại chưa từng đến xem, chuyện này về tình về lý đều nói không rõ.

Trừ khi hẳn ta đã sớm tới rồi, nhưng lại đi vào!

Đây đúng là chuyện Dạ Quân Mạc lo lắng nhất, Thượng Quan Vân Trần là chủ nhân của Tháp Thiên Ky, diendanlequydon – V.O, có liên hệ với Tháp Thiên Ky, cho dù là Thần Vực cũng không có cách chặt đứt hoàn toàn, dù sao Thượng Quan Vân Trần vẫn có một chút biện pháp đặc biệt khác có thể khiến cho kết giới Tháp Thiên Ky bị phá vỡ từ bên trong, chỉ cần một cái chớp mắt, hẳn ta đã có thể đi vào.

Lúc trước, hẳn nói gì cũng không muốn để cho Bạch Vũ tiến vào Tháp Thiên Ky, chính là sợ nàng sẽ gặp phải Thượng Quan Vân Trần. Cơ quan, mãnh thú đều đã giải quyết xong, nhưng thực lực của Thượng Quan Vân Trần cao hơn Bạch Vũ rất nhiều, cho dù Bạch Vũ thông minh như thế nào đi nữa cũng sẽ có phần bị nghiền ép.

Hẳn cần phải nhanh chóng đi vào, nếu kết giới đã từng bị tổn hại một lần, dù cho khép lại cũng chắc chắn có khe hở, chỉ cần có khe hở, hẳn có thể tìm ra. Trước đó, hẳn chỉ hy vọng Bạch Vũ không nên gặp phải Thượng Quan Vân Trần.

Bạch Vũ không biết một nhân vật cấp đại boss đã vào trong tháp, chỉ

một lòng phá giải cơ quan, dựa theo lối đi tốt nhất mà mình nghĩ, tiến lên thần tốc.

Xuyên qua đại sảnh sương mù, lựa một đường bị hơn mười tấm bảng cứng rắn ngăn lại lối rẽ, sau khi dùng móng vuốt sắc bén của Tiểu Bạch phá toàn bộ, thuận lợi tới được không gian mãnh thú, bởi vì đã qua một lần, lần này Bạch Vũ tuyệt không bối rối, thoải mái mở ra một con đường.

Toàn bộ tiến hành cũng rất thuận lợi, Thượng Quan Vân Trần đứng ở trung tâm khôi hài nhìn Bạch Vũ chiến đấu ở phía dưới, ở trong mắt hắn ta chỉ là một con cá chết đang vẫy những cái cuối cùng, không hề có ý nghĩa.

Lúc này mới chưa qua bao lâu lại để cho người đi được đến đây, kế tiếp cũng không dễ dàng như vậy nữa.

Thượng Quan Vân Trần nhắm mắt lại, chặn ngang một bước trên lối đi của Bạch Vũ.

Bạch Vũ sắp đi tới mê cung, bỗng nhiên bị một đoạn hãm sắt lớn nện xuống ngăn lại, lập tức bốn phương tám hướng bắn ra vô số tên nhọn.

Đến đây! Bạch Vũ tuyệt đối không giật mình, đây là cảnh tượng nàng đã sớm dự đoán được.

Mê cung phía trước không hề ít cơ quan, lâu như vậy Thượng Quan Vân Trần mới bắt đầu dùng một cái, đã tính là nàng gặp may rồi.

Chương 523: Bên trong tháp, loạn đấu 4

Edit: V.O

Quanh thân Bạch Vũ nháy mắt bộc phát ra một vòng lửa cực nóng, chi chít tên nhọn bị dập nát. Trong không gian nhỏ hẹp, Tiểu Bạch lộ ra, một móng vuốt chém nát hãm sắt lớn phía trước.

Thượng Quan Vân Trần nhú mày, lại phóng linh khí ra, Bạch Vũ xông qua hãm sắt, một bước như giẫm lên một mảnh vụn băng, mặt đất bỗng nhiên ngưng tụ một mảng băng lớn, vô số gai băng sắc nhọn từ trên mặt đất đâm ra, đâm ra không có bất kỳ quy luật gì.

Gai băng cứng rắn giống như sắt thép, hỏa thiêu cũng không thay đổi, chạm vào chắc chắn sẽ bị thương, bị đâm trúng thì chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Bạch Vũ lập tức dùng Vạn Lý Băng Xuyên đông cứng mặt băng bóng loáng dưới chân, gọi Cửu Huyền Băng Hồ ra.

Băng Hồ bắn ra Vạn Lý Băng Xuyên, mảng lớn đường phía trước bị Băng Hồ đánh lên một tầng băng sương thật dày, băng sương muốn phá băng mà ra đều bị cường bạo đông lại trong sông băng cứng rắn.

Vạn Lý Băng Xuyên mà Cửu Huyền Băng Hồ tu luyện chính là linh thuật quý giá mà Thần Sáng Thế để lại, là linh thuật đóng băng đứng đầu! Coi như gai băng đầy đất rất lợi hại, nhưng vẫn kém xa Vạn Lý Băng Xuyên, dễ dàng đã bị đè xuống.

Bước chân Bạch Vũ không ngừng lướt qua mặt băng, vọt vào mê cung.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần có chút khó coi, trào phúng hừ lạnh một tiếng.

Thật đúng là đủ thông thạo, vì tiến vào giúp Dạ Quân Mạc lấy trái tim mà luyện tập không ít? Ngoài miệng Dạ Quân Mạc nói yêu người bao nhiêu, còn không phải vẫn để cho người tiến vào mạo hiểm? Từng chết vì người một lần, chỉ sợ hắn ta đã sớm hối hận, so ra chuyện gì cũng không quan trọng bằng chính mình.

Vào mê cung, mặc kệ Thượng Quan Vân Trần có giày vò như thế nào đi nữa, Bạch Vũ vẫn rất nhanh tìm được cái hồ lớn Thủy Qua vẫn ở. Lúc đó, sau khi Thủy Qua và Thụ Tinh theo nàng rời khỏi mê cung lại không trở về, cũng không biết đi nơi nào rồi.

Bạch Vũ lưu loát nhảy vào trong hồ nước, diendanlequydon – V.O, dùng linh khí bao bọc toàn thân, không ngừng lặn sâu xuống.

Mò mẫn đến cơ quan chỗ đáy hồ, tắt hết mê cung chuyển động.

Thượng Quan Vân Trần nhìn Bạch Vũ thuận buồm xuôi gió từ tầng thứ nhất xông đến tầng thứ sáu, để cho nàng tiếp tục xông đến nữa, chỉ sợ rất nhanh sẽ tìm được trung tâm.

Hắn ta không tính để cho Bạch Vũ tiếp tục tiêu dao như vậy nữa, toàn bộ đều đã đến lúc nên kết thúc!

Bạch Vũ đi ra mê cung, đổi hướng, đi vào trong một không gian tối đen, vùng không gian này trông âm trầm đáng sợ, địa hình phức tạp, thường sẽ hiện ra một chút gì đó kỳ lạ, nhưng so với không gian ở

phương hướng khác, ví như không gian lãng phí, lại là cửa không gian đơn giản nhất rồi.

Chỉ cần nơi này, là có thể tìm đến được trung tâm.

Tim Bạch Vũ thất thường, không tự chủ được đập nhanh hơn một chút. Nàng không có đốm lửa chiếu sáng, cứ mò mẫm trong bóng đêm như vậy, bởi vì vừa có ánh sáng, tất cả vật lý kỳ cổ quái trong không gian đều sẽ tụ về phía ánh sáng, có thể không chiếu sáng thì tốt nhất không nên chiếu sáng.

Về phần đi đường như thế nào trong bóng đêm, Bạch Vũ đã sớm chuẩn bị một cái linh khí có hình dạng kính mắt, đeo vào có thể nhìn thấy vật trong bóng đêm, không thể không nói Luyện Khí Sư của Âm Dạ Đế Quốc cũng rất lợi hại. Loại linh khí không có tác dụng gì vẫn tạo ra.

Bạch Vũ đeo kính mắt, ôm Trảm Nguyệt, thoải mái đi trên đường.

Trảm Nguyệt là Triệu Hoán Thú duy nhất trong năm con Triệu Hoán Thú có thể nhìn thấy trong bóng đêm, nó vừa trị liệu vết thương cho Bạch Vũ, vừa cảnh giác quan sát đến động tĩnh bốn phía, còn dựng thẳng lỗ tai, lắng nghe tình huống ở nơi xa.

Sau khi đi được một lúc, bỗng nhiên ánh sáng chói mắt xuất hiện ở trước mắt Bạch Vũ.

Bạch Vũ gần như là muốn nhắm mắt lại theo bản năng, sau khi nán lại lâu trong bóng đêm, nàng cực kỳ không thích ứng ánh sáng thành linh hiện ra như vậy, nhưng nàng biết nàng không thể nhắm mắt lại.

Chương 524: Bên trong tháp, loạn đấu 5

Edit: V.O

Bạch Vũ chỉ cảm thấy một dòng lực lượng hủy thiên diệt địa càn quét, người trong ánh sáng chính là Thượng Quan Vân Trần!

Thân hình nàng lập tức nhanh chóng lùi lại, lui vào trong rừng trúc bên cạnh. Sát khí khủng bố, cuồng phong như mưa rào gần như diệt sạch cả khu rừng trúc, Bạch Vũ bị dư âm quét trúng, cả người rơi thật xa. Ngực nàng đau không chịu được, đứng lên nhanh chân bỏ chạy.

Thượng Quan Vân Trần lạnh lùng nheo lại mắt, muốn chạy? Để cho ta nhìn thấy còn có thể chạy trốn được sao?

Trên mặt hắn ta lộ ra nụ cười quý dị, thần bí khó lường, tiếng ma sát từ trong cỏ cây rậm rạp bốn phía truyền ra, hàng loạt con chuột, mãng xà, dơi, chuột,... vật ly kỳ cổ quái đều đã xông ra, đuổi theo hướng Bạch Vũ.

Những con nhện, chuột... này đều là sinh vật được nuôi dưỡng trong không gian hắc ám, trông không có gì thu hút, nhưng là bá chủ khủng bố nhất trong không gian hắc ám!

Chúng nó sinh sống lâu trong bóng tối, không chỉ thích ứng với bóng tối, hình thể còn lớn đến cực đại, con chuột to bằng con mèo, nhện lớn hơn chim, quan trọng hơn là chúng nó có ngàn vạn con! Voi cũng đánh không lại một đám kiến ăn thịt tiến công, Triệu Hoán Thú lợi hại

hơn nữa cũng không đánh lại ngàn vạn đối thủ cùng nhau gặm ăn.

Bạch Vũ đã sớm biết những sinh vật này khủng bố, cho nên nàng mới tình nguyện không chiếu sáng cũng không muốn trêu chọc chúng nó, mà lúc này chúng nó lại gắt gao đuổi theo sau lưng nàng, số lượng còn càng ngày càng nhiều.

Khốn kiếp! Ta lại không trêu chọc các ngươi, đều đuổi theo ta làm gì? Bạch Vũ tức giận muốn mắng người.

"Meo meo - -" Trảm Nguyệt xoay tròn mắt, trên thân người có mùi hấp dẫn chúng nó.

"Mùi gì vậy? Sao ta không ngửi được?" Bạch Vũ ngửi trên thân mình một chút, không có mùi mà? Diendanlequydon –V.O. Chẳng lẽ vừa rồi Thượng Quan Vân Trần nhân cơ hội rắc lên người ta?

"Meo - -" chắc chắn là vậy.

"Giúp ta tinh lọc đi." Bạch Vũ tức giận nói.

"Meo - -" đây không phải độc, không tinh lọc được, nếu không người cỡi y phục ra?

Bạch Vũ trừng mắt, bây giờ ta có muốn cỡi cũng không có thời gian?

Hàng loạt con nhện, chuột, dơi đã đuổi theo phía sau, chỉ cần nàng dừng lại, bảo đảm lập tức sẽ bị sinh vật đầy đất nuốt sống!

Trảm Nguyệt không làm, yên tâm ru rú trong lòng Bạch Vũ, một bộ lười biếng. Bạch Vũ vô cùng lo lắng gọi Tiểu Bạch ra, cưỡi lên chạy như điên, thấy bộ dạng Trảm Nguyệt trong ngực không hề gấp gáp, tức giận đến mức cái mũi cũng lệch: "Nhanh chỉ đường cho ta, nếu

như bị đuổi theo, ta liền ném người xuống, nói không chừng còn có thể ngăn cản bọn chúng một lúc."

Trảm Nguyệt lập tức xù lông, kêu meo meo không ngừng, chỉ một hướng.

Bạch Vũ nhíu mày: "Hướng đó có cái gì?"

"Meo - -" ở dưới vách núi kia, có một hồ nước, địa hình không tệ, có thể tránh né, mặt khác hình như hơi thờ còn có chút cường đại.

"Không xác định như vậy, thật sự được không?" Bạch Vũ lắc lắc mặt, nhưng vẫn làm theo Trảm Nguyệt nói, quẹo qua khúc quanh, lui về hướng Trảm Nguyệt chỉ.

Động vật đuổi theo đã là một mảng lớn chi chít, thỉnh thoảng rất nhiều dơi và chuột còn hiện ra từ hai bên, lao thẳng tới đến trên người Tiểu Bạch. Bạch Vũ gợn gàng linh hoạt đánh toàn bộ chúng nó xuống, gọi Tiểu Thanh ra, dựng lên tường lửa, ngăn cản rần, chuột bổ nhào lên ở phía sau.

Tiểu Thanh liền phóng ra vài đường tường lửa ở phía sau, nhóm động vật chi chít con sau tiếp nối con trước tiếp tục đuổi theo, hơn một nửa sinh vật chết trong ngọn lửa, nhưng rất nhanh lại có nhiều chuột, dơi hơn bổ sung vào. Tiểu Thanh cố gắng một lúc lâu, số lượng lại không giảm bớt bao nhiêu.

Lòng Bạch Vũ nóng như lửa đốt, đi xuống vách núi, quả nhiên thấy một cái hồ lớn mênh mông vô bờ, Bạch Vũ không hề nghĩ ngại đâm đầu vào, linh khí hộ thể, rất nhanh lặn xuống đáy hồ.

Chương 525: Bên trong tháp, loạn đấu 6

Edit: V.O

Sinh vật chưa từ bỏ ý định nhảy vào nước, rất nhanh đã bị chết đuối, chỉ chốc lát thi thể liền chổng thành một núi nhỏ trên mặt hồ.

Bạch Vũ không phát hiện, nhưng suy nghĩ cũng biết những thứ sinh vật không có đầu óc phía sau không sợ chết, sẽ không dễ dàng buông tha, nàng chỉ có thể liều mạng bơi về phía trước, bơi tới chỗ sâu.

Rầm - -

Hồ nước vẫn đục khiến cho Bạch Vũ không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, nàng cảm thấy hình như chính mình đụng trúng thứ gì đó, không cứng rắn, còn có chút co dãn.

Tay vươn tới phía trước sờ sờ, bỗng nhiên một bàn tay nhỏ lạnh lẽo giữ cánh tay nàng lại.

Bạch Vũ hoảng sợ, sợ tới mức lập tức đã nghĩ bỏ ra, tay đối phương lại giống như cái kìm giữ chặt nàng, một miệng răng nanh mở về phía nàng.

"Thủy Qua! Là người?" Bạch Vũ đeo mắt kính nhìn trong bóng tối, nhận ra được.

Ánh mắt Thủy Qua lấp lánh, vừa nghe có người kêu tên của nó, thu

răng nanh lại, kéo Bạch Vũ lên mặt nước, dùng ánh sáng màu xanh lá nhẹ nhàng chiếu lên mặt Bạch Vũ, nhìn một lúc lâu mới uể oải nói: "A, là ngươi à, ta còn tưởng rằng là thức ăn ngon."

Khóe miệng Bạch Vũ rụt rụt: "Sao ngươi lại ở đây?"

"Từ trong mê cung ra, đói bụng, liền tới nơi này tìm thức ăn. Nơi này có rất nhiều thức ăn, chỉ là quá tối, không dễ tìm... còn không hề ăn ngon." Thủy Qua bĩu môi, bỗng nhiên trông mong nhìn Bạch Vũ: "Ngươi có đem đồ ăn ngon đến đây không?"

"..." Bạch Vũ đúng là có đem theo, lần trước dẫn Thủy Qua và Thụ Tinh ra ngoài, diendanlequydon – V.O, không chắc sẽ gặp phải ở đâu, sao nàng có thể không chuẩn bị sẵn sàng.

Thủy Qua kéo Bạch Vũ lên một hòn đảo nhỏ trong lòng hồ, khắp nơi trên đảo nhỏ đều có côn trùng nhỏ phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lá, tuy yếu ớt, nhưng có thể thấy rõ chung quanh. Thụ Tinh cũng ở đây, vừa thấy Bạch Vũ liền vui tươi hơn hờ thảo luận thơ ca với Bạch Vũ.

"Cút! Nàng là ta tìm thấy trước, đương nhiên phải cho ta ăn trước." Thủy Qua quắc mắt nhìn trừng trừng.

Thụ Tinh phe phẩy cây quạt, vẻ mặt vô cùng đau đớn: "Thơ ca chính là lương thực tinh thần, cả đời ngươi đều sẽ không biết loại tuyệt mỹ này, ăn cái gì đâu thể so với chuyện cao nhã như vậy?"

"Ta mặc kệ, ta chính là muốn ăn, nếu ăn tặc như vậy, có bản lĩnh ngươi đừng ăn!" Thủy Qua trừng mắt.

Hai người khắc khẩu không ngừng, Bạch Vũ dứt khoát đến cánh rừng trên đảo thay y phục, chờ nàng thay y phục xong, thì lấy thức

ăn cho Thủy Qua, hàn huyền mấy bài thơ với Thụ Tinh, lần này hai con mãnh thú đều hài lòng.

Nhưng thi thể ở nơi xa trên mặt nước trôi nổi đến khiến cho Bạch Vũ nhìn thấy ghê người, các loại sinh vật kỳ kỳ quái quái còn đang tụ về phía bên này.

"Ta đã thay y phục, vì sao còn có thể như vậy?" Bạch Vũ phát điên hỏi Trảm Nguyệt.

Trảm Nguyệt ai oán nhìn nàng, đổi đã muộn, mùi đã dính ở trên người, rửa cũng không sạch, cần phải tắm thuốc.

Không có điều kiện tắm thuốc, còn không bằng nhanh rời khỏi không gian này, ra không gian sẽ tìm thấy trung tâm Tháp Thiên Ky. Bạch Vũ hỏi Thủy Qua: "Người có biết lối ra của vùng không gian này ở đâu không?"

"Biết, ngay tại phía cực Đông."

Bạch Vũ vui mừng quá đổi: "Chúng ta nhanh chóng ra ngoài đi."

"Người phải đi?" Thủy Qua không vui giận tái mặt: "Lần trước người nói muốn dẫn chúng ta ra ngoài, kết quả lại bỏ chúng ta lại, lần này có phải cũng vẫn như thế không?"

"Chuyện đó không thể trách ta, không phải ta muốn bỏ các người lại." Bạch Vũ bày tỏ cực kỳ vô tội.

Hai con mãnh thú không tin tưởng lắm: "Đó là ai?"

"Các người biết nơi này có chủ nhân không?" Bạch Vũ đành phải dẫn lại tính tình giải thích cho bọn nó: "Vùng không gian này, bao gồm mê

cung, cùng với những chỗ này, thật ra đều ở trong một tòa tháp. Chủ nhân ngọn tháp thao tác toàn bộ, lần trước chính là hắn ta khiến cho ta rơi vào trong cơ quan."

Chương 526: Bên trong tháp, loạn đấu 7

Edit: V.O

Hai con mãnh thú có vẻ đăm chiêu: "Chúng ta cũng bị hấn ta thả vào?"

"Là hấn ta đào ta từ cố hương tới sao?" Thụ Tinh nhìn Bạch Vũ, trông mong hỏi giống như đứa bé.

"Có lẽ vậy." Bạch Vũ cũng không rõ lắm, nhưng dựa theo như lời Âu Dương Diệp, tất cả những thứ cần cho cơ quan đều là do Thượng Quan Vân Trần tự mình đi tìm, chỉ sợ Thụ Tinh cấp 9 là tìm được cây giống rồi nhổ ra đem trồng vào, nuôi lớn từ nhỏ.

"Hấn ta thật là xấu, vì sao muốn đào ta từ cố hương ra?" Thụ Tinh u oán quyết miệng.

Bạch Vũ nhìn bộ dạng nó đau lòng, nhịn không được muốn an ủi vài câu, kết quả liền nghe nó nói: "Nếu ta còn ở cố hương, nhất định có thể viết ra rất nhiều thơ ca về cố hương!"

Bạch Vũ: "..."

Phần phạt phần phạt - -

Những con chuột vẫn cứ dựa vào đồng thi thể ở trong hồ một đường xông tới, cuối cùng phốc lên bờ, kể cả dơi trong không trung cũng cùng lúc phát động tổng tiến công, tràn đầy trời đất, một mảnh đen

kịp, cực kỳ giống mảng lớn tai họa.

Bạch Vũ vội vàng gọi Tiểu Thanh ra, nhất thời một ngậm Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ tung, đánh cả hòn đảo chìm xuống, phần lớn thi thể bị cháy đen kể cả đảo nhỏ cũng cùng nhau chìm vào trong nước. Nhưng mà một lượng lớn chết đi thì phía sau vẫn còn có một lượng lớn, không dứt, nhất định phải ăn luôn Bạch Vũ mới thôi!

Thụ Tinh rơi vào trong nước, lập tức kéo Bạch Vũ vào, bơi về phía bờ bên kia.

Kỹ năng bơi của Thủy Qua rất tốt, thực lực của mãnh thú cấp 9 cũng không phải khoác lác, mở ra miệng đầy răng nanh, đột nhiên vừa phun, gió lớn dời núi lấp biển khuếch tán ra ngoài, giống như dao cắt toàn bộ sinh vật trên mặt hồ thành mảnh nhỏ.

Sau khi nó dọn sạch một mảng lớn sinh vật, diendanlequydon – V.O, xác định chúng nó tạm thời không đuổi theo kịp, quay đầu đuổi theo Thụ Tinh và Bạch Vũ.

Bạch Vũ và hai con mãnh thú bơi lên bờ rất không dễ dàng, sinh vật trên bờ bổ nhào qua, một tầng đen kịt gần như muốn nhấn chìm bọn họ.

Nhóm Triệu Hoán Thú của Bạch Vũ bảo vệ nàng, ra sức ngăn cản, một cái Vạn Lý Băng Xuyên của Băng Hồ đông cứng phần lớn động vật, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch nhân cơ hội xử lý toàn bộ bọn họ. Thủy Qua và Thụ Tinh một đường chém giết, mở đường ở phía trước.

Mấy chục vạn con chuột, dơi, nhện tập kết, Bạch Vũ cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi, Tiểu Bạch cấp 5 bị mảng lớn nhện nhấn chìm, Tiểu Thanh bay ở trong không trung mới miễn cưỡng có thể chống đỡ.

May mắn nàng gặp Thủy Qua và Thụ Tinh, tuy hai bọn nó cũng bắt đầu mệt mỏi, nhưng vẫn còn ứng phó được.

Bây giờ, bọn nó không muốn rời đi cũng không được, chỉ có thể dẫn theo Bạch Vũ cùng nhau nhằm về phía lối ra.

Bạch Vũ và một đồng lớn sinh vật một đường triển đấu, rốt cục vọt tới lối ra. Một khuôn mặt anh tuấn tiêu sái lại chết cũng không chết mà xuất hiện ở trước mắt nàng, rõ ràng là một dung nhan cực kỳ đẹp mắt, lại giống như quỷ mỹ khiến cho tim Bạch Vũ đột nhiên chìm đến đáy cốc.

"Bạch Vũ, đã lâu không gặp. Ta chờ ngươi đã lâu rồi." Thượng Quan Vân Trần khẽ mỉm cười, nụ cười anh khí tràn ngập ấm áp, đặc biệt đẹp.

Trong lòng Bạch Vũ lại lạnh lẽo, trực tiếp vậy phẫn độc.

"Ta biết ngươi sẽ làm như vậy." Thượng Quan Vân Trần nheo mắt lại, cuộn ống tay áo gạt phẫn độc ra, thân hình nháy mắt hiện lên, đến bên cạnh Bạch Vũ, nhẹ giọng nói với Bạch Vũ: "Ngươi biết dùng độc như vậy, sao ta có thể không đề phòng đây?"

Lời nói nhẹ nhàng, trầm bổng giống tiếng sấm rơi vào trong tai Bạch Vũ, Bạch Vũ lập tức muốn lui về phía sau, lại bị một tay Thượng Quan Vân Trần nắm ở vòng eo: "Ngươi còn nhớ rõ năm đó ngươi tin tưởng ta rất nhiều không? Chúng ta thanh mai trúc mã, ta vẫn cho là ngươi nhất định sẽ là thê tử của ta, ai biết ngươi lại thích Dạ Quân Mạc. Ta chỉ phải giết ngươi! Ta vẫn nhớ lúc đó ta cũng ôm ngươi như vậy, nhìn Dạ Quân Mạc chết ở trước mặt ngươi!"

Chương 527: Trái tim 1

Edit: V.O

Bạch Vũ rùng mình một cái, nhìn đôi mắt hấn ta tràn ngập ý cười trào phúng, bỗng nhiên nhấc tay tát một cái lên mặt hấn ta.

Thượng Quan Vân Trần bỗng chốc sửng sốt, hấn ta hoàn toàn không nghĩ tới Bạch Vũ sẽ đột nhiên cho hấn ta một bạt tai, không đề phòng, cũng không né tránh.

"Người đoán bây giờ ta có hạ độc không?" Bạch Vũ châm chọc ra tiếng, nhất thời sắc mặt Thượng Quan Vân Trần đen như than đá.

Bạch Vũ nhân cơ hội đá một cước, tránh ra khỏi người hấn ta. Tính tình Thượng Quan Vân Trần cực kỳ kiêu ngạo, muốn che dấu cảm xúc của chính mình lại luôn luôn che dấu không đến nơi đến chốn, vừa đắc ý liền dễ dàng hí hửng, cái bệnh lòng (*lông: ý chửi) này đến bao giờ mới có thể sửa đổi, cho rằng chắc chắn thắng lợi, liền rất lơ là, mới khiến cho Bạch Vũ thực hiện được.

Thượng Quan Vân Trần chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, nhằm để bảo đảm, lập tức thoa thuốc mỡ giải độc mà Sáng Thế Thần Điện đặc chế.

Nói đến cũng châm chọc, phương thuốc mỡ này chính là do Bạch Vũ nghiên cứu chế ra, Bạch Vũ biết Sáng Thế Thần Điện có loại thuốc giải độc vô cùng tốt này, vừa rồi hoàn toàn là không hạ độc.

Thượng Quan Vân Trần ngăn ở lối ra, tức giận lấy ra một cây ngân

thương, đâm ra một thương, mang theo lực lượng của bão táp, gió xoáy cuồng loạn, ra tay chính là sát chiêu, không cho Bạch Vũ một chút cơ hội nữa.

Ầm - -

Thủy Qua cắn ngân thương của Thượng Quan Vân Trần một ngụm, mơ hồ không rõ hỏi: "Người chính là chủ nhân của cái tháp này? Chính người đã nhốt ta ở mê cung lâu như vậy?"

Thượng Quan Vân Trần hoàn toàn không nghe rõ Thủy Qua đang nói cái gì, hốt hển rút ngân thương về: "Mãnh thú nhỏ nhỏ lại dám ngăn cản ta, cút đi!"

Đùng đùng - -

Bỗng nhiên, hơn trăm dây leo bổ tới, diendanlequydon –V.O, mắt Thụ Tinh đỏ hồng tức giận trừng hấn ta: "Chính là người, làm hại ta không tìm thấy cố hương, người nói, cố hương của ta ở đâu?"

"Cố hương cái gì? Ta là chủ nhân của các người, là ta nuôi các người lớn như vậy!" Thượng Quan Vân Trần nổi trận lôi đình đối phó với dây mây của Thụ Tinh, hấn ta chưa từng nghĩ tới có một ngày mãnh thú hấn ta nuôi trong tháp dùng để ăn người khác sẽ đối địch với hấn ta.

Thủy Qua hừ lạnh một tiếng: "Mới không phải, nếu không nhốt chúng ta vào, chúng ta ở chỗ ban đầu cũng sẽ sống tốt. Bạch Vũ, người đi trước, ta và a Thụ xơi tái hấn ta liền đi qua tìm người."

Bạch Vũ: "... Được."

Thượng Quan Vân Trần ứa ra mồ hôi lạnh, bị hai con mãnh thú cấp 9

bò lên, vậy không dễ dàng có thể thoát thân.

Bạch Vũ bỗng ra một con đường, xông ra không gian hắc ám, trước mắt một mảnh sáng ngời, trung tâm trôi nổi ở trên cao tỏa ra hào quang, hào quang vạn trượng khiến cho Bạch Vũ vừa mới đi ra từ không gian hắc ám, một lúc lâu không thể mở mắt ra.

Nàng thu kính mắt nhìn ban đêm lại, cố gắng thích ứng một lúc lâu, mới có thể mở mắt ra.

Trung tâm Tháp Thiên Ky chính là một khối tinh thể cực phẩm cực kỳ hiếm thấy, cung cấp linh khí và năng lượng cho tất cả cơ quan bên trong tháp. Trên cơ bản, tất cả kiến trúc không gian đều sử dụng tinh thể cực phẩm có khả năng cung cấp, nhưng tinh thể cực phẩm quá ít, mấy vạn năm mới có thể ra một khối, bởi vậy kiến trúc không gian cũng rất ít thấy.

Tinh thể cực phẩm của Tháp Thiên Ky là một khối đá hình vuông của quả cầu lớn màu lam, sáng trong như thủy tinh, chiếu rọi ra sắc thái đỏ tươi, trên mặt tinh thể được đặt một quả tim còn đang đập.

Đồng tử Bạch Vũ hơi hơi co rụt lại, tâm đột nhiên níu lên, đau đến hít vào một hơi khí lạnh.

Trái tim của Dạ Quân Mạc!

Tinh thể cực phẩm cung cấp linh khí cường đại, làm cho trái tim liên tục sinh trưởng không ngừng, còn đang không ngừng đập. Nhưng cho dù trái tim này rời khỏi Dạ Quân Mạc thì vẫn có liên hệ với hắn, sẽ gây chia rẽ linh khí trong cơ thể hắn, sẽ chiếm từ thân thể hắn, gạt bỏ linh khí vốn không nên tồn tại trong cơ thể hắn, đây là nguyên nhân vì sao nhiều năm như vậy, trong cơ thể Dạ Quân Mạc vẫn có hai dòng linh lực tranh đấu tàn sát.

Đập như vậy hoàn toàn chính là một loại hành hạ.

Chương 528: Trái tim 2

Edit: V.O

Bạch Vũ vươn tay, lập tức nghĩ lấy trái tim Dạ Quân Mạc lại, nhưng mới vừa vươn ra lại lập tức thu lại.

Dựa theo như lời Âu Dương Diệp, trung tâm Tháp Thiên Kỳ có thể dùng để đặt tinh thể cực phẩm, cũng không thiết kế, bố trí cơ quan. Nhưng đã rất lâu trước kia lúc Thượng Quan Vân Trần bị thương, còn bị hắn ta dùng để cất giữ trái tim Dạ Quân Mạc, rất khó nói hắn ta có thiết kế thêm cơ quan không.

Đã đến một bước này, toàn bộ đều đã phải cẩn thận, nàng cũng không muốn thất bại trong gang tấc ở một bước cuối cùng.

Bạch Vũ bắn ra một đạo linh khí, bao trùm trái tim Dạ Quân Mạc, còn chưa tiếp xúc đến trái tim thì bỗng chốc biến mất, chung quanh tinh thể cực phẩm vang lên một trận tiếng động vỡ vụn, sóng gió mỏng nổi lên giống như một tầng bọt biển.

Quả nhiên có cơ quan! Thượng Quan Vân Trần dùng linh khí của chính mình bố trí một tầng kết giới chung quanh tinh thể cực phẩm, nếu liều lĩnh thò tay vào, chỉ sợ tay sẽ phải đứt.

Bạch Vũ lập tức vẽ ra khế ước trận trên mặt đất, nhỏ máu tươi chính mình vào, khế ước ra một cái khế ước hấp linh nhỏ, chính ngay phía dưới tinh thể cực phẩm.

Mới vừa khởi động, phần lớn linh khí do tinh thể cực phẩm tỏa ra liền

nhập vào trong khe ước trận giống như thủy triều dâng mãnh âm âm, sóng gió kịch liệt bắt đầu nổi lên chung quanh vòng vây của kết giới, tầng kết giới này là Thượng Quan Vân Trần dùng linh khí cực mạnh của hắn ta ngưng tụ mà thành, dưới Triệu Hoán Đại Đế, linh khí không đủ, hoàn toàn không có cách lay động chút nào.

Nhưng Bạch Vũ lại mượn lực lượng của tinh thể cực phẩm.

Tinh thể cực phẩm đủ cung ứng cho cả tòa Tháp Thiên Ky hoạt động mấy ngàn năm, vốn lực lượng ẩn chứa không phải một Triệu Hoán Đại Đế có thể bằng được, dưới tác dụng của khe ước hấp linh, diendanlequydon – V.O, lực lượng cường đại giống như thác nước liên tục trút xuống, kết giới Thượng Quan Vân Trần bố trí trông có vẻ vô cùng yếu ớt dưới sự chấn động.

Sắc mặt Bạch Vũ thật sự thừa nhận lực lượng khe ước hấp linh hấp thụ, qua một khoảng thời gian như vậy, linh khí mà khe ước hấp linh hấp thụ được từ tinh thể cực phẩm nhiều hơn linh khí mà nàng tiêu hao lúc trước để thăng cấp.

Nếu bây giờ nàng đang thăng cấp, chắc chắn sẽ mừng rỡ cười toe toét, đáng tiếc bây giờ nàng không thể đi thăng cấp.

Nàng tụ linh khí, đánh ra một chưởng Phách Thiên Liệt, đánh thật mạnh vào kết giới yếu ớt phía dưới, chỉ nghe rắc rắc một tiếng, kết giới giống như có ma lực nghiền nát không còn bóng dáng.

"Đáng chết! Người làm gì?" Thượng Quan Vân Trần rất không dễ dàng vọt qua từ sự giáp công (thể đánh gọng kìm) của Thủy Qua và Thụ Tinh, trông có chút chật vật. Hắn ta nhìn thấy kết giới bị nghiền nát, ánh mắt thay đổi, lập tức vung thương như rồng, tia chớp đâm thẳng vào Bạch Vũ.

Bạch Vũ phát tay, muốn thu trái tim Dạ Quân Mạc vào trong nhẫn Bách Vũ, một dòng lực lượng quái dị lại mạnh mẽ kéo tay nàng qua.

Trong nháy mắt, ngón tay nàng tiếp xúc với tinh thể cực phẩm, sắc mặt nháy mắt tái mét.

Trúng kế rồi!

Bên ngoài kết giới chỉ là một tầng bảo vệ bình thường mà thôi, cơ quan chân chính ngay trên tinh thể cực phẩm, một khi nàng lấy trái tim đi, tinh thể cực phẩm sẽ lập tức tự nổ tung, đồng thời hủy diệt nàng và trái tim.

Nếu nàng với tay, không bỏ trái tim kia, cũng đã muộn rồi, cơ quan đã khởi động, chỉ cần nàng lấy ra, tinh thể cực phẩm sẽ không hủy diệt trái tim, lại sẽ bộc phát ra uy lực khủng bố giết nàng! Cho dù là ai, chỉ cần động tâm cũng chỉ còn đường chết, thậm chí ngay cả chính bản thân Thượng Quan Vân Trần.

Hắn ta thiết kế cơ quan như vậy, vốn định hủy diệt trái tim! Tại lúc thả trái tim Dạ Quân Mạc vào, hắn ta không nghĩ đến lấy trái tim ra nữa!

Bạch Vũ không dám cử động, chỉ cần nàng vừa cử động một chút sẽ dẫn dắt sát khí phát ra.

Thượng Quan Vân Trần cười to: "Bạch Vũ, ngươi vẫn quá ngây thơ. Ngươi nghĩ rằng vì sao ta còn có thể giữ lại trái tim của Dạ Quân Mạc, đương nhiên là dùng để thiết kế một cái bẫy giết chết hắn ta!"

Chương 529: Trái tim 3

<tbody></tbody>

Edit: V.O

Bạch Vũ nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt lạnh giá nhìn hấn ta, đáy mắt bình tĩnh không có bất kỳ cảm xúc gì, giống như ngưng tụ ra một tầng băng sương.

Không hiểu sao da đầu Thượng Quan Vân Trần run lên, vì sao hấn lại cảm thấy giống như rơi vào biển sâu, có loại cảm giác lạnh giá đè nén, sợ hãi bắt đầu lan tràn trong lòng hấn, cảm tức cắn răng nói: "Không giết được hấn ta, giết người cũng được. Là người muốn tới thay hấn ta."

Cây thương bạc đột nhiên đâm mạnh, hung hăng đánh lên móng vuốt sắc bén của Tiểu Bạch, Tiểu Bạch bị Huyết Ngọc Kỳ Lân của Thượng Quan Vân Trần một ngụm cắn chết, trước khi chết cường bạo bẻ gãy cây thương bạc của Thượng Quan Vân Trần.

"Đáng giận!" Thượng Quan Vân Trần mắng to, nổi trận lôi đình ném đoạn thương đến một bên, đánh ra một quyền.

Tiểu Thanh bị cuốn lấy không có cách nào cứu viện, vẫn nhớ kêu chiêm chiếp.

Cửu Huyền Băng Hồ bỏ chống cự, bất chấp ném một cái Vạn Lý Băng Xuyên đến dưới chân Thượng Quan Vân Trần, thực sự ngăn cản nhịp bước của hấn ta, khiến cho hấn ta đánh hụt một quyền.

Trảm Nguyệt cũng bổ nhào lên mặt hấn ta, vừa kéo vừa cào, hận không thể cào hấn ta thành người mù. Tuy nó không có linh thuật công kích, nhưng lực công kích của bản thân cũng cao tới 45 điểm, khiến cho nó cào trúng chỗ hiểm.

Thượng Quan Vân Trần nhảy cảm với kẻ địch, đánh trúng một quyền, một cước đá bay nó ra ngoài, dấu móng vuốt ở trên người Kỳ Lân mất đi.

"A, Bạch Vũ, Triệu Hoán Thú của người vẫn trung thành với người như vậy. Vạn năm trước là bọn chúng chết cùng người, qua lâu như vậy vẫn chạy về với người từ dị giới, người cũng nên vừa lòng rồi." Thượng Quan Vân Trần có chút tiếc hận nhìn Bạch Vũ, lại đánh ra một chưởng.

Ầm - -

Bạch Vũ không nghĩ ra cách, diendanlequydon – V.O, cho dù thế nào cũng là chết. Một khi đã như vậy, nàng tình nguyện đồng quy vu

tận với Thượng Quan Vân Trần! Sau khi từ bỏ trái tim, bỏ tinh thể cực phẩm ra, kích động cơ quan, lực lượng bộc phát ra đủ để giết hai người là nàng và Thượng Quan Vân Trần!

Nàng thừa dịp Thượng Quan Vân Trần đến gần, rút tay mình về.

Trong lòng Thượng Quan Vân Trần thoáng cái lộ bộp, không xong!

Tất cả bên trong trung tâm bị một vùng sáng trắng nhấn chìm, tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, hủy thiên diệt địa không ngừng vang lên ở trong hư không, phảng phất muốn hủy diệt cả tòa Tháp Thiên Ky, nghiền ép tất cả sinh vật ở trăm dặm chung quanh, lực lượng phóng lên trời phá tan đỉnh tháp!

Lực lượng tinh thể cực phẩm nổ mạnh, đó là linh khí ngưng tụ trăm ngàn năm phóng thích lực lượng trong nháy mắt, đủ để cho thiên địa chấn động, giết chết một Thần Hoàng!

Bạch Vũ không cảm giác được đau đớn, nàng chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, cái gì cũng không nhìn thấy. Đột nhiên, một lồng ngực mềm mại mà rắn chắc dán lên thân thể nàng, nhiệt độ nóng bỏng khiến cho nàng nghi ngờ chuyện này chỉ là ảo giác.

Cùng lúc ánh sáng trước mắt biến mất, nàng mới nhìn rõ ràng trước mắt.

Dạ Quân Mạc gắt gao ôm nàng, trên trường bào màu đen đã dính đầy vết máu đỏ sẫm, lộ ra một mảnh màu đỏ sẫm không nhìn thấy rõ, mảng máu lớn giấu ở trong bóng đen thâm trầm, chỉ có vết máu chảy xuống bên miệng là rõ ràng như thế.

Hắn hơi hơi nhếch khóe miệng lên, lộ ra một nụ cười tà tứ mà ngạo nghệ: "Ta đến kịp rồi."

Trong nháy mắt, Bạch Vũ muốn khóc, gắt gao kéo y phục ướt sũng máu tươi của hắn: "Chàng bị thương như thế nào? Chẳng lẽ chàng dùng thân thể che chắn?"

"Không sao." Dạ Quân Mạc hôn trán nàng, chỉ cần nàng không sao là tốt rồi.

"Ta phi! Cái gì không sao! Người nhận một chưởng toàn lực của ta, còn thay Bạch Vũ thừa nhận tất cả lực lượng nổ mạnh, làm sao có thể không sao? Bây giờ người còn có thể đứng đã là cực hạn rồi."

Toàn thân Thượng Quan Vân Trần cháy đen đứng lên, phun ra một ngụm máu, đôi mắt giống như sói đói nhìn chăm chăm Dạ Quân Mạc, lúc này gương mặt tuần lãng mê người vô cùng hung dữ.

Dạ Quân Mạc lờm hắn ta: "Vậy sao? Người nghĩ thử xem?"

Tìm kiếm với từ khoá:

Chương 530: Trái tim 4

Edit: V.O

Thượng Quan Vân Trần nheo mắt lại, có chút không mò ra, Dạ Quân Mạc là Thần Hoàng, hẳn cũng từng trải qua cảm giác Thần Hoàng, đó là một loại cảnh giới tiếp cận Thần!

Tuy đầy người Dạ Quân Mạc là máu, nhưng dáng người hẳn cao lớn, đứng ngạo nghễ như cây tùng, lẳng lẳng ôm Bạch Vũ, tuyệt không giống bộ dạng đã đi đến bước cuối cùng.

Hắn ta cười lạnh một tiếng, cố ý nói: "Người không cần giả vờ, người là Thần Hoàng, nhưng Thần Hoàng cũng không chống cự được lực lượng của tinh thể cực phẩm, tinh thể bộc phát ra gần một nửa linh khí! Bạch Vũ không hề có một chút bị thương, chắc chắn là đã bị của người hấp thu toàn bộ rồi."

Bạch Vũ nghe thấy không thích hợp: "Hấp thu cái gì? Không phải chàng ấy thay ta chấn tổn thương sao?"

"Bạch Vũ, sao người u mê như thế? Lực lượng tinh thể nổ tung là có thể dựa vào thân thể để đỡ à? Hẳn đã sớm hạ kế ước chủ tớ với người, thành nô lệ của người, bản thân có thể hấp thu tổn thương." Thượng Quan Vân Trần cười nhạt một tiếng, nhìn bộ dạng Dạ Quân Mạc ôm Bạch Vũ, không hiểu sao cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Đầu óc Bạch Vũ thoáng chốc vang lên ầm ầm, nhìn tuấn dung Dạ Quân Mạc không có biểu cảm, trong mắt dần dần mơ hồ, tay nắm Dạ Quân Mạc hơi hơi phát run. Chàng kế ước chính mình cho ta, cho

nên lần trước ta mới có thể thoát ra Tháp Thiên Ky được, đúng không? Vì sao chàng không nói gì với ta?

Chàng là Quân Vương của Âm Dạ Đế Quốc! Sao chàng có thể làm một tên nô lệ?

Dạ Quân Mạc không nhìn Bạch Vũ, ánh mắt lạnh giá nhìn Thượng Quan Vân Trần ở đối diện: "Là ta thừa nhận tất cả tổn thương, thì tính sao? Chỉ dựa vào ngươi, chưa chắc có thể giết ta!"

Sát ý trong mắt hắn đột nhiên phụt ra, khí thể kiêu ngạo bá đạo cường thế nghiền ép, nhắc lên cuồng phong hiu quạnh, diendanlequydon – V.O, áo bào dính đầy máu tươi bay lên trong cuồng phong, cuồng ngạo không kềm chế được, sát khí giàn giụa.

Thượng Quan Vân Trần chống lại đôi mắt sâu như biển cả của hắn, sát ý đáy mắt làm hắn ta hết hồn, hắn ta cảm thấy giống như chính mình bị một ngọn núi hung hăng đè sập xuống, một giây sau cũng sẽ bị nghiền thành mảnh vỡ.

Bá - -

Dạ Quân Mạc phóng một đạo lửa màu u lam qua, đột nhiên sát ý đầy rẫy cả không gian, khiến người hít thở không thông.

Thượng Quan Vân Trần quá sợ hãi, vội vàng né tránh, quay đầu bỏ chạy. Trong lòng đã tin Dạ Quân Mạc bị thương không hề nặng, ít nhất vẫn có năng lực đấu một trận với hắn ta.

Đợi cho hắn ta chạy được một đoạn đường mới phát hiện Dạ Quân Mạc không đuổi theo, nhất thời tỉnh ngộ, hắn ta bị lừa! Dạ Quân Mạc hoàn toàn đã trọng thương đến kiệt sức, không có năng lực đấu với hắn ta, hắn ta lại bị khí thể của Dạ Quân Mạc dọa cho sửng rờ.

"Khốn kiếp! Dạ Quân Mạc, người đợi đó cho ta!"

Thượng Quan Vân Trần bị dọa chạy, Dạ Quân Mạc lập tức dẫn theo Bạch Vũ chạy thoát rất xa, tìm được một góc coi như an toàn ở trong Tháp Thiên Kỳ rắc rối phức tạp mới dừng lại.

Hắn suy yếu tựa vào cạnh tường, một chút sức lực cũng không dùng được. Uy lực tinh thể cực phẩm quả nhiên khủng bố, cho dù hắn là Thần Hoàng cũng không chống cự được, ngọn lửa vừa rồi đã dùng hết sức lực cuối cùng của hắn, hắn chạy trốn đều là tựa vào trên lưng Bạch Vũ, bị nàng kéo đi.

"Có thấy khá hơn chút nào không? Ta trị thương cho chàng." Bạch Vũ hoảng hốt sử dụng Khô Mộc Phùng Xuân cho Dạ Quân Mạc, lấy ra các loại thuốc viên trị thương đút cho Dạ Quân Mạc.

Nàng không biết rốt cuộc Dạ Quân Mạc đến như thế nào, bị thương ở đâu, lấy tất cả thuốc cho hắn uống. Dù sao cho dù không bị thương, uống cũng không có hại. Chính linh mạch nàng cũng bị thương, Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, Trảm Nguyệt và Băng Hồ đều đã hao hết sức chịu đựng, bây giờ cũng không gọi được, nàng chỉ có thể vội vàng nghĩ cách khôi phục.

"Cởi sạch y phục, để cho ta nhìn xem." Hốc mắt Bạch Vũ hơi hơi phấm hồng, gượng chống không rơi nước mắt, tay lay y phục hắn.

Dạ Quân Mạc cầm bàn tay nhỏ của nàng: "Không có ngoại thương, không cần xem."

Chương 531: Trái tim 5

Edit: V.O

"Ta không tin!" Bạch Vũ kiên trì, rõ ràng toàn thân nhuộm máu, không bị ngoại thương, không thể chảy nhiều máu như vậy.

Dạ Quân Mạc trầm mặc không nói, muốn ngăn cản cũng không có sức lực, cuối cùng vẫn bị Bạch Vũ cởi áo ngoài.

Ngoại thương của Dạ Quân Mạc chủ yếu tập trung ở trên lưng, ở vụng nổi trong nháy mắt, hắn ôm lấy Bạch Vũ, đưa lưng về phía tinh thể cực phẩm.

Rốt cuộc, Bạch Vũ cũng không nhịn được rơi nước mắt, nàng vội vàng lau, để tránh rơi lên miệng vết thương của Dạ Quân Mạc.

Sau lưng Dạ Quân Mạc gần như đều đã máu thịt lẫn lộn, làn da không có một chỗ nào nguyên vẹn, Bạch Vũ vươn tay, muốn xử lý miệng vết thương cho hắn cũng không dám chạm vào.

"Thực xin lỗi..." Giọng Bạch Vũ nhỏ đến mức chỉ có chính mình mới có thể nghe thấy, khóc nức nở khiến lòng người chua xót.

Dạ Quân Mạc quay đầu lại, nhìn ánh mắt nàng hồng hồng giống như tiểu bạch thỏ: "Ta không đau, đừng đau lòng."

"Gạt người, vừa nhìn thấy cũng rất đau!" Bạch Vũ đau lòng nói, lấy thuốc bột trị liệu ngoại thương ra, cẩn thận rắc lên vết thương của hắn: "Ta bôi thuốc cho chàng, nếu chàng thấy đau thì kêu lên."

"Được." Dạ Quân Mạc nhàn nhạt lên tiếng, nhưng một tiếng hừ cũng không có.

"A! Có thức ăn ngon rồi!" Bỗng nhiên, giọng vui vẻ của Thủy Qua vang lên, Bạch Vũ quay đầu, liền thấy Thủy Qua và Thụ Tinh từ đằng xa chạy tới, nhìn chăm chăm Dạ Quân Mạc không rời mắt.

Lúc Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc chạy trốn vốn không né tránh Thủy Qua và Thụ Tinh, bọn nó có thể tìm tới, Bạch Vũ tuyệt không giết mình, chỉ là ánh mắt bọn nó nhìn Dạ Quân Mạc như nhìn lợn sữa kia là có ý gì?

"Nói rất đúng, thịt này trắng trắng non mềm, cũng có bắp thịt, diendanlequydon –V.O, khỏe mạnh không ngấy mỡ, đúng là thức ăn ngon." Thụ Tinh gật gù đắc ý cầm cây quạt đánh giá Dạ Quân Mạc, tỏ vẻ đồng ý.

"Đúng." Thủy Qua hạnh phúc nheo mắt lại, nhìn Bạch Vũ: "Bạch Vũ, khi nào chúng ta có thể ăn?"

Gân xanh trên thái dương Bạch Vũ nhảy dựng, có ngốc cũng biết bọn nó đang nói chuyện gì: "Không thể ăn hấn!"

"Vì sao?" Thủy Qua ai oán cầm ngón tay: "Không phải người đang xát gia vị sao? Chẳng lẽ không phải chuẩn bị cho chúng ta ăn?"

"..." Muốn chết, người nhìn thấy ta lấy ra trên tay chính là đồ gia vị chỗ nào? Cái này rõ ràng là thuốc bột trị thương! Bạch Vũ đành phải kiên nhẫn dỗ bọn nó, lại lấy ra mấy khối thức ăn cho bọn nó, cuối cùng mới khiến cho bọn nó từ bỏ việc nghĩ cách ăn luôn Dạ Quân Mạc.

Thụ Tinh và Thủy Qua gặm đồ ăn, ánh mắt vẫn chăm chú vào trên người Dạ Quân Mạc suy yếu: "Vì sao không được ăn hẳn? Trông hẳn cực kỳ suy yếu, cứ tiếp tục nữa sẽ chết, chết thì không thể ăn rồi."

Bạch Vũ có loại kích động muốn khâu miệng Thủy Qua lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta sẽ chữa khỏi cho hẳn!"

"Vì sao phải chữa khỏi cho hẳn? Người quen biết hẳn?" Thụ Tinh tò mò hỏi.

"Đương nhiên ta quen biết hẳn."

"Quen biết cũng có thể ăn mà." Thủy Qua chen miệng nói.

"Không được! Người quen biết Thụ Tinh, người sẽ ăn nó sao?" Bạch Vũ hỏi.

Thủy Qua nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc lắc đầu: "Không thể, ta cũng không ăn hết hẳn được."

"Hai người các người cùng nhau sinh tồn ở trong mê cung lâu như vậy, coi như là bằng hữu, bằng hữu thì không ăn được." Bạch Vũ dẫn lòng giải thích cho bọn nó, nếu không nói rõ ràng chuyện này, ngộ nhớ bọn nó thừa dịp nàng không chú ý, ăn Dạ Quân Mạc, nàng khóc cũng không có chỗ khóc.

"Các người cũng là bằng hữu?" Thụ Tinh hỏi Bạch Vũ.

"Phu thê." Bỗng nhiên, Dạ Quân Mạc nhàn nhạt mở miệng: "Nàng ấy là thê tử của ta."

Thủy Qua và Thụ Tinh đồng loạt nhìn về phía Dạ Quân Mạc, mũi

nhộn sắc bén trong mắt Dạ Quân Mạc đảo qua bọn nó: "Ngoan ngoan nghe lời nàng ấy, các người sẽ nhận được những gì các người muốn."

Chương 532: Trái tim 6

Edit: V.O

Hai con mãnh thú co rụt thân thể lại, không hiểu sao lại có loại cảm giác sợ hãi, loại sợ hãi này thật giống như tiểu bạch thỏ gặp phải sói xám lớn.

Rõ ràng bọn nó mới chính là sói xám lớn, đối diện với Dạ Quân Mạc suy yếu giống như tiểu bạch thỏ, nhưng cái loại coi thường tất cả, băng lãnh sắc bén này làm cho bọn nó có cảm giác bị ăn luôn!

Ríu rít, thật đáng sợ, rất muốn khóc!

Hai con mãnh thú mỗi con điên cuồng gật đầu, ôm thức ăn trốn rất xa.

Bạch Vũ không hiểu ra sao: "Bọn nó bị sao vậy?" Vừa rồi vẫn chảy nước miếng với Dạ Quân Mạc, sao bây giờ lại ngoan giống như thỏ vậy?

"Đói bụng." Dạ Quân Mạc nhàn nhạt nói.

Bạch Vũ không quá rõ ràng, nhưng cuối cùng hai con mãnh thú sẽ không ăn Dạ Quân Mạc là chuyện tốt, nàng có thể buông lỏng một hơi rồi.

"Chàng vào bằng cách nào?" Thoát khỏi trung tâm tháp lâu như vậy, Bạch Vũ mới nhớ tới hỏi Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc hạ mắt xuống: "Thượng Quan Vân Trần dùng Tháp Thiên Ky để phá mở kết giới, ta tìm thấy khe hở, theo đó tiến vào."

Khe hở chớp lóe lướt qua, hắn tập trung tinh thần cao độ, liên tục không ngủ không nghỉ năm ngày mới tìm ra. Lại bắt lấy thời cơ, hao phí phần lớn linh khí mới xông vào được, dẫn đến lúc hắn mặt đối mặt với Thượng Quan Vân Trần lại lực bất tòng tâm, mới có thể tổn thương nặng như vậy dưới vụ nổ của tinh thể cực phẩm, nhưng Bạch Vũ không nhất định phải biết những chuyện này.

Bạch Vũ tựa vào bên cạnh Dạ Quân Mạc: "Nếu chàng và Thượng Quan Vân Trần đều vào được, người khác vẫn có thể vào được không?"

Dạ Quân Mạc nhắc tay sờ sờ tóc Bạch Vũ: "Có lẽ có, diendanlequydon – V.O, chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài."

"Nhưng vẫn chưa lấy được trái tim của chàng."

"Thượng Quan Vân Trần sẽ canh giữ ở đó, cơ hội lấy lại không lớn." Dạ Quân Mạc đờ vai Bạch Vũ lại: "Chúng ta đi ra ngoài trước."

"Không!" Trong mắt Bạch Vũ tràn ngập kiên quyết, sớm biết vậy vừa rồi nên lấy trái tim lại.

Dạ Quân Mạc vừa thấy liền biết Bạch Vũ suy nghĩ cái gì: "Không đủ thời gian, nàng không có thời gian để phá cơ quan."

Bạch Vũ buồn bực nhìn chằm chằm Dạ Quân Mạc: "Nhưng ta không muốn từ bỏ, nói không chừng đây là một cơ hội cuối cùng. Lần này không được, có thể Thượng Quan Vân Trần sẽ hủy diệt trái tim chàng."

Dạ Quân Mạc trầm mặc nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt màu mực đen thâm trầm như biển, khiến người nhìn không thấu cảm xúc của hắn.

Bạch Vũ kéo tay hắn: "Thượng Quan Vân Trần không nhất định sẽ đứng ở phòng trung tâm, bây giờ hắn là hắn ta đang đi khắp nơi tìm chúng ta. Chúng ta có thể thử xem, thừa dịp hắn ta không ở đó trộm lại."

"Được rồi." Dạ Quân Mạc bắt đắ dĩ gậy đầu.

Sau khi cùng Dạ Quân Mạc hơi khôi phục một chút thể lực, Thủy Qua và Thụ Tinh đã ăn xong rồi, mấy người lập tức rời đi.

Thượng Quan Vân Trần có thể ở ngay gần đó, Bạch Vũ không dám ở một chỗ quá lâu, bọn họ vòng qua không gian hắc ám, lén lút đi về hướng phòng trung tâm.

Rất không dễ dàng đến chỗ gần đó, rắc rắc - - rắc rắc - -

Đột nhiên, vài tiếng vang quái dị từ phía sau bọn họ truyền đến.

"Tìm được rồi, kẻ xâm nhập! Chém giết!LỘP CỘP, LỘP CỘP- -" một người toàn thân được tạo thành bằng lá sắt và cây gỗ đang nhanh chóng chạy như bay về hướng bọn họ.

Con rối của Sáng Thế Thần Điện! Hình thể xinh xắn, dùng bánh xe thay đi bộ, hành động nhanh chóng, có thực lực của mãnh thú cấp 3, có thể liên hệ với chủ nhân bất cứ lúc nào, là dụng cụ thăm dò tốt nhất!

"Nhanh phá hủy nó!" Bạch Vũ sợ hãi hô.

Dây mây của Thụ Tinh lập tức quăng nó bay ra ngoài, Thủy Qua lập tức tiến lên, hai ba cái đã phá con rối thành một đồng sắt vụn.

Nhưng vẫn đã muộn, Thượng Quan Vân Trần ngay tại gần đó chưa đi xa, nghe được tin tức trước tiên chạy đến.

"Bạch Vũ, không nghĩ tới ngươi thật sự dám quay lại!" Thượng Quan Vân Trần vẫn duy trì nụ cười rất có phong độ, trong mắt tràn đầy châm chọc.

Chương 533: Trái tim 7

Edit: V.O

Bạch Vũ khinh thường nhếch môi: "Ta có gì mà không dám? Thứ ta muốn còn chưa lấy đi, đương nhiên phải quay lại."

Thượng Quan Vân Trần hừ lạnh một tiếng: "Ít làm bộ làm tịch, ta bị lừa một lần thì sẽ không lại bị người lừa lần thứ hai!"

Ba con Kỳ Lân được gọi ra trong nháy mắt, chạy như bay đến.

Thụ Tinh không kiên nhẫn tổng ra trăm ngàn sợi cây mây, dùng dùng đánh qua. Thủy Qua vẫn chưa ăn no, mở ra miệng lớn bổ nhào tới một con cấn xé. Tuy nói Triệu Hoán Thú không chết được, nhưng thịt trên người là thật, có thể gặm được một khối thì một khối.

Bạch Vũ kéo Dạ Quân Mạc một đường chạy như điên, đi về hướng phòng trung tâm.

Thượng Quân Vân Trần bị hai con mãnh thú ngăn cản, tức giận sôi lên: "Ta mới là chủ nhân của các người, các người lại dám giúp đỡ người ngoài!"

"Ta không nhận." Thụ Tinh bĩu môi: "Rõ ràng người chính là kẻ địch."

"Ừ, ta cũng nghĩ như vậy, lần trước không cắn chết người, lần này nhất định phải cắn chết." Thủy Qua tự nhiên gật đầu.

Thượng Quan Vân Trần không muốn nói cái gì, Bạch Vũ và Dạ Quân

Mạc đã sớm trốn thoát không còn bóng dáng, muốn đuổi theo đã không còn kịp rồi.

Hắn ta nhìn về hướng Bạch Vũ chạy trốn, tức giận trên mặt rất nhanh đã bình ổn, trong mắt không có nửa điểm nôn nóng, ẩn ẩn thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối.

...

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc vì tránh né bị lần theo dấu vết, cố ý chọn một con đường cực kỳ phức tạp. Tuy bây giờ nàng đã đến gần phòng trung tâm, nhưng toàn bộ bốn phía lại đều là lối rẽ, Bạch Vũ cẩn thận cân nhắc một lúc lâu mới xác định nên đi bên nào.

Bá - -

Bỗng nhiên, một thanh loan đao (loại đao cong) từ góc rẽ bổ ra, Bạch Vũ bất ngờ không kịp đề phòng, diendanlequydon – V.O, Dạ Quân Mạc tay mắt lanh lẹ kéo nàng ra phía sau, loan đao bổ vào khoảng không.

Người tới từ trong bóng râm đi ra, mắt ưng mũi ngang, ba con Triệu Hoán Thú – giống sói hung tàn theo sát phía sau.

Thuộc hạ của Thượng Quan Vân Trần - Tam Đường chủ, không nổi danh, nhưng là một người độc ác, một Triệu Hoán Vương Giả sơ cấp, hắn ta cũng vào được!

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc thay đổi, trong nháy mắt đánh ra bốn ngọn lửa màu lam, bay vụt về phía ba con Cuồng Lang và Đường chủ.

Trái tim Đường chủ mắt ưng cầm loan đao đập mạnh, lập tức né tránh. Hắn ta đã từng nhìn thấy Dạ Quân Mạc, Thánh Quân của Âm

Dạ Đế Quốc, một trong hai Thần Hoàng duy nhất trên đời này, hẳn ta cũng không dám đỡ ngọn lửa Dạ Quân Mạc phóng tới, lập tức né tránh.

Nhưng uy lực của ngọn lửa cực kỳ nhỏ hơn so với tưởng tượng của hẳn ta, ngược lại bởi vì né tránh, mất đi tiến công trước tiên.

Bạch Vũ đã gọi Tiểu Thanh, Tiểu Bạch và Trảm Nguyệt ra, phát ra tiến công nhanh hơn sói của hẳn ta, Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ ầm ầm trong thông đạo chật hẹp. Hai bên vách tường đều bị vụ nổ phá hủy, nam tử mắt ưng có chút kích động dẫn dắt Triệu Hoán Thú của chính mình lao ra ngọn lửa, lại bị móng vuốt sắc bén của Tiểu Bạch đập vào mặt.

Phách Thiên Liệt, bạo kích!

Nhất thời, một con cuồng lang kêu thảm thiết không ngừng, sức chịu đựng chỉ còn lại chưa tới một thành, trên người còn bị Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh làm bị thương, không qua vài giây liền hao hết sức chịu đựng.

Vẻ mặt nam tử mắt ưng nghiêm trọng lên, vừa mới giao thủ, Cuồng Lang của hẳn ta đã chết mất một con, có chút không ổn.

"Giết con Bạch Hồ kia cho ta!" Hẳn ta quyết đoán hạ lệnh.

Soàn soạt soàn soạt - -

Hai con Cuồng Lang lập tức điên cuồng cắn xé trên người Tiểu Bạch, một móng vuốt của Tiểu Bạch chém ra, vết thương chồng chất gần như sắp hao hết sức chịu đựng.

Cuồng Lang ở phía sau đuổi theo không rời, kiên quyết muốn

chương thêm một chương nữa, chương chết Tiểu Bạch.

Ngay lúc chương phong của bọn nó quét đến Tiểu Bạch, một cái Khô Mộc Phùng Xuân của Trảm Nguyệt, nháy mắt kéo sức chịu đựng của Tiểu Bạch lại ba thành, miệng vết thương nhanh chóng phục hồi như cũ.

Nam tử mất ửng tái mặt, chương phong đảo qua Tiểu Bạch, vẫn không thể nào đuổi theo, Tiểu Thanh phun ra tường lửa ngăn cản bọn chúng.

Chương 534: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 1

Edit: V.O

Hai con cuồng lang lập tức thay đổi mũi nhọn, giết về hướng Tiểu Thanh. Không gian nhỏ hẹp càng thêm không dễ dàng tránh né, cánh Tiểu Thanh bị hung hăng bẻ gãy.

Một giây sau, Khô Mộc Phùng Xuân của Trảm Nguyệt liền khép lại miệng vết thương của Tiểu Thanh.

Cả thông đạo bắt đầu kết băng, hai con Cuồng Lang không kịp phản ứng bị Vạn Lý Băng Xuyên của Cửu Huyền Băng Hồ đóng băng.

"Đáng chết!" Nam tử mắt ưng thấy tình thế không ổn, lập tức bỏ ra một đao, đánh nát khối băng.

Ầm - -

Tiểu Thanh không chờ hẳn ta hành động tiếp, đã đánh ra Bạo Liệt Lưu Hỏa, một hơi tiến hai con Cuồng Lang quay về linh mạch chủ nhân.

Nam tử mắt ưng cũng không kịp chạy trốn, mất mạng trọng vụ nổ.

Xử lý xong Đường chủ mắt ưng, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc tiếp tục tiến lên.

Nàng sờ bàn tay càng lúc càng lạnh lẽo của Dạ Quân Mạc, có chút lo

lắng hỏi: "Chàng có ổn không?"

"Không sao. Ta bị thương, nhưng cũng không phải không thể làm bất cứ chuyện gì." Dạ Quân Mạc cười nhạt an ủi.

Bạch Vũ hừ hừ, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hẳn:
"Chuyện phía sau đều để ta ứng phó, không cho chàng ra tay."

"Được."

Rất nhanh, bọn họ lại gặp một người, Điện chủ hiện giờ của Pháp Thánh Điện - Sáng Thế Thần Điện, ban đầu Thiên Thánh điện có một Đường chủ, gọi là Anh Khê, Bạch Vũ biết hẳn, là người hiền lành.

Nhưng quen biết cũng vô dụng, diendanlequydon – V.O, Bạch Vũ đi lên liền đánh.

"Công chúa Bạch Vũ!" Anh Khê nhìn thấy Bạch Vũ, ngẩn ngơ ngay tại chỗ, còn chưa kịp phản ứng đã bị Bạch Vũ trực tiếp đánh cho hôn mê.

Bạch Vũ cũng không nghĩ tới Anh Khê trốn cũng không trốn, một phen liền bổ chuẩn xác, không nói gì nhìn về phía Dạ Quân Mạc.

"Trước mặt kệ hẳn." Dạ Quân Mạc đá hẳn đến một bên.

Anh Khê này cực kỳ trung thành với Bạch Vũ, hẳn chưa từng tham dự kế hoạch tổn thương Bạch Vũ, cũng không biết chân tướng năm đó Bạch Vũ chết đi, không nhất định phải giết.

Bạch Vũ nghe theo đề nghị của Dạ Quân Mạc, bỏ Anh Khê lại, thẳng đến phòng trung tâm.

Phòng trung tâm không có ai, Thượng Quan Vân Trần còn chưa quay lại, ánh sáng của tinh thể cực phẩm đã ảm đạm rất nhiều, lơ lửng trong không trung, trái tim của Dạ Quân Mạc còn đang đập.

Bạch Vũ cảm thấy tim của nàng cũng theo đập bình bịch kịch liệt theo trái tim Dạ Quân Mạc.

"Muội muội, đã lâu không gặp, muội có khỏe không?" Bỗng nhiên, một tiếng thăm hỏi dịu dàng, ân cần vang lên bên tai Bạch Vũ, giọng nói êm tai, thanh thúy kia giống như một thanh đao nhọn, mạnh mẽ đâm vào tim Bạch Vũ.

Sắc mặt Bạch Vũ trắng bệch ngẩng đầu, phòng trung tâm vừa rồi vẫn không có một bóng người lại có thêm một nữ tử mặt búp bê, thanh thuần đáng yêu, khuôn mặt có nụ cười ngây thơ đứng ở đối diện tinh thể cực phẩm, Bạch Vũ lại biết dưới nụ cười hôm nay thật sự là tâm địa ngoan độc bao nhiêu.

Nàng thật không ngờ sẽ gặp lại Ngọc Ưu Liên nhanh như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới lúc gặp lại Ngọc Ưu Liên sẽ lại là dạng tâm tình gì. Nàng bất tri bất giác lui về phía sau một bước, bị Dạ Quân Mạc ở phía sau ôm vào trong ngực.

Đôi mắt băng lãnh của Dạ Quân Mạc nhìn chăm chú vào Ngọc Ưu Liên, trong mắt là ngạo nghễ bề ngễ thiên hạ và quạnh quẽ không chút nào để nàng ta vào mắt.

Nhất thời Ngọc Ưu Liên giận tái mặt, không cam lòng cắn răng.

Chính là ánh mắt này! Năm đó nàng ta cũng từng khuyên hẳn từ bỏ Bạch Vũ, cùng nàng ta cùng nhau giành lấy Sáng Thế Thần Điện.

Ám Dạ Đế Quốc và đời sau Thần Điện truyền lại là kẻ thù truyền

kiếp! Nàng ta cho rằng chắc chắn Dạ Quân Mạc sẽ đồng ý, nhưng ai có thể nghĩ đến hẳn lại từ chối, tình nguyện chết vì Bạch Vũ!

Nàng ta hận, hận Dạ Quân Mạc, càng hận Bạch Vũ.

Dựa vào cái gì Bạch Vũ muốn cái gì đều có thể có được? Nàng có huyết mạch Sáng Thế, có thực lực đệ nhất thiên hạ, có Sáng Thế Thần Điện, thậm chí còn có nam tử tốt như Dạ Quân Mạc yêu nàng!

Mà Ngọc Ưu Liên nàng lại chẳng có cái gì, ngay cả nam nhân cũng là Thượng Quan Vân Trần mà Bạch Vũ không cần, Thượng Quan Vân Trần hoàn toàn yếu hơn cả một đầu ngón tay của Dạ Quân Mạc?

Chương 535: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 2

Edit: V.O

"Muội muội tốt của ta, sao sắc mặt của muội lại trắng như vậy? Muội sợ tử?" Ngọc Ưu Liên cười khanh khách vòng qua tinh thể, đi tới gần bọn họ.

Bạch Vũ nhìn chăm chăm Ngọc Ưu Liên, ánh mắt thay đổi, nhắc tay chính là ngọn lửa tràn đầy trời đất, Tiểu Thanh, Tiểu Bạch và Băng Hồ ẩn núp trong ngọn lửa nháy mắt đánh ra.

Ngọc Ưu Liên mỉm cười, đột nhiên một con chó lớn màu tuyết trắng nằm bên cạnh nàng ta, hình thể vĩ đại bằng ba con hổ, không nhanh không chậm nghênh đón ba con triệu hoán thú. Triệu hoán thú mãn cấp ra tay, chỉ một hiệp, Tiểu Bạch và Băng Hồ liền trọng thương, Tiểu Thanh trực tiếp hao hết sức chịu đựng.

Ngọc Ưu Liên lật tay lấy ra một cây quyền trượng thật dài, phía trên được khảm một khối Hồng Bảo Thạch to bằng nắm tay trẻ con, sắc thái đỏ tươi giống như bị nhuộm máu tươi nhìn thấy mà ghê người.

Cổ tay nàng ta vừa chuyển, quyền trượng càn quét ra, hào quang lực lượng chói lọi trào ra, Tiểu Bạch, Băng Hồ, kể cả Tiểu Thanh muốn cứu bọn nó cùng nhau bị chôn vùi trong tro bụi.

Đây là lực lượng của Thần Hoàng, lực lượng của Triệu hoán thú mãn cấp! Thậm chí cường đại khiến người không sinh nổi suy nghĩ chống cự, chỉ còn lại tuyệt vọng!

Bạch Vũ hoàn toàn chưa kịp gây thương tổn cho Ngọc Ưu Liên đã bị diệt toàn quân rồi.

Ánh sáng chói mắt chiếu sáng cả không gian, Dạ Quân Mạc nâng tay xua đi khói đen dày đặc, hai người ẩn nấp dưới khói đen, nhanh chóng chạy đi.

Khói đen che đậy tất cả dưới tầm mắt, Ngọc Ưu Liên có chút tức giận cưỡi lên Bạch Ngọc Khuyển (chó màu trắng), xua đi khói bốn phía, đuổi theo.

Hai người Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc một đường chạy ra, không biết rẽ mấy vòng ở gần đó, nơi nơi đều bị Dạ Quân Mạc tản đầy khói đen.

"Chỉ sợ Ngọc Ưu Liên đã đuổi đến rồi, diendanlequydon – V.O, bây giờ nàng lập tức trở về phòng trung tâm lấy lại trái tim ta." Dạ Quân Mạc nắm tay Bạch Vũ, lấy một viên trân châu nhét vào trong tay nàng: "Cái này nàng cầm, dùng để bảo mệnh."

Sắc mặt Bạch Vũ đại biến: "Vậy còn chàng?"

Dạ Quân Mạc đã buông lỏng tay nàng ra, đi đến một hướng khác, nhanh chóng biến mất ở trước mắt Bạch Vũ.

Bạch Vũ muốn đuổi theo cũng đã không tìm thấy bóng dáng của hắn, nàng dùng sức xoa hạt châu trong tay, xoay người chạy về phía phòng trung tâm.

Nàng cẩn thận một đường, chạy về phòng trung tâm cực nhanh, có lẽ Ngọc Ưu Liên và Thượng Quân Vân Trần chưa từng nghĩ Bạch Vũ còn dám quay lại phòng trung tâm lần thứ ba, đều chưa quay lại.

Bạch Vũ vừa vào tới, đột nhiên hạt châu trong tay biến mất, lối vào phòng trung tâm lại xuất hiện một tầng kết giới huỳnh quang lóe sáng.

Bạch Vũ có chút không rõ nhìn kết giới, chỉ cảm thấy lực lượng cực kỳ cường đại từ phía trên phát ra, cái này tuyệt đối không phải là kết giới bình thường, mà là kết giới ngưng tụ lực lượng của Thần Hoàng.

"Dạ Quân Mạc, đây là có chuyện gì?" Bạch Vũ kích động truyền âm cho Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt đáp lại: "Ngay cả Ngọc Ưu Liên cũng không đánh thủng được kết giới đó, nàng ở bên trong cực kỳ an toàn. Lần trước vụ nổ đã dẫn đến đỉnh tháp bị hao tổn, nàng có thể từ từ khôi phục, lại mở ra đỉnh tháp, là có thể rời khỏi nơi này."

Giọng Bạch Vũ hơi hơi phát run: "Vậy còn chàng? Chàng làm sao bây giờ? Chàng vẫn còn đang bị thương? Vì sao chàng không giữ lại hạt châu cho chính mình?"

Dạ Quân mạc không nói gì.

Bạch Vũ khóc, tức giận giậm chân: "Nói chuyện với chàng đó... chàng quay lại đi! Ta không muốn đi một mình, chàng có nghe không..."

Nhưng cho dù nàng khóc kêu như thế nào, la hét như thế nào, Dạ Quân Mạc cũng không đáp lại nữa.

Lúc hắn đưa hạt châu cho nàng thì đã không định ra ngoài nữa, hắn dẫn Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần rời đi, để cho Bạch Vũ có cơ hội rời đi.

Mắt Bạch Vũ đỏ hồng, ngồi sững ở trước tinh thể, nhìn trái tim còn đang đập: “Ta tới lấy trái tim cho chàng, ta sẽ dẫn chàng và nó cùng nhau rời đi, chàng chờ, chờ ta đi tìm chàng!”

Chương 536: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 3

Edit: V.O

Phá từng chút từng chút cơ quan đã không còn kịp, Bạch Vũ trực tiếp lấy dao găm Ngọc Kim Cương ra, cạy bảo thạch trên tường ra.

Loại bảo thạch này có tổng cộng sáu cái, dùng để cố định tinh thể cực phẩm, sáu bảo thạch tỏa ra linh khí kết thành một tấm võng linh khí không nhìn thấy được, khóa chặt chẽ tinh thể cực phẩm lại, không cho cái này di chuyển.

Bảo thạch cực kỳ cứng rắn, không có cách nào phá vỡ, vách tường cũng là đá Thái Ất chế thành, muốn hủy diệt những bảo thạch này gần như là không thể.

Nhưng Bạch Vũ có dao găm Ngọc Kim Cương, mấy đao liên hung hăng phá vỡ vách tường bảo thạch chung quanh, còn đào chúng ra.

Nếu không có cách nào lấy được trái tim trên tinh thể cực phẩm, thì nàng sẽ cầm luôn cả tinh thể cực phẩm đi!

...

Linh khí của Dạ Quân Mạc hao hết, khói đen gần như bao phủ tất cả lối rẽ ở gần phòng trung tâm, nhưng Ngọc Ưu Liên vẫn nhanh chóng tìm được vị trí của hắn.

"Triệu Hoán Thú của ta tu luyện Thần Đồng (mắt thần), chút khói đen

ấy không ngăn cản ta được." Ngọc Ưu Liên đánh ra quyền trượng, Dạ Quân Mạc bị nện thật mạnh lên vách tường, máu tươi từ bờ môi hấn chảy ra.

Trước mắt hấn một trận hoa mắt chóng mặt, tựa vào cạnh tường, lạnh lùng nhìn Ngọc Ưu Liên.

Trên khuôn mặt búp bê của Ngọc Ưu Liên thoáng hiện lên đắc ý, từ trên cao nhìn xuống Dạ Quân Mạc, vung quyền trượng lên, duỗi thân lấy dây gai ra nhanh chóng trói chặt Dạ Quân Mạc lại.

"Bạch Vũ đâu?"

Dạ Quân Mạc không nói chuyện, đôi mắt đen nhánh không có một chút nhiệt độ, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng ta, trong mắt băng sương khiếp người giống như đăm thẳng lòng người, nhìn thấu toàn bộ Ngọc Ưu Liên.

Sắc mặt Ngọc Ưu Liên trầm xuống: "Người không nói, cũng đừng trách ta không khách sáo với người. Người bị thương, diendanlequydon – V.O, chắc chắn Bạch Vũ sẽ đau lòng, sẽ ngoan ngoãn chui đầu vào lưới!"

Nàng ta nhắc quyền trượng lên, gần như ngưng tụ thành linh khí thực chất nháy mắt quán quanh toàn bộ những thứ chung quanh, hình thành gió xoáy cuồng loạn, giống như vô số đao nhọn tàn sát bừa bãi trên người Dạ Quân Mạc, cắt ra vô số vết thương.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt, coi như người bị thương hoàn toàn không phải là hấn. Trước kia xé rách không gian tiến vào các Vị Diện tìm kiếm Bạch Vũ, hấn đều sẽ bị không gian xé đến mình đầy thương tích, hấn đã sớm thừa nhận đau đớn như vậy không biết bao nhiêu lần, không đáng kể chút nào.

"Sao ngươi không phát ra tiếng? Nhanh khiến cho Bạch Vũ đến." Sắc mặt Ngọc Ưu Liên âm trầm, ngoan độc bộc phát ra uy lực càng khủng bố.

Cường phong tàn sát bừa bãi, thân mình Dạ Quân Mạc đầy thương tích, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn trên mặt đất, mất máu quá nhiều khiến cho sắc mặt của hắn trắng bệch, thân thể hắn vốn suy yếu đã không chịu nổi trọng thương như vậy.

Ngọc Ưu Liên thấy thế, đúng lúc thu tay, ngồi xổm bên cạnh hắn, lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng hắn: "Ngươi cần gì phải cố chấp như vậy, ta không muốn ngươi chết."

Nàng ta tự tay nhắc khuôn mặt tuấn mỹ của Dạ Quân Mạc lên, trên khuôn mặt trắng bệch của Dạ Quân Mạc có thêm mấy miệng vết thương, thấm vết máu, càng hiện ra một phần nhu nhược mị hoặc. Ngọc Ưu Liên nhìn không được tựa vào, muốn hôn hắn.

Dạ Quân Mạc chán ghét xoay mặt, nhắm mắt lại.

Ngọc Ưu Liên có chút tức giận: "Mạng của ngươi đã ở trên tay ta, còn muốn phản kháng? Ta cho ngươi thêm một cơ hội, chỉ cần ngươi chịu giúp ta giết Bạch Vũ, ta để lại cho ngươi một con đường sống."

Dạ Quân Mạc mở to mắt, trong đôi mắt sâu không lường được ẩn chứa sát ý sắc bén, mắt đảo qua bóng dáng ở khóe mắt, lời từ chối đến bên miệng bỗng nhiên lại sửa lại: "Chỉ cho ta một con đường sống?"

Ánh mắt Ngọc Ưu Liên sáng lên, dịu dàng tựa gần vào người Dạ Quân Mạc: "Đương nhiên không phải, nếu ngươi bằng lòng giết Bạch

Vũ, ta có thể cùng chung thiên hạ với ngươi! Ngươi là Quân Vương của Âm Dạ Đế Quốc, mà ta là chủ nhân của Sáng Thế Thần Điện, chúng ta liên hợp, không ai có thể ngăn cản!"

"Nhưng theo ta được biết, ngươi không phải Điện chủ của Sáng Thế Thần Điện."

Chương 537: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 4

Edit: V.O

"Ta là Thần Hoàng duy nhất của Sáng Thế Thần Điện, Thượng Quan Vân Trần kia thì tính là gì? Nếu không phải ta giúp hắn ta, hắn ta nào có thể lên làm Điện chủ." Ngọc Ưu Liên không cho là đúng nói.

"Ta không thích Sáng Thế Thần Điện." Giọng điệu Dạ Quân Mạc lạnh giá.

Ngọc Ưu Liên mỉm cười: "Ta cũng không thích, những lão gia hỏa này suốt ngày đều nhắc tới Bạch Vũ, Bạch Vũ, rõ ràng huyết mạch Sáng Thế ở trên thân ta, nàng ta đã chết một vạn năm, còn nhắc tới nàng ta làm gì? Nếu ngươi bằng lòng, ta có thể tặng Sáng Thế Thần Điện cho ngươi, những lão gia hỏa này tùy ý ngươi xử lí."

"Ngươi muốn cái gì?" Dạ Quân Mạc hỏi.

"Ta... Muốn ngươi!" Ngọc Ưu Liên không chút nào che dấu tuyên bố, thân hình mềm mại cường thế áp vào trên người Dạ Quân Mạc:
"Chia một nửa Âm Dạ Đế Quốc của ngươi cho ta, ta muốn ngươi hoàn toàn thuộc về ta!"

Mắt Dạ Quân Mạc thâm trầm nhìn nàng ta, đột nhiên tà tứ gợi lên khóe môi: "Thượng Quan Vân Trần làm sao bây giờ? Hắn ta không phải vị hôn phu của ngươi sao?"

"Hắn ta?" Ngọc Ưu Liên có chút ghét bỏ nhíu mày: "Hắn ta vô dụng

như thế, dung hợp linh mạch đều dung hợp đến rối tinh rối mù, còn không biết xấu hổ lấy ta?"

"Ngọc Ưu Liên! Ngươi cái **** thối tha!" Thượng Quan Vân Trần không thể nhịn được nữa gầm thét giống như tiếng sấm vang vọng bên tai.

Ngọc Ưu Liên hoảng sợ, vừa quay đầu lại, liền thấy Thượng Quan Vân Trần hùng hổ xông tới, khuôn mặt hung thần ác sát, giống một con hùng sư (sư tử) nổi giận.

"Vân Trần, ngươi... sao ngươi lại ở đây?" Ngọc Ưu Liên có chút chột dạ cười gượng. Nàng ta không tính trở mặt với Thượng Quan Vân Trần vào lúc này, thế lực của gia tộc Thượng Quan ở Sáng Thế Thần Điện thâm căn cố đế, không phải nàng ta có thể so được, cho dù qua một vạn năm, diendanlequydon – V.O, cũng vẫn không có cách nào khiến cho Ngọc Ưu Liên hoàn toàn thay thế được.

"Ta không ở đây, không phải sẽ không thể nhìn thấy bộ dạng lẳng lơ của ngươi rồi hả? Gặp một người nam nhân liền quyến rũ một người, sao ngươi không đi làm kỹ nữ?" Miệng Thượng Quan Vân Trần đầy bạo tặc, một quyền đánh về phía mặt Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên tránh né, nhất thời sắc mặt đen như đáy nồi: "Thượng Quan Vân Trần, miệng ngươi phun sạch sẽ chút cho ta. Ta nói như vậy chỉ là muốn để cho hắc dẫn Bạch Vũ đến, không phải ngươi cũng một lòng muốn giết Bạch Vũ sao?"

"Ta muốn giết Bạch Vũ là vì nàng ta cho ta đội nón xanh, ngươi thực mẹ nó cũng cho lão tử đội nón xanh, có phải ta cũng nên giết ngươi không!"

Ngọc Ưu Liên cũng dâng lên nộ khí, trào phúng nói: "Nón xanh cái

gì? Chỉ là Bạch Vũ thích Dạ Quân Mạc, người liền cảm thấy nàng ta phản bội người. Nhưng thật ra nàng ta chưa từng nói muốn gả cho người, vẫn đều là người một bên tình nguyện."

"Ngậm miệng! Người còn dám nói một câu thử xem!" Thượng Quan Vân Trần trực tiếp gọi thú Kỳ Lân của chính mình ra, Ngọc Ưu Liên thấy hấn ta hành động thật, không dám khinh thường, cũng vội vàng gọi Bạch Ngọc Khuyển của bản thân ra.

Hai người đều là Triệu Hoán Sư số một số hai trên đời này, đánh nhau một cái là kinh thiên động địa, Tháp Thiên Kỳ trực tiếp chấn động lắc lư.

Dạ Quân Mạc rũ mắt, hấn nhìn thấy Thượng Quan Vân Trần ở gần đó mới cố ý dụ dỗ Ngọc Ưu Liên nói ra lời trong lòng, Thượng Quan Vân Trần tuyệt đối sẽ không kiên nhẫn, không có nam nhân nào có thể chịu được nữ nhân của chính mình đi quyến rũ người khác.

Hấn nhìn về phía dây gai trói trên người, hơi chuyển động một chút, gai sắc sẽ đâm vào máu thịt, thống khổ. Hấn điều động chút đỉnh linh khí còn sót lại, dẫn dắt ngọn lửa u lam thiêu đốt, cẩn thận đốt đứt cành mạn gai, thừa dịp hai người không chú ý, lén lút chuồn mất.

Khói đen hấn tản ra đã sắp tiêu tán, hấn chỉ có thể nghĩ cách nhanh chóng đi về phía lối ra.

Phòng trung tâm, hấn sẽ không đi, hấn không chạy được quá xa, hấn tuyệt đối sẽ không dẫn Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên vào trong đó, mang đến nguy hiểm cho Bạch Vũ.

Chương 538: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 5

Edit: V.O

Tiểu Vũ, hẳn là nàng đã sắp đánh xuyên qua đỉnh tháp rồi, nhanh lên đi, nàng đi ta mới có thể yên tâm. Dạ Quân Mạc đi cực kỳ chậm, suy yếu chống vách tường, miễn cưỡng đi về phía trước, vết máu chảy một đường, không rửa sạch.

Bỗng nhiên, trên cánh tay truyền đến ấm áp, hai bàn tay vô hình vững vàng đỡ hẳn.

Hắn ngẩng đầu, vô hình xốc lên y phục ẩn thân (tàng hình) trên người, giống một con chó nhỏ bị vứt bỏ, nước mắt lưng tròng nhìn hẳn: "Rốt cuộc ta cũng tìm được chàng rồi."

"Bạch Vũ? Sao nàng lại..." Sao lại ở đây? Chẳng lẽ không đến phòng trung tâm?

"Ta đã đến phòng trung tâm, ta lấy được trái tim chàng rồi! Ngay cả khối tinh thể cực phẩm ta cũng lấy đi! Ta cố ý tới tìm chàng cùng nhau trở về!" Bạch Vũ cười, tinh thần phấn khởi, trong mắt tràn đầy quyến luyến.

Lòng Dạ Quân Mạc đau xót. Tiểu Vũ, nàng không nên trở lại tìm ta, ta không đi được.

"Phủ thêm y phục ẩn thân, đi mau." Dạ Quân Mạc khép lại y phục ẩn thân cho nàng một lần nữa.

Bạch Vũ bốc đồng xốc lên: "Không, chúng ta cùng nhau đi."

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng tranh cãi của Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên.

"Đều tại ngươi! Nếu không phải tại ngươi sao Dạ Quân Mạc có thể chạy trốn?"

"Hừ, trên mặt đất đều là vết máu, hắn cũng không chạy được tới đâu. Gặp lại trực tiếp giết là được."

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc thay đổi, lập tức kéo Bạch Vũ lại đi đến phòng trung tâm. Bạch Vũ ôm cánh tay Dạ Quân Mạc, vừa đi, vừa dùng Khô Mộc Phùng Xuân khép lại miệng vết thương cho hắn.

Tiếng động phía sau càng ngày càng gần, diendanlequydon – V.O, bỗng nhiên Bạch Vũ đổi hướng, chạy tới thông đạo bên kia.

"Ở đó, để xem các ngươi còn có thể đi đâu!" Thượng Quan Vân Trần vui mừng hơn hờ.

Ngọc Ưu Liên mỉm cười: "Bạch Vũ cũng ở đó, quả nhiên chui đầu vào lưới, ta biết nàng ta sẽ không bỏ Dạ Quân Mạc."

Hai người đuổi theo trong nháy mắt.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc lủi vào góc rẽ, Thụ Tinh và Thủy Qua nghênh diện bổ nhào lên.

Nhất thời, sắc mặt Thượng Quan Vân Trần xanh mét, sao lại là hai tên gia hỏa này? Bây giờ, hắn ta vừa thấy hai con mãnh thú này liền đau đầu.

"Ôi chào ơi, lại gặp tên trướng thối rồi."

"Ừ, trướng thối không đánh lại chúng ta, còn dẫn theo một nữ tử tới, thật vô dụng!"

Hai con mãnh thú nói thầm bày tỏ khinh bỉ.

Thượng Quan Vân Trần sắp tức điên, lập tức thả hết tất cả triệu hoán thú của mình ra. Thủy Qua và Thụ Tinh cũng không phải chỉ mới đánh nhau với Thượng Quan Vân Trần một lần, rất quen thuộc với triệu hoán thú của hắn ta, đánh nhau tuyệt đối không hề rơi xuống thế yếu, chỉ là luôn luôn không chú ý để cho Thượng Quan Vân Trần chạy.

Ngọc Ưu Liên không kiên nhẫn nhìn Thượng Quan Vân Trần đánh nhau: "Tránh qua một bên đi, hai con mãnh thú cấp 9 cũng không đối phó được, thật không biết mấy năm nay ngươi tu luyện như thế nào."

Mặt Thượng Quan Vân Trần đỏ lên, muốn phản bác lại nói không nên lời, cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Ngọc Ưu Liên vừa ra tay, liền hoàn toàn khác.

Ầm - -

Hai con triệu hoán thú mãn cấp, một con hệ Mộc, một con hệ Kim, gần như là nghiền ép nghiêng về một phía. Tuy giữa mãn cấp và cấp 9 chỉ kém 1 cấp, nhưng thực lực chênh lệch gần như gấp vài lần, không phải chỉ dùng con số là có thể tỏ rõ.

Thủy Qua và Thụ Tinh kêu rên muốn chạy trốn, bị một móng vuốt của Bạch Ngọc Khuỷ của Ngọc Ưu Liên quét bay ra ngoài.

Bỗng nhiên, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh chạy tới, rất nhanh tha hai con mãnh thú tới bên cạnh Bạch Vũ.

Bạch Vũ vung tay lên, thu bọn nó vào nhẫn Bách Vũ.

Bởi vì có bọn nó ngăn cản Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên, nàng và Dạ Quân Mạc mới có thể chạy trốn, hai tiểu gia hỏa giúp nàng nhiều lần, nàng không thể không quan tâm đến bọn nó.

Chỉ là, bây giờ tự bản thân nàng đã khó bảo toàn, ngay cả chính mình cũng không biết có thể sống sót không.

Nàng ôm thắt lưng Dạ Quân Mạc, cùng hắn cùng nhau cưỡi lên lưng Tiểu Bạch, vội vàng chạy về phía phòng trung tâm, nhưng bọn họ có nhanh nữa cũng không nhanh bằng triệu hoán thú mãnh cấp của Ngọc Ưu Liên.

Chương 539: Gặp lại, Ngọc Ưu Liên 6

Edit: V.O

"Các người còn muốn chạy đi đâu?" Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên trực tiếp đuổi theo từ phía sau.

Dạ Quân Mạc rẽ một cái, bỗng nhiên đẩy Bạch Vũ vào trong góc, choàng y phục ẩn thân lên người nàng: "Nghe lời! Nàng cần phải sống sót, nàng không thể để cho bọn họ hủy đi linh hồn của nàng! Không được lên tiếng, không cần lo cho ta!"

"Không, không, chàng đừng đi..." Bạch Vũ gắt gao cầm lấy tay Dạ Quân Mạc, khóc lắc đầu.

"Ta sẽ không chết, ta có huyết mạch của nàng!" Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ chấn kinh nhìn Dạ Quân Mạc, quên hành động. Huyết mạch của ta? Là huyết mạch Sáng Thế sao? Vì sao ở trên thân chàng?

Dạ Quân Mạc nhân cơ hội kéo tay Bạch Vũ ra, cúi đầu dùng sức hôn lên môi Bạch Vũ, gần như muốn dùng hết tất cả tình cảm vào cái hôn này.

Chỉ cần nàng còn sống thì tốt! Hắn dùng y phục ẩn thân đắp chặt kín cho Bạch Vũ, cuống lên Tiểu Bạch chạy trốn về hướng phòng trung tâm.

Trước mắt Bạch Vũ bị vải trắng che phủ, nước mắt ở trên mặt yên lặng chảy thành dòng.

Vì sao lại thế này? Nói muốn cùng nhau, vì sao nàng lại được người kia bảo vệ.

Thượng Quan Vân Trần sẽ hủy diệt linh hồn hắn, cho dù không hủy diệt Dạ Quân Mạc à? Cho dù Dạ Quân Mạc có huyết mạch Sáng Thế, nếu linh hồn bị hủy diệt, cũng sẽ chết!

Một dòng cảm giác sợ hãi tự nhiên nảy sinh khiến cho cả người nàng đều rơi vào tuyệt vọng.

Hình như nàng từng trải qua loại cảm giác này một lần, nhưng nàng không nghĩ ra là vì sao, nàng chỉ nhớ rõ một lần đó nàng thật sự tuyệt vọng, phần hận muốn hủy diệt toàn bộ thiên địa!

Thứ gì đó quan trọng hơn sinh mệnh nàng bị hủy, đã bị một đám lang tâm cầu phế hủy diệt! Nàng không tìm lại được, vậy thì để cho bọn họ cùng nhau chôn cùng! Dù cho phụ cả thiên hạ, nàng cũng phải kéo bọn họ cùng chết!

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên không chú ý tới nàng, diendanlequydon – V.O, bọn họ từ bên cạnh lướt qua, trực tiếp đuổi theo Dạ Quân Mạc.

Mắt thấy lúc sắp đến trung tâm, Thượng Quan Vân Trần đánh một chưởng đánh Dạ Quân Mạc ngã xuống, Ngọc Ưu Liên theo sát mà đến, Bạch Ngọc Khuyển giải quyết Tiểu Bạch vài cái, cùng nó đồng quy vu tận.

Ngọc Ưu Liên đảo qua bốn phía, có chút tức giận nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Bạch Vũ đâu? Sao lại không thấy nàng ta nữa? Người

giấu nàng ta ở đâu rồi hả?"

Dạ Quân Mạc thờ ơ nhìn nàng ta, trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy khinh thường.

"Hỏi không được thì giết!" Thượng Quan Vân Trần nhếch môi cười lạnh, lấy ra một cái dây thừng được ngọn lửa quý mị thiêu đốt: "Nhỏ cỏ tận gốc, ngay cả linh hồn của hấn ta cũng cùng đốt cháy luôn! Tình lại chuyển thể trở về giống như Bạch Vũ."

"Người cho là tất cả mọi người đều có huyết mạch Sáng Thế sao? Bạch Vũ là vì nàng ta là con của Thần Sáng Thế, mới có hồn phách bất tử." Ngọc Ưu Liên lờm.

Thượng Quan Vân Trần nheo mắt lại nhìn nàng ta: "Bây giờ người đang nói chuyện vì hấn ta sao? Quả nhiên người vẫn thông đồng với hấn ta!"

"Nói hư nói vượn cái gì? Ta chỉ cảm thấy, có thể bắt hấn ta về. Dù sao hấn ta cũng là Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc."

"Không cần, giết hấn ta mới là lựa chọn tốt nhất, Âm Dạ Đế Quốc không có hấn ta, sớm hay muộn cũng sụp đổ." Thượng Quan Vân Trần cầm dây vung lên người Dạ Quân Mạc.

Ngọn lửa mãnh liệt đốt cháy thân thể và linh hồn Dạ Quân Mạc, loại đau đớn hủy diệt linh hồn này còn kịch liệt hơn gấp mấy trăm lần đau đớn trên người, hấn nhẹn không nổi đau đớn phát ra tiếng.

Ngọc Ưu Liên đứng ở một bên không nói nữa, tuy nàng ta cực kỳ thích Dạ Quân Mạc, nhưng tình huống bây giờ, nàng ta cũng chỉ có thể từ bỏ Dạ Quân Mạc, dù sao Thượng Quan Vân Trần mới chính là vị hôn phu của nàng ta, nàng ta vẫn còn nhờ cậy vào Thượng Quan

Vân Trần để khống chế Sáng Thế Thần Điện.

"Buông hẳn ra!" Bạch Vũ từ phía sau xông đi tới, một tay kéo dây thừng ra, vứt qua một bên. Vừa vịn trong nháy mắt tiếp xúc, liền đau đến toàn thân nàng phát run, trên tay lập tức xuất hiện vết cháy.

Chương 540: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 1

Edit: V.O

Bạch Vũ ôm chặt lấy Dạ Quân Mạc, giống một con thú nhỏ bị chọc giận, nhe răng trợn mắt nghênh đón địch xâm phạm, nổi điên che chở đồ quý giá nhất của chính mình, không cho bất kỳ ai làm hư hại.

Thượng Quan Vân Trần nhìn Bạch Vũ gắt gao che chở Dạ Quân Mạc, bộ dạng cuồng loạn và bất lực kia, không hiểu sao trong lòng có chút mùi vị có lỗi.

Hắn ta là người cùng nhau lớn lên với Bạch Vũ, hắn ta mới chính là người hiểu Bạch Vũ nhất, mới là người có tình cảm với Bạch Vũ sâu nhất, vì sao người Bạch Vũ che chở, yêu thương không phải là hắn ta? Vì sao Bạch Vũ lại thích Dạ Quân Mạc?

Một phần nguyên nhân rất lớn để hắn ta lấy Bạch Vũ là vì mượn Bạch Vũ để củng cố địa vị Thượng Quan gia tộc ở Sáng Thế Thần Điện, nhưng hắn ta cũng thật sự muốn lấy nàng, muốn sống cùng nàng, bảo vệ nàng thật tốt.

Cho nên lúc hắn ta biết Bạch Vũ thích người khác, hắn ta mới có thể phần nộ như thế, lần đầu tiên hắn ta biết thật ra hắn ta cũng thích Bạch Vũ.

Hắn ta đã đồng ý hợp tác với Ngọc Ưu Liên, hắn ta trơ mắt nhìn Ngọc Ưu Liên lấy đi linh mạch Bạch Vũ, nhìn Bạch Vũ chết đi vì cứu Dạ Quân Mạc.

Sau khi Bạch Vũ chết, không hiểu sao hắn ta lại thường xuyên nhớ tới Bạch Vũ.

Hắn ta làm Điện chủ của Sáng Thế Thần Điện, cố ý đè ép Ngọc gia ở mọi phương diện, kéo dài hôn ước với Ngọc Ưu Liên gần vạn năm cũng chưa thành thân.

Dù sao hắn ta và Ngọc Ưu Liên chỉ là sử dụng vì lợi ích, lợi dụng lẫn nhau thôi, có thành thân không cũng như vậy. Hắn ta luôn luôn không tự giác lấy Ngọc Ưu Liên so sánh với Bạch Vũ, cảm thấy Ngọc Ưu Liên cười cực kỳ giả tạo, cả người đều cực kỳ giả tạo, so ra kém nụ cười đơn thuần, không có chút tỳ vết nào của Bạch Vũ.

Hắn ta không biết hắn có cảm giác như vậy có tính là hối hận không, nhưng hắn ta không cho phép chính mình hối hận.

Gặp lại Bạch Vũ, diendanlequydon –V.O, hắn ta chỉ nghĩ muốn giết nàng!

Nếu lúc trước lựa chọn giết chết Bạch Vũ, bây giờ cũng chỉ có thể nhờ cỏ tận gốc, một tiểu công chúa không thuộc về hắn ta lại không thể nắm trong tay, còn sống chỉ có thể uy hiếp địa vị của hắn ta.

Nhưng nhìn thấy Bạch Vũ khóc nức nở ôm Dạ Quân Mạc, phiền muộn nói không nên lời vẫn ép ở trong lòng kia đột nhiên lan tỏa ra, khiến cho hắn ta chậm chạp không hề hành động.

Ngọc Ưu Liên cười xinh đẹp, ánh mắt lạnh lùng: "Muội muội tới cũng thật khéo, vừa lúc cùng đi đi, con đường luân hồi cũng có người làm bạn. A..., tỷ nói sai rồi, các người không còn cơ hội luân hồi nữa rồi."

Nàng ta nhắc dây thừng buộc cháy lửa lên, hung hăng quát lên người

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc.

Sợi dây thừng này là một trong những Linh Hồn Tỏa (xiềng xích linh hồn) – linh khí trấn điện của Sáng Thế Thần Điện, chuyên dùng để hủy diệt linh hồn của kẻ địch. Vừa chạm vào thân thể Bạch Vũ lập tức trói chặt hai người cùng một chỗ.

Ngọn lửa quý mị thiêu đốt linh hồn bọn họ.

Bạch Vũ đau đến run lấy bầy, trốn ở trong lòng Dạ Quân Mạc trực tiếp rơi nước mắt: "Đau quá, hu..."

"Tiểu Vũ..." Dạ Quân Mạc buồn bã ôm chặt nàng.

Bạch Vũ co rút thành một cục tựa như con mèo nhỏ, nhẹ giọng nỉ non: "Ta muốn cùng chàng, cho dù là chết cùng chàng... Ừm, thật ra ta còn chưa muốn chết... Kiếp trước không thể ở bên chàng, kiếp này ta muốn sống thật lâu, vĩnh viễn cùng chàng, ta không muốn chết sớm như vậy, ta còn muốn gả cho chàng, muốn sinh cho chàng một tiểu bao tử (trẻ con còn trong bọc)..."

"Nàng sẽ không chết." Dạ Quân Mạc nhin đau, hôn lên trán nàng: "Ta sẽ không cho nàng chết."

Vạn năm trước hắn không thể bảo vệ nàng, bây giờ hắn tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa. Hắn lấy dao găm Ngọc Kim Cương từ trong giới nhãn Bách Vũ ra, đâm vào ngực chính mình.

Hắn xé ngực ra, lộ ra trái tim không thuộc về hắn kia.

"Dạ Quân Mạc!" Bạch Vũ cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

Chương 541: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 2

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc dùng sức ôm chặt nàng, ngực dán ở ngực Bạch Vũ, trái tim tựa như được dẫn dắt, biến mất trong thân thể Bạch Vũ.

Trong nháy mắt, Dạ Quân Mạc mất đi tất cả sức sống.

Một đạo ánh sáng ngũ sắc từ trên người Bạch Vũ bạo phát ra, phóng lên trời, lực lượng hủy diệt vạn vật âm âm khuếch tán ra, dễ dàng biến Linh Hồn Tỏa trên người hóa thành tro tàn, nghiền ép trên người Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên.

Thượng Quan Vân Trần gần như bị quét bay ra ngoài trong chớp mắt, Ngọc Ưu Liên cũng không đứng vững, hết hồn: "Đây là..."

Đây là dòng lực lượng cường đại hơn Thần Hoàng! Đây là lực lượng của Thần Sáng Thế!

Là lực lượng huyết mạch Sáng Thế trở về!

Ầm - -

Khí thế khủng bố khiến Tháp Thiên Ky bắt đầu vỡ tan, trong chấn động kịch liệt, Ngọc Ưu Liên cũng không chống đỡ nổi, bị quét bay ra ngoài, bị quăng cùng với Thượng Quan Vân Trần thành một đoàn, chặt vật suýt nữa rơi ra ngoài từ khe hở.

"Đây là có chuyện gì? Không phải huyết mạch Thần Sáng Thế ở trên người người sao?" Thượng Quan Vân Trần tức giận nói với Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên cắn môi không nói lời nào.

Nàng ta luôn luôn nói với Thượng Quan Vân Trần, nói với mọi người của Sáng Thế Thần Điện, huyết mạch Sáng Thế ở trên thân thể nàng ta. Nhưng trong lòng nàng ta có loại cảm giác, nàng ta lấy được linh mạch Bạch Vũ, lại không có được lực lượng huyết mạch chân chính.

Quả nhiên, nàng ta không nghĩ sai, thiên mệnh huyết mạch trở về, Bạch Vũ đạt được lực lượng của Thần Sáng Thế một lần nữa. Mà nàng ta, diendanlequydon – V.O, cho tới bây giờ chưa từng đạt được huyết mạch Sáng Thế!

Trong hào quang chói lọi, dung nhan tuyệt mỹ mà lạnh giá của Bạch Vũ ẩn ẩn hiện lên, hơi thở sát khí thô bạo xẹt qua thân thể bọn họ, Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên hoảng sợ rút ra khỏi tháp.

Toàn thân Bạch Vũ quanh quẩn hào quang nhàn nhạt, thả vào giống như khoác một tầng ngân sa, thánh khiết mà lạnh lùng. Ngón tay nàng xẹt qua ánh sáng dịu dàng xanh biếc, nhẹ nhàng phất qua giữa ngực Dạ Quân Mạc, khép miệng vết thương lại, lấy ra Định Hồn Châu chứa đầy linh khí, thả vào trong miệng hắn.

Nàng ôm hắn giống như ôm một con gấu lớn, má dán lên trán hắn:
"Ta đã nhớ ra rồi, tất cả!"

Lúc đó, chàng nói ta đừng đi gặp Thượng Quan Vân Trần, ta lại không nghe lời chàng nói. Hắn ta nói có tin tức liên quan tới thích khách ám sát Thạch cô cô, ta liền ngu ngốc tin. Chàng lại không khuyên ta nữa, lại đi cùng ta giống như tên ngốc.

Chàng biết rõ rành rành có nguy hiểm, biết ta không tin, biết không khuyển ta được, vì sao vẫn còn đi theo tới?

Bạch Vũ nhắm mắt lại, trước mắt đều là những cảnh tượng khắc cốt ghi tâm này.

Đệ tử trong Pháp Thánh Điện bỗng nhiên mạnh mẽ tuôn ra, đằng đằng sát khí xếp trận chung quanh nàng, nàng ngu ngốc ngờ ngác nhìn Thượng Quan Vân Trần: "Thượng Quan ca ca, làm gì vậy? Không phải huynh nói muốn nói chuyện thích khách cho muội sao?"

"Quả thật là về chuyện thích khách." Thượng Quan Vân Trần lạnh lùng lườm nàng, ánh mắt nhìn Dạ Quân Mạc sau lưng nàng: "Hắn ta chính là thích khách!"

Bạch Vũ lập tức bác bỏ: "Không có khả năng, hắn trở về cùng muội, lúc Thạch cô cô gặp chuyện không may hắn hoàn toàn không có ở Truyền Thế Thần Điện."

"Hắn ta không ở đây, nhưng hắn ta có thể cho người khác làm, đường đường là Ám Dạ Quân Vương, ra lệnh một tiếng, vẫn có nhiều người dốc sức vì hắn ta." Thượng Quan Vân Trần cười lạnh.

Xoạt - -

Nghe được bốn chữ Ám Dạ Quân Vương, đệ tử chung quanh đồng loạt lấy vũ khí ra, gọi triệu hoán thú ra, sẵn sàng chuẩn bị ra tay.

Bạch Vũ vội vàng lắc đầu, giữ chặt cánh tay Thượng Quan Vân Trần: "Hắn không phải! Hắn chỉ là một tùy tùng muội nhặt được."

"Là sao? Người thật đúng là biết nhặt, vừa nhặt liền nhặt được đối

thủ một mất một còn của chúng ta!" Thượng Quan Vân Trần trở tay cầm cổ tay Bạch Vũ, lạnh lùng hạ lệnh: "Chúng đệ tử nghe lệnh, Âm Dạ Quân Vương ở ngay trước mặt, giết hắn ta, thưởng hai bản linh thuật linh phẩm, 20 khối tinh thể thượng phẩm!"

Chương 542: Thiên mệnh huyết mạch , trở về 3

Edit: V.O

"Không được! Đừng dừng tay cho ta!" Bạch Vũ vội vàng giẫy khỏi tay Thượng Quan Vân Trần, chạy về phía Dạ Quân Mạc, bỗng nhiên trước mắt lại một trận hoa mắt chóng mặt, suýt nữa té liệt ngã xuống đất.

Thượng Quan Vân Trần một phen giữ chặt nàng: "Công chúa không hiểu rõ người, tội cùng phản loạn! Vẫn nên theo ta về tiếp nhận dạy dỗ đi."

Bạch Vũ vô lực nhìn hấn ta: "Người đã làm gì ta? Người hạ độc ta?"

"Chỉ là một chút mê hương, mê hương Âm Dạ Đế Quốc chuyên nghiên cứu ra để đối phó với người, đương nhiên người hạ độc là hấn ta, không phải ta." Thượng Quan Vân Trần tự nhiên đẩy tội danh lên người Dạ Quân Mạc, ánh mắt nhìn Bạch Vũ đều là tàn khốc, giống như đang nhìn một vật chết.

Ầm - -

Một đạo hỏa diễm bay vút đến, trực tiếp đánh lên ngực Thượng Quan Vân Trần.

Tay Thượng Quan Vân Trần theo bản năng buông Bạch Vũ ra, nghiêng người tránh né.

Thân hình Dạ Quân Mạc xẹt qua như tia chớp, tiện tay kéo Bạch Vũ vào trong lồng ngực mình.

Trên bầu trời, Ngũ Hành Thanh Long hô mưa gọi gió khiến cho phần lớn Triệu hoán thú và Triệu hoán sư đều rơi vào trong đại dương mênh mông cuồn cuộn, thân hình vĩ đại đánh thẳng về phía trước mở ra một con đường máu. Dạ Quân Mạc ôm Bạch Vũ xoay người nhảy lên, trực tiếp lao ra.

Thượng Quan Vân Trần lập tức dẫn người đuổi sát theo.

Thanh Long lao ra Sáng Thế Thần Điện, thẳng đến hướng không gian Thần Sáng Thế, cố ý vòng vèo bảy ngoặt tám rẽ ở giữa đường, khiến truy binh phía sau phân tán rải rác, nhưng Thượng Quan Vân Trần vẫn đều ở đây.

"Không cắt đuôi hẳn ta được." Bạch Vũ yếu ớt nói.

"Không vội, ta đã thông tri Âm Lân, Âm Ưng, bọn họ cũng sắp đến đây." Dạ Quân Mạc bình tĩnh nói.

Về mặt Bạch Vũ buồn rười rượi: "Chàng đã biết hẳn ta sẽ ra tay với chàng, diendanlequydon – V.O, sớm chuẩn bị kỹ càng, ta còn không tin chàng. Chàng đi nhanh đi, đừng dẫn ta theo, bây giờ ta cũng không giúp chàng được cái gì."

Dạ Quân Mạc yên lặng một lúc, ánh mắt đen tối không rõ nhìn nàng: "Nàng cho là Thượng Quan Vân Trần đột nhiên ra tay chỉ là vì nhằm vào ta sao?"

Chẳng lẽ không đúng? Ta nói như thế nào cũng là chủ nhân của Sáng Thế Thần Điện, bọn họ sẽ không làm gì ta. Bạch Vũ khó hiểu nháy mắt mấy cái.

"Bọn họ ở đó!" Bỗng nhiên, phía trước một số lớn đệ tử Sáng Thế Thần Điện lao ra, xem cách ăn mặc hẳn là đệ tử tinh anh nhất của Khải Thánh Điện. Sáu con chim bay trên trời xuất hiện, vẫn cứ ép Ngũ Hành Thanh Long xuống khỏi bầu trời.

Vừa rơi xuống đất, nghênh đón bọn họ chính là sát chiêu sắc bén, cũng không lưu tình với Bạch Vũ chút nào.

"Điện chủ có lệnh, Bạch Vũ cấu kết Âm Dạ Đế Quốc, phản bội Thần Điện, không cần lưu tình, cùng nhau xử quyết với Âm Dạ Quân Vương!" Đệ tử dẫn đầu lớn tiếng hạ lệnh, hơn mười tên đệ tử không chút do dự chấp hành.

Bạch Vũ trở nên mông lung ngay tại chỗ, tay chân lạnh giá. Nàng vẫn bảo vệ Sáng Thế Thần Điện, các đệ tử nàng tin cậy, muốn giết nàng?

Dạ Quân Mạc thả Ngũ Hành Chu Tước và Ngũ Hành Thanh Long ra, cùng nhau ứng phó đệ tử tiến đến, một tay nắm Bạch Vũ đến bên cạnh, bàn tay lớn ấm áp cầm tay nàng: "Bọn hấn hẳn là đệ tử Ngọc gia bồi dưỡng, càng thêm trung tâm với Ngọc gia."

"Ngọc gia... Ý chàng là nói, Ngọc tử tử? Không có khả năng!" Bạch Vũ vô ý thức muốn lắc đầu.

Nhưng nàng mới vừa nói xong, Ngọc Ưu Liên liền hiện ra, vẻ mặt lo lắng đuổi tay về phía nàng: "Muội muội, muội đang làm gì vậy? Nhanh đến chỗ tử này, nam nhân kia rất nguy hiểm!"

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, sắc mặt tái nhợt, khó có thể tin lui về phía sau một bước.

Thật là nàng ta! Nhìn bộ dáng của nàng ta, vẫn lo lắng cho nàng,

quan tâm nàng giống như trước đây, nếu không nghe được Dạ Quân Mạc nói, nhìn thấy những đệ tử này phụng mệnh giết nàng thực sự có quan hệ với Ngọc gia, nàng hoàn toàn không nghĩ tới Ngọc Ưu Liên sẽ hại nàng, có lẽ, trước kia cũng đều là lừa gạt nàng...

Chương 543: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 4

Edit: V.O

Sắc mặt Ngọc Ưu Liên trầm xuống: "Muội muội, muội quá không nghe lời rồi. Vẫn còn chưa đưa công chúa về sao?"

"Vâng." Chúng đệ tử bỏ Dạ Quân Mạc qua một bên, đánh về phía Bạch Vũ không có chút sức lực. Nói là muốn dẫn nàng trở về, xuống tay lại không lưu tình chút nào, hoàn toàn không bàn đến sống chết.

Bạch Vũ liên tục lui về phía sau, không ngừng ăn Tẩy Độc Thảo vào, muốn nhanh chóng hóa giải dược tính.

Cũng không biết mê hương này được làm từ thành phần gì, lần này nàng hít vào không nhiều lắm, không hôn mê, nhưng toàn thân một chút sức lực cũng không có, cũng hoàn toàn không dẫn nổi linh khí, càng đừng nói gọi ra Triệu hoán thú.

Ầm ầm - -

Dạ Quân Mạc xoay người một cái, quét năm con Băng Thủ (chuột băng) trước mặt ra, đưa Ngũ Hành Thanh Long đến bên cạnh Bạch Vũ.

Thanh Long nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình vĩ đại đứng bên cạnh Bạch Vũ, giống như bức tường cao cao, xoay quanh Bạch Vũ kín không kẽ hở.

Trước mắt Bạch Vũ chỉ có vảy rồng màu xanh, cũng không nhìn thấy tình huống gì bên ngoài. Tiếng kêu, tiếng rên liên miên không dứt, nàng không biết Dạ Quân Mạc thế nào, trong lòng không yên, lo lắng tới cực điểm.

Ầm - -

Bỗng nhiên, Thanh Long giật giật, thân thể vĩ đại từ từ ngã xuống, vì bảo vệ nàng, hao hết sức chịu đựng biến mất.

Chiến bào của Dạ Quân Mạc nhuộm máu, đi về phía nàng, áo bào màu xám gần như bị nhuộm thành đỏ tươi, không phân rõ là máu của người khác hay là máu của chính hắn.

Hắn dùng Đế Vương Tuyết Viên đỡ tất cả sự tấn công, bảo vệ Bạch Vũ, dẫn theo Bạch Vũ cưỡi lên Ngũ Hành Chu Tước, vẫn cứ xông ra ngoài.

Bạch Vũ lo lắng lấy thuốc bột trị thương cho hắn: "Chàng mặc kệ ta, chàng đi đi. Không phải bọn Âm Lân tới tiếp ứng sao?"

Diendanlequydon – V.O. Chàng nhanh theo chân bọn họ đi đi!"

Dạ Quân Mạc yên lặng không nói, dẫn theo Bạch Vũ vọt tới ngọn núi gần không gian Thần Sáng Thế.

Ngọc Ưu Liên lại làm tốt mai phục ở đây từ lâu.

20 tên Triệu hoán tôn chủ, ba tên Triệu hoán vương giả, cộng thêm bản thân Ngọc Ưu Liên cũng là một tên Vương giả, bản thân còn có được linh khí tốt nhất của Sáng Thế Thần Điện, Dạ Quân Mạc hoàn toàn không có hy vọng chiến thắng.

Hắn xông qua một đường đã sức cùng lực kiệt, sau khi toàn bộ bốn

con Triệu hoán thú bị tro bụi chôn vùi, hấn đã trọng thương đến không còn sức lực, một mình chắn trước mặt Bạch Vũ.

"Thực xin lỗi, ta không bảo vệ tốt cho nàng." Dạ Quân Mạc thản nhiên quay đầu, cả thân hình bị máu tươi bắn tung tóe vẫn giống một thân cây tùng ngạo nghễ như cũ, ngang nhiên đứng thẳng bên cạnh Bạch Vũ, chắn gió che mưa cho nàng.

"Vì sao không đi?" Bạch Vũ cảm thấy một giọt thủy châu (hạt ngọc nước) ấm áp từ trong hốc mắt rơi xuống, sáng trong. Thì ra đây là nước mắt! Từ sau khi nàng lớn lên hiểu chuyện thì chưa từng rơi lệ.

"Muội muội tốt của tỷ, muội đây là khóc sao?" Ngọc Ưu Liên đáng yêu chớp mắt, khuôn mặt thanh thuần tươi cười lại tàn khốc giống như ác ma: "Không phải muội khóc vì hấn ta chứ? Ám Dạ Quân Vương thật đúng là hấp dẫn muội không nhẹ."

"Người muốn thế nào?" Bạch Vũ nhìn nàng ta giống như nhìn người xa lạ.

Ngọc Ưu Liên mỉm cười: "Tỷ đây là vì tốt cho muội, muội muội. Lòng người khó dò, ai cũng không nhìn thấu, tỷ sợ muội bị lừa. Ai biết Dạ Quân Mạc có thật lòng với muội không, không bằng... đào ra nhìn xem đi?"

Thân thể Bạch Vũ run lên bần bật, hai người đệ tử lập tức bắt được Dạ Quân Mạc.

"Đừng! Tỷ tỷ!" Bạch Vũ gục ở trước mặt Ngọc Ưu Liên, kéo ống tay áo của nàng ta: "Tỷ tha cho hấn có được không, tỷ muốn cái gì muội cho tỷ, cái gì muội cũng đều có thể cho tỷ, tỷ thả hấn đi có được không? Van xin tỷ..."

Nàng khóc nức nở liều mạng cầu xin.

Ngọc Ưu Liên từ trên cao nhìn xuống nàng, khóe miệng gợi lên nụ cười đắc ý: "Muội muội, muội cũng có lúc cầu xin ta?"

Chương 544: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 5

“Tiểu Vũ, đừng cầu xin nàng ta.” Dạ Quân Mạc ngắt lời cầu xin của Bạch Vũ.

Ngọc Ưu Liên cười lạnh: “Không hổ là Âm Dạ Quân Vương, nếu có cốt khí như vậy, vậy thì đi chết đi! Ra tay!”

Máu tươi làm mờ hai mắt Bạch Vũ, hồi ức tàn khốc hiện lên trong đầu nàng giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Bên cạnh vách núi đen, nàng ôm Dạ Quân Mạc đã chết giống như bị điên, phẫn hận và tuyệt vọng nhấn chìm nàng, oán khí ngút trời và thô bạo xé rách Ngũ Hành Đại Lục.

Nàng nghe Ngọc Ưu Liên hả hê đắc ý nói cho nàng toàn bộ, nói với nàng, Thần Điện nàng che chở phản bội nàng, người duy nhất đối xử tốt với nàng – Thạch cô cô đã bị bọn họ nhân lúc rối loạn giết chết, nhìn Ngọc Ưu Liên tự tay lấy đi linh mạch của nàng.

Nàng liều lĩnh hủy diệt chính mình, hủy diệt hơn một nửa thế giới, hủy diệt thiên đạo hòa bình, dùng huyết mạch Sáng Thế cứu sống Dạ Quân Mạc.

Vạn năm loạn thế, sớm đã định trước.

Bạch Vũ đã biết chắc chắn sẽ có một kiếp như vậy từ lâu, nàng lại không biết thực ra loạn thế này là do tự tay nàng tạo ra, là do oán hận và tuyệt vọng của nàng biến thành.

May mà Dạ Quân Mạc vẫn còn sống, nàng không thể tưởng tượng nếu như nàng nhớ lại toàn bộ, Dạ Quân Mạc lại chết, nàng sẽ như thế nào.

Nàng cúi đầu nhìn Dạ Quân Mạc trong lòng, hấn yên lặng, trắng nhợt giống như một vạn năm trước, nhưng lần này, nàng sẽ không bỏ lại một mình hấn nữa.

“Vạn năm trước ta có thể không tiếc toàn bộ cứu chàng, vạn năm sau, ta vẫn có thể cứu được chàng.” Bỗng chốc, nàng hôn lên đôi môi lạnh lẽo của Dạ Quân Mạc, đưa hấn ra khỏi Tháp Thiên Ky.

...

Ngoài tháp, một đám người lo lắng chờ đợi.

Dạ Vương không đứng nổi, luôn luôn đi qua đi lại dưới tháp, thường xuyên nhìn Tháp Thiên Ky lơ lửng ở trên trời.

Ám Ưng và Ám Lân đứng ở bên cạnh, ngược lại lặng yên không tiếng động, cứ lẳng lẳng nhìn như vậy, nghe Dạ Vương lo lắng cầu nhàu, thường xuyên nói thầm.

“Đã mười ngày, Thánh Quân đã đi vào mười ngày, cũng không biết tình huống như thế nào rồi. Nếu Thánh Quân xảy ra chuyện... các người là người chết sao? Sao lúc ấy không biết ngăn cản Thánh Quân một chút? Bây giờ Tháp Thiên Ky vẫn còn đang ở dưới sự khống chế của Thần Vực, nhớ như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?” Dạ Vương hùng hùng hổ hổ một lúc lâu, thấy không có ai để ý đến ông ta, nổi nóng.

Ám Lân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giả bộ cái gì cũng không nghe

thấy.

Ám Ưng thấy Ám Lân không nói lời nào, hấn cũng không mở miệng. Bản thân hấn không có gì để nói, ngay cả Ám Lân cũng yên lặng, hấn vẫn không cần phải xen mồm.

Dạ Vương nói một lúc lâu, một câu trả lời cũng không có, tức giận sôi lên: “Chỉ là hai hộ pháp cũng dám mặt nặng mày nhẹ với ta, các ngươi làm phản rồi!”

“Dạ Vương bớt giận. Hai vị hộ pháp đại nhân cũng vì lo lắng cho Thánh Quân.” Nam Môn Tư vội vàng khuyên Dạ Vương.

Dạ Vương nhìn nàng ta một cái, phất tay áo, quay đầu lại nhìn chằm chằm Tháp Thiên Ky.

Ông ta hà khắc quá mức với Dạ Quân Mạc, nhưng không có nghĩa là ông ta thật sự hi vọng Dạ Quân Mạc gặp chuyện không may.

Trước đây, lúc ông ta một mình nắm quyền hành Ám Dạ Đế Quốc, Dạ Quân Mạc chỉ là cái tượng gỗ, nếu xảy ra chuyện, cũng thật không có ảnh hưởng quá lớn tới Ám Dạ Đế Quốc, nhưng bây giờ Dạ Quân Mạc chính là trụ cột của Ám Dạ Đế Quốc.

Ông ta đã từng tự cho mình rất cao, nhưng không thừa nhận cũng không được, Dạ Quân Mạc quả thật là Đế vương trời sinh, Dạ Quân Mạc có được huyết mạch Ám Dạ Vương Giả, mạnh mẽ giành lại quyền lợi Ám Dạ Đế Quốc vào trong tay, từng chút từng chút hoàn toàn nắm Ám Dạ Đế Quốc trong tay.

Ông ta bất đắc dĩ phải thừa nhận ông ta kém Dạ Quân Mạc, sau khi quyền lợi bị Dạ Quân Mạc lấy đi, ông ta cũng không nghĩ giành lại nữa, tuy ông ta cực kỳ thích cảm giác ngồi ở trên cao.

Vạn năm này, ông ta đã sớm coi Dạ Quân Mạc là Quân Vương thành thói quen, tuy ông ta thích ra vẻ cứu cứu, nhưng chưa bao giờ thật sự mạo phạm quyền uy của Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

Chương 545: Thiên mệnh huyết mạch, trở về 6

Ầm ầm - -

Ngay lúc Dạ Vương cực kỳ sốt ruột, bên trong Tháp Thiên Ky truyền ra tiếng nổ vang, bỗng nhiên cả tòa tháp sụp đổ, vết nứt ngang dọc trên thân tháp giống như một giầy sau liền nổ toàn bộ.

Vết nứt nổ vỡ vụn bắn ra ánh vàng rực rỡ, nháy mắt bao phủ cả vùng bình nguyên (đồng bằng).

Mọi người ở dưới tháp bất giác che mắt, có loại cảm giác chói mù mắt.

“Đây là có chuyện gì?” Dạ Vương quá sợ hãi: “Tháp Thiên Ky này sắp vỡ nát?”

Sắc mặt Âm Ưng cũng trắng bệch nhìn về phía Âm Lân. Vẻ mặt Âm Lân không đổi, hơi hơi nheo đôi mắt đẹp để lại, quyết đoán hạ lệnh: “Mọi người bày trận, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.”

“Hộ pháp Âm Lân cảm thấy vì sao Tháp Thiên Ky xảy ra dị tượng này?” Nam Môn Tư cung kính hỏi.

Âm Lân nhìn nàng ta một cái, nữ nhân này thật là nhẫn tâm, tỷ tỷ bị đánh cho gần chết, nàng ta lại đi theo đến Tháp Thiên Ky, còn đợi ở đây hơn mười ngày.

Nhìn tỷ muội tình thâm, thật ra lại là ích lợi tối thượng, thấy tỷ tỷ Nam

Môn Tĩnh đã không còn cơ hội cũng chẳng muốn quan tâm nữa.

“Cho dù là vì lý do gì, đề phòng sớm một chút, luôn luôn không sai.”
Ám Lân không chút để ý nói.

Ầm ầm - -

Tiếng Tháp Thiên Ky nổ tung không ngừng vang vọng trong thiên địa, sóng kết giới trong suốt bao phủ bên ngoài tháp dao động kịch liệt, giống như bão táp phủ xuống biển cả cuồn cuộn không ngừng, tràn ngập điềm báo nguy hiểm.

Một dòng lực lượng kinh khủng từ trong vết nứt lộ ra, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ càn quét đất đai giống như máy cắt, nơi nó đi qua không có một ngọn cỏ, núi rừng đổ xuống thành từng khối, dãy núi hóa thành bụi đất!

Lúc Ám Ưng nhận thấy không đúng đã không kịp lui: “Đề phòng, phòng ngự! Nhanh ngăn cản!”

Bá - -

Lực lượng nghiền ép vạn vật nghiền qua thân bọn họ, mọi người dồn dập hộc máu, đồng tâm hiệp lực mới thật không dễ dàng ngăn cản được.

Ám Ưng, Ám Lân và Dạ Vương đổ mồ hôi lạnh, một khắc khi ánh sáng đảo qua, bọn họ thật sự cảm thấy giống như sắp chết!

“Lực lượng thật cường đại, sao trung tâm Tháp Thiên Ky có thể có lực lượng cường đại như vậy?” Lòng Dạ Vương còn sợ hãi.

“Có thể là lực lượng của tinh thể cực phẩm không?” Nam Môn Tư

hỏi.

Ám Lân không nói chuyện, một tia dao động ở đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, lực lượng tinh thể cực phẩm bạo phát ra cũng cực kỳ khủng bố, nhưng vĩnh viễn không đạt được uy lực như vừa rồi.

Loại lực lượng này, làm cho người ta có cảm giác thiên địa cũng phải thần phục, giống như đến từ ý chí của thần, hủy diệt hay sáng tạo đều chỉ trong một ý niệm.

Lực lượng như vậy, có vẻ như có chút quen thuộc. Giống như từng cảm nhận được ở trên người Dạ Quân Mạc.

Tinh thần Ám Lân khẽ động, nhìn về phía Tháp Thiên Ky.

Tháp Thiên Ky đã bị nghiền nát triệt để, nhưng vẫn có thể duy trì nguyên dạng, là do kết giới bên ngoài vây lấy nó.

Hai bóng người chật vật ngã nhào ra khỏi tháp, chính là Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên.

Triệu hoán thú của bọn họ đều đã được gọi ra chống lại lực lượng Thần Sáng Thế của Bạch Vũ mãnh liệt bắn ra, gần như đều đã tan thành mây khói, lúc này không hộc máu cũng đã là may mắn.

“Là các ngươi?” Dạ Vương lập tức cảnh giác lui về phía sau, tâm thoáng chốc chìm đến đáy cốc.

Thượng Quan Vân Trần thì bọn họ còn có thể đối phó, nhưng Ngọc Ưu Liên chính là Thần Hoàng. Bọn họ còn đi ra từ trong tháp, chắc chắn là đã đánh nhau với Dạ Quân Mạc, một đấu hai, không biết Dạ Quân Mạc có thể chịu đựng được không.

Về phần Bạch Vũ cũng ở đó, một Triệu hoán tôn chủ, ông ta đã lựa chọn quên rồi.

Hiển nhiên, Ngọc Ưu Liên không muốn đối phó với bọn họ, liếc nhìn bọn họ rồi vội vàng bỏ đi, Thượng Quan Vân Trần theo sát phía sau, một bước cũng không dừng lại.

Ám Lân thờ ơ nhìn chằm chằm bọn họ, bỗng nhiên nhanh chân tiến lên ngăn lại: “Hai vị đi ra từ trong tháp, không biết có thấy Thánh Quân nhà ta không?”

Chương 546: Trị liệu, trái tim sống lại 1

Tình trạng của Ngọc Ưu Liên không tốt, vội vã rời đi, vung nhãn đao lạnh buốt qua: “Ta nói Dạ Quân Mạc đã chết, ngươi tin không?”

“Không thể!” Sắc mặt Dạ Vương đại biến, mặt xám như tro tàn, môi có chút run run gằm thét. Nhưng trong lòng hiển nhiên là tin.

Sắc mặt Âm Lân trầm xuống: “Một khi đã như vậy, ta muốn báo thù cho Thánh Quân! Hai vị hãy để tính mạng lại đi!”

Lời vừa nói ra, Triệu hoán thú đã xuất hiện rồi.

Đệ tử phía sau không hề nói hai lời, nghe lệnh tiến lên. Bọn họ đều là ám vệ Âm Lân tự mình bồi dưỡng ra, cực kỳ trung thành với Âm Lân và Dạ Quân Mạc, đừng nói Âm Lân kêu bọn họ đối phó với một vị Thần Hoàng như Ngọc Ưu Liên, cho dù Âm Lân kêu bọn họ đánh chết thần, bọn họ cũng làm theo.

Khóe miệng Ngọc Ưu Liên rút gân, vừa rời nàng nói như vậy là muốn nhiễu loạn tinh thần bọn họ. Quân Vương nhà mình đã chết, hẳn là không còn tâm tư gì đi quan tâm tới các nàng nữa rồi.

Ai ngờ đến Âm Lân lại không làm như lẽ thường, lại muốn báo thù cho Dạ Quân Mạc ngay tại chỗ.

Chẳng lẽ hẳn ta không biết nàng là Thần Hoàng sao? Hay là nói, hẳn ta cũng nhìn ra tình trạng của nàng và Thượng Quan Vân Trần không tốt?

Ngọc Ưu Liên không dám khinh thường, miễn cưỡng tụ một đạo linh khí, hung hăng bắn phá, nhất thời uy lực cường đại làm ba người bị thương: “Ta khuyên các người vẫn không nên muốn chết, muốn báo thù, đi tìm Bạch Vũ, là nàng ta hại chết Dạ Quân Mạc.”

Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần thẳng người chạy đi, hoàn toàn không dừng lại.

Ám Lân còn muốn đuổi theo, bị Dạ Vương ngăn cản: “Người làm cái gì, đi chịu chết sao? Với thực lực của Ngọc Ưu Liên, chúng ta cộng lại cũng không phải là đối thủ.”

Ám Lân có chút tức giận cười lạnh: “Đó là dưới tình huống nàng ta không bị thương. Ông cho là nếu nàng ta tốt rồi, sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

Dạ Vương sừng sốt, mặt lại trắng: “Người là nói...”

“Ông đã bỏ qua một cơ hội tốt.” Ám Lân bỏ Dạ Vương lại, đi về phía Tháp Thiên Ky.

Ám Lân cũng không muốn dựa vào lực lượng của chính mình giết Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần.

Tuy hai người bọn họ bị thương không nhẹ, nhưng bọn họ có dược liệu tốt nhất của Sáng Thế Thần Điện, vẫn khôi phục rất nhanh, nói ra bọn họ không đáng sợ. Bọn họ lại vội vã đi, hiển nhiên là đang lo lắng người sắp đi ra từ trong tháp, sợ hãi lực lượng khủng bố trong tháp nổ bắn ra.

Quả nhiên, hắn thấy một nữ tử trên quần áo có vết máu loang lổ, vết cháy đan xen đưa một nam tử giống như đang ngủ từ trong tháp ra.

Ánh sáng thánh khiết trên người nàng dịu dàng phản chiếu lên đất đai, làm lòng người sinh ra tình cảm, không dám dễ dàng đi đến gần.

Nam Môn Tư nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lấy làm kinh hãi, lại còn trước tiên hỏi: “Bạch Vũ, đây là bị sao vậy? Thánh Quân bị thương sao?”

Bạch Vũ cũng không liếc nhìn nàng ta một cái, đưa Dạ Quân Mạc đi về phía Âm Lân.

Dạ Vương không vui nhíu mày: “Hỏi người nói, Thánh Quân bị sao vậy? Nhanh đưa hắn cho ta.”

Bạch Vũ lạnh nhạt đi đến trước mặt Âm Lân: “Hắn ngủ thiếp đi, ta muốn đưa hắn trở về.”

Trong lòng Âm Lân thoáng chốc hồi hộp, có cảm giác không ổn, chỉ sợ Thánh Quân không phải đơn giản chỉ ngủ thiếp đi như vậy. Nhưng sắc mặt Âm Lân không lộ vẻ gì, gật gật đầu: “Được, bây giờ chúng ta trở về đi.”

Âm Ưng gọi Hắc Ưng của mình ra, chở Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc trở về Đại lục Hiên Thổ - Vực Âm Dạ.

Bạch Vũ đưa Dạ Quân Mạc trở lại chỗ ở, sắp xếp tốt cho hắn.

Dạ Quân Mạc không hề có sức sống nằm ở trên giường, mặt không có chút máu, toàn bộ mạch đập, hô hấp đều không có, hoàn toàn chính là đã chết!

Cho dù là Âm Lân luôn luôn điềm tĩnh nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không bình tĩnh được: “Bạch Vũ, Thánh Quân người...”

“Chàng ấy chỉ ngủ thiếp đi.”

“...” Người chắc chắn? Người chắc chắn không phải vì bị đả kích quá lớn mà nói càn chứ?

Ám Lân muốn khóc, nói càn theo Bạch Vũ: “Vậy khi nào thì người có thể tỉnh lại?”

Chương 547: Trị liệu, trái tim sống lại 2

Edit: V.O

"Đến lúc tự nhiên sẽ tỉnh lại." Nàng dùng Định Hồn Châu giữ lại hồn phách của Dạ Quân Mạc, bảo tồn thân thể hắn. Nhưng thân thể hắn không đầy đủ, trong ngực của hắn không có trái tim.

Bạch Vũ không thể dùng Khế ước chiêu hồn giống như thức tỉnh Uyển Kỳ để thức tỉnh hắn, mà phải phục hồi thân thể hắn như cũ.

Nhưng Âm Lân và Âm Ưng nghe xong lời không đáng tin này, trên mặt là một trận do dự.

Âm Ưng khó chịu mở miệng: "Bạch Vũ, ngươi nói thật với ta đi, Thánh Quân đã chết như thế nào?"

"Chàng ấy không chết! Chàng ấy chỉ ngủ thiếp đi! Ta sẽ cứu sống chàng ấy!" Đột nhiên Bạch Vũ ngẩng đầu, quát.

Âm Ưng hoảng sợ: "Ngươi nói thật?"

"Vì sao ngươi lại cảm thấy ta đang lừa ngươi?"

"Bởi vì trông cảm xúc của ngươi không quá bình thường." Như là nổi điên. Âm Ưng không dám nói câu sau ra, cảm thấy nếu nói ra sẽ có chuyện cực kỳ thảm xảy ra.

"Ta chỉ mệt mỏi, đã có quá nhiều chuyện xảy ra ở trong Tháp Thiên

Ky." Bạch Vũ nằm úp sấp bên giường, mắt tha thiết mong chờ nhìn Dạ Quân Mạc giống như con chó nhỏ.

"Không cần vội, người có thể từ từ nói cho ta biết." Âm Lân mở miệng nói.

Hắn cần phải biết rốt cuộc trong tháp đã xảy ra chuyện gì, mới quyết định kế tiếp nên làm như thế nào. Sáng Thế Thần Điện bên kia có biết tin tức Dạ Quân Mạc sắp chết không, Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần lại bị thương như thế nào, bây giờ tình huống của Bạch Vũ thế nào.

Những thứ này đều liên quan đến có thể có người của Sáng Thế Thần Điện nhân cơ hội tới gây phiền phức.

Bạch Vũ có chút buồn ngủ nói đơn giản mọi chuyện với Âm Lân, Âm Ưng một lần.

Âm Ưng nghe được là kinh hồn bạt vía, diendanlequydon – V.O, tuy Bạch Vũ nói cực kỳ nhạt nhẽo, nhưng hắn có thể thấy được rốt cuộc có bao nhiêu mạo hiểm.

Âm Lân nghe xong, một lúc lâu cũng không nói chuyện, Bạch Vũ đã biết Thánh Quân khế ước chính mình cho nàng, có lẽ đã bại lộ cho Sáng Thế Thần Điện, chỉ sợ rất nhanh sẽ truyền tới, việc này không thể giấu diếm được rồi.

Việc cấp bách bây giờ chính là phục hồi thân thể cho Dạ Quân Mạc như cũ, cảm tạ trời đất Bạch Vũ đã lấy được trái tim Dạ Quân Mạc trở lại. Nếu không lao đi như vậy, cái gì cũng không lấy được, dù Dạ Quân Mạc trở về, vậy thật sự là thiệt thòi lớn rồi.

"Người tính phục hồi trái tim như cũ cho Thánh Quân như thế nào?"

Ám Lân có chút đau đầu hỏi, Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ, cả đám đều sẽ không nhận ra một chút nào, hẳn phải thu dọn cục diện rồi rầm.

Bạch Vũ không nói chuyện.

Ám Lân kỳ quái vờ vờ vai nàng, mới phát hiện nàng đã ngủ thiếp đi.

Ám Lân dứt khoát đặt Bạch Vũ bên cạnh Dạ Quân Mạc, để cho nàng ngủ một giấc. Rồi sau đó phân phó 20 tên ám vệ bảo vệ cho viện Dạ Quân Mạc, ngoại trừ hẳn, Ám Ưng và Bạch Vũ, bất kỳ ai cũng không được vào, phong tỏa toàn bộ tin tức về Thánh Quân, đối ngoại thì tuyên bố Thánh Quân bị thương, cần nghỉ ngơi.

Ám Ưng tự mình giữ cửa, Ám Lân lại âm thầm gọi Ám Hồ đến Đại lục Hiên Thổ.

Nghe cách nói của Bạch Vũ, Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần bị thương không hề nặng, chắc chắn bọn họ sẽ nhân cơ hội tới gây phiền phức.

Tuy không biết bọn họ sẽ xuống tay ở phương diện nào, nhưng hẳn muốn đề phòng ngộ nhỡ, phải chuẩn bị sẵn sàng đối với toàn bộ khả năng có thể xảy ra, đặc biệt là phiền phức đến từ bên trong.

...

Sau khi Dạ Vương từ Tháp Thiên Ky trở về thì vẫn chưa được gặp Dạ Quân Mạc, ông ta thật sự là có chút lo lắng, sau khi trở lại Vực Ám Dạ thì lập tức đến chỗ Dạ Quân Mạc vấn an, kết quả lại bị Ám Ưng lấy lý do Thánh Quân cần phải nghỉ ngơi để từ chối.

Dạ Vương hỗn hển muốn xông vào, ám vệ giữ cửa thật dám cứng rắn với ông ta, đương nhiên một mình ông ta không đánh lại 20

người, cuối cùng đổ máu trở về.

Nam Môn Tư cau mày: "Sao có thể xuống tay ngoan độc như vậy? Dạ Vương chỉ muốn đi thăm Thánh Quân, bọn họ ngăn cản như vậy làm gì?"

Chương 548: Trị liệu, trái tim sống lại 3

Edit: V.O

"Hừ, Âm Lân luôn luôn thích tự quyết định, ỷ vào Thánh Quân tín nhiệm, thậm chí quá phận làm thay, thay Thánh Quân xử lý mọi chuyện, nuôi dưỡng tâm lớn cũng không biết." Dạ Vương ôm cánh tay còn đang đổ máu, cười lạnh không ngừng.

Bộ dạng Nam Môn Tư giống như nghe thấy mà khiếp sợ: "Làm sao có thể? Người là nói hộ pháp Âm Lân hử... có thể sẽ thừa dịp Thánh Quân bị thương mà làm chút gì sao?"

"Không cho ta gặp Thánh Quân, không phải cực kỳ rõ ràng sao?" Mặt Dạ Vương âm nghiêm, đã mơ mộng ra một đống chuyện về Âm Lân mưu đồ hiểm ác.

Không trách ông ta sẽ nghĩ như vậy, ông ta vẫn luôn không có thiện cảm gì với Âm Lân, Âm Ưng lớn lên từ nhỏ với Dạ Quân Mạc, bởi vì Dạ Quân Mạc càng coi trọng bọn họ hơn ông ta.

Cả Âm Dạ Đế Quốc đều biết, bốn người bọn họ mới chính là tâm phúc của Dạ Quân Mạc, về phần ông ta và mấy vị Vương khác, đó là Dạ Quân Mạc phong để trấn giữ chung quanh Âm Dạ Đế Quốc.

Ở trong mắt Dạ Quân Mạc, bản thân ông ta làm cứu cứu cũng không cao hơn chỗ nào với bốn vị Vương khác.

Lần này ông ta dẫn theo người đến Đại lục Hiên Thổ, nhưng toàn bộ

người bên cạnh Dạ Quân Mạc đều là Âm Lân và Âm Ưng sắp xếp, ám vệ lại càng là một tay Âm Lân dạy dỗ, người của ông ta bị bài xích ở bên ngoài, cũng như ông ta, đều đã rất khó nhìn thấy Dạ Quân Mạc.

Loại tình huống này, một khi Dạ Quân Mạc có chuyện, trên thực tế quyền lợi Âm Dạ Đế Quốc đã bị Âm Lân nắm giữ.

"Không được, vẫn nên nghĩ cách gặp Thánh Quân một lần, làm rõ ràng tình huống của Thánh Quân." Dạ Vương nắm chặt quả đấm, nhìn về phía Nam Môn Tư: "Nếu bây giờ Thánh Quân bị thương, người nghĩ cách đi gặp hắn. Cẩn thận một chút, đừng xông vào giống như tỷ tỷ người."

Nam Môn Tĩnh coi như triệt để xong rồi, bị Dạ Quân Mạc lộ ra chán ghét, không ai sẽ ngu ngốc đưa nàng ta đến trước mặt để chướng mắt Dạ Quân Mạc nữa, diendanlequydon – V.O, Nam Môn Tư thật sự còn có thể cố gắng một lần nữa.

"Vâng. Dạ Vương yên tâm đi, ta có chừng mực." Nam Môn Tư cười xinh đẹp, đáy mắt thoáng hiện lên tự tin ngạo nghễ.

Nam Môn Tư quả thật có chừng mực hơn Nam Môn Tĩnh, nàng ta một không xông vào, hai không lén lút đi vào, mà là làm điểm tâm quang minh chính đại đi gặp Thánh Quân.

Đương nhiên Âm Ưng sẽ ngăn lại, nhưng Nam Môn Tư lại không có tí ti tức giận, chỉ là không đi, toàn bộ quá trình vẫn duy trì mỉm cười cầu xin Âm Ưng để cho nàng ta đi vào.

Âm Ưng chưa bao giờ biết một nữ nhân lại có thể nói như vậy, nói liên tục hơn hai giờ vẫn không có tí ti tư thế chuẩn bị rời đi, Âm Ưng cảm thấy não chính mình sắp nổ tung.

Nhưng người ta lại không ra tay, người cũng không thể sử dụng bạo lực, rốt cuộc cũng đều là đệ tử của Âm Dạ Đế Quốc.

Ngây ngốc nghe giọng nói êm tai của Nam Môn Tư, đầu Âm Ưng toát mồ hôi, thiếu chút nữa không chống đỡ được Nam Môn Tư cố tình truy hỏi.

Cũng may Âm Lâm từng dặn dò hần bất cứ ai tới cũng phải khăng khăng Thánh Quân chỉ kiệt sức mê man, không có trở ngại, qua năm sáu ngày sẽ tỉnh. Y thuật của Bạch Vũ cao siêu, đang trị liệu cho Thánh Quân, không thể quấy rầy.

Nam Môn Tư thấy không hỏi ra được gì, liền đưa điểm tâm bùng đến cho Âm Ưng, nhờ Âm Ưng đưa cho Dạ Quân Mạc, sau đó không kì kèo nữa mà rời đi.

Trái lại, Âm Ưng cầm một hộp điểm tâm lớn không biết nên làm cái gì bây giờ?

Đưa vào sao? Tình huống của Thánh Quân nguy cấp, tùy tiện đưa đồ vào có chút không quá an toàn, tuy nói Âm Ưng không thừa nhận Nam Môn Tư sẽ dần dần hạ thuốc gì đó trong điểm tâm, nhưng tóm lại là phiền phức, mà Thánh Quân còn "mê man" lại không ăn được.

Nhưng không đưa đi, dù gì cũng là một mảnh tâm ý của người ta, dù tệ như vậy cũng không thể giẫm đạp.

Cuối cùng, Âm Ưng kiểm tra điểm tâm một lần, xác nhận không có vấn đề, vẫn là đưa vào.

Chương 549: Trị liệu, trái tim sống lại 4

Edit: V.O

Trong phòng ngủ, Bạch Vũ đã sớm đã tỉnh lại, nhìn Dạ Quân Mạc yên tĩnh ngủ say, trái tim co rút một chút, bắt đầu chuẩn bị phục hồi thân thể như cũ cho hắn.

Trái tim của Dạ Quân Mạc vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, được bảo tồn trong nhẫn Bách Vũ của nàng, hơn nữa có linh khí của tinh thể cực phẩm bảo vệ, không có vấn đề gì. Nhưng phục hồi trái tim như cũ không phải là cứ đặt tim trở lại trong ngực Dạ Quân Mạc là được.

Chuyện này thật là một chuyện cực kỳ phiền phức, Bạch Vũ cũng chưa nghĩ ra nên phục hồi trái tim Dạ Quân Mạc như cũ như thế nào, cả người vô cùng buồn bực nằm úp sấp ở trên bàn tìm kiếm trí nhớ trước kia.

Đúng là nàng đã xem qua hơn một nửa sách trong Tháp Ngũ Hành, rất nhiều sách thuốc cao thâm đều là nàng rảnh rỗi lấy ra đọc chơi.

Nàng nhớ rõ hình như có nói qua nội tạng bị tổn hại thì nên dùng dược liệu gì, nên xử lý như thế nào, nhưng kia đều là chỉ người sống, hình như chưa nói người chết nên làm cái gì.

Bây giờ nàng đang lo lắng cho dù tiếp tục đút thuốc cho Dạ Quân Mạc, cũng không nhất định có thể có hiệu quả.

Nàng đang nghĩ ngợi, Âm Ưng bụng hộp đựng thức ăn đi vào.

Bạch Vũ không yên lòng mở hộp đựng thức ăn ra, hỏi cũng không có hỏi liền trực tiếp ăn.

Ám Ưng ở một bên khóe miệng rút gân, muốn nhắc nhở, lại chưa kịp. Đợi cho Bạch Vũ hồn bay lên trời ăn sạch một hộp điểm tâm, mới hồi phục tinh thần lại sờ sờ bao tử: "Ừm, điểm tâm không tệ, ăn rất ngon. Kêu phòng bếp làm một chút nữa đi."

"... Đây là Nam Môn Tư đưa đến cho Thánh Quân."

Đầu lông mày Bạch Vũ giương nhẹ: "Nam Môn Tư? Thì ra là nàng ta, dù sao bây giờ Dạ Quân Mạc cũng không ăn được, diendanlequydon – V.O, ta ăn thay chàng ấy cũng vậy."

"..." Cũng vậy. Chỉ cần không nói ra cũng không ai biết, chỉ sợ ngày mai nàng ta vẫn còn tới.

"Nếu nàng vẫn mang đồ tới thì nhận đi, tay nghề của nàng ta lại thật không tệ, không cần lãng phí."

Ám Ưng không nói gì bung hộp trống không định đi, bỗng nhiên Bạch Vũ gọi hấn lại: "Ta cần một chút dược liệu, ngươi xem có thể cầm tới giúp ta không."

"Cực kỳ quý giá sao?"

"Có vài loại có vẻ hiếm có." Bạch Vũ nói xong đưa một tờ thật dài cho Ám Ưng.

Ám Ưng chấn kinh cười toe toét: "Cần nhiều dược liệu như vậy sao?" Mặt trên này có ít nhất hơn trăm loại dược liệu, mở một tiệm thuốc cũng đủ!

"Đúng, những thứ này cũng là dược liệu có thể khôi phục thăng cấp, chữa trị thân thể, loại nào mà ta không biết tác dụng, chỉ có thể cầm một dạng tới thử." Bạch Vũ cũng cực kỳ bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Dạ Quân Mạc không có sức sống.

Người định thí nghiệm thuốc trên người Thánh Quân sao? Vây cũng sẽ có thể gặp chuyện không may!

Ám Ưng một đầu vạch đen, lại nói cũng không phản bác được gì, thật ra bây giờ Dạ Quân Mạc không có gì khác như đã chết, nếu Bạch Vũ không kiên trì nài nỉ có thể cứu sống Dạ Quân Mạc, hẳn sẽ phải tuyệt vọng.

Từ trong viện ra ngoài, Ám Ưng lập tức giao cho Ám Lâm, hành động của Ám Lâm rất nhanh, không nói hai lời lấy tất cả dược liệu trong tông môn đưa đến chỗ Dạ Quân Mạc, không đủ trực tiếp thu thập ở khắp nơi trên Đại lục Hiên Thổ.

Vài loại hiếm có thì ra lệnh cho Ám Hồ trực tiếp mang đến từ trong quốc khố của Ám Dạ Đế Quốc.

Có dược liệu, Bạch Vũ không keo kiệt nghiền nát những dược liệu này thành bột phấn, cẩn thận thử từng loại từng loại dùng cho Dạ Quân Mạc, nhìn thấy một loại cuối cùng kia có thể hiệu quả đối với thân thể Dạ Quân Mạc hiện giờ.

Nàng sử dụng vô cùng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới thân thể Dạ Quân Mạc, bản thân những dược liệu này cũng là tuyệt phẩm trị liệu tràn ngập sức sống, cho dù làm cơm ăn cũng không có chỗ xấu gì.

Bạch Vũ đang vất hết óc cân nhắc dùng thuốc, Nam Môn Tư cũng

đang vất hết óc muốn hỏi thăm tin tức.

Nàng ta sẽ không giống như tử tử nàng ta, dưới tình huống không rõ liền tùy tiện xông vào, ngộ nữa Thánh Quân thật sự không có trở ngại gì, nàng ta xông vào dẫn đến Thánh Quân không thích, tuyệt đối sẽ cùng một kết cục với Nam Môn Tĩnh.

Chương 550: Trị liệu, trái tim sống lại 5

Edit: V.O

Ám Ưng không cho nàng ta đi vào, nàng ta liền không vào, trước tiên nàng ta có thể hỏi thăm tin tức từ trong miệng Ám Ưng.

Ngày hôm sau, quả nhiên nàng ta lại tới nữa, lần này bụng theo nôi cháo ngon, đứng ở trước cửa viện tiếp tục nói chuyện trời đất với Ám Ưng.

Ám Ưng bị nàng ta hỏi đến ngậm miệng không trả lời được, mồ hôi lạnh ứa ra, rất không dễ dàng mới ứng phó xong.

Nhưng Nam Môn Tư lại bắt đầu mỗi ngày đều đến đây, nếu là Âm Lân thì nàng ta sẽ không tốn công như vậy, nhưng là Ám Ưng, mặc dù hấn trung thành, nhưng miệng hấn vụng về, không thể không nói hấn thật sự không thể nào ứng phó các loại lời nói khách sáo quanh co lòng vòng.

Ám Ưng có cảm giác sớm hay muộn cũng bị Nam Môn Tư hỏi ra, nhìn thấy nàng ta cũng không muốn nói.

Giảng co như vậy vài ngày, rốt cục Âm Lân cũng có thời gian đến thăm Dạ Quân Mạc.

"Tình huống như thế nào?"

"Còn chưa thử ra được, đút thuốc vào không có bất kỳ phản ứng gì."

Bạch Vũ thản nhiên nói, không nhìn ra một tia nổi giận trên mặt.

"Người muốn tìm một loại dược liệu có thể chữa trị thân thể Thánh Quân, sau đó thả lại trái tim vào lồng ngực người, dùng dược liệu chữa trị thân thể người?" Âm Lâm lắc đầu: "Loại khả năng này tính không lớn."

Ai từng thấy người chết uống thuốc còn có thể có hiệu quả?

"Người có ý kiến gì tốt?" Bạch Vũ chỉnh sửa y phục Dạ Quân Mạc một chút, thành tâm thành ý đặt câu hỏi.

Âm Lâm nhún nhún vai: "Ta cũng không phải Y Sư, không có gì ý kiến gì hay. Nhưng có kế ước gì có thể đoạn tuyệt trùng sinh không?"

Bạch Vũ thật đúng là không nghĩ tới, diendanlequydon – V.O, bắt đầu thật sự tự hỏi.

Âm Lâm nhìn nàng rơi vào bộ dạng trầm tư, lắc đầu: "Nhìn người cả ngày buồn bực ở trong này, nói cho người hai tin tức. Một tin tức tốt, một tin tức xấu, muốn nghe cái nào trước?"

"Tin tức tốt." Nói đùa, tin tức xấu còn chưa đủ nhiều sao? Dạ Quân Mạc thành cái dạng này chính là tin tức xấu nhất, đương nhiên muốn nghe chút tin tức tốt để phấn chấn một chút.

"Tin tức tốt chính là đại khái Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên đã không rảnh tự mình tới gây phiền phức cho chúng ta. Anh Khê tiến vào Tháp Thiên Ky thấy được người, sau khi trở về Sáng Thế Thần Điện thì tuyên dương bốn phía tiểu công chúa trở lại, hẳn là bọn Ngọc Ưu Liên vội vàng trở về giải thích rồi." Âm Lâm cười tít mắt nói.

"Tha hẳn một lần thật là có tác dụng. Tin tức xấu đâu?" Bạch Vũ hỏi.

"Tin tức xấu chính là bọn họ không thể tự mình tới, cho nên rải tin tức, Dạ Quân Mạc đã trọng thương gần chết, đã sống không qua vài ngày. Bây giờ không chỉ Ngũ Hành đại lục, ngay cả Đại lục Hiên Thổ đều đã biết rõ."

Cả Đại lục Hiên Thổ đều đã biết rõ. Đương nhiên người của Vực Âm Dạ cũng đều biết rõ, chỉ sợ bây giờ lòng người trong ngoài môn phái đều hoảng sợ, chắc chắn đám người Dạ Vương sẽ vội vàng yêu cầu gặp Dạ Quân Mạc.

Nhưng thấy tình huống hiện tại của Dạ Quân Mạc chỉ sợ lòng người càng thêm hoảng sợ.

"Người tính ứng phó như thế nào?" Bạch Vũ thờ ơ hỏi, tuyệt không lo lắng.

"Ta tính toán, tiếp tục giấu diếm. Chỉ cần bọn họ không xông vào được, thì ai cũng không thể khẳng định Dạ Quân Mạc có chuyện." Đột nhiên ánh mắt Âm Lân sắc bén, nụ cười ôn nhuận như ngọc bị giá lạnh trong mắt đông cứng, nhưng chỉ một cái chớp mắt, lại rất nhanh ấm áp giống như gió xuân phả vào mặt: "Nhưng Bạch Vũ, người cần phải nhanh chữa khỏi cho Dạ Quân Mạc, ta sợ ta lừa không được lâu lắm."

"Ta sẽ." Bạch Vũ ngồi vào bên cạnh Dạ Quân Mạc, ngừng ở khuôn mặt trắng xanh của hắn.

...

Nam Môn Tư cũng nghe thấy lời đồn bên ngoài, nàng ta có chút nghi ngờ tính chân thật của những lời đồn này. Vừa vặn, Dạ Vương âm

trầm mặt đến tìm nàng ta: "Người gặp Thánh Quân chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vẫn chưa? Đều đã qua bao nhiêu ngày, chúng ta vẫn không rõ tình hình của Thánh Quân! Người làm việc như thế nào vậy?" Sắc mặt Dạ Vương càng thêm âm trầm.

Chương 551: Trị liệu, trái tim sống lại 6

Edit: V.O

Nam Môn Tư cung kính trả lời: "Là lỗi của thuộc hạ, Âm Ưng trông coi rất chặt, ta không có cơ hội. Nhưng ngược lại ta lấy được một chút tin tức từ trong miệng Âm Ưng, ta cảm thấy tình huống của Thánh Quân quả thật không tốt lắm, nhưng bọn Âm Ưng cũng không quá tuyệt vọng."

Cũng vẫn còn có thể cứu.

Dạ Vương vẫn không có sắc mặt hoà nhã như cũ: "Những chuyện này đều là suy đoán của người, ta không cần những tin tức lấp lửng này. Ta đi hỏi Âm Lâm, hẳn ta lại một ngum cắn chặt tin tức truyền đi bên ngoài đều là lời đồn, là Sáng Thế Thần Điện dùng để nhiễu loạn chúng ta. Ta cũng biết rõ không nên tin tưởng, nhưng không thấy được Thánh Quân ta lại lo lắng."

"Không bằng, chúng ta nghĩ cách lén vào xem đi." Nam Môn Tư đề nghị, hạ giọng nói ra suy nghĩ của chính mình.

"Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy." Dạ Vương gật gật đầu: "Ngày mai, U Vương và Ảnh Vương sẽ đến đây, tốt nhất là có thể khiến cho bọn họ biết rõ ràng."

"Vậy đêm nay hành động đi."

Nam Môn Tư nghĩ kế hoạch rất đơn giản, chính là Dạ Vương dẫn

người mạnh mẽ xâm nhập viện, sau khi dẫn thủ vệ đi, nàng ta sẽ lén lút lủi vào.

Kế hoạch đơn giản, nhưng rất dễ làm, bởi vì hơn nửa đêm, Dạ Vương lại không phân rõ phải trái dẫn người tới quấy rối, Âm Ưng đâu nghĩ đến Dạ Vương lại sai người lén lủi vào thăm dò.

Bọn họ không để cho Dạ Vương biết rõ chính là vì sợ thương thế của Dạ Quân Mạc bị truyền ra ngoài làm cho Đế Quốc rối loạn.

Phải biết rằng bây giờ Dạ Quân Mạc không khác gì người đã chết.

Nếu năm vị Vương biết Dạ Quân Mạc đã chết, cho dù hẳn có thể được cứu sống không, đều đã không chút do dự từ bỏ hẳn, trước tranh đoạt quyền lợi tối cao nhất của Đế Quốc.

Mấy người này chính là như thế này, mấy năm nay có thể sống yên ổn, có thể làm việc thành thật, diendanlequydon – V.O, chỉ là nhờ có Dạ Quân Mạc đè nặng.

Nếu Dạ Quân Mạc xảy ra chuyện, thì không ai có thể hạn chế được bọn họ.

Ám Lân và Âm Ưng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này xảy ra, hẳn chỉ có thể nghĩ tất cả biện pháp tiếp tục giấu diếm, trước khi Dạ Quân Mạc khôi phục cũng không để cho hẳn gặp người.

Nam Môn Tư thuận lợi chuồn vào sân, lén lủi mò tới phòng ngủ.

Trong phòng, ngọn đèn dầu tối đen, Bạch Vũ vì liên tục phối chế phương thuốc mấy ngày, thật sự quá mệt nhọc, nằm úp sấp ngủ thiếp đi ở trên bàn.

Từ khi nàng đưa Dạ Quân Mạc trở về hôm đó, ngoại trừ từng ngụ ngon một giấc, thì chưa từng nghỉ ngơi thật tốt.

Vết thương trên người cũng chỉ dùng một chút thuốc, để khôi phục tự nhiên, cũng không quan tâm như thế nào.

Lúc này nằm úp sấp ngủ thiếp đi, thật là ngủ rất say, có lẽ bên ngoài sét đánh nàng cũng sẽ không biết, càng không cần phải nói một người chuồn êm vào tới.

Nam Môn Tư vốn đang buồn rầu phải làm sao cho Bạch Vũ đi, vừa thấy nàng ngủ thiếp đi, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng rất nhanh, nàng ta liền bị dọa đến sắc mặt tái mét, suýt nữa thét lên.

Nàng ta thấy Dạ Quân Mạc yên tĩnh ngủ say, bắt mạch cho hắn, lại ngạc nhiên phát hiện, hắn không có mạch đập, không có hô hấp, không có một tia thăng cấp.

Thánh quân... đã chết!

Đầu nàng ta thoáng cái nổ tung giống như bị sét đánh, nếu không phải còn nhớ rõ không thể phát ra tiếng, chỉ sợ nàng ta sẽ kêu thảm một tiếng, để cho bọn Âm Ưng đều đến.

Nàng ta lao đảo nghiêng ngã đi ra khỏi phòng, cũng không biết chính mình rời khỏi viện như thế nào.

Rất không dễ dàng yên tĩnh trở lại, rốt cục nàng ta phục hồi tinh thần lại suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ.

Mục tiêu lúc trước của nàng ta vẫn là gả cho Dạ Quân Mạc, làm thê tử của hắn, làm Vương Hậu của Âm Dạ Đế Quốc.

Nàng ta và Nam Môn Tĩnh chính là sinh ra vì chuyện này, lúc các nàng được Dạ gia thu dưỡng liền biết là vì để các nàng trở thành nữ nhân của Dạ Quân Mạc.

Nam Môn Tư cũng không biết là chuyện này có cái gì không đúng.

Tuy trước kia chưa từng gặp Thánh Quân, nhưng là nghe nói Thánh Quân là mỹ nam tử đệ nhất Âm Dạ Đế Quốc, tuyệt thế cường giả, Triệu hoán thần hoàng, cả Đế Quốc không ai có thể địch. Gả cho hắn chẳng những không có gì không tốt, quả thực chính là quá tốt.

Chương 552: Trị liệu, trái tim sống lại 7

Edit: V.O

Nam Môn Tư không cam lòng chỉ là người Dạ Vương tặng cho Dạ Quân Mạc, làm một nữ nhân bình thường, làm một thị thiếp, nàng ta muốn danh phận, nàng ta phải làm nữ nhân của Thánh Quân, nhất định phải là một người tôn quý nhất.

Nhưng bây giờ Thánh Quân đã chết!

Tuy nàng ta không rõ vì sao Bạch Vũ vẫn không từ bỏ, chỉ là lúc Dạ Quân Mạc buông tay giống như ngủ thiếp đi, đây rõ ràng chính là việc làm vô dụng.

Dù sao nàng ta đã từ bỏ Dạ Quân Mạc, chuẩn bị cân nhắc tìm một chỗ dựa vững chắc một lần nữa.

Dạ Quân Mạc chết, năm vị Vương của Âm Dạ Đế Quốc chính là người có địa vị tối cao, chắc chắn một bên trong bọn họ sẽ xuất hiện người kế tiếp kế nhiệm Thánh Quân, mấu chốt là phải xem là bên nào.

Năm đó, trước khi Dạ Quân Mạc nhậm chức, thế lực ở khắp nơi trong Đế Quốc đã tranh cãi không ngớt vài thập niên vì đề cử người của mình lên làm Thánh Quân, cho dù lúc trước Dạ Vương gần như nắm giữ hơn một nửa thế lực của Âm Dạ Đế Quốc, cũng không có cách nào một lần đề cử người của mình lên.

Mãi đến khi tìm được Dạ Quân Mạc – người có huyết mạch vương giả của Đế Quốc, mọi người mới từ bỏ.

Theo kết quả cuối cùng thì vẫn là Dạ Vương thắng, dù sao Dạ Quân Mạc cũng là thân ngoại sinh (cháu ngoại trai ruột) của Dạ Vương.

Nhưng sau khi Thánh Quân thu lấy quyền lợi của Âm Dạ Đế Quốc, năm vị vương đều bị áp chế, thế lực của thủ hạ chế ước lẫn nhau, vô cùng cân bằng, tất cả mọi người cũng gần như nhau.

Bây giờ, muốn chọn ra một người nữa kế nhiệm Thánh Quân, có lẽ vẫn còn phải âm ỉ vài thập niên, trừ khi có một bên có thể dàn xếp nhanh hơn, chuẩn bị sẵn sàng trước vào lúc mọi người không biết.

Nghĩ tới đây, lòng Nam Môn Tư thả lỏng, mặt lộ ra nụ cười.

Bây giờ nàng ta biết rõ tin tức này, chỉ cần dùng tốt, một bên lên nhận chức Thánh Quân kế tiếp cũng không hẳn là không thể.

Không phải Dạ Vương vẫn đang chờ nàng ta đi nói lại sao? Biết được tin tức này trước, chắc chắn lần này Dạ Vương có thể đẩy người mình lên ngai vàng Thánh Quân, diendanlequydon – V.O, dù sao khả năng xuất hiện một người nữa kế thừa huyết mạch bốn hệ tổ tiên của Đế Quốc thật sự quá nhỏ.

Đến lúc đó, nàng ta có thể trở thành Vương Hậu tân nhiệm.

Nam Môn Tư thu lại khuôn mặt tươi cười, thay một bộ vẻ mặt vừa sợ hãi vừa buồn thương vội vã trở lại chỗ của Dạ Vương.

Sau khi Dạ Vương và Âm Ưng trông coi náo loạn một lúc, thì đã trở lại.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nam Môn Tư, trong lòng hồi hộp một chút:
"Sao rồi? Tình hình không ổn?"

Thật sự là ông ta đã nghi ngờ tình hình của Dạ Quân Mạc không tốt từ lúc lời đồn truyền ra, nếu không thì vì sao Âm Lân không để cho người khác đi gặp Dạ Quân Mạc? Không phải là lo lắng tình hình của Dạ Quân Mạc truyền ra sẽ khiến Đế Quốc rung chuyển sao?

Chỉ là ông ta vẫn ôm một tia may mắn, muốn xác nhận một chút.

Nước mắt của Nam Môn Tư thoáng chốc rơi xuống, quỳ rạp xuống phịch một tiếng trước mặt Dạ Vương: "Dạ Vương, Thánh Quân người... người đã chết..."

"Nói bậy!" Dạ Vương giận tím mặt.

"Là sự thật, ngay cả một chút hơi thở Thánh Quân cũng không có, không có nhịp tim, không có hô hấp... người thật sự đã chết."

Đêm Vương cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ngã mạnh về sau.

"Dạ Vương!" Nam Môn Tư vội vàng đứng dậy đỡ lấy ông ta.

Dạ Vương đẩy nàng ta ra, hai tròng mắt đờ đẫn không hề có tiêu cự nhìn ra nơi xa, đầu óc trống rỗng.

Ông ta cho rằng Âm Lân gạt ông ta nhiều nhất cũng là vì Dạ Quân Mạc bị trọng thương, không nghĩ tới Dạ Quân Mạc đã chết! Sao có thể đã chết? Vạn năm này, Dạ Quân Mạc nắm Đế Quốc trong tay, từ lúc vừa mới bắt đầu ông ta không cam lòng, đến bây giờ sớm đã thành thói quen. Thói quen dựa vào Dạ Quân Mạc.

Tuy mỗi lần năm bị Vương bọn họ đều hao hết tâm tư muốn củng cố

thế lực của chính mình, nhưng không nghĩ có thể thay thế Dạ Quân Mạc được.

Hiện giờ phải làm sao bây giờ?

"Dạ Vương, Dạ Vương, người nén bi thương. Người cũng không thể ngã xuống, Âm Lân gạt người chuyện này, chắc chắn có thâm ý khác, Âm Dạ Đế Quốc vẫn phải dựa vào người tiếp tục chống đỡ."
Về mặt Nam Môn Tư đâu đón khuyển bảo.

Chương 553: Trị liệu, trái tim sống lại 8

Edit: V.O

Dạ Vương phục hồi tinh thần lại đẩy nàng ta ra, thâm trầm nhìn nàng ta một cái: "Người có ý gì?"

"Lúc trước không phải người nói Âm Lân gạt người, là có cũng được sao? Bây giờ ngay cả tin tức quan trọng như vậy hắn ta cũng tiếp tục giấu diếm, còn mượn danh nghĩa của Thánh Quân tiếp tục xử lý mọi chuyện, hắn ta khống chế cả Vực Âm Dạ trong tay như vậy, rất khó nói hắn ta muốn làm gì?" Nam Môn Tư phân tích rõ ràng.

"À...? Là như vậy sao? Vậy theo ý người bốn vương nên làm như thế nào?" Dạ Vương ôn hoà hỏi.

"Ngày mai U Vương và Ảnh Vương muốn đến đây đúng không? Chỉ sợ Âm Lân cũng sẽ không để cho bọn họ gặp Thánh Quân, hắn ta sẽ kiểm soát các người ở đây, sắp xếp tốt, một lưới bắt hết, nếu không thì chúng ta ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế!" Trong mắt Nam Môn Tư chớp lóe sắc bén.

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ý là cướp đoạt trước một bước ép chặt U Vương và Ảnh Vương, lại chọc thủng hiện thực Thánh Quân đã chết, đẩy người của mình lên Vương vị sao? Người Đế Quốc sẽ chấp nhận sao?

Dạ Quân Mạc sớm đã là Thánh Quân duy nhất trong cảm nhận của đệ tử Âm Dạ Đế Quốc, vượt qua các thế hệ Thánh Quân, có thể so

vớỉ tổ tiên.

Tin tức này vừa ra, chỉ sợ Đế Quốc không chỉ đơn giản là rung chuyển bất an như vậy, đừng nói đỏi Thánh Quân tân nhiệm, có thể sụp đổ không vẫn chỉ là vài lời.

Nhưng nếu Dạ Quân Mạc thật sự đã chết, cũng chỉ có thể hợp lại một phen.

Ông ta nhìn Nam Môn Tư ngoan ngoãn, trong lòng khinh thường cười lạnh. Chỉ là muốn bầu víu Thánh Quân kế tiếp trước, ngu xuẩn! Cho rằng Dạ Quân Mạc đã chết, đỏi một người là được sao? Âm Dạ Đế Quốc không vững, mọi người sẽ cùng chết, nào còn có Thánh Quân gì.

"Một khi đã như vậy, người có kế hoạch gì thì sắp xếp đi thôi." Ông ta giống như già nua mấy trăm tuổi, tâm mệt khoát tay.

"Vâng." Nam Môn Tư cúi đầu, khoe miệng nở nụ cười vui sướng.

...

Trong viện, Dạ Vương không hiểu sao náo loạn một lúc, diendanlequydon – V.O, không kiên trì nổi nữa lại đi, khiến cho Âm Ưng không hiểu ra sao. Hắn có chút lo lắng đi nhìn Dạ Quân Mạc, liền phát hiện Bạch Vũ đã ngủ.

Âm Ưng bất đắc dĩ đánh thức nàng: "Bạch Vũ, thức dậy lên trên giường ngủ đi, người cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày."

Bạch Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại, dụi mắt lắc đầu: "Ừm, không cần, ta chỉ không cẩn thận ngủ quên."

"Vẫn nên đi nghỉ ngơi một chút đi. Tinh thần người không tốt như vậy, cố chống cũng không suy nghĩ được gì."

Bạch Vũ bĩu môi: "Được rồi."

Nàng cũng chẳng muốn động nữa, leo đến bên cạnh Dạ Quân Mạc, kéo qua chặn lại chuẩn bị ngủ.

Ám Ưng: "..."

Ám Ưng yên lặng chuẩn bị rời đi, đột nhiên Bạch Vũ ngồi dậy: "Không đúng!"

Ám Ưng mới vừa mở cửa ra sợ tới mức khẽ run rẩy: "Cái gì không đúng?"

"Có người thừa dịp lúc ta ngủ, từng tiến vào." Ánh mắt Bạch Vũ sắc bén đảo qua cửa sổ, ánh mắt âm trầm.

Một mùi hương son phấn nhàn nhạt bay trong không khí, nhạt đến gần như không thể ngửi thấy, nhưng Bạch Vũ chính là Độc Sư, vô cùng nhạy cảm đối các loại mùi, với nàng mà nói, mùi thơm nhàn nhạt này hết sức rõ ràng.

Ánh mắt Ám Ưng cũng thay đổi: "Người chắc chắn có người đã vào?"

"Chắc chắn, còn là nữ nhân."

"Ta biết rồi, xem ra phải nói Ám Lân nhanh chóng sắp xếp rồi." Ám Ưng kéo cửa ra lại nhanh chóng rời đi.

Ngày hôm sau, U Vương và Ảnh Vương đã tới từ sớm.

Gần như trời mới vừa sáng, bọn họ lại phong trần mệt mỏi đến Vực Âm Dạ, nhìn thấy Âm Lân, chuyện thứ nhất chính là muốn xin vấn an Dạ Quân Mạc.

"Không cần phải gấp. Hai vị mới từ Ngũ Hành Đại Lục đến, chẳng lẽ không mệt sao? Không bằng nghỉ ngơi một chút, lại đi gặp Thánh Quân." Âm Lân khiêm tốn có lễ nói.

"Không cần. Vấn là vấn an Thánh Quân quan trọng hơn, chúng ta không hề mệt." U Vương và Ảnh Vương quyết đoán từ chối lời đề nghị của Âm Lân.

Chương 554: Trị liệu, trái tim sống lại 9

Edit: V.O

Ám Lân vẫn mỉm cười lạnh nhạt như cũ: "Không phiền cũng nên rửa mặt chải đầu một chút, trạng thái như vậy đi gặp Thánh Quân cũng không tốt lắm."

"Phiền phức. Lão tử đã quen, nào có chú ý nhiều như vậy? Chẳng lẽ Thánh Quân còn có thể ghét bỏ ta?" U Vương không kiên nhẫn từ chối.

"Không sai, Thánh Quân sẽ thông cảm cho chúng ta. Hộ pháp Ám Lân vẫn nên nhanh dẫn chúng ta đi thôi." Ảnh Vương cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Ám Lân, trong mắt phóng ra áp lực cường đại khiến người gần như hít thở không thông.

Ám Lân lại không hề áp lực nhìn thẳng ông ta, nụ cười lạnh nhạt xuống: "An toàn của Thánh Quân là hàng đầu, ai biết lúc các người tới trên người có lây dính thứ gì không tốt không?"

U Vương sửng sốt: "Người là nói có người hạ độc ở trên thân chúng ta? Chuyện này có khả năng sao?"

"Đương nhiên là có khả năng."

U Vương đã chuẩn bị đi thay quần áo.

Dạ Vương lại từ phía sau đi đến: "Chờ U Vương và Ảnh Vương thay

đổi y phục, người lại tính tìm có gì? Hộ pháp Âm Lâm, rốt cuộc người luôn một mực từ chối không cho chúng ta gặp Thánh Quân là có ý gì? Chẳng lẽ, người cảm thấy Thánh Quân bị thương, là người có thể thay hẳn tự mình nắm quyền hành sao?"

Lời này vừa nói ra, nhất thời ánh mắt U Vương và Ảnh Vương thay đổi.

"Hộ pháp Âm Lâm, Dạ Vương nói là sự thật?" Ảnh Vương lạnh lùng nhìn chằm chằm Âm Lâm, ánh mắt rất có áp lực càng thêm sắc bén.

Mặt Âm Lâm không chút thay đổi: "Dạ Vương lo lắng nhiều rồi, không cho các vị gặp Thánh Quân là vì Thánh Quân cần dưỡng thương, không thể bị quấy rầy."

"Mặc kệ như thế nào, hôm nay Bốn vương nhất định phải gặp Thánh Quân." Dạ Vương nổi nóng nói.

Mặt Âm Lâm lạnh xuống: "Nếu ta kiên trì không cho?"

"Vậy cũng đừng trách ta xông vào!" Dạ Vương khoát tay, diendanlequydon – V.O, bỗng nhiên Nam Môn Tư dẫn người từ bên ngoài vọt vào, không đợi Âm Lâm phản kháng liền giữ chặt hẳn.

"Dạ Vương đây là ý gì? Không phải người nói muốn xông vào gặp Thánh Quân sao?" Muốn xông thì xông vào đi, bắt ta làm gì?

"Hộ pháp Âm Lâm, không có người, sao Âm Ưng có thể để cho chúng ta đi vào gặp Thánh Quân? Vẫn làm phiền người dẫn đường rồi." Nam Môn Tư mỉm cười, giọng nói êm tai dễ nghe như chuông bạc.

Mặt Dạ Vương không chút thay đổi xoay người đi đến chỗ ở của Dạ Quân Mạc, Ảnh Vương và U Vương theo sát phía sau.

Ám Ưng nhìn thấy một đám người bộ dạng hùng hổ tới gây phiền phức, quả thực trợn mắt há hốc mồm: "Làm cái gì vậy?"

"Lập tức để cho chúng ta vào gặp Thánh Quân." Giọng Nam Môn Tư lạnh lùng nói.

Ám Ưng chớp mắt một chút, nhìn Ám Lân bị nắm: "Nếu ta không đồng ý, chẳng lẽ ngươi tính giết Ám Lân?"

Khóe miệng U Vương, Ảnh Vương rụt rụt, cho dù bọn họ cấp bách muốn gặp Thánh Quân, cũng sẽ không giết Ám Lân! Nếu không thì gặp Thánh Quân phải nói như thế nào?

"Chúng ta chỉ muốn gặp Thánh Quân, chỉ cần ngươi để cho chúng ta vào, vấn an Thánh Quân một chút, toàn bộ để nói." Nam Môn Tư cường ngạnh mở miệng.

"Không có gì để nói." Ám Ưng từ chối.

Nam Môn Tư nhíu mày, trong lòng thầm mắng Ám Ưng cứng nhắc. Nhân mã hai phe đứng sừng sững ở ngưỡng cửa viện, môi lưỡi tranh cãi một đống lớn.

Một câu Ám Lân cũng không nói, cũng không vùng vẫy, lạnh lùng mặc kệ như thế.

Cho dù Ảnh Vương lấy thế ép người, U Vương còn trực tiếp ra tay, đều bị Ám Ưng áp chế lại.

Cuối cùng, Nam Môn Tư không thể nhịn được nữa gầm thét: "Ám Ưng, các ngươi càng không cho chúng ta gặp Thánh Quân lại càng có vẻ chột dạ, Thánh Quân đã xảy ra chuyện đúng không?"

"Lời đồn bên ngoài người cũng tin?" Âm Ưng cười nhạt.

"Có phải là lời đồn hay không các người rõ ràng nhất, Thánh Quân đã chết phải không?" Nam Môn Tư thốt ra.

Nhất thời, U Vương và Ảnh Vương sợ ngây người! Dạ Quân Mặc trọng thương, bọn họ có thể tiếp thu, cho dù hôn mê bất tỉnh bọn họ cũng có thể tiếp thu, nhưng đã chết, đã chết... chuyện này khó có thể tiếp thu.

Chương 555: Trị liệu, trái tim sống lại 10

Edit: V.O

"Có phải người đã sớm biết rồi đúng không?" Ảnh Vương cắn răng chờ Dạ Vương sắc mặt bình tĩnh.

"Đúng thì thế nào? Chung quanh đều đã là người của ta, nếu Thánh Quân đã chết, các người đều thành thật nghe lời cho ta, đã chọn xong người kế tiếp nhậm chức Thánh Quân, các người không đồng ý cũng phải đồng ý cho ta." Dạ Vương thờ ơ nói.

"Người..." Ảnh Vương giận sôi lên, trong lòng lại loạn rối tinh rối mù, hoàn toàn chưa phục hồi tinh thần lại từ tin tức Dạ Quân Mạc đã chết.

U Vương thì lại càng ngậy dại, nhìn thấy sắc mặt Âm Ưng đại biến: "Người nói hư nói vượn cái gì? Lại dám nguyền rủa Thánh Quân!"

"Nếu không phải, người để người xuất hiện đi. Âm vệ tồn tại cũng vì bảo vệ Thánh Quân, nhưng Thánh Quân đã chết, các người lại bí mật không báo việc tang ma, giấu diếm tin tức, còn lừa gạt bọn họ ngăn cản tin tức, các người không làm... Thánh Quân thất vọng sao?" Nam Môn Tư nói lời chính nghĩa, quát lớn.

Âm vệ chung quanh ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, trong nháy mắt trong lòng dao động.

Đáy mắt Âm Lâm hiện lên sắc bén, vẻ mặt tối sầm.

Nam Môn Tư vẫn còn nói: "Ta tận mắt nhìn thấy di thể của Thánh Quân, nếu không tin, thì theo ta vào xem."

Thân hình nàng ta vừa động, đột nhiên lúi vào trong, Âm Ưng lập tức ngăn cản. Ảnh Vương đi lên phía trước ngăn hẳn lại, nhóm ám vệ chần chờ một chút, không hề ngăn Nam Môn Tư lại.

Cửa viện bị đẩy ra, mọi người lập tức xông vào.

"Làm cái gì vậy?" Một tiếng hỏi lạnh lẽo chui vào trong tai mọi người, sắc giọng như đao, giống như tiếng sấm lộng vào tai, tất cả mọi người đều cả kinh cứng đờ ngay tại chỗ.

Chậm rãi quay đầu, ở chòi nghỉ mát bên trong viện, một vị thiếu niên áo đen đang ngồi, khuôn mặt tuấn mỹ vô song có chút tái nhợt, quý khí và ngạo nghễ vốn có trên người có chút không hợp với hoàn cảnh nhã nhặn chung quanh, diendanlequydon –V.O, không phải Dạ Quân Mạc thì là ai?

"Thánh, Thánh, Thánh Quân..."

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Đều cà lăm rồi hả?"

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, chỉ còn lại một mình Nam Môn Tư đứng cứng ngắc tại chỗ.

Làm sao có thể? Rõ ràng ta đã thấy di thể của Thánh Quân, sao có thể rõ ràng ngồi ở chỗ kia?

Trong lòng ba vị Vương ra sức mắng chửi người, đồ khốn khiếp rùa đen nào nói Thánh Quân đã chết? Hình như là Nam Môn Tư, sao nàng ta không chết đi?

Đồng thời, trong lòng bọn họ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, không có việc gì thì tốt.

Giờ khắc này, đột nhiên bọn họ phát hiện, bình thường bọn họ tranh tới đấu đi, cố gắng đề cao thể lực ở Âm Dạ Đế Quốc, nhưng từ trong đáy lòng bọn họ đều không hy vọng Thánh Quân xảy ra chuyện, đều không nghĩ tới việc cướp đi rồi thay thế.

Trong lòng bọn họ đều đã rất rõ ràng, dưới tình huống bây giờ, Dạ Quân Mạc không còn, Âm Dạ Đế Quốc cũng không thể tồn tại nữa.

"Thánh Quân còn cần nghỉ ngơi, các người gặp cũng gặp rồi, có thể đi chưa?" Mặt Âm Lâm lạnh như sương từ bên ngoài đi tới.

Ba vị Vương không nói hai lời, lập tức rời đi. Nam Môn Tư cũng đi theo, muốn rời khỏi.

Âm Lâm nói giọng lạnh lùng: "Nam Môn Tư dùng lời lẽ tà đạo mê hoặc người khác, nguyên rủa Thánh Quân, tiến về Đế Quốc, sung quân đến Vực sâu khai hoang."

"Không, không phải ta cố ý..." Nam Môn Tư hoảng sợ trừng to mắt, lập tức có người tiến lên che miệng nàng ta, kéo nàng ta ra ngoài.

"Âm vệ trực cửa bảo vệ bất lực, toàn bộ phạt đánh 100 gậy, khấu trừ ba tháng tài nguyên. Tái phạm, thì trực tiếp chạy về làm đệ tử bình thường đi." Mặt Âm Lâm trầm xuống đảo qua nhóm âm vệ.

Bọn họ chán nản cúi đầu, hối hận vừa rồi có một tia dao động như thế.

Đuổi mọi người trong viện đi ra, Âm Lân mới đi đến bên cạnh Dạ Quân Mạc: "Bạch Vũ và Thánh Quân đâu?"

‘Dạ Quân Mạc’ trả lời: "Ở gian phòng, Bạch Vũ đã nấu thuốc xong, đang tắm thuốc cho Thánh Quân."

Hắn không phải là Dạ Quân mạc thật sự, mà chỉ vừa vặn mới đến trước U Vương và Ảnh Vương một lúc - Âm Hồ.

Chương 556: Trị liệu, trái tim sống lại 11

Edit: V.O

Ám Hồ bẩm sinh có linh mạch không đủ, là một cô nhi bị người nhà vứt bỏ, trước khi đi theo Dạ Quân Mạc đã lưu lạc đầu đường, tu luyện Súc Cốt Thuật (thuật co rút xương lại), lặn lội đi trộm đồ của đại hộ người ta, có một lần bị phát hiện suýt nữa bị đánh chết, được Dạ Quân Mạc cứu.

Sau khi Dạ Quân Mạc thu nhận hắn, không hề keo kiệt lấy các loại dược liệu trị thương cho hắn.

Hắn không giỏi về mặt võ lực, nhưng ở phương diện ẩn dấu, nguy trang lại xuất thần nhập hóa, chuyên nắm giữ tình báo cho Dạ Quân Mạc. Về sau, linh mạch của hắn miễn cưỡng được chữa trị, triệu hoán được một con Huyền Hồ gầy yếu, trời sinh có thiên phú huyền hóa (biến hóa khôn lường).

Ám Hồ đã học một loại linh thuật dịch dung không hề có lực công kích, nhưng có thể nguy trang, có thể biến vẻ ngoài của chính mình thành người khác, lại thêm tác dụng Súc Cốt của hắn có thể tự do khống chế chiều cao hình thể, hắn muốn đóng giả thành một người, ngay cả mẹ ruột của người kia cũng không nhận ra được.

Hắn đóng giả thành Dạ Quân Mạc cũng không phải lần đầu tiên, mỗi lần Dạ Quân Mạc cần phân thân, Ám Hồ sẽ đẩy hắn ra cứu trận.

Hắn cũng cam tâm tình nguyện, đi theo Dạ Quân Mạc lâu, kiêu ngạo

lạnh lùng trên người Dạ Quân Mạc, khí chất lạnh lùng đăm đăm đều bắt chước giống như đúc. Chỉ cần không ra tay, năm vị Vương tuyệt đối sẽ không nhận ra.

Lúc Bạch Vũ chết đi, trong mười mấy năm Dạ Quân Mạc suy sút, gần như đều dựa vào hắc đống giả thành bộ dạng của Dạ Quân Mạc, mới ổn định lại Âm Dạ Đế Quốc.

"Ừ, ta sẽ chuyển Thánh Quân qua mật thất, người thay thế Thánh Quân dưỡng thương ở phòng ngủ." Âm Lâm thở dài: "Chuyện phiền phức vẫn không chỉ một chuyện này."

"Còn có chuyện gì?" Âm Hồ bày tỏ hắc tuyệt không cảm thấy kỳ lạ, mỗi lần phải cần hắc tới thể thân, thì có nghĩa chắc chắn Dạ Quân Mạc đã làm chuyện ngu ngốc!

Tuy nói Thánh Quân nhà hắc không hề ngu, diendanlequydon - V.O, còn là gia hỏa phúc hắc, nhưng Dạ Quân Mạc cũng đã làm không ít việc ngu ngốc.

Đặc biệt là chuyện có liên quan tới Bạch Vũ, vạn năm trước đã như thế, vạn năm sau lại vẫn như thế. Lần này biến thành nửa chết nửa sống, không, là đã giết chết chính mình, đại khái cũng là bởi vì Bạch Vũ.

"Dạ Quân Mạc kế ước chính mình cho Bạch Vũ, chuyện này Sáng Thế Thần Điện đã biết. Bây giờ, Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần không có thời gian tự mình tới gây phiền phức cho chúng ta, nhưng rải chút tin tức thì vẫn có thể." Tựa như lần này.

Nếu Âm Hồ chạy tới không đúng lúc, thật sự để cho bọn họ phát hiện tình hình của Dạ Quân Mạc, chỉ sợ bây giờ Âm Dạ Đế Quốc đã đổi chủ.

Ám Hồ yên lặng không nói.

Không phải hấn không tin, mà là quá chấn kinh, chấn kinh đến một câu cũng nói không nên lời. Loại chuyện lấy chính mình đi khế ước này, Thánh Quân thật là có thể làm được.

"Tin tức truyền tới thì như thế nào, nói giả không phải được rồi. Lần này bọn họ đã bị lừa, sẽ không ngu xuẩn tin tưởng lần thứ hai nữa." Ám Hồ không đồng ý nói.

"Nói là nói như vậy, nhưng cho dù không tin, trong lòng vẫn sẽ có thể nghi ngờ. Ngộ nhớ nhịn không được tới âm thầm thăm dò, càng phiền phức." Ám Lâm vỗ vỗ bả vai Ám Hồ: "Nếu tin tức thật sự xuất hiện, thì xem ngươi rồi."

"..." Ám Hồ nháy mắt mấy cái, xem ta cái gì?

"Đi thôi, đi thăm Thánh Quân." Ám Lâm không nói thêm nữa, dẫn Ám Hồ vào phòng.

Trong phòng sương khói lượn lờ, phía sau bình phong, bên trong một cái thùng gỗ lim khổng lồ được rót đầy nước thuốc màu nâu, một mùi vị không rõ ở nhẹ nhàng lượn lờ trong không khí. Không phải rất khó ngửi thấy, nhưng cũng không phải mùi thơm.

Trong nước thuốc, Dạ Quân Mạc nhắm mắt lại, lẳng lặng ngồi ở bên trong, làn da hơi hơi đỏ lên, nhuộm một tầng màu hồng nhàn nhạt, nhìn kỹ mà nói, có thể phát hiện có dòng máu đang chuyển động ở dưới làn da.

Ám Lâm vui mừng quá đỗi: "Đây là thành công rồi sao?"

"Ừ. Những dược liệu này có thể duy trì sức sống cho thân thể Dạ Quân Mạc." Bạch Vũ đã dùng hết 87 loại dược liệu mới pha chế vào trong thuốc tắm.

Chương 557: Trị liệu, trái tim sống lại 12

Edit: V.O

Để có hiệu quả trị liệu tốt nhất, mỗi loại dược liệu đều là 500 năm trở lên, trong đó 25 loại là 1000 năm, còn có bảy loại là 3000 năm, một loại quý giá nhất là Yêu Hồn Tuyệt Liên 5000 năm.

Cái này cũng chưa tính, ngoại trừ vài loại dược liệu năm, ba ngàn năm, những cái khác gần như đều đã được mài thành mấy cân, mấy chục cân phần, chất lọc ra phần tinh túy bên trong nó để thả vào.

Giá trị một thùng thuốc tắm này gần như đã có thể mua được một nửa Đại lục Hiên Thổ!

Nếu không phải Âm Dạ Đế Quốc tài đại khí thô (ý nói nhiều của cái), sẽ hoàn toàn không lấy ra nhiều dược liệu quý giá như vậy, những tông môn siêu cấp bản địa này thấy, không biết lại đau lòng bao nhiêu.

Ợi cho nước thuốc hoàn toàn ngấm vào thân thể Dạ Quân Mạc, ngưng tụ ra linh khí, phát huy tác dụng, Bạch Vũ cũng đã bắt đầu chuẩn bị bước thứ hai.

Nàng lấy dao găm ra, cẩn thận rạch ngực Dạ Quân Mạc.

Bởi vì có linh khí và sức sống vô hạn ở trong thân thể Dạ Quân Mạc, cho dù thân xác không có linh hồn cũng bắt đầu chảy máu.

Tay chân Bạch Vũ rất nhanh, không đợi máu chảy ra, nháy mắt thả trái tim vào. Lực lượng sinh mạng cường đại bắt đầu tràn ngập trong ngực Dạ Quân Mạc, chủ động tiếp nhận trái tim hấn, chữa trị thân thể hấn.

Bạch Vũ nhìn chăm chăm trái tim Dạ Quân Mạc đập dần dần dung nhập vào trong thân thể, nối liền với mạch máu.

Gần trái tim có rất nhiều mạch máu, chữa trị cực kỳ chậm, linh khí không ngừng tràn vào, chỉ có bộ phận rất nhỏ đang thông thả chữa trị, tỉ suất sử dụng rất thấp.

Bạch Vũ cũng biết phần lớn linh khí và sức sống đều đã bị lãng phí, nhưng nàng không có biện pháp khác tốt hơn, nếu không nàng cũng sẽ không đau lòng một thùng lớn thuốc tắm vô giá như vậy để không ngừng cung cấp linh khí cho Dạ Quân Mạc.

Chỉ cần dược hiệu của thuốc tắm vẫn còn, diendanlequydon – V.O, linh khí và sức sống sẽ không dứt, có thể chống đỡ đến lúc thân thể Dạ Quân Mạc hoàn thành chữa trị.

Bạch Vũ dùng linh khí cầm máu cho Dạ Quân Mạc, Âm Lân và Âm Hồ lặng lặng nhìn, cả căn phòng yên tĩnh đến mức ngay cả một cây trâm rớt xuống cũng có thể nghe thấy.

Âm Ưng canh giữ ở bên ngoài, chỉ biết hấn sẽ không tính để cho bất kỳ ai xông tới nữa, cho dù là năm vị Vương.

Ròng rã hai canh giờ, rốt cục hoàn thành chữa trị.

Bạch Vũ lập tức khép miệng vết thương của Dạ Quân Mạc lại, lại để cho hấn ngâm trong thuốc tắm một lúc lâu, mới vớt hấn ra, đặt ở trên giường.

"Người xác định không có vấn đề rồi chứ?" Giọng Âm Lâm có chút khàn khàn hỏi.

Tìm về trái tim của Dạ Quân Mạc là chuyện bọn họ luôn luôn làm vạn năm này, bây giờ rốt cục đã tìm được, còn nhìn thấy Bạch Vũ tự tay trả lại trái tim vào như cũ cho Dạ Quân Mạc. Ngược lại, hắn có cảm giác không biết phải làm sao.

"Xác định đã chữa trị xong. Thân thể chàng ấy đã lành lặn không còn thiếu hụt, bây giờ chỉ cần phục hồi linh hồn như cũ là được rồi." Bạch Vũ nâng khuôn mặt anh tuấn của Dạ Quân Mạc, bởi vì có sức sống, mặt hắn đã không trắng xanh giống như lúc trước, thật sự giống như ngủ thiếp đi.

"Người tính khi nào thì bắt đầu?" Âm Hồ hỏi.

"Đương nhiên là càng nhanh càng tốt." Bạch Vũ nói: "Nhưng ta cần một chỗ an toàn tuyệt đối."

"Mật thất được không?" Âm Lâm hỏi.

Bạch Vũ lắc đầu: "Không được, Kế ước chiêu hồn nhất định phải ở nơi trống trải, đương nhiên là chỗ gần gũi. Mật thất khép kín, không được."

Vậy thì có phần phiền phức, tìm một chỗ trống trải cũng không khó, khó chính là không để cho người phát hiện, cho dù là Sáng Thế Thần Điện hay là người mình cũng phải gạt. Muốn cùng lúc giấu diếm hai thế lực lớn khủng bố nhất trên đời này, Âm Lâm cảm thấy đầu lại bắt đầu đau rồi.

Hắn bất đắc dĩ gõ gõ đầu: "Hai ngày này người nghỉ ngơi trước,

dưỡng đủ tinh thần chuẩn bị, chỗ để ta tới sắp xếp."

Sau đó, Bạch Vũ dẫn Dạ Quân Mạc đến mật thất, bên ngoài giao cho Âm Lân xử lý.

Chương 558: Thủy Qua và Thụ Tinh 1

Edit: V.O

Chữa trị thân thể Dạ Quân Mạc xong, cuối cùng một tảng đá lớn trong lòng Bạch Vũ cũng buông xuống, cả người thoáng chốc trở nên cực kỳ mệt nhọc, một hơi ngủ hai ngày.

Đợi cho nàng ngủ đủ, lúc thức dậy, một đám tiểu tử đáng yêu kia hiện ra bên cạnh.

Tiểu Bạch đang chơi đùa với Tiểu Hôi, Tiểu Thanh đang không ngừng chiêm chiếp nói chuyện phiếm với Băng Hồ, Trảm Nguyệt lười biếng dựa vào trên người nàng cùng nhau ngủ.

Bạch Vũ: "... Thương tổn đều đã tốt?"

Nghe được Bạch Vũ lên tiếng, năm con Triệu Hoán Thú lập tức lui đến bên cạnh Bạch Vũ, năm đôi mắt to ngập nước tha thiết mong chờ nhìn nàng, làm cho lòng người ta đều mềm thành bông.

Bạch Vũ sờ từng con từng con, ôm Trảm Nguyệt vào trong ngực: "Ừ, không tệ, thật đúng là đều đã tốt."

Mấy ngày nay vội vàng nghĩ cách chữa trị thân thể Dạ Quân Mạc, đều không quan tâm tới bọn nó, tuy bọn nó ở trong linh mạch không tới một ngày sẽ khỏi hẳn, nhưng Bạch Vũ vẫn có chút áy náy.

Đáng thương đám tiểu tử kia đều vì nàng mới trọng thương, cho dù

không chết, bị đánh cho tan thành mây khói cũng rất đau, không an ủi
bạn nó còn bỏ mặc bạn nó mấy ngày.

Nàng tìm kiếm thức ăn ở trong nhẫn Bách Vũ, chuẩn bị khao bạn nó
một bữa thật ngon, nhưng không tìm thấy.

"Sao có thể không có? Ta nhớ rõ rõ ràng vẫn còn rất nhiều!" Bách Vũ
ngạc nhiên nhìn nhẫn Bách Vũ, bỗng nhiên kịp phản ứng: "Chẳng lẽ
đã bị các người ăn?"

Năm tiểu gia hỏa lập tức nhìn chung quanh, giả bộ cái gì cũng không
nghe thấy.

Khóe miệng Bách Vũ rút gân, áy náy cái quý á! Thừa dịp nàng không
chú ý, ăn vụng toàn bộ thức ăn của nàng, diendanlequydon – V.O,
một đám quý tham ăn!

Nếu không phải thức ăn đã bị ăn sạch, chỉ sợ hôm nay bạn nó vẫn sẽ
không chạy ra, lượn lờ ở trước mặt nàng?

Một đám Triệu hoán thú tuyệt phẩm cũng làm ầm ĩ, Triệu hoán thú
nhà ai đói bụng sẽ tự mình ăn vụng đồ ăn, buồn bực mới chạy ra từ
linh mạch chủ nhân?

Nhưng, quả thật cũng nên bổ sung chút đồ ăn cho bạn nó rồi.

Sau khi đi ra từ Tháp Thiên Ky, cảnh giới của Bách Vũ lại tăng vọt
một mảng lớn, trước mắt là Vương giả đỉnh cấp, thiếu một bước thì
có thể đột phá thành Đại Đế.

Vương giả có thể cùng lúc triệu hoán ra bốn con Triệu hoán thú,
đồng thời đẳng cấp cao nhất của Triệu hoán thú có thể đạt tới cấp 7,
đám Triệu hoán thú của nàng mới cấp 5, hiển nhiên đã tụt lại một

mảng lớn, cần nhanh chóng thăng cấp bậc.

Cấp bậc linh thuật trước có thể buông thả, nhưng cấp bậc bản thân nhất định phải thăng lên nhanh một chút.

Bạch Vũ lập tức bắt đầu, làm một số lớn thức ăn tăng trưởng, trong đó thức ăn hệ Thổ, làm nhiều nhất.

Đại Địa Hôi Hùng của nàng mới vừa cấp 1, đến bây giờ cũng chưa thăng cấp.

Linh lực của nàng sung túc, trực tiếp cho Đại Địa Hôi Hùng 50 giọt linh lực, cùng đầy đủ Thổ linh quả, để cho nó thăng cấp. Về phần bốn con khác, chỉ có thể từ từ sẽ đến.

Nàng cũng cho mỗi con 100 giọt linh lực, và linh quả, cùng với thức ăn, để cho bọn nó tu dưỡng ở trong linh mạch.

Bạch Vũ cảm thấy hiện giờ mức cao nhất của linh mạch nàng đã đạt tới 20000 linh lực, không sai, chính là 20000 linh lực!

Một lượng chứa đựng cực kỳ khổng lồ, nhưng muốn lấp đầy linh mạch vẫn còn vô cùng sớm. Lần này bởi vì thu lại huyết mạch Sáng Thế, lại thuận tiện lấy được tinh thể cực phẩm, đại khái trong linh mạch Bạch Vũ có hơn 5000 điểm linh lực, cho mấy con Triệu hoán thú thăng cấp vậy là hoàn toàn đủ rồi.

Nhưng thăng cấp linh thuật vẫn còn phải cố gắng mới được, nuôi năm con Triệu hoán thú cũng không phải dễ nuôi như vậy.

Bạch Vũ vừa đưa năm tiểu tử kia trở về, bỗng nhiên trong nháy mắt Bạch Vũ phát ra chấn động kỳ lạ, hình như có vật sống gì đó muốn xông ra ngoài.

Bạch Vũ nhìn vào, là Thủy Qua và Thụ Tinh.

Sau khi bọn nó bị trọng thương, được Bạch Vũ thu vào trong nhẫn, bởi vì trong nhẫn tràn ngập linh khí của dược vật, vết thương cũng đang từ từ chữa trị, hiện giờ đã tỉnh lại rồi.

Chương 559: Thủy Qua và Thụ Tinh 2

Edit: V.O

Bạch Vũ lập tức tìm chỗ, thả bọn nó ra.

"Ngọt ngọt chết ta rồi! Bạch Vũ, sao ngươi có thể nhốt chúng ta ở trong nhẫn? Bên trong vừa nhỏ lại tối, thật ngọt ngọt." Thủy Qua uất ức chọc ngón tay.

Bạch Vũ thật có lỗi: "Lúc ấy có vẻ khẩn cấp, sau khi dẫn các người ra ngoài, các người lại bị thương, nên đã để cho các người ở trong nhẫn dưỡng thương."

"Chúng ta đã ra ngoài rồi sao?" Thủy Qua giật mình nhìn bốn phía: "Sao ta cảm giác bên ngoài và trong tháp không khác nhau lắm?"

"Đúng vậy, đều là vách tường." Thụ Tinh tò mò nhìn vách tường bốn phía.

Bạch Vũ giải thích: "Không, nơi này là mật thất, cho nên dày đặc. Sau khi ra ngoài các người sẽ biết trời đất bao la."

"Là sao?" Hai con mãnh thú trí tuệ lập tức đến gần cửa ra mật thất, sau khi Bạch Vũ dặn bọn nó không được làm người Vực Âm Dạ bị thương, cũng không quan tâm bọn nó nữa.

Dù sao cũng là mãnh thú, trở về sơn dã cũng chỉ là chuyện bình thường.

Bạch Vũ thật đúng là không muốn giữ bọn nó lại, giữ lại hai con mãnh thú như vậy, quá không an toàn, cũng quá phiền phức.

Nhưng không nghĩ tới chính là, không tới hai ngày, bọn nó lại lặng lẽ chạy về.

Thủy Qua: "Bên ngoài chơi không vui, không có thức ăn ngon."

Thụ Tinh: "Bên ngoài không thể ở, không có thơ ca."

Bạch Vũ: "..."

"Bạch Vũ, chúng ta ở với người, có được không? Mỗi ngày, người làm thức ăn ngon cho ta." Thủy Qua làm nũng kéo cánh tay nàng.

Bạch Vũ có cảm giác sắp chết, nếu thật để cho người lưu lại, diendanlequydon – V.O, mỗi ngày ngoại trừ làm thức ăn cho người thì chuyện gì ta cũng đừng làm.

Nàng nhìn cầu cứu về phía Âm Lân vừa vặn đến thăm Dạ Quân Mạc.

Âm Lân cảm thấy cực kỳ hứng thú nhìn hai con mãnh thú: "Đây là hai con mãnh thú trí tuệ người nói? Không tệ không tệ, đều đã cấp 9!"

"Đúng vậy, đã cấp 9!" Bạch Vũ nghiêng răng. Cho nên chọc bọn nó không vui, lập tức có thể ăn chúng ta, cầu xin người nhanh nghĩ cách.

Âm Lân sờ sờ đầu Thủy Qua: "Người thích ăn ngon, ta vừa vặn biết một chỗ có thức ăn ngon."

Ánh mắt Thủy Qua phát sáng: "Ở đâu?"

Ám Lân cười nhạt lại nhìn về phía Thụ Tinh: "Ta cũng thích viết thơ, trong phòng đều là tập thơ, ngươi có hứng thú đi xem với ta không?"

Ánh mắt Thụ Tinh còn sáng hơn Thủy Qua: "Muốn!"

Ám Lân lại dẫn hai con mãnh thú đi.

Ngày hôm sau, một người đến tìm Bạch Vũ, nói với nàng đã sắp xếp chỗ xong, sâu trong núi hoang ở Vực Âm Dạ.

Nơi đó có rất ít người, hơn nữa cách vực khác rất xa, cho dù bị người Sáng Thế Thần Điện phát hiện, muốn đánh vào cũng phải cần thời gian rất lâu.

Về phần ba vị Vương đang ở Vực Âm Dạ, ngày đó hẳn sẽ nghĩ cách quần lấy bọn họ.

Vì để an toàn, Ám Lân cũng không tính phái đệ tử Vực Âm Dạ đi bảo vệ.

"Không phải người bảo vệ có phải quá mạo hiểm rồi không?" Bạch Vũ có chút chần chừ. Ngược lại, nàng không sợ, nàng chỉ sợ Dạ Quân Mạc xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Không phải người không có nghĩa là không có ai đi. Ám Ưng sẽ dẫn Thủy Qua và Thụ Tinh canh giữ ở bốn phía." Ám Lân cười tít mắt nói.

Bạch Vũ ngạc nhiên chớp mắt: "Thủy Qua và Thụ Tinh à? Sao ngươi làm cho bọn nó nghe lời được? Sẽ không phải sau khi bọn nó làm việc, cho bọn nó ăn và tập thơ chứ?"

"Chính vậy." Ám Lân rất hào phóng thừa nhận: "Ta còn tính dẫn bọn

nó trở về Âm Dạ Đế Quốc."

Khóe mắt Bạch Vũ nháy dưng: "Người xác định? Hai bọn nó không khác gì bom hẹn giờ, ngộ nhớ ngày nào đó đồ người cho không đủ hấp dẫn thì làm sao bây giờ? Cũng không có thể mỗi lần người sẽ phải dụ dỗ này nọ để cho bọn nó làm việc chứ?"

"Yên tâm, thứ ta cho đủ để làm cho bọn nó nghe lời. Bọn nó đồng ý đi theo người một trăm năm, nếu sau một trăm năm muốn rời đi rồi nói." Âm Lâm tự nhiên nói ra tin khiến cho Bạch Vũ cực kì ngạc nhiên.

Chương 560: Linh hồn trở về, kinh hỉ 1

Edit: V.O

"Đi theo ta? Vì sao sẽ đi theo ta?" Bạch Vũ không rõ.

"Bởi vì bọn nó theo người ra ngoài, lại quen biết người đầu tiên. Tâm tư của mãnh thú trí tuệ rất đơn giản, không khác gì với trẻ con mới vài tuổi, thói quen của bọn nó là đi theo người đầu tiên quen biết."

Ám Lân cực kì khó hiểu liếc nhìn Bạch Vũ một cái: "Người hỗ trợ tốt như vậy, sao người lại không muốn?"

Bạch Vũ trợn trừng mắt: "Ta không tin tưởng có thể thật sự thu phục được bọn nó. Lại nói người rốt cuộc đã nói gì với bọn nó, làm cho bọn nó tình nguyện phục vụ một trăm năm?"

Ám Lân cười nhạt một tiếng: "Hai con mãnh thú trông không tim không phổi, nhưng rốt cuộc bọn nó vẫn là mãnh thú, không phải chỉ quan tâm đến ăn và tập thở. Bọn nó cũng cần một điểm dừng chân, cần tu hành, tất nhiên tu luyện ở trong núi rừng có thể trở thành bá chủ một phương, tự do tự tại, nhưng tu luyện không đủ tài nguyên, quá khó khăn rồi. Bọn nó đồng ý mới đúng theo lẽ phải. Ta chỉ nói thẳng thắn với bọn nó, nói chuyện công bằng."

Cho nên bọn nó từ trong rừng chạy về thật ra là muốn đi theo ta, phục vụ cho ta đổi lấy tài nguyên, chỉ là ta không nhận? Lần đầu tiên Bạch Vũ cảm thấy chính mình có phần ngu xuẩn.

"Thức ăn người cho bọn nó chính là thăng cấp tương đối tốt, có rảnh

thì làm nhiều cho bọn nó một chút là được. Về phần những thứ khác, Âm Dạ Đế Quốc chúng ta sẽ cho. Dù sao sau khi dẫn bọn nó trở về, cũng cần bọn nó bảo vệ Đế Quốc." Âm Lân cười tít mắt nói.

"Người đã sắp xếp xong, đương nhiên cứ làm như vậy." Bạch Vũ duỗi cái lưng mỏi, chậm rì rì trở về ngủ. Không biết có phải lúc trước hao phí quá nhiều tâm sức không, gần đây đặc biệt thích ngủ, lại có thể ngủ cả ngày.

Ngẫu nhiên xem tiến độ tu luyện của mấy con Triệu hoán thú một chút, chuyện gì khác cũng không muốn quan tâm, nằm ở bên cạnh Dạ Quân Mạc ngủ.

Ánh mắt Âm Lân có chút kỳ lạ nhìn bóng lưng Bạch Vũ rời đi, không quấy rầy nàng, lặng lẽ rời khỏi mật thất.

Toàn bộ đều đã sắp xếp xong, Âm Ưng dẫn theo Thủy Qua và Thụ Tinh, cùng đi với Bạch Vũ, đưa Dạ Quân Mạc tới sâu trong núi hoang.

Chung quanh đều đã được niêm phong trước, Thủy Qua thi triển kết giới vĩ đại bao phủ lại cả một ngọn núi. Chỉ cần có người xâm nhập từ bên ngoài, diendanlequydon – V.O, cho dù là người hay mãnh thú, cho dù là một con thỏ cũng có thể phát hiện trước tiên.

Âm Ưng và hai con mãnh thú cảnh giác canh giữ ở một bên, nhìn thân thể Dạ Quân Mạc.

Bạch Vũ bắt đầu bố trí kế ước trận, nàng vẽ cực kỳ chăm chỉ, một phần cũng không dám làm sai, sau khi làm xong toàn bộ chuẩn bị, Bạch Vũ chuyển thân thể Dạ Quân Mạc qua trong kế ước trận, cắt cổ tay tuyết trắng của mình, nhỏ máu tươi vào trong trận.

Từng giọt từng giọt máu tươi nhỏ lên mặt đất, giống như từng đóa mai hồng nở ra, tỏa ra hơi thở huyết mạch Sáng Thế.

Nàng lại lấy máu tươi cực phẩm của chính mình, khởi động Khế ước chiêu hồn.

Trong trận, cuồng phong gào thét, thiên địa biến sắc, tiếng động lớn hơn gọi hồn cho Uyển Kỳ.

Linh hồn Dạ Quân Mạc không giống Uyển Kỳ, linh hồn của hắn là linh hồn của Thần Hoàng, vô cùng cường đại, nếu trong Định Hồn Châu không chứa lực lượng đủ cường đại, thì đã không có cách khóa linh hồn của hắn ở trong thân thể.

Linh hồn càng cường đại, muốn mượn dùng Khế ước chiêu hồn trở về vị trí cũ, vật tế hao phí lại càng kinh người. Lực lượng khủng bố bốc lên ở trong trận, đi ngược lại lực lượng của trời đất, chọc giận Ngũ Hành Thế Giới, bầu trời cuồng nộ nháy mắt tối đen một mảnh, mây đen ép thành, giống như có thể dễ dàng đập vụn một dãy núi, cảm giác áp lực trầm trọng khiến người không thở nổi.

Lực lượng trong khế ước trận còn đang thông thả ngưng tụ, chậm rãi bao phủ ở trên người Dạ Quân Mạc.

Bạch Vũ nhìn chăm chăm Dạ Quân Mạc không rời mắt, máu tươi vẫn đang không ngừng chảy theo dòng, hoa mai máu nhỏ giọt lên mặt đất đã bị khế ước trận hấp thu trong một cái nháy mắt.

V.O: Bạch Vũ bị gì nhỉ? Tự dưng nghĩ đến không biết m.n có nghĩ giống ta không

Chương 561: Linh hồn trở về, kinh hỉ 2

Khế ước chiêu hồn tham lam cắn nuốt máu tươi của Bạch Vũ, mỗi một giọt đều là huyết mạch Sáng Thế. Bây giờ, Bạch Vũ đã lấy lại huyết mạch chân chính, máu của nàng càng thêm quý giá hơn trước kia. Không nói cứu sống người chết, hồi sinh bạch cốt, cũng đã ngang với Thần dược chữa thương 5000 năm!

Bạch Vũ bỏ thêm máu tươi của chính mình vào làm thuốc dẫn trong thuốc tắm cho Dạ Quân Mạc, có máu của nàng, mới có thể dễ dàng dung hợp dược hiệu của 87 loại dược liệu cùng một chỗ, phát huy dược hiệu quả tốt nhất.

Nàng biết máu của chính mình quý giá bao nhiêu, làm vật tế là hoàn toàn đủ, tuy lần này tiêu hao hơi nhiều, nhưng sẽ không thương tổn đến bản thân nàng, không đến mức mất máu quá nhiều.

Tốn một chút máu tươi có thể cứu sống Dạ Quân Mạc, đã rất đáng.

Cuối cùng, khế ước trận cũng hấp thu đủ cực phẩm, lực lượng chiêu hồn hoàn toàn bạo phát ra, ánh sáng vàng rực rỡ nhấn chìm trăm dặm chung quanh khế ước trận trong nháy mắt, khuếch tán ra bốn phía.

Ám Ưng và hai con mãnh thú đứng bên cạnh không tự chủ được che mắt, ánh sáng lóa mắt làm cho bọn họ hoàn toàn không mở mắt ra được.

Bạch Vũ ôm lấy Dạ Quân Mạc, cũng không nghĩ tới Chiêu hồn trận

lại bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy.

Dù sao linh hồn cũng là Thần Hoàng, quả nhiên muốn tìm lại phải trả giá không nhỏ.

Linh hồn Dạ Quân Mạc vẫn chỉ được phong kín trong người, không bay ra ngoài, nếu bay ra ngoài, chỉ sợ Bạch Vũ chảy hết máu toàn thân cũng không đủ triệu hồi được linh hồn của Dạ Quân Mạc.

Không biết qua bao lâu, ánh sáng biến mất, khe ước trận cũng lập tức biến mất theo.

Bạch Vũ cúi đầu nhìn Dạ Quân Mạc trong lòng, hắn vẫn giống như ban đầu, không có động tĩnh gì, không biết sống hay chết.

Bạch Vũ có chút hoảng hốt kéo cổ tay Dạ Quân Mạc, chuẩn bị bắt mạch cho hắn, bỗng nhiên một trận hoa mắt chóng mặt đánh úp lại, Bạch Vũ chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, cái gì cũng không biết nữa rồi.

Hình như trước khi hôn mê nàng thấy Âm Ưng hoảng sợ kêu lên chạy về phía nàng: “Bạch Vũ...”

...

Vực Âm Dạ, ba người Dạ Vương, Ảnh Vương, U Vương nghiêm mặt, ngồi ở trong đại sảnh, mắt to trừng mắt nhỏ không nói lời nào. Cả sảnh đường tràn ngập không khí quý dị, áp lực khiến toàn thân người không thoải mái.

Ám Lân lại giống như hoàn toàn không có cảm giác, tự nhiên uống trà.

Ba người trừng mắt nhìn một lúc lâu cũng không biết mở miệng như thế nào, đồng loạt chuyển ánh mắt tới trên người Âm Lân.

Âm Lân có làm bộ chậm chạp như thế nào đi nữa, bị ba tầm mắt như dao găm nhìn chằm chằm cũng có cảm giác. Hắn vô tội ngẩng đầu: “Sáng tinh mơ ba vị chạy tới nơi này, có chuyện?”

Khóe miệng ba người rụt rụt, chẳng lẽ không phải người tới tìm chúng ta sao?

Ảnh Vương vội ho một tiếng: “Hộ pháp Âm Lân, không phải người nói Thánh Quân có chuyện tìm chúng ta sao?”

“A..., người nói chuyện đó à.” Âm Lân cười tít mắt đặt ly trà xuống: “Thánh Quân nói người tu dưỡng một khoảng thời gian nữa sẽ chuẩn bị trở về Âm Dạ Đế Quốc, nhờ vài vị giúp đỡ sắp xếp một chút.”

“Đây là chuyện nên làm, dù sao Đại lục Hiên Thổ cũng không an toàn.” Dạ Vương gật đầu, muốn nói lại thôi.

U Vương không nhịn được hỏi: “Vậy không còn chuyện khác nữa à?”

“Không có. Các người có thể trở về.” Âm Lân cười như tấm gió xuân, hạ lệnh tiễn khách.

Sắc mặt ba vị Vương xanh mét, bọn họ cũng không tin Âm Lân không nghe thấy lời đồn gần đây.

“Hộ pháp Âm Lân, có phải Thánh Quân đã ký kế ước chủ tới với Bạch Vũ đúng không?” U Vương thốt ra, hắn đã sớm không nhịn được rồi.

Ám Lân dùng ánh mắt ngu ngốc lờm hẩn: “U Vương cẩn thận lời nói. Chẳng lẽ bên ngoài nói cái gì, người sẽ tin cái đó sao? Đây rõ ràng chính là lời đồn Sáng Thế Thần Điện rải ra. Bị mắc bẫy một lần thì cũng thôi, thêm một lần nữa thật sự xứng đáng là kẻ ngốc rồi!”

Chương 562: Linh hồn trở về, kinh hỉ 3

Sắc mặt U Vương trướng lên đỏ bừng, tức giận vỗ bàn: “Đương nhiên ta không tin, nhưng thuộc hạ không hẳn sẽ không tin. Bây giờ Vực Âm Dạ bị những lời đồn này náo loạn khiến lòng người hoảng sợ, hơn nữa người Sáng Thế Thần Điện phái tới Đại lục Hiên Thổ đã càng ngày càng nhiều.”

“Ừm, U Vương có đề nghị gì hay?” Âm Lân nghiêm túc hỏi.

U Vương nghẹn không nói nên lời, hẳn nào có đề nghị gì, hẳn chỉ lo lắng mới đến hỏi.

Ảnh Vương mở miệng nói: “Kế tốt nhất bây giờ là để cho Thánh Quân tự mình ra mặt làm rõ. Huyết mạch Âm Dạ của hắn vẫn còn, Ma Văn vương giả trên trán vẫn còn, là có thể chứng minh hắn không ký kế ước.”

“Đúng, đúng, chỉ cần Thánh Quân chứng minh hắn không ký kế ước rắc chớ gì gì đó kia, tự nhiên lòng người sẽ ổn định.” U Vương gật đầu liên tục.

Âm Lân cười lạnh: “Nực cười! Chỉ một lời đồn mà thôi, dựa vào cái gì Thánh Quân phải tự mình ra mặt làm rõ? Huống chi bây giờ trong người Thánh Quân bị trọng thương, ra ngoài gặp mặt mọi người, xảy ra chuyện các người chịu trách nhiệm sao? Các người chịu trách nhiệm sao?”

“...” Ba người yên lặng.

“Không phải các người tin lời đồn này chứ? Mới vội vã để cho Thánh Quân chứng minh?” Âm Lân tra hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Ba người phủ nhận.

Lời đồn lần trước nói Thánh Quân sắp chết, nhưng bọn họ tận mắt thấy Thánh Quân ngồi ở lương đình (chòi nghỉ mát), tuy sắc mặt không tốt, nhưng nhiều lắm chỉ là trọng thương mà thôi, chỗ nào đã chết hả?

Càng thật đáng giận chính là Nam Môn Tư, vậy mà còn nói hư nói vượn Thánh Quân đã chết. Nếu nàng ta không phải được Dạ gia nuôi lớn từ nhỏ, bọn họ đều đã cho rằng nàng ta là gian tế Sáng Thế Thần Điện xếp vào.

Lời đồn lần này càng kỳ lạ hơn, lại nói Thánh Quân ký khế ước chủ tớ với Bạch Vũ, thành nô lệ của Bạch Vũ! Loại lời đồn này đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin là được sao?

Thánh Quân là người rất kiêu ngạo, người khác không biết bọn họ lại còn không biết sao?

Bọn họ đều nhìn Thánh Quân từ nhỏ lớn lên.

Trước đây, bọn họ đối xử với Dạ Quân Mạc cũng thật không được tốt lắm, vì áp bức tiềm lực của Dạ Quân Mạc, mặc kệ hắn sống chết, sắp xếp cho hắn các loại mài luyện, chỉ cần biểu hiện có một chút không tốt, chính là mỗi loại trừng phạt.

Cho tới bây giờ, Dạ Quân Mạc chưa từng cầu xin tha thứ một lần nào, hắn là người thà chết cũng sẽ không khuất phục, nếu hắn có thể ký khế ước chủ tớ làm nô lệ của người khác, vậy mặt trời đều có thể

mọc từ hướng Tây.

Nhưng bọn họ biết, không có nghĩa là thuộc hạ - đệ tử cũng biết.

Đặc biệt là đệ tử Vực Âm Dạ, thực lực của Âm Dạ Đế Quốc ở Đại lục Hiên Thổ không hề tính đặc biệt cường đại, bọn họ lo lắng, nghi ngờ cũng là bình thường. Nếu Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc cũng đã thành nô lệ của người khác, bọn họ tuyệt đối không có khả năng quyết định một lòng dốc sức nữa.

Hiện giờ, người Sáng Thế Thần Điện không đi, còn liên hệ không ít thế lực bản địa của Đại lục Hiên Thổ, ngầm có ý đồ bao vây Vực Âm Dạ, lúc này bên trong cũng không thể xảy ra vấn đề, cho nên lời đồn nhất định phải làm rõ mới được.

Dạ Vương trầm ngâm mở miệng: “Chỉ sợ Sáng Thế Thần Điện muốn thừa dịp Thánh Quân trọng thương tới gây phiền phức. Tuy Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần cũng chưa tới, nhưng Sáng Thế Thần Điện cũng phái tới mấy Đường chủ lợi hại. Ta lo nếu bên trong xảy ra vấn đề, lúc đưa Thánh Quân trở về sẽ...”

“Dạ Vương yên tâm, chuyện lời đồn, ta sẽ giải quyết. Vài vị chỉ cần sắp xếp chuyện đưa Thánh Quân trở về là được. Sáng Thế Thần Điện nhất định sẽ ngăn cản, nhưng Đường chủ bọn họ phái tới, ba vị cũng đã đến đây, bọn họ liên hệ thế lực ở Đại lục Hiên Thổ, chúng ta cũng có thể. Tóm lại Thánh Quân có thể an toàn trở về Đế Quốc hay không, thì xem ba vị rồi.” Âm Lâm đứng lên, thành tâm thành ý sắp xếp.

Ba người cũng lập tức đứng lên, trịnh trọng đồng ý.

Chương 563: Linh hồn trở về, kinh hỉ 4

Edit: V.O

Sau khi ba người cất bước, Âm Hồ đi ra từ sau sảnh đường, nhìn Âm Lâm: "Người có nắm chắc không cần Thánh Quân ra mặt cũng có thể giải quyết chuyện lời đồn?"

Nói là lời đồn, nhưng trong lòng bọn họ đều rõ ràng thật ra là sự thật. Chính vì là sự thật, mới không dễ giải quyết.

"Thánh Quân không thể ra mặt, người cũng không thể thay Thánh Quân ra mặt. Cho dù ai trong các người ra ngoài cũng có thể bị nhìn thấu, chỉ có thể dùng biện pháp khác." Âm Lâm u lãnh nheo mắt lại, khóe miệng gợi lên một chút thâm ý: "Thật ra chuyện lời đồn nhằm gì gì đó, chỉ cần ba vị Vương không tin, vẫn giải quyết rất đơn giản."

Âm Hồ nháy mắt mấy cái: "Người nghĩ phải làm sao bây giờ?"

"Nếu lời đồn đã bay đầy trời, dứt khoát truyền càng kỳ lạ hơn một chút." Âm Lâm đã dự tính trong lòng trước nói.

"Âm Lâm đại nhân, Âm Ưng đại nhân trở lại." Lúc này, một ám vệ đến nhỏ giọng bẩm báo.

Âm Lâm biến sắc, lập tức cùng Âm Hồ đến mật thất.

...

Bạch Vũ cảm thấy hình như nàng đã ngủ rất lâu, ngủ sao cũng không đủ, mãi đến khi cảm thấy bên tai có giọng nói đang gọi nàng, mới giãy giụa tỉnh lại.

Mở mắt, thấy chính là Tử Như, Âm Lân, Âm Ưng và Âm Hồ đứng ở bên cạnh, vẻ mặt vui vẻ nhìn nàng: "Bạch Vũ, ngươi đã tỉnh! Cảm thấy như thế nào?"

"Không tồi, Dạ Quân mặc đâu?" Bạch Vũ không phát hiện Dạ Quân Mặc, có chút hoảng hốt.

Tử Như vội vàng đỡ lấy nàng: "Vực Chủ, người cẩn thận một chút."

"Ta không sao, chỉ là đầu có chút choáng váng." Nàng giơ tay lên, nhìn vết thương nhọt nhọt trên cổ tay, có lẽ là đã mất máu quá nhiều. Chảy quá nhiều máu, cho nên ngất đi, cũng không kỳ lạ: "Dạ Quân Mặc đâu? Hắn ở đâu? Hắn ổn chưa?"

"Linh hồn của Thánh Quân đã trở về thân thể, chỉ là vẫn đang ngủ mê, nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ không có việc gì." Mặt mày Âm Ưng hớn hờ nói.

Lúc ấy thấy Thánh Quân tử khí nặng nề đích thực khiến hắn bị sợ không nhẹ, cả đầu nghĩ Thánh Quân vẫn phải chết! Không nghĩ tới Bạch Vũ lại không tiếc toàn bộ cứu sống Thánh Quân, diendanlequydon – V.O, khởi tử hồi sinh! Quả thực chính là kỳ tích!

"Ta đi xem hắn." Bạch Vũ lập tức muốn xuống giường.

Mọi người vội vàng ngăn cản, Tử Như vội vàng ngăn nàng lại, còn ấn nàng trở lại trên giường.

"Làm gì?" Bạch Vũ không hiểu ra sao.

"Vực Chủ, chính người cũng là Y Sư, cũng quá không quan tâm đến thân thể của chính mình rồi? Người không phát hiện gần đây có cái gì không đúng sao?" Tử Như nén giận trừng mắt.

Có cái gì không đúng sao? Không phải là đã mất máu quá nhiều nên hôn mê sao? Nhưng nói ra quả thật có điểm không đúng, tốt xấu nàng đã là Triệu hoán vương giả, sao thân thể còn có thể yếu như vậy? Lần này tuy chảy nhiều máu, nhưng cũng không đến mức ngất đi chứ?

Chẳng lẽ lúc trước cố gắng vượt qua kiếp nạn sinh tử ở Tháp Thiên Ky, tinh thần mệt mỏi, còn chưa hoàn toàn khôi phục?

Bạch Vũ khó hiểu nháy mắt mấy cái: "Không phải ta mất máu quá nhiều sao?"

"Mất máu quá nhiều cũng không đến mức hôn mê, Y Sư nói là người mang thai, đã hai tháng rưỡi rồi!" Tử Như cười tít mắt nói.

"Cái gì?" Bạch Vũ giống như là nghe được chuyện gì không thể tin được, nhìn về phía ba người Âm Lân.

Âm Lân, Âm Ưng, Âm Hồ liên tục gật đầu, mắt đều cười đến không còn nhìn thấy.

Bạch Vũ mang thai, thai chính là hài tử của Thánh Quân! Cuối cùng Thánh Quân cô độc vạn năm cũng sắp có hài tử! Đợi cho bảo bảo được sinh ra, sẽ phải gọi bọn họ một tiếng thúc thúc.

Hơn nữa ngày Bạch Vũ mới kịp phản ứng sờ mạch đập của chính mình, tâm tình kích động khiến nàng sờ soạng một lúc lâu cũng không ra được. Nhưng Y Sư nói mang thai hẳn là không sai rồi.

Hai tháng rưỡi, tính tính ngày, không phải là tối hôm trước ngày đến Tháp Thiên Ky à?

Giày vò ở trong Tháp Thiên Ky thành như vậy cũng không có chuyện, bảo bảo thật sự là ngoan cường. Cũng bởi vì Dạ Quân Mạc che chở nàng rất kỹ, không để cho nàng chịu trọng thương gì.

Chương 564: Linh hồn trở về, kinh hỉ 5

Edit: V.O

Ba người Âm Lân không ở lâu lắm rồi đi, tuy là vấn an Bạch Vũ, nhưng cũng không quá thuận tiện, có Tử Như chăm sóc Bạch Vũ, hơn nữa chính bản thân Bạch Vũ cũng là Y Sư, bọn họ vẫn cực kỳ yên tâm.

Nữ nhân Triệu Hoán Sư đạt tới cảnh giới nhất định, có thai thì lực lượng sinh mệnh của thai nhi cũng tương đối ngoan cường, một khi cảm rể không dễ dàng biến mất như vậy.

Cuối cùng Bạch Vũ phí nửa ngày mới tiếp thụ tin tức mang thai cần chú ý, nàng sợ cái bụng vẫn cực kỳ bằng phẳng của mình, hơn nửa đêm ngủ không được, lặng lẽ gạt Tử Như, chạy đi tìm Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc vẫn mê man như cũ, nhưng rõ ràng cảm thấy tử khí nặng nề từ trên người hắn đã không còn tồn tại, ngực chậm rãi lên xuống, lực lượng sinh mệnh tràn ngập.

Bạch Vũ tựa vào lồng ngực của hắn giống như con mèo nhỏ, nghe tim hắn đập có lực, thì thào nói thầm: "Sao chàng vẫn còn chưa tỉnh lại? Ta có bảo bảo, chàng biết không? Chàng sắp thành phụ thân rồi! Cũng không biết là nam hài hay nữ hài... ta muốn một nam hài cũng tuấn tú như chàng... lại nói ngay cả tiểu bao tử ta cũng đã mang, hình như chàng vẫn còn chưa lấy ta? Chàng thật sự là tên khốn kiếp... ta nói nhiều như vậy rốt cuộc chàng có nghe thấy không?... Chàng nhanh tỉnh lại có được không..."

Bạch Vũ không biết chính mình nói thềm bao lâu, rốt cục xả ra vui vẻ ban ngày, nói nói rồi ngủ thiếp đi.

Dựa vào bên cạnh Dạ Quân Mạc, còn nắm bàn tay ấm áp của Dạ Quân Mạc thật chặt.

Mí mắt Dạ Quân Mạc hơi hơi rung động, chậm rãi mở, trong nháy mắt sáng loá, ánh mắt tràn ngập cưng chiều nhìn Bạch Vũ nằm úp sấp ngủ say bên cạnh hắn.

Bên miệng Dạ Quân Mạc thoáng hiện lên nụ cười dịu dàng mê người, giống như có thể làm sông băng hòa tan, vạn vật sống lại, hắn ngồi dậy có chút cố sức, nhấc tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc Bạch Vũ, ôm nàng vào trong ngực: "Ta nghe thấy được, ta đều đã nghe thấy được, chúng ta sắp có hài tử rồi. Nàng muốn thành thân, ngày mai chúng ta lập tức thành thân..."

Trong mắt hắn tràn đầy ý cười thản nhiên, ý cười tràn đầy hạnh phúc, diendanlequydon – V.O, cứ như vậy lẳng lẳng ôm Bạch Vũ, sờ sờ cái bụng của nàng thật cẩn thận.

Bạch Vũ cử động một phát, lười biếng tiếp tục ngủ say trong lòng hắn.

Mãi đến ngày hôm sau, lúc Bạch Vũ đã tỉnh lại thì nhìn thấy một đôi mắt giống như hắc diệu thạch, trong đôi mắt cháy xuôi quyến luyến và đau lòng nói không nên lời.

Bạch Vũ lập tức có cảm giác muốn khóc, đôi mắt này nàng quá quen thuộc, từ lần đầu tiên nhìn thấy vạn năm trước liền khắc sâu ở trong đầu nàng, khắc sâu trong linh hồn của nàng, trọn đời không quên.

Nàng vươn tay ôm cổ Dạ Quân Mạc: "Cuối cùng chàng cũng tỉnh lại. Ai cho chàng đi làm chuyện điên rồ?"

"Không tính là ngốc, không phải chúng ta đều đã tốt à?" Dạ Quân Mạc cười nhạt kéo nàng dậy.

"Đó là vận may của chàng tốt, vừa vặn lúc trước gặp Âu Dương Diệp, có được Định Hồn Châu, chẳng thế thì chàng đã sớm chết rồi." Bạch Vũ hừ hừ.

"Nàng nghĩ là ta không tính cả Định Hồn Châu?" Dạ Quân Mạc nhíu mày.

Chính vì Bạch Vũ có Định Hồn Châu hẳn mới có thể yên tâm trả huyết mạch lại cho Bạch Vũ, lúc huyết mạch trở về sẽ bạo phát lực lượng, cho dù là Thần Hoàng cũng đừng nghĩ ngăn cản. Trừng phạt Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần, tự nhiên Bạch Vũ có thể bảo vệ thân thể và linh hồn hẳn.

Bạch Vũ không nói gì ôm mặt hẳn: "Chàng tính toán cũng thật tốt, chàng không sợ sẽ ngoài ý muốn sao?"

"Nàng sẽ để cho ta có ngoài ý muốn?" Dạ Quân Mạc chớp đôi mắt sáng thâm thúy.

Bạch Vũ không phản bác được, đương nhiên sẽ không, cho dù bản thân ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không để cho chàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

"Đúng rồi, ta có tin tức tốt muốn nói cho chàng." Bạch Vũ cười tí mắt nghiêm mặt ngưỡng lên nhìn Dạ Quân Mạc, vẻ mặt xảo quyết.

Chương 565: Trở về, Ngũ Hành đại lục 1

Edit: V.O

"Ừm, chúng ta có bảo bảo rồi." Dạ Quân Mạc thản nhiên gật đầu.

"Đáng ghét! Sao chàng không để cho bản thân ta nói ra?" Bạch Vũ buồn bực bĩu môi, rất không dễ dàng có một chuyện vui lớn muốn chính miệng nói với hắn, lại bị nhẹ nhàng nói ra qua loa như vậy, lòng tràn đầy vui mừng đều không còn rồi.

Dạ Quân Mạc cười khế ra tiếng: "Ai kêu người nào đó đêm qua không ngủ được, chạy đến đây nói với ta? Nàng nói hơn nửa đêm, ta có thể nào đi nữa cũng nghe thấy được."

Bạch Vũ cọ mặt đỏ hồng, nhớ tới đêm qua ngoại trừ nói chuyện bảo bảo, nàng còn thổ lộ một tràng tương tự, nàng cảm thấy mặt cực kỳ nóng. Nàng có thể nói nàng là quá kích động ngủ không được, cho nên tới nói hết một lần sao?

Dạ Quân Mạc nhìn đôi má Bạch Vũ đỏ bừng, vươn tay kéo nàng đến bên cạnh, nói khế: "Bạch Vũ, chúng ta thành thân đi."

Thật ra Triệu hoán sư kết thành phu thê đơn giản hơn người bình thường nhiều, chỉ cần hai bên tình nguyện, để cho phụ mẫu và thân bằng hảo hữu chứng kiến, cho dù là thành thân, thậm chí hầu hết đều không có nghi thức.

Bởi vì tuổi thọ của Triệu hoán sư rất dài, thực lực cũng cực kỳ khủng

bố, giống như nam nhân Triệu hoán sư đều lấy vài nữ tử, bình thường cũng cho danh phận, cho dù là đã thành thân.

Đây cũng là lý do vì sao Dạ Quân Mạc đã sớm nói Bạch Vũ là thê tử của hắn, chỉ cần Bạch Vũ không phản đối, bọn họ chính là phu thê.

Chẳng qua thân phận Dạ Quân Mạc đặc biệt, hắn là Quân Vương của Âm Dạ Đế Quốc, ngay cả hài tử cũng có, còn chưa tổ chức nghi thức thành thân, cũng có chút không được tốt. Bọn đời của hắn phải được thông cáo thiên hạ, để cho cả Âm Dạ Đế Quốc lay mừng.

Bạch Vũ thoáng cái sửng sốt, mới nói: "Cửu cửu của chàng sẽ đồng ý sao?" Người Âm Dạ Đế Quốc sẽ đồng ý sao? Nghe Âm Lâm nói, diendanlequydon – V.O, hôn sự của chàng liên lụy khá lớn.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc trầm xuống: "Không cần hắn phải xen vào, hôm nay chúng ta thành thân."

Chỉ cần đã bái đường, lấy trời đất làm chứng, cho phụ mẫu đã mất đi biết, nàng sẽ là thê tử của ta, thê tử vĩnh viễn!

Bạch Vũ còn chưa kịp phản ứng, Dạ Quân Mạc đã kéo nàng đi bái đường.

Âm Lâm đã chuẩn bị hỉ đường xong, đặt linh vị của phụ mẫu Dạ Quân Mạc và phụ mẫu Bạch Vũ, bái qua trời đất, bái qua linh vị, phu thê đối bái, là tính hoàn thành rồi.

Bạch Vũ cảm thấy Dạ Quân Mạc hoàn toàn chỉ nói với phụ mẫu đã mất đi của hắn một tiếng, có câu trả lời thỏa đáng, hắn đã sớm coi nàng như thê tử duy nhất rồi. Thật ra nàng cũng không phải muốn mườn dạm trang sức màu đỏ, chiêu cáo thiên hạ, có một hôn lễ long trọng bao nhiêu, chẳng qua đối mặt với linh vị phụ mẫu, nàng không

biết nói cái gì.

Nàng hoàn toàn không có ấn tượng với mẫu thân, toàn bộ ấn tượng với phụ thân đều là không tốt, cho nên dứt khoát không nói cái gì.

Sau khi bái đường, Âm Lân còn chuẩn bị tiệc rượu. Bởi vì bây giờ không tính để cho người Âm Dạ Đế Quốc biết được, cho nên tân khách cũng chỉ có ba người Âm Hồ, Âm Lân và Âm Ưng.

Dạ Quân Mạc tâm tình tốt tính cùng rượu với Âm Lân, đã bị Bạch Vũ giật ly rượu đi.

Vết thương chưa tốt đã muốn uống rượu, không có cửa đâu. Bạch Vũ trừng mắt với Dạ Quân Mạc.

Âm Lân cười xấu xa: "Thì ra Thánh Quân là người bị thê quản nghiêm, sao ta vẫn không thấy vậy?"

Dạ Quân Mạc lạnh lùng liếc nhìn hắn: "Người muốn được người quản còn không có phúc đó đâu."

Khóe miệng Âm Lân rụt rụt: "Nếu ta có người trong lòng, lại còn bị người áp bức sao?"

"Đáng tiếc áp bức người, người cũng không tận tâm như thế. Ta nghĩ sau khi ta đi ra từ Tháp Thiên Ky, người lập tức sẽ đưa ta trở về Âm Dạ Đế Quốc." Dạ Quân Mạc sâu xa mở miệng. Sau khi chuyện ở Tháp Thiên Ky chấm dứt, lập tức trở về Âm Dạ Đế Quốc mới an toàn nhất.

Kéo dài càng lâu, càng không dễ trở về. Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần đều biết tình hình của hắn, tuyệt đối sẽ thừa dịp trước khi hắn khôi phục lực chiến mà vây hắn ở Đại lục Hiên Thổ,

thậm chí mạnh mẽ giết hẳn.

Chương 566: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 2

Edit: V.O

"Người nghĩ rằng ta không muốn sao?" Âm Lân nghiêng răng nghiêng lợi: "Sau khi Thần Vực hoàn toàn đóng lại, Tháp Thiên Ky bị hủy diệt, tuy Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần bị thương, nhưng người của bọn họ ở lại Đại lục Hiên Thổ không ít, người lại không khác gì đã chết, sao ta dám mạo hiểm đưa người trở về? Chỉ có thể báo cho U Vương và Ảnh Vương tới đón người."

"Bây giờ bọn họ đã đến, ta có thể trở về an toàn?" Dạ Quân Mạc nghi ngờ hỏi.

"..." Âm Lân thoáng cái bị nghẹn, U Vương và Ảnh Vương đã đến, nhưng Sáng Thế Thần Điện cũng phải thêm người. Nếu không gặp phải chuyện Anh Khê đưa tin tức Bạch Vũ trở lại trở về Sáng Thế Thần Điện, khiến cho Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần không có cách nào để tới, nếu không thì càng phiền phức.

Hắn không thể không thừa nhận, thật ra lúc ấy cũng bị tin Dạ Quân Mạc chết đã kích, đầu óc đều hồ đồ rồi.

"Ít nhất năm chắc hơn một chút. Người yên tâm, sao ta cũng sẽ không để cho người bị mưu tính chết. Trái lại chính người, lần này lấy mạng ra chơi, khi nào mới có thể khôi phục thực lực?" Âm Lân bĩu môi hỏi.

Dạ Quân Mạc trầm ngâm một lúc: "Hai ba năm nữa."

Ám Ưng giật mình lên tiếng: “Hai ba năm là có thể hả?”

Bây giờ linh mạch của Dạ Quân Mạc tương đối gần như bị phế toàn bộ, muốn tu luyện trở lại cấp bậc ban đầu, tương đối nặng, làm sao hai ba năm là được?

Bạch Vũ cười tít mắt giải thích: “Tuy cảnh giới của hắn rơi xuống điểm xuất phát, nhưng linh mạch cũng không bị thương, Triệu hoán thú cũng không cần bồi dưỡng một lần nữa, tu luyện một lần nữa chỉ là ngưng tụ linh lực thôi, rất nhanh.”

“Vậy là tốt rồi.” Ám Lâm gật gù: “Hai ngày nữa chúng ta trở về Ám Dạ Đế Quốc. Tin tức Anh Khê mang về sẽ không giữ được Ngọc Ưu Liên bao lâu, một khi bọn họ xử lý tốt, sẽ tự mình tới Đại lục Hiên Thổ, chúng ta đi càng sớm càng tốt.”

“Người sẽ xử lý lời đồn này như thế nào?” Ám Hồ hỏi.

"Xử lý loại lời đồn này, Ám Lâm am hiểu nhất, diendanlequydon – V.O, không cần lo lắng." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ tò mò hỏi: "Sao Ám Lâm có thể am hiểu xử lý lời đồn?"

"Bởi vì hắn cũng cực kỳ thích rải lời đồn." Ám Hồ lộ ra nụ cười hiếm có.

Ám Lâm đen mặt, lời đồn gì gì đó, cũng là vũ khí tốt, dùng có gì không tốt?

...

Vì thế, ngày hôm sau, Dạ Quân Mạc thức dậy, lời đồn bên ngoài

cũng đã bắt đầu biến chất rồi.

"Người nghe nói chưa? Thánh Quân và Bạch Vũ ký khế ước chủ tớ, thành nô lệ!"

"Đúng, ta cũng nghe nói, là Bạch Vũ ép Thánh Quân ký khế ước. Tại sao có thể như vậy? Nghe nói Thánh Quân là Thần Hoàng đó, Thần Hoàng thì sao có thể trở thành nô lệ, quá không thể tưởng tượng được!"

"Đúng vậy, nghe nói Bạch Vũ kia là được Thánh Quân dẫn từ một Vị Diện nhỏ tới, chỉ là một Tôn Chủ, Thánh Quân đối với nàng ta rất tốt, lại lấy oán trả ơn..."

"Đầu óc các người có vấn đề à? Chỉ một Tôn Chủ như Bạch Vũ ép Thánh Quân ký khế ước chủ tớ? Loại chuyện này các người cũng tin? Bạch Vũ đánh thắng được Thánh Quân sao?"

"À, có lẽ là Bạch Vũ thừa dịp lúc người ta gặp nguy?"

"Đừng nói hư nói vượn, ám vệ bên cạnh Thánh Quân đều là cấp bậc Tôn Chủ và Vương Giả, cho dù Thánh Quân bị thương, một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết Bạch Vũ, đúng không?"

"Nói cũng đúng, hình như chuyện khế ước này không đáng tin."

"Lúc trước có người nói Thánh Quân đã chết? Hôm qua còn có người thấy Thánh Quân đang tu dưỡng, hoàn toàn chính là lừa người! Là Sáng Thế Thần Điện truyền ra lời đồn!"

"Thì ra là như vậy, vậy chắc chắn khế ước chủ tớ kia cũng là lừa người!"

"Giỏi cho một cái Sáng Thế Thần Điện. Lúc trước nói Thánh Quân sắp chết còn chưa đủ, còn bịa đặt Thánh Quân thành nô lệ, khổn kiếp!"

"Không sai, bọn họ muốn khiến cho chính chúng ta hỗn loạn, mọi người cũng đừng mắc mưu!"

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Âm Lân, lời đồn lại biến thành Sáng Thế Thần Điện tùy tiện tạo ra các lời đồn bôi nhọ Thánh Quân, hễ là lời đồn gây bất lợi với Thánh Quân, tất cả mọi người chớ nên tin.

Chương 567: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 3

Edit: V.O

Cuối cùng, lòng người bất an bên trong Vực Âm Dạ cũng ổn định lại, lúc mọi người nghe nói cần hộ tống Thánh Quân trở về Âm Dạ Đế Quốc, lập tức biểu hiện ra tích cực cao độ, cũng căm thù Sáng Thế Thần Điện.

Lúc trước bọn họ lựa chọn gia nhập Âm Dạ Đế Quốc chỉ vì có hận thù với Sáng Thế Thần Điện, cảm thấy Âm Dạ Đế Quốc giúp bọn họ báo thù, cảm thấy cuối cùng Âm Dạ Quân Vương có thể hủy diệt Sáng Thế Thần Điện.

Không tin lời đồn không tốt về Dạ Quân Mạc nữa, tự nhiên lại tràn đầy tin tưởng, trung thành và tận tâm với Dạ Quân Mạc.

Ba vị vương cũng đã sớm sắp xếp một đội mặc y phục nhẹ nhàng, đơn giản, bên trong đội chỉ có một chiếc xe ngựa, dùng để hộ tống Dạ Quân Mạc trọng thương, đồng thời Vực Âm Dạ còn chuẩn bị một đội khác, đồng thời xuất phát.

Hai đội mới ra khỏi Vực Âm Dạ lại bị Sáng Thế Thần Điện ngăn cản.

Ám Lân, Ám Ưng và ba vị vương lập tức phòng ngự, tuyệt không bắt ngờ.

Sát thủ Sáng Thế Thần Điện phái tới chính là tên thuộc hạ thối tha nhất của Thượng Quan Vân Trần, Thượng Quan Phi Bình. Cũng là

một Đường chủ, chương quản tất cả thích khách của Sáng Thế Thần Điện.

Lúc Bạch Vũ còn ở, Sáng Thế Thần Điện không có tổ chức thích khách, tổ chức này là Thượng Quan Vân Trần một tay thành lập sau khi Bạch Vũ chết. Không biết ám sát bao nhiêu môn phái thế gia không chịu thuận theo Sáng Thế Thần Điện.

"Hô hô, ba vị vương đều ở đây, xem ra ta chọn đội ngũ không sai, Dạ Quân Mạc ở ngay trong xe ngựa này." Thượng Quan Phi Bình cười ha ha, ánh mắt tàn nhẫn thị huyết, giống như một con rắn độc theo dõi con mồi.

Dạ Vương hừ lạnh: "Thượng Quan Phi Bình, chỉ bằng ngươi cũng dám chặn đường, cút qua một bên cho bốn vương!"

Thượng Quan Phi Bình cười lạnh: "Ta cũng không nói ta tới một mình."

Lả tả - -

Bỗng nhiên, hơn mười bóng người từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới xe ngựa, diendanlequydon – V.O, vây quanh chung quanh xe ngựa, đám người Âm Lân lập tức bảo vệ xe ngựa, không chút khách sáo phản kích.

Thượng Quan Phi Bình ở trước xe ngựa cũng động, một cây chùy thủ, nháy mắt đâm đến trước mặt Dạ Vương.

Dạ Vương tức khắc nhắc tay ngăn cản, vừa vặn một cái chớp mắt, đầu dao đã sắp chạm vào yết hầu của ông ta, ông ta sợ hãi, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, lập tức gọi Triệu hoán thú ra.

Nhất thời, mấy chục con Triệu hoán thú ở chung quanh trước xe ngựa bắt đầu triển đấu kịch liệt, Âm Lân, Âm Ưng liều mạng phá vật cản, đánh xe ngựa chạy như điên về phía trước.

Triệu hoán thú bốn phía đuổi theo không rời, các loại linh thuật bắn ra xa, từng đạo đều bắn thẳng đến thùng xe, Ảnh Vương và U Vương vội vàng ngăn cản, một con Triệu hoán thú hệ Thổ của U Vương bị diệt ngay tại chỗ.

Âm Lân và Âm Ưng thừa dịp Dạ Vương quán lấy Thượng Quan Phi Bình, phá tan vòng vây, nháy mắt vội vàng chạy ra ngoài trăm dặm.

Một thiếu niên áo trắng tuấn lãng, ngạo nghễ đứng một mình ở trên ngọn núi phía trước, một tay chấp sau lưng, cầm một cây thương bạc sắc dài, lóe ra sắc bén lạnh lẽo, tàn khốc vô tình dưới ánh mặt trời.

"Thượng Quan Vân Trần?" Âm Lân quá sợ hãi, cùng Âm Ưng liếc nhìn nhau một cái.

Thượng Quan Vân Trần mỉm cười: "Sao, không nghĩ tới ta sẽ tới?"

"Quả thật không nghĩ tới, ta nghĩ ngươi hẳn là chú ý địa vị của chính mình ở Thần Điện hơn." Âm Lân lạnh lùng nói, trong lòng yên lặng tính toán kéo dài thời gian.

Thượng Quan Vân Trần lại cười ngạo nghễ: "Chỉ là Anh Khê mà thôi, không phải hẳn nói mấy câu là có thể dao động địa vị của ta, giết chết Dạ Quân Mạc mới chính là chuyện quan trọng nhất, không phải sao?"

Âm Lân lại còn muốn nói gì đó, lưỡi thương của Thượng Quan Vân Trần đã tới, trực tiếp nhắc màn xe.

Ám Lân, Ám Ưng vội vàng chỉ huy Triệu hoán thú đi ngăn cản, nhưng hoàn toàn không ngăn được, bọn họ chỉ là Tôn Chủ mà thôi, mà một thương này của Thượng Quan Vân Trần lại phát huy thực lực của Triệu Hoán Đại Đế.

Thùng xe nháy mắt văng tung tóe, một bóng dáng màu đen lập tức nhanh chóng lùi ra, đúng là Dạ Quân Mạc.

Chương 568: Trở về, Ngũ Hành đại lục 4

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc vung tay lên, linh khí phát ra tạo ra sóng khí ép bức, Triệu hoán thú của Âm Lân và Âm Ưng lập tức bảo vệ Dạ Quân Mạc lui về phía sau.

Thượng Quan Vân Trần hơi nhíu mày, cảm giác có chút không đúng.

Tuy tính tình hắn ta không tốt, thỉnh thoảng xúc động không kể hậu quả, nhưng hắn ta không hề ngốc, nếu không cũng không thể ngồi yên ở vị trí Điện chủ của Sáng Thế Thần Điện.

Lúc ở Tháp Thiên Ky, hắn ta đã tận mắt thấy Dạ Quân Mạc lấy trái tim của chính mình ra đưa cho Bạch Vũ.

Lúc ấy hắn ta không rõ ràng lắm, bây giờ nghĩ lại mới biết, trái tim kia mới là huyết mạch Sáng Thế chân chính, là năm đó lúc Bạch Vũ chết đã đưa cho Dạ Quân Mạc.

Ngọc Ưu Liên lấy đi linh mạch của Bạch Vũ, cũng vừa vặn chỉ là linh mạch năm hệ mà thôi, còn kém rất xa huyết mạch Sáng Thế.

Dạ Quân Mạc liều chết trả huyết mạch lại cho Bạch Vũ, cho dù Bạch Vũ có thể cứu hắn, cũng không thể lành nhanh như vậy. Bây giờ mới qua vài ngày? Lại còn có thể sử dụng linh khí? Dựa theo tình hình Thần Điện điều tra được, cho dù Dạ Quân Mạc được cứu sống thì có thể linh khí sẽ hoàn toàn biến mất, hoàn toàn không có cách nào ra

tay.

Người trước mặt này thật sự là Dạ Quân Mạc? Quân trọng hơn là, Bạch Vũ đâu? Dạ Quân Mạc bị thương nặng, thực lực giảm mạnh, tùy tiện một Tôn Giả cũng có thể giết hắn, Bạch Vũ sẽ không bảo vệ bên cạnh hắn?

Thượng Quan Vân Trần mạnh mẽ thả ra ba con Kỳ Lân, hơi thở hủy diệt vừa vãn khiến cho mặt đất chấn động mạnh, nhưng chỉ trong nháy mắt lại tiêu diệt được một con Hắc Ưng dẫn đầu ở phía trước.

Uy áp cường đại giống như thực chất, nặng nề đánh lên người Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc không kịp né tránh, diendanlequydon – V.O, bỗng nhiên một con hồ ly màu trắng bạc nhảy ra, động tác của ba con Kỳ Lân bị kiềm hãm, cứng đờ giống như cọc gỗ, nhưng chỉ một cái chớp mắt lại khôi phục lại.

Nhưng chính một cái chớp mắt này, Dạ Quân Mạc đã trốn xa ở dưới sự bảo vệ của Âm Lân và Âm Ưng.

Ảo giác? Thượng Quan Vân Trần liếc thấy linh thuật con Ngân Hồ kia phát ra, Dạ Quân Mạc cũng không có Triệu hoán thú như vậy, càng đừng nói Âm Lân và Âm Ưng.

Người này hoàn toàn không phải là Dạ Quân Mạc!

Hai đội phái ra, lại đều là giả, tâm tư thật xảo hoạt! Thiếu chút nữa đã bị bọn họ lừa!

"Lập tức điều tra thêm cho ta, bây giờ Bạch Vũ ở đâu?" Thượng Quan Vân Trần lập tức truyền âm cho thuộc hạ của mình.

"Điện chủ, Bạch Vũ ở đây, nàng ta xông vào vòng vây của chúng ta, chúng ta sắp không cản được nữa rồi!" Một Đường chủ ở phía Đông của Vực Âm Dạ phát tin tức tới, sáng sớm Sáng Thế Thần Điện đã phái các Đường chủ dẫn người bao vây Vực Âm Dạ, còn ký kế ước không gian.

Cho dù Bạch Vũ có y phục ẩn thân, muốn xông ra mà không bị phát hiện, đều khó có khả năng.

"Quả nhiên! Ngăn cản nàng ta, đừng để cho nàng ta trốn xa, ta lập tức đến." Thượng Quan Vân Trần cười lạnh, bỏ lại Dạ Quân Mạc ở đây xoay người rời đi.

Cuối cùng, đám người Dạ Vương cũng thoát khỏi Thượng Quan Phi Bình quán quýt, vọt đến, lại nhìn thấy Thượng Quan Vân Trần bỏ đi, sắc mặt đại biến.

"Nhanh ngăn hấn ta lại." Dạ Quân Mạc kích động gọi, đương nhiên hấn không phải là Dạ Quân Mạc chân chính, hấn là Âm Hồ ngụy trang thành Dạ Quân Mạc.

Âm Ưng không nói hai lời, xông tới đầu tiên, hai con Hắc Ưng đáp xuống, gắt gao quán lấy Thượng Quan Vân Trần.

Thượng Quan Vân Trần cười nhạt một tiếng, hai con Kỳ Lân dễ dàng quét Hắc Ưng ra: "Sao không trốn nữa hả? Chẳng lẽ ta buông tha Dạ Quân Mạc không tốt sao?"

"Đi tìm chết!" U Vương nổi giận gầm lên một tiếng, một con Hắc Hùng (gấu đen) to lớn từ trên trời giáng xuống, thân hình vĩ đại giống như một ngọn núi, nặng nề đập về phía Thượng Quan Vân Trần.

Bỗng nhiên, thân hình một con Kỳ Lân bảo vệ ở bên cạnh Thượng Quan Vân Trần tăng vọt, cường bạo chống lại Hắc Hùng như Thái Sơn đè ép.

Ầm - -

Mười dặm xung quanh lồm xuống thành một cái hố to, Kỳ Lân nổi giận gầm lên một tiếng, khí phách va chạm, quét Hắc Hùng bay ra ngoài. Thượng Quan Vân Trần không bị một chút thương tổn nào.

Chương 569: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 5

Edit: V.O

Mặt U Vương đã tái, ông nhìn đúng thời cơ mới phóng ra một kích toàn lực, lại ngay cả một sợi lông của Thượng Quan Vân Trần cũng không thương tổn được.

"Hừ, chỉ dựa vào một đám Vương Giả, Tôn Chủ các người còn muốn thương tổn ta? Đều đi chết đi!" Thượng Quan Vân Trần thờ ơ vung cây thương dài lên, cây thương này được tìm ra trong bảo khố của Sáng Thế Thần Điện, kém một chút so với Ngân Thương (cây thương bạc) ban đầu, nhưng vẫn đủ tốt.

Lưỡi đao Ngân Thương chứa một loại nhuệ khí sắc bén, đẩy lui ba vị Vương chung quanh ra ngoài. Thượng Quan Phi Bình theo sát đó, Thượng Quan Vân Trần lập tức rời khỏi cuộc chiến, xoay người bỏ đi.

Hắn không có thời gian ở đây tổn thời gian với bọn họ, tất cả giao cho Thượng Quan Phi Bình xử lý.

Bây giờ, nhất định là Dạ Quân Mạc đang ở cùng với Bạch Vũ, Bạch Vũ muốn lạng lẽ hộ tống Dạ Quân Mạc đến khe hở không gian, không có cửa đâu.

Thượng Quan Vân Trần cưỡi lên thú Kỳ Lân của chính mình, vội vàng chạy đi, âm thanh biến mất trong nháy mắt.

Dạ Vương hỗn hển muốn ngăn cản, nhưng hoàn toàn không ngăn cản được, cảm tức nhìn về phía Âm Lâm: "Làm sao bây giờ? Là người nói để cho Bạch Vũ hộ tống Thánh Quân, một mình Bạch Vũ nào có thể ngăn được Thượng Quan Vân Trần?"

Âm Lâm lạnh lùng liếc nhìn Dạ Vương: "Ai có thể nghĩ đến Thượng Quan Vân Trần sẽ tự mình tới? Chẳng lẽ không phải vì thực lực các người không đủ mới không ngăn cản được hẳn ta sao? Có bản lĩnh, dọn dẹp những người này, nhanh chóng đi giúp đỡ."

Dạ Vương bị ghen không có lời để nói, ông là lo lắng Bạch Vũ không chống đỡ kịp tới lúc bọn họ tới giúp đỡ!

Dạ Vương quay đầu phẫn nộ nhìn phía Thượng Quan Phi Bình, ngoan độc đánh Thượng Quan Phi Bình. U Vương, Ảnh Vương cũng nôn nóng phát tiết toàn bộ lửa giận lên người Thượng Quan Phi Bình, vây đánh không chút khách sáo.

Âm Lâm liếc mắt ra hiệu cho Âm Ưng, Âm Ưng khẽ gật đầu, diendanlequydon – V.O, dẫn Âm Hồ bị thương rời đi trước.

...

Bạch Vũ một thân một mình, khoác y phục ẩn thân thần tốc ra khỏi Vực Âm Dạ, từ phía Đông thẳng đến khe nứt không gian ở Đại lục Hiên Thổ.

Nhưng nàng chưa đi xa đã cảm giác thấy không đúng, lúc nàng bước một bước vào không gian kế ước, đã biết không ổn rồi.

Nàng gần như gọi Tiểu Thanh ra ngay lập tức, cùng lúc đó, bốn phương tám hướng trào ra hơn mười tên sát thủ của Sáng Thế Thần Điện, một câu chưa nói, tiến lên chính là sát chiêu. Linh thuật của linh

lực bao phủ đầy trời đất.

Tiểu Thanh nổi giận phun một miệng Bạo Liệt Lưu Hỏa, ngọn lửa mãnh liệt biến các hệ linh thuật thành hư vô.

Lực công kích cao tới 180 điểm phun trào trong chớp mắt, bao trùm trăm dặm chung quanh!

Đường chủ dẫn đầu giật mình nhìn ngọn lửa phun trào đến. Đùa cái gì? Cho dù là mãnh thú và Triệu hoán thú cấp 8, cấp 9 cũng không có uy lực này? Một miệng lửa này đủ để hủy diệt một tòa thành trì rồi!

Triệu hoán thú của hắn là Tử Điều (chồn tía/ chồn đen) tàng hình, am hiểu ám sát, nhưng lực phòng ngự không được tốt lắm, nếu bị ngọn lửa đụng trúng một chút, lập tức sẽ tan thành tro bụi.

Ngoại trừ tránh né, không có ý nghĩ thứ hai.

"Mau lui lại!" Hắn hét lớn một tiếng, thân hình nhanh chóng lùi lại, ba tên sát thủ không kịp lui về phía sau chết trong nháy mắt, hai người trọng thương, hai mươi mấy con Triệu hoán thú chắn ở phía trước bị tiêu diệt hết!

Hỏa Diễm Thanh Điều cấp 7, lực công kích 73, lực phòng ngự 61, sức chịu đựng 61

Trong vòng vài ngày ngắn ngủi, Tiểu Thanh là con Triệu hoán thú đầu tiên thăng đến cấp 7, tuy cấp bậc của Bạo Liệt Lưu Hỏa không thăng lên, vẫn là tầng thứ 5, nhưng uy lực cũng thăng lên rất nhiều, dễ dàng xé ra được một lỗ hổng.

Bạch Vũ lập tức cưỡi lên Tiểu Bạch lao ra.

Sắc mặt Đường chủ có hơi trắng bệch truyền âm cho Thượng Quan Vân Trần, rồi sau đó dẫn người nhanh chóng đuổi theo.

Tiểu Thanh phun từng đường tường lửa ngút trời, ngăn sát thủ đuổi theo.

Đường chủ cắn răng một cái, thừa dịp năm con Triệu hoán thú hệ Phi Hành triền đấu với Tiểu Thanh, thân mình một con Tử Điều tàng hình của chính hắn mạnh mẽ bổ nhào lên.

Chương 570: Trở về, Ngũ Hành đại lục 6

Edit: V.O

Xé kéo - -

Móng vuốt ngấm độc sắc bén đâm xuyên qua thân thể Tiểu Thanh, lực phòng ngự của Tiểu Thanh cũng không tốt, mặc dù lực phòng ngự đã là rất tốt so với Triệu hoán thú tư chất bình thường, nhưng đối với Tử Điều bạo phát công kích linh thuật, thì hoàn toàn không phòng được.

Sức chịu đựng của Tiểu Thanh nháy mắt chỉ còn lại chưa tới một thành, quay đầu một miệng Lưu Hỏa tiêu diệt Tử Điều.

"Tốt!" Đường chủ mừng rỡ, cho dù không chết thì cũng gần chết, Tử Điều của hắn ta có thể làm tiêu hết toàn bộ sức chịu đựng còn lại của Tiểu Thanh chưa tới vài giây.

Tiêu diệt Triệu hoán thú có lực công kích cực mạnh của Bạch Vũ, muốn ngăn cản nàng sẽ dễ làm hơn.

Cũng không chờ hắn ta vui vẻ xong, hào quang chớp lóe trên người Tiểu Thanh, độc tính được giải trừ, hào quang lại chớp lóe, sức chịu đựng nháy mắt kéo lên ba thành.

Trảm Nguyệt trong lòng Bạch Vũ lười biếng kêu một tiếng, tiếp tục thi triển Khô Mộc Phùng Xuân.

Đường chủ ngậy ngốc ngay tại chỗ, sắc mặt còn trắng hơn lúc trước.

Giải độc thì cũng thôi, linh thuật chữa khỏi này là chuyện gì xảy ra? Đây vẫn là lần đầu hấn ta nhìn thấy linh thuật chữa khỏi khủng bố như vậy! Không nói khôi phục một lượng vĩ đại, còn có thể sử dụng liên tục không ngừng.

Trừ phi một hơi giết chết, nếu không lập tức có thể cứu lại. Không giết chết con mèo đen này, cũng đừng hòng làm bất kỳ một con Triệu hoán thú nào của Bạch Vũ ngã xuống.

Nhưng muốn xử lý con mèo đen này, thì phải xử lý Hỏa Diễm Thanh Điều và Triệu hoán thú cũng khủng bố như vậy - Ngũ Hành Bạch Hồ trước...

Đường chủ cảm thấy đây là một vòng tuần hoàn, dù sao hấn không giải quyết được.

May mà bọn họ nhiều người, diendanlequydon –V.O, tất cả thuộc hạ hấn dẫn đến đều là sát thủ lợi hại nhất của Sáng Thế Thần Điện, tổng cộng mười tám người, trong đó mười người là Tôn Giả, tám người khác là Vương Giả. Chính hấn ta cũng là Vương Giả trung cấp

Năm người bị giết vừa rồi đều chỉ là Tôn Giả mà thôi, tám Vương Giả đều còn sống, hấn ta cũng không tin mọi người đồng thời ra tay, vẫn không ngăn được một mình Bạch Vũ.

Ầm - -

Tiểu Thanh xông qua bày ra tầng tầng lửa, ba sát thủ Vương Giả chặn ở trước mặt.

Tiểu Bạch ngay cả ngừng lại cũng chưa từng, lập tức tiến lên, bốn

con Hồ Lang có hình thể khổng lồ cắn về phía yết hầu Tiểu Bạch nhanh như tia chớp.

Tiểu Bạch vùng móng vuốt sắc bén lên, quét ngang ra, lực lượng của Phách Thiên Liệt phát ra xé rách khiến không khí nổ tung, hung mãnh đánh! Hai con sói điên cuồng bị mất mạng trong nháy mắt, hai con trọng thương.

Miệng vết thương trên người Tiểu Bạch bị xé rách ra rõ ràng, yết hầu suýt nữa bị cắn đứt.

Trảm Nguyệt nháy mắt thêm vào Khô Mộc Phùng Xuân, khép lại vết thương ở yếu hầu Tiểu Bạch, kéo nó từ gần chết trở lại.

Cùng lúc đó, sáu con Triệu hoán thú Phi Hành đồng loạt tấn công về phía Tiểu Thanh, đây là tất cả Triệu hoán thú Phi Hành mà bọn họ có được.

Lực phòng ngự của Tiểu Thanh không chống đỡ nổi, chưa tới một hơi đã tan thành tro bụi, trước khi chết hơi thở hủy diệt phủ xuống đất đai, toàn bộ sáu con Triệu hoán thú Phi Hành bị mất mạng, ba tên Vương Giả ngăn ở trước mặt Bạch Vũ bị ngọn lửa nhấn chìm, cùng nhau biến mất vĩnh viễn với Triệu hoán thú của bọn họ.

Sát thủ ở phía sau muốn đánh lén, hơi thở lạnh giá của Cửu Huyền Băng Hồ tràn ngập, Vạn Lý Băng Xuyên không nói đùa chút nào, hơi thở rét lạnh đóng băng tất cả sát thủ và Triệu hoán thú ở phía sau.

Tuy chỉ vừa vắn 5 giây, nhưng khiến cho bọn họ bỏ lỡ thời cơ đánh lén tốt nhất.

Tiểu Bạch đã khôi phục lại, thân hình thay đổi chường qua một cái khí phách, chém giết cuồng bạo bất chấp bản thân. Trảm Nguyệt ở

bên cạnh không ngừng khép lại miệng vết thương cho nó, Cửu Huyền Băng Hồ nhảy vào trong chiến trường, một khi kẻ địch đóng băng thì thi triển Tử Huyết Độc Sát.

Đối mặt với khí thế cuồng bạo của Tiểu Bạch, sát thủ cấp bậc Vương Giả vẫn chịu đựng được, Triệu hoán thú của Tôn Giả gần như bị chém giết không còn.

Bọn sát thủ băng qua Tiểu Bạch, trực tiếp tấn công Bạch Vũ, tất cả lại bị Cửu Huyền Băng Hồ đông cứng, trúng độc.

Trong nháy mắt 18 tên sát thủ chỉ còn có 12 tên đã chết, trong đó sát thủ cấp bậc Vương Giả đã có năm người chết, chỉ còn lại ba người. Bạch Vũ dễ dàng dọn sạch người ngăn cản, chạy ra khỏi vòng vây, những người còn lại muốn đuổi theo cũng không dám đuổi.

Chương 571: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 7

Edit: V.O

Đường Chủ xanh cả mặt, hấn cũng không muốn đuổi theo, nhưng không ngăn cản Bạch Vũ, Thượng Quan Vân Trần đến đây, hấn không có cách nào ăn nói.

Tính tính thời gian, nhiều nhất không tới nửa giờ Thượng Quan Vân Trần sẽ tới, mười tám thuộc hạ của hấn, nửa giờ đã không chịu được cũng quá không thể nào nói nổi rồi.

"Đuổi theo! Không giết được nàng ta cũng cần phải ngăn nàng ta lại cho ta, linh thuật gì cũng lên cho ta!" Đường chủ gầm thét, hai con Tử Điều lập tức lùi ra ngoài, mũi tên ngọn phóng vọt ra không nhìn thấy, sát thủ khác theo sát phía sau.

Chủ yếu là bọn họ không dám, vậy thì rất xa mới bắt kịp.

Bạch Vũ cưỡi trên người Tiểu Bạch, cảm thấy sát ý sắc bén phía sau, đột nhiên vung tay lên. Đại Địa Hôi Hùng xuất hiện, hình thể khổng lồ giống như một bức tường thành, chỉ dựa vào thân thể lại chặn được linh thuật của bọn họ.

Tiểu Hôi sờ sờ cái bụng của mình, chỉ cảm thấy có chút đau, nhưng một giây sau, Trảm Nguyệt lại hồi phục miệng vết thương cho nó.

Bạch Vũ thu Tiểu Hôi lại, đã chạy ra xa.

Bây giờ Đại Địa Hôi Hùng mới cấp 5, không giống Tiểu Bạch, Trảm Nguyệt và Băng Hồ đều đã thành công lên tới cấp 7.

Hơn nữa Tiểu Hôi còn chưa học tập bất kỳ linh thuật gì, chủ yếu là không có thời gian dạy.

Nhưng lực phòng ngự của Tiểu Hôi rất cao, thuộc tính giá trị của cấp 5 gần như đã có thể so sánh với cấp 7 của người khác.

Đỡ một đợt công kích này, Bạch Vũ đã bỏ lại tất cả sát thủ ở rất xa phía sau, không chút do dự chạy thẳng đến mục tiêu.

Ầm - -

Bỗng nhiên một cây thương bạc từ bên cạnh đâm ra, cắt qua không khí, phát ra tiếng vang nứt toác.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, diendanlequydon – V.O, vô thức nghiêng người lặn khỏi thân Tiểu Bạch.

Mũi thương bạc đâm vào khoảng không, đột nhiên đập xuống dưới, đánh thật mạnh lên người Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch phần nộ gầm thét, xoay người lại chưởng một chưởng Phách Thiên Liệt, chưởng phong cuồng nộ xé rách khu rừng lớn, ngay cả các cây trong rừng cũng bị chặt đứt gốc, hiện ra một bóng dáng màu trắng.

Thượng Quan Vân Trần nhìn Bạch Vũ ôm Trảm Nguyệt, trong mắt dâng lên vẻ phức tạp.

Sau khi trở về từ Tháp Thiên Ky, không hề bất ngờ, hắn đã tranh cãi ầm ĩ một trận với Ngọc Ưu Liên, đối với Ngọc Ưu Liên, hắn chỉ còn

lại chán ghét. Đối với Bạch Vũ, hẳn lại không biết chính mình có suy nghĩ gì.

Nhưng có một vài chuyện hẳn đã suy nghĩ cẩn thận.

Hắn đã hối hận.

Có lẽ từ vạn năm trước, lúc hẳn ra tay hẳn đã hối hận, hẳn chỉ là cố chết không thừa nhận mà thôi, vì chứng minh hẳn không hối hận, chứng minh chính mình đúng, gặp lại Bạch Vũ, hẳn không hề suy nghĩ lại quyết định giết nàng.

Hiện tại, hẳn cũng không muốn giết nàng nữa. Hẳn muốn nàng trở về, muốn dẫn nàng trở về Sáng Thế Thần Điện, muốn thực hiện hôn ước của bọn họ.

Hiện giờ tuy Sáng Thế Thần Điện còn đang bị bọn họ nắm trong tay, nhưng tin tức Anh Khế mang về đã khiến cho một nửa người bên trong Điện bắt đầu nghi ngờ.

Bọn họ đều là Đường chủ, tinh anh, lớp giữa của Sáng Thế Thần Điện, cố nhất trung thành với Thần Sáng Thế, trung thành với Bạch Vũ.

Tin tức Anh Khê mang về không chỉ là gặp được Bạch Vũ, còn có chuyện bọn họ ám sát Bạch Vũ. Nhắc lên phong ba rất lớn ở bên trong Thần Điện, nếu không như thế này, cũng sẽ không nháo lớn như vậy, ngay cả giết Dạ Quân Mạc cũng đã chẳng quan tâm.

Bởi vì người biết quá nhiều, ngược lại không thể giết người diệt khẩu, chỉ có thể trấn an.

Hắn chẳng muốn quan tâm những chuyện này, đã giao tất cả cho

Ngọc Ưu Liên đi xử lý.

Hiện tại nghĩ lại, nếu hấn dẫn Bạch Vũ về, toàn bộ sẽ được giải quyết. Chỉ cần Dạ Quân Mạc chết, Bạch Vũ nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý!

"Bạch Vũ, lại gặp lại." Thượng Quan Vân Trần mỉm cười nhìn nàng:
"Dạ Quân Mạc ở đâu?"

Bạch Vũ chớp mắt một chút, có chút ngạc nhiên, không giống như trước đây tiến lên lại chém người, đổi tính rồi hả?

"Làm sao ta biết? Dạ Quân Mạc là Âm Dạ Quân Vương, luôn luôn cần người hộ tống. Người sẽ không cho rằng chỉ một mình ta dẫn theo Dạ Quân Mạc rồi đi chứ?" Bạch Vũ nói.

Chương 572: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 8

Edit: V.O

"Sao không thể?" Tầm mắt Thượng Quan Vân Trần nhìn nhẩn Bạch Vũ trên tay Bạch Vũ: "Nếu ta nhớ không lầm, hẳn là chiếc nhẫn này có thể bỏ sinh linh vào, bây giờ Dạ Quân Mạc đang ở bên trong đúng chứ?"

Hai tay Bạch Vũ lập tức gắt gao nắm chặt: "Không có chuyện này."

"Có hay không, để cho ta nhìn thì biết." Thượng Quan Vân Trần bước từng bước một tới gần: "Bạch Vũ, ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi đồng ý giao Dạ Quân Mạc ra đây, ta có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Chúng ta trở về Sáng Thế Thần Điện, ta vẫn lấy ngươi như cũ, ngươi vẫn là tiểu công chúa tôn quý nhất của Sáng Thế Thần Điện, ta sẽ đối với ngươi thật tốt, sủng ngươi cả đời!"

Khóe miệng Bạch Vũ rụt rụt.

Còn tưởng rằng chỉ có ta đơn thuần, thì ra còn có người ngu ngốc giống ta! Ngươi muốn coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, ta có thể không muốn!

Vạn năm trước lúc ngươi và Ngọc Ưu Liên cùng nhau hại chết ta, nên biết cừu hận đã kết rồi! Tùy tiện nói một câu để cho ta theo ngươi trở về, suy nghĩ viễn vông cũng cần phải có mức độ!

"Ta không thích ngươi vạn năm, hiện giờ vẫn không thích ngươi. Vạn năm trước, ngươi và Ngọc Ưu Liên hại chết Thạch cô cô, hại chết Dạ Quân Mạc, muốn để cho ta cứ như vậy rồi thôi, không có cửa đâu!" Bạch Vũ lạnh lùng khước từ.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần nháy mắt lạnh lẽo: "Dạ Quân Mạc, lại là Dạ Quân Mạc! Ta mới chính là vị hôn phu của ngươi, vạn năm trước nếu không phải ngươi có lỗi với ta, ta cũng sẽ không ra tay với ngươi."

"Ta có lỗi với ngươi?" Bạch Vũ giống như là nghe được truyện cười: "Ta có cái gì có lỗi với ngươi? Cho tới bây giờ ta chưa từng nói muốn gả cho ngươi, cái gọi là hôn ước đều là Thượng Quan gia các ngươi rải ở trong Điện, thậm chí ngay cả ước định bằng miệng cũng không có, hôn ước ở đâu ra?"

"Là phụ thân ngươi nhận lời, lệnh của cha mẹ, ngươi muốn chối cãi?"

"Phụ thân ta? Ông ta hoàn toàn không coi ta là nữ nhi, dựa vào cái gì thay ta quyết định, ông ta đã nói với ta sao?" Ánh mắt Bạch Vũ lạnh giá như đao chống lại đôi mắt Thượng Quan Vân Trần: "Ta là chủ nhân của Sáng Thế Thần Điện, diendanlequydon – V.O, việc hôn nhân của ta, chỉ có bản thân ta có thể quyết định. Ông ta không có tư cách, cũng không dám nhúng tay!"

Thượng Quan Vân Trần không phản bác được.

Cái gọi là hôn ước quả thật là giả, là Thượng Quan gia cố ý thả tiếng gió ra. Phụ thân của Bạch Vũ thật đúng là không dám quản chuyện này, bọn họ chỉ có thể gạt Bạch Vũ, không cho nàng biết rõ. Lâu dần, mọi người trong Điện tin là thật.

Đương nhiên Thượng Quan Vân Trần cũng cảm thấy lấy tiểu muội muội cùng nhau lớn lên từ nhỏ này là chuyện đương nhiên. Khi đó hẳn cũng thể nào thích Bạch Vũ, chỉ là cảm thấy có lợi cho gia tộc, ít nhiều cũng có phần tình cảm, lấy về cũng không sao.

Mãi đến khi hẳn phát hiện Bạch Vũ thích người khác, cho tới bây giờ Bạch Vũ chưa từng nghĩ gả cho hẳn, hẳn mới luống cuống. Hẳn mới phát hiện, hẳn cũng không phải không cần Bạch Vũ như trong tưởng tượng, đáng tiếc khi đó đã quá muộn.

"Cho dù người nghĩ như thế nào, người vẫn luôn là người Sáng Thế Thần Điện, hôm nay tất phải theo ta trở về! Dạ Quân Mạc cũng nhất định phải chết! Người không muốn giao ra đây, ta cũng chỉ có thể tự mình ra tay." Thượng Quan Vân Trần nói xong, nháy mắt đã đến bên cạnh Bạch Vũ, một tay bắt được tay Bạch Vũ.

Bạch Vũ đánh một chưởng về phía ngực hẳn, Thượng Quan Vân Trần cũng không hề trốn tránh, một Tôn Giả dùng hết toàn lực cũng không làm hẳn bị thương được.

Nhưng mà, một chưởng Phách Thiên Liệt của Bạch Vũ lại nhắc lên hơi thở tàn bạo, Thượng Quan Vân Trần lão đảo lui về phía sau, giật mình nhìn về phía Bạch Vũ.

Triệu hoán vương giả! Còn là Vương Giả đỉnh cấp!

Xem ra huyết mạch trở về khiến cho thực lực Bạch Vũ tăng vọt, trực tiếp vượt qua vài cấp.

Nhất thời Thượng Quan Vân Trần nheo mắt lại, trên người tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

Chương 573: Trở về, Ngũ Hành đại lục 9

Edit: V.O

Ầm - -

Ba con Kỳ Lân phóng tới, mang theo hơi thở tàn bạo đánh giết về phía Bạch Vũ.

Tiểu Bạch lập tức ngăn đón, chỉ là va chạm trong nháy mắt, Tiểu Bạch lại trọng thương gần chết, chỉ có một con Kỳ Lân bị thương nặng. Dù sao Tiểu Bạch không phải là tấn công quần thể giống Tiểu Thanh.

Trảm Nguyệt lập tức thi triển Khô Mộc Phùng Xuân, trị thương cho Tiểu Bạch, nhưng đối mặt ba con Kỳ Lân tiến công liên tiếp thì hoàn toàn không kịp.

"Bạch Vũ, tuy ngươi đã lên tới cấp bậc Vương Giả nhưng vẫn còn quá yếu." Thượng Quan Vân Trần mỉm cười.

Một dòng khí lạnh bất tri bất giác tràn ngập ra, đất đai đông lại, một khắc khi ba con Kỳ Lân va chạm vào băng sương lập tức bị đóng băng.

Nụ cười của Thượng Quan Vân Trần cứng đờ, thềm mắng: "Chết tiệt!"

Băng Xuyên của Cửu Huyền Băng Hồ vừa ra, chỉ bị đóng băng có

vài giây, đủ để Trảm Nguyệt thi triển Khô Mộc Phùng Xuân nhiều lần, cũng đủ để Tiểu Bạch đánh ra hai chương Phách Thiên Liệt liên tiếp.

Ầm - -

Thượng Quan Vân Trần vội vàng dùng ngân thương chắn, tu luyện đến cấp bậc Đại Đế, Thần Hoàng, thể chất theo linh mạch tăng trưởng đã gần bằng với Triệu hoán thú, uy lực linh thuật sử dụng cũng không kém Triệu hoán thú bao nhiêu.

Mũi thương của Thượng Quan Vân Trần đâm trúng Tiểu Bạch, chặn một chương Phách Thiên Liệt.

Năng lực khủng bố chấn động khiến ngân thương run rẩy, cánh tay Thượng Quan Vân Trần run lên, không kịp chắn chương thứ hai, Kỳ Lân cấp 9 trọng thương, chết!

"Khốn nạn!" Thượng Quan Vân Trần giận tím mặt, quay đầu ngân thương đâm thẳng vào Cửu Huyền Băng Hồ.

Hai con Kỳ Lân cuồng nộ đánh về phía Tiểu Bạch, diendanlequydon – V.O, cho dù Tiểu Bạch có Trảm Nguyệt trợ giúp cũng có chút gian nan, nhưng vẫn tiếp tục gượng chống, vừa phản kích, vừa lui lại.

Bạch Vũ cũng không tính liều mạng với Thượng Quan Vân Trần. Tuy thực lực của Thượng Quan Vân Trần rất không ổn định, nhưng dù sao vẫn có thể giữ trình độ cấp bậc của Triệu hoán Đại Đế. Cho dù Bạch Vũ có thể liều mạng, cũng phải trả giá không nhỏ.

Bạch Vũ chạy trốn, Thượng Quan Vân Trần đuổi sát không rời, sát chiêu dồn dập, nhưng mỗi một lần đều bị hóa giải.

Vạn Lý Băng Xuyên của Cửu Huyền Băng Hồ luôn gây trở ngại

Thượng Quan Vân Trần truy kích, không cẩn thận một cái sẽ bị đóng băng, sẽ rất khó tiếp tục đuổi theo.

"Chết tiệt! Bạch Vũ, người đang ép ta." Thượng Quan Vân Trần uống hết một lọ nước thuốc không biết là cái gì, đột nhiên con Kỳ Lân tan thành mây khói kia lại được gọi ra, tốc độ rất mạnh, băng qua mảng băng sương lớn, chắn ở trước mặt Bạch Vũ.

Thượng Quan Vân Trần xông tới, một thương đâm về phía Tiểu Bạch. Ánh mắt Bạch Vũ lạnh giá, một đóa Bạo Liệt Lưu Hỏa ở lòng bàn tay lao thẳng tới mặt Thượng Quan Vân Trần, cùng lúc đó một con Đại Địa Hôi Hùng tròn vo xuất hiện trước người.

Thượng Quan Vân Trần bị ép lùi về phía sau, theo sát đó, Tiểu Hôi, Tiểu Bạch và Băng Hồ của Bạch Vũ lại đâm nhau kịch liệt với ba con Kỳ Lân, hơi thở hủy diệt khuếch tán ra, đảo qua rừng rậm, sông ngòi rồi biến mất.

Tiểu Thanh tấm lửa hiện ra, phun thêm một trận lửa trong chiến trường kịch liệt.

Triệu hoán thú năm hệ xuất hiện hết, ba con Kỳ Lân của Thượng Quan Vân Trần lại không đủ nhìn, cho dù là cấp 9, cũng rơi vào trận khổ chiến.

Đội hình Triệu hoán thú của Bạch Vũ thật sự là gần như hoàn mỹ, công kích, phòng ngự, khôi phục, khống chế, toàn bộ đều có, một khi đội hình như vậy mãn cấp, vậy hoàn toàn trở thành vô địch thiên hạ.

Thượng Quan Vân Trần giật mình: "Sao có thể? Không phải Hòa Diễm Thanh Điều đã hao hết sức chịu đựng sao?"

Ít nhất một Triệu hoán thú hao hết sức chịu đựng cần phải tu dưỡng

cả ngày mới có thể xuất chiến lại, đây là Triệu hoán thú có cấp bậc có vẻ thấp, một khi sức chịu đựng của Triệu hoán thú cấp 7, cấp 8, cấp 9 hao hết, không tu dưỡng trong linh mạch bốn năm ngày thì sẽ hoàn toàn không lành, có đôi khi toàn quân bị giết, thậm chí phải hơn mười ngày.

Bạch Vũ liếc nhìn hắn: "Người có thể gọi Kỳ Lân vừa mới thua trận ra, vì sao ta không thể gọi Tiểu Thanh ra?"

Không phải là ăn dược liệu khôi phục trong nháy mắt sao? Người có, ta cũng có.

Chương 574: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 10

Edit: V.O

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần xanh mét, tiếp tục như vậy hẳn có thể sẽ thất bại!

Tốt xấu gì trên danh nghĩa hẳn cũng là Thần Hoàng, lại bại bởi một Vương Giả? Triệu hoán thú của hẳn đều là cấp 9, Triệu hoán thú của Bạch Vũ chỉ là cấp 7, Đại Địa Hôi Hùng mới cấp 5 mà thôi, vậy mà có thể liều mạng với Kỳ Lân của hẳn!

Thiên mệnh huyết mạch Sáng Thế kinh người như vậy, khiến cho hẳn có cảm giác thất bại sâu sắc, từ sau khi Bạch Vũ chết ở Loạn Thế Nguyên Niên, đã thật lâu hẳn không có loại cảm giác này rồi.

Lúc này, cuối cùng bọn sát thủ bị Bạch Vũ bỏ lại phía sau cũng đã đuổi đến.

Bạch Vũ và Thượng Quan Vân Trần một đường người truy ta đuổi, nhìn giống như đánh thật lâu, thật ra chỉ có vài phút, nhưng đã đuổi được vài trăm dặm. Bọn họ vẫn không từ bỏ đuổi theo, đã tính là đuổi theo nhanh rồi.

Ánh mắt Thượng Quan Vân Trần sáng lên: "Được rồi, lên cho ta."

Hẳn cũng không chú ý mặt mũi gì, dẫn Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc về, mới chính là chuyện quan trọng nhất.

Hắn không có khả năng lấy được huyết mạch Sáng Thế, hiện tại hắn lại nghĩ muốn Bạch Vũ này!

Chỉ cần Bạch Vũ là của hắn, tất nhiên huyết mạch có giành được tới tay hay không không hề quan trọng, dù sao hắn cũng đã nắm giữ ở trong tay.

Bạch Vũ nhìn bọn sát thủ xông lên, kinh thường nhìn Thượng Quan Vân Trần: "Một vị Thần Hoàng như ngươi, lại dẫn người vây công ta, còn biết xấu hổ không?"

"Ta chỉ muốn kết quả. Bây giờ ngươi còn có cách chạy thoát sao?"
Thượng Quan Vân Trần nở nụ cười đắc ý.

Bạch Vũ chớp mắt một chút, chợt nghe Âm Lân truyền âm tới, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không nhìn được lộ ra nụ cười xinh đẹp khiến người sợ hãi. Giương giương tay về phía Thượng Quan Vân Trần: "Lúc trước không phải ngươi muốn xem nhấ Bạch Vũ của ta sao? Bây giờ ta cho ngươi xem được không?"

Thượng Quan Vân Trần ngẩn ra, diendanlequydon – V.O, không hiểu ý của Bạch Vũ lắm, nhưng một giây sau lại nhìn thấy Bạch Vũ thả hai sinh linh từ trong nhẫn ra, Thủy Qua và Thủy Tinh.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần đã không thể dùng khó coi để hình dung nữa.

Lại là hai con mãnh thú này, có bọn nó! Chẳng lẽ ta nuôi lớn bọn nó để đối nghịch với chính mình à?

Lúc ở Tháp Thiên Ky đã bị bọn nó ngăn cản, bây giờ lại xuất hiện, nuôi ra hai con mãnh thú như vậy khiến hắn cực kỳ ghen tị, càng ghen tị chính là hắn quả thật không đánh lại hai bọn nó, đột nhiên

hắn cực kỳ hi vọng chính mình chưa bao giờ nuôi hai con mãnh thú này.

Thượng Quan Vân Trần còn chưa phục hồi tinh thần lại từ cơn ghen tim, Thủy Qua và Thụ Tinh lại cười tít mắt đấu với ba con Kỳ Lân.

Đấu nhiều lần, đều đã ngựa quen đường cũ, đánh nhau cũng không khó.

Ba con Kỳ Lân bất đắc dĩ bị cuốn lấy, tự nhiên Bạch Vũ lại thuận lợi chạy đi.

Đường chủ dẫn bọn sát thủ đi chặn lại, ngay cả Thượng Quan Vân Trần cũng đã không ngăn được, đương nhiên bọn họ cũng không ngăn được.

Thượng Quan Vân Trần nhìn theo Bạch Vũ đi xa chỉ cảm thấy nộ khí ngút trời, lập tức truyền âm tất cả đệ tử đóng ở gần khe nứt không gian, toàn lực chặn Bạch Vũ lại. Tạm thời hắn vẫn không đuổi theo kịp.

Đệ tử thuộc hạ nhận lệnh, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Bạch Vũ, Âm Lân và ba vị Vương cũng đã đến.

Đấu loạn một nùi, đợi đến lúc Thượng Quan Vân Trần đuổi tới, về mặt cả đám thuộc hạ đều đưa đám.

"Chỉ hơn mười phút, đã không kiên trì được sao? Phế vật! Ăn hại!"
Thượng Quan Vân Trần giận tím mặt.

Các đệ tử quỳ trên mặt đất: "Điện chủ bớt giận, không phải chúng ta không tận lực, chỉ là lúc chúng ta dùng hết toàn lực chặn Bạch Vũ lại,

Dạ Quân Mạc đã đi khỏi Đại lục Hiên Thổ, trở lại Ngũ Hành Đại Lục rồi."

Thượng Quan Vân Trần sửng sốt: "Làm sao có thể?"

"Là sự thật." Chính vì đột nhiên nghe được tin tức này, nhất thời bọn họ lại không còn động lực tiếp tục ngăn cản nữa rồi.

"Bạch Vũ bị các người ngăn lại, Dạ Quân Mạc trở về như thế nào?"
Thượng Quan Vân Trần hỏi.

Chương 575: Trở về, Ngũ Hành Đại Lục 11

Edit: V.O

"Vâng... Là Âm Ưng thừa dịp chúng ta đại chiến, dẫn theo một người áo đen lặng lẽ đi rồi." Thuộc hạ nơm nớp lo sợ trả lời.

Người áo đen? Dạ Quân Mạc? Không, là Âm Hồ đóng giả Dạ Quân Mạc? Thượng Quan Vân Trần bỗng nhiên hiểu ra, thì ra Dạ Quân Mạc cũng không trốn ở trong nhấn Bách Vũ, mà là trốn ở trong nhấn Thiên Dạ của chính hắn.

Mà nhấn Thiên Dạ được Âm Hồ đeo ở trên tay, cho nên từ lúc vừa mới bắt đầu, hộ tống Dạ Quân Mạc chính là đội ba vị Vương kia, mà Bách Vũ chỉ là cố ý dẫn dắt lực chú ý của bọn họ.

Chết tiệt! Kế dương Đông kích Tây phức tạp như vậy, cũng chỉ có Dạ Quân Mạc và Âm Lâm mới có thể làm được, hắn còn tưởng rằng chính mình đã vạch trần được kế hoạch của bọn họ, không nghĩ tới Dạ Quân Mạc cho hắn cái kế trong kế!

Lần này mọi người Âm Dạ Đế Quốc ở Đại lục Hiên Thổ nên đi thì đi, không một ai cản lại.

Thượng Quan Vân Trần bực tức muốn học máu, hắn lại thật sự phun ra một ngụm máu, thật ra nội thương do lực Sáng Thế bắn trúng ở Tháp Thiên Kỳ vẫn hoàn toàn chưa khỏi hẳn.

"Điện chủ!" Đệ tử thuộc hạ quá sợ hãi, nhắc tay đi đỡ hắn.

...

Bạch Vũ và Âm Lân, ba vị Vương đến Ngũ Hành Đại Lục, rất nhanh lại hợp lại với bọn Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc đi ra từ trong nhấn Thiên Dạ, khởi sắc coi như không tệ, chỉ là sắc mặt lạnh lùng, hàn ý toàn thân gần như muốn đóng băng người.

Âm Lân nói với hắn chuẩn bị kế dương Đông kích Tây, nhưng Âm Lân không nói là để cho Bạch Vũ một mình đi làm chuyện này, phải biết rằng Bạch Vũ còn đang mang bảo bảo, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, hắn sẽ phải đau lòng chết.

Âm Lân bị Dạ Quân Mạc nhìn đến da đầu run lên: "Không phải ta để cho hai con mãnh thú đi cùng nàng ấy sao? Thực lực bây giờ của Bạch Vũ, diendanlequydon – V.O, đối phó với Thượng Quan Vân Trần hoàn toàn không thành vấn đề."

"Không thành vấn đề? Ngộ nhỡ Thượng Quan Vân Trần trùng hợp bạo phát ra thực lực Thần Hoàng thì sao?" Dạ Quân Mạc cười lạnh.

Âm Lân có chút cà lăm: "...hắn là, sẽ không có loại trùng hợp này chứ?"

"Được rồi, không phải ta không có chuyện gì sao?" Bạch Vũ kéo cánh tay Dạ Quân Mạc, nhìn núi non chập chùng uốn lượn nơi xa: "Nơi này chính là Ngũ Hành Đại Lục sao? So với tám Đại lục thì càng rộng lớn hơn, hình như bầu trời đã cao không ít."

Dạ Quân Mạc gật gù đầu: "Ngũ Hành Đại Lục là sơ khai của thế giới này, là mảnh đất Thần Sáng Thế tạo ra, thế giới và Vị siện phía dưới

chỉ là những mảnh vật chất nhỏ bắn văng ra."

Ngũ Hành Đại Lục rộng lớn đến mức ngay cả Vương Giả, Đại Đế đi suốt cuộc đời cũng khó có thể đi hết khắp nơi, đại khái chỉ có Thần Hoàng mới có thể miễn cưỡng biết toàn cảnh.

Bạch Vũ tựa vào vai Dạ Quân Mạc, lười biếng nheo mắt lại: "Nơi này... có một hơi thở, hơi thở ta rất quen thuộc, cảm giác giống như là trở về trong lòng mẫu thân, cực kỳ ấm áp, cực kỳ thoải mái."

Dạ Quân Mạc hơi hơi nhếch môi, đương nhiên quen thuộc, đây là nơi nàng sinh ra, đây là nơi huyết mạch của nàng sinh ra. Ngũ Hành Đại Lục dựa vào huyết mạch của nàng mà tồn tại, cũng như huyết mạch của nàng dựa vào Ngũ Hành Đại Lục mà cường đại.

"Đến Vực sâu, nàng sẽ phát hiện những thứ càng thêm quen thuộc." Dạ Quân Mạc dặt tay Bạch Vũ, ngồi trên xe kéo đã sớm chuẩn bị tốt, ba vị Vương và Âm Lâm, Âm Ưng cưỡi Triệu hoán thú bảo vệ ở chung quanh, một đội nhân mã đi về hướng Âm Dạ Đế Quốc.

Lúc bọn họ xé rách không gian trở về Ngũ Hành Đại Lục, đều đã cố gắng đến gần Vực sâu.

Tuy mục đích tới vẫn lệch khỏi quỹ đạo rất nhiều, nhưng may mà cũng không cách Âm Dạ Đế Quốc quá xa, đã ở trong phạm vi Vực sâu phát xạ, chung quanh không có thể lực khác, đi năm sáu ngày có thể tới Vực sâu.

Bạch Vũ ngồi ở trong toa xe nhìn ra ngoài, phong cảnh dọc theo đường đi bắt đầu từ dãy núi nối liền không ngừng trở nên hoang vu, cực nóng, rất nhanh lại đi vào Vực sâu trong truyền thuyết, có vào mà không có ra.

Chương 576: Đến ám dạ 1

Edit: V.O

Hơi thở màu đen lượn lờ trong không khí, cả vùng đất trống ở Vực sâu tràn ngập một dòng nhiệt hủy diệt cực nóng. Hoàn cảnh như vậy tuyệt đối là nơi mãnh thú thích xây tổ, đặc biệt mãnh thú có thân hình to lớn.

Mãnh thú cấp bá chủ hoành hành, linh khí hỗn loạn, lực lượng khủng bố tàn sát đất đai bừa bãi, chung quanh Vực sâu hình thành các loại xoáy nước, không cẩn thận rơi vào một cái, Vương Giả cũng sẽ bị xé thành mảnh nhỏ. Lực lượng đáng sợ hơn lực lượng xé rách không gian nhiều.

Lời đồn Vực sâu có vào không có ra, không phải nói đùa.

Nhưng bọn Bạch Vũ lại một đường bình yên vô sự, chẳng những không đụng tới xoáy nước linh khí, ngay cả bóng dáng nửa con mãnh thú cũng không thấy.

Nhưng Bạch Vũ nhớ rõ vạn năm trước lúc nàng chuẩn êm đến Vực sâu đã gặp phải không ít phiền phức, lúc rời đi được đưa đi, cũng là không gặp một chút nguy hiểm nào.

"Các chàng có con đường an toàn?" Bạch Vũ tò mò hỏi Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc gật gù đầu: "Có thể nói như vậy, năm đó lúc tổ tiên Dạ gia bị ép trốn vào Vực sâu, nắm giữ được quy tắc Vực sâu, mới có

thể yên ổn ở lại, phát triển thành Âm Dạ Đế Quốc."

"Nghe nói mãnh thú trong Vực sâu đều bị các chàng thuần phục, là thật sao?"

Dạ Quân Mạc cười nhạt một tiếng: "Ta nhớ rõ vạn năm trước nàng đã hỏi qua vấn đề này."

"Đúng, nhưng khi đó chàng không trả lời ta." Bạch Vũ bĩu môi.

Dạ Quân Mạc không nói gì, không trả lời là vì lúc ấy vừa vặn có việc gấp, chờ hấn xong việc trở về, Bạch Vũ sớm đã quên mất vấn đề này.

"Mãnh thú cấp bá chủ cách Đế Quốc khá gần đều đã nằm ở trong lòng bàn tay, về phần mãnh thú bên ngoài thì không quản." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói. Mãnh thú trong Vực sâu có mấy vạn, thuần phục toàn bộ cần quá lâu, việc đó cũng không cần thiết.

Đối với Âm Dạ Đế Quốc mà nói, mãnh thú bên ngoài chính là phòng hộ tự nhiên, diendanlequydon – V.O, kẻ bên ngoài xông vào không biết quy tắc Vực sâu, cực kỳ dễ gặp phải đoàn mãnh thú. Đây cũng là lý do vì sao Sáng Thế Thần Điện có rất nhiều cao thủ, nhưng thế nào cũng không xông vào Vực sâu được.

"Nhất định Thủy Qua và Thụ Tinh sẽ cực kỳ thích nơi này, hai bọn nó truyền âm cho ta, nói là đã thuận lợi chạy thoát, xé rách không gian theo đến rồi." Bạch Vũ cười tít mắt dựa vào vai Dạ Quân Mạc: "Bây giờ, nhất định Thượng Quan Vân Trần tức giận không nhẹ."

Quan tâm hấn ta làm cái gì? Dạ Quân Mạc ghen ôm lấy Bạch Vũ, sờ sờ bụng Bạch Vũ: "Nghe nói sinh hài tử rất đau?"

Bạch Vũ có chút ai oán trực tiếp gặt đầu: "Là rất đau, nghe nói cảm giác đau nhất trên thế giới chính là sinh hài tử." Không tính mức độ đau đón linh hồn, nhưng đây cũng đã là rất đau.

Sắc mặt Dạ Quân Mạc lại càng không tốt: "Có cách giảm bớt không?"

"À... hình như có thể cho người hôn mê, trực tiếp mổ bụng lấy hài tử ra?" Người phàm trần gọi là giải phẫu phụ sản, một Vị diện sử dụng khoa học kỹ thuật để nghiên cứu y thuật, có lẽ ta cũng có thể học?

Khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Mạc triệt để đen thui, hấn chỉ nán lại Vị diện kia hai năm, chưa từng nghe nói có y thuật dọa người như vậy: "Nàng vẫn nên tự mình sinh đi, tự mình sinh an toàn."

Bạch Vũ: "..."

Bỗng nhiên, xe ngựa ngừng lại, Dạ Quân Mạc lạnh nhạt mở miệng: "Sao vậy?"

Cách Đế Đô còn vài trăm dặm, vị trí hiện tại cũng chỉ vừa đến gần bên ngoài thành trì, sẽ không phải là gặp ai đó chứ.

"Thánh Quân ca ca, muội tới đón huynh!" Âm Lân còn chưa nói, một tiếng cười thanh thúy êm tai của thiếu nữ truyền vào, vui vẻ tự tin, lộ ra sức sống bừng bừng.

Âm Lân nói khẽ ở cửa sổ xe: "Là Phượng Dao dẫn người tới đón người."

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc trầm xuống: "Vì sao nàng ta lại đến? Ai nói với nàng ta?"

"Đương nhiên là Phượng Vương, về phần làm sao Phượng Vương

biết được, người nên đến hỏi cứu cứu người." Âm Lân buông tay nói.

Chương 577: Đến ám dạ 2

Edit: V.O

Phượng Vương là nữ nhân duy nhất trong ngũ vương, quan hệ của Dạ Vương và Phượng Vương luôn luôn tốt, nghe nói lúc Dạ Vương còn trẻ từng theo đuổi Phượng Vương, đáng tiếc không theo đuổi được.

Nhưng hiển nhiên Dạ Vương thật sự có tình cảm với Phượng Vương, Phượng Vương hỏi ông tin gì, tuyệt đối không nói hai lời sẽ nói với bà.

Phượng Dao chính là nữ nhi duy nhất của Phượng Vương, thiên tư trác tuyệt, tu luyện chưa tới 5000 năm cũng đã trở thành Vương Giả đỉnh cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá.

Tuy so sánh với Bạch Vũ, Dạ Quân Mạc, 8000 năm thật sự quá dài, nhưng đó là vì Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ nhận được ông trời ưu ái, có huyết mạch độc nhất vô nhị.

Bạch Vũ có Thần Sáng Thế chiếu cố, tu luyện chưa từng gặp bình cảnh, toàn bộ năm con Triệu hoán thú đều là tuyệt phẩm mãn tu chất.

Huyết mạch ám dạ của Dạ Quân Mạc khiến cho hắn có thể trực tiếp hấp thu linh lực tổ tiên để lại, trực tiếp trở thành Triệu hoán Đại Đế, về sau chỉ cần tiến một bước, trở thành Thần Hoàng.

Đương nhiên Phượng Dao không thể so sánh với hai yêu nghiệt

Bạch Vũ, Dạ Quân Mạc, nhưng so với phần lớn Triệu hoán sư mà nói, thời gian tu luyện của nàng đã ngắn đáng sợ, nhiều người cả đời cũng đừng nghĩ đạt tới cảnh giới Vương Giả.

Bởi vì thực lực của Phượng Dao khủng bố, được phong làm Quận chúa, cũng có vị trí riêng ở tầng lớp trên của Âm Dạ Đế Quốc, quản lý tổ chức tình báo của Đế Quốc.

"Thánh Quân ca ca, muội có thể vào được không?" Một bàn tay trắng nõn thoáng cái vén màn xe, Âm Lân muốn ngăn cũng không ngăn được.

"Oa? Còn có một nữ nhân!" Phượng Dao cực kì ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ tựa bên người Dạ Quân Mạc, giống như đang nhìn động vật quý hiếm nào đó.

Bạch Vũ chớp mắt một chút, diendanlequydon – V.O, cũng đánh giá Phượng Dao đến.

Một nữ tử mặc áo đỏ, màu sắc đỏ rực giống như có thể thiêu đốt ánh mắt người phàm tục, khoa trương diễm lệ, tùy ý lớn mật, tuyệt không để ý sắc mặt lạnh lùng của Dạ Quân Mạc.

Phượng Dao có cảm nhận hoắt, khuôn mặt xinh đẹp, thiếu nữ xinh đẹp tươi cười. Trên người có một loại khí chất tự tin hấp dẫn người.

Bạch Vũ cảm thấy nếu nàng mà là nam tử nhất định ánh mắt đầu tiên sẽ bị Phượng Dao hấp dẫn.

Nàng nghĩ như vậy, quay đầu nhìn về phía Dạ Quân Mạc.

Mặt Dạ Quân Mạc không chút thay đổi, trong đôi mắt đen thâm thúy không có một chút dao động, lạnh nhạt nhìn Phượng Dao xông tới:

"Ra ngoài!"

Phượng Dao bĩu môi, thả màn xuống, lui ra ngoài, miệng la hét:
"Thiệt thòi ta còn cố ý tới đón huynh, thực không nể mặt."

Xe ngựa lại bắt đầu di chuyển.

Bạch Vũ sờ sờ cằm. Tính tình... Phượng Dao này tùy ý làm bậy, tuyệt đối là bị dung túng mà ra!

Trong Âm Dạ Đế Quốc, dám ung dung lớn gan ở trước mặt Dạ Quân Mạc như vậy, ngoại trừ Âm Lân, Bạch Vũ thì vẫn chưa từng thấy người thứ hai, ngay cả tam vương cũng sẽ bị khí thế lạnh lẽo ép khi ở trước mặt Dạ Quân Mạc.

Chẳng lẽ là Dạ Quân Mạc dung túng?

Bạch Vũ nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của Dạ Quân Mạc, muốn nhìn ra một chút manh mối.

Dạ Quân Mạc nhận thấy tầm mắt của Bạch Vũ, cúi đầu nhìn nàng:
"Sao vậy?"

"Chàng không có lời gì muốn nói với ta?" Bạch Vũ nhíu mày.

Trong mắt Dạ Quân mạc hiện lên ý cười cứng chiều: "Ta và nàng ta không quan hệ?"

"Là sao? Nàng ấy tuyệt không sợ chàng, xem ra chàng đối với nàng ấy rất tốt." Bạch Vũ cười títt mắt vẽ vòng tròn ở trước ngực hắn.

Dạ Quân Mạc giữ chặt tay nàng: "Sao nàng biết, có thể trước giờ nàng ta chưa từng gặp ta, mới dám tùy ý làm bậy?"

Khóe miệng Bạch Vũ rụt rụt, xốc màn cửa sổ xe lên, hỏi Âm Lân ở bên ngoài: "Phượng Dao là ai?"

Âm Lân hé miệng cười, giới thiệu ngắn gọn cho Bạch Vũ một lần.

Bạch Vũ nghe xong nhìn Dạ Quân Mạc: "Dù gì cũng là Quận Chúa chàng phong, trước giờ chưa từng gặp, chàng lừa ai chứ?"

"Lừa nàng."

"..." Nói thẳng ra như vậy được hả?

Chương 578: Đến Âm Dạ 3

Edit: V.O

Đáy mắt Dạ Quân Mạc thoáng xẹt qua suy xét lạnh lùng.

Phượng Dao được Phượng Vương sủng từ nhỏ đến lớn, chưa từng gặp bất kỳ bất lợi nào trên con đường tu luyện, ngang ngược kiêu ngạo đã thành thói quen.

Nhưng Phượng Dao làm việc cực kỳ có chừng mực, không quá mức ương ngạnh, không làm ra chuyện gì quá giới hạn, đối với chuyện nên làm cũng đều có thể thật sự hoàn thành, là một người cực kỳ có năng lực.

Nhưng hôm nay tới gặp hắn, lại quá mức khoa trương và lớn gan rồi. Trước kia ở trước mặt hắn, nhiều nhất chỉ gọi một tiếng ca ca, nhiều hơn cũng không dám.

Biểu hiện hôm nay hiển nhiên là ố ý, trong tùy tiện, ngông cuồng lộ ra vô cùng thân thiết, theo Bạch Vũ chính là do hắn dung túng.

Nhưng Phượng Dao nắm bắt có chừng mực cực kỳ tốt, còn chưa quá tuyến, không đến mức khiến cho hắn phẫn nộ.

Đây là suy nghĩ thôi? Biết ta dẫn Bạch Vũ trở về, Phượng Vương sốt ruột rồi sao?

"A..." Dạ Quân Mạc khẽ cười một tiếng, nhắm mắt lại, võ lưng Bạch Vũ, nằm xuống rơi vào giấc mộng.

Ban đêm cùng ngày, đoàn xe đã tới Đế Đô.

Phượng Vương dẫn người nghênh đón ở cửa thành, đội ngũ mênh mông hoàn toàn không thèm để ý đêm đã khuya, nhìn thấy xa giá của Dạ Quân Mạc, mọi người lập tức quỳ xuống hành lễ, đang muốn hô to tham kiến Thánh Quân, đã bị Âm Lân ngăn lại.

"Thân thể Thánh Quân không khoẻ, đang nghỉ ngơi, đừng ồn ĩ hấn."

Phượng Vương ngạc nhiên nhìn về phía Dạ Vương, vẻ mặt thắc mắc. Cho dù đã ngủ thiếp đi, nhưng đến cửa thành, cũng nên ra mặt nói vài câu. Bây giờ người không ra thì cũng thôi, lại còn hạ lệnh đừng đánh thức chính mình? Này không quá giống phong cách của Thánh Quân.

Dạ Vương âm trầm nghiêm mặt, không muốn nói cái gì.

Chỗ nào là không muốn đánh thức Thánh Quân, rõ ràng là Bạch Vũ kia ngủ thiếp đi, Thánh Quân không muốn đánh thức nàng ta!

Kẻ gây họa này! Lại mê hoặc Thánh Quân đến thất điên bát đảo, diendanlequydon – V.O, còn đuổi không đi!

Nếu Thánh Quân không ra mặt, nghi thức hoan nghênh long trọng cũng không cần làm, Phượng Vương cho người tản ra một con đường, một đường theo Thánh Quân về tới cung điện.

"Có chuyện gì, ngày mai hãy nói, đều lui ra đi." Giọng lạnh lẽo của Dạ Quân Mạc từ trong toa xe truyền ra, mọi người lập tức tuân mệnh rời đi.

Dạ Quân Mạc ôm Bạch Vũ đã ngủ say, đi xuống xe kéo.

Mấy ngày nay Bạch Vũ vẫn mệt rũ rời, ngủ trong lòng Dạ Quân Mạc tựa như một con mèo nhỏ, co rút thành một cục, cọ cọ ngực Dạ Quân Mạc, tuyệt không biết đã bị bế đi.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc chứa một tia cười ấm áp, ôm Bạch Vũ về tấm cung của chính mình.

...

Phượng Dao đi theo Phượng Vương về chỗ ở, vừa vào nhà, Phượng Vương đã vội vàng lôi kéo nàng ta, nói: "Sao rồi? Thấy nữ nhân kia không?"

"Thấy rồi, rất đẹp." Phượng Dao thờ ơ rút tay về, ngồi trên ghế dựa.

"Đẹp? Có thể đẹp bao nhiêu? Nữ nhi của ta mới chính là đẹp nhất." Phượng Vương không để bụng nói.

Phượng Dao lắc đầu: "Không, nàng ta thật sự rất xinh đẹp, xinh đẹp hơn con. Nghe Âm Ưng nói, nàng ta tên là Bạch Vũ, cùng tên với tiểu công chúa đã chết của Sáng Thế Thần Điện."

Đi nghênh đón cũng không phải một chuyến tay không, ít nhất dọc theo đường đi hỏi ra được không ít thứ từ miệng Âm Ưng. Tuy miệng Âm Ưng cực kỳ nghiêm, chỉ hỏi ra được một ít chuyện, nhưng cũng coi như có thu hoạch.

"Cái gì? Bạch Vũ! Thánh Quân còn chưa quên tiện nha đầu kia sao?" Nhất thời sắc mặt Phượng Vương trầm xuống, hung hăng cắn cắn răng.

Phượng Dao lại cười nhạt một tiếng: "Ai biết được. Nhưng nữ nhân

kia cũng dám có tên là Bạch Vũ, sẽ không sợ đi trên đường, người Đế Quốc sẽ đánh chết nàng ta sao?"

"Chỉ sợ nàng ta còn không biết người Đế Quốc hận Sáng Thế Thần Điện bao nhiêu, muốn dùng tên để hấp dẫn Thánh Quân, thì phải trả giá tương ứng." Phượng Vương cười lạnh: "Con yên tâm, vị trí Vương Hậu nhất định là của con. Mấy vị Vương chúng ta sẽ không cho phép Thánh Quân tùy tiện lấy một dải nha đầu không biết từ nơi nào xuất hiện."

Chương 579: Đến Âm Dạ 4

Edit: V.O

"Người chắc chắn nàng ta chỉ là dã nha đầu sao? Sao con cảm thấy Dạ Vương cực kì kiêng kị thân phận của Bạch Vũ?" Phượng Dao hơi hơi nhíu mi nói.

"A...? Chẳng lẽ nàng ta thật sự có chút lai lịch? Ngày mai ta đi hỏi Dạ Vương một chút là được." Phượng Vương không cho là đúng: "Đúng rồi, Thánh Quân đối xử với nữ tử kia như thế nào? Sẽ không phải chỉ là chơi đùa chứ?"

"Làm sao có thể chỉ là chơi đùa? Nhiều năm như vậy Thánh Quân đều chưa từng chạm qua bất kỳ nữ nhân nào, Tô Lăng Dung đi theo Thánh Quân 7000 năm, Thánh Quân cũng chỉ coi nàng ta như thị nữ bình thường. Chỉ riêng Bạch Vũ có thể đến gần bên cạnh người, theo điểm này mà nói, tuyệt đối là thật sự thích." Trong mắt Phượng Dao thoáng hiện lên vẻ ghen tị.

"Vậy thì có chút phiền phức rồi. Nhưng không sao, chẳng qua để cho nàng làm một người thiếp. Con là nữ nhi của ta, thực lực, địa vị đều cao hơn Bạch Vũ rất nhiều, đến lúc đó, còn không phải muốn đối phó với nàng ta như thế nào thì đối phó với nàng ta như thế đó." Trong mắt Phượng Vương chợt hiện lên lạnh lùng: "Đương nhiên, tốt nhất vẫn là không để cho nàng ta gả cho Thánh Quân."

"Điểm ấy con không lo lắng, Vương Hậu của Thánh Quân phải chọn ra công khai dựa theo lệ thường của Âm Dạ Đế Quốc, chỉ cần con có thể thắng đến cuối cùng, Thánh Quân cũng chỉ có thể chọn con."

Phượng Dao mỉm cười.

Nàng đã sắp đột phá trở thành Triệu hoán Đại Đế, ngay cả trong ngũ vương cũng chỉ có mẫu thân của nàng là Đại Đế, một khi nàng đột phá, ngoại trừ nàng ra vị trí Vương Hậu không còn có thể là ai khác. Về phần Bạch Vũ, nghe nói nàng ta vẫn còn chưa đến ba mươi tuổi, cấp bậc có thể cao bao nhiêu?

Thánh Quân thích thì thích đi, giữ ở bên cạnh cũng không ảnh hưởng tới chuyện của nàng. Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là nàng phải nhanh chóng nghĩ cách đột phá Đại Đế.

...

Ngày hôm sau, U Vương, Ảnh Vương, Dạ Vương và Phượng Vương cùng nhau tới gặp Dạ Quân Mạc.

"Thánh Quân bị thương, cần phải tĩnh dưỡng, không biết cần dược liệu gì không? Ta lập tức cầm tới." Phượng Vương cười tao nhã, tuy bà ta đã mấy vạn tuổi, nhưng vẫn là phu nhân mỹ mạo, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng không có một cái.

"Phương thuốc ở đây, diendanlequydon – V.O, làm phiền Phượng Vương rồi." Âm Lân không chút khách sáo đưa phương thuốc cho Phượng Vương. Phượng Vương chưởng quản quốc khố, không tìm Phượng Vương thì tìm ai? Nếu Phượng Vương đã chủ động nói, đương nhiên Âm Lân sẽ không khách sáo với bà ta.

Khóe miệng Phượng Vương hơi hơi giật giật một chút, bà chỉ khách sáo một chút, ai ngờ Âm Lân lại không khách sáo như vậy.

Phượng Vương cất kỹ phương thuốc, mới bắt đầu bẩm báo một chuyện.

Dạ Quân mặc lạnh nhạt nghe, cũng không có chuyện gì cần hẳn xử lý, chỉ là những chuyện nát về Sáng Thế Thần Điện.

"Bây giờ bản thân Sáng Thế Thần Điện còn lo chưa xong, bên trong hỗn loạn, Thánh Quân người xem chúng ta có cần nhân cơ hội làm chút gì không?" Ảnh Vương trầm ngâm nói.

Dạ Quân Mạc hỏi: "Người muốn làm gì?"

"À... chúng ta có thể tiếp tục phân chia Sáng Thế Thần Điện, không phải nói tiểu công chúa của bọn họ đã trở về rồi sao? Chỉ cần Công chúa Bạch Vũ lộ diện, Sáng Thế Thần Điện tuyệt đối sẽ đại loạn." Ảnh Vương đề nghị.

Ông ta cũng không biết Bạch Vũ chính là Bạch Vũ của Sáng Thế Thần Điện, trong ngũ vương chỉ có Dạ Vương biết rõ lai lịch của Bạch Vũ.

Ánh mắt Dạ Vương sáng lên, liên tục gật đầu: "Chủ ý này không tệ."

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc lạnh lẽo: "Người đi đâu tìm một Bạch Vũ?"

Dạ Vương sừng sốt, lập tức muốn nói, đã bị Dạ Quân Mạc ngăn lại.

Ảnh Vương đương nhiên nói: "Có thể tìm một người đóng giả. Thánh Quân, người không phải biết Bạch Vũ lớn lên trông thế nào sao?"

"Bộ dạng có thể đóng giả, huyết mạch đóng giả như thế nào? Bị nhìn ra sẽ chỉ làm Sáng Thế Thần Điện cảm thấy toàn bộ đều là Âm Dạ Đế Quốc chúng ta đang phá rối, hỗn loạn cũng tự nhiên vì vậy mà không còn tồn tại nữa." Dạ Quân Mạc khoát tay: "Còn không bằng để cho bọn họ tiếp tục loạn, không biết thật giả, thì sẽ vĩnh viễn chia rẽ."

"Thánh Quân anh minh." Ảnh Vương nghĩ lại, cũng hiểu được đóng giả quá không đáng tin.

Chương 580: Đến Âm Dạ 5

Edit: V.O

Dạ Vương một bụng lời nói nói không nên lời, rõ ràng có một công chúa thật, chỗ nào còn cần đóng giả quý gì? Ông ta rất muốn nói thân phận của Bạch Vũ ra, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Dạ Quân Mạc, không khỏi sợ run cả người.

Rõ ràng Dạ Quân Mạc muốn giấu diếm thân phận của Bạch Vũ, nhưng chuyện này có thể giấu diếm?

Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần không dám nói, nhưng Anh Khê gặp ở Tháp Thiên Ky sẽ không điều tra sao? Chuyện công chúa Bạch Vũ trở về huyên nào khiến cho cả Sáng Thế Thần Điện sắp diên rồi, một nửa Thần Điện đều bất kể trả giá để tìm được Bạch Vũ.

Lúc này người dẫn Bạch Vũ trở về Âm Dạ Đế Quốc, lại càng làm cho người khác chú ý, trừ phi người phải luôn giấu Bạch Vũ, nếu không rất nhanh toàn bộ thiên hạ sẽ biết tiểu công chúa của Sáng Thế Thần Điện đã luân hồi chuyển thế trở về, lại được Âm Dạ Đế Quốc dẫn trở về.

Dạ Quân Mạc nhìn thoáng qua Dạ Vương, lại nhìn ra được ông ta đang suy nghĩ gì từ vẻ mặt âm u của ông ta.

Dạ Quân Mạc cũng không tính luôn giấu Bạch Vũ, chẳng qua bây giờ Bạch Vũ mang bảo bảo, bại lộ thân phận vô cùng không an toàn, càng không cần nói đi chia rẽ nội bộ Sáng Thế Thần Điện, Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần không diên cuồng ám sát Bạch Vũ

mới là lạ.

Trước đó Âm Lân để cho Bạch Vũ đi dẫn dắt Thượng Quan Vân Trần rời đi, hẳn cũng đã rất không hài lòng. Đương nhiên bây giờ một trăm điều không muốn, so với tiêu diệt Sáng Thế Thần Điện, sự an toàn của Bạch Vũ mới chính là quan trọng nhất.

"Chuyện này trước hết cứ để đó, cẩn thận nhìn chăm chăm tình huống của Sáng Thế Thần Điện, khỏi cần đi phá rối bọn họ. Lúc có phiền phức bọn họ vẫn sẽ đối ngoại, lúc không có áp lực thì nội bộ mới có thể không hề kiêng kị mà tiêu hao." Có lẽ sau lần này, Sáng Thế Thần Điện lại mất đi không ít Đường chủ và Trưởng lão ngoại môn.

"Vâng." Bốn người cung kính nhận mệnh.

"Còn nữa, Âm Dạ Đế Quốc nên có một vị Linh Vương mới." Dạ Quân Mạc tiếp tục nói.

Trong lòng bốn người khẽ động, mỗi người nảy ra suy nghĩ khác nhau.

"Linh Vương mới, được. Không biết Thánh Quân nhìn trúng ai rồi?" U Vương vui vẻ nói. U Vương đối với ai là Linh Vương mới cũng không sao, dù sao cũng không có liên quan gì đến ông, là ai cũng được.

"Thánh Quân vốn định để cho Đại công tử Tô gia tiếp nhận chức vụ sao?" Ảnh Vương thăm dò. Tô gia tuyệt đối trung thành với Thánh Quân, diendanlequydon – V.O, tuy có một nữ nhi như Tô Lăng Dung, lại cầu huyết độc chết cha mình, nhưng Đại công tử Tô gia vẫn là người cực kỳ hiểu biết, chỉ là hơi trẻ, thực lực cũng quá kém.

Nếu để cho một tiểu bối còn trẻ như vậy ngang vai ngang vế với bọn họ, thật sự có chút thất lễ.

"Hắn còn quá trẻ, không ép được người dưới." Dạ Quân Mạc lắc đầu: "Vẫn nên để Âm Lân làm Linh Vương đi."

Âm Lân!

Là người được chọn tốt!

Tâm cơ, uy nghiêm, trung thành đều là số một số hai, tuy thực lực hơi yếu một chút, nhưng có năng lực bồi dưỡng ra một lượng lớn ám vệ cấp bậc Vương Giả, Tôn Giả cho Thánh Quân, trình độ của bản thân lại không yếu. Mấy năm nay, hắn làm việc cho Dạ Quân Mạc, đã sớm nên phong Vương.

Nhưng đối với bọn Dạ Vương mà nói, Âm Lân làm Linh Vương, còn không bằng để cho Đại công tử Tô gia tới làm.

Tuy Tô gia rất có thực lực, nhưng Đại công tử Tô gia chỗ nào so được với Âm Lân? Bản thân Âm Lân chính là hộ pháp nắm giữ thực quyền, làm Linh Vương thì lập tức có thể ngồi vững vị trí Linh Vương, đến lúc đó, quyền lực của bọn họ tuyệt đối sẽ bị Âm Lân phân phần lớn.

Nhưng bọn họ không nói được bất kỳ lý do phản đối nào, chỉ có thể nghiêm mặt cáo lui.

Sau khi Âm Lân nghe mệnh lệnh này, cực kỳ không biết nói gì: "Vì sao người không nói cho ta một tiếng đã ra lệnh? Gần đây ta không làm chuyện gì đắc tội người mà?"

"Phong Vương làm Vương còn không vui sao?" Dạ Quân Mạc lạnh

lòng liếc nhìn Âm Lân.

Chương 581: Vương Hậu, tư cách 1

Edit: V.O

Ám Lân cắn răng: "Làm hộ pháp của người cũng đã cực kỳ mệt mỏi rồi. Người lại còn để cho ta làm Linh Vương, đi giúp người tranh quyền từ trong tay tứ vương, người không thể tìm người khác hả?"

"Tìm ai? Ám Ưng, Ám Lang hay là Ám Hồ?"

"..." Ám Hồ ẩn nấp trong chỗ tối, hiện thân không tốt. Ám Lang suốt ngày nghĩ đánh nhau, để cho hắn đi làm Linh Vương, hắn không có đầu óc đó. Về phần Ám Ưng, hắn là lão đại ca trong bốn người bọn họ, ổn trọng lại cứng nhắc, không có tâm cơ gì, để cho hắn đi đấu với đám lão hồ ly kia, đại khái chưa tới hai ngày cũng sẽ bị người lừa còn giúp người đếm bạc.

Quả nhiên vẫn chỉ có chính mình thích hợp nhất.

Ám Lân rơi lệ đầy mặt: "Người người có thể sử dụng cũng quá ít."

"Không ít, có một hai người thích hợp là đủ rồi." Dạ Quân Mạc thân nhiên nhìn hắn: "Người cũng không cần phí tâm tư gì đi chèn ép bọn họ, bọn họ chỉ muốn chính mình vơ vét nhiều ích lợi một chút, chuyện khác hắn bọn họ sẽ không làm. Người xem rồi chọn là được."

"Rõ rồi." Ám Lân rất không cung kính trừng mắt.

Xử lý xong sự vụ của Ám Dạ Đế Quốc, toàn thân Dạ Quân Mạc thoải

mái đi tìm Bạch Vũ.

Tật xấu thích ngủ của Bạch Vũ càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng nàng cũng không đến mức ngủ lâu không dậy.

Lúc Dạ Quân Mạc đi, nàng vừa vắn tỉnh lại, tò mò đi dạo khắp nơi trong tấm cung.

"Đang tìm cái gì?" Dạ Quân Mạc hỏi.

"Hồ tắm lớn kia. Ta nhớ vạn năm trước lúc ta tới nơi này của chàng, chàng bị thương nên ngâm mình ở bên trong." Bạch Vũ rất nhớ cái hồ tắm lớn kia, bên trong linh khí nồng đậm, sương khói lượn lờ, bây giờ nàng cũng rất muốn vào tắm một cái.

"Chính ở chỗ này, chỉ là trùng tu một chút." Dạ Quân Mạc dẫn nàng đi tới trước một lầu các lịch sự tao nhã ở Thiên điện.

Thật ra là hấn lén lút xây cái hồ tắm này, trước kia không muốn để cho Dạ Vương phát hiện, xây lầu các vô cùng đơn sơ. Về sau, hấn xây lầu các lại, còn mở rộng hồ tắm.

Bạch Vũ đi vào lại cảm thấy cực kỳ thoải mái, không nói hai lời, diendanlequydon – V.O, nhảy vào trong nước giống như một Mỹ Nhân Ngư.

Năm tên tiểu tử kia của nàng đều cần linh lực để thăng cấp linh thuật, hiệu suất hấp thu linh khí trong hồ tắm này gấp đôi bình thường, cao hơn linh tửu, nàng muốn nhanh chóng hấp thụ nhiều một chút.

Bạch Vũ bơi lội vui vẻ ở trong hồ, Dạ Quân Mạc ở bên cạnh xem đến tâm ngứa, dứt khoát cũng xuống hồ.

Bạch Vũ nhìn dáng người hoàn mỹ của hắn, đỏ mặt trốn ra phía sau:
"Sao chàng cũng xuống?"

"Ta muốn chữa thương." Dạ Quân Mạc nghiêm túc nói.

Cũng đúng..., cái này ao vốn là dùng để chữa thương, Dạ Quân Mạc nên ngâm nhiều.

Bạch Vũ không nhận ra ý cười xấu xa ở đáy mắt của người nào đó chút nào, trở tay lấy tinh thể cực phẩm trong nhẫn Bách Vũ ra, nhất thời một dòng linh khí mênh mông cuồn cuộn nổi lên, đầy trong hồ, hòa tan ở trong nước phảng phất giống như muốn ngưng tụ thành thực chất.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đều lập tức cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái, không hổ là tinh thể cực phẩm. Linh khí khổng lồ này vẫn chỉ lan ra chút đỉnh mà thôi, mà chút đỉnh này lại ngang với hơn mấy trăm viên tinh thể bình thường.

Linh mạch Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ lập tức phấn chấn, bắt đầu điên cuồng hấp thu, hai người thiên phú kinh người, đối mặt với linh khí khổng lồ như vậy, tự nhiên thân thể sẽ không kiềm được mà phản ứng.

Bạch Vũ ngâm trong nước hồ, cảm thấy cực kỳ thoải mái, rất nhanh nhập vào trong tu luyện cấp bậc.

Dạ Quân Mạc tựa vào bên cạnh nàng, dịu dàng ôm lấy nàng, giống ôm một con mèo con mềm mại cỡ bàn tay, cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Bạch Vũ quay đầu, chớp chớp mắt với hắn: "Không phải chàng muốn dưỡng thương sao? Tập trung chú ý đi!"

"Ta cảm thấy như vậy càng có thể tập trung chú ý." Dạ Quân Mạc đúng lý hợp tình nói.

Chương 582: Vương Hậu, tư cách 2

Edit: V.O

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, chẳng qua cảm giác tựa vào người Dạ Quân Mạc cũng không tệ lắm. Nàng lười biếng ngáp một cái, híp mắt ngủ gà ngủ gật trong khi đang từ từ tu luyện.

Dạ Quân Mạc sờ sờ bụng của nàng: "Hình như phòng lên rồi."

"Ừm... qua mấy tháng sẽ lớn hơn nữa."

"Lớn bao nhiêu?"

"Đại khái... lớn cỡ vậy đi." Bạch Vũ khoa tay múa chân một phen.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc vạch đen, cho dù hẳn chưa từng có hài tử, cũng từng thấy nữ nhân khác có thai, nào có lớn như vậy?

Bạch Vũ chớp đôi mắt to ngập nước: "Sẽ lớn hơn người khác một chút, trong bụng của ta có hai đứa."

Cả người Dạ Quân Mạc càng không tốt. Hai đứa? Sao có thể có hai đứa? Lần đầu tiên mang bảo bảo lại có hai đứa sao? Có thể không dễ sinh không? Có thể bị nguy hiểm không? Bụng lớn như vậy, thân thể Bạch Vũ gầy gầy nhỏ nhỏ chịu được sao?

Dạ Quân Mạc sầu lo xoa cánh tay Bạch Vũ, trong lòng rầu rĩ, hạ quyết tâm trong vòng mấy tháng kế tiếp nhất định phải nuôi Bạch Vũ

trắng trẻo mập mập. Kết quả lại dẫn đến trong vòng mấy tháng kế tiếp, mỗi ngày Bạch Vũ đều đã ăn một lượng lớn thức ăn ngon, trực tiếp béo lên hơn mười cân.

...

Ngay lúc Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc yên tâm tu luyện ở trong hồ, Dạ Vương, Phượng Vương, U Vương và Ảnh Vương bắt đầu chuẩn bị Đại hội tuyển phi.

Cái gọi là Đại hội tuyển phi là lệ thường của Âm Dạ Đế Quốc, lúc Thánh Quân phải thành thân sẽ tổ chức Đại hội một lần, chọn ra Vương Hậu và phi tử. Tuổi tác của Thánh Quân không nhỏ, từ lúc Thánh Quân 1000 tuổi nên cử hành Đại hội tuyển phi rồi.

Nhưng Thánh Quân hoàn toàn không đụng chạm đến nữ nhân, diendanlequydon – V.O, không được Thánh Quân cho phép, Đại hội này hoàn toàn không tổ chức được, đành phải kéo dài.

Hiện giờ, Dạ Quân Mạc công khai mang một nữ tử về, hiển nhiên thông suốt, tự nhiên Đại hội tuyển phi có thể cử hành rồi.

Trên thực tế, Đại hội chính là một trận chiến lôi đài, chẳng qua người dự thi đều là mỗi nữ tử Đại thế gia của Âm Dạ Đế Quốc. Âm Dạ Đế Quốc này thực lực vi tôn, Vương Hậu của Thánh Quân nhất định phải có thực lực có thể sánh vai cùng Thánh Quân, lấy được đệ nhất mới có tư cách làm Vương Hậu của Thánh Quân.

Tứ vương đã chọn xong danh sách người có thể tham gia, mới đi tìm Âm Lân, mời hẳn cùng đi bẩm báo Thánh Quân. Dù sao đây là chuyện lớn, ngũ vương cũng nên cùng đi.

Âm Lân xem xét danh sách bọn họ lấy ra, gân xanh trên khóe mắt

nhảy dựng.

Thánh Quân mới dẫn Bạch Vũ về, dào dạt vui vẻ lấy nàng, đang muốn thông cáo thiên hạ, các người lại cầm cái này đến cho hắn! Tuyển phi? Thiệt thòi các người nghĩ ra, muốn chết cũng đừng kéo ta cùng đi!

"Linh Vương, tờ danh sách này có vấn đề gì sao?" Phượng Vương khó hiểu nhìn sắc mặt Âm Lân u ám.

Có vấn đề, đương nhiên là có vấn đề, vấn đề lớn! Tổng cộng 372 nữ tử, lại không có tên Bạch Vũ. Cho dù các người hạ quyết tâm muốn làm theo lệ thường, cũng không thể bỏ Bạch Vũ qua một bên chứ?

"Thêm tên Bạch Vũ vào đi." Âm Lân nâng trán nói.

Dạ Vương không vui hừ lạnh một tiếng: "Nàng ta? Nàng ta chỉ là một tiểu nha đầu Thánh Quân dẫn từ hạ giới về, không cha không mẹ, dựa vào cái gì tham gia Đại hội tuyển phi? Linh Vương hắn cũng hiểu, nữ tử có tư cách tham gia Đại hội đều chỉ có thể là quý nữ thế gia."

Thật ra ông ta càng muốn nói Bạch Vũ chính là công chúa của Sáng Thế Thần Điện, cừu địch của Âm Dạ Đế Quốc, Thánh Quân lấy ai cũng không thể lấy nàng ta!

Âm Lân âm thầm bĩu môi, còn quý nữ? Quý nữa có thể càng tôn quý hơn Bạch Vũ sao?

"Nếu Dạ Vương không thêm tên Bạch Vũ, chuyện Đại hội tuyển phi cũng không cần đi báo với Thánh Quân. Hắn sẽ không đồng ý." Không đá bay tất cả các người ra là đã cho các người mặt mũi rồi.

Chương 583: Vương Hậu, tư cách 3

Edit: V.O

"Thêm thì thêm, chỉ là thêm một nữ tử." U Vương không cho là đúng nói. Dù sao không có nữ nhân, Vương Hậu nào thì cũng không rơi xuống nhà ông.

Phượng Vương cũng hiểu không hề gì, tuy Thánh Quân cực kỳ thích Bạch Vũ, nhưng Bạch Vũ thế nào cũng sẽ không phải là đối thủ của Phượng Dao, bây giờ Phượng Dao đã bế quan, chờ nó ra chính là Triệu hoán Đại Đế! Ngoại trừ nó ra, đệ nhất không còn có thể là ai khác, cho dù Bạch Vũ tham gia, nhiều nhất Thánh Quân chỉ có thể phong làm phi tử.

Ở Âm Dạ Đế Quốc, địa vị của phi tử và Vương Hậu đúng là kém xa.

Khác nhau ở chỗ phi tử chỉ là một nữ nhân của Thánh Quân, mà Vương Hậu là có thực quyền, lúc Thánh Quân mặc kệ chuyện, Vương Hậu gần như có thể nắm trong tay hơn một nửa quyền lực của Thánh Quân, địa vị cũng vượt lên ngũ vương.

Dạ Vương lại phẫn nộ vỗ bàn: "Không được! Ta tuyệt đối không đồng ý! Bạch Vũ không có tư cách chính là không có tư cách, danh sách cứ giao lên như vậy. Nếu Thánh Quân muốn vi phạm lệ thường của Âm Dạ Đế Quốc, để cho hắn đi thỉnh tội với liệt tổ liệt tông của Đế Quốc đi."

Mấy người ngạc nhiên nhìn Dạ Vương, không rõ vì sao đột nhiên

ông ta phát hỏa lớn như vậy.

Ám Lân đau đầu nhìn trời, lời này Dạ Vương nói cũng rất nghiêm trọng, Dạ Quân Mạc không được sự đồng ý của mọi người ở Đế Quốc lại lấy Bạch Vũ làm Vương Hậu, chỉ sợ là không thể.

Vị trí Vương Hậu ở Đế Quốc thật sự quá quan trọng, mỗi một người nhậm chức Vương Hậu đều phải trải qua Đại hội để chọn ra, đều có thể đứng sòng vai ngạo nghễ với Thánh Quân, quan sát thiên hạ. Vương Hậu nhất định phải có thể phục chúng!

Nếu ngũ vương đều có thể đồng ý, Dạ Quân Mạc lại trấn an nhóm nguyên lão của Đế Quốc một chút, đại khái có thể không cần tổ chức Đại hội này thì có thể đẩy Bạch Vũ lên vị trí Vương Hậu, nhưng bây giờ hiển nhiên không thể.

Tuy ngũ vương dựa vào Dạ Quân Mạc, nhưng cũng đều có tư tâm.

Ảnh Vương và Phượng Vương có nữ nhi tham gia, Dạ gia cũng có không ít nữ tử bàng chi (dòng bên/nhánh bên) có thể tham gia, tuy U Vương không hề gì, nhưng cũng kiên định muốn tổ chức trận Đại hội này.

"Được rồi, ông cứ giao lên như vậy đi. Ta không đi với ông được rồi." Ám Lân dứt khoát chuồn, diendanlequydon – V.O, nhìn thấy một phần danh sách như vậy, Dạ Quân Mạc không tức chết mới là lạ, hẳn mới không cần bị giận chó đánh mèo.

Quả nhiên, tứ vương vừa nói ra, giao danh sách lên, đã bị Dạ Quân Mạc gầm lên. Dạ Quân Mạc giận dữ, cả Đế Đô chấn động, hai tòa Thiên điện bị hủy đi trong cơn tức của Dạ Quân Mạc.

"Xin bớt giận, uống chút trà đi." Ám Lân túm Ám Hồ nhìn Dạ Quân

Mạc.

Dạ Quân Mạc giương đôi mắt tức giận liếc nhìn hấn: "Người cũng tới khuyên ta tổ chức Đại hội sao?"

"Đó là truyền thống của Đế Quốc, năm đó nương người cũng được chọn làm Vương Hậu như vậy."

Dạ Quân Mạc yên lặng không nói, đôi mắt đen nhánh ngưng tụ ra một tầng sương lạnh muốn đông chết người.

Đương nhiên hấn biết đây là lệ thường của Âm Dạ Đế Quốc, Đế Quốc chọn Vương Hậu tuyệt không đơn giản hơn chọn Thánh Quân, cũng vô cùng thận trọng, nếu hấn bốc đồng thay đổi lệ thường, cũng không phải không làm được.

Lấy uy nghiêm hiện giờ của hấn ở Âm Dạ Đế Quốc, hấn có thể mạnh mẽ hủy bỏ Đại hội, trực tiếp phong Vương Hậu.

Nhưng làm như vậy, Bạch Vũ sẽ không được mọi người tán thành, một Vương Hậu không được tán thành, hoàn toàn không có cách nào đặt chân ở Âm Dạ Đế Quốc, không khác gì một phi tử bình thường, cho dù cho nàng quyền lực, cũng không có cách nào sử dụng.

Mọi người Âm Dạ Đế Quốc là mỗi Đại thế gia bị Sáng Thế Thần Điện hãm hại, trong lòng bọn họ chứa cừ hận, càng thêm coi trọng thực lực, bởi vì chỉ có đủ thực lực mới có thể báo thù.

Âm Dạ Đế Quốc càng coi trọng thực lực hơn bất kỳ nơi nào, chỉ khi Bạch Vũ biểu hiện thực lực cường đại ra, mới có thể làm mọi người kinh sợ, mới có thể phục chúng.

Chương 584: Vương Hậu, tư cách 4

Edit: V.O

"Thật ra Đại hội tuyển phi là một chuyện tốt, có thể cho Bạch Vũ được Đế Quốc tiếp nhận. Người phải hiểu được, thân phận của Bạch Vũ còn chưa sáng tỏ, nếu đến lúc Ngọc Ưu Liên của Sáng Thế Thần Điện bên kia không chịu được áp lực, sai người điều tra ra thân phận của Bạch Vũ, Đế Quốc sẽ càng không thể tiếp nhận Bạch Vũ. Cho dù người mạnh mẽ phong Bạch Vũ làm Vương Hậu, người có thể giữ được áp lực của cả Đế Quốc sao?" Âm Lân kiên nhẫn khuyên bảo.

Dạ Quân Mạc khinh thường cười lạnh: "Áp lực của cả Đế Quốc? Người cũng rất xem trọng những tông môn thế gia này rồi. Nếu bọn họ lựa chọn đầu nhập vào Âm Dạ Đế Quốc, thì phải vâng theo quy củ của Âm Dạ Đế Quốc ta! Thù của bọn họ là với Sáng Thế Thần Điện, lại không liên quan gì đến Bạch Vũ. Ai dám phản đối, cút đi cho ta!"

Khóe miệng Âm Lân rụt rụt, thật là đủ bá đạo!

"Người cũng đã hạ quyết tâm, còn có cái gì để nói? Người coi như hôm nay ta chưa từng nói là được. Chỉ là Dạ Vương, Phượng Vương tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, người cứ chờ từ từ mài với bọn họ đi."

Ánh mắt Dạ Quân Mạc thâm trầm, im lặng không nói đi về tầm cung.

Bạch Vũ giống như một mỹ nhân ngư mới vừa lên bờ, buồn ngủ

đánh ngáp, ôm một cái khăn lông lớn, quấn thân mình tính đi về ngủ. Thấy mặt Dạ Quân Mạc không có cảm xúc gì, vươn tay giống như một con mèo nhỏ.

Trong nháy mắt, Dạ Quân Mạc trở nên ấm áp, đi qua ôm lấy nàng.

"Sao vậy? Tâm tình không tốt sao?" Bạch Vũ có một chút buồn ngủ, mềm mại nói.

"Không." Dạ Quân Mạc ôm chặt nàng, thấp giọng nói: "Nàng yên tâm tu luyện, yên tâm dưỡng thai, toàn bộ có ta."

"Ừm..." Bạch Vũ lại đánh ngáp, mí mắt nặng trĩu ngủ trong lòng Dạ Quân Mạc. Dạ Quân Mạc đưa nàng về tấm cung, đặt ở trên giường lớn mềm mại, tận tâm đắp kín chăn, lại trở lại hồ tiếp tục tu luyện.

Hắn mới vừa đi, Bạch Vũ đã ngủ lại mở đôi mắt mơ mơ màng màng ra, có chút nghi ngờ nhìn hướng Dạ Quân Mạc rời đi, đứng dậy mặc quần áo tử tế, chạy đi tìm Âm Lân.

Âm Lân thấy nàng có chút giật mình, diendanlequydon – V.O, gần đây Dạ Quân Mạc hận không thể coi Bạch Vũ thành trân bảo tuyệt thế giấu đi, sao có thể đột nhiên để cho nàng chạy đến?

"Gần đây Dạ Quân Mạc gặp chuyện gì phiền phức sao?" Bạch Vũ hỏi thẳng vào vấn đề.

Âm Lân nhú mày: "Người biết?"

"Vì không biết mới hỏi người."

"Đại hội tuyển phi." Âm Lân cực kỳ sáng khoái nói mọi chuyện lại một lần.

Sau khi Bạch Vũ nghe rõ ràng, chớp chớp đôi mắt mọng nước: "Bây giờ Dạ Quân Mạc không muốn tổ chức Đại hội này sao?"

"Đương nhiên hấn không muốn, nhưng Dạ Vương, Phượng Vương, Ảnh Vương cùng với nguyên lão Đế Quốc và mỗi Đại thế gia tông môn sẽ không đồng ý, chỉ sợ sẽ đánh với hấn tới cùng." Âm Lân bắt đấm dĩ buông tay. Cho dù hấn biết, lần trước đám Dạ Vương bị đánh bay ra, cũng không từ bỏ, đã chuẩn bị liên hợp một đám người lần thứ hai thỉnh cầu Dạ Quân Mạc mở Đại hội.

Hiển nhiên Dạ Quân mạc không đồng ý cử hành Đại hội, bọn họ cũng tuyệt đối không đồng ý một Vương Hậu tự nhiên nổi lên.

"Trong những người được chọn làm Vương Hậu, lợi hại nhất là ai?" Bạch Vũ hỏi.

"Phượng Dao." Âm Lân nghĩ nghĩ: "Bây giờ nàng ta đang bế quan, nếu đột phá, sẽ là Đại Đế."

"Triệu hoán Đại Đế à..." Bạch Vũ ngờ ngác gật đầu: "Người giúp ta tìm Dạ Vương một chút đi."

Âm Lân tò mò mở to hai mắt, ánh mắt sáng ngời có thần: "Người tìm Dạ Vương làm gì?"

"Đương nhiên là tìm ông ta thương lượng chút chuyện rồi." Bạch Vũ cười cong mắt, khuôn mặt thanh lệ thoát tục chứa nụ cười cực kì vô tội. Âm Lân lại không hiểu sao nhìn thấy được một tia xảo quyệt từ bên trong.

Chương 585: Vương Hậu, tư cách 6

Edit: V.O

Ám Lân dẫn Bạch Vũ đi tìm Dạ Vương, cũng không quá yên tâm về sự an toàn của Bạch Vũ. Bây giờ Bạch Vũ có thai, cực kỳ quý giá, ai biết Dạ Vương nổi nóng sẽ làm ra chuyện gì? Cho nên cố ý kêu Ám Lang cùng đi, bảo vệ Bạch Vũ.

Sự thật chứng minh Ám Lân cân nhắc vẫn cực kỳ chu toàn, lúc tìm đến Dạ Vương, Dạ Vương đang thương lượng chuyện Đại hội tuyển phi với một đám người.

Ảnh Vương, U Vương, Phượng Vương, gần như tất cả nhân vật quan trọng của Ám Dạ Đế Quốc đều đã ở đây.

Dạ Vương nhìn chăm chăm Bạch Vũ, ánh mắt nháy mắt trầm xuống: "Người tới làm gì?"

"Nghe nói Dạ Vương đang phiền não vì chuyện Đại hội tuyển phi, ta tới giúp ông." Bạch Vũ thoáng lộ ra nụ cười giật mình, đặc biệt chân thành nói.

"Người, giúp ta?" Dạ Vương cười nhạt một tiếng: "Người hi vọng Thánh Quân tổ chức Đại hội tuyển phi?"

"Đương nhiên không hy vọng." Bạch Vũ cũng chẳng muốn làm bộ làm tịch: "Ta chỉ là không hy vọng Dạ Quân Mạc khó xử mà thôi. Trên danh sách của ông không có tên của ta, cho dù cầu xin một trăm lần,

Dạ Quân Mạc cũng không sẽ đồng ý, nếu không ông để cho ta tham gia, nói không chừng có khả năng Dạ Quân Mạc sẽ đồng ý."

Dạ Vương cười lạnh châm chọc: "Thì ra là thế, người muốn tham gia Đại hội tuyển phi, cho nên mới tới tìm ta. Người nằm mơ! Có ta ở đây, người cũng đừng hòng nghĩ tham gia Đại hội tuyển phi! Người không có tư cách đó!"

Bạch Vũ cũng không tức giận, vẫn đạm phong khinh nhìn ông ta: "Ông chắc chắn không cho ta tham gia, Đại hội tuyển phi vẫn có thể tổ chức sao?"

"Hừ, người cũng quá xem trọng chính mình rồi. Cho dù Thánh Quân quyền cao chức trọng, chấp chưởng cả Đế Quốc, cũng không có thể vi phạm quy củ tổ tiên định ra! Thánh Quân không tổ chức Đại hội, người cũng đừng nghĩ trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của hắn." Dạ Vương hừ lạnh một tiếng.

Nếu không vì vậy, ta cũng chẳng muốn tới tìm người. Bạch Vũ âm thầm trợn mắt: "Nếu ta có tư cách tham gia Đại hội thì sao?"

"Người có thể có tư cách gì? Người tham gia tuyển chọn diendanlequydon – V.O, cần phải là quý nữ vị hôn (ý nói chưa gả) của Ám Dạ Đế Quốc nhỏ tuổi hơn Thánh Quân! Mà người là..." Dạ Vương dừng một chút: "Thân phận của người không có tư cách!"

"Mà ta đã mang thai rồi." Vẻ mặt Bạch Vũ uất ức nhìn Dạ Vương.

Dạ Vương ngẩn ngơ ngay tại chỗ, Phượng Vương và Ảnh Vương, U Vương đều chấn kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Là Thánh Quân à?" U Vương thốt ra.

Bạch Vũ liếc ông ta một cái: "Nói thừa!"

Dạ Vương tức giận run cầm cập, chỉ vào Bạch Vũ nói không ra lời. Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc lại để cho công chúa Sáng Thế Thần Điện mang thai chính hài tử của mình, cái này gọi là chuyện gì đây!

Bọn họ là tử địch! Là tử địch đó!

Sao có thể để cho huyết mạch Sáng Thế Thần Điện làm bản Âm Dạ thuần khiết nhất?

Ông ta nhìn về phía bụng Bạch Vũ, mắt lộ ra hung ác, lúc này thậm chí có đại nghịch bất đạo cũng phải nghĩ cách bỏ đứa bé này.

Ám Lân lập tức che ở trước mặt Bạch Vũ, lạnh lùng nhìn ông ta: "Dạ Vương, ông muốn làm gì? Đây chính là hài tử đầu tiên của Thánh Quân!"

Bạch Vũ ôm bụng, ló đầu ra từ sau lưng Ám Lân: "Không phải, là hai đứa!"

Mọi người thật sự hít một hơi, song thai à, đây chính là đại cát (ý nói chuyện cực tốt)! Từ trước tới nay Thánh Quân vẫn không có huyết mạch lưu truyền, bọn họ đã sớm sốt ruột rồi. Bây giờ Bạch Vũ mang thai, là chuyện đại hỷ của Âm Dạ Đế Quốc!

Nếu không cho Bạch Vũ tư cách tham gia tuyển chọn, hài tử sinh ra cũng không có danh phận, chuyện này tuyệt đối là không thể.

"Một khi đã như vậy, Bạch Vũ nhất định phải tham gia Đại hội." Ảnh Vương không sao cả nói. Đến lúc đó cho một vị trí phi tử cũng được, về phần vị trí Vương Hậu, ông ta chưa từng nghĩ Bạch Vũ có thể trở

thành Vương Hậu.

Đám Phượng Vương, U Vương cũng yên lặng bày tỏ đồng ý, nhóm nguyên lão Đế Quốc đã sớm vui vẻ cười toét miệng, ánh mắt nhìn Bạch Vũ vô cùng hiền lành

Hoàn quyển 3

Chương 586: Vương Hậu, duy nhất 1

Edit: V.O

Được thôi! Cuối cùng Thánh Quân cũng có con nối dõi rồi! Đừng nói tư cách tham gia tuyển chọn, cho dù trực tiếp phong Phi cũng có thể, nhưng Vương Hậu thì không thể.

Thấy tất cả mọi người đồng ý, Dạ Vương tức giận sôi lên, im lặng bỏ đi.

Ngày hôm sau, lúc mọi người đưa danh sách cho Dạ Quân Mạc, trên mặt đều là nụ cười chúc mừng.

Dạ Quân Mạc không hiểu ra sao cả, nhìn thấy cái tên đầu tiên trên danh sách chính là Bạch Vũ, lại nghe bọn họ chúc mừng hẳn trở thành phụ thân, hẳn mới hiểu được, mặt âm trầm đi tìm Bạch Vũ.

Ngoại trừ ngũ thì Bạch Vũ chỉ tu luyện ở trong hồ, bây giờ linh lực trong linh mạch nàng đã vượt qua 10000 điểm, Đại Địa Hôi Hùng cũng lên dần đến cấp 7 nhờ hàng loạt thức ăn sinh trưởng, đã có thể bắt đầu để cho đám Triệu hoán thú bắt đầu tu tập linh thuật rồi.

Nàng chọn linh thuật bị động cho Đại Địa Hôi Hùng là Kim Cương Phách Thể, sức chịu đựng càng ít, lực phòng ngự sẽ càng mạnh.

Bạch Vũ tốn gần 3000 điểm linh lực để cho Tiểu Hôi từ từ tu luyện đến tầng thứ 5, lúc sức chịu đựng thấp hơn ba thành, lực phòng ngự sẽ tăng vọt gấp đôi!

Linh thuật chủ động nàng chọn cho Tiểu Hôi là Đại Địa Hộ Thuần, cái này đại khái là một loại linh thuật bảo toàn sinh mạng nhất trong linh thuật hệ Thổ của Sáng Thế Thần Điện, có thể cung cấp một tầng bảo vệ có sức chịu đựng cực cao.

Lúc ở Thần Vực, Bạch Vũ chiếm được khá nhiều thiên tài địa bảo, bảo bối cần cho Tiểu Hôi tu luyện Đại Địa Hộ Thuần đã sớm tích đủ rồi.

Bạch Vũ cũng tốn gần 3000 điểm linh lực để cho Tiểu Hôi tu luyện đến tầng thứ 5, có thể sinh ra một tầng bảo vệ tương đương với sức chịu đựng của bản thân, sau khi sức chịu đựng của tầng bảo vệ tiêu hao hết, mới có thể làm cho Đại Địa Hộ Hùng bị thương.

Vì Tiểu Hôi tu luyện linh thuật, 6000 điểm linh lực lại trực tiếp không còn, 4000 điểm còn lại đã không đủ để thăng cấp bất kỳ dạng linh thuật nào nữa, Bạch Vũ chỉ có thể tiếp tục tích góp linh lực. Là Vương Giả đỉnh cấp, mức cao nhất của linh mạch nàng đã đạt tới 20000 điểm, chỉ là ngưng tụ quá chậm.

Bạch Vũ cũng không gấp, cách Đại hội còn nhiều thời gian, nàng có thể từ từ.

Nàng lười biếng đuổi người, diendanlequydon – V.O, bò lên khỏi hồ nước, lại thấy Dạ Quân Mạc ở trên bờ hồ, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng.

"Sao vậy?" Bạch Vũ khó hiểu nghiêng đầu.

"Nàng muốn tham gia Đại hội tuyển phi?" Dạ Quân Mạc thản nhiên hỏi.

Bạch Vũ lắc đầu: "Không phải."

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Trên danh sách có tên của nàng, nàng dám nói không phải nàng thuyết phục bọn họ thêm vào."

"Là ta làm cho bọn họ thêm vào, nhưng ta không muốn tham gia Đại hội tuyển phi." Bạch Vũ tiến sát đến bên tai Dạ Quân Mạc: "Ta phải làm Vương Hậu của chàng!"

Ánh mắt Dạ Quân Mạc sáng lên, ôm cổ nàng, hơi thở không ổn định hôn lên trán nàng, cúi đầu nhìn xuống cái bụng lồi ra của nàng, nhíu mày: "Nhưng hài tử có thể bị nguy hiểm không?"

Bạch Vũ cười tí mắt dựa vào vai hắn: "Sẽ không. Hài tử của chúng ta, huyết mạch rất cường đại, cho dù ta gặp chuyện không may, huyết mạch Sáng Thế sẽ bảo vệ chúng nó. Đi tham gia một trận thi đấu lôi đài mà thôi, không tốn bao lâu."

Huyết mạch Sáng Thế có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, chính là truyền thừa.

Bởi vì Bạch Vũ chưa có hài tử thì đã chết, bởi vậy linh hồn của nàng bất diệt, sẽ vẫn luân hồi chuyển thế, mãi đến khi để lại huyết mạch đời sau. Một khi huyết mạch lưu truyền, có người thừa kế, Bạch Vũ sẽ không còn là một thân bất tử nữa, điểm này nàng không nói với Dạ Quân Mạc.

Nàng sợ nói ra Dạ Quân Mạc sẽ không cần hài tử, chỉ cần nàng, vậy thì xong rồi.

Dạ Quân Mạc tủi thân ôm chặt nàng: "Ta không muốn nàng gặp chuyện không may."

Hình như mẫu thân của Bạch Vũ đã rong huyết qua đời lúc sinh ra nàng, hẳn rất lo lắng Bạch Vũ sẽ giống với mẫu thân nàng.

"Yên tâm, bản thân ta chính là Y Sư, sẽ xảy ra chuyện gì chứ?" Bạch Vũ sờ sờ mái tóc đen tuyền của Dạ Quân Mạc.

Chương 587: Vương Hậu, duy nhất 2

Edit: V.O

Nói thật, Bạch Vũ vẫn cực kỳ nghi ngờ lúc trước mẫu thân của nàng đã chết như thế nào.

Cho dù có người thừa kế là nàng đây, đã không còn huyết mạch Sáng Thế che chở, dù sao mẫu thân của nàng cũng là nhân vật cấp Thần Hoàng, sao có thể chết vì rong huyết?

Nàng không quá tin là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, càng có thể là bị người động tay chân, khả năng là người quen vô cùng lớn.

Đáng tiếc lúc trước khi nàng bắt đầu nghi ngờ chuyện này, còn chưa kịp nói với Thạch cô cô, nàng đã bị Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần hại chết, Thạch cô cô cũng chết oan uổng.

Bây giờ đã qua một vạn năm, muốn tra cũng rất khó khăn.

Huống chi muốn tra chuyện này, tất phải về Sáng Thế Thần Điện. Nàng cũng chỉ có thể suy nghĩ, cái gì cũng không làm được, bây giờ phải sinh hạ hài tử của mình thật tốt mới chính là chuyện quan trọng nhất.

Ánh mắt Dạ Quân Mạc tối đen ngơ ngẩn nhìn chăm chăm Bạch Vũ, sóng mắt lưu chuyển, bỗng nhiên thờ dãi: "Thật ra, nàng không cần tham gia lôi đài kia, cũng có thể làm Vương Hậu của ta, Vương Hậu duy nhất của ta!"

"Ta biết." Bạch Vũ tựa vào trong lòng Dạ Quân Mạc: "Chỉ là ta càng muốn khiến cho tất cả mọi người thừa nhận ta xứng với chàng!"

"Nói bậy bạ gì đó, đương nhiên nàng xứng với ta!"

"Nếu nói ta không cẩn thận không lấy được đệ nhất thì làm sao bây giờ? Chàng có phong người đệ nhất kia làm Vương Hậu không?"
Bỗng nhiên Bạch Vũ ngẩng đầu, nhìn hấn trêu tức.

Vẻ mặt Dạ Quân Mạc lạnh lùng: "Không nhất định. Nếu người khác lấy được đệ nhất, lần này sẽ không tính."

Đây không phải là rất xấu sao? Nhưng ta thích, Bạch Vũ cười tít mắt tiếp thụ cách nói này, càng thêm chịu khó tu luyện.

Dạ Quân Mạc cũng tu luyện cùng Bạch Vũ mỗi ngày, diendanlequydon – V.O, thăng cấp giống như ngồi trên tên lửa, rất nhanh đã đạt tới Tôn Giả trung cấp, tốc độ mới bắt đầu chậm lại.

Để ngưng tụ linh lực nhanh hơn, để cho linh mạch Dạ Quân Mạc mau chóng khôi phục, Bạch Vũ cũng làm không ít linh tửu.

Phần Diệt Nguyệt đã không thể thỏa mãn nhu cầu, lần này Bạch Vũ làm Huyết Huyền Tinh chuyên môn dùng để hấp thu linh khí nhanh hơn trên Ngũ Hành Đại Lục, giống như có ngôi sao sáng lọt vào trong chất lỏng đỏ như máu, lóe ra ánh sáng mộng ảo.

Uống xong một ly, người chưa tới cảnh giới sẽ cảm thấy phiêu phiêu dục tiên, có cảm giác linh hồn cũng bay ra khỏi cơ thể, rơi vào cơn say mơ mơ màng màng, khó có thể tự thoát khỏi, nếu xui xẻo mà nói, có thể sẽ ngủ ngàn năm không dậy.

Nếu Triệu hoán Đại Sư không cẩn thận uống vào, chỉ sợ sẽ trực tiếp ngủ như chết.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đều không bắn khoãn như vậy, Huyết Huyền Tinh là vật phẩm phụ trợ tu luyện vô cùng tốt đối với bọn họ.

Hai người bế quan tu luyện, chờ Đại hội bắt đầu.

Sau đó, Phượng Dao vừa vặn xuất quan. Một đường linh khí ở phía Đông Bắc của cung điện phóng lên trời, chấn động vực sâu, quét ngang Đế Đô.

Mọi người đi ở trên đường cảm thấy cuồng phong đảo qua, bão cát đầy trời, thổi khiến mắt bọn họ mở không ra.

Dời non lấp biển, hơi thở chọi trâu, khí thế của Đại Đế!

Mọi người nhao nhao chúc mừng Phượng Vương.

"Chúc mừng Phượng Vương, chúc mừng!"

"Phượng Dao cũng là Đại Đế, quả nhiên Phượng Vương biết dạy hài tử."

"Chúc mừng Phượng vương, mẹ con hai người là Đại Đế, cũng là giai thoại thiên cổ."

Mặt mày Phượng Vương hớn hở: "Đâu có đâu có, là tự nó cố gắng."

Ngoài miệng khiêm tốn vài câu, thân đã nhanh chóng chạy tới phòng bế quan xem Phượng Dao.

Thần thái Phượng Dao sáng láng, khí thế cả người đều đã khác lúc

đầu, trong mắt có thêm một phần ngạo nghễ khinh thường trời cao, người áp lực cường đại làm cho người ta không dám đến gần.

"Tốt! Nữ nhi ngoan, quả nhiên con không làm cho nương thất vọng. Dựa vào thực lực hôm nay của con, chỉ cần không xảy ra chuyện gì trên lôi đài, sẽ nắm chắc Vương Hậu." Phượng Vương vui tươi hơn hờ nói.

Ánh mắt Phượng Dao sáng lên: "Cuối cùng Thánh Quân cũng đồng ý tổ chức Đại hội tuyển phi rồi sao?"

Chương 588: Vương Hậu, duy nhất 3

Edit: V.O

"Đương nhiên." Phượng Vương mỉm cười. Năm đó Thánh Quân không làm, bọn họ không mạnh mẽ ép buộc là vì bên cạnh Thánh Quân không có nữ nhân, một khi Thánh Quân muốn cho nữ tử kia một cái danh phận, nhất định phải làm Đại hội, nếu không nữ tử kia không có cách nào nhận được sự tán thành của Đế Quốc.

"Đúng là chúng ta đã chờ ngày hôm nay không ít ngày rồi." Phượng Dao nở nụ cười tự tin: "Đúng rồi, lão Nhị, lão Tam nhà Ảnh Vương đâu? Mấy ngày này hẳn là cũng đang liều mạng tu luyện phải không?"

"Các nàng?" Phượng Vương không cho là đúng: "Các nàng đâu có chỗ nào là đối thủ của con. Nhưng con phải cẩn thận Bạch Vũ."

"Chính là dã nha đầu mới vừa được Thánh Quân mang về? Nàng ta có cái gì mà phải cẩn thận? Thánh Quân có thích nàng ta đi nữa, thực lực của chính bản thân nàng ta cũng không giữ được sự sùng ái của Thánh Quân."

"Không là Vương Hậu hẳn là nàng ta không có gì để dựa vào, chỉ là nàng ta đã mang thai hài tử của Thánh Quân, nên địa vị Phi là không thoát rồi."

Phượng Dao sừng sốt, ánh mắt bỗng chốc lóe ra: "Đã mang thai rồi? Vận may của nàng ta thật đúng là tốt."

"Không phải sao. Hải tử đầu tiên của Thánh Quân, nhất định cực kỳ nể trọng sự coi trọng của Thánh Quân. Chỉ là con cũng không cần quá sốt ruột, trước cầm chắc địa vị Vương Hậu ở trong tay, rồi lại đi đối phó Bạch Vũ. Dù sao hoài thai mười tháng, có thể sinh hạ ra không, vẫn còn chưa nói được." Trên khuôn mặt ung dung, hoa quý của Phượng Vương xẹt qua một tia âm trầm.

Phượng Dao gật gật đầu: "Nương nói đúng."

"Thật ra hai đối thủ lớn nhất của con – hai tử muội Nam Môn Tư và Nam Môn Tĩnh đều đã bị Thánh Quân chán ghét mà vứt bỏ, Nam Môn Tư bị xử quyết, tuy Nam Môn Tĩnh vẫn tới tham gia, nhưng ai cũng biết nàng ta đã bị Thánh Quân đả thương, thực lực giảm hơn một nửa, vị trí Vương Hậu đã sớm không có duyên với nàng ta. Chỉ là mọi chuyện vẫn nên cẩn thận, người lợi hại của Dạ gia còn nhiều mà." Phượng Vương vỗ vỗ tay Phượng Dao, đặt một cái bình nhỏ vào trong tay nàng ta.

Phượng Dao cả kinh: "Nương, đây là..."

Phượng vương dùng tay ra hiệu dừng lên tiếng: "Mộ trong thiên hạ chí độc – Thái Hoàn Lộ, cất cho kỹ."

Phượng Dao hít vào một hơi khí lạnh. Thái Hoàn Lộ, diendanlequydon –V.O, là dùng hỗn hợp dịch độc của 36 độc xà tạo thành độc dược. Dưới Đại Đế, chỉ cần dính vào một chút, lập tức độc phát bỏ mình, cứu cũng không kịp. Độc dược này được xưng là vua ám sát.

Chẳng qua Đại hội tuyển phi không thể dùng độc dược, dù sao chỉ là chọn lựa, không cần phải đánh nhau sinh tử.

Nhưng đối với mỗi Đại Thế Gia mà nói, đây là một chuyên đánh đánh nhau sinh tử! Lặng lẽ dùng độc tính là gì, các loại linh khí, các loại thủ đoạn, chỉ có không thể nghĩ được, không có chuyện không làm được!

"Nương, yên tâm, con biết nên làm gì." Phượng Dao mỉm cười, nắm chặt bình dược trong tay.

Thời gian nhoáng lên một cái, đã đến ngày bắt đầu Đại hội, tất cả hơn 370 nữ tử đều ăn mặc lộng lẫy, xuất hiện ở quảng trường đàn tế trang nghiêm của Đế Đô. Một đám nữ tử dáng vẻ mềm mại thướt tha, trang điểm xinh đẹp, khiến cho quảng trường quanh quẽ nghiêm nghị có thêm một phần nhiệt tình và đặc sắc.

Ngũ vương trên đài cao gật đầu cực kỳ hài lòng, mỹ mạo cũng rất quan trọng, dù sao cũng không thể để cho Thánh Quân lấy một người quái dị. Cho dù Thánh Quân không ngại, bọn họ cũng sẽ cảm thấy mất mặt Âm Dạ Đế Quốc.

Quy củ thi đấu lôi đài rất đơn giản, chính là tỷ thí một chọi một, thắng so đấu với thắng, so đấu đến cuối cùng chỉ có một người xuất sắc, vị đó chính là người được chọn làm Vương Hậu.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng ngồi ngay ngắn ở trên đài cao trị thương, im lặng đảo mắt qua rất nhiều nữ tử phía dưới, liếc mắt một cái tìm thấy Bạch Vũ.

Người khác đều tao nhã, duyên dáng yêu kiều, vô cùng chú trọng hình tượng của chính mình, sợ để lại ấn tượng xấu cho hấn, chỉ có Bạch Vũ lười biếng nâng bụng, tìm một cái bậc thềm ngồi xuống, cắn một khối điểm tâm.

Chương 589: Vương Hậu, duy nhất 4

Edit: V.O

Có thể là gần đây Dạ Quân Mạc cho ăn quá nhiều, Bạch Vũ rõ ràng càng thích ăn hơn trước kia, cũng càng béo. Nhìn bộ dáng mượt mà, mập mạp của nàng giống con chuột đồng nhỏ nhồi thức ăn vào trong miệng, Dạ Quân Mạc lại không nhịn được muốn cười, khóe miệng không kiềm được nở nụ cười sủng nịnh.

Chúng nữ tử nhìn thấy nụ cười của Dạ Quân Mạc có thể hoà tan băng cứng, tâm tình kích động.

"Thánh Quân nhìn ta cười!"

"Nói bậy! Rõ ràng là nhìn ta!"

Một đám mỹ nữ còn chưa lên lời đả, thiếu chút nữa đã đánh nhau.

Tứ vương cũng là vui mừng, quả nhiên Thánh Quân đã thông suốt, cực kỳ hài lòng với nữ tử bọn họ tỉ mỉ bồi dưỡng ra, hài lòng thì tốt!

Ám Lân âm thầm trừng mắt, hài lòng? Hài lòng cái quỷ á! Rõ ràng là thấy Bạch Vũ mới nở nụ cười, chỉ sợ một đám chung quanh cũng không khác một đám cây cải củ trong mắt Dạ Quân Mạc.

Bạch Vũ không chú ý Dạ Quân Mạc đang nhìn nàng, chủ yếu là đàn tể rất cao, cho dù nàng ngửa đầu nhìn lên trên, cũng không thấy rõ vẻ mặt của Dạ Quân Mạc.

Nàng chỉ cảm thấy bụng rất đói, quả nhiên trong bụng có hai bảo bảo thì không giống bình thường, bây giờ một mình nàng ăn, tẩm bổ cho ba người, thấy đồ chua thì không nhịn được chảy nước miếng, khẩu vị mở ra, giống như luôn ăn không đủ no.

Nếu không phải vẫn còn tu luyện, đại khái cuộc sống mỗi ngày của nàng chính là giống như heo, ngoại trừ ăn, chính là ngủ.

May mà còn có một Đại hội như vậy để giải sầu, đối với lần Đại hội này, nàng nhất định phải thắng, dù sao nàng cũng sẽ không phân phát Dạ Quân Mạc đi.

Sờ sờ bảng viết một dãy số 1 trong tay, Bạch Vũ tiếp tục gặm điếm tâm.

373 nữ tử, một bảng dãy số trong tay, tùy cơ hội rút ra đối thủ, tỷ thí hai hai. Bởi vì là số lẻ, tự nhiên sẽ có người có lượt rỗng, Bạch Vũ chính là người được lượt rỗng kia, còn không chỉ một lượt, mà là mấy lần lượt rỗng.

Nhóm nguyên lão Đế Quốc cũng không muốn để cho nàng đi tỷ thí vào buổi sáng như thế, tuy là Triệu hoán thú đánh, diendanlequydon – V.O, nhưng dù sao không an toàn, dù sao cũng suy xét vì hài tử trong bụng của nàng. Đám người Ảnh Vương, U Vương chỉ tính vào lúc chỉ còn lại mười mấy người cuối cùng, để cho Bạch Vũ trước tùy tiện đấu một chút, thua là có thể xuống.

Chỉ có Dạ Vương thờ ơ nhìn sắp xếp của bọn họ, trong lòng tràn đầy châm chọc, yên lặng không nói gì.

Vì thế, Bạch Vũ lại nhàn nhã xem mọi người lên tỷ thí.

Phượng Dao một đường vào vòng trong, vô cùng cường thế, gần như mỗi lần đối phó đối thủ chưa đến ba hiệp đã kết thúc. Chỉ là, một nữ tử Dạ gia xuất thế ngang trời, cường thế, dễ dàng hơn Phượng Dao, mỗi trận chỉ có một con Triệu hoán thú xuất hiện, đã đánh bại đối thủ, thắng liền năm trận.

"Nàng là ai vậy?"

"Hình như là Dạ Nghiên Nhi, Vực chủ vực Hắc Dạ ở Đại lục Hắc Thủy. Một mực tu luyện bên ngoài, hôm nay mới về."

"Không hổ là người thừa kế Dạ gia bồi dưỡng ra, thật là lợi hại!"

"Tất nhiên, so với hai dưỡng nữ Nam Môn Tư, Nam Môn Tĩnh, nàng mới chính là bảo bối của Dạ gia. Đại khái vị trí Vương Hậu lại chỉ có nàng tranh đoạt với Phượng Dao."

Lúc này Phượng Dao cũng chú ý tới Dạ Nghiên Nhi, nàng ta mới vừa đánh bại một đối thủ, ngạo nghễ đứng ở trên lôi đài, nhìn Dạ Nghiên Nhi ở phía dưới.

Bốn mắt nhìn nhau, đốm lửa văng khắp nơi, tầm mắt sắc bén như đao kiếm đánh vào nhau, lộ ra mũi nhọn, khí thế cường đại tràn ngập ở trong không khí, áp lực khủng bố khiến người hít thở không thông, sắc mặt nữ tử phía dưới đều đã không kìm được mà tái mét, tránh xa lôi đài.

Bạch Vũ có chút giật mình, rõ ràng trên người Phượng Dao chính là hơi thở Triệu hoán Đại Đế, tuy chỉ là sơ cấp, nhưng áp lực khiến người bình thường không thể chịu nổi, Dạ Nghiên Nhi lại đối đầu gay gắt, không yếu hơn Phượng Dao chút nào.

Chương 590: Vương Hậu, duy nhất 5

Edit: V.O

Phượng Vương nheo mắt lại, nhìn về phía Dạ Vương: "Không thể tưởng tượng được, Dạ gia các người lại còn có nhân vật như vậy."

Dạ Vương bĩu môi, cực kỳ không khách sáo nói: "Chuyện này có gì mà kỳ lạ, ngay cả Thánh Quân cũng từ gia tộc bọn ta ra. Nếu không phải quan hệ huyết thống của Dạ gia chính thống và Thánh Quân quá thân cận, không thể gả cho Thánh Quân, người cho là còn có chuyện của nữ nhi người sao?"

Mặt Phượng Vương tối sầm: "Dạ Vương nói quá sớm rồi? Cũng chưa nghe nói chính thống Dạ gia các người có một Đại Đế, ngay cả chính người cũng còn chưa tới trình độ này."

Dạ Vương hừ lạnh một tiếng, yên lặng nhìn phía dưới.

Phượng Vương có chút ngạc nhiên, dựa theo tính tình của Dạ Vương tuyệt đối sẽ gây gỗ với bà, bà đã làm xong chuẩn bị khắc khẩu với Dạ Vương, kết quả Dạ Vương lại bỏ qua như vậy? Là đang lo lắng cho Dạ Nghiên Nhi? Dù sao một lát nữa Dạ Nghiên Nhi lại phải gặp Phượng Dao.

Trận này Dạ Nghiên Nhi là... cùng với Bạch Vũ? Hình như cái này không cần lo lắng.

"Kế tiếp, số ba trăm - Dạ Nghiên Nhi đánh với số một - Bạch Vũ."

Trưởng lão phụ trách chủ trì lôi đài cao giọng hô.

Bạch Vũ? Bạch Vũ là ai? Tên này lại rất quen tai, hình như đều chưa từng lên đài, đại khái là một nữ tử của gia tộc nhỏ nào đó miễn cưỡng nhét vào.

Mọi người không thèm để ý tiếp tục nói chuyện phiếm, loại tỷ thí không có gì hồi hộp này, hoàn toàn không cần phải xem. Các nàng càng chờ mong trận tỷ thí tiếp theo – Dạ Nghiên Nhi và Phượng Dao, đó mới là cao thủ chân chính so chiêu, cho dù chắc chắn các nàng không thắng được, nhưng nhìn xem cũng có thể rung động.

Chỉ là lúc các nàng thấy Bạch Vũ ưỡn bụng đi lên lôi đài, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người Bạch Vũ, thiếu chút nữa tròng mắt không tròng ra.

Đùa gì chứ? Đã mang thai còn có thể tới tham gia tuyển phi? Đây rõ ràng không phải là đội nón xanh cho Thánh Quân sao? Là có bao nhiêu muốn chết mới có thể can đảm như vậy?

Mọi người chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một con quạ đen cạc cạc bay qua, diendanlequydon – V.O, toàn trường yên tĩnh, trong lòng run sợ nhìn Dạ Quân Mạc trên đài cao.

Ngoài dự đoán chính là Dạ Quân Mạc không có cảm xúc gì, ngũ vương cũng không nói gì.

"Bắt đầu đi." Âm Lân hạ lệnh.

Trưởng lão dậm đĩa mờ hôi lạnh: "Vâng."

Dạ Nghiên Nhi cau mày nhìn Bạch Vũ ôm bụng ở đối diện, Bạch Vũ rất đẹp, cho dù có thai, dáng người thay đổi, lại vẫn có thêm phong

thái say lòng người, thậm chí còn có thêm một phần nét đẹp mẫu tít dịu dàng.

Nhưng đây cũng không phải là điểm quan trọng, quan trọng là:
"Người chính là nữ tử Thánh Quân dẫn về?"

Bạch Vũ gật gật đầu.

"Người mang chính là hài tử của Thánh Quân?"

Bạch Vũ tiếp tục gật đầu.

Nhất thời, mọi người phía dưới hiểu rõ, khó trách để cho một nữ tử có thai tới tham gia Đại hội, thì ra người ta đã mang huyết mạch của Thánh Quân rồi.

Mày Dạ Nghiên Nhi nhú lại càng chặt: "Ta sẽ cố gắng không làm người bị thương, chỉ là tốt nhất là người trực tiếp chịu thua." Làm Bạch Vũ bị thương cũng không sao, nhưng nàng không thể làm tử tỳ (con nối dõi) của Thánh Quân bị thương, để cho một người như vậy đi lên tỳ thí, thật sự là phiền phức.

Bạch Vũ nở nụ cười: "Người đừng lo, ta cũng sẽ cố gắng không làm người bị thương."

Một trận tiếng động lớn xôn xao dưới đài, còn nói không làm Dạ Nghiên Nhi bị thương, nữ nhân này có bị bệnh không? Dựa vào đâu mà nàng ta có thể đối đầu khiến Đại Đế - Dạ Nghiên Nhi bị thương. Nghe nói người có thai sẽ dần dần ba năm, tuyệt đối là nàng ta bị dần dần.

Sắc mặt Dạ Nghiên Nhi nháy mắt trầm xuống: "Người vẫn nên nhanh chóng đi xuống cho ta!"

Dạ Nghiên Nhi rút ra một cây roi, cuốn về phía cảng chân Bạch Vũ, muốn trực tiếp vút Bạch Vũ xuống lôi đài.

Ầm - -

Tiểu Bạch từ trên trời giáng xuống, móng vuốt mạnh mẽ mà có lực cắt đứt roi, chân chứa khủng bố, nháy mắt chưởng về phía Dạ Nghiên Nhi.

Chương 591: Vương Hậu, duy nhất 6

Edit: V.O

Đồng tử Dạ Nghiên Nhi co lại, cực kỳ hoảng sợ, thật nhanh!

Nàng ta có thể rõ ràng cảm thấy được hơi thở tử vong ập vào mặt, giống như hơi lạnh buốt thấm vào trong xương tủy của nàng ta, khiến cho thân thể của nàng ta đông cứng gần như không cử động được. Roi của nàng ta là kim khí Dạ gia đồng ý dùng đá Thái Ất tạo ra, trải qua hơn vạn thứ tinh luyện mới tạo ra sợi roi dài này, vậy mà đối phương vừa ra tay đã cắt đứt!

Nàng ta vô thức nhanh chóng lùi lại, vội vàng gọi Lục Nhĩ Viên Hầu (vượn mập sáu tai) của chính mình ra, một con Viên Hầu (vượn mập) vững vàng chắn ở trước mặt Dạ Nghiên Nhi, giống như một bức tường thành thật dày làm cho người ta yên tâm.

Nhưng mà Dạ Nghiên Nhi vừa mới thoát khỏi tử vong uy hiếp, móng vuốt của Tiểu Bạch đã chưởng đến người Lục Nhĩ Viên Hầu.

Phách Thiên Liệt, dung hợp thị huyết cường bạo, xác suất bạo kích 70%!

Một kích tất sát!

Lục Nhĩ Viên Hầu mới xuất hiện còn chưa đứng vững gót chân đã biến mất lần nữa, tan thành mây khói!

"Làm sao có thể?" Trong lòng Dạ Nghiên Nhi dâng lên cảm giác hoang đường, Lục Nhĩ Viên Hầu của nàng là Triệu hoán thú cực phẩm hệ Kim cấp 8! Giá trị thuộc tính cực cao, lực phòng ngự và sức chịu đựng cũng gần bằng Triệu hoán thú hệ Thổ bình thường, thậm chí ngay cả một lần phản kích cũng không kịp đã bị người ta một chưởng chưởng chết!

Càng hoang đường chính là Bạch Hổ chưởng chết Lục Nhĩ Viên Hầu rõ ràng mới cấp 7, cấp bậc thua kém, vượt cấp giết người? Vậy cũng được?

Dạ Nghiên Nhi không thẫn thờ nữa, đã không dám xem thường Bạch Vũ, kích động muốn gọi toàn bộ Triệu hoán thú ra, đáng tiếc đã là muộn rồi.

Một chưởng của Tiểu Bạch chưởng chết Lục Nhĩ Viên Hầu, diendanlequydon – V.O, chưởng phong nhắc lên giống như cuồng phong bão táp, trực tiếp quét Dạ Nghiên Nhi bay ra ngoài.

Ầm - -

Chỉ là một Triệu hoán thú, chỉ là một chiêu, Dạ Nghiên Nhi đã bị ném ra khỏi lôi đài, thua triệt để.

Trên quảng trường một mảnh yên tĩnh, còn yên tĩnh hơn lúc cảm thấy Thánh Quân bị đội nón xanh.

Rốt cuộc nữ tử này từ Vị diện hạ đẳng nào đến đây? Lực sát thương thật là khủng khiếp!

Sắc mặt Phượng Vương, Ảnh Vương và U Vương đều đại biến.

U Vương và Ảnh Vương giật mình, Bạch Vũ có thể làm Vực chủ,

chắc chắn là có thực lực, nhưng không nghĩ tới thực lực của nàng lại cường đại đến mức này.

Phượng Vương lại hoàn toàn không biết Bạch Vũ, vốn tưởng rằng là một dã nha đầu dựa vào vẻ ngoài tuyệt sắc hấp dẫn Thánh Quân, không đáng nhắc tới, ai biết là một thiên chi kiêu nữ! Một nữ tử vẫn chưa tới ba mươi tuổi, lại có thực lực bực này, quả thực là không thể tin được.

Dạ Nghiên Nhi chật vật đứng dậy, phun mạnh ra một ngụm máu, trừng Bạch Vũ: "Ta không phục! Là người khiến cho ta lơ là, đánh lén ta!"

Bạch Vũ dựa vào người Tiểu Bạch, sờ sờ đồng lông lá xù xì của nó, lười biếng nói: "Ai bảo người phải lơ là? Ta là đối thủ của người, người coi thường ta, thua, còn trách ta sao?"

Nhất thời Dạ Nghiên Nhi không nói ra lời.

Đúng vậy, là chính nàng xem thường người ta, mới bất ngờ bị đánh bại.

Nếu nàng sớm biết Bạch Vũ có thực lực như vậy, nàng tuyệt đối sẽ gọi tất cả Triệu hoán thú ra ngay từ đầu.

"Ta vẫn không phục! Ta muốn so đấu với người một lần nữa!" Dạ Nghiên Nhi không phục nói.

Bạch Vũ không chút để ý liếc nàng ta một cái: "So đấu một lần nữa? Lại so một lần nữa thì Lục Nhĩ Viên Hầu có thể đỡ nổi Tiểu Bạch của ta? Người có thể đảm bảo đánh bại Triệu hoán thú của ta, lại có thể chống lại Triệu hoán thú khác của ta sao?"

Đương nhiên Dạ Nghiên Nhi không thể.

"Không thể còn so cái gì, vô nghĩa. Ta có thể đảm bảo Triệu hoán thú của ta lợi hại hơn ngươi, một con của ngươi cũng không ngăn được!" Bạch Vũ cười ngạo nghễ, trong mắt phát ra ánh sáng cực kỳ tự tin.

Chương 592: Vương Hậu, duy nhất 7

Edit: V.O

"Người, người nói hưu nói vượn! Người dựa vào cái gì bảo đảm? Không thể so làm sao mà biết?" Dạ Nghiên Nhi giận tím mặt, nàng không rõ thực lực của Triệu hoán thú khác của Bạch Vũ lắm, cho nên không nắm chắc, nhưng nàng cũng chưa bày ra tất cả thực lực, Bạch Vũ dựa vào cái gì nói có khả năng đánh bại nàng?

Bạch Vũ chớp mắt to ngập nước: "Ta ở trên lôi đài, mà người ở phía dưới, không phải là kết quả tỷ thí sao?"

"..." Sắc mặt Dạ Nghiên Nhi đỏ lên, hỗn hển rống to: "Ta mặc kệ, dù sao ta không phục!"

"Người không phục thì có liên quan gì đến ta? Nếu người thật muốn so đấu với ta một trận, chờ ta đấu lôi đài xong rồi nói sau." Bạch Vũ thờ ơ nói.

Dạ Nghiên Nhi cắn răng, chỉ cảm thấy chính mình xui xẻo, đôi mắt như dao găm hung hăng trừng Bạch Vũ.

Ta sẽ nhìn xem người có thể đi đến một bước kia không, trận tiếp theo chính là tỷ thí với Phượng Dao, nàng ta cũng sẽ không phạm sai lầm như ta nữa, ta xem người không có cơ hội tiến công thì làm sao.

"Trận này Bạch Vũ thắng. Trận tiếp theo, số một - Bạch Vũ đấu với số ba mươi bảy - Phượng Dao." Trưởng lão tuyên bố kết quả, còn

lập tức bắt đầu trận tiếp theo.

Người quá nhiều, tỷ thí tiến hành cực kỳ nhanh, nếu giữa trận lại cho thời gian nghỉ ngơi thì cũng không biết phải đấu tới khi nào. Lúc Bạch Vũ lên đài, người vẫn thắng liên tiếp đã không còn mấy, chỉ có Phượng Dao và hai người Dạ gia với một nghĩa nữ kia của Ảnh Vương.

Tỷ thí còn lại chính là tỷ thí giữa các nàng.

Phượng Dao đi lên lôi đài, đánh giá Bạch Vũ từ trên xuống dưới một lần: "Thì ra người vẫn rất có bản lĩnh, Dạ Nghiên Nhi bại bởi người cũng quá ngu xuẩn."

Tuy Bạch Vũ thắng Dạ Nghiên Nhi, khiến cho Phượng Dao có chút giật mình, nhưng nàng ta vẫn không đặt Bạch Vũ vào mắt như cũ. Chỉ là Dạ Nghiên Nhi ngu xuẩn sơ suất, mới khiến cho Bạch Vũ tìm được cơ hội. Như vậy cũng được, chắc chắn đối phó với Bạch Vũ sẽ thoải mái hơn đối phó với Dạ Nghiên Nhi nhiều.

Mục tiêu của Phượng Dao chỉ là giành lấy đệ nhất, có phải thắng đường đường chính chính không, không có chút liên quan nào, diendanlequydon – V.O, đương nhiên có chút trở ngại càng tốt.

Dạ Nghiên Nhi ở phía dưới sắc mặt âm trầm tới cực điểm, gắt gao nắm chặt quả đấm.

Bạch Vũ chẳng muốn nghe Phượng Dao vô nghĩa, vung tay lên, Tiểu Bạch bên cạnh đã phóng ra.

"Được lắm." Ba con Bách Điều Chi Vương (vua của muôn chim) ở phía sau Phượng Dao âm âm bay ra, Phượng Hoàng! Ngọn lửa toàn thân nhuộm đỏ nửa bầu trời, cao ngạo bay lượn ở trên bầu trời, ngay

cả nửa sợi lông vũ cũng không để cho Tiểu Bạch đụng tới.

Tiểu Bạch cũng không đuổi theo bọn nó, thân thể to lớn đánh về phía Phượng Dao.

Ầm ầm - -

Ngọn lửa công kích của ba con Phượng Hoàng nện mạnh ở trên người Tiểu Bạch, tường lửa ngút trời cản ở trước mặt Tiểu Bạch, ngăn cách Phượng Dao ở khu vực an toàn.

Nhưng mà trong nháy mắt ba con Phượng Hoàng quay đầu, Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh đã vọt mạnh đến từ phía sau bọn nó.

Đại Địa Hôi Hùng từ trên trời giáng xuống, bảo vệ Tiểu Bạch, hộ thuẫn màu vàng bao phủ ở trên người chính mình và Tiểu Bạch.

Chỉ là một cái chớp mắt, Tiểu Hôi thừa nhận toàn lực công kích của ba con Phượng Hoàng, thiếu chút nữa sức chịu đựng đã đến đáy rồi. Trảm Nguyệt liềm mạng thi triển Khô Mộc Phùng Xuân bảo vệ Tiểu Hôi, sức chịu đựng của Tiểu Hôi bay lên lại giảm xuống, lúc ngọn lửa biến mất thì chỉ còn lại có một tia sức chịu đựng, miễn cưỡng không tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, lực công kích cao tới 180 điểm của Bạo Liệt Lưu Hỏa của Tiểu Thanh bao phủ ba con Phượng Hoàng.

Triệu hoán thú hệ Hỏa đều vô cùng yếu ớt, ba con Phượng Hoàng từ bỏ tấn công Tiểu Bạch, lúc quay đầu để đối phó Tiểu Thanh đã muộn rồi, hai con trọng thương, một con đồng quy vu tận với Tiểu Thanh!

Vừa vặn chỉ qua một chiêu, chưa tới một giây đồng hồ, hai bên đã phát sinh một trận quyết đấu chấn động lòng người. Mỗi bên tổn thất

một con Triệu hoán thú, nhưng Tiểu Bạch của Bạch Vũ đã nhân cơ hội vọt tới bên cạnh Phượng Dao

Chương 593: Vương Hậu, duy nhất 8

Edit: V.O

"Đáng chết!" Sắc mặt Phượng Dao đại biến.

Nàng đã rất xem trọng Bạch Vũ, cùng gọi ba con Phượng Hoàng ra, không cho Bạch Vũ bất kỳ cơ hội gì, nhưng ai biết vẫn là xem thường Bạch Vũ. Bạch Vũ lại có bốn con triệu hoán thú, thực lực mỗi con Triệu hoán thú đều mạnh kinh người.

Con Hỏa Diễm Thanh Điều kia, cũng không biết phun ra lửa gì, lực công kích lại cao như vậy! Lần đầu tiên nàng nhìn thấy lực công kích của Triệu hoán thú hệ Hỏa có thể đạt tới 180.

Còn có Bạch Hồ trước mặt có cái móng sắc sẽ phải chường vào trên người nàng, cái này đúng là chỉ cần một chường cũng có thể chường chết Lục Nhĩ Viên Hầu!

Lui! Bây giờ nàng chỉ có thể lui! Không tiếc trả giá phòng ngự!

Một con Phượng Hoàng vọt mạnh xuống, ngọn lửa đầy trời giống như bão lửa, cuốn sạch quảng trường, nhấn chìm Tiểu Bạch ở trong biển lửa.

Tiểu Bạch bị thương nhảy ra, nhưng không hề bất ngờ chường chết Phượng Hoàng lao xuống.

Trong mắt Phượng Dao thoáng hiện lên âm u, mù mịt, còn chưa kịp

truy kích, đã nhìn thấy Trảm Nguyệt trong lòng Bạch Vũ đang khôi phục sức chịu đựng cho Tiểu Bạch và Tiểu Hôi, hào quang hiện lên từng cái một, da thịt bị đốt trụi của Tiểu Hôi rất nhanh đã phục hồi như cũ, sức chịu đựng của Tiểu Bạch cũng khôi phục đến bảy phần.

Lại nhìn phía sau nàng chỉ còn lại một con Phượng Hoàng, gào thét một tiếng, sức chịu đựng không ngừng giảm bớt, sắp chết!

Mẹ nó! Lại bị thương rồi! Gân xanh trên trán Phượng Dao nhảy dựng, sao có thể có chuyện này?

Nàng đường đường là một Triệu hoán Đại Đế, lại phải thua? Còn thua bởi một dã nha đầu bò lên từ Vị Diện hạ đẳng? Chuyện này làm sao có thể! Nàng không thể thua, tuyệt đối không thể thua.

Đầu ngón tay của nàng ta đặt vào cái bình nhỏ trong tay áo, diendanlequydon – V.O, thiên hạ chí độc Phượng Vương cho nàng ta, Thái Hoàn Lộ.

Hạ quyết tâm, ẩn nấp dưới ngọn lửa của Phượng Hoàng vẫy ra, không phải đi hạ độc Tiểu Bạch, Tiểu Hôi, chuyện đó vô dụng, chính là hướng về phía Bạch Vũ.

Lúc Bạch Vũ nhìn thấy ngọn lửa xông tới, để cho Tiểu Hôi chắn ở phía trước, không tính trốn.

Chỉ là cùng ngọn lửa cuốn sạch mà đến, gần như là trong nháy mắt lúc Tiểu Hôi biến mất, nàng đã phát hiện không thích hợp.

Tiểu Hôi có Đại Địa Hộ Thuẫn, có Kim Cương Phách Thể, tuyệt đối không có khả năng chỉ vài giây đã không chống đỡ nổi, trừ phi trong lửa có độc!

Bạch Vũ lập tức tính lui về phía sau, còn chưa kịp động, trên cánh tay lại truyền đến nóng bỏng đau đớn. Nàng cúi đầu nhìn xuống, Thái Hoàn Lộ! Đồng tử co lại, lập tức thi triển Tịnh Nguyệt giải độc.

Phách Thiên Liệt của Tiểu Bạch càn quét ra, cuồng phong đẩy ngọn lửa ngược trở lại. Đột nhiên ngọn lửa lớn vượt qua Phượng Hoàng, trực tiếp ép Phượng Dao.

"A!" Phượng Dao sợ hãi kêu một tiếng, liên tục lui về phía sau, sắc mặt tái mét: "Người, sao người có thể..."

"Sao có thể không trúng độc?" Bạch Vũ nheo mắt lại: "Đại khái là thủ pháp hạ độc của người quá vụng về thôi. Thái Hoàn Lộ cũng có thể tìm được, người cũng thật sự nhọc lòng vì Đại hội lần này, dùng trên thân ta cũng đủ coi trọng ta."

Cái gì? Hạ độc? Còn là một trong thiên hạ chí độc - Thái Hoàn Lộ? Phượng Dao thật là độc ác! Bạch Vũ còn mang hài tử của Thánh Quân đó, nàng ta muốn một xác hai mạng sao!

Mọi người rộ lên.

Trên đài cao, trên mặt Phượng Vương lúc xanh lúc trắng, trong lòng run sợ nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Thánh Quân..."

"Là người tìm độc dược cho nàng ta?" Mặt Dạ Quân Mạc không chút thay đổi nhìn Phượng Vương, áp lực cường đại trực tiếp ép đến.

Phượng Vương chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều giống như bị đập vụn, quỳ xuống phịch một tiếng, nói trái lương tâm: "Không, không phải ta."

"Đó chính là tự nó tìm?"

Phượng Vương không kiềm được lạnh run, không dám nói lời nào, trong lòng có chút hối hận, hối hận đưa Thái Hoàn Lộ cho Phượng Dao. Vốn định để cho Phượng Dao có thêm một chút thủ đoạn, ai ngờ đến Phượng Dao lại dùng ở trên người Bạch Vũ, còn bị phát hiện, đây không phải rõ ràng là muốn hại chết luôn cả huyết mạch của Thánh Quân sao?

Chương 594: Vương Hậu, duy nhất 9

Edit: V.O

Trong lòng Phượng Vương không yên, bình thường nữ nhi nhà mình nhìn rất thông minh, sao hôm nay ngược lại bại lộ ra?

"Nếu nàng ta thích dùng độc như vậy, để cho chính nàng ta ném thứ tư vị đi." Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói.

Phượng Vương mạnh mẽ ngẩng đầu, không hiểu rõ ý của Dạ Quân Mạc. Trên lôi đài, bỗng nhiên Phượng Dao kêu thảm một tiếng, phun ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, làn da trên cánh tay bắt đầu biến thành màu đen, nháy mắt lan đến toàn thân.

Phượng Vương quá sợ hãi, đây là trúng độc, trúng Thái Hoàn Lộ!

"Dao nhi!" Phượng Vương đứng lên, nhảy từ trên đài cao xuống đến lôi đài, ôm cổ Phượng Dao.

Thái Hoàn Lộ phát tác nhanh chóng, chỉ qua vài giây Phượng Dao đã chỉ có thở vào mà không có thở ra.

"Dao nhi, con tỉnh, con chống đỡ!" Phượng Vương khóc lớn lên, cầu Thánh Quân: "Thánh quân, cầu xin người cứu Phượng Dao đi..."

Dạ Quân Mạc chỉ thờ ơ nhìn bà ta, thờ ơ.

Ám Lân thờ dãi: "Phượng Vương, đây chính là thiên hạ chí độc,

thuốc giải ở đâu ra?"

Phượng Vương ngẩn ra, lại cúi đầu nhìn Phượng Dao trong lòng, đã đi rồi.

Phượng Vương chỉ cảm thấy không còn chút sức lực, hôn mê.

Dạ Quân Mạc nhìn thoáng qua: "Đ dẫn đi, lôi đài tiếp tục."

Hai thị vệ vội vàng nâng Phượng Vương xuống, tính cả thi thể Phượng Dao cùng đưa về phủ Phượng Vương.

Mọi người dưới lôi đài yên lặng không nói, lần Đại hội tuyển phi này đúng là lỗ vốn lớn, Đế Quốc đã mất một Triệu hoán Đại Đế, một Phượng Vương ngất đi, nhưng nói cho cùng người dùng độc là chính bản thân Phượng Dao, diendanlequydon – V.O, muốn hại người khác ngược lại hại chết chính mình, thật sự là chẳng trách người khác, chỉ có thể nói là báo ứng.

Thật ra Bạch Vũ có thể giải độc cho Phượng Dao, thiên hạ chí độc không có thuốc giải, nhưng Tịnh Nguyệt lại là độc gì cũng có thể giải.

Chỉ là Bạch Vũ không muốn giải độc cho nàng ta.

Nếu lần này người trúng độc không phải là nàng mà là người khác, đã sớm chết.

Nàng có huyết mạch Sáng Thế, mới có thể miễn cưỡng chống lại độc tố, mới có thể nhanh chóng giải độc. Nếu muộn một chút nữa, bảo bảo của nàng có thể sẽ gặp họa rồi.

Nghĩ đến bảo bảo có thể sẽ bị thương, Bạch Vũ lại không nhin được.

Nếu chỉ thương tổn đến nàng, nàng có thể xem mặt mũi Dạ Quân Mạc, tha cho Phượng Dao một lần, dù sao nương của nàng ta là Phượng Vương, ép Phượng Vương nóng nảy sẽ không có lợi với Dạ Quân Mạc.

Nhưng bây giờ nàng tuyệt đối sẽ không phát thiện tâm của Thánh Mẫu, muốn độc chết ta và hài tử của ta, đi chết hết đi cho ta!

Sau mấy cuộc tử thí, Bạch Vũ càng thêm cẩn thận, đi lên thì thả Tiểu Bạch, Tiểu Thanh, Băng Hồ và Tiểu Hôi ra, trực tiếp giết ngay lập tức. Ngay cả Triệu hoán Đại Đế cũng không phải là đối thủ của nàng, những người còn lại hoàn toàn không chống đỡ qua được mấy hiệp.

Đại hội kết thúc, rất nhiều người còn chưa phục hồi tinh thần lại, lấy được đệ nhất lại là nữ tử Thánh Quân dẫn từ bên ngoài về, thân phận như vậy có thể làm Vương Hậu sao?

Dạ Quân Mạc đứng lên, chỉ nói một câu: "Phong Bạch Vũ làm Vương Hậu."

"Ta không đồng ý!" Bỗng nhiên Dạ Vương đập bàn đứng dậy, tuy ông ta đã sớm dự đoán được kết quả này, nhưng khi nghe được Bạch Vũ thật sự thành Vương Hậu, ông ta vẫn không tiếp thu được.

Dạ Quân Mạc liếc nhìn ông ta: "Ta không hỏi ý kiến của cữu cữu."

Dạ Vương sừng sốt, sắc mặt nháy mắt đen thui: "Thánh Quân, người có thể suy xét rõ ràng. Huyết mạch Ám Dạ không thể bị một chút nào làm bẩn, nàng ta không xứng làm Vương Hậu của Ám Dạ Đế Quốc, nàng ta là..."

Ầm - -

Mọi người chỉ nhìn thấy Thánh Quân vung tay lên, Dạ Vương đã bay ra ngoài.

"Cứu cứu rất vui vẻ, không khống chế cảm xúc được, đưa ông ta về nghỉ ngơi thật tốt." Dạ Quân Mạc bình tĩnh nói.

Mọi người một trận ê răng, từ nơi nào nhìn ra Dạ Vương rất vui vẻ vậy hả? rõ ràng người ta nổi giận lôi đình, bay ra ngoài như vậy nhìn cũng rất đau.

Chương 595: Vương Hậu, duy nhất 10

Edit: V.O

Ảnh Vương và U Vương thật không thèm để ý Dạ Vương bị đánh văng ra, nếu Thánh Quân thực giận Dạ Vương mới tốt.

Đáng tiếc Dạ Vương là cứu cứu của Thánh Quân, cho dù ông ta ngược đãi Thánh Quân từ nhỏ, Thánh Quân cũng vẫn luôn kính trọng, coi ông ta là cứu cứu, cho ông ta tối đa ân điển, chưa từng thật sự không tiếp nhận cứu cứu này.

"Thánh Quân, những người khác thì sao?" U Vương hỏi, người chỉ phong một Vương Hậu sao?

"Không có những người khác, đời này kiếp này ta chỉ có một Vương Hậu là Bạch Vũ, không nạp thiếp, không chọn phi." Giọng nói vừa lạnh nhạt lại êm tai của Dạ Quân Mặc truyền khắp cả đàn tế, giọng điệu của hắn bình thản, nhưng không ai không nghe ra sự kiên quyết trong lời nói của hắn.

Nữ tử dưới lôi đài đều choáng váng, Vương Hậu duy nhất? Không cần nữ nhân khác hả? Các nàng còn tưởng rằng Thánh Quân còn có thể chọn vài người, ai ngờ sẽ như vậy!

"Thánh Quân, như vậy không quá hợp quy củ?" Mặt Ảnh Vương trầm xuống, hỏi.

Quyết định này của Thánh Quân quả thật là ngoài dự đoán, nếu

Thánh Quân muốn phi tử, vẫn có thể đưa nữ nhi của ông ta vào được, thế này lại thành không thể rồi.

Dạ Quân Mạc lạnh nhạt lướt nhìn mọi người, cười lạnh lùng: "Quy củ? Tuyển chọn Vương Hậu đã vâng theo quy củ, quy củ còn lại ta định đoạt!"

Bóng dáng màu đen của hắn lướt qua, đến bên cạnh Bạch Vũ, ôm lấy nàng rời đi.

Ảnh Vương nhìn bóng lưng Thánh Quân rời đi, vẻ mặt bất đắc dĩ. Đợi sau khi Đại hội kết thúc lại chạy đi tìm Dạ Vương.

Dạ Vương đang đập đồ, mảnh vỡ nhỏ đầy phòng, bừa bãi đầy đất.

"Còn tưởng rằng người bị thương, xem ra vẫn rất có tinh thần." Ảnh Vương sờ râu, có thể đập bể đồ khắp phòng, hiển nhiên bị thương không nặng.

Dạ Vương lạnh lùng liếc nhìn ông ta: "Người tới làm gì? Nhìn ta cười nhạo? Thánh Quân sẽ không ra tay nặng với ta."

"Đúng, Thánh Quân có chừng mực, chỉ là về mặt tình cảm, diendanlequydon – V.O, hắn vẫn là hoàng mao tiểu tử (có thể hiểu là tên nhóc vắt mũi chưa sạch), lại không quá hiểu biết." Ảnh Vương làm bộ thờ dài hất mảnh vỡ trên sập mềm, ngồi xuống: "Bị một nữ tử mê hoặc, lại thần hồn điên đảo, còn nói chỉ cần một mình nàng ta."

"Người nói cái gì?" Dạ Vương trừng to mắt: "Thánh Quân chỉ phong một mình nàng ta làm Vương Hậu?"

"Đúng. Cho nên ta mới buồn rầu."

"Không được, tuyệt đối không thể để cho Thánh Quân lấy Bạch Vũ, tuyệt đối không thể." Dạ Vương kích động đi tới đi lui.

Ảnh Vương tò mò nhìn Dạ Vương, ông ta hi vọng Thánh Quân có thể thu thêm mấy nữ tử là vì để có thêm một phần trợ lực cho gia tộc, nhưng rốt cuộc vì sao Dạ Vương lại cực kỳ không hài lòng với Bạch Vũ?

"Vì sao không thể."

Dạ Vương nghiêm nghị nói: "Bởi vì Bạch Vũ, là Bạch Vũ của Sáng Thế Thần Điện."

Ảnh Vương cả kinh: "Người nói thật? Không phải nàng ta đã chết sao?"

"Huyết mạch của Thần Sáng Thế bất tử bất diệt, sao có thể cứ chết như vậy?" Dạ Vương hỗn hển gõ bàn: "Người có cách gì hay không, không cho Thánh Quân lấy nàng ta?"

"Nói chuyện này ra." Ảnh Vương đứng lên nói.

Dạ Vương cho ông ta một cái xem thường rõ ràng: "Người ngốc sao? Người cảm thấy Thánh Quân để cho chúng ta nói ra? Nếu thực nói ra, người cảm thấy Thánh Quân sẽ làm ra chuyện gì?"

Ảnh Vương yên lặng, Thánh Quân có thể chết vì Bạch Vũ! Hắn có thể làm ra chuyện gì, thật đúng là khó mà nói, ngộ nhỡ hắn bị ép khiến cho không cần Âm Dạ Đế Quốc nữa, vậy thì chơi lớn rồi.

"Chuyện này có thể tìm Phượng Vương thương lượng một chút, người còn nhớ bảo vật tổ tiên để lại cho Vương Hậu không?" Ảnh Vương nhỏ giọng nói.

Tinh thần Dạ Vương chấn động: "Ý ngươi là, để cho Bạch Vũ đi thử nghiệm?"

"Nếu nàng ta không thông qua, nàng ta sẽ không có cách nào kế thừa vị trí Vương Hậu. Thánh Quân có thể vì nàng ta mà không cần phi tử, nhưng dù sao hắn cũng không thể không coi đờ tổ tiên để lại ra gì." Ảnh Vương cười tít mắt nói

Chương 596: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 1

Edit: V.O

Sau khi Bạch Vũ bị Dạ Quân Mạc ôm về tấm cung, vẫn phụng phịu.

"Tức giận? Không phải chính nàng muốn tham gia Đại hội à?" Dạ Quân Mạc sờ bụng Bạch Vũ, thật cẩn thận hỏi.

Bạch Vũ kiêu ngạo hừ hừ: "Không phải đã nói chỉ là tỷ thí sao? Sao còn có thể hạ độc?"

Nàng tham gia Đại hội chỉ vì không để cho Dạ Quân Mạc khó xử, nếu không thì ai muốn đi tranh một nam nhân với một đồng nữ nhân? Vốn tưởng rằng lên lôi đài tỷ thí, có Trưởng lão và ngũ vương giám sát, không xảy ra án mạng, ai ngờ đến lại có người hạ độc, còn là thiên hạ chí độc, thật sự là hạ vốn gốc rồi.

"Vì thắng, bọn họ có thể không từ thủ đoạn." Dạ Quân Mạc hôn lên cái miệng nhỏ trề ra của Bạch Vũ. Nếu lần này không phải Bạch Vũ gặp phải, mà là người khác, Phượng Dao thành công xử lý đối thủ, sau đó tra hỏi, nhiều nhất cũng chỉ đánh mấy trăm roi, vị trí Vương Hậu nên là của nàng ta thì vẫn là của nàng ta.

Bạch Vũ bĩu môi, nàng có vẻ như coi thường tầm quan trọng của Đại hội tuyển phi đối với mỗi Đại thế gia của Ám Dạ Đế Quốc, quay sang, cười tít mắt nhắc cầm Dạ Quân Mạc lên: "Thánh Quân quả nhiên là sắc đẹp thay cơm ăn, khiến cho lớp lớp mỹ nhân nhào lên!"

Dạ Quân Mạc vô tội cầm tay Bạch Vũ: "Các nàng đều là người xấu, Tiểu Vũ cần phải che chở ta, đừng để cho ta bị những nữ nhân đáng ghét này ăn mất."

"Yên tâm, ta nhất định sẽ che chở chàng! Nếu làm phu quân của ta, thì phải toàn tâm toàn ý với ta, nếu không cẩn thận nhìn người khác..." Bạch Vũ cười rục rỏ như ánh mặt trời, mang theo tiếng nghiến răng kéo kẹt kẹt.

Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Sao?"

"Ta sẽ đưa Thánh Quân và cả tiểu mỹ nhân của chàng cho Tiểu Bạch ăn!" Bạch Vũ tức giận rút tay về từ trong tay Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc cười khế ra tiếng: "Chỉ sợ Tiểu Vũ không có cơ hội đó, trái tim ta tuyệt đối trung thành với nàng."

Một vạn năm qua chỉ có một mình ta, ta biết, chỉ là ta không kiếm được ghen tuông. Nếu tổ tiên của chàng không định ra những quy củ kỹ lạ, diendanlequydon – V.O, ta mới không cần đối mặt với những chuyện phiền lòng này.

Bạch Vũ buồn phiền nhìn Dạ Quân Mạc: "Phượng Dao đã chết, không xảy ra chuyện gì chứ?"

Người khác nhìn không ra, nhưng nàng biết, Phượng Dao trúng độc hoàn toàn không phải chính nàng ta không cẩn thận, mà là Dạ Quân Mạc chém linh khí ra, đẩy dịch độc được tung ra, dựa vào ngọn lửa bốc hơi sản sinh ra khí độc, quét về phía Phượng Dao, mới tạo thành nàng ta trúng độc tử vong.

Dù sao cũng là nữ nhi thân sinh (ruột thịt) của Phượng Vương, còn là nhân vật cấp bậc Triệu hoán Đại Đế, tuy vừa mới đột phá, nhưng tiếp

tục bồi dưỡng sẽ là trụ cột của Âm Dạ Đế Quốc sau này, bây giờ lại chết như vậy, Dạ Quân Mạc không cảm thấy lỗ vốn sao?

Dạ Quân Mạc không cho là đúng: "Phượng Vương sẽ không quá xúc động, nữ nhi có quan trọng đi nữa cũng không sánh bằng chính bản thân bà ta. Lại nói ngoại trừ nữ nhi bà ta còn có nhi tử (con trai), nếu thật sự đau lòng thì sinh thêm một đứa nữa là được.

Bạch Vũ: "... " Đó là nữ nhi, không phải vật phẩm, nếu Phượng Vương thật có thể nghĩ thông suốt như vậy cũng quá không tim không phổi rồi.

"Tuy Đại hội kết thúc, nhưng nàng vẫn chưa thể thả lỏng, nàng cần phải đi xem bảo vật để lại cho Vương Hậu một lần." Dạ Quân Mạc nói.

Bạch Vũ hiếu kỳ nói: "Bảo vật để lại cho Vương Hậu là cái gì?"

"Là bảo vật tổ tiên để lại, là chuyên môn để lại cho Vương Hậu các thế hệ. Sau khi mỗi người được chọn ra nhậm chức Vương Hậu đều phải đi nhìn bảo vật một lần, được tán thành mới coi như chiếm được sự thừa nhận chính thức của tổ tiên."

Bạch Vũ âm thầm liếc mắt, thì ra chuyện phiền lòng còn chưa hết: "Tổ tiên nhà chàng thật đúng là coi trọng Vương Hậu của mình."

Nếu không coi trọng vì sao phải đặc biệt có Đại hội tuyển chọn Vương Hậu, còn cố ý để lại bảo bối cho một mình Vương Hậu? Hai thứ này gần như khiến tầm quan trọng của Vương Hậu tăng lên không khác gì địa vị của Thánh Quân.

Chương 597: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 2

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc lắc đầu: "Tổ tiên cũng không có Vương Hậu."

"Đây chính là một người trong lòng ông ấy." Bạch Vũ nói rất chắc chắn.

Sau một lúc lâu, Dạ Quân Mạc không nói gì, vì sao Bạch Vũ lại nghĩ trong lòng tổ tiên có một nữ nhân từ chuyện bảo vật để lại?

"Bảo bối kia ở đâu?" Bạch Vũ hỏi.

"Ở trong cung, chỉ là không thể di chuyển, phải tự mình đi tới."

"Ta nhớ từ khi Thánh Quân đầu tiên của Âm Dạ Đế Quốc lập quốc đến bây giờ chỉ có ít nhất ba Vương Hậu thôi? Vì sao bảo vật vẫn còn ở đó?" Chẳng lẽ không phải sau khi được chấp nhận là có thể cầm đi sao? Chẳng lẽ sau khi mỗi Vương Hậu nhậm chức còn đưa bảo vật về chỗ cũ sao?

"Bọn họ cũng không lấy bảo vật đi. Tuy rằng bảo vật không bài xích, nhưng không chấp nhận bọn họ." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

Bạch Vũ phản ứng kịp: "Chàng đang lo lắng chẳng những bảo vật không ủng hộ ta, thậm chí còn có thể bài xích ta?"

Dạ Quân Mạc thở dài gật đầu: "Cứu cứu sẽ không từ bỏ, chắc chắn

ông ta sẽ nghĩ cách cho nàng đi xem bảo vật để lại cho Vương Hậu, nếu nàng bị bài xích ở trước mặt mọi người, thì phiền phức rồi."

Cho nên chàng mới muốn dẫn ta đi xem trước, nếu thật sự bị bài xích, còn có thể nghĩ cách trước.

"Nhưng nếu ta thật sự bị bài xích, chàng sẽ làm sao?" Bạch Vũ không hiểu hỏi.

Chuyện này thật sự có thể xảy ra, nàng có huyết mạch Sáng Thế, là người thừa kế Sáng Thế Thần Điện, năm đó tổ tiên Âm Dạ Đế Quốc bị Sáng Thế Thần Điện làm hại thảm như vậy, nửa chết nửa sống chạy đến Vực sâu, có thể tán thành nàng mới có quý!

"Làm giả." Dạ Quân Mạc vẫn đăm đăm phong khinh nói.

Được rồi, quả nhiên là cách tốt.

Bạch Vũ cam chịu gật đầu, dù sao nàng lại không muốn lấy bảo vật đi, diendanlequydon – V.O, chỉ cần có thể lừa gạt cho qua là được rồi.

Dạ Quân Mạc có chút áy náy nhìn Bạch Vũ: "Uất ức cho nàng rồi."

Nếu không phải vì hắn, Bạch Vũ đâu cần làm nhiều chuyện kỳ lạ như vậy. Nàng là công chúa trời sinh, hắn là được sủng ái, nâng niu trong lòng bàn tay, bây giờ lại phải chiều theo hắn.

"Không sao..." Bạch Vũ khoát tay, có chút buồn ngủ đánh ngáp, tựa vào trong lòng Dạ Quân Mạc ngủ thiếp đi.

Dạ Quân Mạc nhìn vẻ mặt Bạch Vũ ngủ bình thản, sợi tóc đen tán loạn vắt ngang vai, khuôn mặt trong trắng lộ hồng non mềm như đậu

hủ, làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc gợi lên một nụ cười cứng chiều, nhẹ nhàng ôm nàng đến trên giường, cởi áo khoác, đắp chăn lại.

...

Xem ra phải sớm làm chuyện bảo vật để lại cho Vương Hậu, dù sao cũng là xem lên.

Cho nên nửa đêm ngày thứ hai, Dạ Quân Mạc liền dẫn theo Bạch Vũ ngủ ngày quá nhiều nên buổi tối ngủ không được đi lên xem bảo vật để lại cho Vương Hậu.

Dạ Quân Mạc nói bảo vật này ở ngay trong cung, Bạch Vũ còn tưởng rằng là đặt ở trong mật thất khép kín, hoặc là dưới lòng đất hoàng cung, ai biết nó lại được bày ở chỗ sâu nhất phía sau tông miếu nơi cung phụng Thánh Quân các thế hệ.

Đi vào, Bạch Vũ lại phát hiện nơi này là một không gian ngăn cách với bên ngoài, đen như quạ, chỉ có giữa không gian có một chút ánh sáng, ánh vàng rực rỡ, giống như mặt trời lóa mắt, không thấy rõ rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ biết là lơ lửng trong không trung, không giống như là đồ to lớn gì.

"Chàng có từng nhìn xem đây là vật gì không?" Bạch Vũ tò mò hỏi Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc lắc đầu: "Không. Thứ này chỉ có nữ tử mới có thể chạm vào."

"Nam tử chạm vào sẽ thế nào?" Bạch Vũ bị gợi lên hứng thú.

"Sẽ bị bắn ra."

"Chàng từng thử rồi?" Ánh mắt Bạch Vũ sáng lấp lánh.

Dạ Quân Mạc búng trán nàng một cái: "Nghĩ cái gì đâu? Cứu cứu đã từng thử." Hắn mới sẽ không đi thử, không gian này đều là tổ tiên để lại, cho dù hắn là Thần Hoàng, cũng không gánh được lực khống chế của không gian.

Chương 598: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 3

Edit: V.O

"À... nếu như ta bị bài xích, cũng sẽ bị bắn ra sao?" Bạch Vũ hỏi.

"Không biết." Dạ Quân Mạc trầm ngâm nói: "Chưa từng có Vương Hậu bị bài xích. Chỉ là, ta sẽ không để cho nàng bị thương."

Bạch Vũ gật gật đầu, thật tin tưởng đi qua chỗ ánh sáng.

Càng đến gần ánh sáng chói mắt càng không thấy rõ, Bạch Vũ không nhận được muốn nhắm mắt lại, vươn tay sờ. Bảo vật bay cũng không cao, nhắc tay là có thể sờ được, nhưng ánh sáng rực rỡ phát ra khiến cho có cảm giác thứ này vô cùng thiêng liêng, giống như chỉ cần chạm vào một chút sẽ làm bắn cái bảo bối này.

"Ai?" Đột nhiên Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói.

Vài bóng người đi ra từ trong góc tối đen, cung kính hành lễ: "Tham kiến Thánh Quân."

Bạch Vũ quay đầu nhìn lại, Dạ Vương, Ảnh Vương và Phượng Vương!

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn bọn họ: "Các ngươi tới làm gì?"

Sắc mặt Phượng Vương vẫn còn rất tái nhợt, trông như là từ một quý phụ ba mươi mấy tuổi thoáng cái biến thành bộ dạng năm sáu

chục tuổi, cố nặn ra nụ cười ôn hoà: "Chắc chắn Tân Vương Hậu nhậm chức phải đến xem bảo vật để lại, đương nhiên chúng ta muốn tới chuẩn bị trước, kiểm tra tình huống của không gian một chút, không nghĩ tới Thánh Quân đã dẫn Vương Hậu đến đây nhanh như vậy, ngược lại là vừa khéo rồi."

Phượng Dao chết chỉ có thể trách chính nàng ta sử dụng độc dược không thỏa đáng, nhưng Phượng Vương đã ghi tạc toàn bộ thù hận lên người Bạch Vũ.

Nếu không là bởi vì nàng ta, sao nữ nhi của ta có thể chết? Nếu không có nàng ta, nữ nhi của ta đã sớm là Vương Hậu rồi! Có thể ở đây ngăn cản Bạch Vũ, không biết bà vui vẻ bao nhiêu, Dạ Vương đã nói với bà thân phận của Bạch Vũ, bà cũng không tin bảo vật tổ tiên để lại sẽ không bài xích người thừa kế của Sáng Thế Thần Điện!

Trên bảo vật để lại cho Vương Hậu có khắc ước linh hồn tổ tiên lưu lại, diendanlequydon – V.O, chính là trước khi chết để lại một luồng linh hồn của chính mình bám lên bảo vật, có thể hoàn toàn đại biểu cho ý chí của tổ tiên.

Sắc mặt Dạ Quân Mạc không tốt, đáy mắt bịt kín một tầng sương lạnh, phảng phất không khí chung quanh đều lạnh rất nhiều, người bị đông lạnh run rẩy.

Dạ Vương lại không nhìn sắc mặt Dạ Quân Mạc: "Vương Hậu đã muốn thử thu bảo vật, không bằng gọi nguyên lão và các Trưởng lão đều tới làm chứng đi."

"Cứu cứu!" Trong giọng nói của Dạ Quân Mạc chứa từng tia sát ý, sáng giọng như dao.

Dạ Vương lạnh mặt, lập tức truyền âm, không đến bao lâu, mọi

người nên tới cũng đã tới.

Tới nhanh như vậy, Dạ Quân Mạc còn có cái gì không rõ, chỗ nào là trùng hợp, bọn họ hoàn toàn đã sớm chờ hấn dẫn theo Bạch Vũ đến đây.

Ôm cây đọt thỏ, buộc Bạch Vũ phải trải qua khảo nghiệm của bảo vật ở dưới sự chứng kiến của mọi người.

"Thật sự là vất vả cho cứu cứu rồi." Dạ Quân Mạc lạnh lùng châm chọc.

Đương nhiên Dạ Vương phát hiện ông ta đã chọc cho Dạ Quân Mạc phát cáu, nhưng ông ta cũng không hối hận, ngượng ngùng cười nói: "Vì huyết mạch Âm Dạ Đế Quốc, vất vả nữa cũng không sao."

"Tất cả mọi người đã đến, Vương Hậu có thể bắt đầu." Ảnh Vương nói.

"Khoan đã." Dạ Quân Mạc ngăn lại: "Linh Vương còn chưa tới, chờ hấn đến rồi nói sau."

Linh Vương Âm Lân, bọn Dạ Vương đã thiết lập cái bẫy cho Dạ Quân Mạc, đương nhiên sẽ không để cho Âm Lân biết trước, cho dù bây giờ thông tri âm lân, cũng phải một lúc lâu hấn mới có thể đến nơi.

Ảnh Vương hơi nhíu mày: "Cũng tốt, dù sao ngũ vương đều phải đến đủ mới được."

Phượng Vương cười lạnh: "Ảnh Vương, ông đang nói giỡn nói sao? Nếu hôm nay Âm Lân không đến, Vương Hậu sẽ không chạm vào bảo vật sao? Nếu năm người chúng ta luôn tụ tập không đều, Vương

Hậu sẽ luôn luôn không chiếm được sự thừa nhận của bảo vật sao?
Chuyện này rất không công bằng với Vương Hậu."

Chương 599: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 4

Edit: V.O

Tất cả mọi người ào ào gật đầu, vài vị nguyên lão khuyên Thánh Quân: "Không bằng chờ thêm nửa giờ, sau nửa giờ Linh Vương cũng nên đến nơi, nếu hấn không đến, chúng ta cứ tiếp tục đi, dù sao có chúng ta chứng kiến cũng đủ rồi."

Dạ Quân Mạc yên lặng không nói.

Bạch Vũ kéo kéo tay hấn, truyền âm nói: "Chàng vốn không định để Âm Lân đến đúng không?"

"Quả thật là tính như vậy, chỉ là bây giờ không loạn cho qua được."
Dạ Quân Mạc thản nhiên truyền âm.

"Vậy cũng chỉ có thể thử một lần. Có lẽ ta sẽ không xui xẻo bị bài xích như vậy đâu?" Hai mắt Bạch Vũ vụt sáng, nói.

Dạ Quân Mạc u oán nhìn nàng: "Nàng suy nghĩ cũng thật quá tốt?"

"Nếu không làm sao bây giờ? Nếu ta thật sự bị bắn ra, chàng lại nghĩ cách đi. Nếu ngay cả vấn đề này chàng cũng không xử lý xong, cũng đừng lấy ta." Bạch Vũ cho hấn một cái cực kỳ xem thường.

Dạ Quân Mạc buồn cười, một bộ nghiêm túc gật đầu: "Tiểu Vũ nói rất đúng, nếu chút bản lĩnh ấy ta cũng không có, cũng không xứng với nàng. Nàng cứ yên tâm đi xem cái bảo vật kia đi."

Nửa giờ rất nhanh đã trôi qua, Âm Lân vội vã đuổi tới, thấy sắc mặt một đám người trong không gian nghiêm trọng, còn có cả người Dạ Quân Mạc ngậm bi thương ép bức, lập tức hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Dạ Quân Mạc dẫn Bạch Vũ đến xem bảo vật, lại bị bọn Dạ Vương tóm gáy, hẳn lại không phát hiện bọn Dạ Vương có kế hoạch như vậy, quá thất trách rồi!

Chỉ là bây giờ áy náy cũng vô dụng, vẫn nên nghĩ cách sau khi Bạch Vũ bị bài xích phải giải quyết như thế nào.

Âm Lân yên lặng lùi vào trong góc, nhìn Bạch Vũ đi đến bảo vật chiếu sáng bốn phía.

Hai tay Dạ Quân Mạc, nhìn nàng bước từng bước một đến gần bảo vật, diendanlequydon – V.O, yên lặng nắm chặt tay.

Dạ Vương, Phượng Vương và Ảnh Vương đều nhìn Bạch Vũ không rời mắt, thấy nàng vươn tay, chạm vào một điểm ánh sáng ngưng tụ.

Phượng Vương kích động mở to hai mắt, nụ cười trên mặt đã trở nên dữ tợn. Văng ra! Văng ra, mau quăng nàng ta ra ngoài! Nàng ta là nghiệt chủng của Sáng Thế Thần Điện! Nàng ta không xứng ở lại Đế Quốc chúng ta!

Dường như tay Bạch Vũ chìm vào trong ánh sáng, cái gì cũng không thấy rõ, nàng vẫn tiếp tục thử vươn ra phía trước, cuối cùng đụng đến một vật cứng.

Nàng nắm giữ như vậy, cảm thấy hình như là một cái hộp.

Ầm - -

Bạch Vũ cảm thấy lực lượng khổng lồ khuếch tán ra, nhấc lên một trận cuồng phong, đảo qua cả tòa không gian. Tóc của nàng bay lượn ngổn ngang trong gió, phảng phất có một luồng điện chạy qua cánh tay của nàng, chỗ nàng nắm giữ, ánh sáng biến mất, có thể thấy được nàng lấy được một cái hộp gỗ khéo léo.

"Làm sao có thể!" Đám người Dạ Vương khiếp sợ nhìn Bạch Vũ cầm hộp gỗ, nhẹ nhàng đưa ra phía ngoài.

Nàng ta lấy được bảo vật, lại không bị bài xích? Tại sao có thể như vậy? Không phải tổ tiên bài xích nàng ta sao? Chẳng lẽ tổ tiên không cảm nhận được huyết mạch Sáng Thế của nàng ta?

Ầm - -

Không gian lại chấn động kịch liệt một lần, Bạch Vũ dùng sức, túm cái hộp đang trôi nổi xuống dưới.

Ánh sáng của hộp gỗ hoàn toàn biến mất, cả không gian nháy mắt tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tiểu Vũ!" Dạ Quân Mạc châm ngọn lửa u lam trước, chiếu sáng bốn phía, đi đến bên cạnh Bạch Vũ.

Chỉ là trong nháy mắt tối đen đó, lòng của hắn đều kinh hoàng một chút, sợ Bạch Vũ gặp chuyện không may.

"Ta không sao." Hai tay Bạch Vũ nâng hộp gỗ: "Đây chính là bảo vật tổ tiên Âm Dạ để lại sao? Vậy hẳn là ta cũng không bị bài xích đúng không?"

Đâu chỉ là cũng không bị bài xích, gần như là tán thành đó! Chưa từng có Vương Hậu nào có thể lấy bảo vật này ra khỏi vùng ánh sáng!

Chương 600: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 5

Edit: V.O

Phía sau, đám Dạ Vương cũng đã ào ào đốt linh thuật chiếu sáng lên, không gian tối đen rất nhanh lại sáng sủa.

Bọn họ nhìn hộp gỗ trên tay Bạch Vũ, khoe miệng đều rụt rụt, lại không bị bài xích, mắt tổ tiên bị mù sao? Có lẽ... có lẽ là có nguyên nhân khác?

Cho dù Bạch Vũ lấy được hộp gỗ ra, cũng chắc chắn không thể mở hộp. Lấy được lại không mở được, càng mất mặt.

Phượng Vương và Dạ Vương suy nghĩ xấu xa.

Bạch Vũ ôm hộp gỗ, cảm thấy có chút phỏng tay, bên trong giống như là có một ngọn lửa, nhiệt nóng đều xuyên thấu ra bên ngoài.

Dạ Quân Mạc sờ sờ hộp gỗ, thản nhiên nói: "Mở ra đi."

Hộp gỗ không bị khóa, Bạch Vũ dè dặt cẩn trọng mở nắp hộp ra.

Mọi người lập tức đi qua, duỗi thẳng cổ, nhìn chăm chăm hộp gỗ trong tay Bạch Vũ. Lại nhìn thấy hộp gỗ trong tay Bạch Vũ từ từ lộ ra một đường nhỏ, tỏa ra ánh sáng giống như ngân sa, dịu dàng yên tĩnh, giống như trong hộp gỗ chứa một vòng trăng.

"Mở, mở ra rồi hả!" Dạ Vương ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ mở hộp gỗ

ra từng chút một, miệng không khép lại được, đầu óc thoáng cái nổ tung, chỉ cảm thấy không thể tin được.

Ba đời Vương Hậu trước, mỗi một người đều là thiên chi kiêu nữ, là nhân vật có thực lực đạt tới cấp bậc Đại Đế, đều căm thù Sáng Thế Thần Điện sâu sắc, không là gia tộc bị hãm hại, chuyển nhà đến Vực sâu, thì là môn phái bị giết, một thân một mình trốn đến Âm Dạ Đế Quốc.

Bọn họ cũng không thể mở hộp gỗ ra, kết quả để cho Bạch Vũ – một tiểu công chúa có huyết mạch Thần Sáng Thế mở ra bảo vật này, đây quả thật là không có thiên lý!

Hộp gỗ được mở ra hoàn toàn, bên trong chính là một con dấu bằng bạch ngọc!

Nhóm nguyên lão Đế Quốc quả thật kích động muốn khóc. Bọn họ đều là Trưởng lão trải qua mấy đời Thánh Quân, diendanlequydon – V.O, bởi vì trọng thương và các loại nguyên nhân khác mới lui ra khỏi vị trí ngũ vương, trở thành nhân vật cấp nguyên lão.

Có thể đám Dạ Vương không biết, thậm chí ngay cả Thánh Quân đều chưa từng nhìn thấy, nhưng bọn họ lại nhận ra, con dấu này chính là tín vật của Vương Hậu trong truyền thuyết.

Năm đó tổ tiên tạo ra hai ngọc tỷ, một cái là ngọc tỷ quý giá của Âm Dạ Đế Quốc, truyền cho Đế Vương đời tiếp theo, một cái khác chính là con dấu của Vương Hậu.

Nhưng sau khi tổ tiên qua đời, con dấu của Vương Hậu lại mất tích, con dấu Vương Hậu trong truyền thuyết có thể điều động một đám hộ vệ Phượng Hoàng chuyên dùng để bảo vệ Vương Hậu mà tổ tiên để lại. Thánh Quân kế nhiệm còn từng tìm kiếm bốn phía, lại thế nào

cũng không tìm thấy, không nghĩ tới bảo vật tổ tiên để lại cho Vương Hậu chính là miếng dấu Vương Hậu này!

"Con dấu?" Bạch Vũ tò mò cầm trong tay, con dấu ôn nhuận bóng loáng, thông thấu mà sạch sẽ giống như một loại bạch ngọc, còn tản ra ánh sáng óng ánh, cực kỳ nhu hòa. Cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa từng thấy ngọc thạch có thể phát sáng, cũng không biết là dùng vật liệu gì tạo ra.

Trong ánh sáng giống như ngân sa, một luồng u hồn chậm rãi hiện ra nguyên hình, tụ ra bộ dạng một người trung niên ở trong góc tối.

Khuôn mặt của ông ta gầy yếu, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt như điện, trên mặt lãnh lùng không có biểu cảm, hơi thở cường hãn vờn quanh thân, uy nghiêm đến cực điểm.

"Người chính là Vương Hậu tân nhiệm?" Ánh mắt người trung niên sắc bén thẳng đến Bạch Vũ.

Vài vị nguyên lão lệ rơi đầy mặt quỳ xuống: "Tổ tiên! Tổ tiên hiển linh rồi!"

Bạch Vũ: "...". Lời nói của các người thật dễ làm cho người ta cảm thấy là đang giả thần giả quỷ.

Nhưng hiển nhiên linh hồn trước mắt này là tổ tiên thật sự của Âm Dạ Đế Quốc, đám người Dạ Vương, Phượng Vương, Ảnh Vương kịp phản ứng, lập tức quỳ xuống. Chỉ còn lại Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ còn chưa kịp phản ứng còn đứng.

Ánh mắt tổ tiên liếc về phía Dạ Quân Mạc: "Người chính là Thánh Quân thế hệ này?"

“Vâng.” Dạ Quân Mạc đúng mực trả lời.

Chương 601: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 6

Edit: V.O

Ám Lân nín thở nhìn tổ tiên, căng thẳng đến mức tim đập rộn lên. Tuy rằng tổ tiên chỉ để lại một luồng linh hồn, nhưng tổ tiên sáng lập Ám Dạ Đế Quốc, lại là Thần Hoàng bốn hệ, trong cảm nhận của mọi người ở Ám Dạ Đế Quốc, địa vị không khác gì thần linh.

Dạ Quân Mạc tìm được Bạch Vũ có huyết mạch Sáng Thế làm Vương Hậu, có phải tổ tiên sẽ phế hấn đi trong cơn tức giận không? Nếu ông ta muốn phế Dạ Quân Mạc, thật sự chỉ cần câu nói đầu tiên là đủ!

Phượng Vương cũng lặng lẽ nhìn chăm chăm tổ tiên, trên mặt chứa nụ cười vui vẻ, thật quá tốt! Tổ tiên tự mình ra mặt, cho dù là Thánh Quân cũng đừng nghĩ bảo vệ Bạch Vũ!

Tổ tiên nhìn Dạ Quân Mạc từ trên xuống dưới, có chút ghét bỏ nhàu mày: "Quá yếu."

Dạ Quân Mạc thản nhiên hạ mắt, cũng không nói gì.

Bạch Vũ chen miệng nói: "Hấn yếu chỗ nào? Hấn chỉ bị thương còn chưa lành thôi, rất nhanh có thể khôi phục đến thực lực của Thần Hoàng."

"Câm miệng! Tổ tiên nói chuyện, đâu đến lượt ngươi xen mồm." Ảnh Vương lập tức hùng hổ trách cứ. Nếu nói huyết mạch chính thống

của tổ tiên, vẫn là một chi của Ảnh Vương này, hôm nay bỗng nhiên thấy linh hồn tổ tiên xuất hiện, Ảnh Vương kích động, kích động đến ngay cả Thánh Quân cũng quăng ra sau đầu rồi.

Tổ tiên cũng nở nụ cười, nói với Bạch Vũ: "Người nói rất đúng, tiểu tử này có thể kế thừa linh mạch bốn hệ của ta, đương nhiên không kém. Người là Vương Hậu của hắn?"

"Đúng." Bạch Vũ chen chen vào bên cạnh Dạ Quân Mạc, dính vào Dạ Quân Mạc giống như con mèo nhỏ, yên lặng đánh giá tổ tiên Âm Dạ trước mắt.

Vị lão nhân gia này trông vẫn rất dễ nói chuyện, có lẽ ông ta không nhìn ra huyết mạch của ta? Dù sao cũng không thể nhìn ra huyết mạch từ bề ngoài, có phải chờ ông ta biết, mặt sẽ đột nhiên biến sắc không?

Mọi người giật mình nhìn tổ tiên nói đùa với Bạch Vũ, diendanlequydon – V.O, Phượng Vương bạo dạn nắm chặt nắm tay, đột nhiên lao tới hô: "Tổ tiên, thực ra Vương Hậu này là người của Sáng Thế Thần Điện, trên người nàng ta có huyết mạch Sáng Thế! Là công chúa của Sáng Thế Thần Điện!"

Âm Lân muốn ngăn cản bà ta, đáng tiếc hoàn toàn không kịp, chờ lúc hắn ra tay, Phượng Vương cũng đã nói xong rồi. Nguyên lão và các Trưởng lão không biết chuyện quá sợ hãi, Vương Hậu tân nhiệm lại là người của Sáng Thế Thần Điện? Đây... đây không phải là tử địch của chúng ta sao? Làm sao có thể làm Vương Hậu?

Tổ tiên nghe xong phất ống tay áo một cái: "Ta biết."

"Người là nữ nhi của Bạch Phong đúng không?" Ông ta nhìn Bạch Vũ, ánh mắt phức tạp: "Nếu không chính là đời sau của nàng ấy?"

Sáng Thế Thần Điện qua mấy đời rồi?"

Bạch Vũ tò mò nháy mắt mấy cái: "Bạch Phong là mẫu thân của ta, ông từng gặp bà ấy?"

Ánh mắt tổ tiên trống rỗng nhìn phương xa, như là ở nhớ lại cái gì, thở một hơi dài rất dài: "Đâu chỉ là từng gặp, nàng ấy thế nào rồi?"

Bạch Vũ sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới lúc mẫu thân nàng sinh nàng ra, vị này đã sớm qua đời mấy trăm năm, đành phải thành thật nói: "Lúc bà ấy sinh ta đã rong huyết qua đời."

Tổ tiên ngậy ngốc một lát, bỗng nhiên cất tiếng cười to, cười đến nước mắt chảy ra: "Qua đời... đến cùng nàng ấy cũng không thể tránh được đám khốn kiếp này tính kế... là ta vô dụng... ta vô dụng..."

"Ông biết mẹ ta chết như thế nào?" Bạch Vũ lập tức nghe ra không đúng.

Tổ tiên Âm Dạ nhìn Bạch Vũ: "Nương người đã chết, phụ thân người đâu? Có phải cái tên khốn kiếp lang tâm cầu phước Ngọc gia kia không?"

Bạch Vũ không hề để ý phụ thân của mình bị mắng xối xả, tuy rằng vạn năm trước nàng không có tình cảm gì đối với phụ thân, cũng không có thù hận gì, nhưng không có nghĩa là nàng thật sự không biết phụ thân nàng đã làm cái gì.

Chắc chắn phụ thân nàng đã làm chuyện rất có lỗi với mẫu thân, nếu không Ngọc Ưu Liên là từ đâu xuất hiện?

Chương 602: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 7

Edit: V.O

Ngọc Ưu Liên là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của nàng, phụ thân nàng cũng chỉ quan tâm Ngọc Ưu Liên, trước giờ lại không quan tâm nàng, nếu nàng không có thân phận, có lẽ nhìn một cái cũng lười nhìn.

Từ nhỏ, nàng được Thạch cô cô nuôi lớn, Thạch cô cô nói với nàng: Ông ta không coi người là nữ nhi, người cũng không cần phải coi ông ta như phụ thân, có nhiều hơn cũng đừng nói nữa.

Nàng có thể cảm thấy, thật ra phụ thân nàng còn làm rất nhiều chuyện nàng không biết, không ít hơn chuyện Ngọc Ưu Liên làm bao nhiêu.

Nhưng cho dù nói như thế nào ông ta cũng là phụ thân của nàng, Thạch cô cô không dạy nàng hận ông ta, chỉ dạy nàng quên ông ta.

Vì thế, Bạch Vũ biết nghe lời, coi ông ta như một người không quen biết. Nghe tổ tiên Âm Dạ mắng, chỉ cảm thấy như là đang mắng một người không quen biết.

"Ông ta đã qua đời năm ta năm tuổi."

"Chết thì tốt!" Tổ tiên chửi àm lên: "Hắn ta đã đáng chết từ lâu! Đây đều là báo ứng! Là báo ứng hắn hại nương người!"

"Sao ông biết là ông ta hại nương ta?" Bạch Vũ nghi ngờ hỏi. Lúc nương ta qua đời, ông đã chết từ lâu rồi.

"Người nghĩ rằng ta bị ép ra như thế nào? Năm đó ta cũng là Điện chủ của Sáng Thế Thần Điện, liều mạng chỉ còn một hơi chạy đến Vực sâu vì cứu nương người ra. Khi đó nàng ấy cũng đã bị Thượng Quan gia vây khốn, bọn họ lợi dụng ta làm mất nương người mù, phế bỏ linh mạch của nàng ấy, muốn cho nàng ấy gả cho một tên quần là áo lượt của Ngọc gia, làm một cái tượng gỗ, đối với ta cũng chém tận giết tuyệt. Nhưng là ta trốn được, ta sáng tạo Âm Dạ Đế Quốc, chính là muốn một ngày kia giết bằng được, cứu nương người ra, đáng tiếc... ta bị thương quá nặng, không thể tiếp tục chống đỡ... nương người cũng không thể tiếp tục chống đỡ..." Ông ta cười khổ, trong mắt lóe sáng lấp lánh, thờ dài nhìn ra phương xa.

Bạch Vũ im lặng, sớm nghĩ đến mẫu thân chết là có nội tình khác, không nghĩ tới thế nhưng chân tướng là như vậy.

Thượng Quan gia, Ngọc gia, diendanlequydon – V.O, đều nên bị báo ứng!

"Chỉ là nàng ấy vẫn để lại huyết mạch." Tổ tiên Âm Dạ nhìn Bạch Vũ: "Tuy rằng nương người không tình nguyện, nhưng nàng ấy vẫn là liều mạng sinh người ra, truyền thừa huyết mạch cho người, là nàng ấy yêu người." Tổ tiên nhắc tay lên vỗ vỗ vai Bạch Vũ, bàn tay hơi mờ giống như sắp xuyên qua.

Đột nhiên Bạch Vũ ngẩng đầu: "Mẹ ta đã chết, ông tính làm thế nào?"

"Báo thù cho nàng ấy!" Đột nhiên, sát khí trên người tổ tiên tăng vọt:

"Người đã làm Vương Hậu của Âm Dạ Đế Quốc, thì giành lại Sáng Thế Thần Điện, không lấy lại được thì hủy diệt! Không phải bọn họ trăm phương ngàn kế là muốn Thần Điện sao? Vậy thì làm cho bọn họ tuyệt vọng triệt để, làm cho bọn họ biết tất cả những gì bọn họ làm đều là vô dụng, chuyện bọn họ làm ra, tất cả nợ máu đều phải trả lại!"

"Được!" Bạch Vũ nói chắc như đinh đóng cột.

Tổ tiên cười to: "Không hổ là hài tử của nàng ấy, ta không thể ở cùng với nàng ấy, hậu bối có thể lấy nữ nhi của nàng ấy coi như là duyên phận. Người tên là gì?"

"Bạch Vũ." Bạch Vũ nháy mắt mấy cái: "Nghe Thạch cô cô nói, là nương ta đặt cho ta."

"Bạch Vũ, Bạch Vũ, tên rất hay." Hấn nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Tiểu tử, ánh mắt không tệ."

Dạ Quân Mạc cũng cười, nụ cười yêu nghiệt dường như khiến không gian tối đen đều sáng lên trong nháy mắt, Bạch Vũ lập tức nhìn đến ngây ngốc.

"Tổ tiên đã thừa nhận Vương Hậu của ta, có thể chỉ rõ hộ vệ Phượng Hoàng ở đâu không?" Dạ Quân Mạc hỏi thẳng.

"Ừ, hộ vệ Phượng Hoàng quả thật là thế lực rất quan trọng, tính ra người cũng không nhiều lắm, chỉ là... đến lúc các người gặp được sẽ biết. Ta sẽ chỉ dẫn Bạch Vũ đi." Thân hình ông ta thay đổi, lại lùi về trong con dấu: "Ta không thể ở lâu bên ngoài, đến lúc đó các người cầm con dấu này ra khỏi Đế Đô, ta sẽ chỉ đường cho các người."

Chương 603: Bảo vật để lại cho Vương Hậu 8

Bạch Vũ thả con dấu vào lại trong hộp một lần nữa, cẩn thận thu hộp vào trong nhẫn Bách Vũ. Vừa quay đầu lại, các vị Trưởng lão và Dạ Vương, Phượng Vương, Ảnh Vương tới làm chứng đều ngây ngốc nhìn.

Ai có thể nghĩ đến tổ tiên và người đứng đầu Sáng Thế Thần Điện lại có một đoạn tình cảm như vậy? Mà Bạch Vũ còn vừa vặn là nữ nhi người ta, đừng nói tổ tiên bài xích, ước gì nhanh chóng nhận thức. Bảo vật lúc trước ông định ra, đại khái chỉ có huyết mạch Sáng Thế mới lấy được?

“Sao tổ tiên lại làm như vậy? Chúng ta và Sáng Thế Thần Điện là tử địch, vì sao...” Phượng Vương vẫn không cam lòng.

Ám Lân lạnh lùng liếc bà ta một cái: “Ngay cả lời tổ tiên nói cũng tra hỏi, xem ra ngươi không muốn ở lại Âm Dạ Đế Quốc rồi.”

Phượng Vương phục hồi tinh thần lại, sắc mặt đại biến: “Không, ta không có ý này.”

Ánh mắt Dạ Quân Mạc lạnh lùng đảo qua bọn họ: “Hẳn là mọi người đều hiểu ý của tổ tiên, Sáng Thế Thần Điện phải quy thuận chúng ta, hoặc là bị hủy diệt!”

Ám Lân gật đầu: “Ai hại chúng ta thì tìm người đó báo thù. Thượng Quan gia nắm giữ Sáng Thế Thần Điện nhiều năm, dựa vào huyết mạch Sáng Thế che chở, hoành hành ngang ngược ở thiên hạ, ngay

cả đời sau của Thần Sáng Thế cũng hãm hại, quả thực là tự mình đi vào đường chết. Bọn họ không có được sự che chở, sớm hay muộn cũng sẽ bị giết ở trong tay chúng ta.”

“Linh Vương nói rất đúng.”

“Không sai, tổ tiên chính là ý này.”

Mọi người nghị luận ào ào, đồng ý gật đầu, Phượng Vương cũng không thể nói gì hơn. Chỉ có Dạ Vương vẫn còn đang ở cõi thần tiên, sau một lúc lâu vẫn thẫn thờ.

“Cứu cứu còn có vấn đề?” Dạ Quân Mạc mở miệng hỏi.

Dạ Vương phục hồi tinh thần lại, lắc đầu: “Không, không có vấn đề. Thánh Quân nhanh dẫn Vương Hậu trở về nghỉ ngơi đi.”

Dạ Quân Mạc vẫy tay cho mọi người lui, dẫn Bạch Vũ trở về tâm điện.

Vội hơn nửa đêm, Bạch Vũ chưa buồn ngủ, chỉ là hơi đói.

Dạ Quân Mạc lấy điểm tâm tới dứt nàng, Bạch Vũ dựa vào đầu giường, vừa cắn điểm tâm, vừa nói thầm: “Chắc chắn nương ta qua đời là do Thượng Quan gia và Ngọc gia giở trò quỷ, chỉ là rốt cuộc là ai làm thì không rõ.”

Muốn hại chết một người có thai đứng đầu Sáng Thế Thần Điện cũng không phải là một chuyện dễ dàng, Bạch Vũ không tin mẫu thân sẽ lơ là đến mức để một hai người hãm hại, tuyệt đối là một loạt kế hoạch chu đáo.

“Nàng muốn tra?”

“Ừ, chỉ là cách lâu như vậy, ngay cả Thạch cô cô cũng đã chết, cũng không biết có thể tra được không.” Bạch Vũ than thở.

“Đừng thở dài, cục cưng sẽ không vui.” Dạ Quân Mạc sờ sờ trán Bạch Vũ, cười nói.

Bạch Vũ lập tức nén lại, giữ vững tinh thần tiếp tục cắn điểm tâm.

“Thật ra nàng muốn tra, cũng không phải là không thể được, ngoại trừ Thạch cô cô, chắc chắn sẽ còn có người biết chuyện năm đó.”

“Sẽ sao?” Bạch Vũ thật nghi ngờ, Thượng Quan gia làm việc luôn luôn ngoan tuyệt, giết người diệt khẩu là chuyện thường, thà rằng giết lầm 1000 cũng sẽ không bỏ qua một người. Làm loại chuyện giả dối này, chắc chắn người biết được đã sớm bị diệt khẩu rồi.

“Không thử làm sao mà biết? Năm đó lúc nàng bị giết, Ngọc Ưu Liên vận dụng hơn trăm tên đệ tử tinh anh, sau đó còn có thể giết toàn bộ những người này? Chắc chắn chuyện nương nàng cũng sẽ có một vài tâm phúc của bọn họ biết được.” Dạ Quân Mạc thấy Bạch Vũ ăn xong rồi, lại cầm một khối cho nàng: “Nàng tính khi nào chuẩn bị đi gặp hộ vệ Phượng Hoàng?”

“Không vội đi, chờ cục cưng ra đời rồi nói sau.” Bạch Vũ lại ăn một khối điểm tâm.

“Ừ... cũng tốt.” Dạ Quân Mạc phục hồi tinh thần lại: “Nàng ăn mấy khối rồi?”

Bạch Vũ sững sốt, qua một lúc như vậy, nàng đã ăn luôn năm khối điểm tâm rồi.

Dạ Quân Mạc đen mặt: “Không được ăn nữa, ăn nhiều như vậy, nàg không biết là căng bụng sao?”

Hắn muốn nuôi nàg cho béo một chút, nhưng gần đây nàg rất ham ăn, khiến hắn có chút kinh hách. Bạch Vũ chu miệng, còn không phải đều là chàng đút.

Chương 604: Tìm phiền phức

1

Edit: V.O

Nói chờ sau khi sinh cục cứng ra lại đi tìm hộ vệ Phượng Hoàng, Bạch Vũ lại yên tâm dưỡng thai, ngay cả tu luyện cũng đã lười tu luyện.

Dù sao Triệu hoán thú nhà mình thông minh, sau khi hấp thu một lượng linh lực lớn từ nàng thì tự mình tu luyện, ngay cả Đại Địa Hôi Hùng ngọc nhất cũng đang từ từ tu tập linh thuật, càng không cần nói đến mấy con Trảm Nguyệt.

Bạch Vũ cũng không muốn nhanh chóng đột phá trở thành Đại Đế, cấp bậc Triệu hoán thú và linh thuật không thăng lên, thực lực không ổn định, chỉ lo thăng cấp hoàn toàn vô dụng.

Một lần dưỡng thai này chính là hai tháng, nàng vượt bụng bản thân càng lúc càng lớn, bụng lớn sáu tháng trông chẳng khác gì tám tháng, cúi đầu đã sắp nhìn không thấy mũi chân rồi.

Bạch Vũ cũng càng lúc càng lười hoạt động, lại càng thích ở trên giường không đứng dậy.

Nàng lười, Dạ Quân Mạc lại phải chịu khó rồi. Nàng dưỡng thai, Dạ Quân Mạc lại dưỡng thai với nàng, chăm sóc bảo bối giống như chăm sóc quốc bảo, tất cả ăn, mặc, ở, đi lại đều tự mình làm, tất cả chuyện Âm Dạ Đế Quốc đều ném cho ngũ vương, khiến cho ngũ vương rất không biết nói gì.

Vốn tưởng rằng Bạch Vũ sẽ lại lười như vậy đến khi sinh cục cưng ra, nhưng hôm nay đột nhiên Dạ Quân Mạc lại nói với nàng: "Âu Dương Diệp dẫn theo thê tử của ông ta đến đây."

Bạch Vũ sững sốt hơn nửa ngày mới kịp phản ứng: "Đến Âm Dạ Đế Quốc?"

Không phải Âu Dương Diệp vô cùng trung thành với Sáng Thế Thần Điện sao? Cho dù ông ta ghét Thượng Quan gia nắm giữ Thần Điện, nhưng cũng không có ý đồ gì muốn đầu nhập vào Âm Dạ Đế Quốc, cho nên Bạch Vũ mới không thay Dạ Quân Mạc khuyên ông ta đến Âm Dạ Đế Quốc, sao bây giờ ngược lại tự mình chạy tới vậy hả?

"Ừ, bị vây ở trong Vực sâu, lúc Âm Lang ra ngoài tuần tra phát hiện, diendanlequydon – V.O, mới dẫn bọn họ về." Nếu không không biết lúc nào bọn họ mới có thể tiến vào.

"Vì sao đột nhiên ông ta lại chạy tới?" Bạch Vũ không hiểu, là ngày ngày trôi qua không nổi nữa? Hay là thê tử lại xảy ra chuyện? Hay là... thay Sáng Thế Thần Điện tới?

Không phải lòng nàng đen tối, luôn nghĩ người xấu cho người khác, chỉ là tình huống bây giờ của Sáng Thế Thần Điện rất vi diệu.

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên gần như bị huyên não đến phiền, dám ấn cho Anh Khê một tội danh là gian tế của Âm Dạ Đế Quốc, nói hấn nhiễu loạn bên trong Thần Điện, tán lời đồn, gây ra hỗn loạn, phế hấn đi ngay tại chỗ, nếu không có vài Trưởng lão cứu, chỉ sợ hấn đã bị đánh chết rồi.

Hành động ngoan độc này vừa ra khiến cho mọi người kinh sợ, bên ngoài giống như đã bình ổn hỗn loạn, dường như Thượng Quan Vân

Trần đã ổn định tình thế, nhưng tình huống bên trong lại càng thêm sóng ngầm mãnh liệt.

Các Trưởng lão nghi ngờ Thượng Quan gia cũng không từ bỏ, ngược lại ngay cả Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên cũng bị nghi ngờ luôn rồi.

Bây giờ, lòng người ở Sáng Thế Thần Điện tán loạn, cách tốt nhất chính là nhanh chóng diệt trừ Bạch Vũ, chỉ cần Bạch Vũ thật sự chết đi, lời nói của Anh Khê chính là lời nói suông, chuyện nên là gì cũng không còn.

Nhưng muốn ám sát Bạch Vũ ở trong cung điện lại không dễ dàng, Dạ Quân Mạc giữ gìn tấm cung giống như thùng sắt, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được. Ba thích khách Ngọc Ưu Liên phát đến liên tục bị bắt được, đều bị Âm Lân kéo xuống xử lý.

Thích khách không thể đắc thủ, Ngọc Ưu Liên sẽ khó mà không nghĩ cách khác, Âu Dương Diệp có thể đường đường chính chính đến trước mặt nàng chính là một cơ hội tốt.

Bạch Vũ có thể nghĩ đến đương nhiên Dạ Quân Mạc cũng nghĩ đến, Bạch Vũ mang cục cưng, đúng là lúc thân thể không tiện, hẳn sẽ không để cho Bạch Vũ xảy ra một chút chuyện gì, dù sao cẩn thận một chút cũng không sai.

"Ông ta muốn gặp nàng, nói là có chuyện muốn nói với nàng, ta để ông ta đi nghỉ ngơi trước, ngày mai lại đến." Dạ Quân Mạc sờ sờ tóc Bạch Vũ.

"Chàng muốn điều tra ông ta thêm?" Bạch Vũ nghĩ nghĩ: "Có lẽ là chúng ta quá cẩn thận rồi, Âu Dương Diệp vẫn đáng giá tin tưởng."

Dạ Quân Mạc yên lặng gật đầu, trong mắt xẹt qua ánh sáng đen tối không rõ.

Chương 605: Tìm phiền phức

2

Edit: V.O

Dạ Quân Mạc tin Âu Dương Diệp sẽ không đi làm việc cho Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần, hơn nữa ông ta còn dẫn cả thê tử Uyển Kỳ đến, cũng không có ai dùng thê tử của ông ta đi ép buộc ông ta.

Nhưng vấn đề là về mặt Âu Dương Diệp không đúng, hỏi ông ta rất cuộc muốn nói chuyện gì với Bạch Vũ ông ta cũng không chịu nói, muốn phải gặp mặt Bạch Vũ để nói.

Sắc mặt thê tử Uyển Kỳ của ông ta cũng tái nhợt, giống như là bị dọa.

Dạ Quân Mạc cũng không tính chuyện gì cũng không biết lại để cho Âu Dương Diệp đến trước mặt Bạch Vũ nói chuyện như vậy. Nhìn về mặt Âu Dương Diệp chỉ biết chuyện này sẽ không nhỏ, hẳn phải tính toán trong lòng.

Sau khi thấy Bạch Vũ ngủ, Dạ Quân Mạc đi gặp Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp vừa thấy Dạ Quân Mạc đến, sắc mặt ông ta lại thay đổi: "Ta thật sự có chuyện muốn nói với công chúa Bạch Vũ, chuyện này rất quan trọng!"

Dạ Quân Mạc thản nhiên ngồi lên ghế dựa: "Người có thể nói với ta trước."

"Không được!" Âu Dương Diệp nói chắc như đinh đóng cột.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn ông ta, ánh mắt lạnh như băng lộ ra cảm giác áp lực mười phần, khiến lòng Âu Dương Diệp giật mình, không kiềm được lui về phía sau một bước.

"Là không được, hay là không dám?" Dạ Quân Mạc thản nhiên hỏi:
"Nếu người không nói, cũng không cần nói với Bạch Vũ nữa."

Đồng tử Âu Dương Diệp co rụt lại, tức giận mắng to: "Người đang giam lỏng công chúa? Ta biết người không thật lòng với công chúa! Một công chúa còn không để ý nguy hiểm, tiến vào Tháp Thiên Ky vì người!"

Sau khi Uyển Kỳ được phục sinh không bao lâu, ông ta lại rời khỏi tông môn, diendanlequydon – V.O, ra ngoài đã biết tin Bạch Vũ tiến vào Tháp Thiên Ky rồi.

Dạ Quân Mạc nghe ông ta mắng, chờ ông ta mắng xong, thản nhiên hỏi: "Ông không nói, ta có thể đi hỏi thê tử ông."

"Người, người muốn làm gì?" Âu Dương Diệp phát hoảng, vội vàng chặn cửa.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng: "Ông cảm thấy ta sẽ làm gì? Ông chỉ có một vài bí mật muốn nói với Bạch Vũ, nhưng nếu tin ông nói ra khiến cho Bạch Vũ gặp chuyện, thê tử ông cũng không cần sống nữa."

Âu Dương Diệp bị dọa đến không nhẹ, yên lặng một lúc: "Sao ta có thể làm công chúa gặp chuyện không may? Có lẽ nàng biết sẽ phần nộ, nhưng chắc chắn có thể tiếp thu."

"Bây giờ không nhất định, Bạch Vũ mang thai rồi."

"Mang thai? Của người?" Âu Dương Diệp sửng sốt một lúc thốt ra, nói ra đã hối hận.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng liếc nhìn ông ta: "Bây giờ ông có thể cân nhắc dứt khoát có nói hay không."

Về mặt Âu Dương Diệp rối rắm, chuyện này rất dọa người a, tuyệt đối là một trong chân tướng bị che giấu của Sáng Thế Thần Điện khiến cho người phẫn hận, cùng một nhịp thở với Bạch Vũ, nhưng hiện tại ông ta cũng không thể cam đoan nói với Bạch Vũ có thể khiến nàng có gì không khoẻ không, ngộ nhỡ làm nàng bị động thai, ông ta có 100 cái mạng cũng không đền nổi.

"Thật ra, chuyện này là thê tử nói với ta, nàng ấy biết càng rõ ràng. Sau khi nàng ấy được phục sinh, ta từng hỏi nàng ấy vì sao lúc đó bị đuổi giết, kết quả nàng ấy nói với ta, nàng ấy phát hiện mẫu thân của Bạch Vũ, vị đứng đầu Thần Điện tiền nhiệm, nguyên nhân Bạch Phong chết." Âu Dương Diệp thờ dài, nói.

Dạ Quân Mạc nhíu mày, Bạch Vũ vừa định điều tra nguyên nhân nương nàng chết, Âu Dương Diệp lại đưa tới cửa, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, đại khái là ông trời cũng không nhìn được, muốn để cho nguyên nhân Bạch Phong chết thấy được ánh mặt trời.

Âu Dương Diệp vừa nói xong, Dạ Quân Mạc đã sai Âm Lang dẫn Uyển Kỳ đến rồi.

Uyển Kỳ nhìn thấy Dạ Quân Mạc, vội vàng nắm chặt hai tay, trên mặt giống như bị quét lên một tầng sơn trắng, trắng bệch không có chút máu.

Âu Dương Diệp vội vàng kéo bà đến bên cạnh, ôm lấy vai bà: "Đừng sợ, có chuyện gì nàg cứ nói đi."

Uyển Kỳ cúi đầu, giọng nói có chút run rẩy nói với Dạ Quân Mạc.

Năm đó lúc bà hái thuốc ở Dược Viên, trong lúc vô tình phát hiện một cái hộp ở phía dưới một cây dược liệu, mở ra lại thấy là ngọc giản (một loại thư tín viết trên ngọc) của một Tôn chủ Thượng Quan gia để lại.

Chương 606: Tìm phiền phức

3

Edit: V.O

Sau khi Uyển Kỳ xem xét ngọc giản (một loại thư tín viết trên ngọc) mới biết được Tôn chủ này là nữ tử, trong ngọc giản ngoại trừ có tu luyện tâm đắc mà nàng để lại thì còn lại chính là chuyện khi nàng còn sống.

Nàng được Thượng Quan gia đưa đến bên cạnh Bạch Phong làm một thị nữ, sau khi tới nàng mới biết được, hai mắt Bạch Phong đã sớm bị mù, linh mạch bị phế, bị giam lỏng ở trong Pháp Thánh Điện!

Bên ngoài nói Bạch Phong chuyên tâm nghiên cứu tu luyện, đính hôn với Tam thiếu gia Ngọc gia, tất cả đều là lừa người!

Nhiệm vụ của nàng chính là trông chừng Bạch Phong, không để cho Bạch Phong chạy trốn, không để cho Bạch Phong gặp bất kỳ ai.

Ngoài nàng ra còn có vài thị nữ giống như nàng, ngoại trừ Thượng Quan gia còn có người của Ngọc gia.

Các nàng phụng mệnh mỗi ngày đều phải đốt hương nhang làm cho người ta suy yếu, tuy rằng huyết mạch Bạch Phong bách độc bất xâm, nhưng thuốc này là thiên hạ chí độc, thời gian lâu Bạch Phong cũng không chống cự được.

Sau này, thừa dịp Bạch Phong suy yếu, Tam thiếu gia Ngọc gia hạ loại thuốc làm cho người sinh ra ảo giác, Bạch Phong coi Tam thiếu

gia Ngọc gia thành Điện chủ đã bỏ trốn, trao thân cho hắn ta.

Đợi đến khi Bạch Phong tỉnh táo lại, thống khổ không dứt, lại phát hiện nàng đã mang thai. Bạch Phong giống như cái xác không hồn, trái tim dường như đã chết, nhưng nàng vẫn quyết định sinh hài tử này ra.

Tôn chủ này liên tục nhìn Bạch Phong bị giam lỏng, vật lộn ở trong cung điện, trong lòng áy náy lại đồng tình, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, gia tộc Thượng Quan bố trí ước chừng hơn trăm người canh giữ ở gần cung điện.

Nàng chỉ có thể hết lòng chăm sóc Bạch Phong, cho đến hôm nay khi Bạch Phong sinh, đột nhiên Thạch cô cô bị Thượng Quan Tộc trưởng điều đi đã trở lại, diendanlequydon – V.O, cứng rắn xông vào cung điện.

Nàng lại nhìn thấy bà mụ (người đỡ đẻ) nhẹ giọng nói bên tai Bạch Phong: Tứ chi Dạ Điện chủ đã bị phế toàn bộ, bị ném vào trong Vực sâu, bị mãnh thú cắn đến xương cốt không còn, mà ngươi lại hoài nghiệt chủng của người khác, nhất định Dạ Điện chủ có chết cũng sẽ không thể tha thứ cho ngươi.

Bản thân Bạch Phong cũng rất suy yếu, bị tin tức này kích thích, miễn cưỡng sinh hài tử ra, lại rong huyết.

Nàng muốn giúp Bạch Phong cầm máu, lại bị bà mụ ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Phong chảy hết máu mà chết.

Lúc Thạch cô cô xông tới, Bạch Phong chỉ còn lại một hơi thở, Bạch Phong giao nữ hài này cho Thạch cô cô, lấy tên là Bạch Vũ.

Sau khi Bạch Phong chết, Tôn chủ này rất hối hận, cũng biết có lẽ

nàng cũng không sống nổi, Thượng Quan gia có thể ác độc hại chết cả Bạch Phong, những người như các nàng tuyệt đối sẽ bị diệt khẩu.

Trước tiên, nàng để chuyện này lại trong ngọc giản, hi vọng một ngày kia công chúa Bạch Vũ trưởng thành có thể thấy, có thể báo thù thay mẫu thân nàng.

Uyển Kỳ ngẩng đầu, lòng còn sợ hãi: "Sau khi ta xem xong ngọc giản kia, cả người cũng mông lung. Còn chưa kịp cất lại đã bị người phát hiện, đệ tử tuần tra của Pháp Thánh Điện báo ta giao ra, bọn họ đều là tâm phúc của Thượng Quan Vân Trần, ta nào dám giao ra, chỉ có thể kích động chạy trốn chết. Ngọc giản kia bị đệ tử dẫn đầu lấy được, lập tức phái tất cả đệ tử Pháp Thánh Điện đuổi giết ta, ta còn chưa ra khỏi Dược Viên đã bị giết."

Sau một lúc lâu, Dạ Quân Mạc cũng không nói chuyện.

"Người không tin?" Âu Dương Diệp hỏi.

Không phải Dạ Quân Mạc không tin, mà là không biết nên nói thế nào với Bạch Vũ.

Mẫu thân của nàng bị Thượng Quan gia tộc giam lỏng, nhận hết tra tấn, cuối cùng còn bị bọn họ cố ý kích thích, thấy chết không cứu, chảy hết máu mà chết! Vốn Bạch Phong có thể không phải chết, chỉ cần có một người có thể cầm máu giúp bà một chút, huyết mạch của bà có thể giúp bà khôi phục.

Nhưng bọn họ lại trơ mắt nhìn bà chết như vậy, khiến cho Bạch Vũ vừa sinh ra đã không có mẫu thân.

Đột nhiên, ánh mắt thâm trầm của Dạ Quân Mạc trở nên sắc bén, tỏa ra sát ý dày đặc. Âu Dương Diệp và Uyển kỳ không kịp được run run

một chút, sợ hãi trào lên trong lòng.

"Các người nghỉ ngơi đi, chuyện này ta sẽ nói với Bạch Vũ." Dạ Quân Mạc thản nhiên khoát tay, để cho bọn họ trở về nghỉ ngơi.

Chương 607: Tìm phiền phức

4

Edit: V.O

Tiền hai phu thê Âu Dương Diệp đi, Dạ Quân Mạc ngồi yên ở trong phòng, một đêm không ngủ, giống như một pho tượng điêu khắc tuấn mỹ vô song. Cho đến khi mặt trời hiện ra ở chân trời, Dạ Quân Mạc mới yên lặng đứng dậy, lặng lẽ đến phòng ngủ của Bạch Vũ.

Bạch Vũ đang ngủ say, sợi tóc đen như tơ lụa có chút tán loạn trải ở đầu giường,, khuôn mặt non mềm đỏ bừng, còn không thành thật đá đá chặn, lộ ra chân dài gầy teo.

Dạ Quân Mạc khom người xuống sửa lại cho Bạch Vũ, dường như Bạch Vũ cảm thấy có người ở bên cạnh, xoay người một cái, bắt được cánh tay Dạ Quân Mạc, mơ hồ ôm vào trong ngực, tiếp tục ngủ yên.

Dạ Quân Mạc muốn rút tay ra, nhưng hần vừa cử động Bạch Vũ lại túm về, còn la hét: "Đừng đi, đừng đi..."

Hần nhìn chăm chăm vẻ mặt đáng yêu khi ngủ của Bạch Vũ, không nhịn được nở nụ cười, đành phải ngồi ở bên giường, tùy tiện ôm lấy nàng, hi vọng nàng có thể ngủ lâu một lúc, ít nhất lúc ngủ không có quá nhiều phiền lòng.

Đợi đến khi nàng thức dậy, hần cần phải nói tin tức Âu Dương Diệp mang đến cho nàng.

Đó là nguyên nhân mẫu thân nàng chết, nàng có tư cách biết đầu tiên, hẳn không có quyền quyết định thay nàng.

Hắn tin tưởng Bạch Vũ có chừng mực, sẽ không vì tin tức đó mà làm tổn thương đến bản thân và cục cưng trong bụng. Chỉ là nghĩ chính miệng nói sự thật này cho Bạch Vũ, trong lòng hẳn giống bị đâm, rất đau.

"Ừm... Dạ? Sao chàng ở đây, mới sáng sớm, có chuyện gì không?" Bạch Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở đôi mắt nhậ nhèm buồn ngủ, nhìn Dạ Quân Mạc.

Lúc này Dạ Quân Mạc mới phát hiện không biết từ lúc nào trời đã sáng hẳn rồi.

"Sao hôm nay ngủ dậy sớm như thế?" Dạ Quân Mạc cười nhạt hỏi.

Bạch Vũ sờ sờ bụng: "Ta đói bụng. Dien~dan~le~quy~don – V.O. Có gì ăn ngon không?"

"Có, đã sớm chuẩn bị rồi." Dạ Quân Mạc cho người ta bưng đồ ăn sáng tới.

Bạch Vũ rất nhanh càn quét sạch hơn một nửa, kỳ lạ hỏi Dạ Quân Mạc: "Chàng không ăn sao?"

"Không đói bụng."

"Đêm qua chàng không ngủ sao? Dưới mắt đều là màu đen." Bạch Vũ vươn tay sờ sờ mặt Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc hạ mắt không nói.

Bạch Vũ lập tức hiểu rõ: "Âu Dương Diệp đã nói chuyện gì với chàng rồi hả? Chàng chuẩn bị nói với ta?"

Dạ Quân Mạc chần chờ một lúc, lấy ra một viên thuốc: "Trước uống cái này, ta lại nói cho nàng."

Bạch Vũ nhận lấy, không thèm nhìn một ngậm nuốt xuống. Vào miệng chỉ biết đây là một loại thuốc cường lực giữ thai, sẽ sinh ra một lượng linh khí lớn bảo vệ chung quanh thai nhi, cho dù cơ thể mẹ bị tổn thương gì, chỉ cần không chết sẽ không ảnh hưởng gì đến thai nhi.

Lại dùng thuốc giữ thai quý giá như vậy, xem ra chuyện muốn nói thật không tốt.

"Ta đã uống, chàng có thể nói rồi." Đôi mắt Bạch Vũ vụt sáng, một bộ nghiêm túc nhìn Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc đi tới, ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói ở bên tai nàng: "Đồng ý với ta, đừng tức giận, phải bình tĩnh."

"Ừ... ta sẽ cố hết sức, nếu chuyện rất khiến cho người tức giận, ta có thể không cam đoan có thể bình tĩnh."

Dạ Quân Mạc thở dài, thuật lại lời nói của Uyển Kỳ một lần, phần quá mức thảm thiết lại dùng một câu lướt qua, giọng điệu của hắn êm dịu, nói cả câu chuyện vô cùng bình thản.

Nhưng có bình thản nữa cũng không che giấu được Bạch Phong đã từng bị làm hại, từng chịu hành hạ.

Ánh mắt Bạch Vũ càng ngày càng thâm trầm, thân thể dần dần căng thẳng, giống một con chó nhỏ bị vứt bỏ, sau một lúc lâu cũng không

nói gì.

Dạ Quân Mạc đau lòng ôm chặt nàng: "Muốn mắng cứ mắng, muốn khóc cứ khóc ra. Ta ở đây, cho dù thế nào ta cũng cùng nàng."

Bạch Vũ vùi mặt vào trong lòng Dạ Quân Mạc: "Thị nữ trông chừng mẫu thân là do ai phái tới? Bà mụ kia là ai?"

Chương 608: Tìm phiền phức

5

Edit: V.O

"Thượng Quan gia phái ba người, Ngọc gia hai người, còn có Hách Liên gia và Lương gia cũng phái người. Về phần bà mẹ kia, là người Ngọc gia, nghe tên, hẳn là di mẫu (dì) của cha nàng." Dạ Quân Mạc nói sự thật.

Di ngôn Tôn chủ kia để lại tương đối kỹ càng, chỉ sợ là nàng ta đã hối hận vào lúc cuối cùng chăm sóc Bạch Phong, chỉ tiếc không giúp được Bạch Phong, chỉ có thể để chân tướng lại.

Khóe miệng Bạch Vũ gợi lên nụ cười lạnh, cắn hận thấu xương.

Thì ra là Hách Liên gia và Lương gia. Hai nhà này luôn luôn là tay sai của Ngọc gia, hiện thời một Tộc trưởng bọn họ là Đường chủ Thiên Thánh Điện, một người là Điện chủ tân nhiệm của Khải Thánh Điện.

Về phần di mẫu kia của cha nàng, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng thấy, nhưng nghe Thạch cô cô đề cập tới một lần, lúc đó nàng còn tưởng rằng Thạch cô cô đang giới thiệu một trưởng bối cho nàng, bây giờ nghĩ lại, vẻ âm trầm trên mặt Thạch cô cô lúc đó, rõ ràng là thống hận.

Người nợ được Ngọc gia đưa đến Đại lục Xích Hỏa, làm một Vực chủ, không biết bây giờ có còn sống không.

"Tốt, Thượng Quan gia, Ngọc gia, Hách Liên gia và Lương gia, một

người ta cũng sẽ không bỏ qua! Mối thù của nương ta, ta nhất định phải báo!" Giọng Bạch Vũ hơi hơi phát run.

Dạ Quân Mạc vỗ lưng Bạch Vũ, cảm thấy trước ngực ẩm ướt.

...

Muốn báo thù, không phải một sớm một chiều có thể thành, Thượng Quan gia và Ngọc gia ở Sáng Thế Thần Điện vẫn vững như Thái Sơn, nàng muốn một mình bẻ gãy hai đại gia tộc, hoàn toàn là không thể.

Nếu không Âm Dạ Đế Quốc cũng không cần phải đấu với Sáng Thế Thần Điện lâu như vậy.

Nhưng cho dù bây giờ không động được tới bọn họ, diendanlequydon – V.O, Bạch Vũ cũng muốn tìm chút phiền phức cho bọn họ, nắm giữ vững chắc Sáng Thế Thần Điện thời gian dài như vậy, thời gian kế tiếp bọn họ cũng đừng mong có một khắc yên ổn!

Sau khi Bạch Vũ biết được tin tức này, vẫn rất khó chịu, sau khi nghỉ ngơi vài ngày, đi gặp Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp thấy sắc mặt nàng cũng không tệ, nhẹ nhàng thở ra: "May mắn người không sao, nếu không sẽ thành lỗi của ta."

"Không, ta nên đa tạ ông đã nói rõ chân tướng cho ta. Ông đã ngàn dặm xa xôi tìm đến Âm Dạ Đế Quốc, nói sự thật với ta, hẳn là đã nghĩ tới kế tiếp muốn làm gì rồi chứ?" Bạch Vũ nghiêm túc hỏi.

Âu Dương Diệp há hốc mồm: "Ta... không nghĩ tới."

Thật sự không nghĩ tới, ông chỉ là đơn thuần muốn nói chuyện này cho Bạch Vũ mà thôi.

Bạch Vũ cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Âu Dương Diệp là một Luyện khí đại sư trầm mê ở rèn luyện, trước kia lúc ở Thần Điện ngoại trừ luyện khí thì cái gì cũng không biết, đợi đến lúc phản bội rời khỏi Sáng Thế Thần Điện, chỉ một lòng cứu trợ thể tử của chính mình.

Dựa theo lời của một Vị Điện nào đó mà nói, vị này chính là Kỹ thuật trạch (kiểu giống Trạch nữ thích ở nhà ôm máy tính không đi đâu vậy đó, đằng này ông ôm Linh khí), còn là loại người đặc biệt từng trải.

"Ông có thể nghĩ ngay bây giờ." Bạch Vũ nói.

Âu Dương Diệp không hiểu ý Bạch Vũ lắm.

Bạch Vũ đứng lên, bước từng bước một đến trước mặt Âu Dương Diệp: "Nương ta là chủ nhân của Sáng Thế Thần Điện, bà bị người hại chết rồi! Không phải ông rất trung thành với Sáng Thế Thần Điện sao? Biết tin tức này, chẳng lẽ không nghĩ báo thù cho bà?"

Âu Dương Diệp lắp bắp kinh hãi, xiết chặt nắm tay, ông thật sự có nghĩ tới. Ông đã sớm không vừa mắt Thượng Quan gia và Ngọc gia, biết được chân tướng Bạch Phong qua đời lòng càng đầy căm phẫn, cho nên mới không tiếc chạy đến Âm Dạ Đế Quốc tìm Bạch Vũ. Nhưng nếu nói ông có thể làm gì, ông vẫn thật sự không biết.

"Ý công chúa là?" Ông vô thức lui một bước, khí thế nghiêm nghị trên người Bạch Vũ làm ông hoảng sợ.

"Ta muốn ông giúp ta." Bạch Vũ nhìn Âu Dương Diệp: "Chẳng lẽ ông

cho là ông biết chuyện quan trọng như vậy, Sáng Thế Thần Điện sẽ bỏ qua cho ông? Cho dù bây giờ bọn họ không biết, về sau vạch trần ra, Thượng Quan gia sẽ không điều tra đến ông? Ở lại Âm Dạ Đế Quốc đi, ta có việc cho ông làm."

Chương 609: Tìm phiến phức

6

Edit: V.O

Âu Dương Diệp vốn không nghĩ ở lại Âm Dạ Đế Quốc, nói như thế nào nơi này cũng thế lực đối địch với Sáng Thế Thần Điện, nhưng Bạch Vũ ở đây, huyết mạch Sáng Thế chân chính ở đây! Bây giờ Sáng Thế Thần Điện chỉ còn lại cái vỏ rỗng do Thượng Quan gia tộc và Ngọc gia nắm giữ, vì sao ông còn lưu luyến?

"Được, công chúa muốn cho ta làm gì?" Âu Dương Diệp xoa tay hỏi.

Bạch Vũ mỉm cười: "Cũng không có gì, chỉ là muốn ông truyền mấy câu ra ngoài. Danh hiệu Âu Dương đại sư của ông vẫn còn dùng rất tốt."

...

Rất nhanh, trên Ngũ Hành Đại Lục lưu truyền ra một tin tức mang tính bùng nổ: Luyện khí đại sư Âu Dương phản bội Sáng Thế Thần Điện mấy ngàn năm trước, Âu Dương Diệp đã trở về! Hơn nữa còn trở về trắng trợn!

Ông vừa trở về đã đi tìm mấy lão bằng hữu của mình, tức giận bất bình kể khổ với bọn họ. Năm đó ông hoàn toàn là bị ép buộc trốn khỏi Sáng Thế Thần Điện, ông phát hiện Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên câu kết với nhau sát hại công chúa Bạch Vũ, thiếu chút nữa bị giết người diệt khẩu, mới bị ép phải chạy trốn.

Cũng may trời xanh có mắt, công chúa Bạch Vũ luân hồi chuyển thế, đã trở về! Còn vừa vãn cứu ông, dẫn ông cùng nhau trở về Ngũ Hành Đại Lục.

Mấy lão bằng hữu này của ông, người người đều là Luyện khí đại sư của Sáng Thế Thần Điện, đã sớm là nhân vật cấp bậc nguyên lão của Thần Điện, nghe được tin tức này kích động tột đỉnh, liên tục truy hỏi ông công chúa ở đâu.

Nào biết còn chưa hỏi ra được lại có một đám sát thủ xông vào yến hội muốn xử lý Âu Dương Diệp, Âu Dương Diệp dùng y phục ẩn thân chạy thoát.

Tin tức này tựa như ai đó làm rơi một giọt nước vào nồi cháo nóng bỏng, nhắc lên sóng to gió lớn ở toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục.

Tất cả mọi người nói nhất định thích khách này là Thượng Quan Vân Trần phái tới diệt khẩu, khó trách sau khi công chúa Bạch Vũ chết, diendanlequydon – V.O, Thượng Quan Vân Trần lập tức định ra hôn ước với Ngọc Ưu Liên, thì ra là đã sớm câu kết với nhau, sau khi hại chết công chúa, bản thân thượng vị!

Nhóm Triệu hoán sư của Ngũ Hành Đại Lục đều rất có óc tưởng tượng, rất nhanh mơ mộng ra một vở tuồng quyền rũ công chúa vô tội, cướp người ở Thần Điện, tiểu tam thượng vị.

Sáng Thế Thần Điện càng nổ tung, khoảng thời gian trước Anh Khê nói từng gặp công chúa Bạch Vũ, bọn họ còn bán tín bán nghi, bây giờ ngay cả Âu Dương Diệp cũng chạy đến làm chứng, chuyện này tám phần là thật!

Hướng chi Âu Dương Diệp còn bị đui giết, dấu vết giết người diệt khẩu đã rất rõ ràng.

Các Trưởng lão Thần Điện tức giận đối mặt tra hỏi Thượng Quan Vân Trần, toàn bộ các đệ tử Sáng Thế Thần Điện đứt khoát chia làm hai phái, một phái là theo thế lực Thượng Quan gia và Ngọc gia, một phái khác là các Trưởng lão trung thành với huyết mạch Sáng Thế.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần xanh mét, nằm mơ cũng không thể tưởng được chuyện hắn chỉ coi là một chuyện nhỏ lại nháo thành như vậy, lúc trước thật vất vả mới dẹp loạn được, Âu Dương Diệp lại từ đâu xuất hiện!

Sớm biết vậy có đánh chết hắn cũng sẽ không để Anh Khê đến Tháp Thiên Ky, tất cả bắt đầu cũng đều do Anh Khê. Bây giờ hắn đã thâm nghĩ muốn ăn tươi nuốt sống Anh Khê!

Bây giờ hắn không thể xóa bỏ được sự nghi ngờ của các Trưởng lão với hắn. Các Trưởng lão cũng không nghe theo mệnh lệnh của hắn, ngược lại âm thầm đi tìm Âu Dương Diệp, hi vọng có thể tìm ra được tung tích của Bạch Vũ.

Ngoại trừ chính thức trở mặt, Thần Điện gần như đã phân tách rồi.

Thượng Quan Vân Trần mệt mỏi trở về Thiên Thánh Điện, nhìn thấy Ngọc Ưu Liên, tức giận nói: "Có phải người phái người đi giết Âu Dương Diệp không?"

Ngọc Ưu Liên rất đứt khoát thừa nhận: "Là ta, thê tử Âu Dương Diệp đã biết chuyện này, ông ta không hấn là biết, nhưng cũng phải chết! Lại nói từ ngày ông ta phản bội, không phải chúng ta luôn luôn đuổi giết ông ta sao?"

"Là đang đuổi giết, nhưng người cũng tìm thời cơ tốt một chút! Giết ông ta trước mặt những trưởng lão đó, lại còn sau khi ông ta mang

tin tức như vậy về, bây giờ chúng ta có rửa thế nào cũng không sạch." Thượng Quan Vân Trần tức giận nói.

Chương 610: Tìm phiền phức

7

Edit: V.O

Ngọc Ưu Liên hừ lạnh: "Nếu người giết chết Bạch Vũ sớm một chút, không phải là không có chuyện gì rồi sao?"

"Nói thật dễ, Bạch Vũ dễ chết như vậy sao? Người cũng không thành công mà? Không biết xấu hổ nói ta." Thượng Quan Vân Trần khinh thường cười lạnh.

"Người..." Ngọc Ưu Liên nổi giận lôi đình, nhưng vẫn cứng rắn nuốt lửa giận xuống, sau khi trở về từ Đại lục Hiên Thổ, nàng ta gần như trở mặt với Thượng Quan Vân Trần, đừng nói hôn ước, không ra tay quá nặng đã là không tệ rồi. Chỉ là bây giờ không phải là lúc cãi nhau: "Việc khẩn cấp trước mắt là giết chết Bạch Vũ, không giết được nàng ta cũng phải giết chết Âu Dương Diệp."

"Ta không biết sao? Nhưng ngay cả bóng người cũng không tìm thấy, đi đâu giết?" Thượng Quan Vân Trần cười nhạt một tiếng.

Ánh mắt Ngọc Ưu Liên chấn động: "Không tìm thấy người? Cả chúng ta cũng không tìm thấy người? Chẳng lẽ là Âm Dạ Đế Quốc?"

Ánh mắt Thượng Quan Vân Trần sáng lên: "Nếu ông ta thật sự trốn ở Âm Dạ Đế Quốc thì tốt rồi."

Bọn họ là có thể danh chính ngôn thuận nói Âu Dương Diệp phản bội Sáng Thế Thần Điện, đã gia nhập Âm Dạ Đế Quốc, cố ý vu hãm bọn

họ.

"Ừ, trước mắt cứ cho người nhìn chăm chăm Vực sâu đi. Nhìn thấy thì giết, không giết được, thì truyền tin tức ra, chỉ cần nói ông ta là người Âm Dạ Đế Quốc, ta xem còn ai tin ông ta." Ngọc Ưu Liên hung tợn nói.

Vì thế, nhân thủ của Sáng Thế Thần Điện ở gần Vực sâu nhiều thêm gấp mấy lần, nhưng Âu Dương Diệp không đi từ trong Âm Dạ Đế Quốc ra như Ngọc Ưu Liên nghĩ, mà là đột nhiên xông ra ở gần phân đường thu nhận đệ tử của Khải Thánh Điện - Sáng Thế Thần Điện.

Ông vừa mua thuốc, vừa khuyên ngăn Triệu hoán sư tính gia nhập Sáng Thế Thần Điện, khóc kể công chúa Bạch Vũ bị người của Thượng Quan Vân Trần đả thương, ông rất lo lắng mới ra ngoài mua thuốc, diendanlequydon – V.O, mắng to Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên đều là lòng lang dạ sói, vân vân...

Đường chủ nghe được tin tức lập tức vọt ra, vị Đường chủ này chính là Tộc trưởng Lương gia, đã sớm đi theo Thượng Quan gia tộc. Đường nhiên là cố hết sức đuổi giết Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp nhìn thấy ông ta, lập tức nhanh chân bỏ chạy, được liệu đều ném xuống đất.

Lương Tộc trưởng dẫn người đuổi theo mới phát hiện thứ Âu Dương Diệp ném đi đều là thuốc độc, bọn họ đã vô ý trúng độc rồi.

Nhưng Lương Tộc trưởng cảm thấy còn có thể tiếp tục gắng gượng, xông qua dịch độc trước mặt, một đường đuổi theo Âu Dương Diệp đến núi sâu ngoài thành, người bên cạnh gần như đã ngã xuống toàn bộ.

Âu Dương Diệp lập tức thả Triệu hoán thú của bản thân ra, phun khói lửa ra bao quanh, Lương Tộc trưởng cười lạnh xông qua ngọn lửa, lại nhìn thấy Bạch Vũ vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, Dạ Quân Mặc mặc một thân áo đen đứng bên cạnh nàng.

Sát khí sắc bén tùy ý càn quét đến, cảm giác áp lực trầm trọng khiến chân ông ta như nhũn ra.

Bạch Vũ lạnh lùng nhìn ông ta, thả Tiểu Bạch ra, đấu vài lần đã đánh bại Triệu hoán thú của ông ta.

Ông ta muốn chạy, lại bị một vuốt của Tiểu Bạch đập gãy chân.

Ông ta kêu thảm một tiếng, sợ hãi lui về phía sau: "Công chúa, không phải là ta, ta không có hại người. Là Ngọc Ưu Liên, là nàng ta, nàng ta thuyết phục Thượng Quan Vân Trần giúp nàng ta, cùng nhau hại chết người! Ta luôn luôn nguyện trung thành với công chúa, nguyện trung thành với Sáng Thế Thần Điện!"

"Ta biết." Bạch Vũ thản nhiên nói.

Lương Tộc trưởng nhẹ nhàng thở ra, giọng Bạch Vũ lạnh như băng vang lên bên tai ông ta: "Nhưng nương ta thì sao? Người chưa từng hại bà ấy sao?"

Đột nhiên Lương Tộc trưởng mở to mắt, cả người bắt đầu run rẩy: "Ta, ta..."

Lúc này, Âm Ưng đã đi tới: "Khởi bẩm Thánh Quân, tất cả người Lương gia và người có liên quan với năm đó, cùng với tộc nhân dốc sức cho Thượng Quan Vân Trần, tổng cộng toàn bộ 57 người đã mất mạng!"

Lương Tộc trưởng nghe đến đó, phun ra một ngụm máu: "Các người, các người lại dám diệt Lương gia?"

Chương 611: Tìm phiến phức

8

Edit: V.O

Đương nhiên người có thể dốc sức cho Thượng Quan Vân Trần đều là đệ tử tinh nhuệ nhất của Lương gia, bọn họ vừa chết Lương gia chẳng khác nào bị giết, chỉ có thể suy tàn, kẻ thù Lương gia đắc tội trước mắt cũng sẽ xé nát bọn họ!

"Không, điều đó không thể. Hành động của các người không thể nhanh như vậy!" Lương Tộc trưởng chết cũng không tin.

Bạch Vũ cười lạnh một tiếng: "Lương Tộc trưởng, đã bao lâu người chưa trở về gia tộc rồi? Vì đuổi giết Âu Dương Diệp, ít nhất đã một tháng người chưa về đúng không, ba ngày trước liên hệ trong tộc đã bị chặt đứt, người không phát hiện?"

Lương Tộc trưởng hoảng sợ trừng lớn mắt. Gần đây Điện chủ Thượng Quan Vân Trần phát mệnh lệnh, cho dù lật hết Ngũ Hành Đại Lục cũng phải tìm được giết chết Âu Dương Diệp nhanh một chút, ông ta dẫn người đi khắp nơi, đã hơn một tháng chưa trở về tộc, thậm chí ngay cả liên hệ trong tộc bị chặt đứt cũng chưa phát hiện.

Thời gian một tháng không lâu lắm, trước kia ông ta bận rộn mấy tháng thậm chí vài năm không quay về cũng rất bình thường, nhưng thời gian một tháng đã đủ để Âm Dạ Đế Quốc tiêu diệt tất cả tinh anh của Lương gia.

"Người nên cảm thấy may mắn vì ta không diệt cả nhà người báo thù cho nương ta!" Bạch Vũ nói lạnh như băng.

Thân mình Lương Tộc trưởng run lên. Công chúa vẫn là công chúa thiện lương như vạn năm trước, người già trong tộc yếu hơn người trẻ, nàng còn khinh thường ra tay. Nàng không cần mạng của mọi người Lương gia, chỉ là nàng đã hủy diệt Lương gia.

Ông ta tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, một chân Tiểu Bạch chường qua, Tộc trưởng Lương gia mất mạng ngay tại chỗ.

"Xong Lương gia rồi, kế tiếp chính là Hách liên gia." Bạch Vũ nhìn thoáng qua thi thể Tộc trưởng Lương gia, rúc vào lòng Dạ Quân Mạc. Dạ Quân Mạc ôm nàng xoay người rời đi.

Lần thứ hai Âu Dương Diệp xuất hiện ở Ngũ Hành Đại Lục lại dẫn tới chấn động.

"Nghe nói Âu Dương Diệp ra ngoài mua thuốc cho công chúa! Công chúa đã bị người Thượng Quan Vân Trần phái đi đả thương!"

"Chậc chậc, dien~dan~le~quy~don – V.O, quả thế, đoạt Thần Điện của người ta còn muốn xử lý người ta, giết người ta một lần còn không buông tha, Thượng Quan Vân bụi Trần cũng thứ là quá thất lễ rồi."

"Nhỏ tiếng chút! Cho dù nói như thế nào bây giờ Thượng Quan Vân Trần vẫn còn là Điện chủ Thần Điện, cẩn thận, để hấn ta nghe thấy được, sẽ chém người."

"Còn để, không nói hấn ta nữa. Ta còn nghe nói có một Đường chủ Khải Thánh điện đuổi giết Âu Dương Diệp, phát hiện tung tích của công chúa, chỉ là đã bị giết rồi."

"Đây không phải là đáng đời sao? Cho dù công chúa bị thương cũng không phải là người ông ta có thể ăn hiếp."

"Đúng vậy, đúng vậy..."

Sau khi Thượng Quan Vân Trần nghe nói đến lời đồn bên ngoài, quá mức tức giận trái lại khiến hắn ta tỉnh táo. Dù sao thanh danh cũng vẫn như vậy, các Trưởng lão Thần Điện cũng đã xác định chính hắn ta và Ngọc Ưu Liên hại chết Bạch Vũ, đã không che giấu được, cũng không sao.

Ngược lại, Ngọc Ưu Liên lại tức giận gần chết.

"Tại sao có thể như vậy! Âu Dương Diệp lại không ở Âm Dạ Đế Quốc, rốt cuộc ông ta từ đâu chạy đến?"

"Ai biết. Chỉ là một Âu Dương Diệp mà thôi, người đã chịu không nổi?" Thượng Quan Vân Trần thờ ơ cười nhạt.

"Chỉ là một chuyện của Âu Dương Diệp sao? Sau lưng ông ta là Bạch Vũ! Lương Đường chủ đã chết không tính, tất cả tinh anh của Lương gia đều bị giết, người có biết chuyện này có nghĩa gì không?" Ngọc Ưu Liên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, giận dữ mắng mỏ.

Ánh mắt Thượng Quan Vân Trần khẽ chuyển động: "Bạch Vũ đã biết được nguyên nhân bản thân nương nàng ta chết rồi."

"Không sai! Lương gia chết chính là một sự bắt đầu, nương ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta!" Ngọc Ưu Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thượng Quan Vân Trần không cho là đúng: "Không phải chuyện này

nên biết từ sớm rồi sao? Khi chúng ta liên thủ giết nàng ta nên biết sẽ có một ngày như vậy."

"Không, sẽ không có một ngày như vậy." Trên khuôn mặt búp bê của Ngọc Ưu Liên tràn ngập lo âu: "Đã có thể giết nàng ta một lần, cũng có thể giết nàng ta lần thứ hai! Bạch Vũ nhất định phải chết."

Chương 612: Ngầm ám sát, sinh con 1

Edit: V.O

"Nói không sai." Một giọng nói thô kệch mà uy nghiêm cắt ngang đối thoại của bọn họ.

Thượng Quan Vân Trần quay đầu vừa thấy, một nam tử trung niên mặc quần áo hoa lệ bước đi long hành hổ bộ (long hành là bước đi lướt nhẹ như mây, đầu không xiên lệch, cổ không cúi xuống. Hổ bộ là đi oai vệ) đến. Thượng Quan Vân Trần vội vàng đứng lên, cung kính nói: "Phụ thân."

"Thượng Quan Điện chủ." Ngọc Ưu Liên cũng lập tức bình tĩnh lại, cười chào.

Người tới chính là Tộc trưởng Thượng Quan gia tộc, Thượng Quan Dương. Sau Loạn thế nguyên niên, Thượng Quan Vân Trần ngồi lên vị trí Điện chủ Thần Điện, ông ta coi như được làm Điện chủ Thiên Thánh Điện, chưởng quản tất cả thế lực của Sáng Thế Thần Điện ở Ngũ Hành Đại Lục và Bát đại thế giới! Có thể xem như là người nắm quyền chân chính ở Sáng Thế Thần Điện.

"Sao hôm nay phụ thân lại đến?" Thượng Quan Vân Trần không hiểu hỏi.

Bình thường Thượng Quan Dương luôn ở Thiên Thánh Điện, chuyện bên trong Thần Điện đều giao cho Thượng Quan Vân Trần và Ngọc gia, không có chuyện gì mà ông ta quan tâm. Cho dù trong khoảng

thời gian này các Trưởng lão huyền não kịch liệt như thế, gần như muốn tách rời ra khỏi Thần Điện, ông ta cũng không tới.

"Vừa nhận được một tin tức, Hách Liên gia bị diệt. Chỉ có Hách Liên Điện chủ ở Khải Thánh Điện may mắn thoát nạn. Lúc ta đuổi tới, lãnh địa Hách Liên gia đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát."

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên quá sợ hãi. Hách Liên gia và Lương gia không giống nhau, Hách Liên gia rất có thực lực, nếu không dựa vào Thượng Quan gia, gia tộc Hách Liên hoàn toàn có thể tự thành lập một phái ở Ngũ Hành Đại Lục, hiện tại lại còn nói diệt là diệt!

"Là ai làm?" Thượng Quan Vân Trần thốt ra.

Thượng Quan Dương liếc nhìn hắn ta: "Còn có thể là ai? Là ai sẽ vội vàng diệt Lương gia và Hách Liên gia?"

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần khó coi, chỉ có thể là Bạch Vũ. Nàng đã biết nguyên nhân Bạch Phong chết năm đó, diendanlequydon – V.O, lại biết ngoại trừ Thượng Quan gia và Ngọc gia, Lương gia và Hách Liên gia cũng là người tham dự trực tiếp.

Bạch Vũ chính là như thế này, thù của chính nàng còn có thể nhẫn nhịn, thù của mẫu thân nàng tuyệt đối sẽ lập tức báo.

"Hành động thật nhanh. Chẳng lẽ kế tiếp nàng ta sẽ đụng đến Ngọc gia bọn ta? Nàng ta đã quên trên thân nàng ta chảy dòng máu Ngọc gia sao?" Mặt Ngọc Ưu Liên âm trầm, dùng sức nghiến răng.

"Người sai rồi, người chảy dòng máu Ngọc gia các người chính là Bạch Vũ vạn năm trước, bây giờ chỉ sợ Bạch Vũ tự nhận không hề có nửa điểm quan hệ với Ngọc gia các người." Thượng Quan

Dương rất không khách sáo nói.

Sắc mặt Ngọc Ưu Liên trắng nhợt, cho dù nàng ta không hài lòng Thượng Quan Dương cũng sẽ ép ở dưới đáy lòng, mặc dù nàng ta thành Thần Hoàng, nàng ta cũng không dám đối địch với Thượng Quan Dương.

Cho đến nay, nàng ta cũng không rõ thực lực của Thượng Quan Dương, càng đừng nói toàn bộ thế lực Thượng Quan thế gia và Sáng Thế Thần Điện, đó là thế lực nàng ta hoàn toàn không đánh lại.

Càng đừng nói bản thân Thượng Quan Dương cũng là một lão hồ ly, lòng dạ sâu không đáy.

Nàng ta rất tự mình biết mình, nàng ta có thể chơi đùa đủ kiểu thủ đoạn với Thượng Quan Vân Trần, nhưng chắc chắn sẽ không thể chơi đùa thủ đoạn với Thượng Quan Dương.

"Chỉ là người yên tâm, ta sẽ không để Bạch Vũ động đến Ngọc gia các người, ta đã phái bảy tên sát thủ lén vào Vực sâu, Bạch Vũ sẽ không sống được lâu đâu." Mặt Thượng Quan Dương không có biểu cảm, giọng điệu bình thản giống như đang nói một câu chuyện quen thuộc.

Vẻ mặt Thượng Quan Vân Trần kinh ngạc: "Người của phụ thân có thể thành công lén vào Âm Dạ Đế Quốc? Làm thế nào vậy?"

Sáng Thế Thần Điện luôn muốn phái người tiến vào Vực sâu, trực tiếp hủy diệt từ nguồn gốc Âm Dạ Đế Quốc, nhưng cho dù thử bao nhiêu lần cũng thất bại quay về, thỉnh thoảng cũng có mấy người có thể may mắn một đường xông vào Âm Dạ Đế Quốc, đều bị Sáng Thế Thần Điện coi như bảo bối, không dám sai bọn họ đi ám sát gì, chỉ ở lại đó hỏi thăm chút tin tức.

Lần này phụ thân lại có thể phái người lên vào thuận lợi, mà một lần lại có bảy người, khiến hấn ta rất giật mình.

Chương 613: Ngầm ám sát, sinh con 2

Edit: V.O

Nói tới chuyện này, trên mặt Thượng Quan Dương cũng không kiềm được vẻ thất vọng: "Mất tổng cộng 80 người."

Thượng Quan Vân Trần xấu hổ co rút khóe miệng, 80 người cuối cùng chỉ vào được 7, một phần mười cũng không tới, Vực sâu quả nhiên khủng bố. Muốn cho hàng loạt nhân mã tiến vào Âm Dạ Đế Quốc là điều không thể.

"Nếu người đã vào, không bằng Thượng Quan Điện chủ sai bọn họ nhanh chóng ra tay." Ngọc Ưu Liên đề nghị.

Thượng Quan Dương lắc đầu: "Chuyện này không vội, dù sao cũng phải tìm một cơ hội tốt."

"Cũng đúng, Dạ Quân Mạc luôn luôn bảo vệ bên cạnh Bạch Vũ, quả thật không dễ ra tay." Ngọc Ưu Liên nhanh chóng đổi lời.

Thượng Quan Dương lại nói: "Dạ Quân Mạc bị thương nặng, còn chưa khỏi hẳn, nhưng Bạch Vũ... ta tính ra tay vào lúc Bạch Vũ sinh con, khi đó tương đối hỗn loạn."

"Sinh con?" Mặt Thượng Quan Vân Trần lúc xanh lúc trắng: "Bạch Vũ mang thai rồi hả? Chuyện khi nào?"

"Còn một tháng nữa sẽ chuyển dạ."

Điều này chẳng phải là nói, từ lúc rời khỏi Đại lục Hiên Thổ, nàng cũng đã mang thai! Là nàng ôm một hài tử đánh nhau với ta?

Nàng lại không hề chiếu cố bản thân một chút nào như vậy, chỉ vì Dạ Quân Mạc? Hài tử cũng là của Dạ Quân Mạc? Vậy mà nàng lại mang hài tử của Dạ Quân Mạc! Rốt cuộc nàng có biết chăm sóc hài tử một khi sinh nó ra không, huyết mạch Sáng Thế của nàng đã được đưa nhỏ kế thừa rồi!

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần đổi rồi lại đổi, vừa giận vừa hận Bạch Vũ, cũng không biết rốt cuộc bản thân đang giận cái gì.

"Giết luôn cả hài tử này!" Thượng Quan Vân Trần âm trầm nói.

Thượng Quan Dương vuốt râu: "Đây là đương nhiên. Hài tử của Dạ Quân Mạc, không thể giữ lại. Ta tới là muốn nói với các ngươi, đúng là Âu Dương Diệp ở Âm Dạ Đế Quốc, cùng với Bạch Vũ, chờ sau khi Bạch Vũ chết, các ngươi cần phải có một cách, chứng minh chuyện này, đổ tất cả mọi chuyện lên người Dạ Quân Mạc."

"Rõ rồi, diendanlequydon – V.O, tất cả chuyện này đều là âm mưu của Âm Dạ Đế Quốc với ý đồ phân chia Sáng Thế Thần Điện chúng ta." Ngọc Ưu Liên mỉm cười, nói.

...

Sau khi tiêu diệt Lương gia và Hách Liên gia, bụng Bạch Vũ đã rất lớn rồi. Tính toán ngày, đã chín tháng, hài tử có thể ra đời bất cứ lúc nào, nàng đành thành thật ở trong cung điện của Dạ Quân Mạc, không tiếp tục gây phiền phức cho Sáng Thế Thần Điện nữa.

Chỉ là lời đồn bên ngoài vẫn còn tiếp tục được tung ra, hơn nữa có

xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí ngay cả Bát Đại Thế Giới cũng bắt đầu có lời đồn.

Bạch Vũ vô cùng hài lòng với chuyện này, đương nhiên lời đồn đều do nàng tung ra.

Sự thực chứng minh, có không ít Triệu hoán sư trên Ngũ Hành Đại Lục đều rất rảnh rỗi, nàng chỉ tung ra một chút tiếng gió, những người thích bát quái sẽ mơ mộng một chút tiếng gió thành các loại tuồng, lại thêm chút chỉ dẫn, Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên đã bị mắng máu chó đầy đầu, sút đầu mẻ trán rồi.

Chỉ là bị mắng còn chưa đủ, Bạch Vũ cân nhắc tiếp tục phân chia Sáng Thế Thần Điện như vậy, lôi kéo các Trưởng lão ngay thẳng về bên mình.

Dạ Quân Mạc nhìn đôi mắt Bạch Vũ chuyển động xoay vòng, chỉ biết là nàng đang tính toán gì đó, sờ sờ mặt nàng: "Đừng nghĩ ngợi lung tung, hài tử cũng sắp được sinh ra, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt. Chuyện khác thì chờ hài tử ra đời rồi lại nói."

Gần đây Dạ Quân Mạc rất căng thẳng, cả ngày nhìn chăm chăm Bạch Vũ, khuôn mặt buộc chặt căng thẳng cả ngày, trông vô cùng nghiêm túc, áp lực quanh thân ép xuống khiến mỗi lần mỗi người trong đám Âm Lân nhìn thấy hấn đều hận không thể đi khỏi đó nhanh một chút.

Bạch Vũ sờ sờ khuôn mặt tuấn tú căng thẳng của Dạ Quân Mạc: "Ta đã biết. Đừng quá lo lắng, Y sư Đông Phương nói, ta dưỡng cực kỳ tốt, vị trí thai cũng rất ngay ngắn, chắc chắn có thể sinh thuận."

"Ừ." Dạ Quân Mạc gật gật đầu, mặt vẫn âm u.

Chương 614: Ngầm ám sát, sinh con 3

Edit: V.O

Bạch Vũ bất đắc dĩ, cũng không khuyên nữa, chỉ dựa sát vào, đặt tay hấn lên bụng: "Bọn chúng cử động."

Dạ Quân Mạc cảm nhận được xúc cảm ở lòng bàn tay, tinh thần khẽ động, rớt cuộc khuôn mặt lạnh như băng cũng dịu xuống một chút. Đây không phải lần đầu tiên hấn cảm nhận được hài tử đập, nhưng mỗi một lần hấn đều vô cùng mới lạ, vô cùng cảm động.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên Bạch Vũ phát hiện bảo bảo biết cử động, kích động lôi kéo hấn cùng nhau vượt bụng nàng, hấn vui vẻ đến mức không biết nên nói gì, loại cảm giác này rất kỳ diệu, nói không nên lời, khi đó hấn mới có cảm giác làm phụ thân chân thật.

Nữ nhân hấn yêu nhất mang thai bảo bảo cho hấn, hấn đã muốn gặp bọn chúng rồi.

Dạ Quân Mạc không nhịn được ngồi lên giường, ôm lấy Bạch Vũ từ phía sau: "Ta nhất định sẽ không để nàng có chuyện gì, nhất định bảo bảo của chúng ta sẽ sinh ra thuận lợi."

"Ừ." Bạch Vũ dùng sức gật đầu, nàng chưa bao giờ nghi ngờ chuyện này.

Nàng đặt tay lên tay Dạ Quân Mạc: "Chàng đoán cục cưng của chúng ta sẽ là nam hài, hay là nữ hài?"

Dạ Quân Mạc nhếch môi: "Một nam một nữ, tất cả đều có."

Bạch Vũ chu miệng: "Chàng thật là tham lam."

"Đây là vì tốt cho nàng, sinh toàn bộ trong một lần, lần sau đỡ phải lại chịu khổ." Mang thai thật sự là một chuyện rất mệt, Dạ Quân Mạc không nỡ để Bạch Vũ lại chịu thêm một lần nữa.

"Ngộ nhỡ không phải thì sao? Nếu cả hai đứa đều là nữ hài thì sao?" Ánh mắt Bạch Vũ tha thiết nhìn bụng.

"Nữ hài càng tốt, nữ hài giống nàng, rất đẹp?" Dạ Quân Mạc càng vui vẻ.

Bạch Vũ lại sờ sờ bụng: "Mà ta càng muốn có nam hài, ta muốn có hai tiểu Dạ, anh tuần tiêu sái, ra cửa sẽ khiến một đám người say mê, haha..."

"Có ta cho nàng nhìn không đủ sao, nhìn hài tử làm gì?" Dạ Quân Mạc ghen hôn một cái lên trán Bạch Vũ.

Khóe miệng Bạch Vũ co rút, ngay cả hài tử cũng ghen, diendanlequydon – V.O, còn chưa biết là nam hài hay là nữ hài đâu.

Hai người hàn huyên một lúc Bạch Vũ đã mệt mỏi, rất nhanh ngủ mất.

Dạ Quân Mạc nhẹ tay nhẹ chân đặt nàng lên giường, bản thân mình thì dựa vào nàng mà ngủ.

Đêm đó, Bạch Vũ lại cảm thấy đau bụng.

Dạ Quân Mạc sợ tới mức thiếu chút nữa đánh thức cả tòa cung điện, vội vàng bế nàng vào phòng sinh, đã sớm sắp xếp bà mụ xong, Y sư Đông Phương cũng đã bị Âm Lang vô cùng lo lắng tóm đến chờ đợi trước rồi.

Âm Lân, Âm Lang, Âm Ưng, còn có Dạ Vương và Ảnh Vương đều chạy đến, vừa đến cửa phòng sinh, lại thấy mặt Dạ Quân Mạc tái nhợt.

Âm Lang ngạc nhiên nhìn Dạ Quân Mạc: "Thánh Quân, người không khỏe sao? Sao mặt trắng bệch như vậy?"

"Chắc là bị dọa." Âm Lân nói.

"Làm sao có thể?" Thánh Quân nhà hãn anh minh thần võ, sẽ bị nữ nhân sinh hài tử dọa sao?

"A..." Trong phòng sinh truyền ra một tiếng hét thảm.

Mặt Âm Lang thoáng cái cũng trắng bệch, cái này cũng quá dọa người rồi.

Âm Lân miễn cưỡng cố giữ bình tĩnh vỗ vỗ vai Dạ Quân Mạc: "Đừng lo lắng, nữ nhân sinh hài tử đều là như vậy."

"Cần bao lâu?" Mặt Dạ Quân Mạc trắng bệch, hỏi.

Sắc mặt Y Sư Đông Phương cũng không dễ nhìn, nói: "Chuyện này phải xem tình huống, có thể một hai giờ, cũng có thể một hai ngày."

Một hai ngày? Khuôn mặt trắng bệch của Dạ Quân Mạc hoàn toàn không có chút máu, Bạch Vũ sợ đau như vậy, nếu đau một hai ngày như vậy thì sao có thể chịu đựng được?

Hắn lại lập tức muốn đẩy cửa ra xem Bạch Vũ.

Y Sư Đông Phương sợ hãi: "Thánh Quân, người muốn làm gì? Nam nhân không thể vào phòng sinh."

"Cút!" Dạ Quân Mạc đẩy ông ta ra, Dạ Vương và Ảnh Vương vội vàng bước lên phía trước ngăn cản.

...

Trong phòng, Bạch Vũ chỉ cảm thấy đau! Đau quá! Vô cùng đau! Đau đến mắt đều không còn thấy rõ ràng, có cảm giác bất cứ lúc nào cũng muốn ngất đi.

Đột nhiên, bà mẹ luôn luôn giúp nàng sinh lại ngã xuống, Bạch Vũ lập tức cảm nhận được nguy hiểm, trong mắt mơ hồ nhìn thấy một thứ sắc bén đánh về phía nàng.

Chương 615: Ngầm ám sát, sinh con 4

Edit: V.O

Sát thủ? Đùa à? Giờ phút này có sát thủ xông tới? Rõ ràng Dạ Quân Mạc đã bố trí ám vệ cả tòa cung điện, gần phòng sinh càng có đội quân hùng hậu canh giữ, thích khách vào bằng cách nào?

Tất cả những người có thể đi vào phòng sinh đều do Dạ Quân Mạc chọn lựa mấy tháng, tuyệt đối không có vấn đề.

Kết quả bây giờ lại có sát thủ tiến vào?

Bạch Vũ thật sự không thể tin được, nhưng nàng vẫn nhanh chóng kịp phản ứng.

Ầm - -

Đột nhiên, Tiểu Bạch xuất hiện, gươm móng vuốt sắc bén lên, một chiêu đỡ thứ sắc nhọn kia.

Sát thủ giật mình nhìn Bạch Hồ trước mắt, bảo kiếm của hắn dùng Tử Kim cứng rắn nhất trên thế giới và Huyền Ảnh Thủy Tinh tạo ra, có thể bổ được thân xác của Triệu hoán thú hệ Thổ cấp 8.

Nhưng con Bạch Hồ trước mặt này lại nhẹ nhàng bắt được thân kiếm, móng vuốt xù lông lại không hề bị thương một chút nào.

Hắn ta rút mạnh bảo kiếm về, mũi kiếm lại bị chặt đứt!

Sát thủ hít một hơi, móng vuốt có thể chém nát tất cả, chẳng lẽ là Ngũ Hành Bạch Hổ? Chẳng lẽ người hắc phải giết này thật sự là công chúa Bạch Vũ.

Nhưng cho dù như thế nào, hắc đã đến đây, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.

Hắc ném bảo kiếm đi, nháy mắt gọi Triệu hoán thú của mình ra, ba con Triệu hoán thú U Linh ngăn cản Tiểu Bạch lại, thân hình giống như bóng dáng quỷ mị xuyên qua Tiểu Bạch, đi đến bên cạnh Bạch Vũ, lại nhấc một tay lên, đánh một chưởng về phía Bạch Vũ.

Ầm - -

Cửa phòng bị phá mở, Dạ Quân Mạc một thân sát ý cuồng bạo xông tới, sát thủ quá sợ hãi, tay khẽ run rẩy, khi thế sắc bén của Dạ Quân Mạc quét đến, uy thế ngập trời, giống như Thiên Phật, nện thật mạnh lên người sát thủ.

Sát thủ vội vàng né tránh, lực lượng ầm ầm hủy diệt nửa gian phòng dễ như trở bàn tay, nhưng không khiến cho Bạch Vũ bị thương một chút nào.

"Hồngбет!" Đám Âm Lân ngoài cửa lập tức xông vào bên trong, diendanlequydon – V.O, đột nhiên sáu sát thủ áo đen từ bốn phương tám hướng nhảy ra, liều chết quần lấy bọn họ, từng chiêu đều là sát chiêu, giống như liều chết không cần mạng, điên cuồng tấn công.

Sáu người đều là Tôn Chủ, thực lực không tính là cao. Âm Lân, đám người Dạ Vương hoàn toàn có thể đối phó, nhưng đối mặt với tư thế không muốn sống của đối phương, bọn họ cũng không dám xem thường, muốn nhanh chóng thoát khỏi bọn họ đi giúp đỡ Dạ Quân

Mạc và Bạch Vũ là hoàn toàn không thể.

Tên sát thủ lén vào trong phòng này là Triệu hoán Vương giả duy nhất, nếu là lúc trước, đã sớm bị Dạ Quân Mạc giết chết.

Nhưng với thực lực hôm nay của Dạ Quân Mạc, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với sát thủ.

Trong lúc nhất thời, hai bên đều giằng co.

Ám Lân lập tức truyền âm cho ám vệ và thị vệ canh giữ ở gần đó, lại phát hiện không thể liên lạc được với tất cả ám vệ, thị vệ, muốn chạy tới cũng phải mất vài phút.

Vài phút này cũng đủ trí mạng rồi!

Bạch Vũ nằm ở trong phòng đã không thể làm chủ suy nghĩ của bản thân mình, nàng chỉ biết là Dạ Quân Mạc đã đến, nàng an toàn, nàng phải sinh hài tử ra.

"Meo..." Cố lên! Trảm Nguyệt bò từ trong linh mạch ra, dựa vào người nàng. Ánh sáng dịu dàng bao phủ ở trên người Bạch Vũ, khiến nàng cảm thấy lại có sức lực rồi.

Bạch Vũ hoàn toàn không bị bên ngoài ảnh hưởng, chậm rãi hít vào, dùng sức.

"Oa - -" Một tiếng khóc nỉ non vang dội vang lên. Tinh thần Dạ Quân Mạc chấn động, cứng rắn chịu đựng sát thủ và sát chiêu, ném Y Sư Đông Phương từ trong hỗn loạn đến bên cạnh Bạch Vũ.

Y Sư Đông Phương vội vàng ôm lấy đứa trẻ mới sinh, liều mạng nói với Bạch Vũ: "Vương Hậu, đừng ngủ! Còn một đứa, còn một hài tử

nữa!"

Bạch Vũ mệt không chịu được, nghe được lời nói của Y Sư Đông Phương, chỉ có thể tiếp tục giữ vững tinh thần.

"Oa oa - -" Lại một trận tiếng khóc nỉ non của trẻ con, hài tử thứ hai cũng được sinh ra rồi.

Bạch Vũ không biết bên ngoài thế nào, chỉ biết là hài tử đều được sinh ra bình an, trong lòng cũng thả lỏng, lập tức hôn mê.

Chương 616: Ngầm ám sát, sinh con 5

Edit: V.O

Vào lúc Bạch Vũ sinh ra hài tử đầu tiên, rất nhiều thị vệ đã chạy tới. Bảy tên sát thủ không một ai chạy thoát, toàn bộ mất mạng.

Dạ Quân Mạc hoàn toàn không giữ lại người sống, giết chết toàn bộ ngay tại chỗ!

Cho dù quay lại bên cạnh Bạch Vũ, thấy nàng bình an sinh hai hài tử ra, lệ khí trên người hẳn vẫn cuồn cuộn, khủng bố đến mức khiến người ta hít thở không thông.

"Thánh Quân, vì sao không giữ lại người sống để thẩm vấn?" Ảnh Vương không hiểu hỏi.

Dạ Quân Mạc cười lạnh: "Có gì hay mà thẩm vấn, chắc chắn là người Thượng Quan Dương phái tới. Có thể một hơi có bảy người lén vào, thật sự là chịu hạ vốn."

Thanh lý tẩm điện xong, Âm Lân và Âm Ưng từ xa đi tới.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng hỏi: "Ám vệ đâu?"

"Toàn bộ bị ngắt đi."

"20 ám vệ, toàn bộ ngắt đi? Tốt lắm!" Dạ Quân Mạc đập lên bàn ầm một tiếng: "Ám Dạ Đế Quốc lại có nội quỷ (ý nói kẻ mờ ám, âm mưu

đen tối trong nội bộ)! Đi điều tra!"

"Vâng." Âm Lân cúi đầu, ám vệ bị người làm choáng váng vào cùng một lúc, bảy tên sát thủ lén vào bên trong từ lớp lớp thị vệ bảo vệ, chắc chắn địa vị của nội quỹ này không thấp, quá sơ suất rồi.

"Thánh Quân, người nhanh để cho Y Sư Đông Phương xem một chút đi." Dạ Vương khuyên.

Bên miệng Dạ Quân Mạc tràn ra một tia máu, tên sát thủ này am hiểu linh thuật Di Hình Hoán Ảnh, xuất quỹ nhập thần, từng chiêu đều đâm vào chỗ hiểm.

Lúc Dạ Quân Mạc đưa Y Sư Đông Phương qua đã bị đâm trúng giữa lưng, thiếu chút nữa đã bị đâm trúng tim, chảy nhiều máu như vậy, sao đến bây giờ hắn còn không đi chữa thương, nhìn bọn Âm Lang, Dạ Vương đều kinh hồn bạt vía, rất sợ có chuyện gì không hay.

Dạ Quân Mạc phủi tay rời đi, tùy tiện ăn chút dược liệu khép lại miệng vết thương, đã đi xem Bạch Vũ rồi.

...

Bạch Vũ ngủ một giấc này rất lâu, dieendaanleequuydoon – V.O, chờ lúc nàng tỉnh táo lại thì trời đã tối rồi, nàng ngủ cả một ngày, Dạ Quân Mạc lại luôn luôn ngồi ở bên giường, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng. Con người tối đen giống như những ngôi sao rơi xuống, dịu dàng như bầu trời sao.

"Tỉnh rồi?" Dạ Quân Mạc hơi hơi nhếch môi, trên khuôn mặt tuấn mỹ rõ ràng có thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

"Bảo bảo đâu?" Bạch Vũ có chút lo sợ hỏi, quay đầu, nhìn thấy hai

cái tã lót nho nhỏ được đặt bên cạnh, ánh mắt thoáng cái lại dịu dàng.

Bộ dạng hai cái bọc nhỏ thật sự khỏe mạnh, làn da hồng hồng, sợi tóc mềm mại đen nhánh, ngủ giống như con mèo nhỏ, cực kỳ say sưa.

Bạch Vũ không nhịn được sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn nó: "Là nam hài hay là nữ hài?"

"Là thai Long Phượng, sinh ra trước chính là ca ca, ra trễ một chút chính là muội muội." Trong giọng nói của Dạ Quân Mạc không che dấu được vui sướng.

Bạch Vũ cũng cười: "Nguyện vọng này của chàng đã thành hiện thực rồi."

"Đúng vậy, chúng ta cũng có nam hài, nữ hài rồi." Dạ Quân Mạc không nhịn được ôm lấy Bạch Vũ. Tiếng động quá lớn, hai cái bọc nhỏ bị đánh thức, lập tức oa oa khóc lớn lên.

Dạ Quân Mạc không biết làm sao nhìn bọn nó, cũng không biết nên dỗ thế nào: "Đây là làm sao vậy?"

Bạch Vũ nở nụ cười hì hì một tiếng: "Có lẽ là đói bụng."

Bạch Vũ ôm lấy ca ca cho ăn, nhét muội muội vào trên tay Dạ Quân Mạc, để cho hẳn dỗ.

Dạ Quân Mạc cứng ngắc không dám động giống như nâng một quả địa lôi (quả mìn), quả nhỏ, mềm nhũn, giống như không để ý có thể làm nó bị thương. Đây là nữ nhi của hẳn, xem cô nhóc oa oa khóc lớn này, tâm của hẳn đều thay đổi rồi.

Bạch Vũ nhìn bộ dạng Dạ Quân Mạc cứng ngắc, không nhịn được nở nụ cười: "Chàng đừng căng thẳng như vậy, thả lỏng một chút, ôm nhiều vài lần sẽ biết."

"Ừ, là phải ôm nhiều vài lần." Dạ Quân Mạc cười vô cùng dịu dàng.

Chờ hai bảo bảo đều ăn no, ngủ đi, Bạch Vũ đặt hai bọng nó song song ở bên cạnh, nhìn không dứt: "Chàng đặt tên cho chúng chưa?"

Chương 617: Nội quỹ 1

Edit: V.O

Bạch Vũ biết từ lúc Dạ Quân Mạc biết có hài tử đã bắt đầu nghĩ tên, suy nghĩ ít nhất hơn trăm cái tên nam hài, nữ hài, phần lớn đều bị chính hấn bác bỏ, cũng còn lại mười mấy, hấn vẫn không vừa lòng, luôn luôn đặt đi đặt lại.

"Nghĩ xong rồi." Dạ Quân Mạc nói rất chắc chắn.

Ánh mắt Bạch Vũ có thần nhìn hấn: "Gọi là gì?"

"Ca ca gọi là Dạ Mộ Bạch, muội muội gọi là Dạ Mộ Vũ."

Mộ Bạch, Mộ Vũ, không phải là bỏ tên của ta vào sao? Nhất thời, trong lòng Bạch Vũ giống như bị mật đường lấp đầy, ngọt ngào, ấm áp, khóe miệng không nhịn được nhếch lên, chột chột hai tiểu oa nhi đang ngủ say: "Mộ Bạch, Mộ Vũ, bảo bảo ngoan của ta."

Dạ Quân Mạc nhìn nụ cười hạnh phúc của Bạch Vũ, ý cười cứng chiều, ấm áp đã tràn ra ngoài rồi.

Xem bảo bảo xong, Bạch Vũ ăn vài thứ, không bao lâu, lại mệt nhọc ngủ mất, về chuyện sát thủ, một chữ nàng cũng không hỏi. Dù sao chắc chắn là Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên làm, Dạ Quân Mạc sẽ xử lý.

Dạ Quân Mạc đi ra từ trong phòng Bạch Vũ, Âm Lân đã đến bẩm báo.

Nội quy vô cùng cẩn thận, từ đầu tới đuôi đều không tự mình ra mặt, nhưng chỉ cần một ngày một đêm Âm Lân đã tra ra được rồi.

Toàn bộ ám vệ đã tỉnh, nhưng không ai trong bọn họ biết nội quy là ai. Trước đó sát thủ biết được vị trí bảo vệ của ám vệ từ chỗ nội quy, dùng thuốc mê khiến cho tất cả bọn họ hôn mê.

Âm Lân đành phải tra từ chỗ thị vệ bên kia, rõ ràng phát hiện tối nay điều động thị vệ khác thường, lúc thay ca, góc Đông Bắc có kẻ hở (ý nói sơ hở lúc thay ca) nửa khắc đồng hồ, đủ để cho bọn sát thủ lặng lẽ lén vào lớp lớp vòng vây.

Đám sát thủ này hoàn toàn chính là tử sĩ Sáng Thế Thần Điện phái tới, cho dù có hoàn thành nhiệm vụ không, bọn họ cũng đã không còn cơ hội trở về rồi.

Dạ Quân Mạc quyết định giết bọn họ rất nhanh, dieendaanleequuydoon – V.O, cũng biết cho dù bắt được người như vậy, cũng sẽ không thể mở miệng.

"Là ai điều động thị vệ?" Dạ Quân Mạc hỏi.

Âm Lân yên lặng một lúc: "Ta!"

Dạ Quân Mạc nhìn Âm Lân.

Âm Lân bình tĩnh quỳ xuống: "Có người đã dùng lệnh bài của ta."

Lệnh bài của Linh Vương, đương nhiên thị vệ không dám không nghe, hơn nữa điều động vô cùng bí mật, chỉ là vị trí của mấy đội hơi thay đổi một chút, nếu không phải Âm Lân cẩn thận, hỏi lại thị vệ, có lẽ cũng không phát hiện ra.

"Có người dùng lệnh bài của người, người lại còn không biết?" Giọng Dạ Quân Mạc lạnh xuống.

"Thuộc hạ sơ sẩy." Âm Lân cũng không biện giải.

"Là ai?" Dạ Quân Mạc hỏi. Hấn nói như vậy chính là tin tưởng lời nói của Âm Lân, lẽ ra lí do thoái thác như vậy rất khó làm cho người ta tin tưởng, Âm Lân rất khó rửa sạch hiềm nghi. Nhưng hiển nhiên nội quỹ này lại chọn sai người giá họa, Dạ Quân Mạc có nghi ngờ ai cũng sẽ không nghi ngờ Âm Lân.

Không chỉ có phần tình cảm cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Dạ Quân Mạc còn hiểu Âm Lân, cho dù ngày nào đó Âm Lân thật sự phản bội hấn, cũng không dùng cách nhỏ nhen như vậy để ám toán hấn.

"Phượng Vương." Âm Lân giao kết quả bản thân điều tra ra.

Chính là Phượng Vương! Triệu hoán Đại Đế duy nhất trong Ngũ vương, còn là người được Thánh Quân tiền nhiệm phong vương. Toàn bộ năm người Âm Dạ Đế Quốc ai cũng nể mặt bà. Bạch Vũ lại cứ không, hại chết nữ nhi của bà trong trận tử thí.

Gia tộc Phượng Vương cũng có huyết hải thâm cừu với Sáng Thế Thần Điện, chỉ là đến đời thứ ba, dường như thù hận đã bị Phượng Vương lãng quên gần hết. bây giờ Phượng Vương càng coi trọng địa vị ở Âm Dạ Đế Quốc.

Bà ta cũng không nghĩ phản bội Âm Dạ Đế Quốc, đầu nhập vào Sáng Thế Thần Điện, bà ta chỉ muốn cho Bạch Vũ chết mà thôi! Vừa vặn phát hiện sát thủ của Sáng Thế Thần Điện, bà ta lại mở cánh cửa ra, hơi hợp tác với bọn họ một chút.

Chương 618: Nội quỹ 2

Edit: V.O

Phượng Vương không mong đợi đám sát thủ này sẽ giết chết Bạch Vũ ở dưới mí mắt của Dạ Quân Mạc, nhưng chỉ cần có thể xông vào lúc Bạch Vũ lâm bồn, chắc chắn Bạch Vũ sẽ xảy ra chuyện, nói không chừng còn có thể một xác hai mạng, đền mạng cho nữ nhi bà ta!

"Phượng Vương." Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói ra hai chữ này, hơi thở lạnh lùng khiến nhiệt độ cả căn phòng đều giảm xuống.

Phượng gia được coi là gia tộc số một số hai ở Âm Dạ Đế Quốc, nhân tài xuất hiện lớp lớp, hấn sẵn lòng cho Phượng gia mặt mũi, thậm chí phong Phượng Dao làm Quận chúa, bây giờ Phượng Vương lại dám câu kết với Sáng Thế Thần Điện, muốn hại chết Bạch Vũ báo thù cho Phượng Dao?

Cũng không phải hấn không nghĩ tới khả năng này, vì thế cho nên hấn cố ý bí mật hạ lệnh, chỉ có hấn và Âm Lân mới có thể điều động thị vệ gần tầm điện, chính là đề phòng Phượng Vương. Không nghĩ tới hấn vẫn xem thường lòng trả thù của Phượng Vương.

Dạ Quân Mạc cười lạnh một tiếng, không để ý tới Âm Lân, đứng dậy rời đi.

Âm Lân cam chịu quỳ, Thánh Quân không kêu đứng dậy, nói rõ phạt hấn quỳ. Lần này quả thật là hấn sơ suất, suýt nữa khiến Bạch Vũ gặp chuyện không may, hấn cũng thật sự tự trách, hấn chấp nhận bị

phạt.

Chỉ là hấn rất tò mò Thánh Quân tính đối phó với Phượng Vương như thế nào, định tạo một trận ngoài ý muốn khiến bà ta bạo bệnh mà chết? Dù sao địa vị của Phượng gia ở Âm Dạ Đế Quốc không tầm thường, động đến Phượng gia có thể sẽ làm Đế Quốc náo động.

Dạ Quân Mạc hoàn toàn không giải quyết âm thầm như Âm Lân nghĩ, hấn trực tiếp sai Âm Lân dẫn người đến Phượng gia bắt Phượng Vương về.

Phượng Vương trúng độc, chật vật ngã trước mặt Dạ Quân Mạc, tức giận chất vấn: "Thánh Quân làm vậy là có ý gì? Cho dù thế nào thì ta cũng là một trong Ngũ vương của Đế Quốc, vô duyên vô cớ bắt ta đến, tốt nhất là Thánh Quân nên cho ta một lời giải thích!"

Người Phượng gia quá sợ hãi, thấy sau khi Phượng Vương và Âm Ưng đánh nhau kịch liệt, Phượng Vương lại chật vật bị dẫn đi, vội vàng di theo vào hoàng cung, U Vương và Dạ Vương nghe được tin cũng chạy đến.

Dạ Vương cũng nói phụ họa: "Thánh Quân, vì sao đột nhiên người lại ra tay với Phượng Vương, nàng ấy đã làm gì sai?"

"Cấu kết với Sáng Thế Thần Điện, dieendaanleequuydoon – V.O, ám sát ta và Vương Hậu có được tính không?" Mặt Dạ Quân Mạc lạnh như sương, hỏi.

Sắc mặt người Phượng gia thoáng cái hơi trắng bệch, Phượng Vương cũng hoảng, cuồn loạn rống giận: "Người nói bậy, ta cấu kết với Sáng Thế Thần Điện lúc nào? Thánh Quân đừng ngậm máu phun người."

Dạ Vương cũng chấn động: "Thánh Quân, chuyện này không thể biến mất, người chắc chắn đã điều tra xong?"

"Nếu không phải bà ta điều thị vệ đi, sát thủ hoàn toàn không thể xông vào tấm điện!" Dạ Quân Mạc sát khí lẫm liệt, khí thế khủng bố ép người, áp lực nghiền ép vạn vật ầm ầm bùng nổ, ép về phía Phượng Vương.

Phượng Vương giống như bị rơi vào hầm băng, máu cả người đều đông cứng, cả người xụi lơ không thể nhúc nhích, liều mạng lắc đầu: "Không, không phải ta! Rõ ràng chính là Âm Lân điều thị vệ đi!"

Ánh mắt Dạ Quân Mạc thay đổi, bước từng bước một tới gần Phượng Vương: "Sao bà biết là Âm Lân điều thị vệ đi? Hôm đó hẳn lại ở cùng với ta."

"Hẳn ta có thể dùng lệnh bài của Linh Vương!" Miệng Phượng Vương không dẫn đo.

"Sao bà biết là dùng lệnh bài của Linh Vương điều động thị vệ? Ta chưa từng nói chuyện này với người khác, sao bà lại biết được?" Dạ Quân Mạc từ trên cao nhìn xuống bà ta, cười lạnh lùng: "Ta có rất nhiều chứng cứ, cũng không muốn dòng dài với bà. Bà muốn báo thù cho Phượng Dao, thì cùng đi chết với nàng ta đi!"

Phượng Vương sợ run cả người, hô to thảm thiết: "Không! Người không thể giết ta! Ta là Phượng Vương! Bạch Vũ thì tính là gì? Dựa vào cái gì mà công chúa Sáng Thế Thần Điện có thể làm Vương Hậu của chúng ta? Dựa vào cái gì hại chết nữ nhi của ta còn có thể sinh hài tử ra? Nàng ta nên đi tìm chết! Ta chỉ cho phương tiện để sát thủ đi vào mà thôi, ai biết bọn họ lại vô dụng như vậy, đã đánh giết tới trước mặt còn để Bạch Vũ sống sót, chết cũng xứng đáng..."

Chương 619: Nội quý 3

Edit: V.O

Đám người Dạ Vương giật mình nghe Phượng Vương nói ra những lời điên cuồng, không nghĩ tới Phượng Vương lại thừa nhận ngay tại chỗ, không nghĩ tới quả nhiên chính là Phượng Vương làm.

Dạ Quân Mạc nhìn về phía người Phượng gia: "Các người cũng biết chuyện này?"

Người Phượng gia vội vàng lắc đầu, cấu kết với Sáng Thế Thần Điện là tội chết, sao bọn họ có thể nhận? Tuy rằng Phượng Vương là trụ cột của Phượng gia, nhưng bọn họ cũng không muốn bị liên lụy, huống chi bọn họ thật sự không biết.

Ngay cả sắc mặt của con trai Phượng Vương cũng khó coi, dờ dẩn ngay tại chỗ, không biết nên nói giúp Phượng Vương như thế nào.

"Thánh Quân, Phượng Vương chỉ nhất thời hồ đồ, người tha cho nàng ấy một mạng đi." Chỉ có Dạ Vương vẫn kiên trì tiến lên cầu xin.

Ảnh Vương không đồng ý chút nào: "Cấu kết với Sáng Thế Thần Điện ám sát Vương Hậu, tội nặng đến mức này còn có thể tha, vậy thì còn lỗi gì mới không thể tha? Chắc chắn là thế gia phái đám sát thủ này tới, nhiều thế hệ Phượng gia và Thượng Quan gia nợ máu, năm đó thiếu chút nữa bị diệt môn, Phượng Vương lại có thể cấu kết với bọn họ, đây không chỉ là phản bội, quả thực chính là ngay cả tổ tông cũng quên!"

"Nhưng lúc trước Phượng Vương cũng từng lập công lớn cho Đế Quốc." Dạ Vương bác bỏ.

Hai người bắt đầu cãi nhau.

Dạ Quân Mạc quay lên bảo tọa ở phía trên, lạnh lùng nhìn bọn họ, đáy mắt hờ hững giống như chẳng hề để ý, còn chứa một tia châm chọc.

"Nương! Nương, người sao vậy?" Không đợi Dạ Vương và Ảnh Vương ầm ĩ xong, con trai của Phượng Vương đã phát hiện Phượng Vương đã chết.

Sắc mặt Dạ Vương xanh mét, không tranh cãi với Ảnh Vương nữa. Người đã chết, còn có cái gì nữa để ồn ào.

"Phượng Vương sợ tội tự sát, kê biên (kiểm tra và tịch thu) tài sản Phượng gia! Âm Ưng đi làm." Dạ Quân Mạc bình tĩnh hạ lệnh, lạnh nhạt bỏ đi.

"Cung tiễn Thánh Quân." Mọi người nhìn bóng lưng Thánh Quân rời đi, không nhìn được rùng mình một cái. Sao Phượng Vương có thể sợ tội tự sát, bà ta hoàn toàn chính là trúng độc, loại thuốc độc làm cho cảm xúc người ta kích động, dieendaanleequuydoon – V.O, nói ra sự thật, chết bất đắc kỳ tử.

Cho dù Phượng Vương là Đại Đế, cũng không thể chống cự nổi.

Thánh Quân đã sớm quyết định cho Phượng Vương chết, dẫn bà ta đến, chỉ là vì để cho bọn họ hiểu rõ nguyên nhân, làm cho bọn họ đều câm miệng, miễn cho Phượng gia không phục, dẫn đến hỗn loạn.

Tội danh cấu kết với Sáng Thế Thần Điện đã định, kê biên tài sản Phượng gia chính là chuyện đương nhiên. Ai biết Phượng gia ngoài trừ có Phượng Vương, còn có nội quỹ thứ hai không? Chuyện này cần phải được tra rõ ràng, Phượng gia không có lý do gì để chống cự. Con trai của Phượng Vương lại là người yếu đuối, sau hôm nay, có lẽ Phượng gia sẽ suy bại thành thế lực nhị lưu ở Đế Quốc, nếu không có nhân tài nào xuất hiện, nói không chừng sẽ suy tàn.

Đây là chèn ép toàn bộ Phượng gia, thủ đoạn của Thánh Quân thật gọn gàng.

...

Sáng Thế Thần Điện, trong Thiên Thánh Điện, mặt Thượng Quan Dương âm trầm nói với Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên, ám sát đã thất bại.

Hai người đều lắp bắp kinh hãi, phải biết rằng Thượng Quan Dương muốn làm cái gì, chắc chắn sẽ có kế hoạch chu đáo, sắp xếp tốt tất cả, bao gồm các loại biện pháp ứng biến. Chuyện ông ta muốn làm thì chưa từng thất bại.

Nhưng lần này ông ta lại thất bại, còn bại đến rối tinh rối mù.

"Phụ thân, không phải người nói liên hệ hợp tác với người Âm Dạ Đế Quốc, sao lại thất bại? Người nọ đổi ý, bán đứng chúng ta à?"
Thượng Quan Vân Trần hỏi.

Thượng Quan Dương trợn mắt nhìn hấn ta: "Làm sao có thể, ta sẽ phạm sai lầm như vậy sao? Người hợp tác với ta chính là Phượng Vương, bà ta không đổi ý."

"Phượng Vương!" Ngọc Ưu Liên ngạc nhiên, nàng ta đoán được địa

vị của người Thượng Quan Dương hợp tác sẽ không thấp, không nghĩ tới lại là một trong Ngũ vương - Phượng Vương: "Ngay cả Phượng Vương cũng ra tay, vì sao còn có thể thất bại?"

Thượng Quan Dương yên lặng một lúc, thở dài: "Có lẽ nàng ta thật sự được trên trời che chở, may mắn như vậy."

Chương 620: Âm vệ Phượng Hoàng 1

Edit: V.O

Chẳng những tránh được ám sát, còn thuận lợi sinh thai Long Phượng ra, đây cũng không phải là may mắn bình thường.

Sau khi Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên nghe nói xong, hai người đều giận tái mặt.

"Dạ Quân Mạc bảo vệ Bạch Vũ thật sự quá tốt, sau khi chuyện xảy ra, Dạ Quân Mạc lập tức giết Phượng Vương, chúng ta không thể vào Âm Dạ Đế Quốc được nữa, ám sát vẫn là thôi đi." Thượng Quan Dương bất đắc dĩ nói.

Bạch Vũ đã sinh hài tử ra, hẳn là hai hài tử của nàng đều kế thừa huyết mạch của nàng, cho dù giết Bạch Vũ, hai hài tử có được huyết mạch cũng có thể kế thừa Sáng Thế Thần Điện, trừ phi bọn họ có thể giết luôn cả hài tử.

Giết Bạch Vũ là chuyện rất không có khả năng, càng đừng nói lại thêm hai hài tử nữa.

"Chẳng lẽ cứ quên đi như vậy? Vậy mấy Trương lão đó phải làm sao bây giờ?" Ngọc Ưu Liên có chút sốt ruột hỏi.

Thượng Quan Dương nhìn chăm chú vào hai người, thâm trầm mở miệng: "Sáng Thế Thần Điện đã định kết cục bị phân chia, chỉ cần Bạch Vũ xuất hiện, các Trương lão sẽ đi cùng nàng ta. Vẫn nên nghĩ

cách cố gắng hết sức bảo tồn càng nhiều thực lực trước khi nàng ta xuất hiện, diệt trừ càng nhiều trở ngại đi."

"Ý phụ thân là nói... giết những Trưởng lão đó?" Thượng Quan Vân Trần có chút không xác định, có thể lên làm Trưởng lão ở Sáng Thế Thần Điện cũng không phải là nhân vật bình thường, còn đề phòng bọn họ, muốn giết bọn họ không dễ.

Huống chi nhân số vẫn rất nhiều, chết nhiều khó tránh khỏi sẽ không bị phát hiện.

Thượng Quan Dương biết Thượng Quan Vân Trần đang nghĩ cái gì, thờ ơ nói: "Có thể giết vài người thì giết đi, không phải bồi dưỡng một số lớn thích khách ám sát sao? Để cho bọn họ đi. Bị phát hiện cũng không sao."

Lời nói tùy ý mà bình tĩnh của ông ta cay nghiệt tới cực điểm, ông ta hoàn toàn không muốn che dấu, còn thiếu chút đã muốn chém giết quang minh chính đại rồi!

"Vâng, con đã biết."

Rất nhanh, dieendaanleequydoon – V.O, một trận gió tanh mưa máu nhấc lên ở Ngũ Hành Đại Lục, mấy ngày hôm trước một Trưởng lão Khải Thánh Điện đã chết, hai ngày này một Trưởng lão – Y Sư của Dược Viên bị giết... rất nhanh, mọi người đã phát hiện ra từng Trưởng lão Sáng Thế Thần Điện lần lượt biến mất, chỉ qua một tháng, tám Trưởng lão đã chết!

Trong lúc nhất thời, lòng người hoảng sợ, các loại tin tức bay đầy trời, ngược lại không có ai có tâm tư đi nghị luận.

Các đại môn phái đều bắt đầu lo lắng, ngay cả Trưởng lão của Sáng

Thế Thần Điện cũng đã chết, những người như bọn họ còn không phải nói chết thì chết rồi sao? Cả đám đều vội vàng khép chặt sơn môn, dạy đệ tử gần đây thành thật một chút.

Lúc đầu, các Trưởng lão còn tưởng rằng là chuyện ngoài ý muốn, sau này lại hiểu rõ, Thượng Quan Vân Trần đã bắt đầu ra tay với bọn họ, còn thảo luận chứng cứ với bọn họ? Chuyện bọn Thượng Quan Vân Trần hại chết công chúa Bạch Vũ là chuyện chắc như đinh đóng cột!

Mấy chục Trưởng lão lập tức tụ tập lại, tuyên bố rời khỏi Sáng Thế Thần Điện, công khai tuyên bố đắc tội với Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên, còn dẫn không ít đệ tử đi.

Thượng Quan Vân Trần không chột dạ chút nào, vẫn tiếp tục giết người. Nhưng các Trưởng lão đã có đề phòng, dứt khoát tự tìm một chỗ sâu trong núi, xây một cứ điểm.

Sáng Thế Thần Điện chính thức phân chia.

Bạch Vũ dưỡng tốt thân thể cũng nghe nói đến chuyện này, vẻ mặt có chút tối tăm.

"Thượng Quan Vân Trần thế này là bình nứt không sợ bể rồi sao? Lại trực tiếp ám sát những Trưởng lão này?"

"Chỉ sợ đây không phải là chủ ý của hắn ta, dám công khai như vậy, ra tay không che giấu chút nào, càng giống như là chủ ý của Thượng Quan Dương." Dạ Quân Mạc nói.

Thượng Quan Dương, Bạch Vũ có ấn tượng rất sâu với ông ta. Trong trí nhớ, ông ta luôn luôn đối xử với nàng không tệ, là một người nghiêm khắc theo luật, uy nghiêm, nói năng thận trọng, còn có

một chút bản lĩnh, đây là ấn tượng lúc trước của nàng đối với Thượng Quan Dương.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, ông ta chỉ ngụy trang, ác nghiệt mới là bản tính của ông ta.

Chương 621: Âm vệ Phượng Hoàng 2

Edit: V.O

"Sao chàng biết? Chàng rất quen thuộc ông ta?" Bạch Vũ tò mò hỏi.

Dạ Quân Mạc cười nhạt một tiếng: "Ta chỉ tương đối quen thuộc Thượng Quan Vân Trần, cho dù hẳn ta muốn xuống tay với các Trưởng lão, cũng sẽ không thể làm vang dội như vậy."

Đấu với Thượng Quan Vân Trần hơn một vạn năm, làm đối thủ cũng xem như hiểu rõ. Nói thật, hẳn cũng không đặt Thượng Quan Vân Trần vào mắt, nếu không phải thế lực sau lưng Thượng Quan Vân Trần quá lớn, chỉ bằng chính hẳn ta, Dạ Quân Mạc đã sớm tiêu diệt.

"Có lẽ ta nên lộ diện rồi..." Bạch Vũ xuất hiện, dù sao cũng không đủ chứng minh nghi ngờ và chỉ trích của các Trưởng lão, đệ tử đi theo bọn họ cũng không nhiều, còn kém rất nhiều so với thế lực của bọn Thượng Quan Vân Trần, Bạch Vũ luôn luôn không xuất hiện, có lẽ bọn họ không chống đỡ được lâu lắm.

Chỉ là sau khi lộ diện, gặp bọn họ thì nên nói cái gì đây? Thuyết phục bọn họ hợp tác với Âm Dạ Đế Quốc? Bạch Vũ không nắm chắc, từ vạn năm trước nàng chỉ biết Trưởng lão Sáng Thế Thần Điện đều là một đám lão ngoan cố.

Cho nên lúc nhỏ Bạch Vũ không thật sự thích bọn họ, bởi vì bọn họ rất không thú vị, nhưng chính các Trưởng lão cứng nhắc này luôn luôn trung thành không thay lòng với nàng.

"Quả thật, là lúc đi gặp bọn họ." Dạ Quân Mạc cũng nghĩ như vậy. Một bên Thượng Quan Vân Trần đã trở mặt với bọn họ, giờ phút này Bạch Vũ xuất hiện vừa đúng thời cơ.

"Các người cũng thật là vội, có phải trước khi đi nên thu hồi ám vệ Phượng Hoàng lại không?" Dạ tổ tiên hóa thành hình thái linh hồn từ trong con dấu chạy ra, buồn bực nhìn bọn họ.

Ám vệ Phượng Hoàng, mấy đời Vương Hậu và Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc cầu mà không được đó, đến trong tay hai vị này, lại hoàn toàn không để ở trong lòng.

Bạch Vũ chợt nói: "Đúng nha, còn có ám vệ Phượng Hoàng, hôm nay chúng ta đi đi."

Dạ Quân Mạc nhìn thoáng qua ánh mắt hai bọ nhỏ sáng lấp lánh ở trong nôi, dieendaanleequuydoon – V.O, có chút luyến tiếc nói: "Mộ Bạch, Mộ Vũ làm sao bây giờ?"

Tuy rằng tìm bà vú chăm sóc bọn chúng, còn có Âm Lang luôn luôn chiếu cố, nhưng Dạ Quân Mạc vẫn lo lắng.

"Đương nhiên là cùng nhau mang đi." Dạ Quân Mạc luyến tiếc, Bạch Vũ càng luyến tiếc, bây giờ nàng hận không thể đi tới chỗ nào cũng mang bảo bảo theo bên cạnh. Đi thu hồi ám vệ Phượng Hoàng... hẳn không phải là chuyện gì nguy hiểm, mang theo cũng được.

Tổ tiên đứng bên cạnh nôi đùa với hai bọ nhỏ tức giận, xem thường nhìn bọn họ: "Các người cho rằng ám vệ Phượng Hoàng dễ thu hồi như vậy? Địa điểm là ở chỗ sâu trong Vực sâu, mang hài tử theo, mệt các người còn nghĩ ra."

Khóe miệng Bạch Vũ rụt rụt: "Chỗ sâu trong Vực sâu? Dạ Điện chủ, từ đầu ông đã không muốn cho người thu ám vệ Phượng Hoàng lại đúng không?" Nếu không đặt ở nơi nguy hiểm như vậy làm gì?

Mỗ lão tổ tông một bộ nghiêm trang: "Ám vệ Phượng Hoàng là thứ quan trọng như vậy, đương nhiên phải trải qua khảo nghiệm mới có thể nhận được, dễ dàng để cho các người lấy tới tay, các người sẽ không quý trọng."

"Nếu đủ tốt, tự nhiên sẽ quý trọng." Dạ Quân Mạc ôn hoà đáp một câu.

"Xú tiểu tử! Người đang cố ý tranh cãi với ta phải không?" Dạ tổ tiên trừng mắt.

Bởi vì Dạ tổ tiên nói mặc dù ám vệ Phượng Hoàng ở chỗ sâu trong Vực sâu, nhưng chỉ cách năm ngày đường, Bạch Vũ vẫn quyết định đi thu ám vệ Phượng Hoàng lại, tới chỗ đám Vu trưởng lão bên kia, kéo dài vài ngày không phải chuyện lớn.

Bạch Vũ cùng Dạ Quân Mạc lưu luyến không rời, ôm ấm hai bọc nhỏ đáng yêu, dặn dò Âm Lang và Âm Lân vài câu, đã ra thành rồi.

Ám vệ Phượng Hoàng là lực lượng bí mật của Đế Quốc, Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ cũng không dẫn ai theo, ra đế đô, một đường hướng về phía Bắc.

Có Dạ tổ tiên chỉ dẫn, nên không đến mức gặp phải linh khí di chuyển hỗn loạn, nhưng khó tránh khỏi gặp mãnh thú, dù sao thời gian dài, ban đầu có thể tránh đường của mãnh thú, lúc này cũng có mãnh thú lác lư rồi.

Chương 622: Âm vệ Phượng Hoàng 3

Edit: V.O

Càng đi vào sâu trong Vực sâu, mảnh thú lại càng ít, cũng càng khùng bố, mảnh thú bá chủ mãn cấp vô cùng bình thường, cũng may trí nhớ của lão tổ tiên cũng không tệ, bọn họ không gặp mảnh thú mãn cấp.

Đi được ba ngày, buổi tối lúc đang chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên một dòng sát khí xơ xác tiêu điều cuồn cuộn đến, gió âm u lạnh lẽo thổi đến, khiến Vực sâu mênh mông cực nóng đột nhiên lạnh lẽo.

"Là mảnh thú!" Dạ Quân Mạc biến sắc, khí thế khùng bố như thế, ít nhất đã ngoài cấp 8, thậm chí là cấp 9.

Bạch Vũ lập tức đề phòng, thả Băng Hồ ra, tạo ra tường băng ở bốn phía.

Chỉ chốc lát sau, một tiếng rống thê lương vang lên, ngay sau đó vô số cây mây lan đến, nháy mắt trên tường băng thật dày xuất hiện vết nứt. Dạ Quân Mạc vung ra một đường lửa Bất Tử, một đồng cây mây lập tức bốc cháy.

"A! Ai đốt ta? Đau quá!" Cây mây mạnh rụt về, bóng dáng Thụ Tinh dậm chân ở trong lửa.

"Thụ Tinh?" Bạch Vũ ngạc nhiên cùng Dạ Quân Mạc nhìn nhau, Dạ Quân Mạc thu ngọn lửa Bất Tử lại. Ngọn lửa của hắn trải qua đá Niết

Bàn thăng cấp, trừ phi đốt rụi còn không rất khó tắt.

Nếu hấn không thu hồi lại, còn không biết Thụ Tinh phải chịu giày vò bao lâu.

Thụ Tinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, uất ức đi tới: "Các người đốt ta làm gì? Ta lại không thể ăn được."

Bạch Vũ ngược ngùng cười nói: "Không phải là không nhận ra sao, còn tưởng rằng người là mãnh thú đi ăn thịt người kia."

"Ta mới không giống dã thú không có đầu óc đó đâu." Thụ Tinh kiêu ngạo nói: "Ta chính là Đại Thi Nhân."

Đại Thi Nhân? Bề ngoài trông người vẫn còn đang ăn thịt người...
Bạch Vũ cười ha ha: "Thủy Qua đâu? Dieendaanleequuydoon – V.O.
Nó không đi cùng với người sao?"

"Có, nó đói bụng, đi ăn gì đó."

Cho nên thật ra tiếng mãnh thú kêu thảm thiết vừa rồi là Thủy Qua tìm được đồ ăn sao? Bạch Vũ cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Sao các người lại ở đây? Âm Lân đón các người về, không cho các người ở Đế Đô sao?"

"Vốn vậy, nhưng nơi đó quá nhỏ, chung quanh đều là người, lại không thể ăn." Thụ Tinh tiếp tục uất ức: "Cho nên chúng ta nói một tiếng với Âm Lân đến Vực sâu chơi. Nơi này quả thực rất tốt, linh khí dư thừa, còn có rất nhiều đồ ăn, chỉ là không có thơ ca..."

Vực sâu thật sự là thiên đường của mãnh thú, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc tỏ vẻ hiểu rõ.

Biết được hai con mãnh thú tới là Thụ Tinh và Thủy Qua, hai người lại yên tâm đi ngủ. Sau khi Thủy Qua trở về lại cùng Thụ Tinh ngủ ở bên cạnh bọn họ.

Ngày thứ hai lúc đi, hai con mãnh thú lại đi theo Bạch Vũ.

Căn cứ ước định của bọn nó và Âm Lân, Bạch Vũ coi như là một nửa chủ nhân của bọn nó, mặt khác Dạ Quân Mạc cũng là một nửa. Không gặp thì thôi, đã gặp thì tự nhiên phải đi theo cùng.

Tổ tiên chỉ đường phát hiện đột nhiên nửa đường có thêm hai người gia nhập, cũng không phát hiện bọn nó là mãnh thú, chỉ cho là ám vệ linh tinh, cũng không nói thêm cái gì. Ông tin Dạ Quân Mạc có chừng mực, người không nên dẫn đến gặp ám vệ Phượng Hoàng thì hẳn là sẽ không dẫn theo.

Có hai con mãnh thú hộ giá, quãng đường sau đó một đường thuận lợi, mãnh thú lượn lờ ở gần đó đều bị hơi thở Thủy Qua và Thụ Tinh tỏa ra dọa chạy, nửa con mãnh thú bọn họ cũng không thấy.

Dạ tổ tiên dẫn bọn họ đi tới một nơi hoang dã giống như sa mạc, ngọn đồi uốn lượn xa xa, dưới chân núi có một nhà cỏ nát không thể nát hơn.

"Bạch Vũ chỉ có thể một mình vào núi, người ở đây chờ nàng đi." Dạ tổ tiên nói với Dạ Quân Mạc.

"Người cũng không vào?" Dạ Quân Mạc hỏi.

"Đương nhiên." Tổ tiên nghiêm nghị: "Ta ở lại đây chờ với người."

Dạ Quân Mạc: "Cần bao nhiêu ngày?"

Chương 623: Âm vệ Phượng Hoàng 4

Edit: V.O

"Cái này phải xem bản lĩnh của Bạch Vũ rồi." Dạ tổ tiên cười tủm tỉm nói: "Không phải ngươi sợ chờ không kịp chứ?"

"Không, ta sợ người sẽ tan thành mây khói."

"Ngươi không thể nhìn vào chỗ tốt của ta sao?" Dạ tổ tiên tức giận nói. Từ sau khi ông thường xuyên xuất ra ngoài trò chuyện với bọn họ trong thời kỳ Bạch Vũ đang mang thai, lại phát hiện miệng hậu bối không thích nói chuyện này đến mức có thể tức chết người, hình tượng uy nghiêm khí phách của ông đã bị tức đến không còn một chút nào.

Dạ Quân Mạc nhíu mày, hẳn thật sự sợ tổ tiên không có con dấu để ở, ở lâu bên ngoài, sẽ hao hết lực linh hồn.

"Ta có thể vào trong nhẫn trữ vật của ngươi, không phải bên trong có thể cho vật sống ở sao?" Tổ tiên chỉ chỉ nhẫn Thiên Dạ trên tay hắn.

Dạ Quân Mạc có chút mới lạ: "Người cũng được coi là vật sống?"

Dạ tổ tiên: "...". Ông không muốn nói cái gì nữa.

Bạch Vũ cầm con dấu, thu Thụ Tinh và Thủy Qua vào trong nhẫn Bạch Vũ, dẫn theo vào núi. Dù sao Dạ tổ tiên nói chỉ một mình nàng - một người duy nhất, Thủy Qua và Thụ Tinh cũng không phải là

người.

Loáng thoáng trước mắt hoàn toàn không có cây xanh gì, nơi nơi đều trụi lụi, dường như con dấu chỉ luôn luôn dẫn tới một phương hướng. Bạch Vũ đi theo có cảm giác như luôn luôn đi vào bên trong gò núi, rất nhanh đã tìm được một khe núi hẹp.

Bạch Vũ nhìn đường vân giống như được hình thành tự nhiên do xói mòn ở phía trên hai tảng đá hai bên, chấn động, lại là Khế ước phong tỏa vô cùng cao thâm, đừng nói phần lớn Khế ước sư đều không nhận ra, cho dù nhận ra được, cũng không vào được.

Khế ước phong tỏa cần phải có chìa khóa mới có thể mở không gian bị phong tỏa ra, dieendaanleequuydoon – V.O, mà chìa khóa không gian trước mặt cần chính là con dấu.

Bạch Vũ rất dễ dàng tìm được một điểm ở trung tâm đường vân, gắn con dấu vào, mòm đá lập tức lõm xuống, hình thành một cái lỗ khóa, con dấu bị mắc kẹt vào.

Bạch Vũ xoay con dấu một cái, một cái không gian lại mở ra phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ cất con dấu lại, đi vào. Đây là một khe núi mọc đầy cây cối, một con suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi.

Bạch Vũ men theo con suối đi về phía trước, bỗng nhiên một nữ tử xuất hiện ở trước mặt nàng, nhìn con dấu trong tay nàng, lạnh lùng đánh giá nàng: "Người chính là Vương Hậu tân nhiệm của Âm Dạ Đế Quốc?"

"Đúng." Bạch Vũ chống lại ánh mắt của nàng ta: "Người là thành viên của ám vệ Phượng Hoàng?"

Nữ tử thân nhiên gật đầu, đáy mắt toát ra vẻ không vui.

Vương Hậu cũng quá nhỏ, xem tuổi tác của nàng ta, không biết từ khi nàng ta tu luyện đến nay đã đủ ba mươi năm chưa, một Vương Hậu như vậy lại có thể lấy được con dấu, muốn ám vệ Phượng Hoàng bọn họ nguyện trung thành, không phải là nói đùa hay sao?

"Đưa con dấu cho ta đi." Nữ tử thân nhiên vươn tay.

Bạch Vũ không đưa: "Đây là đồ của ta, đưa cho người làm gì?"

Nữ tử có chút tức giận: "Không phải người muốn gặp ám vệ Phượng Hoàng chúng ta sao? Không đưa con dấu, sao ta biết người có phải thật không?"

Bạch Vũ cười khinh thường: "Có thể mở không gian này ra, đương nhiên con dấu này là thật, bây giờ nhanh dẫn ta đi gặp tất cả thành viên của ám vệ Phượng Hoàng, ta còn có việc, đừng làm chậm trễ thời gian."

Ánh mắt nữ tử thay đổi, cười lạnh một tiếng: "Chỉ dựa vào người cũng muốn khiến chúng ta nguyện trung thành? Nằm mơ! Nếu không muốn đưa, thì rút đi cho ta!"

Bộp - -

Phía sau nữ tử nháy mắt xuất hiện ba con báo đốm, xông tới giống như tia chớp.

Bạch Vũ không cho là đúng, vừa thấy nữ tử này, Bạch Vũ đã biết nàng ta chỉ là một Linh Chủ. Nàng còn cảm thấy kỳ lạ đó, không phải nói ám vệ Phượng Hoàng đều rất lợi hại sao? Sao đến nơi đây lại có

một Linh Chủ? Bây giờ Linh Chủ này không nhìn ra được thực lực của nàng, lại còn dám khiêu khích nàng.

Ngay cả Triệu hoán thú Bạch Vũ cũng không gọi ra, đột nhiên Bạo Liệt Lưu Hỏa nổ tung, sóng khí của vụ nổ đánh bay ba con báo đốm lẫn nữ tử cùng bay ra ngoài.

Chương 624: Âm vệ Phượng Hoàng 5

Edit: V.O

Nữ tử quá sợ hãi, cắn răng một cái, một con Tích Dịch (rắn mối) thân thể hình ống đen thui xuất hiện trước mặt, thân hình vĩ đại giống như một bức tường, ngăn cản hoàn toàn tầm mắt của Bạch Vũ.

Ánh mắt Bạch Vũ sáng lên, một con mãnh thú cấp 7 à! Lại có thể sử dụng mãnh thú, chuyện này có chút thú vị.

Nhưng chỉ là có chút thú vị mà thôi, Bạch Vũ gọi Tiểu Bạch ra, một chân chưởng chết Tích Dịch.

Sắc mặt nữ tử trắng bệch, rốt cuộc không dám xem thường Bạch Vũ nữa: "Ta chỉ thử ngươi mà thôi, dù sao âm vệ Phượng Hoàng rất quan trọng, không thể để một người không có tài cán gì kế thừa."

Bạch Vũ hí mắt: "Là sao? Sao ta cảm thấy ngươi rất không có tài cán gì vậy?"

Nữ tử xấu hổ nói không ra lời.

Bạch Vũ cũng lười lãng phí thời gian với nàng ta, ngay cả tên nàng cũng không muốn hỏi: "Đẫn ta đi gặp người đi, vừa thấy ngươi đã biết không phải là thành viên nòng cốt rồi."

Nữ tử nhanh chóng dẫn đường, trong lòng cực kỳ hối hận. Nàng nên sớm biết, Vương Hậu có thể lấy được con dấu tìm tới cửa sao có thể

là hạng người bình thường, nàng lại còn không biết lượng sức muốn đuổi nàng ấy ra ngoài, đoạt lại con dấu, hoàn toàn là tự tìm tai vạ.

Các nàng đi không bao xa, đã đến một chỗ giống như sơn trại nằm sâu trong khe núi, tất cả thành viên ám vệ Phượng Hoàng đều ở đây.

Bạch Vũ vốn tưởng rằng ám vệ Phượng Hoàng sẽ có rất nhiều người, nhưng đến sơn trại nàng mới phát hiện hình như cũng không có bao nhiêu người, ngay cả người giữ cửa sơn trại cũng không có, bên trong sơn trại rất yên tĩnh.

Nếu không phải mới đi vào đã nghe được có tiếng người nói chuyện, Bạch Vũ cũng nghi ngờ nữ tử này cố ý dẫn sai đường.

"Đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có người đến rồi sao?" Người nói chuyện đi tới đi lui, là một nam tử cao cao gầy gầy, bộ dạng ốm yếu.

Bạch Vũ chớp mắt một cái: "Là thủ lĩnh ám vệ Phượng Hoàng?"

"Cái này, ta được coi là lão Tam trong ám vệ Phượng Hoàng, dieendaanleequuydoon – V.O, ta tên Vệ Phong." Vệ Phong giống như thân thiết nhìn chăm chú vào Bạch Vũ.

Bạch Vũ ngạc nhiên, vị này cũng là Tôn Chủ, mà đã là nhân vật số 3 của ám vệ Phượng Hoàng? Xác định không lầm chứ?

"Ta gọi là Bạch Vũ, là Vương Hậu của Ám Dạ Đế Quốc, hẳn là người rõ ý đồ ta đến." Bạch Vũ nói thẳng vào vấn đề.

Vệ Phong ho khan một tiếng, liên tục gật đầu: "Ta biết, chỉ là chuyện này phải hỏi lão Đại của chúng ta, cùng ta đến chính đường (phòng khách) đi, hẳn là thành viên ám vệ Phượng Hoàng đều đã đến."

Hắn nhìn thoáng qua nữ tử dẫn đường: "Người lui ra đi."

Nữ tử yên lặng rời đi, hiển nhiên nàng ta không có tư cách đến chính đường.

Đến chính đường sơn trại, Bạch Vũ mới biết được ám vệ Phượng Hoàng chỉ có tổng cộng mười người! Không sai, chỉ mười người! Về phần nữ tử đứng tới ngay từ đầu kia, là người hầu của nhóm thuộc hạ ám vệ Phượng Hoàng, có lẽ có mười mấy người, toàn bộ sơn trại cộng lại chưa tới ba mươi người.

Thủ lĩnh ám vệ Phượng Hoàng là nữ tử cấp bậc Tôn Chủ, tư thế hiên ngang oai hùng, có một đầu tóc ngắn gọn gàng và đôi môi màu đen, giống như bị trúng độc.

"Mời Vương Hậu ngồi." Nàng ta ôn hòa mở miệng.

Bạch Vũ cũng không khách sáo, ngồi đối diện nàng ta.

"Ta tên Vệ Hỏa, là thủ lĩnh ám vệ Phượng Hoàng, người đã gặp qua lão Tam, hòa thượng trọc đầu này là lão Nhị, tên Vệ Mộc." Vệ Hỏa từ từ giới thiệu, Bạch Vũ yên lặng lắng nghe.

Vệ Hỏa giới thiệu xong, nhìn Bạch Vũ một cái: "Thực lực của Vương Hậu không tệ, đã là Vương Giả rồi."

"Người muốn tỷ thí với ta sao?" Bạch Vũ nhú mày.

"Đương nhiên không." Vệ Hỏa lắc đầu, nhìn chăm chú vào Bạch Vũ: "Có thể người sẽ cảm thấy kỳ lạ, vì sao ám vệ Phượng Hoàng chúng ta núp kín như vậy, lại dường như không hề có chút tác dụng nào, chỉ là một đám Tôn Chủ, Linh Chủ."

Bạch Vũ thản nhiên nói: "Quả thật rất kỳ lạ, ta đoán hẳn là các người có được một chút năng lực mà người khác không có."

Chương 625: Âm vệ Phượng Hoàng 6

Edit: V.O

Vệ Hòa lộ ra nụ cười tán thưởng: "Vương Hậu có biết lúc trước tổ tiên bị buộc tiến vào Vực sâu, sống sót như thế nào ở trong hiểm cảnh mãnh thú vờn quanh không?"

Bạch Vũ nháy mắt mấy cái: "Chẳng lẽ là..."

"Không sai, chính là thuần phục mãnh thú." Vệ Hòa nói năng có khí phách, trong giọng nói tràn đầy tự hào.

Mắt Bạch Vũ tỏa sáng. Thuần phục mãnh thú, chưa bao giờ nghe thấy chuyện này. Mãnh thú không giống Triệu hoán thú, bọn chúng không khác gì dã thú khát máu, thậm chí càng tàn bạo, khát máu hơn dã thú.

Trừ phi là mãnh thú trí tuệ bồi dưỡng từ nhỏ giống như Thủy Qua và Thụ Tinh, một loại mãnh thú không có trí lực gì, cũng không có bao nhiêu cảm xúc, bọn chúng chỉ biết ăn, ngủ theo bản năng. Mãnh thú bá chủ cấp cao sẽ có ý thức về địa bàn, nhưng vậy thì cũng chỉ thế thôi, muốn thuần phục bọn chúng quả thực là đằm rỗng hang hổ.

Nhưng tổ tiên lại làm được, hơn nữa hẳn là còn truyền phương pháp xuống, bọn Vệ Hòa chính là người kế thừa.

"Các ngươi có thể thuần phục mãnh thú?" Trong lòng Bạch Vũ chuyển động, nhớ tới nữ tử đã gặp lúc vừa tiến vào, thì ra Tích Dịch

nàng ta thả ra không phải là tùy tiện ném ra, mà là bị thuần phục?

Vệ Phong bật cười: "Vương Hậu cho rằng vì sao chung quanh Đế Quốc chưa từng có mãnh thú tập kích? Khế ước không gian cũng không thể ngăn cản mãnh thú triều, mãnh thú trong phạm vi trăm ngàn dặm chung quanh Đế Quốc đã sớm bị chúng ta thuần phục."

Bạch Vũ hít vào một hơi khí lạnh.

Ám Dạ Đế Quốc cũng không chỉ là một Đế Đô, trải qua mấy năm phát triển này, đã có hơn ba mươi thành trì lớn nhỏ chung quanh, gần như chiếm cứ hơn một nửa lãnh thổ bên cạnh Vực sâu, lãnh thổ bát ngát.

Hơn trăm ngàn dặm bên ngoài Đế Quốc, đây tuyệt đối là một phạm vi cực kỳ khủng bố, mãnh thú trong đó không nói trên vạn cũng có mấy ngàn, dieendaanleequuydoon – V.O, chắc chắn cũng có vài trăm mãnh thú cấp bá chủ, đây là một lực lượng đủ để chấn động toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục!

Mười người đứng không chớp mắt trước mặt này chính là người nắm lực lượng này trong tay, ám vệ Phượng Hoàng thần bí nhất trong truyền thuyết Đế Quốc! Khó trách tổ tiên thúc giục nàng nhanh chóng thu ám vệ Phượng Hoàng lại, để lực lượng này lưu lạc lâu dài ở bên ngoài là tai họa ngầm, không thu lại thì cũng tuyệt đối không thể tiếp tục bỏ mặc.

Tâm lớn rồi, thứ muốn sẽ càng nhiều hơn, nhìn nữ tử gặp vừa rồi chỉ biết, bọn họ xem chính mình rất quan trọng.

Bạch Vũ nhìn chăm chú vào ánh mắt Vệ Hỏa: "Ta muốn thu ám vệ Phượng Hoàng lại. Người đã là thủ lĩnh ở đây, thì chuẩn bị một chút theo ta trở về Đế Quốc đi."

Vệ Hòa chống lại đôi mắt lạnh lùng của Bạch Vũ: "Vương Hậu đã rất sốt ruột. Âm vệ Phượng Hoàng chúng ta luôn luôn dốc sức vì Đế Quốc nhiều năm như vậy, cũng cũng coi là lão nhân Đế Quốc, người không thể nói đi là đi."

"À? Ý này của ngươi là, ngươi không muốn đi theo ta, muốn tiếp tục ở sơn trại này..." Bạch Vũ gần từng tiếng chậm rãi nói: "Chiếm núi làm Vua?"

Lời vừa được nói ra khỏi miệng, bầu không khí trong chính đường đã không giống, yên tĩnh dọa người. Khi thế ép người tràn ngập giữa hai người, sát khí ảm ảm nghiêm trang khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

Hòa thượng trực đầu tên Vệ Mộc vội vàng hoà giải: "Vương Hậu thứ tội, lão Đại không có ý này."

"Vậy là có ý gì?" Bạch Vũ nhìn về phía hắn.

Vệ Mộc hơi há mồm, có chút khốn cùng nhìn về phía Vệ Hòa và Vệ Phong, hắn vốn là người không biết nói chuyện. Vệ Phong cười tủm tỉm nói: "Vệ Hòa chỉ muốn thử xem bản lĩnh của Vương Hậu, chúng ta làm bạn với mãnh thú, nếu chủ tử bị mãnh thú bài xích sẽ không tốt lắm."

Bạch Vũ vừa nghe đã hiểu rõ: "Ngươi muốn ta đi thuần phục mãnh thú?"

Vệ Hòa không chút khách sáo: "Chính thế."

Chương 626: Thuần phục mãnh thú 1

Edit: V.O

Thiếu chút nữa Bạch Vũ đã cười ra, để cho một người không biết phương pháp như ta đi thuần phục mãnh thú, xác định chắc chắn sẽ thất bại, nói không chừng xui xẻo lại bị thương ở trong miệng mãnh thú, đúng là kế hay.

"Chúng ta cũng không muốn làm khó Vương Hậu, nhưng đây cũng là quy củ của ám vệ Phượng Hoàng. Chỉ cần Vương Hậu có thể thuần phục một mãnh thú trong vòng mười ngày, tự nhiên chúng ta sẽ tâm phục khẩu phục." Vệ Phong nói lời chuẩn xác, trên khuôn mặt óm yếu nở nụ cười gian xảo: "Đương nhiên, nếu Vương Hậu không thể ở chung với mãnh thú..."

"Dẫn ta đi xem mãnh thú đi." Bạch Vũ dứt khoát ngắt lời hẳn. Quy củ? Tổ tiên cũng chưa từng nói Phượng Hoàng có quy củ này, chỉ là bọn họ nói mà thôi.

Vệ Phong sừng sốt một chút, lập tức cười gật gật đầu, dẫn Bạch Vũ đến ngọn núi phía sau sơn trại.

Vệ Mộc nhìn bóng lưng Bạch Vũ rời đi, hơi nhíu mày, có chút không hài lòng nói với Vệ Hòa: "Lão Đại, dù sao nàng cũng là Vương Hậu. Thái độ của ngươi cũng quá tệ rồi."

"Thế thì thế nào?" Vệ Hòa không cho là đúng đứng dậy: "Ta không cung kính với nàng ta, nàng ta cũng phải cầu xin ta! Nhìn khắp toàn

bộ Ngũ Hành Đại Lục, ai có thể được chúng ta giúp đỡ, ai có thể xưng bá toàn bộ Đại Lục, Sáng Thế Thần Điện tính là cái gì? Âm Dạ Đế Quốc lại tính là cái gì?"

"Lão đại!" Vệ Mộc cả kinh ứa ra mồ hôi lạnh, lần đầu tiên hẳn biết lão Đại của hẳn lại có dã tâm lớn như vậy.

Vài người bọn họ chỉ là người được tổ tiên tùy tiện cứu ra từ trong Vực sâu thoi, tổ tiên bị thương nặng, tính mạng không còn lâu nữa, giao biện pháp thuận thú cho bọn họ, truyền từng thế hệ từng thế hệ xuống. Âm vệ Phượng Hoàng luôn luôn cũng chỉ có mười người, trừ ba người bọn họ ra, những người khác đều đã là hậu duệ rồi.

Bọn họ cẩn thận giữ sơn trại này, giữ thế lực này, bảo vệ Âm Dạ Đế Quốc yên ổn, là bắt đầu thay đổi từ lúc nào vậy? Đại tỷ của bọn họ lại muốn dựa vào việc nắm giữ mãnh thú đàm phán với Vương Hậu, dieendaanleequuydoon – V.O, tự mình đầu cơ kiếm lợi.

Nói thật, hẳn không hề xem trọng. Nội tình phía sau Âm Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện, vĩnh viễn không đơn giản như mặt ngoài, lão đại tự cho là thông minh chỉ biết tự hại chính nàng.

Vệ Hòa không biết Vệ Mộc lo lắng ưu sầu vì mình, ngược lại tràn đầy tự tin. Chờ sau khi Vương Hậu chịu qua nỗi khổ thuận thú, sẽ biết nên nói chuyện với nàng thế nào, sẽ biết nên cầu xin nàng trở về thế nào.

...

Bạch Vũ đi theo Vệ Phong đến phía sau núi. Người sống ở sơn trại không nhiều lắm, mãnh thú cũng không ít, phía sau núi lại giam giữ một số lớn mãnh thú, giống như vườn bách thú, mãnh thú khác nhau bị nhốt ở trong không gian khác nhau.

Bạch Vũ một đường đi qua, Vệ Phong cười tủm tỉm giới thiệu cho nàng.

"Chúng ta không chỉ biết thuần dưỡng (thuần phục và nuôi dưỡng) mãnh thú, còn có thể bồi dưỡng mãnh thú, thăng cấp cho chúng. Những mãnh thú này chính là mãnh thú cấp bá chủ để thuần phục, chuẩn bị bồi dưỡng một chút lại thả về. Chỉ cần bọn chúng không chế được địa bàn phía dưới, chúng ta sẽ không cần quan tâm nữa." Vệ Phong nói.

Mãnh thú cũng có thể thăng cấp? Thủy Qua và Thụ Tinh này hẳn là cũng có thể chứ? Hai con mãnh thú cấp 9, nếu có thể lên tới mãn cấp thì thật tốt quá! Bạch Vũ thất thần nghĩ tới hai con mãnh thú trong nhãn Bách Vũ.

Vệ Phong đã ngừng lại, chỉ vào ba cái lồng sắt trước mắt: "Vương Hậu chọn một con để thuần phục đi."

Bạch Vũ nhìn lướt qua tam con mãnh thú, Cuồng Bạo Viên (vượn cuồng bạo) tính khí táo bạo cấp 6, Đại Vị Trư (heo có dạ dày lớn) chỉ biết ăn cấp 7, Huyết Văn Sói khát máu cấp 7. Một con cũng không phải là thứ dễ đối phó, là giống nổi danh tàn bạo, lãnh khốc trong mãnh thú, cho dù Bạch Vũ chưa từng thuần phục mãnh thú cũng biết chắc chắn loại mãnh thú này vô cùng không dễ thuần dưỡng.

"Thế nào? Vương Hậu không thích sao?" Vệ Phong hỏi rất vô tội.

Chương 627: Thuần phục mãnh thú 2

Edit: V.O

Bạch Vũ tròng mắt, ta thích thì ngươi có thể đổi cho ta sao?

"Nếu Vương Hậu không biết nên chọn con nào, không bằng để lại hết. Vương Hậu thử hết xem, có thể thuần phục một con nào trong đó cũng được, chỉ cần hoàn thành trong vòng mười ngày là được." Vệ Phong thấy Bạch Vũ nửa ngày không nói chuyện, nói vô cùng quan tâm.

Đột nhiên, đôi mắt sáng đẹp như thu nguyệt của Bạch Vũ nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Nếu ta thuần phục được, ngươi sẽ phục tùng ta?"

Vẻ mặt Vệ Phong hơi cứng ngắc một chút, Bạch Vũ chỉ hỏi ngươi, mà không phải là các ngươi, hiển nhiên chính là đang hỏi ý hắn, bỏ Vệ Hòa qua một bên rồi.

"Vệ Hòa tự cho là đúng, đã tâm bưng bưng, cho dù nàng ta tình nguyện phục tùng chỉ sợ cũng chỉ làm cho thấy. Ta không muốn thuộc hạ như vậy." Bạch Vũ nhìn ánh mắt hắn: "Ngươi cũng không tệ."

Trong lòng Vệ Phong run lên một cái, đột nhiên có chút nghi ngờ rất cuộc hắn khó xử vị Vương Hậu trẻ tuổi này theo lời lão Đại có đúng không?

Hắn không có dã tâm như Vệ Hòa, hắn chỉ cảm thấy đi theo lão Đại

cũng không tệ, nếu muốn đi cùng một chủ tử mới, cũng phải là người có bản lĩnh, tùy tùy tiện tiện bắt bọn họ giữ đồ vạn năm nguyện trung thành, nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Hắn thu nụ cười trên mặt lại: "Nếu Vương Hậu thật sự có thể làm được, đương nhiên tại hạ muôn lần chết không chối từ!"

"Ta tin ngươi." Bạch Vũ gật gật đầu, lại không lại để ý hắn nữa. Vệ Phong cũng biết ý lui xuống.

Bạch Vũ đại khái có thể đoán được suy nghĩ của Vệ Hỏa. Tay cầm lực lượng khổng lồ như vậy, ý người khác không biết phương pháp thuần thú, quả thật có bản lĩnh để đàm phán.

Nhưng nàng ta sẽ thật không ngờ tổ tiên xé rách linh hồn, để lại một luồng linh hồn ở trong con dấu, dieendaanleequuydoon – V.O, loại chuyện tổ tiên còn sống, không phải chỉ có bọn họ mới biết biện pháp thuần thú, tổ tiên muốn dạy, có rất nhiều người có thể thay thế bọn họ.

Thật sự không được, diệt sơn trại, để người học được phương pháp thuần thú đến quản lý lực lượng này một lần nữa là được.

Nhưng nó cần rất nhiều thời gian, toàn bộ Âm Dạ Đế Quốc cũng sẽ phải trải qua rung chuyển một lần, thật sự không phải là chuyện gì tốt. Cho nên có thể thu ám vệ Phượng Hoàng lại, Bạch Vũ vẫn muốn không đánh mà thắng.

Không cần Vệ Hỏa, Vệ Phong và Vệ Mộc có thể thay thế địa vị của nàng ta. Chỉ là bây giờ nàng cần nghĩ cách thuần phục mãnh thú trước mắt.

Bạch Vũ ngồi ở trước lồng sắt, nhìn Cường Bạo Viên và Huyết Văn

Sói luống cuống không yên, Đại Vị Trư vẫn cắn thức ăn tươi sống, cái gọi là thuần phục, có lẽ chính là làm cho bọn chúng tình nguyện nghe lời đi chiến đấu cho mình.

Nếu có thể ký Khế ước chủ tớ thì tốt rồi, đáng tiếc chỉ số thông minh của mãnh thú rất thấp, Khế ước chủ tớ vô dụng với bọn chúng, nhiều nhất chỉ có thể khiến cho bọn chúng không cắn chủ nhân.

Bạch Vũ nghĩ nghĩ, nắm Thủy Qua và Thụ Tinh từ trong nhẫn ra.

Thủy Qua nhìn một đoàn mãnh thú chung quanh, ánh mắt lập tức sáng lên, nước miếng chảy ròng: "A! Bạch Vũ, người gọi chúng ta ra ăn đại tiệc à?"

"Không phải." Bạch Vũ không biết nói gì, đáp.

Ánh mắt Thủy Qua lập tức ảm đạm xuống: "Không phải à... nhưng ta rất đói."

Bạch Vũ ứa ra vạch đen, người ăn hết đồ ăn ta chuẩn bị cho Tiểu Hôi rồi, còn không biết xấu hổ nói đói!

"Giúp ta, làm tốt, ta cho người ăn." Bạch Vũ chỉ chỉ ba con mãnh thú trong lồng, lúc này ba con vừa rồi còn hung tàn khát máu cuồng bạo không gì sánh được đã lui đến góc lồng.

Tuy rằng mãnh thú không có chỉ số thông minh gì, nhưng bọn chúng có bản năng tìm lợi tránh hại, cảm nhận được hơi thở cấp 9 của bọn Thủy Qua, lập tức co rụt.

"Cho ta ăn con kia?" Ánh mắt Thủy Qua lấp lánh.

Bạch Vũ cười tủm tỉm nói: "Trong vòng mười ngày, ta muốn bọn

chúng nghe lời giống như Triệu hoán thú, chỉ cần một con là được rồi, hai con không nghe lời, sau mười ngày sẽ cho các ngươi làm cơm trưa."

Chương 628: Thuần phục mãnh thú 3

Edit: V.O

Thủy Qua và Thụ Tinh nhìn nhau một cái, lập tức đã biết bây giờ nên làm cái gì rồi.

Khiến cho mấy con tiểu gia hòa nghe lời đúng không? Chuyện này rất dễ làm, bọn chúng cũng là mãnh thú, giữa mãnh thú có thể trao đổi, bọn Thủy Qua chỉ cần đe dọa một chút, đám mãnh thú thường sống theo bản năng, không thể không nghe lời.

Đương nhiên, nếu bọn chúng thật sự không nghe hiểu, bọn Thủy Qua cũng mong còn không được, như vậy là có thể ăn hết.

Vì thế, Bạch Vũ nằm ở phía sau cả buổi chiều, ba con mãnh thú đã tội nghiệp khuất phục Bạch Vũ, bò đến bên cạnh Bạch Vũ, cợ góc váy của nàng, run run, dùng mọi cách lấy lòng.

Bạch Vũ vô cùng ngạc nhiên, thì ra chỉ số thông minh của mãnh thú không thấp như nàng nghĩ, có lẽ mấy con dã thú này vốn chỉ là mãnh thú cấp 2, cấp 3, mãnh thú cấp bá chủ ngoài cấp 5 đều sẽ không quá ngốc.

Thủy Qua và Thụ Tinh cũng buồn rầu, ra vẻ bọn nó đe dọa quá độ, chỉ một buổi chiều, ba con đã tình nguyện nghe lời rồi. Bởi vậy bọn nó không thể ăn.

Bạch Vũ vỗ vỗ đầu ba con mãnh thú, cho từng con trong chúng một

miếng thức ăn mẩu thú thích, loại đồ ăn này bình thường là dùng khi săn mẩu thú, dùng để làm mồi dụ, có thể suy ra sức hấp dẫn của nó với mẩu thú.

Sau khi dễ dàng thuần phục mẩu thú, Bạch Vũ không sốt ruột đi tìm Vệ Hòa, nhàn nhã tự tại ở sau núi như trước, buổi tối trở về ngủ, tới ngày thứ hai, lại mang theo một ít thức ăn cho bọn chúng ăn.

Ngẫu nhiên còn tìm Vệ Phong muốn mấy con mẩu thú cấp thấp yếu ớt cho Thủy Qua và Thụ Tinh, dù sao mẩu thú đã đồng ý cho bọn nó không còn, cũng phải bồi thường một chút.

Chỉ chớp mắt đã chín ngày trôi qua, luôn luôn không thấy động tĩnh của Bạch Vũ.

Vệ Mộc có chút lo lắng hỏi: "Tình huống bên kia của Vương Hậu thế nào rồi?"

"Còn có thể như thế nào? Mười ngày, dieendaanleequuydoon – V.O, ngay cả chúng ta cũng khó có thể thuần phục một con mẩu thú, huống chi là nàng ta." Vệ Hòa khinh thường nói.

Vệ Phong trầm ngâm nói: " Vài ngày nay Vương Hậu đều ở sau núi, ngoại trừ làm chút đồ ăn, chỉ muốn mấy con mẩu thú cấp thấp để ăn, cái gì cũng không làm."

Như vậy hoàn toàn không có khả năng thuần phục mẩu thú.

Mắt thấy thời gian sắp đến, nếu ngày mai Vương Hậu thất bại mà về, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cảm thấy Vương Hậu sẽ không dễ dàng cúi đầu như Vệ Hòa.

"Lão Đại, cho dù ngày mai Vương Hậu thất bại, người cũng đừng

quá phận." Vệ Mộc khuyên bảo, bảo người ta thuận phục mãnh thú trong vòng mười ngày hoàn toàn chính là làm khó dễ.

Vệ Hòa lạnh lùng lườm Vệ Mộc một cái: "Người theo bên kia? Ba người chúng ta cùng nhau nhiều năm như vậy, người lại vươn cánh tay ra ngoài? Vương Hậu vừa tới, người lại muốn chân chó đi theo đúng không? Ghét sơn trại này rồi hả?"

"Không, ta không có ý này." Vẻ mặt Vệ Mộc đau khổ, không biết nên giải thích thế nào.

"Ngày mai kê tất cả mọi người đến, bao gồm nhóm người hầu, chúng ta hãy xem bản lĩnh của vị Vương Hậu này ở trước mặt mọi người." Vệ Hòa cười lạnh nói.

Là khiến Vương Hậu mất mặt trước mặt mọi người? Vệ Phong cảm thấy có chút không ổn, nháo như vậy cũng thật sự chính là trở mặt, Vệ Hòa chắc chắn Vương Hậu thật sự có thể nuốt khẩu khí này, ăn nói khép nép đến cỡ nào ta sao?

Cho dù nói như thế nào, ngày thứ hai rất nhanh đã đến, bởi vì chính đường quá nhỏ, không làm gì được, Vệ Hòa dẫn theo người ở toàn bộ sơn trại tới phía sau núi.

Phía sau núi có một lồi đài đơn sơ, chuyên dùng để cho mọi người cùng nhau luận võ, cũng là dùng kiểm nghiệm mức độ mãnh thú có phục tùng không.

Sau khi mãnh thú bị thuận phục, bình thường sẽ dùng nó tỷ thí với Triệu hoán thú cùng loại, phục tùng chân chính là tuyệt đối không lùi bước trong lúc chiến đấu.

Mọi người ngồi vây quanh cạnh lồi đài, tất cả mọi người biết hôm nay

chính là ngày Vương Hậu biểu diễn thuần phục mãnh thú, đều tò mò chờ.

Chương 629: Thuần phục mãnh thú 4

Edit: V.O

Vương Hậu sẽ dẫn con mãnh thú nào đến đây? Còn nếu nàng dứt khoát không dẫn một con nào đến, nàng tính giải thích thế nào? Đến lồi đài lại nói thế nào với lão Đại?

Mọi người nói chuyện vui vẻ người một câu ta một câu, nhưng không ai cảm thấy Bạch Vũ có thể thật sự thuần phục được, dẫn đến một con mãnh thú.

Cho dù là người hầu cũng biết một chút phương pháp thuần thú đơn giản, bọn họ rất rõ thuần phục một con mãnh thú ngoài cấp 6 trong vòng mười ngày hoàn toàn chính là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

"Các người nói, sau khi Vương Hậu đến đây sẽ nói cái gì? Trực tiếp nhận thua hay là tìm có?"

"Vương Hậu này trẻ tuổi như vậy, có lẽ da mặt rất mỏng, hẳn là sẽ không mặt dày mày dạn kiếm có đâu?"

Thị nữ lúc đầu dẫn Bạch Vũ vào hừ lạnh một tiếng, nhỏ nhen nói: "Chuyện này không nói chắc chắn được, nói không chừng người ta chính là da mặt dày, chết không nhận thì sao? Hoàn toàn không có bản lĩnh này, còn muốn thử, quả thật chính là lãng phí thời gian."

Vệ Hòa nghe bên dưới nghị luận, ngồi ngay ngắn vững vàng ở trên

đài cao, khoe miệng gọi lên một chút đặc ý, hỏi Vệ Mộc bên cạnh:
"Tiểu nha đầu đó còn chưa tới sao?"

"Sắp, Vệ Phong đã đi đón nàng, thuận tiện dẫn mãnh thú đến." Vệ Mộc nói.

Vệ Hòa lơ đãng nhắm mắt nghỉ ngơi, từ đầu đã không thuận phục, dẫn đến cũng vô dụng.

Không bao lâu, Bạch Vũ lại đi theo Vệ Phong đến lôi đài, sau lưng nàng còn có ba lồng sắt lớn, đặt lớp lớp ở bên cạnh lôi đài.

Mọi người ngạc nhiên nhìn ba con mãnh thú trong lồng, đều đưa đến là ý gì?

Vệ Hòa mở to mắt, nhìn lướt qua Bạch Vũ: "Thời gian mười ngày đã đến, Vương Hậu dẫn cả ba con mãnh thú đến, dieendaanleequuydoon – V.O, không phải là đều thuận phục rồi chứ?"

Một trận cười vang lập tức phát ra ở bên dưới: "Người ngoài nghề, một con cũng không thuận phục được, hướng chi là ba con?" "Chỉ là, cũng chưa thuận phục, còn đem đến làm? Là để làm trò cười cho chúng ta à?"

Bọn họ nói không hề kiêng nể, ngay cả tiếng nói cũng cũng lười dè thấp. Vệ Hòa cười châm chọc, cũng không ngăn lại.

Sắc mặt Vệ Phong và Vệ Mộc có chút khó coi, Vệ Mộc vội ho một tiếng: "Đều yên lặng đi! Tỷ thí lôi đài là các ngươi có thể tùy tiện vui đùa à?"

Lúc này mọi người mới yên tĩnh lại.

Bạch Vũ tùy ý đi lên lôi đài: "Nói đi, muốn thử nghiệm đã dạy được mảnh thú như thế nào?"

Vệ Mộc cười nói: "Chuyện này rất đơn giản, dùng mảnh thú người đã dạy xong đánh với ta một trận là được."

Vù - -

Vệ Mộc sờ sờ cái ót trơn, gọi một tiểu Ly Miêu (con báo nhỏ) hệ Mộc cấp 6 ra, cười nói: "Nếu mảnh thú của Vương Hậu không thể nghe lời cũng không sao, người cũng không biết phương pháp thuần thú..."

Thật ra hắn nói lời này là giữ lại mặt mũi cho Bạch Vũ, ý chính là không thể thuần phục cũng không sao, chúng ta có thể không cần đánh, nhưng hắn còn chưa nói xong, Bạch Vũ đã quay đầu đi đến cái lồng bên cạnh dắt Đại Vị Trư ra.

Vệ Mộc trợn mắt há hốc mồm: "Đây là..."

"Mảnh thú của ta. Không phải muốn tỷ thí sao? Có thể bắt đầu chưa?" Bạch Vũ nháy mắt mấy cái, vỗ vỗ đầu Đại Vị Trư.

Đại Vị Trư không chần chừ, lập tức phóng về phía tiểu Ly Miêu, tiểu Ly Miêu hoảng sợ chạy nấp tán loạn, lui về phía sau như tia chớp. Tốc độ của Đại Vị Trư lại nhanh hơn, cho dù tiểu Ly Miêu lù nhanh, vẫn chỉ tránh được một nửa lực lượng khổng lồ đánh tới, một nửa lực lượng khủng bố thừa lại, trực tiếp đánh bay nó ra ngoài.

Tiểu Ly Miêu lăn ra thật xa giống như quả bóng cao su, sức chịu đựng lập tức tổn thất ba thành, máu tươi dính đầy bộ lông xinh đẹp.

Toàn trường kinh ngạc, Vương Hậu lại thật sự thuần phục được Đại Vị Trư? Bây giờ mới mười ngày, như thế nào cũng quá, hẳn là Đại Vị Trư chỉ tấn công theo bản năng thôi?

Chương 630: Thuần phục mãnh thú 5

Edit: V.O

Sắc mặt Vệ Mộc xanh mét, kịp phản ứng lập tức quát: "Trì Dũ Thuật (thuật chữa khỏi)!"

Tiểu Ly Miêu lập tức đứng dậy trị liệu cho bản thân.

Bạch Vũ lạnh lùng lên tiếng: "Ngăn lại!"

Ầm - -

Đại Vị Trư vọt tới bên cạnh lôi đài theo quán tính, hình thể khổng lồ lập tức quay đầu lại nhằm về phía Ly Miêu, ngay lúc Ly Miêu sắp thả linh thuật nháy mắt cắt ngang Trì Dũ Thuật.

Mọi người không còn lời nào để nói, rõ ràng Đại Vị Trư đã bị thuần phục, chẳng những chiến đấu vì Bạch Vũ, lại còn hiểu được lệnh của Bạch Vũ! Một người không biết thuần thú cơ bản như Bạch Vũ lại có thể làm đến mức này? Đây tuyệt đối là không có khả năng! Chắc chắn là con heo này quá thông minh!

Vẻ mặt Vệ Hỏa tức giận nhìn về phía Vệ Phong: "Đây là chuyện tốt người làm?"

Vệ Phong lắc lắc đầu: "Lão Đại, ta chọn ba con mãnh thú khó thuần phục nhất theo phân phó của người." Ai biết lại vô tình chọn được một con đặc biệt thông minh?

Bọn họ nào biết đâu rằng, không phải là Đại Vị Trư rất thông minh, mà là Bạch Vũ ra lệnh thông qua Thụ Tinh trong nhĩn truyền cho Đại Vị Trư.

Đại Vị Trư vốn cao hơn Ly Miêu 1 cấp, hơn nữa Ly Miêu là hệ Mộc, vốn không am hiểu chiến đấu, rất nhanh đã bại trận rồi.

Bạch Vũ gọi Đại Vị Trư về, vỗ vỗ đầu nó, hỏi Vệ Mộc: "Được chưa?"

Vệ Mộc cười rất mất tự nhiên: "Đương nhiên là được, không thể tưởng được Vương Hậu lại thông tuệ như thế, thiên phú dị bẩm."

Ai có thể nghĩ đến Vương Hậu lại thật sự thuần phục được một mãnh thú trong vòng mười ngày, rõ ràng chính là chuyện cố ý làm khó dễ, Vương Hậu lại thật sự làm được, dieendaanleequuydoon – V.O, cái này bọn họ lại không còn lý do gì rồi.

Mọi người dưới đài cũng yên tĩnh, há hốc mồm trừng mắt nhìn Bạch Vũ, trừng mắt nhìn Đại Vị Trư kia, hận không thể trừng ra được cái động, muốn nhìn rốt cuộc Bạch Vũ đã làm thế nào.

Đột nhiên Vệ Hỏa vỗ bàn một tiếng, cười tủm tỉm nhìn Bạch Vũ: "Vương Hậu quả nhiên lợi hại, chỉ là làm bậy cũng không hay."

Ánh mắt Bạch Vũ thay đổi: "Ta làm bậy khi nào hả?"

"Mười ngày sao có thể thuần phục được mãnh thú? Nghe nói người là một vị Y Sư, rõ ràng không biết người đã dùng được liệu gì khiến mãnh thú bị mất tâm trí, tạm thời nghe theo mệnh lệnh của người thôi, đợi đến khi được hiệu vừa biến mất, nó vẫn là dã tính khó thuần." Vệ Hỏa tức giận nói.

Bạch Vũ nhíu mày: "Thì ra người cũng biết mười ngày thì không thuần phục mãnh thú được."

Biểu cảm của Vệ Hòa cứng đờ, hừ lạnh một tiếng: "Tóm lại ta muốn xem bản lĩnh thật sự của Vương Hậu, Vương Hậu làm vậy như thế cũng quá đáng rồi."

"Người không có chứng cứ." Bạch Vũ không chút để ý nói: "Dựa vào cái gì nói Đại Vị Trư bị dục vật khổng chế?"

Vệ Hòa thu đáy mắt giao hoạt lại, nói lời lẽ chính nghĩa: "Như vậy đi, đốt hương mãnh thú lên, đấu lại một lần nữa."

Vệ Mộc đau đầu nâng trán, sắc mặt Vệ Phong cũng đen, thấp giọng khuyên: "Lão Đại, làm như vậy có chút hơi quá đáng?"

Người cố ý dùng chuyện không làm được đi làm khó người khác, kết quả người ta làm được, người lại không thừa nhận, phản đối nói người ta làm vậy, còn muốn đốt hương mãnh thú, đấu lại một lần nữa, đây không phải là ăn hiếp người ta sao?

Hương mãnh thú là gì? Là người săn thú đốt hương vào lúc tiến vào nơi dừng chân của mãnh thú, loại hương này vô hại với thân thể con người, nhưng sẽ làm mãnh thú tỉnh táo, hưng phấn khác thường, tràn ngập phấn khởi chạy đến kiếm ăn.

Loại hương này là loại hương mãnh thú thích nhất, không có dược liệu gì có thể so được. Cho dù mãnh thú trúng thuốc gì, độc gì, cho dù nửa chết nửa sống chỉ còn một hơi, cũng sẽ tỉnh táo lại, cực kỳ hưng phấn.

Nhưng đốt loại hương này, rất dễ không khống chế được mãnh thú? Nói không chừng Đại Vị Trư muốn ăn gì đó sẽ coi Bạch Vũ thành đồ

ăn ăn luôn, đương nhiên, chắc chắn dựa vào thực lực của Bạch Vũ sẽ không bị Đại Vị Trư giết chết, nhưng nhất định đã thất bại trong việc thuần phục mãnh thú rồi.

Chương 631: Thuần phục mãnh thú 6

Edit: V.O

"Người biết cái gì?" Vệ Hòa tức giận trợn mắt nhìn hẳn: "Vương Hậu tài giỏi như vậy, mười ngày đã thuần phục được Đại Vị Trư, chỉ đốt chút hương chắc chắn cũng không sao. Vương Hậu, người nói đúng không?"

Bạch Vũ nhìn trong mắt Vệ Hòa có sóng nguy hiểm, bật cười: "À... người chắc chắn muốn đấu lại một lần nữa?"

"Đương nhiên." Vệ Hòa chắc như đinh đóng cột.

"Cũng có thể, nhưng ta muốn người đấu." Dung nhan Bạch Vũ xinh đẹp, cười tươi như hoa, lại không có vẻ tức giận, nhưng không hiểu sao giọng điệu bình tĩnh lại khiến Vệ Phong và Vệ Mộc có chút lo lắng.

Vệ Hòa lại không nhận ra, vừa vặn nàng ta cũng muốn tự bản thân mình lên, một lời đồng ý.

Vệ Mộc đành phải đi tìm hương mãnh thú đến đốt, đợi đến khi khói hương tràn ngập cả lôi đài, Bạch Vũ và Vệ Hòa bắt đầu tử thí.

Vệ Hòa gọi một con Quỷ Hỏa Thụ (cây lân tinh) hệ Hỏa cấp 6, loại Triệu hoán thú thực vật hiếm thấy.

Bạch Vũ vẫn chỉ vỗ vỗ đầu Đại Vị Trư, thả nó ra ngoài.

Có lẽ là hương mãnh thú bắt đầu phát huy công hiệu, trông Đại Vị Trư đặc biệt có tinh thần, còn rất nóng nảy.

Vệ Hỏa mừng thầm trong lòng, bắt đầu phát huy công hiệu rồi! Phát huy công hiệu là tốt rồi! Nàng chỉ ngóng trông Đại Vị Trư phát cuồng vọt tới Bạch Vũ.

Nhưng rất nhanh nàng ta đã thấy Đại Vị Trư hùng hổ xông tới Quỷ Hỏa Thụ, lực lượng khổng lồ đánh vào Quỷ Hỏa Thụ khiến nó ngã trái ngã phải không nói, còn điên cuồng há mồm là cắn! Cả người Quỷ Hỏa Thụ có ngọn lửa cháy sáng, không ngừng ăn đau, đáng thương cuộn mình lại, muốn chạy còn chạy không thoát.

Vệ Hỏa khó có thể tin, đây là Quỷ Hỏa Thụ, dieendaanleequuydoon – V.O, ngọn lửa trên cây là Âm Hỏa nàng ta lợi dụng mãnh thú lấy tới từ chỗ sâu trong Vực sâu, sức nóng mãnh liệt đáng sợ, ngay cả Tử Kim cũng có thể tan rã, Đại Vị Trư xông tới như vậy, không bị đốt thành heo nướng đã không tệ rồi, lại còn dám cắn?

Bạch Vũ hơi nhíu mày, ngọn lửa trên cây này có vẻ không bình thường, da Đại Vị Trư có dày thì qua vài giây nữa cũng sẽ bỏng.

"Trở về, đâm rế cây." Bạch Vũ hạ lệnh.

Đại Vị Trư lập tức lui về, Quỷ Hỏa Thụ lấy lại tự do, thất kinh muốn chạy, không đợi nó chạy khỏi đó với tốc độ chậm như ốc sên, Đại Vị Trư đã đâm vào nó, chỗ bị đâm chính là bộ phận rế cây không có lửa.

Dưới tình huống như vậy lại còn nghe lời Bạch Vũ? Ngay cả ta cũng khó có thể làm được, nàng ta làm như thế nào vậy? Chẳng lẽ nàng ta cũng biết thuật thuần thú, thậm chí còn hoàn hảo hơn ta? Vệ Hỏa

hoang mang khiếp sợ, cắn răng một cái, cũng gọi luôn cả hai Triệu hoán thú khác ra, cùng nhau giáp công (thể đánh gọng kìm) Bạch Vũ.

Ba đấu một!

Vệ Phong và Vệ Mộc liếc nhau, chuyện này hoàn toàn không công bằng, lão Đại muốn giết con heo này cho hả giận sao?

Người xem dưới đài đã cười toe toét, chỉ cần không phải người mù cũng nhìn ra được Bạch Vũ khống chế mãnh thú đặc biệt tốt, trại chủ bọn họ đã không ngăn được, lại gọi ba con Triệu hoán thú ra nghênh địch.

Nụ cười trên mặt Bạch Vũ càng thêm rõ ràng, trong nháy mắt vung tay lên, một đường lửa mở hai cánh cửa lồng sắt còn lại ra, Cuồng Bạo Viên và Huyết Văn Sói cũng xông lên lôi đài. Bọn chúng đã sớm chờ không kịp muốn thể hiện bản lĩnh, hơn nữa tác dụng của hương mãnh thú, đi lên đã điên cuồng tấn công.

Mọi người kinh ngạc đứng lên, ông trời ơi, Đại Đế đó, bọn họ đã nhìn thấy cái gì? Ba con! Ba con mãnh thú đều đã bị thuần phục rồi! Trong vòng mười ngày Bạch Vũ lại thuần phục được ba con mãnh thú, quả thực chính là kỳ tích! Trại chủ bọn họ hoàn toàn không làm được, chẳng lẽ Bạch Vũ còn lợi hại hơn trại chủ nhiều sao?

Vệ Hòa đã triệt để kinh ngạc đến ngây người, nàng ta không biết Bạch Vũ làm như thế nào, nàng ta chỉ biết là nàng ta thua, chưa đến vài lượt đã bị ba con mãnh thú Bạch Vũ thuần phục đánh bại rồi. Ngay cả thực lực của bản thân Bạch Vũ cũng không sử dụng một chút nào, đã đánh bại nàng ta.

Chương 632: Thuần phục mãnh thú 7

Edit: V.O

Ầm - -

Vệ Hòa bị đánh bay ra ngoài, máu tươi trào ra.

"Lão Đại!" Vệ Mộc và Vệ Phong vội vàng chạy tới đỡ nàng ta, kinh hoảng cầu xin Bạch Vũ tha thứ: "Vương Hậu, lão Đại nàng ấy chỉ nhất thời hồ đồ, tự nhiên thị vệ Phượng Hoàng chúng ta nguyện trung thành với người."

"Là sao?" Bạch Vũ nhìn về phía Vệ Hòa: "Vì sao ta không thể tin tưởng vậy? Không chỉ có các người biết thuần phục mãnh thú, nếu các người phản bội, có thể ta sẽ diệt sạch các người, thay một đám mới."

Sắc mặt Vệ Hòa trắng bệch. Đúng vậy, nàng ta cũng không quan trọng như trong tưởng tượng. Chỉ cần có phương pháp thuần thú, không có bọn họ, Âm Dạ Đế Quốc vẫn có thể bồi dưỡng ra một đám thị vệ Phượng Hoàng mới như thường, là nàng ta quá kiêu căng.

"Vương Hậu thứ tội." Sắc mặt Vệ Mộc và Vệ Phong đại biến, lập tức quỳ xuống thỉnh tội, toàn bộ mọi người dưới đài cũng quỳ xuống, một câu cũng không dám nói.

"Các người nguyện trung thành với Âm Dạ Đế Quốc nhiều năm như vậy, ta không tính làm khó dễ các người, đáng tiếc có người không

rõ." Bạch Vũ thu ánh mắt lại: "Từ nay về sau thị vệ Phượng Hoàng là đội thị vệ của Bạch Vũ ta, chỉ nghe theo mệnh lệnh của một mình ta, Vệ Phong, Vệ Mộc là thủ lĩnh. Hiểu chưa?"

Câu nói đầu tiên của Bạch Vũ đã gỡ bỏ vị trí thủ lĩnh của Vệ Hỏa, cũng không tính để Vệ Hỏa ở lại thị vệ Phượng Hoàng.

Vệ Mộc và Vệ Phong biết việc này không thể thương lượng: "Tuân lệnh Vương Hậu. Gặp qua chủ nhân."

"Gặp qua chủ nhân." Mọi người cùng bái kiến.

Bạch Vũ không trì hoãn nữa, cho bọn họ đứng lên, chuẩn bị xuất phát trở về Âm Dạ Đế Quốc.

Một khắc nàng cũng không muốn ở lại sơn trại này, cũng đã qua mười ngày, không thể liên hệ với bên ngoài, dieendaanleequuydoon – V.O, cũng không biết Dạ Quân Mạc ở bên ngoài thế nào, hai bọ nhỏ thế nào rồi.

Mười thị vệ Phượng Hoàng, ngoại trừ Vệ Hỏa, lập tức thu dọn hành trang, đi theo Bạch Vũ ra khe núi. Về phần những người còn lại thì tạm thời ở lại chỗ này, dù sao nơi này cũng là một cứ điểm rất quan trọng.

Sau khi ra khe núi, Bạch Vũ dẫn theo chín người đi thẳng đến túp lều nhỏ dưới chân núi.

Rất xa đã thấy bộ áo đen của Dạ Quân Mạc tung bay, đứng ở cửa chờ nàng, tiêu sái không kiếm được.

Bạch Vũ không hề nghi ngờ, trực tiếp xông đến.

Khóe miệng Dạ Quân Mạc nở một nụ cười say lòng người: "Về rồi. Nhớ ta không?"

"Nhớ, nhớ muốn chết." Bạch Vũ lắc lắc tay tương tư trên cổ tay, tương tư tận xương, không có thuốc nào cứu được giống như trúng độc.

Dạ Quân Mạc vuốt tóc Bạch Vũ, hôn cái trán nàng một cái: "Ừ, ta cũng nhớ. Bảo bảo cũng nhớ nàng."

"Bảo bảo! Đúng rồi, bọn nó thế nào?" Bạch Vũ sốt ruột hỏi.

"Đương nhiên bọn nó rất tốt. Mỗi ngày ta đều truyền âm về hỏi, Âm Lâm nói hài tử rất tốt."

"Vậy là tốt rồi." Bạch Vũ tựa vào ngực Dạ Quân Mạc: "Chúng ta nhanh trở về đi, ta rất nhớ bọn nó."

"Mọi chuyện xong rồi à?" Dạ Quân Mạc tò mò hỏi: "Qua mười ngày mới trở về, là xảy ra chuyện gì sao?"

"Cũng không có chuyện gì lớn, ta đã giải quyết rồi." Bạch Vũ lười nhiều lời.

Đột nhiên Dạ tổ tiên xông ra: "Là có người không muốn trở về, chuẩn bị tự lập làm Vua?"

Ông vừa ra đã làm chín người đứng ở ngoài viện sợ tới mức không nhẹ, ban ngày thấy quý, vậy thì nguy rồi?

Càng kỳ lạ hơn chính là bọn họ còn biết con quý này, có một bức họa tổ tiên Dạ gia được treo cao ở trong sơn trại, hướng chi hai người Vệ Phong và Vệ Mộc còn là đồ đệ tổ tiên tự tay dạy dỗ, đương nhiên liếc

mắt một cái đã nhận ra được.

"Tổ, tổ tiên! Người, sao người, sao... ở đây?" Vệ Phong khó có thể tin hỏi: "Không phải người đã chết rồi sao?"

Chương 633: Tâm tư các Trưởng lão 1

Edit: V.O

"Cút! Biết ta chết còn kích thích ta?" Tổ tiên oán hận.

Chín người xấu hổ, thật là quý! Có vẻ như sau khi tổ tiên biến thành quý, tính khí táo bạo rất nhiều.

Nhưng cho dù nói như thế nào, tổ tiên vẫn còn, cho dù là thành quý cũng vẫn còn, ông có thể dạy ra được một đám thị vệ Phượng Hoàng một lần nữa! Lần này lão Đại lại tính sai triệt để rồi. May mắn bọn họ chưa càn quấy cùng với Vệ Hỏa.

"Ồ, sao nha đầu Vệ Hỏa kia không tới? Đã xảy ra chuyện sao?" Dạ tổ tiên nhìn bọn họ, lập tức phát hiện không có Vệ Hỏa.

Chín người yên lặng không nói, không dám mở miệng.

Bạch Vũ thản nhiên nói: "Ta để Vệ Hỏa ở lại sơn trại, sau này sẽ do Vệ Mộc và Vệ Phong cầm đầu thị vệ Phượng Hoàng, đợi sau khi trở về cũng để cho hai người bọn họ tiếp nhận lực lượng mãnh thú của thuộc hạ Vệ Hỏa."

"Ừm..." Tổ tiên nghe xong, không nói thêm cái gì, đại khái trong lòng cũng hiểu rõ là chuyện gì đã xảy ra.

Quả thật có thể giữ vững thị vệ Phượng Hoàng nhiều năm như vậy thật không dễ dàng, hơn nữa nắm lực lượng khủng bố như vậy trong

tay, có dị tâm cũng không kỳ lạ. Ông chỉ có chút tiếc cho Vệ Hòa, chỉ là đã đưa thị vệ Phượng Hoàng cho Bạch Vũ, tất cả sẽ giao cho Bạch Vũ sắp xếp, ông sẽ không nhúng tay nữa.

Đám thị vệ Phượng Hoàng nghe được lời tổ tiên nói, hiểu rõ tổ tiên đã triệt để uỷ quyền, sau này chủ nhân của bọn họ chính là Bạch Vũ! Mà Vệ Hòa cũng hoàn toàn không còn cơ hội rồi.

Trong lòng bọn họ không khỏi trầm xuống, rốt cuộc cũng theo lão Đại nhiều năm như vậy, đương nhiên là có tình cảm, không khỏi cảm thấy có chút tiếc cho nàng ta.

Vệ Mộc thở dài, dieendaanleequydoon – V.O, đột nhiên nhớ tới hình như bọn họ đã quên gì đó.

Hắn ngẩng đầu, lại thấy Dạ Quân Mạc nhìn thoáng qua bọn họ, đột nhiên áp lực trầm trọng làm cho người ta thở không nổi dừng ở trên người bọn họ, làm cho bọn họ không nhịn được run lên.

Hơi thở thật cường đại!

Chắc chắn vị nam tử hắc y ôm Vương Hậu bọn họ này là Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc bọn họ, nếu không còn có ai dám thân mật với Vương Hậu như thế trước mặt tổ tiên?

Thánh Quân ở đây, bọn họ lại quên hành lễ rồi!

"Tham kiến Thánh Quân." Chín người phục hồi tinh thần lại, vội vàng quỳ lạy.

Dạ Quân Mạc chỉ gật gật đầu, sau khi Bạch Vũ vào núi tổ tiên đã nói tình huống thật sự của thị vệ Phượng Hoàng cho hắn rồi. Lực lượng do hơn một ngàn mảnh thú tạo thành, dường như sắp có thể hủy diệt

Ám Dạ Đế Quốc rồi.

Nhưng dường như Dạ Quân Mạc lại không để lực lượng cường đại như thế ở trong lòng, vô cùng yên tâm giao cho Bạch Vũ, cũng không có gì chỉ thị với bọn họ.

Vệ Phong và Vệ Mộc đối với địa vị của Vương Hậu Bạch Vũ này ở trong lòng bọn họ có chút kinh hãi, đợi đến sau khi trở về biết được thân phận của Bạch Vũ, bọn họ cũng càng không dậy nổi một chút dị tâm.

Người ta chẳng những là Vương Hậu Ám Dạ Đế Quốc, mà còn là công chúa Sáng Thế Thần Điện. Hai thế lực lớn nhất thiên hạ, nàng đã chiếm toàn bộ rồi. Đi theo chủ nhân như vậy coi như là hãnh diện.

Hơn nữa Vương Hậu cũng biết thuận thú, nếu bọn họ biểu hiện không tốt, tuyệt đối sẽ bị Vương Hậu đổi đi trước, sẽ giống như Vệ Hòa.

Vì thế, đám thị vệ Phượng Hoàng vừa từ trong núi sâu ra còn có kiêu ngạo đã không kiêu ngạo nổi một chút nào, cần cù thành thật đi theo bên cạnh Bạch Vũ, ngay cả công việc của tùy tùng bình thường cũng cướp làm.

Bạch Vũ cũng tiếp nhận toàn bộ chuyện này. Vốn thị vệ Phượng Hoàng chính là thị vệ của Vương Hậu các thế hệ của Ám Dạ Đế Quốc, đương nhiên thu lại là phải dùng làm thị vệ, nếu không thu một đám tổ tông về cung phụng à?

Sau khi hoàn toàn thu phục được thị vệ Phượng Hoàng, Bạch Vũ đã bắt đầu chuẩn bị đi gặp các trưởng lão.

Chỉ là trước khi lộ diện, nàng vẫn nên để Âu Dương Diệp đi trước

một chuyến.

Cách nhiều năm thế này, cũng không biết bây giờ các trưởng lão nghĩ như thế nào, tuy rằng bọn họ đoạn tuyệt với Thượng Quan gia, tỏ vẻ nguyện trung thành 12 vạn phần với Bạch Vũ, nhưng tình huống cụ thể thì sao?

Chương 634: Tâm tư các Trưởng lão 2

Edit: V.O

Lòng người khó dò, Bạch Vũ không phủ nhận lòng trung thành của những Trưởng lão đó đối với Sáng Thế Thần Điện, không phủ nhận có thể là bọn họ bị Thượng Quan gia và Ngọc gia che mắt mới đi theo giúp Thượng Quan Dương làm việc ác, hại chết mẫu thân nàng, hại chết nàng.

Nhưng nàng không tin nhiều Trưởng lão như vậy đều cùng lúc bị Thượng Quan Dương che mắt, cho dù Thượng Quan Dương có giấu kín đi nữa cũng sẽ luôn có sơ hở, nhưng chưa từng thấy có Trưởng lão nào dị nghị.

Sau khi mẫu thân nàng và nàng chết, cũng không thấy mấy Trưởng lão này làm ra chuyện gì.

Nàng chỉ nhìn thấy trong vạn năm nàng biến mấy, những người này vẫn đi theo Thượng Quan Dương như trước, thậm chí nâng Thượng Quan Vân Trần lên địa vị Điện chủ Sáng Thế Thần Điện, lại dùng lý do Thượng Quan Vân Trần là vị hôn phu của nàng.

Mà sau khi nàng mất, đảo mắt vị hôn phu này đã định ra hôn ước mới với Ngọc Ưu Liên, mọi người Sáng Thế Thần Điện lại làm như không thấy, bây giờ kêu gào muốn Thượng Quan Vân Trần cho ý kiến, các Trưởng lão năm đó cũng không nói thêm một câu nào, cũng không nghĩ đi tìm nàng.

Trong vạn năm này, chỉ có Dạ Quân Mạc thật sự quan tâm nàng, là hẳn lần lượt đến các Vị Diện tìm nàng, mới đổi lấy cho nàng cuộc đời mới.

Cho nên, nàng chỉ cho rằng những Trưởng lão này là một thế lực mà thôi, có thể làm yếu đi thế lực của Sáng Thế Thần Điện, không để cho bọn họ trở về là được rồi.

Về phần coi như là trưởng bối, coi như là người thân, thật có lỗi, nàng sẽ không u mê như vậy nữa.

Kiếp này chỉ có Dạ Quân Mạc mới có thể khiến nàng để ở trong lòng, còn có hai bảo bảo đáng yêu của bọn họ, Dạ Mộ Bạch, Dạ Mộ Vũ.

Chỉ cách mấy tháng, Âu Dương Diệp lại xuất hiện, tình huống toàn bộ Đại lục đã đổi khác rồi.

Âu Dương Diệp cũng không nghĩ tới chẳng qua ông chỉ xuất hiện vài lần, nhắc lên một trận độn đải, đã khuấy đảo hoàn toàn thế cục, dieendaanleequuydoon – V.O, toàn bộ Đại lục này đã trở nên vắng vẻ.

Các môn phái lớn đóng cửa không ra, ngay cả các Trưởng lão Sáng Thế Thần Điện cũng vội vã phân ra ngoài.

Chỉ là sau khi các Trưởng lão thành lập cứ điểm của bản thân, hiệu quả ám sát của Sáng Thế Thần Điện đã không còn rõ ràng như vậy nữa. Các Trưởng lão bắt đầu cảnh giác, sát thủ rất khó tìm thấy cơ hội.

Mấy ngày nay, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đi tìm thị vệ Phượng Hoàng, các Trưởng lão lại một người cũng không chết, còn rất thanh thoi củng cố sơn môn, đặt tên cho cứ điểm của bản thân là Viện

Trưởng Lão. (V.O: há há....., tự nhiên nghe như Viện dưỡng lão, mấy ông già này thiệt tình ^^)

Lúc Âu Dương Diệp đến đã nhìn thấy tấm bảng hiệu Viện Trưởng Lão treo cao trên cửa, dường như sợ người ta không biết, bảng hiệu còn làm đặc biệt lớn.

Âu Dương Diệp quả thực dở khóc dở cười, không biết Thượng Quan Vân Trần muốn ám sát các người sao? Cao giọng như vậy là tốt à?

"Âu Dương! Là người? Thật tốt quá, đã lâu không thấy người, ta còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện." Từng đã cùng là bạn già Luyện Khí đại sư – mặt Nhiếp Văn Nhất vui vẻ đi đến nghênh đón Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp toét miệng cười: "Không sao, cho dù muốn giết ta cũng phải xem có bản lĩnh đó không."

"Tất nhiên, linh khí trong tay Âu Dương Diệp người cũng không phải chuyện đùa." Nhiếp Văn Nhất giơ ngón tay cái lên, dẫn Âu Dương Diệp vào trong sơn môn.

Bên ngoài sơn môn không an toàn, nói không chừng còn có sát thủ đang nhìn như hổ rình mồi. Lần này Âu Dương Diệp cũng dè dặt cẩn trọng tới, Bạch Vũ còn đặc biệt phái người hộ tống ông đến, chỉ sợ ông gặp phải chuyện gì phiền phức trên đường.

Vào sơn môn, sau khi đi qua không biết bao nhiêu khúc quanh, mới tới trung tâm Viện Trưởng Lão.

Viện Trưởng Lão này đúng là được xây dựng kín đáo chắc chắn, một vùng quần thể tòa nhà được núi bao bọc bốn phía, trong tòa nhà còn được trang trí rất đẹp, nhưng trụ sở thật sự lại là bên dưới sơn

động.

Âu Dương Diệp đi theo Nhiếp Văn Nhất, một đường tán thưởng đi xuống đại sảnh nghị sự dưới sơn động, một đám Trưởng lão đang đợi ở nơi đó, vừa thấy ông tiến vào, hai mắt đã tỏa sáng.

Chương 635: Tâm tư các Trưởng lão 3

Edit: V.O

"Âu Dương à, coi như ngươi cũng có thể đến đây, chúng ta đã chờ ngươi rất lâu." Một Trưởng lão đầu đầy tóc bạc ngồi ở ghế đầu lập tức đứng dậy cười tủm tỉm nắm tay Âu Dương Diệp.

Âu Dương Diệp nghĩ nửa ngày mới nhận ra được, vị này người có thâm niên tương đương với lão trưởng lão ở Sáng Thế Thần Điện, khi Bạch Phong còn tại thế cũng đã là Trưởng lão của Sáng Thế Thần Điện rồi.

Sau đi Bạch Vũ lên làm công chúa, ông cũng đã mặc kệ mọi chuyện, dưỡng lão ở Pháp Thánh Điện. Ông họ Tề, tất cả mọi người gọi ông là Tề trưởng lão.

"Tề trưởng lão? Bây giờ ngươi là người chủ sự ở Viện Trưởng Lão?" Âu Dương Diệp bị Tề trưởng lão lôi kéo ngồi xuống.

Tề trưởng lão thở dài, bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng vậy, cũng chỉ có ta có thâm niên lâu nhất ở đây."

Không đúng, ta nhớ có lão trưởng lão còn có thâm niên hơn ngươi, hình như bọn cũng tách khỏi Sáng Thế Thần Điện, chẳng lẽ... bị ám sát rồi hả?

Âu Dương Diệp sờ sờ cằm, tò mò hỏi vài cái tên.

Bên cạnh, Lý trưởng lão tóc bạc áo bào tro cũng bi thương than một tiếng: "Bọn họ đều bị sát thủ Thượng Quan Vân Trần phái tới giết."

Lý trưởng lão là một Y Sư, ông là người đi kiểm tra thi thể sau khi mấy vị này bị ám sát, lúc đó còn có hai người không chết, nhưng ông lại không thể cứu sống bọn họ.

"Đều đã chết?" Âu Dương Diệp ngạc nhiên. Ông biết Thượng Quan Vân Trần ám sát bảy Trưởng lão, nhưng ông không biết Trưởng lão chết là ai.

Không nghĩ tới vài người ông vừa hỏi vừa vặn tất cả đều bị giết, bọn họ đều là người có thâm niên nhất trong đám Trưởng lão phản bội Sáng Thế Thần Điện, cựu thần cống hiến lớn nhất, chuyện này cũng quá khéo.

Trùng hợp... Âu Dương Diệp cũng có chút nghi ngờ, vì sao các Trưởng lão chết đều là người có thâm niên nhất? Thượng Quan Vân Trần ám sát còn thiên về người giỏi? Chẳng lẽ không phải muốn xử lý hết tất cả Trưởng lão sao? Hay là nói hấn ta muốn giấu diếm cái gì? Mà những lão nhân này lại biết, dieendaanleequuydoon – V.O, cho nên muốn nhanh chóng diệt trừ?

"Âu Dương à, nghe nói ngươi và công chúa ở cùng nhau, bây giờ nàng như thế nào? Nàng ở đâu? Chúng ta rất muốn gặp nàng!" Tề trưởng lão kích động vỗ vai Âu Dương Diệp, nói.

Âu Dương Diệp phục hồi tinh thần lại: "À, bây giờ công chúa không tiện đến."

"Không tiện? Vì sao không tiện?" Tề trưởng lão dựng râu tròng mắt, không hiểu hỏi.

Lý trưởng lão nhíu mày: "Chẳng lẽ là bị thương nặng? Khoảng thời gian trước nghe nói công chúa bị thương, thương thế công chúa tốt lên chưa?"

"Đúng vậy, thương thế của công chúa không sao chứ?" Các Trưởng lão khác cũng ào ào lo lắng, bảy miệng tám lời hỏi, Âu Dương Diệp nghe đến đầu choáng váng, vội vàng nói: "Mọi người yên tâm, thương thế của công chúa đã sớm tốt rồi."

"Vậy là tốt rồi." Tề trưởng lão một bộ thở ra một hơi, mày vẫn nhăn thành hình chữ xuyên (川): "Vì sao công chúa không đến gặp chúng ta, chúng ta đã vì công chúa mà từ bỏ Sáng Thế Thần Điện, chẳng lẽ công chúa còn không tin tưởng chúng ta?"

Khóe miệng Âu Dương Diệp rụt rụt, lời này là đang oán trách sao? Chỉ là tạm thời không thể tới, thế nào lại thành không tin tưởng? Hơn nữa, cũng không phải công chúa bảo các người tách rời Sáng Thế Thần Điện, rời khỏi Sáng Thế Thần Điện, thành lập Viện Trưởng Lão, rõ ràng đều là bản thân các người làm, bây giờ lại đến oán trách công chúa là có ý gì?

Giọng điệu Âu Dương Diệp lạnh lùng nói: "Tề trưởng lão, người cũng biết gần đây tình huống nơi này của các người không tốt, nếu công chúa bất chấp đến để xảy ra nguy hiểm, người có chịu trách nhiệm không?"

Tề trưởng lão sừng sốt, ngượng ngùng cười nói: "Là ta quá nóng vội, nghe nói công chúa đã trở về, rất muốn gặp được nàng, không lo lắng đến tình huống hiện tại."

Âu Dương Diệp nghe xong cũng cảm thấy Tề trưởng lão chỉ vội vàng muốn gặp công chúa, có chút nóng vội thôi.

Chương 636: Tâm tư các Trưởng lão 4

Edit: V.O

"Tề trưởng lão không cần phải vội, tuy rằng công chúa không tới, nhưng bảo ta tiện thể nhắn cho các người." Âu Dương Diệp cười nói.

Ánh mắt các vị trưởng lão sáng lên: "Công chúa có gì muốn nói với chúng ta?"

"Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn nhờ các người làm giúp một chuyện." Âu Dương Diệp cười tủm tỉm nói.

"Công chúa phân phó, tự nhiên chúng ta không thể chối từ, không cần nói một chuyện, chính là 100 chuyện cũng không sao." Lý trưởng lão nghiêm nghị nói.

Âu Dương Diệp gật gật đầu: "Chuyện này cũng không phiền phức, chỉ là cho các người đi bắt một người, phải bắt sống."

"Ai?"

"Vực chủ Đại lục Hắc Thủy, di mẫu của Tam thiếu gia Ngọc gia, Ngọc Phi Hoa."

"Bà ta? Vì sao phải bắt bà ta?" Mọi người không hiểu.

Tam thiếu gia Ngọc gia chính là cha ruột của công chúa, di mẫu của

hắn, coi như là trưởng bối của công chúa, bà ta đã đắc tội công chúa sao? Có vẻ như lúc công chúa chết, bà ta cũng đã sớm là Vực chủ đứng đầu Đại lục Hắc Thủy, bây giờ có cần thiết phải đi thật xa đến Đại lục Hắc Thủy bắt bà ta về không?

"Công chúa phân phó sao ta dám hỏi nhiều. chỉ là công chúa nói, đợi đến khi các người dẫn người trở về, nàng sẽ lập tức đi gặp các người." Âu Dương Diệp lại vuốt tay, tỏ vẻ không biết.

Nhiếp Văn trầm ngâm một lúc: "Công chúa đã nói muốn bắt, vậy thì bắt về, công chúa không phải là người làm ầu."

Các Trưởng lão khác cũng liên tục gật đầu, đã bắt đầu đi chuẩn bị.

Đương nhiên Ngọc Phi Hoa chính là bà mẹ đỡ đẻ cho mẫu thân Bạch Vũ, hung thủ trực tiếp hại chết mẫu thân nàng, Bạch Vũ diệt Lương gia và Hách Liên gia, làm sao có thể sẽ bỏ qua Ngọc Phi Hoa.

Nghe nói Ngọc Phi Hoa này làm điều ngang ngược ở Đại lục Hắc Hôi, dieendaanleequuydoon – V.O, là Đại Ma Đầu khát máu tàn bạo, hờ một tí là dùng mấy vạn mạng người để tu luyện linh thuật, thậm chí tên của bà ta có thể khiến hài đồng (trẻ con) khóc.

Chỉ là Đại lục Hắc Thủy là lãnh địa của Sáng Thế Thần Điện, thật sự không dễ ra tay, nếu mười mấy Tôn chủ, Vương giả của Âm Dạ Đế Quốc xông vào mới có thể bắt bà ta, vậy thì mất nhiều hơn được.

Cho nên Bạch Vũ giao chuyện này cho các Trưởng lão làm, mặc dù bọn họ đã tách khỏi Sáng Thế Thần Điện, nhưng cũng chỉ là chuyện mấy tháng này, hắn là Đại lục phía dưới còn chưa nghe nói, cho dù nghe nói, cũng không thể truyền mệnh lệnh xuống nhanh như vậy.

Mệnh lệnh của các Trưởng lão vẫn có tác dụng, ít nhất tuyệt đối có

thể tùy ý hành tẩu ở Đại lục Hắc Thủy.

Nếu như bọn họ thông minh, làm bộ đi dò xét, mời Ngọc Phi Hoa về, có thể không đánh mà thắng, lừa Ngọc Phi Hoa về.

Chuyện này cũng là một phép thử của Bạch Vũ với các Trưởng lão, nàng muốn biết rốt cuộc những người này trung thành với nàng bao nhiêu, hoặc là nói có phải thật sự vì nàng mà bọn họ mới tách khỏi Sáng Thế Thần Điện không.

Đúng là một đám Lão ngoan cố ở Viện Trưởng Lão đã làm như vậy, Nhiếp Văn và Lý trưởng lão cùng đi một chuyến đến Đại lục Hắc Thủy, không đến ba ngày đã dẫn Ngọc Phi Hoa về Ngũ Hành Đại Lục.

Ngọc Phi hoa vốn cho là có chuyện lớn gì muốn gọi bà ta về thương lượng, hai Trưởng lão còn cố ý đến mời bà ta về, bỗng chốc cảm thấy địa vị bản thân đã lên, cảm giác đặc biệt tốt, ngông nghênh theo hai người trở về.

Kết quả người ta hoàn toàn không về Sáng Thế Thần Điện, vừa đến Ngũ Hành Đại Lục đã đánh bà ta hôn mê, Ngọc Phi Hoa hoàn toàn không đề phòng, lại bị kéo vào Viện Trưởng Lão hôn mê như vậy, bị giam ở trong một căn phòng, vì đề phòng bà ta chạy trốn, còn bố trí một đồng khế ước trận.

Sau khi Bạch Vũ nghe nói chuyện này đã lập tức chuẩn bị xuất phát đến Viện Trưởng Lão.

Nương, hung thủ hại chết người đã bị bắt về, ta lập tức có thể báo thù, bà ta không phải là người chết đầu tiên, cũng sẽ không thể là người cuối cùng, con sẽ đưa tất cả những người từng hại người, từng người một xuống chôn cùng người!

Chương 637: Tâm tư các Trưởng lão 5

Edit: V.O

"Ta đi cùng nàng." Dạ Quân Mạc ôm vai nàng từ phía sau, nhẹ giọng nói.

Bạch Vũ quay đầu lại, có chút chần chừ nháy mắt mấy cái: "Chàng đi cùng với ta..."

"Không được?" Dạ Quân Mạc nhíu mày: "Chẳng lẽ nàng cảm thấy ta vẫn không đối phó được đám Trưởng lão kia?"

Bạch Vũ lắc đầu: "Không, ta sợ bọn họ chọc giận chàng..." Sau đó bị chàng chém, giữ bọn họ lại còn có chỗ dùng.

Dạ Quân Mạc một bộ nghiêm túc cam đoan: "Yên tâm, nể mặt nàng, ta sẽ không chém bọn họ."

"..." Vẫn cảm thấy lo lắng.

Bạch Vũ ôm Mộ Vũ trong lòng, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào: "Tiểu bảo bối, tiểu bảo bối của ta, mới về không bao lâu lại phải đi, nương có lỗi với các con..."

Đôi mắt màu đen của Mộ Vũ xoay tròn, cười toét miệng cực kỳ ngọt.

Dạ Quân Mạc buông Bạch Vũ ra, ôm lấy Mộ Bạch trong nôi: "Không sao, chờ tất cả ổn định lại, chúng ta sẽ đền bù cho chúng. Chuyện

bây giờ chúng ta làm, đều là vì sau này có thể ở bên cạnh chúng."

Hắn vươn tay trêu chọc Mộ Bạch, Mộ Bạch vung tay nhỏ bé, gắt gao nắm chặt ngón tay Dạ Quân Mạc, miệng phun bong bóng, khỏi phải nói khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp đáng yêu bao nhiêu.

Dạ Quân Mạc không kìm được nở nụ cười, dịu dàng như nước, tràn ngập dịu dàng quyến luyến, nếu để cho mọi người Âm Dạ Đế Quốc thấy được bộ dạng như thế của Dạ Quân Mạc, chỉ sợ sẽ bị hù chết.

"Chàng nói rất đúng." Bạch Vũ thở dài, thả Bạch Vũ vào lại trong nôi. Mộ Bạch lại nắm chặt ngón tay Dạ Quân Mạc không chịu buông ra, mắt to ngập nước ần ần hiện ra ánh tím, lộng lẫy loá mắt giống như ngôi sao trời sinh.

Lúc hắn vừa sinh ra vẫn còn giống muội muội Mộ Vũ, dieendaanleequuydoon – V.O, đôi mắt nhỏ tối đen giống như hắc diệu thạch, từ khi hắn dần dần lớn lên lại hiện ra ánh tím.

Bạch Vũ biết đây là di truyền huyết mạch của nàng, hơn nữa là huyết mạch Sáng Thế tinh thuần nhất, chờ sau khi hắn lớn lên, mắt hắn sẽ biến thành màu tím thẫm, thuần túy trong suốt giống như thạch anh tím vậy.

"Không nghĩ tới phần lớn huyết mạch của ta lại được di truyền cho Mộ Bạch, đây rõ là..." Không thể tin được, phải biết rằng người thừa kế huyết mạch Sáng Thế mấy đời đều là nữ hài, có lẽ Mộ Bạch là nam hài duy nhất, tuy rằng Mộ Vũ cũng có huyết mạch, nhưng chỉ có được linh mạch ngũ hệ mà thôi.

Chỉ dựa vào việc Mộ Bạch có được thiên phú huyết mạch Sáng Thế, sau này tốc độ tu luyện tuyệt đối sẽ vượt qua người thường gấp trăm lần, trở thành Thần Hoàng là điều chắc chắn, có lẽ Âm Dạ Đế Quốc

cũng được hẳn kế thừa.

Một người có huyết mạch Sáng Thế kế thừa Âm Dạ Đế Quốc, không biết sẽ có trở ngại như thế nào?

Chỉ là bây giờ nghĩ đến những chuyện này quá xa, Bạch Vũ dỗ Mộ Bạch buông lỏng Dạ Quân Mạc ra, đặt hẳn vào lại trong nôi.

Hai tiểu bảo bảo nhìn bọn họ chăm chăm, bĩu môi, một bộ biết cha nương lại muốn đi, nước mắt rưng rưng muốn khóc lại không khóc, khiến người nhìn thấy rất đau lòng.

"Ngoan, rất nhanh chúng ta sẽ về với các con." Bạch Vũ xót xa dỗ.

Hai bảo bảo càng được dỗ lại càng đau lòng, cuối cùng Mộ Vũ khóc oa oa lên, Mộ Bạch cũng khóc theo.

Bạch Vũ cũng muốn khóc: "Làm sao bây giờ? Sao ta cảm thấy hình như chúng đã hiểu chuyện, không để cho chúng ta đi."

Dạ Quân Mạc nhìn chúng: "Nếu thật hiểu chuyện, thì sẽ không khóc."

"Chúng vẫn còn nhỏ!" Bạch Vũ trừng mắt, chàng có thể mong đợi vào hài tử hiểu chuyện mới lớn ba tháng không khóc sao?

Dạ Quân Mạc thở dài: "Chúng ta chỉ có thể nhanh chóng làm xong việc, sớm chút trở về."

Bạch Vũ đành phải nhẫn tâm, làm bộ không nhìn thấy, gọi Âm Hồ và bà vú tới dỗ chúng, đi theo Dạ Quân Mạc lặng lẽ rời khỏi Đế Đô.

Chương 638: Tâm tư các Trưởng lão 6

Edit: V.O

Sau khi rời khỏi Âm Dạ Đế Quốc, Bạch Vũ luôn nhắc tới hai bảo bảo dọc theo đường đi: "Chàng nói chúng ta ở lâu bên ngoài, trở về chúng lại không nhận ra chúng ta thì sao?"

Dạ Quân Mạc ôm lấy vai nàng: "Sẽ không, lần này chúng ta đi mười ngày, không phải chúng rất ngoan sao?"

Đúng là rất ngoan, nhìn thấy chúng ta về thì mắt thoáng cái phát sáng, vung chân múa tay vui sướng muốn chúng ta ôm, chắc chắn chúng đã nhận ra chúng ta. Bạch Vũ nghĩ +ngọt ngào trong lòng, yên tâm không ít.

"Tiểu thư, phía trước chính là núi hoang chỗ Viện Trưởng lão, chúng ta có cần phải xuống xe không?" Xa phu bên ngoài xe kéo hỏi.

Xa phu không phải ai khác, chính là Vệ Mộc. Lần này đi bọn họ còn dẫn theo hai người, Vệ Mộc và Âm Ưng.

Dạ Quân Mạc gật gật đầu, xuống xe ngựa đầu tiên, lại nắm tay Bạch Vũ, ôm nàng xuống.

Vệ Mộc và Âm Ưng cúi đầu nhìn xuống mặt đất, giống như có vàng rớt dưới đất.

"Chung quanh có mấy người?" Dạ Quân Mạc hỏi.

Chắc chắn có người ở gần đây, cho dù Thượng Quan Vân Trần không tính ám sát thì chắc chắn cũng sẽ phái người nhìn chăm chăm bốn phía.

Ám Ưng trả lời chắc chắn: "Ít nhất bảy, trong đó có hai Tôn chủ, còn lại đều là thám tử cấp bậc Linh Chủ và Linh Sư."

Trong linh thuật Ám Ưng tu tập có một môn Thuật Trinh Sát quan sát khắp nơi giống như mắt ưng, bởi vậy Dạ Quân Mạc đều giao cho Ám Ưng đi làm phần lớn nhiệm vụ tra xét.

Mặt ngoài là Phượng Dao nắm giữ bộ môn tình báo của Ám Dạ Đế Quốc, Ám Ưng chỉ là trợ thủ ở bên trong, thực lực kém Phượng Dao, nhưng về bản lĩnh thăm dò tin tức Ám Ưng lợi hại hơn Phượng Dao.

Phượng Dao vừa chết, Dạ Quân Mạc lại hợp lễ giao toàn bộ tình báo của Đế Quốc cho Ám Ưng xử lý.

"Bảy người, đến không ít, chỉ là cấp bậc không cao, dieendaanleequuydoon – V.O, xem ra chỉ là giám thị, không tính ám sát." Bạch Vũ nhìn sơn môn xa xa, chẳng những xây dựng một cứ điểm trong thời gian ngắn như vậy, ngay cả sơn môn cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Quả nhiên đám Trưởng lão này đều là người có bản lĩnh, tuy rằng phần lớn đều dưỡng lão ở Sáng Thế Thần Điện, nhưng có thể tư cách có dưỡng lão, tự nhiên thực lực và bản lĩnh cũng sẽ không kém.

Bạch Vũ cũng không tính giấu Thượng Quan Vân Trần chuyện nàng đến Viện Trưởng Lão, dù sao sớm hay muộn hẳn ta cũng có thể tra được chuyện này, giấu diếm nhất thời cũng không có tác dụng gì.

Bạch Vũ dẫn theo Dạ Quân Mạc, Âm Ưng và Vệ Mộc nghênh ngang đi vào từ sơn môn.

Các vị Trưởng lão nghe nói Bạch Vũ đến, một đám kích động gần như là vội chạy đến trước sơn môn nghênh đón.

"Công chúa! Quả nhiên là công chúa!" Mọi người vừa thấy Bạch Vũ đến, chỉ biết không sai, nàng chính là công chúa Bạch Vũ chết vạn năm trước! Bộ dạng của nàng giống ban đầu như đúc, thậm chí còn đẹp hơn ban đầu, nhất thời một đám kích động nước mắt tuôn rơi.

"Công chúa, người còn nhớ ta không? Ta là Nhiếp trưởng lão, đồ chơi lúc nhỏ của người là do ta luyện chế."

"Công chúa, ta là Tề trưởng lão, còn nhớ không? Người từng túm hai cọng râu mép của ta..."

Bạch Vũ: "...". Vì sao cảm thấy giống như là gặp một đám Lão ngoan đồng?

"Mọi người im lặng." Lý trưởng lão dùng sức ho khan một tiếng, nhìn về phía Dạ Quân Mạc đứng ở bên cạnh Bạch Vũ: "Người là ai?"

Người này đứng sòng đôi với Bạch Vũ, hiển nhiên không phải là tùy tùng. Hắn cố gắng thu lại khí thế, nhưng Lý trưởng lão vẫn có thể cảm thấy được một loại khí khái bế nghể thiên hạ, phảng phất hủy thiên diệt địa trong nháy mắt.

Bề ngoài của hắn tuần mỹ vô song, hơi thở cường đại, không vênh vào hung hăng, lại làm cho người ta cảm thấy áp lực khó chịu.

Đứng ở bên cạnh Bạch Vũ, lại không bị dung nhan tuyệt thế của Bạch Vũ đè xuống, còn vô cùng xứng đôi.

Chương 639: Tâm tư các Trưởng lão 7

Edit: V.O

"Không biết ta?" Khóe miệng Dạ Quân Mạc xẹt qua nụ cười không dễ phát hiện, giọng điệu bình thản.

Cũng đúng, người luôn luôn tranh đấu với Âm Dạ Đế Quốc là Thượng Quan Vân Trần, là đệ tử tâm phúc của Thượng Quan gia cùng với nhân tài của Thần Điện mới xuất hiện. Những Trưởng lão dưỡng lão này thật đúng là chưa có ai từng gặp hẳn.

"Đi vào trước rồi nói." Bạch Vũ mở miệng nói.

Mọi người không nói nữa, dẫn đám Bạch Vũ vào trong sảnh đường, Âu Dương Diệp đang đợi ở nơi đó, nhìn thấy Dạ Quân Mạc cũng lấp bắp kinh hãi.

Bạch Vũ đến thì cũng thôi, người đường đường là Thánh Quân của Âm Dạ Đế Quốc thì tới làm gì? Đám Lão ngoan cố này biết là người tuyệt đối sẽ ra tay quần áo! Chính thế, ta không lừa người.

Dạ Quân Mạc nhìn ông ta một cái, mặt không biểu cảm ngồi xuống bên cạnh Bạch Vũ.

Đây vốn là vị trí của Tề trưởng lão, trên mặt Tề trưởng lão xẹt qua một chút bất mãn, nhưng chỉ một cái chớp mắt đã biến mất, mở miệng nói: "Công chúa, còn có thể gặp lại người, thật sự là quá tốt. Chúng ta đều không biết chuyện người bị Ngọc Ưu Liên và Thượng

Quan Vân Trần ám hại năm đó, lại bị hắn ta giấu diếm hơn vạn năm, chúng ta thật sự hổ thẹn..."

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta xin lỗi người..." Mọi người gạt lệ.

Bạch Vũ rất muốn cảm động, nhưng không biết vì sao, nàng không ám động nổi. Nếu ta không trở về, các người vẫn tiếp tục bị dấu diếm đúng không? Ở đâu ra hổ thẹn? Các người hổ thẹn thì ta có chỗ tốt gì đâu?

Rốt cuộc chờ bọn họ tỏ vẻ cảm động xong, bắt đầu nói chuyện chính, Tề trưởng lão tò mò hỏi: "Công chúa, không biết vị này là...?"

"Phu quân của ta."

"A? Người lập gia đình rồi hả?" Tề trưởng lão chấn động.

"Đúng vậy, có gì kỳ lạ? Tuổi tác của ta cũng không nhỏ, nữ nhân lập gia đình có cái gì rất kỳ lạ sao?" Bạch Vũ nháy mắt nói.

Âu Dương Diệp cười ha hả ở trong lòng. Đúng là không có gì kỳ lạ, người không chỉ lập gia đình, thậm chí còn có hài tử, cũng không biết lúc bọn họ phát hiện phu quân của người là Thánh Quân Âm Dạ Đế Quốc thì sẽ có phản ứng gì.

Tề trưởng lão không phản bác được, Nhiếp Văn Trưởng lão tò mò nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Thì ra là phu quân của công chúa à, quả nhiên tuấn tú đoan chính (lịch sự), xứng đôi với công chúa. Không biết tôn tính đại danh của các hạ?"

"Họ Dạ, Dạ Quân Mạc." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói.

"A, Dạ Quân Mạc, tên rất hay. Hình như từng nghe ở đâu..." Nhiếp

Văn gãi đầu, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Trên mặt các Trưởng lão khác sợ hãi, Dạ Quân Mạc! Không phải chứ! Người nọ là Dạ Quân Mạc? Công chúa gả cho Dạ Quân Mạc?

Lý trưởng lão thốt ra giống như đã gặp quỷ: "Là Thánh Quân Âm Dạ Đế Quốc, Dạ Quân Mạc sao?"

"Đúng thế." Dạ Quân Mạc gật gật đầu.

"..." Lúc trước nghe tin đồn nói Dạ Quân Mạc ở cùng một nữ tử tên là Bạch Vũ, thì ra là sự thật. Các vị Trưởng lão có loại xúc động muốn khóc. Công chúa thật vất vả trở về, vừa trở về đã gả cho tử địch là tính làm gì?

"Công chúa, sao người có thể gả cho Dạ Quân Mạc?" Tề trưởng lão xanh mặt mở miệng.

Bạch Vũ sâu xa nhìn ông ta: "Vì sao không thể?"

"Chuyện này còn phải nói sao? Hẳn là Âm Dạ Quân Vương! Là tử địch của Sáng Thế Thần Điện chúng ta! Một lòng muốn hủy diệt Sáng Thế Thần Điện!"

"Ta biết." Bạch Vũ thờ ơ nói: "Nhưng không phải dieen~daan~lee~quy~doon – V.O, các người đã tách khỏi Sáng Thế Thần Điện sao? Tử địch của Thần Điện có quan hệ gì với các người?"

Khóe miệng mọi người rụt rụt, đúng là chúng ta tách khỏi, nhưng không có nghĩa là chúng ta tính từ bỏ Sáng Thế Thần Điện!

"Công chúa, không thể nói như vậy, dù sao Sáng Thế Thần Điện

cũng là gốc của chúng ta! Là chúng ta cùng nhau nỗ lực phát triển lên. Chúng ta rời Sáng Thế Thần Điện chỉ vì bây giờ Thần Điện đã bị Thượng Quan gia và Ngọc gia nắm giữ, sớm hay muộn chúng ta cũng phải lấy lại Thần Điện!" Tề trưởng lão vô cùng đau đớn nói.

Chương 640: Tâm tư các Trưởng lão 8

Edit: V.O

Bạch Vũ nhìn ông ta: "Lấy thế nào?"

"Tự nhiên là tiêu diệt Thượng Quan gia và Ngọc gia, cùng với gia tộc phụ thuộc bọn họ, nghênh đón công chúa tiến vào Sáng Thế Thần Điện một lần nữa, thành lập Sáng Thế Thần Điện mới!" Lý trưởng lão nói hào khí ngất trời.

Bạch Vũ gật gật đầu: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó? Đương nhiên sau đó uy danh này của Sáng Thế Thần Điện thu trọn Ngũ Hành Đại Lục vào trong túi, có huyết mạch của người che chở, nhất định chúng ta có thể làm được." Tề trưởng lão nói tiếp.

Bạch Vũ cười nhạo một tiếng: "Không phải bây giờ Thượng Quan Vân Trần đang làm như vậy à? Sau khi diệt Thượng Quan gia và Ngọc gia, Sáng Thế thần điện vẫn như thế, hà tất phải thay đổi làm gì?"

"Sao chuyện này có thể giống nhau?" Tề trưởng lão sốt ruột nói: "Thượng Quan gia hại người, chúng ta lại không làm."

"Cho nên là đổi một người thống trị? Diệt Thượng Quan gia đổi các người lên, ta tiếp tục làm con rối?"

"Không, không, công chúa, chúng ta không có ý này."

"Mặc kệ các người có ý gì, ta cũng sẽ không trở về Sáng Thế Thần Điện nữa." Bạch Vũ ngắt lời bọn họ, mặt hồ thẹn nói: "Huyết mạch của ta đã không còn, không còn cách nào tiếp tục che chở các người, thật sự là có lỗi."

Các vị Trưởng lão quá sợ hãi: "Không còn huyết mạch? Vì sao?"

Bạch Vũ chớp chớp mắt: "Ta sinh bảo bảo rồi."

"..." Cầm mọi người rơi xuống đất vỡ nát.

Vừa gặp mặt nói chuyện lại tan rã trong không vui như vậy, lúc Âu Dương Diệp dẫn Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đến phòng nghỉ ngơi, các Trưởng lão còn đang ngăn người trong chính đường, đều ra về một bộ gặp phải trở ngại.

Có lẽ lúc trước khi bọn họ không chút do dự tách khỏi Sáng Thế Thần Điện cũng không nghĩ tới Bạch Vũ sẽ gả cho người, dieendaanleequuydson – V.O, còn gả cho Âm Dạ Quân Vương, càng không nghĩ tới Bạch Vũ sinh hài tử nhanh như vậy, lực lượng huyết mạch đã được truyền cho hài tử rồi.

Âu Dương Diệp không nhịn được cười nói: "Công chúa, người nói thẳng ra mọi chuyện, lại chơi không vui rồi. Nói không chừng có một số người sẽ cảm thấy không có cơ hội đi theo người."

"Nói hết rõ ràng mới tốt, ngược lại ta muốn xem bọn họ lựa chọn thế nào. Thật sự tình nguyện đi theo ta, tự nhiên ta sẽ cho cơ hội." Bạch Vũ không cho là bọn họ đều trung thành với nàng mới rời khỏi Sáng Thế Thần Điện, có lẽ một phần rất lớn là cảm thấy đây là một cơ hội, muốn mượn danh nghĩa của nàng đấu cùng Thượng Quan gia, Ngọc gia.

Như vậy vừa vặn, Bạch Vũ rất vui lòng cho bọn họ mượn dùng danh nghĩa của bản thân, nhưng dùng như thế nào, nàng quyết định. Lại muốn coi nàng như con rối, thì chính là mơ mộng hão huyền.

"Không phải nói đã bắt được Ngọc Phi Hoa sao? Bây giờ bà ta ở đâu?" Bạch Vũ hỏi.

"Được canh giữ ở trong phòng góc Tây Bắc, rất không thành thật. Chỉ là linh mạch bị phong ấn, không trốn đi được." Âu Dương Diệp đáp lời: "Hôm nay hai người vừa đến, nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai lại đi gặp bà ta."

"Cũng được." Bạch Vũ gật gật đầu, cùng Dạ Quân Mạc vào phòng.

Có lẽ đây là căn phòng lớn nhất trong kiến trúc quần thể, các Trưởng lão cố ý sắp xếp cho Bạch Vũ.

Giường gỗ rộng rãi mềm mại đủ cho năm người ngủ, Bạch Vũ nằm ngửa trên đó, giống như con mèo nhỏ lười nhác, híp mắt, thoải mái duỗi thẳng lưng: "Mệt chết ta."

Chạy từ Âm Dạ Đế Quốc đến đây, cũng mất mấy ngày, rốt cuộc có thể ngủ ở trên giường lớn mềm mại rồi.

Nàng mở mắt ra, lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm của Dạ Quân Mạc xuất hiện ở trước mắt nàng, hai tay đè ở bên cạnh bờ vai nàng, đôi mắt đen nhánh yên lặng nhìn nàng, nhìn mặt nàng bất giác đỏ lên.

"Chàng làm gì?" Bạch Vũ vươn tay đẩy ngực hắn, lại không đẩy được.

Dạ Quân Mạc nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, thản nhiên nói: "Hình như ta vừa nghe được nàng đã không còn huyết mạch Sáng Thế nữa rồi hả?"

Chương 641: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 1

Edit: V.O

Trong lòng Bạch Vũ hồi hộp một chút, xong rồi, chỉ nghĩ nói cho các Trưởng lão đó, quên Dạ Quân Mạc còn chưa biết chuyện này.

"Chàng đừng nghe bọn họ nói bậy. Sao ta có thể không còn huyết mạch Sáng Thế chứ?" Bạch Vũ gượng cười, nói.

Dạ Quân Mạc nhú mày: "Hình như là chính nàng nói."

"À? Phải vậy không? Chắc chắn là ta lừa bọn họ!"

"Vậy à, nhưng bọn họ lại tin."

"Đúng vậy, bọn họ tương đối ngốc!"

"Tiểu Vũ..." Dạ Quân Mạc bắt đắ dĩ nhìn nàng: "Ta muốn nghe sự thật."

Bạch Vũ bĩu môi: "Được thôi, không phải huyết mạch không còn, mà là cho hài tử, Mộ Vũ và Mộ Bạch đều được di truyền huyết mạch của chàng và ta, không phải rất bình thường sao?"

"Nhưng nàng chưa từng nói sau khi di truyền cho hài tử, chính nàng sẽ không còn!" Dạ Quân Mạc tức giận trừng mắt.

Bạch Vũ rụt cổ, nhỏ giọng nói thầm: "Chàng lại chưa từng hỏi ta."

"Nàng nói cái gì?" Dạ Quân Mạc híp mắt: "Loại chuyện này ta phải hỏi thế nào?" Trước đó ta lại không biết!

"Chàng đừng nóng giận" Bạch Vũ làm nũng ôm cổ Dạ Quân Mạc, kéo âm cuối thật dài, giọng nói kiêu mị nghe đến xương người cũng tê dại: "Huyết mạch Thần Sáng Thế quý giá như vậy, thiên hạ chỉ có một, tự nhiên truyền cho hài tử ta sẽ không còn nữa. Nhưng ta cũng không thiếu cái gì, linh mạch Ngũ Hành lại không thay đổi, thiên phú trác tuyệt, tư chất nghịch thiên."

"Nhưng nàng lại không thể có linh hồn bất diệt, cũng không phải một thân bất tử nữa rồi." Dạ Quân Mạc nhíu mày.

Bạch Vũ không còn máu bách độc bất xâm, dieendaanleequuydoon – V.O, cũng không còn sống lâu vĩnh hằng. Một khi nàng chết, thì sẽ chết thật sự, giống như mẫu thân nàng rồi đến cuối cùng cũng không thể sống lại được.

Cho dù đầu thai lại, cũng là một người khác, vĩnh viễn không còn là Bạch Vũ nữa.

"Vốn là như thế, chẳng phải lúc đó nàng cũng vậy sao? Chàng còn lo lắng cái gì?" Bạch Vũ vỗ về mày Dạ Quân Mạc cau lại, giống như an ủi đôi mày ưu sầu của hắn.

Dạ Quân Mạc thờ dài: "Ít nhất nàng cũng nên nói cho ta biết chuyện sớm một chút."

"Nói trước cho chàng, chàng còn có thể để ta sinh bảo bảo sao?" Bạch Vũ hỏi.

"..." Dạ Quân Mạc yên lặng không nói, hài tử vốn là đột nhiên mà

đến, hẳn hoàn toàn không có chuẩn bị, nếu biết trước Bạch Vũ sẽ mất đi huyết mạch Sáng Thế, nói không chừng thật đúng là sẽ không làm.

Hài tử thì khi nào muốn cũng có thể có, nhưng Bạch Vũ lại chỉ có một, bây giờ còn chưa đến lúc an toàn, Bạch Vũ mất đi huyết mạch Sáng Thế thực không phải là một chuyện tốt.

"Chàng xem, chàng sẽ lo lắng thấy chưa. Cho nên ta không nói với chàng, không phải bây giờ rất tốt sao?" Bạch Vũ cười tủm tỉm vẽ vòng tròn ở trên ngực Dạ Quân Mạc: "Qua một thời gian nữa là ta có thể đột phá Đại Đế, đến lúc đó cho dù Ngọc Ưu Liên là Thần Hoàng, cũng đừng mong dễ dàng giết ta."

"Ừ, vậy nàng nhanh chóng đột phá, ta sẽ bảo vệ nàng." Dạ Quân Mạc cúi người, hôn nàng một cái.

Bạch Vũ cảm thấy hài lòng rúc vào người Dạ Quân Mạc nghỉ ngơi.

...

Bên trong viện kia, Tề trưởng lão và một vị Thủy trưởng lão tên là Thủy Vô Phong ngồi đối diện nhau, sắc mặt hai bên đều âm trầm.

Tư chất của Thủy Vô Phong yếu hơn Tề trưởng lão, nhưng cống hiến cho Sáng Thế Thần Điện cũng không ít hơn Tề trưởng lão, bây giờ Viện Trưởng Lão là hai người bọn họ cầm đầu.

"Người thấy thế nào?" Tề trưởng lão hỏi Thủy trưởng lão.

Thủy trưởng lão thở dài nói: "Công chúa Bạch Vũ cố ý nói chuyện này cho chúng ta biết, ý rất rõ ràng, nàng không có huyết mạch Sáng Thế, huyết mạch Sáng Thế chân chính bây giờ đã có huyết mạch Âm

Dạ Đế Quốc! Chúng ta đồng ý thì đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu không sẽ bỏ về, chúng ta đã không còn đường lui rồi."

Chương 642: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 2

Edit: V.O

"Sao có thể không còn? Cũng không hẳn là không thể trở về Sáng Thế Thần Điện." Đáy mắt Tề trưởng lão hiện lên suy đoán không chắc chắn.

Sở dĩ bọn họ lựa chọn đi theo Bạch Vũ, chỉ là muốn mượn danh hào của Bạch Vũ đoạt lại quyền nắm Sáng Thế Thần Điện trong tay. Nhưng bây giờ xem ra, công chúa Bạch Vũ muốn là thuộc hạ chân chính, mà không phải là một đám trưởng bối tự cho mình rất cao, bọn họ không muốn nghe lời cũng chỉ có thể chọn chỗ khác.

Thủy trưởng lão trừng mắt: "Người đang nói bậy gì vậy? Từ lúc chúng ta trở mặt với Thượng Quan Vân Trần, rời khỏi Sáng Thế Thần Điện đã không còn đường lui rồi. Người và ta đều rất rõ Thượng Quan Vân Trần và cha hắn - Thượng Quan Dương là dạng người gì, bọn họ trừng mắt tất báo (ý chỉ một hành động trừng mắt nhỏ nhoi cũng muốn phải trả thù. Ý nói lòng dạ cực kỳ hẹp hòi), thủ đoạn độc ác. Nháo đến mức này, thậm chí đã bắt đầu phái người ám sát, đã nói lên bọn họ sẽ không buông tha, chúng ta muốn trở về hoàn toàn là nằm mơ."

"Nhưng thoáng chốc Thần Điện đã có nhiều người đi như vậy, còn đều là Trưởng lão, chắc chắn lòng người không yên, Thượng Quan Vân Trần cũng chưa hẳn không hy vọng chúng ta trở về, chỉ cần chúng ta cho hắn ta một cái bậc thang đi xuống..."

"Tề trưởng lão!" Đột nhiên sắc mặt Thủy trưởng lão âm trầm xuống, lạnh lùng ngắt lời Tề trưởng lão: "Người muốn bán đứng công chúa?"

Tề trưởng lão cười gượng hai tiếng: "Cũng không tính là bán đứng, bây giờ công chúa đã là Vương Hậu Âm Dạ Đế Quốc, ta không tiếp nhận nàng cũng là điều nên làm."

"Nên làm? Sao người có thể nghĩ như vậy? Khó trách các Trưởng lão có thâm niên lâu đều đã chết, trước giờ người lại chưa từng gặp phải một lần ám sát nào. Người đã từng tiếp xúc với người của Thượng Quan Vân Trần đúng không, người đã đồng ý với bọn họ chuyện gì rồi hả?" Thủy trưởng lão cười lạnh.

Tề trưởng lão vỗ bàn thật mạnh: "Người không nên nói bậy! Ta có thể thành thật nói chuyện này với người, sao có thể phản bội các người?"

"Bây giờ người không phản bội, diendaanleequuydoon – V.O, nhưng người lượn lờ không chắc chắn, chính là tối kỵ. Ai mà muốn một Trường đầu thảo (Ý nói ý chí không kiên định, ai nói gì thì theo nấy, bản thân không có chủ kiến, cũng được coi là người ba phải)? Người có nghĩ tới không, cho dù người báo tin tức của công chúa cho Thượng Quan Vân Trần, trở về Sáng Thế Thần Điện, hẳn ta thật sự sẽ còn tin tưởng người? Cho dù hẳn ta không muốn người chết cũng sẽ không thể cho người tiếp xúc quyền lợi gì, thanh danh của người cũng triệt để thối tha, đến lúc đó người phải làm sao?" Thủy trưởng lão gằn từng tiếng thúc ép.

Tề trưởng lão càng nghe càng kinh hãi, mồ hôi lạnh không khỏi ứa ra. Dựa vào sự ngoan độc của Thượng Quan Dương và Thượng Quan Vân Trần, nếu thật sự thắng, sao còn có thể để ông sống? Tuyệt đối là giết người diệt khẩu.

Mà đi theo công chúa, tuy rằng không thể nắm Sáng Thế Thần Điện trong tay, nhưng sẽ không chết! Nhân phẩm của công chúa Bạch Vũ tốt hơn Thượng Quan gia nhiều.

Ý của công chúa rất rõ ràng, đi theo nàng phải nghe lời nàng, hợp tác với Âm Dạ Đế Quốc, thậm chí nhập vào Âm Dạ Đế Quốc, không có đường sống nào có thể thương lượng.

Tề trưởng lão vẫn là cảm thấy có chút không tiếp nhận được: "Thủy trưởng lão, người nghĩ thế nào, nếu công chúa muốn chúng ta gia nhập Âm Dạ Đế Quốc, chúng ta cũng gia nhập sao?"

"Gia nhập Âm Dạ Đế Quốc cũng không có gì không tốt." Thủy trưởng lão thờ dãi: "Dù sao ta cũng nguyện trung thành với huyết mạch Sáng Thế chân chính, bây giờ Sáng Thế Thần Điện chính là một cái vỏ rỗng, Âm Dạ Đế Quốc đã kích Sáng Thế Thần Điện cũng chỉ là đã kích Thượng Quan gia mà thôi, mục tiêu cũng không phải là chúng ta."

Tề trưởng lão trợn trừng mắt: "Người nghĩ đúng là thoáng."

"Luẩn quẩn trong lòng có thể làm thế nào? Người cho là hôm nay công chúa nói thẳng thắn, thành khẩn ra như vậy là thiếu tâm nhãn sao? Đây là một lần thử. Người xem rồi làm, tối hôm nay không biết Viện Trưởng Lão có bao nhiêu người cũng bắt đầu dao động y như người, phát hiện đi theo công chúa không có cơ hội gì, chuẩn bị trở về." Thủy trưởng lão nhìn ánh trăng thanh lương (mát rượi) ngoài cửa sổ, trong lòng âm đạm.

Công chúa, rốt cuộc đã không giống, thiếu nữ tinh khiết giống như thủy tinh trước kia cuối cùng vẫn trưởng thành.

Chương 643: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 3

Edit: V.O

Tề trưởng lão nghe Thủy trưởng lão nói xong trong lòng lại bồn chồn, mang một thân mồ hôi lạnh về phòng mình.

Ngay bên cạnh phòng Tề trưởng lão, Nhiếp Văn, Lý trưởng Lão cũng cứng rắn lôi kéo Âu Dương Diệp nói chuyện phiếm.

Biết được công chúa đáng yêu của bọn họ đã gả cho người, sinh hài tử, còn gả cho Âm Dạ Quân Vương, bọn họ thật không nghĩ tách khỏi Bạch Vũ, bọn họ chỉ lo lắng Âm Dạ Quân Vương là một tên lừa gạt. Công chúa của bọn họ đơn thuần như vậy, bị lừa sẽ đau lòng biết bao?

Nhiếp Văn và Lý trưởng lão nói thao thao bất tuyệt hơn nửa đêm, lo lắng tràn đầy ở trên mặt, hận không thể đi mượn rượu giải sầu.

Âu Dương Diệp nghe đến mức lỗ tai muốn mọc vết chai, thờ hớn hển trừng mắt: "Các người thôi đi, cho dù Dạ Quân Mạc thật sự lừa công chúa, nên lừa cũng đều đã lừa hết rồi, còn có cái gì mà lo lắng?"

Nhiếp Văn và Lý trưởng lão một đầu vạch đen, nói cũng đúng, cũng đã gả cho người, hài tử cũng sinh, cũng không phải là đã lừa hết sao? Muốn tách ra là không thể, chỉ có thể mong Âm Dạ Quân Vương luôn luôn đối xử tốt với công chúa.

Một đêm này, các Trưởng lão Viện Trưởng Lão đều ngủ không ngon,

chỉ có Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc ngủ yên ổn.

Ngày thứ hai, lúc đi đến phòng hội nghị tập hợp dựa theo đã ước định, các Trưởng lão phát hiện hình như thiếu người.

Khẽ đếm cẩn thận, chỉ có 35 người, thiếu không ít.

"Kỳ lạ, không phải nói đến phòng hội nghị tập hợp sao? Sao còn có người chưa tới?" Tề trưởng lão tức giận nói.

"Đều đã đến." Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc song song đi đến, thoải mái ngồi xuống ghế phía trên đầu.

"Công chúa, còn có người chưa tới." Lý trưởng lão gượng cười nói.

"Đã để cho sát thủ của Thượng Quan Vân Trần dẫn những người còn lại về rồi, dieendaanleequuydoon – V.O, không cần xen vào bọn họ nữa." Bạch Vũ thản nhiên nói.

Nhất thời, sắc mặt mọi người, chuyện khi nào, sao bọn họ không biết? Không chỉ một, hai người làm trò, là mười mấy người! Một buổi tối toàn bộ bị ném ra bên ngoài, lại một chút động tĩnh bọn họ cũng không nghe thấy, công chúa làm thế nào nghe được? Hoặc là Dạ Quân Mạc?

Bọn họ nào biết rằng người Âm Dạ Đế Quốc trải rộng khắp Ngũ Hành Đại Lục, cho dù bọn họ (nhóm Bạch Vũ) không dẫn người đến, muốn người cũng có thể lập tức triệu tập không ít.

Âm Ưng dẫn người giám thị toàn bộ Viện Trưởng Lão, chỉ cần đồng ý hợp tác với Thượng Quan Vân Trần, sẽ lập tức dùng thuốc độc làm cho hôn mê, trực tiếp ném ra.

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc có thêm một phần kính sợ. Nói là để người Thượng Quan Vân Trần dẫn về, trên thực tế là bị đuổi ra, cho dù bị dẫn về, Thượng Quan Vân Trần còn có thể dùng sao?

Những người này tương đương với bị hai bên từ bỏ, triệt để xong rồi.

Tề trưởng lão càng khiếp sợ, trong lòng hoảng sợ lợi hại, càng không ngừng lau mồ hôi trên trán.

May mắn, may mắn đêm qua lúc người Thượng Quan Vân Trần đến gặp ông, bị ông nói lời lẽ nghiêm khắc từ chối, nếu không, hôm nay trong những người bị quăng ra chắc chắn có ông.

"Tề trưởng lão sao vậy, rất nóng sao?" Ánh mắt như nước của Bạch Vũ nhìn về phía Tề trưởng lão, quan tâm hỏi một câu.

"Không, không có gì, mặc nhiều y phục thôi." Tề trưởng lão vội vàng cười giải thích.

Bạch Vũ gật gật đầu: "Tất cả mọi người ngồi đi. Đã ở lại, từ hôm nay trở đi chính là người trên một thuyền rồi."

Tường đầu thảo không quyết định chắc chắn đều bị nàng quăng ra ngoài, người muốn lợi dụng nàng cũng bị nàng đuổi đi, mà những còn lại trải qua một lần như vậy chỉ có thể khăng khăng một mực đi theo nàng.

Nàng muốn chính là nắm bọn họ trong tay, mà không phải là bị bọn họ lợi dụng.

"Công chúa nói đúng." Thủy trưởng lão ngồi xuống đầu tiên, đại biểu

tỏ thái độ thay mọi người: "Công chúa có chuyện gì phân phó, nhất định mọi người ở Viện Trưởng Lão xông pha khói lửa quyết không chối từ."

Chương 644: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 4

Edit: V.O

Mọi người cũng liên tục gật đầu.

Những người còn lại này có thể kiên quyết tách khỏi Sáng Thế Thần Điện, chủ yếu là do không quen nhìn Thượng Quan gia hoành hành ngang ngược, diệt trừ đối lập, trong lòng gần như cố chấp sùng kính Bạch Vũ và huyết mạch Sáng Thế.

Thượng Quan Vân Trần hoàn toàn không phải người nói chuyện với bọn họ, trực tiếp ám sát.

Bạch Vũ cũng đều có ấn tượng đại khái đối với bọn họ, vạn năm trước phẩm hạnh những người này đã không tệ, bây giờ cũng không thay đổi.

"Dẫn Ngọc Phi Hoa tới đi." Bạch Vũ lạnh lùng phân phó.

Âu Dương Diệp và Lý trưởng lão tự mình đi dẫn Ngọc Phi Hoa tiến vào. Tuy rằng Ngọc Phi Hoa đã bị phong linh mạch, nhưng mấy ngày nay luôn luôn ăn ngon ở tốt, chỉ là không thể ra ngoài, tuyệt đối không hề chột vật, còn rất có tinh thần chửi ầm lên.

"Buông ra! Đồ hỗn trướng (khốn nạn), lại dám bắt ta, còn nhốt ta, ai cho các ngươi làm như vậy? Có tin ta bầm thây vạn đoạn cả đám các ngươi không. Ta chính là người Ngọc gia, ta là Ngọc Phi Hoa!"

"Chính là bắt Ngọc Phi Hoa ngươi." Bạch Vũ lạnh lùng mở miệng, giọng điệu tràn ngập lạnh lẽo khuếch tán trong không khí, giống như gió Thu hiu quạnh làm lòng người lạnh lẽo.

Hoa Ngọc Phi không biết vì sao mình lại luống cuống một chút, ngẩng đầu nhìn Bạch Vũ ngồi ở phía trên, quá sợ hãi: "Là ngươi! Ngươi, không phải ngươi đã chết?"

"Hỗn xược! Không được vô lễ với công chúa." Âu Dương Diệp đá một cái lên đùi bà ta, Ngọc Phi Hoa ngã bổ nhào xuống đất bùm một cái.

Ngọc Phi Hoa ngẩng đầu, đột nhiên cười ha hả: "Công chúa, quả nhiên là công chúa Bạch Vũ, ngươi đã trở về?"

"Đúng, ta đã trở về!" Bạch Vũ gằn từng tiếng.

Ngọc Phi Hoa từ từ đứng dậy, dieendaanleequuydoon – V.O, vỗ vỗ tro bụi trên đùi: "Ngươi muốn gặp ta nói một tiếng là được rồi, dù nói thế nào, ta cũng là di mẫu của cha ngươi, lúc nhỏ ta còn từng bế ngươi. Dựa theo bối phận mà nói, ngươi hẳn là nên gọi ta một tiếng di nãi nãi (bà cô)!"

Bạch Vũ lạnh lùng nhếch môi: "Chỉ dựa vào ngươi? Ngươi, cũng, xúng?"

Một đường Lưu Hỏa xuất hiện giống như tia chớp, nổ thật mạnh lên đầu gối bà ta, sức nóng mãnh liệt nháy mắt đốt trụi da thịt bà ta, lực lượng Lưu Hỏa khủng bố trực tiếp nện vỡ xương đùi bà ta.

Ngọc Phi Hoa lại ngã bổ nhào xuống đất, đau đến lăn lộn.

"Nha đầu chết tiệt kia, vô lương tâm, lại ra tay ác độc như thế với

trường bối! Khó trách cha ngươi không thích ngươi, nói ngươi là đứa bất hiếu nữ (đứa con gái bất hiếu)! Nếu cha ngươi còn sống, nhất định sẽ bị ngươi làm cho tức chết!"

"Tức chết rồi càng tốt, nếu ông ta còn sống, ta sẽ đưa ông ta xuống dưới." Bạch Vũ nói không hề có tình cảm.

Các Trường lão hít một hơi lạnh, biết tình cảm của công chúa và cha nàng không tốt, gần như không khác gì người xa lạ, nhưng không có gì thù hận mà? Sao công chúa có thể nói như vậy?

Ngọc Phi Hoa đổ mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân, run rẩy bò trên mặt đất, âm ngoan nhìn chằm chằm Bạch Vũ: "Ngươi lại còn muốn giết cha, quả nhiên nên để cho ngươi chết đuối lúc ngươi sinh ra, ta là trường bối của ngươi! Ngươi lại dám đối xử với ta như vậy? Ngươi thật nhẫn tâm, ngươi xứng làm công chúa Sáng Thế Thần Điện chỗ nào..."

"Trường bối cái gì, ta đã sớm không còn là người Ngọc gia các ngươi. Ta đã luân hồi chuyển thế hơn trăm lần, máu Ngọc gia các ngươi đã sớm bị rửa sạch rồi." Bạch Vũ đứng lên, đi từng bước một đến trước mặt Ngọc Phi Hoa: "Trên người ta chỉ chảy dòng máu của mẫu thân ta, chỉ có huyết mạch Thần Sáng Thế chống đỡ ta đi cho tới bây giờ. Nhưng mẫu thân ta lại bị các ngươi hại chết, ngươi và Ngọc gia, đều phải trả giá thật nhiều!"

Cuối cùng, trên khuôn mặt âm trầm của Ngọc Phi Hoa cũng xuất hiện một tia hoảng loạn: "Ngươi đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu."

"Không, ngươi nghe hiểu, mẹ ta chính là bị ngươi hại chết!"

Chương 645: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 5

Edit: V.O

Lời này vừa được nói ra, các vị Trưởng lão đều cả kinh, thiếu chút đã nhảy dựng lên. Đờn trước, Bạch Phong đứng đầu Thần Điện lại bị người hại chết? Không phải nói là nàng khó sinh mà chết sao? Chẳng lẽ không phải ngoài ý muốn, mà là do người làm ra?

Bổng chốc Tề trưởng lão nghĩ tới, có vẻ như người đỡ đẻ cho Bạch Phong lúc đó là Ngọc Phi Hoa, quả nhiên đúng là bà ta động tay động chân?

Lúc đó, mọi người Thần Điện đều biết Bạch Phong sắp sinh hài tử, nên tự mình vây quanh Thần Điện đến giọt nước cũng không lọt, đứng ở bên ngoài tha thiết chờ mong hài tử ra đời, những lão nhân bọn họ cũng căng thẳng không dám bỏ đi. Gần như tất cả cao thủ Sáng Thế Thần Điện đều gấp gáp trở về, chỉ vì nghênh đón tiểu công chúa ra đời.

Kết quả Ngọc Phi Hoa lại dám to gan lớn mật, lại hại chết Bạch Phong dưới mí mắt của một đám Vương Giả, Đại Đế bọn họ hả? Bọn họ có bao nhiêu vô dụng đây?

Lúc này lại cảm thấy một mình Ngọc Phi Hoa không thể làm được, chắc chắn sau lưng bà ta là Ngọc gia và Thượng Quan gia!

"Đồ hỗn trướng! Người lại dám xuống tay với Bạch điện chủ, người muốn chết!" Lý trưởng lão đứng dậy, nổi giận đá một đá lên người

Ngọc Phi Hoa.

Ngọc Phi Hoa kêu thảm một tiếng, nháy mắt gãy hai căn xương sườn.

Trong lòng Lý trưởng lão bi phẫn (đau thương căm giận), lúc đó ông là Y Sư trị liệu cho Bạch Phong, nhưng lúc ông đi vào, Bạch Phong đã sớm không còn hơi thở, thân thể cũng đã lạnh rồi.

Không thể cứu sống Bạch Phong là tiếc nuối cả đời của ông, bây giờ ông mới biết được, thì ra không phải y thuật của ông không thông thạo, mà là những người này hoàn toàn không cho ông cơ hội đi cứu, Bạch Phong sống sờ sờ bị người hại chết.

"Người, người dám đánh ta? Không có chút xíu chứng cứ nào, chỉ dựa vào câu nói của nàng ta đã nói là ta làm? Vu hãm như vậy cũng quá qua loa, người dám giết ta mà không có bằng chứng sao? Ta là di nãi nãi của người, động đến ta, đừng nói người Ngọc gia sẽ không tha cho người, người trong thiên hạ cũng sẽ mắng người máu chó đầy đầu. Cái gì mà tiểu công chúa Sáng Thế Thần Điện, hoàn toàn là một nha đầu vô tri trong mắt không có trưởng bối!" Ngọc Phi Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, máu tươi từ miệng phun trào ra, vẩy ra đầy đất.

Bạch Vũ lạnh lùng nhìn bà ta: "Người vẫn chưa có giá trị lớn như vậy, bảo ta cố ý vu hãm. Có phải người cho rằng những người biết chuyện lúc đó đã chết? Ta sẽ không có chứng cứ vậy hả?"

Nụ cười của Ngọc Phi Hoa cứng đờ, dieendaanleequuydoon – V.O, lạnh lẽo tự nhiên sinh ra từ đáy lòng: "Ta chưa từng làm, sao người có thể có chứng cứ?"

"Chưa từng làm! Da mặt của người đúng là dày hơn tường thành.

Lúc đó ngoại trừ người ra, vẫn còn có vài thị nữ, trong các nàng còn có người có chút lương tâm."

"Các nàng? Không phải các nàng đều đã chết sao? Có lương tâm thì thế nào? Còn không phải đều là người chết! Nương người cũng đã chết, người còn nắm chặt không bỏ?" Đồng tử Ngọc Phi Hoa co rụt lại, hung dữ rống giận.

"Ta muốn nắm chặt không bỏ! Tất cả những người từng làm bà bị thương đều phải trả giá thật nhiều!" Bạch Vũ xách cổ áo Ngọc Phi Hoa lên: "Người nghĩ rằng ta đối phó người còn cần chứng cứ gì? Ta muốn người chết, người có thể làm gì?"

Xẹt - -

Lưỡi dao khí sắc bén cắt đứt tĩnh mạch tứ chi của Ngọc Phi Hoa, cắt đứt động mạch chủ trên chân, trên cánh tay bà ta.

Bà ta ngã trên mặt đất, máu tươi phun ra mãnh liệt như vòi rồng, máu đỏ sẫm chảy xuôi xuống đất, thoạt nhìn thấy ghê người.

Thân thể Ngọc Phi Hoa lạnh lẽo, rớt cuộc cảm thấy sợ hãi, Bạch Vũ thật sự muốn giết bà ta! Không hề kiêng dè Ngọc gia, không quan tâm đến mặt mũi Tam thiếu gia Ngọc gia, hiển nhiên Bạch Vũ đã biết được nguyên nhân mẫu thân nàng chết rồi.

Bạch Vũ muốn bà ta cũng mất quá nhiều máu giống như vậy, hết máu mà chết!

"Không, người không thể làm như vậy, ta là người Ngọc gia, ta là di mẫu của cha người..." Giọng Ngọc Phi Hoa phát run, hô to.

Chương 646: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 6

Edit: V.O

"Xem ra người vẫn chưa nghe rõ ràng. Tất cả những người tổn hại mẫu thân ta đều đáng chết, bao gồm Ngọc gia. Người đi trước một bước, rất nhanh người Ngọc gia sẽ đi xuống cùng người." Bạch Vũ thản nhiên nói.

Ngọc Phi Hoa rất cục hiểu rõ, vừa rồi Bạch Vũ nói những điều này bà ta còn chưa tin, bà ta cho rằng Bạch Vũ chỉ đang hù dọa bà ta. Bây giờ bà ta tin, Bạch Vũ đã thật sự không cần Ngọc gia, không cần phụ thân của chính mình.

Giết bà ta chính là khởi đầu, Ngọc gia, rất nhanh sẽ vạn kiếp bất phục!

"Đúng rồi, nghe nói hai nữ nhi của người đặc biệt thích cướp trượng phu người khác, ý vào thế lực Sáng Thế Thần Điện hoành hành ngang ngược, đoạt không ít người ở Ngũ Hành Đại Lục, làm hại hơn một ngàn hộ nhân gia cửa nát nhà tan, còn sống trên đời cũng là tai họa. Ta đã sắp xếp các nàng đi xuống chờ người trước rồi." Bạch Vũ ném hai miếng ngọc bội bên cạnh Ngọc Phi Hoa.

Ngọc Phi Hoa không thể động đậy nằm trên mặt đất, liều mạng quay đầu nhìn ngọc bội bên cạnh, quả nhiên là ngọc bội có khắc danh hào Ngọc gia của hai nữ nhi bà ta từ nhỏ đến lớn, đây là thứ các nàng đeo theo không rời thân.

"Không!" Ngọc Phi Hoa tức giận công tâm, một miếng máu lại dững mảnh tuôn ra, cả khuôn mặt vắn vẹo, không còn bộ dạng ban đầu, nhìn qua vết máu trên mặt giống như ma quỷ đến từ địa ngục.

"Bạch Vũ, ngươi thật nham hiểm! Ta nguyện rửa ngươi không chết tử tế được, nhà tan cửa..."

Bà ta còn chưa mắng xong, Bạch Vũ đã quăng một cái tát lên mặt bà ta, nửa gương mặt nháy mắt sưng giống như khí cầu, không nhìn ra bộ dạng vốn có nữa.

"Ngươi đừng quên, ngươi còn có một tiểu nhi tử. Hình như hần ta là thiên tài Ngọc gia coi trọng, sống ở Ngọc gia thật sự không tệ. Ngươi nói thêm một câu nữa, đến lúc đó ta sẽ nhanh chóng để hần ta đi xuống đoàn tụ với ngươi." Bạch Vũ lạnh lùng, giọng điệu lạnh thấu xương.

Ngọc Phi Hoa hoảng sợ lắc đầu: "Đừng! Ngươi buông tha cho nó, ta nói cho ngươi, tất cả chuyện năm đó ta đều nói cho ngươi."

"A? Ngươi có thể nói với ta chuyện gì?" Bạch Vũ từ trên cao nhìn xuống bà ta.

"Là Gia chủ, dieendaanleequydoon – V.O, Gia chủ sai ta làm như vậy! Hần đã thương lượng với Thượng Quan Dương..." Ngọc Phi Hoa khóc hô, đổ tất cả trách nhiệm lên người Gia chủ Ngọc gia.

Gia chủ Ngọc gia tên Ngọc Nhất Minh, Bạch Vũ thật sự không ấn tượng nhiều về ông ta lắm.

Ông ta ít lộ diện trước mặt người ngoài, nhưng ông ta không thần bí, mà là vì thực lực của ông ta không cao, tính cách còn cực kỳ yếu đuối, nhưng lá gan nhỏ, sợ phiền phức của ông ta khiến ông ta sống

rất lâu.

Bạch Vũ không nghĩ tới một người nhu nhược như vậy lại tự tay sắp đặt cái chết cho Bạch Phong, năm đó sau khi giam lỏng Bạch Phong, để Tam thiếu gia Ngọc gia thừa dịp không có ai mà vào chính là do ông ta, sắp đặt Ngọc Phi Hoa làm bà mụ cũng là ông ta.

Chỉ là tất cả đều là kết quả hợp tác với Thượng Quan Dương, Ngọc Nhất Minh làm xong cũng đã bị dọa bể mật, sau khi Bạch Vũ được sinh ra, ông ta lại trốn trong Ngọc gia không ra cửa, chưa bao giờ dám gặp Bạch Vũ.

Sau này sau khi Ngọc Ưu Liên được Tam thiếu gia Ngọc gia đón trở về, tất cả Ngọc gia đều được giao cho Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Phi Hoa gần như khai tất cả những người tham dự chuyện này ra, giọng nói của bà ta càng ngày càng suy yếu, cả người bà ta lạnh như băng, bị nỗi sợ hãi tử vong bao phủ.

Bà ta có thể rõ ràng cảm thấy máu trong thân thể đang xói mòn từng chút một, rất nhanh bà ta sẽ biến thành một cái thi thể lạnh băng. Loại cảm giác này rất khủng bố, là cảm giác bị Tử Thần cắn nuốt từng chút một, làm người ta hóa điên.

Bà ta muốn sống, bà ta còn chưa muốn chết, bà ta mang theo một tia khát cầu cuối cùng nhìn về phía Bạch Vũ, một bóng dáng u hồn lại chắn trước mặt bà ta.

Dạ tổ tiên của Dạ Quân Mạc từ trong nhẫn Thiên Dạ phóng ra.

Giọng ông âm trầm, nói bên tai Ngọc Phi Hoa: "Người còn nhớ ta không?"

Chương 647: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 7

Edit: V.O

Ngọc Phi Hoa hoảng sợ mở rộng miệng, sợ hãi đến cả một tiếng cũng không phát ra.

"Ta chính là Dạ điện chủ năm đó bị các người phế bỏ, ép tiến Vực sâu. Ta cố ý tới đón người đi địa ngục! Năm đó lúc Bạch Phong chết chính là cảm giác như vậy, nàng muốn sống, muốn gặp nữ nhi nàng vừa sinh ra, muốn ôm nữ nhi nàng. Nhưng các người không cho nàng cơ hội này, người nhìn nàng tuyệt vọng từng chút một rồi chết đi. Bây giờ người có sợ không? Người có cảm thấy được sự tuyệt vọng của nàng không?"

Thân thể Ngọc Phi Hoa lay động kịch liệt, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi cực độ, tuyệt vọng âm đạm xuống, rớt cục máu tươi chảy khô, sợ hãi chết đi.

Dạ tổ tiên căm hận nhìn màu đỏ chói mắt đầy đất: "Lợi cho bà ta quá!"

Để bà ta chết đi như vậy, thật sự quá lợi cho bà ta.

Bạch Phong là hậu duệ của Thần Sáng Thế, lại bởi vì yêu ông, bị Thượng Quan Dương thiết kế hủy đi linh mạch, làm mù hai mắt, bị giam lỏng ở trong một căn phòng, cuối cùng còn vì ông mà bị tên tiểu nhân vô sỉ Ngọc gia kia lừa một thân, có hài tử, cuối cùng chết dưới sự thiết kế của Thượng Quan Dương.

Tất cả tất cả đều là vì ông, chỉ nghĩ vậy, lòng ông đã như đao cắt.

Thậm chí ông còn hối hận, nếu lúc đó, ông chỉ là đứng xa xa nhìn nàng, không để Bạch Phong yêu ông, có phải tất cả sẽ không đã xảy ra không? Có phải Bạch Phong sẽ còn sống không? Ông tình nguyện vĩnh viễn chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng, cũng tốt hơn là vĩnh viễn mất đi nàng.

Ông còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, chỉ liếc mắt một cái, đã vĩnh viễn nhớ kỹ nữ tử băng thanh ngọc khiết này, phảng phất như đứng ở đỉnh Tuyết Sơn.

Mặt nàng cười hồng hồng nhận khăn tay ông nhặt lên, đôi mắt sáng ngời kinh ngạc nhìn ông: "Vị công tử này, vì sao ngươi luôn luôn nhìn ta?"

Nàng dịu dàng, lương thiện, đẹp động lòng người, một mặt này khiến ông như rơi vào tay giặc, từ đây vạn kiếp bất phục.

"Phong nhi, nàng đợi ta, dieendaanleequuydoon – V.O, chờ ta báo thù cho nàng, sẽ đi tìm nàng." Hồn phách hơi mờ của Dạ tổ tiên đã càng suy yếu, lệ quang trong mắt ẩn ẩn chớp động, chậm rãi trở lại bên cạnh Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc thản nhiên nhìn ông: "Muốn khóc một chút không?"

"Cút!" Dạ điện chủ căm tức trừng mắt, tiến vào trong nhấn Thiên Dạ nhanh như chớp.

Ánh mắt lạnh như băng của Dạ Quân Mạc xẹt qua một chút ngoan tuyệt.

Biết người không cam lòng, người không tiếc xé rách linh hồn cũng phải ở lại, sống trong trạng thái người không ra người quỷ không ra quỷ này, không phải là muốn nhìn thấy kết cuộc của bọn họ sao? Chờ đi, rất nhanh sẽ làm cho tất cả bọn họ hối hận.

"Kéo thi thể xuống." Bạch Vũ lờm thảm trạng chết không nhắm mắt của Ngọc Phi Hoa một cái, trở lại ngồi xuống bên cạnh Dạ Quân Mạc.

Lập tức có người tiến vào kéo thi thể xuống, dọn dẹp vết máu trên đất sạch sẽ.

Các vị Trưởng lão đều ngồi yên lặng không lên tiếng.

Hơn nửa ngày, Thủy trưởng lão mới mở miệng: "Vừa rồi chính là Dạ điện chủ?"

"Là ông ấy." Là Điện chủ lúc đó bị Thượng Quan gia tộc liên hợp với ba Thánh Điện cùng nhau đuổi ra ngoài Thánh Điện, cũng là Thủy Tổ (người sáng lập) của Âm Dạ Đế Quốc.

"Xem ra lúc đó đuổi giết Dạ điện chủ cũng là âm mưu." Tề trưởng lão thở dài, trái tim băng giá nhắm mắt lại.

Có lẽ Thượng Quan Dương, Thượng Quan gia đã có dã tâm độc bá Sáng Thế Thần Điện từ lâu, chỉ tiếc đám Trưởng lão bọn họ đây đều là người mù, lại không nhìn thấy, tùy ý Thượng Quan gia kiêu ngạo, thậm chí sau khi hại chết Bạch Phong và Bạch Vũ, còn không thể không nâng Thượng Quan Vân Trần lên ngai vàng đứng đầu Thần Điện.

"Đáng giận! Ta cảm thấy không thể bỏ qua chuyện này như vậy. Bạch Phong Điện chủ không thể chết vô ích như vậy." Lý trưởng lão

nổi giận lôi đình vỗ bàn.

"Công chúa, người có tính toán gì không, chúng ta tuyệt đối nghe theo."

"Đúng, công chúa có cái gì phân phó để cho chúng ta đi làm đi, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, chúng ta cũng đi."

Chương 648: Kết cuộc, bắt đầu trả thù 8

Edit: V.O

Lòng các vị Trưởng lão tràn đầy gào thét căm phẫn.

Dạ Quân Mạc gõ gõ bàn, để mọi người yên tĩnh lại.

Bạch Vũ thản nhiên liếc nhìn bọn họ, nói: "Viện Trưởng Lão đã được thành lập, vậy lấy danh nghĩa Viện Trưởng Lão tuyên bố chuyện này ra, huyền càng lớn càng tốt. Ta muốn khiến Thượng Quan gia trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người!"

Chúng Trưởng lão gật đầu, đúng là vẫn là bọn họ làm chuyện này mới tương đối thích hợp, Âm Dạ Đế Quốc không thích hợp ra mặt.

"Chỉ tản tin tức sao?" Tề trưởng lão có chút không hài lòng hỏi.

Tuy rằng hơn ba mươi Trưởng lão bọn họ đã lớn tuổi, nhưng tốt xấu cũng là thực lực Vương Giả, Đại Đế, truyền đi một tin tức, cũng quá coi thường bọn họ rồi?

Dạ Quân Mạc lạnh lùng mở miệng: "Viện Trưởng Lão muốn tản tin tức cũng không dễ dàng, có thể truyền ra đã không tệ rồi."

Bởi vì Viện Trưởng Lão không có người bảo vệ, hơn nữa Thượng Quan Vân Trần còn phái một đồng sát thủ chờ ở bên ngoài, luôn luôn chuẩn bị làm thịt vài người xui xẻo không cẩn thận. Ra cửa cũng phiền phức hướng chi là truyền bá tin tức.

Nhất thời, sắc mặt Tề trưởng lão đen thui, không nói chuyện nữa.

"Yên tâm, các người cứ việc đi thu xếp, quây lớn vụ này là được rồi. Về phần sát thủ Thượng Quan Vân Trần phái tới, chỉ cần khiến hắn ta bận bịu, hắn ta sẽ không rảnh phái sát thủ nữa." Bạch Vũ đã có dự tính trước, mỉm cười.

Sóng mắt Dạ Quân Mạc xoay chuyển, lập tức đã hiểu Bạch Vũ muốn làm gì, có chút lo lắng, nói: "Nàng muốn ra tay với bọn họ? Thế lực Thượng Quan gia rất lớn, không thể liều mạng. Ngọc gia có đầu rụt cổ trong Sáng Thế Thần Điện, cũng không bắt được nhược điểm."

"Nhưng dù sao trong bọn họ cũng có người đi lại trên Ngũ Hành Đại Lục đúng không? Trừ phi tất cả bọn họ núp ở trong Thần Điện không ra, nếu không ra một người thì giết một người. Phái sát thủ ám sát, dieendaanleequuydoon – V.O, ai mà không biết chứ?"

Phải biết rằng số lượng sát thủ của Âm Dạ Đế Quốc có thể nhiều hơn Sáng Thế Thần Điện.

Đời sau của Âm Dạ Đế Quốc vốn nổi tiếng là thích khách, gần như mỗi người đều có thể làm sát thủ, bọn họ giống như là sát thủ trời sinh trốn trong bóng tối, cho dù cấp bậc thấp hơn đối phương cũng có thể tìm đúng cơ hội, xử lý đối thủ.

Hơn nữa Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ có độc dược, muốn ám sát cũng không dễ.

Mà Sáng Thế Thần Điện luôn luôn tự cho mình là quang minh chính đại, Bạch Vũ chết đi mới bắt đầu bồi dưỡng sát thủ, số lượng ít hơn Âm Dạ Đế Quốc rất nhiều.

Hơn nữa bọn họ bồi dưỡng sát thủ gần như là đang bồi dưỡng binh khí hình người, sát thủ được bồi dưỡng ra chỉ biết giết người, thậm chí ngay cả tình cảm cũng không có, máu lạnh đáng sợ.

Người như vậy sẽ không ngụy trang, vừa xuất hiện, vẻ mặt đã viết ta là sát thủ, ban ngày ban mặt còn mặc y phục dạ hành (quần áo đi đêm), kẻ ngốc mới không biết mà đề phòng.

Nói là ám sát, không ra tay trong đêm khuya đã gọi là ám sát, trên thực tế vẫn là bọn họ đánh lén tương đối lợi hại một chút, vài trưởng lão bị giết chết lúc trước đều bị bọn họ đánh lén mà chết, về phần sau này, đã không còn trưởng lão nào từng phạm sai lầm như vậy nữa.

Dạ Quân Mạc nghĩ nghĩ, gật gật đầu: "Cứ làm như vậy."

Một trận ám sát chĩa mũi nhọn vào gia tộc Thượng Quan và Ngọc đã từ từ triển khai như vậy rồi.

Dạ Quân Mạc truyền lệnh, hễ là nhìn thấy người Ngọc gia, hoặc là người Thượng Quan gia ở trên Ngũ Hành Đại Lục, giết không tha.

Xác thật có không ít người của Âm Dạ Đế Quốc ẩn núp trên Ngũ Hành Đại Lục, đám đệ tử Đế Quốc hưng phấn bắt tay hành động, thị vệ Phụng Hoàng của Bạch Vũ cũng phái ra năm người, ra mệnh lệnh phải làm được chỉ trong năm ngày, các nơi trên Ngũ Hành Đại Lục bắt đầu truyền đến mấy chục chuyện ám sát. Mà một người của Đế Quốc cũng không hề bị thiệt hại.

Bọn họ tìm đúng mục tiêu, một kích không trúng, lập tức đi xa, rất nhanh đã có người lợi hại hơn đến giết chết mục tiêu.

Nếu như vô tình gặp mấy người tụ tập ở cùng nhau, vậy thì rất tốt.

Mãnh thú của thị vệ Phụng Hoàng cũng không phải là thuần phục để chơi, mấy chục con mãnh thú cấp 7, cấp 8 đồng thời hành động, giẫm lên cũng giẫm chết bọn họ rồi.

Chương 649: Đại hội trăm phái

1

Edit: V.O

Bổng chốc tổn thất mười mấy đệ tử ở bên ngoài, có thể nói là Ngọc gia tổn thất vô cùng nghiêm trọng, Thượng Quan gia thì tốt chút, thực lực của đệ tử ở khắp nơi bên ngoài của bọn họ mạnh hơn Ngọc gia một chút, nhưng cũng có không ít người đã chết, làm cho nguồn tình báo của Sáng Thế Thần Điện ở Ngũ Hành Đại Lục giảm mạnh.

Thượng Quan Vân Trần sứt đầu mẻ trán với chuyện này, hoàn toàn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Âm Dạ Đế Quốc cũng đã hạ sát thủ với bọn họ.

Người Ngọc gia đến tìm hãn kể khổ than trời trách đất, hãn đồng ý phái người bảo vệ, kết quả người Ngọc gia vẫn chết liên tiếp từng người một.

Thượng Quan Vân Trần cảm thấy đau đầu, đợi đến lúc người Ngọc gia lại đến tìm hãn, hãn dứt khoát không gặp.

Ngọc Ưu Liên bất đắc dĩ quyết định rút mọi người Ngọc gia về, tạm thời tránh đầu gió.

Thượng Quan Vân Trần lại không đồng ý, Ngọc gia rút, không phải chỉ còn lại Thượng Quan gia sao? Chẳng lẽ cũng cho toàn bộ gia tộc Thượng Quan rút về? Chuyện này chẳng khác nào toàn bộ Sáng Thế Thần Điện đều co đầu rút cổ ở trong Thần Điện không ra cửa. Thượng Quan gia hãn vẫn không ném nổi mặt mũi này.

Ý của Thượng Quan Dương cũng là như thế, Âm Dạ Đế Quốc đã ra tay, vậy cũng chỉ có thể đối địch. Hẳn giết người của chúng ta, chúng ta sẽ giết người của bọn hắn. Nói về nội tình, đương nhiên Sáng Thế ban đầu và Sáng Thế Thần Điện cũng có nội tình (ý nói tình hình bên trong, thế lực bên trong).

So sát thủ, bọn họ cũng sẽ không sợ Âm Dạ Đế Quốc.

Lúc này Thượng Quan Vân Trần rút toàn bộ sát thủ và đệ tử ở bên ngoài về, sắp xếp một lần nữa, đối địch chính diện với nhân mã Âm Dạ Đế Quốc.

Về phần Viện Trưởng Lão bên kia, hẳn ta đã bỏ qua một bên, không quan tâm nữa.

Thượng Quan Vân Trần đang chuẩn bị bất chấp dạy dỗ Âm Dạ Đế Quốc, dieendaanleequuydoon – V.O, Viện Trưởng Lão được thả lỏng lập tức phát ra một tin tức làm thiên hạ khiếp sợ.

Năm đó Bạch Phong đứng đầu Thần Điện đã bị Thượng Quan Dương hại chết!

Trong lúc nhất thời, trên Đại Lục gió nổi mây phun, tất cả môn phái đóng cửa không ra đều khiếp sợ không thôi, giống như động vật đang ngủ đông bị sấm sét làm giật mình bừng tỉnh, ào ào ló đầu ra.

Tin tức này tựa như một trái bom, khiến Ngũ Hành Đại Lục vốn không yên ổn oanh động, nhắc lên sóng to gió lớn.

Các môn phái lớn đều tỏ vẻ vô cùng oán giận. Khó trách dám to gan lớn mật thiết kế giết công chúa Bạch Vũ, ngay cả mẫu thân người ta cũng xử lý, huống chi chỉ là một tiểu nữ hài?

Cái gì? Người nói tin tức này là giả?

Chuyện Viện Trưởng Lão thành khẩn lập thề tuyên bố ra còn có thể là giả à? Mỗi một chứng cứ này có thể làm giả à? Không tận mắt nhìn thấy chuyện thực có thể viết ra được à?

Gia tộc Thượng Quan, quả thực là tội ác tày trời!

Toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục đều là Thần Sáng Thế sáng tạo ra, là Thần Sáng Thế cho bọn họ cơ hội sống và sinh sôi, nói Thần Sáng Thế là tổ tiên chung của bọn họ cũng không đủ. Chỉ cần không phải là tên lòng lang dạ sói, đều có một phần kính sợ và biết ơn đời sau của Thần Sáng Thế.

Hướng chi những đời sau của Thần Sáng Thế đều là nhân vật thiện lương đơn thuần, dùng huyết mạch của bản thân che chở cả vùng đất, bảo vệ Bát Đại Thế Giới, 3000 Vị Diện.

Bọn họ không nghĩ tới hai vị đời sau của Thần Sáng Thế lại liên tục bị người hãm hại!

Lá gan của Thượng Quan gia cũng quá lớn, lá gan của Thượng Quan Dương cũng quá lớn!

Trong vòng vài ngày, dư luận trên toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục đều công khai lên án Thượng Quan gia. Nếu là bình thường, có thể bọn họ sẽ không có lá gan này, nhưng bây giờ có Viện Trưởng Lão phần nộ chỉ trích trước, bọn họ theo sát phía sau.

Một, mười, hơn một trăm, hơn một ngàn môn phái đều đang tức giận mắng Thượng Quan gia, còn có cái gì phải sợ?

Vốn là bị Thượng Quan gia – người nắm Sáng Thế Thần Điện trong tay ức hiếp, bọn họ căm hận Thượng Quan gia không dứt, bây giờ trách mắng được, đó là mỗi một người đều hung hăng mắng. Một khi dư luận bị kéo lên, sẽ giống như sóng triều, lớp sau cao hơn lớp trước, cuối cùng lực lượng dời núi lấp biển đánh người tan xương nát thịt.

Chương 650: Đại hội trăm phái

2

Edit: V.O

Thượng Quan Vân Trần tức không chịu được, đi qua đi lại ở trong Thần Điện.

Sắc mặt thuộc hạ khó coi, bẩm báo: "Điện chủ, môn phái vốn hẳn là tháng này dâng lễ cho chúng ta đều ngừng dâng lên, hơn nữa đệ tử Khải Thánh Điện, có một phần ba người đã đi khỏi Thần Điện, đến Viện Trưởng Lão, bọn họ nói... nói..."

"Nói cái gì?"

"Bọn họ nói Thượng Quan gia không xứng."

"Khốn kiếp!" Thượng Quan Vân Trần giận tím mặt, nắm khăn bàn lên ném về phía hắn ta, thuộc hạ bị dọa vội vàng né tránh, cái ly đập lên tường vỡ thành bột phấn, tường cũng bị nện ra một cái lỗ to.

"Một đám kiến con cũng dám phản kháng?" Thượng Quan Vân Trần tức dậm chân: "Bọn chúng còn nói cái gì nữa? Có phải còn mắng ta nữa đúng không?"

Thuộc hạ rụt cổ, âm thầm nói thầm, bọn họ mắng vẫn còn dễ nghe, người đi ra ngoài tửu quán (quán rượu) nghe một chút, không biết bên ngoài mắng khó nghe thế nào, quả thực chính là đánh đồng người với cầm thú, không, dường như còn không bằng cầm thú.

"Người tức giận ở đây thì có ích lợi gì? Nghĩ cách giải quyết đi."
Ngọc Ưu Liên tức giận đi vào.

Thượng Quan Vân Trần cười lạnh liếc nàng ta một cái, nếu hắn có thể giải quyết, còn nóng nảy tới như vậy sao? "Nói đơn giản. Trước mắt đối với chúng ta vô cùng bất lợi, người có cách nào giải quyết không?"

Ánh mắt Ngọc Ưu Liên lóe lên: "Chiêu này của Bạch Vũ quả thật lợi hại, gần như đặt chúng ta thành mục tiêu chỉ trích của mọi người, dẫn đến toàn bộ Đại Lục đối địch, cho dù chúng ta giải thích cũng vô dụng."

"Vô nghĩa, những chuyện này ta đều biết. Ta hỏi người có cách nào không."

"Kể bây giờ, chỉ có thể khiếp sợ!" Mắt Ngọc Ưu Liên lộ ra hung ác, tàn bạo nói.

"Khiếp sợ?" Khóe miệng Thượng Quan Vân Trần rụt rụt: "Người đùa cái gì? Bây giờ, không chỉ một, hai, mà là hơn trăm môn phái đối địch với chúng ta. Người muốn giết gà dọa khỉ, dieendaanleequuydoon-V.O, không sợ khiến nhiều người tức giận?"

"Nhiều người tức giận? Không phải là chúng ta đã làm bọn họ tức giận rồi sao? Tình huống có thể nào đi nữa cũng sẽ không thể tệ hơn thế này được nữa. Cho dù bọn họ không phục, cũng không dám tấn công Thần Điện, chỉ cần diệt nhiều mấy môn phái, rồi bọn họ sẽ biết rốt cuộc Đại Lục này là ai đang làm chủ!" Ngọc Ưu Liên liêu lĩnh nói.

Thượng Quan Vân Trần sờ sờ cằm, vẻ mặt nghiêm nghị: "Nếu muốn ra tay, xuống tay từ ai mới thích hợp?"

Ngọc Ưu Liên hơi nhú mào, đang định nói chuyện, Thượng Quan Dương nhẹ nhàng tiến vào như một trận gió: "Các người đều ở đây, vừa vặn, vừa mới nhận được tin tức, Viện Trưởng Lão phát thiệp mời, tổ chức Đại hội trăm phái."

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên chấn động, ngạc nhiên liếc nhau một cái.

Đại hội trăm phái cũng không phải chỉ phát thiệp mời là có thể tổ chức Đại hội, đây là truyền thống ngàn vạn năm nay của Ngũ Hành Đại Lục.

Nói là Đại hội trăm phái, trên thực tế trước không chỉ một trăm môn tới tham gia, gần như môn phái nổi danh trên Ngũ Hành Đại Lục đều có thể tham gia, mỗi lần Đại hội trăm phái đều sẽ có ba bốn trăm môn phái tới tham gia.

Các vị Chương môn và tinh anh trong môn phái đều xuất hiện hết, môn phái so đấu đạt được trong 100 tên đứng đầu, sau Đại hội trăm phái những môn phái này đều có được địa vị cực cao, công khai chiếm địa vị thống trị Ngũ Hành Đại Lục, hơn nữa môn phái đứng đầu sẽ thống lĩnh mọi chuyện trên Ngũ Hành Đại Lục.

Trước kia, mỗi lần Đại hội trăm phái đều do Sáng Thế Thần Điện cử hành, mỗi lần người đứng nhất cũng đều là Sáng Thế Thần Điện, cho dù bọn họ hoàn toàn không tham gia so đấu.

Gần như bọn họ đều mời gia tộc và môn phái phụ thuộc Thượng Quan gia bọn họ, thậm chí sẽ âm thầm trợ giúp mấy gia tộc và môn phái kia tăng thứ bậc, chèn ép môn phái không phục tùng, mượn quyền chi phối toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục.

Người sáng suốt đều nhìn ra, Đại hội trăm phái hoàn toàn đã thành

công cụ thống trị của Sáng Thế Thần Điện, Âm Dạ Đế Quốc chưa bao giờ tham gia Đại hội trăm phái, bởi vì Sáng Thế Thần Điện chưa bao giờ mời bọn họ.

Chương 651: Đại hội trăm phái

3

Edit: V.O

Lần này Viện Trưởng Lão lại vượt qua Sáng Thế Thần Điện, tự mình phát thiệp cử hành Đại hội trăm phái, Viện Trưởng Lão muốn làm gì? Muốn tập hợp lực lượng trăm phái cùng nhau đối phó Thượng Quan gia, đoạt lại Sáng Thế Thần Điện sao?

Còn nữa, có vẻ như đến bây giờ bọn họ vẫn chưa nhận được thiệp mời!

Mặt Thượng Quan Vân Trần đen: "Bọn họ không mời Sáng Thế Thần Điện?"

Thượng Quan Dương trầm ngâm một lúc: "Ít nhất trước mắt chưa có. Lần này Viện Trưởng Lão phát thiệp rất nhanh, chỉ ba ngày, đã phát ra 270 thiệp mời rồi."

"Môn phái nhận được thiệp mời nói thế nào?" Ngọc Ưu Liên hỏi.

"Viện Trưởng Lão mời môn phái lại rất hợp lý, mười môn phái đứng đầu mỗi nơi đều được mời. Môn phái nhận được thiệp mời đều tỏ vẻ sẽ đến đúng hạn."

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần càng âm trầm.

Qua sáu trăm năm mới có Đại hội trăm phái một lần, cho dù lương tâm hắc ta có mê muội thế nào, cũng nói không nên lời bọn họ phát

thiệp mời ra là hợp lý, bây giờ Viện Trưởng Lão cho các môn phái trong thiên hạ một cơ hội cạnh tranh công bằng, những môn phái này không đồng ý mới là lạ.

"Nếu Viện Trưởng Lão đã quyết định xử lý chuyện này công bằng, thì thiệp mời của chúng ta phải có chứ?" Thượng Quan Vân Trần không xác định, nói.

Thượng Quan Dương có chút tức giận trợn mắt nhìn hắn ta: "Ta đang lo lắng không có thiệp mời sao? Lần này hành động của Viện Trưởng Lão lại đánh mặt chúng ta."

Còn đánh vô cùng ác! Nhưng những môn phái có thực lực trên Ngũ Hành Đại Lục đều thừa nhận lần Đại hội này, bọn họ không thừa nhận cũng không được, đã thừa nhận, nhất định phải đi. Nếu bọn họ không thể tham gia Đại hội lần này, bọn họ cũng chỉ có thể nghĩ cách âm thầm phá hỏng Đại hội.

Các Trưởng lão trốn đi lúc trước đã khiến thực lực của Sáng Thế Thần Điện giảm mạnh, nếu chống lại mấy trăm môn phái, bọn họ cũng thật sự ăn không tiêu.

"Đám Trưởng lão nào, lúc trước không nên thả cho chạy, nếu giết chết toàn bộ thì sẽ không còn nhiều chuyện nữa rồi." Ngọc Ưu Liên nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt xẹt qua vẻ ác nghiệt.

"Bây giờ nói những chuyện này thì có tác dụng gì? Hai người các ngươi, chuẩn bị sớm một chút đi, cho dù Đại hội trăm phái lần này có mời chúng ta hay không, cũng không thể để Viện Trưởng Lão và Âm Dạ Đế Quốc nhờ cơ hội này mà liên hợp với chúng môn phái."

Thượng Quan Dương tràn đầy ngoan cố, dieendaanleequuydoon – V.O, ác nghiệt không thể nghi ngờ.

"Vâng. Con sẽ nói cho toàn bộ Đại lục ở trước Đại hội, chúng ta mới là người thống trị Ngũ Hành Đại Lục." Thượng Quan Vân Trần cười lạnh, hơi thở lạnh lẽo từ trên người hắn ta phát ra.

Không phải vừa vặn muốn chọn một đối tượng giết gà dọa khỉ sao? Viện Trưởng Lão dám cầm đầu cảnh ô liu chính là lựa chọn tốt.

"Đúng rồi, cha, Viện Trưởng Lão phát tấm thiệp mời đầu tiên cho ai?" Thượng Quan Vân Trần hỏi.

Đột nhiên vẻ mặt Thượng Quan Dương lạnh xuống, thâm trầm nói: "Viện Trưởng Lão phát tấm thiệp mời đầu tiên cho Âm Dạ Đế Quốc."

Vẻ mặt Thượng Quan Vân Trần cứng đờ, nếu là Âm Dạ Đế Quốc, đúng thật là hắn không có cách nào, nhưng sao dám Trưởng lão kia có thể phát thiệp mời cho Âm Dạ Đế Quốc? Bọn họ lại nhận Âm Dạ Đế Quốc? buông? Thù hận của Sáng Thế Thần Điện và Âm Dạ Đế Quốc giằng co hơn vạn năm, sao bọn họ có thể dễ dàng buông bỏ như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì Bạch Vũ?

Thượng Quan Vân Trần đoán được sự thật, nhưng không thể không đành chịu, tâm tình tối tăm tới cực điểm.

Bạch Vũ bị hắn ta nhớ thương mấy ngày này lại trôi qua cực kỳ tốt, nàng đang chờ Viện Trưởng Lão thông cáo kết quả cho thiên hạ.

Không nghĩ tới Viện Trưởng lão không chỉ công bố tin tức cho thiên hạ, mà Thượng Quan gia máu chó đầy đầu, lại còn chuẩn bị một Đại hội trăm phái, chấn động Ngũ Hành Đại Lục!

Quả nhiên các Trưởng lão kiến thức rộng rãi, cả đám đều là lão hồ

ly, gây ra động tĩnh còn lớn hơn tưởng tượng của nàng.

Chương 652: Đại hội trăm phái

4

Edit: V.O

Giờ phút này, Đại hội trăm phái lại chắc chắn là thời cơ tốt nhất, thanh danh của Thượng Quan gia ở Sáng Thế Thần Điện rơi xuống đáy cốc, đợi đến khi Đại hội kết thúc, chỉ cần Âm Dạ Đế Quốc giành được thứ nhất, có thể thuận lý thành chương dẫn dắt 100 môn phái đứng đầu dẹp đánh Sáng Thế Thần Điện.

Chỉ là...

"Thượng Quan Vân Trần có quấy rối không? Có để Đại hội lần này được khai mạc không?" Bạch Vũ chớp mắt, tựa vào người Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc chơi đùa với sợi tóc đen của nàng, cười nhạt một tiếng: "Đừng nói Thượng Quan Vân Trần, cho dù là Thượng Quan Dương cũng không có bản lĩnh này. Phá hỏng lần Đại hội này chính là đối địch cùng tất cả môn phái ở Ngũ Hành Đại Lục, trừ phi Thượng Quan Dương bất kể hậu quả, hai bên tổn hại, nếu không chắc chắn Đại hội sẽ được tổ chức đúng hạn."

"Nếu như ông ta thật sự làm như vậy thì sao?" Bạch Vũ nhíu mày, hai bên tổn hại cái gì, Thượng Quan Dương sẽ không để ý, nếu ông ta muốn làm một chuyện, tuyệt đối có thể bất chấp, chết cũng sẽ làm cho bằng được.

Những chuyện ông ta làm trước kia, không có chuyện nào là không

đánh cuộc? Một khi bị phát hiện, toàn bộ Thượng Quan gia của ông ta sẽ xong đời. Nhưng ông ta vẫn làm.

"Hắn sẽ không ngọc thạch câu phần (ý nói không phân biệt được tốt xấu, đồng quy vu tận), Tề trưởng lão cũng đã phát thiệp mời cho Sáng Thế Thần Điện rồi."

"Mời bọn họ?!" Tròng mắt Bạch Vũ đều sắp trừng ra, buồn bực cọ cọ người Dạ Quân Mạc: "Chẳng lẽ Đại hội trăm phái không phải vì đối phó với bọn họ sao? Mời bọn họ tới làm gì? Bọn họ kiêu ngạo giành được thứ hạng, hoặc là đứng đầu..."

"Sẽ không." Dạ Quân Mạc cúi đầu nhìn Bạch Vũ, khóe miệng vẽ ra độ cong yêu nghiệt: "Ta sẽ không cho bọn họ cơ hội lấy được thứ hạng."

Bạch Vũ không hiểu lắm, chỉ là Đại hội trăm phái sắp được cử hành, chắc chắn nàng cũng phải tham gia, tham gia đại biểu cho Âm Dạ Đế Quốc.

Tính ra cũng đã lâu rồi nàng chưa thăng cấp cảnh giới, nhưng năm con Triệu hoán thú đáng yêu cũng đã củng cố cảnh giới, có lẽ đã đạt tới đẳng cấp cao nhất của Tôn chủ, cấp 7.

Toàn bộ linh thuật cũng đã được thăng cấp xong, dieendaanleequuydoon – V.O, trong khoảng thời gian lắng đọng lại và củng cố này xem như hoàn thành, nàng có thể bắt đầu thử đánh sâu vào Đại Đế rồi.

Bạch Vũ bế quan tu luyện ngay tại mật thất bên dưới Viện Trưởng Lão. Về chuyện Đại hội trăm phái, nàng không hiểu, cho tới bây giờ cũng chưa từng tiếp xúc với loại Đại hội này, toàn bộ đều giao cho Dạ Quân Mạc và các vị Trưởng lão Viện Trưởng Lão đi an bày.

Cũng may bây giờ Viện Trưởng Lão nghênh đón đệ tử tách khỏi Sáng Thế Thần Điện, coi như là một thế lực vừa phải rồi.

Trên thực tế, thực lực đỉnh cao của Viện Trưởng Lão cao kinh khủng, ngoại trừ Sáng Thế Thần Điện, không có một môn phái nào có thể có nhiều Đại Đế và Vương Giả tọa trấn như vậy, cho dù là Âm Dạ Đế Quốc cũng không có.

Nhưng Viện Trưởng Lão cũng có rất ít đệ tử bình thường, nhân vật có thực lực trung đẳng cũng gần như không có, cho nên vừa có chuyện chính là điều động Vương Giả, sau đó lôi kéo mấy đệ tử theo cùng.

Thời gian Đại hội được định cực kỳ gần, chỉ có hơn một tháng, bởi vậy tất cả mọi người bề bộn nhiều việc, Dạ Quân Mạc cũng bề bộn nhiều việc, cũng may vết thương của hắn đã hoàn toàn khỏi hẳn, thực lực cũng khôi phục đến đỉnh cấp Đại Đế, chỉ kém một chút là có thể khôi phục đến Thần Hoàng.

Bạch Vũ tu luyện cũng rất thuận lợi.

Có tinh thể cực phẩm trong tay, lại có mấy bình linh tửu giúp đỡ, chỉ mấy ngày Bạch Vũ đã đột phá trở thành Đại Đế.

Đại Đế sơ cấp, mức linh lực cao nhất là 25000, nhưng linh lực trong linh mạch Bạch Vũ mới chỉ có 11000 điểm.

Không đủ nhiều để cho mấy con Triệu hoán thú thăng cấp linh thuật, nhưng hoàn toàn đủ để lên tới cấp 8.

Bạch Vũ vung tay lên, gọi toàn bộ 5 tên tiểu gia hỏa ra, chuẩn bị cho bọn nó thăng cấp. Chờ sau khi gọi ra, Bạch Vũ mới phát hiện, bọn nó

đã không còn là tiểu gia hỏa được nữa, hình thể khổng lồ gần như lấp đầy cả mật thất.

Chương 653: Đại hội trăm phái

5

Edit: V.O

Hình thể của Tiểu Bạch lớn gấp đôi con hổ bình thường, Tiểu Thanh mở cánh đã lớn không thua gì máy bay loại hình nhỏ. Cái bụng của Tiểu Hôi càng tròn xoe, đáng mặt lưng hùm vai gấu, hình thể to bằng hai tầng lầu, cho dù ngồi xuống cũng chỉ có thể vắt vẻo khom người cúi đầu ở trong mật thất nhỏ hẹp, đôi mắt gấu ươn ướt nhìn Bạch Vũ.

Ba con vừa xuất hiện đã làm cả mật thất chật ních, Trảm Nguyệt và Băng Hồ chỉ có thể u oán ru rú trong lòng Bạch Vũ, có chút tức giận trừng mắt nhìn ba con bọn nó.

Bạch Vũ cũng bị dồn vào trong góc, gần như không thể động đậy.

Ta nghĩ gì mà lại gọi bọn nó ra ở trong mật thất vậy chứ? Nếu mật thất này nhỏ thêm chút nữa... Bạch Vũ vỗ đầu mình, vội vàng chuyển 500 điểm linh lực qua cho Tiểu Hôi, Tiểu Hôi vui mừng tiêu hóa linh lực, chui vào lại trong linh mạch Bạch Vũ.

Ngay sau đó Bạch Vũ lại cho mỗi con Tiểu Thanh, Tiểu Bạch, Trảm Nguyệt và Băng Hồ 500 điểm linh lực, để cho bọn nó trở về trong linh mạch thăng cấp.

Một hơi tiêu hao mất 2500 điểm linh lực, Bạch Vũ sâu sắc cảm thấy linh lực không đủ dùng. Thăng cấp dễ dàng, nhưng tu luyện linh thuật lại khó khăn.

Bình thường đấm Triệu hoán thú của nàng sẽ tự mình tu luyện linh thuật bị động, thông thả thăng cấp, lúc đột phá không cần nhiều linh lực, nhưng mỗi khi tu luyện linh thuật chủ động lên một tầng, linh lực bị tiêu phí đều khổng lồ.

Rất nhiều Vương Giả, Đại Đế tuy rằng đã đạt đến cấp bậc, nhưng Triệu hoán thú lại xa xa không đạt tới thực lực nên có, chỉ vì bọn họ ngưng tụ linh lực quá chậm, hoàn toàn không đủ cung cấp cho Triệu hoán thú tu luyện linh thuật.

Thông thường chỉ có tới Vương Giả đỉnh cấp, mới tính là có thực lực Vương Giả chân chính, Đại Đế cũng giống như thế.

Triệu hoán thú của Bạch Vũ đều là tuyệt phẩm, bọn nó càng tiêu hao một lượng linh thuật khủng bố để tu luyện linh thuật, tu luyện linh thuật chủ động đến tầng 8 cần 1 vạn đến 2 vạn linh lực không bằng nhau!

Bạch Vũ lấp đầy toàn bộ linh mạch, còn chưa đủ cho hai con Triệu hoán thú thăng cấp. Lần này trước khi Đại hội trăm phái bắt đầu, dieeendaaanleequydoon- V.O, đại khái chỉ đủ cho một con Triệu hoán thú thăng cấp.

Bạch Vũ quyết định thăng cấp Phách Thiên Liệt của Tiểu Bạch.

Lực phòng ngự và công kích của Tiểu Bạch đều rất lợi hại, công thủ vẹn toàn, lực công kích của bản thân cũng đủ cao, hơn nữa xác suất bạo kích 50%, cùng với khả năng một kích tất sát, đủ để giết chết Triệu hoán thú cùng cấp ngay lập tức, khiêu chiến với Triệu hoán thú càng cao cũng không thành vấn đề, là Triệu hoán thú công kích độc lập mạnh nhất của nàng.

Lần này lại thăng một bậc, là có thể thăng xác suất một kích tất sát của Phách Thiên Liệt lên tới 45%, đây đã là một xác suất cực kỳ khủng bố.

Tu luyện linh thuật bị động đến tầng 8, xác suất bạo kích cũng có thể gia tăng đến 60%.

Bạch Vũ thật chờ mong có một ngày Tiểu Bạch có thể khôi phục tư thế Vương Giả mãn cấp vạn năm trước, phải biết rằng lúc đó Tiểu Bạch đã tu luyện hai môn linh thuật này đến mãn cấp, xác suất bạo kích trăm phần trăm. Chỉ cần ra tay, nhất định bạo kích, gần như là gặp một con giết một con.

Bạch Vũ nhắm mắt lại, lấy tinh thể cực phẩm ra, tiếp tục tu luyện.

...

Ngay lúc Bạch Vũ không chuyên tâm trong lúc tu luyện, trên Ngũ Hành Đại Lục gió nổi mây phun, các đại môn phái đều chuẩn bị cho Đại hội trăm phái, Sáng Thế Thần Điện cũng không rảnh rỗi.

Thượng Quan Vân Trần tự mình dẫn theo 20 đệ tử tinh anh cấp bậc Tôn Chủ, gióng trống khua chiêng đi tới Vân Kiếm Tông.

Vân Kiếm Tông đứng thứ tám mươi sáu ở Đại hội trăm phái lần trước, đừng nhìn thứ tự này không khiến người ta để mắt, có thể được vào trong trăm môn phái đứng đầu Đại Lục thì không có ai là dễ chọc.

Hơn nữa Vân Kiếm Tông này còn là cừu địch của Thượng Quan gia, hận Sáng Thế Thần Điện thấu xương, chết cũng cứng rắn không khuất phục. Bị Thượng Quan Vân Trần gần như phái người diệt môn hai lần, mỗi lần lại đều có thể tránh được một kiếp, lại cường thế

quật khởi. Lần này lại trách mắng Thượng Quan gia vô cùng tàn nhẫn trong phong trào chữa mũi nhọn vào Thượng Quan gia.

Chương 654: Đại hội trăm phái

6

Edit: V.O

Đối với môn phái như vậy, đương nhiên Thượng Quan Vân Trần hung hăng chèn ép, nhưng ngay cả như vậy, bọn họ vẫn có thể lấy được vị trí trong 100 vị trí đầu của Đại hội trăm phái dưới áp lực ngút trời, có thể nghĩ thực lực của bản thân bọn họ thực là vô cùng cường đại, có thể xếp trong ba hạng đầu ở toàn bộ Bắc Cương - Ngũ Hành Đại Lục.

Tông chủ Vân Kiếm Tông là một Đại Đế trung cấp, có linh mạch hệ Hỏa và hệ Kim, chiến đấu cực kỳ cường thế, chỉ công không thủ.

Tính tình của ông ta cũng cường thế như phương thức chiến đấu của ông ta, tính tình hòa bạo, nóng nảy. Thấy Thượng Quan Vân Trần vọt vào Tông môn, ông ta giận tím mặt: "Thượng Quan Vân Trần, ngươi muốn làm gì? Dám giết đệ tử của ta, mạnh mẽ xông vào môn phái chúng ta."

"Ta cứ xông, ngươi có thể làm gì?" Thượng Quan Vân Trần cười lạnh: "Hôm nay chẳng những ta xông vào Vân Kiếm Tông của ngươi, còn muốn tiêu diệt triệt để tông môn các ngươi."

Đồng tử Tông chủ Vân Kiếm Tông co rụt lại, cười lạnh một tiếng: "Ngươi muốn diệt Vân Kiếm Tông của ta? Chỉ dựa vào ngươi và đám phế vật này?"

Đương nhiên có thể được Thượng Quan Vân Trần dẫn đến thì đều

là thiên chi kiêu tử (ý nói người có tài năng, bản lĩnh) Khải Thánh Điện chọn ra, bình thường đi lại trên Đại Lục cũng được người nâng, kiêu ngạo thành quen, hôm nay lại có người đối mặt mắng bộp họ là phế vật, nhất thời sắc mặt đều đen thành đáy nồi.

"Nói khoác mà không biết ngượng, chờ chúng ta tiêu diệt toàn bộ Tông môn của ngươi, phế bỏ linh mạch của ngươi, để ngươi nhìn thấy thân nhân và đồ đệ của ngươi, từng người chết ngay trước mặt, rồi ngươi sẽ biết ai là phế vật." Một đệ tử Sáng Thế Thần Điện tiến lên một bước, âm ngoan nói.

"Ngươi muốn phế bỏ linh mạch của ta, còn giết người của tông môn ta?" Trong mắt Tông chủ Vân Kiếm Tông thoáng hiện lên một chút vẻ ngoan độc, nâng tay vung ra một con Hỏa Xà cuồng bạo.

Hỏa Xà bắn ra giống như thanh kiếm sắc bén, nhiệt độ đốt cháy toàn thân khủng bố, sát ý nháy mắt bao phủ tên đệ tử này lại. Tên đệ tử này giật mình hoảng sợ, cảm nhận được sự sợ hãi trước nay chưa từng có, lập tức muốn lui về phía sau, nhưng dường như hoàn toàn không cử động được.

Trong điện quang hỏa thạch, dieendaanleequuydoon - V.O, Hỏa Xà đã cắn thương cổ họng hắn ta.

Phịch - -

Thượng Quan Vân Trần vừa tung linh khí ra, nhanh chóng hóa giải.

Đáng tiếc vẫn chậm, chỉ đối mặt một cái, một đệ tử Tôn Chủ đã bị trọng thương.

Thượng Quan Vân Trần nổi giận lôi đình: "Vân Bất Phàm, ngươi dám đá thương đệ tử của ta?"

Tông chủ Vân Kiếm Tông - Vân Bất Phàm trợn mắt: "Ta có cái gì không dám? Người đã đánh tới cửa, muốn tiêu diệt Vân Kiếm Tông của ta, chẳng lẽ ta còn không đánh lại? Người coi ta là ngu ngốc sao?"

"Được! Rất tốt! Hôm nay ta sẽ hủy diệt triệt để Vân Kiếm Tông, thẳng tay chém giết cả Vân Kiếm Tông!"

"Hừ! Người có bản lĩnh này rồi nói sau." Vân Bất Phàm huýt một tiếng dài: "Trưởng lão Tông môn tập hợp, theo ta đánh địch xâm phạm!"

Tiếng nói vang vọng, quanh quần toàn bộ trên không Vân Kiếm Tông, nhưng không có ai từ bên trong Tông môn chạy ra, vài tiếng đánh nhau từ rất xa truyền đến, theo sát sau đó là sóng khí chiến đấu cuộn cuộn tới, cuồng phong đảo qua núi rừng.

Vân Bất Phàm biến sắc, phẫn nộ chỉ vào Thượng Quan Vân Trần: "Người còn phái sát thủ?"

"Đương nhiên, người nghĩ rằng ta chỉ dẫn theo vài Tôn Chủ như vậy đến diệt cả Tông môn người sao? Rất nhanh ba Trưởng lão Vương Giả của Vân Kiếm Tông người sẽ chết không có chỗ chôn! Đệ tử của người, một người cũng đừng nghĩ chạy thoát." Thượng Quan Vân Trần cười lạnh một tiếng, quay đầu liếc mắt ra hiệu với đệ tử phía sau.

Chúng đệ tử lập tức nhận lệnh, tung người nhảy, không coi ai ra gì vọt vào bên trong Vân Kiếm Tông. Phần lớn đệ tử Vân Kiếm Tông đều chỉ là cấp bậc Linh Sư, Linh Chủ, không khác gì một đám kiến ở trong mắt bọn họ, bọn họ có thể cam đoan một người cũng sẽ không chạy thoát.

Vân Bất Phàm nắm chặt nắm tay: "Khốn kiếp, đứng lại cho ta!"

Chương 655: Đại hội trăm phái

7

Edit: V.O

"Người nên để ý tính mạng bản thân chút đi." Cây thương của Thượng Quan Vân Trần xuất ra như rồng, ánh sáng bạc lóe lên chói mắt ở dưới ánh mặt trời, sát ý âm âm khuếch tán ra.

Vân Bất Phàm chỉ có thể gọi Triệu hoán thú ra liều mạng với Thượng Quan Vân Trần.

Tỏ vẻ mạnh mẽ tấn công, Thượng Quan Vân Trần lại không vội, tuy rằng thực lực của hắn ta không ổn định, nhưng nói như thế nào cũng đã ở trên Vân Bất Phàm, có thể không dễ dàng đánh chết Vân Bất Phàm, ít nhất cũng muốn liều đến hai bên đều tổn hại.

Nhưng nếu chỉ cuốn lấy Vân Bất Phàm, đối với hắn ta cũng không thành vấn đề.

Bên trong Tông môn không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, Vân Bất Phàm chảy mồ hôi lạnh, Triệu hoán thú công kích càng tàn nhẫn, không lưu tình chút nào, nhưng vẫn không thoát khỏi Thượng Quan Vân Trần cuốn lấy được.

Lại truyền ra một tiếng hét thảm, Vân Bất Phàm nổi giận giống như một con sư tử: "Thượng Quan Vân Trần, ta muốn giết ngươi!"

"Chỉ dựa vào ngươi?" Thượng Quan Vân Trần khinh thường đứng ở phía sau ba con Kỳ Lân, ánh mắt cực kỳ ác nghiệt: "Đừng tưởng

rằng Vân Kiếm Tông các người thoát khỏi sự đuổi giết của Sáng Thế Thần Điện hai lần đã đắc chí, chỉ là ta không muốn so đo chuyện này với người, bây giờ người lại dám ngang nhiên cấu kết với Âm Dạ Đế Quốc, sớm thừa nhận Viện Trưởng Lão phản bội Sáng Thế Thần Điện, Sáng Thế Thần Điện sẽ không cho người cơ hội nữa. Ta muốn để người trong thiên hạ đều nhìn thấy, kết cuộc phản kháng Sáng Thế Thần Điện ta!"

Thì ra là thế, khó trách sắp tới lúc tổ chức Đại hội trăm phái, đột nhiên Thượng Quan Vân Trần lại dẫn người đến tiêu diệt Vân Kiếm Tông, thì ra là muốn cho thiên hạ kinh sợ.

"Ha ha, không phải là muốn giết gà dọa khỉ sao? Đáng tiếc người đã chọn sai người, cho dù là Tông môn bị giết, ta cũng muốn kéo xuống một miếng thịt từ trên người Sáng Thế Thần Điện!" Vân Bất Phàm nổi giận gầm lên một tiếng, hệ Hỏa công kích càng kinh người, Hỏa Xà đầy đất đánh về phía Thượng Quan Vân Trần.

Vân Bất Phàm điên cuồng phát tiết linh khí của bản thân, dieendaanleequuydoon – V.O, Hỏa Xà lớp sau tiếp bước lớp trước, vĩnh viễn cũng không giết hết được.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần không thay đổi, gân xanh ở khóe mắt lại hung hăng gật gật. Nếu tiếp tục liên tục công kích điên cuồng như vậy hẳn cũng ăn không tiêu. Cho tới bây giờ hẳn không tính một mình giải quyết Vân Bất Phàm, như vậy rất mạo hiểm.

Chờ sát thủ và đệ tử được phái đi trở về, giải quyết Vân Bất Phàm sẽ rất nhẹ nhàng, cũng là tốt nhất, phương pháp an toàn nhất.

Nhưng sao đến bây giờ người đi vào tàn sát còn chưa trở lại? Chỉ tiêu diệt một đám kiến, sao cần nhiều thời gian thế?

Xa xa, một bóng dáng vội vã bay vọt tới.

Thượng Quan Vân Trầ nhìn lên, là đệ tử dưới tay hắn ta, lập tức vui mừng quá đỗi, hỏi: "Giải quyết xong rồi hả?"

Mặt đệ tử trắng bệch ôm ngực, liên tục lắc đầu.

Lúc này Thượng Quan Vân Trầ mới nhìn thấy hắn ta vô cùng chật vật, trên người có hai vết thương dữ tợn, còn bị nội thương không nhẹ.

"Sao lại thế này?!" Thượng Quan Vân Trầ quá sợ hãi.

"Có, có người..." Nói còn chưa dứt lời, một đường kiếm khí lợi hại đã đâm vào trên thân hắn ta từ phía sau, kiếm phong sắc bén nhuộm máu từ ngực hắn ta ra ngoài.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trầ đại biến, nhìn người trước mắt giết chết đệ tử hắn ta, chính là một trong Tam đại trưởng lão của Vân Kiếm Tông.

Tuy rằng ông ta cũng có chút chật vật, bị thương không nhẹ, nhưng hiển nhiên còn chưa đến nông nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Xa xa, lục tục có người chạy tới , đều là đệ tử Vân Kiếm Tông.

"Tại sao có thể như vậy?" Thượng Quan Vân Trầ không kiềm được lui về phía sau một bước. Người của hắn lại không thể giết chết đệ tử Vân Kiếm Tông? Ngược lại để cho bọn họ chạy thoát đến giúp đỡ, các đệ tử hắn dẫn đến đâu?

Vân Bất Phàm cười to: "Thượng Quan Vân Trầ, không nghĩ tới đúng không? Vân Kiếm Tông ta không yếu kém không chịu nổi giống

như người nghĩ, người chịu chết đi!"

Chương 656: Đại hội trăm phái

8

Edit: V.O

"Hừ! Không chết vinh thì thế nào? Người cho là cộng thêm bọn họ có thể thắng được ta? Một đám kiến thôi." Thượng Quan Vân Trần lạnh lùng quát một tiếng, toàn bộ khí tràng được khai hỏa, ba con Kỳ Lân ngửa mặt lên trời hú dài, đột nhiên tốc độ gia tăng gấp ba, nháy mắt lớp lớp Hỏa Xà ngăn cản bị dập nát.

"Tông chủ cẩn thận!" Chúng đệ tử kinh hô.

Đây là thực lực của Thần Hoàng, Tông chủ của bọn họ tuyệt đối không chịu nổi!

Ầm - -

Một dòng lực lượng giống như núi lớn trực tiếp đánh tới, khí thế khủng bố dờn núi lấp biển, giờ khắc này phảng phất long trời lở đất, lực lượng nổ tung trực tiếp đánh vào ba con Kỳ Lân, quét bay bọn chúng ra ngoài, Thượng Quan Vân Trần và toàn bộ mọi người chung quanh bị đẩy lui ra.

Chờ bụi mù tiêu tan, mọi người mới thấy một cái đuôi rồng giống như tường thành đặt ngang phía trước Vân Bất Phàm, dễ dàng đỡ Kỳ Lân của Thượng Quan Vân Trần.

Thượng Quan Vân Trần nghiêng răng nghiêng lợi, nổi giận rống to: "Dạ, Quân, Mạc!"

"Ta ở đây." Dạ Quân mặc chậm rì rì xuất hiện.

"Là người, quả nhiên là người! Là người phá hủy kế hoạch của ta, người giết người của ta!" Thượng Quan Vân Trần tức giận muốn chết, hận không thể nhào lên ăn tươi nuốt sống Dạ Quân Mặc.

Dạ Quân Mặc nhìn hắn ta như nhìn kẻ ngốc: "Biết ta ở đây, đương nhiên là ta làm."

"Sao người lại ở đây?"

Dạ Quân Mặc lấy ra một tấm thiệp mời: "Ta cố ý đại diện Viện Trưởng Lão đưa thiệp mời Đại hội trăm phái tới cho người, có thể để ta tự mình đi, mặt mũi của người vẫn rất lớn."

Thượng Quan Vân Trần gần như muốn hộc máu, dieendaanleequuydoon – V.O, thiệp mời? Dường như thiệp mời này đã được phát xong, đại khái Sáng Thế Thần Điện chúng ta là một nhà cuối cùng đúng không? Có thể có mặt mũi gì?

Hơn nữa, chẳng lẽ không phải người phát thiệp mời là nên đưa đến Sáng Thế Thần Điện sao? Chạy đến Vân Kiếm Tông phát thiệp mời cho Sáng Thế Thần Điện? Người bị ám đầu sao?

Thượng Quan Vân Trần có ngốc cũng hiểu, Dạ Quân Mặc luôn luôn giám thị hắn ta, hắn ta vừa ra tay, Dạ Quân Mặc đã lập tức biết được, trực tiếp đi ngăn cản hắn ta tiêu diệt Vân Kiếm Tông.

"Dạ Quân Mặc, người chớ đắc ý, hắn là người tới một mình đúng không." Thượng Quan Vân Trần âm lãnh nghiêng răng.

"Quả thật là tới một mình." Bởi vì người của Viện Trưởng Lão đều

không có thời gian, cũng không muốn đưa thiệp mời cho tên tiểu nhân Thượng Quan Vân Trần này, Dạ Quân Mạc đành phải cố gắng tự mình đến đây, nhân tiện phá đi kế hoạch diệt môn của hắn ta.

"Vậy vừa lúc, người chết đi cho ta!" Thượng Quan Vân Trần nhắc cây thương bạc lên đâm tới, cho dù Dạ Quân Mạc đã khôi phục thực lực, một hơi tiêu diệt hai mươi mấy sát thủ Tôn Chủ và năm, sáu Vương Giả hắn ta dẫn đến, cũng phải tiêu hao không ít sức lực, cho dù hắn ta không giết được Dạ Quân Mạc, cũng muốn làm Dạ Quân Mạc bị thương.

Tóm lại, chuyện hôm nay không thể cứ thôi như vậy!

Tất cả nhân mã hắn ta dẫn tới đều hao tổn, còn tay không mà về, hắn ta còn có thể diện gì để về.

Mắt Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn ánh sáng bạc quét đến, sát khí trong mắt bật ra: "Ngu xuẩn!"

Ầm ầm ầm - -

Ngũ Hành Thanh Long và ba con Kỳ Lân đụng nhau, Ngũ Hành Chu Tước cũng tắm lửa mà ra.

Ngọn lửa u lam bất diệt trong tay Dạ Quân Mạc ầm ầm bùng xuống, đốt cháy mặt đất.

Chẳng những không chạm vào được góc áo của Dạ Quân Mạc, Thượng Quan Vân Trần còn bị lửa bất tử vây khốn.

"Dạ Quân Mạc!" Tâm lý Thượng Quan Vân Trần cả kinh, làm sao có thể? Linh khí của Dạ Quân Mạc vẫn sung túc như thế, chẳng lẽ hắn ta giết mọi người không cần tiêu hao linh khí? Nếu nói đám phế vật

Vân Kiếm Tông kia có thể giúp đỡ gì cho Dạ Quân Mạc, hẳn ta cũng không tin.

Mắt Dạ Quân Mạc híp lại, uy thế hô mưa gọi gió khủng bố trực tiếp ép Thượng Quan Vân Trần: "Tự người muốn chết, cũng đừng trách ta."

Hắn đã giết tất cả thuộc hạ Thượng Quan Vân Trần phái tới, chỉ là hẳn cũng không hao phí bao nhiêu sức lực.

Chương 657: Đại hội trăm phái

9

Edit: V.O

Nhưng có thể Thượng Quan Vân Trần đã quên, trên thế giới này có một loại gọi là đánh lén, còn dùng độc dược đánh lén. Dạ Quân Mạc là một trong những Độc Sư đứng đầu thiên hạ, hạ chút độc lúc một đám người đang đánh nhau khí thế ngất trời lại quá đơn giản.

Thượng Quan Vân Trần có thể nào cũng nhất định phải nuốt lửa giận lại, sau khi Dạ Quân Mạc một hơi thả bốn con Triệu hoán thú ra, Thượng Quan Vân Trần cũng chỉ có thể vội vàng thoát thân.

May mắn ngoại trừ nhân mã vọt vào Vân Kiếm Tông, hẳn ta còn để lại mấy người bao vây Vân Kiếm Tông, canh giữ ở bên ngoài Tông môn, vốn là vì đề phòng có người trốn thoát, bây giờ lại thành nhân mã tiếp ứng hẳn ta chạy trốn chết.

Cho dù có người tiếp ứng, hẳn ta vẫn bị Dạ Quân Mạc làm bị thương không nhẹ.

Quả nhiên Dạ Quân Mạc đã khôi phục thực lực Thần Hoàng, không kiêng dè xuống tay độc ác với hẳn ta, ba con Kỳ Lân đều bị diệt, linh mạch của hẳn ta bị hao tổn nghiêm trọng, càng không cần phải nói còn bị nội thương rất nặng.

Mất thấy chỉ còn vài ngày là đến Đại hội trăm phái, dược liệu của Sáng Thế Thần Điện có tốt như thế nào đi nữa, cũng không thể khiến hẳn ta hoàn toàn hồi phục như cũ ở trong vòng vài ngày, hẳn ta chỉ

có thể mang theo thương thế tới Đại hội trăm phái rồi.

"Dạ Quân Mạc! Người chờ đó cho ta! Khụ khụ - -" Máu tươi của Thượng Quan Vân Trần chảy lên láng, nghiêng răng nghiêng lợi chạy trốn.

Dạ Quân Mạc cũng không đuổi theo, ném cho Vân Bất Phàm vài cây Thất Tinh Linh Chi: "Dưỡng thương thế cho tốt, lấy được thứ tự tốt ở Đại hội trăm phái."

"Nhất định." Vân Bất Phàm cũng không từ chối, cảm kích nhận lấy: "Chúng ta sẽ ghi nhớ đại ân của Thánh Quân trong lòng, chắc chắn sẽ báo đáp ở trên Đại hội."

Dạ Quân Mạc liếc nhìn Vân Bất Phàm một cái, không nhiều lời.

Tuy Vân Kiếm Tông cũng là địch với Sáng Thế Thần Điện giống như Âm Dạ Đế Quốc, nhưng Vân Kiếm Tông cũng không dựa vào Âm Dạ Đế Quốc, Dạ Quân Mạc cũng chưa từng nghĩ khiến cho Vân Kiếm Tông quy thuận.

Tông môn này cực kỳ cương quyết độc lập, ngẫu nhiên có thể hợp tác một chút, nếu muốn khiến họ quy thuận, dieendaanleequuydoon – V.O, có thể lập tức sẽ biến thành kẻ thù. Vân Bất Phàm nhận ân tình của hắn là được rồi.

Sau khi Dạ Quân Mạc trở về, tin tức Thượng Quan Vân Trần đánh lên Vân Kiếm Tông không thành, ngược lại hao binh tổn tướng, bản thân cũng trọng thương chạy trốn đã nhanh chóng lan truyền xa, lấy xu thế như sấm chớp truyền khắp cả Đại Lục.

Nghĩ cũng biết là Vân Bất Phàm truyền tin tức ra, rồi sau đó Viện Trưởng Lão và Âm Dạ Đế Quốc bỏ thêm một trận lừa, các môn phái

căm thù Sáng Thế Thần Điện đi theo trợ giúp, mới có thể khiến một tin tức được truyền bá ra nhanh như vậy.

Sáng Thế Thần Điện vốn sĩ khí sa sút, lòng người càng thêm không yên, các loại lời đồn kỳ lạ hiện ra. Thậm chí có người nói Thượng Quan Vân Trần không bị thương, là đã bị Dạ Quân Mạc đánh chết rồi!

Thượng Quan Vân Trần dưỡng thương ở trong Thần Điện nghe nói như thế, tức giận thiếu chút nữa hộc máu, người mới là đã chết, cả nhà người đều đã chết! Rõ ràng lão tử vẫn còn sống sờ sờ!

"Người cũng đừng nóng giận, Dạ Quân Mạc đã làm người bị thương, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Dù sao Đại hội trăm phái sẽ đến, ngược lại lúc người vừa xuất hiện, cái gì nên rõ cũng rõ ràng rồi." Ngọc Ưu Liên không cho là đúng, nói.

Thượng Quan Vân Trần đen mặt: "Người không xem thiệp mời sao?"

"Hả? Thiệp mời có vấn đề gì sao?" Thật đúng là Ngọc Ưu Liên chưa kịp xem, nghi ngờ cầm lên xem, cả khuôn mặt nhất thời thay đổi: "Địa điểm là ở... Vực sâu Âm Dạ? Đại hội trăm phái lại được định ở tại Vực sâu Âm Dạ?"

Khó trách bọn họ luôn luôn không thăm dò ra địa điểm được, người nhận được thiệp mời cũng không muốn nói, thì ra Viện Trưởng Lão định địa điểm tổ chức Đại hội trăm phái ở tại Vực sâu Âm Dạ, địa bàn của Âm Dạ Đế Quốc!

"Vực sâu Âm Dạ, chỗ nguy hiểm như vậy, người nhận được thiệp mời lại thật sự tình nguyện đi? Đều u mê sao?" Ngọc Ưu Liên cảm thấy khó tin.

Chương 658: Đại hội trăm phái

10

Edit: V.O

"Người không nhìn mặt trên à, sẽ bảo đảm chúng ta tuyệt đối không bị mãnh thú và linh khí hỗn loạn quấy rối. Hơn nữa trên thiệp mời có giọng điệu cuồng ngạo không kiềm chế như vậy, chệch hại những người không dám đi, người cho là có mấy môn phái có thể không biết xấu hổ mà không đi?" Thượng Quan Vân Trần cười lạnh.

"Nhưng là..." Nhưng bảo vệ thì bảo vệ, cũng có nghĩa phương diện khác cũng không đảm bảo, nếu bọn họ đi Dạ Quân Mạc cũng không nói sẽ không ra tay, Bạch Vũ cũng chưa nói sẽ không báo thù, bọn họ thật sự có dũng cảm đi, nói không chừng sẽ chết ở nơi đó.

Ngọc Ưu Liên gắt gao cắn môi, không nghĩ tới Âm Dạ Đế Quốc sẽ trù tính như vậy.

"Ta không tính đi." Thượng Quan Vân Trần âm u nói.

Ngọc Ưu Liên gắt gao cau mày, "Người không đi không được, bây giờ lời đồn gây bất lợi cho người, nếu lần này người không xuất hiện quang minh chính đại trên Đại hội trăm phái, chẳng những là người, toàn bộ lòng người của Sáng Thế Thần Điện sẽ hoảng sợ vì lời đồn, nói không chừng các môn phái lớn thật sự sẽ cùng nhau đến tấn công chúng ta."

"Bọn họ không có lá gan này. Nhưng nếu chúng ta đến Vực sâu, ngay cả thuộc hạ cũng không thể dẫn theo, đi không phải là chịu chết

sao?" Thượng Quan Vân Trần khinh thường nói.

"Không được, phải đi. Chúng ta không có lựa chọn nào khác." Ánh mắt Ngọc Ưu Liên thâm trầm.

Vực sâu là một nơi đặc thù, phái nhiều người đi vào chẳng nữa cũng không có cách hủy diệt Đại hội, nói không chừng không có người dẫn đường, ngay cả sân Đại hội cũng không tìm thấy.

Nếu bọn họ không đi, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Viện Trưởng Lão và Âm Dạ Đế Quốc liên hợp với hơn trăm môn phái trên Ngũ Hành Đại Lục cùng nhau đến diệt bọn họ.

Khóe miệng Thượng Quan Vân Trần rút gân, yên lặng một hồi lâu mới đến kho phòng (nhà kho), tìm ra một loạt phi đao, tổng cộng ba mươi sáu thanh.

Phi đao vô cùng nhỏ, chỉ dài khoảng một ngón tay, nhưng mũi nhọn trên lưỡi dao lại cực kỳ chói mắt, lạnh thấu xương, giống như có thể cắt đứt tất cả mọi thứ trong thiên hạ. Thượng Quan Vân Trần vươn tay lướt qua phi đao.

Một trận tiếng đao ong ong vang lên, dieendaanleequuydoon – V.O, ba mươi sáu thanh phi đao lại cùng nhau chấn động.

Đột nhiên Ngọc Ưu Liên trừng lớn mắt: "Đây là..."

"Ừ, là chí bảo của Thượng Quan gia ta. Phi đao Lưu Ly tổ tiên để lại." Thượng Quan Vân Trần thật cẩn thận cầm lấy một thanh: "Vài vạn năm trước, một vị thiên tài chú tạo (nghề đúc) đã hao hết tâm huyết cả đời chế tạo ra những phi đao này, phi đao đã có linh khí, có Dao Linh (linh hồn của đao) của bản thân."

"Linh khí có cảnh giới Linh trong truyền thuyết, lần đầu tiên ta được nhìn thấy. Phi đao có ý thức có thể tự mình công kích, hấp thu linh khí của trời đất, ý chí vũ động thiên địa!"

"Người nói không sai. Những đao này có sinh mạng, chúng là đao hiểu biết hơn bất kỳ ai, chúng hiểu biết bản thân, chúng công kích không gì địch nổi, Vương Giả sẽ bị mất mạng dưới một đao! Cho dù là Thần Hoàng, đối mặt với 36 ngọn phi đao vây công, không chết cũng phải lột lớp da!" Thượng Quan Vân Trần hung tợn nói.

"Được, có phi đao Lưu Ly, hơn nữa ta có thực lực Thần Hoàng, chúng ta có thể yên tâm đến Vực sâu rồi. Cho dù không phá hỏng được lần Đại hội này, toàn thân không có đường lui." Ánh mắt Ngọc Ưu Liên nóng rực nhìn chằm chằm phi đao: "Chỉ là đồ tốt như vậy, sao bây giờ người mới lấy ra?"

"Người cho là bảo bối này dễ dùng như vậy à? Ta dùng hết toàn lực đại khái cũng chỉ có thể khống chế chúng một lần, sau lần này, không biết còn phải khai thông (nối liền, kết nối) lại cùng chúng bao nhiêu năm nữa mới có thể có lần nữa." Thượng Quan Vân Trần vô cùng buồn bực thả phi đao trên tay xuống, cất vào xong, bọc theo trên thân.

Nói trắng ra là ngay từ đầu những phi đao này sẽ không nghe lời hắn ta nói, chỉ là khai thông lâu dài, chà lau, cuối cùng cũng có chút tình cảm, đồng ý giúp hắn ta một lần mà thôi.

Chương 659: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 1

Edit: V.O

Vùng đất hoang vu hơn trăm dặm bên trong Vực sâu được bố trí thành lồi đài, khu vực này không có luồng linh khí nóng lưu động, mãnh thú gần đó sớm đã bị thu phục, lại càng sẽ không tới quấy rầy.

Lúc các môn phái lớn cầm thiệp mời được dẫn vào Vực sâu, lại nhìn thấy đồng không mông quạnh, vô tận ngàn dặm, cát vàng đầy trời, vắng vẻ, mênh mông bát ngát, làm lòng người cảm thấy dễ chịu.

Viện Trưởng Lão đặt địa điểm Đại hội trăm phái ở Vực sâu, đương nhiên chính là Âm Dạ Đế Quốc chiêu đãi mọi người.

Âm Dạ Đế Quốc chưa từng làm bất kỳ Đại hội gì lại xử lý vô cùng chu đáo, Âm Lâm và Ảnh Vương gần như đã cân nhắc đến mọi mặt, bảo đảm Đại hội có thể hoàn thành ổn định và thuận lợi.

Bởi vì có rất nhiều môn phái đến Đại hội trăm phái, cho nên nhất định mỗi môn phái không thể dẫn quá nhiều người đến.

Dựa theo quy tắc nhất quán (trước sau như một) của Đại hội, mỗi môn phái chỉ có thể phái ba người tham gia.

Ba người này là Chương môn cũng được, Trưởng lão cũng được, đệ tử cũng được, đều có thể, chỉ cần là người môn phái các người là được.

Đương nhiên các môn phái lớn sẽ không giấu dốt, đều là Chương môn dẫn Trương lão có thực lực lợi hại nhất cùng nhau tới tham gia, thỉnh thoảng có vài môn phái dẫn đệ tử thiên tư kinh diễm đến.

Quy tắc tỷ thí của Đại hội là khiêu chiến theo quy định, 100 tên đứng đầu Đại hội trăm phái lần trước đứng ở trên đài cao, môn phái không có tên trên bảng có thể khiêu chiến, một người đối chiến ba trận, thắng hai trận thì coi là thắng, khiêu chiến thành công là có thể thay thế thứ tự của đối phương, môn phái bị đánh bại sẽ bị xóa tên khỏi bảng trăm phái.

Đương nhiên, thua vẫn có thể lại đi khiêu chiến người khác. Môn phái có thứ tự thấp cũng có thể đi khiêu chiến môn phái có tên trên cao, thắng thì thứ tự hai bên sẽ được đổi.

Bởi vì muốn chọn ra 100 tên trên toàn bộ Đại Lục, sắp xếp thứ tự vô cùng kỹ càng, cho nên mỗi môn phái đều có sáu cơ hội khiêu chiến. Sáu cơ hội được coi như rất nhiều, chỉ là phần lớn môn phái đều chưa dùng đến sáu lần, dieendaanleequuydoon – V.O, có lẽ thực lực của bản thân là gì thì chính bản thân hiểu rõ, có lẽ trong lòng cũng có tính toán có thể vượt tới thứ tự gì, đại khái khiêu chiến ba bốn lần là có thể định ra được thứ tự của chính mình rồi.

Lần này có tổng cộng 367 môn phái đến đây, trong đó có một phần năm là môn phái Sáng Thế Thần Điện chưa từng mời trước đó, nhưng thực lực lại rất mạnh.

Lần đầu tiên tới tham gia sự kiện như vậy, cả đám đều hưng phấn xoa tay.

"A, Ông trưởng lão, người cũng tới rồi, môn phái các người muốn lấy thứ mấy?"

"Chỉ là đến xem, nếu có thể lên bảng thì càng tốt, thứ mấy thì không nghĩ tới. Lại nói tới Vạn Lâm các người lần trước là thứ 92, có phải lần này tính bò lên trên một chút không?"

"..."

Một vài môn phái quen biết nhau đã tụ tập tán gẫu cùng nhau.

Chung quanh lôi đài vĩ đại đã bắt đầu nhốn nha nhốn nháo, không ngừng có người được dẫn vào.

"Vân Kiếm Tông, Chương môn Vân Bất Phàm đến." Thị vệ áo đen của Âm Dạ Đế Quốc dẫn Vân Bất Phàm và hai Trưởng lão phía sau ông ta đi vào.

Ánh mắt Chương môn các môn phái lớn đều sáng lên, đồng loạt nhìn về phía Vân Bất Phàm, lập tức còn có người đi tới bắt chuyện.

Nghe nói trước khi Đại hội, Thượng Quan Vân Trần dẫn người đến tấn công Vân Kiếm Tông, kết quả bị Vân Bất Phàm đuổi đi, cũng không biết có phải là sự thật không. Nếu thật, thực lực bây giờ của Vân Bất Phàm đã cao bao nhiêu rồi?

Vân Bất Phàm không hề giấu diếm: "May mắn Thánh Quân chạy tới, đã cứu một nhà Vân Kiếm Tông của ta."

"Âm Dạ Quân Vương? Hắn và người quen nhau?"

"Không quen, chỉ là đều có chung kẻ địch thôi."

"Phải rồi, Sáng Thế Thần Điện. Aiz, bao nhiêu năm Sáng Thế Thần Điện luôn là biểu tượng của Ngũ Hành Đại Lục chúng ta, lại bị đám Thượng Quan gia khốn kiếp này chấp chương, thật đáng giận!"

"Còn không phải sao."

Mấy người đang nói, lại một tiếng hô to vang lên: "Sáng Thế Thần Điện, Điện chủ Thượng Quan Vân Trần đến."

Chương 660: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 2

Edit: V.O

Tiếng nghị luận của mọi người lập tức nhỏ đi không ít.

Tuy rằng bây giờ tiếng xấu của Sáng Thế Thần Điện đã lan xa, tất cả mọi người đang mắng Thượng Quan gia và Ngọc gia, nhưng rốt cuộc thế lực Sáng Thế Thần Điện xây dựng vẫn còn đó, nói xấu người ta ngay trước mặt người ta, vẫn có rất ít người có lá gan này.

Nhưng Thượng Quan Vân Trần có thể không nghe được bọn họ đang nói gì sao? Vừa tới sắc mặt đã tối đen, sắc mặt Ngọc Ưu Liên phía sau Thượng Quan Vân Trần cũng không tốt.

"Hai người các ngươi, vừa rồi đã nói cái gì?" Thượng Quan Vân Trần âm trầm nhìn chằm chằm hai Chương môn cách đó không xa.

Về mặt hai người cứng đờ: "Chúng ta không nói gì cả."

"Không nói gì cả, ngươi cho ta là kẻ điếc sao?" Đột nhiên Thượng Quan Vân Trần bổ một chưởng ra, lực chưởng cuồng bạo nháy mắt nổ bay hai người ra ngoài.

Hai người nằm trên mặt đất, máu tươi phun trào, không đứng dậy được.

Hai Chương môn này đều là Tôn Chủ trung cấp, lại bị Thượng Quan Vân Trần đánh gục trong một chưởng.

Nhất thời mọi người câm như hến. Thượng Quan Vân Trần lạnh lùng đảo qua mọi người: "Các người còn muốn nói cái gì? Tiếp tục nói đi, không phải vừa rồi nói rất hăng hái sao?"

Mọi người yên lặng, người đứng đầy chung quanh lồi đài lại giống như một vùng quê trống trải mênh mông, một chút tiếng động cũng không có, chỉ có tiếng Thượng Quan Vân Trần rống giận quanh quẩn ở toàn bộ đồng không mông quạnh.

"Không dám nói sao?" Thượng Quan Vân Trần cười lạnh đi đến trước mặt bốn trưởng lão: "Hình như vừa mới nghe các người nói ta đã chết rồi? Bây giờ thấy rõ ràng, ta chết chưa?"

Bốn người sợ tới mức cả người phát run, lắp bắp nói: "Không, không."

Ầm - -

Thượng Quan Vân Trần lại chưởng một chưởng ra, bốn người lão đảo lui về phía sau, chưởng phong cuồng bạo xé rách ngực bọn họ, máu tươi chảy ròng.

Bốn người gần như đều đứng không vững, dieendaanleequuydoon – V.O, sắc mặt trắng bệch lui về phía sau.

"Về sau nói chuyện phải sử dụng đầu óc, không cần phải người ta nói cái gì thì nghe cái đó, rõ ràng Bản Điện đứng sờ sờ ở trước mặt các người, các người dám rửa ta chết, các người nói bây giờ phải làm sao đây?" Thượng Quan Vân Trần lạnh lùng nhìn bọn họ.

Bốn người ôm ngực, run rẩy nói: "Chúng ta, chúng ta xin lỗi..."

"Xin lỗi thì có tác dụng rắm gì!" Thượng Quan Vân Trần không chút khách sáo nói bạo tục: "Các người tự phế bỏ linh mạch của bản thân, cút khỏi nơi này, Bản Điện sẽ bỏ qua."

Mọi người bất giác rùng mình một cái, chỉ nói sai mấy câu lại phải phế bỏ linh mạch, Thượng Quan Vân Trần cũng quá độc ác? Sáng Thế Thần Điện quá bá đạo!

Bốn người quá sợ hãi nhìn Thượng Quan Vân Trần, mắt đầy khiếp sợ và không thể tin.

Thượng Quan Dương ác nghiệt nhìn tất cả những chuyện này, một câu cũng không nói. Thượng Quan Vân Trần đã quyết định xuất hiện, sẽ xuất hiện bằng dáng vẻ cường thế, dạy dỗ một đám không có mắt, lập uy một lần nữa.

Ánh mắt Ngọc Ưu Liên xoay chuyển, khóe miệng còn giữ nụ cười nhếch mép nhàn nhạt: "Như vậy là đã thật cho các người mặt mũi, ít nhất các người còn sống, không phải sao?"

Mọi người tức giận nắm chặt nắm tay, trong lòng tức giận bất bình, lại không ai dám ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn như vậy.

Thực lực của gia tộc Thượng Quan đáng sợ, càng không cần nói Ngọc Ưu Liên còn là Thần Hoàng, bọn họ chỉ có thể nhịn.

Bỗng nhiên bọn họ có chút uể oải, nếu sau Đại hội trăm phái vẫn như thế, như vậy Đại hội trăm phái còn có ý nghĩa gì đâu?

"Sao còn chưa ra tay? Còn kéo dài làm gì? Muốn ta tự mình ra tay sao?" Thượng Quan Vân Trần không kiên nhẫn liếc nhìn bọn họ, đột nhiên đâm cây ngân thương (cây thương bạc) ra, ngân quang hiện ra, giống như pháo hoa lóa mắt phá vỡ đêm đen.

Ầm - -

Một đường chưởng phong đánh úp lại, đột nhiên ngân thương của Thượng Quan Vân Trần lệch qua một hướng, xẹt qua người vài vị Trưởng lão, cực kỳ nguy hiểm.

Bạch Vũ âm trầm đi ra, lạnh lùng nhìn hấn ta.

Chương 661: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 3

Edit: V.O

"Uy phong của Thượng Quan Điện Chủ thật lớn, Đại hội trăm phái không phải là nơi người có thể giương oai." Lời nói của Bạch Vũ vô cùng không khách sáo.

Thượng Quan Vân Trần cười lạnh: "Chỉ một cái Đại hội, Sáng Thế Thần Điện hoàn toàn không để ở trong lòng. Bạch Vũ, chẳng lẽ người dứt khoát cho rằng sẽ còn có người dám khiêu chiến Sáng Thế Thần Điện chúng ta sao?"

Trong lòng mọi người chấn động, đúng vậy, tuy Sáng Thế Thần Điện không ra tay, nhưng luôn luôn đứng thứ nhất ở Đại hội trăm phái. Bọn họ không cần đi khiêu chiến người khác, chỉ cần chờ người khác tới khiêu chiến bọn họ là được rồi.

Nhưng xem thực lực của bọn họ, bộ dạng Thượng Quan Vân Trần diễu võ dương oai dường như không hề bị thương, Ngọc Ưu Liên lại là Thần Hoàng, Thượng Quan Dương càng làm lão hồ ly không biết bao nhiêu năm, thực lực cũng sâu không lường được. Sẽ không có người không biết lượng sức đi khiêu chiến bọn họ.

Bạch Vũ không nói gì nhìn hắn ta: "Người chưa tỉnh ngủ sao? Người quăng Âm Dạ Đế Quốc ở chỗ nào rồi? Thật vất vả mời đám các người tới, người cảm thấy chúng ta sẽ không khiêu chiến người?"

Ngọc Ưu Liên hừ lạnh một tiếng: "Khiêu chiến thì thế nào? Các

người không phải là đối thủ của chúng ta."

Mọi người ồ lên một trận, Sáng Thế Thần Điện thật cuồng vọng, dù sao Âm Dạ Quân Vương cũng là một vị Thần Hoàng, bây giờ nữ tử tên Bạch Vũ này ra mặt, hẳn là công chúa chuyển thế? Thực lực cân bằng, cũng không yếu, Sáng Thế Thần Điện dựa vào cái gì đã khẳng định bọn họ sẽ không thua?

"Có phải đối thủ hay không, đánh mới biết được. Trước khi tỷ thí bắt đầu, mời mọi người thành thật một chút. Âm Dạ Đế Quốc chúng ta đã tổ chức Đại hội trăm phái lần này, tự nhiên sẽ dựa theo quy củ của Âm Dạ, đảm bảo mọi người an toàn, nhưng nếu có người không giữ quy củ, mọi người cứ việc cùng tấn công, đánh chết ta chịu trách nhiệm!" Hiển nhiên là Bạch Vũ đang nói Sáng Thế Thần Điện, gần như là cảnh cáo không hề kiêng nể.

Nhất thời, trên mặt mọi người lộ ra nụ cười, nhìn về phía ba người Sáng Thế Thần Điện, ánh mắt tràn đầy địch ý, cho dù các người rất lợi hại, nhưng dù sao thì các người cũng chỉ có ba người, chúng ta nhiều người, cùng tiến lên không tin không giải quyết được các người!

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên âm trầm xuống, khinh miệt hừ lạnh một tiếng, dù sao hiệu quả lập uy của Thượng Quan Vân Trần đã thành công rồi.

Bọn họ tung người nhảy, dieendaanleequuydoon – V.O, lên ngồi ở trên đài cao, vị trí trung tâm.

Theo các môn phái lớn lục tục được dẫn đến, ngồi xuống vị trí của bản thân, Đại hội trăm phái cũng chính thức bắt đầu.

Thiếp mời là do Viện Trưởng Lão phát, tự nhiên cũng là Viện Trưởng

Lão phụ trách chủ trì Đại hội. Tề trưởng lão và Thủy trưởng lão của Viện Trưởng Lão ở trung tâm lôi đài, dựa theo trình tự để cho các môn phái lên khiêu chiến, các môn phái không ở trên danh sách bắt đầu khiêu chiến trước.

Đương nhiên không có tên trên danh sách môn phái này cũng bao gồm Âm Dạ Đế Quốc chưa bao giờ tham gia Đại hội trăm phái.

Ba người Thượng Quan Dương âm trầm nhìn chăm chăm Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đứng ở đối diện cách đó không xa.

Nam tử tuấn mỹ vô song, khí chất lãnh ngạo (lạnh lùng, kiêu ngạo), cả người tỏa ra hơi thở Vương Giả. Nữ tử có mĩ mạo làm người ta kinh diễm, chỉ liếc mắt một cái có thể làm cho thần hồn người ta điên đảo, đôi mắt đẹp xoay chuyển, đẹp như thu nguyệt.

Hai người ngồi cùng một chỗ, trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi, làm cho người ta vô cùng ghen tị.

Thượng Quan Vân Trần cắn răng, ánh mắt như độc xà hận không thể ăn Dạ Quân Mạc. Mặt Ngọc Ưu Liên không có biểu cảm, trong mắt lại tràn đầy âm lãnh, giờ phút nào cũng chuẩn bị quyết đấu với Dạ Quân Mạc.

Bên dưới rộng rãi mênh mông, lôi đài đánh trời đất mù mịt, bọn họ cũng không nhìn một cái.

Nhưng dường như Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc không hề vội vàng so đấu cùng Sáng Thế Thần Điện, hai người tựa vào nói chuyện cùng nhau, thậm chí trong tay còn ôm hai bọc nhỏ trắng trẻo mập mập.

Chương 662: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 4

Edit: V.O

Hai bảo bảo giống như phần điêu ngọc trác, cực kỳ xinh xắn, mở to đôi mắt ngập nước, tò mò nhìn chăm chăm người đối diện.

Mắt Mộ Bạch đã hoàn toàn biến thành mắt tím, sáng ngời như thạch anh tím, đôi mắt đáng yêu, khiến người nhìn thấy hấn, trong lòng đều không kiềm được bị hòa tan.

Mi tâm Mộ Vũ cũng dần dần hiện ra một chút ngọn lửa màu đen giống như Ma Văn, giống như Chu Sa được chấm trên mi tâm, thêm một chút xinh đẹp, đó là truyền thừa huyết mạch Âm Dạ.

Thượng Quan Vân Trần nhìn hai hài tử đáng yêu, trong lòng co rút, dâng lên một cảm giác nói không nên lời. Hấn ta biết rõ không thể, lại vẫn không kiềm được suy nghĩ, nếu lúc trước hấn ta không đồng ý với Ngọc Ưu Liên, có lẽ hấn ta đã thành thân với Bạch Vũ, cũng sẽ có hai hài tử đáng yêu như vậy.

Trong lòng Ngọc Ưu Liên cũng chỉ có tức giận, thật muốn ra tay xử lý hai hài tử này.

Nam hài mắt tím kia rõ ràng là kế thừa huyết mạch Thần Sáng Thế, còn là thuần túy nhất.

Nữ hài này cũng bất phàm, có linh mạch Ngũ Hành, còn thật có khả năng kế thừa huyết mạch Âm Dạ.

Có hai hài tử này ở đây, tương lai Âm Dạ Đế Quốc tuyệt đối sẽ có tiền đồ hơn Sáng Thế Thần Điện, thật giận nàng và Thượng Quan Vân Trần tốn nhiều thời gian như vậy cũng chưa thành thân, càng không cần phải nói sinh hài tử.

Thượng Quan Dương nhìn hai hài tử này, vẻ mặt không thay đổi, tâm tư cũng không khỏi trầm xuống.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc lại dám ôm hài tử ra trước mặt thiên hạ quần hùng, trước mặt bọn họ, hoàn toàn là không biết sợ.

Bọn họ có tự tin tuyệt đối không có ai có thể thương tổn đến hài tử của bọn họ, cũng là vì để Viện Trưởng Lão và người trong thiên hạ nhìn thấy hai hài tử, để cho bọn họ nhìn thấy truyền thừa của huyết mạch Sáng Thế.

"Bạch Vũ, đây là hài tử của người sao, tên gọi là gì?" Thượng Quan Vân Trần không kiềm được hỏi.

"Dạ Mộ Bạch, Dạ Mộ Vũ." Dạ Quân Mạc lạnh lùng mở miệng.

Thượng Quan Vân Trần sững sốt, lập tức hiểu ý hai cái tên này, dieendaanleequuydoon – V.O, trong mắt lộ ra tức giận không vui.

Dạ Quân Mạc liếc nhìn hấn ta, mặc kệ hấn ta.

Rõ ràng chính là hối hận, lại chết không thừa nhận, đã không thừa nhận thì người cứ chống cự đến cùng đi, nhìn thấy Bạch Vũ lại còn lộ ra một bộ muốn chiếm lấy. Một mặt muốn giết Bạch Vũ, một mặt lại muốn bắt Bạch Vũ trở về, không biết có phải đầu óc có bệnh hay không!

Trên lôi đài chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, một vài ân oán giữa các môn phái đều sẽ giải quyết ở trong Đại hội trăm phái, dù sao cơ hội đối chiến cùng Chương môn đối phương như vậy không nhiều lắm, hơn nữa trong quy tắc chiến đấu của Đại hội trăm phái cũng không có mục không thể giết người. Đương nhiên, tình hình chung chính là tranh giành thứ tự, sẽ không tử chiến (chiến đấu đến chết).

Tuy rằng chiến đấu kịch liệt, nhưng tiến hành tương đối chậm, một ngày trôi qua chỉ tiến hành được hơn một trăm trận chiến, đây là vì Âm Dạ Đế Quốc phân lôi đài rộng rãi ra thành năm, đồng thời tiến hành năm trận chiến, nếu không còn phải càng chậm.

Mọi người đã sớm quen tình huống này, mỗi lần Đại hội trăm phái đều phải tiến hành đến mười ngày, thậm chí hơn nửa tháng. Chiến đấu là không ngừng lại, từ sáng tiến hành đến tối, nhưng không có ai sẽ không kiên nhẫn.

Dù sao có thể lên lôi đài này đều là các nhân vật mạnh nhất của các thế lực lớn, bọn họ chiến đấu cũng rất có gợi ý cho những người khác.

Phần lớn mọi người nhìn chăm chăm không chớp mắt vào trận tỷ trí ở lôi đài, hấp thu lĩnh hội.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ba người Thượng Quan Vân Trần cũng đã ngồi không yên.

Hai bảo bảo của Bạch Vũ đã sớm mệt, được Âm Hồ ôm trở về. Nhưng Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc vẫn không nhúc nhích như trước, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở đối diện Thượng Quan Vân Trần, ra vẻ rất tập trung xem tỷ thí ở lôi đài, vẫn không phát khiêu chiến với Sáng Thế Thần Điện.

Chương 663: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 5

Edit: V.O

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên liếc nhìn nhau một cái, vốn cho rằng Âm Dạ Đế Quốc sẽ vội vã khiêu chiến với Sáng Thế Thần Điện, giành lấy vị trí thứ nhất, trực xuất Sáng Thế Thần Điện ra khỏi 100 tên.

Bọn họ cũng đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Bây giờ cảnh giới của Bạch Vũ chỉ mới là Vương Giả đỉnh cấp, Thượng Quan Vân Trần sử dụng phi đao Lưu Ly thì tuyệt đối có thể thắng nàng.

Thực lực của Ngọc Ưu Liên và Dạ Quân Mạc tương đương, đại khái có thể ngang tay, cho dù thua, Thượng Quan Dương cũng sẽ thắng.

Âm Dạ Đế Quốc bị Sáng Thế Thần Điện áp bức nhiều năm như vậy, một khi có nhân vật lợi hại đều sẽ bị Sáng Thế Thần Điện không tiếc trả giá lớn đuổi giết trong khoảng thời gian ngắn, bởi vậy kể ra những người cấp Đại Đế rất ít, hoàn toàn không có người nào là đối thủ của Thượng Quan Dương.

Chỉ cần bọn họ thắng Âm Dạ Đế Quốc, ngồi yên vị trí đứng đầu trên bảng Đại hội trăm phái, mục đích Viện Trưởng Lão và Âm Dạ Đế Quốc mời đến triệu tập Đại hội trăm phái lần này sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Bọn họ có thể nghênh ngang rời khỏi Vực sâu ở trong những ánh mắt của tất cả môn phái trên Ngũ Hành Đại Lục.

Đương nhiên, đây là kết quả lý tưởng nhất.

Trên thực tế, Thượng Quan Dương cũng không biết là sau khi bọn họ thắng, Âm Dạ Đế Quốc sẽ cho bọn họ thuận lợi đi khỏi không. Cho nên bọn họ còn có một kế hoạch khác, đợi đến sau khi bọn họ đấu thắng, lại nghĩ cách phá đi Đại hội này, thừa dịp hỗn loạn rời đi.

Bây giờ Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ lại chậm chạp không hành động, dường như là muốn đợi đến cuối Đại hội mới ra tay, tỷ thí cùng bọn họ.

Nếu như thực là vậy, đối với bọn họ mà nói cũng không quá khéo. Cho dù phần lớn tinh anh của Sáng Thế Thần Điện bọn họ dẫn đến đều ở lại bên ngoài Vực sâu, nhưng dù sao bọn họ chỉ có ba người.

Nếu không bây giờ lập tức ra tay, phá đi Đại hội, đổ sai lầm lên trên người Âm Dạ Đế Quốc, nếu có thể khiến mọi người cho rằng Âm Dạ Đế Quốc muốn một lưới bắt hết bọn họ, vậy thì rất tốt.

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên đều thấy được ý hành động từ trong mắt đối phương.

Vì thế Ngọc Ưu Liên lại đứng dậy đi xuống đài cao, dieendaanleequuydoon – V.O, nhưng khiến nàng ta không nghĩ tới chính là, Bạch Vũ cũng đi theo nàng ta cùng nhau xuống đài.

Ngọc Ưu Liên quay đầu, cười kiêu mị: "Muội muội đi theo tỷ làm gì?"

Bạch Vũ cười tủm tỉm nháy mắt mấy cái: "Tỷ tỷ xuống làm gì?"

"Sắc trời đã tối, xem tử thí cả một ngày cũng mệt mỏi, tử chỉ muốn đi nghỉ ngơi một chút." Ngọc Ưu Liên nói.

Ám Dạ Đế Quốc đã sắp xếp rất chu đáo cho Đại hội trăm phái lần này, còn cố ý xây một tòa hành cung gần lô đài, chính là để cho mọi người nghỉ ngơi. Chỉ là phần lớn mọi người lười vào ở.

Bạch Vũ gật đầu: "Vừa vặn, mọi cũng mệt mỏi, cùng đi nghỉ ngơi thôi."

Nụ cười của Ngọc Ưu Liên không thay đổi, bước vào hành cung.

Bạch Vũ lại cùng đi sau lưng nàng ta, nàng ta vào hành cung, Bạch Vũ cũng vào hành cung, nàng ta tùy tiện tìm căn phòng để vào, Bạch Vũ cũng đi theo vào.

Ngọc Ưu Liên ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ cùng vào phòng, khuôn mặt búp bê lộ ra vẻ vô tội: "Sao mọi mọi còn đi theo tử? Bây giờ tử cũng không có thời gian chiêu đãi mọi."

"Lời này của tử tử không đúng rồi, lâu như vậy tử mọi chúng ta mới gặp lại nhau, còn chưa ôn chuyện, chẳng lẽ không thể tâm sự sao?" Bạch Vũ càng vô tội hơn nàng ta.

Khuôn mặt tươi cười của Ngọc Ưu Liên cứng ngắc, cắn răng nói: "Bây giờ tử muốn tu luyện, nếu mọi mọi muốn tán gẫu, hay là chờ ta tu luyện xong rồi nói sau."

"Tu luyện à? Vừa vặn, mọi có thể cùng tử tu luyện, ngồi bên cạnh tử là được rồi. Yên tâm, mọi sẽ không quấy rầy tử, nói không chừng còn có thể chỉ điểm cho tử một chút. Tử thành Thần Hoàng cũng đã mấy ngàn năm, đến bây giờ cũng chưa thể đột phá thành phong hào Thần Hoàng, chắc chắn là thiếu chút gì đó, để mọi nhìn xem, nói

không chừng có thể nhìn ra đó." Mặt mày Bạch Vũ cong cong, ngông
nghênh ngồi trong phòng.

Chương 664: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 6

Edit: V.O

Bất giác nụ cười của Ngọc Ưu Liên biến mất, hung hăng cắn răng. Nàng ta tìm một cơ hội thoát thân, muốn âm thầm đi làm một ít chuyện, ai biết Bạch Vũ lại để mắt đến nàng ta, còn nhìn chăm chăm nhanh như vậy, quang minh chính đại như vậy.

Nàng ta xoay người ngồi vào bên cạnh Bạch Vũ, vẻ mặt dịu dàng: "Hay là thôi, thời gian ngắn như vậy, tu luyện cũng không tu luyện ra được gì, có lẽ muội cũng không nhìn ra được là tỷ thiếu cái gì."

"Không chắc đâu. Tỷ chưa thử thì sao mà biết được." Bạch Vũ thản nhiên cười, thúc giục nói: "Tỷ mau tu luyện đi, muội ở bên cạnh nhìn."

"..." Ngọc Ưu Liên hít một hơi thật sâu, đành phải bắt đầu tu luyện. Có Bạch Vũ ở bên cạnh, nàng ta hoàn toàn không thể yên tâm, cũng không tính thật sự rảnh rỗi chạy đến đây tu luyện.

Sau khi ngồi xếp bằng hấp thu một trận linh khí, lại không kiên nhẫn mở mắt ra, nhìn thấy Bạch Vũ vẫn còn ở bên cạnh, tức giận hỏi một câu: "Muội nhìn ra ta thiếu cái gì rồi hả?"

"Ừm, đã nhìn ra một chút." Bạch Vũ trịnh trọng gật đầu.

Ngọc Ưu Liên sững sốt: "Thiếu cái gì?"

"Lương tâm."

"Bạch Vũ, người đùa giỡn ta!" Ngọc Ưu Liên nổi giận lôi đình, sắc mặt đỏ lên. Nói nàng thiếu lương tâm mới không thể phong hào thành Thần Hoàng được, không phải là vòng vèo mắng nàng không có lương tâm sao?

"Thế nào là đùa giỡn tở vậy? Chẳng lẽ mọi người nói không đúng? Tở có lương tâm chỗ nào? Hay là nói, tở cảm thấy phong hào thành Thần Hoàng không cần thiết phải có lương tâm?" Bạch Vũ lạnh lùng nhìn nàng ta: "Chỉ cần người là con người, nên có chút lương tâm."

Mặt Ngọc Ưu Liên âm trầm: "Ta không cần tu luyện, người có thể đi rồi."

"Ta không tính đi. Vừa rồi không phải người nói người muốn nghỉ ngơi sao? Ta cũng mệt mỏi, vừa vặn cùng nhau nghỉ ngơi đi." Bạch Vũ không chút để ý nói.

Mắt Ngọc Ưu Liên lạnh lùng nhìn nàng: "Bạch Vũ, người tin ta sẽ không giết người như vậy sao?"

"Ta không nói như vậy. Chỉ là người đừng quên đang ở chỗ nào. Nếu ở địa bàn Âm Dạ Đế Quốc còn có thể để cho người giết ta, dieendaanleequuydoon – V.O, ta cũng không cần luân hồi chuyển thế trở lại nữa." Bạch Vũ không chút khách sáo đối chọi gay gắt.

Ngọc Ưu Liên không thể không đành chịu đi ra khỏi phòng, bóng dáng Bạch Vũ chợt lóe, nhanh đi theo sau.

Ngọc Ưu Liên tăng tốc độ tới cực hạn, lại kinh ngạc phát hiện, tốc độ của Bạch Vũ cũng không chậm hơn nàng ta, hoặc là nói, ở trong vùng không gian này, không thể chậm hơn nàng ta. Hiển nhiên vùng

Vực sâu tổ chức Đại hội này đã bị kế ược không gian, mà người kế ược cùng không gian này chắc chắn chính là Bạch Vũ.

Nàng ta chuyển động vòng quanh trăm dặm gần lồi đài vài vòng, trời sắp sáng, Bạch Vũ vẫn từ từ đi theo nàng ta. Nàng ta cưỡi Bạch Ngọc Khuyển cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, Bạch Vũ ngồi trên Tiểu Bạch vẫn sinh khí dồi dào.

Ngọc Ưu Liên thầm mắng một tiếng, chỉ có thể tiếp tục dẫn theo Bạch Vũ vòng quanh, truyền âm cho Thượng Quan Vân Trần.

Thượng Quan Vân Trần nghe thấy Ngọc Ưu Liên truyền âm, cũng lập tức rời khỏi đài cao, không ngoài dự đoán đã bị Dạ Quân Mạc theo dõi.

Tính tình Thượng Quan Vân Trần cũng không có thể nhịn như Ngọc Ưu Liên, đánh nhau cùng Dạ Quân Mạc ngay tại chỗ, đương nhiên kết quả cuối cùng là bị Dạ Quân Mạc hung ác đánh một trận. Hắn ta không lấy phi đao Lưu Ly ra, chỉ có thể chịu đựng mặt mũi bầm dập, đặt hi vọng lên người Thượng Quan Dương.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc nhìn chăm chăm hai người bọn họ, dù sao Thượng Quan Dương cũng sẽ không bị ai theo dõi đúng không? Nhiều nhất chính là phái một người trong Ngũ Vương, nhưng Thượng Quan Dương lại là nhân vật cấp Đại Đế, hơn nữa còn là cáo già, muốn thoát khỏi thực rất dễ dàng.

Quả nhiên, người đi theo Thượng Quan Dương là Âm Lân, trước mắt Âm Lân mới vừa đạt tới cảnh giới Vương Giả.

Chương 665: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 7

Edit: V.O

Thượng Quan Vân Dương nhìn Âm Lân tao nhã ngồi ở đối diện ông ta, ánh mắt thâm trầm: "Nghe nói người lên chức Linh Vương, còn chưa chúc mừng người."

"Cảm ơn." Âm Lân tao nhã nâng ly trà lên, nhấp một ngụm.

Thượng Quan Dương cũng không gấp gáp đi khỏi đài cao, sau khi Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc lần lượt rời đi, Âm Lân đã ngồi xuống đối diện ông ta, lạnh nhạt nói chuyện trời đất với ông ta, thật giống như bọn họ không phải là cừu địch, mà là lão bằng hữu (bạn bè cũ).

Vốn là Thượng Quan Dương cũng không nghĩ đi qua tán gẫu với Âm Lân, ông ta thả lỏng cảnh giác, nhân tiện nhìn lại xem có thể nói lời khách sáo không, thăm dò ra tình huống hiện thời của Âm Dạ Đế Quốc.

Nhưng ông ta phát hiện tất cả những gì ông ta làm đều là uổng phí.

Miệng Âm Lân rất chặt, hoàn toàn không hỏi ra được gì, cho dù hỏi ra được gì cũng không biết thật hay giả, khó có thể làm cho người ta yên tâm tin tưởng. Điều rất buồn bực chính là ông ta nói nói đã bị Âm Lân dẫn dắt, toàn bộ quá trình tán gẫu đều là Âm Lân đang chủ đạo.

Đây là lần đầu tiên Thượng Quan Dương tiếp xúc gần với Âm Lân như vậy, đột nhiên ông ta phát hiện trước kia ông ta luôn xem

thường nhân vật trở thành quân sư đệ nhất của Âm Dạ Đế Quốc này.

Ông ta tự nhận sống mấy vạn năm, từ thời kỳ Bạch Phong mãi cho đến khi Bạch Vũ trở về, xem rõ rành mạch các loại âm mưu quỷ kế, ai biết lại tài liệu cân đầu (gặp hạn ngã lộn nhào) bởi Âm Lân, ông ta hoàn toàn không nhìn thấu thiếu niên tuấn nhã trước mặt này.

"Không biết Thánh Quân và công chúa đi đâu vậy?" Thượng Quan Dương bắt đầu có chút nóng vội.

"Hắn là bọn họ đang ở cùng nhi tử (con trai) và nhi tức (con dâu) của ngươi, nói không chừng còn đang tán gẫu rất vui vẻ." Âm Lân cười nhạt nói.

Bọn họ ở cùng nhau có thể tán gẫu vui vẻ? Ngươi chắc chắn không phải là đánh nhau long trời lở đất đó chứ? Thượng Quan Dương âm thầm trợn mắt, đứng dậy xuống đài cao, quả nhiên Âm Lân đi theo xuống đến nơi.

"Linh Vương tính luôn đi theo ta?" Thượng Quan Dương cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Âm Lân nheo mắt lại: "Thánh Quân mệnh lệnh, tự nhiên tại hạ phải vâng theo."

"Thánh Quân các ngươi đúng là coi trọng ngươi, dieendaanleequydoon – V.O, ngươi thật sự có thể cùng lên sao?" Thượng Quan Dương cười hỏi, lời vừa nói dứt, bóng dáng của ông ta đã bắn ra như tia chớp, để lại một đường tàn ảnh tại chỗ.

Âm Lân nhìn hướng ông ta chạy đi, ánh mắt toát ra một tia kỳ dị.

Thượng Quan Dương thuận lợi thoát khỏi Âm Lâm, rẽ qua, đi về phía lồi đài, chưa đi hai bước đã gặp phải một con Đại Vị Trư.

Thượng Quan Dương hơi nhíu mày, không phải Âm Dạ Đế Quốc cam đoan vùng Vực sâu này tuyệt đối an toàn sao? Sao còn gặp phải mãnh thú?

Nhưng chỉ là một con mãnh thú cấp 6, ông ta còn không để vào mắt, đang định diệt mãnh thú nhanh chóng rời đi, phía sau lại có hai con Hỏa Linh Xà và Đãng Sơn Viên cấp 7 từ từ đi tới.

Sắc mặt Thượng Quan Dương bắt đầu thay đổi, tỏ vẻ mãnh thú nhiều hơn rồi.

Ông ta không dám ở lâu, cũng không xử lý Đại Vị Trư, chỉ ép Đại Vị Trư lui, nhanh chóng vọt qua bên cạnh nó.

Linh cảm của ông ta đúng, càng ngày càng nhiều mãnh thú đi về phía ông ta, Đại Vị Trư cũng từ phía sau đuổi theo, chỉ chốc lát, ông ta đã bị mười con mãnh thú bao vây, thấp nhất cũng là cấp 6, cao nhất chính là Thụ Tinh cấp 9.

"Ôi ôi, hình như người đến lần này chạy loạn ở đây? Không biết đây là Vực sâu sao? Không biết nơi này có mãnh thú sao? Người muốn tìm cái chết sao?" Thụ Tinh cầm cây quạt hung hăng đâm vào ngực Thượng Quan Dương.

Sắc mặt Thượng Quan Dương lúc xanh lúc trắng, có loại xúc động muốn khóc.

Ông ta chỉ muốn thoát khỏi sự giám thị của Âm Dạ Đế Quốc, không hiểu sao có thể rơi vào tổ mãnh thú đây? Hoàn hảo có một con mãnh thú trí tuệ hiếm thấy, ông ta nhanh chóng cầu xin đối phương tha thứ,

kết quả Thụ Tinh vậy ông ta ở nơi đó muốn ông ta làm thơ, hết bài này tới bài khác, không dứt.

Chương 666: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 8

Edit: V.O

Ám Lang đi đến bên cạnh Ám Lân: "Lão đầu này đi đâu rồi? Bị nhốt rồi?"

"Ừ." Ám Lân gật gật đầu.

"Chúng ta còn chưa bao vây chặn đường đâu, ông ta lại tự mình tìm tới cửa, để bọn Thụ Tinh bắt được, đúng là thật đen đủi."

"Ai kêu ông ta muốn chọn phương hướng này làm gì." Ám Lân rất vô tội than.

Ám Lang trợn trừng mắt: "Còn không phải người ép. Ta nói, chúng ta cần gì phải phiền phức như vậy, trực tiếp xử lý bọn họ là được rồi?"

"Người cho là bọn họ dễ bị xử lý như vậy?" Ám Lân liếc nhìn Ám Lang.

Ám Lang hừ hừ một tiếng, hung tợn nói: "Chẳng lẽ không đúng? Ta cũng không tin còn không giết được ba người ở trên địa bàn của chúng ta!"

"Ba người bọn họ đều là nhân vật quan trọng của Sáng Thế Thần Điện, đã dám đến, thì chắc chắn có mười phần chuẩn bị có thể thoát thân. Muốn giết bọn họ không dễ như vậy."

"Có cái gì không dễ, không phải bọn Thụ Tinh đã bao vây Thượng Quan Dương sao? 12 con mãnh thú, còn không thể ăn ông ta?"

"Khó nói, người có biết ông ta mang theo linh khí gì trên người không? Cho dù chúng ta thật sự có thể giết bọn họ, cũng là âm thầm hành động. Sáng Thế Thần Điện vẫn còn đó, bọn họ hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa này đến dẹp đánh chúng ta, đến lúc đó người đuối lý là chúng ta, cũng không còn lý do mượn Đại hội này liên hợp các môn phái lớn cùng nhau tấn công Sáng Thế Thần Điện nữa rồi." Âm Lân nghiêm túc nói.

Âm Lang không cam lòng nói: "Vậy cứ quên đi như vậy?"

"Sao có thể quên đi? Có thể đánh bại bọn họ ở lôi đài, cần gì phải âm thầm lén lút." Âm Lân cười tủm tỉm nhìn Âm Lang: "Chẳng lẽ người cho rằng Thánh Quân chúng ta không thắng được?"

"Ờ..." Ta có thể nói ta thật sự lo lắng không? Thực lực của Ngọc Ưu Liên cũng không yếu hơn Thánh Quân, còn là linh mạch ngũ hệ, còn có nhiều hơn Thánh Quân một con Triệu hoán thú đó!

Âm Lang nói thầm trong lòng, đi theo Âm Lân về tới lôi đài. Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần mắt thấy không còn cơ hội, dieendaanleequuydoon – V.O, chỉ có thể thu lại toàn bộ độc dược và chú ngữ khế ước đã chuẩn bị, oán hận về tới trên đài cao, tiếp tục chờ đợi.

Tự nhiên Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc cũng đi theo cùng một lúc đã trở lại, vẻ mặt thong dong, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, khiến Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần thiếu chút nữa cắn nát răng rồi.

Thượng Quan Dương bị mãnh thú bắt, mãi không trở về, thẳng đến

mười ngày sau đó, Đại hội đã gần kết thúc, thứ tự của các môn phái lớn gần như đã được định xuống, môn phái trong 100 tên đứng đầu cũng không có gì thay đổi, còn lại khiêu chiến cũng chỉ là một vài thứ tự không lớn thay đổi, gần như đã không còn môn phái lại khiêu chiến nữa.

Bạch Vũ nhìn vào trận chiến sắp kết thúc trong lôi đài, thản nhiên nói: "Vân Kiếm Tông sắp thắng đúng không?"

Trận này chính là một cơ hội khiêu chiến cuối cùng của Vân Kiếm Tông, Vân Kiếm Tông đã lấy được thứ 48, còn muốn một đường xông lên, khiêu chiến môn phái thứ 45, xem ra dựa vào thực lực của Vân Bất Phàm, thật đúng là có thể thành công.

Dạ Quân Mạc gật đầu: "Thực lực của bản thân Vân Bất Phàm được coi là rất cao ở trong Đại Đế, mấu chốt là phải xem hai Trương lão dưới tay ông ta có thể thắng hay không."

Ầm - -

Trên lôi đài thứ ba phát ra một tiếng va chạm kịch liệt, bụi mù cuồn cuộn, tạo nên sóng khí khủng bố, một chiêu quyết định thắng bại, Triệu hoán thú hai bên gần như đồng quy vu tận, nhưng cuối cùng Trương lão Vân Kiếm Tông vẫn miễn cưỡng thắng được trận khiêu chiến này.

Nghe được Tề trưởng lão tuyên bố kết quả xong, Bạch Vũ nhìn về phía Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần: "Đến chúng ta, vào sân đi."

Hai người tuyệt không giật mình, rốt cuộc chuẩn bị khiêu chiến bọn họ rồi sao? Cũng tốt, hôm nay lại chiến một trận quyết định thắng bại đi.

Chương 667: Đế Quốc, Thần Điện, đối chiến 9

Edit: V.O

Nghe được tin Âm Dạ Đế Quốc muốn khiêu chiến với Sáng Thế Thần Điện, chúng môn phái đều không hẹn mà cùng rời khỏi lôi đài, nhìn từ rất xa.

Thượng Quan Dương bị vây khốn rất cực cũng trốn tới được, nhưng lại là bị Thụ Tinh áp giải đến trên đài cao.

Mặt ông ta đen như đáy nồi, tức giận nhảy xuống, nhảy vào trung tâm lôi đài: "Thực lực của Âm Dạ Đế Quốc hùng hậu, thực lực không tầm thường, lão phu tới thử thực lực của các ngươi trước, ai muốn lên, thì lên đi."

Tự nhiên Âm Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện sẽ không vội vàng chiến đấu mà tiến hành ba trận cùng một lúc. Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên không nhúc nhích, nhìn Dạ Quân Mạc: "Ba người các ngươi phái ra là ai?"

Bạch Vũ thật thản nhiên nói: "Ta, Quân Mạc và..."

Một bóng dáng xẹt qua, trực tiếp rơi xuống lôi đài, chính là Lý trưởng lão rời khỏi Sáng Thế Thần Điện.

Thượng Quan Vân Trần sững sốt: "Lý trưởng lão... hình như là một Y Sư?"

"Người còn nhớ rõ ông ấy là Y Sư à." Bạch Vũ tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Thượng Quan VânTrần khinh thường nhìn nàng: "Các người lại để một Y Sư đi khiêu chiến cha ta, u mê sao?"

Khóe miệng Bạch Vũ giật giật, không nói gì nhìn về phía Dạ Quân Mạc. Mặt Dạ Quân Mạc không biểu cảm lắc đầu, trong mắt rõ ràng viết: Đầu óc hẳn ta không dùng tốt, mặc kệ hẳn ta.

Sắc mặt Ngọc Ưu Liên lại khó coi, Thượng Quan Vân Trần không quen những Trưởng lão này, nhưng nàng ta quen, vị Lý trưởng lão này là Y Sư có thâm niên nhất của Sáng Thế Thần Điện, y thuật cao siêu, nghe nói có thể khởi tử hồi sinh.

Nhưng quan trọng hơn là, ông ta là một vị Đại Đế, Đại Đế đỉnh cấp!

Có được linh mạch song hệ: hệ Mộc, hệ Thủy, năng lực Phục Nguyên (phục hồi như cũ) siêu cao, cho dù bị trọng thương nặng cũng đều có thể nháy mắt khôi phục, gần như là một thân bất tử, chỉ cần Đại Đế ngang cấp đấu cùng ông ta thì không thể nháy mắt giết chết ông ta, kéo dài tới cuối cùng chắc chắn sẽ là ông ta thắng, là đối thủ vô cùng khó chơi.

"Hoang đường! Âm Dạ Đế Quốc các người không có người, lại tìm người ngoài giúp đỡ. Lý trưởng lão là người của Sáng Thế Thần Điện chúng ta!" Ngọc Ưu Liên nổi giận nói.

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nói: "Đã tách khỏi."

"Cho dù tách khỏi, dieendaanleequydoon – V.O, ông ta cũng chỉ vào Viện Trưởng Lão, không phải là người Âm Dạ Đế Quốc các người, dựa vào cái gì thay Âm Dạ Đế Quốc các người xuất chiến?" Ngọc Ưu Liên hỏi.

"Ai nói với người ông ấy không phải là người Âm Dạ Đế Quốc chúng ta? Sau hai tháng ông ấy tách khỏi Sáng Thế Thần Điện, đã gia nhập Âm Dạ Đế Quốc chúng ta rồi. Không tin người hỏi ông ấy." Bạch Vũ nhìn về phía trên lồi đài.

Lý trưởng lão gật đầu: "Đúng, lão phu đã sớm gia nhập Âm Dạ Đế Quốc, đã không còn quan hệ gì với Sáng Thế Thần Điện và Viện Trưởng Lão nữa rồi."

Ngọc Ưu Liên tức giận sôi lên, bây giờ còn có ai không biết quan hệ giữa Viện Trưởng Lão và Âm Dạ Đế Quốc? Chỉ sợ toàn bộ Viện Trưởng Lão đều đã được đưa vào Âm Dạ Đế Quốc, ai gia nhập Âm Dạ Đế Quốc, còn không phải tùy các người nói?

Sắc mặt Thượng Quan Dương cũng không phải khó coi bình thường, ông ta cũng rất quen thuộc Lý trưởng lão, tuy rằng sau khi Lý trưởng lão dưỡng lão ở Sáng Thế Thần Điện thì đã không thể nào ra tay, nhưng ông ta cũng đã từng nghe nói uy danh trước kia của Lý trưởng lão.

"Lý trưởng lão, người chắc chắn muốn thay Âm Dạ Đế Quốc xuất chiến? Bọn họ đã cho người chỗ tốt gì rồi?" Thượng Quan Dương lạnh lùng hỏi.

"Chỗ tốt?" Lý trưởng lão cười lạnh: "Thượng Quan Dương, có phải người cảm thấy mọi việc chỉ có lợi mới có người đi làm?"

"Chẳng lẽ không đúng? Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo, đều vì lợi mà hướng, chuyện không có lợi thì ai sẽ đi làm?" Thượng Quan Dương rất bình tĩnh phát tay áo: "Hay là nói người vì công chúa Bạch Vũ, bởi vì huyết mạch Sáng Thế kia? Thật ra cũng không đáng, Thần Sáng Thế sớm nên biến mất, Ngũ Hành

Đại Lục hẳn nên thuộc về trong tay chúng ta."

Chương 668: Phi đao Lưu Ly

1

Edit: V.O

"Người vô liêm sỉ! Thần Sáng Thế tạo ra cả vùng Đại Lục, cho dù người không có ý kính trọng gì cũng không thể hại huyết mạch của người. Âm Dạ Đế Quốc chưa cho ta chỗ tốt, là bản thân ta muốn cùng đấu một trận, ta muốn đánh bại người, tốt nhất là có thể giết người!" Vẻ mặt Lý trưởng lão lạnh xuống, quanh thân nhấc lên sát ý kinh khủng.

Thượng Quan Dương cắn răng: "Vì sao? Ta không nhớ đã từng đắc tội người."

"Người đã quên sao? Điện chủ Bạch Phong luôn luôn do ta khám và chữa trị, ta lại không thể cứu sống người, trơ mắt nhìn người chết ở trong kế hoạch của các người." Lý trưởng lão bước tới trước một bước, khí thế dờn núi lấp biển âm âm đè ép.

Phía sau, Giao Long (con thường luồng) đen tuyền dẫn theo nước lũ cuồn cuộn trời vọt mạnh xuống.

Đồng tử Thượng Quan Dương co rụt lại, vội vàng lui về phía sau, một mạch gọi ba con Triệu hoán thú hệ Kim ra, cường bạo đối kháng với một kích của Lý trưởng lão.

Khí thế của hai bên trong lôi đài va chạm kịch liệt, Triệu hoán thú hung mãnh (hung dữ, mạnh mẽ) chém giết.

Triệu hoán thú của Lý trưởng có hai con hệ Mộc, chỉ có một con là hệ Thủy, tính công kích không phải rất mạnh, rất nhanh đã rơi vào thế yếu.

Thượng Quan Dương bắt lấy cơ hội đuổi theo không rời, muốn một lần đánh Lý trưởng lão xuống tận đáy, khiến Lý trưởng lão không trở mình được. Nhưng mỗi một lần Lý trưởng lão đều miễn cưỡng tiếp tục chịu đựng.

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên nhìn không rời mắt, trong lòng không yên, đừng nhìn bây giờ Thượng Quan Dương đang chiếm ưu thế, càng kéo dài sẽ càng hỏng bét.

Ầm - -

Lại va chạm kịch liệt một lần nữa, ba con Triệu hoán thú của Thượng Quan Dương đều bị thương, Giao Long của Lý trưởng lão bị thương quá nặng, nhưng hai con Triệu hoán thú hệ Mộc phía sau lập tức sử dụng linh thuật chữa khỏi, chỉ trong nháy mắt, vết thương đã hoàn toàn hồi phục.

"Đáng giận!" Thượng Quan Dương nổi giận gầm lên một tiếng, chém giết về phía Triệu hoán thú hệ Mộc của Lý trưởng lão, dieendaanleequuydoon – V.O, hai con Triệu hoán thú này không chết, ông ta cũng đừng mong đánh bại Lý trưởng lão.

Nhưng Lý trưởng lão sao để ông ta dễ dàng làm được như vậy, một kích của Giao Long hệ Thủy rất mạnh, khiến Thượng Quan Dương gần như ăn không vô.

Không bao lâu, Thượng Quan Dương sắp tiêu hao hết linh khí, ba con Triệu hoán thú cũng chỉ còn lại hai con.

Khóe miệng Thượng Quan Dương chảy ra vết máu, hung hăng trừng Lý trưởng lão một cái: "Xem như ngươi lợi hại!"

Ông ta xoay người muốn rời khỏi lôi đài, trong mắt Lý trưởng lão xẹt qua sắc bén: "Chạy đi đâu? Như vậy đã muốn chạy, ngươi nằm mơ!"

"A - -" Thượng Quan Dương kêu thảm một tiếng, đã đến lôi đài bên cạnh, ngực lại bị đâm thành một cái lỗ lớn.

"Cha!" Thượng Quan Vân Trần quá sợ hãi, đập bàn nhảy lên, bay vọt xuống.

Thượng Quan Dương đã ngã xuống từ lôi đài, Thượng Quan Vân Trần đón được ông ta, lập tức dứt cho ông ta Hoàn Hồn Thảo 5000 năm mới miễn cưỡng cứu được mạng ông ta.

Thượng Quan Vân Trần âm trầm nhìn về phía Lý trưởng lão trên đài: "Ám Dạ Đế Quốc, đúng là rất tốt!"

"Ông ta thua, là do ông ta không đủ thực lực, chẳng lẽ Thượng Quan Điện chủ tính trả thù?" Lý trưởng lão thu Triệu hoán thú của bản thân lại, từ trên cao nhìn xuống Thượng Quan Vân Trần.

"Ngươi!" Thượng Quan Vân Trần giận tím mặt. Bạch Vũ đi lên lôi đài: "Thượng Quan Vân Trần, nếu không phục như vậy thì lên đi, ta đối chiến với ngươi."

Ngọc Ưu Liên đang xem cuộc chiến trên đài cao cũng nhảy xuống, kiêu mị cười nói: "Đừng lãng phí thời gian, cùng nhau dứt khoát mới tốt, ta đã chờ mong đường đường chính chính tỷ thí cùng Ám Dạ Quân Vương một trận từ lâu rồi."

Bạch Vũ nghi ngờ liếc nhìn nàng ta. Đường đường chính chính? Sao

người có thể nói ra miệng được? Nếu có thể, chỉ sợ quý kế gì người cũng sẽ dùng. Đột nhiên muốn đồng thời chiến đấu, là không hy vọng giữa đường có người nhúng tay cứu viện? Các người có tự tin giết được ta và Dạ Quân Mạc như vậy sao?

Thượng Quan Vân Trần sắp xếp cho Thượng Quan Dương xong, lập tức nhảy lên lôi đài.

Bạch Vũ đối chiến với Thượng Quan Vân Trần, Dạ Quân Mạc đối chiến với Ngọc Ưu Liên, hai trận đại chiến đồng thời bắt đầu.

Chương 669: Phi đao Lưu Ly

2

Edit: V.O

Mọi người kích động nhìn bốn người trong lôi đài, bọn họ đều là nhân vật có thực lực kinh thiên, đặc biệt Ngọc Ưu Liên và Dạ Quân Mạc, Thần Hoàng đối chiến, cũng không phải tùy tiện là có thể xem được.

Ngay từ đầu trận chiến, Dạ Quân Mạc và Ngọc Ưu Liên đã trực tiếp tiến vào độ sức sinh tử, bốn con Triệu hoán thú của Dạ Quân Mạc trực tiếp đối mặt với năm con Triệu hoán thú của Ngọc Ưu Liên. Lực lượng hủy thiên diệt địa không kiêng nể gì phóng ra ở khắp hoang mạc.

Mọi người bất giác lui xa một chút, Thần Hoàng chiến đấu, dường như lôi đài đã có chút chịu không nổi, không cẩn thận một cái là có thể khuếch tán ra, gây hại cho người vô tội.

Bạch Vũ và Thượng Quan Vân Trần bên này lại yên tĩnh hơn.

"Bạch Vũ, bây giờ muội theo ta trở về còn kịp." Thượng Quan Vân Trần ngậm bi thương nói.

"Không còn kịp rồi. Hơn nữa ta cũng không muốn trở về với ngươi."

"Muội thật sự muốn chết ở đây sao? Ám Dạ Đế Quốc là tử địch của Sáng Thế Thần Điện chúng ta, sao muội có thể gia nhập với bọn họ? Muội đã quên muội là công chúa của Sáng Thế Thần Điện sao? Muội lại phản bội Sáng Thế Thần Điện!" Thượng Quan Vân Trần một bộ

chính trực nghiêm nghị, nói lời hiên ngang lẫm liệt, Bạch Vũ nghe được rất muốn trợn mắt.

"Người nghĩ sai rồi." Khóe miệng Bạch Vũ gợi lên một chút độ cong, trong mắt lộ ra ngạo khí sắc bén, khí thế khinh thường ép người:
"Không phải ta vì Sáng Thế Thần Điện mà tồn tại, mà Sáng Thế Thần Điện vì ta mà tồn tại, ta ở đâu, Sáng Thế Thần Điện sẽ ở đó, ta không cần nữa, Sáng Thế Thần Điện nên bị hủy diệt!"

Đột nhiên, lòng Thượng Quan Vân Trần run lên, cảm giác sợ hãi dâng lên, thật bá đạo! Thật cuồng vọng! Đây mới là Bạch Vũ, là công chúa của Sáng Thế Thần Điện, là chủ nhân của các vị Thần!

Bọn họ tính kế nàng, ám hại nàng, chẳng qua là vì khinh nàng đơn thuần, không hiểu thế sự thôi. Bây giờ, nàng không muốn để cho bọn họ lừa gạt nữa, bọn họ nên trả giá thật nhiều rồi!

Ầm - -

Tiểu Bạch của Bạch Vũ xuất hiện, khiến lôi đài chấn động kịch liệt, lao thẳng tới Thượng Quan Vân Trần.

Thượng Quan Vân Trần phục hồi tinh thần lại,
dieendaanleequuydoon – V.O, vội vàng gọi ba con Kỳ Lân ra.

Chỉ đối mặt một cái, một con Kỳ Lân đỡ một chưởng Phách Thiên Liệt của Tiểu Bạch, nháy mắt tan thành mây khói!

Ngũ Hành Bạch Hồ cấp 8, lực công kích cao tới 80 điểm, lực công kích của Phách Thiên Liệt có thể đạt tới 160 điểm, càng kỳ lạ hơn là đánh rất hung bạo. Đừng nói là Kỳ Lân, chỉ một ngọn núi cũng sẽ bị một chưởng vừa rồi san bằng.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần có chút xanh xao, lập tức ngăn cản Kỳ Lân phản kích, nhưng Tiểu Thanh, Tiểu Hôi và Trảm Nguyệt của Bạch Vũ đều lục tục xuất hiện, toàn bộ đều là cấp 8. Ngạc nhiên là Bạch Vũ đã đạt tới cấp bậc, hơn nữa sau khi vừa đột phá đã lập tức củng cố thực lực, đã thăng cấp cho cả năm con Triệu hoán thú rồi.

Nếu đối phó với Đại Đế bình thường, Thượng Quan Vân Trần còn có chút tin tưởng, dù sao hắn ta nỗ lực một chút là có thể đạt tới lực công kích của Thần Hoàng, nhưng đối phó với Bạch Vũ, hắn ta thật nghi ngờ mình có cơ hội bộc phát ra lực chiến đấu càng cao không.

Ầm ầm ầm - -

Thượng Quan Vân Trần luôn luôn chống cự, nhưng hắn ta chỉ bị động bị đánh, hoàn toàn không có sức đánh trả.

Ba con Kỳ Lân chết hết chỉ còn lại một con, Thượng Quan Vân Trần cảm thấy khả năng chống đỡ của mình không còn lâu nữa rồi.

"Bạch Vũ, ngươi đừng ép ta!" Thượng Quan Vân Trần rống giận.

Bạch Vũ nhíu mày: "Ta cứ ép ngươi, thì thế nào, không phải ngươi cảm thấy ta sẽ không giết ngươi đó chứ?"

Lời nói này vừa dứt, một con Kỳ Lân cuối cùng cũng chết dưới tay Tiểu Bạch.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần xanh mét, phun ra một ngụm máu, bất đắc dĩ lấy phi đao ra.

Phi đao hiện lên vẻ sắc bén dưới ánh mặt trời, đột nhiên bắn ra, trực tiếp ép Tiểu Bạch. Tiểu Bạch gầm lên một tiếng, chân bị cắt ra một miệng vết thương thật sâu.

Chương 670: Phi đao Lưu Ly

3

Edit: V.O

Bạch Vũ biến sắc, da Tiểu Bạch có thể so với Kim Cương, chỉ có kim khí cứng rắn nhất mới có thể cắt rách, phi đao này lại có thể cắt rách da Tiểu Bạch, thậm chí khiến Tiểu Bạch bị thương, đây là phi đao gì vậy?

Thượng Quan Vân Trần mỉm cười, vươn tay đón lấy, phi đao lại về tới trong tay hắn ta.

Tiểu Bạch nổi giận, đột nhiên xông lên trước.

Phi đao trong tay Thượng Quan Vân Trần lại đánh ra, lần này là 12 thanh cùng bắn ra, trực tiếp đánh về những chỗ hiểm của Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lập tức vung chân chụp tám ngọn phi đao bay đến, nhưng vẫn còn bốn cán chuôi không thể đánh rơi, thân thể cao lớn nháy mắt nhanh chóng lùi lại, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng những phi đao này lại giống như có sinh mệnh, vào lúc Tiểu Bạch lui ra phía sau, nháy mắt đổi hướng, tiếp tục tiến tới, vốn hắn là sẽ công kích thất bại lại cường bạo đâm trúng hai bên thân Tiểu Bạch, đâm mạnh vào trong, chỉ còn lại chuôi đao lộ bên ngoài!

Máu tươi phun trào, Tiểu Bạch rít gào một tiếng, đôi mắt hổ phẫn nộ đỏ bừng, sức chịu đựng lại bỗng chốc giảm xuống năm thành. Phi đao nhuộm đầy máu tươi hơi hơi rung động, dường như còn đang

không ngừng hấp thu linh khí trên người Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch!" Bạch Vũ nổi giận lôi đình, vội vàng nhào đến bên cạnh Tiểu Bạch, phi đao nháy mắt rút ra khỏi thân thể Tiểu Bạch, cùng với cả phi đao bị đánh rơi trên mặt đất cùng đâm về phía Bạch Vũ.

Răng rắc - -

Bóng dáng tuyết trắng của Băng Hồ chợt lóe lên, để lại một đường sông băng cực lạnh, đông toàn bộ 12 phi đao trong không trung, một tầng băng óng ánh trong suốt đông chặt bên ngoài phi đao, giống như từng khối băng.

Chỉ nghe mấy tiếng vang thanh thúy, toàn bộ phi đao rơi xuống mặt đất.

Bạch Vũ ôm lấy Tiểu Bạch, Trảm Nguyệt lập tức nhảy tới bên cạnh Tiểu Bạch, vận dụng Khô Mộc Phùng Xuân, trị thương cho Tiểu Bạch.

Thượng Quan Vân Trần đã nhân cơ hội rời rất xa khỏi phạm vi công kích, dieendaanleequuydoon – V.O, cười lạnh lùng: "Bạch Vũ, người nghĩ rằng phi đao của ta đơn giản như vậy sao?"

Hắn ta vung tay lên, lại có 12 thanh phi đao trôi nổi ở trước người hắn ta, mũi nhọn lạnh như băng, chớp lóe ánh sáng khát máu.

"Đi!" Thượng Quan Vân Trần mạnh mẽ quát một tiếng, 12 thanh phi đao vẽ ra từng đường sáng bạc, theo các phương hướng đâm về phía Băng Hồ, cùng lúc đó, 12 thanh phi đao bị đóng băng phát ra tiếng vang kịch liệt, mạnh mẽ chấn động nát khối băng bên ngoài, bay về hướng Băng Hồ.

Trong lòng Bạch Vũ giật mình, 24 thanh, mỗi một thanh đều sẽ chủ động công kích, mỗi một thanh đều là thứ công kích người khủng bố, linh hoạt hay thay đổi, tránh cũng không thể tránh, cái này sẽ rất khó đối phó. Bọn Tiểu Thanh có lợi hại, cũng không có cách nào hủy diệt được những phi đao này.

Hắn là móng vuốt của Tiểu Bạch có thể hủy diệt phi đao, nhưng muốn bắt được những phi đao này lại không dễ.

Đột nhiên ánh mắt Bạch Vũ nhìn về phía Thượng Quan Vân Trần, bốn con Triệu hoán thú ngằm hiểu, lập tức điên cuồng đánh về phía Thượng Quan Vân Trần.

Nếu Thượng Quan Vân Trần có thể khống chế những phi đao này, chỉ cần xử lý hắn ta, phi đao sẽ không còn tác dụng.

Thượng Quan Vân Trần cười lạnh: "Bạch Vũ, ngươi quá ngây thơ rồi, phi đao này cũng không chỉ có 24 thanh."

Xoạt - -

Lại là 12 thanh phi đao, nghênh diện đánh về phía Tiểu Thanh và Băng Hồ nhào tới.

Vào lúc này đột nhiên Tiểu Hôi tiến lên một bước, thân hình vĩ đại đỡ lấy 12 thanh phi đao, Đại Địa Hộ Thuần trên người tan biến theo.

Vẻ mặt Bạch Vũ không thay đổi: "Ta đã không còn ngây thơ như vậy nữa, đã sớm biết ngươi sẽ để lại chút gì đó bảo vệ bản thân. Chỉ là, cũng là cuối cùng rồi, cái này tổng cộng chỉ có 36 ngọn phi đao đúng không?"

"À, 36 chuôi phi đao Lưu Ly này đủ để đối phó ngươi!" Thượng Quan

Vân Trần vênh váo cười to, vô cùng tự tin, phi đao Lưu Ly chính là linh khí cấp Thần, từng đánh chết vô số cường giả cấp bậc Đại Đế, cũng không biết đã giết chết bao nhiêu con mãnh thú mãnh cấp.

Chương 671: Phi đao Lưu Ly

4

Edit: V.O

Bạch Vũ hít sâu một hơi, nàng cũng không nghi ngờ lời nói của Thượng Quan Vân Trần.

12 thanh phi đao đã đánh nát Đại Địa Hộ Thuần của Tiểu Hôi, công kích như vậy rất khủng bố.

Bây giờ lực phòng ngự của Tiểu Hôi đã cao tới 90 điểm, sức chịu đựng cũng còn 88 điểm, hơn nữa nó tu luyện Kim Cương Phách Thể, lực phòng ngự có thể tăng gấp bội, sức chịu đựng của Hộ Thuần cũng gần 200, đã dễ dàng bị đánh nát như vậy!

Nàng nhìn 36 ngọn phi đao điên cuồng đâm loạn trên người bốn con Triệu hoán thú.

Tiểu Thanh chỉ có thể không ngừng đánh rớt, ngọn lửa của nó không hề có chút tác dụng gì với phi đao.

Oản Lý Băng Sương của Băng Hồ có thể đông cứng phi đao lại, nhưng vô dụng, chỉ đông lại, không thể hủy diệt, cũng chỉ có thể luôn luôn tránh né không dứt.

Tiểu Bạch cũng không bắt được những phi đao này.

Trảm Nguyệt ở trong lòng Bạch Vũ, cũng không thể không đành chịu, chỉ có thể dùng Khô Mộc Phùng Xuân giúp bọn nó khôi phục ở lúc

bọn nó bị thương.

Những phi đao này khéo léo linh hoạt, tốc độ nhanh như tia chớp, vô cùng cứng rắn, chúng có thể tránh né công kích từ Triệu hoán thú rất dễ dàng, tìm đúng chỗ yếu nhất để tấn công, thậm chí chúng còn có thể phối hợp lẫn nhau.

Vén vẹn 36 ngọn phi đao, mỗi một chuỗi đều là một thứ vũ khí chém giết lợi hại.

Bạch Vũ thật không rõ sao Thượng Quan Vân Trần đồng thời khống chế được 36 phi đao, còn khống chế tốt như vậy? Từ khi nào hẳn ta luyện được tuyệt kỹ như vậy?

Bạch Vũ đang suy nghĩ, bỗng nhiên Trảm Nguyệt từ trong lòng nàng nháy ra, mạnh mẽ nhấc chân lên.

Bạch Vũ ngẩng đầu, không biết từ lúc nào phi đao lại lặng yên không một tiếng động bay tới cố ép nàng, Trảm Nguyệt phát hiện kịp thời, dieendaanleequuydoon – V.O, một chưởng đánh bay một thanh.

Vẫn còn một thanh nhanh chóng nghênh diện đâm tới Bạch Vũ.

Ánh mắt như nước của Bạch Vũ dao động, thân người nhanh chóng lùi lại, gắt gao nhìn chăm chăm phi đao bay vụt đến.

Ngọn lửa khủng bố nổ tung, cùng với chưởng phong Phách Thiên Liệt âm âm đánh ra.

Phi đao Lưu Ly xông qua Lưu Hỏa, ngọn gió sắc bén bổ chưởng phong ra, đâm về phía Bạch Vũ với thế không thể đỡ. Lưỡi đao lóe lên mũi nhọn lạnh băng, còn dính vết máu, tiếng đao thông suốt, hưng phấn chiến đấu giống như đã nhiều năm rồi mới được thấy lại

ánh mặt trời.

"Hồngбет!"

"Công chúa!"

Mọi người đang xem cuộc chiến ào ào đứng dậy, trừng lớn mắt nhìn về phía Bạch Vũ. Về mặt đám người Âm Lân đại biến, mọi người ở Viện Trưởng Lão càng hoảng sợ muốn bổ nhào lên lôi đài, nhưng hoàn toàn không kịp.

"Bạch Vũ, đáng tiếc, nếu ngươi bằng lòng trở về cùng ta thì sẽ không phải chết rồi." Thượng Quan Vân Trần thở dài một tiếng, trong mắt lại tràn đầy ý tiếc hận.

Ầm - -

Phi đao Lưu Ly đánh nứt băng Bạch Vũ đông kết lại, đục thủng một tầng Đại Địa Hộ Thuẫn mà Bạch Vũ thêm vào cho bản thân, mắt thấy sẽ đâm vào cổ họng Bạch Vũ.

Lôi đài bên kia, mặt Dạ Quân Mạc lạnh như sương, áp lực quanh thân lạnh tới cực điểm, nộ khí hủy thiên diệt địa dựng lên, bỏ Ngọc Ưu Liên lại, bóng dáng như du long đi thẳng đến chỗ Bạch Vũ.

"Đừng!" Đột nhiên Bạch Vũ mở miệng, vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng kẹp lại, cái chuôi cuồng ngạo khát máu này, phi đao thể không đỡ nổi lại bị Bạch Vũ nhẹ nhàng kẹp lấy.

Nhất thời, sắc mặt mọi người vừa mới sợ hãi trở nên kỳ dị.

Không phải phi đao này rất lợi hại sao? Ngay cả phòng ngự của Ngũ Hành Bạch Hổ và Đại Địa Hôi Hùng cũng có thể đục thủng, sao đến

trên tay Bạch Vũ, đã bị Bạch Vũ bắt được? Chẳng lẽ phi đao này tấn công còn phải nhìn người?

Thượng Quan Vân Trần khó tin nhìn chăm chăm phi đao trong tay Bạch Vũ, phần nộ rống to: "Người đã làm gì?"

Bạch Vũ đùa nghịch phi đao trong tay, mỉm cười: "Thì ra phi đao này đã nuôi ra sinh mệnh, có đao hồn rồi."

Chương 672: Phi đao Lưu Ly

5

Edit: V.O

"Đúng thì thế nào?" Thượng Quan Vân Trần dữ tợn nhìn Bạch Vũ, rất không hiểu.

Vẻ mặt Bạch Vũ lạnh xuống, lờm Thượng Quan Vân Trần một cái: "Người quên ta là người như thế nào sao? Ta là huyết mạch của Thần Sáng Thế, vùng Đại Lục này là tổ tiên của ta sáng chế ra, sinh mệnh trên cả vùng Đại Lục này cũng là tâm huyết của người mà thành."

Lòng Thượng Quan Vân Trần hơi phát run, dường như hiểu rõ gì đó, lại không nắm được: "Người có ý gì?"

"Tuy phi đao của người đã nuôi ra được đao hồn rất lâu, nhưng cũng chưa trưởng thành, chúng vẫn còn nhỏ." Bạch Vũ cười tủm tỉm nói.

Bỗng nhiên Tề trưởng lão hiểu ra: "Đúng rồi! Tất cả sinh mệnh trời đất tạo ra, ban đầu đều có sự tôn kính với huyết mạch Thần Sáng Thế, hồn đao này vẫn còn ở giai đoạn khởi điểm, tự nhiên sau khi nhận ra hơi thở của công chúa Bạch Vũ sẽ không tiếp tục công kích, thì ra là thế! Ha ha - - Thượng Quan Vân Trần, lần này người phải thất vọng rồi."

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần xanh mét, cho tới bây giờ hẳn ta không nghĩ tới hồn đao phi đao Lưu Ly lại sẽ nghe lời Bạch Vũ! Phải biết rằng hẳn ta vì khiến phi đao Lưu Ly nghe lời, thậm chí dù không

thích cũng phải dùng máu của bản thân đi nuôi, kết quả Bạch Vũ chỉ dùng hơi thở Thần Sáng Thế, phi đao Lưu Ly đã phục tùng, vì sao lại như vậy?

Chẳng lẽ hắn ta vĩnh viễn cũng kém Bạch Vũ? Hắn ta nhất định không phải là chủ nhân của Sáng Thế Thần Điện? Dựa vào cái gì? Hắn ta và Ngọc Ưu Liên đều muốn giết Bạch Vũ, vì sao nàng còn muốn trở về!

Mặt Thượng Quan Vân Trần giận dữ, khuôn mặt đều vặn vẹo tới cực điểm.

Ầm - -

Bên cạnh lôi đài, Dạ Quân Mạc không lại đến lôi đài của Bạch Vũ cứu viện nữa, nhưng Ngọc Ưu Liên lại nhân cơ hội đánh lén Dạ Quân Mạc, Ngũ Hành Thanh Long bị Cửu Thiên Lôi Điện bổ trúng, trọng thương, dieendaanleequuydoon – V.O, sức chịu đựng gần như chỉ còn lại một thành.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua bên kia, trong mắt xẹt qua chút vẻ giận dữ, ánh mắt sắc bén bắn về phía Thượng Quan Vân Trần, bóng dáng chuyển động, lại thoải mái đoạt được tám ngọn phi đao Băng Hồ đông cứng lại, ngay sau đó, nàng lại lấy được phi đao tập kích Tiểu Hôi.

Chỉ qua mấy hơi thở, Bạch Vũ đã thu toàn bộ ba mươi sáu thanh phi đao vào trong nhẫn Bách Vũ.

"Lên!" Bạch Vũ lạnh lùng chỉ vào Thượng Quan Vân Trần, năm con Triệu hoán thú lập tức phát động tấn công Thượng Quan Vân Trần.

Thượng Quan Vân Trần lập tức muốn trốn, hắn ta nhờ vào thời gian

phi đao phóng ra khôi phục phần lớn linh mạch tổn thương, triệu hoán ra hai con Kỳ Lân, bản thân lại nhanh chóng bay lên nhảy xuống lôi đài bên cạnh.

"Muốn chạy? Người nằm mơ!" Ánh mắt Bạch Vũ lạnh như băng, Tiểu Thanh lập tức lao xuống ngăn ở phía trước Thượng Quan Vân Trần, Bạo Liệt Lưu Hỏa nghênh diện phun ra.

Thượng Quan Vân Trần kêu thảm một tiếng, liên tiếp lui về phía sau.

Hai con Kỳ Lân phía sau, vừa triệu hồi ra đã bị Tiểu Bạch và Băng Hồ của Bạch Vũ tiêu diệt hết.

Bạch Vũ bước từng bước một đến chỗ Thượng Quan Vân Trần, sát ý trong mắt không che giấu chút nào, nhìn đến mức lòng Thượng Quan Vân Trần run lên: "Người, người dám giết ta?"

Bạch Vũ hơi híp mắt: "Người cảm thấy ta không dám giết người?"

"Ta là vị hôn phu của người!"

"Trí nhớ của người không tốt lắm nhỉ, bây giờ người là vị hôn phu của Ngọc Ưu Liên, về phần ta, đã sớm bị người giết rồi. Bản thân nương ta cũng bị cha người hại chết rồi. Thù này, không thể không báo! Hôm nay hãy kết thúc đi!" Bạch Vũ vung tay lên.

Năm con Triệu hoán thú lập tức tiến lên bao vây, ngay cả Trảm Nguyệt cũng lên, giết một tên ra về có linh mạch Thần Hoàng, Bạch Vũ rất cẩn thận, cần phải bảo đảm xử lý được Thượng Quan Vân Trần.

Ầm ầm ầm - -

Mây sấm trên trời quay cuồng, bỗng nhiên hơn mười tia chớp từ trên trời giáng xuống, bổ xuống bên cạnh Thượng Quan Vân Trầ.

Năm con Triệu hoán thú lập tức tản ra bốn phía, Ngọc Ưu Liên thừa dịp trong nháy mắt bọn nó tản ra, nhảy tới bên cạnh Thượng Quan Vân Trầ.

Chương 673: Đại chiến 1

Edit: V.O

Linh khí dồi dào ngưng tụ thành một mũi nhọn đâm thẳng vào Bạch Vũ.

Đồng tử Bạch Vũ co rụt lại, đột nhiên lui về phía sau.

Tiểu Hôi lập tức tiến lên ngăn cản.

Chỉ nghe một tiếng nổ tung, Đại Địa Hộ Thuấn trên người Tiểu Hôi lại vỡ vụn, thậm chí mũi nhọn còn thương tổn đến da lông của nó, sức chịu đựng giảm mạnh ba thành.

Lực lượng thật là khủng khiếp, quả nhiên là lực lượng của Thần Hoàng, không thể địch lại được.

Tuy rằng Đại Đế đã đứng ở đỉnh thế giới, nhưng vẫn kém Thần Hoàng một khoảng lớn.

Đi vào Thần Hoàng, sẽ đại biểu tiến vào một cảnh giới khác, chẳng những Triệu hoán thú đều có thể tu luyện đến mãn cấp, còn có thể thêm lực lượng của Triệu hoán thú lên người bản thân, uy lực linh thuật mà chủ nhân sử dụng tuyệt sẽ không kém hơn Triệu hoán thú.

Cho dù Triệu hoán thú không xuất hiện, bản thân cũng đủ để đối phó với tất cả Triệu Hoán Sư dưới cấp bậc Đại Đế.

"Ngọc Ưu Liên, ngươi đang làm cái gì? Đây là tỷ thí lôi đài, đối thủ

của người là Dạ Quân Mạc!" Tề trưởng lão hét lớn.

Ngọc Ưu Liên hừ lạnh một tiếng: "Chẳng phải vừa rồi Dạ Quân Mạc cũng muốn cứu Bạch Vũ sao?"

Dạ Quân Mạc đuổi giết đến nơi, lạnh lùng khinh thường liếc qua Thượng Quan Vân Trần nửa chết nửa sống nấp ở phía sau Ngọc Ưu Liên: "Ta chỉ là muốn, chưa ra tay."

Ngọc Ưu Liên cắn răng: "Coi như trận này hãn thua, ta và người tiếp tục tỷ thí."

"Không được, tỷ thí còn chưa xong, tỷ thí lôi đài ở Đại hội trăm phái cũng không phải nhận thua là có thể xuống, phải chết hoặc là tự bản thân đi xuống lôi đài. Rõ ràng hãn ta vẫn còn ở trên lôi đài!" Bạch Vũ quyết đoán từ chối.

Ánh mắt Ngọc Ưu Liên trầm xuống, đột nhiên vươn tay đánh Thượng Quan Vân Trần ra ngoài, ném xuống dưới lôi đài.

"Người dám!" Bạch Vũ lập tức sai Tiểu Thanh đuổi theo, móng vuốt của nó nháy mắt bắt được Thượng Quan Vân Trần bay ở giữa không trung, nắm Thượng Quan Vân Trần quay lại, móng vuốt sắc bén thiếu chút nữa đã xé nát Thượng Quan Vân Trần.

"Khốn kiếp!" Vẻ mặt Ngọc Ưu Liên lạnh như băng, giận tím mặt, năm con Triệu hoán thú bên cạnh điên cuồng phát động công kích về phía Bạch Vũ.

Dạ Quân Mạc lập tức ngăn cản, Đế Vương Bạch Viên giống như ngọn núi che ở trước người bọn họ.

Ngũ Hành Thanh Long và Ngũ Hành Chu Tước cuồng bạo khởi

xướng tiến công.

Bạch Vũ nhanh chóng lùi lại, thoát khỏi khu hỗn chiến, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch cũng gia nhập chiến đấu, để Băng Hồ lập tức đi tru sát Thượng Quan Vân Trần.

"Ngọc Ưu Liên đã làm trái quy tắc, chúng ta cũng không cần vâng theo quy tắc làm gì, người có bản lĩnh thì đánh bại hai người - ta và Dạ Quân Mạc, cứu Thượng Quan Vân Trần đi, nếu không... người cũng cùng chết đi!" Bạch Vũ không chút khách sáo nói.

Trong lòng Ngọc Ưu Liên kinh hãi, đây thật là lời Bạch Vũ nói ra sao? Rốt cuộc cũng không chút khách sáo muốn tới giết bọn ta rồi.

Ngọc Ưu Liên kiêu mị cười to: "Tốt lắm! Như vậy mới đúng, như vậy mới là công chúa Sáng Thế Thần Điện, dù sao người cũng là đời sau của Thần Sáng Thế, sao có thể luôn luôn yếu đuối. Chỉ là, dieendaanleequuydoon – V.O, người muốn giết ta cũng không dễ như vậy, ta để cho người xem bản lĩnh của ta!"

Ngọc Ưu Liên lấy một lọ đan dược ra, trực tiếp nuốt vào miệng, đột nhiên linh khí quanh thân nàng ta tăng vọt gấp bội.

"Là Tạo Hóa Linh Thảo tăng linh khí và linh mạch!" Trong mắt Bạch Vũ phóng ra ánh sáng rực rỡ, cũng lấy ra một đóa giống như đóa hoa, ném cho Dạ Quân Mạc: "Ăn đi."

Dạ Quân Mạc không nói hai lời ăn vào, hiệu quả còn tốt hơn Tạo Hóa Linh Thảo Ngọc Ưu Liên ăn vào.

Không chỉ tăng vọt lực công kích, ngay cả Triệu hoán thú của hắn cũng lâm vào trong cuồng bạo, tăng trưởng lực công kích và lực phòng ngự ngẫu nhiên đánh trên diện rộng.

Sắc mặt Ngọc Ưu Liên trở nên rất khó coi.

Bạch Vũ mỉm cười: "Ngọc Ưu Liên, ta chính là Y Sư, nói về dược liệu lại rất quen thuộc, sao ngươi có thể hơn ta? Muốn dùng dược liệu đến đề thăng, ta càng biết đề thăng hơn ngươi."

Chương 674: Đại chiến 2

Edit: V.O

Hơi thở trên người Dạ Quân Mạc tăng vọt, ngay cả Ngũ Hành Thanh Long vừa rồi trọng thương cũng đã khôi phục nhờ Dạ Quân Mạc nhận được linh khí tràn đầy.

Công kích cuồng bạo một chút đã làm cho Ngọc Ưu Liên lâm vào hiểm cảnh, phiền phức của nàng ta chính là Triệu hoán thú của Bạch Vũ cũng công khai gia nhập vào.

Trảm Nguyệt thích thú tung Khô Mộc Phùng Xuân ra, trị thương cho Triệu hoán thú của Dạ Quân Mạc, mấy con Triệu hoán thú có lực công kích rất mạnh khác càng đuổi theo Thượng Quan Vân Trần không tha.

Bây giờ Thượng Quan Vân Trần bị tính sổ lên người, hoàn toàn không có sức lực phản kháng, chỉ có thể tránh ở phía sau Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên đối mặt với công kích cuồng bạo của Dạ Quân Mạc cũng không cố nổi, còn phải vội cứu viện Thượng Quan Vân Trần, tức giận đến rất muốn trực tiếp không quan tâm hấn ta nữa, mặc cho hấn ta tự sinh tự diệt.

Nhưng nàng ta không thể, Thượng Quan Dương vẫn còn sống tốt, nàng ta không thể thấy con ông ta chết mà không cứu ở trước mặt ông ta.

Ầm - -

Thiết Hoa Báo của Ngọc Ưu Liên bảo vệ trước Thượng Quan Vân Trần, mất đi sự bảo vệ của Bạch Ngọc Khuyển, sau một trận va chạm mãnh liệt, Bạch Ngọc Khuyển ngã ở trước móng Ngũ Hành Chu Tước.

Mấy con Triệu hoán thú còn lại cũng lục tục bị thương, Ngọc Ưu Liên miễn cưỡng dùng linh khí của bản thân chống lại Hỏa Diễm Thanh Điều của Bạch Vũ. Nhưng vẫn vô dụng, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc cộng lại có 9 con Triệu hoán thú, mỗi một con đều là sự tồn tại khủng bố, trong đó còn có một con Trảm Nguyệt hệ Mộc, nháy mắt có thể cứu sống một con Triệu hoán thú gần chết.

Thế này còn đánh thế nào nữa?

Ngọc Ưu Liên không ngừng lui về phía sau, dieendaanleequuydoon – V.O, muốn chạy ra lôi đài, nhưng chín con Triệu hoán thú đủ để bao vây nàng ta.

"Ám Dạ Đế Quốc, đúng là rất tốt. Cái gọi là công bằng của Đại hội trăm phái chính là như thế này sao? Coi như hôm nay ta được mở mang kiến thức rồi." Ngọc Ưu Liên tức giận nói.

Bạch Vũ không cho là đúng: "Đây không phải là người tự tìm à? Rõ ràng người có thể một mình đấu với Dạ Quân Mạc, lại muốn đến tham gia trận chiến của ta và Thượng Quan Vân Trần, bây giờ chúng ta là hai đấu hai, không có gì là không công bằng."

Ngọc Ưu Liên không lên nổi một hơi, thiếu chút nữa đã nghẹn chết, quay đầu nhìn Thượng Quan Vân Trần nửa chết nửa sống, đây là hai đấu hai sao? Thượng Quan Vân Trần đã như vậy, chỗ nào coi như là còn lực chiến, rõ ràng chính là một kẻ liên lụy.

Trên khuôn mặt búp bê này của nàng ta xuất hiện một chút sắc bén:
"Đây là các người ép ta."

Ầm - -

Chỉ thấy Ngọc Ưu Liên vung bàn tay to lên, bốn con Triệu hoán thú Thần vực liều chết xông đến Bạch Vũ, Dạ Quân Mạc lập tức gọi Ngũ Hành Thanh Long lui về ngăn cản.

Mà đột nhiên một con Triệu hoán thú phi hành duy nhất của Ngọc Ưu Liên – Đại Bằng Điều lại quay đầu lao xuống lôi đài, hình thể tăng vọt, mở rộng hai cánh gần như che đậy hơn một nửa bầu trời.

Nó hót dài một tiếng, vỗ cánh vung lên, trong lông chim rất nặng vấy ra khói đen dày đặc.

"Đây là cái gì?" Mọi người đang xem cuộc chiến ở gần lôi đài kinh hãi, nháy mắt bị khói đen bao phủ, một vài người có thực lực yếu nháy mắt đều ngã xuống.

"Không tốt! Có độc! Đây là khói độc, chạy mau!" Mọi người lập tức kinh hoảng chạy ra ngoài, nhưng tốc độ khuếch tán của khói độc thật sự quá nhanh.

Đại Bằng Điều dùng sức quạt hai cánh, nháy mắt cuồng phong tàn sát bừa bãi, một trận càn quét mặt đất, cuồng phong hủy diệt bầu trời càn quét khắp hoang mạc, khói độc màu đen theo gió lớn đảo qua mặt đất, bao phủ trăm dặm gần lôi đài.

Các vị Chưởng môn và Trưởng lão bị bao phủ ở trong khói độc hoàn toàn không có cách nào tránh né, bọn họ nín thở, lại không ngừng có người ngã xuống, ở trong khói độc càng lâu, sẽ trúng độc càng sâu,

cuối cùng nhóm Tôn chủ đều không chống đỡ nổi, cường giả cấp bậc Đại Đế cũng bắt đầu buồn ngủ.

Chương môn Vân Kiếm Tông - Vân Bất Phàm hung hăng cắn đầu lưỡi, miễn cưỡng giữ vững tinh táo, từ lúc khói độc xuất hiện ông ta đã lập tức ngừng hô hấp, nhưng vẫn đã bị trúng độc.

Khói độc này vô cùng khủng bố, thậm chí có thể thông qua làn da trực tiếp tiến vào máu, làm cho bọn họ mê man vô lực, cho đến khi tử vong.

Chương 675: Đại chiến 3

Edit: V.O

Cùng lúc khói độc phát tác, Bạch Vũ đã nhận ra loại độc này đáng sợ, loại độc này là Khói độc, tên rất bình thường, lại vô cùng đáng sợ, tuy rằng không phải là một trong thiên hạ chí độc, lại nổi danh cùng thiên hạ chí độc.

Bởi vì loại độc này, một khi phát tác thì hơn một vạn thi thể nằm xuống, trong vòng ngàn dặm chung quanh không có một ngọn cỏ, đủ để hủy diệt một tòa thành.

Khói độc khuếch tán vô cùng điên cuồng, hơn nữa chỉ cần một chút cũng đủ để khiến người trúng độc, cho dù ở trong không khí vô cùng loãng, độc tính cũng sẽ không giảm bớt nửa phần.

Ánh sáng màu lục hiện lên trên người Bạch Vũ, Trảm Nguyệt dùng Tịnh Nguyệt tiêu trừ sạch độc tính của Bạch Vũ và Triệu hoán thú khác trước.

Bây giờ Bạch Vũ đã không còn huyết mạch Sáng Thế, nàng không có được thể chất bách độc bất xâm, trúng độc lập tức sẽ tẩy sạch cùng với máu khiến cho người ta khởi tử hồi sinh.

Bạch Vũ đang cùng lúc dùng Tịnh Nguyệt tẩy trừ độc tố cho Dạ Quân Mạc, lạnh lùng nhìn về phía Ngọc Ưu Liên: "Đây là thủ đoạn của người sao? Giết tất cả Chương môn và Trưởng lão đến đây?"

Có hơn một nửa Chương môn trong này đều là môn phái phụ thuộc

Sáng Thế Thần Điện, luôn luôn đi theo Sáng Thế Thần Điện. Những người này, Bạch Vũ cũng không mong có thể nói khiến bọn họ phục mà quay lại bản thân mình, cùng theo đối phó Sáng Thế thần điện.

Nhưng nàng không nghĩ tới Ngọc Ưu Liên lại hạ độc giết sạch, hoàn toàn không nghĩ tới bọn họ.

Ngọc Ưu Liên cười xinh đẹp: "Thế nào, không thể sao? Ta biết suy nghĩ của ngươi, vì không để các ngươi liên hợp với bọn họ đối phó Sáng Thế Thần Điện, vẫn nên để cho bọn họ chết trước thì tốt hơn. Về phần môn phái bọn họ để lại, tự nhiên Sáng Thế Thần Điện sẽ có cách nắm trong tay."

Sắc mặt các Chương môn còn chưa hôn mê, rùng mình một cái, thật ngoan độc!

"Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này, người đều phải chết ở đây, còn nói gì mà nắm Ngũ Hành Đại Lục trong tay." Bạch Vũ cười lạnh một tiếng, dieendaanleequuydoon – V.O, Tiểu Thanh lại phóng ngọn lửa ra.

Ngọc Ưu Liên biến sắc: "Ngươi không đi cứu bọn họ sao?" Nàng ta còn hi vọng Bạch Vũ sẽ đi cứu người, để lại một mình Dạ Quân Mạc. Chỉ đối mặt với Dạ Quân Mạc, nàng ta vẫn còn cơ hội chạy thoát.

Nhưng Bạch Vũ lại không đi: "Giết ngươi, lại đi cứu bọn họ sau cũng kịp."

"Khốn kiếp!" Đồng tử Ngọc Ưu Liên co rụt lại, bị linh thuật của ngọn lửa khủng bố ép lui.

Chim Đại Bàng bay lượn ở trên trời cũng bị nhận một kích thật mạnh của Ngũ Hành Thanh Long, thân thể to lớn nện thẳng xuống đất,

giống như thác nước đổ xuống, nện mặt đất thành một cái hố vĩ đại, chấn động khiến mặt đất đều khẽ run lên, ba con Triệu hoán thú còn lại ở phía sau cũng bị trọng thương đến không thể nhúc nhích.

Ngoài miệng Bạch Vũ nói không cứu, lại thả Trảm Nguyệt ra lôi đài.

Trảm Nguyệt vừa thoát ra, đã lập tức giải độc cho Âm Lâm, Âm Ưng, nhóm Ngũ Vương, ngay sau đó là mọi người ở Viện Trưởng Lão.

Trảm Nguyệt đã tu luyện Tịnh Nguyệt đến cấp 7, có thể giải độc trên phạm vi lớn, một hơi giải độc cho hơn trăm người cũng không thành vấn đề.

Độc trên người Âm Ưng và Âm Lâm vừa được giải, lập tức phóng ra Triệu hoán thú hệ phi hành, nhóm thị vệ Phượng Hoàng cũng thả mãnh thú hệ phi hành ra.

Hơn mười con chim lớn bay lượn ở trong không trung nhấc lên từng trận cuồng phong, uy lực còn khủng bố hơn chim Đại Bàng, khỏi phải nói lập tức thổi tan toàn bộ khói độc trong không khí, rồi sau đó Âm Lâm lập tức dẫn theo Trảm Nguyệt đi cứu người.

Ngọc Ưu Liên thấy tình hình này, cắn cắn môi, nàng ta đã không còn sức để tái chiến, bỏ lại tất cả Triệu hoán thú, đột nhiên kéo Thượng Quan Vân Trần dậy, thân mình nhanh chóng lùi lại.

"Đừng hòng chạy." Sát ý xẹt qua trong mắt Dạ Quân Mạc, khí thế cuồng bạo trực tiếp áp bức.

Đột nhiên, Thượng Quan Dương luôn không bị người chú ý lại nháy lên lôi đài, đồng loạt bắt được tay Thượng Quan Vân Trần, trong tay thoáng hiện lên ánh sáng, ba người nháy mắt biến mất không thấy nữa.

Chương 676: Đại chiến 4

Edit: V.O

"Đây là cái gì?" Bạch Vũ ngạc nhiên không thôi.

Dạ Quân Mạc yên lặng một lúc: "Linh khí không gian."

"Cái gì là linh khí không gian? Sao ta chưa từng nghe nói?" Bạch Vũ nghi ngờ nhìn Dạ Quân Mạc.

"Là chuyện sau Loạn Thế Nguyên Niên. Trừ ta ra, thật ra Sáng Thế Thần Điện đã đi tìm nàng. Gia tộc Thượng Quan để nhóm Luyện khí Đại sư của Sáng Thế Thần Điện tạo ra một loại linh khí có thể xé rách không gian, dịch chuyển vị trí bất cứ lúc nào, dùng để thoát mái tiến vào các Vị Diện thấp hơn, chỉ là loại linh khí này quá ít, hơn nữa là duy nhất." Dạ Quân Mạc giải thích.

"Vừa rồi bọn họ đã dùng loại linh khí này, cho nên bọn họ đã xé rách không gian, đi qua một chặng đường, chẳng phải là truyền tống đi sao?" Ánh mắt Bạch Vũ trầm xuống.

Dạ Quân Mạc nhìn hướng bọn họ rời đi: "Không sai. Hẳn là bọn họ vẫn còn ở trong Vực sâu, chưa đi xa."

"Vậy còn chờ cái gì nữa, đuổi theo." Bạch Vũ quay đầu nói với các Chương môn đã tỉnh lại: "Hôm nay Sáng Thế Thần Điện lại muốn độc chết tất cả mọi người ở đây, các vị Chương môn vẫn tính nén giận sao?"

Mặt nhón Chưởng môn âm trầm, rõ ràng Sáng Thế Thần Điện không đặt bọn họ vào mắt, nói giết là giết, nếu Bạch Vũ không cứu bọn họ, hôm nay bọn họ đều sẽ chết ở đây, thù hận lớn như thế, không báo thì còn do dự cái gì?

Mọi người không nói hai lời, đi theo Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc.

Thật đúng là Ngọc Ưu Liên và phụ tử Thượng Quan chưa chạy quá xa, linh khí kia chỉ có thể xuyên qua cự ly rất ngắn, Thượng Quan Dương dùng liên tục hai lần, mới đưa bọn họ đến bên cạnh Vực sâu, không thể ra Vực sâu, nhưng như thế này cũng đủ rồi.

Ngọc Ưu Liên đã kêu gọi binh mã gần bên ngoài lập tức tiến vào tiếp ứng, chỉ cần vẫn còn có thể hợp lại với những binh mã đó, bọn họ sẽ có thể thuận lợi rời đi.

Sở dĩ lúc trước Ngọc Ưu Liên liều mạng che chở Thượng Quan Vân Trần cũng vì chỉ có Thượng Quan Dương có linh khí, nàng ta cần dựa vào Thượng Quan Dương để chạy thoát, cho nên mới không dám bỏ Thượng Quan Vân Trần lại.

Nhưng, Âm Dạ Đế Quốc còn nghiêm mật hơn tưởng tượng của bọn họ.

Đột nhiên xa xa xuất hiện ba con mãnh thú cấp 7, dieendaanleequuydoon – V.O, một tên thị vệ Phượng Hoàng phụng mệnh tuần tra ở bên cạnh, hắn vừa nhận được mệnh lệnh của Bạch Vũ, nếu thấy bất kỳ ai muốn rời khỏi Vực sâu, lập tức ngăn cản.

Sắc mặt ba người Thượng Quan Dương trắng nhợt, vẻ mặt hiện ra phần hận khó diễn tả bằng lời, lúc bọn họ tới cũng không phát hiện nơi này còn có người tuần tra, hiển nhiên là sau khi Đại hội trăm phái bắt đầu mới bố trí.

Dạ Quân Mạc đã sớm nghĩ đến khả năng bọn họ chạy đi, sớm đã bố trí chặn lại.

Vực sâu quá lớn, người tuần tra không đủ, người ở mỗi khu vực không nhiều lắm, bọn Thượng Quan Dương chỉ gặp một người, chỉ có ba con mãnh thú cấp 7, nếu là bình thường, bất kỳ ai trong ba người bọn họ cũng sẽ không để vào mắt, nhưng bây giờ Thượng Quan Vân Trần và Thượng Quan Dương đều gần như đã đánh mất sức chiến đấu, Ngọc Ưu Liên cũng bị thương không nhẹ, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, muốn đánh nhau chỉ sợ có chút khó khăn.

Ngọc Ưu Liên miễn cưỡng tích tụ lực lượng, gọi một con Triệu hoán thú hệ Mộc còn chưa bị hủy diệt ra, khôi phục thương thế cho bản thân và Thượng Quan Vân Trần, Thượng Quan Dương, cùng đánh nhau với thị vệ Phượng Hoàng.

Tuy rằng linh thuật khôi phục của Triệu hoán thú hệ Mộc của Ngọc Ưu Liên không tệ, nhưng vẫn kém Trảm Nguyệt của Bạch Vũ quá xa, chỉ tu tập linh thuật Linh phẩm, còn là linh thuật khôi phục, chỉ có thể chậm chạp khôi phục thương thế.

Nhưng dù sao cũng là Triệu hoán thú mãn cấp, lực phòng ngự và sức chịu đựng không phải đùa, lại tiêu diệt một con mãnh thú.

Nhưng trì hoãn như vậy, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đã đuổi tới. Thượng Quan Vân Trần nhìn thấy một lượng lớn nhân mã đuổi theo, sắc mặt trắng bệch, lưng nảy lên cảm giác lạnh lẽo.

Giờ phút này, phía xa nhắc lên bụi mù, người của Sáng Thế Thần Điện tới.

Chương 677: Đại chiến 5

Edit: V.O

Ba người Thượng Quan Vân Trần vui mừng quá đỗi, trong mắt phóng ra ánh sáng nóng bỏng. Triệu hoán thú của Ngọc Ưu Liên âm âm mở ra một chỗ hồng, ba người thuận lợi tiến qua.

"Chết tiệt!" Bạch Vũ ngồi trên người Ngũ Hành Thanh Long, tốc độ đã nhanh đến cực hạn, lại vẫn không đuổi kịp.

Tiểu Thanh và Ngũ Hành Chu Tước ở phía trước cố hết sức phun ra ngọn lửa, bên dưới điên cuồng nổ tung trong phạm vi lớn thiêu đốt mặt đất.

Ba người Thượng Quan Vân Trần liều mạng trọng thương cũng không giảm tốc độ, mắt thấy bọn họ sẽ hợp lại với đệ tử Sáng Thế Thần Điện, bỗng nhiên nhẫn Thiên Dạ trên tay Dạ Quân Mạc chợt lóe lên, một linh hồn vĩ đại xuất hiện trên bầu trời.

Ông lơ phảng phất lừng trong không khí, một trận gió cũng có thể thổi đi.

Thân hình của ông bay lướt qua, trong nháy mắt đã đến phía sau Thượng Quan Dương, kéo lấy cánh tay ông ta.

Thượng Quan Dương hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, cảm giác sợ hãi truyền khắp toàn thân: "Ai! Người là ai?"

"Người không biết ta sao?" Dạ tổ tiên cười đến vô cùng âm trầm, gắt

gao bắt lấy ông ta không buông. Ánh mắt ông giống như xoáy nước tối đen, hút hồn phách người vào bên trong.

"Người... Người là Dạ Hạo! Sao có thể?" Cả người Thượng Quan Dương không ngừng run run, liều mạng lắc đầu: "Không thể! Người đã chết rồi! Sao người lại xuất hiện ở đây? Người là người hay ma?"

"Người nhìn bộ dạng của ta, là người hay ma?" Dạ Hạo cười tủm tỉm nói.

Lúc này, Thượng Quan Dương mới chú ý tới bóng dáng trong suốt của Dạ Hạo, dạng này rõ ràng chính là ma.

"Người, người muốn làm gì? Ta không hại người, dieendaanleequuydoon – V.O, đương nhiên là người xứng đáng! Là người không chịu gia nhập kế hoạch của ta! Nếu không ta sẽ đối xử với người như vậy sao?" Thượng Quan Dương có chút cuồng loạn kêu hô.

Ông ta không sợ Dạ Hạo, nhưng trong lòng ông ta có quỷ, ông ta làm hại Dạ Hạo tàn phế, bị ép rơi vào bên trong Vực sâu.

Ông ta bị Lý trưởng lão đã thương gần như tử vong, sau khi bị trọng thương đã vô cùng sợ hãi loại cảm giác gần chết này. Dạ Hạo lại khiến ông ta sinh ra ảo giác, bây giờ ông ta chỉ cảm thấy là ảo giác trước khi chết, Dạ Hạo đã đến tìm ông ta đòi mạng!

"Ha ha, đã làm, thì sẽ phải gánh vác hậu quả, ta tới tìm người đòi mạng. Bạch Phong còn đang chờ người đi chuộc tội với nàng. Người nên rơi vào địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh! Theo ta đi đi! Để ta thấy người nhận hết vô tận đau khổ, nợ máu trả bằng máu, ha ha - -" Dạ Hạo cuồng ngạo cười to, bổ nhào tới ông ta, mở mồm to như bồn máu.

"A! Đừng, đừng! Cứu ta, Vân Trần, cứu ta..." Thượng Quan Dương kêu thảm té lăn trên đất, liều mạng muốn chạy thoát giống như bị điên, linh hồn phía sau giống như dần dần biến hóa thành thực chất, bóng mờ màu đen phảng phất chậm rãi cắn nuốt người.

"Cha!" Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần trắng bệch, tay chân lạnh lẽo, muốn quay lại giữ chặt Thượng Quan Dương.

Ngọc Ưu Liên liếc nhìn hắn ta: "Đi mau, không còn kịp rồi! Người không cứu được ông ta."

Thấy Ngũ Hành Chu Tước và Tiểu Thanh đã bay đến, lại nhìn thấy Thượng Quan Dương sắp bị ngốn sạch, hắn ta hạ quyết tâm, quay đầu bước đi.

Cuối cùng trước khi Dạ Quân Mạc đuổi tới, bọn họ đã đi tới được đại đội của Sáng Thế Thần Điện.

Bọn họ không nói hai lời, dẫn đội ngũ lập tức chạy đi, lực chiến của Ngọc Ưu Liên còn chưa khôi phục, nhưng Vực sâu Âm Dạ còn có Thần Hoàng là Dạ Quân Mạc này, ở lại chỉ còn đường chết.

Dạ Quân Mạc dẫn theo Ngũ Hành Thanh Long một đường đuổi theo, giết không ít người của bọn họ, bọn họ mới thật không dễ dàng trốn ra Vực sâu.

Thấy bọn họ chạy khỏi Vực sâu, Dạ Quân Mạc cũng không đuổi theo nữa, thu hồi Ngũ Hành Thanh Long, về tới bên cạnh Bạch Vũ, nhìn Dạ tổ tiên – Dạ Hạo sắp tiêu tán.

Hắn hơi nhíu mày: "Người đã làm gì?"

Chương 678: Đại chiến 6

Edit: V.O

Dạ Hạo toét miệng: "Không có gì, chỉ là tụ toàn bộ lực lượng còn thừa của linh hồn lại, xâm chiếm linh hồn Thượng Quan Dương."

Dạ Quân Mạc biến sắc: "Người hao hết lực lượng, rất nhanh sẽ tiêu tan. Trở về trong nhẫn của ta, ta dùng dược liệu chữa trị linh hồn giúp người giữ hồn lực không tiêu tan."

"Không cần." Dạ Hạo không hề gì vẫy vẫy tay: "Đã không thể vãn hồi nữa rồi, chỉ là chuyện sớm hay muộn. Ta vốn không nên tiếp tục tồn tại trên thế giới này, làm gì còn cố chấp lưu luyến. Thượng Quan Dương bị ta tự tay giết chết, coi như là đã báo được thù thay Bạch Phong, ta cũng có thể yên tâm đi xuống gặp nàng ấy, cũng không biết nàng ấy có còn đang chờ ta không. Đã qua nhiều năm thế này, nàng ấy sớm cần phải đi, cũng không biết ta còn có thể theo đuổi nàng ấy không..."

"Dạ Điện chủ..." Cái mũi Bạch Vũ ê ẩm.

"Được rồi, không thể giữ những người còn lại của Thượng Quan gia và Ngọc gia lại, ta tin các ngươi có thể xử lý tốt, ta đi đây..." Thân thể lúc ẩn lúc hiện của Dạ Hạo càng ngày càng trong suốt, cuối cùng hóa thành một luồng gió trong lành, tiêu tan ở trong trời đất.

Dạ Quân Mạc nhìn vào hư không, trong đôi mắt đen hiện ra sắc bén: "Yên tâm, tâm nguyện của người, ta sẽ hoàn thành. Thượng Quan gia và Ngọc gia, đều đừng mong tiếp tục tồn tại."

Bạch Vũ yên lặng tựa vào người Dạ Quân Mạc.

...

Sau Đại hội trăm phái, hơn trăm môn phái trên Ngũ Hành Đại Lục đồng thời tuyên chiến với Sáng Thế Thần Điện, các Chưởng môn bị Ngọc Ưu Liên dùng khói độc đánh lén ở Đại hội trăm phái đều gia nhập cuộc chiến, liên minh lấy Âm Dạ Đế Quốc cầm đầu chính thức thành lập.

Toàn bộ đại lục gió nổi mây phun, dieendaanleequuydoon – V.O, cả thế giới đều hoảng sợ, rốt cuộc chiến tranh giữa Âm Dạ Đế Quốc và Sáng Thế Thần Điện cũng chính thức khai hỏa.

Sáng Thế Thần Điện lập tức gọi các đệ tử và tộc nhân về Điện, dựa vào phòng ngự của Thần Điện đối kháng với toàn bộ Đại lục.

Tuy rằng bây giờ Sáng Thế Thần Điện gần như biến thành kẻ thù chung của toàn bộ Đại lục, nhưng Sáng Thế Thần Điện đã tồn tại từ thuở khai thiên lập địa, nội tình và thực lực thâm hậu đến nỗi Âm Dạ Đế Quốc và một vài môn phái bình thường cũng có thể so được.

Chung quanh Thần Điện vẫn có một lượng gia tộc và tông môn phụ thuộc như trước, có rất nhiều đều là Tông tộc ẩn thế, tông môn siêu cấp, bọn họ thề sống chết nguyện trung thành với Sáng Thế Thần Điện, dễ dàng chống chọi được lần tiến công thứ ba của Âm Dạ Đế Quốc.

Dạ Quân Mạc cũng không nóng nảy, liên hợp chúng môn phái, từng bước xâm chiếm các thế lực phụ thuộc Sáng Thế Thần Điện.

Đấu tranh kịch liệt đã càn quét toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục rất nhanh,

Bát Đại Thế Giới, 72 vực cũng bắt đầu rung chuyển không yên.

Chưa đến năm tháng, Sáng Thế Thần Điện dứt khoát từ bỏ khống chế Bát Đại Thế Giới, chấp tay đưa toàn bộ 72 vực cho Âm Dạ Đế Quốc, triệu tập những người ở Vị Điện bên dưới trở về.

Ngọc Ưu Liên cũng không đồng ý từ bỏ Vị Điện bên dưới, Sáng Thế Thần Điện chiếm lĩnh ít nhất bốn mươi vực trong 72 vực, những địa phương này có thể liên tục cung cấp phần lớn tài nguyên cho Sáng Thế Thần Điện, từ bỏ sẽ rất đáng tiếc.

Nhưng Thượng Quan Vân Trần vô thanh vô thức ra lệnh, lúc Ngọc Ưu Liên nghe nói thì tất cả mọi người đã trở về.

"Người làm cái gì vậy? Chúng ta vẫn có ưu thế ở Bát Đại Thế Giới, người lại cho tất cả mọi người quay về, chẳng lẽ là bị Dạ Quân Mạc dọa nát gan? Người cái tên nhu nhược này!" Ngọc Ưu Liên nổi giận lôi đình đá văng cửa phòng Thượng Quan Vân Trần.

Ánh mắt Thượng Quan Vân Trần lạnh lùng, nhìn Ngọc Ưu Liên tràn ngập châm chọc: "Người còn đang nằm mơ sao? Tuy rằng cấp bậc của người trong tay Dạ Quân Mạc không cao, nhân vật không thể thay đổi thế cục gì, nhưng bây giờ hẳn ta có nhiều người, chiếm lĩnh Bát Đại Thế Giới là chuyện sớm muộn. Đến lúc đó, chúng ta sẽ tổn thất rất nhiều người, không bằng sớm gọi bọn họ trở về."

Chương 679: Đại chiến 7

Edit: V.O

"Nhưng từ bỏ như vậy, sau này Sáng Thế Thần Điện sẽ không còn biện pháp phát triển nữa." Ngọc Ưu Liên không cam lòng nói.

"Sau này? Đừng nghĩ sau này, vẫn nên chờ chiến tranh lần này qua đi lại nói đến sau này." Thượng Quan Vân Trần rất hào hứng nói, dường như đã hoàn toàn không còn ôm hi vọng.

Ngọc Ưu Liên hơi nhíu mày: "Thế lực Âm Dạ Đế Quốc triệu tập trông có vẻ người đông thế mạnh, cần quét Đại Lục, trên thực tế đối với chúng ta mà nói không phải chỉ là một đám đám ô hợp à, người có cấp bậc Đại Đế trong những Chương môn đó ít đến đáng thương, chúng ta hoàn toàn không cần thiết phải sợ."

"À, nhiều con kiến còn có thể cắn chết người đó, bây giờ người không biết sĩ khí Sáng Thế Thần Điện đang ở bao nhiêu sao? Chuyện này đều phải trách người! Khói độc là để người dùng như vậy à? Lại tung ra ngay trên lôi đài, người hận không thể khiến tất cả mọi người hận chúng ta đúng không?" Thượng Quan Vân Trần rống giận với Ngọc Ưu Liên không chút khách sáo.

Khói độc này vốn chuẩn bị để tung ra ở trong nơi riêng tư, phá đi Đại hội trăm phái, giá họa lên trên đầu Âm Dạ Đế Quốc, ai biết Ngọc Ưu Liên lại không có đầu óc như vậy.

Khuôn mặt Ngọc Ưu Liên cứng ngắc, hừ lạnh một tiếng: "Người trách ta? Tình huống đó là vì bảo vệ tính mạng, đương nhiên thủ

đoạn gì ta cũng sẽ dùng. Đừng nói khói độc, nếu ta còn có độc dược khác, ta cũng sẽ ném ra. Hơn nữa, không phải cũng không độc chết nhiều Chưởng môn sao? Dù sao sớm hay muộn những người đó cũng đối nghịch với chúng ta, sớm loại bỏ không có gì là không tốt."

"Người đã có lòng tin như vậy, vậy người phụ trách dẫn các đệ tử đi chi viện đi. Gần đây người Ám Dạ Đế Quốc đang tiêu diệt các thế lực phụ thuộc chúng ta khắp nơi." Thượng Quan Vân Trần ôn hòa nói.

"Người để ta đi? Ta chính là Thần Hoàng, ta đi rồi ai sẽ giữ Sáng Thế Thần Điện?"

"Không cần người phải quan tâm, Thần Điện cực kỳ chắc chắn! Cha ta đã chết, đương nhiên chỉ có thể là người đi rồi." Thượng Quan Vân Trần tức giận nói.

Ngọc Ưu Liên ghen lời, hung hăng cắn răng: "Không phải người tính chuyện cha người chết lên đầu ta đó chứ? Là chính người không đi cứu ông ta, trơ mắt nhìn ông ta chết, có liên quan gì đến ta? Ta lại không ngăn cản người đi cứu người, dieendaanleequuydoon – V.O, là tự người lười bước, bỏ cha người lại..."

"Đủ rồi!" Thượng Quan Vân Trần nổi giận lôi đình, cũng không dám ra tay với Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên hèn mọn nhìn hấn ta, đã không còn kiên dè hấn ta chút nào: "Nói người là người nhu nhược, người còn không thừa nhận, may mắn ta còn chưa gả cho người."

Lúc này, đệ tử đến bẩm báo, Ám Ưng và Ám Lang dẫn người bao vây tiêu diệt Tông môn phụ thuộc Sáng Thế Thần Điện - Vạn Trượng Sơn Trang, Trang chủ không địch lại, phát tin tới nhờ cứu viện.

Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần lập tức ngừng tranh cãi, Ngọc Ưu Liên tự mình dẫn theo người đi cứu viện.

Cho dù nói như thế nào, bây giờ nàng ta và Thượng Quan Vân Trần đã bị buộc lại cùng nhau, cho dù muốn nội chiến thì trước cũng phải dọn dẹp Âm Dạ Đế Quốc rồi nói.

Bởi vì Ngọc Ưu Liên cường thế ra quân, cuối cùng Vạn Trượng Sơn Trang cũng không bị đánh bại. Sau đó tiến công và thôn tính cũng trở nên càng ngày càng khó khăn, các thế lực của Sáng Thế Thần Điện chi viện nhau tương đối nhanh.

Sáng Thế Thần Điện cũng không dễ đối phó như vậy, sau hỗn loạn lúc đầu, Thượng Quan Vân Trần đã ổn định lại.

Chiến cuộc dần dần xuất hiện thế giằng co, song phương người tới ta đi, hôm nay người diệt một thế gia, ngày mai ta hủy đi một Tông môn.

Chiến đấu cứ liên tục như vậy, tất cả mọi người hiểu rõ chỉ sợ trận chiến tranh này sẽ đánh liên tục rất lâu.

Đào mắt năm năm trôi qua, Viện Trưởng Lão cũng hoàn toàn gia nhập chiến cuộc, thành đồng minh lớn nhất của Âm Dạ Đế Quốc. Tôn chủ và Linh chủ đã không còn ảnh hưởng gì đến thắng bại của cuộc chiến, bây giờ cuộc chiến đã đạt tới mức độ của Vương Giả và Đại Đế.

Chương 680: Hai tiểu Ma Vương 1

Edit: V.O

Năm năm này Bạch Vũ không tham dự một cuộc chiến nào, chỉ tu luyện ở trong Âm Dạ Đế Quốc.

Nàng rất rõ ràng, muốn kết thúc chiến tranh nhanh một chút, cần phải có một bên có ưu thế cường đại tuyệt đối, đủ để nghiền ép đối phương, có thể nhanh chóng kết thúc chiến tranh triệt để.

Cho nên nàng không làm gì cả, chỉ vội vàng tu luyện, thời gian năm năm nàng đã từ Đại Đế sơ cấp thăng đến Đại Đế đỉnh cấp, cấp bậc của năm tên tiểu gia hỏa cũng tăng lên tới cấp 9, cấp bậc linh thuật đã củng cố đến tầng 9 trong vòng năm năm.

Ngoại trừ tu luyện, Bạch Vũ còn sai thị vệ Phượng Hoàng tập hợp đại quân mãnh thú.

Tuy rằng phần lớn mãnh thú đều phục tùng thị vệ Phượng Hoàng, nhưng muốn kéo đám mãnh thú cùng nhau ra ngoài chiến đấu, còn phải sắp xếp bọn chúng lại mới được. Một khi phát động đại quân mãnh thú này, chính là thú triều kinh thiên động địa, đủ để kết thúc chiến tranh, chuẩn bị thêm vài năm cũng đáng.

"Nương!"

"Mẫu thân!"

Bạch Vũ đang hấp thu linh khí, hai tiểu Bạch mềm mại đáng yêu đã bước từng bước nhỏ bằng đôi chân ngắn tóe.

Thời gian năm năm, Mộ Vũ và Mộ Bạch đã lớn lên.

Tuy rằng mới năm tuổi, nhưng đã có thể thấy được khí chất trác tuyệt, phong tư hiên ngang của hai hài tử, chắc chắn sau khi trưởng thành sẽ là nhân vật tuyệt thế yêu nghiệt.

"Bảo bảo ngoan của nương, để nương ôm nào." Bạch Vũ cười tủm tỉm mở hai cánh tay ra, ôm chặt Mộ Vũ nhào vào lòng.

Mộ Bạch đứng bên cạnh, dáng người cao ngất như cây Tùng, vẻ mặt thản nhiên nhìn mẫu thân và muội muội, đôi mắt tím yêu dị tràn đầy khí chất ngạo nghễ.

Còn nhỏ tuổi đã giống cha hửn, dieendaanleequuydoon – V.O, có khí thế vương giả, hơi thở tôn quý toàn thân giống như bẩm sinh, cao ngạo cũng không mất ổn trọng.

Bạch Vũ nhìn khuôn mặt nhi tử (con trai) này có tuấn dung không khác gì Dạ Quân Mạc, nhịn không được vươn tay nhéo nhéo: "Mộ Bạch, con không nhớ nương sao? Cũng không đến ôm nương."

Mộ Bạch bị nhéo thật sự vô tội, đôi mắt to trên khuôn mặt sữa non mềm vụn sáng: "Muội muội muốn nương ôm, nhưng muội muội ôm là được. Cha nói, phải nhường muội muội."

"Ừ, Mộ Bạch thật sự là ca ca tốt. Sau khi nương ôm Mộ Vũ vẫn có thể ôm con." Bạch Vũ cười tủm tỉm xoa tóc Mộ Vũ nằm trong lòng: "Mộ vũ nói có đúng không?"

Đôi mắt ngập nước linh động của Mộ Vũ xoay tròn: "Đúng, ca ca tốt

nhất, nường cũng ôm ca ca."

"Mộ Bạch, mau tới đây." Mặt mày Bạch Vũ vui vẻ kéo Mộ Bạch qua.

Mộ Bạch thở dài, dựa vào trong lòng Bạch Vũ giống như Mộ Vũ.

Hắn đã trưởng thành, không phải không nên để nường ôm, nhưng hình như nường rất thích ôm hắn, cha nói phải dỗ nường, không thể chọc nường đau lòng... Thôi, ôm thì ôm đi, dù sao chỉ có muội muội nhà mình thấy, cũng không xấu mặt.

Mộ Bạch yên tâm thoải mái cọ cọ ở trong ngực nường, quả nhiên mùi hương trên người nường dễ người nhất, rất ấm áp.

"Hai người các con đã làm xong công khóa (bài tập) hôm nay chưa?" Bạch Vũ ôm hai bảo bối, trong lòng ấm áp.

Mộ Bạch mỉm cười: "Đương nhiên đã làm xong, muội muội cũng đã làm xong rồi."

"Nhanh như vậy à, xem ra Âm Lang thúc thúc dạy không tệ." Bạch Vũ cười nói.

Mộ Vũ bĩu môi: "Âm Lang thúc thúc bố trí công khóa rất đơn giản, mỗi ngày chỉ cho chúng con đọc sách, hấp thu linh khí, chúng con đã sớm thuộc lòng mấy quyển sách đó rồi."

"Thuộc lòng, còn phải hiểu, hiểu rõ, biết áp dụng mới được."

"Chúng con đã dùng xong, hôm nay Âm Lang thúc thúc không xuống giường được là vì bị ca ca bỏ thuốc xổ..."

"Mộ Vũ!" Mặt Mộ Bạch đầy vạch đen trừng Mộ Vũ một cái, ngay cả

Ám Lang thúc thúc cũng không biết là hấn làm, kết quả muội muội
vừa quay đầu đã bán đứng hấn, quả thực là đào hố ca ca.

Chương 681: Hai tiểu Ma Vương 2

Edit: V.O

Mộ Vũ che chặt miệng mình, mắt to linh hoạt tràn ngập vô tội: "Muội chưa nói gì cả."

Bạch Vũ nâng trán, có chút không biết nói gì, lúc này mới năm tuổi, đã biết dùng dược, thật đúng là để cho Mộ Bạch dùng thành công rồi. bây giờ cảnh giới của Âm Lang đã là Vương Giả trung cấp, khiến cho Âm Lang nằm luôn trên giường, coi như là có bản lĩnh rồi.

"Là chủ ý của ai? Dược liệu là có thể dùng loạn à?" Bạch Vũ dung dữ nghiêm mặt, buông hai hài tử ra, để cho chúng đứng song song ở trước mặt mình.

Mộ Vũ nước mắt lưng tròng nhìn Bạch Vũ, Mộ Bạch uất ức nói: "Con làm, con muốn đi chơi, Âm Lang thúc thúc không cho."

"Là tự con muốn, hay là Mộ Vũ muốn đi?" Bạch Vũ vừa thấy đã biết chúng đang nghĩ cái gì.

Mộ Vũ bĩu môi, cúi đầu.

"Đi tìm cha các con đi, xem hấn phạt các con như thế nào." Bạch Vũ nắm hai hài tử đi tìm Dạ Quân Mạc. Nhất thời vẻ mặt hai hài tử đau khổ, nũng nịu với mẫu thân ở đây chút mẫu thân đã mềm lòng, ở chỗ cha thì không thể thực hiện được rồi.

Sau khi Dạ Quân Mạc nghe nói, quyết định rất nhanh, không cho Âm Lang dạy bọn chúng nữa, để cho bọn họ về chỗ ở, không bồi dưỡng Triệu hoán thú của bản lên cấp 3, không cho phép ra cửa.

Vẻ mặt hai hài tử cầu xin đã bị Âm Lân dẫn đi.

Bạch Vũ nhìn thấy rất đau lòng, nhìn về phía Dạ Quân Mạc: "Có phải nghiêm khắc quá hay không? Ta đi xem Âm Lang, hẳn không sao cả, lượng được Mộ Bạch hạ vô cùng cẩn thận."

Dạ Quân Mạc buồn cười, nắm Bạch Vũ đến bên cạnh: "Nàng nha, không phạt nàng lại cảm thấy chúng quá bướng bỉnh, phạt thì nàng lại đau lòng."

"Ta chỉ không nhịn được thôi." Bạch Vũ tựa vào vai Dạ Quân Mạc, dieendaanleequuydoon – V.O, nhìn thấy bộ dạng hai hài tử buồn bã ỉu xìu, nàng cũng có chút đau lòng.

"Yên tâm đi, dựa vào thiên phú của chúng, rất nhanh sẽ có thể ra ngoài. Trong khoảng thời gian này hai hài tử chỉ chơi đùa, tu luyện cũng buông lỏng, vừa vặn cho chúng chút áp lực." Dạ Quân Mạc giả bộ không thèm để ý nói, hai tiểu gia hỏa này có chịu nhận phạt đàng hoàng tử tế không còn chưa nói chính xác đâu, còn lo lắng cái gì.

...

Mộ Bạch và Mộ Vũ bị ám lân đưa về tới tẩm cung của mình, Mộ Vũ kéo góc áo Âm Lân, ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn: "Ám lân thúc thúc, thúc có thể không khóa cửa cung lại không, chúng con sẽ không chạy."

Ám Lân cười chọt cái mũi nhỏ của nàng: "Chuyện này không thể được, cha con từng nói không cho các con ra cửa, nhất định phải

khóa tấm cung này lại."

Lần trước phạt giam giữ, hai tiểu hài tử này đã thừa dịp không có người chú ý chạy đi, đợi đến khi thị vệ đi tìm chúng mới phát hiện không có ai trong cung.

Tất nhiên sau đó cả tòa cung điện đều bị tìm kiếm một lần, huyên não gà bay chó sủa, cuối cùng hai tiểu gia hỏa này lại thần không biết quỷ không hay chạy từ nơi nào đó về, khiến tất cả mọi người sợ bóng sợ gió một hồi, không khóa hoàn toàn không giam chúng được.

Mộ Vũ suy sụp cúi đầu, nhìn về phía Mộ Bạch.

Mộ Bạch nháy mắt mấy cái: "Ám Lân thúc thúc, thật sự không thể châm chước một chút sao?"

Ám Lân rất thích thú nhìn Mộ Bạch: "Vì sao phải châm chước? Gạt cha con để cho các con chạy đi, ta có lợi ích gì?"

Mộ Bạch nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Con không lấy ra được lợi ích gì."

"Cho nên, đừng vọng tưởng ta sẽ giúp con gạt cha con."

Mộ Bạch nghi ngờ nhìn Ám Lân: "Nếu quả thật có người có thể lấy ra đủ lợi ích, thúc sẽ giúp hẳn gạt cha con sao?"

"Sẽ không." Ám Lân lắc đầu: "Lợi ích gì cũng không bằng sự tin tưởng của cha con."

Mộ Bạch không nói gì: "Vậy thúc còn đòi lợi ích từ con, Ám Lân thúc thúc, thúc đang đùa giỡn con sao?"

"Không phải, thúc chỉ đang nói với con, có một số người biết rõ

không có khả năng thu phục thì không cần phải lãng phí thời gian."
Ám Lân cười tủm tỉm nói.

Chương 682: Hai tiểu Ma Vương

Edit: V.O

Ám Lân vung tay thành một đường kết giới, bao trọn cả tấm cung lại, bảo đảm cả tòa cung điện đều bị phong tỏa, mới chấp tay ra sau lưng rời đi.

Dạ Mộ Bạch nhìn bóng lưng tiêu sái của Ám Lân, một lúc cũng không biết nói gì.

Gần đây mỗi ngày nhóm Dạ Vương thường đến tìm Mộ Bạch, đối xử với hắn rất ân cần, hắn chỉ cảm thấy đều là trường bối, hơn nữa còn là trụ cột của Ám Dạ Đế Quốc, sau này cũng phải tiếp xúc, cũng ngại đuổi bọn họ đi.

Ám Lân là đang khuyên hắn, không phải nhóm Dạ Vương đối xử nhiệt tình với hắn, hắn ở chung cùng nhóm Dạ Vương chỉ uống phí thời gian, hắn hoàn toàn không ép được bọn họ sao?

"Bây giờ là như thế, nếu sau này ta lớn lên, có thực lực giống như cha, còn không ép được bọn họ sao?" Dạ Mộ Bạch tự lẩm bẩm, trong đôi mắt tím thâm thúy thoáng hiện lên ngạo nghễ, khóe miệng nhếch lên độ cong tự tin.

"Ca ca... chúng ta đã bị nhốt, phải làm sao bây giờ?" Mộ Vũ tội nghiệp kéo tay áo hắn, đôi mắt to sáng ngời nén nước mắt, khiến người thấy cực kỳ đau lòng. Tuy rằng Mộ Vũ còn nhỏ, nhưng đã kế thừa dung nhan tuyệt thế của mẹ nàng, hiển nhiên đã là một nửa mỹ

nhân.

Nhất thời Mộ Bạch cũng cúi đầu, bình nứt không sợ bể (ý nói có khuyết điểm, sai lầm hoặc sau khi suy sụp thì bỏ mặc, không thêm sửa lại hoặc ngược lại cố ý đi về hướng tệ hơn) nói: "Nhốt thì nhốt đi, dù sao cũng không phải chưa từng bị nhốt."

Có một muội muội nghịch ngợm, thích gây sự ở đây, luôn bị nhốt cũng thật sự rất bình thường.

"Nhưng Mộ Vũ không muốn bị nhốt, Mộ Vũ muốn dẫn Tiểu Hồ đi chơi." Mộ Vũ cúi đầu, ôm một con hồ ly lông xù màu vàng rực rỡ trong lòng.

Lúc nàng và Mộ Bạch bốn tuổi, còn chưa biết tu luyện đã tự nhiên trở thành Triệu Hoán Sư, mỗi người đều có được một con Triệu hoán thú, thiên phú như vậy quả thực hẳn sẽ bị ông trời ghen ghét, khiến tất cả mọi người ở Âm Dạ Đế Quốc nghe được tin này không ngừng đỏ mắt.

Mộ Vũ triệu hoán được một con Linh Lung Kim Hồ hệ Kim ánh vàng rực rỡ, còn lại Mộ Bạch là đạt được một con Hắc Âm Ma Long hệ Hỏa.

"Còn không phải trách muội, dieendaanleequydoon – V.O, tùy tiện nói lung tung." Mộ Bạch rất buồn bực trợn mắt.

Mộ Vũ bĩu môi, kéo ống tay áo Mộ Bạch: "Không phải người ta cố ý. Ca ca, dẫn muội đi chơi, bây giờ Tiểu Hồ đã muốn đi chơi."

"Muội làm cho nó lên tới cấp 3, là tự nhiên có thể ra ngoài."

Hai con Triệu hoán thú đều đã được bồi dưỡng đến cấp 2, thăng lên

cấp 3 cũng nhanh. Chỉ là hai tiểu gia hỏa còn nhỏ, đều ở tuổi thích chơi, không hề thích tu luyện buồn tẻ, ngưng tụ linh lực tương đối chậm, mới luôn luôn không làm cho hai Triệu hoán thú thăng cấp.

Nếu bọn họ muốn, năm sáu ngày là có thể làm cho Triệu hoán thú lên tới cấp 3.

Mộ Vũ vượt hờ ly của bản thân, đáng yêu cọt ca ca: "Nhưng Mộ Vũ không muốn đợi, bây giờ chúng ta ra ngoài đi, không có ai phát hiện chúng ta, là chúng ta có thể đi ra khỏi thành chơi rồi."

Mộ Bạch nhìn đôi mắt to linh lợi của muội muội nhà mình, khoe miệng run rẩy.

Hắn biết muội muội sẽ không thành thật ở một chỗ, tâm tư thanh khiết khôn ngoan và bề ngoài đáng yêu đơn thuần của nàng tương phản, luôn có thể nghĩ ra một đồng phương pháp, bây giờ lại muốn ra khỏi thành chơi!

"Nhưng Âm Lân thúc thúc khóa cung điện lại rồi." Bộ dạng Dạ Mộ Bạch bất lực.

"Không sao. Tuy rằng linh khí của Âm Lân thúc thúc lợi hại, nhưng kết giới thúc ấy dùng rất đơn giản, là kế ước phong bế cấp thấp nhất." Dạ Mộ Vũ nháy mắt nói.

Nháy mắt Dạ Mộ Bạch đã hiểu, bọn họ tùy tiện đọc sách trong thư khố của Đế Quốc, về mặt tu luyện hắn và muội muội đều có thứ mà bản thân thích. Hắn thích đọc thuật và y thuật, mà muội muội thích kế ước.

Thậm chí Linh Lung Kim Hồ của Mộ Vũ, học tập linh thuật bị động chính là có thể lấy linh khí của bản thân để bày kế ước trận, để

dàng nhìn thấu bản chất của kế ược.

Chương 683: Rời khỏi Vực sâu 1

Edit: V.O

"Muội có thể làm được?" Mộ Bạch có chút nghi ngờ hỏi.

Mộ Vũ gật đầu tràn đầy tự tin: "Ca ca cần phải đi cùng với muội."

Đương nhiên phải đi cùng với muội, nếu để cho một mình muội ra ngoài, lạc mất thì làm sao bây giờ? Ra khỏi thành cũng không phải là xuất cung, vừa ra Đô thành đã có thể tiến vào Vực sâu, nói không chừng có thể gặp mãnh thú và dòng chảy linh khí hỗn loạn.

Mộ Bạch xoay người trở về thu dọn đồ, nếu muốn ra khỏi thành, thứ nên mang theo thì phải mang theo.

Muội muội đã nói có thể phá kết giới, thì chắn chắn có thể phá được, hẳn không nghi ngờ một chút nào.

Quả nhiên, lúc hắn quay lại, Mộ Vũ đã dẫn theo Linh Lung Kim Hồ yên lặng phá đi kết giới, chỉ là tổn hơi nhiều linh khí, bộ dạng Tiểu Hồ mệt đến không có tinh thần.

Mộ Vũ thu Linh Lung Kim Hồ về lại linh mạch của bản thân, kéo tay Mộ Bạch: "Ca ca, chúng ta đi thôi. Nếu muộn sẽ bị phát hiện."

Đợi đến ăn lúc cơm tối, người đưa cơm lên sẽ phát hiện bọn họ đã chạy. Bọn họ chỉ có chưa đến bốn tiếng, chỉ là vậy cũng đủ rồi.

Hai tiểu gia hỏa lén chạy ra cung điện, đến trên đường phố, vui vẻ mua một ít thứ ăn vặt, sau đó tìm một ngõ nhỏ không người, Dạ Mộ Bạch gọi Hắc Âm Ma Long ra.

Hắc Âm Ma Long của Mộ Bạch là Triệu hoán thú tuyệt phẩm mãn tư chất, khác Triệu hoán thú bình thường, cấp 1 đã có thể khống chế hình thể to hay nhỏ, nhỏ nhất là có thể biến thành một con rắn nhỏ, lớn nhất đại khái có thể cuốn được một ngọn núi, theo cấp bậc của nó tăng lên, hình thể của nó còn có thể trở nên lớn hơn nữa.

Hắc Âm Ma Long biến thành hình thể thích hợp, cho Mộ Bạch và Mộ Vũ ngồi ở trên người nó, nâng bọn họ bay về phía ngoài thành.

Đợi đến lúc cơm tối, dieendaanleequyydoon – V.O, lúc hạ nhân trong cung phát hiện không thấy hai tiểu tử tông, Hắc Âm Ma Long đã sớm bay ra hơn mười dặm ngoài thành, Vương Cung Âm Dạ Đế Quốc nháy mắt rối loạn, mà giờ phút này Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ còn không ở đây.

Sau khi Dạ Quân Mạc cho Âm Lân dẫn hai hài tử về tẩm cung, Tề trưởng lão đã phát tin tức khẩn cấp đến, đột nhiên Vạn Trượng Sơn Trang lại chia binh thành hai đường tấn công Bình Tây Thành và Vân Kiếm Tông.

Hai thế lực lớn này đều ở gần Vạn Trượng Sơn Trang, ở ngay tiền phương của cuộc chiến.

Vị trí địa lý của Vạn trượng Sơn Trang coi như là trung ương của toàn bộ Đại Lục, là một thế lực vô cùng quan trọng của Thần Điện, thấu tóm tin tức của thiên hạ, thời kì cường thịnh nhất được xưng là không có tin tức nào mà không biết, chỉ cần trả giá đủ cao là có thể nhận được tin tức muốn biết, thậm chí là rất nhiều bí vấn.

Đương nhiên, về phần bộ phận tin tức quan trọng trong Sáng Thế Thần Điện, bọn họ chưa bao giờ bán ra bên ngoài.

Đoạt được Vạn Trượng Sơn Trang chẳng khác nào khiến Sáng Thế Thần Điện biến thành người mù, kẻ điếc, mất đi sự nắm giữ Ngũ Hành Đại Lục.

Chính là bởi vì sự quan trọng của Vạn Trượng Sơn Trang, lúc đó Ngọc Ưu Liên mới tự thân xuất mã cứu viện.

Ám Dạ Đế Quốc không thể hăng hái bắt lấy Vạn Trượng Sơn Trang, Dạ Quân Mạc cũng không quá thất vọng.

Sau đó, Sáng Thế Thần Điện lấy Vạn Trượng Sơn Trang làm cứ điểm, bắt đầu phản kích Ám Dạ Đế Quốc, khu vực gần Vạn Trượng Sơn Trang biến thành tiền phương của cuộc chiến.

Lần này đột nhiên Sáng Thế Thần Điện làm khó dễ, còn chia binh làm hai đường, hiển nhiên mưu tính đã lâu, ngay cả Tề trưởng lão cũng không đối phó được với người được phái ra, rất có thể Ngọc Ưu Liên tự thân xuất mã, đã quyết tâm muốn bắt lấy Bình Tây Thành và Vân Kiếm Tông.

Tự nhiên Dạ Quân Mạc sẽ không khinh thường, tự mình đến Bình Tây Thành cứu viện. Bạch Vũ lại đến giúp đỡ Vân Kiếm Tông, đã lâu rồi nàng chưa ra cửa, chỉ thiếu chút nữa đã đột phá khoảng cách Thần Hoàng, có bề quan thế nào cũng vô dụng, cần phải có một cơ hội, còn không bằng đi ra ngoài hoạt động.

Hai người hoàn toàn không biết hai tiểu bảo bối nhà mình đã lặng lẽ chạy vào bên trong Vực sâu.

Chương 684: Rời khỏi Vực sâu 2

Edit: V.O

"Ca ca, đây là Vực sâu sao? Thật lớn! Còn lớn hơn Vương thành Âm Dạ!" Hai mắt Mộ Vũ vụt sáng lên, nhìn hoang mạc mênh mông vô bờ, mặt trời nóng rực nướng mặt đất, dường như muốn nướng khô tất cả mọi thứ trên mặt đất.

"Ừ." Mộ Bạch gật đầu, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy toàn cảnh Vực sâu, cảm thấy trong lòng rộng mở, thông suốt, chỉ là hơi lớn một chút, bọn họ đã đi hơn ba giờ, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy, giống như vùng Vực sâu hoang vu không có bờ cuối.

"Ca ca, chúng ta đi về hướng này, không sai đó chứ?" Mộ Vũ ôm Tiểu Hồ, mềm mại hỏi.

"Hắn là không sai, ca có bản đồ lộ tuyến ở Vực sâu, bên kia là một thành lớn của Đế Quốc, Dạ Giang Thành. Chỉ là ít nhất chúng ta còn phải đi hai ngày nữa." Mộ Bạch nói.

"Lâu như vậy à?" Mộ Vũ buồn bực nói thầm, tựa vào người Mộ Bạch, lấy một cái ô lớn giống như các đình nghỉ mát từ vòng tay trữ vật ra che trên, rót linh lực vào thân Linh Lung Kim Hồ, bắt đầu thăng cấp cho nó.

Đợi đến khi Linh Lung Kim Hồ sắp hoàn thành thăng cấp, bọn họ cũng đã đến Dạ Giang Thành.

Dạ Giang Thành giống như Vương Thành phồn hoa náo nhiệt, người người lui tới trước cửa thành, rất nhiều xe kéo chờ vào thành.

Tuy rằng rất ít người ngoài có thể đi vào Vực sâu, nhưng giữa các thành lớn của Âm Dạ Đế Quốc giao thương mua bán vô cùng thường xuyên, thương nhân và Triệu hoán sư nhiều vô số.

Đến gần cửa thành, Mộ Bạch thu Hắc Âm Ma Long lại, Hắc Âm Ma Long là Triệu hoán thú hệ Hỏa có tính chất hủy diệt hắc ám vô cùng hiếm thấy, càng không cần nói còn là tuyệt phẩm, nếu để cho người thấy, đoán cũng đoán ra là đào thải.

Mộ Bạch gắt gao kéo tay Mộ Vũ, lặng lẽ lẩn vào trong đám người di chuyển vào trong thành.

"Ôi, ai không có mắt, dieendaanleequuydoon – V.O, dám đập lão tử?" Một hán tử lưng đeo đại đao tức giận cúi đầu, nhìn Mộ Vũ bên cạnh.

Có rất nhiều người vào thành, Mộ Vũ chen lách trong đám người, không cẩn thận một cái đã đập vào chân một đại hán.

Mộ Bạch lập tức kéo mọi mọi ra phía sau, ngưỡng mặt nghiêm túc nhìn đại hán về mặt dữ tợn, lạnh nhạt nói: "Chúng ta không cố ý."

"Không cố ý thì coi như qua hả?" Đại hán quắc mắt nhìn bọn họ trừng trừng, có chút tham lam sờ sờ cằm: "Hai tiểu gia hỏa các ngươi da mịn thịt mềm, là thiếu gia, tiểu thư nhà ai đúng không? Cha nương các ngươi đâu? Đi lạc?"

Mặt Mộ Bạch thay đổi, muốn dọa nạt? Một Triệu hoán Linh chủ lại dám hoành hành ngang ngược ở Dạ Giang Thành như vậy?

"Không, bọn họ ở trên tửu lâu bên kia." Mộ Bạch bình tĩnh nói càn.

Đại hán nheo mắt lại: "Phải không? Các người đập ta, có phải nên kêu cha mẹ các người lấy chút bồi thường ra?"

Mặt Mộ Bạch lạnh xuống: "Người bị ta đập đứt chân sao, còn muốn bồi thường?"

"Khốn kiếp, hai tiểu gia hỏa không biết trời cao đất rộng, cũng dám nói chuyện như vậy với ta, muốn chết sao?" Đại hán giận tím mặt.

Người chung quanh đều tự giác rời xa chỗ này, nhìn ánh mắt đại hán tràn ngập hèn mọn, một đại nam nhân, còn là Linh chủ, lại làm khó dễ hai hài tử, thật sự là không biết liêm sỉ, nhưng bọn họ cũng không dám nói thêm cái gì.

Đại hán này cũng không phải là dễ chọc, ca ca của hắn ta chính là Thành Chủ Dạ Giang Thành. Ở trong Dạ Giang Thành này, đại hán này chính là một tên ác bá, người muốn động đến hắn ta cũng phải suy nghĩ một chút có thể chọc được hay không.

"A, Dạ Cầu Hùng, người đang làm gì đó? Ngay cả người thường cũng không đánh lại, đã lưu lạc đến ăn hiếp hai hài tử rồi hả? Chắc chắn, ca ca người mà biết nhất định sẽ rất đau lòng." Một giọng nói bất cần đời từ đằng xa bay đến.

Chương 685: Rời khỏi Vực sâu 3

Edit: V.O

"Đoạn Vô Huyết, ngươi còn dám nói một câu thử xem!" Đại hán rống giận, rõ ràng tên của hắn ta là Dạ Hồng Hùng, nhưng mỗi lần Đoạn Vô Huyết đều gọi hắn ta là Dạ Cầu Hùng (gấu chó).

Trán mọi người chung quanh yên lặng đổ mồ hôi, quả nhiên là Đại công tử Đoàn gia, cũng chỉ có hắn mới dám can đảm mắng Dạ Hồng Hùng như vậy.

Đoàn gia, Đệ Nhất Đại Tộc ở Dạ Giang Thành, tuy rằng thực lực của gia chủ Đoàn gia kém Thành Chủ, nhưng thế lực của Đoàn gia ở Dạ Giang Thành thâm căn cố đế, tuyệt không thua kém Thành Chủ, chẳng qua Thành Chủ họ Dạ, là người của gia tộc Ảnh Vương, tự nhiên không thể lay động địa vị Thành Chủ.

"Ta cứ nói, thì thế nào? Ngươi muốn ra tay với ta?" Đoạn Vô Huyết mặc áo bào dài màu xanh ngọc, phóng khoáng bay tới bên cạnh Dạ Hồng Hùng, đôi mắt xé nhẹ nhàng nhíu lại, hào phóng khiêu khích.

Dạ Hồng Hùng nộ khí ngút trời, nhưng không rút đại đao phía sau ra, hắn ta chỉ là Linh Chủ, đối phương đã là Tôn chủ, mãi mãi kém một cảnh giới, đương nhiên hắn ta không đánh lại.

Quan trọng hơn là nếu hắn ta thật sự bị Đoạn Vô Huyết đánh, ca ca hắn ta sẽ không giúp hắn ta lấy lại công đạo, thực lực Đoàn gia không yếu hơn ca ca hắn ta bao nhiêu. Hắn ta sẽ không tự tìm khổ,

ra tay với Đoạn Vô Huyết.

Đoạn Vô Huyết liếc nhìn hắn ta: "Không ra tay đúng không? Không ra tay thì ta đi đó."

Đoạn Vô Huyết đi đến bên cạnh Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ, cười tủm tỉm nói: "Cha mẹ các người ở từ lâu bên kia đúng không? Ta dẫn các người qua."

Mộ Bạch nhìn nhìn Đoạn Vô Huyết, gật đầu: "Được."

Đoạn Vô Huyết dẫn hai tiểu gia hỏa đi, Dạ Hồng Hùng thấy Đoạn Vô Huyết thoải mái rời đi, tức giận không trút ra được: "Đứng lại! Ta có nói cho người dẫn bọn chúng đi sao?"

Đoạn Vô Huyết vẫn quay đầu lại: "Người muốn thế nào?"

"Người đã ra mặt thay chúng, dieendaanleequuydoon – V.O, thì bồi thường thay chúng đi." Dạ Hồng Hùng lạnh lùng nói.

Đoạn Vô Huyết trừng mắt: "Ta trông giống người coi tiền như rác sao? Người không biết xấu hổ gây phiền phức cho hai tiểu hài đã đủ mất mặt, lại còn muốn ta bồi thường cho người?"

"A, nếu người không bồi thường, ta phải đi tìm cha nương bọn họ, bọn họ không bồi thường khiến cho ta vừa lòng, người đoán ta sẽ làm gì? Nếu người không quan tâm đại khái có thể dẫn chúng đi từ lâu, sau đó đi cho xong việc." Dạ Hồng Hùng cười lạnh.

Nụ cười trên mặt Đoạn Vô Huyết hoàn toàn biến mất, rõ ràng là Dạ Hồng Hùng nói vậy là vì Đoạn Vô Huyết nhúng tay vào chuyện này, hắn ta không định yên lặng bỏ qua chuyện này, nhất định phải gây phiền phức cho hai hài tử này.

Rõ ràng là Đoạn Vô Huyết muốn làm người tốt giúp hai hài tử này một chút, kết quả ngược lại làm cho chúng càng gặp thêm phiền phức.

"Người định làm như vậy?"

"Thế nào, không được sao? Ở Dạ Giang thành, chuyện ta muốn làm, không có chuyện nào là không làm được." Dạ Hồng Hùng nhìn về phía Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ: "Không phải cha nương các người ở tửu lâu sao? Dẫn ta đi đi."

Hai hài tử yên lặng không nói, hai mắt Mộ Vũ vụt sáng lên: "Người thật sự muốn tìm cha nương ta đòi bồi thường sao?"

"Đương nhiên."

Mộ Vũ bĩu môi: "Được rồi. Chúng ta đến tửu lâu."

Hai hài tử đi vào tửu lâu, Dạ Hồng Hùng nghênh ngang đi theo phía sau, Đoạn Vô Huyết híp mắt, cũng không rời đi, đi theo vào tửu lâu.

Mọi người chung quanh chỉ trở, Đoàn gia và Thành chủ tranh đấu cũng không phải ngày một ngày hai, hôm nay đây là hai hài tử gặp vạ lây, thật sự là rất xui xẻo, hi vọng cha nương bọn họ có chút thực lực đi.

Không ít người cũng hiếu kỳ đi theo đến gần tửu lâu, xem náo nhiệt.

Đi vào tửu lâu, chường quầy vừa thấy hai vị gia Dạ Hồng Hùng và Đoạn Vô Huyết này, phía sau còn dẫn theo một đám người, lập tức tươi cười đi tới nghênh tiếp, hai vị này một vị ông cũng không thể trâu vào: "Hai vị gia, là tới dùng bữa à? Có muốn nhã gian như cũ

không?"

Chương 686: Dạ Giang Thành, Đoàn gia 1

Edit: V.O

Dạ Hồng Hùng lạnh lùng nhìn về phía Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ:
"Cha mẹ các người ở đâu?"

"Không biết." Mộ Vũ rất oan ức nói.

"Không biết? Các người chơi ta?" Dạ Hồng Hùng nổi giận lôi đình, rít gào một tiếng chấn động khiến lỗ tai người cũng phải điếc.

"Không nói chờ ở đâu, không biết có phải là gian kia không." Mộ Vũ vô tội chỉ tay: "Nếu không, người đá văng từng gian một ra mà tìm?"

Gân xanh ở khóe mắt Dạ Hồng Hùng hung hăng nháy giật.

Tuy rằng từ lâu này không có bối cảnh gì, nhưng vẫn rất có tiếng ở Dạ Giang Thành, rất nhiều nhân vật có uy tín, danh dự trong thành thường xuyên tới đây ăn cơm. Tự nhiên bọn họ sẽ không ngồi dùng bữa ở đại đường, đều ở trong nhã gian trên lầu. Tìm từng gian một, vậy thì đều đắc tội tất cả bọn họ rồi.

Tuy rằng ca ca hấn ta bao che, nhưng nếu hấn ta một hơi đắc tội nhiều người như vậy, dự đoán ca hấn ta sẽ ra tay trước, bắt hấn ta đánh cho tàn phế. Dù hấn ta có hoành hành ngang ngược đi nữa cũng sẽ không thể không có chừng mực như vậy.

"Ít giờ trò cho ta, các người còn nhỏ tuổi, cha nương các người sẽ

yên tâm cho các người chạy loạn trên đường, còn bản thân thì chờ các người ở đây sao? Không có ai đi theo các người?" Tiếng nói tục tằn của Dạ Hồng Hùng lộ ra nguy hiểm, lạnh lùng.

"Đi lạc." Dạ Mộ Bạch lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Dạ Hồng Hùng xanh mét: "Vậy tên cha nương các người là gì?"

Đôi mắt to ngập nước của Dạ Mộ Vũ nhìn hấn ta: "Phụ thân nói, không thể tùy tiện nói tên của người trong nhà cho người khác biết, nhớ gặp phải kẻ thù sẽ không tốt lắm."

"... Vậy các người tên là gì?"

"Phụ thân còn nói, không thể tùy tiện nói tên của bản thân cho người khác biết, sẽ bị bắt cóc." Mắt to của Dạ Mộ Vũ tiếp tục nhìn hấn ta.

Sắc mặt Dạ Hồng Hùng đỏ lên, dieendaanleequuydoon – V.O, sau một lúc lâu cũng không nói được một câu.

Tất cả mọi người vây xem đang cười trộm, hài tử của người ta nói không sai, không thể tùy tiện nói tên cho người khác biết, đặc biệt còn là loại nhân vật trông rất nguy hiểm này.

"Đủ rồi, ta đã không còn kiên nhẫn, không tìm thấy cha nương các người nữa thì đừng trách ta không khách sáo." Dạ Hồng Hùng giận dữ mắng mỏ một tiếng, soàn soạt rút đại đao phía sau ra.

Hai hài tử lập tức trốn ra phía sau Đoạn Vô Huyết.

Dạ Mộ Vũ kéo góc áo Đoạn Vô Huyết: "Thúc thúc, bộ dạng của hấn ta thật đáng sợ, có phải muốn đánh chúng con không? Con sợ..."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Mộ Vũ, Đoạn Vô Huyết không nhìn được thốt ra: "Đừng sợ, hấn ta không làm hại các con được."

"Ừ, thúc lợi hại hơn hấn ta, hấn ta chỉ là một con chó biết sủa ở trước mặt thúc." Dạ Mộ Bạch gật đầu.

Khóe miệng Đoạn Vô Huyết rụt rụt, sao lại có cảm giác quá khéo?

Dạ Hồng Hùng tức giận sôi lên, quơ lấy đại đao vọt đến, đồng thời ba con Triệu hoán thú hệ Thổ cũng được gọi ra. Đoạn Vô Huyết lập tức tiếp chiêu, ngọn đao lửa trực tiếp bổ thẳng ra.

Nhất thời cả đại đường của tửu lâu đại loạn, hai tiểu hài đã trốn qua một bên từ lúc Dạ Hồng Hùng ra tay.

Dạ Hồng Hùng múa đại đao đến mạnh mẽ oai hùng, mỗi một đao đánh xuống đều là tuyết vỡ đá nứt, nền gạch đập nát, đá vụn vẩy ra.

Hấn ta biết Đoạn Vô Huyết là Tôn chủ, hấn ta không đánh lại, nhưng Đoạn Vô Huyết lại dám coi hấn ta là chó, hấn ta không thể nhìn!

Đoạn Vô Huyết cảm thấy bản thân thật vô tội, rõ ràng không phải ta nói, hai tiểu hài đã bán đứng ta!

Chỉ là nếu như đã ra tay, đương nhiên Đoạn Vô Huyết sẽ không dong dài làm gì, ba con Triệu hoán thú hệ Hỏa cũng được gọi ra hết, quấn lấy Triệu hoán thú của đối phương, tìm đúng khe hở, tiện tay bổ một chưởng đao lửa qua.

Dạ Hồng Hùng lập tức xoay thân tránh đi, nâng đao ngăn cản.

Đột nhiên, chân hắn ta chuẩn bị lui về phía sau lại cứng đờ, một loại cảm giác chết lạng từ lòng bàn chân trực tiếp lủi lên trên, trong một cái nháy mắt, hai đùi của hắn ta không thể nhúc nhích được.

Chương 687: Dạ Giang Thành, Đoàn gia 2

Edit: V.O

Trong lòng Dạ Hồng Hùng lộp bộp một chút, chưa kịp nghĩ rõ ràng, đao lửa của Đoàn Vô Huyết đã đến.

Uy lực đủ để mở núi phá đá đập mạnh lên thân hắn ta, cả người hắn ta trực tiếp bị nện xuyên qua vách tường, bay ngược ra ngoài.

Đoàn Vô Huyết ngạc nhiên nhìn vách tường bị nghiền nát, chính hắn cũng không nghĩ tới lại có thể đánh trúng một chưởng này, Dạ Hồng Hùng lại không tránh đi một chưởng đơn giản như vậy, hắn ta phế vật vậy sao?

Đoàn Vô Huyết đi theo ra nhìn, Dạ Hồng Hùng đau đớn ôm hai đùi, ngã trên mặt đất kêu rên, hai đùi của hắn ta lại bị gãy.

Đoàn Vô Huyết quả thực không thể tin được, một chưởng kia của hắn cũng không chưởng vào trên đùi Dạ Hồng Hùng, làm sao cũng không thể chặt gãy chân. Dạ Hồng Hùng là một Linh chủ, chẳng lẽ lúc nện nát vách tường đụng gãy hai chân rồi hả? Chẳng lẽ bộ dạng hung tợn của hắn ta chỉ là giấy, yếu đuối như vậy!

Người của Phủ Thành Chủ biết được Dạ Hồng Hùng và Đoàn Vô Huyết xảy ra xung đột cũng đã chạy đến, nhìn thấy Đoàn Vô Huyết lại đánh gãy chân Dạ Hồng Hùng, sợ tới mức không dám nói, nâng Dạ Hồng Hùng vội vã chạy đi.

Sắc mặt Đoạn Vô Huyết khó coi. Hấn xung đột với Dạ Hồng Hùng cũng không phải lần một lần hai, vốn dĩ lần trước nhiều nhất chỉ đánh mặt mũi Dạ Hồng Hùng bầm dập, đánh gãy chân? Hấn cũng không dám ra tay nặng như vậy, dù sao cũng cảm thấy việc này không đúng lắm.

Nhìn bộ dạng của Dạ Hồng Hùng, không giống như là bị đá thương, mà càng giống như là trúng độc! Nhưng có loại độc dược có thể làm gãy chân người sao? Quả thực là đằm rờng hang hổ, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói.

Đoạn Vô Huyết quay vào tửu lâu, nhớ tới hai hài tử vẫn còn ở đó, lập tức tìm được bọn họ. Bọn họ sớm đã tìm một nhã gian tốt nhất ở lầu hai, ngồi ở bên trong chờ bụng thức ăn lên.

"Thúc thúc thật là uy phong, đánh vài cái đã đánh gãy chân chó." Dạ Mộ Vũ vỗ tay, cười tủm tỉm nói.

Đoạn Vô Huyết muốn nâng trán: "Ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, dieendaanleequydoon – V.O, có phải hai người các con động tay chân gì đúng không?"

"Thúc thúc nói cái gì, nghe không hiểu." Dạ Mộ Vũ vô tội nháy mắt.

Dạ Mộ Bạch không nói chuyện. Là hấn động tay chân, chỉ là máu của một loại mãnh thú hệ Hỏa chế thành độc dược, dược lực bạo phát ra, sẽ bế tắc toàn bộ kinh mạch, cốt nhục, cuối cùng triệt để đứt đoạn.

Loại ác bá này, hấn sẽ không đồng tình gì. Ăn hiếp muội muội hấn, hấn thản nhiên dạy dỗ một chút.

"Nghe không hiểu thì thôi. Hai người các con, là thiếu gia, tiểu thư

nhà ai, lén chạy ra ngoài chơi đúng không?" Đoàn Vô Huyết trừng bọn họ.

Dạ Mộ Vũ mềm mại nói: "Thúc thúc đã biết thì đừng nói ra."

Khóe miệng Đoàn Vô Huyết rụt rụt: "Chẳng lẽ còn tính tiếp tục chơi, hiếm khi bản thiếu gia đây làm người tốt một lần, còn chọc phiền phức lớn như vậy. Nói một chút đi, các con là hài tử nhà ai, tên là gì? Ta sẽ đưa các con về."

"Thúc thúc tên là gì ạ?" Dạ Mộ Vũ nghiêng đầu hỏi.

"Đoàn Vô Huyết."

"Thì ra là Đoàn thúc thúc, thúc đưa chúng con đến phủ đệ bên cạnh lầu bán đấu giá đối diện quảng trường luyện tập võ nghệ là được rồi." Bỗng nhiên Dạ Mộ Bạch nói.

Đối diện quảng trường luyện tập võ nghệ, bên cạnh lầu bán đấu giá... Đây không phải là Đoàn phủ sao? Đây là nhà thúc! Đầu Đoàn Vô Huyết đầy vạch đen: "Con có ý gì?"

Dạ Mộ Bạch: "Không có chỗ ở, xin Đoàn thúc thúc thu nhận."

Đoàn Vô Huyết: "..."

Phủ Thành Chủ.

Thành chủ Dạ Kiêu Hùng đang ngồi đối diện Ngô tướng quân lãnh binh Dạ Giang Thành.

Vẻ mặt Dạ Kiêu Hùng nghiêm túc: "Ngô tướng quân có ý kiến gì về mệnh lệnh chi viện mà Thánh Quân vội vàng phát tới không?"

Ngay nửa giờ trước, Thánh Quân từ Bình Tây Thành phát tin đến, sai năm tòa thành ở Vực sâu phái người đến chi viện Bình Tây Thành, ít nhất mỗi tòa thành phải phái năm Triệu Hoán Sư cấp bậc Vương Giả.

Chương 688: Dạ Giang Thành, Đoàn gia 3

Edit: V.O

"Căn cứ theo tin tức được truyền về, Thánh Quân tự mình đến Bình Tây thành, đã đánh lùi sự tiến công của Vạn Trượng Sơn Trang. Chỉ là Thánh Quân cũng chưa rời đi, ngược lại phát mệnh lệnh triệu tập binh lính, hiển nhiên lần tiến công này không đơn giản, tạm thời còn chưa giải quyết xong." Ngô tướng quân trầm ngâm nói.

Dạ Kiêu Hùng gật đầu: "Chỉ sợ lần này Sáng Thế Thần Điện muốn dùng hết toàn lực tiêu diệt Bình Tây thành, sau đó tiến công càng thêm mãnh liệt, ngay cả Thánh Quân cũng không dám dễ dàng rời đi. Lần này nhất định phải dẫn đến người có đủ thực lực, Ngô tướng quân, người có chọn được ai không?"

"Ngoại trừ Thành Chủ và ta, còn có Vạn tướng quân cũng là Vương Giả cấp cao, còn lại chỉ có Gia chủ Đoạn gia Đoạn Vân Thiết."

"Đoàn gia... dù sao lão đại Đoàn gia – Đoạn Vô Huyết cũng ồn ào muốn xuất chiến, đáng tiếc hắn ta chỉ là một Tôn Chủ, đi cũng vô dụng. Tuy thực lực của Đoạn Vân Thiết không tệ, nhưng dù sao cũng đã già, Dạ Giang Thành không có Đại Đế, nhưng tuyệt đối không thiếu Vương Giả." Về mặt Dạ Kiêu Hùng bình thản, không nhìn ra được là vui hay giận.

Ngô tướng quân chần chừ một chút: "VẬY... ý Thành Chủ là, không để cho Đoạn Vân Thiết đi?"

Dạ Kiêu Hùng lạnh lùng nhìn Ngô tướng quân, trong mắt lộ ra một tia lạnh lẽo không vui.

Ngô tướng quân lập tức sửa miệng: "Vâng, thật ra Đoàn Vân Thiết có đi hay không cũng không sao, có thể cho Đoàn Vô Huyết đi. Tuy rằng bây giờ chỉ có Vương Giả và Đại Đế mới có thể quyết định chiến cuộc, nhưng chiến đấu quy mô nhỏ và hậu cần, tình báo cũng còn cần người, chắc chắn người đến chi viện sẽ dẫn theo một tiểu đội Tôn Chủ."

"Cha hấn ta cũng không đi, hấn ta đi xem náo nhiệt làm gì." Dạ Kiêu Hùng ôn hoà khoát tay.

Ngô tướng quân ngậy người một chút, rớt cuộc hiểu rõ, vậy là Thành Chủ hoàn toàn không tính cho người Đoàn gia xuất chiến, nhưng người Đoàn gia sẽ nghe theo sao?

Lần chiến đấu này, cho dù Triệu hoán sư cấp bậc gì lên chiến trường giết địch cũng có thể nhận được công lao, dùng để đổi lấy phần lớn phần thưởng, dieendaanleequuydoon – V.O, đối với người theo đuổi tu hành mà nói là một cơ hội rất tốt.

Thành Chủ không cho Đoàn gia xuất chiến, chưa chắc Đoàn gia sẽ nghe theo.

"Người đi lo chuyện chọn người đi, sau khi chọn xong thì lấy danh sách đến cho ta xem là được. Bên Đế đô bên kia có tin tức gì mới không?" Dạ Kiêu Hùng hỏi.

"Có. Đế Đô Âm Dạ bên kia truyền tin tức đến, tiểu hoàng tử và tiểu công chúa đã bỏ đi, Dạ Vương và Ảnh Vương kêu gọi các tòa thành trì chú ý tìm người."

Dạ Kiêu Hùng sừng sốt: "Đã bỏ đi? Hoàng cung canh phòng sâm nghiêm, sao có thể bỏ đi được?"

"Nghe nói là hoàng tử điện hạ khoác y phục ẩn thân lên, lén lút chuồn ra khỏi hoàng cung..."

Dạ Kiêu Hùng ôn hoà gật đầu: "Chỉ là hài tử 5 tuổi, còn chưa hiểu chuyện, kêu người ở trong thành chú ý đi."

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng khóc hô om sòm, hạ nhân nơm nớp lo sợ cầu kiến, nâng Dạ Hồng Hùng bị gãy chân tiến vào, khóc kể Đoạn Vô Huyết đánh gãy hai chân Dạ Hồng Hùng mãnh liệt cỡ nào, lúc bọn họ đuổi tới, chuyện cũng đã xảy ra, bọn họ hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Đáy mắt Dạ Kiêu Hùng hiện ra sát khí: "Vừa rồi còn đang nói Đoàn gia, bọn họ đã tặng một đại lễ cho ta như vậy, đúng là rất tốt. Nâng đệ ấy lên, theo ta đến Đoàn gia một chuyến!"

"Vâng." Bọn hạ nhân lập tức đi theo phía sau Dạ Kiêu Hùng, hùng hổ đi về phía Đoàn gia.

Ngô tướng quân cau mày, không dám theo sau, mâu thuẫn của Đoàn gia và Thành Chủ gần như đã bày ra trên mặt bàn, lần này là muốn hoàn toàn trở mặt rồi sao?

Lúc Đoạn Vô Huyết dẫn theo hai tiểu gia hỏa đến Đoàn gia, Dạ Kiêu Hùng còn chưa đến, Đoàn gia cũng còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, trong phủ cực kỳ yên tĩnh, Đoạn Vô Huyết trốn tránh người cả một đường, dẫn theo Dạ Mộ Bạch, Dạ Mộ Vũ đến sân phía Tây.

Chương 689: Dạ Giang thành, Đoàn gia 4

Edit: V.O

"Tiểu viện này chính là nơi thúc ở, các con cứ nghỉ ngơi ở đây đi."
Đoạn Vô Huyết tức giận nói. Nhất định là đầu hấn bị cửa kẹp, lại thật sự dẫn hai tiểu hài này về.

Mộ Vũ tò mò ngắm nhìn bốn phía: "Viện nhà thúc rất đẹp."

"Ừ, đình đài lầu các, trường lang (hành lang dài) nhà thủy tạ, quang cảnh lịch sự tao nhã." Mộ Bạch cũng gật gật đầu.

Đoạn Vô Huyết sờ đầu hai hài tử, tâm tình không tệ, nói: "Các con còn biết thưởng thức lâm viên à, đều là lão gia tử nhà thúc bố trí, càng đừng nói thưởng thức của bản thân cao nhã."

"Cha ngươi là ta đây là người biết thưởng thức, chứ giống như ngươi, dạy thế nào cũng không được." Một giọng nói vô cùng có lực truyền đến, lão gia tử long hành hổ bộ (ý nói bước đi thoải mái nhẹ nhàng) đi đến trước mặt Đoạn Vô Huyết. Mặt ông có nếp nhăn, sắc mặt hồng nhuận, râu bạc thật dài bay trước ngực, lưng thẳng đứng, gùng càng già càng cay.

"Cha..." Đoạn Vô Huyết ngượng ngùng sờ mũi.

"Tiểu tử ngươi lại chạy đi đâu gây rắc rối rồi đúng không? Đã tìm ngươi nửa ngày." Đoạn Vân Thiết nổi giận đùng đùng trừng mắt, ông không chỉ có một nhi tử là Đoạn Vô Huyết, nhưng ông lại xem trọng

nhi tử này nhất, Đoàn Vô Huyết có thiên phú tốt nhất trong những người ở Đoàn gia, ông đã sớm hạ quyết tâm giao Đoàn gia cho Đoàn Vô Huyết kế thừa.

"Tìm con có chuyện gì à?" Đoàn Vô Huyết buồn bực hỏi.

"Ta... hai hài tử này là sao?" Đoàn Vân Thiết tò mò nhìn về phía Mộ Bạch và Mộ Vũ đứng ở bên cạnh Đoàn Vô Huyết. Mộ Bạch tuấn tú xuất trần, khí độ bất phàm, Mộ Vũ cơ trí đáng yêu, sạch sẽ động lòng người, vừa thấy đã khiến cho lòng người sinh ra yêu thích.

"Không phải người dính gì ở bên ngoài vào chứ, làm cái quái gì vậy? Lớn như vậy rồi mới dẫn về?"

Mặt Đoàn Vô Huyết đầy vạch đen, dieendaanleequuydoon – V.O, dờ khóc dờ cười: "Cha, người nghĩ cái gì vậy? Con là hạng người như vậy sao?"

"Khó nói."

"..." Đoàn Vô Huyết đành phải thành thật nói tình huống của Mộ Bạch và Mộ Vũ cho Đoàn Vân Thiết biết. Thật ra hẳn cũng không biết chuyện gì, miệng hai tiểu gia hỏa này rất chặt, đến bây giờ ngay cả tên của chúng hẳn cũng còn chưa biết.

"Thì ra là bị lạc người nhà, trước khi người nhà các con đến tìm, cứ ở lại chỗ gia gia ở, gia gia sẽ không bạc đãi các con." Đoàn Vân Thiết nở nụ cười hiền lành.

Nếu tôn tử, tôn nữ của ông cũng đáng yêu như thế này thì thật tốt, đáng tiếc bây giờ đám nhi tử của ông cũng chưa có tức phụ (vợ), càng đừng nói muốn có tôn tử.

Đoạn Vô Huyết âm thầm trừng mắt. Đáng yêu là biểu tượng tốt sao, nếu người biết chúng tùy tiện chặt gãy chân Dạ Hồng Hùng, còn để cho con gái rách, không biết còn vui vẻ như vậy nữa không.

Đương nhiên, hắn cũng không dám nói chuyện xung đột với Dạ Hồng Hùng.

Nhưng hắn không dám nói, đã có người thay hắn nói.

Đột nhiên, từ phía cửa chính Phủ đệ truyền đến tiếng động kịch liệt, vài đệ tử Đoàn gia hốt ha hốt hoảng chạy tới: "Gia chủ, không tốt, Dạ Thành chủ đá vỡ cửa phủ, dẫn người xông vào."

"Buồn cười! Đúng là không đặt Đoàn gia ta vào mắt, cho dù Dạ Kiều Hùng hắn ta là Thành chủ, dựa vào cái gì xông vào Đoàn gia ta? Khinh người quá đáng!" Đoạn Vân Thiết giận tím mặt, chạy qua.

Dạ Kiều Hùng dẫn người theo, một đường xông đến, dọc theo đường đi không ai có thể cản.

Dạ Mộ Bạch biết được Dạ Kiều Hùng trực tiếp xông tới, trên mặt thoáng hiện lên một tia ngạc nhiên, kéo muội muội yên lặng trốn vào trong cây cối bên cạnh, lấy y phục ẩn thân phủ lên, biến mất ở bên cạnh mọi người.

Chỉ là giờ phút này đã không còn ai chú ý đến chúng nữa.

Sắc mặt Đoạn Vân Thiết âm trầm giống như sắp có mưa to xối xả, đệ tử Đoàn gia lục tục đuổi tới, mấy con trai của Đoạn Vân Thiết đều đến.

"Dạ Thành chủ xông vào cửa chính nhà ta như vậy là muốn làm gì?" Đoạn Vân Thiết lạnh lùng hỏi.

Chương 690: Dạ Giang thành, Đoàn gia 5

Edit: V.O

"Đoạn lão gia tử đúng là nói không biết xấu hổ, ngược lại ta muốn hỏi ngươi, con trai của ngươi - Đoạn Vô Huyết đánh gãy hai chân đệ đệ ta, chuyện này phải tính thế nào? Đoàn gia các ngươi phải cho ta câu trả lời thỏa đáng!" Dạ Kiêu Hùng hừ lạnh một tiếng, khí thế ép người.

Biểu cảm của Đoạn Vân Thiết cứng đờ, nhìn về phía Dạ Hồng Hùng nằm hôn mê bất tỉnh ở bên kia, hai chân hắn ta loang lổ vết máu, vết máu đỏ tươi thấm ra ngoài băng vải, quả thật là hoàn toàn đứt đoạn.

"Ta cũng không biết chuyện này. Chỉ là ta tin con ta sẽ không vô duyên vô cớ đánh gãy chân hắn ta." Đoạn Vân Thiết nghiêm mặt nói.

"Ý của ngươi là, đệ đệ ta đáng đời?" Dạ Kiêu Hùng cười lạnh một tiếng, cả người tuôn ra sát ý lạnh như băng.

"Không phải là hắn ta đáng đời sao? Đường đường là Linh Chủ, lại ăn hiếp tiểu hài tử mấy tuổi ở trên đường, sau khi bị ta ngăn lại then quá thành giận ra tay với ta. Đáng tiếc hắn ta không đánh lại ta, tài nghệ không bằng người còn quát tháo, bị đánh gãy chân cũng xứng đáng!" Đoạn Vô Huyết lạnh lùng liếc qua Dạ Hồng Hùng, khinh miệt mở miệng.

"Láo xược! Ngươi đã nói tài nghệ không bằng người thì xứng đáng bị đánh, bản Thành chủ sẽ đánh gãy chân của ngươi, ngươi sẽ chịu đúng không." Dạ Kiêu Hùng vung tay lên, nháy mắt quanh thân chấn

động, hiện ra khí thế kinh người.

Đoạn Vân Thiết thấy cục diện không ổn, giọng điệu hòa dịu nói: "Thành chủ chờ đã, chỉ là người trẻ tuổi nổi lên tranh chấp, một chút việc nhỏ thôi, làm gì phải nháo lớn. Quả thật con ta không nên ra tay ác như vậy, như vậy đi, thương tổn của Dạ Hồng Hùng sẽ do Đoàn gia ta trị liệu thay hẳn ta, cam đoan khiến hai chân hẳn ta khỏi hẳn, người thấy được không?"

Thực lực của Dạ Kiêu Hùng cường đại, lại có Ảnh Vương đứng đằng sau, không phải vạn bất đắc dĩ, Đoạn Vân Thiết không muốn trở mặt với Dạ Kiêu Hùng, dù sao hẳn ta vẫn là Thành chủ Dạ Giang thành, nếu thật là không kể trả giá, Dạ Kiêu Hùng chiến thắng thê thảm, Đoàn gia lại có thể bị giết.

Đoạn Vân Thiết lui một bước, Dạ Kiêu Hùng cũng không cảm kích: "Nói đùa, đánh gãy chân đệ đệ ta, chữa khỏi thì coi như xong hả? Vậy bản Thành chủ đánh gãy chân Đoạn Vô Huyết, lại thay hẳn ta trị thương có được không?"

"Dạ Kiêu Hùng, người đừng khinh người quá đáng. Tuy Đoàn gia ta không có ai đứng sau, nhưng cũng không sợ người." Ánh mắt Đoạn Vân Thiết lóe lên, dieendaanleequuydoon – V.O, thoáng hiện ra sắc bén nguy hiểm.

"Được lắm, ra tay! Chân của Đoạn Vô Huyết, ta đã định rồi, ai dám ngăn cản, giết không tha!" Dạ Kiêu Hùng rít gào một tiếng, mọi người phía sau đồng loạt xông lên, nhắm về phía Đoạn Vô Huyết.

Đoạn Vân Thiết giận tím mặt: "Khốn kiếp! Ta xem ai dám ra tay? Dạ Kiêu Hùng, Bình Tây thành sắp xảy ra đại chiến, Đoàn gia chúng ta cũng muốn xuất chiến, người thật muốn liều mạng với ta trong lúc mấu chốt này?"

"Tin tức của người vẫn rất linh thông, chỉ là đáng tiếc đại chiến Bình Tây thành không liên quan gì đến Đoàn gia các người, cho tới bây giờ ta cũng không tính cho các người đi."

"Không cho chúng ta đi? Đoàn gia ta cũng là danh môn vọng tộc ở Dạ Giang thành, cho dù người không chọn chúng ta, tộc của ta cũng xuất chiến vì Đế Quốc, người dám ngăn cản?"

"Hừ, người chết rồi, còn ra chiến được gì?"

"Người! Thì ra là thế, người chỉ viện cớ loại bỏ Đoàn gia thôi! Người muốn ta chết cũng không dễ dàng như vậy!" Ngay cả giết không tha cũng nói ra, còn có gì mà nói.

Hai tay Đoạn Vân Thiết đẩy ra, lực lượng cuồn cuộn tràn quét ra, từ bên cạnh Đoạn Vô Huyết đẩy về phía Dạ Kiều Hùng, ba con Triệu hoán thú theo sát phía sau nhảy chồm ra.

Hai bên đâm nhau mãnh liệt, lực lượng cuồn cuộn nổ ở giữa không trung, chấn động khiến tất cả đình viện không ngừng lắc lư, hơn mười dặm cũng có thể nghe được tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mộ Bạch và Mộ Vũ chuyển đến bụi cỏ trong góc, nhìn mấy chục người hỗn chiến.

Rõ ràng Dạ Kiều Hùng có chuẩn bị mà đến, dẫn theo không ít người, hơn nữa mỗi người đều là nhân vật lợi hại. Về phần Dạ Hồng Hùng bị nâng đến làm cờ đã bị người đưa đi từ lúc hai bên ra tay rồi.

Chương 691: Dạ Giang thành, Đoàn gia 6

Edit: V.O

Thực lực của Đoàn gia cũng không tệ, nhưng vẫn yếu hơn người của Phủ Thành chủ một chút, hơn nữa bọn họ hoàn toàn không có chuẩn bị, nhân số không đủ, vội vàng ứng chiến, chết là khó tránh khỏi.

"Ca ca, có phải Dạ Kiêu Hùng có cừ oán với Đoàn gia không?"
Giọng Mộ vũ thanh thúy, hỏi.

"Không tính là có cừ oán, chỉ là tranh giành ích lợi. Đoàn gia tồn tại ở Dạ Giang thành uy hiếp địa vị của Dạ Kiêu Hùng, Dạ Kiêu Hùng muốn tiêu diệt Đoàn gia rất bình thường." Mộ Bạch vô cùng lý trí phân tích, tuy rằng hắn còn nhỏ tuổi, nhưng đã biết không ít chuyện rồi.

Chỗ có người sẽ có tranh đấu, Mộ Bạch chưa bao giờ cho rằng mọi người ở Âm Dạ Đế Quốc đều chung sống cực kỳ tốt. Các gia tộc lớn trong Đế quốc, các môn phái có thế lực cũng có tranh đấu, chẳng qua sẽ không quá mức trắng trợn không kiêng nể gì, hôm nay Dạ Kiêu Hùng cũng làm hơi quá đáng rồi.

"Nếu hắn ta muốn loại bỏ Đoàn gia, vì sao không đợi Đoàn gia gia và Đoàn thúc thúc lên chiến trường lại ra tay?" Mộ Vũ không hiểu nháy đôi mắt to. Ngay cả nàng cũng biết chờ lên chiến trường ra tay sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng dường như Dạ Kiêu Hùng lại có chút sốt ruột vội vàng.

"Chuyện này... huynh cũng không biết, có lẽ Dạ Kiêu Hùng không hy vọng Đoàn gia gia xuất chiến."

"Vậy thì vì sao?" Mộ Vũ nghiêng đầu.

Dạ Mộ Bạch lắc đầu, Bình Tây thành sắp xảy ra đại chiến, hiển nhiên Dạ Giang thành phải phái người đi chi viện. Dạ Kiêu Hùng muốn cho Đoàn gia gia chết, có lẽ có thể cho Đoàn gia gia gia nhập đội ngũ chi viện, đến chiến trường tất cả đều phải nghe hần ta, muốn loại bỏ Đoàn gia gia rất đơn giản.

Nhưng Dạ Kiêu Hùng không làm như vậy, mà là mạo hiểm ra tay, hần ta không muốn cho Đoàn gia gia xuất chiến, thậm chí không muốn cho một người nào của Đoàn gia gia xuất hiện ở trên chiến trường, vậy thật rất kỳ lạ.

"Ca ca, Đoàn thúc thúc học máu rồi!" Đột nhiên Dạ Mộ Vũ kéo ống tay áo Mộ Bạch. Mộ Bạch ngẩng đầu nhìn lên, Đoạn Vô Huyết xui xẻo bị ba Tôn Chủ vây công, ba con Triệu hoán thú đã bị diệt sạch, dieendaanleequuydoon – V.O, học máu.

"Vô Huyết!" Đoạn Vân Thiết quá sợ hãi, muốn đi cứu, lại bị Dạ Kiêu Hùng quấn lấy không thoát thân ra được.

Mộ Vũ kéo tay áo Mộ Bạch: "Ca ca, chúng ta giúp Đoàn thúc thúc đi."

Mộ Bạch hơi nhú mày: "Được rồi..."

Mấy người đệ đệ của Đoạn Vô Huyết vội vàng tụ tập cùng nhau, giúp đỡ Đoạn Vô Huyết chống cự, thế nhưng thực lực của bọn họ rất thấp, nhân số lại quá ít, liên tiếp bại lui, mắt thấy sắp không chống đỡ được.

Đoạn Vô Huyết hung hăng cắn răng, không nghĩ tới chuyện hôm nay lại rước lấy phiền phức lớn như vậy, đẩy đệ đệ bên cạnh ra: "Đều đi đi, không phải hấn ta muốn chân ta sao, ta cho hấn ta!"

"Đại ca! huynh đừng nói bậy, hấn ta hoàn toàn là muốn loại bỏ Đoàn gia chúng ta, cho dù chúng ta khuất phục, hấn ta cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta." Mấy người vội vàng khuyên nhủ.

"Ha ha, các người nói rất đúng, ta muốn mạng của các người!" Dạ Kiêu Hùng đắc ý cười to, vung bàn tay lên, chưởng phong sắc bén bắn ra, đánh mạnh bại lui một Linh Sư.

Đột nhiên, một mùi hương tỏa ra, tiến vào trong mũi bọn họ.

Dạ Kiêu Hùng nhạy bén cảnh giác lên: "Mùi gì vậy?"

Hương thơm lượn lờ này khiến hấn ta có cảm giác tim đập nhanh, giống như có một bàn tay to đến gần sau lưng hấn ta, cảm giác khủng bố ép chân thật như vậy, dường như một giây sau, hấn ta sẽ bị vụn đến tan xương nát thịt.

Hấn ta mạnh mẽ quay đầu lại, phía sau cái gì cũng không có, nhưng một đao rất mạnh của Đoạn Vân Thiết lại bổ lên trên thân hấn ta.

Hấn ta lao đảo lui về phía sau, cảm giác sợ hãi càng ngày càng rõ ràng, toàn bộ đình viện giống như đều rơi vào một biển máu, các loại bóng dáng quỷ quái bay ra, hơi thở âm trầm giống như từng sợi xiềng xích gắt gao ghìm cổ hấn ta, khiến hấn ta không hít thở thông.

Chương 692: Dạ Giang thành, Đoàn gia 7

Edit: V.O

"A! Đừng giết ta..."

"Cứu, cứu mạng!"

Vài người bên cạnh hoảng sợ lui về phía sau, rơi vào trong khung hoảng, giống như phát điên chạy ra khỏi Đoạn phủ, dường như nơi này là địa ngục, ở lại một khắc cũng sẽ mất mạng.

"Đều đứng lại cho ta, không được lùi bước." Sắc mặt Dạ Kiêu Hùng trắng bệch, kiên trì rống giận, những người lâm vào sợ hãi không có cách nào tự kèm chế được này lại hoàn toàn không nghe được lời của hắn ta.

Người Đoàn gia cũng không khá hơn chút nào, sắc mặt cả đám đều giống như sắp chết, nhưng bởi vì hướng gió thổi về phía Dạ Kiêu Hùng bên kia, mùi hương bên bọn họ cũng không dày đặc, không ai lâm vào ảo giác không có cách nào tự kèm chế được, ít nhất vẫn còn có sức chiến đấu.

Mắt thấy thuộc hạ của mình đều sắp chạy hết, toàn thân Dạ Kiêu Hùng lạnh như băng, hắn ta cũng cảm thấy sắp không chống đỡ nổi nữa, chỉ phải không cam lòng cắn răng rời khỏi Đoạn phủ.

Dạ Kiêu Hùng vừa đi, người Đoàn gia cũng không ở lại đó, tất cả đều chạy ra khỏi tiểu viện của Đoạn Vô Huyết giống như có chó đuổi theo

phía sau, nơi này thật sự là tà môn, có ma quỷ, thật khủng bố!

Đoạn Vô Huyết bị thương cũng được đưa đến phòng Đoạn Vân Thiết nghỉ ngơi.

Nhìn thấy đám nhi tử của mình đều không sao, Đoạn Vân Thiết nhẹ nhàng thở ra, tóm lấy Đoạn Vô Huyết chửi ầm lên.

"Nhìn chuyện tốt người làm, người muốn cả nhà này cùng chết sao? Biết rõ Dạ Kiêu Hùng nhằm vào chúng ta, người không thể dùng đầu óc suy nghĩ lúc làm chuyện gì đó sao? Đưa nhược điểm vào trong tay người ta..."

Đoạn vô Huyết cúi đầu, nghe lời giống như bảo bảo ngoan ngoãn. Đợi đến khi Đoạn Vân Thiết dùng hết sức mắng xong, mọi người đã sớm uống được, miệng vết thương cũng đã được băng bó xong.

Đoạn Vân Thiết thở dài, cho mọi người trở về nghỉ ngơi.

"Cha, con sai rồi, người đừng nóng giận, dieendaanleequuydoon – V.O, tức giận không tốt đối với thân thể." Đoạn Vô Huyết nhìn khuôn mặt có nếp nhăn của Đoạn Vân Thiết, hối hận nói.

"Aiz - - cha biết không phải là lỗi của con, cho dù hôm nay con không làm chuyện này, thì gần nhất Dạ Kiêu Hùng cũng sẽ tìm cách, loại bỏ Đoàn gia chúng ta. Hẳn ta không muốn cho chúng ta đến Bình Tây thành."

"Vì sao?"

"Hẳn là hẳn ta sợ cha quấy rầy kế hoạch của hẳn ta. Thật ra cha cũng không rõ nguyên nhân, chỉ là không cẩn thận phát hiện hình như hẳn ta đang mưu tính chuyện gì đó, có liên quan đến Bình Tây

thành. Chỉ vì bị cha phát hiện, cho nên hấn ta đã vội vàng ra tay."

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Trong lòng Đoạn Vô Huyết nhảy dựng.

"Còn có thể làm sao, tranh thủ thời gian, cha và con lập tức đến Bình Tây thành. Vừa vặn mấy đệ đệ của con có thể đến Vương đô Đế Quốc lẫn trốn, tìm sư môn báii nhập." Đoạn Vân Thiết nói.

Đoạn Vô Huyết có chút chần chờ: "Hai người chúng ta đi Bình Tây thành... người ta sẽ cho chúng ta vào sao? Sẽ không bị ném ra chứ."

"Yên tâm, Thánh Quân hạ lệnh chi viện, bây giờ Bình Tây thành là bát phương tập hợp, chỉ cần có người trong thành nhận ra chúng ta, sẽ cho chúng ta vào. Con nghỉ ngơi cho tốt, tối nay chúng ta sẽ xuất phát."

Đoạn Vô Huyết gật đầu, trong lòng có chút khổ sở, cứ từ bỏ Đoạn phủ như vậy sao? Thật sự là uất ức. Hấn nhất định phải biểu hiện thật tốt ở trên chiến trường, lấy được đủ chiến công tu luyện, thuận lợi vui vẻ về Đoạn phủ, khiến cho Dạ Kiêu Hùng cũng không dám lại động đến hấn, không dám lại động đến Đoàn gia!

Đoạn Vân Thiết rời đi, đi thu dọn đồ.

Đoạn Vô Huyết nằm ở trên giường ngẩn người, một giọng nói mềm mại bé nhỏ vang lên bên tai hấn: "Đoàn thúc thúc muốn đi xa sao?"

Đoạn Vô Huyết mạnh mẽ quay đầu, đã nhìn thấy Mộ Bạch, Mộ Vũ yên lặng xuất hiện bên cạnh giường hấn, dọa hấn chết khiếp.

"Các con vào bằng cách nào? Sao thúc không phát hiện!" Giọng Đoạn Vô Huyết bất giác đề cao.

Mộ Bạch thản nhiên nói: "Là thúc suy nghĩ quá chuyên tâm, không phát hiện thôi."

"Vậy sao?" Sao thúc lại cảm thấy không phải vậy? Đoạn Vô Huyết nhìn hai hài tử, bĩu môi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 693: Bình Tây thành 1

Edit: V.O

"Đoàn thúc thúc nói gì vậy, vẫn nghe không hiểu." Mộ Vũ vô tội nói.

Đoạn Vô Huyết xem thường: "Làm trò, đó là độc dược đúng không? Là các con hạ? Rốt cuộc cha nương các con là loại người nào, sao có thể cho các con độc dược khủng bố như vậy, không sợ các con dùng lộn, hù chết chính mình sao?"

Mộ Bạch lắc đầu: "Độc này tạo ra ảo giác rất giả, không dọa được chúng con."

Đoạn Vô Huyết vô cùng uể oải, cho nên chúng ta bị dọa đến chết khiếp là do lá gan quá nhỏ hả? Ngay cả hai hài tử 5 tuổi cũng không bằng, ta lại vô dụng như vậy?

"Nếu Đoàn thúc thúc muốn đi xa, dẫn chúng con đi theo đi." Mộ Vũ mở miệng nói.

"Không được, nghĩ cũng đừng nghĩ! Con có biết thúc muốn đi đâu không, đã muốn đi theo, thúc muốn đi chiến trường, nơi bất cứ lúc nào cũng sẽ chết người." Đoạn Vô Huyết từ chối.

Mộ Vũ chu miệng nhỏ: "Đoàn thúc thúc không có lương tâm, chúng con mới giúp thúc đuổi Dạ Kiều Hùng đi, thúc đã bỏ rơi chúng con rồi?"

Đoạn Vô Huyết: "..."

"Nếu như Dạ Kiêu Hùng phát hiện ra chúng con, sẽ đánh chết chúng con." Mộ Bạch nói.

Đoạn Vô Huyết bắt đắ dĩ: "Các con có thể đi theo người nhà thúc đến Vương Đô, nơi đó an toàn."

"Không. Chúng con muốn đi Bình Tây thành."

"Đừng nháo, cẩn thận thúc trói các con lại quăng lên xe kéo." Đoạn Vô Huyết hung tợn hù dọa chúng.

Mộ Bạch chẳng hề để ý: "Thúc không trói chúng con được, nếu thúc không dẫn chúng con đi, thúc cũng không được đi."

Mộ Vũ liên tục gật đầu: "Ca ca có rất nhiều độc dược, có thể cho Đoàn thúc thúc uống một chút."

Gân xanh trên mắt Đoạn Vô Huyết nhảy dựng, dieendaanleequuydoon – V.O, hai tên này chỗ nào là tiểu hài tử, hoàn toàn chính là hai tiểu ác ma! Vì sao hấn trêu chọc phải chúng? Đoạn Vô Huyết sắp khóc, bắt đắ dĩ hỏi: "Vì sao các con nhất định phải đi Bình Tây thành? Cho lý do."

Mộ Vũ đau lòng cúi đầu: "Phụ thân chúng con ở đó."

Đoạn Vô Huyết sừng sốt, thờ dài, sờ sờ đầu nàng: "Cha con đang chinh chiến sao, hấn là Vương Giả sao?"

Mộ Vũ nghĩ nghĩ: "Không phải."

Vậy thì là Tôn Chủ, thậm chí còn thấp hơn Tôn Chủ? Hiện giờ, Triệu hoán sư cấp thấp chính là vật hi sinh trên chiến trường, làm không

tốt sẽ chết, nhất định phụ thân của chúng rất nguy hiểm, khó trách hai hài tử muốn đi tìm phụ thân.

Đoạn Vô Huyết lập tức nghĩ ra vỡ tuồng ngàn dặm tìm phụ (tìm chồng), vì thành toàn cho lòng hiếu thảo của hai hài tử, cũng miễn cho bị Mộ Bạch hạ độc, cuối cùng đồng ý dẫn hai đứa chúng theo.

Đêm đó, Mộ Bạch, Mộ Vũ đã lên xe kéo Đoạn Vô Huyết điều khiển, một đường chạy như điên, ra Dạ Giang thành. Bởi vì Vực sâu quá lớn, bọn họ trực tiếp sử dụng cửa thành gần đó, đám Khế ước sư đã tổn lực lượng mãnh hổ (ý nói mất nhiều sức lực) thiết lập Truyền Tống Trận, rời khỏi Vực sâu.

Ra khỏi Vực sâu, mới chính thức ra khỏi phạm vi Âm Dạ Đế Quốc.

Hai hài tử cảm thấy mới lạ nhìn phong cảnh bên ngoài xe ngựa, hưng phấn không đồng ý buông rèm cửa sổ.

Đây là thế giới bên ngoài, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy, cho dù là bình nguyên (đồng bằng), sơn xuyên (núi cao), hay là giang lưu (dòng sông nước chảy), hồ nước, đều khiến trước mắt chúng sáng ngời, rốt cục bây giờ cũng được tận mắt thấy phong cảnh trước kia chỉ nhìn thấy trong sách rồi.

Về phần thành trì người đến người đi, chúng đã không còn hứng thú lớn như vậy, lúc ở Đế Đô cũng không phải chưa từng thấy, chỉ là không hề thiếu đồ ăn vật tươi mới, khiến cho chúng có lộc ăn.

Sau khi đi qua hai tòa thành trì như vậy, bọn họ tới gần Bình Tây thành. Người đến Bình Tây thành còn nhiều hơn tưởng tượng của bọn họ, cũng không vì chiến tranh mà xuất hiện cảnh tượng tiêu điều.

Tương phản, người tới nơi này đều là cường giả, đều vô cùng tự tin

với bản thân, nhân vật thiên tài một phương.

Bốn người xuống xe ngựa, đi đến chỗ cửa thành, đã nhìn thấy hai đội binh lính thủ thành tiến hành kiểm tra chặt chẽ đối với người muốn vào thành.

Chương 694: Bình Tây thành 2

Edit: V.O

Yếu nhất trong đám binh lính đều là Tôn Chủ, hai vị dẫn đầu lại là Vương Giả cấp cao.

Bọn họ nghiêm túc kiểm tra chứng minh thân phận của mỗi một vị vào thành, thời kì đại chiến, khó tránh khỏi sẽ có gian tế Sáng Thế Thần Điện muốn len vào Bình Tây thành phá hoại. Vì thế, bọn họ đều nghiêm túc kiểm tra mỗi một người vào thành.

Phần lớn mọi người đến Bình Tây thành đều là cường giả phụng mệnh mà đến, bọn họ đều có các vị Thành Chủ dẫn dắt cùng với thư tiến cử và lệnh bài chỉ thân phận, lệnh bài là lấy máu nhận chủ, không làm giả được, nhưng người vào thành có âm thầm đầu nhập Sáng Thế Thần Điện hay không cũng không phải là chuyện bọn họ có thể quản, bọn họ chỉ phụ trách xác nhận chính người đó là được rồi.

Đương nhiên còn có một vài người là tự mình đến, trợ giúp Đế Quốc tác chiến, để kiếm lấy chiến công, đổi lấy tài nguyên quý giá.

Hiện tại Đoạn Vân Thiết và Đoạn Vô Huyết chính là thuộc loại người này, bọn họ không có thư tiến cử, cũng không có chứng minh thân phận.

Hai người dẫn theo Mộ Bạch và Mộ Vũ đến trước cửa thành, Triệu hoán Vương Giả dẫn đầu đã sớm chú ý tới bọn họ, Bình Tây thành đang đứng ở trong cuộc chiến, chưa từng thấy có người sẽ dẫn theo

hài tử đến, đặc biệt bộ dạng hai hài tử này còn dễ nhìn như vậy, trắng trắng non mềm, linh động đáng yêu, trên mặt thanh tú tuấn dật chứa một chút non nớt yếu ớt, mắt to ngập nước làm cho người ta vừa thấy đã muốn kéo vào trong ngực.

"Vị thống lĩnh này, chúng ta là người Đoàn gia đến từ Dạ Giang thành, cố ý tới đây tác chiến vì Âm Dạ Đế Quốc, xin cho chúng ta vào." Đoàn Vân Thiết nói rất khách sáo.

Thống lĩnh sừng sốt: "Các người không có chứng minh thân phận? Không phải là phụng mệnh đến?"

Đoàn Vân Thiết bất đắc dĩ gật đầu: "Chỉ là Đoàn gia chúng ta là danh môn vọng tộc ở Dạ Giang thành, Đông Quách Lâm đóng ở nơi này biết ta, hẳn cũng từ Dạ Giang thành đến, là một gã Vương Giả đỉnh cấp, hai năm trước tới nơi này tham chiến. Người dẫn ta đi vào hỏi hẳn một chút sẽ biết."

"Nhưng người không thể chứng minh thân phận của người, hiện tại ta không thể cho người vào." Thống lĩnh hơi nhíu mày.

"Vậy người có thể gọi hắn ra, dieendaanleequuydoon – V.O, hẳn nhìn thấy ta thì rõ ràng rồi." Đoàn Vân Thiết khẩn cầu.

Thống lĩnh thủ vệ còn chưa nói, một nam tử phía sau đã không kiên nhẫn, rất là khinh thường nói: "Đã nói không thể cho người vào, còn dong dài ở đây, còn không đứng qua một bên đi. Không có thư tiến cử, cũng dám tùy tiện chạy tới, là đi tìm cái chết đúng không."

Mấy người bên cạnh cũng thờ ơ lạnh nhạt, một bộ thúc giục. Triệu Hoán Sur không có thư tiến cử chạy tới tham chiến đều là không có bối cảnh gì, bọn họ là đệ tử thiên tài của thế gia đại tộc, hoàn toàn không đặt vào mắt.

Thống lĩnh lập tức bỏ bọn họ qua một bên, mời những người khác vào thành trước.

Đoạn Vân Thiết có chút xấu hổ đứng cạnh cửa thành, chỉ có thể chờ ở một bên, lại tìm cơ hội hỏi một người thống lĩnh khác, nhưng hiện tại hiển nhiên hai vị thống lĩnh không thèm đếm xỉa tới việc đáp lại ông, chỉ cho ông tiếp tục chờ.

Đoạn Vân Thiết sợ hai hài tử chờ lâu sốt ruột, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ bả vai chúng: "Không vội, chúng ta đợi là có thể vào thành, vào thành có thể tìm được phụ thân của các con rồi. Hiện tại có đói bụng không, muốn ăn gì trước một chút không?"

Hai hài tử lắc đầu.

Đoạn Vô Huyết yên lặng nắm chặt nắm tay, trong lòng nén giận. Hắn cũng tự xưng là một nhân vật ở Dạ Giang thành, ai nghĩ tới Bình Tây thành, hắn chỉ là một Tôn Chủ nho nhỏ, hoàn toàn không được người ta để vào mắt.

Có rất nhiều Tôn Chủ ở Bình Tây thành, Tôn Chủ đỉnh cấp cũng chỉ làm binh lính thủ thành mà thôi. Vương Giả không chứng minh có đủ thực lực, cũng sẽ không được coi trọng.

Thậm chí hắn và cha hắn ngay cả thành cũng chưa vào được, còn phải ăn nói khép nép cầu người.

Chương 695: Bình tây thành

(3)

Đoàn Vân Thiết đã nhận ra Đoàn Vô Huyết đang tức giận, an ủi: "Bọn chúng sẽ đi tìm Đông Quách Lâm dò hỏi, có điều cần phải đợi đến lúc bọn hãn rảnh rồi, chúng ta ráng chờ thêm một chút nữa."

"Phụ thân, Huyết nhi hiểu. Huyết nhi sẽ không gây sự nữa." Cấp bậc hãn quá thấp, nếu như hãn là triệu hoán Đại Đế, hai người tên thống lĩnh này tuyệt đối không dám đối xử với bọn hãn như vậy.

Mộ Vũ giật nhẹ ống tay áo Mộ Bạch, trong giọng nói nhỏ yếu ớt lộ ra một chút ảm ức: "Hừ! Ca, chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa?"

"Bây giờ có muốn đi vào liền không?"

"Có. Chúng ta đều mệt cả rồi." Mộ Vũ gật gù đáng thương.

Mộ Bạch đi tới trước mặt tên Thống Lĩnh cầm nhọn nói: "Cho chúng ta vào đi."

Tên Thống lĩnh cầm nhọn cau mày một cái tỏ vẻ không vui: "Không phải đã nói rồi sao? Bảo các người chờ đó, hiện tại không rảnh, mời... "

Lời còn chưa nói hết, trong tay Mộ Bạch xuất hiện hai viên linh tinh thượng phẩm: "Bây giờ nếu người rảnh rồi, cái này sẽ là của người."

Ánh mắt toàn bộ mọi người ở cửa thành đều đồng loạt liếc nhìn qua, trong mắt tràn đầy ham muốn. Hai viên thượng phẩm linh tinh, tương

đương giá trị của hai mươi ngàn linh tinh, đối với các Vương Giả mà nói đều là một khoản tài sản không nhỏ!

Hai người Đoàn Vân Thiết và Đoàn Vô Huyết nhìn nhau, không thể tin được trên người hai cái đĩa nhỏ ở nhà bọn họ lại có của cải trị giá lớn như vậy, hơn nữa tiểu tử này còn lấy khối tài khoản lớn này cho đi, đây không phải là cho người ta mờ mắt sao?

Con mắt Thống Lĩnh cảm nhận sáng rực lên, lập tức giật lấy: "Được, đưa đây."

Trong nháy mắt Mộ Bạch thu tay lại: "Chờ chúng ta vào thành sẽ cho người."

Ánh mắt Thống Lĩnh biến đổi, hung tợn nói: "Ta đã nói cho các người vào thành, thì nhất định sẽ cho các người vào, bây giờ ta lập tức đi mời Đông Quách Lâm thống lĩnh ra đây, người đưa cái đó cho ta trước."

Mắt Mộ Bạch lạnh lùng, xòe tay ra đưa một viên linh tinh cho một tên thống lĩnh khác, đứng bên cạnh: "Mời người đi, đợi khi chúng ta vào thành, lại cho người thêm một viên."

Tên thống lĩnh kia vui mừng quá đổi, nhận lấy linh tinh, lập tức chạy thẳng vào trong thành.

Tên thống lĩnh cảm nhận giận tím mặt, tức đến nổ phổi tiến gần Mộ Bạch: "Người bốn cột ta, giao linh tinh ra đây!"

Đoàn Vân Thiết lập tức đem Mộ Bạch kéo về phía sau người, nổi giận nói: "Người làm gì vậy? Viên linh tinh kia là của tiểu tử, tiểu tử này muốn cho ai thì cho người đó, người đường đường là một Vương Giả cấp cao, muốn bắt nạt một đĩa bé à? Thực sự không

biết xấu hổ!"

Tên Thống lĩnh mặt cầm nhọn nổi giận đùng đùng, đột nhiên nét mặt mất hết biểu cảm, trơ trơ mặt, xé to chuyện: "Ta bắt nạt tiểu tử này đó, lão làm gì được? Lão muốn bảo vệ hắn, lão làm được không? Tất cả nghe lệnh, ta hoài nghi hai người này là gian tế của Sáng Thế Thần Điện, bắt lại cho ta!"

"Tuân lệnh." Hai đội binh sĩ đồng loạt vung khí giới lên, đùng đùng sát khí, tiến thẳng tới bốn người Đoàn Vân Thiết.

Đoàn Vân Thiết và Đoàn Vô Huyết tái xanh mặt mũi, nhưng vẫn bảo vệ hai tiểu tử phía sau, không một câu trách cứ, thẳng người, trực diện đối đầu với đám binh sĩ đang tiến đến, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

"Choảng..."

Thống Lĩnh xông tới dường như bị đụng phải một bức tường pha lê trong suốt, suýt nữa là chảy máu mũi, mấy người theo sát sau lưng hắn cũng đụng trúng rầm rầm ngã người xuống, người sau tiến tới đụng phải người trước té ngổn ngang.

Ở cửa thành mọi người bỗng nhiên được xem trò vui lấy làm kinh ngạc, vài người nhìn ra biết được đây là "Kết giới!"

"Hà? Kết giới? Cái kết giới gì mà một chút bóng dáng cũng không nhìn thấy?"

"Kết giới vô hình, một loại không gian kế ước, bọn họ bị nhốt rồi."

Tên Thống Lĩnh cầm nhọn cũng phát hiện bị kết giới nhốt lại, nổi trận lôi đình đánh vào kết giới vô hình trước mặt.

Đoàn Vô Huyết ngơ ngẩn nhìn bộ dạng của một đám người đang tức giận đập đánh vào không khí, giống như đang đập phá một bức tường, cảm thấy cực kỳ khôi hài. Đoàn Vân Thiết miệng căng ra, suýt chút mỉm cười, chỉ cảm thấy tuyệt diệu.

Chương 696: Bình tây thành

(4)

"Làm được lắm." Dạ Mộ Bạch vuốt mái tóc tự nhiên mềm mại của tự muội muội hần cười híp mắt,

Mắt to đen lạnh lợi của Mộ Vũ vụt sáng, mang ý cười nhạo: "Chỉ là một kế ước trận đơn giản mà thôi. Phụ thân sao có thể để cho bọn người như vậy tới thủ thành? Không an toàn chút nào."

"Ừ, huynh có nên nói cho phụ thân không?"

"Không được, sau khi gặp phụ thân, người sẽ bắt chúng ta quay về." Mộ Vũ gõ gõ các ngón tay vào nhau: "Muội còn chơi chưa chán đấy."

Mộ Bạch cũng ngộ ngộ: "Kỳ thực ta cũng chơi chưa chán."

Hai đứa bé quyết định khoan hẵng tìm phụ thân.

Thống lĩnh cầm ngọn đã đột phá kết giới, có điều vào lúc này Đông Quách Lâm thống lĩnh cũng đến rồi.

"Lão Đoàn! Ai da, sao lão cũng tới đây? Đã lâu không nhìn thấy lão, thân thể, xương cốt còn tốt chứ?" Đông Quách Lâm vừa thấy Đoàn Vân Thiết mặt mày hớn hở liền nhào tới ôm mạnh một cái.

Đoàn Vân Thiết nhìn thấy ông bạn già cũng nở nụ cười: "Xương cốt, thân thể của lão đây ngài còn không biết sao? Cường tráng hơn ngài!"

"Đừng khoác lác." Đông Quách Lâm vui cười: "ha ha ha", vui mừng một hồi mới phát hiện không khí chung quanh có gì đó không đúng, xoay người nhìn Thống Lĩnh cảm nhận mặt mũi bầm dập còn mang một bộ mặt tức giận ngập trời." Vuur Thống Lĩnh, là chuyện gì đây?"

Vuur Thống Lĩnh cảm nhận hừ lạnh một tiếng, nhắc lại một câu kia thì không hay lắm, bảo Đoàn Vân Thiết là gian tế, không nhìn ra Đông Quách Lâm và cái vị kia quen biết sao?

"Không có gì, nếu Đông Quách Thống lĩnh quen biết lão ấy, vậy dẫn lão ấy vào thành đi. Khuyên người một câu, có vài người nếu dính vào có thể tự chuốc lấy phiền phức." Vuur Thống Lĩnh ôn hoà nói.

Đông Quách Lâm nhú lông mày lại: "Ta biết, không cần người phải bận tâm."

Tâm trạng của hắn rất tốt dắt theo Đoàn Vân Thiết một mạch tiến vào thành, người trong thành đại đa số đều đã dời đi rồi, hiện tại người ở chỗ ở này đều là binh sĩ trú đóng, ngay cả thương nhân làm ăn buôn bán là những vương giả thậm chí là đại đế cũng chạy thật xa.

"Đây là Đoàn Vô Huyết à, mấy năm không gặp, dường như tiến bộ không ít hả." Đông Quách Lâm vui vẻ vỗ vỗ bả vai Đoàn Vô Huyết, vừa nhìn về phía hai đứa bé da thịt nõn nà, kinh ngạc nói: "Lão Đoàn, đây là tôn tử của lão à? Trông dễ thương quá! Vừa nhìn là biết nhân trung long phượng, người thật có phúc!"

Đoàn Vân Thiết lúng túng nói: "Không phải, mấy tên tiểu tử nhà ta chưa tên nào chịu lập gia thất. Cái đứa bé này là ta nhặt được ở Dạ Giang thành, đến Bình Tây thành tìm phụ thân."

"À, là như thế à. Đều là tiểu tử ngoan có hiếu, danh tánh phụ thân của các người là gì?" Đông Quách Lâm âu yếm nhìn hai đứa bé, chịu

không nổi nựng mặt bọn chúng một cái.

Hai đũa nhóc mắt to tròn vo lóe sáng, ngậm miệng không trả lời.

"Xem ra còn sợ người lạ." Đông Quách Lâm cũng không hỏi nhiều, một mạch dắt theo bốn người Đoàn Vân Thiết tới nơi ở, còn kể cho bọn họ nghe tình thế trước mắt.

Mấy ngày hôm trước nhóm người Vạn Trượng sơn trang liên tục công kích kịch liệt, sau đó Thánh Quân đến đã đánh lui hai đợt tấn công của bọn chúng, ước chừng đối phương tổn thất bốn tên Đại Đế, mới chịu rút lui.

Thánh Quân tự mình ở Bình Tây thành bố trí kế ước trận xung quanh, đã định ra kế ước toàn bộ không gian tòa thành, mấy ngày này xem như là thái bình, nhưng hiển nhiên Sáng Thế Thần điện chưa hết hi vọng, Vạn Trượng sơn trang mỗi ngày đều sẽ phái ra hơn mười đợt nhân mã qua quấy rối, nghĩ ra biện pháp phá bỏ trấn thạch không gian kế ước ngoài thành. Trận chiến bây giờ tập trung ở những trấn thạch này.

"Trước hết các người ở đây đi, sáng mai ta dẫn các người đi gặp Tề trưởng lão. Hắn là một trong những tướng quân trấn thủ Bình Tây thành, ta bây giờ đang ở dưới trướng hắn." Đông Quách Lâm cũng biết tình trạng hiện nay của Đoàn Vân Thiết nên chủ động yêu cầu dẫn Lão đi gặp Tề trưởng lão.

Chương 697: Bình tây thành

(5)

Đoàn Vân Thiết rất cảm kích. Sáng sớm hôm sau chuẩn bị kỹ lưỡng một hồi lâu dẫn Đoàn Vô Huyết đi theo Đông Quách Lâm đến gặp Tề trưởng lão.

Vì hai đứa bé còn chưa ngủ đủ giấc, nên không muốn xuống giường, thực tế bọn chúng không muốn gặp Tề trưởng lão. Tề trưởng lão không những biết bọn chúng, mà còn gặp mặt hàng ngày, hai tháng trước mới vừa gặp nhau, nếu như để cho lão phát hiện, sớm muộn gì bọn chúng cũng bị phụ thân tóm lại.

Không đi trình diện Tề trưởng lão, bọn chúng cũng không chịu nằm yên trong phòng, mà ra ngoài đi dạo ở khắp nơi trong Bình Tây thành

Trên đường đột nhiên xuất hiện hai hài tử đáng yêu như vậy, thật sự làm thu hút ánh nhìn của mọi người.

Nhưng điều đầu tiên mọi người đang nghĩ tới không phải là nghĩ đến con cái nhà ai đáng yêu như vậy? Mà nghĩ đây là nhà nào gan to đến vậy, dám mang hài tử của mình tới Bình Tây thành?

Mộ Bạch cùng Mộ Vũ giả vờ như không thấy ánh mắt của mọi người, rất sung sướng đi mua đồ khắp nơi.

Phụ tử Đoàn gia đi gặp Tề trưởng lão sẽ không có gì vui vẻ, bởi vì tâm trạng Tề trưởng lão rất xấu.

Thánh Quân nhận được tin tức từ Vương Đô đế quốc bên kia, hai hài

tử khả ái mất tích rồi! Biến mất trước mắt mọi người trong cung!

Sắc mặt Thánh Quân tối sầm lại như bầu trời bị mây đen giăng kín, hận không thể ngay lập tức trở về vương đô, nhưng bây giờ căn bản là ngài ta đang trong tình huống không đi được, ngài mà rời đi, Ngọc Ưu Liên tuyệt đối sẽ chủ động xuất kích, căn cứ tình báo bọn họ lấy được, Ngọc Ưu Liên bây giờ đang ở Vạn Trượng sơn trang rồi.

Thánh Quân không cách nào đi được, tâm tình càng thêm xấu, quanh thân đều là khí áp thấp mãnh liệt, hơi thở lạnh như băng, lạnh cóng đến nỗi tất cả mọi người đều không dám tới gần.

Tề trưởng lão đương nhiên đau lòng cũng lo lắng cho hai đứa bé, thành tâm thành ý sắp xếp người đi tìm, gặp mặt Đoàn Vân Thiết cũng chỉ nói mấy câu qua loa lấy lệ, lệnh cho thủ hạ Đông Quách Lâm trực tiếp an bài cho hai người, ngay cả một cái chức vị cũng chưa an bài.

Hai phụ tử hẳn sau khi rời khỏi cảm thấy hơi ủ rũ, càng xui xẻo hơn chính là bọn họ mới ra cửa chưa được bao lâu liền đụng phải Dạ Kiều Hùng đang đi tới.

Dạ Kiều Hùng híp mắt nhìn bọn họ chăm chăm: "Đây không phải là Đoàn gia lão gia tử à? Gạt ta lên chạy tới Bình Tây thành, như thế nào, được làm thống lĩnh hay là làm tướng quân?"

Đoàn Vô Huyết tiến lên một bước: "Chuyện này mắc mớ gì đến ngươi? Bất luận chúng ta làm chức vị gì, chung quy bây giờ chúng ta là một phần tử bảo vệ Bình Tây thành, chẳng lẽ ngươi còn muốn động thủ?"

"Ta có cần phải động thủ không? Thực lực của ngươi cũng không ra gì, lên chiến trường đừng nói là lập được công trạng, mà ngay cả

mạng cũng nhất định không thể giữ được. Cha người cũng còn có chút bản lĩnh, nhưng lão quá già rồi. Phụ tử các người căn bản không làm nên trò trống gì, để cho các người làm binh sĩ chỉ làm lãng phí lương thực!" Dạ Kiêu Hùng khinh thường nói.

"Dạ Kiêu Hùng!" Đoàn Vô Huyết giận tím mặt.

Đoàn Vân Thiết ngăn hẳn lại đúng lúc, lạnh lùng nói với Dạ Kiêu Hùng: "Chúng ta có làm lãng phí lương thực hay không, chúng ta rất nhanh sẽ chứng minh cho người xem. Chỉ hy vọng thành chủ người có thể sống được lâu một chút, đừng để không kịp xem."

Dạ Kiêu Hùng cười nhạt nhẽo một tiếng: "Được, ta chờ."

Hắn nói xong liền dắt theo sáu vị triệu hoán Vương Giả phía sau đi vào phòng Tề trưởng lão.

Đoàn Vô Huyết nghiêng răng kêu kèn kẹt, bởi vì Dạ Kiêu Hùng là đỉnh phong Vương Giả, mà cha hắn chẳng qua là cấp cao Vương Giả, cấp bậc này không những kém một cấp thực lực mà còn kém cả một khoảng cách lớn. Dạ Kiêu Hùng có Ảnh Vương chống lưng, mà bọn họ không có gì, vì lẽ đó Dạ Kiêu Hùng hiên ngang không kiêng kỵ mà tiêu diệt Đoàn gia.

Đoàn Vô Huyết cũng không nói gì, không bị kích động muốn đi tìm Dạ Kiêu Hùng liều mạng, mà bình tĩnh trở về trong phòng, chuyên tâm tu luyện. Đoàn Vân Thiết thấy thế có chút vui mừng, lại có chút tự trách mình, quay người đi tìm Đông Quách Lâm báo tin.

Chương 698: Bình tây thành

(6)

Hai đứa bé chơi đủ rồi, mãi đến tận xế chiều mới chịu về, nằm nhoài bên cạnh Đoàn Vô Huyết tò mò nhìn hẳn tu luyện.

Đoàn Vô Huyết mở mắt ra, thấy hai đứa bé tròn trịa, đang dán đôi mắt to long lanh nhìn hẳn. Đoàn Vô Huyết nhin không nổi xoa xoa đầu bọn nhỏ: "Chơi đã rồi, giờ mới biết trở về hả?"

"Ừ" Mộ Bạch gật gù." Đoàn thúc thúc đang tu luyện à? "

"Đúng vậy."

"Chậm quá." Mộ Vũ lẩm bẩm thương cảm.

Khóe miệng Đoàn Vô Huyết giật một cái: "Chậm gì nào? Hấp thu linh lực cần phải tích góp từng tí từng tí một như vậy, đến lúc hai người các ngươi bắt đầu tu luyện sẽ biết thôi."

"Ta biết mà, nhưng Đoàn thúc thúc tu luyện như thế, đợi đến lúc nào mới có thể lên được đỉnh phong Tôn Chủ?" Mộ Bạch chê bai.

Đoàn Vô Huyết vui vẻ: "Ừ, quả không sai, ta đương nhiên biết cảnh giới hiện tại của ta, là cấp cao Tôn Chủ. Từ cấp cao lên cấp đỉnh phong cũng không dễ dàng, nhanh thì cũng mất từ bốn đến năm tháng, chậm có thể mất đến mười mấy năm."

"Nếu như ta giúp thúc đột phá thăng cấp thành đỉnh phong, thúc có thể mang theo hai chúng ta ra chiến trường không?" Mộ Bạch khôn

mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc hỏi.

"Giúp ta đột phá? Được chứ, nếu như người có thể giúp ta đột phá, ta liền dẫn các người đi." Đoàn Vô Huyết không đắn đo nói, chỉ coi là lời nói đùa của Mộ Bạch. Hắn làm sao có thể gấp rút tăng thực lực lên được, cũng chưa từng nghĩ qua một đứa bé sẽ giúp hắn đột phá.

Nhưng Mộ Bạch rõ ràng không phải đang nói đùa, ngửa tay đưa ra ba ly linh tửu, nói với Đoàn Vô Huyết: "Uống cạn đi."

Đoàn Vô Huyết ngạc nhiên cầm lấy, hương tửu thoảng ra khiến hắn không nhịn nổi uống một hớp, uống xong một ly, còn chưa đã thèm, trút một hơi hai chén còn lại vào bụng.

"Đây là rượu gì? Mùi vị không tệ!" Đoàn Vô Huyết gương mặt hơi ửng hồng, một luồng nước nóng như lửa từ trong linh mạch hắn dâng thẳng lên, chảy khắp toàn thân.

Mộ Bạch móc ra hai viên linh tinh thượng phẩm, trực tiếp nhét vào miệng Đoàn Vô Huyết: "Mau tu luyện đi."

Đoàn Vô Huyết: "... " Người coi ta là triệu hoán thú à? Dem linh tinh trực tiếp nhét cho ta ăn?

Đoàn Vô Huyết chưa kịp oán trách, thượng phẩm linh tinh dần dần hòa tan, giống như một dòng lũ linh khí mạnh mẽ lan tỏa, chảy ào vào trong hắn cơ thể, bị luồng nhiệt kia hấp thu, trên dưới toàn thân hắn đều giống như được đả thông hoàn toàn, cực kì thoải mái không gì sánh bằng.

Đợi đến lúc hắn hấp thu hai viên linh tinh thượng phẩm xong, Mộ Bạch lại lấy ra cả một nắm lớn, để bên cạnh hắn.

Đoàn Vô Huyết thấy vậy hết hồn, tiểu gia hỏa này rốt cuộc lấy đâu ra nhiều linh tinh thượng phẩm đến vậy? Nếu như để người khác biết được, có thể bị xé sống!

Dạ Mộ Bạch cũng không hề để ý, đợi khi Đoàn Vô Huyết hấp thu hết linh tinh, thì đã đột phá đến Tôn Chủ đỉnh phong rồi, trước sau không mất quá ba ngày.

Sau khi đột phá thành công Đoàn Vô Huyết nhìn Mộ Bạch và Mộ Vũ, không biết nên khóc, hay nên cười.

Trong thời gian ngắn Mộ Bạch thật sự đã giúp hắn đột phá đến đỉnh phong Tôn Chủ, vậy hắn có thật lòng muốn dắt theo hai đứa nhóc này ra chiến trường không?

"Đoàn thúc thúc có thể dẫn chúng ta ra chiến trường chưa?" Mộ Vũ lanh lợi, mắt to đen long lanh nhìn hắn, gương mặt kỳ vọng.

"Khụ khụ" Đoàn Vô Huyết lúng túng ho khan hai tiếng." Chuyện này, ta muốn dẫn các ngươi đi chứ, thế nhưng nếu như bị tướng quân hoặc là thống lĩnh phát hiện thì..."

"Không đâu, bọn họ không phát hiện chúng ta nổi đâu, đợi đến lúc ra chiến trường chúng ta lại lộ diện là được rồi." Mộ Bạch nhanh như gió, đã sớm suy nghĩ xong đối sách, trùm áo tàng hình đi theo Đoàn Vô Huyết, ai cũng không phát hiện được.

Đoàn Vô Huyết muốn khóc: "Vì sao các ngươi muốn ra chiến trường? Chỗ đó vui lắm à?"

"Không phải, là chúng ta đi đánh người xấu." Mộ Vũ gật gù, nghiêm túc nói.

Chương 699: Bình tây thành

(7)

Đoàn Vô Huyết xanh mặt, mong ước gần đây trong lòng là không muốn chiến tranh xảy ra, có thể qua một thời gian sau hai đũa nhóc sẽ quên. Đáng tiếc trời không chiều lòng người, ngày thứ hai trong lúc hấn đột phá, người của Vạn Trượng sơn trang đã bắt đầu mở đợt tấn công mạnh mẽ. Mục tiêu là phá hủy không gian kế ước trấn thạch, và săn giết Đại Đế Đế Quốc Bóng Tối.

Triệu hoán sư Đại Đế trong Đế Quốc Bóng Tối ít hơn, hiện giờ triệu hoán sư Đại Đế đều là các trưởng lão của trưởng lão viện, mỗi một trưởng lão mất đi cũng có thể khiến cho Đế Quốc Bóng Tối thương tiếc đến nửa ngày.

Sáng Thế Thần Điện lại không coi trọng các vị Đại Đế, dù là sống chết tới cùng cũng muốn tiêu diệt các Đại Đế Đế Quốc Bóng Tối.

Trên chiến trường hai bên đấu sinh tử, đại chiến nổ ra kinh thiên động địa xé nát mặt đất, chấn động bầu trời, hàng trăm dặm xung quanh đều bị sức mạnh khủng khiếp này bao phủ, dường như chỉ cần lơ là một chút, trăm dặm này đều sẽ bị san thành bình địa!

Dạ Quân Mạc đứng trên tường thành, ánh mắt lạnh lùng theo dõi cục diện trận chiến, Ngọc Ưu Liên vẫn chưa ra tay, hấn cũng sẽ không động thủ, bằng không một khi hấn bị đám Đại Đế này bao vây, Ngọc Ưu Liên có thể ung dung chém giết Đại Đế Đế Quốc Bóng Tối.

Đối thủ của hấn chỉ có thể là Ngọc Ưu Liên, hấn tin tưởng trưởng lão của các trưởng lão viện, tuổi tác lâu năm đều không sống uổng phí,

đối phó với các thiếu niên thiên tài của Sáng Thế Thần Điện không là vấn đề gì với các Đại Đế này.

Còn việc tranh giành trấn thạch, chỉ có thể dựa vào tiểu đội do Vương Giả chỉ huy.

Vạn Trượng sơn trang phái ra khoảng hai mươi vị đỉnh phong Vương Giả, chia làm nhiều tiểu đội, lao thẳng tới ranh giới khế ước trấn thạch trận.

Bình Tây thành cũng không chịu thua kém, cũng phái nhiều đoàn nhân mã ra chống đỡ, tấn công trực diện.

Đông Quách Lâm chính là thủ lĩnh một đội trong số đó, hãn phong Đoàn Vân Thiết làm Phó Thống Lĩnh, dẫn theo tổng cộng mười vị Tôn Chủ trong đó có cả Đoàn Vô Huyết cùng nhau tiến tới một khối trấn thạch bên cạnh.

Lớp bảo vệ bên ngoài khối trấn thạch này đã sắp bị phá vỡ, Đông Quách Lâm đi trước một bước, triệu hoán triệu hoán thú hệ Thổ âm âm lao tới húc bay toàn bộ đối phương.

Đoàn Vân Thiết theo sát mà lên, mấy người Đoàn Vô Huyết cũng triệu hoán tất cả các triệu hoán thú ra, trong nháy mắt một trận đại chiến bùng phát.

Ở gần đó, đội quân Dạ Kiêu Hùng đang cùng với đội quân của ba vị Vương Giả đánh nhau đến bất phân thắng bại.

"Ầm."

Dạ Kiêu Hùng tập hợp mọi người tung một chưởng kinh hoàng, một lúc thổi bay hơn phân nửa lực lượng nhân mã đối phương. Thủ lĩnh

đối phương sầm mặt lại: "Rút lui!"

"Chạy đâu cho thoát!" Dạ Kiều Hùng dẫn đội quân đuổi theo.

Nhưng khí thế hung hăng truy đuổi của Dạ Kiều Hùng chưa được bao lâu, thì đột nhiên đội quân kia lại quay ngược trở lại, từ phía sau đám người Đông Quách Lâm đánh tới, thế gọng kìm công kích trước sau, vốn dĩ đuổi bắt đám người Dạ Kiều Hùng nhưng lại không thấy.

Đối phương có tới tám tên Vương Giả, cũng đều là cấp bậc đỉnh phong. Triệu hoán thú sức mạnh cuồng bạo ầm ầm lao đến dường như muốn tiêu diệt toàn bộ Tôn Chủ của Đoàn Vô Huyết.

Đoàn Vô Huyết miệng thở huyết: "Tại sao lại như vậy?"

"Là cạm bẫy, lập tức gọi chi viện." Đông Quách Lâm lập tức tập hợp nhân mã bày ra thế trận phòng ngự, truyền âm cho Dạ Kiều Hùng.

Theo lý Dạ Kiều Hùng truy đuổi, cho dù bọn họ bị đối phương dụ dắt đi lòng vòng chẳng nữa, thì cũng chỉ ở gần đây, rất nhanh có thể chạy tới ứng cứu. Nhưng Đông Quách Lâm đã truyền âm nửa ngày rồi mà hắn vẫn chậm trễ không chút động tĩnh gì, Dạ Kiều Hùng cũng không niệm tình hắn ta.

"Hay bị bao vây rồi?" Đông Quách Lâm thần sắc ưu sầu tự nhủ, chỉ có thể lại truyền âm cho những người khác trên chiến trường, có điều những đội quân kia đều đang chiến đấu kịch liệt, khoảng cách rất xa, cũng chẳng hi vọng gì đến việc bọn họ tới cứu viện.

Vương Giả đối phương bắt đầu tấn công mãnh liệt Tôn Chủ bọn họ, muốn tiêu diệt toàn bộ tiểu đội này trước, Đông Quách Lâm và đám người Đoàn Vô Huyết liều mạng bảo vệ mọi người, vừa công vừa thủ, tìm cơ hội đột phá vòng vây.

Chương 700: Bình tây thành

(8)

Trốn bên trong áo tàng hình, Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ mở to mắt nhìn linh thuật bay lượn đầy trời. Bọn chúng đã tìm được một hang động ẩn nấp thoải mái tuyệt đối an toàn, không bị đánh trúng.

"Ca, Dạ Kiêu Hùng chạy rồi, là cố ý đúng không?" Mộ Vũ tò mò thì thầm.

"Không biết nữa, nhưng nếu thật sự hấn cố ý, thì quả là quá đáng lắm rồi." Vì tư thù mà không để ý tới sự sống chết của đồng đội, chẳng khác nào tự tay mình đẩy đồng đội vào chỗ chết, lòng dạ như thế là quá hung ác.

Mộ Vũ gật gù, oán hận nhìn cuộc chiến diễn ra hỗn loạn: "Nhìn kìa, Đoàn thúc thúc giống sắp chết rồi, làm sao bây giờ?"

Dạ Mộ Bạch: "Không cần lo lắng, lúc này Đoàn thúc thúc vừa nói với ta, Tề trưởng lão đích thân dẫn binh đến cứu viện. Có một Đại Đế đến ứng cứu, bảo đảm không có vấn đề gì."

Vừa nói dứt lời, một luồng khí như dòng lũ lớn quét ngang qua, Đông Quách Lâm bị đánh trọng thương, ba Tôn Chủ mất mạng tại chỗ.

Dạ Mộ Vũ: "... Mọii cảm thấy có khả năng bọn họ không chờ được đến lúc Tề trưởng lão tới cứu rồi."

Đối phương cũng nhận ra khả năng sẽ có người tới cứu, tấn công càng thêm hung hăng, giống như là muốn lấy mạng đổi mạng. Cứ đà

tiếp diễn như thế, đợi Tề trưởng lão từ trên tường thành bay xuống, xem ra bọn họ không chết hết, thì ước đoán cũng chết hết bảy tám phần.

Dạ Mộ Bạch: "Muội tìm cơ hội tạo kết giới không gian, ta tới thả khói độc."

"Khói độc! Được, huynh lấy khói độc ở đâu vậy?" Dạ Mộ Vũ con mắt toả sáng, bộ dạng hoàn toàn không bị khói độc dọa sợ.

Theo tuổi tác của bọn chúng càng ngày càng lớn, huyết mạch của Mộ Vũ nhất định cũng sở hữu năng lực bách độc bất xâm, chỉ là không ngờ ca ca của tiểu a đầu này lại nghịch phá động trời như vậy. Đối với các loại độc dược tiểu a đầu mặc dù không sử dụng nhưng lại rất yêu thích.

"Lần trước len lén trộm được khói độc này từ mẫu thân. Phụ thân không biết, muội đừng lỡ miệng lại nói ra." Dạ Mộ Bạch giọng nhỏ nhẹ căn dặn.

Mộ Vũ gật đầu, cười khoái chí: "Yên tâm, muội sẽ không nói lung tung đâu."

Tiểu a đầu kéo áo tàng hình trùm lên người, triệu hoán hồ ly Lung Linh hệ Kim ra, tiến về phía Đoàn Vô Huyết.

Đoàn Vô Huyết toàn thân đẫm máu, đã tổn thất hai trong số ba con triệu hoàn thú hệ Hỏa chỉ còn lại một con cuối cùng. Đột nhiên nhìn thấy Dạ Mộ Vũ đang ôm một con hồ ly xinh xắn chậm rãi bước tới, nhất thời sợ chết khiếp.

"Ai cho nhà ngươi tới đây!" Đoàn Vô Huyết nổi giận gầm lên một tiếng, máu me toàn thân làm cho cả thân hình hấn trông kinh khủng

giống như địa ngục Tu La, hai Tôn Chủ đang chiến đấu kịch liệt cùng hấn đều bị hoảng hốt.

Dạ Mộ Vũ lại hoàn toàn không bị hấn dọa sợ, ngây ngô nháy nháy mắt mấy cái, "Đương nhiên là đến giúp Đoàn thúc thúc, nhìn thúc thúc giống người sắp chết."

Đỉnh đầu Đoàn Vô Huyết giống như có quạ đen bay quanh, không biết là vì lời nói thẳng thắn này của tiểu a đầu làm hấn mất mặt, hay việc để một đứa oắt con muốn tới cứu hấn làm bẽ mặt hấn.

Hai tên Tôn Chủ đối phương cười hả hê: "Đế Quốc Bóng Tối không còn ai nữa sao? Đến đứa nhóc mà cũng đưa ra chiến trường, còn trông cậy vào nó đến cứu mạng!"

Đoàn Vô Huyết trên mặt hừng hừng nóng lên, vừa định nói gì phản bác.

Dạ Mộ Vũ đã di chuyển, điểm ngón tay trắng nõn một cái, Linh Lung hồ ly hệ Kim trên người tỏa ra kim quang chói mắt, kết giới một nửa hình cầu giống vòm trời từ trên trời giáng xuống, hơn phân nửa nhân mã của đối phương bị nhốt bên trong kết giới.

Tiếp đến một con hắc long uy nghi bay lượn vào trong, biến thành khói tỏa lan mịt mù đen kịt trong kết giới.

Bọn người bị nhốt trong kết giới kinh hãi đến biến sắc: "Có độc, mau chạy ra."

Đám người Đoàn Vân Thiết không cẩn thận bị giam bên trong, lập tức ngưng thở, chạy thoát ra khỏi kết giới một cách rất dễ dàng, mọi người của Sáng Thế Thần Điện lại bị kết giới vững chắc ngăn trở.

"Chết tiệt! Kết giới này không bền chắc, nhanh đập bể nó!" Thủ lĩnh đối phương bị vây trong kết giới xanh mặt rỗng giận, lệnh cho ba con triệu hoán thú tận lực đánh vào một chỗ trong kết giới, những người khác cũng theo sát phía sau, trong nháy mắt kết giới xuất hiện vết rạn nứt.

Chương 701: Bình tây thành

(9)

Nhưng ngay cả như vậy, bọn chúng cũng không thể một hơi phá nát kết giới.

Chính là vì Dạ Mộ Vũ dùng hồ ly Linh Lung hệ Kim với thượng phẩm linh tinh tạo ra kế ước kết giới, cho dù không rắn chắc, nhưng muốn phá vỡ nó cũng tốn không ít thời gian, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này cũng đủ cho bọn người Đông Quách Lâm làm được rất nhiều chuyện.

Đông Quách Lâm trông thấy cơ hội tới rồi, lập tức không hạ lệnh rút lui, ngược lại lập tức quay sang tiêu diệt nhanh chóng một Vương Giả và bốn Tôn Chủ của đối phương đang ở ngoài vòng kết giới.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang thật lớn "ầm" làm rung động toàn bộ Bình Tây thành, rốt cuộc kết giới bị đánh nát rồi, người của Sáng Thế Thần Điện lao ra, người của bọn chúng ở bên ngoài đã chết sạch hết rồi.

Trên chiến trường mọi người đều nghe âm thanh này không giống tiếng động bình thường, không tự chủ được liền nhìn qua bên đó xem thử.

Thủ hạ Dạ Kiêu Hùng chính là Ngô tướng quân chần chừ nói: "Thành chủ, hình như là động tĩnh phía Đông Quách Lâm, chúng ta thật sự không đi cứu à?"

"Bọn họ à? Chẳng qua chỉ là một nhánh đội ngũ pháo hôi, một chút

năng lực cũng không có. Tin ta đi, cùng với ta từ nơi này vòng ra sau, thành công ít nhất mà nói có thể tiêu diệt hai đội quân đối phương, bả tên Vương Giả! Cho dù tổn thất một nhánh đội quân cũng đáng." Dạ Kiêu Hùng nói chắc như đinh đóng cột.

Ngô tướng quân buồn bã không nói, đáy lòng có chút ớn lạnh. Hi sinh hết chiến hữu để lập công trạng à? Đây có phần hơi độc ác rồi, huống gì hắn ta còn chưa chắc chắn có thể thành công.

Bên phía Đoàn Vô Huyết, đối phương vừa thoát ra, bọn người Đoàn Vô Huyết đồng loạt muốn liều mạng với chúng, thế nhưng chiến đấu một lúc sau phát hiện thực lực của đối phương đột nhiên yếu hơn hẳn, mỗi người sắc mặt đều tối đen, ủ rũ ỉu xìu, dáng vẻ mệt mỏi không sức sống, đoán cũng biết là do bị trúng độc.

Thủ lĩnh đối phương kinh hãi, hắn không nghĩ tới độc này lợi hại như vậy, đầu tiên chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra mà thôi, ai ngờ đến lúc giao thủ một hồi, ngay cả khí lực đều không phát ra được, mà triệu hoán thú cũng không có linh khí chống đỡ.

"Rút lui mau!" Hắn âm thầm truyền âm, các binh sĩ lập tức đẩy lui đối thủ trước mặt, quay người chạy đi.

"Ha ha, cơ hội tốt, bọn chúng trúng độc, một tên cũng không tha!" Đông Quách Lâm vui mừng quá đỗi, lấy cớ linh chi chín sao hai nghìn tuổi ra, luyến tiếc không nỡ ăn, nuốt cái ực, khôi phục vết thương, dẫn theo mọi người một mạch xông lên.

Đoàn Vân Thiết và Đoàn Vô Huyết đều có nhiệt huyết sôi trào, xông lên, lúc này bị vây hãm lâu như vậy, suýt chút nữa còn bị các người đánh chết, bây giờ các người muốn chạy rồi à, đừng nằm mơ! Không diệt hết các người, chúng ta không là người họ Đoàn!

Bọn người Sáng Thế Thần Điện trúng khói độc sao có thể chống cự nổi. Đông Quách Lâm giết chúng như giết gà, đám người Đoàn Vân Thiết, trong nháy mắt đã theo kịp, đến lúc Tề trưởng lão tới, đội quân đối phương kia hầu như đã bị tiêu diệt hết, chỉ còn lại một tên Vương Giả vẫn còn đang cố thủ chống trả.

Tề trưởng lão vung tay lên, tiêu diệt hẳn luôn, quay sang nhìn bọn người Đông Quách Lâm cười lớn tiếng: "Ha ha ha, đánh giỏi lắm, một lần tiêu diệt cả hai nhánh đội quân, tám tên Vương Giả, Sáng Thế Thần Điện lần này phải đau lòng rồi."

Đám người Đông Quách Lâm vui vẻ ra mặt, chỉ có Đoàn Vô Huyết đang nhìn đông liếc tây, hai tên tiểu tử kia chạy đi đâu rồi? Nếu không có hai tên tiểu tử kia đoán chắc toàn quân bị tiêu diệt chính là bọn họ, lại thắc mắc hai tiểu tử này rốt cuộc là con cái nhà ai, quái dị đến thế?

Lúc này, phía tây chiến trường cũng có động tĩnh chiến đấu quyết liệt, một lúc sau, Sáng Thế Thần Điện rút lui toàn diện.

Dạ Quân Mạc cũng không ra lệnh đuổi theo, thu binh trở về thành.

Trở về thành, Tề trưởng lão bắt đầu thống kê tổn thất và công trạng của mọi người.

Dạ Kiêu Hùng vênh váo hống hách dắt theo quân sĩ đi tới trước mặt trưởng lão, kế hoạch của hắn vẫn tính là thành công, tuy rằng chỉ giết chết ba tên Vương Giả đối phương, nhưng cũng không tệ, chí ít trong đội của hắn không có tổn thất Vương Giả, không phải sao?

Chương 702: Nửa đêm phá rối (1)

Dạ Kiêu Hùng ngoảnh đầu, nhìn thấy bọn người Đoàn Vô Huyết thương tích đầy mình chật vật quay trở về. Đông Quách Lâm đang đứng ở bên cạnh hắn, nhìn thoáng cũng biết lão đang bị trọng thương, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

"Các người còn sống à!" Dạ Kiêu Hùng kinh ngạc nói.

Đông Quách Lâm lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: "Sao vậy, đã làm người thất vọng à?" Nhớ tới việc tên tiểu nhân này không màng đến sống chết của bọn họ lão tức sôi ruột.

Dạ Kiêu Hùng hừ lạnh một tiếng khinh thường, còn sống thì thế nào? Một đám phế vật mà thôi, sức chiến đấu yếu như vậy, tổn thất nhiều người như vậy, lại còn cố ý muốn Tề trưởng lão đi cứu về, có thể làm nên tích sự gì đây?

Tề trưởng lão vẻ mặt tươi cười tuyên bố tình hình chiến sự lần này và trao thưởng công trạng, tổng thể mà nói đại chiến lần này rất mỹ mãn.

Lão cẩn thận công bố chiến tích mỗi nhánh quân đội đạt được, làm cho bọn họ rất phấn khích.

"Đội quân Dạ Kiêu Hùng, tiêu diệt được ba tên đỉnh phong Vương Giả, mười tám tên đỉnh phong Tôn Chủ, bảy tên cấp cao Tôn Chủ, nhận được năm vạn năm ngàn công trạng."

Khi công bố chiến tích của Dạ Kiều Hùng, lập tức gây nên một hồi bàn luận xôn xao, một trận chiến lại nhận được hơn năm vạn công trạng quả là nhiều kinh khủng, những đội quân trước nhận tối đa cũng không quá hai vạn? Đáng nể nhất là Dạ Kiều Hùng lại có thể giết được ba vị Vương Giả!

Bản thân hắn là một Vương Giả, thực lực quân đội hai bên xấp xỉ nhau lại có thể tiêu diệt tên Vương Giả ngang sức hắn của đội quân đối phương là chuyện không dễ dàng.

Ánh mắt mọi người nhìn Dạ Kiều Hùng tràn đầy thán phục, bội phục xen lẫn ghen tị, đương nhiên bọn người Đoàn Vô Huyết suýt bị hắn hại chết nhìn hắn chỉ có khinh bỉ.

Những thủ lĩnh của chiến đội khác lập tức tiến về hắn tỏ ý chúc mừng, Dạ Kiều Hùng vừa mới đến đây, lần đầu tiên xuất chiến đã lấy được chiến tích kinh người như vậy, đương nhiên bọn họ ít nhất phải biểu thị chút thành ý.

Dạ Kiều Hùng bộ mặt mỉm cười thân thiện, rất ung dung bình tĩnh đón nhận thiện ý của mọi người.

Đợi mọi người chúc mừng xong, Tề trưởng lão tiếp tục nói: "Đội quân Đông Quách Lâm, giết được tám tên đỉnh phong Vương Giả, hai mươi tám tên đỉnh phong Tôn Chủ, thu được mười vạn tám ngàn công trạng."

"Cái gì?" Mọi người trong những chiến đội khác nhất thời kinh ngạc đến ngây người, Đông Quách Lâm là thống lĩnh lão luyện, rất quen thuộc với bọn họ, chiến đội của lão không yếu nhưng cũng không mạnh, sao tự dưng lại thưởng bừa như vậy, một trận đại chiến giết chết tám tên Vương Giả và nhiều Tôn Chủ đối phương đến vậy, đây là tiêu diệt cả hai đội quân người ta rồi!

Dạ Kiêu Hùng vốn dĩ đang đắc ý cũng vô cùng kinh ngạc ngậy người há hốc miệng: "Chuyện này sao có thể được?"

Hắn cho rằng giết được ba người Sáng Thế Thần Điện đã rất hiếm có rồi, lúc hắn bỏ đi đám người Đông Quách Lâm, Đoàn Vân Thiết kia lại có thể một hơi giết tám tên Vương Giả? Không phải bọn họ còn phải dựa vào Tề trưởng lão đi cứu sao? Lấy đâu ra năng lực trở mình? Còn giết chết hai nhánh đội quân đối phương?

Dạ Kiêu Hùng mặt tối sầm lại: "Tề trưởng lão, tuy ngài là trấn thủ tướng quân do Thánh Quân bổ nhiệm, cũng không thể làm việc hồ đồ như vậy."

Khuôn mặt Tề trưởng lão đang vui vẻ tươi cười lập tức sa sầm lại: "Lão phu đã làm gì hồ đồ?"

"Ta hỏi lão không phải lão đi cứu bọn Đông Quách Lâm về hay sao? Người lão giết làm sao lại có thể tính công trạng cho hắn?"

Tề trưởng lão không vui xì khinh bỉ một tiếng: "Toàn bộ việc đánh giết đều có kế ước trận thống kê, tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn được. Lúc lão phu đến, bọn họ đã tiêu diệt hai nhánh quân, chỉ còn một tên Vương Giả cuối cùng đang còn giãy giụa, sớm muộn cũng phải chết, lão phu chẳng qua chỉ trợ giúp một chút, toàn bộ chiến tích tám Vương Giả này đương nhiên nên được tính cho bọn họ, người không có dị nghị gì nữa chứ?"

Dạ Kiêu Hùng nói không ra lời, nhìn đám người Đoàn Vân Thiết cảm thấy khó tin, trong lòng một cơn tức giận trào lên muốn nổ cả phổi.

Chương 703: Nửa đêm phá rối

(2)

Hắn thật khó chấp nhận, đã đạt được tới công trạng số một tiêu diệt người của Sáng Thế Thần Điện, ai ngờ lại bị bọn người Đoàn Vân Thiết đoạt đi! Nếu hắn biết trước, hắn là đã sớm giết chết Đoàn Vân Thiết, còn người của Sáng Thế Thần Điện phải tới cũng đều là phế vật à? Tám tên Vương Giả lại để người ta giết sạch.

Dạ Kiêu Hùng hung hăng tranh cãi vô ích, mọi người không đồng tình với hắn, đặc biệt còn niềm nở tiến thẳng về phía đông Quách Lâm, gạt Dạ Kiêu Hùng sang bên.

"Đông Quách, quả không tồi, giấu kĩ ha, đến hôm nay mới cho chúng ta chuyện vui lớn như vậy?"

"Không dám, không dám." Đông Quách Lâm ngượng ngùng đỏ mặt:
"Đều là nhờ vào các đồng đội lợi hại."

"Đúng rồi, nghe nói đội quân của ngài lần này hình như có hai người mới?" Mọi người sực nhớ tới, mở to mắt, rõ ràng là hai người mới đến kia thực lực dũng mãnh, vừa gia nhập đã lập được chiến tích kinh khủng như thế.

"Đúng, người bạn già của ta là Đoàn Vân Thiết, còn có con trai của y Đoàn Vô Huyết." Đông Quách Lâm vội vàng giới thiệu hai người họ với mọi người, tiêu điểm chú ý của mọi người lập tức dồn toàn bộ sang hai phụ tử bọn họ, từng vị từng vị nhiệt tình đến chào hỏi phụ tử Đoàn Vô Huyết, làm cho hai phụ tử họ không kịp thích ứng.

Những người đến chúc mừng này coi đội quân của chính họ giống như đã có sức chiến đấu khủng khiếp lắm rồi, mặc dù họ cũng hi vọng đạt được vinh dự cùng sự kính nể như vậy, nhưng vấn đề là những người này biết họ không được.

May mà Tề trưởng lão đã nhanh cho phép bọn họ lui về, giải tán trước, Tề trưởng lão ra chỉ thị cho đội quân Đông Quách Lâm tuần tra nội thành, bảo vệ an nguy Thánh Quân.

Đây là một kiểu khen thưởng, mỗi lần đại chiến kết thúc chỉ có chiến đội đạt được chiến tích cao nhất mới có tư cách tuần tra ở bên trong thành, còn những chiến đội khác chỉ có thể tuần tra ở ngoài thành và ngoài thành. Có thể ở bên trong thành bảo vệ an toàn cho Thánh Quân, là một kiểu được tín nhiệm to lớn.

Tất cả các binh sĩ trong đội quân Đông Quách Lâm đều cực kỳ hưng phấn, đây chính là lần đầu tiên trong ba năm qua, đội quân bọn họ lần đầu nhận được vinh dự như vậy!

Đến lúc bọn họ về nghỉ thì đã cảm thấy toàn thân đau nhức, rên rỉ nhận trị liệu xong đều ngủ mơ mơ màng màng.

Đoàn Vô Huyết cũng không ngoại lệ, mệt đến gần chết, linh mạch trống rỗng, hấn cũng không dám nghỉ ngơi, lập tức bắt đầu tu luyện, hấp thu lượng lớn linh khí, thời điểm như vậy hiệu quả tu luyện là tốt nhất.

Quả nhiên, đến khi hấn tu luyện xong, toàn thân tràn trề sinh lực, thoải mái hơn so với việc ngủ thêm mấy ngày.

Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ hai cái đứa bé cùng ngồi ở bàn đối diện, nháy mắt to nhìn hấn.

"A, Đoàn thúc thúc tình rồi, thúc thúc thật là chịu khó." Dạ Mộ Vũ gật đầu nghiêm túc nói nhỏ.

Đoàn Vô Huyết ngưng ngưng gãi gãi đầu: "Đâu có, lần này có thể sống sót trở về phải nhờ các người."

Dạ Mộ Bạch nháy mắt mấy cái: "Thúc muốn cảm tạ chúng ta à?"

"Ờ... Ờ... Ta muốn cảm tạ lắm, nhưng nếu ta lấy đồ vật ra để đền đáp, chắc cũng không vừa mắt các người." Đoàn Vô Huyết buồn khổ phát hiện hẳn ngay cả bày tỏ cảm kích cũng không thổ lộ ra được.

"Đoàn thúc thúc, thúc thúc giúp chúng ta một chuyện được không?" Dạ Mộ Vũ bàn chân nhỏ nhắn bước tới, nhào lên trên người hẳn.

"Được, yêu cầu gì?" Đoàn Vô Huyết ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại của Dạ Mộ Vũ, trong lòng lập tức có chút xao xuyến, một mạch trả lời luôn, hoàn toàn quên mất yêu cầu trước đó của bọn chúng đòi đưa ra chiến trường như vậy là không hợp lệ.

"Chúng ta muốn theo dõi Dạ Kiều Hùng." Dạ Mộ Bạch nói: "Hẳn có vấn đề."

Ánh mắt Đoàn Vô Huyết vụt sáng: "Hẳn quả thực có điểm đáng nghi, nhưng ta phải phụ trách tuần tra nội thành, hẳn tuần tra ở ngoại thành..." Chẳng lẽ muốn ta trốn việc, đi giúp các người theo dõi hẳn? Việc này không hay đâu!

Chương 704: Nửa đêm phá rối

(3)

"Biết rồi, cho nên ta mới muốn thúc dẫn chúng ta vào nội thành."
Gương mặt Mộ Bạch biểu lộ hàm ý thúc hấn ngốc quá.

Đoàn Vô Huyết nhảy dựng người: "Vậy ý người nói là hấn sẽ lén lút chạy vào nội thành?"

"Đúng vậy, nếu không thì cần theo dõi hấn làm gì? Nếu như hấn làm ra chuyện gì xấu xa ở trong thành, nói không chừng phụ thân sẽ gặp nguy hiểm." Mộ Vũ đôi mắt đen to linh lợi, rất kiên định nhìn hấn.

Đoàn Vô Huyết gật đầu: "Không sai, nội thành rất trọng yếu, chúng ta đã gánh vác bảo vệ nội thành thì tuyệt đối không thể sơ xuất, cha của các người... Ủa? Cha của các người ở nội thành?"

Trong nội thành Bình Tây thành những nhân vật cấp bậc từ Đại Đế trở lên mới có thể cư ngụ ở đó, ngoại trừ lực lượng ám vệ thực lực dũng mãnh và binh lính tuần tra khác như bọn họ vậy. Phụ thân hai đứa nhóc chẳng lẽ là Đại Đế sao?

Xem bọn nhóc yêu nghiệt đến như vậy, thì phụ thân của bọn chúng có là Đại Đế triệu hoán cũng chẳng có gì kì lạ.

Hai đứa bé ngằm thừa nhận.

"Có muốn dắt các người đi tìm phụ thân không?" Đoàn Vô Huyết cười hỏi.

Dạ Mộ Bạch suy nghĩ một lát: "Còn xem xét tình hình rồi mới nói à!"

Đoàn Vô Huyết không còn gì để nói, sắp đến giờ rồi, các người không đi, có cần ham chơi như vậy không?

Đêm đó, Đoàn Vô Huyết dắt theo hai đứa nhóc cùng nhau tiến vào nội thành, bọn nhóc khoác áo tàng hình, giống như gắn chặt một cái đuôi nhỏ vào người Đoàn Vô Huyết, lặng lẽ bước vào nội thành.

Đợi cửa thành đóng lại, lúc bọn người Đoàn Vô Huyết bắt đầu tuần tra, không biết hai đứa bé đã chạy đi đâu rồi.

Đoàn Vô Huyết mặt sạm lại. Hai đứa bé này đâu phải là muốn hẳn trợ giúp tìm tung tích Dạ Kiều Hùng? Rõ ràng chỉ là lợi dụng hẳn để được vào nội thành mà thôi, sau khi đi vào liền không cần hẳn, rất thẳng thừng bỏ hẳn lại một mình.

Tuy rằng hẳn phải tuần tra không thể tùy tiện rời đi, thế nhưng bị hai đứa nhóc bỏ lại hẳn vẫn cảm thấy rất khó chịu.

"Muội muội, nếu Dạ Kiều Hùng vào đây rồi, hẳn sẽ đi đâu?" Hai đứa nhóc đi lang thang khắp nơi xung quanh phủ thành chủ bắt đầu thảo luận nên ôm cây đợi thỏ ở đâu.

Dạ Mộ Vũ suy nghĩ một hồi: "Trấn thạch. Hẳn sẽ đi tìm trấn thạch. "

Nội thành cũng có một khối trấn thạch, đây là khối trấn thạch duy nhất ở trong Bình Tây thành.

Tuy khối trấn thạch này cũng có người bảo vệ, nhưng cũng không phòng bị nghiêm ngặt giống như ở ngoài thành, suy cho cùng ở trong nội thành, nếu người của Sáng Thế Thần Điện có thể đánh vào phá bỏ được nó, ước đoán trấn thạch bên ngoài cũng sớm đã bị phá bỏ

sạch sẽ rồi.

Dạ Mộ Bạch nghẹo cổ: "Muội nhận định hẳn chính là gian tế Sáng Thế Thần Điện rồi không?"

"À... Ờ... Không phải thì tốt hơn, đúng vậy mục tiêu nhất định là ở đó!" Mộ Vũ giọng ấp úng, cười híp mắt gọi ra hồ ly Linh Lung hệ Kim đi tìm vị trí trấn thạch.

Không gian kế ước Dạ Quân Mạc bố trí thực sự quá lớn, bọn họ không thể đơn giản mà nhìn thấu, cho dù biết bên trong nội thành phải có một khối trấn thạch, không tỉ mỉ tìm nó thì cũng không tìm ra được, nội thành Bình Tây thành cũng rất rộng lớn.

Hai đứa bé đi theo một con cáo nhỏ màu vàng thung thảng thong thả trên con đường rộng rãi vắng vẻ, ban đêm mát mẻ, cát trắng tựa như ánh trăng chiếu lên người bọn chúng, không gian cực kì yên tĩnh vắng lặng, giống như không có chút nhân khí.

"Nửa đêm, ở nội thành cũng không có người à?" Mộ Vũ đáng thương tiến đến bên người Mộ Bạch, giống như con bạch tuộc bám víu trên người ca ca không buông ra.

Dạ Mộ Bạch biết muội muội của mình đang cảm thấy lạnh, bầu không khí trong nội thành quả thật có chút kỳ quái, loại hơi thở lạnh như băng này hình như là từ phủ thành chủ dày đặc ùa ra, làm không khí chín tầng trời phát lạnh, lộ ra một luồng hơi thở nguy hiểm.

Đây là hơi thở của các gia gia, trưởng lão của trưởng lão viện đằng kia sao? Bọn chúng cũng không lơ là, luôn để ý quan sát trong ngoài thành.

Chương 705: Nửa đêm phá rối

(4)

"Tìm thấy vị trí chưa?" Mộ Bạch sờ sờ đầu của muội muội, tuy bọn họ là một cặp song sinh, cùng chào đời một ngày, nhưng từ nhỏ muội muội lại vô cùng ỷ lại hắn, hắn cũng đã quen làm một đại ca ca.

"Nhanh lên, hình như ở bên kia, không xa nữa đâu."

"Xoẹt." Mộ Bạch lấy ra một cái áo choàng xinh đẹp đưa cho Dạ Mộ Vũ trùm lên, đây là tợ tay Bạch Vũ làm cho bọn chúng, tài nghệ thủ thừa của Bạch Vũ thực sự chẳng ra làm sao, áo choàng làm ra được tuy chất liệu cực tốt, nhưng đường kim mũi chỉ lại cầu thả vô cùng.

Có điều hai đứa nhóc cũng không thể chê bai, vì muốn chuồn ra cổng thành phải đồng ý trùm áo Bạch Vũ làm.

Bọn chúng đang đi tới phía bên kia, đúng lúc gặp đội ngũ tuần tra của Đoàn Vô Huyết.

Lính đội Đông Quách Lâm cực kỳ ngạc nhiên, đến tận giờ này còn có đứa nhỏ đi trên đường sao? Mà còn ở trong Bình Tây thành nữa, gan phụ mẫu này cũng quá lớn rồi. Nhìn kỹ lại, không phải là hai đứa nhỏ do Đoàn Vô Huyết mang đến à? Sao lại có thể chạy vào nội thành rồi.

Đoàn Vô Huyết vội vàng đứng ra nói hộ, là con nít chạy loạn khắp nơi thôi, hắn sẽ lập tức đưa bọn chúng trở về.

Đông Quách Lâm gật gù, giao cho Đoàn Vô Huyết đi xử lý.

Đoàn Vô Huyết đương nhiên không tiễn bọn họ trở về, mà đi theo bọn chúng cùng nhau tới trấn thạch bên kia.

Hồ ly Linh Lung hệ Kim chạy một mạch về phía trước, nhưng chạy lâu rồi cũng chẳng thấy tăm hơi.

"Các người xác định là ở đây à? Sao cảm giác càng đi càng vắng vẻ vậy?" Đoàn Vô Huyết ôm Mộ Vũ, dắt theo Mộ Bạch một mạch theo hồ ly Linh Lung hệ Kim đi tới, chỉ cảm thấy đã không còn ở trong phạm vi bọn họ tuần tra.

"Đến trung tâm nội thành rồi. Khu vực các thúc tuần tra chỉ ở xung quanh nội thành." Mộ Bạch nói.

"Hả? Đây là trung tâm nội thành à? Sao không có gì hết vậy? Ở trong trung tâm thành đâu ra một khu vực trống trải rộng lớn đến như vậy?" Đoàn Vô Huyết hồ nghi ngắm nhìn bốn phía, nơi đây rất giống một cái quảng trường diễn võ to lớn.

"Xuýt, mọi người có nghe thấy không? Có động tĩnh!" Mộ Vũ đột nhiên mở miệng, đặt tay nhỏ mập mập lên miệng Đoàn Vô Huyết.

Ba người đều im lặng, ngừng thở tập trung nghe.

"Răng rắc... răng rắc... "

Tiếng động theo gió lạnh thổi tới rất rõ, Đoàn Vô Huyết nghe được nhưng không biết là gì, hai đứa nhóc lại hoàn toàn biến sắc.

"Sao vậy?"

"Có người đang lén lút tháo gỡ trấn thạch!" Mộ Bạch nắm tay dắt hẳn

tăng tốc chạy về hướng âm đang thanh truyền.

Đoàn Vô Huyết khóe miệng giật một cái: "Trấn thạch còn có thể lén bị tháo gỡ đi được sao? Chứ không phải chỉ có thể đánh nát à?"

Mộ Vũ suýt chút nữa trợn trắng mắt: "Đoàn thúc thúc... Ai bảo thúc trấn thạch chỉ có thể đánh nát? Chỉ cần có công cụ là có thể tháo dỡ, có điều dùng công cụ thì khó hơn mà thôi. "

Đoàn Vô Huyết tăng thêm tốc độ, chạy về hướng bóng đen xa xa, lúc xông đến vành đai quảng trường diễn võ, hẳn đã nhìn thấy bốn cái xác chết, hẳn là thị vệ phụ trách bảo vệ trấn thạch.

Xem ra bọn họ chết rất bất ngờ, đều không có phòng bị, thậm chí chưa kịp tri hô.

Hắn lập tức dắt Dạ Mộ Bạch kéo ra phía sau, càng tiến về phía trước, quả nhiên thấy chính tay Dạ Kiêu Hùng đang cố sức tháo gỡ trấn thạch.

Bọn họ tới hơi chậm một chút, Dạ Kiêu Hùng sắp tháo gỡ hoàn toàn trấn thạch ra rồi.

"Chết tiệt!" Đoàn Vô Huyết không chút khách khí một kiếm bổ tới, Dạ Kiêu Hùng không nghĩ ra đến lúc hẳn sắp thành công lại đột nhiên xuất hiện biến cố, vẫn là Đoàn Vô Huyết ngăn cản hẳn.

Không phải hẳn tuần tra phía bên ngoài à? Làm sao lại chạy đến quảng trường diễn võ trong trung tâm thành?

Dạ Kiêu Hùng rất phẫn nộ.

Hắn trăm phương ngàn kế, tổn hết tâm tư chính là muốn lấy được vị

trí nhất bảng để có thể thể quang minh chính đại vào trong nội thành, lợi dụng nửa đêm hành sự, kết quả lại bị bọn người Đoàn Vân Thiết phá hủy, ban đêm hấn chặt vật lắ mớ i trà trộn vào đượ c, Đoàn Vô Huyết lại còn tới quấy rối!

Hai phụ tử họ là nhắm vào hấn thôi à? Không giết chết bọn họ quả đúng là một đại sai lầm lớn.

Chương 706: Nửa đêm phá rối

(5)

Dạ Kiêu Hùng trở tay đánh một chưởng về phía Đoàn Vô Huyết, vẫn không rời khỏi trấn thạch.

Đoàn Vô Huyết trúng chiêu bị đẩy lui, lập tức hét lớn một tiếng, tiếng hét của hắn vang vọng trên võ trường trống trải, truyền đi thật xa. Hắn lần nữa lại tiến lên ngăn cản Dạ Kiêu Hùng, tung một đòn thật mạnh, Dạ Kiêu Hùng dường như không đỡ nổi đòn đầy uy lực này, chỉ có thể lắc mình né tránh.

"Đoàn Vô Huyết, ngươi nổi điên lên làm gì? Một Tôn Chủ nhà ngươi, ta tiện tay lập tức có thể giết chết, còn không cút ngay cho ta!" Dạ Kiêu Hùng bực tức nói.

"Ngươi mới là người nên cút đi! Ngươi không phải họ Dạ à? Vì Sáng Thế Thần Điện mà đi làm gian tế, phá hỏng phòng ngự trấn thạch, ngươi nên chết đi!"

"Ừ, ta họ Dạ thì thế nào? Trong Đế Quốc Bóng Tối quá nhiều người họ Dạ rồi, ở Dạ gia căn bản cũng không có ngày được nổi danh, và lại ta chẳng qua cũng là một người thứ hệ, không bằng ta tự tìm đường mưu sinh, ít ra Ngọc Ưu Liên phải hào phóng hơn Ảnh Vương." Dạ Kiêu Hùng cắn răng tàn độc.

Dạ Mộ Vũ bên cạnh nhưng mày, đứng đối diện với Dạ Mộ Bạch hỏi: "Ca ca, người thành chủ này có phải bị bệnh rồi hay không? Thứ Ngọc Ưu Liên cho, hắn đều dám lấy?"

Dạ Mộ Bạch gật gù: "Ai bảo hấn có lòng tham vô đáy? Những thứ kia hấn có mạng lấy không còn mạng để dùng, đến khi hấn làm xong việc, Ngọc Ưu Liên nhất định giết chết hấn không chớp mắt."

Sắc mặt Dạ Kiêu Hùng nhất thời đen kịt lại, ánh mắt tràn đầy sát khí, hung hăng trợn mắt liếc nhìn hai đứa bé, một cước đá văng Đoàn Vô Huyết, triệu hoán ra triệu hoán thú cản hấn rồi quay người lại nhào tới ngay bên cạnh trấn thạch.

Trấn thạch chỉ còn một chút xíu nữa thì sẽ hoàn toàn bung ra rồi, hấn quyết không thể để giống như dã tràng xe cát, uổng công vô ích.

"Dừng!" Đoàn Vô Huyết tức đến nổ phổi, muốn xông tới, lại bị triệu hoán thú của Dạ Kiêu Hùng ngăn cản quyết liệt.

Dạ Kiêu Hùng vung một con dao găm màu xanh lục lên, dùng sức ném tới trấn thạch.

"Dừng tay lại!" Một luồng linh khí khủng khiếp từ trong hư không một mạch ủa tới. Tề trưởng lão, Thủy trưởng lão và các vị trưởng lão khác từ đằng xa bay nhanh đến, nổi giận gầm lên một tiếng, âm thanh giận dữ vang vọng toàn bộ bầu trời nội thành.

"Ầm."

Ba con triệu hoán thú của Dạ Kiêu Hùng thay hấn liều mạng cản lại linh khí khủng khiếp kia, trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Miệng Dạ Kiêu Hùng phụt ra máu, cười thật lớn, dao găm đâm mạnh vào trấn thạch, trấn thạch bung ra, không còn cách nào cứu vãn.

"Nguy rồi!" Mặt mấy vị trưởng lão chợt biến sắc, bọn họ nghe động tĩnh đã lập tức tới liền nhưng vẫn đã muộn rồi.

Sáng Thế Thần Điện trăm phương ngàn kế phá hỏng trấn thạch, thậm chí không tiếc để lộ thân phận gian tế trọng yếu như Dạ Kiều Hùng, là vì trong thời gian ngắn có thể khiến cho Bình Tây thành mất đi bảo hộ, cho dù chỉ là trong nháy mắt, bọn họ khẳng định còn có người khác thay thế!

Quả nhiên, trấn thạch bị phá nát, mặt đất chấn động một cái như đang nổi giận, bầu trời đen kịt lạnh như băng, gió mây đổi màu, mây đen cuộn cuộn che lấp tất cả ánh sáng.

Một luồng sức mạnh đáng sợ đột nhiên giáng xuống, giống như bầu trời nặng trĩu sập xuống đè nát người, ngay cả thân thể của mấy vị cấp bậc Đại Đế trưởng lão cũng không chịu nổi lạnh run lên.

Đoàn Vô Huyết té rầm một cái, quy xuống đất, trán toát ra mồ hôi lạnh, cảm giác đầu khớp xương đều muốn bể nát.

Hắn vội vàng ngoảnh đầu nhìn về phía hai đứa bé, ngạc nhiên phát hiện dưới áp lực kinh khủng như vậy, hai đứa bé vẫn đứng đó bình thường chẳng hề hấn gì, một lát sau bọn chúng lập tức lấy áo tàng hình ra trùm lên người.

Một bóng người ở trên bầu trời hiện ra, đó là một nữ tử tao nhã, có một gương mặt khả ái như một đứa con nít, bóng dáng thiên thần che hơn phân nửa bầu trời, trong mây gió hiên ngang chậm rãi đi tới giữa bầu trời đêm.

Ngọc Ưu Liên!

Ngọc Ưu Liên vẫn luôn không hiện thân rốt cục đã ra tay rồi, trong nháy mắt phá nát trấn thạch, lúc không gian kết giới Bình Tây thành biến mất, bộ dạng hung tàn như muốn lật tung trời đất tiến đến, ra tay

quả quyết.

Chương 707: Bảo tháp chín tầng (1)

Ngọc Ưu Liên đưa tay ra, cánh tay ngọc ngà thon dài kia to lớn vô cùng, giống như một ngọn núi lớn, đánh về phía mấy vị trưởng lão.

"Ngọc Ưu Liên, ngươi dám!" Thủy trưởng lão đem hết toàn lực phản kích, đám người Tề trưởng lão phục hồi lại thần khí, hợp lực phản kích. Nhưng bọn họ gộp lại cũng không phải đối thủ của Thần Hoàng.

Đúng lúc này, một luồng sức mạnh cực lớn từ phía sau bọn họ cuồn cuộn bay đến, quét ngang từ phía chân trời để như trở bàn tay, làm cho bầu trời gió mây đang tối đen âm u đột nhiên quang đãng trở lại.

Dạ Quân Mạc cười rờn rờn như bóng với hình xuất hiện, hai luồng sức mạnh kinh khủng chạm vào nhau, bùng ra một loạt những tiếng nổ lớn rền vang như sấm.

Hắn phá hủy một chương của Ngọc Ưu Liên, đẩy mấy vị trưởng lão an toàn ra thật xa.

"Ngọc Ưu Liên, ngươi tự tìm cái chết!" Ánh mắt Dạ Quân Mạc lúng lúng nhìn bóng mờ di chuyển trong bầu trời đêm kia, sức mạnh khổng lồ đụng trúng bóng mờ này chợt tan biến.

Tiếng cười Ngọc Ưu Liên yêu kiều vang vọng bầu trời: "Dạ Quân Mạc, ai chết còn chưa biết."

Chân thân ả ta xuất hiện, đứng ngạo nghễ trên không, vung tay lên, triệu tập hết ngũ hệ triệu hoán thú ra, lao thẳng tới Dạ Quân Mạc.

Bóng dáng Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhảy lên, Thanh Long thú phóng lên trời, nâng đỡ bóng của hắn, hắc bào tinh xảo tung bay trong gió, đuôi rồng hất lên, năm con triệu hoán thú đều bị chấn động lui về.

Chu Tước ngũ hành toàn thân phát lửa bay ra, đại chiến trên không trung bùng nổ.

Đoàn Vô Huyết bò dậy, nhìn lên đại chiến trên bầu trời, kinh hồn bạt vía.

Thực sự quá hãi hùng, giống như bầu trời đã bị chọc thủng, lúc nào cũng có thể rơi xuống! Tiến trình của loại cuộc đại chiến như thế này bọn họ chỉ có thể nhìn, căn bản không có khả năng tham gia, bị cuốn vào một xúu thôi cũng chết ngay.

Hắn chạy về phía Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ đang đứng, hai đứa bé tuy rằng đã trùm áo tàng hình, nhưng ở trong cơn cuồng phong thịnh nộ đã làm chúng hiện thân.

Hắn lập tức bảo vệ hai đứa nhóc, kéo bọn chúng bỏ chạy.

Ầm ầm ầm.

Cuồng phong gào thét, ảnh hưởng của dư âm cuộc chiến đã làm toàn bộ rừng cây trong quảng trường diễn võ bị phá hủy, từ xa Ngọc Ưu Liên thấy Đoàn Vô Huyết trong tay đang lôi kéo hai đứa bé, ánh mắt biến đổi, đột nhiên đánh ra một chưởng, ép thẳng xuống bọn chúng.

Dạ Quân Mạc thấy được mục tiêu của ả, lập tức bay người ra, ngọn lửa lam sẫm dâng lên, chặn một chưởng bất ngờ của Ngọc Ưu Liên.

Dư âm của chưởng kinh càn quét qua, suýt nữa thổi ngã hai đứa bé, nhưng bọn chúng không bị thương.

Đôi mắt Ngọc Ưu Liên đột nhiên sáng ngời, thừa dịp Dạ Quân Mạc đi đỡ một chưởng kia, tung tòa linh lung bảo tháp từ trong tay ả ra, trên không trung ném xuống, bay nhanh xuống trên đầu Dạ Quân Mạc.

Dạ Quân Mạc tránh không kịp, bốn con triệu hoán thú quanh hắn cùng nhau hợp lực, đánh lên tòa bảo tháp kia.

Bảo tháp kiên cố rắn chắc lại vượt quá dự liệu của Dạ Quân Mạc, nhanh chóng lớn lên trên không trung, bao phủ Dạ Quân Mạc và triệu hoán thú của hắn.

"Thánh Quân!"

"Không xong rồi, mau rời đi!"

Các trưởng lão kinh hãi đến biến sắc, vô cùng gấp gáp, nhưng lại không giúp được gì.

Dạ Quân Mạc thần sắc không đổi, lúc thấy tòa tháp này được lấy ra, thời điểm đó hắn đã biết khó mà thoát thân rồi.

Nhìn thấy bảo tháp sắp khép lại, một chưởng chiếu cả sáng bầu trời từ bàn tay hắn đánh ra, uy thế ngập trời trên người Ngọc Ưu Liên tan biến.

Ngọc Ưu Liên cuống quýt lui lại, năm con triệu hoán thú bị tia sáng lớn này đánh bay ra, đúng lúc này một con rồng to lớn hùng mãnh bay tới, không chút khách khí quấn lấy Ngọc Ưu Liên, hung hăng lôi ả ta vào trong bảo tháp.

Linh lung bảo tháp nặng nề rơi xuống mặt đất, đập nát quảng trường diễn võ trống trải thành một vùng hoang tàn xơ xác, bảo tháp cao ngất không thấy đỉnh, bao trùm chín tầng trời, ngạo nghễ đứng trong đồng đồ nát, cả khối phát quang rực rỡ giống như ánh sáng ban ngày đang chiếu rọi.

Đoàn Vô Huyết không dám nhìn thẳng, trong lòng khiếp sợ kinh ngạc, Thánh Quân và Ngọc Ưu Liên đều bị nhốt vào trong tháp này à? Đây rốt cuộc là toà tháp gì vậy?

Chương 708: Bảo tháp chín tầng (2)

Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ đột nhiên vùng ra khỏi tay Đoàn Vô Huyết, lao về phía bảo tháp.

Đoàn Vô Huyết kinh hãi: "Quay lại! Các ngươi làm gì vậy? Cái tháp kia nguy hiểm lắm, đừng qua đó!"

"Chúng ta muốn vào tháp!" Hai đứa bé nói.

"Cái gì? Các ngươi điên rồi?" Đoàn Vô Huyết kinh ngạc.

Dạ Mộ Vũ vùng tay vùng chân: "Phụ thân ở bên trong, chúng ta muốn đi tìm hắn. Đoàn thúc thúc, thúc trở về đi. "

Hai đứa bé chạy vội đi xa, biến mất trong ánh sáng.

Phụ thân à? Vào trong tháp không phải chỉ có Thánh Quân và Ngọc Ưu Liên thôi sao? Phụ thân của các ngươi...

Đoàn Vô Huyết bất ngờ, phản ứng lại, tát mạnh một cái lên mặt, thì ra bọn nhóc là hài tử của Thánh Quân, là tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa của Đế Quốc Bóng Tối! Thảo nào yêu nghiệt đến như vậy, thảo nào trong tay có cả một đồng bảo vật.

Ánh sáng cao ngất chói lọi quanh thân bảo tháp phát ra trong phút chốc vụt tắt, thân tháp to lớn đứng ngạo nghễ sừng sững, tìm không ra được một tia khe hở, cả tòa bảo tháp tuyệt nhiên không có lối vào.

Đám người Tề trưởng lão và Thủy trưởng lão kinh hoàng nghiên cứu hồi lâu ở xung quanh, tìm từ đầu chí cuối không ra được biện pháp xuất nhập, không thể làm gì khác hơn là đành phải phái người trấn thủ ở nơi này.

Ngoài thành, cuộc tiến công mới của Sáng Thế Thần Điện một lần nữa lại bắt đầu, cuộc tiến công lần này có thể nói là khí thế hung hăng, Sáng Thế Thần Điện đã tập hợp tất cả triệu hoán sư hầu như dốc toàn bộ lực lượng ở Vạn Trượng sơn trang.

Đã không có không gian kết giới bảo vệ, bọn họ triệu hoán ra triệu hoán thú hình tạo thành cả một bày đàn dày đặc cuồn cuộn, hung ác đánh vào tường thành Bình Tây thành.

Lý trưởng lão đóng ở thành tường đã điều động, ra lệnh cho binh sĩ bắt đầu phản kích.

"Các người nhanh đi tham chiến, ta và Niếp Văn ở đây sớm tu bổ lại trấn thạch. Chỉ cần trấn thạch được khôi phục, bọn họ sẽ không công kích vào nữa" Thủy trưởng lão nói với người của lão.

Đám người của Tề trưởng lão gật đầu, lập tức triệu hoán ra triệu hoán thú bay về phía chiến trường.

Đoàn Vô Huyết cũng dự định đi ra tham chiến, lại bị Thủy trưởng lão cho gọi lại.

"Người, đứng lại. Tiểu điện hạ là người dắt vào à?"

"Cái này..." Đoàn Vô Huyết gương mặt không biết làm sao.

"Thôi đi, người đứng ở yên đó đi! Chờ chúng ta khôi phục lại trấn thạch, sẽ hỏi người kĩ hơn" Thủy trưởng lão nhìn thoáng đã nhận ra,

đại khái hần cũng mới biết được thân phận Mộ Bạch, Mộ Vũ.

Đoàn Vô Huyết ở lại trợ giúp hai vị trưởng lão khôi phục trấn thạch.

Niếp Văn trưởng lão là luyện khí đại sư cao cấp, rất nhanh đã khôi phục được khe hở trên trấn thạch, đem trấn thạch đặt vào vị trí cũ, khôi phục không gian kết giới.

Một trận đại chiến khí thế hùng hổ diễn ra, nhưng lại kết thúc rất nhanh.

Không đến nửa canh giờ lại trở về bình thường, người của Sáng Thế Thần Điện rút về, người của Đế Quốc Bóng Tối cũng không có truy đuổi. Hai bên lần nữa duy trì cân bằng kì lạ, mà nguyên nhân tạo ra sự cân bằng này là Ngọc Ưu Liên và Dạ Quân Mạc đều bị nhốt trong một toà tháp cao nhìn không thấy đỉnh bảo, tình hình không rõ.

Trong bảo tháp, Dạ Quân Mạc đứng trong một mảng không gian mênh mông vô bờ, trên đỉnh đầu giống như là bầu trời đêm đầy ngôi sao, trong màn đêm đen kịt lập loè vô số ánh hào quang óng ánh, khiến người ta hoàn toàn không biết mình ở nơi nào.

"Dạ Quân Mạc, ngươi thực sự là ngu xuẩn, đây là bảo tháp của ta, ngươi cho rằng lôi ta vào đây có thể có tác dụng gì? Ta bất cứ lúc nào cũng có thể đi ra ngoài." Ngọc Ưu Liên mang theo thanh âm phần nộ quanh quẩn ở chân trời.

Dạ Quân Mạc khóe miệng lạnh lùng thốt lên, "Vậy ngươi còn ở chỗ này làm gì? Ra nhanh đi, người của các ngươi cũng đã bắt đầu tiến công Bình Tây thành, ngươi không cần đi hỗ trợ à?"

Ngọc Ưu Liên im hơi lặng tiếng.

Dạ Quân Mạc ngắm nhìn bốn phía, toà bảo tháp này còn quái dị hơn hẳn tưởng tượng, nhưng cũng cho hắn một loại cảm giác rất quen thuộc, có điểm giống với thiên cơ tháp.

Tháp này đảm bảo chỉ vào được chứ không ra được, dường như sẽ không có thiết kế cửa ra, hắn phát hiện ra điểm này liền lôi Ngọc Ưu Liên cùng vào, dù cho ả là chủ nhân của cái bảo tháp này, hiện tại ả cũng không ra được.

Chương 709: Bảo tháp chín tầng (3)

Dưới màn đêm rục rĩ, Dạ Quân Mạc tùy ý di chuyển, nhìn thấy đằng xa có hai điểm sáng nhỏ của y phục trắng đang chạy tới hần.

"Phụ thân!" Dạ Mộ Vũ cùng Dạ Mộ Bạch nũng nịu gọi, một mạch nhào vào lòng ngực ngài ta.

Dạ Quân Mạc mỉm cười, ngồi xổm người xuống ôm lấy hai đứa bé: "Các người làm sao cũng lọt vào đây rồi?"

"Nhớ phụ thân quá." Mộ Vũ nhỏng nhẽo nói.

Dạ Quân Mạc chỉ chỉ cái mũi nhỏ của Vũ nhi, nhíu mày không tin: "Nhớ ta rồi à? Vì vậy mà âm thầm trốn ra khỏi vương thành tìm ta? Ta làm sao nhớ được hai hài tử đã nhân lúc thấy ta vừa đi khuất bóng liền len lén chạy mất?"

Mộ Vũ chu cái miệng nhỏ nhắn: "... Phụ thân nhớ nhầm rồi. "

"Đúng vậy không? Các người thực sự hồ đồ! Không biết nguy hiểm sao?" Dạ Quân Mạc nghiêm nghị trách cứ một tiếng.

"Hai hài nhi bọn con muốn ở cùng phụ thân." Mộ Bạch ôm chặt eo ngài, làm bộ ra vẻ có bị đánh chết cũng không buông tay, nhớ nhiều hơn lại ôm lâu hơn. Đã lâu không thấy phụ thân rồi, chúng thật sự cũng có nhớ hần một chút.

Dạ Quân Mạc không nói nữa, ôm cả hai hài tử một cái, đứng lên đi

về phía trước, hai hài tử tay nắm tay, ngoan ngoãn đi theo sau.

Đi không biết bao lâu rồi, lâu đến mức Mộ Vũ không đi nổi nữa, Dạ Quân Mạc bế tiểu công chúa lên tiếp tục đi về phía trước.

Dạ Mộ Bạch ở bên cạnh buồn bực thở dài: "Phụ thân, người xác định người đang đi đúng hướng chứ?"

"Không biết."

"... Vậy sao người vẫn còn đi hướng này?"

"Ta chỉ đang muốn xác định một việc."

"Chuyện gì vậy?"

"Nơi này có phải là mị mị không gian không."

"Ừa? Mị mị không gian không phải ở trong thiên cơ tháp sao? Tòa tháp này... Là thiên cơ tháp?" Dạ Mộ Bạch tò mò hỏi.

"Không biết, chẳng qua ta cảm thấy nó có điểm giống nhau." Dạ Quân Mạc đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn xuống dưới mặt đất. Mặt đất giống như được làm từ một khối sắt thép, vô cùng rắn chắc, kiên cố, không hề có một xiu khe hở, thế nhưng Dạ Quân Mạc lại phát giác có một chút kì quái.

"Trên mặt đất có thứ gì à?" Dạ Mộ Bạch nháy mắt mấy cái hỏi.

"Không có thứ gì cả, có điều dưới đất lại thay đổi lần nữa." Hắn ngẩng đầu, ngược nhìn bầu trời trên đỉnh đầu: "Bầu trời cũng... "

Nói cách khác vùng không gian này đã hoàn toàn thay đổi rồi, nhìn

không giống hình dạng ban đầu.

"Những cái này mà có thể thay đổi thật sao? Bọn họ đã không tiếc công sức làm cho người không thể tìm ra được nhược điểm của nó?" Mộ Bạch bĩu môi.

"Không phải, mị mị không gian trước đây đã bị cha mẹ phá hủy, loại không gian khép kín này, một khi xuất hiện hư hại coi như đã bị phá hủy, không thể khôi phục lại được, chỉ có thể xây dựng lại một lần nữa." Dạ Quân Mạc thản nhiên nói: "Nơi này chính là mị mị không gian, bây giờ chúng ta đang ở trong thiên cơ tháp."

"Nhưng thiên cơ tháp không phải đã bị hủy diệt rồi sao?" Mộ Bạch thắc mắc. Ân oán giữa phụ thân và mẫu thân với Sáng Thế Thần Điện lúc trước tiểu hoàng tử này thật sự đã biết rõ ràng tường tận, sự việc qua đi, tiểu hoàng tử vẫn quấn quít bên Âm Lâm và Âm Hồ Ly, thúc thúc kể qua rất nhiều lần rồi.

"Thiên cơ tháp lúc đó tan nát, nhưng những thứ vung vãi tứ tung của thiên cơ tháp sau này hoàn toàn có thể xây dựng lại thành một tòa bảo tháp khác." Dạ Quân Mạc ánh mắt trầm lắng.

Tiếng cười Ngọc Ưu Liên bỗng nhiên từ trời vang lên: "Ha ha ha, Dạ Quân Mạc, người nói đúng rồi. Đây chính là lấy thiên cơ tháp làm nền tảng để xây dựng lại bảo tháp một lần nữa, chúng ta đã tốn hết thời gian năm năm, tập hợp trí tuệ của toàn bộ luyện khí đại sư trong Sáng Thế Thần Điện chế tạo ra tòa bảo tháp chín tầng này chính vì để đối phó người, cảm giác thế nào?"

"Rất vinh hạnh." Dạ Quân Mạc bĩu môi khinh thường: "Chế tạo bảo tháp rồi nhất chính người vào, người cảm giác như thế nào?"

"Hừ, coi như ta không ra được, ở đây cũng có thể dễ dàng đối phó

với người và hai đứa bé." Ngọc Ưu Liên vênh váo hung hăng nói.

Chương 710: Bảo tháp chín tầng (4)

Dạ Quân Mạc ánh mắt trầm lặng, đáy mắt chợt ánh lên vẻ lạnh lùng: "Nếu đã như vậy, ta chờ."

Ngài thả Dạ Mộ Vũ xuống, ngay ngắn ngồi xếp bằng tại chỗ, không đi nữa.

Mộ Vũ không hiểu ngoạ cổ hỏi: "Phụ thân, chúng ta không nghĩ biện pháp đi ra ngoài à?"

"Mị mị không gian rất khó tìm lối ra, không bằng ngồi đây chờ Ngọc Ưu Liên tới tìm chúng ta." Dạ Quân Mạc lạnh nhạt nói.

Mộ Bạch ngồi ở bên cạnh hẳn: "Nếu như ả vốn không vào được thì sao?"

"Vậy càng tốt, chúng ta đều an toàn."

"... " Dạ Mộ Bạch và Dạ Mộ Vũ cùng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Phụ thân đúng là chẳng sót ruột một xiu nào. Thần Hoàng của Sáng Thế Thần Điện và Đế Quốc Bóng Tối đều bị nhốt lại, cuộc chiến bên ngoài phải làm sao? Phụ thân, người có nhớ bên ngoài đang có chiến tranh không?

Dạ Quân Mạc đương nhiên nhớ tới cuộc chiến bên ngoài, ngài đang truyền âm cho Bạch Vũ.

Trong mị mị không gian mọi truyền âm đều bị cắt đứt, có điều, truyền âm của hấn và Bạch Vũ không bị cắt đi, bởi vì lúc trước hấn và Bạch Vũ có chủ tứ kế ước, liên hệ kế ước thì không thể bị cắt đứt được.

"Tề trưởng lão nói với thiếp chàng bị nhốt lại! Sao lại bị nhốt vậy?" Bạch Vũ như đang muốn rống lên, khi nàng nghe nói Dạ Quân Mạc xảy ra chuyện, lòng nàng thoáng chốc như rớt xuống đáy vực, cực kì sợ hãi.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là một toà tháp thôi. Ngọc Ưu Liên cũng bị ta nhốt vào, tạm thời sẽ không gây phiền phức cho nàng. "

"Vậy chẳng phải chàng lại càng nguy hiểm hơn?"

"Không tin tưởng vào ta à?" Mắt Dạ Quân Mạc sáng lên, giọng nói ngạo nghễ tự tin: "Ta biết cách đối phó với Ngọc Ưu Liên. Ngược lại ta không ở đó Thượng Quan Vân Trần chắc chắn sẽ ra tay đối phó với Đế Quốc Bóng Tối, nàng phải cẩn thận. "

"Chàng khinh thường thiếp sao? Hấn không động thủ thiếp cũng sẽ động thủ. Ngọc Ưu Liên không ở đây, ai nói đây không phải cơ hội cho Đế Quốc Bóng Tối?" Bạch Vũ kêu ngạo nhếch mép lên, vẫn cảm thấy lo lắng cho Dạ Quân Mạc: "Chàng ở trong tháp thật sự không có chuyện gì? Có muốn thiếp giúp chàng ra ngoài không?"

"Không cần, nàng chuyên tâm đối phó với Thượng Quan Vân Trần, ở đây tất cả để ta lo." Dạ Quân Mạc nói như đinh đóng cột, "Mộ Bạch, Mộ Vũ cũng đang ở bên cạnh ta. Bọn chúng vẫn khỏe, ta biết trông nom mà."

"À! Hai đứa quý tinh nghịch, chàng không đánh bọn chúng một trận à? Bọn chúng dám chạy lung tung làm loạn như vậy?" Nhắc tới hai hài tử mất tích, Bạch Vũ nổi giận đùng đùng.

Dạ Quân Mạc cười nhạt một tiếng: "Chờ bọn chúng trở về, để chính tay nàng đánh chúng?"

"Thôi... Cũng không cần thiết, chờ bọn chúng quay về thiếp đã không nở đánh rồi. Nếu không thì chàng đánh nhẹ nhẹ thôi? Bọn chúng kì thực đã rất lợi hại rồi, có thể chạy xa như vậy tìm đến chàng, cũng coi như là rất có bản lĩnh."

"..." Dạ Quân Mạc biết ngay Bạch Vũ không nở giáo huấn, nàng vẫn là có lòng tin đối với năng lực hai đứa bé, không có vẻ gấp gáp giận dữ gì đối với việc bọn chúng mất tích.

Hai người lưu luyến không nở cắt đứt truyền âm, Bạch Vũ đi ra khỏi cửa phòng, bọn người Vân Kiếm Tông thần sắc khẩn trương tập hợp ở ngoài cổng.

"Xảy ra chuyện hả?" Bạch Vũ hỏi.

Vân Bất Phàm cau mày: "Mới vừa nhận được tin tức, Thượng Quan Vân Trần dẫn người bao vây Vân Kiếm Tông."

"Hắn tới thật nhanh. Đã giao thủ chưa?" Bạch Vũ đoán cũng biết Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên là đồng thời hành động, Ngọc Ưu Liên đi đối phó với Dạ Quân Mạc, Thượng Quan Vân Trần tới đối phó với nàng.

"Vẫn chưa. Bọn họ chỉ mới bao vây, vẫn chưa làm bừa. Vương Hậu, người xem chúng ta có cần rút lui trước?" Đề nghị của Ảnh Vương là bước kế tiếp Bạch Vũ đóng quân ở Vân Kiếm Tông.

Bạch Vũ nhíu mày: "Rút lui sao? Người chúng ta cũng không ít hơn bọn họ, tại sao muốn rút lui? Ảnh Vương cảm thấy ta đánh không lại

Thượng Quan Vân Trầ?"

"Vậ thì, Thượng Quan Vân Trầ đang tính toán gì? Dựa vào cái gì mà hắ vừa đến chúng ta liền phải rút lui? Xem ta xông ra đánh một trận với hắ, đánh cho hắ tan tác!" U Vương lớn tiếng quát.

Chương 711: Phản công (1)

Ảnh Vương lại có chút nghi ngờ: "Không thể lỗ mãng, Thượng Quan Vân Trần đột nhiên hung hãn tiến công, đương nhiên ta không sợ hãi, chỉ sợ là có đòn sát thủ gì."

"Có cũng phải đánh, hấn cũng đã vây quanh nơi này, Ảnh Vương nghĩ chúng ta còn có cơ hội rút lui à?" Bạch Vũ cười cười, nhìn về phía chân trời phía xa, một đội nhân mã đông đen hung tợn đang qua đây, linh khí cuồn cuộn xông thẳng lên bầu trời.

Cả bầu trời gió mây biến sắc, sấm chớp rền vang, uy thế kinh khủng dường như muốn ép sụp cả ngọn núi.

Bạch Vũ dẫn người ra ngoài nghênh đón không yếu thế chút nào, hai bên đứng ngạo nghễ trong không trung, đứng song song, cách xa xa nhau.

"Bạch Vũ, đã lâu không gặp, coi bộ đã năm năm rồi nhỉ?" Thượng Quan Vân Trần cười híp mắt nói.

Bạch Vũ hơi hột ngấm nhìn hấn: "Một là rút lui, hai là đánh, đừng nói nhiều."

"Bạch Vũ, đừng tuyệt tình như vậy chứ. Dạ Quân Mạc bây giờ bị bảo tháp chín tầng nhốt lại, chẳng mấy chốc sẽ chết ở trong tháp, không bằng ngươi đi theo ta." Thượng Quan Vân Trần nheo mắt lại: "Đây là một cơ hội cuối cùng, ta dẫn ngươi về Sáng Thế Thần Điện, chúng ta cùng nhau thống trị thiên hạ này, làm cho tất cả đi vào quỹ đạo, khôi phục lại hình dạng vạn năm trước, thế nào?"

Bạch Vũ im lặng lừm hẩn một cái, đến giờ này rồi còn muốn hóa giải tất cả, quả thực ý nghĩ viễn vông, nàng tha thứ người nào chứ sẽ không bao giờ tha thứ cho Thượng Quan gia.

"Người rất tin tưởng vào cái toà bảo tháp kia rồi, người nghĩ như vậy có thể đối phó được Dạ Quân Mạc sao? Nên nhớ chàng ta chính là Thần Hoàng."

"Thần Hoàng thì đã sao? Bảo tháp chín tầng chính là cố ý chế tạo ra để đối phó với Thần Hoàng. Bên trong tất cả cơ quan đều là chết người! Dạ Quân Mạc ở bên trong tuyệt đối sống không quá hai tháng!"

Bạch Vũ hít một ngụm khí lạnh, trong lòng mơ hồ dâng tràn lo lắng, nhưng không biểu hiện ra trên gương mặt: "Phải vậy không? Đáng sợ như vậy à, Ngọc Ưu Liên hình như cũng bị lôi vào rồi, người không cần mở bảo tháp, kéo ả ra ngoài à?"

"Ngọc Ưu Liên bị nhốt vào trong xem như ả ta không may, chỉ cần có thể giết Dạ Quân Mạc, hi sinh Ngọc Ưu Liên cũng đáng." Thượng Quan Vân Trần lạnh lùng nở nụ cười, bóng người đổ về phía Bạch Vũ, "Đã không có Dạ Quân Mạc và Ngọc Ưu Liên, giữa chúng ta sẽ không còn bất kỳ trở ngại nào. Trở về bên cạnh ta, nàng muốn cái gì ta đều có thể cho nàng!"

Bạch Vũ cười ha hả: "Ta muốn người chết!"

Bùm.

Bất ngờ Tiểu Thanh phun ra một luồng lửa vào đám người đang dàn trận của đối phương.

Mọi người cuống quít tản ra, thế trận bày ra thoáng chốc bị ngọn lửa phá vỡ, không ít người đứng ở chính giữa không kịp né tránh, bị thương ngay lập tức.

Thượng Quan Vân Trần nổi trận lôi đình, "Bạch Vũ, ngươi rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt, ta không có nhiều kiên nhẫn đâu."

Bạch Vũ cũng không quan tâm hẳn, triệu hoán toàn bộ năm con triệu hoán thú ra, khí thế như cuồng phong vũ bão che ngợp bầu trời, tiêu tán sinh linh, nuốt trọn núi sông.

Thượng Quan Vân Trần lập tức lùi lại, nhân mã hai bên đánh giáp lá cà, lực lượng đụng vào nhau che kín bầu trời, giống như gió thu thổi tung lá khô, san bằng núi non ở chung quanh thành bình địa. Núi sông rung chuyển, trời long đất lở!

Vén vẹn trong khoảng thời gian cực kì ngắn ngủi, hai bên đều xuất hiện thương vong.

Sức mạnh Bạch Vũ cuộn cuộn ngất trời như bẻ cành khô, càn quét mười mấy Tôn Chủ, đỉnh phong Đại Đế cũng khó có thể chống lại khí thế kinh người của Tiểu Thanh, Tiểu Bạch và Tiểu Hôi

Người Thượng Quan Vân Trần dẫn đến xấp xỉ người trú đóng ở Vân Kiếm Tông, nhưng đối mặt với Bạch Vũ, thực lực của bọn họ kém xa. Thượng Quan Vân Trần không áp chế hoàn toàn được Bạch Vũ, sau khi một con Kỳ Lân thú biến mất, hắn thổ huyết lùi lại.

"Bạch Vũ, ngươi không nên ép ta!" Thượng Quan Vân Trần giống như một con hùng sư cuồng nộ, lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Bạch Vũ ánh mắt lạnh lùng theo dõi hắn: "Còn chiêu gì nữa, xuất

ra đi!"

"Được! Được! Cái này là do người nói đừng nên hối hận!" Thượng Quan Vân Trăn hưng tợn vung tay lên, xa xa bên đường chân trời bỗng nhiên bụi mù bay lên đầy trời.

Chương 712: Phản công (2)

Những ngọn núi xung quanh đều bị vỡ tan tành, ở phía xa trên vùng đất bằng phẳng có thể thấy rất rõ chỗ có bụi mù đầy trời là một đoàn hung thú chạy như điên xông tới, thú triều!

Ảnh Vương, U Vương và Vân Bất Phàm đều hít vào một ngụm khí lạnh, thảo nào Thượng Quan Vân Trần tuy nhân thủ không nhiều, cũng dám đến đây quyết chiến, thì ra hẳn chuẩn bị một đại sóng thú triều như vậy!

Xem ra một lớp thú triều này có ít nhất hơn vạn hung thú, từ hung thú từ cấp một số lượng đông đảo đến bá chủ cấp hung thú cấp bảy đều có, một đường lao nhanh, đủ để nhấn chìm Vân Kiếm Tông thành bình địa.

Hung thú thú triều có thể không phải loại tầm thường, muốn ở vùng phụ cận Vân Kiếm Tông quy tụ thú triều quy mô lớn như vậy, Thượng Quan Vân Trần ước đoán đã tổn hao không ít khí lực, cần phải từ thời gian rất sớm bắt đầu tuyển bá chủ cấp hung thú từ các nơi, đồng thời nghĩ biện pháp để bắt bọn chúng lao nhanh về đây, liên tục gom góp đến mãi tận hôm nay mới có thú triều các loại quy mô như vậy.

"Nhanh! Mau lui lại!" Vân Bất Phàm không chút do dự hạ lệnh cho chính đệ tử tông môn của mình bỏ lại Vân Kiếm Tông khẩn trương rút lui, hơn vạn hung thú thú triều, xem ra đến Thần Hoàng cũng không có sức chống cự, ngoại trừ trốn chạy ra không còn biện pháp thứ hai.

Thượng Quan Vân Trần cười lạnh lùng: "Chạy thoát à?"

Hắn ra lệnh một tiếng, mọi người Sáng Thế Thần Điện bắt đầu chặn đánh bọn họ.

Ảnh Vương tức giận điên người nói: "Thượng Quan Vân Trần, người muốn cùng nhau chết à? Thú triều sắp tới rồi, người ngăn cản chúng ta, chính người cũng không đi được. "

"Hừ, ai muốn cùng chết với các người? Đợi thú triều hủy diệt Vân Kiếm Tông xong, ta sẽ đi tự do theo bọn chúng tiến đánh thẳng một mạch vào địa giới các người, Đế Quốc Bóng Tối chờ bị hủy diệt đi!" Thượng Quan Vân Trần không nhanh không chậm nói.

Bọn người Ảnh Vương sắc mặt xanh mét, Vân Kiếm Tông và Bình Tây thành làm nên trận địa tuyến đầu của Đế Quốc Bóng Tối, cũng giống như bức bình phong được tạo ra bởi Vạn Trượng sơn trang và Sáng Thế Thần Điện, là trường thành của Đế Quốc Bóng Tối, một khi bị phá hủy, toàn bộ phòng ngự cũng sẽ bị xé toạc.

Sáng Thế Thần Điện có thể đơn giản công kích lãnh địa Đế Quốc Bóng Tối, cục diện cân bằng hình thành trong năm năm qua ngay lập tức sẽ phá vỡ, Sáng Thế Thần Điện hầu như đã nắm chắc phần thắng.

Dù sao hàng vạn con hung thú, căn bản không ai có thể ngăn cản, sau khi tiến vào Âm Dạ vực sâu, chỉ khiến cho càng có nhiều thú dữ gia nhập vào, thú triều là phản ứng dây chuyền tạo ra tuyệt đối có thể hủy diệt Đế Quốc Bóng Tối!

Cho dù Đế Quốc Bóng Tối có thể gắng gượng ngăn cản, không cho thú triều tiến vào Âm Dạ vực sâu, cũng không nên để tổn thất bao nhiêu là Đại Đế, Tôn Chủ, đến thời điểm thực lực tổn hao nhiều, lại

càng không phải là đối thủ của Sáng Thế Thần Điện.

Hơn nữa đế quốc Thần Hoàng Dạ Quân Mạc hiện tại còn đang bị nhốt, cản hay không cản được những con hung thú này còn rất khó nói trước được.

Ầm ầm ầm.

Tiếng vang cuồn cuộn ầm ầm như sấm càng ngày càng gần, bụi bặm dày đặc phủ kín bầu trời, chỉ trong chớp mắt thú triều đã tiến gần đến nơi rồi.

Thượng Quan Vân Trần nhìn Bạch Vũ: "Bạch Vũ, chắc ngươi bây giờ hối hận rồi?"

Bạch Vũ chớp mắt liên hồi, hai mắt tròn to sáng rỡ, sắc mặt thương tiếc không nói ra được, nhìn chằm chằm Thượng Quan Vân Trần, ánh mắt lộ ra vẻ đồng tình kì lạ.

Thượng quan Vân Trần cau mày: "Ánh mắt nàng như vậy là có ý gì? Coi bộ bây giờ nàng có hối hận cũng không kịp nữa rồi, ta đã cho nàng cơ hội, đáng tiếc nàng u mê không tỉnh, ngươi và Đế Quốc Bóng Tối cùng nhau đi chết đi!"

Bạch Vũ tỏ vẻ chẳng có gì nghiêm trọng, ngược lại cười nhạo: "Chết ư? Chỉ là một vạn con hung thú thú triều, làm sao có khả năng phá hủy Đế Quốc Bóng Tối. Vực sâu lớn như vậy, chút xíu hung thú như vậy khác nào chỉ như muối bỏ bể mà thôi, ngươi muốn xem thử thú triều chân chính không?"

"Ha ha, Bạch Vũ, nàng không cần làm bộ làm tịch. Nhìn Đế Quốc Bóng Tối bị phá hủy đi, bắt đầu từ Vân Kiếm Tông!" Thượng Quan Vân Trần đã lui sang một bên, thú triều đang chạy như điên đã tiến

vào Vân Kiếm Tông sơ môn.

Chương 713: Phản công (3)

Chỉ trong nháy mắt, sơn môn đã bị bày thú hỗn loạn lũ lượt xông tới đụng trúng phá huỷ hoàn toàn.

Vân Bất Phàm yên lặng đau lòng vô cùng, Ảnh Vương cùng U Vương mặt mày xanh lét nhìn Bạch Vũ: "Vương Hậu, chúng ta đi mau đi, núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun."

Bạch Vũ thở dài: "Vốn còn muốn chờ thêm một chút, ai ngờ đâu Sáng Thế Thần Điện lại gấp như vậy tự đem mình vào chỗ chết, bây giờ chỉ có thể lấy ra thôi."

Trên không trung Thượng Quan Vân Trần khựng người, tim nhói lên một cái: "Bạch Vũ, người ở đây nói bậy bạ gì đó?"

"Có phải nói bậy hay không, người xem một chút chẳng phải sẽ biết rồi sao." Bạch Vũ vỗ vỗ tay: "Phượng Hoàng Vệ nghe lệnh!"

Âm thanh lạnh lạnh vang quanh quẩn ở trên trời, truyền rất xa khắp cả khu vực, phía sau trên núi Vân Kiếm Tông, một loạt bóng người xuất hiện, tổng cộng chỉ có mười người, không thấy rõ khuôn mặt, trên người cũng chẳng cái gì khí thế kinh người, nhưng bọn họ chỉ đứng lẳng lẳng ở nơi đó, cho người ta một dự cảm rất không tốt.

"Phượng Hoàng Vệ? Là ai?" Xưa nay chưa từng nghe nói, Đế Quốc Bóng Tối có một nhóm người này à? Thượng Quan Vân Trần trong lòng kinh thường, nhìn mười người này thế nào đều không có gì ghê gớm cả, cho dù có lợi hại nhất cũng bằng Tôn Chủ, chẳng lẽ Bạch Vũ muốn dựa vào mười người nhỏ yếu như vậy đối đầu với

hơn vạn hung thú? Đơn giản là nói chuyện viễn vông.

"Điện chủ, ta xem Đế Quốc Bồng Tối đã không có đối sách gì, bất quá là đang phô trương thanh thế mà thôi."

"Đúng, chúng ta cứ nhìn bọn họ bị hủy diệt như thế nào."

Các trưởng lão Sáng Thế Thần Điện đặc ý vô cùng nhìn hung thú như dòng lũ cuốn dững mảnh tràn vào Vân Kiếm Tông sơn môn.

Ầm ầm.

Vân Kiếm Tông trong nháy mắt bị san bằng, kiến trúc tông môn không một chút mây may thoát khỏi, ngay cả nơi bế quan cùng bảo địa tu luyện đều bị hủy sạch sành sanh, giẫm đạp lên thành đồng đổ nát, vườn thuốc linh thảo càng không sót lại một chút gì.

Sức mạnh hủy thiên diệt địa này, căn bản sức người không thể chống đỡ được.

Vân Bất Phàm xanh mặt, trái tim rướm máu, đứng nhìn về phía Bạch Vũ: "Vương Hậu, thú triều muốn đụng vào phía sau núi rồi!"

Bạch Vũ không nói gì, trong mắt ánh sáng lấp loé, trên người sôi trào, hơi thở lạnh lẽo lãnh đạm.

Xa xa mười người đứng ở phía sau núi trên chóp núi cũng không còn di chuyển, yên tĩnh như vậy nhìn thú triều tới gần.

Cường bạo thú triều cuối cùng đụng vào phía sau núi, một hồi núi lở đất nứt lay động, ngọn núi lở xuống, một luồng hơi thở hung ác phóng lên trời cao, đó là một luồng hơi thở tràn ngập máu tanh và giết chóc, trong nháy mắt tràn ngập trong không khí.

Trong hơi thở sát ý cuồn cuộn tàn bạo, có ý diệt hết thiên hạ, có ý diệt hết sinh linh!

Thú triều cuồn trào mãnh liệt về phía trước nhất thời lạnh run lấy bầy, bộc phát ra từng đợt kêu rên hoảng sợ, hơn vạn hung thú, tuyệt nhiên không dám tiến thêm một bước về phía trước, tất cả đều chần chừ dậm chân tại chỗ.

"Đây là, chuyện gì thế này?" Thượng Quan Vân Trần kinh hãi, tự dưng không đi nữa? Vì sao? Bên trong núi kia có cái gì?

Trưởng lão bên cạnh hắn thấy vậy biết là không ổn, lập tức điều khiển tiên hạc triệu hoán thú đáp xuống, một chường võ ở trên núi: "Đi!"

Dãy núi không cao lắm nữa rung động, làm cho thú triều một hồi xao động, luồng khí tức hung ác này như dòng lũ giống như dãy núi đao lao tới.

"Rống" hung thú chẳng những không có tức giận tiến lên, ngược lại sợ hãi bất an nằm rạp xuống, giống như giun dế run rẩy không ngừng, nhìn hai người phía trước bước ra.

Nói chính xác, đó là hai con hung thú có hình người.

Thủy Qua và Thụ Tinh.

Năm năm qua, trải qua đào tạo nuôi dưỡng hào phóng của Bạch Vũ, bọn chúng đã trở thành tối cao cấp hung thú, bá chủ cấp hung thú cấp chín của vực sâu gặp bọn chúng đều phải quỳ lạy xưng thần, càng không cần phải nói tới những loại hung thú cao nhất chỉ cấp bảy.

Thượng Quan Vân Trần nổi trận lôi đình, tức muốn bể phổi, tại sao lại là bọn chúng? Rõ ràng là hung thú do hấn nuôi mà ra, vì sao cuối cùng phản lại thành ra giúp đỡ Bạch Vũ? Hai thứ khốn kiếp vong ân phụ nghĩa!

Chương 714: Phản công (4)

"Ái chà chà, đâu ra mà nhiều thú cưng đến đây vậy, đáng yêu quá."
Thụ Tinh cười híp mắt phe phẩy đôi cánh.

Thủy Qua cũng cười híp mắt: "Ừ ha, có thể chọn vài con béo khỏe ăn thịt."

Lời này vừa nói ra, đàn hung thú càng run sợ hơn.

"Ha ha, hai con tối cao cấp hung thú, đây là con bài chưa lật của nàng sao, Bạch Vũ?" Thượng Quan Vân Trần đứng đối diện Bạch Vũ, liếc nàng tỏ ý châm chọc.

Bạch Vũ nhìn hẳn: "Sao nào?"

"Hai con tối cao cấp hung thú cũng dám ở trước mặt hơn vạn hung thú quát tháo? Chẳng qua chỉ là dựa vào đẳng cấp khí thể để áp chế, tạm thời trấn áp hung thú thú triều mà thôi, để ta giết bọn chúng, xem nàng còn có biện pháp nào ngăn cản thú triều!" Thượng Quan Vân Trần ngang ngược lấy cây thương bằng bạc ra, phóng thương, thẳng đến Thụ Tinh.

Thụ Tinh giương đôi cánh lên, hóa thành vô số dây leo vươn dài ra, điên cuồng quấn lấy mũi thương.

Cây thương bằng bạc của Thượng Quan Vân Trần bay nhanh hiểm ác đầy uy lực, ánh bạc xẹt qua phía chân trời, kéo theo vô số bụi rậm, đẩy lùi Thụ Tinh.

Hắn cười lớn một tiếng: "Tối cao cấp hung thú thì sao nào, đâu phải không thể chiến thắng, không phải chỉ có bọn nàng mới có uy thế."

Uy lực Thần Hoàng trên người hắn tăng vọt đột biến, giống như một bàn tay cực lớn, lớn đến nỗi có thể đè bẹp sông núi, nện về phía Thủy Qua và Thụ Tinh. Tuy rằng thực lực của hắn không bằng Thần Hoàng, thế nhưng đẳng cấp linh mạch quả thực đã có thể đạt đến mức này.

Khi khí thế của hai con tối cao cấp hung thú nhất thời yếu đi, thì hung thú của Thượng Quan Vân Trần lồm cồm bò dậy, xôn xao một hồi.

Nhưng hành động của bọn chúng không giống như suy nghĩ của Thượng Quan Vân Trần là xông thẳng về phía trước, ngược lại lập tức hoảng sợ lui lại, nhóm cấp thấp hung thú của hắn đã bắt đầu tẩu tán đi.

"Hà? Đó là... " Thượng Quan Vân Trần nhìn Thủy Qua và Thụ Tinh đang ở sau lưng khe núi, sau đó núi đá đột nhiên sụp xuống một mảng lớn, một mảng đen thui lộ ra, giống như mảng rừng cây đen nhánh, xem gần mới phát hiện, cái mảng đó không phải là cây cối gì cả, mà là hung thú!

Lít nha lít nhít một mảng lớn hung thú, có đếm mấy cũng không đếm hết, tuyệt đối hơn mấy vạn, thấp nhất đều là cấp sáu!

Sát khí hầm hập từ trên người bọn chúng tràn ngập ra, ngưng tụ trên không thành sát khí đen kịt, hơi thở hủy thiên diệt địa này chính là từ trên người bọn chúng phả ra.

Thượng Quan Vân Trần hít vào một ngụm khí lạnh, dáng người lão đà lão đảo bay trên không, suýt nữa ngã thẳng xuống.

Ảnh Vương, U Vương vui mừng quá đỗi, Vân Bất Phàm thần thờ nhìn chăm chăm vào đàn hung thú này: "Sao lại thế? Phía sau núi Vân Kiếm Tông sao lại có nhiều hung thú đến vậy? Ước chừng phải có tới mười vạn con?"

"Không tới, chỉ có sáu vạn thôi, chỗ này của ngươi quá nhỏ, mười vạn không thả hết xuống được." Bạch Vũ thẳng thắn nói.

Vân Bất Phàm khloe miệng cười không thành tiếng. Sáu vạn cũng rất nhiều rồi phải không? Vừa nghĩ tới ở gần Vân Kiếm Tông không biết lúc nào lại có tới sáu vạn con hung thú, hấn lập tức sợ hãi tột độ, lỡ có một con phát cuồng, chọc cho cả đàn thú náo loạn, Vân Kiếm Tông sẽ lập tức bị phá hủy, cũng không cần đợi tới ngày hôm nay.

Bạch Vũ nhìn đàn hung thú, khói bụi xông tận trời cao, cười híp mắt, đứng đối diện với Thượng Quan Vân Trần nói: "Cái này của ta mới gọi là thú triều, không biết có lợi hại hơn thú triều của ngươi không, bây giờ đấu thử xem!"

Nàng thản nhiên vung tay lên, mười con Phượng Hoàng Vệ đứng trên ngọn núi lập tức phát ra một tiếng rít.

Khí thế bầy thú dưới chân núi nhất thời sôi trào, dường như bày ra được thế trận, xông tới không nhanh không chậm, vô cùng ngoan ngoãn, ở phía chân trời đằng sau cũng xuất hiện một mảng đen kịt hung thú hệ phi hành cấp tốc bay tới.

Bầy hung thú của Thượng Quan Vân Trần xông tới đột nhiên tản ra, căn bản không dám chống lại, tựa như nổi điên tẩu tán ra bốn phương tám hướng.

Phượng Hoàng Vệ chỉ huy hung thú triều một mạch nghiền nát mọi thứ, toàn bộ sinh linh cản đường đều bị hủy diệt.

Sắc mặt bọn người Sáng Thế Thần Điện tái nhợt, bất kể trên trời hay dưới đất đều là cuồng bạo hung thú, bọn họ không thể tránh khỏi, chỉ có thể vội vàng trốn đi.

Chương 715: Phản công (5)

Thượng Quan Vân Trần không muốn đi, hấn không muốn nhận thua.

Nhưng đối mặt với hung thú triều không thể địch nổi như vậy, hơn vạn hung thú hấn vất vả triệu tập lại đều khiếp đảm chạy sạch, hấn căn bản không còn biện pháp nào hơn.

Trưởng lão bên cạnh vừa thúc vừa đẩy hấn thoát thân thật nhanh: "Điện chủ, mau chạy đi, mạng sống quan trọng hơn."

Chần chừ một chút, đã có hai tôn chủ tốc độ chậm bị mất mạng ở dưới móng vuốt thú dữ. Trong lòng Thượng Quan Vân Trần nhói một cái, không kiên trì nổi nữa chỉ có thể tranh thủ chạy đi.

Tốc độ của hấn cấp bậc Đại Đế, chạy trên trăm dặm, cuối cùng mới thoát khỏi sự uy hiếp của hung thú triều.

Người và thú của Sáng Thế Thần Điện toàn bộ đều kinh hồn bạt vía vừa trở lại Vạn Trượng sơn trang, còn chưa kịp nghỉ, đàn hung thú đã theo đến.

Bọn người Thượng Quan Vân Trần chưa kịp bàn bạc ra biện pháp tốt gì, liền cuống quýt dẫn tất cả mọi người trong sơn trang rút đi.

Bọn họ mới vừa rời đi, Phượng Hoàng Vệ liền chỉ huy thú triều hủy diệt Vạn Trượng sơn trang, rất nhiều hung thú tiếp tục xông tới, tấn công vào Sáng Thế Thần Điện. Đế Quốc Bóng Tối dùng mười vạn thú triều mở đường, bắt đầu phản công toàn diện.

Thượng Quan Vân Trần quay về Sáng Thế Thần Điện, lập tức lệnh cho thủ hạ truyền tin tức đến một số các môn phái trọng yếu và thế gia, bảo toàn bộ bọn họ rút về Sáng Thế Thần Điện, còn một số thế lực nhỏ, hẳn không quản được rồi, cũng không kịp quản.

Mệnh lệnh của hắn mới truyền đạt phân nửa, từng tin từng tin xấu liên tiếp truyền về.

"Cấp báo, cấp báo, bẩm Điện chủ, Vạn Mã Môn bị thú triều xông vào, đã thành phế tích!"

"Cấp báo, cấp báo, bẩm Điện chủ, Bạch Vân Các đối mặt với thú triều, chống cự không nổi, tử thương hơn phân nửa, toàn bộ thoái binh."

"Cấp báo, cấp báo, bẩm Điện chủ, thú triều đã đến bên dưới thành Ngao Quang, tường thành chịu đựng va chạm của hung thú được một ngày một đêm, sau đó đổ sụp xuống, tất cả người trong thành đã trốn đi rồi, ước đoán qua hai canh giờ nữa sẽ bị hủy diệt triệt để!"

Thượng Quan Vân Trần đau đầu: "Ngao Quang thành? Thú triều đã đến Ngao Quang thành rồi hả?"

Ngao Quang thành cách Sáng Thế Thần Điện không xa, theo tốc độ như hiện nay, chưa quá mười ngày, thú triều có thể đến Sáng Thế Thần Điện rồi.

Trong lòng hắn dâng lên một cơn sợ hãi, chẳng lẽ Bạch Vũ dự định dẫn thú triều xông tới Sáng Thế Thần Điện thật sao? Nàng thật muốn hủy diệt Sáng Thế Thần Điện?

Đây chính là nơi nàng sinh ra, là chỗ nàng đã lớn lên, cũng là nơi Sáng Thế Thần dành cho nàng. Sáng Thế Thần Điện tuyệt đối không

chỉ là một ngôi thần điện mà có ý nghĩa phi phạm trên thế gian, là di tích Sáng Thế Thần!

Một khi Sáng Thế Thần Điện bị hủy, di tích của Sáng Thế Thần ở trên đời này cũng sẽ bị lu mờ, trải qua mấy vạn năm sau, sẽ tiêu tan hầu như không còn gì nữa, đến thời điểm đó ngoại trừ một chút di tích thượng cổ bên trong tình cờ còn sót lại thì còn ai nhớ tới trên đại lục này còn có Sáng Thế Thần?

Bạch Vũ thật sự không quyến luyến chút nào, muốn đích thân phá bỏ ảnh hưởng của Sáng Thế Thần đối với thế gian?

Thượng Quan Vân Trần không tin, hủy diệt Sáng Thế Thần Điện đồng nghĩa với việc hủy diệt cuộc đời của chính nàng, hẳn không tin Bạch Vũ sẽ làm chuyện đoạn tuyệt như vậy.

Thế nhưng hẳn cũng không thể không lo lắng, cuộc tiến công của một vạn hung thú thật sự xông tới rồi, làm sao đây? Sáng Thế Thần Điện có thể chống đỡ được không? Tuy nói thần điện do Sáng Thế Thần để lại, thế nhưng mười vạn hung thú, nhận định cũng quá sức chịu đựng.

"Điện chủ, chúng ta phải nghĩ biện pháp ngăn cản thú triều thôi! Thần điện nếu như bị xông phá, chúng ta lập tức không thể lui được nữa!" Vài vị tộc trưởng của đại gia tộc lo lắng nói với hắn, ngay cả tộc trưởng Ngọc Nhất Minh của Ngọc gia trốn hoài không ra khỏi cổng cũng đã đến.

Thượng Quan Vân Trần có chút tức giận: "Không phải ta đang nghĩ biện pháp à? Người có biện pháp thì nói ra đi!"

"Nghe nói những thú dữ kia là do Phượng Hoàng Vệ của Bạch Vũ chỉ huy, chỉ cần Bạch Vũ ra lệnh là có thể làm cho bọn chúng dừng

lại, không bằng chúng ta đi đàm phán với Bạch Vũ!" Ngọc Nhất Minh yếu ớt đề nghị. Hắn từ trước đến nay nhất gan sợ phiền phức, nhưng đề nghị lần này lại được đại đa số người đồng ý.

Chương 716: Phá Tháp (1)

"Đàm phán ư?" Thượng Quan Vân Trần nhíu mày, không ôm hy vọng gì cười lạnh lùng: "Được, các người đi nói đi, xem thử kết quả đàm phán có thể là gì."

Các vị tộc trưởng thật sự đi đàm phán.

Bạch Vũ biết được đối thủ yêu cầu đàm phán, vung tay lên, sáng khoái đồng ý: "Được, tiêu diệt hết toàn bộ Ngọc gia và Thượng Quan gia, ta có thể cân nhắc việc chiếm giữ Sáng Thế Thần Điện mở ra con đường hòa bình."

Nếu như có thể, nàng cũng không muốn hủy diệt Sáng Thế Thần Điện, có thể chiếm cứ Sáng Thế Thần Điện mà không cần đánh nhau dĩ nhiên là tốt nhất.

Ngọc Nhất Minh nghe được điều kiện của Bạch Vũ bị dọa phát sợ, đương nhiên đánh chết cũng không đồng ý, thấy trong ánh mắt các vị tộc trưởng khác lộ ra một thâm ý tàn độc khác thì tức đến nổ phổi nói: "Tuyệt đối không thể đồng ý nàng ta! Điều kiện như vậy rõ ràng là đang khích bác ly gián, cố ý nhằm vào Ngọc gia chúng ta, muốn cho nội bộ Sáng Thế Thần Điện tự chém giết lẫn nhau, chúng ta không thể bị mắc lừa!"

Mọi người im lặng, khẳng định là cố ý nhằm vào Ngọc gia, nói thế nào bọn họ cũng là một trong những hung thủ hại chết Bạch Phong, còn có phải là khích bác ly gián hay không cũng chưa biết. Có thể giết chết Ngọc gia, Bạch Vũ một lần nữa làm chủ Sáng Thế Thần Điện, thật sự sẽ dừng tay.

Đáng tiếc, Bạch Vũ là muốn diệt trừ hết Ngọc gia, còn có Thượng Quan gia.

Hi sinh Ngọc gia không vấn đề gì, nhưng hi sinh Thượng Quan gia là không thể, Thượng Quan Vân Trần vẫn là điện chủ, Thượng Quan gia vẫn là đứng đầu thần điện.

"Nếu đàm phán không thông, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Bây giờ phòng ngự thì không phòng ngự được rồi, không bằng chủ động xuất kích, giết chết Bạch Vũ!" Một lão tộc trưởng lông mày bạc trắng như tuyết nói tàn nhẫn.

"Nói được lắm, người đi đi." Thượng Quan Vân Trần gật gù, không có trách nhiệm nói.

Lão tộc trưởng giật giật khóe miệng một cái: "Bạch Vũ hôm nay là đỉnh phong Đại Đế, ta không phải đối thủ của nàng."

"Người còn biết nàng là Đại Đế? Đừng nói đến thực lực của nàng, ám vệ bên người nàng CÙNG trưởng lão không biết có bao nhiêu, ám sát nàng ta sao? Nếu có thể ám sát ta đã sớm động thủ rồi." Thượng Quan Vân Trần thờ dài, sát thủ đã phái đi ra ngoài, nhưng đều chết sạch cũng không đụng tới được cọng tóc của Bạch Vũ.

Một vị tộc trưởng khác tuổi hơi nhỏ hơn một chút nói: "Đối đầu không được, chỉ có thể dùng trí. Không biết điện chủ có biết biện pháp ném chuột sợ bình vỡ có thể khiến cho Bạch Vũ không dám động thủ hay không?"

"Ném chuột sợ bình vỡ à?" Thượng Quan Vân Trần sờ lên cằm.

"Đúng, chính là nhằm vào thứ mà nàng ta quan tâm nhất."

"Nàng quan tâm nhất... Đại khái là Dạ Quân Mạc và hai hài tử của nàng." Việc thừa nhận Dạ Quân Mạc là người quan trọng nhất trong lòng Bạch Vũ khiến Thượng Quan Vân Trần rất khó chịu.

"Đúng lúc, Dạ Quân Mạc và hai đứa bé bây giờ đều bị nhốt trong bảo tháp chín tầng, Ngọc Ưu Liên cũng vậy, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ, chém giết Dạ Quân Mạc!"

"Nói đúng lắm, không còn cách nào hơn, cũng nên nói Ngọc Ưu Liên mau chóng ra tay rồi. Cơ quan trong bảo tháp chín tầng đều do ả nắm giữ, nếu như không giết chết được Dạ Quân Mạc, cũng uổng công ả ta xưng là Thần Hoàng rồi." Thượng Quan Vân Trần lập tức quyết định tập hợp nhân mã, suốt đêm xuất phát đi tới Bình Tây thành.

Bảo tháp chín tầng được luyện chế vô cùng kiên cố và khép kín, muốn liên lạc với người ở bên trong, chỉ có thể đến gần bảo tháp chín tầng, dùng một loại phương pháp truyền âm đặc biệt khác truyền xuyên qua.

Trong tháp, Ngọc Ưu Liên đang phiền lòng, nghe được Thượng Quan Vân Trần thúc giục thì trong lòng lại càng phiền não hơn.

Dạ Quân Mạc rõ ràng thật sự đang thoải mái an tâm ở cùng hai hài tử sống trong mị mị không gian, ả chờ ở bên ngoài hơn mười ngày rồi nhưng không thấy hấn đi ra, xuyên qua mị mị không gian kết giới, ả nhìn thấy Dạ Quân Mạc thậm chí ngay cả lối ra cũng lười đi tìm, ngốc nghếch chơi đùa cùng hài tử.

Hấn không sợ nếu ả mở cơ quan trong mị mị không gian ra, sẽ không có nơi để trốn à?

"Dạ Quân Mạc, bầu trời trong mị mị không gian có sụp xuống, người cũng không lo lắng gì à?" Âm thanh Ngọc Ưu Liên lạnh lạnh quanh quần ở trong không gian.

Chương 717: Phá Tháp (2)

Dạ Quân Mạc lười suy nghĩ, ôm Mộ Vũ lạnh nhạt nói: "Người rốt cục đã vào được?"

Ngọc Ưu Liên lạnh lùng, hừ một tiếng: "Nói bậy bạ gì đó? Ta tất nhiên là ở trong tháp trông coi người rồi."

Dạ Quân Mạc thả Mộ Vũ xuống, lười biếng đứng dậy: "Nếu như bầu trời của mị mị không gian có thể sụp xuống, người đã sớm làm rồi, sẽ không chờ tới tận hôm nay mà không hề động thủ gì. Nếu như ta đoán không lầm, trước đây lúc đúc lại thiên cơ tháp, cơ quan mị mị không gian đã hoàn toàn hư tổn, các người căn bản là không có cách phục hồi như cũ. Người hiện tại đang nói chuyện với ta, chỉ có thể là đã tiến vào trong không gian rồi."

Vừa dứt lời, Dạ Quân Mạc một chưởng đánh ra, linh khí mạnh như bão táp xông thẳng vào trong hư không.

Ngọc Ưu Liên thét lên một tiếng, ẩn sau đám mây trên bầu trời, sừng sốt ổn định lại thân hình. Nàng không nghĩ tới Dạ Quân Mạc nói động thủ là lập tức động thủ, hơn nữa tìm được chỗ nàng núp dễ dàng như vậy.

Ả lập tức triệu hoán triệu hoán thú ngũ hệ, linh khí bạo phát, tập trung vào một điểm xuất ra, sức mạnh xuyên thủng đất trời không phải hướng tới Dạ Quân Mạc, mà lại phóng về phía Dạ Mộ Bạch.

Dạ Quân Mạc tức giận sôi người bay vút lên, Thanh Long ngũ hệ bay ra, thân thể cao lớn xoay quanh trên không trung, khí thế lạnh như

bằng đánh tan sức mạnh đang bay vụt đến, vẫy rồng trên người nó phụt ra nhiều tia lửa.

Dạ Mộ Bạch lập tức lùi muội muội lui lại, khoác áo tàng hình lên, rời thật xa vòng chiến.

Loại đại chiến như thế này bọn chúng chỉ có thể trở mắt đứng nhìn, lơ là một chút trúng ảnh hưởng dư âm của nó cũng sẽ ngập chìm trong tai họa.

Hai người bọn họ đánh đặc biệt kịch liệt, mị mị không gian cũng bắt đầu rung lắc dữ dội.

Ngọc Ưu Liên ỷ vào có hơn Dạ Quân Mạc một con triệu hoán thú hệ Mộc, có thể không ngừng khôi phục sức chịu đựng, tấn công liên tục không chút khách khí.

Dạ Quân Mạc từ từ lui lại, tình trạng thương tích của bốn con triệu hoán thú mỗi lúc một nặng hơn.

Ngọc Ưu Liên vui mừng quá đỗi, muốn gia tăng sức mạnh tấn công, đột nhiên cảm giác thấy có gì đó không ổn, động tác của triệu hoán thú của nàng bắt đầu chậm lại.

"A!" Ngọc Ưu Liên nghiêng răng hét lên một tiếng, vội vàng ăn một lượng lớn giải độc thảo: "Dạ Quân Mạc, ngươi hạ độc lúc nào vậy?"

Dạ Quân Mạc lạnh lùng cười mỉa mỉa: "Độc sư hạ độc, làm sao có thể để cho ngươi biết trước?"

Hắn cũng không dùng loại độc dược làm chết người ngay tức khắc kia, loại đó quá dễ dàng bị phát hiện, đối với Ngọc Ưu Liên mà nói cũng vô dụng, Sáng Thế Thần Điện có đầy đủ các loại giải độc thảo

cao cấp thể giải được nhiều loại độc. Hắn đã dùng bột của khối đá có độc do Bạch Vũ phát hiện ra trước đó.

Chất độc này không mùi không vị, khó có thể phát hiện, độc tính cực kỳ khủng khiếp, đều rất hiệu quả đối với người và triệu hoán thú. Ngọc Ưu Liên ăn nhiều giải độc thảo hơn nữa cũng không có cách nào lập tức giải được độc.

Sắc mặt Ngọc Ưu Liên biến thành màu đen, dẫn theo triệu hoán thú trúng độc nhanh chóng thoát đi.

Dạ Quân Mạc ngồi trên Thanh Long ngũ hệ, chở thêm hai đứa nhóc, bay không nghỉ, bám theo Ngọc Ưu Liên trốn ra khỏi mị mị không gian.

Sau khi ra khỏi không gian đó, là một hành lang hoàn toàn lạnh lẽo và rộng rãi, xuyên qua lớp sương mù màu đen, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi của Ngọc Ưu Liên nữa rồi.

Dạ Quân Mạc không đuổi theo nữa, mà sau đó tỉ mỉ tra xét tình hình chung quanh, rồi tìm một góc nghỉ ngơi.

Dạ Mộ Bạch im lặng nhìn phụ thân: "Phụ thân, người lại nghỉ ngơi à? Máy tháng không gặp, sao người lại trở nên lười biếng như vậy?"

"Đây không phải là lười biếng, mà là thông minh. Nếu đuổi theo, người biết sẽ gặp phải cơ quan gì chưa? Ít ra ở đây, chúng ta không gặp nguy hiểm." Dạ Quân Mạc mỉm cười xoa xoa đầu Dạ Mộ Bạch.

Dạ Mộ Bạch nhìn một vòng xung quanh: "Người làm sao có thể khẳng định?"

"Ta đương nhiên có thể khẳng định, tháp này là lấy thiên cơ tháp làm

cơ sở để xây dựng lại, toàn bộ cấu tạo của thiên cơ tháp ta đều biết, vùng phụ cận mị mị không gian không có cách nào lắp đặt được cơ quan và kết giới." Dạ Quân Mạc kiên nhẫn giải thích.

Chương 718: Phá Tháp (3)

Dạ Mộ Bạch bĩu môi: "Vậy là chúng ta cứ đứng đờ ra ở đây à?"

"Tại sao là đờ ra chứ? Chúng ta có rất nhiều chuyện có thể làm, ví dụ như khảo nghiệm thực lực của con một chút, mấy ngày nay con làm sao có thể luyện ma long hắc ám lên thành cấp ba?" Dạ Quân Mạc cười híp mắt nói.

Dạ Mộ Bạch đột nhiên xị mặt xuống, ma long hắc ám quả thực đã lên được cấp ba, thế nhưng phụ thân chưa bao giờ biết chiếu theo cấp bậc trước mặt để khảo nghiệm tiểu tử này, là người thừa kế huyết mạch Sáng Thế Thần, không thể thắng cấp chiến đấu đó chính là thất bại.

Thắng cấp chiến đấu không phải là thuận miệng nói một câu đơn giản như vậy, phụ thân một chút cũng không thủ hạ lưu tình, mỗi lần chiến đấu xong, đều là mình đầy thương tích.

Dạ Mộ Vũ ở một bên cười trộm: "Con triệu hoán thú thứ hai cũng là do ca ca bồi dưỡng ra, cha phải khảo nghiệm hai lần mới được."

Dạ Quân Mạc gật gù: "Thử luôn cả Vũ nhi và Bạch nhi! Hồ ly Linh Lung hệ Kim của Mộ Vũ cũng cấp ba, chút nữa ta cũng thử."

Dạ Mộ Vũ cũng không cười nổi nữa.

Dạ Mộ Bạch cao hứng, coi như cuối cùng cũng không phải chỉ có mình hấn là không may.

Dạ Quân Mạc ở đây làm nghiêm phụ, khảo nghiệm thực lực hai đứa bé, Ngọc Ưu Liên trốn đi, sắp phát điên rồi.

Dạ Quân Mạc hạ độc ả quá ác rồi, ả hầu như ăn sạch giải độc thảo dự phòng cũng không thể tiêu trừ độc tính. Phải biết rằng ả đã ăn hết giải độc thảo năm ngàn tuổi, mới tạm thời áp chế được độc tính.

"Quái lạ! Đây rốt cuộc là độc gì?" Ngọc Ưu Liên hoảng hốt tột độ, độc này nếu không giải hết, các loại dược tính trong giải độc thảo không áp chế nổi, chẳng mấy chốc sẽ lan ra khắp cơ thể, cuối cùng ả bị phát độc mà chết!

Ả chỉ có thể dùng linh khí gom độc tính ngưng tụ lại một chỗ, rồi dùng một lượng lớn giải độc thảo và giải độc linh thuật của triệu hoán thú làm tiêu tan từ từ.

Ả chính vì trúng độc mà phiền não, Thượng Quan Vân Trần lại còn không kiên nhẫn tới thúc giục ả.

"Rốt cục ngươi có động thủ hay không? Dạ Quân Mạc và ngươi thực lực tương đương, nhưng hắn còn mang theo hai đứa bé, đừng nói ngươi không làm gì được hắn. "

"Ngươi nói đơn giản quá, hai đứa bé kia dễ dàng đối phó như vậy sao?" Chúng vô cùng tinh quái, vừa thấy nguy hiểm lập tức ẩn thân chạy trốn, tìm mãi cũng không tìm ra. Ngọc Ưu Liên nghiêng răng nghiêng lợi.

Thượng Quan Vân Trần giận dữ quát: "Ý của ngươi là ngay cả hai đứa oắt con mà ngươi cũng không đối phó nổi? Chắc ngươi cũng biết Bạch Vũ đã triệu tập mười vạn thú triều sắp công phá vào Sáng Thế Thần Điện rồi. "

"Người nói cái gì?" Ngọc Ưu Liên kinh hãi đến biến sắc: "À làm sao có khả năng triệu tập nhiều hung thú như vậy?"

"Ta còn có thể gạt người sao. Nếu không phải là như vậy, ta sẽ không tiếc bỏ tất cả mà xông vào Bình Tây thành tìm người? Chủ tướng của Bình Tây thành đã bao vây mấy lớp xung quanh bảo tháp chín tầng, chẳng mấy chốc nữa Bạch Vũ sẽ nhận được tin báo mà qua đây. Người phải nhanh lên, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa." Thượng Quan Vân Trần ở bên ngoài ồn ào, giọng nói vô cùng lo lắng.

Hắn đã một mạch mở đường máu tiến vào Bình Tây thành. Người của Bình Tây thành cũng không làm gì được bọn chúng, toàn bộ chỉ có thể lui lại, đứng xa xa nhìn, nhưng không có nghĩa là Bạch Vũ mà đến đây rồi sẽ không làm gì được bọn chúng.

Lần này hắn được ăn cả ngã về không, dẫn theo tất cả lực lượng của Sáng Thế Thần Điện. Nếu như Ngọc Ưu Liên không thể thành công giết chết Dạ Quân Mạc, Sáng Thế Thần Điện kia coi như xong!

Ngọc Ưu Liên nhăn trán nhíu mày, không ngờ tới cục diện cuộc chiến bên ngoài đột nhiên bị đảo ngược, vốn tưởng rằng dựa vào nền tảng của Sáng Thế Thần Điện thế nào đi nữa cũng có thể cùng Đế Quốc Bóng Tối quyết chiến bất phân thắng bại, ai ngờ Bạch Vũ lại có biện pháp phát động thú triều.

À cũng muốn mau sớm giết chết Dạ Quân Mạc, chạy ra hỗ trợ, nhưng vấn đề là ả hiện tại đang trúng độc, Dạ Quân Mạc có giết ả hay không còn rất khó nói.

"Trong khoảng thời gian ngắn e rằng không có cách nào giết chết Dạ Quân Mạc." Ngọc Ưu Liên dứt khoát trần thuật sự việc.

Chương 719: Phá Tháp (4)

"Người đang nói đùa à? Cơ quan bên trong bảo tháp chín tầng nhiều như vậy mặc cho người điều khiển, người còn không giết được Dạ Quân Mạc?" Thượng Quan Vân Trần tức giận quát.

Ngọc Ưu Liên cũng nổi giận: "Người cho rằng Thần Hoàng là con gà à? Muốn giết là giết? Huống hồ cơ quan bên trong bảo tháp chín tầng yếu hơn thiên cơ tháp một chút, ta không có nhiều cơ hội để ra tay."

"Nhưng Bạch Vũ sắp tới rồi."

Ngọc Ưu Liên trầm ngâm một hồi: "Ở đây có một cái áo choàng, vừa này là ta tiện tay nhặt được, hẳn là y phục của tiểu a đầu Bạch Vũ, người cầm đi thử uy hiếp Bạch Vũ xem."

Ả đứng lên, dùng sức vút áo choàng nhỏ hướng lên phía trên, bầu trời nhanh chóng tạo thành một vòng xoáy nhỏ, hút áo choàng vào, biến mất rất nhanh.

Ở ngoài bảo tháp chín tầng, Thượng Quan Vân Trần thuận lợi lấy được áo choàng nhỏ được ném ra, mà vào lúc này Bạch Vũ cũng đến rồi.

Nàng trực tiếp mang lực lượng tinh anh của Đế Quốc Bóng Tối, bao vây toàn bộ Bình Tây thành, Âm Lân, Âm Lang và Ngũ Vương đều đã tới.

Thượng Quan Vân Trần nhìn Bạch Vũ không lo ngại gì: "Bạch Vũ, đúng là người tới rất nhanh, thấy toà tháp này rồi chứ? Hiện tại hài tử

của nàng và Dạ Quân Mạc đều ở bên trong. Nếu nàng dám hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ lập tức giết bọn họ. "

Bạch Vũ khinh thường nói: "Người lại không ở bên trong, làm sao động thủ?"

"Ta đúng là không ở bên trong, nhưng Ngọc Ưu Liên thì đang ở bên trong. Nàng đã từng ở trong thiên cơ tháp, hiển nhiên phải biết cơ quan bên trong trùng trùng, việc giết Thần Hoàng chắc chắn sẽ không khó khăn." Điều bộ của Thượng Quan Vân Trần như nắm chắc phần thắng.

Bạch Vũ chớp mắt một cái: "Người muốn thế nào?"

Trong lòng Thượng Quan Vân Trần vui vẻ nói: "Rất đơn giản, nàng hãy ra lệnh cho đại quân hung thú lui về. Người của Đế Quốc Bóng Tối lui ra bên ngoài Bình Tây thành trăm dặm, nàng theo ta trở về Sáng Thế Thần Điện."

Lần này hẳn muốn mang Bạch Vũ trở về, một chút ý nghĩ khác cũng không có, chỉ là muốn dùng Bạch Vũ làm con tin.

Ám Lang nổi trận lôi đình: "Người nằm mơ à. Vương Hậu, đừng nghe tên tiểu nhân hèn hạ này, khẳng định Thánh Quân không có chuyện gì đâu."

"À, ra lệnh cho mọi người chuẩn bị. Hẳn là quân chủ lực của Sáng Thế Thần Điện đều đã ở chỗ này, vừa lúc một lưới bắt hết." Bạch Vũ gật gù rất cao hứng.

Thượng Quan Vân Trần mặt biến sắc: "Người không tin?"

Hắn lấy áo choàng nhỏ đó ra: "Cái này chắc là nàng biết?"

Ánh mắt Bạch Vũ như là mặt nước lay động, chấn động kịch liệt một hồi, đó là áo choàng nhỏ mà nàng tự tay làm Mộ Vũ, là do nàng làm ra sao không nhận ra được chứ?

"Đưa ta." Bạch Vũ vươn tay ra.

Thượng Quan Vân Trần vung tay ném áo choàng cho nàng: "Thế nào? Nhận ra rồi à? Trong tháp cũng không chỉ có Dạ Quân Mạc, còn có một cặp hài tử song sinh của nàng nữa, không phải tính mạng của bọn chúng nàng cũng không quan tâm?"

Bạch Vũ ôm áo choàng nhìn đến nửa ngày, sắc mặt tất cả mọi người bên ngoài đều rất khó coi.

Ám Lân trầm mặc một hồi, nói: "Cái này khẳng định là áo choàng của tiểu công chúa à?"

"Đúng, là do đích thân ta làm, sao có thể không nhận ra?" Bạch Vũ giọng nói trầm thấp, nhìn chằm chằm áo choàng, mặt không chút cảm xúc.

"Không bằng liên lạc với Thánh Quân thử, hỏi một chút xem sao."

"Ta mới vừa thử qua, truyền âm bị ngăn cản." Bạch Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

Ở xung quanh bảo tháp Thượng Quan Vân Trần đã làm một tầng kết giới, chuyên để ngăn cản truyền âm.

"Vương Hậu định làm như thế nào?" Ám Lân thâm trầm hỏi.

Bạch Vũ nhìn hẩn, điệu bộ vẻ mặt bên ngoài thật nghiêm túc, tiện tay

đem áo choàng nhét vào trong lồng ngực của hắn: "Còn có thể làm sao? Cơ hội tốt như vậy, không biết nắm giữ là người ngốc rồi, đương nhiên là dốc toàn bộ lực lượng tiêu diệt Sáng Thế Thần Điện."

Nàng và Âm Lân cao giọng nói, Thượng Quan Vân Trần nghe được rất rõ ràng, sắc mặt nhất thời tối sầm lại, hoang mang hỏi: "Bạch Vũ, nàng thật sự dự định mạo hiểm tính mệnh hài tử và phu quân của nàng vậy à?"

Bạch Vũ không để ý tới hắn tí nào, quả quyết hạ lệnh: "Mọi người nghe lệnh, tiêu diệt Sáng Thế Thần Điện, giết Thượng Quan Vân Trần!"

Chương 720: Phá Tháp (5)

Thượng Quan Vân Trần sầm mặt lại, mắt trực tiếp nhìn mọi người của Đế Quốc Bóng Tối tiến đến tấn công không hề khách khí, hấn cũng vội vàng kết hợp với mọi người phía sau phản kích.

Hầu như toàn bộ lực lượng tinh anh của Sáng Thế Thần Điện hấn đều mang đến, đối đầu với người Bạch Vũ cho nên cũng không thua gì.

Nhưng Bình Tây thành vốn là địa bàn của Đế Quốc Bóng Tối. Đế Quốc Bóng Tối nhiều người, số lượng Tôn Chủ khá nhiều, năm vị Tôn Chủ đánh không thắng một vị Đại Đế, mười vị thì sao? Ở một thời điểm nào đó dùng được chiến thuật biến người là rất hay.

Bạch Vũ tự mình ra tay, đối mặt với Thượng Quan Vân Trần, ngũ hệ triệu hoán thú thần uy vô cùng, ai có thể chống đỡ.

Thượng Quan Vân Trần hoảng hốt, miễn cưỡng đối phó với Bạch Vũ. Trưởng lão và tộc trưởng bên cạnh không ngừng phát ra tiếng kêu thảm, hấn cũng không cách nào đi cứu.

Hấn sốt ruột vô cùng, điều khiển ba con kỳ lân thú cũng mất thăng bằng, không ngừng phạm sai lầm.

Lúc mới bắt đầu, thực lực còn có thể ngang nhau với Bạch Vũ, thời gian càng dài, hấn càng không có sức.

Người của Sáng Thế Thần Điện cũng liên tục bại lui, một trận chiến đánh năm ngày, tình huống chiến cuộc bắt đầu nghiêng về một bên.

"Bạch Vũ, nàng thật sự không để ý đến tánh mạng hài tử của nàng?"
Thượng Quan Vân Trần cuống lên, uy hiếp lung tung.

Bạch Vũ lờm một cái, một chưởng xông thẳng đánh tới. Lúc Thượng Quan Vân Trần phong bế phạm vi tòa tháp, nàng lập tức biết ngay Thượng Quan Vân Trần chẳng qua là đang gạt nàng. Nếu như Mộ Vũ thật sự xảy ra chuyện, hẳn lại ngăn cản tin tức truyền tới à? Để cho nàng hỏi rõ không phải càng tốt hơn sao.

Thượng Quan Vân Trần vung cây thương bằng bạc ra, hào khí ngất trời, đánh tan một chưởng của Bạch Vũ, trong lòng lại nóng vội vô cùng. Hắn muốn đột phá vòng vây nhưng không làm được, chỉ có thể không ngừng thúc giục Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên nghe được Thượng Quan Vân Trần bị Bạch Vũ nhốt trong thành không trốn ra được, thầm mắng hắn ngu xuẩn, đến lừa gạt người mà cũng không biết, có điều Bạch Vũ bây giờ không dễ lừa nữa rồi.

Thời gian năm ngày này, độc trên người ả cũng đã thanh trừ gần hết, trước tiên chỉ có thể để Dạ Quân Mạc và hai đứa nhóc sang một bên, ả phải đi ra ngoài giúp Thượng Quan Vân Trần. Đây là trận chiến cuối cùng, hầu như hai bên đều đã dốc toàn bộ lực lượng, bên nào thua, chính là thất bại hoàn toàn.

Ngọc Ưu Liên đi tới tầng thứ chín của bảo tháp chín tầng, yên lặng điều động linh khí, đánh vào đỉnh tháp, đồng thời báo cho Thượng Quan Vân Trần. Thời điểm chế tạo bảo tháp chín tầng phong ấn cũng rất tốt, người ở bên trong tuyệt đối không có cách nào mở bảo tháp đi ra được, trừ khi có người ở ngoài hỗ trợ.

Thượng Quan Vân Trần nghe được Ngọc Ưu Liên muốn ra ngoài, vui

mừng khôn xiết, lập tức mở đỉnh tháp, cánh cửa ra duy nhất.

Thân bảo tháp cao vút chín tầng mây rung động một hồi, phát ra tiếng sấm rền vang, hai bên đang giao chiến lao nhao liếc mắt, chỉ thấy đỉnh tháp thật cao chậm rãi mở ra một cái cửa.

Ngọc Ưu Liên ở trong tháp nhìn không thấy chính xác vị trí cửa ra, toàn bộ tầng thứ chín đều bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, nhưng nàng có thể cảm giác được linh khí tản ra từ một nơi nào đó mà trốn chạy ra ngoài.

"Chính là chỗ đó." Ngọc Ưu Liên lập tức bay ra.

Ầm.

Một ngọn lửa màu xanh lam từ sau ả lao thẳng tới, nhiệt độ nóng đến mức có thể đốt người thành tro bụi chỉ trong nháy mắt. Ngọc Ưu Liên phản ứng cực nhanh, phát tay đánh một chưởng linh khí lên trên ngọn lửa.

Ngọn lửa màu xanh lam nổ tung trong không gian, đốm lửa bay tung tóe đầy trời, khuấy lên một luồng khói xám mờ mịt.

Ngọc Ưu Liên không dám làm liều, ả đang bay nhanh trên không trung đột nhiên bị đánh rơi xuống. ả quay đầu lại, nhìn thấy Dạ Quân Mạc xuất hiện ở cửa ra của tầng chín, đôi mắt yêu kiều bỗng nhiên thu lại: "Dạ Quân Mạc, ngươi làm sao tới được đây?"

Mấy ngày này lúc nào ả cũng theo dõi Dạ Quân Mạc. Dạ Quân Mạc vì để tránh đụng vào cơ quan, căn bản không hề dịch chuyển vị trí, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện, nàng hiển nhiên không phát hiện hẳn là làm sao đến đây được.

"Người không phải muốn đi ra ngoài à? Vừa hay ta cũng không muốn
ngốc nghếch mà tiếp tục ở lại đây." Dạ Quân Mạc bình thản nói.

Chương 721: Phá Tháp (6)

Tiếng động mở cửa lối ra của bảo tháp chín tầng không nhỏ, Dạ Quân Mạc lúc nào cũng chú ý, đương nhiên phát hiện ra.

Vừa có động tĩnh, hắc lập tức mang theo hai hài tử chạy tới hướng bên này, cơ quan trên đường chỉ cần không phải có người cố tình điều khiển, với hắc mà nói là rất dễ dàng ứng phó.

Hơi thở trên người hắc tăng vọt, linh khí hòa trong sương mù, lối ra bí mật rất nhanh được phát hiện ra, lúc này lối ra đã hoàn toàn được mở.

Ngọc Ưu Liên thấy vậy, nóng ruột triệu hoán triệu hoán thú ra ngăn cản Dạ Quân Mạc, tự mình bay tới lối ra lần nữa. Dạ Quân Mạc cũng triệu hoán hết bốn con triệu hoán thú ra, bay người ngăn cản Ngọc Ưu Liên rời đi.

Hai người lại triển khai đại chiến lần nữa, chấn động đến mức một Thần Hoàng như hắc cũng bị chao đảo dữ dội, người bên ngoài thấy bảo tháp chín tầng rung động kịch liệt, ở cửa ra vào của đỉnh tháp đột nhiên bay ra một con rồng to lớn màu đen.

Sắc mặt Thượng Quan Vân Trần lạnh cóng, trong mắt tràn đầy thất vọng và sùng sốt, bay ra là rồng, trước tiên là Dạ Quân Mạc bay ra? Không đúng, triệu hoán thú của Dạ Quân Mạc là Thanh Long, quái vật khổng lồ này lại màu đen tuyền, vảy rồng rắn chắc dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng lộng lẫy lạnh như băng.

Chờ hắc nhìn kỹ lại, mới phát hiện con rồng này tuy rằng hình thể to

lớn, nhưng kỳ thực chỉ mới cấp ba!

Lúc này, Bạch Vũ một chiêu đẩy lùi Thượng Quan Vân Trần, nhìn về phía Hắc Long bay, Hắc Long dần dần thu nhỏ lại, hai đũa nhóc lấy cái áo khoác tàng hình ra xuất hiện trước mắt mọi người, chạy thẳng vào lòng của Bạch Vũ.

"Mẫu thân, Mộ Vũ rất nhớ người." Mộ Vũ ở trong lồng ngực Bạch Vũ làm nũng.

Mộ Bạch cũng dựa vào Bạch Vũ không nói lời nào, con người như đôi ngọc thạch đen nhánh, long lanh nước mắt nhìn phụ mẫu.

Bạch Vũ vuốt đầu hai đũa bé cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng nghĩ tới hai tiểu tử này gạt nàng lén chạy ra ngoài, vẫn nên phải làm ra gương mặt nghiêm nghị: "Nhớ ta? Nhớ ta mà lén chạy ra ngoài à? Phụ thân các người đâu?"

"Phụ thân còn ở bên trong đánh nhau với nữ nhân xấu kia, hấn để cho chúng hài nhi đi ra trước." Mộ Vũ nghiêng đầu qua chỗ khác, ngón tay út mập mập chỉ vào bảo tháp chín tầng.

Ầm ầm ầm.

Bảo tháp lại rung động lần nữa, lần dao động này với đợt trước kịch liệt hơn nhiều, toàn bộ tháp cũng bắt đầu nghiêng ngả, bộ dáng như muốn sụp đổ.

"Không đúng, sụp thật rồi! Chạy mau!"

Ở xung quanh tháp mọi người đang đánh nhau phát hiện ra bảo tháp chín tầng to lớn bắt đầu sụp đổ hướng về phía bọn họ thì chạy tán loạn, bất chấp là hai bên đang giao chiến.

Bảo tháp chín tầng thật sự đổ xuống, thân tháp kiên cố chưa từng có giờ xuất hiện từng khe hở, thực sự phá nát hơn một nửa thành trì, khắp nơi giống như rung lên hạ xuống mấy lần, làm cho trời đất đầy bụi mù.

Trên đường tẩu thoát, Ngọc Ưu Liên từ trong bảo tháp lao ra, nhanh chóng đóng lối ra lại.

Thượng Quan Vân Trần và các vị tộc trưởng mắt sáng lên, trong lòng vô cùng kích động. Hay quá! Ngọc Ưu Liên ra rồi, vẫn nhất được Dạ Quân Mạc, bọn họ còn có cơ hội!

Nhưng không chờ bọn họ vui vẻ xong, đỉnh tháp lại lập tức bị phá thủng.

Chỗ Ngọc Ưu Liên phong tỏa bị thủng ra một lỗ thủng khổng lồ, một con ngũ hành chu tước toàn thân rực lửa, màu đen ngạo nghễ bay ra, Dạ Quân Mạc đứng trên người chu tước, khí thế oai phong lẫm liệt phá tan tháp bay ra ngoài, việc phong tỏa của Ngọc Ưu Liên đối với hắn căn bản là vô ích.

Ngọc Ưu Liên hung hăng cắn răng, hoàn toàn không ngưng nghỉ, chấn động xoay người nhanh chóng đánh văng đám người Ngũ Vương đang vây quanh, mở ra một khoảng trống, đột phá vòng vây. Thượng Quan Vân Trần chống trả quyết liệt, vội vàng đuổi kịp Ngọc Ưu Liên.

"Chờ chúng ta một chút!" Nhóm tộc trưởng cùng trưởng lão phát hiện có điều không đúng, khẩn trương đột phá vòng vây.

Ngũ Vương quyết tâm không chịu thua. Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần không thể tiếp tục dây dưa đành bỏ chạy, đám

trưởng lão này có liều mạng cũng phải chặn bọn chúng lại cho bằng được. Đối phó một hồi kịch liệt sau đó, trưởng lão của Sáng Thế Thần Điện chỉ chạy thoát không đến hai mươi, toàn quân còn lại bị diệt ở trong Bình Tây thành, trong đó bao gồm Ngọc Nhất Minh và phần lớn là người Ngọc gia.

Chương 722: Vách Núi (1)

Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần đột phá vòng vây, sau đó điều khiển triệu hoán thú bay ra Bình Tây thành hướng về phía tây.

Hai mươi mấy vị trưởng lão theo phá vòng vây kinh hồn khiếp vía đi theo phía sau bọn chúng, tốc độ lại quá chậm, không bao lâu sau đó đã bị nhóm Ngũ Vương và các trưởng lão đuổi theo, đánh rất gây go bất phân thắng bại

Vài trưởng lão sợ hãi, Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần căn bản cũng không để ý tới bọn họ, bọn họ dứt khoát lạng lẽ tẩu thoát đi, không tiếp tục theo Thượng Quan Vân Trần nữa.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc theo sát không nghỉ, không chú ý gì những trưởng lão này, chủ tâm bám theo Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên.

"Ngu ngốc, dính chặt nhau như thế à, không bằng chúng ta tách nhau ra đi." Ngọc Ưu Liên đề nghị Thượng Quan Vân Trần.

"Bây giờ tách nhau ra đi? Chắc người không phải muốn dùng ta để phân tán sự chú ý của bọn họ? Đến nước này rồi, đừng nghĩ lại bỏ ta." Thượng Quan Vân Trần khinh thường hừ lạnh.

Ngọc Ưu Liên sắc mặt khó coi, trận chiến lần này Sáng Thế Thần Điện xem như là thất bại hoàn toàn. Thần điện không kháng cự nổi cuộc công kích bất ngờ của mười vạn hung thú thú triều, lực lượng tinh nhuệ thật sự cũng không còn sót lại bao nhiêu.

Có điều, ả còn sống, sống thì còn có cơ hội trở mình.

Ả tuyệt đối không thể để cho Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ đuổi theo, nếu như Thượng Quan Vân Trần lại liên lụy ả nữa, ả sẽ không chút do dự đạp hẳn xuống.

Nhìn phía sau thấy Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ gần đuổi kịp, ả thúc Bạch Ngọc cầu, bỗng nhiên chuyển hướng, phóng thẳng vào một vùng trong núi sâu.

Choảng.

Một luồng linh khí của Dạ Quân Mạc xẹt thẳng tới, ngọn núi bị bổ đôi giống như cắt đậu phụ, đổ sụp ầm ầm ở chân núi, Bạch Ngọc cầu muốn vào núi suýt nữa bị đè bẹp, cuống quít dừng lại, gồng người lên chạy lui lại.

Ngọc Ưu Liên ngược nhìn gò núi to lớn trước mắt bị hổng một lỗ lớn, quay đầu chạy tiếp, không dám ngừng lại một giây nào.

Trên đường đuổi theo, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc ở phía sau thỉnh thoảng sử dụng các loại phương pháp, ngăn cản hành động của bọn chúng, làm chậm tốc độ của bọn chúng. Bạch Ngọc cầu của Ngọc Ưu Liên vẫn một mạch chạy như bay, liên tục giằng co như vậy đến mười ngày, bốn người bọn họ đã đi xa cả triệu dặm rồi.

Người của Đế Quốc Bóng Tối truy đuổi theo nhưng không theo kịp, chỉ còn lại có Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc.

Ngọc Ưu Liên và Thượng Quan Vân Trần lợi dụng thời gian đi đường, cuối cùng cũng chữa lành thương tích, tốc độ của bọn họ chậm lại. Ngọc Ưu Liên quay đầu, nhìn lạnh lùng về phía hai người Dạ Quân Mạc và Bạch Vũ đang cưỡi con ngựa hành chu tước.

"Các người một mạch truy đuổi, thật to gan, hai người các người, có thể diệt trừ chúng ta sao?" Ngọc Ưu Liên nở một nụ cười, trong nụ cười ẩn giấu sự tàn nhẫn không dễ dàng phát giác được.

Thượng Quan Vân Trần cũng cười to: "Bây giờ vết thương của ta đã lành, thực lực của chúng ta có thể không thua kém gì các người."

Bạch Vũ mỉm cười, chỉ chỉ về phía sau bọn chúng: "Chính xác nên dừng lại rồi, nơi này có vẻ được đấy."

Ngọc Ưu Liên nhìn chung quanh, nhìn thấy vách đá thẳng đứng ở sau lưng, vực sâu vạn trượng, sầm mặt lại, giọng nói run run: "Nơi này là..."

"Không sai, chính là cái vách núi năm đó người giết ta và Dạ Quân Mạc, tỷ tỷ còn nhớ không?" Mắt Bạch Vũ lạnh như băng nhìn vào vách núi cách đó không xa, năm đó chính là ở chỗ này, Dạ Quân Mạc bị giết, nàng dùng trái tim của chính mình cứu lại Dạ Quân Mạc.

Thượng Quan Vân Trần trong lòng hoảng sợ, đã truy đuổi nhau cả một quãng đường dài như vậy sao lại chạy đến đúng chỗ này? Chẳng lẽ Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc dọc đường đi theo ngăn cản kỳ thực là buộc chúng ta chạy đến nơi đây? Vậy mà hắn chẳng phát hiện ra gì cả.

"Đây là nơi tất cả bắt đầu, một thù trả lại một thù, tất cả cũng nên kết thúc ở nơi đây." Bạch Vũ bước ra một bước, Tiểu Thanh và Tiểu Bạch phun mạnh ra, hỏa diễm ngập trời trong nháy mắt nhấn chìm vách núi.

Ngọc Ưu Liên kinh hãi hét một tiếng, cùng với Thượng Quan Vân Trần liên tục bị buộc phải lùi lại, đến mép vực sâu vạn trượng.

Chương 723: Vách Núi (2)

"Chết tiệt!" Ngọc Ưu Liên xua xua ngọn lửa, nhìn Bạch Vũ trước mặt duyên dáng đáng yêu, trong mắt ả rực lên sự tàn nhẫn độc ác:

"Được, người muốn kết thúc, ta cho người một cái kết khác. Vạn năm trước ta có thể giết các người, ngày hôm nay vẫn như cũ có thể giết chết các người một lần nữa!"

Ngọc Ưu Liên cưỡi con Bạch Ngọc cầu, đột nhiên nhanh như tia chớp vọt qua biển lửa đánh về phía Bạch Vũ, cùng lúc đó Thượng Quan Vân Trần cũng động thủ, triệu hoán cả ba con kỳ lân thú cùng nhau, đánh về phía Bạch Vũ.

Giữa Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc, đương nhiên cảnh giới của Bạch Vũ vẫn thấp hơn, dễ tiêu diệt hơn. Chỉ có diệt trừ Bạch Vũ trước tiên, sau đó đi đối phó với Dạ Quân Mạc thì mới có phần thắng.

Băng Hồ và Trảm Nguyệt phát hiện ra hành động của hai người bọn chúng. Băng Hồ tung ra một chiêu vạn dặm băng xuyên làm đông cứng cả hai người. Thượng Quan Vân Trần bị đông lại, nhưng động tác của Ngọc Ưu Liên chỉ chậm chạp một lát, chưa đến hai hơi thở lại bay lướt qua.

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi, thừa dịp hai người này trong thời gian bị đông cứng, Trảm Nguyệt cho bốn con triệu hoán thú còn lại gia tăng tốc độ linh thuật. Tịnh Nguyệt tu luyện tới cấp chín, không những giải được độc, tiêu trừ các loại tác dụng phụ, còn có thể làm cho nhóm triệu hoán thú tăng tốc độ.

Có Trảm Nguyệt giúp tăng tốc, Tiểu Hôi với bộ dạng đồ sộ nhưng

hành động nhanh như chớp giật, trong tích tắc đã đến trước người Bạch Vũ.

Sau va chạm kịch liệt đó, Tiểu Hôi lão đảo lui lại, hầu như hơn phân nửa thân thể bị thương, bốn con triệu hoán thú của Ngọc Ưu Liên cũng bị đẩy lui.

Lúc này, Thượng Quan Vân Trần lao tới tấn công, đột nhiên phóng thương bạc ra, thương vọt bay như rồng, mang theo trận trận cuồng phong, đâm thẳng vào điểm yếu của Bạch Vũ. Ba con Kỳ Lân thú cũng xông qua sự ngăn cản Tiểu thanh và Tiểu Bạch, vọt tới bên cạnh Bạch Vũ.

Ầm

Dạ Quân Mạc toàn thân khí thế tràn ngập, nổi cơn thịnh nộ, ngũ hành Hắc Long và Chu Tước lấp lóe, sức mạnh cuồng bạo giống như lốc xoáy quét ngang vách núi, ba con kỳ lân thú ở trong cơn lốc xoáy bị phanh thây thành nhiều khúc, văng ra ngoài.

Nhưng Dạ Quân Mạc không kịp chặn cây thương dài của Thượng Quan Vân Trần lại, mũi thương thoáng một cái, đã bay đến yết hầu của Bạch Vũ.

Lúc này không có bất kỳ một con triệu hoán thú nào bên cạnh Bạch Vũ có thể giúp nàng ngăn cản một thương đầy uy lực này, năm con triệu hoán thú to lớn của Ngọc Ưu Liên thực lực quá mức khủng khiếp, kịch liệt bám víu, liên tục tấn công bọn họ, ngay cả Trảm Nguyệt cũng không kịp trợ giúp.

Đáy mắt Bạch Vũ lạnh như băng, lập tức lấy ra Bạo Liệt Lưu Hỏa.

Ngọn lửa mãnh liệt ở trong tay Bạch Vũ vừa xuất hiện ngay lập tức

bùng nổ ra hơi thở của sự hủy diệt, nóng hơn nhiệt độ mặt trời làm cho cả ngọn núi giống như bị rơi vào trong một cái lò lửa, không thể kém hơn uy lực lửa của Tiểu Thanh là bao nhiêu.

Ngọc Ưu Liên kinh hãi, Bạch Vũ đối với việc tu luyện linh thuật đã đến đẳng cấp này rồi. Ắ là Thần Hoàng sử dụng uy lực linh thuật cũng chỉ đến thế mà thôi, không xứng đáng là hậu duệ của Sáng Thế Thần, con cưng của trời, không, là vị thần mà ông trời cũng phải ghen tị!

Bạo Liệt Lưu Hỏa vừa phóng ra, trong phút chốc trúng vào cây thương bạc của Thượng Quan Vân Trầ, hơi nóng của ngọn lửa dờn núi lấp biển chấn động đến mức làm cây thương bạc run rẩy, nện mạnh vào ngực Thượng Quan Vân Trầ.

Thượng Quan Vân Trầ phun máu, thân thể bị đẩy văng ra sau vài chục bước, còn chưa kịp ổn định tư thế, Dạ Quân Mạc giận dữ chưởng một chưởng vào ngực của hắn.

Thượng Quan Vân Trầ hoảng hốt, cuống quít chạy tới Ngọc Ưu Liên.

Dạ Quân Mạc chưởng phong cuồn cuộn, phủ kín từ đầu tới chân hắn. Hắn động thủ với Bạch Vũ khiến cho Dạ Quân Mạc vô cùng phẫn nộ, dự định giết chết hắn.

Ngọc Ưu Liên đang dùng toàn bộ khí lực đánh về phía Bạch Vũ, hy vọng có thể trong thời gian ngắn nhất giết chết nàng, liếc nhìn Thượng Quan Vân Trầ đang chạy tới ả, theo sát là Dạ Quân Mạc khí thế hùng hồn phủ kín gió bụi, ánh mắt ả khế trầm xuống một cái, trở tay vận ra một luồng linh khí khổng lồ cuồn cuộn phóng thẳng vào Dạ Quân Mạc đè lên chưởng phong bá đạo đang tới.

Hai nguồn sức mạnh ở bên vách đá nổ tung ra, núi non rung động, vách đá vụn trợt vẫn chịu đựng được sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Chương 724: Vách Núi (3)

Chưởng lực của Dạ Quân Mạc bị đập tan, Thượng Quan Vân Trần trong vụ nổ kinh hoàng cũng bị ảnh hưởng, bay thẳng ra ngoài, rơi vào biển lửa của Bạo Liệt Lưu Hỏa.

"A!" Thượng Quan Vân Trần từ trong lửa kêu thảm thoát ra, trong lòng đầy lạnh lẽo. Ngọc Ưu Liên hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của hắn một chút nào, đẩy hắn ra, để cho hắn đi kéo dài thời gian với Dạ Quân Mạc. Từ lúc bắt đầu, ả đã không có ý định cứu hắn.

Thượng Quan Vân Trần nôn ra từng ngụm từng ngụm máu, trong đầu hiện ra cảnh tượng lò mờ trước đây hắn và Bạch Vũ ở Sáng Thế Thần Điện.

Bạch Vũ không thích hắn, hắn thật sự biết rõ. Nhưng cho dù là không thích hắn, Bạch Vũ cũng chưa từng chán ghét hắn, chưa từng làm chuyện không tốt với hắn.

Là hắn tự để mình chui vào ngõ cụt, luôn cảm thấy Bạch Vũ phản bội hắn.

Hắn chợt nhận ra là hắn yêu Bạch Vũ đến vậy, càng yêu nàng, lại càng hận nàng, càng hận Dạ Quân Mạc.

Bây giờ nhớ lại, cảnh tượng năm đó có lẽ là thời gian tốt đẹp nhất trong cuộc đời hắn. Từ lúc hắn bắt đầu hợp tác với Ngọc Ưu Liên, tất cả đều không thể cứu vãn được. Có lẽ lúc hắn lựa chọn bán đứng Bạch Vũ thì kết cục của hắn đã được định trước rồi.

"Khà khà, hóa ra đều sai hết rồi sao?" Hắc đầu lòng cười một tiếng, thương bạc xoay một vòng, đâm tới điên cuồng. Muốn để hắc chết, không dễ dàng như vậy, hắc cho dù chết cũng muốn bọn họ đều phải trả giá thật lớn.

Cây thương khí thể âm âm lao tới, luồng khí kinh khủng quấn xung quanh thân cây thương bạc, đâm ra một thương, tạo ra một cái vòng xoáy to lớn, một vùng biển lửa ở gần cây thương bị hút vào chung quanh cây thương giống như miệng núi lửa đang phun trào, nhiệt độ nóng đến mức có thể thiêu đốt cả ngọn núi thành tro bụi đánh về phía Dạ Quân Mạc và Ngọc Ưu Liên.

Uy thế của một thương này tuyệt đối đạt tới cấp bậc Thần Hoàng, Dạ Quân Mạc sắc mặt lạnh lẽo, không tránh né chút nào, mạnh mẽ đỡ lấy một thương này của Thượng Quan Vân Trần.

Lửa cháy mù mịt uy thế tràn ngập trời đất, xuyên qua vai trái của Dạ Quân Mạc, lửa của Bạo Liệt Lưu Hỏa nhanh chóng lan tràn đến cánh tay Dạ Quân Mạc.

Ngọn lửa màu xanh mãnh liệt bốc ra từ tay trái của Dạ Quân Mạc, trong nháy mắt ngọn lửa lan tràn trên người hắc đã sáp nhập vào ngọn lửa bất diệt, bị dung nạp không còn lại dấu vết gì. Tay phải chỉ một cái, đánh vào trán Thượng Quan Vân Trần.

Một lỗ máu tươi đầm đề bỗng chốc xuất hiện, Thượng Quan Vân Trần đứng nguyên tại chỗ, thương bạc tuột khỏi tay hắc, đứng trong biển lửa, chỉ trong chốc lát đã tan biến hoàn toàn.

Thượng Quan Vân Trần mất mạng, Ngọc Ưu Liên và Bạch Vũ rơi vào trong ngọn lửa của Bạo Liệt Lưu Hỏa, vì vậy mà hai người từ trên vách đá cùng bị rớt xuống.

"Bạch Vũ!" Dạ Quân Mạc vọt qua tường lửa, không chút do dự nhảy xuống vách đá cao ngất, đi tìm Bạch Vũ.

Bên dưới vách núi là một vùng biển màu đen, Dạ Quân Mạc rơi vào trong nước, trong lòng nhất thời lạnh lẽo.

Đây có thể là một vùng của Minh Hải!

Hắn còn nhớ rõ vạn năm trước, vùng này bên dưới vách núi quá lắm cũng chỉ là một con sông lớn bình thường, nước sông trong suốt, không biết từ lúc nào lại biến thành một vùng Minh Hải!

Minh Hải trên thế gian cũng không thấy nhiều, trong nước biển có vô số oan hồn và oán niệm, oan hồn triệu hoán sư tụ tập lên tới hàng ngàn, hàng vạn không muốn đi đâu thai chuyển thế đều quy tụ lại đây mới có thể tạo ra Minh Hải, nói trắng ra Minh Hải chính nơi ở của các oan hồn trong nhân thế.

Người thường chết rồi chỉ có thể lưu lại oán niệm, chỉ có những triệu hoán sư kiếp trước đủ mạnh mới có thể hình thành oan hồn. Lang thang trong nước biển bao la mệnh mỏng hồn phách cấp bậc thấp nhất đều là Đại Sư, Linh Sư. Người sống đi vào, ngay lập tức sẽ bị tan xương nát thịt.

Bình thường chỉ có ở những nơi mà có nhiều cường giả chết hàng loạt trên những chiến trường cổ, mới có thể hình thành Minh Hải khổng lồ. Thế nhưng nơi đây tuyệt đối không phải là chiến trường cổ xưa gì. Dạ Quân Mạc không nghĩ ra nơi đây vì sao lại hình thành một vùng Minh Hải lớn lặng yên không tiếng động như thế.

Trong Minh Hải, xung quanh mấy trăm hồn phách lang thang đã bắt đầu bơi về phía hắn, động tác của bọn họ chậm chạp từ từ, thế

nhưng số lượng lại nhiều vô số kể, lít nha lít nhít bao vây hẳn không
chừa một khe hở.

Chương 725: Vách Núi (4)

Dạ Quân Mạc lập tức vận thật mạnh linh khí hộ thể cực mạnh, đẩy lui oan hồn xung quanh, trên người bốc lên lửa bất tử, chạy ra khỏi vòng vây, đi tìm Bạch Vũ.

Ở trong Minh Hải, thần niệm, thị lực thậm chí thính lực đều bị hạn chế, Dạ Quân Mạc chỉ có thể di chuyển khắp nơi tìm, nhưng mà hẳn ở cạnh vách núi đi qua đi lại hơn mười dặm, cũng không tìm được Bạch Vũ và Ngọc Ưu Liên.

Bạch Vũ chìm vào một nơi rất sâu trong Minh Hải. Lúc bị rơi xuống Minh Hải nàng lập tức phát hiện ra nước của cả vùng biển không được thoải mái lắm, oan hồn xung quanh ngay lập tức nhào tới vây quanh tấn công nàng và Ngọc Ưu Liên.

Trong hỗn loạn, nàng lén bơi vào nơi sâu trong Minh Hải, thoát được Ngọc Ưu Liên. Nàng chưa phải là đối thủ của Thần Hoàng Ngọc Ưu Liên. Dạ Quân Mạc cũng không ở bên cạnh nàng, chỉ có thể tránh Ngọc Ưu Liên ra càng xa càng tốt.

Nơi sâu xa trong Minh Hải là một mảng đen kịt, ánh mặt trời không chiếu vào nổi trong Minh Hải, ở đây bất luận là ánh sáng gì cũng đều sẽ bị cản lại bởi oán khí.

Bạch Vũ chìm xuống không ngừng, cố gắng nhen một tia lửa, dùng linh khí bảo vệ, tia sáng nho nhỏ phát ra rọi sáng khu vực nhỏ trước mặt

Bạch Vũ còn chưa kịp tỉ mỉ kiểm tra xung quanh, một lão quỷ tóc tai

bù xù lại đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng, làm nàng sợ phát khiếp, đập ra một đập theo bản năng, nhưng lại chỉ đập vào khoảng không.

Linh hồn lão quỷ trước mặt lượn lờ phát phơ trước mắt nàng, làm bầm trách móc: "Người muốn đập ta à? Tại sao muốn đập ta? Người không biết ta là quỷ à? Người cho rằng người có thể đập vắng ta sao?"

Bạch Vũ cười gượng có chút chột dạ, lui về phía sau: "Này lão nhân gia, lão đột nhiên xuất hiện, ta nhất thời không biết xử lý thế nào, thứ lỗi."

"A, đó là lỗi của ta phải không... À? Người trốn cái gì?" Lão quỷ tiếp tục bám dính lấy nàng không tha.

Bạch Vũ sậm mặt: "Lão nhân gia, lão theo ta làm gì?"

"Lão phu ta vạn năm mới có cơ hội nhìn thấy một người sống, muốn ném thử mùi vị thế nào."

Bạch Vũ: "... "

Oan hồn ở tầng sâu Minh Hải không giống oan hồn ở thượng tầng, nhìn thấy vật sống là gặm liền, trong đầu vẫn còn lưu lại một chút thần trí. Oan hồn ở chỗ càng sâu thì càng hùng mạnh, càng minh mẫn. Bạch Vũ ước đoán nàng đã chìm xuống nơi rất sâu, ông lão này tuyệt đối đã là oan hồn cấp bậc Đại Đế.

Vốn tưởng rằng hồn phách Đại Đế tốt xấu gì cũng đều biết nói đến đạo lý, không ngờ lại ngang ngược đến như vậy.

Bạch Vũ quay đầu bỏ đi, vừa ngoảnh đầu, lại có năm sáu oan hồn gần đấy cũng xuất hiện bơi tới nàng.

"Nữ tử trắng múp, chạy cái gì, ở lại để cho chúng ta nếm thử." Vài hồn phách bơi tới nàng một cách chậm rãi, động tác bọn họ trông rất chậm chạp, lại vội vã vây kín toàn bộ đường lui của Bạch Vũ.

Bạch Vũ cảm thấy có chút không ổn, giọng đầy tình cảm la lớn: "Nói như thế nào thì kiếp trước các lão cũng là nhân vật cấp bậc Đại Đế, làm sao có thể không biết xấu hổ mà ăn thịt người như vậy?"

Vài vị lão già sừng sốt một chút, đối mặt nhìn nhau: "Kiếp trước? Kiếp trước chúng ta là ai?"

"Ta không nhớ rõ."

"Ta cũng không nhớ rõ."

Ông lão tóc tai bù xù kia gãi đầu một cái: "Ta hình như nhớ tới một chút, dường như ta đã làm sư phụ của rất nhiều người, thu nhận rất nhiều đệ tử."

Bạch Vũ lập tức nói tiếp: "Đúng rồi, lão có rất nhiều đệ tử, nhất định là chưởng môn một đại môn phái, nếu để cho đệ tử của lão biết sư phụ của họ lại đi ăn thịt người, sẽ rất mất mặt!"

Ông lão nhúc đầu: "Phải? Ta là chưởng môn, ta có đệ tử... Ăn thịt người sẽ dọa bọn chúng chạy hết... nhưng mà đệ tử của ta đang ở nơi nào?"

Mấy ông lão khác trầm ngâm suy nghĩ nói: "Hẳn là giống như người cũng đã chết rồi, chúng ta đều chết hết, khẳng định bọn họ cũng đã chết sạch."

"Bọn họ đều chết hết? Chết như thế nào? Ta chết như thế nào?" Ông

lão tóc tai bù xù tỵ lảm bảm, bỗng nhiên oán khí toàn thân tăng vọt, mắt trần có thể thấy khí đen bao phủ ở quanh người lão, gần như muốn nhấn chìm lão.

Chương 726: Minh Hải (1)

Bạch Vũ thầm nghĩ không ổn rồi, những oan hồn này ở Minh Hải lang thang vạn năm, đã không nhớ được sự tình kiếp trước, nàng hình như đã động đến ký ức không nên động tới của các oan hồn này.

Nàng đang muốn tìm cơ hội tẩu thoát, mấy lão đầu khác đột nhiên cũng mê man, bắt đầu run rẩy.

"Hình như ta cũng là chương môn, ta còn có mấy hài tử, nhưng bọn họ đều đã chết hết, cùng chết theo ta rồi..."

"Ta là trưởng lão một phái, ta đã chết một vạn năm rồi!"

"Chúng ta là chết như thế nào? Chúng ta vì sao lại ở đây?"

Khí đen từ trên người bọn họ nồng nặc phát tán ra, phạm vi mười dặm nước biển đều nhuộm thành màu đen, tia lửa Bạch Vũ đốt hoàn toàn mất đi ánh sáng, đây chắc là do oán khí hóa thành làm cho ngọn lửa tắt.

Bạch Vũ núp mình vào trong một nơi tăm tối, không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Vạn năm trước, rất nhiều trưởng lão, chương môn, và vô số đệ tử cùng chết đi, chết rồi hồn phách không tiêu tan, không muốn đầu thai chuyển thế, hóa thành oán khí và oan hồn tập trung vào con sông dưới vách núi này, ngang ngược bướng bỉnh làm cho Hoàng Hà trong suốt hóa thành vùng Minh Hải vô cùng ghê sợ!

Bạch Vũ dường như biết vùng Minh Hải này là thế nào mà hình thành, là vạn năm trước do oan nghiệt huyết mạch thiên mệnh tạo ra! Oan hồn trong biển Minh Hải đều chết là do cơn bão hủy diệt người năm đó.

Sáng Thế Thần Điện tồn tại đã quá lâu, để lại quá nhiều sai lầm, năm đó thuận theo thiên mệnh, để bảo vệ Sáng Thế huyết mạch bọn họ đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Vốn chỉ có thể dần dần tiêu tan, sẽ không tạo thành oan nghiệt lớn như vậy. Nhưng Ngọc Ưu Liên cướp đoạt huyết mạch thiên mệnh, làm tổn hại đến huyết mạch, buộc Bạch Vũ phải phát ra bão táp diệt thế, mới tạo thành nhiều oan hồn như vậy.

Vùng Minh Hải này có thể nói là do Ngọc Ưu Liên và Bạch Vũ hai người tạo thành. Bây giờ cả hai người đều rơi vào Minh Hải, nhất định là đã được định trước, các nàng nên chịu trách nhiệm đối với mấy oan hồn này.

Bạch Vũ không dám thắp lửa nữa, nàng cảm giác hơi thở của mấy lão đầu gần nàng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng tăm tối, trí nhớ của bọn họ sắp hồi phục. Tạm thời bọn lão tâm tình bất ổn, không để ý đến Bạch Vũ nữa, Bạch Vũ nhân cơ hội tiếp tục bơi qua biển sâu này, né tránh mấy lão đầu kia.

Nàng chìm xuống không bao lâu, lập tức cảm giác được phía trên bùng nổ ra một chấn động kịch liệt cùng với tiếng gào điên cuồng: "Nơi này là nơi nào? Tại sao chúng ta sao lại bị nhốt ở chỗ này? Là ai hại chết chúng ta? Là ai hại chết chúng ta? Chúng ta muốn báo thù! Báo thù!"

Bạch Vũ thở dài, chuyện gì tới sẽ tới, nàng tạo ra oan nghiệt thì nàng phải tự chịu trách nhiệm, nhưng nàng vẫn không muốn bị bọn họ bắt

được xem nàng là kẻ thù rồi ăn sống, chuyện này đối với nàng và những oan hồn này đều không có ích lợi gì.

Những hồn phách này oán khí không tiêu tan, sẽ vẫn bị nhốt ở đây, không thể chuyển thế, hầu như vĩnh viễn không thể siêu sinh. Muốn giải thoát, chỉ có thể hóa giải oán khí của bọn họ, tiễn bọn họ đi chuyển thế.

Đáng tiếc huyết mạch Sáng Thế của nàng đã truyền cho Mộ Bạch rồi, không có Sáng Thế huyết mạch nàng không hóa giải được oán khí của hàng vạn oan hồn, chớ đừng nói chi là tiễn bọn họ đi chuyển thế.

Bạch Vũ đang đau buồn, chấn động mãnh liệt từ bốn phương tám hướng tiến đến nàng.

"Ta cảm giác được bên trong này có hơi người."

"Bắt lại, nói không chừng nàng ta biết chúng ta chết như thế nào."

"Bắt lấy nàng ta, không thể để cho nàng ta chạy!"

Oan hồn chịu ảnh hưởng của mấy lão đầu này đến ngày càng nhiều, bắt đầu thức tỉnh, bọn họ tụ tập qua đây, giống như sư tử mù quáng tìm kiếm Bạch Vũ.

Bạch Vũ lập tức bơi đi, dáng người mảnh khảnh xuyên qua trong bóng đêm, hướng tới góc hẻm lánh hơn mà bơi. Minh Hải hầu như không có sức nổi, nàng hiện tại không còn cách nào nổi lên mặt nước, cũng đã chìm đến dưới đáy thấp nhất rồi, hình như đã đến long cung, chỉ có thể nghĩ cách tìm một nơi tránh nạn một chút.

Chương 727: Minh Hải (2)

Địa hình long cung gồ ghề, núi non, đồng bằng, mỏm đá, rừng cây... không thiếu gì cả, long cung còn bố trí một số lượng lớn san hô và tảo biển, vì vậy rất dễ dàng để lẫn trốn.

Bạch Vũ định tìm một nơi để ẩn nấp, nghỉ ngơi một chút, an tĩnh tu luyện, thì nghe thấy tiếng yêu kiều của Ngọc Ưu Liên đột nhiên từ trong bóng tối truyền đến: "Muội muội, muội muốn tìm một nơi để tu luyện đột phá thành Thần Hoàng à?"

Giọng nói của Ngọc Ưu Liên lạnh lạnh, vang vọng khắp bốn phương tám hướng lan truyền đến đây, không có cách đoán được phương hướng.

Trong lòng Bạch Vũ căng thẳng, lập tức tạm ngừng thở, dừng mọi động tác lại.

Quả đúng như vậy, nàng đang dự định tìm một chỗ để đột phá trở thành Thần Hoàng, chỉ có trở thành Thần Hoàng, nàng mới có năng lực thoát khỏi sự truy sát của những oan hồn Đại Đế này, mới có thể hóa giải oán khí của những oan hồn ấy, cũng không cần phải tiếp tục lẫn trốn Ngọc Ưu Liên nữa.

Năm năm qua, linh lực nàng tích lũy đã đủ mạnh, nhưng cảnh giới của nàng tăng quá nhanh, chẳng bao lâu nữa nàng sẽ trở thành đỉnh phong Đại Đế, thì vẫn không kịp để thử đột phá lên cấp Thần Hoàng.

Nàng cũng không nghĩ trận quyết chiến cuối cùng sẽ tới nhanh như vậy.

Nếu không phải Thượng Quan Vân Trần tập hợp vạn thú tấn công Vân Kiếm Tông làm nàng không có cách nào chống đỡ. Nàng sẽ không để lộ ra đại quân hung thú nhanh như thế, tấn công Sáng Thế Thần Điện, mở ra trận quyết chiến cuối cùng.

Tiếng của Ngọc Ưu Liên tiếp tục truyền đến: "Muội muội, muội đừng tưởng rằng muội ngừng thở thì ta không cảm giác được muội. Ở trong vùng Minh Hải yên tĩnh này, chỉ cần có một chút sinh khí sẽ trở nên nổi bật, tỷ biết muội đang ở đây."

Ầm.

Một luồng sóng biển dâng lên mênh mông, mang theo khí thể dờn non lấp biển, như biển gầm thét tấn công tới, Ngọc Ưu Liên bất ngờ toàn lực ngưng tụ một luồng linh khí.

Bạch Vũ không dám chống đỡ, trong Minh Hải cũng không thể triệu hoán ra triệu hoán thú ra, cho dù là tối cao cấp triệu hoán thú cũng không chịu nổi oán khí tràn ngập của các vong hồn trong Minh Hải, nàng chỉ có thể trốn đi.

Nàng phát tay đẩy nước biển trước mặt ra, chỉ còn lại một cái bóng mờ nhanh chóng rời đi.

Một đòn của Ngọc Ưu Liên phát ra uy lực cực khủng khiếp đẩy nàng bay ra một cái hang lớn đen như mực, nước biển ồ ạt dũng mãnh ùa vào, hình thành một vòng xoáy kinh người.

Bạch Vũ hít vào một ngụm khí lạnh, gia cố lá chắn trên người rồi thoát đi thật nhanh.

Ngọc Ưu Liên cảm giác được nước biển đang gợn sóng, lập tức đuổi

theo, trong chớp mắt hai người đã tung mìn chiêu vào nhau. Tiếng động khổng lồ đã chọc giận đám đông oan hồn, chúng tụ tập kéo nhau đến.

"Nơi này có người sống, ăn được không?"

"Không được, ăn xong sẽ hại chết chúng ta. "

"Các nàng biết là ai hại chết chúng ta à?"

"Hỏi một chút sẽ biết ngay, còn không biết thì ăn thôi."

Càng ngày càng nhiều oan hồn tụ tập lướt đến, vây quanh hai người họ.

Lúc đầu Ngọc Ưu Liên không thèm quan tâm, đánh văng toàn bộ oan hồn đang vây chung quanh ả ra, toàn tâm toàn ý chỉ muốn mau sớm giết chết Bạch Vũ, nhưng oan hồn vây quanh ả càng ngày càng nhiều, hơn nữa toàn bộ đều là oan hồn cảnh giới Đại Đế, còn mang oán khí vô cùng kinh khủng, ả cũng bắt đầu bị thương.

Vô số oan hồn cùng nhau xông lên mặc dù không sử dụng linh thuật gì, cứ nhào lên điên cuồng, tay đâm chân đá, lớp lớp vây quanh.

Bạch Vũ cũng bị tấn công, có điều cảnh giới của nàng thấp hơn cảnh giới của Ngọc Ưu Liên, và những oan hồn này đều là cảnh giới Đại Đế, oan hồn vây quanh nàng ít hơn nhiều.

"Dừng tay! Các ngươi muốn biết là ai đã hại các ngươi? Là ai đã giết các ngươi cùng đệ tử của các ngươi à?" Ngọc Ưu Liên gào lên ngăn bọn họ lại, khôi phục vết thương trên người, trầm giọng nói.

"Ngươi biết hả?" Bọn họ lập tức ngừng tay, tỏ vẻ hoài nghi nhìn ả.

Chương 728: Minh Hải (3)

Ngọc Ưu Liên lạnh lùng nở nụ cười: "Ta đương nhiên biết hung thủ hại chết các người chính là..."

"Là ả ta!" Bạch Vũ chỉ vào Ngọc Ưu Liên, giành nói.

Ngọc Ưu Liên hừ lạnh một tiếng: "Nói bậy, rõ ràng chính là người hại chết bọn họ..."

"Không phải, là ả. Ta lấy danh nghĩa Sáng Thế Thần xin thề, chính là ả tổn hại đến huyết mạch thiên mệnh, gây ra bão táp diệt thế vạn năm trước, mới làm cho các người bỏ mạng, hồn phách bị nhốt ở chỗ này." Bạch Vũ nghiêm túc, thề một lời thề son sắt.

Coi như nàng cũng không nói dối, Ngọc Ưu Liên quả thực hư hại huyết mạch thiên mệnh, là một trong số thủ phạm gây nên bão táp diệt thế.

Sắc mặt của Ngọc Ưu Liên trắng bệch: "Rõ ràng chính là người! Bão táp diệt thế là một tay người tạo ra!"

Nhưng oan hồn đang vây đánh ả chẳng muốn nghe nữa, lấy danh nghĩa Sáng Thế Thần ra để tuyên thề, ở vạn năm trước tuyệt đối là lời thề nghiêm nghị nhất, bọn họ lập tức tin tưởng lời nói của Bạch Vũ, nên dốc hết sức đánh Ngọc Ưu Liên.

"Thì ra là người, là người hại chết chúng ta."

"Một lúc hại chết nhiều người như vậy, người nhất định là một đại ma

đầu!"

Ngọc Ưu Liên tức đến gần thổ huyết, đám oan hồn ở trong Minh Hải ngây ngô quá lâu rồi, không những mất trí nhớ, mà khiến cho cả đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa à? Nghe Bạch Vũ nói hai câu lại có thể tin ngay. Mà ả tự nhiên bị Bạch Vũ cướp lời một phen, không kịp nói ra, sau khi ả bị chìm vào Minh Hải, đã bị ảnh hưởng của những tử khí nơi này, phản ứng đều chậm chạp lại.

"Tất cả khoan động thủ. Năm đó hủy diệt huyết mạch Sáng Thế Thần chính là nàng ta, bão táp diệt thế cũng là nàng ta tạo thành, ta cũng có thể lấy danh nghĩa Sáng Thế Thần tuyên thề, các người nên đi giết nàng báo thù." Ngọc Ưu Liên vừa ngăn cản, vừa phản bác.

Ai ngờ ả vừa nói xong, long cung đột nhiên xuất hiện một cơn sóng thần dâng cao khinh khủng, như núi gằm biển thét ập vào vùng biển chỗ bọn họ đang đánh nhau.

Long cung chấn động rồi!

Oan hồn nhao nhao tản ra né tránh chấn động, chửi ầm lên: "Quả nhiên chính là ả, tùy tiện thề loạn, bị trời phạt rồi hả? Mau ăn ả để báo thù!"

Ngọc Ưu Liên phun ra một ngụm máu, lúc này là hộc máu thật.

Bạch Vũ thừa dịp Ngọc Ưu Liên bị bao vây lặng lẽ chạy trốn, nghe được Ngọc Ưu Liên thề thốt, đã lén lập tức đánh nát một ngọn núi trong long cung cách đó không xa, tạo ra một chấn động giả. Chấn động thật sự của Minh Hải sẽ không nhẹ như thế để bọn họ có thể dễ dàng tránh đi.

Ngọc Ưu Liên trong thời gian ngắn sẽ không thoát thân được, nhóm

oan hồn cũng tạm thời sẽ không đuổi tới nàng, Bạch Vũ ung dung chạy trốn, tìm được một chỗ hang động san hô yên tĩnh, ẩn náu tu luyện.

Nàng lấy ra cực phẩm linh tinh, bắt đầu hấp thụ linh khí ở trong đó bất chấp tính mạng.

Viên cực phẩm linh tinh này có thể khởi động cả tòa thiên cơ tháp, hiện tại lại bị nàng hấp thụ, giúp nàng một mạch tu luyện lên cấp bậc Đại Đế, cung cấp cho nàng số lượng linh khí lớn, chỉ cần dùng hết không đến năm mươi phần trăm mà thôi, phần còn lại cũng đủ cho nàng đột phá đến cảnh giới Thần Hoàng.

Bạch Vũ đắm chìm trong tu luyện, ngày lại ngày trôi qua, nàng không hề có cảm giác gì, với tốc độ nhanh kinh người hấp thụ hết linh khí trong cực phẩm linh tinh.

Linh mạch của nàng sớm đã lớn lên thành cây đại thụ che trời, giống như một cây trụ giữa trời đất bị đè ép cũng không đổ, đội trời đạp đất, một cây thành rừng, hấp thụ linh khí giống như nuốt chửng, ở xung quanh người hình thành nên một vòng xoáy chân không khủng khiếp.

Từ từ, tốc độ hấp thụ linh khí của nàng chậm lại, dường như linh mạch khổng lồ đã gần bão hòa.

Bạch Vũ lấy ra đủ loại linh tủy cao cấp đã ủ trong năm năm qua, một hơi uống cạn, tiếp tục hấp thụ điên cuồng linh khí, tốc độ tu luyện bỗng chốc lại tăng vọt.

Linh mạch của nàng xem như đã bão hòa rồi, nhưng thực ra vẫn có một phần tiềm lực rất lớn, chỉ có dùng linh lực rót đầy vào linh mạch, liên tục đánh vào giới hạn, mới có khả năng đột phá đến cảnh giới

Thần Hoàng.

Chương 729: Minh Hải (4)

Bạch Vũ không có thời gian để chờ đợi, nàng chỉ có thể lợi dụng linh tửu tăng tốc độ tu luyện lên nhanh nhất, mau chóng đột phá giới hạn.

Chỉ mấy chốc, mấy ngàn linh tửu cất giữ trong hàng trăm chiếc nhẫn đã toàn bộ bị Bạch Vũ dùng hết. Bạch Vũ mơ hồ cảm thấy đã đột phá đến cảnh giới Thần Hoàng, thế nhưng linh khí bên trong cực phẩm linh tinh dường như sắp bị nàng hấp thụ hết.

Bạch Vũ ngạc nhiên mở mắt ra, phân nửa linh khí bên trong cực phẩm linh tinh còn dư lại tự nhiên đã bị nàng hấp thụ hết! Linh khí tiêu hao để đột phá đến cảnh giới Thần Hoàng cũng có phần quá kinh khủng rồi? Linh khí còn dư lại không biết có đủ cho nàng tiếp tục đột phá hay không.

Vào lúc này, tất cả bên ngoài bắt đầu không yên tĩnh rồi. Từng đợt từng đợt sóng truyền vào trong hang, nhóm oan hồn lại bắt đầu đi lang thang chung quanh, hình như là đang tìm kiếm nàng.

Ngọc Ưu Liên không biết dùng phương pháp gì, tất cả thoát khỏi sự vây quanh của nhóm oan hồn, còn làm cho đại đa số oan hồn tin tưởng, Bạch Vũ mới là đầu sỏ hại chết họ.

"Người sống kia đâu rồi? Sao lại không thấy?"

"Khẳng định vẫn còn ở trong Minh hải, nàng ta không trốn được đâu."

"Này, người đi đâu vậy? Đừng đi, đợi khi tìm được người chạy mất kia, cùng nhau ăn." Lão nhân tóc tai bù xù nói với Ngọc Ưu Liên.

Ngọc Ưu Liên khước mắt mạnh mẽ giật một cái, cười nói: "Chường môn, lão đừng lo lắng, ta đương nhiên sẽ tha thứ, thế nhưng cũng không thể để Bạch Vũ chạy mất. Ta cảm giác được nàng ta ở ngay gần đây."

Ả thấp lên ngọn lửa, rải khắp long cung, tạm thời rọi sáng một vùng xung quanh, tìm kiếm trong vùng san hô lớn.

"Hà? Nơi này có một hang động... Ha ha, muối muối, thì ra muối trốn ở đây à, thật đúng là một nơi tốt." Ngọc Ưu Liên bơi qua cười híp mắt, trong mắt hiện lên sự độc ác, đánh một chường ra.

Nước biển chung quanh trong nháy mắt hóa thành một dòng lũ lớn dâng vọt vào trong hang động, sức lực sôi trào mãnh liệt giống như động vào một viên thuốc nổ, muốn nổ tung hang động.

Ầm.

Một luồng khí khổng lồ khác đột nhiên đánh tới, mang theo sức mạnh hủy diệt đất trời, ngang ngược cắn nuốt tất cả. Hai nguồn sức mạnh ở hang động phía trước chạm vào nhau, ầm ầm phát ra tiếng nổ chấn động kinh khủng không thua gì động đất dưới biển.

San hô và nham thạch chi chít dày đặc bị đánh trúng nát bấy, theo thủy triều mãnh liệt khuếch tán ra, Ngọc Ưu Liên cũng vì đợt chấn động này mà bị sóng nước nhấc lên đánh bay thật xa. Hang động chỗ Bạch Vũ đang ở lại chẳng có chuyện gì.

Ngọc Ưu Liên ổn định thân hình, hung tợn nhìn về phía bóng ma ẩn núp trong bóng tối: "Dạ Quân Mạc, ngươi đến đây lúc nào?"

Dạ Quân Mạc từ trong bóng tối hiện thân, cũng không trả lời, hô mưa

gọi gió, xuyên thấu tầng tầng Minh Hải đánh tới Ngọc Ưu Liên. Ngọc Ưu Liên cuống quýt đánh trả.

Hai người ra tay đánh nhau, chấn động đến mức trăm dặm xung quanh rung chuyển không yên.

Từ đầu đến cuối Dạ Quân Mạc chỉ ngăn cản bảo vệ cho hang động phía trước, dù có chấn động lớn hơn nữa cũng không thể tiến vào trong hang động. Hắc tìm ra Bạch Vũ đã ba ngày rồi, phát hiện Bạch Vũ đang tu luyện ở bên trong, chuẩn bị thăng cấp thành Thần Hoàng, thì lập tức lui ra hang động, canh giữ ở bên ngoài.

Tiếng động khổng lồ lập tức thu hút hàng trăm hàng ngàn hồn phách và oán khí tìm tới.

"Lại có một người sống vào được, lại còn thật lợi hại."

"Mấy ngày nay không ít người chạy vào đây, chúng ta có thể ăn no một bữa rồi."

Hồn phách trong suốt vô cùng hoan hỉ tiến đến Dạ Quân Mạc, Ngọc Ưu Liên tri hô: "Các vị chường môn, đã tìm thấy Bạch Vũ, đang trốn trong hang động san hô này, các lão nhanh đi giết nàng ta để báo thù, người này để ta đối phó."

"Tìm thấy rồi hả?" Mắt của cả đoàn oan hồn sáng lên, ở trong nước biển âm u phát ra ánh sáng dọa người. Đương nhiên đi ăn người hại chết bọn lão thì quan trọng hơn việc ăn thịt Dạ Quân Mạc, một người mấy lão chẳng hề quen biết gì.

Chương 730: Minh Hải (5)

Bọn lão buông tha Dạ Quân Mạc, một mạch ùa tới cái hang động kia.

Dạ Quân Mạc giơ tay vịn ra một ngọn lửa bất diệt, hầu như chuyển toàn bộ linh khí tràn đầy trong cơ thể vào trong ngọn lửa bất diệt, ngọn lửa rơi xuống trước cửa của hang động, uy lực khủng khiếp, phủ kín toàn bộ lối vào hang động.

Oan hồn oán khí còn chưa đụng vào ngọn lửa đã cảm giác muốn bị thiêu đốt, hoảng sợ lui lại.

Đây là lửa bất diệt được tinh luyện bằng đá tận diệt, có nguồn gốc từ chính ngọn lửa của ngũ hành chu tước, có thể đốt sạch tất cả mọi thứ trong thiên hạ, bao gồm cả hồn phách.

Một số oan hồn cấp bậc Đại Đế giận tím mặt, oán khí dâng trào không ngừng đánh về phía ngọn lửa bất diệt.

Linh lực của Dạ Quân Mạc liên tục không ngừng chảy về phía lửa bất diệt, duy trì uy thế ngọn lửa, linh lực giống như hồng thủy bị tiêu hao nhanh chóng, vừa phải ngăn cản vô số oan hồn đang tức giận vừa phải chống đỡ đòn tấn công của Ngọc Ưu Liên, rất nhanh sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Ầm.

Ánh sáng lóe lên, linh lực mạnh mẽ của Ngọc Ưu Liên đánh trúng vào vai trái của Dạ Quân Mạc. Dạ Quân Mạc văng ngược ra ngoài, đụng vào dãy núi rắn chắc ở long cung, cánh tay trái bị thương nặng,

trước ngực be bết máu. Máu đỏ tươi tràn ngập trong Minh Hải, bị hòa vào nước biển màu đen không còn lại chút gì.

Oan hồn chen nhau vây lượn xung quanh người hắn, cắn xé vết thương của hắn.

Quanh người Dạ Quân Mạc nổi lên luồng khí cuồng bạo, đánh tan oan hồn tới vây chung quanh, thân thể như mũi tên bay vút ra, nhanh chóng trở lại trước cửa vào của hang động, ngăn cản Ngọc Ưu Liên đang ở phía trước.

Ánh mắt Ngọc Ưu Liên lóe lên lạnh lùng, cười lạnh nói: "Người đứng là không sợ chết, linh khí của người cũng nhanh chóng bị tiêu hao hết thôi! Chờ linh khí của người tiêu hao hết, ta xem người làm sao chặn ta."

Ả vung tay dùng linh thuật dẫn động hải lưu hệ Thủy chiêu nào chiêu nấy đều chỉ muốn đoạt mạng, oan hồn cắn xé Dạ Quân Mạc cũng càng ngày càng nhiều.

Trên người Dạ Quân Mạc rất nhanh xuất hiện hơn trăm vết thương đáng sợ, có vài vết thương dường như là chí mạng, thân thể tàn tạ như cái rổ rách.

Ầm.

Dạ Quân Mạc chường vào một cây san hô cứng rắn, máu tươi làm nước biển màu đen xung quanh hơi đỏ lên.

Linh khí hắn hoàn toàn đã tiêu hao hết, một chút khí lực cũng không còn.

"Lửa tắt rồi!" Hồn phách ông lão dẫn đầu cười to nói. Oan hồn vừa

nghe vậy quần quít lấy Dạ Quân Mạc, lập tức bỏ mặc hẳn, ùa vào hang động

Ngọc Ưu Liên đứng bên cạnh hẳn, ở trên cao nhìn xuống Dạ Quân Mạc: "Bạch Vũ sắp chết rồi, ngươi cũng đi chết đi!"

Dạ Quân Mạc lạnh lùng nhìn ả, nói: "Ngươi không giết nổi ta đâu."

"Thật không? Chuyện đến nước này, ngươi vẫn còn tự tin như vậy à. Thực sự ngu xuẩn!" Ngọc Ưu Liên chu môi hồng hồng lên, linh khí biến thành một thanh kiếm gió sắc bén đâm về phía cổ Dạ Quân Mạc.

Chỉ nghe một tiếng rùng rùng kinh thiên động địa phóng lên trời, nước biển như muốn sôi trào.

Ngũ hành Thanh Long đột nhiên xuất hiện, thân hình to lớn bảo vệ Dạ Quân Mạc, đuôi rồng quét qua, liên tục đánh vào Ngọc Ưu Liên dưới đáy biển, khiến cả người ả đều suýt chút nữa tan nát.

"Dạ Quân Mạc, ngươi to gan lắm!" Ngọc Ưu Liên sợ hãi thốt lên sau đó lui lại về phía sau, như thế nào cũng không nghĩ đến Dạ Quân Mạc dám ở trong Minh Hải triệu hoán ra triệu hoán thú.

Oán khí trong Minh Hải quá nồng nặc, triệu hoán thú căn bản không chịu đựng được bao lâu, cho dù có thể miễn cưỡng chiến đấu, thần trí cũng sẽ rất nhanh bị mất, sau một quãng thời gian, nói không chừng còn không thể khống chế được.

Dạ Quân Mạc đương nhiên sẽ không chờ đến lúc ngũ hành Thanh Long không khống chế nổi, trong nháy mắt sẽ thu hồi Thanh Long. Cho dù như vậy, Thanh Long ngũ hành vẫn bị oán khí làm bẩn, trở ngược vào trong linh mạch của hẳn sẽ được từ từ chữa trị.

Hắn lạnh lùng đứng ngạo nghễ, một ánh hào quang từ trong hang động tỏa ra, giống như ánh sáng mặt trời, chiếu sáng toàn bộ Minh Hải.

Ánh sáng bao phủ Dạ Quân Mạc, một luồng sức sống cuồn cuộn chữa trị vô số vết thương trên người hắn.

Chương 731: Minh Hải (6)

Oan hồn đang tràn vào hang động văng một mạch ra ngoài, giống như bị đứng hình, ngơ ngác nhìn về hang động.

Ngọc Ưu Liên cảm thấy có chút không ổn: "Đây là..."

Thần Hoàng tức giận!

Bạch Vũ từ trong hang động đi ra, ánh sáng trên người còn chưa tản đi hết, hào quang linh mạch ngũ hệ lóng lánh óng ánh, khí thể ngập trời tràn ngập trong Minh Hải, vô số oán khí cũng không có cách áp chế nàng lại.

Nàng đột phá trở thành Thần Hoàng rồi!

"Các người còn chần chờ gì nữa? Chính là nàng ta hại chết các người, hãy mau ra tay!" Ngọc Ưu Liên kêu to lên, nhóm oan hồn giật mình đờ đẫn. Một Thần Hoàng như Dạ Quân Mạc ả đã khó có thể đối phó rồi, lại còn thêm Bạch Vũ, nếu không có sự trợ giúp của những oan hồn vong linh này, ả chết chắc.

Bạch Vũ phát tay tung ra vô số đốm sáng li ti, sức mạnh tinh lọc thanh khiết tẩy sạch oán khí ngưng tụ vạn năm trong các oan hồn, để cho bọn họ bắt đầu khôi phục lại thần trí, khôi phục lại ký ức.

"Là ta đã tạo nên diệt thế bão táp, bởi vì ả muốn cướp đoạt huyết mạch của ta, ta tự hủy huyết mạch để cứu người, mới làm cho các người rơi xuống Minh Hải này." Bạch Vũ không phủ nhận, kể một mạch ngắn gọn chuyện xảy ra năm đó.

Những chưởng môn này đã khôi phục thần trí, bọn họ đều không phải kẻ khờ, lập tức hiểu rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì vào năm đó, híp mắt nhìn về phía Ngọc Ưu Liên: "Nói như vậy, kẻ cầm đầu gây ra tất cả đã thật sự đến nơi này."

Ngọc Ưu Liên như bị tê dại, biết sự tình không ổn, lập tức xoay người cực nhanh chuồn đi.

Bạch Vũ không gấp đuổi theo, nhìn hơn hàng trăm oan hồn tôn chủ đại đế đã bị nhốt ở đây: "Các người chết oan, ta cũng có một nửa trách nhiệm, các người cần ta bù đắp thế nào?"

Ông lão tóc tai bù xù thờ dài: "Chúng ta cũng không phải là người thị phi bất phân, nàng cũng là người bị hại, cho dù tiêu diệt nàng báo thù, chúng ta vẫn phải chết, thậm chí bị nhốt ở đây, không được siêu sinh."

"Chuyện này thì đơn giản rồi, ta có thể giúp các người chuyển thế, tất cả linh hồn rơi xuống trong Minh Hải đều có thể chuyển thế đến đại lục ngũ hành. Những triệu hoán Đại Đế bọn lão còn có thể giữ lại ký ức tu luyện kiếp trước." Bạch Vũ bình thản nói.

Vô số vong linh vô cùng vui mừng: "Lời này là thật?"

"Đương nhiên, coi như là ta bồi thường cho các người!" Bạch Vũ mỉm cười: "Có điều trước tiên, các người phải kết thúc ân oán."

"Việc này chúng ta biết rõ, chỉ có báo được thù thì mới lên đường mà không có oán niệm, cái ả vừa mới chạy kia chạy không thoát đâu." Những hồn phách chưởng môn này lộ ra nụ cười thông minh quý quý.

Quả nhiên, Ngọc Ưu Liên không chạy bao xa, đã bị một nhóm oan hồn trưởng lão vây quấn lấy, căn bản không có cách nổi lên mặt nước.

À không ngừng tránh né hồn phách, không ngừng chạy trốn, không ngừng bị các oan hồn, Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc đuổi theo, chưa đến mấy ngày mình mấy đã đầy thương tích.

Năm ngày sau, à dùng hết dược liệu bổ sung linh khí, rốt cục bị vô số vong linh tràn đầy tức giận xé nát.

Bạch Vũ cũng sắp chữa lành vết thương của Dạ Quân Mạc, cùng nhau lên bờ, truyền âm cho đám người Âm Lân, để bọn họ dẫn Mộ Bạch đến.

Bây giờ Bạch Vũ không có huyết mạch Sáng Thế, chỉ có thể mượn dùng tiên huyết con trai bảo bối của nàng, cộng thêm việc sử dụng sức mạnh của Thần Hoàng, mới có thể giúp đám oan hồn này chuyển thế.

Mộ Bạch đau buồn nhìn mẫu thân của mình cẩn thận lấy đi một bình máu, sau đó sắc một đồng thuốc bổ máu cho tiểu tử này, lại cẩn thận lấy thêm một bình máu nữa, bị ám ảnh nghĩ rằng mình thật giống một kho máu di động lớn rồi.

"Mẫu thân, Bạch nhi không phải kho máu..."

"Ngoan, cho thêm mấy chai nữa, sau đó mẫu thân chưng cách thủy gan heo cho Bạch nhi ăn."

Dạ Mộ Bạch: "... Bạch nhi không muốn ăn gan heo."

Chương 732: Đại Kết Cục

Oan hồn trong Minh Hải thực sự quá nhiều, tính bằng đơn vị hàng nghìn, cho dù có Sáng Thế huyết mạch của Bạch Vũ và sức mạnh của hai vị Thần Hoàng như Dạ Quân Mạc, cũng phải mất trọn ba năm mới đưa hết toàn bộ các oan hồn đi chuyển thế.

Sau khi Bạch Vũ đưa oan hồn cấp bậc Đại Đế cuối cùng đi chuyển thế, Minh Hải cuối cùng cũng trống không, oán khí hoàn toàn tiêu tán. Nước biển màu đen cũng khôi phục trong suốt, âm khí trong nước biển rất cực cũng bắt đầu có sự sống.

Trong ba năm này Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc ở lại Minh Hải, chiến cuộc đại lục ngũ hành đã biến hoàn toàn thành cuộc dọn dẹp của một bên.

Thượng Quan Vân Trần và Ngọc Ưu Liên vừa chết, Sáng Thế Thần Điện như rắn mất đầu. Đám người Âm Lâm, Dạ Vương, Ảnh Vương mang theo đại quân quét sạch hết thầy tông môn thế gia dưới quyền của Sáng Thế Thần Điện, Vệ Mộc, Vệ Phong, Phượng Hoàng Vệ cũng chỉ huy đội quân mười vạn hung thú của Sáng Thế Thần Điện.

Ngọc gia, Thượng Quan gia cuối cùng đã bị diệt, đại bộ phận thế gia đầu quân cho bọn họ đều đầu hàng, toàn bộ chống cự đều bị xử tử.

Thượng Quan gia nắm trong tay thế lực Sáng Thế Thần Điện sừng sững trên vạn năm, cuối cùng đã biến mất trên đại lục ngũ hành rồi.

Âm Lâm cũng không triệt để giết hết người của Sáng Thế Thần Điện, mà duy trì nguyên trạng, đợi Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc về xử lý.

Bạch Vũ lôi kéo Dạ Quân Mạc về Sáng Thế Thần Điện, những người đầu hàng nơm nớp lo sợ đợi ở ngoài cửa thần điện, nghênh đón rất cung kính Bạch Vũ tiến vào Sáng Thế Thần Điện.

Bạch Vũ và Dạ Quân Mạc dẫn theo Mộ Vũ và Mộ Bạch đi loanh quanh khắp nơi trong ba thánh điện lớn, Mộ Vũ, Mộ Bạch được mở mang tầm mắt, cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

"Nơi đây không giống với lúc trước." Bạch Vũ chỉ vào một cây đại thụ xanh tươi bên trong vườn thuốc than thở: "Ta nhớ ở đây trước kia có một cái xích đu, ta rất thích ngồi chơi trên nó, Thạch cô cô cũng đến đây cùng ta."

"Đã qua một vạn năm, có vài thứ đã mất, nhưng mà vẫn còn rất nhiều thứ không thay đổi." Dạ Quân Mạc nắm tay Bạch Vũ đi sâu vào trong vườn, chỉ vào một mảnh vườn đầy dược liệu: "Ta nhớ lúc đó, nàng ở nơi này hái một rổ hoa, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy có người lấy dược liệu ngàn năm để bện thành vòng hoa."

Bạch Vũ cười híp mắt tựa vào người Dạ Quân Mạc: "Thì ra chàng còn nhớ rõ, sau này Mộ Bạch và Mộ Vũ cũng có thể ở đây tha hồ thoải mái làm vòng hoa."

Dạ Quân Mạc thần sắc khế thay đổi, yên lặng một hồi, chần chừ mở miệng nói: "Bạch Vũ, nàng dự định xây dựng lại Sáng Thế Thần Điện, sống cùng với các hài tử ở trong đây à?"

"Thần điện là nơi muội ra đời, là báu vật lớn nhất trên đời này, trở về đây ở cũng không tệ." Bạch Vũ hai mắt vụt sáng lên, nhìn Dạ Quân Mạc, hình như hẳn không có sự do dự nào.

Dạ Quân Mạc nhìn chăm chú vào Bạch Vũ, giống như một hồ nước

mắt lấp lánh, thần nhiên nói: "Được, ta ở đây cùng nàng, giúp nàng xây dựng lại Sáng Thế Thần Điện."

Bạch Vũ cười hì hì hôn lên gò má Dạ Quân Mạc: "Đồ ngốc! Lấy chồng theo chồng lấy gà theo gà, muội đã gả cho chàng thì mãi mãi cũng là Vương Hậu của Đế Quốc Bóng Tối. Ta không tính xây dựng lại Sáng Thế Thần Điện, thần điện từ vạn năm trước đã biến mất rồi. Cung điện này, chúng ta coi như là cái kho báu, thỉnh thoảng đến đây ở."

Ánh mắt Dạ Quân Mạc sáng lên, đột nhiên ôm lấy Bạch Vũ: "Được, bây giờ chúng đến không gian Sáng Thế Thần xem một chút, ở đó vài năm."

Bạch Vũ ngạc nhiên ôm cổ của Quân Mạc: "Ở tới mấy năm luôn? Vậy công việc ở Đế Quốc Bóng Tối bây giờ phải làm sao?"

"Giao cho Mộ Bạch và Mộ Vũ là được rồi." Dạ Quân Mạc nói như là chẳng có gì quan trọng.

Bạch Vũ chẳng biết nói gì hơn: "Bọn chúng còn nhỏ."

"Không nhỏ đâu, vả lại Đế Quốc Bóng Tối sớm muộn gì cũng phải giao cho bọn chúng. Lại còn có Âm Lân và Âm Hồ Ly, bọn họ sẽ không để bọn chúng thua thiệt." Dạ Quân Mạc mặt mày hớn hờ ôm Bạch Vũ bay vụt tới bậc thang trong không gian Sáng Thế Thần.

Bạch Vũ tựa vào lồng ngực Dạ Quân Mạc, trong lòng tràn đầy hương vị ngọt ngào, thật giống với vạn năm trước, lúc nàng lần đầu tiên dẫn Dạ Quân Mạc tới nơi này.

Ở không gian Sáng Thế Thần, có hơi ức ấm áp nhất của bọn họ. Lúc này đây, nàng sẽ vẫn kề cận hắn, lúc này đây, bọn họ sẽ lại không xa

nhau.

-Hết-